

La Phù

Contents

La Phù	12
1. Chương 1: Long Chu Bảy Màu. Hạt Châu Màu Lam.	13
2. Chương 2: Tiếng Quạ Trong Đêm. Hồng Bào Hóa Phiên.	18
3. Chương 3: Xích La Tràng, Xích Diễm Kim Nghê.	20
4. Chương 4: Không Nhiệm Bụi Trần. Chủ Nhân Mâu Xá.	23
5. Chương 5: Nhân Quả Thế Gian. Cô Quạnh.	28
6. Chương 6: Mắt Như Quỷ Hỏa, Pháp Tắc.	33
7. Chương 7: Rặng Núi Trải Dài Trước Mắt.	38
8. Chương 8: Kiếp Nạn Lớn. Ma Ha Già La Mật Pháp.	40
9. Chương 9: Tâm Sanh Chư Ma. Ngũ Tạng Thiêu Đốt.	45
10. Chương 10: Diễm Xấu Ngập Trời, Kim Sa Diệt Thần.	48
11. Chương 11: Bí Thuật Nghịch Thiên. Kim Dịch Ngưng Đan.	51
12. Chương 12: Lòng Người Độc Còn Hơn Cả Yêu Ma.	53
13. Chương 13: Thương Dương Giác.	58
14. Chương 14: Tử Uyên Cẩm Kỵ, Thoát Thai Hoán Cốt.	62
15. Chương 15: Nhập Thế, Thụ Kinh.	64
16. Chương 16: Chó Dữ. Thanh Hư Đạo Nhân.	69
17. Chương 16.1	72
18. Chương 17: Tiên Phong Đạo Cốt, Tâm Thú Hành Ma.	74
19. Chương 18: Giọt Máu Mi Tâm. Tử Hà Chuyển Sinh Đan.	77
20. Chương 19: Một Ý Nghi Thành Ma.	80
21. Chương 20: Tượng Thần Bị Nứt. Tới Côn Luân.	83
22. Chương 21: Đóa Hoa Tuyệt Thế, Thiên Phá.	86
23. Chương 22: Diệt Thế Ma La Kinh Tràng. La Thần.	88
24. Chương 23: Hóa Thân. Tự Chui Đầu Vào Rọ.	94
25. Chương 24: Tuyệt Thế Kiếm Nguyên. Thân Hình Hủy Diệt.	97
26. Chương 25: Ngã Xuống. Kim Liên Côn Luân.	102
27. Chương 26: Nhập Môn Nhập Thất. Sư Huỳnh.	105
28. Chương 27: Nhân Tình Mỏng Như Tờ Giấy, Tu Hành.	108
29. Chương 28: Bắt Đầu Luyện Thể.	111
30. Chương 29: Tà Nguyệt.	114
31. Chương 30: Cẩm Địa. U Minh Huyết Hải.	118
32. Chương 31: Bất Phụ Côn Luân	121
33. Chương 32: Ngưng Khí Họa Phù	124
34. Chương 33: Phi Diễm Phù, Thái Thúc	127
35. Chương 34: Sư Tỷ? Sư Muội?	130
36. Chương 35: Qua Ly Đệ Tử, Kinh Thần Đệ Tử	133
37. Chương 36: Đánh Cuộc. Tranh Đấu.	136
38. Chương 37: Nổi Giận, Thụ Giáo.	140
39. Chương 38: Quái Khách. Tràng Hạt Bạch Cốt.	143
40. Chương 39: Tuyệt Hộ Độc Đan.	146
41. Chương 40: Tàn Nhẫn.	152

42. Chương 41: Giao Đan. Tru Sát Lệnh.	155
43. Chương 42: Suối Nước Mát Lạnh. Lòng Người Khó Lường.	158
44. Chương 43: Mỏ Đá.	161
45. Chương 44: Tiến Cảnh Thông Thả.	167
46. Chương 45: Binh Gia Trọng Trấn. Câu Ly Đạo.	170
47. Chương 46: Chặn Giết.	173
48. Chương 47: Đại Uy Đức Kim Cương.	175
49. Chương 48: Ân Uy.	180
50. Chương 49: Nghịch Thiên Sửa Vận, Xao Động Liễu Linh.	183
51. Chương 50: Nỗi Khổ Trong Lòng.	188
52. Chương 51: Tỉnh Ngộ.	191
53. Chương 52: Sắc Dục Thiên, Thiên Ma	194
54. Chương 53: Huyết Xá Lợi, Trách Phạt.	199
55. Chương 54: Cầm Ngộ, Khích Lệ.	201
56. Chương 55: Ưc Hiếp, Động Thủ.	206
57. Chương 56: Một Lòng Đột Phá.	211
58. Chương 57: Huyền Công Có Chút Thành Tựu.	214
59. Chương 58: Hàn Đàm. Hung Tin.	217
60. Chương 59: Long Đằng! Hổ Dực.	220
61. Chương 60: Huyết Nhục Sinh Đằng	223
62. Chương 61: Ô Cầu Đan.	226
63. Chương 62: Hơi Thở Viễn Cổ. Long Uy.	229
64. Chương 63: Yêu.	231
65. Chương 64: Lòng Người Không Đủ.	235
66. Chương 65: Người Côn Luân Tới.	238
67. Chương 66: Bắc Mang Huyết Kiển.	242
68. Chương 67: Âm Dương Tinh Không.	245
69. Chương 68: Tầng Thứ Tư.	248
70. Chương 69: Tân Đệ Tử Vào Chiến Trường.	251
71. Chương 70: Phi Thiên Thần Tướng.	257
72. Chương 71: Gặp Phải Pháp Thuật. Huyết Chiến.	260
73. Chương 72: Sinh Tử Sống Chết	263
74. Chương 73: Ất Mộc Thanh Lôi, Kiếm Tháp	266
75. Chương 74: Một Bước Tối Hậu	270
76. Chương 75: Tam Thiên Phù Đồ	274
77. Chương 76: Kiếm Hữu Thiên Địa	277
78. Chương 77: Một Vạn Ba Nghìn Tầng Trời (chư Thiên)	280
79. Chương 78: Đập Vỡ Tri Kiến Chương	285
80. Chương 79: Hang Thiên Nhược	287
81. Chương 80: Kiếm Quyết. Phá Thiên Liệt	293
82. Chương 81: Nô Kiếm. Lãng Quên	296
83. Chương 82: Thay Đổi Kiếm Quyết!	300
84. Chương 83: Đại Họa!	304
85. Chương 84: Sức Mạnh Chênh Lệch	307
86. Chương 85: Vạn Kiếm Xuyên Thân. Đại Công Đại Tội	310
87. Chương 86: Giác Mộng	318
88. Chương 87: Ma Gia! Đoạt Kiếm.	321
89. Chương 88: Đồng Giáp Thi. Tìm Đường Sống Trong Chỗ Chết.	324
90. Chương 89: Thi Thân Đại Pháp. Tử Kim Trùy.	327
91. Chương 90: Bắc Mang Bạch Nguyên Thân.	333
92. Chương 91: Thanh Kiếm Cuồng Bạo, Hắc Phong Lão Tổ	336
93. Chương 92: Bức Cung, Sắc Màu Sắc Sở.	338
94. Chương 93: Cổ Tình Gây Sự	341
95. Chương 94: Ngũ Hồ Tẩn Nhân	343

96. Chương 95: Mộc Đạo Tử	348
97. Chương 96: Kinh Biển	351
98. Chương 97: Trị Thương. Gã Đàn Ông Xấu Xí	353
99. Chương 98: Thất Phu Vô Tội, Hoài Bích Kì Tội!	356
100. Chương 99: Thú Đội Lót Người	358
101. Chương 100: Cuồng Nộ, Vạn Kiếm Phan Thây!	363
102. Chương 101: Bản Đồ Thần Kiêu Động Phủ	366
103. Chương 102: Mạnh Được Yếu Thua, Theo Đuổi Sức Mạnh.	368
104. Chương 103: Dũng Mạnh Tiến Lên, Song Song Tấn Cấp!	371
105. Chương 104: Thập Nhị Đô Thiên Hữu Tướng Thần Ma. Tu Kiếm.	375
106. Chương 105: Gặp Yêu	378
107. Chương 106: Biến Số	381
108. Chương 107: Toán Cướp Hung Hãn	383
109. Chương 108: Gặp Lại.	388
110. Chương 109: Lầy Trúng Chọi Đá	391
111. Chương 110: Xóa Sổ Ngọa Nhẫn Sơn.	394
112. Chương 111: Thanh Cương Thần Hỏa, Hắc Long Thăng Thiên.. . . .	396
113. Chương 112: Ma Thần Hiện Uy.	399
114. Chương 113: Thiên Cơ Bí Lục	402
115. Chương 114: Lạc Vào Trận Đồ	405
116. Chương 115: Bắc Minh Vương. Đông Hầu Thanh Thiềm	407
117. Chương 116: Mưa Gió Xuất Hiện	410
118. Chương 117: Tự Nổ Nội Đan, Thanh Bức Hiện Thân	415
119. Chương 118: Thanh Bức Ngạo Thế	418
120. Chương 119: Liễu Chết Để Đánh. Nguyên Thần Xuất Thế	421
121. Chương 120: Trăm Người Có Như Không. Nghiền Xương Thành Tro	424
122. Chương 121: Thiên Thiên Ngọc Diệp	426
123. Chương 122: Tránh Xa. Kiếm Cương Đột Phá	429
124. Chương 123: Liễu Minh Báo Tin	432
125. Chương 124: Côn Luân Áo Băng Vân	437
126. Chương 125: Tử Chiến. Kiếm Cương Phát Nổ	440
127. Chương 126: Thần Kiếm Tru Tà. Trừu Tùy Đoạt Nguyên	442
128. Chương 127: Đuổi Giết. Bắc Mang Phong Tỏa	448
129. Chương 128: Thập Diện Mai Phục	451
130. Chương 129: Khuất Đạo Tử Ra Tay	453
131. Chương 130: Tam Sinh Thạch! Phá Thiên Liệt! Yên Kinh Tà	456
132. Chương 131: Thi Thần Tướng Linh	462
133. Chương 132: Đi Tới Nơi Nào?	464
134. Chương 133: Cùng Tí Hiện. Tai Họa Giáng	467
135. Chương 134: Cổ Hủ. Như Phật Ấn	470
136. Chương 135: Độn! Độn! Độn!	476
137. Chương 136: Đấu Pháp Trong Lòng Đất	479
138. Chương 137: Nguyên Thổ Khô	482
139. Chương 138: Trạm Thai Thanh Minh. Huyền Vô Kỳ Phát Uy.	488
140. Chương 139: Người Luyện Khí Số Một.	491
141. Chương 140: Dẫn Thiên Hỏa, Luyện Tinh Kim.	494
142. Chương 141: Luyện Kiếm, Khai Mở Hai Lò.	496
143. Chương 142: Phi Kiếm Cực Mạnh.	501
144. Chương 143: Biển Sâu Tìm Bảo Vật.	504
145. Chương 144: Gặp Được Yêu Tộc.	506
146. Chương 145: Tử Ngọc Hỏa Thảo. Con Thuyền Dưới Đáy Biển.	512
147. Chương 146: Đỉnh Đỉnh Đại Danh.	514
148. Chương 147: Nhìn Xa Trông Rộng.	517
149. Chương 148: Thương Lăng Cung. Xích Huyết Ngô Chu.	522

150. Chương 149:	Xích Huyết Huyền Sát. Thất Hải Yêu Vương Thú.	525
151. Chương 150:	Pháp Trận Tị Thủy. Xoáy Nước Mười Dặm.	528
152. Chương 151:	Chiến Đấu Theo Bản Năng. Xích Huyết Ngô Châm.	531
153. Chương 152:	Thương Lăng Cung Chủ. Hồn Nguyên Thần Hoàng.	535
154. Chương 153:	Ngũ Ngục Thần Sơn. Thất Hải Tụ Thú Phiên.	538
155. Chương 154:	Chuông! Uy Thế.	540
156. Chương 155:	Long Ngâm! Đại Thắng.	543
157. Chương 156:	Kết Hợp Yêu Tộc Trong Thất Hải.	548
158. Chương 157:	Động Phủ Tộc Thủy Tinh.	551
159. Chương 158:	Cứu Viện Hỏa Tuyền.	554
160. Chương 159:	Gặp Gỡ Núi Anh Giao.	559
161. Chương 160:	Uy Thế Của Yêu Vương.	562
162. Chương 161:	Đại Địch.	567
163. Chương 162:	Thất Tông Ngũ Phái.	570
164. Chương 163:	Trực Tiếp Hỏa Táng.	572
165. Chương 164:	Pháp Bảo Của Yêu Tộc.	575
166. Chương 165:	Một Kiếm Giết Chết! Ngũ Âm Thần Lôi Giám.	581
167. Chương 166:	Tịch Tộc Đẳng Âm! Quý Xa Âm Vương Cư.	583
168. Chương 167:	Lá Bài Chưa Lật! Liều Mạng.	586
169. Chương 168:	Thích Như Ý Đối Đầu Lạc Bắc.	589
170. Chương 169:	Mạnh Mẽ Đánh Chết.	592
171. Chương 170:	Tiêu Diệt Nhanh Chóng! Bọ Ngựa Phía Sau.	594
172. Chương 171:	Huyết Lệ. Lòng Lang Dạ Sói.	600
173. Chương 172:	Bị Thương Nặng! Nguy Cấp.	602
174. Chương 173:	Hồn Nguyên Thần Hoàng Chui Vào Trong Người.	605
175. Chương 174:	Thất Hải Yêu Vương Thật Sự.	610
176. Chương 175:	Vây Giết Thao Sinh Nguyên.	613
177. Chương 176:	Chết Ngay Lập Tức! Toàn Diệt.	616
178. Chương 177:	Chiếm Thương Lăng Cung Trước.	619
179. Chương 178:	Bắt Giữ! Uy Thế Tự Nhiên.	622
180. Chương 179:	Thương Lăng Cung Đầu Hàng. Mật Địa.	626
181. Chương 180:	Lão Đạo Lôi Thôi.	631
182. Chương 181:	Lão Đạo Diên Khùng Chỉ Quan Tâm Bảo Vật Không Để Ý Tới Người.	634
183. Chương 182:	Người Không Diên Khùng Luyện Khí Thành Công.	639
184. Chương 183:	Muốn Sánh Vai Với Thiên Ma, Luyện Chiến Xa.	642
185. Chương 184:	Làm Sao Quên Được Thục Sơn.	644
186. Chương 185:	Núi Chiêu Diêu! Huỳnh Đệ Đấu Phép.	647
187. Chương 186:	Nghĩ Đã Nhanh Nhưng Không Ngờ Còn Nhanh Hơn.	652
188. Chương 187:	Khó Luyện Hồn Nguyên Thần Hoàng. Bích Căn Lão Đạo Xông Vào Động.	655
189. Chương 188:	Kiểm Khí Phá Thể. Hai Vận May Cùng Lúc.	658
190. Chương 189:	Tiên Nữ Nghê Thường. Sự Phối Hợp Hoàn Hảo.	661
191. Chương 190:	Luyện Lại Thi Vương. Sơn Nhân Hiến Quỳnh Dịch.	666
192. Chương 191:	Huyết Tủy Luyện Thi.	669
193. Chương 192:	Nuốt Kim Thiết. Ra Tay Hỗ Trợ Luyện Thi Thần.	672
194. Chương 193:	Nguyên Liệu Có, Chỉ Thiếu Thời Gian.	675
195. Chương 194:	Người Đến Từ Phía Tây.	680
196. Chương 195:	Nại Hà Ma Cung.	683
197. Chương 196:	Bạch Cốt Khô Lâu.	685
198. Chương 197:	Biến Đổi Tức Thì.	688
199. Chương 198:	Yêu Vương Giận Dữ.	693
200. Chương 199:	Ma Quyết Quái Dị.	696
201. Chương 200:	Đạt Tới Thi Thần. Tiểu Dao Cắt Vàng Ngọc Chẳng Cắt Nổi Tóc Tơ.	701
202. Chương 201:	Đánh Hay Hòa.	706
203. Chương 202:	Giữ Ngọc Có Tội.	709

204. Chương 203:	Chẳng Có Gì Đáng Sợ. Cầu Vàng Xé Rách Hư Không.	712
205. Chương 204:	Đội Mồ Sống Lại.	715
206. Chương 205:	Hộ Pháp Thị Giả! Dạ Xoa Vương Cùng Đường.	717
207. Chương 206:	Tịch Diệt Hắc Động.	722
208. Chương 207:	Một Chọi Một Công Bằng.	725
209. Chương 208:	Tâm Uất Kết Xá Lợi. Cầu Vàng Xuất Hiện.	728
210. Chương 209:	Huyết Ma Xá Lợi Tái Hiện.	733
211. Chương 210:	Liên Thủ.	738
212. Chương 211:	Một Giọt Máu Kết Minh.	741
213. Chương 212:	Thế Lực Ma Đạo.	746
214. Chương 213:	Âm Dương Sinh Tử Đạo. Độc Trùng Kinh Người.	749
215. Chương 214:	Chặn Giết Bị Phá Hỏng.	751
216. Chương 215:	Đổi Thủ.	754
217. Chương 216:	Huyết Xá Lợi Vào Tay.	759
218. Chương 217:	Lực Lượng Kim Tiên.	762
219. Chương 218:	Không Gian Vạn Vẽ.	765
220. Chương 219:	Thần Binh Hiện Thế. Truyền Nhân.	768
221. Chương 220:	Cổ Nhân Xuất Hiện.	774
222. Chương 221:	Khó Thấy Nhân Quả.	777
223. Chương 222:	Đứng Đầu Yêu Đạo.	780
224. Chương 223:	Nhân Cơ Hội Để Ép.	783
225. Chương 224:	Bị Bắt.	788
226. Chương 225:	Muôn Màu Muôn Vẽ.	790
227. Chương 226:	Khác Thường.	796
228. Chương 227:	Vết Kiếm.	799
229. Chương 228:	Một Chiêu Kiếm Nguyên.	802
230. Chương 229:	Một Đôi Mắt Màu Vàng.	804
231. Chương 230:	Bảy Mươi Năm.	810
232. Chương 231:	Điểm Mạnh Mẽ Của Công Pháp	813
233. Chương 232:	Cho Người Xuống Núi	818
234. Chương 233:	Xuất Thủ	821
235. Chương 234:	Không Thể Ngăn Cản	824
236. Chương 235:	Bách Độc Sơn Nhân	828
237. Chương 236:	Mất Đi	831
238. Chương 237:	Bí Mật Không Thể Không Nói	836
239. Chương 238:	Thiên Hạ Chấn Động	838
240. Chương 239:	Từ Hàng Tĩnh Trai	841
241. Chương 240:	Mình Nhược	844
242. Chương 240.1:	Mình Nhược	847
243. Chương 241:	Một Yêu Cầu.	850
244. Chương 242:	Kiểm Tâm Thông Minh.	852
245. Chương 243:	Chỉ Cần Một Lý Do Là Đủ	854
246. Chương 244:	Âm Sơn Di Cốt.	857
247. Chương 245:	Lầu Trúc Luận Phép	859
248. Chương 244:	Âm Sơn Di Cốt.	862
249. Chương 245:	Lầu Trúc Luận Phép	865
250. Chương 246:	Cường Giả, Nữ Nhân	867
251. Chương 247:	Sáu Mươi Năm	870
252. Chương 248:	Trước Trận Tu Luyện.	872
253. Chương 248.1:	Trước Trận Tu Luyện.	875
254. Chương 249:	Tĩnh Niệm Không Minh.	878
255. Chương 250:	Người Trong Kiệu Màu Đen	880
256. Chương 251:	Ngay Lập Tức Tăng Lên Tầng Thứ Bảy	883
257. Chương 252:	Sự Chênh Lệch Lực Lượng	886

258. Chương 252.1: Sự Chênh Lệch Lực Lượng.	888
259. Chương 253: Không Chết Không Thôi.	891
260. Chương 254: Chỉ Hơn Một Hơi Thở	893
261. Chương 255: Sóng Máu	895
262. Chương Lạc Bắc Và Minh Nhược Liên Thủ	898
263. Chương 256.1: Lạc Bắc Và Minh Nhược Liên Thủ	900
264. Chương 257: Bắc Minh Vương.	903
265. Chương 258: Số Mệnh.	905
266. Chương 259: Lan Thần Quân	908
267. Chương 260: Ai Để Ý.	910
268. Chương 261: Áo Bào Đỏ Thẫm	914
269. Chương 262: Chúng Ta Tới Xem Huyết Xá Lợi	916
270. Chương 263: Dự Định Trong Thanh Lư.	920
271. Chương 264: Ma Binh Vô Tận.	922
272. Chương 265: Diệt Thế Cuồng Thương.	924
273. Chương 266: Khoảng Khắc Thăng Hoa	927
274. Chương 266.1: Khoảng Khắc Thăng Hoa.	930
275. Chương 267: Trận Đại Chiến Đầu Tiên Sau Bốn Trăm Năm.	933
276. Chương 268: Diệt Tuyệt Lôi Vân.	935
277. Chương 269: Yêu Vương Liên Thai.	938
278. Chương 269.1: Yêu Vương Liên Thai.	940
279. Chương 270: Mật Tông Vô Thượng Pháp.	943
280. Chương 271: Ai Chặn Ta? Giết!	945
281. Chương 272: Thiên Bằng Cực Hạn.	948
282. Chương 272: Thiên Bằng Cực Hạn.	950
283. Chương 273: Thân Phận Thật Sự.	952
284. Chương 274: Thiếu Nữ Yêu Tà.	955
285. Chương 274.1: Thiếu Nữ Yêu Tà.	958
286. Chương 275: Tổ Lũng Nổi Xung.	960
287. Chương 276: Xông Vào.	963
288. Chương 276: Xông Vào.	965
289. Chương 277: Hỏa Ngộ Dọa Quần Hùng	968
290. Chương 278: Tử Đấu Hai Trăm Dặm Núi Đại Đông.	970
291. Chương 279: Hai Người Thanh Niên Mạnh Nhất.	973
292. Chương 280: Kiếm Vỡ.	975
293. Chương 281: Ngăn Và Không Ngăn.	978
294. Chương 281.1: Ngăn Và Không Ngăn.	980
295. Chương 281.1: Ngăn Và Không Ngăn.	983
296. Chương 282: Vội Rút Lui.	986
297. Chương 283: Đến Không Phải Vì	988
298. Chương 284: Liên Hoa Nơi Trạm Châu Trạch Địa.	991
299. Chương 284: Liên Hoa Nơi Trạm Châu Trạch Địa.	994
300. Chương 284.1: Liên Hoa Nơi Trạm Châu Trạch Địa.	996
301. Chương 285: Đại Tự Tại Cung Đứng Một Bên	998
302. Chương 286.1: Ma Khí Trong Huyết Xá Lợi.	1001
303. Chương 288: Giá Trị Sinh Tử	1001
304. Chương 289: Một Lần Âm Sát Trong Phòng Đan Của Côn Luân.	1003
305. Chương 290: Ánh Lửa Nơi Côn Luân.	1006
306. Chương 291: Côn Luân Quyết.	1008
307. Chương 292: Lực Lượng Của Những Bóng Ma	1011
308. Chương 292.1: Lực Lượng Của Những Bóng Ma	1013
309. Chương 293: Đại Loạn! Đại Trị	1016
310. Chương 294: Ban Đêm Đánh Lén	1018
311. Chương 295: Mưa Máu	1020

312. Chương 296: Trận Pháp Từ Bốn Trăm Năm Trước	1022
313. Chương 297: Không Còn Là Chiến Tranh Trên Cao Núi	1025
314. Chương 298: Quay Lại Vòng Đảo Thứ Nhất	1027
315. Chương 299: Bóng Nước Tìm Người	1029
316. Chương 300: Trường Sinh Châu	1031
317. Chương 301: Cửu Khúc Minh Hà	1034
318. Chương 301.1: Cửu Khúc Minh Hà	1036
319. Chương 302: Tử Sĩ	1038
320. Chương 301: Cửu Khúc Minh Hà	1041
321. Chương 301.1: Cửu Khúc Minh Hà	1043
322. Chương 302: Tử Sĩ	1045
323. Chương 303: Đã Đến Thì Chỉ Có Chết.	1047
324. Chương 304: Công Tử Ma Địa.	1049
325. Chương 304.1: Công Tử Ma Địa.	1052
326. Chương 305: Hộp Sắt	1054
327. Chương 306: Hám Thiên Ngân Địch.	1057
328. Chương 307: Truy Sát.	1059
329. Chương 308: Không Địch Lại.	1062
330. Chương 309: Thực Lực Của Tứ Đại Đệ Tử Thân Truyền.	1064
331. Chương 310: Vì Lạc Bắc	1067
332. Chương 311: Rơi Vào Tay Ma	1069
333. Chương 311.1: Rơi Vào Tay Ma	1072
334. Chương 312: Thức Tỉnh	1075
335. Chương 313: Bóp Nát Nguyên Anh	1078
336. Chương 314: Cơ Quan Vân Hạc	1080
337. Chương 315: Nạp Lan Nhược Tuyết	1083
338. Chương 316: Tầng Thứ Tám. Đồ Lục Kỳ La	1086
339. Chương 317: Mỗi Chu Thiên Một Nguyên Thần	1089
340. Chương 317.1: Mỗi Chu Thiên Một Nguyên Thần	1091
341. Chương 318: Đánh Cướp	1093
342. Chương 319: Điều Kiện	1096
343. Chương 320: Hắn...không Biết	1098
344. Chương 321: Bắt Đầu Một Điều Có Ý Nghĩa	1101
345. Chương 322: Bí Mật Của Bắc Minh Vương.	1103
346. Chương 323: Kim Công Tử Ngã Xuống	1106
347. Chương 324: Tìm Bảo Vật Nơi Địa Cung	1108
348. Chương 324.1: Tìm Bảo Vật Nơi Địa Cung	1111
349. Chương 325: Huyền Ô Kim Phong	1113
350. Chương 326: Hóa Ra Là Người	1116
351. Chương 327: Tấm Bìa Đá Vô Danh	1118
352. Chương 328: Giới Chỉ Của Thần Vương?	1120
353. Chương 329: Thần Hồn Trấn Thủ	1122
354. Chương 330: Trước Tiên Tìm Hiểu	1125
355. Chương 331: Hắn Sẽ Tới Gặp Ta	1127
356. Chương 332: Sự Tàn Khốc Của Kẻ Đứng Đầu Chính Đạo	1130
357. Chương 333: Độ Mẫu Thần Tượng	1132
358. Chương 334: Dạ Ma Chúng	1134
359. Chương 335: Đại Ngũ Hành Tuyệt Diệt Kiếm Trận	1137
360. Chương 336: Đạo Tạng Thủy Tổ	1139
361. Chương 337: Tế Luyện Phân Thần	1141
362. Chương 338: Hai Vị Khách Không Mời Mà Tới	1144
363. Chương 339: Có Tội Thì Sao?	1146
364. Chương 340: Một Người Khác Biệt.?	1150
365. Chương 341: Bầu Trời Cổn Châu	1153

366. Chương 342: Lực Lượng Cực Mạnh Núi Chiêu Diêu	1155
367. Chương 343: Lão Cầu Trong Con Mắt Thế Nhân	1157
368. Chương 343.1: Lão Cầu Trong Con Mắt Thế Nhân	1160
369. Chương 344: Trăng Có Khi Tròn Khi Khuyết, Người Có Lúc Thăng Lúc Trầm	1162
370. Chương 345: Thần Binh	1164
371. Chương 346: Cơ Hội Trong Một Ngày Một Đêm	1167
372. Chương 347: Ngàn Dặm Giết Chóc	1169
373. Chương 348: Lão Bất Tử Của Đại Tự Tại Cung	1171
374. Chương 349: Sát Khí Vô Hình	1174
375. Chương 350: Phục Kích Ngoài Dự Đoán	1176
376. Chương 351.: Hung Hiểm! Hung Hiểm!	1178
377. Chương 351.1.: Hung Hiểm! Hung Hiểm!	1181
378. Chương 352: Thất Bại Trong Gang Tắc	1183
379. Chương 353: Xả Thân Thành Ma.	1185
380. Chương 354: Cười Sóng Máu Mà Tới	1188
381. Chương 355: Công Pháp Của U Minh Huyết Ma Tái Hiện	1190
382. Chương 356: Ma Nữ Và Huyết Mãng	1193
383. Chương 357: Đối Diện Không Nhận Ra	1195
384. Chương 358: Dục Hỏa! Đại Ma	1198
385. Chương 359: Không Thể Dịch Nổi	1200
386. Chương 360: Phản Kích	1203
387. Chương 360.1: Phản Kích	1206
388. Chương 361: Chấp Nhận Tổn Thất	1209
389. Chương 362: Lột Da Róc Xương	1211
390. Chương 363: Kỳ Liên Liên Thành Chết	1213
391. Chương 364: Càng Đánh Càng Mạnh	1216
392. Chương 365: Nguyên Anh Nổ Tung	1218
393. Chương 366: Thiên Kiếp	1221
394. Chương 366.1: Thiên Kiếp	1224
395. Chương 367: Tình Thế Chuyển Biến	1226
396. Chương 368: Hoàng Vô Thần Xuất Hiện	1228
397. Chương 369: Khoảng Khắc Đó Không Ai Biết.	1231
398. Chương 370: Vây Giết Hoàng Vô Thần.	1233
399. Chương 371: Lực Lượng Che Giấu Thực Sự	1236
400. Chương 371.1: Lực Lượng Che Giấu Thực Sự	1238
401. Chương 372: Nhìn Theo	1241
402. Chương 373: Thiếu Nữ Tại Vòng Đảo Thứ Chín.	1243
403. Chương 374: Thần Cung Toái Hư	1245
404. Chương 375: Mở To Mắt Ra Nhìn.	1248
405. Chương 376: Ý Nghĩa Của Sinh Tử	1251
406. Chương 377: Hoa Giáo! Nga Mi!_	1253
407. Chương 378: Du Thuyết	1256
408. Chương 379: Lo Việc Nga Mi	1258
409. Chương 38 0: Giết Chủng Giáo	1261
410. Chương 381 : Không Có Chỗ Để Trốn	1266
411. Chương 382 : Đạo Lý Đơn Giản Nhất	1268
412. Chương 383: Luyện Hóa Huyết Xá Lợi	1271
413. Chương 384: Huyết Thần Tử Diên Cuồng	1274
414. Chương 385: Như Có Trời Giúp	1276
415. Chương 386: Hoàn Toàn Lợi Dung	1279
416. Chương 387: Kiểm Trì	1281
417. Chương 388: Phân Thân Hùng Mạnh	1286
418. Chương 389: Luyện Hóa Không Ngờ	1288
419. Chương 390: Tế Luyện Thần Binh	1291

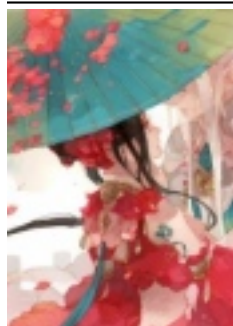
420.	Chương 391:	Vòng Đảo Thứ 8	1294
421.	Chương 392:	Trần Thanh Đế Báo Thù	1296
422.	Chương 393:	Tạo Vật Tạo Nhân	1299
423.	Chương 394:	Tia Sáng Nghịch Thiên	1301
424.	Chương 395:	Tứ Đại Pháp Vương	1304
425.	Chương 396:	Truy Tìm Ma Nữ	1307
426.	Chương 397:	Kim Phật Ngàn Tay	1309
427.	Chương 398:	Uy Lực Của Ma Trì	1311
428.	Chương 399:	Hồ Bạc, Lửa Đen Ngùn Ngụt.	1314
429.	Chương 400:	Trận Pháp Trấn Ma	1316
430.	Chương 401:	Cùng Bị Nhốt Trong Trận Pháp	1319
431.	Chương 402:	Trở Giáo Tấn Công	1324
432.	Chương 403:	Vượt Qua Ngàn Dặm	1326
433.	Chương 404:	Kế Độc	1329
434.	Chương 405:	Có Người Từ Phương Xa Tới	1332
435.	Chương 406:	Phong Ấn!	1334
436.	Chương 407:	Vây Giết! Phá Trận	1337
437.	Chương 408:	Nguy Hiểm Nhiều Hơn	1340
438.	Chương 409:	Người Phạm Tà, Tà Phạm Người	1343
439.	Chương 410:	Là Địch! Cường Sát	1348
440.	Chương 411:	Đánh Chết	1351
441.	Chương 412:	Hồn Nguyên Kim Thân	1354
442.	Chương 413:	Ăn Thịt Người?	1356
443.	Chương 414:	Thi Thần Sống Lại	1359
444.	Chương 415:	Hồn Nguyên Kim Thân	1362
445.	Chương 416:	Bán Diện Thiên Ma	1365
446.	Chương 417:	Tặng Lễ Lớn	1367
447.	Chương 418:	Bí Mật Đáng Sợ	1372
448.	Chương 419:	Mấy Cái Tin Tức.. . . .	1375
449.	Chương 420:	Thập Vạn Đại Sơn	1377
450.	Chương 421:	Con Gái Dạ Ma Thiên	1380
451.	Chương 422:	Kim Giáp Trùng! Hắc Giáp Trùng.	1383
452.	Chương 423:	Dạ Tây Phổ Lạc	1386
453.	Chương 424:	Đêm Ma Tây	1388
454.	Chương 425:	Trận Pháp Đuổi Ma	1391
455.	Chương 426:	Thiên Thần Ngân Châm	1394
456.	Chương 427:	Thu Lấy Ma Huyết	1396
457.	Chương 428:	Thực Lực Liên Tục Tăng Lên	1399
458.	Chương 429:	Thế Lực Của Đông Nhan	1401
459.	Chương 430:	Thị Trường Bí Mật.. . . .	1404
460.	Chương 431:	Di Tích Thời Thượng Cổ	1407
461.	Chương 432:	Đi Đạo Nam Thiên Môn	1410
462.	Chương 433:	Tiểu Thông Linh Nam Thiên Môn	1412
463.	Chương 434:	Đào Bảo	1416
464.	Chương 435:	Linh Tê Song Câu	1418
465.	Chương 436:	Phong Thái Cao Nhân	1421
466.	Chương 437:	Ra Tay Lấy Đồ	1424
467.	Chương 438:	Hoàn Toàn Thu Phục	1429
468.	Chương 439:	Lôi Hỏa Thần Tháp	1432
469.	Chương 440:	Ba Tán Tu Của Trần Bảo Các	1438
470.	Chương 441:	Tiểu Nhân Vật	1440
471.	Chương 442:	Tinh Kim Cự Chu	1443
472.	Chương 443:	Thủ Đoạn Của Tán Tu Nam Thiên Môn	1446
473.	Chương 444:	Kim Thân!	1448

474. Chương 445:	Ta Muốn Cứu Người	1453
475. Chương 446:	Ngân Châm Vỡ!	1456
476. Chương 447:	Bí Mật Thời Cổ. Thần Dược	1459
477. Chương 448:	Cái Tâm Bất Khuất	1461
478. Chương 449:	Bản Đồ Thượng Cổ. Thần Kiêu Pháp Giới	1464
479. Chương 450:	Phân Thân Hóa Thần	1469
480. Chương 451:	Thêm Một Cái Mạng	1472
481. Chương 452:	Phát Diên Vì Động Phủ	1474
482. Chương 453:	Thiên Bảo Đại Thừa! Trở Về Thương Lăng Cung	1477
483. Chương 454:	Mười Lăm Ngày! Đại Diễn Khai Sơn	1479
484. Chương 455:	Chiến Tranh Bắt Đầu	1482
485. Chương 456:	Thật Giả Khó Phân	1485
486. Chương 457:	Một Phần Lễ Vật Đặc Biệt	1487
487. Chương 458:	Có Thần Thức, Hóa Sinh Linh	1489
488. Chương 459:	Ba Ngày! Người Thục Sơn Tới	1492
489. Chương 460:	Thái Độ Của Thục Sơn	1495
490. Chương 461:	Đánh Lén	1497
491. Chương 462:	Trong Trận Pháp Ai Vô Địch	1500
492. Chương 463:	Sự Tự Tin Của Bằng Trúc Quân Và Con Bài Chưa Lộ	1502
493. Chương 464:	Huyền Lam Bảo Diễm	1505
494. Chương 465:	Nói Vô Địch, Lại Độn Nguyên Anh	1507
495. Chương 466:	Giám Bảo	1510
496. Chương 467:	Độc Long Đan Thành Công. Năm Tháng Thục Sơn	1515
497. Chương 468:	Biến Động Thiên Nhược Quạt	1517
498. Chương 469:	Kiểm Khí Kinh Thiên	1520
499. Chương 499		1523
500. Chương 471:	Tin Vui Liên Tiếp	1525
501. Chương 501		1528
502. Chương 502		1531
503. Chương 503		1533
504. Chương 504		1538
505. Chương 505		1541
506. Chương 506		1543
507. Chương 507		1546
508. Chương 508		1551
509. Chương 509		1554
510. Chương 510		1556
511. Chương 511		1559
512. Chương 512		1564
513. Chương 513		1566
514. Chương 514		1568
515. Chương 515		1571
516. Chương 516		1573
517. Chương 517		1576
518. Chương 518		1579
519. Chương 519		1582
520. Chương 520		1587
521. Chương 521		1590
522. Chương 522		1592
523. Chương 523		1595
524. Chương 495:	Tai Bay Vạ Gió	1597
525. Chương 496:	Thứ Lăng Ngọc	1600
526. Chương 497:	Trăm Tam Thi Phệ Thần Tiên. Hỏa Nha	1602
527. Chương 498:	Ta Là Người Phản Bội	1605

528. Chương 499:	Người Đơn Giản. Bí Ẩn Đơn Giản	1607
529. Chương 500:	Niết Bàn Chi Đồng. Cơ Hội	1613
530. Chương 501:	Liên Kết. Tâm Khác	1615
531. Chương 502:	Nhân Vật Quan Trọng Nhất Đối Với Lạc Bắc?	1620
532. Chương 503:	Hai Bên Đấu Súc, Thập Diện Mai Phục	1623
533. Chương 504:	Còn Bằng Ngọc Phù. Cơ Hội Cuối Cùng.	1625
534. Chương 505:	Thất Xảo Linh Lung. Thập Diện Mai Phục Vẫn Không Thể Vây	1628
535. Chương 506:	Ánh Mắt Lúc Sinh Tử	1630
536. Chương 507:	Thiên Thủ Huyết Phật. Ngân Châu	1633
537. Chương 508:	Cung Thần	1636
538. Chương 509:	Tìm Hồn Trong Mộng	1638
539. Chương 510:	Trận Pháp Trong Trận Pháp	1643
540. Chương 511:	Thiên Lan Tinh Không. Hoàng Vô Thần Thực Sự	1645
541. Chương 512:	Thúc Anh Hắc Vân Nang	1648
542. Chương 513:	Một Người Và Quần Hùng	1652
543. Chương 514:	Hoàng Thiên Tông Thời Thượng Cổ	1655
544. Chương 515:	Ngọn Núi Không Tồn Tại	1657
545. Chương 516:	Ngọn Núi Hệ Hỏa! Cự Mộc Màu Hồng	1659
546. Chương 517:	Pháp Bảo Bị Thu	1662
547. Chương 518:	Ngân Châu Kỳ Dị	1664
548. Chương 519:	Pháp Bảo Kỳ Lạ. Phá Trận Đất Phong	1666
549. Chương 520:	Hai Đường Chọn Một	1669
550. Chương 521:	Xương Trắng, Thành Không	1671
551. Chương 522:	Hoàng Thiên Thần Tháp	1674
552. Chương 523:	Cảnh Tượng Thiên Kiếp. Đuổi Lửa	1676
553. Chương 524:	Cổ Phù Trong Thần Tháp	1681
554. Chương 525:	Cấm Chế Kỳ Lạ. Ý Định Của Hoài Ngọc	1683
555. Chương 526:	Cái Lồng Màu Trắng. Hoài Ngọc Phá Cấm Chế.	1686
556. Chương 527:	Gặp Nhau Trên Cầu	1688
557. Chương 528:	Còn Luân Và Lạc Bắc Liên Thủ?	1691
558. Chương 529:	Ám Sát. Pháo Nổ.	1693
559. Chương 530:	Độc Chiến Quần Hùng	1698
560. Chương 531:	Hóa Thân Phù. Pháp Quyết Đây Đủ	1701
561. Chương 532:	Vạn Mộc Kiếm Trận. Tử Lôi Thần Châm	1704
562. Chương 533:	Thắng Thảm?	1706
563. Chương 534:	Kẻ Địch Của Kẻ Địch	1709
564. Chương 535:	Một Lời Hứa Khó Thành Hiện Thực	1711
565. Chương 536:	Ngân Kính Kỳ Dị.	1714
566. Chương 537:	Nhớ Tới Độc Nhân Vương.	1717
567. Chương 538:	Hợp Nhất Các Pháp.	1722
568. Chương 539:	Lò Luyện Đan Hư Không.	1724
569. Chương 540:	Lô Hỏa. Đốt Đan.	1727
570. Chương 541:	Huyền Bảo Kỳ Diệu. Thiên Đạo Đại Đan.	1729
571. Chương 542:	Có Thể Cho Ta Không?	1732
572. Chương 543:	Ai Vì Ai Mà Mỉm Cười.	1735
573. Chương 544:	Nụ Hôn Ngọt Ngào.	1737
574. Chương 545:	Địa Tàng Hộ Trì. Sắc Lặc Tông.	1742
575. Chương 546:	Ma Dao Diệt Phật	1745
576. Chương 547:	Mắt Yêu, Nhìn Trộm Thiên Địa	1747
577. Chương 548:	Luyện Hóa Phân Thân Trong Chư Thiên	1750
578. Chương 549:	Tốc Độ Tu Luyện Gấp Trăm Lần	1750
579. Chương 549:	Luyện Hóa Phân Thân Trong Chư Thiên	1750
580. Chương 550:	Tu Vi Thông Huyền Dễ Dẫn Độ Kiếp	1753
581. Chương 550:	Tốc Độ Tu Luyện Gấp Trăm Lần	1753

582. Chương 551:	Pháp Bảo Nguyên Anh	1756
583. Chương 551:	Tu Vi Thông Huyền Dễ Dẫn Độ Kiếp	1756
584. Chương 552:	Là Địch Hay Là Bạn ?	1759
585. Chương 552:	Pháp Bảo Nguyên Anh. Phong Ấn Ngọn Núi	1759
586. Chương 553:	Thần Được Hoa Giáo	1762
587. Chương 553:	Là Địch Hay Là Bạn?	1762
588. Chương 554:	Thần Sơn, Tín Ngưỡng	1765
589. Chương 554:	Thần Được Hoa Giáo	1765
590. Chương 555:	Người Áo Đen, Phù Bạch Ngọc	1769
591. Chương 555:	Thần Sơn! Tín Ngưỡng	1769
592. Chương 556:	Thiên Lan Mật Vân, Một Chọi Trăm	1771
593. Chương 556:	Người Áo Đen. Phù Bạch Ngọc	1771
594. Chương 557:	Nguyên Anh Đối Nguyên Anh	1774
595. Chương 557:	Thiên Lan Mật Vân. Một Chọi Năm	1774
596. Chương 558:	A Tì Hắc Hỏa, Chín Trăm Kiếm Cường	1777
597. Chương 558:	Nguyên Anh Đối Nguyên Anh	1777
598. Chương 559:	Lại Thấy Thần Cung	1779
599. Chương 559:	A Tì Hắc Hỏa. Chín Trăm Kiếm Cường	1782
600. Chương 560:	Lại Thấy Thần Cung.	1785
601. Chương 560:	Lại Thấy Thần Cung	1787
602. Chương 561:	Sự Bình Tĩnh Của Thích Khách	1790
603. Chương 562:	Ba Nguyên Anh Bắt Lấy Một Cái	1793
604. Chương 563:	Diệt Hết Toàn Bộ	1795
605. Chương 564:	Sói Đói	1798
606. Chương 565:	Bình Có Cổ Phật, Người Có Tấm Lòng Lương Thiện	1801
607. Chương 566:	Hoàng Vô Thần Địch Thân Tới	1803
608. Chương 567:	Người Không Chết Thì Ta Chết	1805
609. Chương 568:	Nhất Niệm Bất Sinh*	1808
610. Chương 569:	Thái Cổ Hung Hỏa! Trần Quy Hóa	1810
611. Chương 570:	Vô Sắc Định Niết Bàn Đồng! Động Tới Thiên Kiếp	1813
612. Chương 571:	Thời Gian Giảm Thọt. Tấn Công Tổng Lực	1816

La Phù

Giới thiệu

Một cậu bé mồ côi từ nhỏ, không cha không mẹ, không thân không thích, sống cùng với một cô gái.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/la-phu>

1. Chương 1: Long Chu Bảy Màu. Hạt Châu Màu Lam.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Giới thiệu:

Một cậu bé mồ côi từ nhỏ, không cha không mẹ, không thân không thích, sống cùng với một cô gái. Cả hai từ nhỏ nương tựa vào nhau, ngày đi ăn xin, đêm thì lẩn mò vào nghĩa địa mà tìm thức ăn để sống qua ngày....

Đến một ngày, cô bé vì có tư chất hơn người mà được người tu đạo chọn, còn cậu bé thì tư chất kém nên cả hai phải chia lìa nhau. Nhưng số phận an bài, cậu bé mồ côi lại gặp được một môn phái thần bí, rồi bằng sự nỗ lực phấn đấu, kiên quyết mà vươn lên để đạt được sự trường sinh bất tử mà cậu hằng mong ước. Nhưng vô tình, cậu bé lại bị cuốn vào cái thế giới của người tu đạo vốn tưởng như yên bình lại ẩn chứa nguy hiểm trùng trùng.

Thể loại truyện tiên hiệp vốn không có gì mới với tất cả những bạn đọc giả, nhưng dưới ngòi bút của mỗi một tác giả, diễn biến của câu chuyện lại đi theo một chiều hướng với những tình tiết lôi cuốn khác nhau. Tác giả Vô Tội viết tác phẩm La Phù có những điểm rất khác với những truyện tiên hiệp trước. Truyện được tác giả đan xen vào những tình cảm nhân sinh, không phải chỉ có cái vô tình của một người tu luyện khiến cho tác phẩm không hề khô cứng.

Từ khi ra đời cho tới khi kết thúc, tác phẩm luôn đứng trong top 10 tiên hiệp của book.zongheng.com. Hiện tác phẩm đã được tác giả viết hết. Nhóm dự kiến sẽ post với tốc độ trung bình 3- 5 post/ ngày. Mời các bạn hãy đón xem tác phẩm nhé.

Vàng trắng như cái lưỡi hái lơ lửng trên bầu trời đêm. Mấy con quạ trong bầu không khí lạnh của màn đêm, thi thoảng lại kêu lên một tiếng rợn người.

Trong bãi tha ma, một bóng người gầy yếu di chuyển giữa những ngôi mộ xây dựng đơn sơ. Đó là một thiếu niên đang cõng trên lưng một cô bé. Khuôn mặt khô vàng của cô bé đang úp trên lưng hắn. Trên khuôn mặt vàng vọt vì đói chỉ còn đôi mắt là có chút linh lợi. Khuôn mặt thiếu niên có chút lo lắng, hai tay cố gắng không để chạm vào cái đùi bị chó hoang cắn của cô gái. Hắn và cô gái đã đi mấy chục dặm đường, ban ngày thì hành khất bên đường, ban đêm thì phải dựa vào đồ tế ở những ngôi mộ. Phong tục của các vùng đất nước Thục khi hạ táng thì phải để bên cạnh ngôi mộ một ít bánh mỳ để cho linh hồn làm thức ăn trên đường xuống dưới hoàng tuyền. Thứ hai đó là để cho du hồn dã quỷ ở xung quanh không bắt nạt linh hồn người vừa mới chết.

- Thời đại hưng thịnh, bách tính chết đi biến thành đất. Mà lúc loạn lạc, bách tính chết đi cũng thành đất mà thôi. - Do đang đứng trong khu mộ hoang, cô gái chỉ có thể dựa vào âm thanh của mình mà tăng thêm sự can đảm. Mặc dù sắc mặt nàng tái nhợt nhưng tiếng nói lại hết sức nhẹ nhàng. Đây là những lời mà nàng nghe được từ miệng người khác. Do sự thông minh sắc xảo của bản thân, nên nàng có thể hiểu được. Tuổi của nàng mặc dù còn nhỏ nhưng thân lại trong thời loạn, không biết tới hai chữ Thái Bình, cũng không hiểu được từ đường hoàng, chỉ có thể chấp vớ những câu nghe người ta nói. Có điều, qua âm thanh của nàng cũng có thể nhận thấy một sự chua xót.

Công cô gái đi một lúc lâu, mồ hôi chảy vào mắt cay xè khiến cho hắn phải mở mắt ra. Nhìn cảnh tượng lạnh lẽo trong nghĩa địa khiến cho hắn sởn tóc gáy. Tuy nhiên hắn cũng không dám mở miệng, cố gắng che giấu sự sợ hãi và mệt mỏi của mình. Nhưng cô gái ở chung với hắn lâu như vậy, bản thân lại là người thông minh thì làm sao không hiểu được tâm trạng của hắn? Nàng nhẹ nhàng lau mồ hôi trên mặt hắn rồi ngược mặt nhìn bãi tha ma mà thẫm nhủ:

- Chúng ta sẽ chết sao?

- Không đâu. - Thiếu niên nở nụ cười an ủi cô gái.

- Nói thế nào thì con người cũng khó lòng thoát chết. Ngô gia gia cũng chết rồi. - Cô gái buồn bã nói. Nàng là một đứa bé rất thông minh, mặc dù không được tiếp xúc với cảm kỳ thi họa như những đứa trẻ con nhà

giàu nhưng chỉ cần nghe qua một bài thơ là có thể học thuộc lòng. Ngô gia gia mà cô gái nói là một thầy bói đã ở cùng với cả hai trong một khoảng thời gian. Thi thoảng lão lại nói một câu quái dị, hoặc là dạy cô gái một số câu từ theo kiểu râu ông nọ cắm cằm bà kia. Cuối cùng lão bị chết trong một đêm mưa tuyết lớn. Điều này khiến cho thiếu nữ đối với cái chết có một ấn tượng rất sâu.

- Thần tiên sẽ không chết. - Thiếu niên hé đôi môi nứt nẻ lên tiếng. Hắn đưa lưỡi liếm sạch vết máu trên môi. Hai hàm răng trắng như tuyết của hắn hoàn toàn đối lập với khuôn mặt đen đúa của mình. Hai tay hắn ôm chặt lấy thiếu nữ, nhìn về phía ngọn núi đen trước mặt.

- Ngô gia gia nói ngọn núi kia có thần tiên. Chờ khi nào người hết bệnh rồi, ta sẽ dẫn người tới đó. Nói không chừng chúng ta có thể gặp được thần tiên mà không chết.

Gặp tiên cầu bất tử có thể nói là chuyện vô cùng hiếm có. Nói thì đơn giản nhưng thực ra thì cái khó có thể nói là gấp trăm ngàn lần. Dù sao thì lão nhân kia cũng chỉ là thuận miệng mà nói để thỏa mãn hai đứa bé. Đối với người khổ cực mà nói thì việc cầu đạo tu tiên gần như không thể chạm tới, huống chi là việc tìm gặp thần tiên vô định.

- Tìm được rồi. - Đột nhiên ánh mắt thiếu niên sáng ngời. Đang cố gắng tìm kiếm tế phẩm giữa đêm, thiếu niên chợt nhìn thấy trên một cái mỏ có đặt một cái bát đựng đồ điểm tâm. Cái bát đó đã bị bể, đồ điểm tâm cũng lạnh ngắt nhưng trong mắt hắn thì so với mọi thứ khác còn quý hơn nhiều. Bởi vì hắn không biết nếu còn tiếp tục nhịn đói cô gái có còn tiếp tục đi được nữa hay không.

Hắn cẩn thận đặt cô bé xuống một chỗ rồi tìm lá khô trải lên trên một tảng đá sau đó để cho cô bé ngồi lên, sau đó từ từ đi tới. Bởi vì người ta nói cướp đoạt đồ ăn của người chết là chuyện không hay, có thể giảm thọ. Mặc dù thiếu niên nhỏ từ bé nhưng có thể nói là đã tạo được một cá tính cứng cỏi, tuy nhiên chắc chắn vẫn sợ hãi đối với quỷ thần. Vì vậy mà sau đó hắn dập đầu trước một phần chín cái, nhưng như cảm thấy còn chưa đủ, hắn lại dập đầu thêm chín cái nữa rồi mới lấy bánh mì trong cái chén. Quay đầu lại nhìn cô gái, hắn cắn trộm một miếng nhỏ trên cái bánh bao rồi lẩm bẩm:

- Chỗ bánh mì này là do ta lấy. Yêu ma quỷ quái muốn tìm thì tìm một mình ta. Người ăn nó cũng chính là ta, có giảm thọ thì một mình ta chịu.

Sau đó, hắn chạy về bên cô gái rồi ngồi xuống, giao hết bánh mì cho cô bé.

- Có bốn cái. - Thiếu nữ lên tiếng.

Cô bé đưa ba cái trả lại cho thiếu niên còn mình cầm lấy một cái, cười nói:

- Ta ăn ít, chỉ cần một cái là no rồi. Người ăn hai cái. Chỗ còn lại chúng ta giữ để ăn đường.

Nhìn cô gái nhét cái bánh mì nguội lạnh vào trong tay mình, thiếu niên như cầm một món đồ vật quý giá nhất trên thế gian.

- Ăn nhanh đi. - Cô gái hé cái miệng nhỏ nhắn cắn một miếng bánh mì, rồi nhìn thiếu niên đang ngần người mà cười khúc khích.

Thiếu niên cũng đã rất đói, nhìn khuôn mặt rạng rỡ của thiếu nữ, hắn cố tình cắn một miếng bánh bao thật to sau đó nhai thật chậm. Mặc dù còn chưa nuốt nhưng cơn đói cũng đã giảm đi rất nhiều. Vào lúc hắn ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đang cười của cô gái thì đôi mắt chợt mở to.

Hắn đột nhiên nhìn thấy có bảy luồng ánh sáng từ phía chân trời vụt tới, chẳng khác gì ngôi sao băng. Tuy nhiên chỉ trong chốc lát, nó đã tới gần vị trí của hai đứa trẻ. Hơn nữa, càng tới gần, bảy tia sáng lại càng sáng ngời. Ngay cả cô bé đang ngồi xoay lưng lại cũng phát hiện.

- Cái gì vậy? - Cô gái sững sờ vươn tay che lấy miệng của mình. Cả hai đứa trẻ đều nhìn thấy bảy tia sáng đó không ngờ lại là một cái long chu bảy màu.

Toàn bộ cái long chu nhìn chẳng khác gì được điêu khắc từ ngọc, tản ra ánh sáng màu tím dịu dàng. Chiều cao của nó phải tới mấy trượng, ở mũi là một cái đầu rồng đang ngậm lấy một viên bảo châu màu đỏ to bằng nắm tay. Mà trên bề mặt của long chu cũng được khắc nhưng viên bảo thạch nhiều màu. Ánh sáng bảy màu tản ra chính là do số bảo thạch đó.

Cái long chu hoa lệ cứ vậy phá không mà đi.

Cả hai đứa bé chưa từng gặp cảnh tượng như vậy đều hít một hơi thật sâu mà ngây người. Nhưng điều khiến cho cả hai đứa trẻ đều cảm thấy rung động đó là trên cái long chu bảy màu có một nữ tử, bên tay trái là một người mặc trang phục màu tím, trên đầu có cắm một cây trâm xanh biếc, da thịt trắng như tuyết. Bên phải là một người mặc trang phục màu vàng nhạt, mi tâm có dán một điểm màu vàng nhìn vô cùng diễm lệ.

Sự xuất hiện của hai đứa trẻ trước tầm mắt khiến cho bọn họ ngây người:

- Hóa ra là hai đứa hài đồng nơi thôn dã. - Mỹ nhân đứng bên trái dường như không để ý tới sự xuất hiện của họ.

- Sư tỷ! Đi thôi. Có lẽ hẳn không ẩn nấp ở đây đâu.

Nữ tử mặc quần áo màu vàng nhạt gật đầu:

- Ta cũng nghĩ hẳn không chạy tới gần Thục Sơn nhưng sư phụ lại muốn chúng ta tới đây xem xét.

- Sư tỷ! Người nói thứ đồ đó thực sự quan trọng vậy sao? Làm hại chúng ta phải gây chiến, còn phải xuất động nhiều người tới như vậy. - Nữ tử mặc cung trang bên tay trái lên tiếng hỏi.

- Đã khi nào người thấy sư phụ trịnh trọng như vậy chưa? - Nữ tử bên phải lên tiếng:

- Đi thôi! Đỡ phải gặp môn nhân của Thục Sơn mà giằng co.

- A! - Một tiếng thét kinh hãi vang lên. Hóa ra thiếu nữ phía sau tưởng mình đang nằm mơ. Nàng không tự chủ được đưa tay dụi mắt nhưng không ngờ làm ảnh hưởng tới vết thương ở chân của mình vì vậy mà la lên.

- A? - Hai nữ tử cung trang trên long chu đang định rời đi thì cũng thốt lên một tiếng. Mặc dù cô bé đó xanh xao vàng vọt nhưng cốt cách lại hết sức tinh tú, chẳng khác gì Cửu Thiên huyền nữ có tư chất rất cao. Sau khi liếc mắt xem, cả hai nữ tử mặc cung trang trên long chu cùng hạ xuống:

- Tiểu muội muội! Người có bằng lòng đi với chúng ta không?

- Đi theo các người? - Cô bé trời sinh tính tình vốn tác quái liền thốt lên một tiếng vui mừng. Nàng nhìn hai nữ tử vận cung trang mà hỏi:

- Hai vị tỷ tỷ thật xinh đẹp. Các người là tiên nữ sao?

Hai nữ tử cung trang hơi cười cười:

- Chúng ta muốn đưa muội muội tới một nơi rất tốt. Tương lai của muội sẽ trở nên tốt đẹp như chúng ta, cũng được mặc quần áo đẹp thế này.

- Thật không? - Thiếu nữ gần như nhảy dựng lên. Nhưng đột nhiên nàng nhớ tới điều gì đó liền quay sang thiếu niên bên cạnh:

- Vậy hẳn có thể đi cùng với chúng ta không?

- Hẳn? - Hai nữ tử vận cung trang liếc mắt nhìn thiếu niên rồi cùng lắc đầu:

- Tư chất của hắn quá kém, không thể đưa đi được.

- Vậy ta cũng không đi. - Cô gái ngăn người liền quay đầu nhìn sang thiếu niên bên cạnh mà rướm rướm nước mắt.

- Ngu ngốc! Người mau chóng đồng ý với hai vị tỷ tỷ đi. - Thiếu niên nghe thấy hai nữ tử nói không thể mang mình theo thì choáng váng. Nhưng khi nghe thiếu nữ nói không đi thì hắn còn nôn nóng hơn so với nàng liền lên tiếng quát.

Thiếu nữ vừa mới nói không muốn đi thì nữ tử cung trang bên phải đã không kiên nhẫn được mà phất tay áo.

- Đi thôi.

Thiếu nữ như đặng vân giá vũ bay lên cao, tới khi giật mình tỉnh ra thì nàng đã phát hiện mình đang đứng trên long chu. Nhìn xuống thiếu niên bên dưới thì chỉ thấy hần nhỏ bé như một con kiến, không còn thấy rõ:

- Thả ta xuống. - Cô bé quýnh lên liền bật khóc. Nữ tử vận cung trang bên tay trái cũng không thềm quan tâm tới lời nói của nàng, nhưng nữ tử mặc áo màu vàng thì không đành lòng liền lên tiếng an ủi:

- Tiểu muội muội! Đừng có buồn. Chờ khi nào muội lớn hơn thì có thể tới gặp hần.

Trong tầm mắt của thiếu niên, chiếc long chu bảy màu bay càng lúc càng xa rồi biến mất không còn thấy tăm tích.

“Tư chất của hần quá kém không thể đưa đi được. Tư chất của hần quá kém không thể đưa đi được...” Âm thanh của nữ tử mặc cung trang cứ liên tục vang lên trong đầu thiếu niên. Mặc dù bình thường tính cách của hần có thể nói là cứng cỏi nhưng cũng chỉ là một đứa trẻ mới mười hai, mười ba tuổi. Chiếc long chu và nữ tử ăn mặc cung trang xuất hiện quá chân thật khiến cho hần tràn đầy hy vọng nhưng thậm chí còn chưa nói được một câu. Chưa nói thiếu nữ và hần nương tựa vào nhau bao nhiêu lâu, bây giờ có thể không bao giờ gặp lại được nữa. Lại nhìn mấy chiếc bánh mì trong tay, thiếu niên đau lòng tới nỗi òa lên khóc.

- Hừ! Không thể tưởng tượng được danh môn đại phái của chính đạo trong thiên hạ lại có hành động chẳng khác gì kẻ cướp thế này. - Đúng lúc đó đột nhiên có một âm thanh vang lên bên tai thiếu niên.

- Nhưng ngươi cứ yên tâm. Con nhóc đó được mấy nàng đó để ý có thể nói là được phúc, người khác có cầu cũng không được.

Cái âm thanh đó vang lên từ một ngôi mộ bên cạnh khiến cho thiếu niên đang khóc giật mình, ớn lạnh.

Cái mộ đó đã gần như sập để lộ một nửa cái quan tài. Một tiếng két vang lên, trong cái quan tài cũ nát không ngờ có một bàn tay màu xám thò ra.

Ngay sau đó, nắp quan tài bị nhấc lên rồi có một người ngồi dậy. Người đó có cái mũi ưng, mắt nhỏ và híp, sắc mặt trắng bệch, ngay cả đồng tử dường như cũng không có màu đen, tất cả chỉ là một màu xám trắng.

- Hả? - Thấy thiếu niên ngưng khóc nhưng cũng không bỏ chạy như mình tưởng tượng, quái nhân mặc áo bào màu đỏ sẫm đảo mắt rồi nói:

- Tại sao ngươi không sợ ta?

- Không sợ! - Thiếu niên lắc đầu.

- Tại sao không sợ? Chẳng lẽ ngươi không sợ quỷ? - Người trong quan tài ngạc nhiên nhìn thiếu niên.

- Người có bóng còn quỷ thì không.

- À? - Người trong quan tài cúi xuống nhìn thoáng qua bản thân rồi lại liếc mắt nhìn thiếu niên mà hừ một tiếng:

- Không thể ngờ một người có tư chất tiên thiên kém như ngươi lại to gan đến vậy.

Nghe người trong quan tài nói tư chất mình kém, thiếu niên lại run người, không nhận được nhìn theo hướng long chu vừa mới biến mất.

- Nhóc con. - Thấy thiếu niên đau khổ như vậy, người trong quan tài liền cười:

- Nhìn ngươi có phải là lâu rồi không ăn no đúng không?

Thiếu niên gật đầu. Không chỉ là đói bụng lâu ngày mà ngay cả sức để đi cũng không còn. Hơn nữa, thiếu nữ bên cạnh biến mất khiến cho hần thêm đau lòng thì cho dù phát hiện người trong quan tài không phải là quỷ nhưng chỉ với gương mặt trắng bệch hần đã bỏ chạy từ lâu rồi.

- Vậy ngươi có nghĩ tới việc làm sao để sau này không chịu đói, chịu khổ không? Không cần phải tới nghĩa địa để tìm những loại thức ăn như thế này, hoặc là có thể được như mấy thiếu nữ đó rồi gặp lại nhóc con kia? - Con người trong mắt người trong quan tài đảo mấy cái. Trong lúc nói chuyện, từ ngón tay y chợt có một tia sáng màu hồng giống như sợi tơ nhện bắn trúng mấy cái bánh mì trong tay thiếu niên. Thiếu niên

chỉ cảm thấy lòng bàn tay như bị phỏng, còn đang ngờ ngẩn thì mấy cái bánh mỳ đã cháy đen mà rơi xuống đất.

Đối với một người đói bao nhiêu ngày như hắn mà nói, nếu có thể không còn cảnh tượng này thật đúng là hấp dẫn. Huống chi trên đời này lại còn có một thứ lực lượng khiến cho người ta kinh sợ kia. Thứ lực lượng đó có thể khiến cho long chu lướt gió mà đi, cùng với lúc nữ tử vận cung trang phô bày vẫn còn như in trong đầu hắn. Tới bây giờ, thiếu niên lại nhìn thấy người trong quan tại phô bày thứ lực lượng đó. Người trong quan tại lại nói mình có thể giúp đỡ hắn có được những điều giống như mấy nữ tử kia và còn có thể gặp lại thiếu nữ. Thiếu niên kia vừa sợ hãi vừa ngạc nhiên vui mừng, nhìn quái nhân mặc hồng bào mà run rẩy không nói ra lời.

Người trong quan tài nhìn thấy phản ứng của thiếu niên mà có chút đắc ý. Y hơi nhếch miệng:

- Phật nói kiếp trước chưa có thiện duyên, kiếp này mới gặp nghiệp báo. Có điều người có tin ta có thể giúp người thoát khỏi bể khổ này không?

Thiếu niên nhìn người trong quan tài. Từ khi long chu bảy màu xuất hiện đối với hắn mà nói đã là chuyện quá ly kỳ. Nguyên vốn bản tính thông minh nhưng cảnh tượng đó cũng làm cho hắn ngây người mất một lúc, sau đó không nhận được mà hỏi một câu:

- Người...người là ai? Tại sao người lại ở trong quan tài?

- Thế gian, con người bị quá nhiều thứ che mắt. Ta là ai, tại sao ở trong quan tài thì có quan hệ gì? - Người trong quan tài liếc mắt nhìn thiếu niên nhưng vẫn ngồi ngay ngắn trong quan tài. Y khẽ vươn tay phải ra. Thiếu niên không tự chủ được nhìn theo tay của y, chỉ thấy trước mặt lập tức phát sáng. Rồi một hạt châu to bằng ngón cái bắt đầu khởi động, ở trong tay người trong quan tài mà tỏa ra từng làn ánh sáng. Nếu nhìn kỹ, trên bề mặt của hạt châu như có những gợn sóng đang xuất hiện.

Nhìn hạt châu tỏa ra ánh sáng bao phủ thiếu niên, người trong quan tài lên tiếng:

- Chỉ cần ăn hạt châu này thì cả đời người không phải chịu cơ hàn. Vạn vật trong thiên hạ cũng không thoát ra khỏi hai chữ nhân duyên. Ta ở đây, người tới nơi này cũng là một chữ duyên. Chỉ cần người đồng ý với ta một chuyện thì ta sẽ cho người hạt châu này.

Thiếu niên do dự nhìn người trong quan tài:

- Là chuyện gì?

- Không được nói với bất cứ ai là người đã gặp ta. Cũng không được nói với bất cứ người nào rằng người đã nuốt hạt châu này.

Giọng điệu của người trong quan tài đột nhiên trở nên lạnh lẽo khiến cho thiếu niên ớn lạnh, không tự chủ được mà lui một bước. Nhưng người trong quan tài khoát tay một cái khiến cho hạt châu bay đi. Thiếu niên theo bản năng đón lấy. Người trong quan tài lại lạnh lùng nhìn hắn:

- Người có làm được không?

Hạt châu trong tay tỏa ra ánh sáng chiếu lên khuôn mặt thiếu niên. Nghĩ tới long chu và thiếu nữ bị đưa đi, thiếu niên không hề do dự, ngẩng đầu liên tục nhìn người trong quan tài mà gật đầu.

- Không cần phải nói nhiều làm gì. Cái bảo bối này, người hãy ăn trước đi. - Nhìn thiếu niên đưa hạt châu vào trong miệng, người trong quan tài không giấu được sự vui mừng.

Trong cái mội tối đen, ánh sáng từ hạt châu chiếu sáng khuôn mặt thiếu niên và phạm vi một thước xung quanh. Còn quái nhân mặc áo hồng với con mắt màu xám ở cách đó một đoạn càng khiến cho thiếu niên thêm quyết tâm muốn ăn hạt châu đó. Bởi vì từ trước tới giờ, hắn còn chưa thấy hạt châu nào thần kỳ như vậy. Hắn chỉ thấy nếu người trong quan tài muốn hại mình thì chỉ cần nhấc tay mà không cần phải tốn sức, đồng thời lại phải mất một hạt châu như vậy.

- Buồn cười! Thật là buồn cười. Đường đường là Pháp Vương của Lạc Kha tự không ngờ lại lạc tới nông nổi như thế này... - Đột nhiên trong đám đôi bên cạnh vọng tới một âm thanh nghe ngân nga như từ xa vọng lại.

Một bóng đen từ trong đám lân quang xuất hiện, đáp xuống trên một tấm bia. Cái âm thanh vừa rồi rõ ràng là do bóng đen đó phát ra. Mặc dù thiếu niên lớn gan như vậy nhưng khi nhìn thấy cũng cảm giác ớn lạnh mà kêu lên một tiếng.

Người phát ra âm thanh cổ quái đó không ngờ lại là một con quạ đen.

Bãi tha ma nơi núi hoang, những bóng ma trôi, con quạ biết nói. Tất cả những điều này đối với thiếu niên đúng là một chuyện khó tin. Đồng thời với tiếng kêu kinh hãi, trong lòng bàn tay thiếu niên đã chảy đầy mồ hôi hoàn toàn ngơ ngác, chẳng biết tới con quạ nói cái gì. Nhưng người mặc hồng bào trong quan tài vẫn thản nhiên, chẳng thèm nhìn con quạ mà ngẩng đầu lên nhìn trời rồi nói:

- Hay cho pháp môn dựa vào giác quan thứ sáu. Ta không ngờ người có thể tìm tới đây nhanh như vậy.
- Người trúng ma pháp thực hồn của sư huynh ta. Vùng đất cực âm đối với người hết sức bất lợi. Thật ra ta cũng không nghĩ là người lại trốn ở đây. - Con quạ vẫn cất cái âm thanh cổ quái của mình để nói. Trên bầu trời phương Tây, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một làn khí đen. Trong trời đêm nhìn nó giống như một con hắc long đang quay cuồng. Người trong quan tài hồ hững nhìn luồng khí đó. Trong giây lát, luồng khí cuộn xuống khiến cho cuồng phong nổi lên xung quanh. Khi cuồng phong biến mất, thiếu niên chỉ thấy giữa sân xuất hiện một nam tử gầy yếu với khuôn mặt đặc ý và trào phúng. Toàn bộ thân thể y được phủ kín bởi một chiếc đạo bào màu đen, tay phải cầm một cây đoản trường màu tím được khắc những hoa văn màu vàng kim rườm rà, tối nghĩa với phong cách cổ xưa làm cho người ta sợ.
- Trước tiên tìm đường sống trong cõi chết, dùng bí pháp che giấu xá châu, sau đó là để cho đứa bé này ăn vào. Đến lúc đó, cho dù nó có ngã lăn trước mặt chúng ta, chúng ta cũng không thể tưởng được rằng Máu xá châu lại ở ngay trong bụng nó. Lão quỷ Không Đồng. Cái kế hoạch này của người thật tốt đấy. - Sau khi người mặc áo bào đen xuất hiện, con quạ kia sợ hãi liền bay mất. So với âm thanh của con quạ thì âm thanh của người mặc áo bào đen êm tai hơn cả trăm lần nhưng thiếu niên chỉ cảm thấy câu chuyện trở nên âm trầm kỳ dị. Chỉ thấy người mặc áo bào đen chột nhìn mình mà quát:
- Tên nhóc con không biết sống chết, còn không ném cái thứ trong tay người cho ta? Nếu người ăn vào, hạt châu này sẽ mọc rễ trong bụng người. Đến lúc đó nó sẽ hút sạch máu trong người người để cho lão quỷ này tỉnh dưỡng xong rồi mới xé thân thể người ra mà bỏ trốn.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

04-12-2012, 06:40 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

2. Chương 2: Tiếng Quạ Trong Đêm. Hồng Bào Hóa Phiên.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Thiếu niên không biết người mặc áo đen nói thật hay giả nhưng vẫn quay đầu lại nhìn người trong quan tài. Khuôn mặt trắng bệch của người trong quan tài vẫn thản nhiên như trước:

- Di La! Người nói bậy. Máu Xá châu có tính hàn, nhiều lắm chỉ làm cho bụng bị đóng băng chứ làm sao có thể hút hết máu trong người được. Mà nếu ta muốn lấy nó thì không cần phải dùng tới cách mổ xẻ kia.
- “Nếu bụng mà đóng băng thì làm sao có thể sống?” Người trong quan tài mặc dù nói mình không cần biện pháp tàn nhẫn nhưng lời nói của y lúc này có đã thể hiện một sự độc ác. Lập tức thiếu niên cứng người. Người mặc áo bào đen cũng không muốn đầu võ mồm với người trong quan tài nên chỉ cười lạnh rồi vung tay trái lên. Một đám mây màu đen liền tràn về phía thiếu niên.
- “Oành!” Một tiếng nổ vang lên. Trong nháy mắt, người trong quan tài phát ra một tia sáng màu hồng làm cho đám mây tan nát. Làn sóng không khí đẩy thiếu niên về sau mấy bước tới một cái mộ ở giữa người trong quan tài và người mặc áo đen. Người mặc áo đen cười ha hả:

- Nói nhiều như vậy cuối cùng chẳng phải muốn động thủ hay sao?

Sau khi giao đấu với Di La một cái, sắc mặt người trong quan tài lại càng trắng hơn. Tuy nhiên khi nghe Di La nói vậy, người trong quan tài chỉ cười, tay trái vung lên, hồng bào trên người liền bay ra rồi tách làm sáu mà hạ xuống hai bên quan tài, bao phủ bản thân và thiếu niên vào bên trong. Tới lúc này, thiếu niên mới phát hiện bộ hồng bào bao phủ người trong quan tài không ngờ lại là một lá cờ đỏ như máu. Hồng phiến sáu mặt vừa mới xuất hiện khiến cho cả bãi tha ma rực lên ánh sáng màu hồng. Thiếu niên chỉ cảm thấy hơi nóng kinh người. Còn cây trượng trong tay người áo đen thì bắn ra hơn mười dòng điện màu vàng và chạm với ánh sáng màu hồng. Ngay lập tức chúng nát thành những điểm sáng màu vàng. Trong nháy mắt, ánh sáng màu hồng tăng lên, lá hồng phiến đỏ như máu dài ra rồi từ từ bay lên, hóa thành một lá phiến lớn đến hai, ba trượng. Ánh sáng màu hồng đột nhiên tạo ra một cái mặt quỷ có hai sừng, bốn mắt và đầy răng nanh lơ lửng nơi đỉnh đầu người trong quan tài trông như thật.

- Giải cho lão quỷ! Không ngờ cái hồng bào trên người người lại là pháp bảo như vậy. - Di La cất tiếng cười liên tục, thanh đoản trượng trong tay cũng chỉ lên trời.

- Khoan đã. - Nhưng đứng vào lúc này, người trong quan tài đột nhiên kêu lên:

- trước tiên ngươi hãy biết đây là chỗ nào rồi hãy động thủ với ta.

Di La giật mình hỏi ngược lại:

- Chỗ nào?

- Ngươi không nhận ra cả Thục Sơn đây chứ? - Người trong quan tài chỉ về phía ngọn núi ở phía xa mà cười lạnh:

- Nơi này cách Thục Sơn chỉ chừng trăm dặm, nếu ngươi giết ta thì không sợ người của Thục Sơn phát hiện ra hay sao? Hơn nữa, vừa rồi chắc ngươi cũng thấy được Diễm Quang chu của Côn Luân chứ?

- Không Đồng lão quỷ. Hóa ra là ngươi có ý như vậy. - Di La đảo mắt rồi nở nụ cười:

- Chẳng trách mà ngươi không chạy về hướng sư môn của mình mà lại trốn đến đây, hại sư huynh của ta không đuổi kịp ngươi. Có điều đã lâu vậy mà ngươi vẫn ngồi trong quan tài có lẽ chẳng khác nỗ lực hết đà. Nửa dưới của ngươi có phải đang mục nát rất nhanh rồi không? Cho dù người Thục Sơn và Côn Luân phát hiện thì sao? Chờ khi họ chạy tới thì ta cũng giết ngươi và đi khỏi đây. Thế nào? Chỉ cần ngươi có thể đứng dậy khỏi quan tài thì ta không ra tay. Nếu ngươi không đứng dậy thì đừng nhiều lời nữa. - Dứt lời, cây đoản trượng trong tay lại vung lên khiến cho trong không gian xuất hiện những tiếng rít. Chỉ thấy một cơn lốc đen quay cuồng rồi sau đó hóa thành những đốm lửa đen bao phủ trong phạm vi vạn trượng mà bắn xuống.

Người trong quan tài liền biến sắc. Vốn y là pháp Vương Lạn Kha Tự - Không Đồng. Nhân lúc may mắn, y có được viên Mâu Xá châu, nhưng lại đúng lúc sư huynh của Di La là Hách Đồ thấy được. Di La và Hách Đồ là tán tu ở phía Bắc, đệ tử của Âm Tiêu đạo nhân vốn không phải là người trong chính đạo. Vì vậy mà họ chẳng thêm để ý tới Lạn Khai Tự nhỏ bé. Huống chỉ khi Hách Đồ biết được Mâu Xá châu liên quan tới một thứ bí ẩn, đối với người tu luyện bọn họ còn quý hơn cả pháp bảo. Vì vậy mà Hách Đồ ra tay cưỡng đoạt. Trận chiến đó, Không Đồng không địch lại được Hách Đồ nên trọng thương rồi bỏ chạy. Nhưng tâm tư của Không Đồng vô cùng căm hận. Ý lương trước thương thế của mình không về được tới Lạn Kha Tự thì đã bị Hách Đồ giết chết. Vì vậy mà y đi ngược lại, chạy trốn tới bãi tha ma cách Thục Sơn gần trăm dặm. Thục Hồn ma pháp của Hách Đồ là một pháp quyết vô cùng âm độc. Người nào bị âm hồn nhập thể, chỉ có thể tìm nơi Cực Dương mà từ từ đẩy độc ra ngoài. Còn nơi quỷ khí, âm khí rất nặng thì càng làm cho thương thế thêm trầm trọng. Cứ như vậy, quả nhiên Không Đồng trốn thoát được Hách Đồ chặn giết. Y trốn ở đây chờ lão hữu của mình tiếp ứng. Nhưng y không ngờ được Côn Luân cũng nghe thấy tin tức Mâu Xá châu xuất hiện mà tìm kiếm khắp nơi. Vừa rồi, mặc dù Không Đồng sử dụng bí pháp ẩn chứa khí tức của bản thân nên chưa bị phát hiện, nhưng cũng toát mồ hôi hột. Sau đó, nghe thấy tiếng thiếu niên kia khóc, y nảy ra ý nghĩ lựa cho thiếu niên nuốt Mâu Xá châu vào. Đến lúc đó cho dù người ta có tìm tới thì cũng không làm hại tính mạng của y, có thể chờ lão hữu tới. Nhưng Không Đồng lại không ngờ được rằng khi thiếu niên chuẩn bị nuốt Mâu Xá châu thì bị Di La phát hiện. Hơn nữa mặc dù tu vi của Di La không cao bằng Hách Đồ nhưng lại khôn khéo và tàn nhẫn hơn, không thể dùng lời lừa được.

- Đi. - Lá phiên màu hồng có sáu mặt tỏa ra ánh sáng rực rỡ. Nhưng Không Đồng chẳng khác nào nổ giương hết đà. Mặc dù những tia lửa màu đen chạm phải ánh sáng màu hồng thì biết mất nhưng Không Đồng cũng khác nào bị điện giật, hồng phiên sáu mặt cũng dao động. Mà cái mặt quý vừa mới tụ thành cũng như sắp bị đánh tan.

- Không Đồng lão quý. Nếu bây giờ ngươi đưa Mâu Xá châu cho ta thì ta còn có thể tha cho ngươi một mạng. - Di La tu luyện pháp thuật hết sức tàn độc nên thái độ cũng không cổ hủ như đám người danh môn chính phái. Sau khi cất tiếng cười, y lại vung tay, ngọn lửa đen còn chưa biến mất thì một quả màu bạc đã được y ném đi về phía hồng phiên sáu màu.

Quả cầu màu bạc đó là một thứ pháp bảo do Âm Tiêu đạo nhân luyện chế có tên là Lôi sắc ngân châu. Nó được Âm Tiêu đạo nhân dùng rất nhiều bạc trắng, chì, thủy ngân, thiếc, bạch kim, đồng hải tinh kim mà luyện thành. Một khi ném nó ra, nó sẽ thả ra lôi điện tích lũy, phần lớn có hiệu quả phá ma. Âm tiêu đạo nhân luyện được tổng cộng bốn viên. Trong tay sư huynh Hách Đồ của Di La cũng có một viên. Ngày đó khi Không Đồng và Hách Đồ quyết đấu đã chịu khổ sở rất nhiều vì hạt châu này. Bây giờ, thấy Di La lại ném hạt châu đó ra thì toàn bộ tâm trạng của Không Đồng hoàn toàn sụp đổ. Hai tay y cố gắng bắt một cái pháp quyết, đồng thời cắn chót lưỡi, phun máu lên mặt lá hồng phiên.

Trong phút chốc, hồng phiên phá ra những tiếng động. Con quý vật trên đỉnh đầu Không Đồng không ngờ hóa thành thực thể mà lao ra về phía Di La.

- Ngoan cố chống cự. - Di La cất tiếng cười lạnh rồi đột nhiên bay lên trên không trung. Con quý vật vừa mới lao ra, ngân châu liền xoay tròn phát ra những tiếng nổ. Từng tia chớp màu bạc xuất hiện, rồi hóa thành to bằng một cánh tay. Trong phạm vi một dặm, ánh sáng của những tia chớp xuất hiện khắp nơi, lần lượt đánh lên quý vật và hồng phiên.

- Mạng ta thôi rồi. - Không Đồng cố gắng huy động hồng phiên mà trụ lại nhưng nguyên thần trong cơ thể đột nhiên rung chuyển rồi trong đầu gã xuất hiện một biển máu. Trong phút chốc mấy tia hơi lạnh như những con măng xà tán loạn trong người khiến cho thân thể của gã cứng đờ. Ánh sáng của hồng phiên đột nhiên biến mất cùng với con quý vật bệ vệ kia trong nháy mắt bị những tia điện cắn nát.

Hóa ra hồng phiên sáu mặt đó có tên là Xích La tràng. Đó là một thứ pháp bảo của Mật tông. Người có tu vi cao thâm có thể ngưng tụ được thành dạ xoa, giống như trong truyền thuyết thánh nhân có thể ngưng tụ thành hóa thân. Đó là do Xích La tràng kết hợp oai lực của bản thân và ma khí lấy từ dưới đất. Người thi pháp sẽ bị ảo giác của ma khí phản lại. Tu vi của Không Đồng còn chưa đủ nên ngày đó khi đối địch với Hách Đồ không dám dùng phương pháp này. Hiện tại y liều chết đánh cược nhưng không hề có chút may mắn. Nguyên thần bị ảo giác biển máu cắn lại khiến cho âm hồn quý khí trong cơ thể không bị áp chế liền tản ra.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

04-12-2012, 06:40 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

3. Chương 3: Xích La Tràng, Xích Diễm Kim Nghê.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Đấu pháp sinh tử này vốn rất nguy hiểm, không được có lấy một chút sơ sót. Khi trong đầu Không Đồng vừa mới xuất hiện suy nghĩ đó thì Di La ở trong không trung liền cất tiếng cười. Khí đen trong tay tuôn ra, ngưng tụ thành một bàn tay to mà chộp xuống.

Người thiếu niên cầm Mâu Xá châu trong tay đã bị đấu pháp của hai người làm cho kinh ngạc. Hơn nữa xưa nay Không Đồng vốn quỷ kế đa đoan, cho nên khi xuống tay không hề lưu tình. Mà Âm sát thủ của Di La vốn là để đối phó với pháp thuật sử dụng phi kiếm, tràn ngập lệ khí độc ác dơ bẩn... Không Đồng đã

bị thương nên không còn sức mà hoàn thủ vì vậy mà dưới một trảo đó liền mất mạng. Thân thể gã chẳng khác nào chiếc bánh bị đập nát.

Di La dùng một trảo đánh chết Không Đồng đột nhiên ánh mắt thay đổi. Chỉ thấy ở phía Bắc chợt có mấy đạo kiếm quang lao tới với tốc độ kinh người. Đường như nó chỉ chợt lóe lên một cái, giữa sân đã có ba người xuất hiện. Trong ba người đó có hai nam và một nữ. Cả ba đều mặc áo bào màu trắng. Hai người nam thì một người có mày rậm mắt hổ, thân hình cao lớn. Còn một nam tử khác có râu dài, đỉnh đầu búi tóc. Nữ tử còn lại thì nhìn hơn ba mươi nhưng dáng người xinh đẹp, nhìn qua có cảm giác giống như chỉ cần một cơn gió thổi qua cũng đủ khiến nàng lung lay. Ba đạo kiếm quang xoay chung quanh thân thể họ tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

- Âm Sát thủ! Ngân sắc lôi châu. Là môn hạ của Bắc Mang Âm Tiêu đạo nhân? - Cả ba người vừa mới xuất hiện thì nhìn thấy Di La chộp chết Không Đồng, thu hồi Ngân sắc lôi châu liền nhận ra ngay thân phận của y mà ngẩn người.

- Không ngờ lại là người Thanh Thành. - Con Di La cũng thầm giật mình. Không ngờ lại có người tới đây nhanh như vậy. Nhìn quần áo của họ, Di La nhận ra ba người đó không phải là người Thực Sơn mà là đệ tử của Thanh Dương tán nhân phái Thanh Thành: Ngao Minh, Tùng Hạc Tử và Thủy Vô Nguyệt. Có ba người đều là cao thủ thành danh. Nhưng suy nghĩ liên tục xuất hiện trong đầu Di La. Y xác định mình chưa chắc đã là đối thủ của ba người này vì vậy mà không để cho cả ba mở miệng thì khí đen tanh hôi lại xuất hiện mà cuốn về phía thiếu niên trong hồng phiến.

- Mâu Xá châu? Khoan đã. - Ngao Minh, Tùng Hạc Tử và Thủy Vô Nguyệt chỉ đứng díp đi ngang qua, thấy nơi đây có ánh sáng kỳ lạ lóe lên, biết có người đấu pháp liền bay tới. Hiện tại họ phát hiện ra Di La là người của Bắc Mang Âm tiêu tán nhân, còn chưa kịp nghĩ nhiều thì Di La đã đột nhiên ra tay với thiếu niên. Tùng Hạc Tử nhanh mắt nhìn thấy hạt châu trong tay thiếu niên liền thốt lên một tiếng, đồng thời một đạo kiếm quang màu trắng xuất hiện chắn lấy Âm Sát thủ của Di La.

- Có chuyện gì vậy? - Ngao Minh và Thủy Vô Nguyệt không biết có chuyện gì nhưng cả ba người vốn hiểu ý nhau nên khi Tùng Hạc Tử vừa mới phát kiếm quang, hai đạo kiếm quang của Ngao Minh và Thủy Vô Nguyệt cũng xuất hiện. Kiếm của Thủy Vô Nguyệt có màu lục nhưng dưới sự điều khiển của nàng, kiếm quang bay ra lại lóe lên màu hồng. Ánh sáng của nó hòa lẫn với kiếm quang màu đen của Ngao Minh, xoay quanh hai người.

- Đi! - Một tia sáng màu bạc bay thẳng về phía Thủy Vô Nguyệt yếu nhất trong ba người. Một tiếng động vang lên, thanh phi kiếm màu đen của Ngao Minh đã chặn lại tia sáng bạc của Di La. Va chạm với phi kiếm màu đen, hai lần ánh sáng liền tản ra xung quanh. Còn phi kiếm màu đỏ của Thủy Vô Nguyệt thì xoắn về phía Di La.

- Phi kiếm của Thanh Thành quả nhiên không tầm thường. - Sắc mặt của Di La hết sức lạnh lùng. Trước đó Di La cũng có giao thủ với phi kiếm của kiếm tiên khác nhưng Thanh Thành là một phái lớn nổi danh cả ngàn năm thì phi kiếm của tán tu bình thường không thể nào sánh được. Còn phi kiếm của Tùng Hạc tử không biết được luyện từ thứ gỗ gì mà khi đối mặt với Âm Sát thủ của Di La lại không hề e ngại. Tia sáng bạc kia cũng chính là Ngân sắc lôi châu mà Di La vừa mới thu về. Mặc dù lôi điện trong nó đã dùng hết nhưng đó cũng là một loại pháp bảo, một khi tấn công cũng phải tới ngàn cân lực. Nhưng không ngờ nó lại bị phi kiếm của Ngao Minh ngăn cản thế sức nhẹ nhàng. Hơn nữa ba người công thủ có quy luật vì vậy mà sau một đòn đó, Di La biết mình không phải là đối thủ. Nhưng Mâu Xá châu lại đang ở trước mặt, cho dù Di La có muốn bỏ thì cũng rất khó khăn. Âm Sát thủ nhanh chóng bay về, chộp lấy kiếm quang của Thủy Vô Nguyệt. Di La suy nghĩ thật nhanh để ứng phó như thế nào?

- Lại có phi kiếm? Là ai? - Nhưng đúng vào lúc này, trên bầu trời có một đạo ánh sáng màu vàng kim như ngọn lửa bay tới. Còn chưa tới gần mà áp lực đã ép xuống. Cảm nhận có người đang tới, nhất thời phi kiếm của đám người Ngao Minh đều quay lại, tập trung đề phòng.

Kiếm quang lao xuống đất lập tức hiện ra một bóng người. Đó là một lão già ục ịch, đôi mắt nhỏ hơi híp, hoàn toàn không có phong độ của một cao thủ. Tuy nhiên, vừa mới nhìn quanh, ánh mắt của lão chợt lóe lên một tia sáng:

- Chung quy vẫn đến chậm một bước. - Lão già thở dài một tiếng.

Nhìn phi kiếm của lão như bập bùng ngọn lửa nhỏ, Tùng Hạc Tử đột nhiên nghĩ tới một người mà lắp bắp:

- Xích Diễm Kim Nghê kiếm. Tiền bối là Liệt Dương chân nhân?

Lão già ục ịch không trả lời chỉ nhìn Di La:

- Người tự mình ra tay hay phải để ta động thủ?

Vào lúc này Di La cũng biết được lão già ục ịch này là Liệt Dương chân nhân. Chỉ cần nhìn tu vi phi kiếm của lão, Di La biết mình không phải đối thủ. Nhưng tính tình của Di La vốn âm tàn nên chẳng sợ chỉ hừ một tiếng mà không nói câu nào.

- Mâu Xá châu? - Kiếm quang của Liệt Dương chân nhân lóe lên, đang định ra tay thì đột nhiên lão thoáng thấy thiếu niên trong khe hở chợt tản ra ánh sáng màu lam thì giật mình.

- Thế thì sao? Bây giờ mới nhận ra Mâu Xá châu sao? - Di La thấy vậy thì cười lạnh:

- Không Đồng gọi người tới cứu hấn nhưng không nói cho người biết vì Mâu Xá châu mà gặp phải kiếp nạn này sao?

- Tiểu tử! Cho dù sư tôn của người đích thân đến thì cũng không dám nói với ta như vậy. Chết đến nơi mà vẫn còn ngông cuồng. - Liệt Dương chân nhân nổi giận, kiếm quang bùng lên bắn về phía Di La.

Di La lại xuất Âm Sát thủ, khí đen và kiếm quang va chạm vào nhau chẳng khác nào rót dầu sôi lên trên miếng sắt nóng đỏ mà hóa thành một làn khói nhẹ. Nhưng Di La cũng không hốt hoảng, chỉ nói một câu:

- Người nói xem đám người Thục Sơn có phải mấy con lợn chết hay không?

Liệt Dương nghe thấy vậy thì kiếm quang lay động:

- Pháp thuật của Âm Tiêu chân nhân vốn âm độc. Tên tiểu tử này là đệ tử của hấn, nếu quyết liều mạng thì nhất thời cũng khó bắt được. Nơi này lại gần với Thục Sơn, hơn nữa ba tên Thanh Thành kia cũng không phải là hạng tầm thường, không thể để cho chúng chiếm lợi được. - Nghĩ vậy, Liệt Dương chân nhân liền do dự.

Một nụ cười khinh thường xuất hiện trên khóe môi của Di La.

“Không cần biết tu vi của người cao đến đâu, nhưng muốn có được Mâu Xá châu cũng không phải dễ!”

Suy nghĩ của Di La hoàn toàn đúng. Mâu Xá châu đối với Liệt Dương quả thực có sức hấp dẫn rất lớn. Nên khi vừa mới nhận ra Mâu Xá châu, Liệt Dương chân nhân chấn động, như rơi vào trong địa ngục tham lam của người tu hành Phật môn, suýt chút nữa thì ngay cả phi kiếm của mình cũng không còn khống chế được. Nhưng Di La không ngờ được tính cách của Liệt Dương chân nhân lại cứng rắn:

- Cho dù ta không có được Mâu Xá châu thì sao? - Liếc mắt thấy nụ cười châm biếm của Di La, ngọn lửa trong người Liệt Dương chân nhân bùng lên. Lão chẳng hề nghĩ ngợi, kiếm quang tản ra chiếu sáng phạm vi mấy trượng như ban ngày.

- Hay cho tên ục ịch. - Di La thấy vậy thì quá sợ hãi, vội vàng vung đoản trường mà phóng ra khí đen.

Liệt Dương chân nhân cười ha hả, chỉ tay một cái. Xích Diễm Kim Nghê kiếm được luyện chế tinh kim trong Xích Dương chân hỏa. Nó có uy lực cực lớn, lại không sợ sự dơ bẩn của âm hồn vì vậy mà đẩy âm hồn ra xung quanh.

Một tia sáng bạc lao thẳng về phía Liệt Dương chân nhân. Di La thấy tình hình không ổn lại ném ra ngân sắc lôi châu.

- Hừ!

Liệt Dương chân nhân chẳng thèm né tránh, há mồm phun ra một luồng khí màu trắng, cuốn ngân sắc lôi châu vào trong miệng. Bên kia, Di La run rẩy, sắc mặt tái nhợt suýt chút nữa thì bị Liệt Dương chân nhân chém trúng.

- Pháp thuật phi kiếm của Liệt Dương chân nhân đúng là quá bá đạo, không ngờ lại còn thu cả pháp bảo của đối thủ. - Trong tích tắc, cả ba người Thanh Thành đều có suy nghĩ như vậy. Nhưng đúng lúc này đột nhiên lại có tiếng hét to:

- Các người muốn thừa cơ cướp đoạt Mâu Xá châu có phải không?

Ngao Minh, Tùng Hạc Tử, Thủy Vô Nguyệt sững sốt. Liệt Dương chân nhân hơi do dự một chút thì Di La liền ném ra một làn khói lạnh.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

04-12-2012, 06:42 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

4. Chương 4: Không Nhiễm Bụi Trần. Chủ Nhân Mâu Xá.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Giỏi cho quỷ kế của người. - Ba người Thanh Thành nường mảy, lập tức nhận ra đó là Huyền Minh âm lân sa vô cùng độc.

Di La cố tình hô lên là để làm cho Liệt Dương chân nhân mất tập trung mà thả ra Huyền Minh âm lân sa.

- Không ổn. - Trong nháy mắt Liệt Dương chân nhân tỉnh táo. Nhưng làn khói nhẹ bốc lên đã ngăn chặn Xích Diễm Kim Nghê kiếm của lão. Khi lão thu phi kiếm lại thì trên thân kiếm đã có ánh sáng màu đỏ.

Phi kiếm nhìn qua thì tầm thường nhưng thực tế tu luyện không hề đơn giản. Bình thường pháp pháp môn phi kiếm là phải có được phi kiếm lợi hại làm cốt lõi rồi dùng nguyên khí của bản thân mà sản sóc, từ từ phân hóa nguyên thần trên thân kiếm. Cho tới khi tâm thần tương thông, dùng chẳng khác gì cánh tay của mình thì mới coi như thành công. Thanh Xích Dương Kim Nghê kiếm của Liệt Dương chân nhân mặc dù là vật phi phàm nhưng Huyền Minh âm lân sa của Di La cũng đã dính lên thân kiếm, đốt cháy nguyên khí. Lúc này, ánh sáng của Xích Dương Kim Nghê kiếm cũng đã giảm đi, chứng tỏ nguyên khí bị thương rất nhiều.

Liệt Dương chân nhân dùng nguyên thần của bản thân chặt đứt sự liên hệ giữa Di La và Ngân sắc lôi châu, thu lấy pháp bảo đó, làm cho nguyên thần của Di La bị thương. Đến giờ, Di La dùng Huyền Minh âm lân sa cũng làm tổn thương nguyên thần của Liệt Dương chân nhân và Xích Dương Kim Nghê kiếm, có thể nói là ăn miếng trả miếng. Nhưng Di La đối với Liệt Dương chân nhân chỉ là một tên hậu bối vậy mà mấy lần đối mặt không xử lý được mà còn để phi kiếm bị hao tổn khiến cho Liệt Dương chân nhân tức giận tới mức xì khói:

- Hôm nay không giết người thì không làm người.

Một làn kiếm quang chợt lóe lên. Di La vùng đoán trước chắn lại thì chỉ thấy đó là hư chiêu. Mấy tiếng nổ ngay lập tức xuất hiện. Liệt Dương chân nhân phát ra năm đạo thiên lôi có ánh sáng màu vàng kim bao phủ Di La và giữa. Di La hú lên một tiếng quái dị, thân thể như bị làn gió cuốn lên không trung.

- Cái tên này dữ nhiều lành ít. - Ba người Thanh Thành nhìn thấy kiếm quang của Liệt Dương chân nhân đuổi theo phía sau khiến cho Di La vừa mới ngưng tụ được đám mây đen lập tức tản ra. Mắt thấy Di La tưởng như không thể thoát khỏi thì trên bầu trời lại có một vầng sáng màu đen hạ xuống. Đó chính là một thanh phi kiếm dài ba thước màu đen.

Nhìn thấy thanh phi kiếm và người đứng trên đó tản ra luồng khí giống hệt với Di La, Liệt Dương chân nhân biết người tới là địch chứ không phải là bạn. Vì vậy mà không để cho ánh sáng màu đen cuốn lấy phi kiếm của mình, Liệt dương chân nhân đã lấy Hỏa Vân thoi, nhưng chưa kịp phát ra thì thấy từ trên đỉnh cầu có một đám mây màu vàng, lục hình tròn chụp xuống.

Đám mây đó chưa tới gần nhưng mùi tanh hôi đã xộc vào mũi. Liệt dương chân nhân nhận ra ngay nó tập trung khí xác thối hỗn tạp của trăm loại độc trùng để luyện thành. Vì vậy mà lão vội vàng bất pháp quyết, tạo ra một vầng ánh sáng màu hồng bao phủ lấy.

- Sư huynh!

Khi âm thanh ngạc nhiên vui mừng của Di La vang lên, bên cạnh gã xuất hiện một nam tử có khuôn mặt âm trầm.

- Đây là đại đệ tử Hách Đồ của Âm Tiêu chân chân.

Hách Đồ và Di La vốn xuất thân cùng một mạch nhưng pháp thuật tu hành lại có sự khác nhau. Gã tu luyện phi kiếm, hơn nữa tu vi dường như cao hơn Di La rất nhiều, chẳng trách mà Không Đồng không phải là địch thủ. Hơn nữa, nhìn sắc mặt của y có thể nói sự tàn nhẫn và âm độc của người này so với Di La chỉ có hơn chứ không kém.

Hai thanh phi kiếm xoắn lại với nhau, Liệt Dương chân nhân cảm thấy chưa chắc đã chống lại được sự liên thủ của hai người. Lão hơi chần chừ một chút thì từ nơi ngọn núi đen chột có một luồng kiếm quang vọt lên trời.

Chỗ đó chính là Thực Sơn.

Kiếm quang Thực Sơn vừa mới xuất hiện khiến cho Liệt Dương chân nhân và Hách Đồ đều cảm thấy kinh hoàng, đề nén phi kiếm của mình lại.

Phi kiếm thiên hạ xuất Thực Sơn.

Phi kiếm của Thực Sơn có oai lực được thiên hạ công nhận là số một. Từ mười bảy năm trước, Hách Đồ đã từng thấy một cao thủ vô danh của Thực Sơn đấu với người khác, kiếm quang của y như sấm sét trên chín tầng trời, vô cùng biến ảo, trong nháy mắt đã chém giết đối thủ.

Bạch y trắng tuyết, kiếm khí tới trời cao.

Nhìn thấy lại kiếm quang của Thực sơn, Hách Đồ liền nhớ tới cảnh tượng mười bảy năm trước và cái bóng cao thủ Thực Sơn không biết tên đó.

Kiếm quang tỏa ra bốn xung quanh đồng thời lao đi với tốc độ cực nhanh. Quả thực khoảng cách trăm dặm mà chỉ trong một cái nháy mắt khiến cho người ta phải ngưng thần nín thở.

Tuy nhiên, sau hành động của Tùng Hạc Tử, Ngạo Minh và Thủy Vô Nguyệt đều không nhin được mà truyền âm với y:

- Sư huynh! Mâu Xá châu là thứ pháp bảo gì?

- Mâu Xá châu không phải là pháp bảo. - Tùng Hạc Tử nghe Thủy Vô Nguyệt và Ngạo Minh hỏi nhưng ánh mắt vẫn nhìn về phía hạt châu trong tay người thiếu niên đang tỏa ra ánh sáng màu lam. Điều khiến cho Tùng Hạc Tử cảm thấy kinh ngạc đó là mặc dù thiếu niên đó quần áo hơi tả, sắc mặt trắng bệch, thân hình hơi run run nhưng vẫn đứng nguyên như cũ. Nếu đổi lại là một thiếu niên nơi sơn dã khác thì nhìn thấy trận đấu pháp như vậy chắc chắn đã hồn bay phách lạc mà chết ngất.

“Thiếu niên này thật can đảm. Không biết tại sao Mâu Xá châu lại rơi vào tay hắn?” Tùng Hạc Tử nghĩ như vậy. Mà câu nói của y lại càng khiến cho Thủy Vô Nguyệt và Ngạo Minh thêm tò mò:

- Nếu không phải là pháp bảo thì vì sao huynh vừa mới thấy lại giật mình mà đám người kia lại coi trọng nó đến vậy?

Tùng Hạc Tử gật đầu nói:

- Đúng! Mâu Xá châu là một hạt châu do một loại cây thủy sinh sinh ra. Nếu đeo nó trên người thì chỉ có tác dụng làm giảm mùi. Nhưng đây cũng nguyên là tín vật của Nguyên Thiên Y. Nghe nói năm đó có y chịu đại ân của người khác nên giao Mâu Xá châu cho người đó, còn nói rằng trong tương lai chỉ cần có người cầm Mâu Xá châu tới, giao cho y thì y có thể làm cho một chuyện, không cần biết chuyện đó khó khăn, nguy hiểm tới mức độ nào.

“tín vật của Nguyên Thiên Y?”

Tùng Hạc Tử còn chưa nói xong, Thủy Vô Nguyệt và Ngao Minh đã hoảng sợ, thiếu chút nữa thì kêu lên.

Nam La Phù, Bắc Sắc Lạc. La Phù và Sắc Lạc chiếm giữ một nơi thì ở Nam cương còn một nơi thì ở Bắc vực. Đây là hai môn phái thần bí nhất trên trần thế. Mấy trăm năm qua, chỉ có rất ít đệ tử của họ đi lại bên ngoài, nhưng những người xuất hiện đều có tu vi cực cao, kinh thế hãi tục.

Nguyên Thiên Y chính là tông chủ của La Phù tông.

Năm mươi năm trước, phái Âm Sơn chẳng biết vì sao mà kết thù với Nguyên Thiên Y, dốc hết cao thủ vây giết Nguyên Thiên Y. Đồng thời họ còn không tiếc tạo ra sát nghiệt, lấy máu và hồn phách của ba trăm đồng nam, đồng nữ làm vật dẫn bỏ xuống Hoàng Tuyền U Minh trận để đối phó với Nguyên Thiên Y. Nhưng trong trận chiến đó, Nguyên Thiên Y vẫn nguyên vẹn, thản nhiên mà đi, để lại phái Âm Sơn vốn ngang hàng với các đại môn phái nhưng số cao thủ của họ thì mười phần chết tới tám. Ngay cả sơn môn động phủ cũng bị người khác chiếm mất.

Ba mươi năm trước, đệ nhân Nga Mi là Thử Ly tu luyện thành công Kim Tỏa lưu châu dẫn, sau đó cùng với chưởng giáo Nga Minh luận đấu pháp nơi Kim đỉnh bất phân thắng phụ nên đắc chí. Sau đó khi tới bờ Hoàng hải thì gặp được Nguyên Thiên Y, cả hai nói chuyện không vừa ý liền đấu phép với Nguyên Thiên Y khiến cho cả nguyên thần cũng bị diệt.

Vì vậy mà trong truyền thuyết thì Nguyên Thiên Y là một người vừa chính vừa tà, làm việc theo sở thích của bản thân, sát nghiệt rất nặng, nhưng tu vi của y lại tới mức mà người ta khó có thể tưởng tượng được.

Trong truyền thuyết thì tu luyện tới cảnh giới bất tử bất diệt là cao nhất. Nguyên Thiên Y cũng chỉ còn một chút nữa là đạt tới cái cảnh giới mà từ ngàn năm nay không người nào có thể đạt tới. Đó là cảnh giới độ kiếp phi thăng.

Cái việc loại bỏ mùi đó thì chỉ cần một cái trận pháp nho nhỏ là có thể làm được. Nhưng có được hạt châu này thì có thể hồi được pháp bảo mạnh mẽ nhất của Nguyên Thiên Y, hoặc là pháp quyết thâm sâu, chỉ sợ có thể thay đổi một người hoặc là vận mệnh của một môn phái.

Ngao Minh và Thủy Vô Nguyệt, một người trời sinh tính tình ôn hậu, một người thì trời sinh tính tình thản nhiên. Vốn họ biết hạt châu này không phải là vật tầm thường nhưng cũng chẳng hề có lòng tham. Có điều hiện tại, ánh mắt của cả hai cũng đều không tự chủ được mà nhìn về phía hạt châu trong tay thiếu niên.

- Hạt châu này là do cây thủy sinh sinh ra vậy thì làm thế nào để biết được cái này là tín vật của y? - Thủy Vô Nguyệt không nhận được mà hỏi Tùng Hạc Tử.

- Cái cây thủy sinh đó tên là Tinh Đồ, chỉ có ở La Phù. Trăm năm nở hoa, ngàn năm kết quả. Tương truyền gốc cây tinh đồ duy nhất đã chết héo từ lâu. Vì vậy mà trong thiên hạ có lẽ cũng chỉ còn một viên Mâu Xá châu này mà thôi.

Trong lúc nói chuyện thì mấy đạo kiếm quang kia đã bay vút qua lại vài lần trong phạm vi trăm dặm. Đường như không phát hiện được điều gì nên chúng đột nhiên biến mất trong trời đêm.

Việc đấu phép sẽ khiến cho nguyên khí trong trời đất thay đổi. Đám đệ tử Thục Sơn làm sao mà không phát hiện được? Nhưng có lẽ đệ tử tuần sơn có tu vi hơi thấp chăng?

Trong lúc nhất thời, khi kiếm quang biến mất, những người có mặt ở đây đều cố gắng kiềm chế mà đứng yên.

Trong bãi tha ma tối đen và Thục Sơn ở cách xa đó giống như hai thế giới hoàn toàn cách biệt.

Hách Đồ nhìn Mâu Xá châu trong tay thiếu niên rồi chợt cười nói:

- Lai lịch của Mâu Xá châu có lẽ mọi người đều biết rõ.

Liệt Dương chân nhân và đám người Tùng Hạc tử không ngờ Hách Đồ đột nhiên lại nói một câu như vậy. Nhất thời bọn họ không nói gì.

Hách Đồ lại nói tiếp:

- Hiện tại có lẽ chúng ta cũng không có khả năng chiếm lấy một mình. Người Thục Sơn đã phát hiện, nếu chúng ta mà gây chiến thì tất cả dừng mơ mà có được Mâu Xá châu. Hay là chúng ta cùng tới La Phù, có ưu đãi gì mọi người cùng chia nhau có được không?

- Phì! Bảo ta thông đồng với các người làm vậy? Đừng có nằm mơ. - Hách Đồ vừa mới dứt lời, Liệt Dương chân nhân đã gầm lên.

- Vậy người định thế nào? Nếu hai huynh đệ chúng ta hợp lực, cho dù không phải là đối thủ của người thì muốn lui thân cũng không phải là việc khó. - Hách Đồ lại nói tiếp:

- Sự lợi hại của chủ nhân Mâu Xá châu thì mọi người đều biết rõ. Dựa vào hạt châu này có được một thứ pháp quyết tu luyện cho mọi người cùng xem cũng không phải là việc khó.

Hách Đồ vừa mới dứt lời, đừng nói là ba người Thanh Thành mà ngay cả Liệt Dương chân nhân cũng không nhận được.

Trong việc tu đạo rất coi trọng chữ duyên. Với thiên tư của mọi người cùng với tâm pháp bản môn thì cho dù có tu luyện khắc khổ tới mấy thì thành tựu coi như đã định. Nhưng tu vi của Nguyên Thiên Y đã đạt tới mức khó có thể tưởng tượng. Nói vậy thì pháp quyết tu luyện bình thường cũng không thể nào sánh bằng. Hiện tại có được Mâu Xá châu đúng là một cơ duyên khó gặp.

Vì vậy mà sau khi mọi người thấy kiếm quang của Thục Sơn, nên không muốn ném chuột làm vỡ đồ quý mà mất đi cái cơ duyên này.

Hách Đồ quan sát nét mặt, liền nhận ra Liệt Dương chân nhân đã động tâm liền nói tiếp:

- Liệt Dương chân nhân! Người và ta là người tu đạo cũng không cần phải làm bộ làm tịch. Hôm nay chúng ta đánh nhau thì tất cả đều chẳng được gì tốt. Nếu người nhất định phải báo thù cho Không Đồng thì chờ khi chúng ta đi La Phù rồi nói sau. Người thấy thế nào?

Liệt Dương chân nhân do dự một chút rồi cuộc cắn răng rồi gật mạnh đầu:

- Được.

- Tùng Hạc Tử! Các người thấy sao?

Hách Đồ nhìn ba người Thanh Thành mà cười cười. Nam tử mặc áo bào đen cũng cười cười khiến cho Liệt Dương chân nhân thầm than trong lòng rằng Âm Tiêu đạo nhân thu được hai nhân vật kiêu hùng. Nhất thời trong lòng lão suy nghĩ xem có nên muốn là địch với họ nữa không.

Tùng Hạc Tử, Ngao Minh và Thủy Vô Nguyệt liếc mắt nhìn nhau đang định gật đầu thì đột nhiên sắc mặt những người giữa sân lại chợt thay đổi.

- Ai?

Một bóng người thần nhiên từ từ đi ra từ trong làn sương mù mà không hề có một dấu hiệu báo trước.

Đó là một nam tử có dung nhan rất đẹp. Theo lý mà nói thì để hình dung một người nam tử không thể dùng chữ mỹ, nhưng vào lúc này khi người đó xuất hiện, trong đầu Thủy Vô Nguyệt chỉ có một cái chữ mỹ mà thôi.

Khuôn mặt của nam tử trẻ tuổi so với rất nhiều nữ nhân còn xinh hơn nhiều, da thịt của y giống như ngọc sáng.

Nam nhân có tướng nữ vốn làm cho người ta thường cảm thấy âm nhu.

Cách ăn mặc của người đàn ông đó có thể nói là hết sức đơn giản. Chỉ có một chiếc trường bào bằng vải thô, trên mặt không điểm xuyết một cái gì hết. Hơn nữa, người nam nhân đó lại đi chân trần khiến cho người ta có cảm giác hết sức tự nhiên, không hề mang theo một chút bụi trần.

- Người định làm gì?

Người nam tử đó bước đi rất thong thả, nhưng chỉ một bước đã đứng trước mặt thiếu niên. Hách Đồ đang tập trung vào viên Mâu Xá châu trong tay thiếu niên, đột nhiên thấy nam tử xuất hiện liền quá sợ hãi. Nhưng tiếng hô của y vừa mới vang lên thì kiếm khí liền xuất hiện. Ba đạo kiếm quang một đen, một hồng và một bạch lao về phía nam tử.

Ba người Tùng Hạc Tử vốn đứng thành hình chữ phẩm bao vây quanh thiếu niên. Nhưng lúc này đột nhiên lại xuất hiện một nam tử trẻ tuổi đi thẳng tới trước mặt thiếu niên. Từ khi cả ba người luyện thành phi kiếm cho tới nay thì chưa có một người nào tới gần mà không cảm nhận được. Vì vậy mà nguyên thần tự nhiên cảm ứng được sự nguy hiểm nên thả phi kiếm. Mà tốc độ của phi kiếm so với phản ứng của Hách Đồ còn nhanh hơn.

Cả ba người chỉ đứng cách thiếu niên chừng một trượng. Mà phi kiếm của họ lại do nguyên thần phản ứng, tự giác phát ra. Vì thế mà trong tích tắc, cả ba người còn chưa kịp phản ứng thì kiếm quang đã bao phủ lấy nam nhân.

Một tia sáng chợt lóe lên. Tất cả không phát hiện ra nam tử chân trần có động tác như thế nào vậy mà nguyên thần của ba người Tùng Hạc Tử chấn động, còn kiếm quang của họ thì bay ngược trở lại.

Di La ghen hống nhìn trân trối mà không thể tin nổi trên thế gian này lại có người trong nháy mắt phá bỏ được phi kiếm của ba người Tùng Hạc Tử. Trong nháy mắt sau đó chỉ nhìn thấy một vầng sáng đen nhô lên trên đỉnh đầu nam tử, hóa ra Hách Đồ cũng phóng phi kiếm. Lại nghe một âm thanh vang lên, chỉ thấy người đó chẳng thèm nhìn. Một tia sáng trong tay chợt lóe nhưng lại giống như một đóa hoa sen nở rộ khiến cho phi kiếm của Hách Đồ hóa thành tro bụi. Mất đi phi kiếm gắn liền với tính mạng, Hách Đồ liền phun ra một ngụm máu tươi mà gục xuống. Cùng lúc này, Di La chỉ thấy nam tử đó khoanh tay lẳng lặng nhìn thiếu niên đang cầm viên Mâu Xá châu. Đường như nhớ ra điều gì đó, Di La đột nhiên thốt lên:

- Ngươi có phải là chủ nhân của Mâu Xá châu. Tông chủ Nguyên Thiên Y của La Phù tông không?

- Đúng thế. - Nam tử trẻ tuổi nhìn Mâu Xá châu mà như đang nhớ tới điều gì đó. Một cơn gió đêm thổi qua khiến cho tóc của người thanh niên bay phất phơ nhìn như hòa nhập cùng với thiên địa. Liệt Dương chân nhân cũng giật mình như bị sét đánh:

- Không vương bụi trần, thiên nhân hợp nhất, ngoại trừ tông chủ Nguyên Thiên Y của La Phù tông ra thì còn ai có thể trong nháy mắt phá bỏ được phi kiếm của cả ba người Tùng Hạc Tử, phát tay đánh nát phi kiếm của Hách Đồ?

“Năm mươi năm trước, Nguyên Thiên y đã danh chấn thiên hạ, không ngờ dung nhan vẫn còn như tuổi hai mươi.”

Ba người Tùng Hạc Tử cầm phi kiếm đứng cách đó không xa cũng run người. Tới lúc này cả ba mới biết vừa rồi Nguyên Thiên Y đã hạ thủ lưu tình, cho nên chấp tay nói:

- Là Nguyên Thiên Y tiên bối sao? Vừa rồi có điều mạo phạm, đa tạ tiên bối hạ thủ lưu tình.

Nam tử áo bào trắng như vừa trong trầm tư tĩnh lại liền từ từ gạt đầu rồi phát tay:

- Các người đi thôi.

Chỉ thấy y giống như trời sinh đã tạo cho người ta cái cảm giác quan sát sinh linh. Vì vậy mà khi y gạt đầu, Liệt Dương chân nhân và ba người Thanh Thành cũng không còn hoài nghi, lập tức cưỡi kiếm quang bay đi. Nhưng đúng lúc này, Di La đột nhiên lên tiếng:

- Nghe thế gian đồn rằng tiên bối nói sẽ giữ lời. Bất cứ ai mà cầm Mâu Xá châu đến trước mặt ngài thì ngài sẽ đáp ứng một yêu cầu của hắn. Không biết điều đó có thật hay không?

Nguyên Thiên Y gạt đầu:

- Lời nói đó không ngoa.

Di La đột nhiên chỉ vào thiếu niên kia rồi nói:

- Vậy hiện tại thiếu niên này cầm Mâu Xá châu trong tay, không biết ngài có thể đồng ý với một yêu cầu của hắn hay không?

Nguyên Thiên y liếc mắt nhìn Di La:

- Tất nhiên là có thể.

Di La liền kêu lên:

- Tiểu tử có nghe thấy không? Vị tiền bối này là tông chủ của La Phù tông. Thiên hạ có mấy nhân vật được như vậy. Người còn không mau cầu ngài truyền cho chúng ta... - Nhưng câu nói của y còn chưa dứt thì trước mắt bùng lên ánh sáng vàng kim, toàn bộ thân thể và Nguyên Thần dường như bị hòa tan khiến cho Di La kinh hãi không nói được tiếng nào.

- Làm càn! Trước mặt ta mà người dám nói linh tinh?

Chờ khi cái cảm giác thân thể và nguyên thần bị hòa tan biến mất, Di La mới nghe thấy âm thanh của Nguyên Thiên Y vang lên. Mà trong bãi tha ma, Liệt Dương chân nhân và đám người Tùng Hạc Tử cũng không còn chút máu nào trên mặt đứng đó. Chỉ có điều nơi này đã không còn bóng Nguyên Thiên Y và thiếu niên kia nữa.

Hóa ra khi Di La nói với thiếu niên liền dùng nguyên thần gây áp lực, muốn cho thiếu niên kia thất thần mà nói theo lời của mình để Nguyên Thiên Y truyền cho họ một bộ pháp quyết lợi hại. Nhưng Di La vừa mới mở miệng thì Nguyên Thiên Y cũng nhìn thấu dụng ý của hắn. Ánh sáng vàng tỏa ra khắp nơi đó cũng là do Nguyên Thiên Y phát ra uy áp của Nguyên Thần. Vào lúc này, Nguyên Thiên Y và thiếu niên đã biến mất. Nhưng nghĩ tới cảnh tượng vừa rồi, Di La cảm thấy bản thân so sánh với Nguyên Thiên Y chẳng khác nào muối bỏ bể. Mồ hôi lạnh chảy đầy trên trán y.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

04-12-2012, 06:42 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

5. Chương 5: Nhân Quả Thế Gian. Cô Quạnh.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Bên bờ Đông Hải, Nguyên Thiên Y đứng trên một tảng đá lớn.

Đêm tối nhưng có một mảnh trăng lưỡi liềm tỏa ra ánh sáng dịu dịu trên cao, chiếu sáng cả một phạm vi mười dặm xung quanh.

Những con sóng biển nối đuôi nhau tung bọt trắng xóa.

Đây là nơi mà sáu mươi năm trước khi Nguyên Thiên Y tu luyện Không Sanh Diệt Hải lưu ly quyết ra khỏi La Phù đã nhìn thấy biển rộng lần đầu tiên.

Thời gian sáu mươi năm trôi qua giống như một cái nháy mắt.

Truyền thuyết trong thế gian cũng không phải đều là sự thật. Lúc ấy, đệ tử xinh đẹp nhất và xuất sắc nhất của Từ Hàng tinh trai là Thương Nguyệt tiên tử đang đứng cạnh y. Thương Nguyệt tiên tử đưa tay cho y, còn y thì thả và lòng bàn tay nàng viên Mâu Xá châu này.

Cho tới khi Nguyên Thiên Y một lòng hướng đạo, liền cắt đứt tình duyên với Thương Nguyệt tiên tử. Nhưng khi bước chân vào bí cảnh thiên nhân, Nguyên Thiên Y không ngờ trong lòng lại có gút mắc. Sáu mươi năm giống tu đạo giống như một quá trình cởi bỏ cái gút mắc đó. Nếu viên Mâu Xá châu này không xuất hiện thì cái gút mắc đó vẫn không thể được cởi bỏ. Hiện tại Mâu Xá châu ngay trước mặt, nói chung là có thể giải được gút mắc trong lòng, có lẽ có thể bước tiếp được một bước cuối cùng, siêu thoát trần thế. Nhưng cảnh vật trước mắt vẫn như trước, khi gặp lại hạt châu thì nó đang nằm trong tay một thiếu niên ăn xin.

Mùi thơm ngào ngạt luôn vương trên miệng trên mũi đã mất. Lúc này, trong ánh mắt của Nguyên Thiên Y không biết là nên vui hay nên buồn.

Y đứng lảng lạng một lát rồi từ từ xoay người đối mặt với thiếu niên đang đứng bên cạnh.

- Vừa rồi tại Thục Sơn, ngươi đã nghe người đó nói. Ta có thể đồng ý với một yêu cầu của ngươi. Ngươi muốn cái gì thì cứ nói với ta, ta sẽ giúp ngươi hoàn thành.

Những cơn gió biển rất lạnh khiến cho thiếu niên ăn mặc quần áo rách nát lạnh tới mức mặt tái xanh. Nhưng từ khi bị Nguyên Thiên Y dùng pháp thuật mang từ nước Thục tới nơi này, hắn vẫn đứng bất động bên cạnh Nguyên Thiên Y không hề nói một câu nào. Thấy Nguyên Thiên Y hỏi mình, hắn mới lên tiếng:

- Người có thể thu ta làm đồ đệ không?

- Thu ngươi là đồ đệ?

Nguyên Thiên Y liếc mắt nhìn thiếu niên:

- Tiền tài danh lợi đủ có thể cho ngươi vàng bạc hàng đống, giàu ngang một nước thì ta cũng có thể giúp ngươi có được. Ngươi thật sự không cần cái khác mà chỉ muốn làm đồ đệ ta?

- Đúng vậy! - Thiếu niên gật đầu.

Nguyên Thiên Y không nói tiếng nào. Đột nhiên thiếu niên chỉ thấy trong mắt y có một tia sáng lóe lên rồi một dòng khí nóng như lửa nổ tung trên cao, sau đó cảnh vật liền thay đổi. Hắn không còn đứng trên tảng đá nơi bờ biển nữa mà nhẹ nhàng rơi xuống một miệng núi lửa, phía dưới chỉ có dung nham nóng bỏng. Rơi xuống biển dung nham, máu thịt của thiếu niên bị đốt cháy, đau đớn không bút nào tả xiết. Hắn không tự chủ được muốn kêu lên một tiếng nhưng không thể kêu được bởi ngay cả miệng và mũi cũng bị dung nham tràn vào thiêu đốt lục phủ ngũ tạng. Tuy nhiên hắn lại không chết. Da thịt vừa mới bị đốt cháy lại sinh ra da non. Quá trình đó cứ vòng đi vòng lại với một sự đau đớn dày vò hắn.

- Ngươi thấy bọn họ không phải là đối thủ của ta, ao ước thần thông của ta nên mới muốn làm đồ đệ tử của ta có phải không? Nhưng ngươi phải biết con đường tu đạo chẳng khác nào lấy hạt dẻ trong lò lửa. Tu luyện bí pháp của La Phù chúng ta, tinh thần và thân thể cần phải chịu đựng sự đau khổ dày vò vô cùng vô tận.

- Âm thanh của Nguyên Thiên Y đột nhiên từ trên cao vọng xuống. Chờ khi âm thanh đó biến mất, thiếu niên mới phát hiện được mình vẫn đứng trên tảng đá lớn bên bờ biển, có điều cảm giác đau đớn vừa rồi như vẫn còn trong thân thể khiến cho mồ hôi chảy ướt đầm người hắn.

- Sự đau đớn hôm nay mới chỉ là một chút nhỏ nhỏ mà thôi. Con đường tu luyện thật sự chịu đựng sự đau khổ còn khủng bố hơn nhiều, phải nói là gấp hàng trăm hàng nghìn lần bây giờ. La Phù ta truyền đạo không giống với những người thường mà là cử tử nhất sinh. Ngươi thật sự không cần cái khác mà phải làm đồ đệ của ta?

Nguyên Thiên Y nhìn thấy thiếu niên như vậy thì không nhận được mà thở dài, sau đó phất tay áo mà nói.

Nguyên Thiên Y nghĩ mình nói như vậy thì thiếu niên ăn mày sẽ thay đổi ý định. Nhưng ngoài dự đoán của y đó là do sự đau đớn khiến cho thiếu niên đứng trong gió biển có chút mong manh nhưng nét mặt hắn vẫn kiên nghị, chỉ gật đầu, cất giọng khàn khàn:

- Ta không sợ.

Nguyên Thiên Y lạnh lùng nhìn thiếu niên:

- Ta có thể đồng ý thu ngươi làm đồ đệ. Nhưng theo môn quy của La Phù chúng ta thì ngươi phải trở thành người của La Phù, trải qua tất cả những thử thách nhập môn. Điểm này thì ta không thể nào thiên vị được. Nếu ngươi không vượt qua được thì đừng nói tới những yêu cầu khác. Ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa?

Thiếu niên lại gật đầu một cái thật mạnh. Nguyên Thiên Y hơi nhíu mày. Trước mặt mặc dù vẫn là một thiếu niên sơn dã bình thường nhưng hiện tại thì càng nhìn lại càng thấy có sự bất phàm. Đôi mắt của hắn hết sức mạnh mẽ như không sợ chết.

“Chẳng lẽ chính mình của chưa khám phá ra nhân quả thế gian hay sao?”

Nguyên Thiên Y lại nhìn Mâu Xá châu đang tản ra ánh sáng màu lam trong tay. Khi ngẩng đầu lên thì ánh trắng lười liềm trên cao đã biến mất.

Một vầng ánh sáng mau lam sắc trắng từ bờ Đông Hải bay lên rồi lao về phía Nam với tốc độ so với mấy đạo kiếm quang của Thục Sơn còn nhanh hơn rất nhiều lần.

- Thần tiên phù hộ. - Trên mặt biển, đám ngư dân chèo thuyền đi đánh cá sớm nhìn thấy vầng ánh sáng màu lam sắc trắng kia liền nằm rạp xuống.

.....

Nguyên Thiên Y đưa thiếu niên tới một cái thung lũng nơi núi cao.

“Ở đây tiến hành thử thách hay sao?”

Nguyên Thiên Y không nói gì khiến cho thiếu niên cũng không dám mở miệng. Trước mắt hắn là một khung cảnh kỳ lạ. Có một cái hồ nước phản chiếu ánh xanh biếc của núi cao... Xung quanh có rất nhiều loại cây mà hắn không biết tên, trĩu trĩu đủ mọi loại quả. Có điều bây giờ đang là tháng tư, xuân về hoa đua nhau nở, trên mặt hồ vẫn còn những tảng băng trôi. Thiếu niên nhìn kỹ thì thấy dưới đáy hồ đang có từng mảnh băng trong suốt liên tục nổi lên.

Nguyên Thiên Y bước tới bên hồ. Mâu Xá châu trong tay y liền rơi xuống hồ nước.

Một viên Mâu Xá châu khiến cho tất cả những người tu đạo trong thiên hạ không giữ được đạo tâm, như phát điên lại bị Nguyên Thiên Y ném vào trong cái hồ nước đầy những tảng băng mỏng manh.

Mâu Xá châu rơi xuống nước cũng không chìm xuống mà bập bềnh trên mặt nước. Chợt nó như phá kén khiến cho thiếu niên mở to mắt mà nhìn. Một cái cây nhanh chóng sinh trưởng, lớn lên trên mặt nước. Cành lá của nó trong suốt giống như những tảng băng xung quanh.

- Đây là cái gì? - Thiếu niên không nhin nổi mà lên tiếng hỏi.

Vừa mới thốt lời, thiếu niên liền cảm thấy không hay. Ngay cả đám người Hách Đồ và Liệt Dương chân nhân vậy mà đứng trước mặt Nguyên Thiên Y chẳng khác gì con kiến. Còn Nguyên Thiên Y trong mắt hắn chẳng khác nào một vị thần, một khi chưa đồng ý mà đã hỏi thì chẳng khác nào xúc phạm.

Nhưng Nguyên Thiên Y lại nói một cách nhẹ nhàng, băng quơ:

- Đây là Tinh Đồ. Trăm năm nở hoa, ngàn năm kết quả. Sau khi kết quả xong nó sẽ chết héo. Mâu Xá châu chính là hạt giống của nó.

- Như vậy chẳng phải chỉ có một cái cây này thôi sao? Nó thật cô quạnh. - Thiếu niên lên tiếng.

- Cô quạnh? - Nguyên Thiên Y giạt mình. Nhưng chợt nhìn cái cây đang trôi nổi trên mặt hồ, mặc dù nó còn nhỏ nhưng sức sống tràn trề, y thần nhiên nói một câu:

- Thiếu niên vô tri biết cái gì? Trên đời này có gì mà không cô quạnh?

Nơi này có khí hậu ôn hòa, hơi nước sung túc, xung quanh lại có núi và cây cối nên Tinh Đồ lẳng lặng ngủ đông giữa hoang vu.

Với tốc độ phi hành của Nguyên Thiên Y, tính từ lúc ở Đông Hải trời vẫn còn tối đen thì tới sơn cốc này cũng vừa mới bình minh. Khi ra khỏi sơn cốc này, thiếu niên chỉ thấy khắp nơi sương mù đang bốc lên. Đột nhiên hắn nhìn thấy mấy con rắn độc năm màu đang quấn trên nhánh cây. Mặc dù còn cách Nguyên Thiên Y tới mấy trượng nhưng đám độc trùng đó cũng vội vàng lẩn tránh. Khắp nơi là cảnh tượng hoang vắng cùng với đám độc xà khiến cho thiếu niên không nhin được mà hỏi:

- Đây là nơi nào?

Nguyên Thiên Y đứng dưới một ngọn núi cao vút, khoanh tay nhìn hơi nước bao phủ khắp nơi mà nói một cách chậm rãi:

- Đây là chỗ của La Phù.

Thiếu niên không biết động phủ của La Phù tông có giống với động phủ của tiên nhân trong truyền thuyết với tiên khí bao phủ và quỳnh tương ngọc dịch khắp nơi hay không. Nhưng ít nhất, chứng kiến cảnh tượng cái vùng khi ho cò gáy trước mắt hoàn toàn khác xa với động phủ của tiên nhân trong truyền thuyết. Ánh nắng sớm trải một lớp vàng mỏng lên người hắc và Nguyên Thiên y. Hắc và Nguyên Thiên Y đứng dưới một ngọn núi cao vút làm cho người ta choáng ngợp. Trên vách núi mọc đầy những loại dây leo. Nơi sườn núi được bao phủ trong một lớp sương trắng, không biết là cao bao nhiêu. Trên ngọn núi không hề có bậc thang nào, chỉ có một cái dây xích bằng sắt từ cao thòng xuống.

- Từ nơi này đi về phía Nam ba dặm có một cái phòng nhỏ của người dân du canh. Trong căn phòng đó, nếu có người muốn ở thì chỉ cần bổ sung lương thực và nước là được. Người đã một đêm không ngủ, sức khỏe không tốt nên có thể vào đó nghỉ ngơi. - Nguyên Thiên Y đối với thiếu niên vẫn lạnh lùng như một tảng băng. Lúc này, y chợt nói nhiều như vậy khiến cho thiếu niên sửng sốt. Tuy nhiên hắc lại nghe Nguyên Thiên Y chỉ ngọn núi cao vút trước mặt mà nói:

- Ngọn núi này không có tên nhưng La Phù tông chúng ta ở ngay trên ngọn núi đó. Nếu người có thể lên được đỉnh núi thì chính là đệ tử của La Phù ta. Còn nếu không thể thì tự mình rời khỏi núi thôi.

Lời nói của Nguyên Thiên Y hết sức lạnh lùng và cứng rắn, không hề có một chút nhân nhượng. Thiếu niên nhìn vách núi dựng đứng và cái xích sắt thả xuống từ trong đám mây mù nhưng không nói gì, chỉ quay sang thì lễ với Nguyên Thiên Y rồi bẻ một cành cây mà vạch bụi cỏ, theo lời Nguyên Thiên Y đi về phía căn nhà gỗ. Hắc nhanh chóng biến mất trong sương mù.

- Chủ nhân.

Thiếu niên vừa mới biến mất trong rừng cây thì một lão nhân tuổi già sức yếu xuất hiện phía sau lưng Nguyên Thiên Y. Mái tóc lão bạc trắng, rời tung, trên mặt đầy nếp nhăn. Nhưng khiến cho người ta chú ý nhất đó là một vết sẹo rất sâu trên má. Lão nhân mặc trang phục của dân Miêu. Nếu lão ngồi im lặng trên nhà sàn của người Miêu mà hút thuốc thì chính là một cảnh tượng hết sức bình thường. Có điều lúc này lão lại đang đứng cung kính bên cạnh Nguyên Thiên Y.

Ánh mắt của lão sáng quắc hoàn toàn trái ngược với độ tuổi. Nhìn theo hướng thiếu niên vừa mới khuất bóng, lão nhân nổi nhỏ:

- Chủ nhân! Thiếu niên này tính tình cương nghị nhẫn nại, tư chất cũng không tồi. Nhìn qua thì có thể nói là một nhân tài đáng để bồi dưỡng.

- Thật không? Lão Triệu Nam lâu rồi không vào thế gian, không biết hiện tại chiến loạn nổi lên khắp thiên hạ, người chết đói khắp nơi. Ánh mắt của thiếu niên đó có một sự không cam lòng, không chấp nhận vận mệnh của mình. - Nguyên Thiên Y lãnh đạm nhìn lão nhân:

- Nếu bàn về tư chất thì lão Triệu Nam cũng nên đi xem đi.

.....

Trên đỉnh núi có mấy gian nhà gỗ đơn sơ được làm bằng ỗ trên núi. Ngọn núi này có thể nói là cực cao, cao tới cả bảy, tám ngàn thước, xuyên qua trong đám mây mù. Nếu đứng từ trên đỉnh núi thì chỉ thấy một biển mây dưới chân mà thôi.

Lão Triệu Nam quay lưng về phía gió núi phàn phật mà châm một cái ruột bắc màu đen, sau đó đặt vào trong một cái lư vàng. Lúc làm việc đó, ánh mắt ẩn chứa dấu vết năm tháng của lão hết sức chăm chú, chẳng khác nào đang mài một thứ đồ sứ tinh xảo.

- Âm cực dương sinh. Muốn biết khí hậu thay đổi thế nào có gì khó khăn đến vậy?

Nhìn bên cạnh lão Triệu Nam đang chăm chú có một quyển sách đủ khiến cho tất cả những người tu đạo phải đỏ mắt đang bị ném trên bàn gỗ. Quyển sách có tên là Kim Đỉnh thất nguyên nội cảnh kinh.

Lão Triệu Nam ngẩng đầu nhìn Nguyên Thiên Y mà cười cười:

- Muốn vậy phải mất một chút thời gian. Chủ nhân! Ba ngày sau có lẽ sẽ có mưa to.

Nguyên Thiên Y không nói gì chỉ nhìn mấy cái búa và một ít củi vất ở chỗ khác mà hỏi ngược lại:

- Lão Triệu Nam! Đã lâu rồi chúng ta không đốt lửa?

Lão Triệu Nam gãi đầu rồi nói:

- Ba năm hay là năm năm gì đó. Thời gian lâu quá nên không nhớ rõ.

- Đúng vậy! Thời gian quá dài, người cũng phải làm gì đó để giết thời gian. - Nguyên Thiên Y nhìn lão Triệu Nam rồi nói:

- Ta một lòng hướng đạo để ngộ được sự ảo diệu của chúng sinh. Lão có biết sáu mươi năm qua, ta nhìn thấy gì không?

- Sáu mươi năm trước chủ nhân đã luyện thành công Không Sinh Diệt Hải lưu ly quyết. Lão nô ngu độn làm sao có thể biết được những điều chủ nhân nhìn thấy. - Lão Triệu Nam lắc đầu.

- Cá lớn nuốt cá bé. Đó là quy luật của tự nhiên. Sự vận hành của đạo trời cũng là như vậy. - Nguyên Thiên Y nói tiếp:

- Người không có tâm hại người nhưng người lại có tâm hại người. Người không muốn giết người nhưng người lại muốn giết người.

- Chủ nhân nói rất đúng. Có điều ta đã đủ già rồi. - Không ngờ ánh mắt của lão Triệu Nam lại tràn ngập sự bằng lòng với số mệnh:

- Chủ nhân ở, ta ở. Chủ nhân không ở thì sinh tử có gì đâu.

- Lão cảm thấy hần có thể lên được đây không?

Nguyên Thiên Y quay đầu đi không nói nữa. Ngón tay dài trắng khiến cho thiếu nữ cũng phải ghen tị búng nhẹ ra một pháp quyết huyền bí. Đám mây màu trắng tản ra, hóa thành một cái mặt kính rộng chừng tám thước, hiện rõ cảnh vật từ chân núi tới sườn núi. Một cái phép thuật có cấp bậc địa tiên trong truyền thuyết, có thể bắn ngược phần lớn pháp thuật công kích mạnh mẽ mà chỉ được y dùng là gương để xem. Phần lớn người tu đạo mà nhìn thấy cảnh này chắc chắn sẽ nổi giận. Tuy nhiên cái loại pháp thuật tốn rất nhiều pháp lực này dường như đối với y không hề có một sự ảnh hưởng.

Lão Triệu Nam xoay hai bàn tay khô ráp nhìn thiếu niên gầy yếu đang cố hết sức dựa vào sợi xích sắt để leo lên. Cái xích sắt và những cành cây xung quanh tạo ra những vết thương trên cánh tay của hần. Tuy nhiên hần vẫn cố hết sức mà leo lên trên. Có điều đối với một đứa trẻ mới mười hai, mười ba tuổi mà nói thì ngọn núi này quả thực rất cao. Khi đi được một phần tư đường, cuối cùng thì hần kiệt sức mà từ từ trượt xuống.

- Hình như là không được.

Lão Triệu Nam chưa bao giờ hoài nghi lời nói của Nguyên Thiên Y, nhưng sau khi nói câu đó, lão lại nhếch miệng cười cười:

- Nhưng chủ nhân...lão thấy hần có chút khác biệt.

Không cần biết lão triệu Nam cảm thấy thiếu niên có khác với người khác như thế nào thì trong điển tịch cũng không hề có một chương nào nói La Phù tông vì yêu thích một ai mà để cho họ một bước lên trời.

Ngày hôm sau lão Triệu Nam lại làm những chuyện hết sức bình thường, ngồi bất động thở nạt giống như người chết. Sau đó lão xoay chuyển cái cối đá một lúc lâu, rồi giống như một lão nhân đến tuổi gần đất xa trời mà từ từ ngẩng đầu im lặng nhìn gió núi.

Ba ngày sau vào giữa trưa, lão Triệu Nam giống như người chết đang ngồi ngay ngắn. Việc đầu tiên sau khi tỉnh lại, lão nhếch miệng cười. Trước mặt lão là cái phản quang kính do Nguyên Thiên Y dùng pháp lực rọi ra.

- Đứa bé này cũng được. - Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt lão Triệu Nam. So với ba ngày trước, thiếu niên vẫn cố gắng leo lên. Vết thương trên người hần càng lúc càng nhiều, có điều tay và lưng đều được quấn lại, đợi cho tới khi hết sức, hần liền cầm dây buộc vào sợi xích, giống như lão Triệu Nam treo thịt khô mấy

ngày trước mà nghỉ ngơi. Lúc trước, thiếu niên chưa từng vượt qua được một phần tư độ cao nhưng hôm nay thiếu niên đã lên tới gần sườn núi.

- Nhiều ngày như vậy mới nghĩ ra được cách. Coi như cũng không ngu lắm. - Nguyên Thiên Y lên tiếng nói:
- Nhưng như vậy có khả năng lên được tới đây không?

Lão Triệu Nam không nói gì, chỉ híp mắt, quay đầu nhìn cái chuông gió mình trên trong căn nhà. Lúc này có thể nghe được những thanh âm của chuông gió vang lên. Một trận mưa to thường xuyên xuất hiện ở vùng núi La Phù bắt đầu mở màn.

So với mấy ngày trước, ngoại trừ một phần ba vách núi đầu tiên hần đã biết chỗ nào có thể leo lên, chỗ nào có thể dùng ít sức còn tình trạng của thiếu niên lại không bằng. Vết thương trên người hần có tới mười mấy chỗ. Mấy vết thương đó phần lớn là trong ngày đầu tiên leo lên để lại. Lúc ấy, thiếu niên vẫn không chịu bỏ, cho tới khi sức cùng lực kiệt, hần gần như không nắm được sợi xích, phải dựa vào tay mà trượt xuống. Khí hậu của vùng núi La Phù vốn ẩm ướt khiến cho những vết thương sưng đỏ, mưng mủ. Chỉ cần cử động một chút là lại động tới vết thương. Mà trong điều kiện như vậy thì lương thực để trong căn phòng của người Miêu cũng chỉ được ba, bốn ngày. Trong hai ngày qua thiếu niên đã bắt đầu phải bỏ thời gian tìm kiếm ở cái nơi toàn độc xà và mãnh thú những thứ có thể ăn được. Hiện tại mặc dù thiếu niên đã kiệt sức nhưng dùng vài bó cột vào sợi xích có thể nghỉ ngơi. Cứ như vậy mặc dù không thể hồi phục hoàn toàn nhưng cũng giúp cho thiếu niên leo lên được tới lưng chừng núi. Tới đây, thiếu niên chỉ cảm thấy tay chân mình giống như gắn cục chì cực nặng. Lúc đầu, sau khi nghỉ ngơi, hần còn có thể leo tiếp lên từng bậc, tám thước. Nhưng hiện tại cứ lên được hai, ba thước, hần lại phải thở dốc.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

04-12-2012, 06:42 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

6. Chương 6: Mắt Như Quỷ Hỏa, Pháp Tắc .

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Thiếu niên biết mình đã tới cực hạn. Nhưng nhìn lên trên cũng chẳng biết tới đỉnh núi còn bao xa nữa. Có điều trong lòng thiếu niên không hề có lấy một chút uể oải và mất mát, hần chỉ nghĩ xem có cách nào hữu hiệu. Nếu hôm nay không lên được thì ngày mai. Chỉ cần ngày hôm sau leo lên cao hơn ngày hôm trước thì sẽ có ngày lên được tới đỉnh núi.

Thật sự hần không được thông minh lắm nhưng lại có được một sự cứng rắn mà phần lớn những người khác không có. Nếu là một thiếu niên khác, có lẽ một phần ba quãng đường cũng không leo lên được. Hiện tại, thiếu niên cắn răng tiếp tục leo lên, đồng thời quan sát xung quanh cẩn thận. Bất chợt có tiếng kêu vang lên khiến cho thiếu niên kinh hãi, tay trái nắm chặt lấy sợi xích còn tay phải thì rút con dao cắm bên hông. Trước khi leo lên, thiếu niên đã vắt tất cả những đồ đạc trên người để cho nhẹ bớt. Tuy nhiên hần có mang theo một con dao đồn củi cũng là vì để chém những cành cây cản đường, đồng thời quan trọng hơn là mấy ngày trước, trên đường leo lên hần phát hiện ra một con rắn độc to như cánh tay em bé.

Nhìn sang phía có tiếng động đó, thiếu niên chợt thở phào nhẹ nhõm. Hóa ra đó là một con khỉ nhỏ màu xám đang mở to mắt nhìn hần rồi sau đó biến mất trong lùm cây.

- Không xong! Trời sắp mưa. - Thiếu niên mới vừa mới cầm con dao đồn củi tìm được trong căn phòng nhỏ của người Miêu vào hông thì một cơn gió núi mang theo hơi nước thổi qua làm cho thiếu niên suýt nữa thì rơi xuống, khiến cho hần sợ tới mức toát mồ hôi. Một lát sau đó, vốn sườn núi còn đang đầy ánh nắng đã tối sầm.

Ừ ừ....

Trong tai thiếu niên đột nhiên nghe thấy một âm thanh khác lạ. Âm thanh đó giống như có người đang cầm con ốc biển to mà thổi.

Lại một cơn gió núi lạnh thấu xương thổi qua khiến cho âm thanh đó càng to hơn. Lần này thiếu niên quan sát một cách cẩn thận thì thấy trên đỉnh đầu cách mình không xa, những cành cây khô khê dao động rồi biến mất, giống như bị một cái gì đó nuốt chửng.

Vốn thấy trời sắp mưa, càng xuống nhanh thì càng an toàn, nhưng thiếu niên lại cảm thấy hiếu kỳ mà bò lên tiếp. “Roạt” một cái cành cây lại rạch nát áo của thiếu niên, ghi thêm lên lưng của hắn một vết máu. Nhưng ngược lại, thiếu niên chợt phát ra một tiếng hoan hô khi thấy trước mặt không ngờ là một cái động bị dây leo che mất một nửa. Cái âm thanh kỳ lạ kia chính là do gió thổi vào trong động phát ra.

Cái động đó chỉ to bằng một người khom lưng đi vào, hoàn toàn tối đen. Nhìn vào trong không biết nó sâu tới bao nhiêu. Có điều mùi ẩm mốc từ bên trong thổi ra khiến cho người ta có cảm giác khủng bố. Nhưng thiếu niên vốn là một người thuần hậu nên chỉ nghĩ đó là một điểm dừng chân khiến cho người ta vui mừng. Nếu ngày mai mang theo thức ăn, khi tới nơi này có thể nghỉ ngơi một chút, làm cho tinh thần thoải mái mà lên tới đỉnh núi. Còn hôm nay thì cũng có thể để cho hắn lánh tạm mưa gió. Vì vậy mà thiếu niên không nghĩ nhiều, vạch dây leo rồi chui vào bên trong.

.....

Nơi cửa động, lá khô chồng chất rất dày khiến cho người ta đặt chân lên có cảm giác rất êm. Bước vào trong động, thiếu niên cảm thấy thư thái, đặt mông ngồi xuống nơi cửa động. Mới ngồi một lúc, những hạt mưa to đã lộp độp rơi xuống bên ngoài.

Trong nháy mắt cả dải La Phù được bao phủ bởi một làn mưa bạc mênh mông. Cái loại cảnh sắc an nhàn sung sướng thế này, thì những người đồng lứa với hắn khó có thể nhìn thấy. Tuy nhiên khung cảnh thơ mộng đó nhanh chóng bị mưa gió xói mòn. Sau khi nở nụ cười khổ, thiếu niên cắn răng đứng dậy bắt đầu tìm kiếm trong sơn động.

Ngoại trừ gần cửa động bị mưa làm ướt ra, trong sơn động hoàn toàn khô ráo không hề có rắn rết. Lúc đầu từ ngoài đi vào rất hẹp nhưng sau đó sơn động lại càng thêm rộng rãi. Thiếu niên lần theo vách đá đi ngược vào trong thì thấy động rộng rãi hẳn ra, trước mắt hắn là một cái động rộng mấy chục thước. Trong này có lỗ thủng xuyên tới tận đỉnh núi, ánh sáng trong động chính là nhờ cái lỗ này. Thiếu niên nghĩ người liên tưởng ra được tại sao trong sơn động ngoại trừ ngoài cửa động có không khí ẩm mốc ra còn bên trong thì không. Nhất định là do gió núi thổi vào rồi lại qua lỗ thông hơi ra ngoài. Không khí được lưu động nên mới có cái âm thanh kỳ lạ kia.

Dưới cái lỗ thủng có mấy bụi cây. Nước mưa nhỏ xuống làm vang lên những tiếng động. Thiếu niên nhìn quanh thì thấy trong thạch động ngoại trừ non nửa là những tảng đá ra, hơn nửa còn lại hết sức bằng phẳng. Không ai ngờ trong cái động này lại có một nơi như vậy khiến cho thiếu niên hết sức vui vẻ, thậm chí còn nghĩ tới cảnh khi thời tiết đẹp, ánh nắng sẽ chiếu thành một dải xuống đứng bụi cây.

- Không biết mấy cái trái cây kia có thể ăn được không? - Thiếu niên chợt thấy trong mấy bụi cây cạnh lá ngấm đen, trên mỗi cành có năm tới sáu quả chín mọng.

Thiếu niên không nhận được đang định đưa tay hái thì chợt nghe thấy một âm thanh chói tai vọng tới từ bên trái.

Tiếng động kia đột nhiên vang lên khiến cho thiếu niên kinh hãi, vội vàng quay đầu lại. Ngay lập tức hắn toát mồ hôi khi nhìn thấy bốn con mắt đỏ như lửa đang nhìn mình chằm chằm. Mà chủ nhân của bốn con mắt đó không ngờ lại là một con quái vật có hai cái đầu giống như con người.

Con quái vật đó cao chừng ba thước, giống như một người đứng thẳng. Hai cái đầu của nó có đầy đủ ngũ quan, tóc hoa râm, nét mặt đầy nếp nhăn. Nếu như đôi mắt nhỏ của nó không có màu hồng thì nhìn cũng giống như một lão nhân xấu xí, không tới mức đáng sợ. Con quái vật đó cũng có hai tay, hai chân, có điều tay chân nó nhìn rất gầy yếu chẳng khác gì móng gà cuộn trước ngực. Khi nó đứng thẳng thì chống đỡ nó là một cái đuôi vĩ đại giống như cái đuôi cá sấu.

Thiếu niên lùi lại hai bước, theo bản năng rút con dao cầm tay. Nét mặt của quái vật đột nhiên trở nên

hung dữ, nhảy thẳng lên trên vách động rồi nhào xuống người thiếu niên. Thiếu niên giật mình, lỗ chân lông mở rộng. Hắn giơ dao chém tới con quái vật. Con quái vật cũng không thèm tránh né, quét cái đuôi một cái ngăn cây dao của thiếu niên lại. Mà cây dao của thiếu niên cũng chỉ để lại một vết màu trắng trên đuôi của nó. Lực phản chấn quá mạnh khiến cho thân thể thiếu niên run run, hổ khẩu chảy đầy máu tươi, và con dao thì rơi xuống dưới.

Thiếu niên thuận thế lăn một vòng, cầm đá ném loạn lên người con quái vật. Quái vật không kịp né tránh, bị thiếu niên ném trúng hai cái mà thêm tức giận. Một tiếng động vang lên, trước mặt thiếu niên đột nhiên sáng ngời. Không ngờ con quái vật phun ra một chùm lửa hùng hực ẩn chứa khí thể mạnh mẽ. Thiếu niên ném tiếp ra một hòn đá nhưng bị ngọn lửa đốt cháy.

- Còn biết phun lửa? - Thiếu niên kinh hãi muốn chết chợt phát hiện bên cạnh không còn đá, hơn nữa hắn cũng đã hết sức, ngay cả sức đứng dậy cũng không còn.

Trên đỉnh núi, Nguyên Thiên Y đứng trong mưa có chút mơ hồ, cô độc, chẳng khác gì một nét bút vẽ lên trang giấy. Trên thực tế từ ba mươi năm trước khi Nguyên Thiên Y đón gió đứng trên vách núi, lão Triệu Nam cũng có cảm giác như vậy. Lão luôn nghĩ có một ngày y sẽ hóa gió mà đi. Lão Triệu Nam biết khi đó Nguyên Thiên Y đã đứng trên đỉnh kim tự tháp của cái thế giới này. Người như y trong số những người tu đạo khác chưa hề xuất hiện. Có điều Mâu Xá châu chính là sự ràng buộc của y. Còn cái xích sắt và độ cao của ngọn núi vô danh này chính là thứ quy định mà y đưa ra cho thiếu niên. Y cũng không cho phép bất cứ thứ nào khác thay đổi quy định của mình.

- Làm càn!

Trong mưa gió, Nguyên Thiên Y chợt thốt lên hai chữ đó. Bàn tay y đưa ra như đón làn mưa từ trên bầu trời rơi xuống. Một đạo kiếm quang màu đỏ chợt xuất hiện từ trên đỉnh núi nhanh chóng lao xuống.

Chỉ cần nhìn vàng sáng đó có thể thấy kiếm quang đó không thể nào sánh với phi kiếm của Thục Sơn. Nhưng cũng giống như quy luật của núi La Phù, có đôi khi những thứ không hề gây ra sự chú ý lại có một sự nguy hiểm trí mạng.

- Ta không thể chết. Khó khăn lắm mới có được một điểm dừng chân mà không ngờ lại có một con quái vật thể này.

Trong động, thiếu niên nhìn con quái vật đang đánh nhau với mình mà không cam lòng. Trong tích tắc, đôi mắt của hắn vẫn đỏ giống như một con sói cho dù bị thương cũng phải dùng hàm răng của mình cắn xé đối thủ.

- Làm càn! - Nhưng cũng lúc đó âm thanh của Nguyên Thiên Y cuộn cuộn như tiếng sấm từ trên cao vọng xuống.

Đạo kiếm quang màu đỏ kia không ngờ còn nhanh hơn cả âm thanh.

Hai tai của thiếu niên vừa mới ừ đi thì kiếm quang màu đỏ cũng xuất hiện trong tầm mắt, lao thẳng vào con quái vật.

Thiếu niên biết mình đã tới cực hạn. Nhưng nhìn lên trên cũng chẳng biết tới đỉnh núi còn bao xa nữa. Có điều trong lòng thiếu niên không hề có lấy một chút uể oải và mất mát, hắn chỉ nghĩ xem có cách nào hữu hiệu. Nếu hôm nay không lên được thì ngày mai. Chỉ cần ngày hôm sau leo lên cao hơn ngày hôm trước thì sẽ có ngày lên được tới đỉnh núi.

Thật sự hắn không được thông minh lắm nhưng lại có được một sự cứng rắn mà phần lớn những người khác không có. Nếu là một thiếu niên khác, có lẽ một phần ba quãng đường cũng không leo lên được. Hiện tại, thiếu niên cắn răng tiếp tục leo lên, đồng thời quan sát xung quanh cẩn thận. Bất chợt có tiếng kêu vang lên khiến cho thiếu niên kinh hãi, tay trái nắm chặt lấy sợi xích còn tay phải thì rút con dao cắm bên hông. Trước khi leo lên, thiếu niên đã vắt tất cả những đồ đạc trên người để cho nhẹ bớt. Tuy nhiên hắn có mang theo một con dao đốn củi cũng là vì để chém những cành cây cản đường, đồng thời quan trọng hơn là mấy ngày trước, trên đường leo lên hắn phát hiện ra một con rắn độc to như cánh tay em bé.

Nhìn sang phía có tiếng động đó, thiếu niên chợt thở phào nhẹ nhõm. Hóa ra đó là một con khỉ nhỏ màu xám đang mở to mắt nhìn hắn rồi sau đó biến mất trong lùm cây.

- Không xong! Trời sắp mưa. - Thiếu niên mới vừa mới cầm con dao đồn củi tìm được trong căn phòng nhỏ của người Miêu vào hông thì một cơn gió núi mang theo hơi nước thổi qua làm cho thiếu niên suýt nữa thì rơi xuống, khiến cho hắn sợ tới mức toát mồ hôi. Một lát sau đó, vốn sườn núi còn đang đầy ánh nắng đã tối sầm.

Ừ ừ....

Trong tai thiếu niên đột nhiên nghe thấy một âm thanh khác lạ. Âm thanh đó giống như có người đang cầm con ốc biển to mà thổi.

Lại một cơn gió núi lạnh thấu xương thổi qua khiến cho âm thanh đó càng to hơn. Lần này thiếu niên quan sát một cách cẩn thận thì thấy trên đỉnh đầu cách mình không xa, những cành cây khô khê dao động rồi biến mất, giống như bị một cái gì đó nuốt chửng.

Vốn thấy trời sắp mưa, càng xuống nhanh thì càng an toàn, nhưng thiếu niên lại cảm thấy hiếu kỳ mà bò lên tiếp. “Roạt” một cái cành cây lại rạch nát áo của thiếu niên, ghi thêm lên lưng của hắn một vết máu. Nhưng ngược lại, thiếu niên chợt phát ra một tiếng hoan hô khi thấy trước mặt không ngờ là một cái động bị dây leo che mất một nửa. Cái âm thanh kỳ lạ kia chính là do gió thổi vào trong động phát ra.

Cái động đó chỉ to bằng một người khom lưng đi vào, hoàn toàn tối đen. Nhìn vào trong không biết nó sâu tới bao nhiêu. Có điều mùi ẩm mốc từ bên trong thổi ra khiến cho người ta có cảm giác khủng bố. Nhưng thiếu niên vốn là một người thuần hậu nên chỉ nghĩ đó là một điểm dừng chân khiến cho người ta vui mừng. Nếu ngày mai mang theo thức ăn, khi tới nơi này có thể nghỉ ngơi một chút, làm cho tinh thần thoải mái mà lên tới đỉnh núi. Còn hôm nay thì cũng có thể để cho hắn lánh tạm mưa gió. Vì vậy mà thiếu niên không nghĩ nhiều, vạch dây leo rồi chui vào bên trong.

.....

Nơi cửa động, lá khô chồng chất rất dày khiến cho người ta đặt chân lên có cảm giác rất êm. Bước vào trong động, thiếu niên cảm thấy thư thái, đặt mông ngồi xuống nơi cửa động. Mới ngồi một lúc, những hạt mưa to đã lộp độp rơi xuống bên ngoài.

Trong nháy mắt cả dải La Phù được bao phủ bởi một làn mưa bạc mênh mông. Cái loại cảnh sắc an nhàn sung sướng thế này, thì những người đồng lứa với hắn khó có thể nhìn thấy. Tuy nhiên khung cảnh thơ mộng đó nhanh chóng bị mưa gió xói mòn. Sau khi nở nụ cười khổ, thiếu niên cắn răng đứng dậy bắt đầu tìm kiếm trong sơn động.

Ngoại trừ gần cửa động bị mưa làm ướt ra, trong sơn động hoàn toàn khô ráo không hề có rắn rết. Lúc đầu từ ngoài đi vào rất hẹp nhưng sau đó sơn động lại càng thêm rộng rãi. Thiếu niên lần theo vách đá đi ngược vào trong thì thấy động rộng rãi hẳn ra, trước mắt hắn là một cái động rộng mấy chục thước. Trong này có lỗ thủng xuyên tới tận đỉnh núi, ánh sáng trong động chính là nhờ cái lỗ này. Thiếu niên nghĩ người liên hiệp ra được tại sao trong sơn động ngoại trừ ngoài cửa động có không khí ẩm mốc ra còn bên trong thì không. Nhất định là do gió núi thổi vào rồi lại qua lỗ thông hơi ra ngoài. Không khí được lưu động nên mới có cái âm thanh kỳ lạ kia.

Dưới cái lỗ thủng có mấy bụi cây. Nước mưa nhỏ xuống làm vang lên những tiếng động. Thiếu niên nhìn quanh thì thấy trong thạch động ngoại trừ non nửa là những tảng đá ra, hơn nửa còn lại hết sức bằng phẳng. Không ai ngờ trong cái động này lại có một nơi như vậy khiến cho thiếu niên hết sức vui vẻ, thậm chí còn nghĩ tới cảnh khi thời tiết đẹp, ánh nắng sẽ chiếu thành một dải xuống đúng bụi cây.

- Không biết mấy cái trái cây kia có thể ăn được không? - Thiếu niên chợt thấy trong mấy bụi cây cành lá ngăm đen, trên mỗi cành có năm tới sáu quả chín mọng.

Thiếu niên không nhịn được đang định đưa tay hái thì chợt nghe thấy một âm thanh chói tai vọng tới từ bên trái.

Tiếng động kia đột nhiên vang lên khiến cho thiếu niên kinh hãi, vội vàng quay đầu lại. Ngay lập tức hắn toát mồ hôi khi nhìn thấy bốn con mắt đỏ như lửa đang nhìn mình chăm chăm. Mà chủ nhân của bốn con mắt đó không ngờ lại là một con quái vật có hai cái đầu giống như con người.

Con quái vật đó cao chừng ba thước, giống như một người đứng thẳng. Hai cái đầu của nó có đầy đủ ngũ quan, tóc hoa râm, nét mặt đầy nếp nhăn. Nếu như đôi mắt nhỏ của nó không có màu hồng thì nhìn cũng giống như một lão nhân xấu xí, không tới mức đáng sợ. Con quái vật đó cũng có hai tay, hai chân, có điều tay chân nó nhìn rất gầy yếu chẳng khác gì móng gà cuộn trước ngực. Khi nó đứng thẳng thì chống đỡ nó là một cái đuôi vĩ đại giống như cái đuôi cá sấu.

Thiếu niên lùi lại hai bước, theo bản năng rút con dao cầm tay. Nét mặt của quái vật đột nhiên trở nên hung dữ, nhảy thẳng lên trên vách động rồi nhào xuống người thiếu niên. Thiếu niên giật mình, lỗ chân lông mở rộng. Hắn giơ dao chém tới con quái vật. Con quái vật cũng không thèm tránh né, quét cái đuôi một cái ngăn cây dao của thiếu niên lại. Mà cây dao của thiếu niên cũng chỉ để lại một vết màu trắng trên đuôi của nó. Lực phản chấn quá mạnh khiến cho thân thể thiếu niên run run, hổ khẩu chảy đầy máu tươi, và con dao thì rơi xuống dưới.

Thiếu niên thuận thế lăn một vòng, cầm đá ném loạn lên người con quái vật. Quái vật không kịp né tránh, bị thiếu niên ném trúng hai cái mà thêm tức giận. Một tiếng động vang lên, trước mặt thiếu niên đột nhiên sáng ngời. Không ngờ con quái vật phun ra một chùm lửa hùng hực ẩn chứa khí thể mạnh mẽ. Thiếu niên ném tiếp ra một hòn đá nhưng bị ngọn lửa đốt cháy.

- Còn biết phun lửa? - Thiếu niên kinh hãi muốn chết chột phát hiện bên cạnh không còn đá, hơn nữa hắn cũng đã hết sức, ngay cả sức đứng dậy cũng không còn.

Trên đỉnh núi, Nguyên Thiên Y đứng trong mưa có chút mơ hồ, cô độc, chẳng khác gì một nét bút vẽ lên trang giấy. Trên thực tế từ ba mươi năm trước khi Nguyên Thiên Y đón gió đứng trên vách núi, lão Triệu Nam cũng có cảm giác như vậy. Lão luôn nghĩ có một ngày y sẽ hóa gió mà đi. Lão Triệu Nam biết khi đó Nguyên Thiên Y đã đứng trên đỉnh kim tự tháp của cái thế giới này. Người như y trong số những người tu đạo khác chưa hề xuất hiện. Có điều Mâu Xá châu chính là sự ràng buộc của y. Còn cái xích sắt và độ cao của ngọn núi vô danh này chính là thứ quy định mà y đưa ra cho thiếu niên. Y cũng không cho phép bất cứ thứ nào khác thay đổi quy định của mình.

- Làm càn!

Trong mưa gió, Nguyên Thiên Y chợt thốt lên hai chữ đó. Bàn tay y đưa ra như đón làn mưa từ trên bầu trời rơi xuống. Một đạo kiếm quang màu đỏ chợt xuất hiện từ trên đỉnh núi nhanh chóng lao xuống.

Chỉ cần nhìn vầng sáng đỏ có thể thấy kiếm quang đó không thể nào sánh với phi kiếm của Thục Sơn. Nhưng cũng giống như quy luật của núi La Phù, có đôi khi những thứ không hề gây ra sự chú ý lại có một sự nguy hiểm trí mạng.

- Ta không thể chết. Khó khăn lắm mới có được một điểm dừng chân mà không ngờ lại có một con quái vật thế này.

Trong động, thiếu niên nhìn con quái vật đang đánh nhau với mình mà không cam lòng. Trong tích tắc, đôi mắt của hắn vẫn đỏ giống như một con sói cho dù bị thương cũng phải dùng hàm răng của mình cắn xé đối thủ.

- Làm càn! - Nhưng cũng lúc đó âm thanh của Nguyên Thiên Y cuộn cuộn như tiếng sấm từ trên cao vọng xuống.

Đạo kiếm quang màu đỏ kia không ngờ còn nhanh hơn cả âm thanh.

Hai tai của thiếu niên vừa mới ừ đi thì kiếm quang màu đỏ cũng xuất hiện trong tầm mắt, lao thẳng vào con quái vật.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

11-12-2012, 08:52 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

7. Chương 7: Rặng Núi Trải Dài Trước Mắt.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Kiểm quang vừa mới từ cửa động xuyên vào, con quái vật liền có cảm giác gần như tắc thở, giống như sự nguy hiểm của thiên tai mang tới.

Trong nháy mắt, những nếp nhăn sâu trên mặt con quái vật như mở ra. “Phù!” Hai cái đầu của nó liền há miệng phun ra ngọn lửa. Hai luồng lửa đó so với vừa rồi còn mạnh hơn nhiều khiến cho không khí trong động tưởng chừng bị bốc cháy.

Nhưng đạo kiếm quang dường như ngay cả không gian còn có thể cắt nhỏ đó liền cắt đứt ngọn lửa. Một tia sáng lóe lên, một trong hai cái đầu con quái vật bay lên cao.

Máu tươi từ cổ con quái vật phun mạnh lên cao, không ngờ lại có sáu màu. Con quái vật đau đớn gào lên, cái đuôi cá sấu vĩ đại của nó quật lên mặt đất khiến cho đá vụn bay tứ tung.

Nhưng thiếu niên dường như quên mất con quái vật đang ở ngay bên cạnh. Ánh mắt của hắn chỉ nhìn không chớp mắt vào đạo phi kiếm kia.

Ánh sáng của nó chỉ mới lóe lên mà con quái vật kinh khủng kia đã bị chém mất một cái đầu.

“Cho tới khi nào thì ta mới có được lực lượng, tài năng như những người đó có được kiếm quang mà không phải đứng từ dưới đất nhìn lên?”

Thiếu niên nhìn đạo kiếm quang đó tràn ngập rung động. Đạo kiếm quang lượn thêm một vòng rồi lại chém xuống con quái vật.

Vàng ánh sáng hạ xuống. Thiếu niên quan sát thấy trên người con quái vật nhuộm đầy máu tươi sáu màu hết sức đáng sợ nhưng trong đôi mắt của nó lại đầy sự sợ hãi và cầu xin. Hai tay nó khoanh trước ngực liên tục thở dài. Thiếu niên có cảm giác con quái vật đáng sợ giống như một đứa bé làm sai chuyện gì đó đang xin lỗi. Thiếu niên sống khổ từ nhỏ nên nhìn thấy vậy liền có một sự đồng cảm. Mắt thấy kiếm quang giáng xuống, thiếu niên theo bản năng chắn trước mặt con quái vật.

- Đồ ngu.

Phi kiếm của Nguyên Thiên Y nhanh tới mức nào? Khi thiếu niên vừa mới chắn trước mặt con quái vật thì kiếm quang đã chạm vào lồng ngực của hắn. Cũng may phi kiếm và Nguyên Thiên Y tương thông với nhau nhưng cho dù thu lại kịp thời thì cũng suýt chút nữa chém thiếu niên ra làm hai đoạn.

- Nó muốn giết người vậy mà người lại muốn cứu nó. Nếu như vậy thì mặc kệ người.

Trong cơn giận dữ, Nguyên Thiên Y liền thu hồi phi kiếm, mặc kệ sinh tử của thiếu niên.

Những mảnh đá vỡ vụn cuộn cuộn rơi xuống. Trong cơn tức giận, Nguyên Thiên Y để cho phi kiếm xuyên thẳng qua đỉnh núi. Cái đỉnh sơn động toàn là đá nham thạch cứng rắn vậy mà bị kiếm quang của y cắt qua chẳng khác nào miếng đậu không hề có một chút trở ngại, trong nháy mắt đã xuyên lên tới đỉnh. Thiếu niên nghiêm mặt lại nghĩ thầm “nếu phi kiếm đó mà chém tới thì cho dù mình có làm bằng sắt cũng phải đứt làm hai đoạn.” Đột nhiên thiếu niên cảm thấy trước ngực đau nhói. Cúi đầu xuống hắn mới phát hiện máu tươi chảy đầm đìa. Hóa ra, cho dù Nguyên Thiên Y thu hồi phi kiếm trong nháy mắt thì kiếm quang của nó cũng vạch lên trên ngực hắn một vết thương nhẹ.

Dưới những động tác luân phiên, thân mình của thiếu niên lảo đảo sắp ngã, lại thêm một vết thương này nữa khiến cho hai chân hắn mềm nhũn, trời đất quay cuồng. Bị vết thương tác động, thiếu niên không nhận được phải rên lên một tiếng.

- Không biết ta cứu con quái vật này nó có định giết ta hay không?

Ý nghĩ đó xuất hiện trong đầu của thiếu niên. Khi hắn quay đầu lại nhìn con quái vật thì phát hiện ra nó đã bị kiếm quang của Nguyên Thiên Y làm cho sợ hãi, rúc vào một góc động mà run như cây sậy.

Thấy con quái vật đáng thương như vậy, thiếu niên lại xuất hiện sự đồng cảm mà lên tiếng an ủi:

- Người đừng sợ. Ngài là nhân vật tuyệt thế trong thế gian. Nếu ngài đã nói không giết người thì chắc chắn không ra tay nữa.

Thiếu niên vô cùng tôn kính Nguyên Thiên Y. Nhưng trước khi được Nguyên Thiên Y thu làm đồ đệ thì hẳn chỉ có thể dùng từ ngài mà thay thế cho chữ sư phụ.

Con quái vật như hiểu được lời nói của hắn mà thôi run rẩy, tuy nhiên ánh mắt của nó vẫn còn sự sợ hãi như trước.

Vết thương của thiếu niên làm cho hắn đau đớn, ngực chảy máu mãi không dừng. Hắn cũng chẳng còn tâm trí để ý tới con quái vật, xé chỗ quần áo rách mà bắt đầu băng bó vết thương. Đợi cho tới khi vết thương cầm máu, thiếu niên hết sức ngã ra đất. Ước chừng mấy nén hương, thiếu niên nghe thấy có tiếng động. Thì ra là con quái vật đi tới bên cạnh hắn.

Mặc dù bị chém mất một cái đầu nhưng con quái vật cũng không lo tới tính mạng. Máu ở vết thương của nó đã được cầm. Đôi mắt đỏ như lửa của nó liên tục xoay chuyển, mấp máy, nhìn cực kỳ hung ác.

- Người định giết ta sao? Hiện tại nếu người định giết ta, ta cũng chẳng có sức chống cự. Muốn giết thì giết đi. - Thấy con quái vật như vậy, thiếu niên đang nằm trên mặt đất chỉ biết cười khổ.

“Tê tê” con quái vật nhìn hắn một lúc rồi đột nhiên thở dài và liên tục gật đầu với thiếu niên.

- Hóa ra người muốn tạ ơn ta chứ không phải giết ta? - Thiếu niên ngẩn người rồi lập tức lắc đầu:

- Không cần phải cảm ơn ta. Người bị chém mất một cái đầu có bị thương nặng không? Trái cây này là của người sao? Ta cũng không muốn cướp mà do chưa thấy bao giờ nên tò mò muốn hái một trái để xem mà thôi.

- Tê tê.

Thiếu niên nói xong mới nghĩ ra con quái vật không hiểu được ngôn ngữ. Nào ngờ nó như hiểu được lời nói của hắn mà khoa chân múa tay làm cho thiếu niên không nhận được mà bật cười.

Nụ cười của thiếu niên làm cho con quái vật xấu hổ, cuộn tay lại gãi mấy cái lông còn sót trên đầu. Cái động tác của nó lại càng thêm buồn cười khiến cho thiếu niên không nhận được mà bật cười ha hả. Con quái vật cũng nhếch miệng mà cười theo. Nhất thời trong mắt thiếu niên, nó không còn có cảm giác ghê tởm nữa.

- Người ở đây sao?

- Nơi này là nhà của người, có thể cho ta ở lại thêm một đêm không? Thật sự bây giờ ta không còn sức nữa.

Thiếu niên nói với con quái vật mà cũng không biết nó có nghe hiểu hay không. Khi sức khỏe của hắn hơi hồi phục lại một chút mới từ từ ngồi dậy. Con quái vật chợt đưa bàn tay, nâng một cái cây nhỏ màu xanh biếc tới trước mặt thiếu niên.

- Đây là cái gì? - Thiếu niên chỉ thấy cái cây xanh biếc đó nhìn không có gì lạ, chỉ có điều rễ cây của nó vẫn còn nguyên vẹn, như được nhổ lên một cách cẩn thận.

- A? - Qua phân quang kính, vừa thấy con quái vật đưa gốc cây đó, Nguyên Thiên Y cũng giật mình. Đôi mắt màu hổ phách của lão Triệu Nam cũng lóe lên một tia sáng:

- Cổ Tiêm tây?

- Không thể ngờ được một thứ động vật hoang dã ở hậu sơn mà cũng biết báo ân. - Nguyên Thiên Y không trả lời lão Triệu Nam mà hừ một tiếng rồi phân quang kính lập tức biến mất.

Những nếp nhăn trên mặt lão Triệu Nam giãn ra mà nở nụ cười:

- Chủ nhân! Cho dù đẹp hay xấu thì cũng có thể phân biệt thiện ác. Đây cũng là sự khác biệt giữa chủ nhân và những người bên ngoài.

Nguyên Thiên Y trầm lặng không nói, từ từ ngửa đầu lên nhìn trời. Cơn mưa bụi mù mịt trong mắt y lại có được rất nhiều sự thay đổi ý vị mà người khác không nhìn được, nhưng vẫn như trước không nhìn rõ nhân quả của thế gian.

Thiếu niên quan sát cái cây nhỏ màu xanh biếc mà con quái vật đưa thì phát hiện nó liên tục hoa chân múa tay, hai tay liên tục chỉ vào miệng. Thiếu niên thấy vậy thì hơi ngạc nhiên:

- Người định bảo ta ăn cái này có phải không?

Nghe thiếu niên nói vậy, con quái vật vừa thốt lên những tiếng tê tê đồng thời gật đầu liên tục.

- Cái thứ này dùng làm sao? - Thiếu niên hỏi lại. Con quái vật liền khoa tay múa chân. Do lúc trước bị lừa ăn mầu xá châu nên hiện tại thiếu niên hơi do dự. Nhưng nhìn con quái vật khoa chân múa tay liên tục, ánh mắt lại hết sức chân thành, thiếu niên do dự một chút liền đặt cái cây vào miệng. Cái cây đó khi nhai có vị hơi chua cộng với một chút gì đó tanh hôi. Khi ăn xong không hề có cảm giác gì nhưng một lát sau, một dòng nước ấm đột nhiên bốc lên từ trong bụng giống như một ngọn lửa lan ra khắp cơ thể, cuối cùng tập trung vào não. Một tiếng ồ vang lên, thiếu niên không nhịn được kêu lên một tiếng, thở ra một làn khói trắng.

Điều khiến cho thiếu niên giật mình đó là toàn thân như được ngâm trong dòng nước ấm. Chỉ mới một lát thiếu niên đã cảm thấy sảng khoái hơn nhiều khiến cho hắn nhảy lên. Mới nhảy lên, hắn chợt lấp bấp khi thấy mình đạt tới độ cao một trượng. Còn khi rơi xuống mặt đất, mặc dù vết thương lại chảy máu nhưng hắn vẫn cảm giác bản thân khỏe mạnh bình thường.

- Cái này là thứ gì mà thần kỳ như vậy?

Thiếu niên vừa mừng vừa lo, duỗi tay duỗi chân mà thốt lên.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

11-12-2012, 08:52 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

8. Chương 8: Kiếp Nạn Lớn. Ma Ha Già La Mật Pháp.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Con quái vật vừa kêu vừa khoa chân múa tay như trước nhưng không thể hiểu được nó nói cái gì. Có điều cũng có thể thấy rằng nó đang rất vui.

- Chuyện này ta lại phải cảm tạ người. - Trong lòng thiếu niên tràn ngập sự vui mừng, vái chào con quái vật.

- Người cho ta ăn thứ này thì hôm nay ta có khả năng lên được tới đỉnh núi.

Nghe thiếu niên nhắc tới hai chữ đỉnh núi, con quái vật dường như sợ hãi, rụt đầu rụt cổ lại. Thiếu niên cuống quýt xua tay nói:

- Đừng sợ! Ngài là người tốt. Chỉ vì lo ta bị thương nên mới làm người bị thương thôi.

Con quái vật kêu lên mấy tiếng rồi khoa chân múa tay dường như vẫn sợ hãi. Nó cẩn thận hái trái cây trên bụi cây ngấm đen rồi ngậm vào miệng. Bất chấp thiếu niên giải thích với nó như thế nào thì nó vẫn liên tục thở dài với thiếu niên rồi chạy ra khỏi động theo cái xích sắt mà bò xuống rồi biến mất.

Lúc này trận mưa to đã ngừng nhưng sợi xích sắt vẫn hơi trơn, nhưng sức khỏe của thiếu niên tăng lên rất nhiều vì vậy mà hắn định nhanh chóng trèo lên núi, sợ nguồn sức mạnh đó lại biến mất. Vì vậy sau khi thấy con quái vật biến mất, hắn liền tiếp tục bò lên cao.

Lúc đầu thiếu niên còn lo mình không đủ sức mà rơi xuống nhưng càng trèo lên, hần lại càng thấy thoải mái, giống như tay chân không hề dùng hết sức. Thiếu niên càng leo càng nhanh rồi sau đó chẳng khác nào một con nhện đang theo sợi tơ của mình mà lên với tốc độ nhanh hơn lúc đầu mấy lần.

Đột nhiên thiếu niên nhìn thấy cái dây xích buộc vào một tảng đá. Hần liền nhảy lên thì phát hiện mình đang đứng trên đỉnh núi.

Cả rặng La Phù trải dài trước mắt của hần.

- Cuối cùng thì ta cũng lên tới nơi. - Trong lúc nhất thời, thiếu niên có vô vàng cảm xúc và hưng phấn không thể kiềm chế được.

Cho dù là bậc đế vương thì cũng không thể thoát khỏi chữ tử. Chỉ có những người tu đạo là thoát khỏi sinh lão bệnh tử mà trường sinh bất diệt.

Trời có luật của trời, tất cả không ra ngoài sự uy nghiêm của nó. Chỉ có những người tu đạo là theo đuổi lực lượng siêu nhiên.

Trời đất huyền diệu nhưng có một số người tu đạo truy tìm căn nguyên, hiểu thấu sự ảo diệu của vũ trụ.

- Tại sao ngươi lại muốn ta nhận ngươi làm đồ đệ?

Lão Triệu Nam híp mắt, buông thông hai tay đứng sau lưng Nguyên Thiên Y. Còn Nguyên Thiên Y thì đứng trước mấy gian nhà gỗ, hỏi người thiếu niên đứng trước mặt mình.

- Ngươi cầu cái gì?

Thiếu niên ngẩng đầu. Phía sau rặng núi La Phù, một đạo cầu vồng sau cơn mưa in bảy màu vào trong mắt hần. Cái cầu vồng đó giống như hai mỹ nhân và chiến long chu bảy màu kia, khiến cho ánh mắt của thiếu niên thêm nóng bỏng.

Trong lòng hần có rất nhiều lý do nhưng trời sinh tính tình của hần vốn không thông minh lắm, bản thân lại không ăn nói khéo léo nên chỉ biết nhìn Nguyên Thiên Y mà không trả lời được một câu nào cả.

- Ngươi tên là gì? - Không có được câu trả lời, Nguyên Thiên Y cũng không thèm để ý mà hỏi tiếp.

Thiếu niên lắc đầu:

- Ta không có tên.

Từ khi hần bắt đầu nhớ được thì bản thân đã là một đứa trẻ mồ côi, không biết mình sinh ra ở đâu, chỉ sống nương tựa cùng với một cô bé. Cô bé đó luôn gọi hần là Thạch Đầu ca ca. Cả hai đều nghèo khổ nên không biết chữ. Mà lão thầy tướng số Ngô lão nhân bịa chuyện thiếu niên trong ngũ hành lại thiếu mất Thổ vì vậy là cái tên tốt nhất nên lấy đất đá mà thêm vào. Vì vậy mà cô bé mới gọi hần như vậy. Chỉ có điều cô bé tâm địa lương thiện nhưng ngay cả danh và họ cũng không phân ra vì vậy mà cái tên Thạch Đầu ca ca gần như coi là tên của hần.

Trên thực tế thiếu niên cũng không biết nếu hần không lên được ngọn núi này thì Nguyên Thiên Y cũng chẳng cần biết tên của mình. Nhưng hiện tại thì khác, thiếu niên đã thể hiện một sự liễu lĩnh, ánh mắt cổ chấp cầu đạo. Cái ánh mắt không sợ hãi đó cũng từng xuất hiện trong mắt của Nguyên Thiên Y. Nguyên Thiên Y nhìn thiếu niên, nghĩ tới ngày đầu tiên nhìn hần cầm Máu Xá châu, lại nghĩ mình đưa nó cho Thương Nguyệt tiên tử, nhớ tới cảnh mình gặp nàng tại bờ Bắc Lạc Thủy. Thời gian thấm thoát như trôi qua, mấy chục năm thoáng cái hiện lên trong đầu y. Nhưng cũng không ngờ được, Nguyên Thiên Y lại nhìn thấy được Thiên kiếp của mình.

Chỉ khi nào người tu đạo đạt tới Độ Kiếp kỳ trong truyền thuyết thì mới có thể nhìn thấy thiên kiếp của chính mình. Chỉ có thể vượt qua được thiên kiếp thì người tu đạo mới có thể độ kiếp thành tiên nhân. Dựa theo những gì mà mỗi người gặp gỡ, cùng với công pháp tu luyện khác nhau mà thiên kiếp cũng khác nhau. Có người tu luyện pháp quyết Phong Lôi nên thiên kiếp là cương phong trên chín tầng trời và bảy tầng lôi kiếp. Có người tu luyện bí pháp Nguyên thần thì dẫn pháp cảnh tượng thiên ma, những ảo giác trong ký ức. Có người tu luyện pháp quyết tinh thần thì dẫn phát tham, sân si thiên kiếp. Trong thiên hạ người

tu đạo có hàng nghìn hàng vạn nhưng người có thể đạt tới được một bước cuối cùng đó lại quá ít. Vì vậy mà cũng không ai có thể nói rõ xem tu luyện công pháp nào thì cuối cùng gặp phải thiên kiếp gì.

Chỉ khi nào tới cảnh giới này, người tu đạo mới có thể hiểu được mình sắp gặp phải thiên kiếp như thế nào. Sau khi gạt bỏ được những chuyện trong lòng, tu vi của Nguyên Thiên Y vô tình lại bước thêm một bước. Mà một bước cuối cùng Nguyên Thiên Y lại cười khổ bởi phát hiện ra thiên kiếp của mình không ngờ lại là thiên kiếp nhân quả mà rất ít người phải trải qua.

- Vậy gọi người là Lạc Bắc đi.

- Lạc Bắc? - Thiếu niên lặp lại cái tên đó. Chưa bước chân vào giới tu đạo nên cơ bản hẳn không biết Nguyên Thiên Y đã đặt chân vào cái cảnh giới mà trăm ngàn năm qua chưa có người nào đạt tới. Khi Nguyên Thiên Y nói câu nói đó, giọng điệu vẫn chẳng hề bận tâm. Tuy nhiên thiếu niên nhìn y mà trong lòng lại có cảm giác âm áp.

- Từ hôm nay trở đi, người chính là đệ tử của La Phù chúng ta. Ta đã nói với người, tu luyện công pháp của La Phù chính là cứu tử nhất sinh. Người đã quyết định lựa chọn như vậy thì chính là đặt toàn bộ sự sống chết của mình trong tay ta. Vì vậy mà từ hôm nay trở đi, người không được làm trái lại những điều ta nói, thậm chí cũng không được nghi ngờ. Người có làm được không?

Thiếu niên gật đầu. Một cuộn giấy lụa từ trong tay Nguyên Thiên Y lập tức rơi xuống. Y nhẹ nhàng, băng quơ nói với thiếu niên:

- Người không biết chữ, lão Triệu Nam sẽ đọc cho người nghe. Tuy nhiên trong vòng mười ngày, người phải thuộc được toàn bộ. Mười ngày sau người sẽ bắt đầu tu luyện.

Tên thiếu niên hít một hơi thật sâu, cầm lấy cuộn lụa trắng đã ố vàng. Trên cuộn lụa có nhiều hình rất tối nghĩa. Y hơi sững sờ mà gật đầu, quay sang nhìn lão Triệu Nam đang nhếch miệng với mình.

Không khí ở nơi đây không hề giống như lời lão thấy tướng số miêu tả về động phủ của thần thiên với quỳnh tương, ngọc dịch cùng với đủ mọi loại chim muông dị thú, ánh sáng đủ mọi loại màu sắc. Nhìn lão nhân Triệu Nam giống như một người đang ở độ tuổi gần đất xa trời và Nguyên Thiên Y đứng cách đó mà thiếu niên không nhận được hỏi:

- Phái La Phù chúng ta ở đâu? Các vị sư trưởng khác đâu?

- Chỗ này chính là chỗ của phái La Phù chúng ta. Phái La Phù chúng ta luôn luôn duy trì một mạch trong bao nhiêu đời.

Nguyên Thiên Y thần nhiên giải thích làm cho thiếu niên sững sờ.

Vào lúc này, Nguyên Thiên Y đi chân trần mặc quần áo sơ chằng khác gì một đoá sen trắng đứng cô độc giữa vùng núi.

.....

“Lạc Bắc”. Dưới ánh đèn mờ nhạt, thiếu niên vô danh nằm cố gắng nhớ những chữ trong cuộn lụa ố vàng kia, rồi viết tên của mình lên bàn.

- Bá bá Triệu Nam! Người xem người dạy ta, ta viết đúng chưa?

Lão Triệu Nam tuổi già sức yếu buông chiếc áo vải thô đang khâu xuống, híp mắt nhìn rồi nở nụ cười:

- Thiếu chủ! Ngài viết rất đúng.

- Bá bá Triệu Nam! Người không phải là đệ tử của phái La Phù sao?

- Đúng vậy! Chủ nhân chẳng nói với thiếu chủ rồi sao? La Phù luôn luôn giữ một người trong mấy đời. Một thế hệ chỉ truyền cho một đệ tử mà thôi. Ta chỉ là người hầu của chủ nhân. - Lão Triệu Nam cũng không sợ làm phiền người khác mà cất giọng khàn khàn trả lời hẳn.

- Nhưng tại sao lại chỉ truyền cho một người? Các môn phái khác chẳng phải có rất nhiều đệ tử đó sao?

- Môn phái khác nhau không thể có cùng quy định. Cũng giống như một thứ gì tồn tại cũng là có lý do của nó. Dựa theo quy tắc của La Phù thì sau này khi thiếu chủ trưởng thành, lúc thu đồ đệ chỉ có thể thu một người mà thôi.

- Bá bá Triệu Nam! Không cần phải gọi ta là thiếu chủ. Cứ gọi ta...gọi ta là Lạc Bắc được rồi. Ta nghe hai chữ thiếu chủ không thấy thoải mái.

- Tuân lệnh thiếu chủ. - Lão Triệu Nam nhếch miệng cười:

- Lạc Bắc! Cái tên này nghe rất êm tai.

Trên đỉnh núi, những cơn gió thổi tới làm cho cái cửa sổ lại kêu lên những tiếng kêu kệt. Chiếc đèn dầu cũng chập chờn nhưng thiếu niên lại cảm thấy rất ấm áp. Nguyên Thiên Y và lão Triệu Nam mặc dù mới tiếp xúc với hắn mấy ngày nhưng lại khiến cho hắn cảm nhận được những tình cảm trước đây không có. Mặc dù hắn biết thiên tư của mình bình thường nhưng hắn quyết không để cho sư phụ thất vọng.

Phải mất chín ngày, với tư chất bình thường của Lạc Bắc mới có thể ghi nhớ được những điều lão Triệu Nam giải thích cho hắn về Ma Ha Già La mật pháp.

- Ta có thể bắt đầu tu luyện trước một ngày được không? - Sau khi đã ghi nhớ đầy đủ, Lạc Bắc quay sang hỏi lão Triệu Nam. Vấn đề này vốn hắn định hỏi sư phụ của mình nhưng dù sao thì khi hắn gặp lão Triệu Nam cũng không có cảm giác kính sợ như lúc đối mặt với Nguyên Thiên Y.

Lão Triệu Nam gật đầu:

- Chủ nhân có dặn chỉ cần thiếu chủ có thể nhớ được đầy đủ, hiểu được ý tứ của nó là ta có thể dẫn thiếu chủ đi tu luyện.

- Sư phụ không đi sao?

- Hiện tại chủ nhân đang làm chuyện khác. Có điều chủ nhân có nói khi thiếu chủ tu luyện tới tầng thứ hai thì có thể dẫn thiếu chủ đi gặp ngài.

Lạc Bắc giật mình nhìn cuốn Ma Ha Già La mật pháp trong tay rồi gật đầu mà hỏi:

- Những ngày trước có phải sư phụ luôn quan sát xem ta đi lên đỉnh núi này không?

- Đúng vậy! Chỉ có điều thiếu chủ lại lên tới đây nhanh như vậy?

- Vậy cái con quái vật hai đầu đó tên là gì? - Cuối cùng thì thiếu niên cũng không nhịn được hỏi vấn đề mà mình vẫn giữ trong lòng:

- Còn có cái thứ nó đưa cho ta ăn là gì? Hiện tại ta vẫn có cảm giác chưa dùng hết sức.

- Đó là song đầu sơn vinh, một loại linh thú đặt biệt của La Phù. Có điều bình thường hình dạng của Song đầu sơn vinh giống như hai con thằn lằn. Con mà thiếu chủ nhìn thấy dường như đã ăn được thứ linh thảo gọi đó mà mở được thần thức, từ từ tu luyện thành hình người. - Lão Triệu Nam dừng việc lại::

- Cái thứ mà nó cho thiếu chủ ăn có tên là cỏ Đạm Tây mang thần lực của sơn thần. Nếu nó ăn cũng tương đương với việc nuốt linh khí trong vài năm. Còn người bình thường ăn thì rất khó sinh bệnh, hơn nữa sức khỏe cũng tăng lên mấy lần. Thiếu chủ cứu mạng của nó nhưng nó thật ra cũng biết sự báo ân.

- Linh thú cũng có thể tu luyện sao? - Thiếu niên tò mò hỏi.

- Tất nhiên. - Trong đôi mắt màu hổ phách của lão Triệu Nam dường như có ánh sáng chợt lóe lên rồi lập tức âm đạm:

- Vạn vật trong thế gian, cỏ cây sinh trưởng đều có thể hấp thu linh khí trong trời đất mà tắm bổ. Cho dù bất cứ loài sinh linh nào cũng hiểu được cách tu hành. Đương nhiên nếu để có thể tu luyện. Có điều con người thì trời sinh đã mở được thần thức, hiểu được cách thăm dò ảo diệu của trời đất. Trong đó người ngộ đạo đã để lại rất nhiều công pháp cho người đời sau tu luyện. Mà như Sơn vinh thì phần lớn từ nhỏ rất ngây thơ, sinh tử giao hết cho trời. Cho dù có mở được thần thức thì phần lớn không có công pháp tu luyện, lại thêm không được dạy dỗ nên làm gì cũng chỉ dựa vào bản năng. Vì vậy mà con người không chấp nhận

gọi nó là yêu quái. Mà có một số có thể tu hành thì sinh ra được nội đan hoặc bảo vật, phần lớn là chỉ bảo trong mắt người tu luyện, để cho họ săn bắt. Vì vậy mà việc tu hành so với con người còn khó hơn nhiều.

Tất cả những thứ đó tới bây giờ Lạc Bắc mới được tiếp xúc. Trước đây hắn hoàn toàn không biết về thế giới này. Mặc dù không hiểu hết nhưng cũng có thể rút ra được điều gì đó. Hắn lại hỏi:

- Vậy chém mất một cái đầu của nó, nó có làm sao không?
- Trừ khi Song đầu sơn vinh bị chém mất hai đầu nếu không sẽ không chết. Vì vậy thiếu chủ cứ yên tâm. - Lão Triệu Nam hí hửng cười nói.
- Vậy cái trái cây mà nó hái đi là thứ gì vậy? - Lạc Bắc như vẫn chưa hỏi xong:
- Nó nghĩ ta tới cướp trái cây của nó nên mới tấn công.
- Đó là quả bảo tháp cũng không phải là vật gì kỳ lạ. Nó là loại trái cây mà Sơn vinh thích ăn nhất. Cũng giống như loài khỉ lông vàng trong dãy La Phù này thích ăn nhất là một loại quả hạch màu vàng. Những việc đó đối với chúng chỉ là do còn chưa tu hành đủ, chưa bỏ được bản tính mà thôi. - Khi nói tới những vấn đề này, nét mặt của lão Triệu Nam lại có sự trang nghiêm.
- Muốn tu luyện Ma Ha Già La Mật pháp thì đầu tiên phải ngăn chặn được cảm dõ mới được.

Lạc Bắc ngồi xếp bằng dưới một gốc cây cành lá sum xuê. Sáng sớm, ánh dương quang chiếu qua kẽ lá lốm đốm trên người hắn.

Cuộn Ma Ha Già La mật pháp đặt trước mặt hắn dài chừng ba xích, mặt trên có chữ màu vàng rất nhỏ nhưng giống như được khắc rất rõ ràng. Trong quyển thứ nhất của kinh văn là một pho tượng phật đà màu vàng kim ngồi trong hư không, một chuỗi hạt châu đang xoay chung quanh. Trên đỉnh đầu có một vầng mặt trời đỏ, chiếu ánh sáng xuống pho tượng phật. Tư thế của pho tượng phật màu vàng cũng giống như Lạc Bắc nhưng khuôn mặt lại hoàn toàn khác với những pho tượng trong miếu thờ, có thể nói là vô cùng hung ác khiến cho người ta nhìn thấy đã sợ hãi.

Sau khi yên lặng đọc kinh văn một lúc, Lạc Bắc ngẩng đầu, bình tĩnh lại, cắt đứt tạp niệm trong lòng, ngẩng đầu nhìn lên không trung rồi nhắm mắt lại. Hắn chọc theo hình dạng của phật đà trong quyển thứ nhất mà bắt hai tay kết ấn, sao cho giống như phật đà hòa vào hư không. Giữa không trung, những tia sáng từ từ chui vào trong cơ thể.

Đối với thế giới tu đạo mà nói thì Lạc Bắc có thể nói là một tờ giấy trắng. Còn đối với người tu đạo bình thường khi vừa mới bắt đầu, việc trở nên tĩnh tâm sẽ rất khó. Chưa nói Triệu Nam chỉ dựa vào trí nhớ, ngay cả kinh mạch còn không biết. Tuy nhiên trời sinh tính tình của hắn vốn chất phác, chưa nếm trải nhiều cuộc sống thế gian vì vậy mà trong lòng cũng không có nhiều tạp niệm. Cứ như vậy, hắn đạt tới một bước này dễ dàng hơn nhiều. Ngồi chừng một nén hương, hắn từ từ tiến vào trạng thái tĩnh tu.

Trong suy nghĩ của hắn, tia sáng mặt trời giống như thực thể chui vào trong thân thể hắn. Một tia sáng đó chui vào trong cơ thể khiến cho kinh mạch của Lạc Bắc như có một dòng nước ấm chảy qua, toàn thân thư giãn. “Đây chính là bước đầu tiên trong kinh văn!” Lạc Bắc cảm thấy vui vẻ. Tuy nhiên trong đầu hắn vừa mới xuất hiện suy nghĩ đó thì cái cảm giác đầy liền biến mất.

Trạng thái nhập tĩnh quên mình hoàn toàn bị phá.

Lạc Bắc cũng không nổi giận, lại định thần tĩnh tọa ngồi kết ấn. Rất nhanh, toàn thân hắn lại như nhẹ nhẹ hút ánh sáng vào, mà cảm thấy thoải mái. Đã có kinh nghiệm, hắn giữ chặt tinh thần, tiếp tục dựa theo kinh văn mà cho tia sáng đó dung nhập vào trong lục phủ ngũ tạng rồi sau đó qua đan điền mà phân ra, thông qua hai tay kết ấn xuyên qua yết hầu, tới chân răng rồi ngưng tụ ở Nê Hoàn cung.

Khi những tia sáng hút vào thân thể càng lúc càng nhiều, thức hải của Lạc Bắc cũng càng lúc càng nóng, ngưng tụ thành một quả cầu màu đỏ nho nhỏ. Quả cầu đó từ từ xoay tròn, càng lúc càng nhanh. Mỗi tia sáng chui vào trong cơ thể hắn đều bị quả cầu hút lấy.

Bất chợt, quả cầu lửa phun ra vô số ngọn lửa khiến cho Lạc Bắc đau đớn. Những ngọn lửa đó càng lúc càng dữ dội, bao phủ Lạc Bắc vào bên trong.

Cảnh tượng trước mặt hần biến đổi giống như rơi vào trong Tu La địa ngục với những núi thây người và biển máu. Vô số những con ác quỷ từ xung quanh vờn tới như định nhào lên uống máu, ăn thịt người.

Cho dù là nằm mơ thì Lạc Bắc cũng chưa từng thấy những cảnh tượng như vậy. Gần như theo bản năng, hần vung tay lên mà kêu.

Nhưng suy nghĩ đang sợ vừa mới xuất hiện trong đầu, tinh thần của Lạc Bắc liền không còn giữ được sự bình tĩnh. Cảnh tượng trước mắt hần lập tức thay đổi. Nhưng con ác quỷ, dạ xoa trước đó liền ngưng tụ lại thành một tên ma thần khổng lồ, toàn thân bốc cháy. Còn núi thây và biển máu thì hóa thành biển lửa ngập trời, bao phủ Lạc Bắc vào bên trong.

- Không hay. - Lão Triệu Nam đứng nấp sau một tảng đá cách đó trăm mét liền biến sắc.

Chỉ cần nhìn Lạc Bắc run rẩy, nét mặt đau khổ, trên đầu có từng hạt mồ hôi rơi xuống thì lão Triệu Nam biết hần đã rơi vào tình cảnh nguy hiểm.

Mặc dù lão Triệu Nam đã nói với Lạc Bắc rằng tu luyện Ma Ha Già La mật pháp sẽ phải trải qua rất nhiều ảo giác, phải chống cự được sự hấp dẫn, bảo vệ lý trí của mình.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

11-12-2012, 08:52 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

9. Chương 9: Tâm Sanh Chư Ma. Ngũ Tạng Thiêu Đốt.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Mà Ma Ha già la mật pháp cũng không phải là một loại pháp quyết tu luyện tầm thường.

Pho tượng Phật trên đó có mặt xanh, răng nanh màu lăm, hết sức hung ác. Đó là bởi vì, đây chính là bảo điển trấn tự của Mật Tông Tây Vực. Do đây là pháp quyết hàng yêu số một của Mật tông cho nên Phật đà bên trên cũng là Tu La của Mật Tông. Cuốn bí quyết này so với pháp quyết bình thường tu luyện còn khó hơn không biết bao nhiêu lần. Nếu đám người Hách Đồ mà có được Mâu Xá châu rồi đổi lấy một quyển pháp quyết từ tay Nguyên Thiên Y thì đúng là mừng tới phát điên.

Nhưng càng là pháp quyết tu luyện huyền ảo thì quá trình tu luyện lại càng gian khổ. Hơn nữa, hoàn toàn khác với những công pháp tu luyện bình thường, người Mật tông chuyên tự mình tiếp xúc để thành PHẬT vì vậy mà cuốn Ma Ha già la mật pháp cũng dễ sử tâm tính trước.

Muốn hàng phục yêu mà thì việc đầu tiên là phải gặp được yêu ma. Nếu như tinh thần không vững để cho yêu mà tác động thì... Vì vậy mà tu luyện cuốn pháp quyết này không chỉ đơn giản là ảo cảnh mà còn có cả Tham, Sân, Si cùng với thanh sắc, hương, vị, cảm giác, oán cừu.... Tất cả đều đồng loạt xâm phạm. Chỉ có tâm trạng vững vàng thì mới có thể giữ vững bản tâm, tu vi tinh tiến. Còn không thì ảnh hưởng tới tính mạng.

Sở dĩ lão Triệu Nam không nói tất cả cho Lạc Bắc là vì có nói cũng không có tác dụng mà còn làm cho hần thêm sợ hãi, lại càng dễ khiến cho tâm ma xâm nhập.

Tuy nhiên lúc này, Lạc Bắc trực tiếp tu luyện pháp quyết cao thâm nên hiển nhiên bị tâm ma xâm nhập, chân hỏa thiêu đốt.

Lão Triệu Nam không nhịn được bước ra định đi về phía Lạc Bắc đang ngồi. Nhưng mới bước được một bước, lão đã dừng lại.

Cái loại Ma Ha Già là mật pháp càng vì sau tu luyện, tu vi càng cao thì tâm ma xâm nhập càng mạnh. Nếu đứng ngoài giúp đỡ cũng chỉ được mức độ nhất thời. Mà thậm chí còn làm cho nguyên thần bản thân không được rèn luyện sẽ dần vào vết xe đổ, càng khiến cho tính mạng thêm nguy hiểm.

Ngoại trừ việc đó ra còn có một điều quan trọng.

Trong thế gian có rất nhiều môn phái lớn. Những đệ tử của họ trong lúc tu hành ngoài sư phụ ra còn có người hộ pháp khiến cho sự nguy hiểm trong tu luyện cũng giảm đi rất nhiều, tu vi tăng lên cũng khá.

Nhưng phái La Phù thì đều tự mình tu hành, không hề có hộ pháp.

Mà phái La Phù chỉ có một sư và một đồ đệ, mấy đời đều như nhau. Đó cũng là quy tắc bao đời của phái La Phù.

Tu đạo ngộ pháp dù sao thì phần lớn cũng tự dựa vào bản thân. Nếu không cho dù sư phụ có chỉ dẫn thế nào, khi người đó tới một độ cao nhất định cũng phải dựa vào bản thân.

Mà nếu chỉ dẫn như vậy thì hậu quả dẫn tới là rất nhiều đệ tử không thể vượt qua được sư phụ.

Còn người của phái La Phù hoặc là không xuất hiện nhưng một khi đã xuất hiện thì đúng là kinh thể hãi tục. Vì vậy mà cái nguyên nhân đó cũng là một trong những thứ để tạo nên quy tắc kia.

Lão Triệu Nam không dám vi phạm quy tắc của La Phù cho nên đành dừng bước, chỉ có điều lão thầm kêu trong lòng

- Chủ nhân! Tại sao lại không cho hần tu luyện Không Sanh Diệt Hải lưu ly quyết của người mà lại cho hần tu luyện thứ pháp quyết này?

“Hóa ra tu luyện lại nguy hiểm như vậy.”

Lạc Bắc bị ngọn lửa hừng hực bao phủ xung quanh khiến cho toàn thân như bị đột cháy mà nứt ra. Hần theo bản năng định đình chỉ sự tu luyện nhưng lại phát hiện bản thân không thể nào nhúc nhích.

- Cái cảm giác như hôm nay mới chỉ là chút đau khổ mà thôi. Khi thực sự tu luyện thì sự đau khổ còn khủng bố hơn đây gấp trăm nghìn lần.

Đúng lúc này, Lạc Bắc đột nhiên nhớ tới câu nói của Nguyên Thiên Y khi đưa hần vào trong biển dung nham.

- Đây mới chỉ là bắt đầu. Ta nhất định phải cố gắng. - Trong giây lát, tâm chí của Lạc Bắc trở nên hết sức vững vàng.

Trong đầu Lạc Bắc lại một lần nữa tưởng tượng tới pho tượng Phật màu vàng.

Ngay lập tức trong Thức Hải của hần xuất hiện pho tượng Phật màu vàng kim cổ gắng ngăn cản ngọn lửa và đám ma thần xung quanh.

Một tia linh khí của trời đất xen lẫn với ngọn lửa Thái Dương nhanh chóng chui vào trong thân thể Lạc Bắc với tốc độ nhanh hơn. Cổ đại quanh người hần bị ngọn lửa Thái Dương đốt cho cháy sém, còn thân thể của Lạc Bắc như vừa từ trong nước ra, hoàn toàn ướt sũng.

Tuy nhiên thân thể của Lạc Bắc lại càng lúc càng như bị bỏng. Mồ hôi trên người hần nhanh chóng bốc hơi sau đó lại xuất hiện, rồi lại bốc hơi khiến cho thân thể của hần gầy đi, bên ngoài bám một lớp muối. Đôi môi và khoeo mắt của hần khô giòn, chảy máu tươi.

Trong lúc thân thể của hần đang đau khổ thì Thức Hải của hần lại tăng lên rất nhanh.

Cảm giác của hần lúc này giống như cả lục phủ ngũ tạng cũng bị thiêu đốt.

Tuy nhiên thân thể của Lạc Bắc vẫn không nhúc nhích hút lấy tia sáng mặt trời và linh khí rồi dựa theo pháp quyết mà lưu chuyển trong kinh mạch.

Quá trình tuần hoàn cứ diễn ra như vậy tới hơn ba mươi vòng thì pho tượng Phật mà Lạc Bắc tưởng tượng đột nhiên tỏa ra ánh sáng rực rỡ khiến cho biển lửa và đám ma thần tan đi như băng tuyết.

Trong Thức Hải của hắn một lần nữa trở lại sáng sủa. Chỉ có quả cầu vẫn đang xoay tròn. Có điều màu của nó từ đỏ đã chuyển sang vàng.

Một tiếng rảng rắc vang lên, thể lực của Lạc Bắc đã chịu đựng tới cực hạn không còn chịu được nữa. Hắn mở mắt ra khiến cho vết máu cùng với muối khô trên mặt nứt kéo theo cả dòng máu. Tuy nhiên trong ánh mắt của Lạc Bắc lại tràn ngập sự vui sướng.

Lão Triệu Nam đứng ở xa vẫn nhìn hắn chăm chú liền thở phào một tiếng. Trong đôi mắt đục ngầu chợt lóe lên một tia sáng khó hiểu.

Lúc này, không ngờ Lạc Bắc đã nắm giữ được việc dẫn khí nhập thể trong quyển thứ nhất của Ma Ha già la mật pháp, kết ấn thông suốt kinh mạch, thành công ở bước đầu tiên.

Còn lão nhân cũng thả lỏng đôi tay của mình. Lúc này, lão và Lạc Bắc đều không biết rằng trên một ngọn núi cách đó không xa có một đôi mắt đang lảng lạng quan sát tất cả.

Đó là một đôi nữ nhân có thể nói là xinh đẹp tuyệt trần với đôi mắt trong suốt.

Hiện tại đôi mắt trong suốt đó còn có một chút âm áp, khen ngợi:

- Lạc Bắc! Quả nhiên ngươi không làm cho ta thất vọng.

Trong một căn phòng đầy mùi khiến cho người ta buồn nôn. Phần lớn diện tích trong căn phòng đều có những tấm da thú màu đen, rải đầy những loại thảo dược kỳ lạ. Trên bức tường phía Đông có treo một bộ xương kỳ lạ, phía dưới có một cái bàn gỗ bày biện rất nhiều dụng cụ cắt gọt. Những dụng cụ đó nhìn qua đều làm bằng bạc trắng mỏng như cánh ve nhưng đều rất sắc. Cạnh bức tường phía chính Nam có hơn mười cái hũ, bên trong không biết ngâm cái gì, nhưng mấy cái hũ gần cửa nhất có một cái còn chưa đầy nắp bên trong là một thứ nước màu xanh biếc cùng với một con thiềm thừ màu đỏ rất to. Trong phòng có một cái chậu than, với một cái nồi đen do khói. Bên trong nồi có một thứ chất lỏng giống như mỡ màu đen với một đám rắn rết đang giãy dụa trong đó. Còn nơi góc phòng có đặt một cái điện thờ, bên trên để một pho tượng cao ba thước. Toàn bộ điện thờ được phủ bởi một lớp vải bố màu đen, nhìn qua vô cùng thần bí và yêu dị.

Trước điện thờ có đặt một cái lư hương ba chân cho thấy đây không phải là thứ đồ trang sức đơn giản. Tin rằng, chủ nhân của gian phòng này hết sức tôn sùng pho tượng đó.

“Rầm” cánh cửa phòng đột nhiên bị người ta đẩy ra. Một nam tử người Miêu có thân hình cao lớn, nước da ngăm đen, trên mặt xăm đầy những hình kỳ lạ. Từ nơi này nhìn ra ngoài cửa chỉ thấy một rặng núi chênh vênh và hơn mười cái nhà sàn đơn sơ.

Căn phòng này cũng là một cái nhà sàn của người Miêu.

Đây là một cái sơn trại trong dãy núi hoang vu của người Miêu. Cũng chỉ có người Miêu quen sống trong những hoàn cảnh khó khăn mới có thể ở đây.

- Dát Trát A Bố.

Người có khuôn mặt xăm đầy những hình thù và nước da ngăm đen, trên đầu cắm một sợi lông chim chính là thủ lĩnh của sơn trại này - Đức Ngõa Thái. Còn người bị y gọi là Dát Trát A Bố ngồi bên cạnh cái nồi đen liền ngẩng đầu lên. Người đó là một lão nhân mặc một tấm da thú loang lổ, móng tay dài tới cả xích, trên mặt che kín bởi những con thiềm thừ. Lão nhân cũng là đại tế ti được tất cả các sơn trại của người Miêu trong vòng trăm dặm vô cùng tôn kính.

Tế ti của người Miêu rất giỏi bói toán và dùng thuốc. Những cái mụn trên mặt lão nhân chính là do thử thuốc mà ra.

- Không phải giết mình. - Lão nhân người miêu cuộn mình trong tấm da thú loang lổ dùng móng tay lấy một ít thuốc trong cái lọ nhỏ rồi bắn vào trong không trung:

- Có chuyện gì?

Mùi thuốc cay nồng xộc lên mũi khiến cho Đức Ngõa Thái đang hết sức bất an ngồi thấy liền bình tĩnh lại.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

11-12-2012, 08:54 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

10. Chương 10: Điềm Xấu Ngập Trời, Kim Sa Diệt Thân.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Hóa ra trong sơn trại vốn rất ít người vậy mà hai ngày qua lại có ba người mất tích. Hơn nữa ba người đó đều là thanh niên ra ngoài săn thú chưa về. Nguyên Đức Ngõa Thái cho rằng bọn họ gặp phải mãnh thú. Nhưng vừa rồi một trong số ba thanh niên mất tích đã quay lại.

Mà khi y trở về thì không còn là một con người nữa.

Bởi vì toàn thân y đầm máu, một nửa khuôn mặt bị lột da để lộ xương trắng. Kinh khủng nhất đó là bụng của hắn không biết bị thứ gì đó phá vỡ, ngay cả nội tạng cũng mất đi nhiều.

Người thanh niên đó rải theo một đường máu trở về. Khi bám được vào hàng rào, hắn chỉ cố gắng nói được một câu:

- Tất cả chạy mau. Có một con yêu quái rất đáng sợ...

Thì đã chết.

- Yêu quái? - Bàn tay của lão nhân hơi run run, cũng không đi ra ngoài xem thi thể của người thanh niên mà lấy ra một viên ngọc được mài sáng bóng, đọc vài tiếng thổ ngữ rồi ném lên không trung.

Thanh niên trong trại người nào cũng là dũng sĩ. Cho dù có bị mãnh thú tấn công, trọng thương tới chết thì cũng không thể nói là thấy yêu quái được.

Cái mai rùa vù một xuống rơi xuống đất. Chỉ có điều liếc mắt nhìn thì thấy dường như có một thứ gì đó vô cùng khủng bố từ trong mai rùa lao ra, đánh về phía lão nhân. Lão nhân lão đảo lùi lại phía sau, ngã xuống đất.

Máu tươi ngập trời! Đại hung.

Lão tế ti cuộn mình trong tấm da thú nhìn ra được điều đó. Lão có thể chữa trị bệnh tật cho người Miêu nhưng lại không thể nào ngăn cản được đại hung. Cho dù chính lão cũng bị vùi lấp trong biển máu đó.

Lão lần mò đứng dậy rồi quỳ xuống dưới điện thờ. Trong tay lão xuất hiện ba cây hương. Sau khi chân xong, lão tế ti liền vạch tấm vải đen, cắm ba cây hương vào lư rồi cùng với Đức Ngõa Thái dập đầu.

Tượng thần sau miếu vải đen đi chân đất nhưng ánh mắt trong suốt, dung nhan hết sức tinh xảo.

.....

Vào đêm....

Một đám sương mù màu đen từ từ lan theo vết máu về phía trại của người Miêu.

Trong đám sương mù màu đen còn có tiếng vang sần sật giống như có một đồng thịt bị kéo từng bước một về phía cái trại của người Miêu.

Rốt cuộc thì đây là sương mù hay là yêu khí?

Trong sương mù đột nhiên vang lên âm thanh giống như tiếng đang hưởng thụ thức ăn ngon.

Đột nhiên làn sương đen dừng lại.

Bởi vì trước tàng cây, cách làn sương đen chừng hai trượng có một người đang đứng. Người đó đi chân trần, mặc trường bào bằng vải thô, gương mặt anh tuấn.

Làn sương mù chợt hé ra, bên trong không ngờ có một hán tử mặc quần áo dính máu. Trong tay của y còn lòi theo một con hổ bị khoét thủng Thiên Linh cái. Cái âm thanh kia không ngờ là do hán đang ăn óc của con hổ.

Hán tử đó ngẩng đầu lên, nếu có người đi qua nhìn thấy chắc chắn sẽ kêu lên thất thanh. Chẳng trách mà thanh niên người Miêu lại gọi y là yêu quái.

Bởi vì y đúng là có một gương mặt dữ tợn giống hệt quỷ. Ngũ quan của y gần như bị kéo lại một chỗ. Hơn nữa, khiến cho người ta kinh hãi đó là ngũ quan của y liên tục thay đổi. Hai con mắt thì mắt trái to, mắt phải nhỏ nhưng một lúc thì lại mắt phải to mắt trái nhỏ, nhìn chẳng khác gì do nhiều gương mặt ghép lại với nhau.

Tuy nhiên khi thấy người thanh niên đi chân trần đó, người trong làn sương đen lại kinh hãi.

- Người là ai? - Người trong làn sương nuốt một miếng nước bọt rồi hỏi.

- Thập Nhị đô thiên thần sát pháp? - Người thanh niên đi chân trần không trả lời câu hỏi của y mà chỉ lên tiếng nói một cách lạnh lùng:

- Cái loại người như ngươi nếu thêm một chút nữa thì cũng chỉ trở thành một cái xác không hồn khát máu mà thôi...

- Thật không? - Người thanh niên còn chưa nói xong thì một vầng ánh sáng màu xanh biếc từ miệng người trong làn sương đen đã thổi tới.

Mặc dù người trong làn sương đen không biết người thanh niên đi chân trần là ai nhưng y lại cảm giác được sát ý từ thân của người thanh niên đó tỏa ra khiến cho bản thân phải nín thở.

Vì vậy mà y quyết định tiên hạ thủ vi cường.

Trong mắt người thanh niên chợt lóe lên một tia sáng có chút kinh ngạc.

Hắn kinh ngạc không phải vì tu vi của người trong làn sương đen mà là vì trong vầng ánh sáng màu lục ngoại trừ uy áp hủy thiên diệt địa ra thì vẫn còn có một làn khí Ly hỏa vô cùng tinh khiết, hơn nữa chúng cũng không tản ra trong vầng ánh sáng màu lục mà đọng lại một chỗ, giống như một tia sáng lao thẳng tới người thanh niên khiến cho những bụi cây xung quanh phải dạt ra.

Vô cùng chân thật lại quy về một chỗ, đó không ngờ là một thứ pháp bảo cấp Địa Tiên hiếm thấy.

Cùng lúc đó, dưới mặt đất trong mười trượng xung quanh xuất hiện vô số âm hồn phát ra những tiếng kêu thê lương, quần lấy người thanh niên.

Pháp bảo hùng mạnh, công pháp quỷ dị lại chiếm được tiên cơ... Nhưng như vậy thì người dính đầy máu trong làn sương đen kia vẫn không dám khinh địch đối với người thanh niên.

Một mảnh trăng lưỡi liềm đột nhiên xoay quanh trước người thanh niên, tản ra ánh sáng giống như những tua cờ ôm lấy hắn. Vầng ánh sáng màu xanh ngưng tụ khí Ly Hỏa tinh thuần cùng với âm hồn nhào vào màn hào quang đó chẳng khác gì đựng phải một thứ trơn trượt mà vọt sang một bên.

Trong tích tắc, một tia sáng màu vàng từ trong tay người thanh niên bắn ra.

Tia sáng đó giống như từ trong ngón tay của hắn rơi ra một hạt cát.

Tuy nhiên nam tử mặc quần áo dính máu trong làn sương đen vừa mới nhìn thấy đã biến sắc bởi vì y nhận ra điểm sáng màu vàng đó ẩn chứa lực lượng đủ để diệt thân, diệt tiên.

Y giống như nổi điên sử dụng toàn bộ pháp lực ngưng tụ lại trong bàn tay thành một thanh cuồng đao màu đen. Nhưng một tiếng động vang lên, điểm sáng màu vàng đó vừa mới chạm vào cuồng đao của y thì một tiếng nổ đã vang lên. Không chỉ thanh cuồng đao mà đen, mà ngay cả cánh tay của người trong làn sương cũng nổ tung.

- Nguyệt hoa pháp luân chuyển thế? Người là tông chủ phái La Phủ? - Nam tử mặc quần áo dính máu đỏ mồ hôi như mưa, không biết là vì đau đớn hay sợ hãi, nhưng y vẫn đứng nguyên tại chỗ không dám cử động.

Bởi vì y đã nhận ra người đó là ai. Nếu hấn muốn giết y thì cho dù y có dốc hết sức cũng không thể nào trốn được.

- Người tự mình kết thúc đi. Nếu để ta ra tay thì người nhất định sẽ bị thần hình câu diệt.

Dưới vầng ánh sáng bao phủ, người đối diện không thể nhìn thấy rõ nét mặt của Nguyên Thiên Y

Nam tử mặc quần áo dính máu không nhìn được lui về phía sau, còn vầng ánh sáng màu lục đã quay về thì chập chờn lúc hiện lúc tắt.

- Ngài và ta không oán không thù, chẳng lẽ không thể tha cho ta một con đường sống hay sao?

Nguyên Thiên Y cất giọng hết sức lạnh lùng:

- Nếu không có ta ở đây thì người vì tu luyện ma thôn mà tàn sát cái thôn này. Hơn nữa người tu luyện là đạo súc sinh mà còn muốn ta tha cho?

Nam tử quần áo dính máu đau khổ cầu xin:

- Chẳng qua chỉ là một đám người miền núi thôi. Chỉ cần ngài có thể tha cho ta một mạng, ta nhất định sẽ báo đáp.. Ta còn biết nơi nào có mỏ Vân đàm tinh kim. Chỉ cần ngài tha cho ta một con đường sống, ta sẽ nói chỗ đó cho ngài.

Vân Đàm tinh kim? Đó là thiên tài chí bảo khiến cho người tu luyện đỏ mắt. Bởi vì Vân đàm tinh kim ngoại trừ tính chất của nó còn cứng hơn cả kim cương tinh kim, đối với phần lớn các loại linh khí trong trời đất cũng không từ chối. Có thể nói nó là vật liệu dùng để luyện chế nguyên thai của pháp bảo vô cùng tốt.

Không ngờ nam tử đó lại còn biết một chỗ có mỏ.

Một cái mỏ Vân đàm tinh kim ít nhất cũng đủ nguyên liệu để làm nguyên thai cho mười cái pháp bảo.

Nhưng Nguyên Thiên Y chỉ lắc đầu...

Bởi vì hấn không bao giờ đàm phán điều kiện với một kẻ nào, nhất là điều kiện của một người tu đạo đã bước vào đạo súc sinh.

Một tia sáng màu vàng lóng lánh trên đầu ngón tay của hấn.

- Cái tên điên nhà ngươi. Chẳng lẽ tính mạng của một đám người Miêu so với mỏ Vân đàm tinh kim lại không bằng sao?

Nam tử mặc quần áo dính máu hét lên một tiếng thê lương, vầng sáng màu lục đang lơ lửng trước mặt cũng sáng rực lên. Tuy nhiên vầng sáng đó không lao về phía Nguyên Thiên Y mà lại lao về chính y. Trong tiếng kêu thê lương của y, toàn bộ thân thể liền bị vầng ánh sáng màu lục làm cho hóa thành tro tàn.

Bởi vì nam tử mặc quần áo dính máu biết Nguyên Thiên Y đã nói ra là làm.

Còn tu vi của Nguyên Thiên Y khiến cho y cơ bản không còn đường sống.

Bởi vì vậy mà người có hình dạng giống như yêu ma chỉ có thể tự sát trước khi Nguyên Thiên Y đánh chết mình.

- Người kính ta một tấc, ta kính người một thước. Người lấn ta một thước, ta lấn lại một trượng. Đó là quy tắc của phái La Phù. Người coi ta là thần thì ta làm sao có thể coi người là con kiến? - Nguyên Thiên Y nói một cách thần nhiên, tưởng như nói cho nam tử mặc quần áo dính máu mà cũng như nói với mình.

Một tiếng động vang lên, cái pháp bảo màu xanh ngưng tụ thành khí Ly Hỏa chỉ còn ánh sáng ảm đạm, rơi xuống đất.

Nguyên Thiên Y thiên y đột nhiên xuyên qua khoảng cách mấy trượng cầm lấy cái pháp bảo vào tay. Khi hấn xoay người, toàn bộ những người trong thôn người miêu đã quỳ rạp trên mặt đất vô cùng thành kính.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

11-12-2012, 08:54 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

11. Chương 11: Bí Thuật Nghịch Thiên. Kim Dịch Ngưng Đan.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Nơi này cũng giống với vô vàng những nơi khác trên đời, với vài dòng hắc ám và tử vong.

Quan sát cái thung lũng nơi lưng chừng núi rậm đầy lá cây rừng, quanh năm suốt tháng sương mù dày đặc. Đây chính là sự đặc biệt của La Phù. Người hay vật chỉ cần hút vào một chút thì sẽ bị chết thối vì chương khí kịch độc. Nhưng hiện tại trong một cái sơn cốc có chương khí bao phủ lại có một nam nhân mặc áo hồng đang đứng lẳng lẳng. Thân thể y cao dài, bên cạnh còn có một con sinh vật kỳ dị, thân hươu, đầu như chim tước với một cái sừng dài. Trên lưng còn có hoa văn màu vàng và màu đen.

Khuôn mặt và tóc của y được che phủ bởi một cái mặt nạ có đầy chú văn rườm rà, chỉ để lộ ra ngoài một đôi mắt kiều ngạo và thâm thúy giống như chỉ bất cứ thứ gì chỉ cần chạm vào ánh mắt của hắn cũng sẽ bị cháy thành tro tàn.

Bên ngoài thung lũng đầy chương khí vốn có một số rắn rết và côn trùng nhưng dường như ngoại trừ con thú kỳ lạ đang ngồi xổm bên cạnh y ra thì tất cả những sinh vật khác đều vì sự kiều ngạo của y mà lo lắng, tranh nhau trốn tránh.

Không thể tưởng tượng một người kiều ngạo lại có thể đạt tới sự đáng sợ như vậy. Chiếm mặt nạ bằng bạc với đầy những chú văn rườm rà khiến cho khuôn mặt của y lạnh như băng, tạo ra cho người ta một cái ấn tượng khó quên.

Bất chợt, chương khí màu xanh và trên đầu y chợt từ từ tản ra rồi một cái bóng thước tha lướt gió mà tới, nhanh chóng hạ xuống.

Như không muốn để cho người ta nhìn thấy rõ mặt, nữ tử vận bộ cung trang màu tím nhạt còn phủ một lớp lụa mỏng lên mặt. Tuy nhiên chỉ cần từ cái khí chất của nàng cũng đủ khiến cho người ta cảm thấy rằng sau tấm lụa mỏng đó chắc chắn là dung nhan và thân thể làm cho chúng nhân mê đắm.

Hơi thở thánh khiết từ nàng tản ra chẳng khác gì tiên tử trên cung trăng chứ không phải thuộc về cái thế giới này.

Nóng và lạnh, hai người thần bí hoàn toàn trái ngược nhau lại đứng cùng một chỗ trong sơn cốc.

Ánh mắt của nam tử màu đen thoi không nhìn ra xa mà quay sang sờ sờ đầu con dị thú rồi chợt cười nói:

- Uy lực Không Sanh diệt hải lưu ly quyết của hắn quả thực có thể sát thần diệt tiên.
- Ba mươi năm trước, Nguyên Thiên Y đã đạt tới cảnh giới Thiên nhân hợp nhất không dính bụi trần. Tu vi của hắn đã tới cảnh giới siêu phàm. - Nữ tử thần bí tản ra khí chất giống như tiên tử trên cung trăng lên tiếng với chút ngưỡng mộ:
- Ta chỉ không hiểu tại sao y bắt chúng ta lại là địch với Nguyên Thiên Y?
- Cho dù y không cho chúng ta tới thì ta cũng tới. - Nam tử mang chiếc mặt nạ màu bạc hé mắt.

Trong mắt nữ tử có chút kinh ngạc:

- Tại sao?
- Bởi vì ta muốn biết rằng trong hai chúng ta thì rốt cuộc là ai mạnh hơn.
- Người quá cuồng vọng. - Nữ tử thần bí nói một cách lạnh nhạt:
- Người đừng quên ba mươi năm trước nguyên thần của Thử Ly đã bị diệt.

- Điều này ta biết. - Nam tử mang mặt nạ màu bạc cất tiếng cười kiêu ngạo:

- Người đừng quên rằng Không Sanh Diệt hải lưu ly quyết của hắc cũng có nhược điểm, huống chi hắc còn có một nhược điểm trí mạng.

Trong tiếng cười điên cuồng, con dị thú bên cạnh y cũng gầm nhẹ mà nhe nanh ra.

- Nhược điểm gì?

- Hắc so với ta lại càng kiêu ngạo hơn. Ở La Phù xuất hiện một người tu luyện Thập Nhị đồ thiên thần sát pháp, gần như có thể xuất ma sát nguyên thần. Vậy mà hắc chẳng thèm hỏi, giết chết ngay. Vì thế mà La Phù chắc chắn sẽ phải xóa tên trong thế gian.

.....

Đại tể ti quần người trong tấm da thú quỳ rạp trên mặt đất phát hiện vị thần của họ đang đi về phía mình.

“Trên thế gian này liệu có thần minh tồn tại hay không?”

Mà đối với dân bản xứ người Miêu ở La Phù mà nói thì Nguyên Thiên Y che chở cho mình cũng chính là thần.

Chỉ có điều khiến cho lão nhân vóc dáng tiêu tụy ngạc nhiên đó là trong dĩ vãng mỗi khi có tai họa giáng xuống, Nguyên Thiên Y xuất hiện loại trừ tai họa xong thì đều yên lặng bỏ đi. Nhưng hiện tại Nguyên Thiên Y lại đi tới trước mặt lão:

- Dát Trá A Bô! Ta có chuyện cần người giúp đỡ.

Trong cái nhà sản tản ra một thứ mùi khó chịu, lão nhân người Miêu tôn sùng lấy một cuộn da đã ố vàng từ trong một cái rương gỗ có tuổi còn nhiều hơn cả mình, rồi từ từ mở ra.

Tương truyền từ xưa trong bộ lạc người Miêu có thể dung thuốc khiến cho người ta thoát thai hoá cốt, thay đổi kinh mạch. Tương truyền vu thuật đó là của thủy tổ người Miêu là Xi Vưu truyền lại. Chiến sĩ sau khi trải qua vu thuật đó đều vô cùng dũng mãnh, thân thể rắn hơn kim cương. Cái truyền thuyết của Xi Vưu từ thời thượng cổ chưa chắc là thực nhưng cái thứ vu thuật có thể thay đổi lực trời, đặc tính của thai nhi từ khi còn ba tháng tuổi của người Miêu là chuyện hoàn toàn có thật.

Lão nhân người Miêu không hề hỏi tại sao Nguyên Thiên Y lại biết tể ti bộ lạc bọn họ lưu truyền thứ vu thuật như vậy. Trong suy nghĩ của lão thì Nguyên Thiên Y chẳng khác gì một vị thần, không gì không biết. Đây cũng là sự sùng bái cuồng nhiệt đối với thần linh. Nhưng cũng chính vài cái sự tin tưởng và sùng bái đó mới khiến cho những bộ lạc thiểu số có thể sinh sống trong điều kiện, hoàn cảnh khắc nghiệt bao nhiêu năm. Lão nhân người khô gầy như que củi, nhìn chẳng khác nào ngọn đèn dầu có thể tắt bất cứ lúc nào đó của bộ lạc nhưng vẫn kiên cường sống và được mọi người tôn kính cũng không hề hỏi vì sao Nguyên Thiên Y lại muốn dùng thứ vu thuật đó. Lão chỉ dùng thứ thổ ngữ đặc biệt của tộc mà nói:

- Các loại dược liệu chỉ cần mười ngày là có thể chuẩn bị xong. Nhưng Hải Vương huyết ngọc và Thương Dương giác....

- Hải Vương huyết ngọc và Thương Dương giác trong mười ngày ta sẽ mang tới. Người chỉ cần chuẩn bị đầy đủ các loại dược liệu khác là được. - Nguyên Thiên Y gật đầu rồi nios.

- Chỉ có điều.... - Lão nhân người Miêu gật đầu định nói nhưng lại thôi.

- Có điều gì?

- Chỉ có điều hiện tại ngoại trừ Thương Dương giác khó cầu ra thì cái việc thoát thai hoá cốt, cải tạo kinh mạch rất đau đớn. Người bình thường khó mà chịu được. Trong tộc của ta cũng đã tới ngàn năm không sử dụng loại bí thuật nghịch thiên này.

- Con đường tu đạo có nơi nào mà không phải lấy sức con người nhỏ bé mà cầu thoát khỏi sinh lão bệnh tử, làm việc nghịch thiên. Chút đau khổ xác thịt đó có tính là gì. - Trong khóe mắt của Nguyên Thiên Y thoáng hiện lên một chút âm áp và kiêu ngạo:

- Chưa nói đệ tử của La Phù chúng ta đâu có phải là người bình thường.

Đầu tiên lão già người Miêu cảm thấy thoải mái rồi sau đó lại vui sướng. Truyền nhân có thể khiến cho hắc kiều ngạo như vậy thì rốt cuộc là dạng người thể nào>

- Dát Trát A Bô! - Lúc đi ra khỏi cửa, Nguyên Thiên Y đột nhiên quay người lại, nhìn lão nhân gầy như que củi mà nói:

- Làm xong chuyện này, người đưa cả bộ lạc tạm thời dời khỏi La Phù.

- Tạm thời dời khỏi La Phù? - Lão nhân đang quỳ sát đất đưa tiễn Nguyên Thiên Y chợt giật mình.

Nguyên Thiên Y gật gật đầu:

- Cũng không cần phải lâu. Chỉ chừng hai tháng thì các người có thể quay lại.

Vì lời nói của Nguyên Thiên Y làm cho lão nhân giật mình không ngẩng đầu lên, tuy nhiên đập vào mắt lão chính là miếng mai rùa vẫn còn nằm trên mặt đất.

Lão nhân nhìn thấy mà càng sợ hãi.

Ánh sáng đỏ như máu trên quần không ngờ vẫn chưa biến mất.

Chẳng lẽ hung tướng của ánh sáng đó liên quan tới Nguyên Thiên Y?

Đợi tới khi lão nhân tỉnh hồn lại thì cái bóng màu trắng không nhiễm một hạt bụi đã biến mất.

Nhìn xuyên qua cánh cửa gỗ vẫn còn lay động chỉ thấy có một vầng trăng sáng tỏ.

.....

“Rào...rào...” Một trận mưa to đột nhiên giáng xuống.

Bản thân La Phù là một nơi nóng ẩm, lại có những rặng núi liên miên khiến cho những trận mưa to không hề có dấu hiệu báo trước.

Lạc Bắc ngồi xếp bằng trên một tảng đá dưới tàng cây, đôi tay hắc xếp lại trước bụng. Sắc trời vừa mới sầm tối, cơn mưa còn chưa rơi xuống thì hai tay của hắn chợt giật giật, một tay chỉ xuống đất, một tay chỉ lên trời, ngón tay thay đổi, biến hóa vài cái kết ấn rồi thở phào một cái.

Lạc Bắc liền mở mắt ra, rồi từ trên tảng đá đứng dậy.

Khác với những loại công pháp khác, Ma Ha Già La mật pháp hấp thu linh khí chân hỏa của Thái Dương. Hiện tại sắc trời chuyển mưa khiến cho Lạc Bắc đành phải dừng tu luyện.

Sau khi đứng thẳng người, hiện tại Lạc Bắc khiến cho người ta có cảm giác khỏe mạnh. Mà bản thân hắn cũng cảm thấy toàn thân sáng khoái, hơn nữa từ cổ đến tay còn có hai đường màu hồng di chuyển, giống như một dòng nước chảy. Sau khi hít một hơi thật sâu, Lạc Bắc tập trung tinh thần đánh một quyền vào khoảng không. Một tiếng động vang lên, không khí trước mặt hắn không ngờ vang lên một tiếng nổ nhỏ. Không khí trong suốt dao động giống như những gợn sóng còn trên nắm tay của hắn cũng xuất hiện một vầng kim quang.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

11-12-2012, 08:54 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

12. Chương 12: Lòng Người Độc Còn Hơn Cả Yêu Ma.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Lạc Bắc từ trên tảng đá nhảy xuống tập trung đánh một quyền về phía tảng đá. Những hòn đá nhỏ bắn tứ tung, núi đá cũng như vậy mà cũng xuất hiện một cái hố sâu. Còn Lạc Bắc chỉ cảm thấy cánh tay của mình hơi tê, ngoại trừ một chút trắng ra thì ngay cả làn da cũng không hề bị ảnh hưởng.

- Không thể ngờ được hiện tại ta cũng có được sức mạnh thể này.

Lúc này cơn mưa đã đổ xuống tầm tã. Tuy nhiên Lạc Bắc vẫn cúi mừng chẳng thèm tránh mưa, cứ vậy mà chảy lên dưới ngọn núi vô danh cao tận mây.

So với ngày đầu tiên, sợi xích sắt bây giờ không còn là chuyện khó đối với hắn. Chẳng thèm nghỉ ngơi, Lạc Bắc liền nhanh chóng trèo lên tới sơn động của song đầu Sơn vinh.

- Kết ấn của hai quyền đầu tiên ta đã hoàn thành, không biết rằng kim thiên nó như thế nào? - Lạc Bắc thầm nghĩ. Hắn không tự chủ được uốn cong đầu lưỡi, tinh tâm nội thi. Lúc này, Lạc Bắc cảm nhận được sự thần kỳ của pháp quyết, dưới sự tĩnh tâm nhìn vào trong dường như xuyên thấu tới tận thức hải và kinh mạch của bản thân. Lạc Bắc chỉ thấy một quả cầu màu vàng bóng đang lơ lửng trong Thức Hải. Quả cầu đó không hề giống với quả cầu màu đỏ hôm đầu tiên, mà giống như là một chất dịch sền sệt màu vàng kim. Mà trên quả cầu còn có những đường vân chảy theo kinh mạch của hắn tới tận hai bàn tay.

- Kim dịch ngưng đan.

Lạc Bắc thốt lên tiếng kêu vui sướng.

Ma Ha Già La mật pháp tổng cộng có ba mươi bốn cuốn. Mỗi một cuốn đều có bộ pháp quyết kết ấn. Ngoại trừ pháp quyết của quyển thứ nhất là cơ sở dẫn khí nhập thể để Trúc Cơ ra, mỗi bộ công pháp còn lại đều có công dụng riêng. Mà Ma Ha Già La mật pháp chú ý theo thứ tự tiến dần. Sau khi hiểu được kinh văn trong từng cuốn sở thuật cảnh giới mới có thể tu luyện kết ấn.

Hiện tại Lạc Bắc cũng đã có được sở thuật của quyển thứ nhất đó là Kim Dịch Ngưng đan thu đủ lực phục hồi.

Lạc Bắc ngay cả những tri thức tu đạo cơ bản nhất cũng chưa từng tiếp xúc vậy mà đã tu luyện ngay thứ điển tịch cao thâm như Ma Ha Già La mật pháp nên hắn cũng không biết rằng một khi dẫn thông kinh mạch từ Nê Hoàn cung tới hai tay là có thể ngưng tụ chân hỏa của Thái Dương vào hai tay. Hắn cũng không biết Ma Ha Già La mật pháp tu luyện tính mạng nguyên thần. Kim Dịch Ngưng đan tương đương với một viên phối thai. Đến khi đại thành thì viên phối thai sẽ hóa thành kim thân Di Đà. Đến lúc đó, Nguyên Thần sẽ dung hòa khiến cho hắn thực sự hóa thân.

Lạc Bắc chỉ biết bây giờ bản thân mình có thể tu luyện được quyển thứ hai.

- Không biết sư phụ có cảm thấy ta tu luyện chậm quá hay, cho tới giờ mới bắt đầu tu luyện quyển thứ hai mà thất vọng với ta hay không?

Nhìn làn mưa bụi ngoài sơn động, Lạc Bắc chợt nghĩ tới nếu có thể tu luyện tới quyển thứ mười ba, có thể ngự không giống như phật đà trong bức tranh, ẩn vào tầng mây, lơ lửng giữa không trung để hấp thu chân hỏa Thái Dương mà tu luyện, không cần phải để ý tới chuyện thời tiết. Nhưng nghĩ tới khi nào mình mới có thể đạt tới quyển thứ mười ba, Lạc Bắc lại ủ rũ. Tuy nhiên hắn không biết rằng mặc dù bản thân có tư chất bình thường, không so được với người trời sinh kinh mạch đã có thể hấp thu chân hỏa của Thái Dương với tốc độ nhanh như những công pháp khác, nhưng Ma Ha Già La mật pháp đối với việc tu luyện cũng không phải là tốc độ hấp thu linh khí trong trời đất mà là bản tâm vững vàng. Lực lượng thuần túy chỉ là con dao hai lưỡi, không thể nắm trong tay hoàn toàn thì bị thương đầu tiên chính là mình. Điều khác biệt đó là có công pháp tới khi sử dụng mới thể hiện, còn Ma Ha Già La mật pháp thì sau khi tu luyện sẽ có màu sắc. Huống chi cái cây Tiêu Tây mà song đầu Sơn vinh cho hắn đã được luyện hóa hoàn toàn. Tiêu hóa hết linh khí ẩn chứa trong cái cây đó là đủ để bằng người bình thường khổ công ngàn ngày.

Cho nên tiến cảnh của Lạc Bắc đủ để cho người kiêu ngạo như Nguyên Thiên Y trong khố mắt cũng cảm thấy kiêu ngạo vì hắn.

Nhưng hiện tại có lẽ vẫn còn chưa đủ...

Trong lúc hần còn đang ủ rũ không biết phải bao nhiêu ngày nữa mới có thể gặp được sư phụ thì Lạc Bắc đột nhiên nhìn thấy Nguyên Thiên Y xuất hiện trong hư không rồi đi thẳng tới chỗ mình.

.....

Một bức tường bằng đá cao hơn một trượng, bao phủ toàn bộ chu vi ngọn núi trong vòng trăm trượng. Mặt tường có màu trắng, bên trên là ngôi âm dương màu đen kéo dài chẳng khác nào một con rồng khổng lồ. Con đường lớn nối liền với cửa được lát bằng đá tảng, bên trên có khoét rãnh thoát nước. Nhìn toàn bộ so với những điện thờ mà Lạc Bắc nhìn thấy trước đây ở trong Thục còn lớn hơn tới bốn, năm lần. Mà không biết cả sơn môn dùng cái gì tô vẽ nhưng nhìn qua có thể nói là hoành tráng và hùng vĩ.

Do chứng kiến những rừng núi hoang vu cao ngất của La Phù từ trước nên Lạc Bắc đối với cái đỉnh núi cao trăm trượng cũng không có cảm giác gì đặc biệt. Tuy nhiên nhìn cái kiến trúc rộng lớn đó, cùng với con đường lớn kéo dài tới tận cửa, Lạc Bắc không nhịn được mà hỏi:

- Đây là nơi nào?

Tuy rằng phần lớn nét mặt của Nguyên Thiên Y luôn giữ sự lạnh lùng, chẳng khác gì những pho tượng trong miếu, cho dù chứng sinh có thể nào cũng luôn thờ ơ. Tuy nhiên cho dù thế nào thì Nguyên Thiên Y và lão Triệu Nam đều tạo cho Lạc Bắc một thứ cảm giác của gia đình. Hiện tại, Lạc Bắc và Nguyên Thiên Y đứng cách nhau một đoạn nhưng ý chính là độ cao mà Lạc Bắc luôn ngưỡng mộ. Mà quan trọng nhất, từ khi Lạc Bắc leo lên tới đỉnh núi thì Nguyên Thiên Y dường như chưa bao giờ không trả lời Lạc Bắc một vấn đề nào.

Thấy Lạc Bắc nhìn cảnh vật trước mặt với ánh mắt ao ước, Nguyên Thiên Y trả lời hần:

- Đây là chỗ của Dược Vương tông.

- Dược Vương tông? - Lạc Bắc ngẩng nhìn đỉnh núi cùng với những kiến trúc hình bát giác rộng lớn kéo dài. Trong không gian đứng là có một mùi thuốc và còn có... Lạc Bắc không tự chủ được quay lại nhìn Nguyên Thiên Y:

- Sư phụ! Tại sao con cảm thấy linh khí ở nơi này so với La Phù chúng ta không giống nhau lắm?

- Thật không?

Nguyên Thiên Y không ngờ Lạc Bắc lại cảm nhận được điều nó. Y cũng không trả lời ngay mà hỏi ngược lại:

- Người cảm thấy khác nhau như thế nào?

Lạc Bắc như đứng trong một kỳ thi, mất một lúc lâu mới có thể trả lời:

- Linh khí của La Phù chúng ta dường như đậm hơn ở đây có điều so ra thì ở đây nhẹ nhàng khoan khoái...

Nói tới đây, Lạc Bắc liền dừng lại bởi vì hần định nói tiếp tới chuyện dơ bẩn. Tuy nhiên nghĩ nếu dừng từ ngữ không hay để miêu tả La Phù, Lạc Bắc cảm thấy không ổn. Nhưng điều khiến cho hần kinh ngạc đó là không ngờ Nguyên Thiên Y lại gật đầu:

- Không tồi! Linh khí ngũ hành ẩn chứa trong trời đất cũng giống như khí huyết trong kinh mạch của con người. Linh khí trong kinh mạch của La Phù chúng ta đầy đủ hơn Dược Vương tông nhưng La Phù chúng ta vốn là nơi nóng ẩm nên từ xưa ẩn chứa nhiều khí dơ bẩn. Có điều giữa hỗn loạn thì luận về linh khí tinh khiết thì ngay cả so với Dược Vương sơn cũng không thể nào bằng được.

- Vậy khi chúng ta tu luyện không phải là ở nơi có linh khí đầy đủ thì nhanh hơn hay sao?

- Tất nhiên, phần lớn công pháp trên thế gian đều biến linh khí trong trời đất thành của mình, chỉ có công pháp của chúng ta mới có thể bỏ qua linh khí trong trời đất mà tu luyện khí dơ bẩn. Công pháp bình thường thì trong quá trình luyện hóa hoặc hành công sẽ đào thải ra ngoài. Giống như người tu luyện Ma Ha Già La mật pháp, khí dơ bẩn khác nhau sẽ dẫn tới ảo cảnh thực cảnh khác nhau, mức độ tu luyện cũng khó hơn nhiều.

- Vậy tại sao phái La Phù chúng ta lại tu luyện ở La Phù mà không đi chỗ khác? - Lạc Bắc cảm thấy khó hiểu.

Giọng điệu của Nguyên Thiên Y đột nhiên trở nên lạnh lùng:

- Những ngọn núi nổi tiếng trên thế gian này, hay những nơi có đầy đủ linh khí đã bị các danh môn đại phái chiếm rồi, sao có thể nhường cho người khác. - Dừng lại một chút, Nguyên Thiên Y lại nói tiếp:

- Huống chi, người khác cảm giác không tốt nhưng với phái La Phù chúng ta chưa chắc đã phải như vậy.

Lạc Bắc còn chưa hiểu biết nhiều nên lắng nghe tất cả những điều đó mặc dù còn không hiểu nhiều lắm.

- Là do sư phụ nói quá mức huyền ảo hay là do ta còn biết quá ít về thế giới tu đạo?

Từng là một người nhìn thấy kiếm quang thì nghĩ rằng đó là thần tiên, trong đầu Lạc Bắc xuất hiện suy nghĩ đó. Sau đó, hắn tiếp tục tò mò quan sát Được Vương sơn mà hỏi:

- Y thuật của Được Vương tông có phải là thiên hạ đệ nhất không?

- Người phải nhớ kỹ, cường giả thực sự không cần cái mẽ ngoài để thể hiện sự bất phàm của mình. Một cái trận pháp chỉ cần mất ba ngày bố trí so với bức tường này còn thực dụng hơn nhiều. - Nguyên Thiên Y nở nụ cười lạnh:

- Ta chỉ biết là Ma tộc và Sắc Lặc trong Thập Vạn đại sơn có mấy lão già đứng đầu về mặt này. Còn về phần Được Vương tông thì đối với cái đó chỉ mới được một nửa, tất cả đều là nhờ Thương Dương giác. Đó cũng là cái mà hôm nay ta đưa người tới đây để lấy.

- Thương Dương giác là cái gì? Tại sao chúng ta lại phải vượt ngàn dặm xa xôi từ La Phù tới tận đây để lấy Thương Dương giác?

Không để cho Lạc Bắc kịp hỏi xong vấn đề đó, một đám người ngựa với khí thế không tầm thường từ từ xuất hiện trước mắt hắn. Bốn con ngựa màu trắng muốt cao to kéo theo tiếng nổ vang làm cho Lạc Bắc cảm giác bọn họ giống như ở trên cao. Bốn con tuấn mã kéo theo một cái xe ngựa trang hoàng lộng lẫy, binh sĩ hai bên cũng thể hiện đúng mức thân phận của người đó.

Nếu không phải là một tướng thì cũng phải là vương hầu một phương.

Chỉ cần nhìn vàng bạc trang sức trên chiếc xe ngựa cũng đủ để nộp mười năm thuế cho một thôn trang với trăm hộ. Mà đám binh sĩ đi hai bên mặc bộ giáp bạc, nên bước rầm rập, tản ra một sự quả quyết và khí thế sát phạt mà một thế gia tầm thường không khả năng có được.

Đoàn người xếp thành hàng ngũ tới cách Lạc Bắc và Nguyên Thiên Y chừng hai trượng thì dừng lại. Một thiếu niên có gương mặt trắng vền rèm chiếc xe ngựa lên.

Con đường được lót bằng đá tảng đủ rộng cho cả ba chiếc xe ngựa đi song song với nhau. Nhưng trong khu vực Nam Man thì người của vương phủ Trường Lưu chưa bao giờ có thói quen đi đường vòng, thậm chí là nhích một nửa cái bánh xe cũng không.

Thiếu niên mặt trắng mặt trang phục bằng lụa tơ tằm đứng nhìn Nguyên Thiên Y và Lạc Bắc. Trên gương mặt non nớt của y xuất hiện một sự tàn nhẫn và lạnh lùng không hợp với tuổi. Trong suy nghĩ của y thì Nguyên Thiên Y và Lạc Bắc nhìn thấy xe của mình thì đừng có nói là đứng ở đó trước, mà chỉ cần đi qua trước mặt họ cũng bị chịu phạt.

- Dân đen mà cũng định lên núi xin thuốc? Còn không cút ra sau?

Y cười lạnh một tiếng mà liếc mắt nhìn Lạc Bắc và Nguyên Thiên Y. Thấy hai người vẫn đứng im, thiếu niên sống trong quyền lực từ nhỏ nên có tính kiêu ngạo bẩm sinh liền giơ ngón tay trắng lên. Một tia lửa chói mắt lao thẳng về phía Lạc Bắc và Nguyên Thiên Y.

- Người phải nhớ kỹ, lòng người còn độc hơn cả rắn rết.

Lạc Bắc không ngờ được thiếu niên không thêm nói một câu liền phát ra một tia lửa mãnh liệt như vậy. Mặc dù tia lửa đó không giống những gì hắn thấy trước đây, mà so với pháp thuật của đám người Di La hoàn toàn khác xa. Nhưng người thường cũng không thể nào chống lại được ngọn lửa đó. Trong nháy mắt,

quả cầu kim dịch trong Thức Hải của hắn tỏa ra ánh sáng. Nhưng không để cho hắn kịp phản xạ, Nguyên Thiên Y đứng bên cạnh đã lên tiếng. Mà hắn cũng không nhìn thấy động tác của sư phụ ra làm sao để cho tia lửa kia biến mất cách mình mấy thước.

“Lòng người độc còn hơn cả rắn rết.” Lạc Bắc lẩm bẩm câu nói đó mà ghi nhớ trong lòng. Còn người thiếu niên mặt cằm y trên xe ngựa cũng biến sắc.

Thiếu niên mặc cẩm y chuẩn bị ra tay tiếp thì bị một đạo sĩ mặt dài như ngựa mặc đạo bào xanh giữ chặt. Là lão sư của nhị công tử Trường Lưu vương, có thể nói y là nhân vật được cung phụng số một trong vương phủ. Cái thứ đạo thuật nho nhỏ đó y cũng có thể trong nháy mắt làm cho nó biến mất. Nhưng điều khiến cho y kinh ngạc đó là không biết đối phương dùng pháp thuật gì để ngăn cản. Mang theo nghi hoặc, y vén rèm lên nhìn ra ngoài thì chỉ thấy một người thanh niên và một thiếu niên chừng mười tuổi. Hơn nữa cả hai đều mặc áo bố, trên người không hề có dấu hiệu pháp lực của pháp bảo dao động. Thấy vậy, vị cung phụng của vương phủ liền nổi giận.

- Cũng lẩm cẩm chỉ là tán tu quê mùa không môn phái mà cũng dám đấu phép trước mặt ta?

Tên đạo sĩ ngồi trong xe lấy ra một cái chén gỗ màu xanh. Trên cái chén, ngoại trừ những đường vân gỗ ra thì không còn gì đặc sắc. Nhưng y mới đưa tay trái sờ cái chén thì nó liền tỏa ra ánh sáng xanh, bao phủ cả cái xe vào bên trong. Cùng lúc đó, tay phải y mở cái túi tơ bên hông rồi bắt pháp quyết. Từ trong túi tơ đột nhiên bắn ra hơn mười điểm sáng màu vàng sẫm kêu ong ong. Con người của Lạc Bắc co lại khi thấy những điểm sáng đó chính là những con rết to bằng ngón út có cánh mỏng như cánh ve tỏa ra ánh sáng màu vàng. Trên lưng mỗi con có một đường chỉ màu đen kéo từ đầu tới đuôi.

Phải nói tên đạo sĩ đó công thủ rất tốt. Trước tiên y lấy pháp bảo để bảo vệ mình, rồi sau đó phát động công kích. Dùng pháp giống hệt một cách bài bản như vậy chứng tỏ tên đạo sĩ là cao thủ của một phái lớn nào đó. Mà mỗi một con rết có uy lực chẳng khác gì một phi kiếm, mức độ linh hoạt cũng hơn chứ không hề kém.

- Lạc Bắc! Người phải nhớ kỹ, quy tắc vận hành của thiên đạo đó là cá lớn nuốt cá bé.

Tuy nhiên Nguyên Thiên Y vẫn thản nhiên mà nói với Lạc Bắc một câu như vậy. Trong nháy mắt khi tên đạo sĩ thả ra con rết, y liền kết mười cái ấn huyền ảo. Trong phút chốc, không trung ngàn dặm xung quanh vốn không có mây liền vang lên tiếng sét. Mây đen kéo tới ùn ùn, cùng với sáu cái cột lửa từ dưới đất lao thẳng lên trời cao khiến cho cả không trung đang tối sầm lại nhuộm màu đỏ. Mấy con rết so với đường kính của mấy cột lửa đó chẳng khác gì mấy con muỗi, liền bị đốt cháy thành mấy đốm lửa nhỏ.

Áp lực vô cùng vô tận nhanh chóng tản ra.

“Đây là cái gì?”

Tất cả đoàn người của phủ Trường Lưu vương nhìn thấy cột lửa tản ra khí thể hủy thiên diệt địa thì vô cùng kinh hãi.

Quả thực, sáu cái cột lửa xông thẳng lên trời chẳng khác gì sáu con hỏa long.

Cái cảnh tượng đó cũng không cho nguyên thần của tên đạo sĩ trong xe ngựa bị trúng đòn nặng. Dưới áp lực khủng bố như vậy, khóe miệng của y xuất hiện một đường máu. Y chỉ biết cuộn mình trong xe ngựa mà run rẩy, theo bản năng không chế chặt cái chén gỗ kia, cố gắng phát ra ánh sáng màu xanh.

Tất cả người dân trăm dặm quanh đó đều nhìn lên sáu cái cột lửa chọc trời cùng với mây đen cuộn cuộn xung quanh tạo thành cảnh tượng quỷ dị mà đẹp đẽ.

Mái tóc của Nguyên Thiên Y không gió mà bay, thân hình y từ từ lơ lửng trên không trung.

Lạc Bắc ngẩng đầu lên. Trong tầm mắt của hắn, Nguyên Thiên Y dang hai tay ra, cuồng phong và ngọn lửa bay xung quanh thân thể y. Ánh lửa đỏ rực chiếu lên bộ quần áo của Nguyên Thiên Y khiến cho gã giống hệt như một ma thần.

Sáu cái cột lửa khổng lồ giống như bông hoa sen nở rộng trong truyền thuyết từ thừa thiên địa còn sơ khai.

Chỉ có điều trên mỗi cánh hoa lại có ngọn lửa liên tục lóe lên. Tên đạo sĩ ở trong xe ngựa của phủ Trường Lưu vương chợt vật phát ra ánh sáng màu xanh nhưng tất cả đều hóa thành vô hình.

Cái xe ngựa đẹp dễ cùng với tên đạo sĩ áo xanh trong nháy mắt biến mất trong ngọn lửa. Còn tên công tử có nét mặt tàn nhẫn thì quần áo cháy hết, lăn lộn trên mặt đất mà kêu la thảm thiết.

Nhưng toàn bộ đám người hầu của vương phủ không hề có một ai dám tới giúp y dập lửa. Bởi vì chỉ cần đứng cách tên đạo sĩ và thiếu niên mặc cẩm y chừng một bước thì ngọn lửa đó lại không hề ảnh hưởng tới họ.

- Sáo đạo Phật nghiệp hỏa Hồng liên!

- Người này là ai?

Trên đỉnh núi xa xa, tại một ngôi lầu có mười hai tầng của Dược Vương tông, một lão nhân mặc trang phục màu tím, kinh hãi nhìn hỏa liên nổ rộ trên bầu trời. Ngay cả ba quả cầu trơn bóng trong tay lão cũng rơi xuống đất lúc nào không biết.

- Sáu đạo phật nghiệp Hỏa hồng liên.

Một thứ pháp thuật của Luân Bố tự từ ngàn năm nay chỉ mới xuất hiện vài lần, vậy mà được Nguyên Thiên Y dùng để đối phó với một người tu đạo hạng ba thì đúng là giết gà dùng dao mổ trâu. Tuy nhiên đối với đám người của phủ Trường Lưu vương thì đó đúng là lực lượng tuyệt đối và là minh chứng tốt nhất cho lời nói của Nguyên Thiên Y.

Lạc Bắc lần đầu tiên nhìn thấy pháp thuật có uy lực hủy thiên diệt địa như vậy cũng rung động. Lúc nhìn Nguyên Thiên Y chỉ tiện tay phát ra một thứ pháp thuật kinh thế hãi tục như vậy, Lạc Bắc thở dài:” Lạc Bắc! Người muốn vĩnh viễn chỉ biết có sự ngưỡng mộ như ngày hôm nay hay là có một ngày để cho tất cả mọi người phải ngưỡng mộ sự tồn tại của người?”

Thương Dương giác.

Thương Dương là một loại thần diệu có thể điều khiển mưa gió, khi trưởng thành có lực lượng mà rất nhiều người tu đạo ao ước. Căn cứ vào điển tịch trong thế gian ghi lại thì đan của nó có thể trị được bách bệnh, người chết sống lại. Thương Dương giác chính là một nhánh đan của nó. Trong thế gian từng ghi lại rất nhiều những thứ rực rỡ trong giới tu đạo cũng giống như các môn phái. Có điều Thương Dương biến mất đã lâu, nên cho dù là lão Triệu Nam đối mặt với câu hỏi của Lạc Bắc cũng chỉ có thể biết được qua một số ghi chép trong điển tịch mà thôi.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

11-12-2012, 08:54 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

13. Chương 13: Thương Dương Giác.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Nhìn Thương Dương giác giống như cái sừng trâu bằng ngọc bích màu xanh biếc, cao hơn một thước, lão Triệu Nam không nhận được mà hỏi Nguyên Thiên Y đang ngồi đối diện với mình:

- Đây có phải là Thương Dương giác trong truyền thuyết có thể trị được bách bệnh, cho dù chỉ còn xương cốt cũng có thể sống lại không?

- Cái chuyện trị bách bệnh và thần phật đều là vô căn cứ. - Nguyên Thiên Y lắc đầu:

- Có điều chỉ cần một chút bột phấn của nó thì có thể giải được trăm thứ độc, có khả năng sinh máu. Ngay cả cổ độc của Bách Độc tông cũng có thể giải.

Lão Triệu Nam nhìn Thương Dương giác đang tản ra ánh sáng màu xanh biếc mà khe thở dài. Nhìn Thương Dương giác, lão không thể tưởng tượng được cái loại động vật từ nhỏ đã nắm mưa gió trong tay, bay lượn trên bầu trời mà lại có thể đứng trên mặt đất chỉ bằng một chân?

Nguyên Thiên Y thấy lão Triệu Nam nhìn Thương Dương giác mà khe thở dài thì hiểu ngay được suy nghĩ trong lòng lão:

- Có lẽ Thương Dương là thần thú trời sinh đã siêu thoát phàm trần, người trần thế không thể nhìn thấy nó cho nên cũng chẳng đặt chân dưới đất.

- Có phải cũng giống như Thương Dương mà những người siêu phàm thoát tục đều không gặp người trần thế? - Trong đôi mắt đục ngầu của lão Triệu Nam như lóe lên tia sáng. Trong tích tắc đó, lão liền hỏi vấn đề mà mình muốn hỏi từ lâu:

- Chủ nhân! Người thông hiểu nhiều pháp quyết lợi hại như vậy, tại sao lại cố tình truyền bộ Ma Ha Già La mật pháp cho Lạc Bắc?

Lão Triệu Nam nhìn Nguyên Thiên Y thì phát hiện trong mắt y như đang nhớ lại điều gì đó. Tuy nhiên trong nháy mắt, ánh mắt của Nguyên Thiên Y cũng trở lại bình thường. Y lên tiếng trả lời lão Triệu Nam:

- Bởi vì chỉ có tu luyện Ma Ha Già La mật pháp rồi sau đó mới có thể tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh mà không bị tâm ma tác động.

- Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh? - Lão Triệu Nam giạt mình, ánh mắt càng thêm ngời sáng.

- Chủ nhân...

- Cơ duyên nhân quả, quá khứ vị lai. Cho dù tu vi có cao đến đâu thì cũng chỉ như ếch ngồi đáy giếng mà không thể nhìn rõ được. - Nguyên Thiên Y nói một cách thần nhiên:

- Lúc trước dẫn hần tới chân núi, ai ngờ hần có thể leo lên nhanh như vậy mà lại còn có thể nhanh chóng làm cho kim dịch ngưng đan. Lão Triệu Nam! Người nói đúng. Tư chất của hần mặc dù bình thường nhưng có lẽ có chút đặc biệt.

- Huống chi.... - Nhìn cái Thương Dương giác trước mặt, âm thanh của Nguyên Thiên Y chợt thay đổi, trở nên lạnh lẽo và ngạo nghễ:

- Phái La Phù chúng ta phải cho thế nhân thấy rằng cho dù tư chất tiên thiên không đủ thì có sao?

- Lão Triệu Nam. - Âm thanh của Nguyên Thiên Y chợt dịu đi:

- Người còn nhớ khi ta hỏi Lạc Bắc rằng hần cầu cái gì không?

Lão Triệu Nam gật đầu.

- Mặc dù hần chưa trả lời nhưng ta có thể thấy được đáp án trong mắt của hần đó là nắm giữ được vận mệnh của mình.

Lúc đó, đáp án trong lòng Lạc Bắc cũng không phải cái gì khác mà là thái độ làm người và nắm giữ được vận mệnh của mình.

- Kiếp nạn của ta sắp tới, chưa chắc có thể đã vượt qua. Nhưng nếu hần lựa chọn Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh thì có lẽ một ngày có thể thực sự giữ được vận mệnh của mình.

Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh là thứ pháp quyết thế nào? Nghe Nguyên Thiên Y nói thì chẳng lẽ so với Không Sanh Diệt Hải Lưu Ly quyết còn huyền ảo và hùng mạnh hơn?

Hay là nói cho dù Nguyên Thiên Y cũng không thể nắm giữ được hoàn toàn vận mệnh của mình?

Nguyên Thiên Y đưa tay về phía lão Triệu Nam, trong lòng bàn tay của y có một đoạn thước ngắn còn xanh hơn cả Thương Dương giác.

Một tiếng động vang lên, chậu than trước mặt lão Triệu Nam đang bốc lửa đột nhiên ngọn lửa bị đẩy dạt sang một bên, giống như đang quỳ lạy trước ánh sáng của cây thước ngắn.

Đường như ngọn lửa không có linh hồn cũng cảm nhận được khí Ly Hỏa trong đó chính là vương giả của lửa.

- Thiên Đô Minh Hà kiếm? - Lão Triệu Nam thốt lên một tiếng kinh hãi.

Nhìn bề ngoài rõ ràng đó là một cây thước ngắn vậy tại sao Lão Triệu Nam lại nói đó là một thanh kiếm?

Nhưng Nguyên Thiên Y lại gật đầu:

- Đúng vậy! Đây chính là thanh phi kiếm Thiên Đô Minh Hà mà Lý Phật của Thanh Thành đã ở trên miệng núi lửa, dưới ánh trăng nhờ vào khí Ly Hỏa mà luyện chế ra.

Nhìn thanh Thiên Đô minh hà kiếm trong tay Nguyên Thiên Y đang tỏa ra ánh sáng, nét mặt lão Triệu Nam có chút gì đó không nói được nên lời:

- Tại sao nó lại rơi vào tay chủ nhân?

- Đó là do ta lấy được từ tay một kẻ tu luyện Thập Nhị Đô Thiên Sát Thần pháp ở trong La Phù chúng ta.

- Nguyên Thiên Y lạnh lùng nói:

- Lão nói xem tại sao La Phù lại đột nhiên xuất hiện một tên tu luyện Thập nhị đô thiên sát thần pháp mà trong tay y lại có pháp bảo uy lực thế này?

Ánh mắt của lão Triệu Nam nhanh chóng tối đi, lặng yên không nói. Tuy nhiên tầm lưng của lão so với trước như rộng hơn:

- Cũng đã mười năm lão chưa ra khỏi La Phù, có thể đi chơi được rồi.

Nguyên Thiên Y cầm thanh kiếm Thiên Đô Minh Hà đặt vào tay lão Triệu Nam:

- Cũng vừa lúc lão còn thiếu một thanh phi kiếm thích hợp. Thật ra ta phải cảm ơn họ đã tặng Thiên Đô Minh Hà cho chúng ta.

Trong phút chốc, thanh Thiên Đô Minh Hà nằm trong tay Lão Triệu Nam thì không còn tỏa sáng. Đó là vì tu vi của lão Triệu Nam cũng ẩn dấu, hay là vì Thiên Đô Minh Hà tức giận chủ nhân bỏ rơi mình?

Cũng chỉ có thứ pháp bảo như Thiên Đô Minh Hà mới có được linh hồn và sự kiêu ngạo đó.

Tuy nhiên, ánh sáng của Thiên Đô Minh Hà đột nhiên thu lại bởi vì trong tay của Nguyên Thiên Y chợt xuất hiện thêm một thanh trường kiếm trong suốt.

Thanh kiếm đó màu hồng nhạt, mỏng manh như một bông tuyết, không hề có mũi nhọn hay cái cảm giác sắc bén.

Tuy nhiên đối diện với thanh kiếm đó, Thiên Đô minh hà vốn kiêu ngạo như vậy mà cũng phải kính sợ.

Nguyên Thiên Y như khám phá ra điều gì đó mà mỉm cười:

- Thanh kiếm này...đặt cho nó tên là Thương Nguyệt đi. Nếu lần này ta có thể vượt qua được kiếp nạn thì thôi. Mà nếu ta không vượt qua được thì tới ngày nào đó Lạc Bắc trở lại La Phù, lão giúp ta đưa cho hắn.

- Chủ nhân... - Lão Triệu Nam theo bản năng khom người nhưng không kìm chế được sự run rẩy.

- Lão Triệu Nam! Lão theo ta lâu như vậy chẳng lẽ còn không hiểu được chuyện sống chết như thế nào hay sao? - Nguyên Thiên Y nhìn lão Triệu Nam với ánh mắt thần nhiên. “Bản thân mình đưa Lạc Bắc tới La Phù là để giúp hắn hay là nhờ hắn giúp La Phù?” Nguyên Thiên Y nhìn quanh toàn bộ dãy núi La Phù, mất một lúc, y mới nói với lão Triệu Nam:

- Huống chi, cho dù là ai nếu muốn động tới La Phù ta thì sẽ phải trả một cái giá không thể tưởng tượng được.

.....

- Pháp quyết tu luyện trong thể gian được chia thành ba loại. Nhiều nhất là đạo pháp kim đan, dùng bản thân mình là đỉnh lò, hút lấy linh khí mà tạo ra kim đan. Sau khi kim đan đại thành thì hóa thành Nguyên Anh. Nguyên Anh đại thành thì có thể sử dụng được nó như pháp bảo. Cho dù thân thể có chết nhưng

Nguyên Anh vẫn còn thì có thể đoạt lấy một cái thân thể khác mà sống lại. Còn Nguyên Anh bị diệt, cho dù thân thể vẫn còn thì cũng chết. Đối với những người tu luyện Kim đan, một khi có được Nguyên Anh thì gần như tiếp cận với sự trường sinh bất diệt. Khi đối đầu với kẻ địch, Nguyên Anh rất nhẹ, tốc độ lại nhanh, giống như có thêm một cái mạng.

- Còn có một loại nữa là tu luyện nguyên thần tính mạng, không tu luyện thân thể. Coi thân thể như một cái túi da, làm cho nguyên thần và linh khí trong trời đất dung hợp, hóa thành thực thể rồi cuối cùng tiến tới việc Nguyên Thần hiển hóa, thoát ra khỏi thân thể. Nguyên thần một khi ngưng đọng bất tử bất diệt. Một khi tu luyện tới đỉnh, bản thân Nguyên Thần có uy lực pháp thuật không phải là thứ mà thân thể bình thường có thể bằng được. Trong truyền thuyết, phật đà phần lớn là tu luyện tới cảnh giới như vậy. Phương pháp tu luyện này chủ yếu nằm ở phật môn. Ta đưa Ma Ha Già La mật pháp cho người cũng thuộc nhóm này.

Màn đêm buông xuống, bóng đêm bao phủ toàn bộ La Phù. Giữa những rừng núi làn sương mù bắt đầu bốc lên. Trước cửa sổ của gian nhà gỗ, Lạc Bắc không hiểu tại sao Nguyên Thiên Y lại nói với mình nhiều như vậy. Hắn chỉ hỏi lại cẩn thận:

- Sư phụ! Vậy người tu luyện thuộc về loại nào?

- Pháp thuật của La Phù chúng ta là loại thứ ba, dùng nguyên khí trong trời đất để rèn luyện thân thể, nguyên thần. Một khi chúng hợp lại làm một, tu luyện tới đỉnh cao thì chính là thân thể thành thánh, pháp thuật chỉ cần phát tay cũng không thua gì pháp bảo lợi hại.

Nguyên Thiên Y nhìn Lạc Bắc rồi nhắc ly nước trên bàn:

- Con người và pháp bảo cũng giống như một cái bát đựng nước được có hạn. Vì vậy mà một số ít pháp quyết dẫn oai lực của trời đất để đánh với kẻ địch chứ không tu luyện bản thân thì không được xếp vào loại nào.

- Con hiểu rồi thưa sư phụ. - Lạc Bắc nghĩ một chút rồi gật đầu:

- Pháp quyết mà chúng ta tu luyện chính là làm cho cái bát đó trở nên to hơn đúng không?

Sự so sánh của Lạc Bắc mặc dù rất thô nhưng lại dễ hiểu. Nguyên Thiên Y cười cười, nhìn ánh sao trời trong bóng đêm:

- Cái bát cho dù có to đến mấy thì cảnh giới cuối cùng cũng phải là vô.

- Vô?

- Cảnh giới Thiên nhân hợp nhất tuy hai mà là một có thể sử dụng tùy tâm linh khí trong trời đất. - Nguyên Thiên Y nhìn Lạc Bắc:

- Người có nghĩ tới việc tại sao ta không cho người tu luyện Không Sanh diệt hải Lưu Ly quyết mà lại cho người tu luyện Ma Ha Già La mật pháp không?

Lạc Bắc lặng đi một chút rồi nở nụ cười:

- Không có. Sư phụ đã nói, tu luyện công pháp của La Phù chính là cứu tử nhất sinh. Con mang toàn bộ mạng số của mình đặt trong tay người. Vì vậy con không hề làm trái, thậm chí mà một chút nghi ngờ cũng không có.

- Xem ra người vẫn còn nhớ rõ lời hứa khi lựa chọn làm đệ tử của La Phù ta.

Nguyên Thiên Y nhìn Lạc Bắc:

- Hiện tại ta sẽ phế bỏ tu vi của người. Hơn nữa từ nay trở đi, người phải quên hết toàn bộ pháp quyết Ma Ha Già La mật pháp.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

11-12-2012, 08:56 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

14. Chương 14: Tử Uyên Cẩm Kỳ, Thoát Thai Hoán Cốt.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Một cái thác nước giống như một con rồng màu trắng từ trên cao đổ xuống giống như vạn mã mất cương đang lao đi.

Đứng trước khung cảnh tự nhiên hùng vĩ, con người rất dễ dàng sinh ra cảm khái bản thân thật nhỏ bé. Nhưng càng như vậy, một số người lại càng muốn vượt lên, nắm lấy thiên uy trong tay.

Nắm lấy sinh tử của mình.

Lạc Bắc nhìn cái thác nước ở xa, có thể thấy được dưới cái thác nước là một cái hồ sâu, trông giống như một cái miệng khổng lồ bất cứ lúc nào cũng có thể há miệng mà nuốt chửng con người, so với cái thác nước kia còn hiểm ác hơn nhiều.

Chỗ của hắn đứng nằm bên cạnh một cái vách núi, cách thác nước không xa lắm. Trước mặt có một cái vực sâu không thấy đáy.

Đối với con người mà nói thì điều đáng sợ nhất không phải là cái nhìn thấy được mà là cái mà mình không thể nhìn thấy, không thể chạm vào được nó.

Hiện tại, cái vực sâu trước mặt Lạc Bắc chính là như thế.

Nhìn bóng tối dưới sâu khiến cho Lạc Bắc không biết được cái vách núi này cao tới bao nhiêu. Cái vực sâu bị bóng tối bao phủ chẳng khác gì một con quái thú đang ngủ đông. Mà càng khiến cho con người ta run sợ đó là vực sâu trước mặt lại có một làn sương mù màu vàng. Đó chính là biểu hiện chương khí có độc của La Phù. Vì vậy mà Lạc Bắc không biết được cái vực này sâu bao nhiêu.

Gió núi thổi qua người khiến cho bộ quần áo mỏng manh bay phấp phật còn Lạc Bắc thì rét tun.

Không thể ngăn được sự sợ hãi một phần cũng là do tu vi của Lạc Bắc đã bị Nguyên Thiên Y phế bỏ toàn bộ.

Kim Dịch Ngưng đan do Lạc Bắc đã trải qua thử thách sinh tử mà tu thành đã không còn lại một chút gì. Ngay cả chút được lực của cở Tiêu Tây cũng biến mất. Hiện tại, Lạc Bắc có thể nói là một thiếu niên trời gà không chặt. Vì vậy khiến cho hắn không chịu nổi với gió núi La Phù.

Nhưng Nguyên Thiên Y vẫn thản nhiên đứng bên vách núi mà hỏi Lạc Bắc:

- Lạc Bắc! Người có biết vì sao người tu đạo có hàng nghìn hàng vạn nhưng không có mấy người có thể đạt tới độ cao như ta không?

Nếu người khác mà nói những lời này thì chắc chắn sẽ bị hiểu thành hai chữ tự sướng nhưng Nguyên Thiên Y thì không liên quan. Lạc Bắc hơi rùng mình rồi trả lời:

- Bởi vì do công pháp tu luyện và cơ duyên?

- Không. - Nguyên Thiên Y đứng trong cơn gió đêm lạnh thấu xương mà lắc đầu:

- Bởi vì chỉ có rất ít người dám khiêu chiến với sinh tử. Con đường tu đạo vốn là chuyện nghịch thiên để nắm vận mệnh của mình trong tay. Nếu không dám khiêu chiến với giới hạn sinh tử thì làm sao có thể ngộ được đạo một cách thực sự, có thể nắm được lực lượng chân chính? Đó cũng là lý do mà những người mơ ước tới pháp bảo và công pháp của La Phù chúng ta không thể hiểu nổi tại sao La Phù chúng ta lại đứng phía trên bọn họ.

Nguyên Thiên Y từ từ đưa một cái bình cổ dài trong tay cho Lạc Bắc:

- Uống xong cái bình nước thuốc này, người từ đây nhảy xuống dưới đi.

Lạc Bắc nhìn Nguyên Thiên Y rồi gật đầu, không hề do dự ngửa cổ uống hết chỗ nước thuốc màu hồng xanh đan tảo ra mùi thơm, sau đó tung người nhảy xuống dưới vực sâu không thấy đáy.

Vào lúc này, mặc dù trong mắt Lạc Bắc có chút sợ hãi, nhưng vẫn ẩn chứa cả sự cứng cỏi quyết đoán mà không hề có lấy một chút nghi ngờ. Chỉ có người như vậy mới có tư cách trở thành truyền nhân của La Phù.

- Lão Triệu Nam! Có lẽ hần có thể vượt qua được ta.

Nhìn Lạc Bắc rơi vào trong chướng khí, ánh mắt của Nguyên Thiên Y hiện lên một sự kiêu ngạo. Quan sát bóng đêm đang bao phủ La Phù, Nguyên Thiên Y khẽ thở dài. Bởi vì y biết cứ như vậy, Lạc Bắc không biết sẽ phải gặp được sự đau khổ không thể tưởng tượng được, có thể nói là cử tử nhất sinh.

Lạc Bắc từ trên cao rơi xuống với tốc độ cực nhanh làm cho hồn phách của hần tưởng chừng như thoát ra ngoài. Còn chưa chạm đất, mới chỉ chạm vào làn chướng khí kia, cơ thể của Lạc Bắc đã cảm nhận được sự tổn thương sâu sắc.

Càng rơi xuống dưới, không ngờ chướng khí lại càng dày thêm.

Nơi đây chính là Tử Uyên cấm kỵ, là chỗ dơ bẩn nhất của La Phù, tuy nhiên cũng là chỗ mà linh khí đậm nhất.

Linh khí của trời đất tẩm bổ vạn vật. Linh khí đậm như thế này, lại không có dấu hiệu của con người khiến cho bốn phía vách núi xuất hiện rất nhiều loại cây thuốc. Trăm ngàn năm qua, không biết có bao nhiêu loại dược thảo nếu người khác nhìn thấy sẽ điên cuồng lại bị thối rữa ở đây. Nếu là một nơi khác, thì một cái nơi đây linh dược như thế này chắc chắn phải gọi nó là tiên cảnh. Tuy nhiên La Phù vốn là một nơi nóng ẩm, hơn nữa dưới vực sâu lại không có lối thoát khiến cho khí bẩn tích tụ trong này không ra ngoài được làm cho đám cỏ thuốc kia vừa có đặc tính như cỏ tiêu tây lại có chút độc tính. Chỉ cần tiếp xúc với máu thịt đã khiến cho con người ta gục xuống, phi điều rơi xuống đất. Nơi đây thực sự trở thành vùng đất chết.

Linh khí dày đặc trong trời đất và khí dơ bẩn, hai cái thứ đối lập nhau lại quyện cùng một chỗ, tạo thành sự độc đáo của La Phù.

Mà toàn bộ đáy vực thì do dược thảo thối rữa mà tạo thành một lớp bùn. Cái lớp bùn do vô số linh dược, cây cối và chim chóc thối rữa tạo thành đó mặc dù ẩn chứa vô số dược lực nhưng tốt quá lại hóa hại. Cho dù là nhân sâm hay chu quả thì dược lực cũng chỉ tới một mức độ nhất định, nếu không có khả năng chịu được thì đối với cơ thể con người mà nói đó chính là kịch độc. Huông chi trong đó còn có vô số dược lực của các loại cỏ độc mà các vị đại sư chế độc ao ước.

Có thể nói bên dưới chẳng khác gì một bát cháo nóng đang lục đục, nổi lên hừng bọt khí, tuy nhiên lại độc vô cùng.

Cho dù là Lạc Bắc có tính cách cực kỳ cứng cỏi thì khi rơi xuống, vừa mới chạm vào lớp bùn đó cũng phải kêu lên thảm thiết.

Hai chân của hần vừa mới chạm vào lớp bùn gần như lập tức thối rữa, chỉ còn xương trắng. Rồi toàn thân Lạc Bắc lập tức chìm xuống lớp bùn. Nước bùn tảo ra mùi tanh tưởi nhanh chóng tràn vào miệng mũi của hần.

Trong nháy mắt, da thịt trên người Lạc Bắc, thậm chí là nội tạng bên trong cũng bắt đầu thối rữa, nhưng cùng lúc đó thứ nước thuốc màu hồng lục mà Lạc Bắc đã uống tước đó cũng bắt đầu phát huy tác dụng.

Thương Dương giác là thần thú thượng cổ, chỉ cần một chút bột phấn của nó là có thể giải được bách độc, tạo máu và sự sống.

Hải Vương huyết ngọc là tủy của giao trong trong biển, chỉ cần một ít là có thể kéo dài tuổi thọ, khiến cho thân thể có được khả năng chữa trị kinh người.

Hiện tại một cái Thương Dương giác và đầy đủ Hải Vương huyết ngọc được điều chế thành thuốc trong cái bình nhỏ đó.

Ngoài ra bên trong đó còn có vô số những thứ mà con người không biết nhưng lại có hiệu quả cực lớn của bí thuật miêu cương.

Khi tử khí và được lực kích độc trong cấm kỵ tử uyên bắt đầu khiến cho thân thể và xương cốt của Lạc Bắc thối rữa thì bí thuốc nghịch thiên cũng bắt đầu nhanh chóng đẩy kích độc ra khỏi cơ thể của Lạc Bắc cùng với khí đơ bản, loại trừ được lực vô ích, hóa thành được lực có ích cho mình dùng. Bằng mắt thường có thể thấy được nó đang từ từ cải tạo thân thể, cốt cách, huyết mạch và da thịt của Lạc Bắc.

Đây là cảnh tượng vô cùng thê thảm, cho dù là ở luyện ngục cũng không thể nhìn thấy.

Bằng với tốc độ thối của da thịt rồi lại như sinh ra từ trong mộng. Mà kinh mạch thường thường vừa mới được sinh ra thì lại bị được lực xâm nhập khiến cho thối rữa.

Cảnh tượng này giống như một người đang đau khổ giãy dụa trong bể khổ.

Đây mới thực sự là thứ đau khổ nơi luyện ngục.

Tại sao hắn lại lựa chọn sự đau khổ như vậy? Hơn nữa nếu hắn đã lựa chọn như vậy thì sau này có khả năng còn phải chịu đựng sự đau khổ nhiều hơn nữa.

Không ai biết được trong tâm của thiếu niên cứng cỏi đó đang nghĩ gì.

Hay là cũng giống như con chó hoang không hề cầu xin người khác thương hại mà chỉ muốn nắm lấy mạng sống của mình?

Không một ai có được câu trả lời.

Sau khi hét lên một tiếng thảm thiết rồi bị bùn đen bao phủ, Lạc Bắc không chịu nổi nữa mà ngất đi.

Tuy nhiên ở trong vũng bùn đầy chương khí, hai loại được lực vẫn còn đang giằng co với nhau.

Bởi vì trong thế gian gần như không có người nào có thể tìm được Thương Dương giác và Hải Vương huyết ngọc giống như Nguyên Thiên Y, vì vậy mà thứ thuốc bí truyền của người Miêu từ lâu đã không xuất hiện. Còn trên văn tự bằng chữ thổ ngữ độc đáo của người Miêu thì chỉ ghi lại một lời dẫn. Sau khi chế được thành công loại thuốc này có thể tìm tới nơi ẩn chứa được lực càng nhiều thì kinh mạch của người đó được cải tạo lại càng thêm nghịch thiên.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

11-12-2012, 08:58 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

15. Chương 15: Nhập Thế, Thụ Kinh.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Cho dù là dốc hết sức, Nguyên Thiên Y tự mình ra tay thì có thể tìm được linh dược với được lực không thể so được với cấm kỵ Tử Uyên của La Phù. Lớp bùn dày ngàn thước dưới đó là do được lực tích tụ mà thành.

- Cho dù tư chất bình bình thì thời gian không nhiều lắm cũng có nghĩa lý gì đâu. - Nguyên Thiên Y đứng trên vách núi nhìn chương khí bao phủ dưới vực sâu mà trong mắt hiện lên hào quang mãnh liệt.

Cái môn phái bình thường trên thế gian khi tìm đệ tử đều lựa chọn người có cốt cách kinh mạch thích hợp với việc tu đạo. Rồi sau đó trước tiên dạy các loại pháp quyết rèn luyện thân thể nhằm cường kiện kinh mạch, luyện thể để Trúc Cơ. Quá trình đó cũng phải mất tới mười năm. Nhưng Nguyên Thiên Y lại dùng bí thuật cải tạo kinh mạch của Lạc Bắc, sử dụng ngoại lực cực mạch giúp Lạc Bắc Trúc Cơ.

Hơn nữa Nguyên Thiên Y cũng từ những gì mà tổ sư ghi lại biết được bí thuốc của người Miêu trên thực tế không phải khiến cho thân thể của con người giống như kim cương mà là khiến cho nó thoát thai hoá cốt,

thích hợp với việc tu đạo. Vì vậy mà cho dù là Nguyên Thiên Y cũng không biết thứ thuốc bí truyền đó có hiệu quả như thế nào, mà cũng không biết tên đệ tử sau khi được cải tạo sẽ ra làm sao.

Quá trình cải tạo liên tục diễn ra một cách tuần hoàn trong Tử uyên, Lạc Bắc mặc dù đang hôn mê nhưng thân thể, da thịt huyết mạch vẫn liên tục thối rữa rồi lại sinh ra.

Dược lực màu đen hội tụ trong bùn bằng mắt thường có thể thấy được chúng như một dòng khí liên tục xâm nhập vào thân thể của Lạc Bắc. Mà trong thân thể của Lạc Bắc lại tràn ngập một làn ánh sáng màu xanh đậm.

Một vài thứ từ da thịt thối rữa của Lạc Bắc đi ra ngoài, chỉ để lại dòng khí màu trắng ngà liên tục hợp lại vào trong ánh hào quang màu xanh trong cơ thể hắn.

Đây cũng là sự thần kỳ của thứ thuốc bí truyền. Nếu chỉ dựa vào dược lực thì cũng không thể nào chống lại dược lực tích tụ trong vũng bùn của Tử Uyên. Thứ thuốc bí truyền này đẩy kịch độc và dược lực không tốt với cơ thể ra ngoài, hấp thu dược lực có ích vào trong thân thể của Lạc Bắc.

Làn khí kịch độc và thối rữa tản ra trên người Lạc Bắc càng lúc càng mạnh bao phủ lấy người hắn giống như một cái kén to. Thoáng cái, thứ khí độc và ô uế tản ra từ người Lạc Bắc không ngờ so với chương khí tràn ngập nơi đây vực còn đậm hơn. Thứ khí độc đó tản ra khiến cho chương khí nơi đây vực càng lúc càng dày, chẳng khác gì Lạc Bắc là nguồn gốc của nó.

Trong cái kén được làm từ thứ khí màu vàng đỏ ánh sáng màu xanh hồng trên người Lạc Bắc càng lúc càng mạnh. Mà dược lực mà đen ở đáy đầm chui vào trong cơ thể hắn với tốc độ càng lúc càng nhanh.

Từ từ, thân thể của Lạc Bắc giống như có một thứ sức hút, khiến cho dược lực màu đen lấy hắn làm trung tâm mà tạo thành một cơn lốc xoáy.

Mà cốt cách và máu thịt của Lạc Bắc được chữa trị càng lúc càng nhanh, từ chỗ thân thể thối rữa mà từ từ hồi phục lại hình người.

Da thịt hắn vẫn tản ra ánh sáng màu hồng xanh như trước. Quá trình thối rữa và chữa trị luân hồi chấm dứt nhưng dược lực màu đen vẫn tràn vào người hắn như trước.

Chương khí càng lúc càng đậm tuy nhiên dược lực dưới vũng bùn màu đen lại càng lúc càng nhạt cuối cùng biến mất.

Mà trên ánh sáng màu hồng xanh trên da thịt của Lạc Bắc cũng giống như lửa than từ từ nhạt dần rồi biến mất.

Lạc Bắc giống như đã chết, lập lờ trên mặt vũng bùn. Da thịt của hắn tái nhợt như không có ánh nắng mặt trời. Tuy nhiên trên mắt hắn lại dường như có một chút hơi thở của Nguyên Thiên Y. Nếu như có người nào nhìn thấy sẽ thầm nghĩ cho hắn mặc thêm bộ cấm y chắc chắn sẽ là một thiếu niên anh tuấn.

Chương khí dày đặc chợt tách ra, rồi một cái bóng trắng từ trên cao giống như lưu tinh hạ xuống, lơ lửng bên cạnh Lạc Bắc. Rồi sau đó, Nguyên Thiên Y lại lao lên. Vào lúc này, vầng mặt trời đỏ như lửa cũng từ trên đỉnh núi cao nhất của La Phù nhô lên chiếu rọi toàn bộ La Phù.

- Sư phụ! Người đang do dự chuyện gì?

Trên đỉnh núi vô danh, Lạc Bắc thật thà đứng hỏi Nguyên Thiên Y.

Vào lúc này, Lạc Bắc đã rửa sạch hết dơ bẩn trên người, khoác vào một bộ áo màu xanh mới tinh. Mặc dù nước da của hắn vẫn trắng nhợt như trước nhưng dưới ánh dương quang chiếu rọi, thân thể khuôn mặt đều tràn ngập sức sống. So với lúc trước, mặc dù khuôn mặt không có nhiều thay đổi nhưng đủ dùng bốn chữ thoái thai hoá cốt để hình dung.

Sau khi thức tỉnh, Lạc Bắc phát hiện sức lực của bản thân mặc dù không giống như khi ăn cỏ Tiêu Tây tuy nhiên lại trở nên thông thả, không dễ cảm thấy mệt nhọc mà cũng không còn như trước hay thấy đói bụng nữa. Ngoại trừ điều đó ra, Lạc Bắc phát hiện những vết sẹo trên người mình đã nhạt tới mức không còn nhận ra được nữa. Tuy nhiên quan trọng nhất là sự cảm giác của hắn trở nên nhạy bén, dường như có thể cảm nhận được rõ ràng hoa cỏ xung quanh đang nảy mầm, sương mù trong sơn cốc đang bốc lên. Mặc dù

bản thân đã cố gắng nhưng Lạc Bắc vẫn chưa hoàn toàn quên được Ma Ha Già La mật pháp, thậm chí hần còn cảm nhận được linh khí ẩn chứa trong thiên địa có thấp thoáng bóng dáng của Thái Dương chân hỏa. Đường như hần chỉ cần kết ấn Ma Ha Già La mật pháp là có thể hút linh khí của thái dương chân hỏa vào trong Thức Hải của mình.

Sau khi thoát thai hoá cốt, giác quan thứ sáu của hần càng thêm nhạy bén. Hiện tại bất cứ một người tu đạo nào mà nhìn thấy Lạc Bắc sẽ nhận ra tư chất của hần vô cùng cao. Mà cũng đúng như vậy, bởi vì Lạc Bắc có thể cảm nhận được trước mặt mình, Nguyên Thiên Y như hòa tan vào với trời đất, không hề có lấy một tia cảm xúc.

- Không có gì. - Khi Nguyên Thiên Y quay đầu lại, Lạc Bắc cảm nhận được một chút do dự của sư phụ đã biến mất:

- Cái thứ thuốc bí truyền của Miêu Cương đúng là đoạt công tạo hóa. Hiện tại cũng tới lúc ngươi rời khỏi La Phù rồi.

“Tới lúc rời khỏi La Phù?”

Chút do dự kia của sư phụ hần không ngờ là vì... “Ly biệt.”

Lạc Bắc làm sao có thể ngờ được Nguyên Thiên Y đột nhiên lại nói một câu đó mà ngăn người. Hần không nhận được thất thanh kêu lên:

- Sư phụ! Tại sao?

- La Phù chúng ta không theo khuôn phép, đó cũng là quy tắc của La Phù.

Nhìn Lạc Bắc mặc dù đã thoát thai hoá cốt nhưng vẫn còn chân chất, Nguyên Thiên Y khẽ thở dài rồi thuận miệng nói một lý do:

- Sau khi đệ tử của La Phù chúng ta Trúc Cơ thành công thì được truyền thụ một bộ công pháp La Phù chính thức sẽ nhập thế để rèn luyện. Chờ sau khi tu hành tới một mức độ sẽ trở lại La Phù, gặp sư tôn để tiếp tục tu luyện.

- Nhập thế rèn luyện?

- Nếu không nhập thế thì tu đạo cũng giống như bế môn mà thôi. Chỉ có trải qua vô số cuộc sống trong hồng trần thì bản tâm mới càng thêm vững chắc.

Từ sau khi lựa chọn trở thành đệ tử của La Phù, Lạc Bắc chưa hề nghi ngờ Nguyên Thiên Y.

- Sư phụ! Vậy con phải làm như thế nào?

- Trước tiên người theo ta tới đây.

Nguyên Thiên Y không trả lời câu hỏi của Lạc Bắc ngay mà hai tay vẽ một cái pháp trận. Cái pháp trận huyền ảo đó cũng chính là thứ mà Nguyên Thiên Y dùng để cho Lạc Bắc nhớ được quy luật vận hành của trời đất, đồng thời cũng làm cho Dược Vương tông kinh sợ mà không dám tìm cơ phải nôn Thương Dương giác ra.

Đầu tiên, Lạc Bắc cảm nhận được một làn hơi thở mênh mông bao phủ lấy bản thân và Nguyên Thiên Y vào bên trong. Hần hoảng sợ nhìn Nguyên Thiên Y và dưới chân mình đột nhiên tản ra ánh sáng chói mắt, tựa như toàn bộ ngọn núi từ trên xuống dưới bị bao phủ bởi ánh hào quang màu bạc. Ánh sáng lóe lên, Lạc Bắc giống như rơi vào trong vũ trụ, còn Nguyên Thiên Y thì giống như một vị thần. Lạc Bắc có cảm giác như không gian và thời gian bị xuyên thủng. Trong tích tắc đó, Lạc Bắc phát hiện bản thân và Nguyên Thiên Y đứng dưới cái thác nước hùng vĩ. Một tia sáng từ trong tay Nguyên Thiên Y nở rộ. Trong khoảng khắc đó, chín tầng trời như có thiên lôi xuất hiện. Cái thác nước hùng vĩ cộng với thể núi không ngờ bị phá vỡ sâu tới mấy trăm trượng trong lòng núi. Ở đó xuất hiện một cái đèn khổng lồ, có màu giống với màu của núi đá. Trên tường của ngôi đền có khắc những hoa văn và hình thù cổ xưa, nhìn cũng không huy hoàng lắm tuy nhiên lại ẩn chứa khí thế to lớn cùng năm tháng.

- Đây là nơi nào?

Đứng trước đại điện, mặc dù Lạc Bắc lớn gan như vậy, bản thân là người ứng cử nhưng cũng gần như nghệt thở. Cái điện đó quả thật quá cao, chỉ riêng cái vòm nơi cửa lớn thì đường kính cũng vượt quá năm trượng. Trên cánh cửa có một tảng đá khắc chữ. Lạc Bắc không biết được chữ đó là gì, bởi vì nó là chữ cổ. Tuy nhiên mỗi chữ cũng to gần một trượng.

Đứng trước cửa, Lạc Bắc cảm nhận có một làn áp lực mênh mông ập tới khiến cho hắn có cảm giác bản thân giống như một người tí hon lọt vào một quốc gia của những người khổng lồ.

- Đây chính là chỗ mà các đời tổ sư truyền lại kinh điển. Nó tiêu phí mất tới mười năm của vị tổ sư đời thứ ba của La Phù chúng ta. Sự kế thừa ngàn năm của phái La Phù chúng ta không như những môn phái khác được cất giữ ở bên ngoài. - Âm thanh của Nguyên Thiên Y hết sức trang nghiêm. Một tia sáng bạc lóe lên, chẳng khác gì một cái cầu vồng quán quanh người Lạc Bắc mà bay vào trong điện.

Lạc Bắc bị cuốn vào trong điện, không nhận được một thốt lên một tiếng. Trước mắt hắn là cái thềm đá tới mấy ngàn bậc nổi thẳng vào một ngôi đền rất cao. Hai bên thềm đá đều là vực sâu không thấy đáy, thấp thoáng có ánh nước lưu chuyển. Mà trên đỉnh đầu lại giống như bầu trời, không ngờ có một quang sáng đang chớp động.

Điều khiến cho Lạc Bắc kinh ngạc không phải là áp lực từ cái điện mà là quang sáng trên đỉnh đầu.

Trên quang sáng đó không ngờ có mấy cái bóng đang chuyển động.

Bên trong đó, Lạc Bắc nhìn thấy rất nhiều loại muông cầm, dị thú mà bản thân chưa bao giờ nghe thấy. Lạc Bắc lại giật mình khi nhìn thấy có rất nhiều người ăn mặc khác nhau đang giảng kinh luận đạo, lại thấy có vô số người đang thi triển pháp ấn dấu phép. Đám muông cầm dị thú và những người đó dấu phép, phóng ra pháp thuật đều kinh thể hãi tục. Mà bên trên quang sáng đó liên tục hiện lên một số quang sáng giống như điển tịch Ma Ha Già La mật pháp.

- Không cần phải nhìn nhiều. Tất cả đều là những thứ mà các vị tổ sư của phái La Phù chúng ta nhìn thấy. Nhưng nếu ngươi nhớ chúng thì sau khi nhập thể sẽ thêm phần nguy hiểm. Sau này khi có cơ duyên, ngươi sẽ có cơ hội để nhìn lại.

Lúc Lạc Bắc không kịp được nhìn lên trên thì âm thanh của Nguyên Thiên Y vang lên trong tai của hắn.

Mặc dù không biết nguyên nhân, nhưng Nguyên Thiên Y đã nói vậy thì Lạc Bắc liền cúi đầu, không hề nhìn tới những quang sáng làm cho hắn phải rung động đó nữa.

Sau khi đi hết mấy ngàn bậc thang, Lạc Bắc có thể nhìn thấy một ngôi đền đang lơ lửng, không hề có lấy một chút hình vẽ hay điêu khắc, tuy nhiên khí thế của nó lại càng mạnh. Đi vào trong điện, hai bên tường cách hắn ít nhất là mười trượng còn cái nóc thì cách đỉnh đầu hắn cũng hơn mười trượng.

Đứng ở trong đó, tinh thần Lạc Bắc chấn động, cảm nhận bản thân thật nhỏ bé giống như con kiến.

Cho dù kẻ nào đứng ở đây, đối diện với trời đất thì cũng có cảm giác đó.

Cái điện lớn này giống như nối liền giữa trời và đất.

Tổ sư xây dựng một cái điện lớn như vậy trong lòng núi không biết là có ý chí tới mức độ nào.

Trên đỉnh điện có bố trí rất nhiều điểm sáng. Những viên minh châu được sắp xếp căn cứ theo nhật nguyệt, ngũ hành mà tỏa ra ánh sáng xanh rực rỡ.

Trong điện hoàn toàn trống không, chỉ có những pho tượng trông vô cùng sống động. Mỗi pho tượng đều cao tới mười trượng, được chạm trổ một cách tinh vi, không hề thấy có chút dấu vết cắt gọt. Mà mỗi pho tượng lại có một dáng vẻ khác nhau. Có pho tượng mặc giáp trụ, trong tay cầm pháp bảo kỳ quái. Hoặc có pho tượng thì hai tay không có gì nhưng lại cười một con quái vật kỳ lạ nhìn rất dữ tợn. Có pho tượng thì mặt mũi lại hiền lành. Lạc Bắc đếm thì tổng cộng có tất cả mười lăm pho tượng cả thấy.

- Đây là mười lăm pho tượng của các đời tổ sư phái La Phù chúng ta. - Nguyên Thiên Y đứng ở giữa điện mà nói với Lạc Bắc một cách chậm rãi.

Lạc Bắc giật mình. Mặc dù khi Nguyên Thiên Y thu hắn làm đồ đệ đã nói La Phù không câu nệ nghi lễ rắc rối của thế gian nhưng vào lúc này, Lạc Bắc không tự chủ được mà quỳ xuống.

- Các vị tổ sư chứng kiến. Đại đệ tử thứ mười lăm của La Phù là Nguyên Thiên Y bây giờ chính thức truyền kinh điển cho Lạc Bắc.

Nguyên Thiên Y nhìn mười lăm pho tượng khổng lồ rồi đặt nhẹ bàn tay lên đỉnh đầu Lạc Bắc mà nói:

- Tiếp nhận Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh.

Một bộ pháp quyết huyền ảo đột nhiên không một chút dấu vết xuất hiện trong đầu Lạc Bắc.

Tại nơi cực Bắc, bầu trời và mặt đất giống hết nhau, phía trên vùng đất lạnh có một ngọn núi hùng vĩ đứng sừng sững trên băng tuyết chẳng khác gì một ngọn núi băng. Trên đỉnh núi có một cái miếu thờ tường ngói màu vàng. Lá cờ được dệt bằng lông bò Tây Tạng trải qua hơn một ngàn năm giá lạnh mà vô cùng rách rưới. Khoảng thời gian chừng nửa nén nhang trước, khi ngọn núi và thác nước tách ra để lộ cái điện lớn này thì ở một nơi cách xa La Phù mấy ngàn dặm có một vị Lạt Ma khổ tu mặc phật bào màu đỏ, để trần một nửa người, đầu đội một cái mũ bằng nhung. Nước da của lão đen thui, hình dung tiêu tụy. Lão chợt ngẩng đầu lên:

- Đây là ý trời hay sao?

Một tiếng thở dài vang lên tới tận không trung.

Nguyên Thiên Y điểm nhẹ một cái vào mi tâm của Lạc Bắc.

Một tia sáng màu vàng lóe lên nơi mi tâm của hắn rồi biến mất.

- Ta đã gieo một cái Không Sanh Diệt Hải Vọng Tâm chú vào trong cơ thể của ngươi. Nếu ngươi làm trái lời ta ắt sẽ bị hình thần câu diệt.

- Sau khi nhập thể ham muốn những việc không thể sẽ bị giết.

- Không thể tiết lộ bất cứ pháp quyết nào của La Phù chúng ta. Trước khi trở về La Phù không được cho người nào biết ngươi là đệ tử của La Phù, nếu không sẽ chết.

- Tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh trải qua cửu tử nhất sinh, chịu sự đau khổ so với Ma Ha Già La mật pháp gấp trăm lần. Sau khi nhập thể có thể lựa chọn không tu luyện nhưng cũng không được nói với người khác, thậm chí không được hoài nghi về pháp quyết này, nếu không sẽ chết.

Trong đại điện, Lạc Bắc cố gắng ghi nhớ kỹ tất cả những điều đó vào trong lòng.

Mặc dù không biết mỗi một đệ tử của La Phù có phải trải qua việc rèn luyện như vậy và chịu những quy tắc đó hay không nhưng Lạc Bắc lại thấy được Nguyên Thiên Y không hề có ý hại mình, đồng thời cũng cảm nhận được Nguyên Thiên Y cho mình Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh đúng là không tầm thường.

Chúng sanh bình đẳng.

Mặc dù mang tới cho hắn nhiều sự thử thách gian khổ như vậy nhưng từ ngày sư phụ đưa hắn tới La Phù cũng chưa hề vì tư chất của hắn thấp mà coi thường hắn, thậm chí là tỏ thái độ của người đứng trên cao với hắn.

- Sư phụ! Khi nào con mới có thể trở về? - Đứng trên đỉnh núi vô danh, nhìn ngọn núi lớn khép lại, Lạc Bắc liền hỏi Nguyên Thiên Y.

- Có lẽ mười năm, hoặc hai mươi năm. - Nguyên Thiên Y trả lời Lạc Bắc:

- Công pháp của La Phù chúng ta có thể nói là hơn người, nhưng muốn đạt tới cảnh giới đại thành thì lại khó như lên trời. Phi kiếm của Thục Sơn sử dụng vật bên ngoài cũng là thứ lợi hại. Nếu như có thể tu thành kiếm nguyên thì có thể tự bảo vệ mình. Chờ khi ngươi có được bản mệnh kiếm nguyên thì ngươi có thể trở về La Phù gặp ta.

- Bản mệnh kiếm nguyên là gì? - Lạc Bắc cảm thấy khó hiểu.

Nguyên Thiên Y không nói. Vốn hiểu tính tình của Nguyên Thiên Y, Lạc Bắc đột nhiên lên tiếng:

- Sư phụ! Khoan đã.

- Có chuyện gì? - Nguyên Thiên Y giật mình phát hiện Lạc Bắc đang nhìn quanh như muốn tìm kiếm cái gì đó.

- Lão Triệu Nam đâu? Con muốn chào từ biệt lão. - Lạc Bắc nhìn xuống bộ quần áo bằng vải thô của mình. Bộ quần áo này mặc dù đơn sơ nhưng cũng là lần đầu tiên trên đời có người tự khâu cho hắn.

Trong mắt Nguyên Thiên Y có chút gì đó ảm áp:

- Lão có chuyện rời núi nên không thể trở về được. Có điều chờ khi con trở lại La Phù, các người sẽ gặp nhau.

Lạc Bắc ngẩn người. Mỗi đêm, lão Triệu Nam từng đắp chăn cho hắn, vậy mà không ngờ vừa mới cảm nhận được bầu không khí ảm áp của gia đình thì đã phải chia ly như vậy.

- Người tu đạo sẽ chịu được sự cô quạnh. - Nguyên Thiên Y khẽ thở dài nhìn lên không trung. Một cái lồng trong suốt vô hình lập tức bao vây lấy y và Lạc Bắc vào bên trong rồi với tốc độ cực nhanh mà lướt trên bầu trời. Do đã thành thói quen về tu vi và tốc độ của Nguyên Thiên Y, nhưng điều khiến cho Lạc Bắc kinh ngạc đó là ngọn núi khổng lồ xuất hiện trước mặt.

Từ nơi nào đến lại quay về nơi đó.

Không ngờ Nguyên Thiên Y lại mang Lạc Bắc quay trở về Ba Thục. Cái bãi tha ma này, nghe Không Đồng và Di La nói thì chỉ cách cánh cổng của Thục Sơn chừng trăm dặm.

Dãy núi như trước, chỉ có điều những ngôi mộ trong bãi tha ma như nhiều hơn, nhưng Lạc Bắc cũng không rõ lắm rằng trước đây mình gặp Không Đồng ở đâu. Mà lúc này, mặc dù mặt trời vẫn còn đỏ nhưng tiếng quạ kêu cùng với quang cảnh của bãi tha ma khiến cho bầu không khí lại càng thêm thê lương.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

biglove

12-12-2012, 01:10 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

16. Chương 16: Chó Dữ. Thanh Hư Đạo Nhân.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Từ đây đi về phía Nam mười dặm có một cái trấn. Ở đó có một môn phái tên là Tử Huy đạo quan. Người không cần làm gì, chỉ cần tới trấn đó thì người của Tử Huy đạo quan sẽ thu người làm đồ đệ. La Phù chúng ta làm việc cũng không theo khuôn phép, người khác muốn thu người làm đồ đệ, người chỉ cần đồng ý là được.

Nguyên Thiên Y cũng chẳng để ý tới cảm xúc của Lạc Bắc, cũng giống như lúc đưa hắn tới ngọn núi vô danh mà nói tiếp:

- Hiện tại trong thiên hạ, giặc cỏ nổi lên khắp nơi. Có người hỏi người thì người nói là thôn dân bản địa, bị giặc cỏ tập kích mà lưu lạc. Sau này, cho dù gặp phải chuyện gì thì người chỉ cần nhớ rõ mấy điều ta nói, rồi người sẽ từ từ biết thế nào là bản mệnh kiếm nguyên.

Hóa ra môn phái tu đạo mà những người thường vẫn hằng ao ước, cái gọi là động phủ của tiên nhân chỉ có thể ngộ mà không thể cầu đó chỉ cách nơi này có mười dặm. Hiện tại biết được điều này Lạc Bắc chẳng hề có chút ngạc nhiên hay vui mừng. Cho dù chưa từng thấy đại diện truyền kinh của La Phù, thì chỉ cần sống với Nguyên Thiên Y một thời gian như vậy, Lạc Bắc cũng biết cái môn phái ngay cả việc đầu phép ở nơi đó mà không dám tới xem thì không thể là một phái đứng đầu.

Tuy nhiên Nguyên Thiên Y lại nói thêm một câu:

- Từ hôm nay trở đi, người cố gắng quên được cái gì về La Phù thì quên. Nhớ càng nhiều thì người càng nguy hiểm. Ngoại trừ việc ta từng truyền kinh văn cho thì tốt nhất người như ngày đó chưa từng biết ta.

“Giống như ngày đó, hoàn toàn ngây thơ, chỉ cầu no bụng mà không biết gì khác sao?”

Lạc Bắc ghi nhớ từng lời của Nguyên Thiên Y vào trong lòng. Bởi vì hắn biết mỗi câu của sư phụ chắc chắn là có dụng ý. Tuy nhiên khi nhìn sư phụ trước mặt, Lạc Bắc thầm nhủ mình có thể quên được sao?

Lạc Bắc đột nhiên quỳ xuống mà dập đầu chín cái với Nguyên Thiên Y.

Ngày trước, Lạc Bắc vì kinh sợ quỷ thần mà dập đầu chín cái, còn bây giờ thì hắn không sợ nữa. Hắn cũng biết con đường tu đạo cứu tử nhất sinh, bản thân chưa chắc đã trở lại được La Phù. Nhưng chín cái lạy này của hắn cũng là thể hiện sự tôn kính của mình với sư phụ, cũng vì Nguyên Thiên Y cho hắn cơ hội để nắm vận mệnh của mình trong tay.

Sau khi dập đầu chín cái, Lạc Bắc đứng dậy đi về cái trấn ở phía Nam theo lời Nguyên Thiên Y.

Nguyên Thiên Y đứng im tại đó còn Lạc Bắc thì càng lúc càng xa. Hắn bước đi mà không hề quay đầu lại.

Lạc Bắc qua lời Nguyên Thiên Y chỉ biết đệ tử của La Phù đều phải ra ngoài rèn luyện. Lạc Bắc với bản tính chất phác thậm chí còn tưởng tượng những bí tịch của La Phù đều là do các vị tổ sư ra ngoài rèn luyện như hắn mà có được.

Nhưng hắn không ngờ rằng Nguyên Thiên Y để cho hắn rời khỏi La Phù cũng là vì La Phù sắp đón một cái kiếp nạn chưa từng có.

Mà Nguyên Thiên Y truyền cho hắn Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh lại là một thứ thần quyết khó tu luyện nhất nhưng uy lực lớn nhất của La Phù.

Cho dù với tâm tính của Nguyên Thiên Y có được thành tựu như vậy, sư phụ của y cũng không dám truyền cho y Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh mà chỉ truyền cho Nguyên Thiên Y bộ Không Sanh Diệt hải lưu ly quyết.

Bởi vậy có thể thấy Nguyên Thiên Y mặc dù chưa bao giờ có một câu thừa nhận Lạc Bắc nhưng trong tâm của y đối với tên đệ tử tư chất bình bình này có một sự coi trọng mà thậm chí còn tự hào.

Nhưng tương lai vốn hư vô mờ mịt, thay đổi liên tục. Cho dù Nguyên Thiên Y có tu vi thần thông như vậy cũng không thể nhìn được số mệnh thay đổi thế nào.

Càng là pháp quyết có uy lực mệnh mông thì tu luyện càng có thể nói là cứu tử nhất sinh. Không nói tới hồng trần trong thế gian, cho dù là giới tu đạo vượt lên trên chúng sinh cũng vậy.

Có ai biết sau lần từ biệt này, một người có tâm tính hồn nhiên như Lạc Bắc trong tương lai sẽ thay đổi như thế nào?

Lạc Bắc và Nguyên Thiên Y ở chung với nhau lâu ngày, bây giờ đột ngột chia tay khiến cho hắn cảm thấy buồn bã.

Mặc dù xung quanh có rất nhiều nhà cửa, hơn nữa từ nhỏ hắn đang lang thang ở gần những nơi như vậy nhưng cái thói quen sống trong nơi hoang vu, tĩnh mịch, ngàn dặm không có một bóng người vẫn làm cho Lạc Bắc cảm thấy lạc lõng.

- Chẳng trách mà ra ngoài rèn luyện lại gọi là nhập thế.

- Nơi này chẳng lẽ là Tử Huy đạo quan?

Sơn trấn cũng không rộng lắm, trong phạm vi vài dặm cũng chỉ có mấy trăm hộ dân. Tuy nhiên nhìn thấy những ngôi nhà san sát, khói bếp bốc lên khắp nơi, người tới rồi người đi khiến cho Lạc Bắc có cảm giác như rơi vào một thế giới khác. Sau khi dạo một vòng trong sơn trấn, Lạc Bắc phát hiện ở phía Tây Bắc của trấn có một cái đạo quán, phía trước đạo quán có một cánh cửa cao tới mấy trượng làm bằng đá, hai bên có hai pho tượng kỳ lân. Phía sau điện thờ là một cánh cổng có ba cửa, được sơn màu đen, bên trên có vẽ hình âm dương. Trên đền thờ và cái cánh cổng đạo quan đều có bảng đề tên, chỉ có điều hiện giờ Lạc Bắc

mới chỉ biết viết tên của mình, ngay cả chữ còn không biết nên cũng chẳng hiểu đó có phải là cái đạo quán mà Nguyên Thiên Y nói hay không.

Bởi vì Nguyên Thiên Y nói với Lạc Bắc chẳng cần phải làm gì cho nên Lạc Bắc cũng chẳng tìm hỏi người xem đây có phải là Tử Huy đạo quán hay không mà chỉ đứng cách đó một trăm mét xem xét.

Thoáng cái, mặt trời đã ngã về tây. Còn Lạc Bắc do đã tu luyện Ma Ha Già La mật pháp không ngờ tiến vào trong trạng thái nhập tĩnh cảm nhận được xung quanh có những điểm Thái Dương chân hỏa đầy sức nóng. Tới lúc này, Lạc Bắc mới chợt bừng tỉnh, nghĩ mình phải nhớ cho kỹ kinh văn pháp quyết mà Nguyên Thiên Y đã truyền cho hắn.

Nhưng đứng vào lúc này, Lạc Bắc lại nghe có tiếng chó sủa vọng đến, nghe âm thanh phải có tới năm, sáu con.

Lạc Bắc thoáng kinh ngạc đứng dậy nhìn thì thấy ở góc đường có vài đứa bé đang chạy trốn chết. Một thằng bé chạy vội quá mà ngã ra đất, khi đứng dậy thì hai tay và đầu gối chảy đầy máu tươi.

Năm sáu con chó dữ từ trong góc khuất cùng lúc lao ra.

Đứa bé đó quần áo tả tơi, khuôn mặt xanh xao, cơ thể gần như chỉ có xương bọc da, tưởng như chỉ cần một trận gió là có thể làm cho nó bị thổi bay. Nó nhìn xuống hai tay còn cầm cái bánh mì đã bị gặm và một chút đồ ăn nguội cơ bản chỉ có một ít xương gần như không có thịt.

Lúc này, mấy đứa bé gần như đã đuối sức, hơi thở của chúng chẳng khác nào cái bễ của người thợ rèn. Còn đứa bé vừa mới ngã thì không biết là vì đau đớn hay sợ hãi mà run rẩy, ánh mắt chỉ có một sự cầu xin thương xót và sợ hãi.

- Mấy tên tiểu khất cái không ngờ dám tới ăn trộm thức ăn chó của ta. - Từ trên đường phố chợt vang lên một tiếng quát.

Người giàu bắt nạt.

Từ khi Lạc Bắc lang thang ở gần cái trấn này làm sao mà không biết những đứa trẻ trạc tuổi mình đi xin chẳng qua cũng là vì sự sống, thậm chí chấp nhận đi ăn trộm đồ ăn của chó nhà giàu. Mà có làm như vậy thì cho dù mười bữa cũng chưa chắc có được một bữa nó. Mắt nhìn thấy mấy con chó dữ với bộ lông bóng mượt đang nhe răng lao tới, Lạc Bắc chợt bốc hỏa.

- Chó dữ cắn mau. - Lạc Bắc gầm lên rồi vung tay chắn trước đứa bé kia.

Lúc này mặc dù Lạc Bắc không còn một chút tu vi nhưng thời gian ở La Phù đã luyện cho hắn một tính tình cứng cỏi. Bây giờ hắn vọt lên cũng chẳng hề sợ hãi mà còn có chút uy phong. Đám chó dữ cũng coi thường người khác, từ trước tới giờ chúng chỉ thấy người ta bỏ chạy còn chưa thấy ai dám bước ra ngăn cản. Có điều lúc này, chúng bị khí thế của Lạc Bắc làm cho đứng lại, chỉ biết nhe răng ra mà sủa, không dám tới gần.

- cái gì?

Từ góc đường có một người đàn ông đi ra, hoàn toàn giống với trí tưởng tượng của Lạc Bắc. Người đó khoác một chiếc áo bằng tơ lụa, bên hông có đeo chiếc khuyên ngọc rất to, bụng phệ nhô ra ngoài cùng với đôi mắt hí trên khuôn mặt nung núc toàn thịt. Nhìn Lạc Bắc chặn mấy con chó dữ, tên địa chủ đó ngăn người nhưng chợt thấy Lạc Bắc mặc áo bằng vải bố thì lên tiếng:

- Cái gì đây? Đã ăn trộm thức ăn chó của ta lại còn dám đánh chúng phải không? - Tên béo cười lạnh một tiếng rồi nhìn đám chó mà quát:

- Cái lũ rác rưởi, ngay cả một thằng nhóc con mà cũng sợ thì tao nuôi chúng mày có tác dụng gì?

Trả lời Trả lời với trích dẫn Thanks

Đã có 5 thành viên nói lời cảm ơn tới Hany cho bài viết này:

13/04/2012 20:21:49 #24 Hany

Trưởng Nhóm Dịch

Tham gia ngày

Dec 2010

Bài gửi

1.458

La Phù

Tác giả: Vô Tội

17. Chương 16.1

Bạn sẽ ủng hộ 0 Điểm cho Dịch Giả khi đọc bài viết này:

Chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng.

Nghe thấy tiếng quát của tên béo, mấy con chó dữ liền nhào về phía Lạc Bắc.

Lạc Bắc nhặt một hòn đá rồi quát lên một tiếng, đập trúng đầu một con chó. Mấy con chó kia vô cùng hung dữ, động tác cũng nhanh. Khi con chó bị đập trúng kêu lên một tiếng thì Lạc Bắc cũng cảm thấy đầu đau xót, đã bị một con chó dữ cắn trúng. Lạc Bắc bị đau liên tục dùng tay dằm vào đầu con chó. Có điều con chó đó cũng không chịu nhả ra. Mấy con chó còn lại liền xông tới, húc ngã Lạc Bắc.

- Nhanh cắn nó cho ta.

Thấy đầu Lạc Bắc chảy đầy máu, tên phú hộ béo mập hưng phấn cười ha hả.

Lạc Bắc cắn chặt răng, đột nhiên nhìn thấy một con chó định cắn vào mặt mình thì vội vàng dùng hai tay bóp chặt cổ nó mà lăn lộn trên mặt đất. Mấy con chó khác liền nhào tới. Trong lúc lăn lộn Lạc Bắc chỉ cảm thấy vai lại bị đau, cũng không biết là bị thương bao nhiêu chỗ.

Những người dân trong trấn ở gần đó nghe thấy tiếng động liền kéo tới. Tuy nhiên khi thấy đám chó dữ và tên mập kia thì bọn họ chỉ dám thốt lên những tiếng kêu mà không dám tới gần.

Nhìn Lạc Bắc bị cắn điên cuồng, tên mập càng thêm đắc ý, cười ha hả:

- Tiểu khất cái! Mau cầu xin ta tha cho. Nếu như cầu xin, không chừng hôm nay ta thích làm việc thiện lại tha cho người.

“Cầu xin tha thứ?”

Nghe thấy tên mập đắc ý cười to, Lạc Bắc liền nổi giận. Cơn tức giận bốc lên tới tận đỉnh đầu khiến cho hắn kêu lên một tiếng đau đớn, cái tay phải của hắn lại bị một con chó dữ cắn.

- Bắt ta cầu xin người? Đừng có nằm mơ.

Nhưng Lạc Bắc cũng gầm lên, cắn trúng yết hầu của con chó đang cắn mình khiến cho máu tươi văng khắp nơi.

- Thằng bé ăn xin này là đá thú hay sao?

Trong lúc nhất thời con chó kia kêu lên ầm ỹ rồi điên cuồng nhảy ra. Ngay cả tên mập đang đắc ý cũng bị ánh mắt như dã thú của Lạc Bắc làm cho sợ hãi.

- Vô lượng thiên tôn. Trang viên ngoại nể mặt ta xin tạm thời dừng tay.

Nhưng đúng vào lúc này, một âm thanh đột nhiên vang lên.

Tên phú hộ béo mập và những người đang đứng vây xem chợt quay đầu lại thì phát hiện chẳng biết trên đường phố từ lúc nào đã xuất hiện một cái kiệu hồng.

- Đây là kiệu của quan huyện đại nhân.

Nhìn thấy cái kiệu và trang phục của bốn người khiêng kiệu, tên phú hộ mập lập tức lắp bắp. Và khi nhìn thấy người từ trong kiệu bước ra, tên mập liền liên tục hành lễ:

- Hóa ra là Thanh Hư chân nhân. Chân nhân có lệnh làm sao ta dám không theo.

Dứt lời, tên mập liền quát mấy con chó dữ tránh sang một bên.

- Nếu Trang viên ngoại đã khách khí như vậy thì bản đạo có một yêu cầu quá đáng. Chuyện ngày hôm nay có thể bỏ qua được không?

Từ trong kiệu bước ra một vị đạo trưởng khuôn mặt trắng, râu dài, ước chừng phải hơn bảy mươi tuổi nhưng có phong cách tiên phong đạo cốt. Lão mặc một cái đạo bào, đầu đội mũ đạo màu tím.

Nhìn thấy lão đạo sĩ đó, Lạc Bắc đang cố gắng đứng dậy liền giật mình.

Bởi vì hắn cảm nhận được trên người lão đạo sĩ này có một thứ hơi thở không giống với người bình thường. Thứ hơi thở đó hoàn toàn là hơi thở độc hữu của người tu đạo.

- Đương nhiên! Đương nhiên.

Tên phú hộ mập vừa rồi còn hung dữ kiêu ngạo liền tục vừa cười vừa gật đầu. Có thể nói gã là một người chỉ biết ức hiếp người dân bình thường, còn như vị Thanh Hư chân nhân chính là quán chủ của Tử Huy đạo quán, chưa nói có bao nhiêu thần thông khiến ngay cả giặc cỏ ở xung quanh cũng không dám tới cái trấn này mà chỉ bằng bản thân y có chút quan hệ với Huyện lệnh thì tên phú hộ béo mập cũng không dám mắc tội.

- Tiểu ca! Nhìn cậu hơi lạ mặt, dường như không phải người ở đây.

Thanh Hư đạo nhân gật đầu cũng không để ý tới tên mập nữa mà quay sang nhìn Lạc Bắc với ánh mắt sáng ngời.

Lạc Bắc đã dùng hết sức, lúc này toàn thân đầy máu chỉ biết run run. Nhưng hắn vẫn nhớ lời dặn của Nguyên Thiên Y liền gật đầu:

- Ta là người ở gần đây. Thôn của chúng ta gặp phải giặc cướp nên mọi người bỏ chạy, vì vậy mà mới tới đây.

- Thì ra là vậy. - Thanh Hư chân nhân lấy tay vuốt cằm:

- Ta thấy ngươi cốt cách thanh tú, tư chất rất cao, hay là ta thu ngươi làm đồ đệ. Rồi sau này, ta sẽ giúp ngươi tìm người thân có được không?

Thanh Hư chân nhân vừa mới dứt lời, những người xung quanh liền xôn xao.

Phải biết rằng một gia đình bình thường muốn gặp được Thanh Hư chân nhân đúng là một chuyện khó khăn. Có thể nói là rất ít thu đồ đệ, ngay cả người phú quý tới cầu cũng không đồng ý. Nhưng hôm nay không ngờ Thanh Hư chân nhân lại chủ động thu một thiếu niên mới thoát khỏi miệng chó dữ làm đồ đệ? Thiếu niên kia có gì đặc biệt? Chẳng lẽ vì thấy hắn làm việc nghĩa hay sao?

Nhưng trong lúc mọi người đang kinh ngạc nhìn mình, Lạc Bắc cũng không gật đầu ngay mà hỏi:

- Đạo trưởng! Xin hỏi người là ai?

Thanh Hư mỉm cười, chỉ về phía cái đạo quán gần đó:

- Ta là quán chủ Thanh Hư của Tử Huy đạo quán.

Rất nhiều người dân xung quanh không nhận được thốt lên bảo tên thiếu niên ngốc nghếch nhanh chóng đồng ý. Bởi vì nếu được làm đệ tử của Tử Huy đạo quán thì ít nhất không phải lo tới miếng ăn. Mà nhìn Lạc Bắc cuối cùng cũng gật đầu không chỉ tên viên ngoại béo mập mà cả những người dân miền núi cũng đều nắm tay mà cao hứng.

- Người tốt sẽ được báo đáp.

Đó chính là suy nghĩ trong đầu tất cả những người dân ở đây. Họ cũng không nghĩ rằng câu nói đó đôi khi cũng chỉ là lời an ủi ối với bản thân. Tuy nhiên bọn họ lại không nghĩ tới rằng có người cả đời chưa hề làm điều ác mà cũng phải lang thang, không được chết già.

- Đi thôi.

Bởi vì nơi này cách Tử Huy đạo quán không xa lắm mà nhìn Thanh Hư đạo nhân thì mặc dù tuổi tác đã cao nhưng hành động lại hết sức mạnh mẽ. Lão chỉ lấy một thanh trường kiếm màu đen cổ xưa. Thanh kiếm dường như chính là bằng chứng về sự thần thông quảng đại của Thanh Hư chân nhân. Những người miền núi khi nhìn thấy thanh kiếm màu đen được khảm đá hồng thạch và lục thạch đều trầm trồ tán thưởng.

Lạc Bắc bám theo phía sau lão. Lúc đi qua hai pho tượng kỳ lân bằng đá, lập tức có hai tiểu đạo đồng mặc đạo bào màu xanh, búi tóc từ bên trong đi ra đón.

Mặc dù nơi này được chia ra làm mười khu nhưng so với Dược Vương tông vẫn còn khác xa, tuy nhiên nhìn thì cũng có quy tắc. Người bên trong thấy bên cạnh Thanh Hư chân nhân là một thiếu niên, trên người vẫn còn vết máu thì kinh ngạc. Tuy nhiên bọn họ cũng chỉ thi lễ với Thanh Hư rồi đứng sang một bên mà không nói gì.

- Xem ra Tử Huy đạo quán không phải là một đạo quán tầm thường.

Lạc Bắc thấy sau khi mình và Thanh Hư chân nhân đi vào trong đạo quan, hai tên đạo đồng liền đóng cổng lại, rõ ràng ngày thường không cho dâng hương. Hai cánh cổng phải đẩy tới vài thước, nhìn có thể thấy sự nặng nề nhưng hai tên đạo đồng còn ít tuổi đầy chúng mà tưởng như không cần phải cố sức.

“Chỉ có điều không biết tại sao nó lại xây dựng trong cái trấn này?”

Sau khi Lạc Bắc được Nguyên Thiên Y dùng phương pháp kia làm cho thay đổi cốt cách kinh mạch, mặc dù sức mạnh lúc trước do ăn cỏ Tiêu Tây đã biến mất, cũng chưa thấy được thân thể giống như kim cương trong truyền thuyết của người Miêu tuy nhiên Nguyên Thiên Y cũng có thể thấy được công dụng thoát thai hoán cốt mà trong kinh điển của La Phù có ghi chép lại. Có rất ít người biết được rằng phương thuốc bí truyền của người Miêu được truyền lại từ lâu đời lại có công hiệu thực sự đó là thay đổi tư chất của người tu đạo. Rốt cuộc phương thuốc đó là do ai để lại thì trong bản ghi chép của tổ sư phái La Phù cũng không có nói. Nguyên Thiên Y cũng chỉ biết trước đó La Phù chưa có ai dùng. Con đường tu đạo của La Phù vốn là vượt khó mà đi lên, cho nên mấy đời La Phù truyền đạo cũng không muốn sử dụng ngoại vật. Hiện tại, sau khi thoát thai hoán cốt, Lạc Bắc có thể cảm nhận được rõ ràng Tử Huy đạo quan cơ bản cũng không có nhiều linh khí, mà cũng không phải là chỗ tốt để tu hành.

Chỉ có điều đối với Lạc Bắc thì ngoại trừ bộ pháp quyết kia ra, sự nhận thức của hắn đối với giới tu đạo hoàn toàn không biết. Chẳng hạn như Thanh Hư chân nhân tu luyện ngoại đan đạo pháp là gì thì hoàn toàn vượt qua sự hiểu biết của hắn.

Thật ra đạo pháp ngoại đan chỉ là một thứ công pháp thô thiển, sử dụng linh khí trong trời đất ẩn chứa trong dược thảo mà nâng cao tu vi.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

biglove

12-12-2012, 01:10 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

18. Chương 17: Tiên Phong Đạo Cốt, Tâm Thú Hành Ma.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Đạo pháp ngoại đan và đại pháp kim đan tu luyện nội đan đều có từ lâu trong lịch sử. Thứ công pháp này gần như được phần lớn người tu luyện lựa chọn, bởi vì nó đơn giản và mau lẹ. Nếu có linh được thích hợp thì chỉ trong mấy ngày là tương đương với khổ tu công pháp trong mấy năm. Vả lại linh mạch đầy đủ linh khí trong thể gian đã bị phần lớn người ta chiếm lấy, mà cho dù có tiếp xúc chưa chắc đã có thể tu luyện. Còn những thứ thiên tài địa bảo dưới Tử Uyên của La Phù thì đối với người tu luyện chỉ có thể ngộ mà không thể cầu. Còn linh được bình thường thì có thể dùng tiền mua được. Đối với người tu luyện đạo pháp ngoại đan mà nói thì những nơi có linh khí đầy đặc còn không bằng những chỗ quyền thế có đủ hay không, có thể chiếm được nhiều linh được hay không.

Vì vậy mà các tông pháp tu luyện đạo pháp ngoại đan ngoài trừ một số ít ở ẩn tìm kiếm linh được ra thì phần lớn là lựa chọn nhập thế, thiết lập quyền thế, rồi dùng nguồn nhân lực khổng lồ mà tìm kiếm linh được. Giống như Dược Vương tông sở hữu những hiệu buôn cực kỳ hùng hậu, lũng đoạn dược liệu vùng Nam Man. Chỉ cần phát hiện có linh được là bọn họ thu lấy cho mình dùng trước.

Dược Vương tông bị Nguyên Thiên Y sử dụng sáu đạo Nghiệp Hỏa Hồng Liên của nhà Phật dọa cho sợ đối với các môn phái tu luyện ngoại đan đạo pháp trong thể gian cũng được xếp vào hàng môn phái lớn. Còn Tử Huy đạo quán thì chỉ dựa vào Thực Sơn là một tiểu phái hàng thứ ba trong giới tu đạo mà thôi.

Nhưng một khi đã bước vào con đường tu đạo thì chắc chắn không thể ngại thơ đàn độn như người dân miền núi được.

Cho dù là một cái môn phái hạng ba cũng có dã tâm và sự theo đuổi của mình.

.....

- Lạ thật! Không hiểu sư phụ làm sao mà lại dẫn về một tên ăn mày, người dính đầy máu như vậy. Mà sư phụ còn bắt ta phải chăm sóc y cẩn thận nữa.

Tên đệ tử đặc lực nhất của Thanh Hư chân nhân là Trường Phong vừa dẫn Lạc Bắc đi tắm và thay quần áo, vừa quan sát hần mà nghĩ như vậy.

Y không biết rằng vào lúc này, Thanh Hư chân nhân đang đứng trước một bức họa. Bức họa đó vẽ một lão đạo ăn mặc gần giống với lão chỉ có tướng mạo và mái tóc đen là khác mà thôi.

Bức tranh đó vẽ hết sức chi tiết, hơn nữa nét vẽ lại có lực khiến cho lão đạo bên trong bức tranh rất sống động.

- Sư tôn.

Nhìn bức họa đó, ánh mắt của Thanh Hư chân nhân không ngờ hơi ươn ướt. Y chậm rãi nhắm mắt lại rồi thì lễ với người trong bức tranh. Đợi cho tới khi y mở mắt ra thì dường như thể gian đã mở cho bản thân một cái cánh cửa huy hoàng.

Y nhẹ nhàng xoay một cái gương bát quái bằng đồng theo chiều ngược kim đồng hồ chín vòng rồi lại xoay người lại chín vòng nữa, bức họa trên tường từ từ dịch chuyển, mở ra một cái mật thất của Tử Huy đạo quán.

Trong cái mật đạo sâu hun hút, cứ cách một khoảng ngắn lại gắn một viên dạ minh châu khiến cho nó sáng như ban ngày, không hề có lấy một chút âm u. Tuy nhiên bên cạnh tường không ngờ lại có rất nhiều những cái bình đặt thành đôi. Nhìn qua cái bình đó cũng không khác với bình rượu là mấy tuy nhiên thứ ngâm trong đó không ngờ lại là một đôi nhau thai trẻ con hợp với âm dương.

Thanh Hư chân nhân cứ vậy đi vào bên trong. Gắn một trăm cái bình mặc dù đều dùng bùa trấn áp nhưng dường như cũng không thể xua hết được làn khí tanh máu và âm tà trong mật đạo.

Mật đạo gấp khúc liên tục, cuối cùng đột nhiên rộng ra. Trước mặt y xuất hiện một cái thạch thất nằm trong lòng núi. Cái thạch thất ở dưới nền đất rộng chừng mười trượng, trên nền được lát bằng đồng, bên trên có gương trừ tà, kiếm, phát trần và các loại pháp khí hơi lóe lên chút ánh sáng, chứng tỏ là pháp bảo ẩn chứa linh khí. Nhưng thứ hấp dẫn người ta nhất là một cái lò luyện đan cao mấy trượng ở bên trong thạch thất.

Cả cái lò luyện đan nhìn thì dường như được làm bằng đồng, bốn chân được đúc thành hình bốn loại dị thú. Nó được chôn xuống một nửa chân. Mà thân lò được chia làm hai tầng giống như một cái hồ lô, mỗi tầng đều có cửa thông gió. Trên cái lò luyện đan có khắc rất nhiều những thứ cổ xưa không biết được làm bằng thứ gì. Ánh lửa hừng hực qua cửa thông gió chiếu sáng cả nửa căn phòng, tản ra hơi nóng kinh người. Hiển nhiên cái lò luyện đan này cũng được nối liền với địa hỏa, ngày đêm không dứt.

Dưới ánh lửa hừng hực hắt ra từ cửa thông gió của lò luyện đan toàn thân Thanh Hư chân nhân biến thành một màu đỏ bừng. Nhưng Thanh Hư chân nhân lại không nhìn về phía lò luyện đan mà lại nhìn về phía vách tường đối diện với mình mà nói nhỏ:

- Sư đệ! Cuối cùng thì ta cũng đã chuẩn bị đầy đủ tài liệu cho Tử Hà chuyển sinh đại pháp.

Trên vách tường đối diện với Thanh Hư chân nhân không ngờ xuất hiện một cái mặt người.

Không... Người đó thậm chí không thể gọi là một người, bởi vì toàn thân gã khô héo, không hề cảm nhận thấy một chút máu hay thịt mà giống như một cái cây khô đã chết lâu rồi. Mà cái cây khô đó được phủ bởi một cái đạo bào rách nát, từ xa nhìn lại, nếu không chú ý thì còn tưởng đó là một tấm đạo bào rách treo trên tường.

Nhưng chỉ cần nhìn kỹ thì sẽ phát hiện trên vách tường sau cái cây khô có rất nhiều phù văn, mật chú. Mà dưới tấm đạo bào kia còn thấy có năm sợi xích bằng huyền thiết xuyên qua xương của y, gắn chặt y trên vách đá.

Không ngờ người đó lại là sư đệ của Thanh Hư chân nhân? Hắn còn sống?

- Người còn gọi ta là sư đệ? - Cái cây khô bị treo trên tường đột nhiên mở miệng rồi cười lạnh:

- Rõ ràng là là người đã bị tâm thú ma hành cướp đoạt thể xác mà còn ở trước mặt ta nói tới chuyển sinh đại pháp hay sao?

- Sư đệ. - Thanh Hư chân nhân cũng chẳng cãi cò với người đó, chỉ có điều ánh mắt của y trở nên cuồng nhiệt:

- Người có đoán được hôm nay ta gặp được một người có tư chất thể nào ở trên trần không?

Cái cây khô chỉ cười lạnh mà không nói.

Tuy nhiên Thanh Hư chân nhân lại cười ha hả giống như kẻ điên.

- Sư đệ! Có lẽ ngươi không thể tưởng tượng được rằng hôm nay ta gặp được một đứa hài đồng. Cốt cách và kinh mạch của hắn không ngờ đoạt tạo hóa thiên địa. Ta có thể nói rằng cho dù đám người Côn Luân đạo hành có một không hai được gọi là kim tiên đi chăng nữa cũng chưa chắc qua được hắn.

- Làm sao ta biết được người có phát rõ mà nhìn nhầm người hay không?

- Ta nhìn nhầm? Hiện tại đứa bé kia đang ở trong quán. Thậm chí ta có thể đưa nó tới ngay trước mặt ngươi.

- Thế thì sao? - Cái cây khô cúi thấp đầu xuống, dường như không thèm nhìn Thanh Hư chân nhân.

- Thế thì sao? - Thanh Hư chân nhân đang cười như điên chợt ngưng lại, nhìn cái cây khô trên tường mà thở dài:

- Sư đệ! Chẳng lẽ ngươi vẫn không hiểu hay sao? Ta trải qua vô vàn khó khăn mới tìm đủ tài liệu cất thiết để chế thuốc, bây giờ lại gặp được một cái thể xác khó cầu như vậy đúng là ý trời a.

- Phì! - Cái cây khô trên tường đột nhiên nổi giận:

- Ý trời? Nếu không phải ông trời mù đôi mắt chó thì làm sao lại thành toàn cho cái tên điên như ngươi? Loại người như ngươi mà cũng dám nói tới ý trời hay sao?

Thanh Hư chân nhân đột nhiên đứng phắt dậy:

- Sư đệ! Bao nhiêu năm qua mà ngươi vẫn không hiểu rõ hay sao? Ta làm những việc đó chẳng phải là vì Tử Huy đạo quán có một ngày sẽ nổi danh hay sao? Nếu không thì với thực lực của Tử Huy đạo quán vẫn

chỉ có thể làm môn hạ của Thục Sơn, phải nhìn vào sắc mặt của người khác mà nghe lệnh. Năm đó nếu không phải người ngăn cản thì ta cũng không nhốt người ở đây.

- Nói vậy.

- Người luyện chế thuốc đoạt thân thể, ngoại trừ những oan hồn của phụ nữ và trẻ em trong tay người ra lại cần có máu tươi và sinh hồn. Hôm nay cho dù người giấu diếm được thì sau này nhất định sẽ có người phát hiện người dùng công pháp độc ác. Tử Huy đạo quan chúng ta có khả năng bị diệt cả phái.

- Cơ bản người vì tư lợi cho mình mà còn dám nói tới sư môn của ta.

- Đối trá. Cho dù người không cho ta chết cũng chỉ là để thỏa mãn cái dục vọng biến thái của người, làm cho không ai có thể thấy được sự xấu xa của người.

- Loại người vô tình vô nghĩa như người đứng là hạng tiểu nhân đối trá, cơ bản không xứng gọi ta là sư đệ, không xứng làm quán chủ của Tử Huy đạo quán.

Trong lúc nhất thời, cái thầy khô trên tường nổi giận mà hét to khiến cho những sợi dây xích kêu loảng xoảng.

- Từ xưa tới nay một tướng công thành vạn cốt khô.

Trong tiếng rống giận của người trên tường, trán của Thanh Hư chân nhân cũng nổi gân xanh, huyết Thái Dương đập thành thạch:

- Người tu hành cả đời mà tu vi cũng chỉ tới được mức đó chính là do thiên tư có hạn. Ta lưu mạng người lại là để cho người biết người sai hoàn toàn. Ta muốn cho người xem ta sẽ làm cho Tử Huy đạo quan nở mày nở mặt như thế nào.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

biglove

12-12-2012, 01:12 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

19. Chương 18: Giọt Máu Mi Tâm. Tử Hà Chuyển Sinh Đan.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Máy thứ này thật tốt nhưng đúng là không quen.

Lạc Bắc xoay người trên giường một lúc rất cười khổ mà ngồi dậy.

Ở trên ngọn núi vô danh của La Phù, chỗ ở của Lạc Bắc hết sức đơn sơ, chỉ có chiếc giường gỗ cứng rắn bên trên trải chút lông thú. Mặc dù da lông đã thú mang ra ngoài chắc chắn là thứ xa xỉ nhưng do chỉ được xử lý đơn giản nên đắp cũng không thoải mái. Hiện tại Tử Huy đạo quán để Lạc Bắc ở căn phòng này, có một chiếc giường to làm từ gỗ đàn, bên trên có trải lớp nệm bông. Chăn được may từ tơ lụa màu đen, nhìn qua hoàn toàn phù hợp với không khí của đạo quán.

Trước giường còn có một cái bàn thờ nhỏ vẫn đốt một cây hương màu tím. Loại hương trầm này được làm từ cây đỗ hành, nhung hươu, nhựa thông, trầm hương, đàn hương, long não... Khoảng chừng hơn mười loại được liệu để làm ra khiến cho người ta tỉnh tâm. Thứ trầm hương này cũng rất quý, cơ bản chỉ có nhà quan lại hoặc phú hào mới sử dụng. Hiệu quả của nó rất tốt, tuy nhiên mãi cho tới nửa đêm mà Lạc Bắc vẫn trần trọc không ngủ được.

Trên cái bàn gần giường có đặt một cái bình bằng sứ trắng, bên trong đựng nước hoa quế. Lạc Bắc thử qua thì thấy đây là một thứ nước có vị chua nhưng rất ngon miệng. Có lẽ lo Lạc Bắc đói bụng cho nên bên cạnh còn đặt mấy món điểm tâm.

Điều kiện ở đây so với ở La Phù tốt hơn rất nhiều, chẳng trách mà nhiều người lại muốn con cái của mình trở thành đệ tử của Tử Huy đạo quán. Nhưng hiện giờ, trong đầu Lạc Bắc lại chỉ nghĩ về thời gian mình ở La Phù.

- Nếu sư phụ muốn vinh hoa phú quý thì chỉ cần nhắc tay là có. Tuy nhiên nếu sống quá mức an nhàn thì khó phát triển, không hợp với việc dốc lòng tu đạo. Phái La Phù chúng ta yên tâm ở ở vùng khi ho cò gáy đó cũng là có ý vượt khó đi lên.

Lạc Bắc ngồi yên, trong đầu lại nghĩ tới cái tên đạo sĩ trên sơn đạo của Dược Vương tông bị Nguyên Thiên Y sử dụng lục đạo Phật Nghiệp Hồng Liên khiến cho pháp bảo và bản thân hóa thành tro bụi trong nháy mắt.

- Tử Huy đạo quán dường như cũng dựa vào quan lại. Có điều tên đạo sĩ ngày đó cùng với đoàn xe kia dường như càng có quyền thế. Mặc dù y hưởng thụ cuộc sống hàng ngày tốt hơn hẳn ở đây nhưng tu vi so với sư phụ lại kém hơn nhiều.

- Không biết sư phụ ban cho ta thứ pháp quyết gì?

Lạc Bắc suy nghĩ miên man rồi chợt nhớ tới Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh mà Nguyên Thiên Y đã truyền cho mình. Mấy hình ảnh huyền ảo và pháp quyết tu luyện đột nhiên xuất hiện trong đầu Lạc Bắc.

Bộ pháp quyết này tu luyện chỉ hấp thu linh khí thuần khiết trong trời đất chứ không phải như Ma Ha Già La mật pháp hấp thu chân hỏa Thái dương vì vậy mà tu luyện không hạn chế ngày hay đêm.

Đã không thể để cho người ta biết mình là đệ tử của La Phù, lại càng không được làm lộ pháp quyết thì chỉ có tu luyện vào ban đêm là thích hợp nhất.

Ý nghĩ đó vừa mới xuất hiện trong đầu, Lạc Bắc liền từ từ duyệt lại pháp quyết tu luyện một lần.

"Cái thứ pháp thuật truyền thụ này của sư phụ đúng là thần kỳ.

Lạc Bắc nhanh chóng phát hiện ra bản thân không phải là nhớ một cách mơ hồ mà những hình ảnh và sự lý giải về pháp quyết hiện ra rất rõ trong đầu. Lạc Bắc chỉ cần lướt qua một chút là có thể hiểu rõ.

- Chỉ có điều không biết sau khi tu luyện bộ công pháp này sẽ có thần thông gì.

Nhưng sâu trong trí nhớ của Lạc Bắc lại không có một chút thông tin nào về việc sau khi tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh sẽ có thần thông thể nào.

- Nơi này mặc dù linh khí loãng nhưng dù sao cũng không ngủ được thì tu luyện một chút.

Lạc Bắc mang suy nghĩ như vậy liền ngồi theo tư thế của pháp quyết ở trên giường.

- Có mùi gì vậy?

Bước đầu tiên của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh chính là nhập tĩnh nội thị. Nhưng khi Lạc Bắc nhắm hai mắt từ từ hô hấp, còn chưa tĩnh tâm thì đột nhiên ngửi thấy một thứ mùi rất lạ.

- Là mùi máu?

Lạc Bắc đột nhiên bừng tỉnh, mở mắt ra. Lúc mới đầu, Lạc Bắc còn tưởng rằng do mình tu luyện mà sinh ra ảo giác, nhưng sau khi mở mắt, mùi máu tươi chẳng những không biến mất mà còn đậm hơn khiến cho ngay cả mùi hương cũng không che giấu nổi.

- Tại sao bên trong đạo quán lại có mùi máu tanh nặng thế này? - Lạc Bắc cảm thấy kỳ quái, không nhịn được mặc quần áo rồi đẩy cửa ra ngoài.

Căn phòng của Lạc Bắc nằm ở giữa của đạo quán trong một cái đại viện với ba gian phòng giống nhau như đúc và một cái cổng bao quanh. Ở giữa là một hòn giả sơn, xung quanh có trồng một vài cây liễu tạo ra một sự trang nhã. Khi Lạc Bắc mở cửa, hần lập tức lấp bắp kinh hãi.

Thanh Hư chân nhân đầu đội mũ màu tím mặc đạo bào màu đen đang đứng tại cái cửa vòm đối diện với Lạc Bắc.

- Người đã tỉnh? Có phải người thấy ngạc nhiên không hiểu tại sao trong đạo quan lại có mùi máu tanh như vậy đúng không? - Thanh Hư chân nhân thấy Lạc Bắc mở cửa cũng không hề kinh ngạc mà chỉ hơi cười cười, xoay người đi:

- Theo ta tới đây đi.

“Tại sao ban ngày có nhiều người như vậy mà bây giờ lại yên lặng không có một tiếng động? Nửa đêm lão định dẫn ta đi đâu?”

Lạc Bắc đi theo sau Thanh Hư chân nhân tới căn phòng hàng ngày lão vẫn tu luyện. Nhìn Thanh Hư chân nhân mở cơ quan để lộ căn mật thất, Lạc Bắc cảm thấy sự tình có chút quái dị. Tuy nhiên khi thấy Thanh Hư chân nhân vẫn thản nhiên, Lạc Bắc cho dù muốn không đi theo cũng không được. “Nếu đã tới đây rồi thì cứ đi xem có chuyện gì rồi nói sau.”

Lạc Bắc vốn rất can đảm, hơn nữa từ sau khi gặp Thất thải long chu của phái Côn Luân, lại thấy những việc kỳ dị khác thường, đồng thời còn được Nguyên Thiên Y rèn giũa nên bản tâm của hắn lại càng thêm cứng cỏi.

Trong mật đạo thật dài, mấy cái bình đựng đồng nhau thai âm dương còn để đó cách đây nửa ngày thì bây giờ đã biến mất. Nhưng càng tới gần mật thất, mùi máu tanh lại càng nồng.

- Cái gì thế này?

Đợi khi Lạc Bắc đi vào trong mật thất, mùi máu tanh gần như đặc sệt khiến cho hắn buồn nôn. Mà bước chân vào mật thất, đập vào mắt hắn chính là cái lò luyện đan.

Mà hiện tại, trong lò luyện đan, ánh lửa hắt lên tận nóc nhà. Cả cái lò gần như đốt chảy đổ bưng, nếu có người không cẩn thận chạm vào chỉ sợ sẽ bị cháy sém.

Mà mùi máu tanh nồng đúng là từ trong lò luyện đan tản ra.

- Người...

Không để cho Lạc Bắc kịp quan sát cái lò luyện đan cẩn thận, hắn chợt nghe thấy một tiếng kêu kinh ngạc vang lên.

Nhìn về phía nơi âm thanh phát ra, tới lúc này, Lạc Bắc mới nhận thấy có một cái cây khô đang bị treo trên tường.

Tiếng hô vang lên chính là do cái cây khô đó phát ra. Mà giờ phút này, ánh mắt của cái cây khô cũng đang nhìn Lạc Bắc chằm chằm như không tin vào mắt mình.

- Thế nào vậy sư đệ? Người cũng cảm thấy kinh ngạc về tư chất của thằng nhóc này hay sao? - Vào lúc này, Thanh hư chân nhân không còn giữ được sự bình tĩnh, thậm chí y còn phát tiếng cười điên cuồng.

- Súc sinh.

Cái cây khô trên tường gào lên giận dữ, ngay cả khóe mắt cũng gần như nứt toác:

- Với tư chất thế này, nếu dốc lòng dậy dỗ thì có thể làm cho Tử Huy đạo quan của ta nở mày nở mặt. Người còn định làm cái việc thương thiên hại lý đó hay sao?

- Thương thiên hại lý? - Thanh Hư chân nhân cười lạnh:

- Hai chúng ta từ khi tư đạo tới nay đã thấy có cái gì là lẽ trời không? Ta chỉ biết dốc lòng chỉ dậy cũng không bằng được Tử Hà Chuyển sinh của ta mang theo trí nhớ và sự tu luyện cả đời của mình.

- Người đúng là đồ súc sinh. - Cái cây khô gãy dựa khiến cho xích sắt kêu loảng xoảng.

- Sư đệ! Người cần gì phải tổn sức. - Thanh Hư chân nhân không thèm nhìn y mà quay đầu nhìn Lạc Bắc với ánh mắt dịu dàng như nhìn thấy một viên ngọc quý:

- Lạc Bắc! Tới lúc này ngươi vẫn bình tĩnh như vậy càng chứng tỏ thiên tư của ngươi không tầm thường.

Lạc Bắc nghe Thanh Hư chân nhân nói chuyện với người trên tường cũng thấy có gì đó không ổn. Nhưng mắt thấy nét mặt tự đắc của Thanh Hư chân nhân, Lạc Bắc biết bằng vào lực lượng của bản thân cho dù có phản kháng cũng vô dụng. Hắn chỉ nhìn Thanh Hư chân nhân mà hỏi:

- Ngươi dẫn ta tới Tư Huy đạo quan thật ra không phải muốn nhận ta làm đồ đệ?

- Sau hôm nay, ngươi là ta mà ta là ngươi.

Trong mắt Thanh Hư chân nhân xuất hiện sự điên cuồng. Nói xong câu đó, y chỉ về phía lò luyện đan đang đỏ hồng rực:

- Sư đệ! Ngươi nhìn xem ta luyện chế Tử Hà chuyển sinh đan đi.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

biglove

12-12-2012, 01:13 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

20. Chương 19: Một Ý Nghĩ Thành Ma.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Một tiếng nổ vang lên, nóc lò luyện đan bị mở ra.

Làn khí cực mạnh từ trong lò bốc lên khiến cho Lạc Bắc đứng không vững. Mà mấy cái pháp khí đặt trong mật thất cũng bị xô đổ.

- Tử Hà chuyển sinh đan là cái gì?

Lạc Bắc quay đầu nhìn miệng lò thì không ngờ thấy trên không trung có một quả cầu màu đỏ sậm đang vận vẹo.

- Mất công sức ba mươi năm của ta, cuối cùng cũng chuẩn bị đầy đủ tài liệu, luyện thành Tử Hà chuyển sinh đan.

Cùng lúc đó, khuôn mặt của Thanh Hư chân nhân cũng không còn lấy đâu ra cái vẻ tiên phong đạo cốt nữa.

Thanh Hư chân nhân nhìn quả cầu Tử Hà chuyển sinh đang vận vẹo thì chợt thấy Lạc Bắc ngã vật ra đất như sợt tới mức hôn mê.

- Một đứa bé sơ dã dù sao thì cũng vẫn là đứa bé, đỡ tổn cho ta phải động chân động tay.

- Ngươi cũng đừng có oán ta. Cái loại đứa bé hoang dã như ngươi tới tám, chín phần đều chết ở nơi hoang dã. Trong tương lai nếu ta có được thành tựu thì người người sẽ kính ngưỡng thành tựu của ngươi.

Thanh Hư chân nhân run tay áo khiến cho không khí nổ vang. Tay phải của y điểm một cái xuống dưới, Tử Hà chuyển sinh đan trên đỉnh lò như sinh ra hai cái vòi. Một cái vươn về phía Lạc Bắc còn một cái thì hướng về phía Thanh Hư chân nhân. Mà trong tay trái của Thanh Hư chân nhân có một mũi ngân châm sáng lóng lánh. Y khẽ điểm lên mi tâm một cái rồi cúi người đâm vào mi tâm của Lạc Bắc.

Chỉ cần lấy máu từ mi tâm của hai người làm vật dẫn cho Tử Hà chuyển sinh đan, Thanh Hư chân nhân liền có thể làm cho tính mạng và nguyên thần của mình hòa vào với thân thể của Lạc Bắc còn Lạc Bắc thì hồn phách và nguyên thần biến mất. Lạc Bắc trước kia cũng không tồn tại nữa.

- Cái loại người như ngươi, cho dù có tư chất thì cũng vĩnh viễn chỉ biết phụ thuộc vào người khác. Tham vọng vô đáy, cơ bản ngươi không xứng đáng bàn về đạo.

Nhưng đúng lúc này, một âm thanh lạnh lùng đột nhiên vang lên trong mật thất của đạo quan.

- Là ai? - Cái cây khô bị treo trên tường, trong mắt đột nhiên tản ra thần quang không giống như bình thường.

Không ai có thể ngờ được lại có người đi vào mật thất mà họ không biết gì. Thanh Hư chân nhân nhanh chóng xoay người lại.

Nguyên Thiên Y mặc quần áo trắng, chân trần đứng lảng lảng ở cửa mật thất, nhìn Lạc Bắc bị hấn sử dụng An Thần chú làm cho ngủ say đang nằm trên mặt đất.

- Người... - Những lỗ chân lông trên người Thanh hư chân nhân như nở ra. Y không thể ngờ được người mặc áo trắng này lại có thể vào trong mật thất không một tiếng động như vậy, rõ ràng không phải là nhân vật tầm thường. Nhưng y lại thấy trên người Nguyên Thiên Y không hề có pháp lực dao động, chỉ thấy nam tử tuần tú trước mặt có một thứ áp lực mà người khác không thể nào diễn tả nổi.

- Nếu ngươi dốc lòng dạy Lạc Bắc, có được nhân quả với hắn thì có lẽ Tử Huy đạo quan của ngươi trong tương lai sẽ nhờ hắn mà có địa vị không thể tưởng tượng được. - Nguyên Thiên Y hơi nheo mắt nhìn Thanh Hư chân nhân:

- Nhưng vì Tử Hà chuyển sinh đan, để cho thần hồn lớn mạnh ngươi không tiếc bao nhiêu máu tươi và sinh hồn của đệ tử để luyện thứ đan dược này. Vì vậy hôm nay Tử Huy đạo quan của ngươi bị xóa sổ cũng đều từ cái suy nghĩ của ngươi.

Vừa nói chuyện, trong mắt của Nguyên Thiên Y lóe lên một tia sáng khiến cho thân thể của Thanh hư chân nhân cứng đờ, chẳng khác gì cả người và Nguyên Thần đều bị vô số cây băng châm đâm vào.

Khí phách của đại tông sư.

- Không ngờ ngươi lại dám dùng máu tươi sinh hồn của đệ tử Tử Huy đạo quan. - Cái cây khô trên tường không tin được mà thốt lên. Máu tươi và sinh hồn là thứ tài liệu cuối cùng để luyện chế Tử Hà chuyển sinh đan. Máu tươi và sinh hồn càng mạnh thì khi Thanh Hư chân nhân thi triển Tử Hà chuyển sinh pháp, thần hồn của y sẽ càng mạnh thêm, càng dễ làm cho nguyên thần của Lạc Bắc tan rã rồi thay thế. Máu tươi và sinh hồn của người tu đạo so với máu tươi và sinh hồn của người bình thường thì mạnh hơn nhiều. Chỉ có điều, cái cây khô trên tường không thể tưởng tượng được Thanh Hư chân nhân lại dùng máu tươi và sinh hồn của đệ tử mình mà luyện Tử Hà chuyển sinh đan. Sau khi thốt lên một tiếng khó tin, cái cây khô giống như giật mình:

- Ngươi là tông chủ Nguyên Thiên Y của La Phù tông?

- Kiến thức của ngươi so với sư huynh ngươi còn cao hơn gấp trăm lần. - Nguyên Thiên Y nhìn cái cây khô trên tường:

- Chỉ có điều đạo lực của ngươi đã mất hết, chẳng khác gì ngọn đèn sắp hết dầu. Cho dù là ta cũng không thể cứu được ngươi.

- Cái này ta biết. - Cái cây khô trên tường nở nụ cười thâm rồi rơi lệ.

Ngay cả giọt lệ của y cũng là lệ máu...

Sau khi giam cầm y, Thanh Hư chân nhân chỉ dùng đan dược giữ mạng y lại, nhằm muốn cho y thấy được Thanh Hư chân nhân sử dụng Tử Hà chuyển sinh đan mà tạo ra cơ nghiệp chưa từng có của Tử Huy đạo quan. Nhưng kết quả là, Thanh Hư chân nhân đã mắc sai lầm.

Giọt lệ máu của y cũng không phải vì bản thân mà là vì Tử Huy đạo quan hôm nay sẽ bị diệt sạch, biến mất khỏi thế gian.

Vạn năm tu phật, chỉ một ý nghĩ thành ma.

Sống hay chết thường thường chỉ trong một cái suy nghĩ.

Tử Hà chuyển sinh đan tản ra ánh sáng màu đỏ sậm, chiếu lên khuôn mặt nhăn nhúm của Thanh Hư chân nhân khiến cho lão càng thêm dữ tợn.

- Không ai có thể ngăn cả được Tử Hà chuyển sinh của ta.

Một tiếng nổ vang lên, một tia chớp màu tím nổ tung trong tay Thanh Hư chân nhân rồi lao về phía Nguyên Thiên Y. Cùng lúc đó, ngân châm trong tay y cũng tiếp tục đâm xuống mi tâm của Lạc Bắc.

Cho tới lúc này, Thanh hư chân nhân vẫn không biết hoặc là do tự tay giết đệ tử bản môn khiến cho Thanh Hư chân nhân phát rõ, không còn bình thường được nữa.

Một tia sáng màu vàng nổ rộ trong tay Nguyên Thiên Y, rồi trong nháy mắt hóa thành một ngọn lửa. Thanh Hư chân nhân phát ra Tử Phủ thần lôi vừa mới chạm vào ánh hào quang màu vàng liền chẳng khác gì những con rắn nhỏ màu tím bay ra xung quanh. Mà ánh sáng màu vàng chia đôi người Thanh Hư chân nhân giống như cắt một miếng đậu rồi xông lên đỉnh mật thất, phá hủy toàn bộ mà vọt lên trên trời cao.

Thực lực hai bên thật sự cách biệt quá xa.

Trong tích tắc, Thanh Hư chân nhân đã bị Nguyên Thiên Y đánh chết.

Một vầng ánh sáng rực rỡ thu hút sự chú ý của mọi người trong vòng mấy trăm dặm.

Mặc dù bị chia thành hai nửa, nguyên thần bị đánh nát, nhưng Thanh Hư chân nhân vẫn còn cầm chặt số ngân châm trong tay.

Nguyên Thiên Y bước tới trước mặt cái cây khô bị treo trên tường.

Thấy cái cây khô hơi gập gật đầu một cái, Nguyên Thiên Y điểm nhẹ vào mi tâm của y.

Ánh sáng trong mắt cái cây khô nhanh chóng tối dần.

Một ngón tay của Nguyên Thiên Y đã cắt đứt tất cả sức sống nhờ đan dược của y.

Tuy nhiên dòng lệ máu vẫn chảy ra từ trong hai mắt của cái cây khô. Trước khi sức sống mất đi, ánh mắt của y không giấu được sự cảm kích.

Bởi vì sống thêm một giây đồng nghĩa với việc chịu thêm một chút đau khổ.

Những điểm sáng xuyên thẳng qua đỉnh mật thất bắn vào bên trong. Vài đạo kiếm quang từ ngoài trăm dặm ở Thục Sơn nhanh chóng lao tới.

Nhìn thoáng qua mấy đạo kiếm quang đang phóng tới, Nguyên Thiên Y cúi đầu nhìn Lạc Bắc rồi khẽ thở dài:

- Con đường ta đã vạch ra, còn đi như thế nào thì phải dựa vào chính người.

.....

Cũng không biết được bao lâu, Lạc Bắc bỗng nhiên tỉnh lại rồi ngồi dậy.

Nếu như thật sự bị người ta chiếm mất thân thể thì đó đúng là một cơn ác mộng.

Tuy nhiên hắn vẫn là hắn, những vết thương bị chó cắn hôm qua đã được băng bó. Hơn nữa số thuốc đó của Tử Huy đạo quan mang tới cảm giác mát lạnh, không còn thấy đau đớn.

Lạc Bắc hít một hơi thật sâu, đưa mắt nhìn xung quanh thì thấy mình đang ở trong một căn phòng. Trong phòng được bố trí một cái đơn giản, ngoại trừ cái giường gỗ ra còn có một cái bàn gỗ tản ra mùi gỗ thông. Trên cái cảnh cửa sổ có khắc một vài chữ. Lạc Bắc không thể đọc được bốn cái chữ Tinh thần dưỡng khí mà chỉ cảm thấy từ nó tản ra khí thể kinh người, như có những đạo kiếm khí tung hoành.

Dưới giường có đặt một đôi giày vải còn mới. Lạc Bắc xuống giường, đi đôi giày vải vào rồi bước ra ngoài.

Bên ngoài cảnh cửa khép hờ khiến cho Lạc Bắc có thể cảm nhận được những cơn gió lạnh thổi ở bên ngoài.

- Đây là đâu? Tại sao ta lại ở đây?

Lạc Bắc chỉ nghĩ như vậy rồi đẩy cửa ra.

Bên ngoài phòng, ánh mặt trời ấm áp, hơi có chút chói mắt. Sau khi thở ra một cái, Lạc Bắc mở mắt ra mà quan sát.

Trước cửa là một cái sân nhỏ giống như của một gia đình bình thường, có trồng một ít rau xanh. Bên cạnh vườn rau là một đám hoa tím lác lác trong gió. Tuy nhiên Lạc Bắc cũng phát hiện nơi mình đang đứng là ở trên một ngọn núi.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

biglove

12-12-2012, 01:13 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

21. Chương 20: Tượng Thần Bị Nứt. Tới Côn Luân.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Ngọn núi này cũng giống như ngọn núi vô danh ở La Phù tuy nhiên lại rất cao. Dưới chân Lạc Bắc chính là biển mây màu trắng.

Nhìn xuống biển mây, đỉnh núi giống như một hòn đảo nhỏ, dưới ánh nắng giữa trưa thể hiện một sự nguy nga.

Lạc Bắc liếc mắt một cái thì thấy trên đỉnh núi ngoại trừ các loại cây cối rất lạ ra còn thể hiện một thứ khí thể không tầm thường.

Mà bên trên đó còn có rất nhiều những đỉnh đài, cung điện được xây dựng với phong cách cổ xưa. Thậm chí Lạc Bắc còn nhìn thấy nhu đám cây cối và đỉnh đài đang lơ lửng trên đỉnh núi.

Cái đỉnh núi giống như rồng nằm trên biển mây tràn ngập linh khí trong trời đất.

- Rốt cuộc thì đây là đâu? - Trong lúc nhất thời, Lạc Bắc không giữ được sự bình tĩnh.

- Người...người đã tỉnh?

Một âm thanh nho nhỏ chợt vang lên.

Trên cái thềm đã lẫn trong mây, một thiếu niên mặc áo bố màu xanh hơi kinh hoàng mà bật dậy.

Thiếu niên đó so với Lạc Bắc còn gầy hơn một chút. Bộ áo bố của y ở trong gió khiến cho thân hình của y càng thêm gầy yếu. Mà trong ánh mắt của thiếu niên lại không giấu được sự hèn mọn.

Mãi cho tới khi y bật thốt lên tiếng, Lạc Bắc mới phát hiện ra y đang ngồi dưới bậc thang. Lạc Bắc ngăn người ra mà hỏi:

- Người là ai? Đây là đâu?

- Ta...ta tên Lận Hàng. Nơi này...này là Thục...Sơn. Người ở đây chờ một chút, ta đi thông báo cho Minh Triết sư huynh.

Sau khi nói xong, thiếu niên liền xoay người nhanh chóng lao xuống khỏi thềm đá. Không ngờ y lại là một người thọt chân và nói lắp.

- Nơi này chính là Thục Sơn? - Lạc Bắc đứng thẳng người, ngơ ngác nhìn cảnh tượng xung quanh mà lẩm bẩm.

Đột nhiên có mấy tiếng động vang lên, rồi một tia kiếm quang màu trắng và màu vàng lao xuống trước mặt Lạc Bắc.

Từ đạo kiếm quang màu trắng xuất hiện một gã mặc trường bào màu lam, tướng mạo chừng ba mươi mốt tuổi, mặt trắng, tóc đen được búi lên đỉnh đầu. Nhìn qua, có thể nói y là một người phóng khoáng.

Mà đạo kiếm quang màu vàng là một thanh niên mặc trang phục màu xanh, bên trên có điểm một thứ gì đó màu đen nhìn như bộ giáp. Khuôn mặt của y được tô điểm bởi đôi mày rậm, mắt to.

- Chậc chậc! Đúng là căn cốt hiếm có.

Vừa mới xuất hiện trước mặt Lạc Bắc, người thanh niên đó liền thốt lên tiếng khen ngợi.

Thục Sơn...

Khung cảnh nơi đây so với tiên cảnh trong đầu Lạc Bắc trước kia cũng không khác nhiều lắm. Sau khi người thanh niên mặc trang phục màu xanh kia khen ngợi một tiếng liền không nhiều lời, vung tay một cái. Ngay lập tức một đạo kiếm quang xuất hiện đưa Lạc Bắc và người trung niên kia vọt thẳng về phía một ngọn núi. Cả hai người không biết rằng Nguyên Thiên Y đã phong tỏa pháp thuật toàn thân Lạc Bắc. Những cơn gió lồng lộng giữa trời cao làm cho Lạc Bắc không mở mắt ra được, thậm chí không cách nào thở nổi. Nhưng sau khi hạ xuống đất, Lạc Bắc lại phát hiện mình đang đứng trước một ngôi điện với cái mái cong, bên trên đỉnh còn có một hạt châu màu đỏ thắm. Dưới mặt đất và xung quanh ngôi đền hoàn toàn là bạch ngọc. Toàn bộ diện tích của ngôi đền cũng không rộng lắm, giống như ngôi lầu của một phủ hào. Tuy nhiên cái ngôi lầu này lại nằm ở trong một cái hạp cốc, hai bên là khe sau dựng đứng. Nhìn toàn cảnh, cả ngôi đền giống như một viên minh châu. Đằng sau còn có một cái thác nước đổ xuống khiến cho nó càng thêm sinh động.

- Sư phụ! Sư bá.

Người thanh niên mặc trang phục màu xanh và người trung niên áo lam đứng trước cánh cửa khép hờ mà kính cẩn thốt lên.

- Vào đi.

Một âm thanh ôn hòa vang lên rồi cánh cửa mở rộng ra. Một làn nước từ cái thác chảy xuống chính giữa căn phòng, bên trong có đặt tám cái ghế bằng gỗ tử đàn. Trong căn phòng có sáu, bảy người mặc trang phục khác nhau nhưng chỉ có hai người đang ngồi. Một người mặc đạo bào màu tím, tóc được buộc lại sau lưng. Lạc Bắc liếc qua một cái không ngờ cảm thấy thần thái của người đó có vài phần giống với Nguyên Thiên Y, không hề nhiễm một chút bụi trần, không mang theo chút khói lửa nhân gian. Chỉ có điều Nguyên Thiên Y thì cao ngạo và lạnh như băng chẳng khác nào một đóa sen trắng sinh trưởng trên núi cao. Còn người thanh niên mặc đạo bào màu tím thì vẻ mặt lại hết sức ôn hòa khiến cho người ta có cảm giác như đang tắm trong gió xuân. Người còn lại mặc một chiếc áo dài đen, sắc mặt âm trầm nhưng chỉ cần liếc mắt cũng có thể thấy đó không phải là nhân vật tầm thường.

Trong lúc Lạc Bắc đang tò mò quan sát những người này thì người mặc đạo bào màu tím cũng chính là Vũ Nhược Trần hơi cười cười. Cũng giống như Nguyên Thiên Y, y chính là người được coi là thiên tài thứ hai trong vòng năm trăm năm qua.

Người mặc áo đen ngồi bên cạnh y với sắc mặt âm trầm chính là sư đệ. Ở trong giới tu đạo được mọi người gọi là Tu La tên là Yến Kinh Tà chưởng quản một số ngọn núi của Thục Sơn. Vào lúc này, Vũ Nhược Trần nhìn thoáng qua Yến Kinh Tà đang ngồi bên cạnh mình rồi hỏi người đứng bên cạnh y là Tần Phong:

- Khi các người tới Tử Huy đạo quan cũng chỉ có một cái kẻ này là người sống?

- Đúng vậy thưa sư bá.

Tần Phong có nét mặt trung hậu, lưng đeo một thanh trường kiếm dài mỏng nhìn lớn tuổi hơn Vũ Nhược Trần rất nhiều nhưng lại gọi y là sư bá liền gật đầu một cách kính cẩn.

- Nhìn người cả người không có một chút đạo lực nào chẳng lẽ không phải là đệ tử của Tử Huy đạo quan? - Yến Kinh Tà đột nhiên lên tiếng hỏi Lạc Bắc.

Lạc Bắc gật đầu:

- Ta vừa mới được Thanh Hư chân nhân nhận làm đệ tử, vẫn chưa được truyền thụ cái gì.

- Người vừa mới được hán thu làm đệ tử?

- Đúng vậy.

Dưới sự truy vấn của Yến Kinh Tà, Lạc Bắc thuật lại bắt đầu từ khi được Thanh Hư chân nhân cứu từ trong miệng chó dữ rồi dẫn vào trong mật thất, nhìn thấy Tử Hà chuyển sinh đan như thế nào. Cho tới mình, thì Lạc Bắc cũng chỉ nói như nói với Thanh Hư chân nhân rằng bản thân là hài đồng ở khu vực vùng núi gần đó.

- Xem ra đúng là Thanh hư âm thầm luyện chế Tử Hà chuyển sinh đan, lại gặp được kẻ này có tư chất cực cao nên muốn lấy thân thể nhưng không ngờ lại bị cao nhân phát hiện khiến cho hình thần bị diệt. Không thể ngờ được Thanh hư lại độc ác như vậy, đúng là tự chịu. Đáng tiếc Thanh Huyền chắc là phản đối cách làm của y cho nên mới bị nhốt tới chết.

Trên sắc mặt âm trầm của Yến Kinh Tà lóe lên một tia sáng khiến cho cả căn phòng giống như có một tia chớp xuất hiện. Lạc Bắc không tự chủ được mà ngây người.

- Sư phụ! Tại sao Thanh Hư chân nhân lại giết đệ tử trong đạo quán của mình, lại dùng máu tươi và sinh hồn của họ để luyện chế Tử Hà chuyển sinh đan? - Tên thanh niên mặc trang phục màu xanh đưa Lạc Bắc cũng chính là Ngao Hoàng - Đệ tử thứ sáu của Yến Kinh Tà không nhịn được mà lên tiếng hỏi.

Yến Kinh Tà cười lạnh:

- Lấy máu tươi và sinh hồn của người tu đạo để luyện chế thì càng thêm hiệu quả. Nhưng sợ bị người ta phát hiện cho nên tên điên đó chỉ còn cách giết đệ tử của mình.

Ngao Hoàng gật đầu, làm như vẫn còn sợ hãi:

- Cũng không biết cao nhân kia là ai mà hơi thở lưu lại đủ khiến cho người ta sợ hãi tới vậy?

- Ngoại trừ tông chủ Nguyên Thiên Y của phái La Phù ra thì còn ai có thể phát tay phát ra Lưu Ly kim quang có uy lực sát thần diệt tiên như vậy. - Vũ Nhược Trần thản nhiên nói.

- Tông chủ Nguyên Thiên Y của phái La Phù?

Ngoài trừ Yến Kinh Tà ra nhưng người còn lại đều hít một hơi thật sâu.

“Sư phụ cứu ta?” Lạc Bắc cũng giật mình không nhịn được mà nhìn Vũ Nhược Trần. Nhưng khi ánh mắt của Lạc Bắc nhìn tới thì Vũ Nhược Trần cũng nhìn qua cửa sổ lên bầu trời xanh mà không biết đang nghĩ tới điều gì.

- Nguyên Thiên Y làm việc dựa theo cảm xúc của bản thân. Lần này ra tay, tin tức chắc chắn sẽ không bị lan ra.

Sau một lát, Vũ Nhược Trần quay đầu lại:

- Tử Huy đạo quan là môn hạ dựa vào Thục Sơn trong phạm vi trăm dặm. Chúng luyện Tử Hà chuyển sinh đan mà chúng ta không hay biết, thật khó ăn khó nói. Sau này đối với các môn phái phụ thuộc, chúng ta cũng phải cho đệ tử chú ý tới hành vi ngày thường của y, không thể để tái diễn những việc như thế này được.

Đám người Yến Kinh Tà cùng gật đầu. Vũ Nhược Trần lại nhìn Lạc Bắc:

- Người có tên không?

Lạc Bắc gật đầu:

- Ta tên Lạc Bắc.

- Lạc Bắc! Cái tên không tồi.

Vũ Nhược Trần lại nhìn Lạc Bắc:

- Tử Huy đạo quan cũng coi như là ngoại môn của Thục Sơn chúng ta. Tuy rằng Thanh Hư phạm phải sai lầm lớn nhưng người cũng có thể coi như là đệ tử Thục Sơn. Người có bằng lòng làm đệ tử Thục Sơn hay không?

Thục Sơn phi kiếm xuất thiên hạ.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

biglove

12-12-2012, 01:16 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

22. Chương 21: Đóa Hoa Tuyệt Thế, Thiên Phá.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Nghĩ tới kiếm quang mà bản thân nhìn thấy hôm trời tối ở bãi than ma, lại nghĩ tới Nguyên Thiên Y đã nói với mình phải tu luyện được kiếm nguyên bản mệnh mới được quay về La Phù, Lạc Bắc không hề do dự liền gật đầu:

- Ta đồng ý.

Vũ Nhược Trần mỉm cười, quay đầu nói với Yến Kinh Tà:

- Nếu Lạc Bắc do đệ tử của đệ phát hiện vậy thì hẳn do đệ chỉ dạy đi.

- Được.

Yến Kinh Tà gật đầu tuy nhiên trong ánh mắt lạnh lùng lại toát lên một sự hưng phấn. Mà đám người Ngao Hoàng đứng bên cạnh y cũng không giấu được sự vui mừng.

Ai cũng có thể thấy được căn cốt của Lạc Bắc như thế nào. Có thể có được một người sư đệ như vậy, tương lai không chừng sẽ làm cho họ rạng rỡ hơn nhiều.

Sau cái gật đầu của Yến Kinh Tà, Lạc Bắc chính thức trở thành đệ tử của Thục Sơn.

.....

Ngư Tảo vốn là một thị trấn bình yên bên bờ biển nhưng tới chính Ngọ ngày hôm nay lại vô cùng náo nhiệt.

Hơn ba trăm thôn dân ăn mặc quần áo đẹp đẽ, khua chiêng gõ trống, múa kỳ lân, khiêng theo đồ tế lễ từ từ đi tới cái miếu bên bờ biển.

Đây là lễ hội long trọng hàng năm ở Ngư Tảo.

Trong ngày hôm nay, những thôn dân xung quanh sẽ tập trung lại trước miếu Hải Thần để thắp hương tế bái, cầu cho mưa thuận gió hòa, rời bến bình an.

Bọn họ bái tế chính là một pho tượng nữ thần giống như Quan Âm.

Trong truyền thuyết của vùng duyên hải này thì đó chính là người nhân từ, cứu khổ cứu nạn. Nên gần như trên tất cả các thuyền cá đều có tượng của người.

Đám ngư dân đều tràn ngập lòng thành kính. Cuộc sống của con người vốn rất gian khổ, nếu rời bến gặp nạn, hoặc vụ mùa kém đi thì cuộc sống càng thêm khó khăn. Vì vậy mà sự khẩn cầu của họ đối với thần linh lại càng thêm tôn kính, cho nên cái miếu cũng hết sức tráng lệ.

Sau khi trưởng giả được mọi người tôn kính nhất thắp hương, ba trăm ngư dân quỳ xuống trước miếu mà cầu nguyện. Tuy nhiên không ai lại ngờ rằng vào lúc này pho tượng màu vàng cao ba trượng trong miếu lại vang lên những tiếng rắc rắc.

Mấy trăm thôn dân nghe thấy liền ngược mắt nhìn lên thì chỉ thấy nơi ngực của pho tượng xuất hiện một vết nứt.

Hóa ra cái thanh âm kia là tiếng pho tượng bị nứt.

Đang yên đang lành, tại sao pho tượng lại bị nứt ra. Chẳng lẽ pho tượng muốn báo cho mọi người biết có chuyện đáng sợ sắp xảy ra hay sao?

Sắc mặt mấy trăm thôn dân liền thay đổi.

Tuy nhiên đúng vào lúc này, đám thôn dân đột nhiên phát hiện có một vầng ánh sáng màu vàng chẳng khác gì ánh mặt trời giữa trưa xuất hiện.

Vầng ánh sáng chói mắt xuất hiện giữa không trung giống như tia chớp lao thẳng về phía Tây với tốc độ càng lúc càng nhanh. Ngay cả mặt nước trên biển cũng bị uy thế của ánh sáng làm cho dạt sang hai bên mà xuất hiện một cái khe thật sâu.

Từ trên bầu trời trút xuống những luồng uy áp vô hình khiến cho tất cả những người dân đang quỳ lại đều run rẩy.

Chỉ có điều những làn uy áp vô hình đó khiến cho đám thôn dân cảm nhận bên trong vầng ánh sáng ẩn chứa một thứ lực lượng hủy thiên diệt địa.

Đây là sự trùng hợp?

Hay là tượng thần thật sự biết rằng thứ lực lượng hủy thiên diệt địa đó xuất hiện mà sợ hãi tới mức tim cũng phải nứt?

- Ai vậy?

Trên Thần Châu, người tu đạo có quá nhiều. Ở cách cái thôn này chưa tới trăm dặm cũng có những người tu đạo. Vốn những người đó đều đang đứng trước một cái lò luyện đan, hợp lực luyện chế một lò đan dược. Tuy nhiên dưới uy áp của vầng ánh sáng, bọn họ cũng bị nứt cả tâm thần, không khống chế được ngọn lửa mà làm cho lò luyện đan nổ tung.

Tất cả ngẩng đầu nhìn lên cao thì thấy vầng ánh sáng đó là do một người ngự không phi hành gây ra. Mà phương hướng người đó đi lại chính là vị trí của Côn Luân.

Nam La Phù, Bắc Sắc Lặc. Đó là câu nói trong miệng của người tu đạo về sự thần bí của phái Sắc Lặc và La Phù. Đây không phải là truyền thuyết vô căn cứ nơi đầu đường xó chợ. Cho dù tất cả các môn phái mạnh như Thanh Thành, Không Động thì sau khi truyền thụ pháp quyết đặc ý của mình cho đệ tử, sư phụ cũng thường nói thêm một câu đó là truyền nhân của La Phù và Sắc Lặc đi lại trên thế gian đều có tu vi kinh thể hải tặc, không phải các môn phái tu đạo bình thường có thể địch nổi. Vì vậy mà chớ có xung đột với họ.

Nhưng hai câu đó cũng vẫn chưa đầy đủ mà đầy đủ phải là Tây Côn Luân, Nam La Phù, Bắc Sắc Lặc.

Mặc dù mấy trăm năm trôi qua, thế gian có bao nhiêu môn phái biết tới La Phù và Sắc Lặc hay không nhưng các môn phái tu đạo không có ai là không biết tới Côn Luân.

Bởi vì cách đây mấy trăm năm, Côn Luân đã là môn phái lãnh tụ thiên hạ, cho tới bây giờ vẫn vậy.

Vô số môn phái tu đạo nhỏ bé đều phải chịu sự sai khiến của Côn Luân. Cho dù lớn như phái Thanh thành cũng phải chịu sự quản thúc của họ.

Côn Luân lệnh một mặt chính là lệnh bài của Côn Luân có thể điều động vô số môn phái tu đạo. Những người tu đạo trong môn phái nhỏ thường nói với đệ tử của mình rằng đó là thứ khó có thể cầu được.

Thậm chí nó còn tương đương với cơ nghiệp tích lũy mấy trăm năm, mấy ngàn năm.

Chút cơ nghiệp đó không chỉ có được linh mạch đầy đủ linh khí mà còn có vô số đệ tử môn nhân với tu vi cực cao, đồng thời còn không một ai dám có tâm đối địch.

Trong phái Côn Luân có mười người với tu vi cực cao được các môn phái tu đạo trong thế gian gọi là Côn Luân thập đại kim tiên. Trong truyền thuyết thì mười người này, mỗi người đều có tu vi vô địch. Rất nhiều người tu đạo có thiên tư bất phàm đều hoài nghi với cái truyền thuyết đó. Bởi vì giống như Ngủ trâu kim long trong truyền thuyết là thần thú cấp cao nhất cũng chưa bao giờ xuất hiện. Mà càng là cường giả thực sự thì lại càng thích xa rời chúng sinh, quan sát cảm giác của sinh linh. Bên trong mỗi môn phái có thể

xuất hiện, ba tới bốn người thì người ta còn có thể hiểu được. Nhưng nói tới mười người mà mười người đó lại không phải là giao long, đó chính là ngũ trảo kim long thì thật sự khiến cho người ta khó tin. Tuy nhiên chỉ cần đi qua Côn luân chứng kiến bộ mặt thật sự thì người tu đạo từ nay về sau không hề dám hoài nghi điều đó nữa.

Một cái vòng xoáy chín tầng, cách mặt nước biển nghìn trượng. Côn Luân là đạo môn thống lĩnh thiên hạ có linh mạch đầy đủ linh khí nhất với nhiều loại linh thú nhưng cũng giống như phần lớn môn phái khác ở nơi cửa sơn môn cũng có trận pháp che mắt thế nhân.

Chính giữa chín vòng xoáy là một hòn đảo tiên với những dòng linh tuyến mọc đầy hoa thơm cỏ lạ. Ở phía Tây có một cái ao không ngờ toàn là thạch nhũ quỳnh dịch hiếm có trên thế gian, chỉ xuất hiện ở những nơi có linh mạch đầy đủ linh khí. Chỉ cần một giọt là có thể bồi nguyên, tiết kiệm ngàn ngày khổ tu.

Tại trung tâm của hòn đảo nhỏ đó chính là cấm địa của Côn Luân.

- Hẳn đến.

Tại sườn đông của hòn đảo nhỏ, trước một cái hồ đầy hoa sen màu trắng có một nam tử mặc trường bào màu kim, tóc dài gần chấm đất đột nhiên mở miệng nói ra câu đó.

Mặc dù người này đứng lẳng lẳng ở đó nhưng toàn thân lại tản ra một thứ khí thế vương giả đỉnh thiên lập địa.

Cái ao sen màu trắng trước mặt y tản ra linh khí nồng đậm khiến cho người ta rung động. Tuy nhiên trên khuôn mặt trắng muốt của y, đôi mắt vẫn chưa hề mở ra.

.....

- Hoàng Vô Thần.

Vàng ánh sáng kim sắc với khí thế hủy thiên diệt địa còn cách Côn Luân chừng trăm dặm thì một âm thanh lạnh lùng chợt vang lên, vọng khắp cả chu vi mười vạn dặm xung quanh Côn Luân.

- Ta đã tới đây. Người còn không ra gặp ta?

Thanh âm đó mặc dù lạnh lùng nhưng chẳng khác gì tiếng sấm trên chín tầng trời từ trên cao giáng xuống giống như những cây châm đâm vào nguyên thần của người khác. Ngay cả đại Tu di chính phản cứu cung tiên trận che phủ toàn bộ Côn Luân cũng không thể ngăn cản.

Đệ nhất môn phái đương thời được tất cả người tu đạo trong thiên hạ kính ngưỡng với hơn mười vạn đệ tử vậy mà dưới âm thanh lạnh lùng đó có mấy vạn người sắc mặt trắng bệch như bị sét đánh trúng.

Thập nhị chư thiên bí ma thần âm!

Đây là một trong những công pháp tối cao của Đại Tự Tại cung. Cho dù là cung chủ hiện nay của Đại Tự Tại cung là Huống Hàm Nguyệt thì triển cũng không có được uy lực như vậy.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

biglove

12-12-2012, 01:18 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

23. Chương 22: Diệt Thế Ma La Kinh Tràng. La Thần.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Không ngờ y lại chủ động tới Côn Luân.

- Làm việc quyết đoán. Xem ra ta đã coi thường hẳn.

Trên hòn đảo ở trung tâm của Côn Luân có mấy người vẫn không chịu ảnh hưởng của thần âm cùng ngừng đầu nhìn lên với ánh mắt sáng ngời.

Tại vòng thứ ba của chín vòng xoáy có một ngọn núi cao tới vạn trượng được che phủ bởi sương mù. Ở đây có một cái cột đá điêu khắc hình phật.

Nhưng cái cột đá đó cũng không có sự uy nghiêm thánh khiết giống như những cột đá điêu khắc hình phật bình thường khác mà lại tràn ngập sát khí và lệ khí.

Bởi vì rõ ràng cái cột đá hình phật đó được tạo thành từ đầu người.

Liếc mắt mà nhìn có thể thấy ít nhất phải hơn một ngàn cái đầu. Hơn nữa những cái đầu đó mặc dù chỉ còn lại xương trắng nhưng phần lớn vẫn còn một số pháp lực đang dao động. Số pháp lực dao động đó khiến cho người ta cảm nhận được chủ nhân của những cái đầu này không hề tầm thường.

Có thể nói những cái đầu này hầu hết là của cường giả có tu vi cực cao.

Ở đây có một người đang khoanh tay đứng mà ngừng đầu lên.

Người này rõ ràng là nam tử kiêu ngạo đeo mặt nạ bạc đã xuất hiện ở trong dãy La Phù ngày đó.

Hiện tại trong mắt y ngoại trừ sự kinh ngạc còn có một ngọn lửa cuồng nhiệt thiêu đốt. Không khí xung quanh người y như bị ảnh hưởng bởi ánh mắt đó mà bốc cháy.

- Nguyên Thiên Y! Côn Luân ta và La Phù người không liên quan tại sao người vô cớ xông tới đây?

Nam tử ngồi đối diện với ao hoa sen vẫn nhắm mắt như trước nhưng nhẹ nhàng thốt lên một câu đó. Thanh âm của gã vào lúc nam tử mang mặt nạ bạc ngừng đầu lên cũng vang vọng toàn bộ không trung của Côn Luân.

- Hôm nay người và ta nhất định phải đánh một trận, cần gì phải nói nhiều?

Trong vầng sáng màu vàng đó đúng là Nguyên Thiên Y mặc bộ áo trắng bằng vải bố đi chân trần. Chỉ có điều trong đôi mắt lạnh lùng của y lại lóe lên một bông hoa tuyết thể, tựa như một đóa tuyết liên trên đỉnh núi.

- Hoàng Vô Thần! Nếu người dám phái người tới La Phù ta, chẳng lẽ không dám ra đây đánh với ta một trận?

- Người này là tông chủ Nguyên Thiên Y của phái La Phù?

Đệ tử của Côn Luân độc hưởng linh mạch cả ngàn năm, công pháp lại tinh thâm nên các môn phái bình thường không thể nào sánh được. Mỗi đệ tử của Côn Luân đi ra ngoài đều ở phía trên cao, không coi người tu đạo bình thường vào đâu. Tuy nhiên khi người này tới cách đó cả trăm dặm, chỉ riêng uy áp của y tỏa ra cũng đủ khiến cho phần lớn đệ tử của Côn Luân từ toàn thân cho tới nguyên thần đều lạnh run người.

Vị cường giả của Côn Luân độc nhất vô nhị trong truyền thuyết, đã mấy chục năm chưa từng xuất hiện là Hoàng Vô Thần vẫn đứng lẳng lặng ở đó như không nghe thấy lời nói của Nguyên Thiên Y.

Khoảng cách trăm dặm trong nháy mắt đã bị vượt qua. Nguyên Thiên Y đứng trước Đại tu di chính phản cửu cung tiên trận không nghe thấy Hoàng Vô Thần trả lời mình liền nở nụ cười lạnh lùng rồi thốt lên một chữ:

- Phá.

Nguyên Thiên Y đứng trong hư không, mái tóc dài phát phối chợt đưa tay ra.

Nước biển trong phạm vi mấy trăm vạn dặm chợt dựng lên tạo thành một con sóng lớn giống như mấy con cự long đang gầm rú. Bên trong con sóng cao tới mấy ngàn trượng đó còn có vô số những tia chớp liên tục lóe lên.

Sáu cái cột lửa chợt dựng lên thẳng đứng lên cao, một đóa hỏa hồng liên to tới mấy trăm trượng lập tức nổ rộ trên không trung.

- Thiên Âm quý thủy thần lôi.

- Lục đạo Phật nghiệp hỏa hồng liên.

Chân khí quý thủy trong nước biển ngưng tụ thành thủy lôi sinh sôi liên tục, lại lấy kim hỏa bắc đầu làm vật dẫn tụ tập ngọn lửa U Minh tạo ra đóa hỏa hồng liên nở rộ. Pháp chú diệt thể chỉ xuất hiện vài lần trong mấy ngàn năm qua chẳng hề có một chút lưu tình lao thẳng vào đại tu di chính phản Cửu cung trận của Côn Luân.

Đại tu di chính phản cửu cung trận dựa vào trời đất bao la vô hạn, là một trong những trận pháp phòng ngự mạnh nhất thế gian. Nguyên Thiên Y phát ra hai loại pháp quyết hủy thiên diệt địa đập trúng Đại tu di chính phản cửu cung trận cũng chỉ làm cho không gian xung quanh Côn Luân xuất hiện những gợn sóng.

Tuy nhiên khi chữ “Phá” vừa mới thốt ra, trong tay Nguyên Thiên Y lại xuất hiện một tia sáng màu vàng óng như lưu ly. Tia sáng đó lao thẳng vào Đại Tu di chính phản cửu cung trận liền tản ra vô số những điểm sáng nhỏ li ti.

- Không Sinh diệt hải lưu ly quyết.

Những tia sáng nhỏ như hạt cát lại ẩn chứa uy lực diệt thần, diệt tiên nổ tung khiến cho biển thần lực bao phủ Côn Luân giống như một cái vỏ trứng bị vỡ nát. Mấy trăm cột lốc xoáy màu trắng từ dưới đáy biển lao thẳng lên trời.

Lốc xoáy! Sóng biển! Trên bầu trời xuất hiện màu đỏ sẫm như trời đất biến sắc, mây đen cuộn cuộn cùng với những tia chớp giống như những con rắn đang nhảy múa.

- Trời cũng phá.

Đám ngư dân ở cách đó ngàn dặm nhìn thấy cảnh tượng đó mà đầu óc trống rỗng, chỉ còn lại duy nhất một cái suy nghĩ đó mà thôi.

Đại Tu di chính phản cửu cung trận trong truyền thuyết có thể ngăn cản mọi pháp thuật, không một ai dám thử uy lực của nó không ngờ lại bị Nguyên Thiên Y đánh nát.

Đây chính là uy lực của tiên nhân trong truyền thuyết đó sao?

Hòn đảo trong chính vòng xoáy của Côn Luân sau khi Đại Tu di chính phản cửu cung trận bị đánh tan liền tản ra vô số cương khí cùng với pháp lực từ pháp quyết diệt thể của Nguyên Thiên Y tung hoành khắp nơi. Vô số đệ tử của Côn Luân trong nháy mắt bị áp lực làm cho nguyên thần bị tổn thương mà phun máu tươi.

Trên những hòn đảo vô số những cung điện hoa mỹ bị nghiền nát thành bột mịn.

Mà xung quanh, pháp lực lan tới đâu, cây cối gãy nát linh thú kêu rên tới đó.

Trên bầu trời, mây đen cuộn cuộn, ngọn lửa và những tia chớp lóe lên liên tục. Hàng tỉ tấn nước biển bị bốc lên không trung hóa thành mưa rơi xuống. Nhưng những giọt mưa đó không giống như bình thường mà khiến cho cả Côn Luân giống như địa ngục.

- Dám xâm phạm Côn Luân ta!

Côn Luân thống lĩnh thiên hạ hơn một ngàn năm, số lượng người có tu vi cực cao nhiều không đếm xuể. Gần như ngay vào lúc Nguyên Thiên Y phóng thích đạo thứ nhất Thiên Âm quý thủy thần lôi thì có mấy người không nhịn được lao ra.

Một đạo cầu vòng bảy màu cùng với chín mươi một đạo ánh sáng màu đen, năm làn khói màu sắc rực rỡ cùng lao về phía Nguyên Thiên Y.

Đạo cầu vòng chính là Phật Hỏa do khí dương cương tạo thành, trong đó có phối hợp cả tâm ý - Chính là Ly hợp thần quang.

Mà chín mươi một đạo màu đen chính là Ma Thần Toa được luyện từ sắt ngàn năm dưới đáy biển ẩn chứa hơi lạnh chí hàn của băng tuyết như muốn đóng băng nguyên thần của người khác mà thành.

Còn năm đám mây nhiều màu kia chính là Thái Ất yên la sử dụng cấm chế ngũ hành hội tụ linh khí mà luyện chế thành phi kiếm.

Côn luân trải qua ngàn năm được công nhận là có đạo thuật đệ nhất thiên hạ hoàn toàn không phải hư danh. Mà ba người đang tới chính là ba người nổi bật trong đám đệ tử đời thứ hai tu vi không hề thua chưởng giáo của các môn phái bình thường. Ba người này phối hợp rất ăn ý. Ly Hợp thần quang niệm có tốc độ cực nhanh khiến cho đối thủ trở tay không kịp. Ma Thần toa với uy lực kinh người dùng làm chủ công. Thái Ất ngũ yên la là pháp bảo có sức phòng ngự rất mạnh.

Vì vậy mà khi ba người đối địch mặc dù không trực tiếp phóng thích pháp thuật công kích nhưng uy lực phối hợp thì ngược lại so với người tu đạo bình thường phóng thích pháp thuật công kích còn mạnh hơn mấy lần.

Pháp thuật pháp bảo phát ra uy lực đối địch không chỉ ở chỗ pháp thuật của nó mà còn xem sử dụng xảo diệu hay không. Mấy trăm năm qua có rất nhiều người tu luyện nội đan đạo pháp khi tới Tâm Động kỳ lại thua tu vi của người tu đạo chỉ tới Dung Hợp kỳ. Mà ba người kia hiển nhiên là cao thủ chân chính, không thuộc về cái loại người tu đạo cổ hủ chỉ biết tu luyện không biết đối địch.

Tuy nhiên một đòn liên thủ của ba người cũng bị hụt.

Nên nhớ rằng một khi sử dụng pháp bảo để đối địch thì đều dùng thần thức tập trung vào vị trí của đối phương mà tiếp xúc trong nháy mắt. Đối phương cũng có thể phóng thích pháp bảo đối địch nhưng rất ít khi thất bại.

“Sao có thể như vậy?”

Nguyên thần của cả ba người đều chấn động vì họ phát hiện ra nguyên nhân khiến cho đòn tấn công của mình thất bại là vì họ mất đi sự cảm ứng về vị trí của Nguyên Thiên Y.

Vạn pháp quy nhất, huyền hóa thành không.

Ta tức là trời, ta tức là đất. Đó chính là cảnh giới Vô mà Nguyên Thiên Y đã nói với Lạc Bắc.

Nguyên Thiên Y chỉ bước chân một cái mà như vượt qua giới hạn của không gian và thời gian khiến cho Ly hợp thần quang và những tia sáng đen từ bốn phương tám hướng đang lao về phía y liền tụ lại ở phía sau. Mấy tia sáng vàng từ trong tay Nguyên Thiên Y bắn ra trong nháy mắt đánh tan ánh sáng bảy sắc cầu vồng của Thái Ất ngũ yên la.

Ba người kia bị ánh sáng màu vàng đánh trúng liền văng ngược trở lại, rơi xuống nước mà không biết sống chết thế nào.

Chỉ một cái nhấc tay đã phá được Đại tu di Chính phản cửu cung trận, đánh tan sự liên kết của ba cao thủ Côn Luân. Cho tới lúc này, Nguyên Thiên Y mới thể hiện thực lực chính thức của mình.

- Tông chủ Nguyên Thiên Y của La Phù?

Nhưng vào lúc này, tại vòng thứ năm, trên một hòn đảo của phái Côn Luân có một nữ tử mặc cung trang nhìn giống như tiên tử trên cung trăng đang đứng trong một cái sơn cốc tràn ngập chướng khí. Xung quanh thân thể của nàng có mười hai hạt châu trong suốt đang tỏa ra ánh sáng bảo vệ. Đồng thời còn có một cô bé đang đứng ngơ ngác nhìn lên bầu trời. Pháp lực tản ra cuộn theo đá núi cùng với nước chạm phải làn ánh sáng kia thì hóa thành bột phấn. Bên trong vàng sáng, cô bé búi tóc mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng khuôn mặt lại hết sức thanh tú. Chỉ cần nhìn ánh mắt linh lợi, thân hình và khuôn mặt của nàng thì có thể khẳng định sau khi trưởng thành cũng có thiên tư quốc sắc giống với nữ tử vận cung trang bên cạnh. Trong tay cô gái có một cái nhánh cây. Trước mặt cô bé có vẽ mấy bức tranh nhìn giống nhau như đúc đều vẽ một người thiếu niên ăn mặc quần áo rách nát.

Thật ra cô bé luôn tới bên bờ cát này để vẽ tranh, nếu không thì nữ tử cung trang cũng không phải tìm tới sử dụng pháp bảo để bảo vệ cô.

Nhưng tại sao cô bé lại luôn vẽ cùng một bức họa như vậy thì chỉ có nàng mới biết. Hoặc là do cô còn quá nhỏ cho nên không muốn quên hình dạng của người trong bức tranh.

Vào lúc này, Nguyên Thiên Y đang giống như ma thần đứng ngạo nghễ trên bầu trời của Côn Luân, để lại ấn tượng rất sâu trong đầu óc mỗi một đệ tử bên dưới.

Một người mà dám tới khiêu chiến với một môn phái với mười vạn đệ tử như Côn Luân...

Áp lực hủy thiên diệt địa từ trên không trung tràn xuống khiến cho phần lớn đệ tử của Côn Luân đều chấn động Nguyên Thần mà lấy ra pháp bảo để bảo vệ bản thân.

- Thật sáng khoái. Đúng là tông chủ của phái La Phù.

Dưới uy thế như vậy, mặc dù một số đệ tử của Côn Luân có tu vi cao tuyệt, bản tâm kiên định nên chưa chịu ảnh hưởng tới Nguyên thần nhưng cũng vẫn sinh lòng sợ hãi, không dám đối địch với Nguyên Thiên Y. Tuy nhiên ở trên hòn đảo tại vòng thứ ba, nam tử mặc hồng bào đeo mặt nạ bạc đang đứng trước cái cột đá hình phật mà phát ra tiếng cười điên cuồng:

- Ha ha ha!

Mỗi tiếng cười của y vang lên tới tận chín tầng trời kéo theo tiếng núi sập đất lở vọng lại. Chỉ tiếng cười mà đã khiến cho sấm dậy trên chín tầng trời.

- Nguyên Thiên Y thật ngông cuồng. Tới đây. Để xem hôm nay rốt cuộc người mạnh hay ta mạnh. Ha ha. Hoàng vương! Đi thôi.

Tuy nhiên trong lúc tiếng cười điên cuồng vẫn còn vang vọng thì nam tử hồng bào chợt vỗ vào con dị thú có hoa văn màu vàng đen đang nằm bên chân rồi phóng lên cao. Trên người y tản ra pháp lực dao động khiến cho toàn bộ không trung trong nháy mắt biến thành màu đen.

Một tia sáng màu đen từ tay gã bắn ra nhưng trong tích tắc đã mở rộng ra vô hạn khiến cho mặt biển dưới chân Nguyên Thiên Y trong phạm vi mấy ngàn dặm dày đặc mây đen. Trong đám mây đen đó không ngờ mờ mờ ảo ảo một vật thể tối đen giống như pho thếp Phật, trên mặt có đầy những con chữ như con kiến. Một vài tranh vẽ cũng chỉ bằng móng tay.

Những tiếng nổ âm âm vang lên.

Trong đám mây đen vô số những tia chớp cùng với ngọn lửa trút xuống dày đặc. Trong nháy mắt những hỏa cầu và thiên thạch cùng giáng xuống, thậm chí kèm theo cả những con lốc xoáy. Thanh âm tràn ngập cả thế gian như bao phủ tất cả mọi thứ.

Một dải lửa đỏ rực hạ xuống vừa chạm vào biển khiến cho mặt biển đang màu đen liền biến thành màu trắng.

Cá, tôm, rân, ba ba... Nổi đầy lên mặt biển.

Mà những thi thể vừa mới nổi lên trên mặt biển lập tức bị ngọn lửa đốt cháy thành tro.

- Diệt Thế ma la tràng.

Trên mấy hòn đảo dưới biển, sắc mặt mấy người tu đạo bị nổ lò luyệt đan đều trắng bệch.

Nam tử mặc hồng bào vừa mới ra tay không ngờ khiến cho nhật nguyệt cảm ứng phát ra ngọn lửa đỏ rực biến cả phạm vi ngàn dặm thành cảnh tượng diệt thế ma la tràng thời Hồng hoang.

- La Thần tướng.

Thanh âm của Nguyên Thiên Y vẫn lạnh lùng như trước vọng ra xung quanh. Một vầng trăng lưỡi liềm tản ra ánh sáng khiến cho độc hỏa xung quanh bị đẩy ra.

La Thần tướng chính là nam tử mặc hồng bào đeo mặt nạ màu bạc. Mà theo người tu đạo trong thế gian thì y cũng chính là một trong thập đại kim tiên của Côn Luân đã đạt tới cảnh giới bất tử bất diệt.

- Chỉ một mình ngươi mà cũng dám đối địch với ta?

Tuy nhiên khi Nguyên Thiên Y bước ra từ trong đám mây đen thì chỉ nói thản nhiên một câu như vậy.

- Ha ha! Nguyên Thiên Y! Quả nhiên ngươi còn ngông cuồng hơn cả ta...

La Thần tướng mặc hồng bào nhìn thấy Nguyên Thiên Y lao ra thì giơ tay chop một cái, lập tức năm cột sáng to như cái thùng phá không lao tới. Nguyên Thiên Y giơ tay búng một cái pháp quyết khiến cho mười đóa kim liên to bằng cái bát ăn cơm xuất hiện va chạm với năm luồng sáng mà tiêu tan. Sắc mặt của Nguyên Thiên Y vẫn thản nhiên nhưng La Thần tướng thì run người, phát ra một tiếng rên nhỏ.

Trong lúc mặt đối mặt, La thần tướng vốn kiêu ngạo vô cùng ngay cả trời đất cũng không coi vào đâu lại chịu thua thiệt.

- Tu vi của Nguyên Thiên Y đúng là siêu phàm thoát thế.

Trong lúc nhất thời, trên các vòng những nhân vật cao tuyệt của Côn Luân đang quan sát trận chiến đều có ý nghĩ như vậy

- Không sinh diệt hải lưu ly quyết quả thật quá mạnh. Xem ra một mình ta không phải là đối thủ của người.

Sau khi rên lên một tiếng, âm thanh của La Thần tướng vang vọng khắp cả Côn Luân.

Ngay cả La Thần tướng cũng phải thừa nhận bản thân mà đối mặt với Nguyên Thiên Y cũng phải chịu thua thiệt. Nhưng tuy nhiên âm thanh của La Thần tướng so với vừa rồi lại còn kiêu ngạo hơn.

- Ha ha! Nếu đã vậy thì nhiều người thôi.

Trong tiếng cười điên cuồng, một cột khí đen từ trên đỉnh đầu của La thần tướng lao ra.

Khi đạo khí đen vừa mới xông ra, thân thể của La Thần tướng nhanh chóng khô quắt đi.

Luồng khí đen xoay xung quanh rồi trong phát chốc biến thành một thân hình cao tới trăm trượng nhìn giống như ma thần giáng phàm. Ma thần giống như một ngọn núi nhỏ có ba mắt, tám cánh tay cùng với răng nanh khiến cho nụ cười của y càng thêm dữ tợn. Ba mắt y mở to, đầu đội cái mũ bằng xương khô, trước ngực có hai con rắn khổng lồ màu đỏ quấn lấy đang há miệng phun lửa kèm theo khí đen.

Trên tám cánh tay thì cánh tay phía trên nắm Kim cương xử, hai cánh tay hướng về phía trước thì cầm trường kích song đầu dài trăm trượng. Một cánh tay thứ ba bên trái và cánh tay thứ ba bên dưới chấp trước ngực bắt các loại Chiết La ấn. Cánh tay thứ tư bên dưới buông thông năm ngón tay, trên ngón tay có một cái pháp tượng kim luân. Cánh tay dưới cùng bên trái cầm một cái tháp nhọn màu đen bên trên có phù văn lưu chuyển giống với Diệt thể ma la tràng. Còn cánh tay thứ tư cuối cùng thì chắn ngang bên khó mà bảo vệ thân thể.

Ma thần đó cũng không phải do pháp thuật biến thành mà là Nguyên Thần dung hợp lại thành thật thể tạo ra hóa thân của Minh Vương.

Người tu đạo trong thế gian đều biến pháp quyết tu luyện của Côn Luân không hề giới hạn. Nhưng nếu có người của môn phái khác tới đây nhìn thấy trận chiến có một không hai này chắc chắn sẽ vỡ tim mà chết. Bởi vì La thần tướng hiện ra không ngờ chính là hóa thân mà chỉ có tiên nhân Mật Tông khi độ kiếp mới có thể tạo ra.

Hóa thân vừa mới hiện hiện, thân thể của La thần tướng lập tức khô héo.

Tuy nhiên sau khi thân thể của La thần tướng nhanh chóng khô héo thì cái mặt nạ màu bạc chợt tỏa ra ánh sáng, rồi hai dòng khí màu xanh từ lỗ mũi trên mặt nạ xuất hiện khiến cho thân thể của y vốn khô héo đột nhiên căng lại như cũ, chỉ có đôi mắt trống rỗng tỏa ra ánh sáng màu lam. Trong phút chốc, toàn thân La Thần tướng giống như vật thể trong suốt bằng kim cương.

- Ha ha.

Thân xác của La Thần tướng đột nhiên trợn mắt phát ra tiếng cười điên cuồng. Hai tay y nhanh chóng bắt ba cái pháp quyết.

Nguyên thần ngưng tụ luyện hóa thân chính là bước cuối cùng khi pháp quyết đại thành của Mật tông, khiến cho hóa thân cô đọng trở thành thân thể thật sự, tương đương có thể bỏ quan thân thể dùng linh khí tinh khiết cùng với Nguyên thần mà tồn tại, thoát khỏi sinh tử luân hồi, thật sự đạt tới cảnh giới siêu thoát.

Nhưng ngay cả cái mặt nạ bạc của La thần tướng cũng là một thứ pháp khí trong số mười pháp khí hàng ma của Mật tông.

Thứ pháp khí cực mạnh của Mật tông đó chỉ cần một chút nguyên thần cũng có thể cô đọng nguyên khí mà bồi bổ cho thân thể khô héo. Cứ như vậy thân thể của La Thần tướng ngược lại giống như pháp bảo hùng mạnh trong tay hóa thân của mình.

Thân thể của La thần tướng cùng với hóa thân đứng một chỗ tất nhiên là nhiều hơn một mình Nguyên Thiên Y.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

biglove

12-12-2012, 01:18 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

24. Chương 23: Hóa Thân. Tự Chui Đầu Vào Rọ.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

La thần tướng xuất hóa thân, giác quan thứ sáu liền hòa cùng với hóa thân từ trên cao nhìn xuống Nguyên Thiên Y. Trong tầm mắt của y thì Nguyên Thiên Y vô cùng nhỏ bé. Huống chi hóa thân được cô đọng lại vô cùng mạnh với lực lượng tấn ra vô tận.

Trong lúc nhất thời, khí thế của La thần tướng quả thực đã đạt tới mức cao nhất.

Trong phạm vi ngàn dặm, gió, lửa lôi điện cũng xuất hiện khiến cho trời đất như bị vỡ ra.

Trong mấy hòn đảo của Côn Luân lại có người phun ra máu huyết bản mệnh mà bay ngược về phía sau. Hóa ra sau khi thấy La Thần tướng chịu thiệt, mấy người của phái Côn Luân đã phóng pháp bảo của bản thân về phía Nguyên Thiên Y. Nhưng hiện tại đúng vào lúc này, La thần tướng lại phóng ra pháp bảo va chạm với họ khiến cho nguyên thần của đám môn nhân chấn động, không chịu nổi.

Cấp bậc La thần tướng và Nguyên Thiên Y đánh nhau sống chết, người bình thường không thể nhúng tay được.

Uy lực của trận chiến khiến cho môn nhân của Côn Luân không chịu nổi. Tuy nhiên hình trăng lưỡi liềm lơ lửng vẫn vững vàng bảo vệ Nguyên Thiên Y. Nguyên Thiên Y chỉ bước một bước đã tới phía trước hai thanh đạo đao màu đen mà La thần tướng cầm trong tay.

- Chuyển thể nguyệt hoa pháp luân hay thật. Luận ánh sáng phòng ngự, pháp bảo của người có thể xưng là đệ nhất đương thời.

Nguyên Thiên Y một bước tới trước mặt liền chỉ một cái. Kim quang lóe lên, thân thể giống như kim cương màu lam của La Thần tướng liền hóa thành tro bụi. Tuy nhiên La thần tướng vẫn bình thản, ở cách đó trăm thước lại hóa ra một cái thân thể khác.

Không ngờ tốc độ của La thần tướng không hề kém hơn Nguyên Thiên Y, cái thân thể hóa thành tro bụi chỉ là cái bóng của La thần tướng còn lại.

Mất thấy uy lực của pháp thuật loại thiên kiếp vô dụng với Nguyên Thiên Y, La thần tướng cười điên dại rồi cầm pháp bảo trong tay mà đánh về phía Nguyên Thiên Y.

Dùng lực phá đạo.

Mặc dù không thi triển pháp thuật nhưng Kim Cương xử, trường kích, pháp tướng kim luân, pháp bảo Diệt thể ma la tràng không có cái nào mà không phải dùng thiên tài địa bảo luyện chế thành được cả tám cánh

tay vung lên giống như cầm mấy quả núi mà giáng xuống. Thường thường còn chưa hạ xuống, mặt biển đã bị kinh khí của nó làm cho lồm xồm rất sâu rồi xuất hiện sóng lớn.

- Tử Vân chứng?

Hóa thân của La Thần tướng từ Nguyên thần và linh khí trong trời đất có thể nói là pháp lực sinh sôi không ngừng. Cho dù là đập Nguyên Thiên Y không chết nhưng muốn đánh mấy ngày cũng không hề kiệt sức. Tuy nhiên cảnh tượng trước mặt La thần tướng đột nhiên thay đổi xuất hiện ánh sáng màu tím với từng làn khói độc năm màu. Chứng kiến cảnh vật giống như bị khúc xạ, rất khó phân biệt vị trí đâu là thật đâu là giả.

- Nguyên Thiên Y! Người dùng thứ pháp thuật như vậy để đối phó với ta đúng là quá xem thường ta.

La thần tướng liếc mắt có thể nhận thấy đây là pháp bảo mà Nguyên Thiên Y sử dụng chứng khí ở La Phù để luyện thành. Loại pháp bảo này đối với người tu đạo bình thường mà nói thì uy lực có thể không tính là tồi nhưng đối với La thần tướng đang hóa thân thì nó chỉ như trò đùa.

Hóa thân của La thần tướng há mồm phun ra mấy trăm cơn gió từ trong miệng cuốn theo tiếng sấm nổ khiến cho ánh sáng ảo ảnh màu tím trước mặt bị trừ khử trong nháy mắt.

Tới lúc này, Nguyên Thiên Y lại xuất hiện trước mặt La thần tướng. Y làm như thấy hóa thân của La thần tướng quá mạnh cho nên tránh tới thân thể của La thần tướng, tránh cho bị hóa thân quán lấy.

- Ha ha! Tới vừa lúc.

Nhưng vào lúc này, La thần tướng không hề sợ mà còn lấy làm mừng, trong mắt lóe lên ánh sáng như chưa bao giờ có.

Một vầng ánh sáng đột nhiên xuất hiện giữa La thần tướng và Nguyên Thiên Y giống như một cái lá cuốn lấy Nguyên Thiên Y tạo thành một cái kén.

Oành!

Vô số dòng khí màu vàng trong nháy mắt từ trên người Nguyên Thiên Y tản ra ngưng tụ thành một đóa hoa sen nở rộ khiến cho vầng ánh sáng của La thần tướng đang bao phủ lấy gã chợt hóa thành vô số những điểm sáng nhỏ.

Ánh sáng tản ra pháp lực của pháp bảo cấp bậc địa tiên vậy mà bị Nguyên Thiên Y hủy diệt trong nháy mắt.

Tuy nhiên vầng ánh sáng đó xuất hiện cũng khiến cho Nguyên Thiên Y hơi chậm lại một chút. Mà Nguyên Thiên Y vừa mới chậm lại mặc dù chỉ trong một cái tích tắc nhưng đối với La thần tướng mà nói cũng hoàn toàn đủ. Hơn nữa, y vốn tổn rất nhiều sức mới làm xuất hiện khoảng thời gian này.

Nguyên Thiên Y chỉ vừa mới dừng lại một chút, hai cái bàn tay to của La thần tướng đã tóm lấy hắn.

Bên ngoài bàn tay là trời đất nhưng bên trong bàn tay chính là khí thể của La thần tướng. Vô số đạo phù chú trong nháy mắt nở rộ trên người Nguyên Thiên Y. Hai tay của La thần tướng bóp lại cắt đứt sự liên hệ của Nguyên Thiên Y và trời đất.

Muốn phá được pháp thuật thì trước tiên phải cắt đứt.

- Ha ha! Nguyên Thiên Y! Hôm nay người tự mình chịu chết.

Ngay lập tức Kim Cương xử, trường kích song đầu, pháp tướng kim luân, Diệt thể ma la tràng và pháp tướng thu nhỏ liền đánh loạn lên người Nguyên Thiên Y khiến cho ánh sáng màu vàng bắn ra khắp nơi.

Những cái pháp bảo cực mạnh giáng lên trên người Nguyên Thiên Y, mỗi lần làm cho từ người hắn tản ra vô số những tia sáng.

Mỗi lần giáng xuống giống như có một người ở xa dùng cây chùy lớn đánh vào trong trời đất khiến cho nguyên thần của người khác cũng phải rung động theo.

- Không Sanh diệt hải lưu ly quyết xuất ra Lưu ly bất diệt kim thân cũng thường thôi.

La thần tướng cầm các loại pháp bảo trong tay liên tục đánh lên thân thể của Nguyên Thiên Y.

Pháp quyết La Phù của Nguyên Thiên Y đó là xuất ra thân thể thành thánh, không hề giống với nội đan hay pháp quyết hóa thân khác có thể tu luyện ra nguyên thần thứ hai hoặc là hóa thân khiến cho thân thể dù có bị diệt vong. Cái công pháp này của hắn chỉ cần thân thể bị thua thì nguyên thần cũng bị tiêu diệt.

- Không hay.

Trên đảo Côn Luân, mấy vạn đệ tử nhìn thấy La thần tướng đánh chết Nguyên Thiên Y thì đều vui mừng. Nhưng nữ tử mặc cung trang màu tím đang che chở cho cô bé vẽ tranh thì sắc mặt sau tấm lụa mỏng liền thay đổi.

- Ha ha!

La thần tướng đánh chết Nguyên Thiên Y còn chưa kịp cười điên cuồng thì đã cảm thấy có gì đó không ổn.

Bởi vì trong tầm mắt và tai của y chợt vang lên những tiếng phạn âm, tiên nhạc cùng với liên tục những đóa bạch liên hạ xuống kèm theo những vầng sáng chiếu xuống đất, chẳng khác gì Vương mẫu giáng trần.

Cảnh tượng không ngờ này trong sự hiểu biết của y thì chỉ có khi độ kiếp thành công hóa Thánh, thành Phật mới có.

Mặc dù được người trên thế gian gọi là thập đại Kim tiên nhưng cho dù La thần tướng có ngông cuồng tới mấy cũng hiểu rõ ràng bản thân mình còn cách thời điểm hóa Thánh, thành Phật xa lắm.

Mà trong đầu vừa mới xuất hiện ý nghĩ như vậy, linh đài của gã chợt rung mình một cái, bản tâm trở lại trong sáng thì ngay cả hóa thân và thân thể của La thần tướng đều trơn mắt.

Giờ phút này trên trời dưới đất, trong mắt của y chỉ còn lại một cái bóng màu trắng.

Toàn bộ Nguyên thần của y có khả năng cảm nhận được chỉ là một sự nguy hiểm của hình thần câu diệt.

Nguyên Thiên Y mặc bộ trang phục trắng đang đứng trước ngực hóa thân của y.

La thần tướng vốn luôn kiêu ngạo vào lúc này bỗng lên một tiếng giống như dã thú bị thương. Hai con rắn khổng lồ màu đỏ trên ngực y bay thẳng tới người Nguyên Thiên Y, còn hóa thân thì nhanh chóng lùi lại.

So với hóa thân cao trăm trượng của y thì Nguyên Thiên Y lúc này ở trước mắt chẳng khác gì một con kiến. Nhưng một tia sáng màu vàng từ trong tay Nguyên Thiên Y lao ra giống như một hạt cát vàng.

Hạt cát vàng đó xuyên thẳng qua hai con rắn màu đỏ lao thẳng vào hóa thân của La thần tướng.

Ánh sáng màu vàng xuyên qua, hai con rắn khổng lồ liền bắt đầu từ đỉnh đầu nhanh chóng hóa thành tro bụi. Mà toàn bộ hóa thân của La thần tướng giống như băng tuyết tan rã từ ngực.

- Sao có thể như vậy?

Một làn khói màu đen từ trong hóa thân bay ra phóng nhanh về phía thân thể của La thần tướng. Mà tiếng gầm rú của La thần tướng cũng vang vọng khắp cả đất trời:

- Tại sao mà ngay cả hóa thân cũng bị ảo cảnh mê hoặc?

Nguyên Thiên Y thản nhiên nhìn theo một chút nguyên thần từ trong hóa thân của La thần tướng chạy ra nhưng cũng chưa đuổi theo.

- Nếu thật sự là hóa thân thì đương thời có lẽ không ai là đối thủ. Nhưng người chỉ dùng sức của thần thú dung hợp với hóa thân, lại thêm bản tâm của người không đủ cứng rắn thì làm sao là đối thủ của ta?

Nguyên Thiên Y và La thần tướng đối quyết dĩ nhiên người tu đạo bình thường không thể nào tưởng tượng nổi.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

biglove

12-12-2012, 01:18 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

25. Chương 24: Tuyệt Thế Kiếm Nguyên. Thân Hình Hủy Diệt.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Hóa ra con thần thú nằm phủ phục bên cạnh La thần tướng chính là thần thú Kim Nghê thời thượng cổ đã bị tuyệt tích. La thần tướng có được hóa thân một phần cũng là mượn pháp lực của Kim Nghê. La thần tướng tu luyện nguyên thần hóa thân lại có thêm Kim Nghê ngưng tụ thành hóa thân có thể nói là không thua hóa thân chân chính ở bước cuối cùng khi tu luyện pháp quyết của Mật tông.

Trong tu luyện pháp quyết có được thành tựu như vậy thì La thần tướng đúng là một trong những thiên tài có một không hai.

Tuy nhiên cảnh giới của Nguyên Thiên Y đã vượt qua việc chỉ dùng pháp thuật dẫn dắt oai lực của trời đất. Hóa thân của La thần tướng mặc dù có uy lực nhưng thực sự so ra thì về mặt bản tâm lại có sự khác biệt lớn.

Chỉ có trải qua ngàn kiếp, bản tâm vô cùng cứng rắn, vạn ma không xâm nhập thì mới có thể bước tới bước cuối cùng, tạo thành hóa thân thật sự.

Vì vậy mà khi giao thủ lần thứ nhất, Nguyên Thiên Y liền nhận ra nhược điểm của La thần tướng.

Sau khi tiện tay phóng Tử Vân chương xong, Nguyên Thiên Y liền dùng Diêm ma huyền tượng bí pháp. Trong suy nghĩ của La thần tướng thì ý nghĩ hấp dẫn nhất đó là đánh chết Nguyên Thiên Y, cuối cùng hóa Thánh, thành Phật.

Ma theo tâm sinh khiến cho La thần tướng bị hãm sâu vào trong ảo ảnh.

Cho đến khi bản thân tỉnh táo cảm nhận được bị pháp thuật của Nguyên Thiên Y mê hoặc thì đã không còn kịp. Y để cho Nguyên Thiên Y có đủ thời gian phóng ra Kim sa diệt thần cho đến cả tiên, Phật cũng bị tiêu diệt.

Cho dù La thần tướng có nhanh hơn nữa nhưng cũng chỉ trốn được một tia Nguyên thần, còn nguyên thần của Kim Nghê được y gọi là Hoàng vương thì không trốn được.

Vì vậy mà trong trận chiến này La thần tướng đã thất bại một cách thảm hại.

Nguyên Thiên Y chỉ thần nhiên nhìn một chút Nguyên thần của La Thần tướng cũng chẳng thèm truy kích. Một tia nguyên thần của La thần tướng trở lại được trong thân thể coi như bị thương nặng. Y rống lên một tiếng thảm thiết:

- Ta không cam lòng.

Từ khi tu hành tới nay, La thần tướng chưa bao giờ bị bại như vậy. Y đối địch với Nguyên Thiên Y chỉ là để chứng minh bản thân mạnh hơn nhưng ai ngờ được lại rơi vào kết cục thảm bại.

Đối với một người kiêu ngạo như y thì cái kết quả này đúng là so với chết còn khó chịu hơn.

Mặc dù Nguyên Thiên Y còn lưu thủ không diệt nốt chút nguyên thần còn lại của y nhưng cũng khiến cho y không thể đối mặt với sự nhục nhã.

- Cho dù ta có chết cũng không chịu thua.

Trong tiếng rống rung chuyển trời đất, thất khiếu trên cái mặt nạ màu bạc chảy ròng ròng máu tươi, hai tay y mạnh mẽ cắm xuống đất. Một tiếng nổ lớn vang lên, mặt biển dưới chân y xuất hiện một cái hố rộng hơn mười trượng vô cùng sâu. Mà thân thể của La thần tướng thì cùng với nước biển và đá vụn chìm xuống cái vực sâu đó.

Trong trận chiến này, La thần tướng - Một trong thập đại Kim tiên của Côn Luân không ngờ bị thất bại thảm hại, tự chui đầu vào rọ mà chôn mình.

- Ta cũng không chắc có là địch thủ của hần không nữa.

Nữ tử vận cung trang màu tím nhìn La thần tướng xấu hổ mà tự chôn vùi dưới đáy biển mà trong đầu xuất hiện cái suy nghĩ đó.

- Sư phụ.

Cô bé đứng bên cạnh nàng hoảng sợ nhìn trận chiến mà không nhin được lên tiếng hỏi:

- Tại sao Nguyên Thiên Y lại hung ác, phải đánh với Côn Luân chúng ta ?

- Hung ác?

Nhìn Nguyên Thiên Y đứng trong hư không, nữ tử vận cung trang màu tím không trả lời cô bé mà chỉ cười khở. Cho dù Nguyên Thiên Y có thể hiện thực lực kinh thể hải tặc hay không thì với bản tính cầu nàng cũng không hề có chút ý nghĩ đối địch với Nguyên Thiên Y.

Nguyên Thiên Y đứng phía trên Côn Luân đúng là nhân vật khiến cho người ta sợ hãi trong giới tu đạo trong vòng mấy trăm năm qua. Tuy nhiên trong lòng nữ tử vận cung trang hiểu rất rõ. Hơn nữa nàng tin rằng Nguyên Thiên Y hoàn toàn hiểu với sức một mình hần không thể chống lại toàn bộ Côn Luân.

Vậy mà hiện tại hần lại có mặt ở đây.

Về sau còn có người nào có thể sánh cùng với hần, làm cho hần ngưỡng mộ nữa đây?

Nữ tử vận cung trang màu tím im lặng đưa tay. Một đám mây màu tím trôi tới cuốn cô bé vào trong một cái cung điện được mây tím bao phủ. Ngay vào lúc cô bé biến mất sau trận pháp che chở cho cung điện thì có tiếng sắt thép va chạm nhau vang lên.

- Lạc Tiên sư muội. Đám người Cửu Bạt sư huynh đang bế quan, nếu muội không ra tay thì e rằng khó có thể chống được. Ta đi trước đây.

- Nguyên Thiên Y! Đón ta một kiếm.

Sau khi âm thanh đó vang lên, chỉ thấy một đạo kiếm màu trắng đâm về phía Nguyên Thiên Y.

Vàng sáng của kiếm quang tản ra khí thể chỉ có ta độc tôn dưới gầm trời này.

Khi vàng sáng của kiếm quang vừa mới xuất hiện, không gian giữa kiếm quang và Nguyên Thiên Y như bị kiếm khí xé rách xuất hiện một vết nứt dài mảnh.

Cho dù tốc độ sải bước của Nguyên Thiên Y có thể vượt qua không gian và thời gian nhưng cũng không thể né tránh đạo kiếm quang đó mà đành phải va chạm cứng. Chuyển thể nguyệt hoa pháp luân của hần là một thứ pháp bảo tuyệt thể. Tu vi của người thì phép càng cao thì sự phòng ngự của nó càng mạnh. Dưới Nguyên Thiên Y, hóa thân của La thần tướng phóng xuất ra pháp thuật hủy thiên diệt địa vậy mà Nguyên Thiên Y vẫn không e ngại. Tuy nhiên với đạo kiếm quang kia, Chuyển thể nguyệt hoa pháp luân không ngờ xuất hiện một cái lỗ thủng. Khiếm khí tung hoành xuyên qua khiến cho mái tóc của Nguyên Thiên Y bay phần phật.

Uy lực của một kiếm chính là như vậy.

Mà vàng sáng của kiếm quang đó không ngờ được một nam tử ăn mặc theo kiểu văn sĩ phát ra. Tướng mạo của người này hết sức bình thường, dáng người cũng không cao lớn tuy nhiên quanh người y lại tản ra một thứ khí thể vô cùng mạnh.

Toàn thân của y được bao phủ trong vàng sáng của kiếm quang.

- Văn Thiên sư thúc.

- Văn Thiên sư bá.

.....

Khi đạo kiếm quang vừa mới xuất hiện, trong toàn bộ Côn Luân vang lên vô số những tiếng ngạc nhiên và vui mừng.

Sau trận chiến của La thần tướng với Nguyên Thiên Y vẫn còn có một người không sợ hãi chính là Vãn Thiên, một trong mười đại kim tiên của Côn Luân.

Mười năm trước, Vãn Thiên bế quan tu luyện, không ai ngờ được vào lúc này y lại xuất hiện, giống như một thanh thần binh tuyệt thể tỏa ra ánh sáng chói mắt.

- Phụt!

Không hề có một chút dấu hiệu, ngay vào lúc Vãn Thiên sử dụng kiếm quang tuyệt thể xuyên thủng qua ánh sáng của Chuyển thể nguyệt hoa pháp luân chém xuống người Nguyên Thiên Y thì từ sau lưng hắn chợt xuất hiện một cái hố đen, một nam tử sắc mặt lạnh lùng mặc trang phục màu trắng cầm trong tay một cái pháp bảo với hình thù kỳ dị một đầu nhọn, đầu kia có chín cái vòng vàng đánh vào sau lưng Nguyên Thiên Y.

Dưới một đòn này, Chuyển thể nguyệt hoa pháp luân của Nguyên Thiên Y không thể ngăn cản nổi bị cái pháp bảo màu vàng đánh trúng ngực khiến cho ánh sáng bắn ra khắp nơi, trong miệng và mũi hắn cùng phun ra hơi thở màu vàng.

- A Nan Đồ.

Nhìn thấy người đó, Vãn Thiên cũng bật thốt lên một tiếng kinh ngạc:

- Người cũng xuất quan?

Nữ tử vận cung trang màu tím trên đảo vốn đang chuẩn bị ra tay thì nhìn thấy người đột nhiên xuất hiện sau lưng Nguyên Thiên Y mà giật mình.

Vãn không hề dừng lại, nam tử áo trắng lại tiếp tục đánh vào sau lưng Nguyên Thiên Y, muốn cho hắn bị văng ra ngoài.

- Nếu bây giờ mà không xuất quan thì làm sao có thể được giao thủ với tông chủ phái La Phù đỉnh danh thiên hạ?

Lời nói của nam tử màu trắng dường như rất tôn sùng Nguyên Thiên Y tuy nhiên ngữ điệu của y thì lại hoàn toàn tương phản.

Nam tử vận trang phục màu trắng chính là A Nan Đồ, cùng với la thần tướng, Vãn Thiên là một trong thập đại Kim tiên.

- Đi.

Mặc dù Vãn Thiên cảm thấy kinh ngạc vì sự xuất hiện của A Nan Đồ tuy nhiên kiếm quang tuyệt thể vẫn không hề dừng lại mà tiếp tục lóe lên lao tới trước mặt Nguyên Thiên Y vừa mới bị A Nan Đồ đánh bay. Tuy rằng đột nhiên xuất hiện một trợ thủ mạnh nhưng Vãn Thiên biết rõ giao thủ với một người như Nguyên Thiên Y thì phải không cho hắn có cơ hội thở dốc.

Khi kiếm quang tuyệt thể của Vãn Thiên tới trước mặt Nguyên Thiên Y, tất cả không gian đều xuất hiện những vết nứt. Từ xa nhìn lại, không gian giống như một quả cầu thủy tinh đang rạn dần.

Mà kiếm quang lao tới kéo theo gió lốc so với phi kiếm bình thường còn mạnh hơn mấy lần.

- Lạc Bắc! Đây chính là kiếm nguyên bản mệnh. Pháp quyết phi kiếm đạt tới cảnh giới này thì có được uy lực như vậy.

Tuy nhiên không một ai biết rằng vào lúc này Nguyên Thiên Y đang chiến đấu với hai vị Kim Tiên, chịu đòn nặng nề mà vẫn còn ngẩng đầu như vậy. Một cái đài sen màu vàng chợt nổ rộ trước mặt Nguyên Thiên Y.

Một tiếng động vang lên, kiếm quang tuyệt thể của Vãn Thiên dừng lại ở trước đài sen không thể tiến thêm một bước mà chỉ làm cho không gian xuất hiện những gợn sóng vô hình.

Tiếng động đó mặc dù rất nhỏ nhưng trong phạm vi xung quanh hai người chừng trăm trượng, cây cối và núi đá nát thành bụi phấn.

- Vãn Thiên! Kiểm nguyên bản mệnh của ngươi mặc dù rất tuyệt nhưng vẫn chưa phải là đối thủ của ta. Nếu ngươi quang minh chính đại đối địch với ta, ta cũng không giết ngươi. Hoàng Vô Thần! Ngươi còn không ra chẳng lẽ muốn làm con rùa đen rút đầu phải không?

- Thần hình cậu diệt tới nơi mà còn dám phát ra lời ngông cuồng như vậy.

A Nan Đồ nghe thấy Nguyên Thiên Y lên tiếng, như không coi mình và Vãn Thiên vào đâu thì tức tới mức bốc khói. Hai tay y rung lên, cái pháp bảo có chín cái vòng vàng trong tay liền bay lên, hóa thành chín vòng tròn màu vàng lao về phía Nguyên Thiên Y.

- Chẳng lẽ ngươi còn có thể giết ta phải không?

Cái pháp bảo trong tay A Nan Đồ có tên là Kim Ô Thiên câu xử. Chỗ lợi hại nhất của nó chính là chín cái vòng vàng được luyện chế từ Kim tâm từ thời thượng cổ, trong đó ẩn chứa trận pháp. Một khi bị nó quán lấy thì cho dù có tu vi cao tuyệt cũng không thể nào trốn thoát mà thân thể cũng bị thít cho tới chết. A Nan Đồ trong số mười vị Kim tiên là một người cẩn thận và thâm trầm nhất. Không Sanh diệt hải Lưu ly quyết của Nguyên Thiên Y không thể tạo ra Nguyên Anh và hóa thân cho nên thứ pháp bảo của y đúng là khắc tinh với công pháp của Nguyên Thiên Y. Nếu không cho dù Vãn Thiên và Nguyên Thiên Y có giao thủ trước thì A Nan Đồ cũng không dám thi triển Hư không Âm Dương quyết mà xuất hiện sau lưng Nguyên Thiên Y để đánh lên.

Vào lúc này mặc dù A Nan Đồ bị câu nói của Nguyên Thiên Y làm cho nổi giận nhưng thời cơ ra tay của y cũng được tính toán chuẩn xác. Ngay vào lúc Nguyên Thiên Y thi triển pháp thuật ngăn cản kiểm nguyên kinh thể của Vãn Thiên, chín cái vòng vàng trên Kim Ô Thiên câu xử của y liền bay ra quán lấy Nguyên Thiên Y.

- Ha ha! Nguyên Thiên Y! Hôm nay ta sẽ khiến cho ngươi chết trong tay ta.

Vừa thấy Nguyên Thiên Y bị vòng vàng của mình quán lấy, A Nan Đồ liền cất lên tiếng cười điên cuồng:

- Ha ha... A...

Tuy nhiên tiếng cười của y vừa mới vang lên lập tức biến thành một tiếng kêu thảm thiết.

Hóa ra ngay vào lúc y phát ra tiếng cười điên cuồng, vô số hoa sen đã xuất hiện trước mắt y giống như trong trời đất nở đầy hoa sen. Vào khoảng khắc này, những đóa hoa sen liền biến thành ngọn lửa màu vàng. Từ xa nhìn lại chỉ thấy một ngọn lửa rộng tới mấy trăm trượng giống như một cái kén bao phủ A Nan Đồ.

Trong tiếng kêu thảm thiết chấn động trời đất, một bóng người nhỏ bé cao tới chín tấc từ trong cái kén lao ra mà hét lên.

Hóa ra khi A Nan Đồ sử dụng vòng vàng quán lấy Nguyên Thiên Y, tự cho là chiến thắng thì không ngờ Nguyên Thiên Y chẳng để ý tới bản thân mà thả Không Sanh diệt hải diệt thể kim liên. Thứ này so với lục đạo phật nghiệp hỏa Hồng liên còn mạnh hơn nhiều khiến cho pháp bảo trong tay A Nan Đồ không chống đỡ được liền bị luyện hóa. Thân thể của A Nan Đồ thì làm sao có thể chịu đựng được cho nên trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

A Nan Đồ tu luyện chính là đạo pháp nội đan nên có được Nguyên Anh vì vậy mà Nguyên Anh có thể trốn thoát. Mà cái hình người nhỏ bé cao chín tấc hét lên thảm thiết rồi bay ra từ trong ngọn lửa của Kim liên diệt thể chính là Nguyên Anh của A Nan Đồ.

Thân thể của A Nan Đồ bị Nguyên Thiên Y luyện hóa thành tro bụi nên mặc dù Nguyên Anh còn có thể sai khiến được chín cái vòng vàng nhưng y vẫn không dám giao thủ mà hóa thành kim quang bỏ chạy. Nguyên Anh khác với thân thể của người tu đạo chính là tốc độ. Mà A Nan Đồ tu luyện lại là Hư Không Âm Dương quyết cho nên trong nháy mắt có thể vượt qua được hư không vì vậy mà bây giờ Nguyên Anh bỏ chạy thì cho dù Nguyên Thiên Y cũng không thể đuổi kịp.

Nhìn thân thể của A Nan Đồ bị Nguyên Thiên Y luyện hóa, môn nhân của Côn Luân đều hét lên kinh hãi. Mà ngay vào lúc đó, Nguyên anh của A Nan Đồ đã bị đánh nát thành bột mịn.

- Phân quang kính!

Nguyên thần của Vãn Thiên rung mạnh rồi trở nên trống rỗng.

- Người kính ta một tắc, ta kính lại một thước. Người lẩn ta một thước, ta lẩn người một trượng, đây chính là quy tắc của La Phù ta.

Cùng lúc với âm thanh lạnh lùng của Nguyên Thiên Y vang lên, chín cái vòng vàng từ trên người hắn cũng rơi xuống nước.

- La Phù... Nguyên Thiên Y...

Nữ tử áo trắng ở bên dưới khe thở dài. Khi thấy A Nan Đồ ra tay, nàng liền nghĩ rằng Nguyên Thiên Y khó tránh khỏi kiếp nạn này tuy nhiên nàng lại không ngờ được cái kết quả là A Nan Đồ lại bị hình thần câu diệt.

Khi A Nan Đồ dùng vòng vàng trói Nguyên Thiên Y, hắn liền dùng đầu pháp lưỡng bại câu thương. Trong khi bản thân hắn thì có thể chống đỡ với vòng vàng một chút nhưng A Nan Đồ thì không chống lại được pháp thuật của hắn. Còn tốc độ nguyên anh của A Nan Đồ thì hắn cũng không thể nào sánh được, nhưng kiếm quang của Vãn Thiên thì lại không hề kém.

Vậy mà Nguyên Thiên Y không ngờ lại dùng Chuyển thể nguyệt hao pháp luân phối hợp với pháp thuật của Phân quang kính mà khiến cho kiếm nguyên bản mệnh của Vãn thiên thay đổi phương hướng đánh chết nguyên anh của A Nan Đồ.

Nguyên Thiên Y nắm pháp thuật và vận dụng nó trong tay đã đạt tới một cảnh giới không thể tưởng tượng được.

Nhưng chính vậy cho dù nàng không muốn đối địch với hắn thì cũng không tránh khỏi trận chiến này.

“Có lẽ đây chính là ý trời!”

Sau khi khe thở dài một tiếng, hai cái vòng vàng trên đôi tay của nữ nhân vận cung trang liền bay ra khỏi tay.

- Vãn Thiên dốc lòng tu đạo, mười năm không gặp mà bản mệnh kiếm nguyên cũng đã rèn luyện tới mức thể gian hiếm có. Nếu thực sự so sánh thì La thần tướng và A Nan Đồ không thể là đối thủ của hắn.

Tại một hòn đảo ở vòng thứ sáu, một nam tử mặc chiếc áo dài màu vàng nhạt, dáng vẻ tiêu sái, ánh mắt ẩn chứa ánh sáng bảy màu đang nhìn lên Nguyên Thiên Y và Vãn Thiên trên không trung mà trầm ngâm:

- Chỉ có điều lần này sự tin tưởng và khí thế của Vãn Thiên sẽ bị Nguyên Thiên Y áp chế. Kiếm ý bị phá khiến cho uy lực kiếm nguyên bản mệnh của y sẽ phải giảm xuống một bậc.

Nam tử đó ở trong lòng một quả núi tại hòn đảo nơi vòng thứ sáu, trước mặt có một cái Chu Tước huyền đàn được bố trí nhờ dẫn chân hỏa trong trời đất tới mà thành. Ánh lửa cao trăm trượng trên huyền đàn hình thành con thần thú Chu Tước. Nhiệt độ của ngọn lửa không thua gì Tam muội chân hỏa. Mà nam tử có một vầng sáng màu xanh vây quanh dường như không hề sợ ngọn lửa bên trong Chu Tước huyền đàn. Bên cạnh cái huyền đàn trước mặt y có bảy bảy bốn mươi chín đệ tử Côn Luân đang tu luyện pháp quyết khổng hỏa. Cứ bảy người bọn họ hợp lại thành một tổ liên tục thay phiên nhau nắm lấy hỏa lực từ huyền đàn. Bên trong huyền đàn như có một con rắn không lồ đang dao động tản ra pháp lực khiến cho người ta sợ hãi giống như đang tế luyện một thứ pháp bảo nào đó.

- Nếu một đối một có lẽ ngoại trừ Hoang Vô Thần ra trong Côn Luân không một ai có thể thắng được Nguyên Thiên Y. Hiện giờ Hoang Vô Thần còn chưa ra tay nhất định đang chờ một cơ hội thích hợp. Không biết còn có người nào xuất quan nữa không. - Nam tử mặc áo vàng thờ ơ lạnh nhạt với cảnh tượng bên trên mà nghĩ vậy. Đúng lúc này, phía trên không của Côn Luân lại vang lên những tiếng long ngâm.

- A! Lạc Tiên ra tay. - Nam tử mặc áo màu vàng hơi nheo mắt lại:

- Quy hóa lực dương thần long trạch và Băng Phách cực quang trảo, Thiên Mang ngân châm lại còn có mười hai viên Định hải châu. Sự phụ đúng là bất công. Tu vi của Lạc Tiên nhiều lắm là sà sà với A Nan Đồ vậy mà pháp bảo lại rất nhiều. Nếu ta và cô ấy đối địch thì cũng khó chiếm được lợi thế.

Nữ tử vận cung trang màu tím đỏ chính là Lạc Tiên tiên tử trong thập đại kim tiên của Côn Luân.

Hai cái vòng tay nhỏ màu vàng rời khỏi tay nàng theo gió to lên, hóa thành hai con Ngũ trảo kim long chớp lấy Nguyên Thiên Y.

Cùng lúc đó một cái lồng màu trắng cũng bao phủ mấy trăm dặm hải vực xung quanh Nguyên Thiên Y. Trong lúc kịch đấu, vốn những con sóng dưới mặt biển đang cuộn lên ngút trời rõ ràng phát ra những tiếng rầm rầm rồi biến thành băng, hơn nữa còn như muốn tiếp tục đông cứng tới tận đáy. Một tia sáng giống như tia nắng mặt trời cũng bao quanh Nguyên Thiên Y mà đâm loạn. Nhìn kỹ thì cái tia sáng đó chính là một cây kim màu đen do tốc độ quá nhanh mà kéo theo ảo ảnh.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

biglove

12-12-2012, 01:20 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

26. Chương 25: Ngã Xuống. Kim Liên Côn Luân.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Ba cái pháp bảo này chính là Quy hóa Lục Dương thần long trạc, Băng Phách cực quang trảo và Thiên Mang thần châm mà nam tử áo vàng đã nói.

Quy hóa Lục dương thần long trạc được luyện chế từ kim ô sa dưới đáy biển trong Lục dương chân hỏa mà thành. Sở dĩ nó có thể xếp trên pháp bảo cấp bậc Địa tiên đó là vì trong đó có trộn thêm Vân Đàm tinh kim, bên ngoài có khắc Hồn nguyên kim cương trận cực mạnh khiến cho pháp bảo có sức phòng ngự cực cao. Vốn khi luyện chế pháp bảo này, tổ sư của Côn Luân gặp được vận may cho nên có được long hồn của hai con Ngũ trảo kim long rồi dung hợp vào đó khiến cho uy lực của nó so với hai con Ngũ trảo kim long thật sự cũng không kém nhiều.

Thiên mang kim châm là thứ mà Vân Lan tiên tử đời trước của Côn Luân dùng sợi tóc của mình mà luyện thành pháp bảo với tốc độ kinh người. Nó rất nhỏ, không có gì mà không thể xuyên qua được. Còn Băng phách cực quang trảo là vật lạnh vô cùng trên thế gian. Người tu đạo bình thường mà bị nó đông lạnh thì ngay cả Nguyên Thần cũng bị tổn thương do giá rét.

Cả ba cái pháp bảo, cái nào cũng là chí bảo của Côn Luân, uy lực thậm chí còn đứng trên Diệt thể ma la tràng của La thần tướng. Do đứng trên lập trường của Côn Luân nên cuối cùng Lạc Tiên cũng ra tay không hề lưu thủ. Với tu vi của nàng đồng thời sử dụng ba cái pháp bảo đó cho dù là tới mức cao nhất thì nàng cũng không có hy vọng đánh cho Nguyên Thiên Y bị thương. Chỉ cần cuốn lấy được Nguyên Thiên Y thì kiếm nguyên bản mệnh của Vãn Thiên mới có thể thực sự uy hiếp được hắn.

- Lạc Tiên! Pháp bảo của ngươi tuy mạnh nhưng tu vi còn chưa đủ.

Âm thanh trong trẻo lạnh lùng của Nguyên Thiên Y lại vang lên. Lạc Tiên nhìn lại thì thấy một vầng ánh sáng màu vàng kim đang đánh với tuyệt thể kiếm nguyên của Vãn Thiên. Còn Nguyên Thiên Y thì hơi nhích người một cái, Vãn Thiên liền kêu lên một tiếng đau đớn rồi bay ra ngoài. Trong lúc Lạc Tiên còn chưa có động tác gì thì hai tia sáng màu vàng đã đánh trúng hai con Ngũ trảo kim long.

Trên người hai con Ngũ trảo kim long bắn ra vô số tia sáng màu vàng chẳng khác gì hai viên kim đan nổ tung.

- Hắn nói đúng. Pháp bảo tuy mạnh nhưng tu vi của ta còn chưa đủ.

Giữa không trung, hai con kim long vẫn nguyên vẹn nhưng Lạc Tiên ở dưới đất thì bị chấn động Nguyên thần mà phun ra một ngụm máu tươi.

Pháp bảo đều dựa vào Nguyên Thần. Dưới một chiêu của Nguyên Thiên Y, Quy hóa lục dương thần long trạc mặc dù ngăn cản được nhưng Lạc Tiên cũng bị ảnh hưởng tới Nguyên Thần.

Lạc Tiên phun một ngụm máu tươi, chiếc khăn lụa màu tím che mặt cũng bay xuống.

Một gương mặt khuynh quốc khuynh thành, mịn màng như trứng gà bóc, thanh tú không gì sánh được lập tức hiện ra.

Hắn là người đàn ông đầu tiên làm cho nàng lộ dung nhan vô song của mình.

Lạc Tiên hơi ngẩng đầu lên nhìn Nguyên Thiên Y đang đứng trong không trung.

Đôi mắt trong vắt không gì trên thế gian sánh được trong nháy mắt như có một chút gì đó không thể nói được. Dường như nàng muốn ghi tạc hắn vào trong lòng của mình. Nhưng ngay sau đó, đôi mắt của nàng khôi phục lại sự lạnh lùng vốn có.

- Cửu Bạt sư huynh.

Nhưng đúng vào lúc này, Vấn Thiên lại bị Nguyên Thiên Y đánh văng ra ngoài.

- Sắc Dục La Thiên huyền cảnh.

- Trảm tam thi diệt thần tiên.

Đúng lúc này, trong mắt Nguyên Thiên Y xuất hiện vô số thiên nữ mặt đeo tấm sa mỏng bay xung quanh người và một số tia sáng màu hồng từ tầng thứ bảy của Côn Luân bắn ra.

- Nguyên Thiên Y...

Đúng vào lúc đó, Hoàng Vô Thần vẫn đứng yên, chưa bao giờ mở mắt chợt mở mắt rồi nhắm lại.

Trời đất hoàn toàn biến sắc.

Nhiều thế hệ của La Phù luôn độc hành. Nguyên Thiên Y tu luyện tới cảnh giới như vậy, bản tâm có thể nói là vô cùng vững chãi. Mặc dù Lạc Tiên thi triển Sắc dục La thiên huyền cảnh có thể nói là so với đại kiếp nạn của người tu đạo nhưng Nguyên Thiên Y lại không hề chịu sự ảnh hưởng, hắn chỉ tập trung đối phó với Trảm tam thi diệt thần tiên không hề kém do với Không sanh diệt hải lưu ly quyết của mình do Cửu Bạt phóng ra.

Nhưng đúng vào lúc này, hắn chợt cảm thấy pháp lực của bản thân bị kiềm chế giống như trời đất xung quanh hoàn toàn biến mất.

Tại nơi Cực Bắc, trong miếu thờ trên đỉnh núi cao sừng sững bao phủ bởi băng tuyết, một lão lạt ma mặc phật bào màu đỏ, một nửa bên người để trần chợt dừng lại.

- Sư phụ! Có chuyện gì vậy? - Bên cạnh lão là một Lạt ma trẻ tuổi, vóc dáng tiều tụy đang tụng kinh liên lên tiếng hỏi.

Lão Lạt ma từ từ cúi thấp đầu xuống không trả lời câu hỏi của y mà chỉ hơi thở dài:

- Tán Tây Nạp Thác! Hiện tại ngươi tới tìm sư thúc của ngươi, bảo hắn mở Đại Phạm thiên mạn đà la bích đi. Chẳng lẽ phái Sắc Lặc chúng ta sắp gặp phải đại kiếp kinh người?

Lạt ma trẻ tuổi lập tức ngây người. Hắn cũng không biết được rằng trên thế giới này có gì có thể công phá được Đại phạm thiên Mạn đà la bích hay không. Tuy nhiên hắn biết được Mạn Đà La liên hoa cần bốn mươi tám vị sư thúc và sư bá có tu vi hơn xa mình mở ra. Mà một khi mở ra thì trong vòng sáu mươi năm không một ai có thể từ bên ngoài tấn công vào mà người bên trong cũng không thể ra ngoài.

Một tia sáng đỏ như máu trong nháy mắt xuyên qua ngực của Nguyên Thiên Y rồi khiến cho toàn bộ bầu trời phía sau hắn biến thành màu đỏ thẫm.

- Hoàng Vô Thần! Chúng quy ngươi vẫn không dám đánh một trận với ta.

Khi âm thanh trong trẻo kêu ngạo vang lên, một tia sáng màu vàng giống như kim sa từ trong tay Nguyên Thiên Y rơi xuống, lóe lên rồi biến mất. Bộ trường bào bằng vải bố trên người hắn chợt hóa thành tro bụi. “Trần trường không vương bận...”

Toàn thân Nguyên Thiên Y trần trụi đứng trong hư không khiến cho trong lòng bất cứ kẻ nào của Côn Luân cũng như vang lên câu nói đó. Hắn từ từ bước đi trong hư không, thân hình chậm rãi trở nên mờ nhạt rồi giống như một tia sáng màu vàng lóe lên rồi chợt tay, biến mất trước tầm mắt của những người trong môn phái Côn Luân.

Trong một cái huyết động trên hòn đảo ở tầng thứ bảy, Cửu Bạt bị Nguyên Thiên Y phát ra một số điểm ánh sáng màu vàng đánh trúng chảy đầy máu tươi nhưng y cũng chẳng quan tâm tới việc cơ thể mình bị thương nặng mà chỉ nhìn nơi Nguyên Thiên Y vừa mới biến mất mà cười khổ:

- Cuối cùng là hắn bị ta giết chết hay là đã ngộ hoàn toàn có thể phá vỡ hư không mà vượt ra khỏi phạm thế?

Trong không trung, Lạc Tiên và Vấn Thiên vẫn không nhúc nhích nhìn nơi Nguyên Thiên Y vừa mới biến mất.

Hải vực trong phạm vi ngàn dặm cũng từ từ yên tĩnh, trời đất cũng trở lại với sắc thái vốn có.

Trận chiến có một không hai đó cuối cùng cũng kết thúc.

Tuy nhiên cho dù là thập đại Kim tiên của Côn Luân, ngay cả Cửu Bạt có tu vi gần với Hoàng Vô Thần, Lạc Tiên và Vấn Thiên đứng trong không trung cũng đều không thể nhìn thấy được cũng không thể biết Nguyên Thiên Y còn sống hay chết.

- Sau này không biết còn có người nào như vậy xuất hiện không? - Lạc Tiên hơi thở dài.

- Chẳng giáo sư huynh. Kể từ hôm nay ta bắt đầu bế quan.

Sau khi xoay người nói một câu đó, thiếu nữ có gương mặt khuyên quốc khuyên thành liền biến mất trong cung điện.

- Ta làm đúng hay là sai?

Hoàng Vô Thần vừa mới mở mắt đã thể hiện lực lượng kinh người cắt đứt sự liên hệ của Nguyên Thiên Y với trời đất khẽ nắm nhẹ lấy Chuyển thể nguyệt hoa pháp luân của Nguyên Thiên Y mà nhắm mắt lại, không biết là y đang vui hay đang buồn.

- Nếu là ta, chúng ta nhất định không phải là địch mà là bằng hữu. Tuy nhiên ta cũng không phải là ta mà là Côn Luân. - Y đứng trong vòng xoáy thứ chín của Côn Luân, tại nội cung ở nơi cấm địa mà than nhẹ.

Trước mặt y là một cái ao có mấy trượng không ngờ lại đang bốc lên ngọn lửa lưu ly, bên trong đó có mười tám cây sen màu vàng.

Đây chính là Kim liên trong truyền thuyết gắn liền với số mệnh và gốc rễ của Côn Luân, kết nối với linh mạch. Trong lúc Hoàng Vô Thần nhẹ giọng than thì một đóa Kim liên đột nhiên héo rũ rồi biến thành màu xám. Mà mười bảy đóa hoa khác vốn do linh khí trong trời đất ngưng kết thành lại thấp thoáng có ánh sáng màu hồng yêu dị lóe lên.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

biglove

12-12-2012, 01:20 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

27. Chương 26: Nhập Môn Nhập Thất. Sư Huynh.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

“Con người sinh ra nhờ vào nguyên khí trong trời đất, thành thần và hình. Thụ khí nhất nguyên thành thân thể và máu huyết. Khí trời thay đổi thần mỗi mảy. Khí đất hao tổn hình vương bệnh. Nguyên khí hao tổn, mệnh cũng kiệt....”

Lúc hoàng hôn, trong một cái tiểu viện trên dãy núi của Thục Sơn vang lên tiếng đọc sách.

Lạc Bắc mặc áo vải màu xanh ngồi đối diện với một cây đèn dầu chăm chú đọc sách.

- Sư đệ Lạc Bắc thật chăm chỉ.

Bỗng nhiên, Lạc Bắc nghe thấy có tiếng người:

- Sư đệ Lạc Bắc có thể dành chút thời gian không?

Tiếng bước chân ở bên ngoài đi tới cửa liền dừng lại.

- Ai đó?

Mặc dù tới Thục Sơn đã được ba ngày nhưng trong ba ngày qua hần hoàn toàn tự do. Hai người trung niên ăn mặc theo kiểu văn sĩ đưa hần đi gặp Vũ Nhược Trần và Yến Kinh Tà ở đây dạy hần đọc sách, viết chữ. Đối với chuyện của Thục Sơn, Lạc Bắc hoàn toàn không biết gì cả, cũng không hề nhìn thấy người khác cho nên hần không biết là ai tới chơi.

Lạc Bắc hơi run sợ mở cánh cửa đang khép hờ thì phát hiện ra có hai thiếu niên tuổi xấp xỉ hần, mặc thanh sam đang đứng bên ngoài.

Thiếu niên bên trái khuôn mặt tuấn tú, vóc dáng cao hơn Lạc Bắc chừng nửa cái đầu. Thiếu niên bên phải có mái tóc đen buộc ở sau gáy. Nụ cười khiến cho khuôn mặt y nhìn rất thanh nhã.

- Lạc Bắc sư đệ.

Nhìn thấy Lạc Bắc ở trước mặt như hơi sợ một chút, thiếu niên tuấn nhã gật đầu rồi chỉ thiếu niên cao lớn bên cạnh mà tự giới thiệu:

- Ta tên là Tử Cốc Huyền. Hần tên là Lăng Đông Sơn. Chúng ta cũng giống với đệ đều là đệ tử của Qua Ly Phong. Chúng ta nhập môn sớm hơn đệ vài ngày, không biết có thể mặt dày gọi người một tiếng sư đệ hay không?

- Cái này....tất nhiên là được.

Nghe thấy Tử Cốc Huyền nói vậy, Lạc Bắc lập tức gật đầu. Tuy nhiên do hần không biết khách sáo nên sau khi trả lời xong cũng không biết nói cái gì khác.

- Nếu vậy, chúng ta mặt dày gọi người là Lạc Bắc sư đệ. - Tử Cốc Huyền cười cười, hỏi:

- Lạc Bắc sư đệ ăn cơm chiều chưa?

- Vẫn chưa.

- Nếu chưa thì thật đúng lúc. Chúng ta cũng chưa ăn. Đông Sơn đã chuẩn bị một chút thức ăn, Lạc Bắc có mời chúng ta đi vào trong nhà cùng nhau ăn một chút gì đó, đồng thời làm quen cho thân mật hơn không?

- Được.

Tới lúc này, Lạc Bắc mới chú ý trong tay Lăng Đông Sơn có cầm một cái lồng đựng vải xanh. Vốn trong ba ngày kia, Lạc Bắc ăn uống đều nhờ một thiếu niên bị thọt và nói lắp mang tới. Mắt thấy sắc trời sắp lặn, lại thấy Tử Cốc Huyền và Lăng Đông Sơn nhiệt tình như vậy, Lạc Bắc không biết khách sáo và hiểu cách đối nhân xử thế chỉ do dự một chút rồi thấy không tiện chối từ, vì vậy mà mời hai người vào trong phòng.

Lăng Đông Sơn lấy từ trong cái lẵng ra một cái đĩa muối, mấy cái chân thỏ nướng, một bát cá khô, mấy món ăn sáng và một ít quả màu tím mà Lạc Bắc chưa thấy bao giờ cùng với đĩa cơm trắng vẫn còn đang bốc khói nghi ngút.

“Không biết lão Triệu Nam hiện giờ đang ở đâu, như thế nào rồi?” Nhìn thấy chỗ cá khô, Lạc Bắc như nhìn thấy vật mà nhớ tới người. Hắn nhớ tới cảnh trên ngọn núi vô danh trong dãy La Phù, được lão Triệu Nam đưa cho mấy miếng thịt khô.

- Lạc Bắc sư đệ không nên khách khí. Ban ngày chúng ta phải đọc sách và tụng kinh, không có thời gian chuẩn bị. Tất cả những thứ này đều do nhà bếp chuẩn bị, chỉ có mấy trái cây kia là đặc sản của Thục Sơn vừa mới được hái, vẫn đang còn tươi. Đệ mới tới Thục Sơn có lẽ chưa được ăn, nên ăn thêm một chút.

- Ừm.

Lạc Bắc không nghĩ nữa, nhận lấy một chén cơm Lăng Đông Sơn đưa cho rồi cầm đũa gắp một miếng cá mà nhai chậm rãi.

- Tử Cốc Huyền sư huynh! Huynh và Lăng Đông Sơn sư huynh đang ở đâu, cách đây có xa không?

- Không xa. Ở ngay trên ngọn Thiên Ngu phong đối diện. Đi nhanh một chút thì mất chừng hai canh giờ.

Tử Cốc Huyền chỉ ra ngoài cửa sổ.

- Bây giờ trời hơi tối có mây mù nên không nhìn thấy chỗ ở của chúng ta.

- Các huynh tới Thục Sơn được bao nhiêu lâu? Cả hai ở cùng một chỗ sao?

- Cả hai chúng ta mới chỉ tới Thục Sơn vào tháng trước, chỉ sớm hơn đệ một tháng.

Tử Cốc Huyền cười cười, ánh mắt có chút gì đó khó hiểu.

- Đệ tử mới của Qua Ly phong đều ở tại Thiên Ngu phong, chỉ có Lạc Bắc sư đệ tư chất hơn người cho nên mới được ở đây.

- Đệ tử mới vào chỉ có mình đệ được đãi ngộ như vậy?

- Đúng vậy. Các đệ tử còn lại đều sáu người một phòng. Hơn nữa, Tiêu Tiêu sư thúc đều tự mình dạy người đọc sách biết chữ. Đừng nói là ở Qua Ly phong mà cho dù là cả Thục Sơn đều chưa bao giờ có chuyện đó.

.....

Lạc Bắc ăn một cách chậm rãi và nói chuyện với Tử Cốc Huyền và Lăng Đông Sơn.

Hai người Tử Cốc Huyền và Lăng Đông Sơn mặc dù vào Thục sơn sớm hơn Lạc Bắc một tháng nhưng hai người lại hiểu biết rất rõ về Thục Sơn. Qua những gì hai người nói, Lạc Bắc mới biết được Thục Sơn có mấy ngàn đệ tử. Chưởng giáo tên là Thiên Tập Việt, tuy nhiên mười năm trước đã bắt đầu bế quan. Hiện tại, tam đại chưởng giáo chính là Vũ Nhược Trần mà Lạc Bắc đã gặp. Còn hiện tại, toàn bộ Thục Sơn chia ra làm dãy Qua Ly phong, dãy Thiên Chú phong, dãy Kinh Thần phong do Yến Kinh Tà, Tông Nhạc, Băng Trúc Quân chưởng quản.

Cả ba dãy núi đều có người ở bên ngoài lựa chọn đệ tử thích hợp đưa vào Thục Sơn. Ngoại trừ La Phù, Sắc Lạc. Thục Sơn là huyền môn chính tông trong thiên hạ, được công nhận là đại môn phái có uy thế gần với Côn Luân nhất. Qua ngàn năm kế thừa, Thục Sơn truyền kinh thụ đạo không hề nóng vội mà căn cứ vào chất lượng.

Sau khi đệ tử của ba mạch được chọn vào Thục Sơn thì đầu tiên là đọc sách viết chữ, hiểu được nhiều đạo lý. Chẳng hạn như Lạc Bắc đang đọc Dưỡng khí thiên chính là để hiểu được thể nào mà hội khí, tại sao lại sinh bệnh. Thục Sơn làm như vậy cũng là để nói sau khi tu đạo, người ta biết tu luyện thể nào. Còn nếu nói cho người ta biết phải tu luyện làm sao thì sẽ có hại.

Chỉ có điều ở mạch trên dãy Qua Ly phong, cho dù là đệ tử vào sau thì cũng đều ở trên Thiên Ngu phong mà từ từ đọc sách viết chữ, chưa bao giờ có người nào được như Lạc Bắc, được chính Tiêu Tiêu là đệ tử đời thứ hai tự mình dạy. Không cần phải nói nhiều thì cũng có thể biết rằng đối với nhất mạch Qua Ly coi trọng Lạc Bắc tới đâu.

Hiện tại, Tử Huyền Cốc và Lăng Đông Sơn vẫn còn chưa hiểu tại sao Thục Sơn lại chia ra làm ba mạch và giữa ba mạch có gì khác nhau. Hai người chỉ nghe nói đệ tử của Qua Ly phong được ra ngoài rèn luyện nhiều nhất. Điều này khiến cho những đệ tử trẻ tuổi mặc dù được vào Thục Sơn tu luyện cũng phải mừng thầm. Tuy nhiên trên thực tế lúc này hai người còn chưa nghĩ tới một điểm: Thục Sơn cũng giống như các môn phái khác chia ra làm nội môn và ngoại môn. Đệ tử được phân ra làm nhập môn và chính thức. Nếu không vượt qua thử thách thì vẫn chỉ là đệ tử nhập môn bình thường. Như hiện tại, Tử Huyền Cốc và Lăng Đông Sơn gọi đám người Tiêu Tiêu là sư thúc, chỉ có vượt qua thử thách thì mới có thể trở thành một đệ tử chính thức, mới được sư trưởng truyền cho pháp quyết tu luyện lợi hại. Nếu không thì cơ hội có được kiếm quang ngạo thị thiên hạ là điều vô cùng nhỏ bé.

- Hai huynh làm thế nào mà tới được Thục Sơn? - Lạc Bắc lại hỏi.

- Ta là người Lạc Dương ở Trung Châu được sư thúc Ngao Hoàng trong lúc rèn luyện nhìn thấy liền đưa về Thục Sơn. - Lăng Đông Sơn lên tiếng nói.

Còn Tử Huyền Cốc cũng nói theo:

- Phụ thân của ta là môn chủ của Tử Vân môn, quan biết Tiêu Tiêu sư thúc cho nên đưa ta tới Thục Sơn.

- Tử Vân môn?

- Nó cách nơi này năm trăm dặm, có thể coi như là ngoại môn của Thục Sơn. - Ánh mắt của Tử Huyền Cốc có chút đặc ý.

Mặc dù Tử Vân Môn so với Thục Sơn thì đúng là vô cùng hèn kém nhưng Tử Huyền Cốc tu hành ở đây, hơn nữa cha của y lại có quan hệ với đám người Tiêu Tiêu cho nên so với những đệ tử khác thì xuất thân của y cũng khá hơn nhiều.

- Ta nghe sư huynh Minh Triết nói, chờ sau khi sư thúc Tiêu Tiêu dạy cho người xong thì tới lúc đó người sẽ tu hành cùng với chúng ta. Đến lúc đó chúng ta sẽ có cơ hội gần gũi nhiều hơn.

- Lạc Bắc sư đệ. Hiện tại cả Thục Sơn đều biết rằng Qua Ly phong chúng ta có một đệ tử tư chất siêu tuyệt. Nghe nói tư chất của người là người đứng đầu trong mấy chục năm qua, sau này tương lai chắc chắn là vô hạn.

- Đúng vậy. Hiện tại nếu có gì không hiểu hay cần giúp đỡ thì có thể tìm chúng ta. Nói không chừng tương lai chúng ta có gì không hiểu lại phải hỏi người.

.....

Lăng Đông Sơn và Tử Huyền Cốc nói xong, Tử Huyền Cốc đột nhiên móc ra hơn mười cái bùa màu xanh đưa cho Lạc Bắc.

- Đây là cái gì?

Lạc Bắc nhìn Tử Huyền Cốc đưa mười cái bùa màu xanh mà hỏi.

- Đây là thần hành phù do phụ thân ta luyện chế. Chỉ cần dính vào chân thì có thể đi với tốc độ cực nhanh trong vòng mấy canh giờ. Có thần hành phù, thì bình thường người có thể tới Thiên Ngu phong tìm chúng ta. Đúng rồi, Tiêu Tiêu sư thúc có nói rằng người không được rời khỏi đây không?

- Không có.

Lạc Bắc nhìn Tử Huyền Cốc đưa ra mười cái phù mà không biết có nên nhận hay không.

- Lạc... Lạc Bắc sư đệ.

Đúng lúc này, từ ngoài cửa vọng vào tiếng nói lấp của Lận Hàng đưa cơm cho hân.

- Đệ... đệ... ăn.

Nhìn thấy Lăng Đông Sơn và Tử Huyền Cốc ở đây, hơn người lại đang ăn, người đó muốn hỏi xem Lạc Bắc có muốn ăn không hay là vẫn để ở đây như trước. Tuy nhiên Lận Hàng nói lấp khi nhìn thấy Lăng Đông

Sơn và Tử Huyền Cốc thì dường như hai người này khiến cho y có chút lo lắng mà nói lắp không ra được lời.

- Ăn...ăn cái gì?

Trên gương mặt tuấn nhã của Tử Huyền Cốc xuất hiện một sự khinh miệt:

- Người không thấy chúng ta đang ăn hay sao?

- Không...ta...ta

- Đúng đó mà ta...ta. Nói cũng không rõ, chẳng trách mà người ta coi thường người. - Tử Huyền Cốc khẽ hừ một tiếng.

- Thôi đi. Đừng nói nữa. Người đi đi. - Lăng Đông Sơn vội vàng khoát tay rồi nói với Lạc Bắc:

- Đừng động vào y. Nghe nói y ở Thục Sơn đã hai năm mà còn không bằng một đệ tử mới nhập môn hai tháng. Nhìn tu vi của y chắc chắn khó có thể trở thành đệ tử chính thức.

Thanh âm của Lăng Đông Sơn mặc dù không to nhưng gian phòng rất nhỏ, nên Lận Hàng có thể nghe thấy được mà cúi đầu khiến cho y càng thêm hèn mọn.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

biglove

12-12-2012, 01:22 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

28. Chương 27: Nhân Tình Mỏng Như Tờ Giấy, Tu Hành.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Trong đầu của Lạc Bắc không hề có hai cái chữ nịnh bợ. Trước khi hắn được Nguyên Thiên Y đưa tới La Phù, không ai ngu xuẩn mà phải đi đút lót một thằng nhóc ăn mày có thể chết đói, chết khát bất cứ lúc nào. Cho dù sau khi tới La Phù, Lạc Bắc chỉ ở trong vùng núi hoang vu, cũng không biết cái khái niệm về đệ tử của các môn phái tu đạo như thế nào.

Không hiểu nịnh bợ là thế nào cho nên Lạc Bắc cảm giác thái độ của Tử Huyền Cốc và Lăng Đông Sơn đối với mình hoàn toàn khác biệt. Hơn nữa, với bản tính của mình, Lạc Bắc thấy không thích hai người. Nhìn Lận Hàng cúi đầu trước ánh mắt khinh miệt của Tử Huyền Cốc và Lăng Đông Sơn, Lạc Bắc đột nhiên hỏi:

- Lận Hàng sư huynh! Huynh đã ăn cơm chiều chưa?

Lận Hàng ngạc nhiên ngẩng đầu.

- Đa tạ huynh hàng ngày vẫn mang cơm đến cho ta.

Trong ánh mắt ngạc nhiên của Tử Huyền Cốc và Lăng Đông Sơn, Lạc Bắc đứng dậy nói:

- Nếu Lận Hàng sư huynh chưa ăn thì chúng ta cùng nhau ăn có được không?

- Lạc... Lạc Bắc...sư...sư đệ....người...

Do quá bất ngờ nên Lận Hàng lắp bắp mãi không nói được một câu. Trong hai năm qua, ngoại trừ Lạc Bắc ra có rất ít sư huynh đệ nào nhìn gã với nét mặt ôn hòa, lại càng không cần phải nói đối xử như bằng hữu, mời gã ngồi ăn cơm cùng.

Nhân tình mỏng như tờ giấy! Mặc dù Lận Hàng chưa lớn tuổi lắm nhưng cũng đã trải qua nhân tình nóng lạnh như thế nào. Vốn hai năm trước, khi Lận Hàng tới Thục Sơn cũng không nói lắp nặng như vậy, thậm

chỉ còn không bị thọt chân. Nếu không thì lúc trước y cũng không được chọn làm đệ tử của Thục Sơn. Mặc dù có nói lấp nhưng trí tuệ và thiên tư của Lận Hàng trong trí nhớ của nhiều người có thể nói là rất cao. Một ngày gã phát hiện trong một cái sơn cốc của Thục Sơn có một cái cây có thể luyện chế thành đan dược có hiệu quả xua lạnh và độc giống với Thất Diệp chu thảo. Vì vậy mà y định hái về cho sư huynh Thanh Liên chuyên chịu trách nhiệm về đan dược xem, có phải là Thất Diệp thảo hay không. Nhưng khi y ngắt cái cây đó thì chợt phát hiện ra trong cái bụi cây còn có một con độc xà màu xanh biếc. Mãi tới khi có người phát hiện ra thì gã đã hôn mê bất tỉnh. Mặc dù độc của con rắn nhanh chóng bị trừ nhưng vì thời gian quá dài, nọc độc xâm nhập vào trong kinh mạch, đồng thời cái đuôi bị cắn cũng đã hoại tử khiến cho gã bị thọt.

Cơ sở Trúc Cơ của Thục Sơn, ngoại trừ độc kinh văn hiểu biết đạo lý ra còn có một việc nữa là rèn luyện thân thể, gân cốt. Việc rèn luyện thân thể, đối với người phàm mà nói thì là việc cao thâm còn đối với người tu đạo mà nói thì chỉ là chút võ thuật thô thiển mà thôi.

Vốn với thiên tư của Lận Hàng, tiến độ tu hành mặc dù không tới mức bị người khác bỏ xa nhưng ít nhất cũng không bị lạc hậu nhiều lắm. Nhưng sau khi bị thọt, thì đối với một số chiêu thức võ thuật vốn đơn giản thì đối với gã lại trở nên khó khăn hơn nhiều.

Vì vậy mà tốc độ tu hành của gã nhanh chóng bị các sư huynh đệ bỏ xa.

Sau khi kết thúc công khóa không thành công, rồi luyện tập những thứ mà người khác đã quen từ lâu, y liền thường xuyên biến thành trò cười cho các sư huynh đệ. Ngay cả các sư huynh đệ trước đây không cười nhạo việc nói lấp thì bây giờ cũng trở thành đề tài.

Các sư huynh đệ từ từ trở nên bất hòa với y. Đồng thời y cũng tự ti, nói lấp càng nặng thêm. Mà càng như vậy thì trong mắt các sư huynh đệ y lại càng trở thành đồ rác rưởi.

Hai năm qua, các sư huynh đệ đều chìm trong tu hành có sự giao lưu tâm đắc với nhau. Còn y thì chìm trong sự tự ti cho nên hai năm tu hành kết quả không bằng một đệ tử mới nhập môn ba tháng, thậm chí ngay cả sư trưởng chịu trách nhiệm dạy cho họ Trúc Cơ cũng không còn ôm hy vọng đối với y mà từ từ coi y giống như một tên đầu bếp hay người hầu.

Rất nhiều đệ tử mới tiến vào Thục Sơn cũng đều không coi y vào đâu. Nhưng hiện tại Lạc Bắc lại mời y cùng ăn cơm.

Hơn nữa Lận Hàng thấy ánh mắt của Lạc Bắc rất chân thành, không hề có lấy một chút dối trá.

Tiếng bụng sôi vang lên chứng tỏ Lận Hàng đúng là chưa ăn cơm. Y cũng nghe thấy Lạc Bắc là người mà không chỉ đệ tử của Qua Ly, thậm chí cả Thục Sơn đều coi trọng. Vì vậy mà hôm nay y sợ chậm giờ ăn của Lạc Bắc khiến cho sư trưởng trách phạt cho nên vẫn chưa ăn mà mang tới đây trước. Lúc này, trong lòng y cũng không biết có cảm giác thế nào.

- Lận Hàng sư huynh! Xem ra huynh còn chưa ăn cơm chiều.

Lạc Bắc nghe thấy tiếng bụng sôi của y liền nói hết sức chân thành.

- Nếu Lận Hàng sư huynh đồng ý thì sau này mang tới đây ăn cùng với ta cũng được.

“Tại sao Lạc Bắc lại đối xử với cái đồ rác rưởi này tốt như vậy?”

Có một số người chưa bao giờ cảm nhận được sự khó khăn liền có cảm giác bản thân ưu việt. Thậm chí ngay cả môn phái lớn như Thục Sơn trong đó có rất nhiều người tu đạo tu hành thật lâu cũng hiểu rất nhiều đạo lý nhưng đối với những môn phái nhỏ vẫn có thái độ từ trên cao nhìn xuống. Trên thực tế, Nguyên Thiên Y mang tới cho Lạc Bắc một cái quy tắc đó là cá lớn nuốt cá bé ở một mức độ nào đó không hề sai lầm. Phạt nói chúng sinh ngang hàng nhưng có bao giờ chúng sinh được ngang hàng đâu. Chính vì vậy mà những đệ tử của Thục Sơn sống trên một mảnh đất giống như thần tiên này đều có cái cảm giác như vậy.

- Không...không cần.

Cho dù Lận Hàng không cảm nhận được sự chân thành của Lạc Bắc thì khi hắn hỏi gã ném cơm chiều chưa, Lận Hàng cũng cảm nhận được sự đặc biệt của Lạc Bắc. Y cũng chưa từng nghĩ có một bằng hữu như Lạc Bắc nhưng khi liếc nhìn Lạc Bắc, y vẫn hơi nao núng, lùi lại mà nói ra câu đó.

- Đúng là quái nhân không biết điều.

- Chẳng trách mà không có sư huynh đệ nào thích y.

Nghe Lận Hàng từ chối, Tử Huyền Cốc và Lăng Đông Sơn liền hừ lạnh.

Chỉ có điều cả hai không biết rằng do có mình nên Lận Hàng mới từ chối ý tốt của Lạc Bắc.

Bởi vì y có thể nhận ra được sự khinh thường của Tử Huyền Cốc và Lăng Đông Sơn. Nếu y cũng ngồi cùng với cả hai thì sẽ làm cho bản thân thêm xấu hổ.

Mà y từ chối cũng là để cho Lạc Bắc không phải xấu hổ.

Càng là người hiểu rõ tình người thì càng hiểu được tình bằng hữu đáng quý như thế nào. Sau khi lắc đầu một cách chua xót, trước khi rời khỏi phòng, Lận Hàng nói một câu với Lạc Bắc:

- Cám ơn.

Tuy rằng bị từ chối thiện ý và sự chân thành nhưng nhìn Lận Hàng bước ra khỏi căn phòng, Lạc Bắc không hề có lấy một chút không vui. Hắn nghĩ tới Song đầu sơn vinh cho mình cỏ Tiêu Tây ngày đó, mặc dù trước mặt Nguyên Thiên Y, Song đầu sơn vinh cũng chỉ là một thứ hèn mọn nhưng chuyện nó làm đối với Lạc Bắc khiến cho hắn hiểu rằng cho dù hèn mọn thì cũng có lòng tự trọng của mình.

- Làm việc không cần biết tới dục lợi...

Lạc Bắc chợt nhớ tới lời nói của Nguyên Thiên Y:

- Ta làm như vậy có đúng rồi không?

Mặc dù hắn phát hiện ánh mắt của Tử Huyền Cốc và Lăng Đông Sơn đối với thái độ của mình có chút xấu hổ nhưng Lạc Bắc vẫn tự hỏi như vậy.

- Người tu đạo trước tiên phải sửa bản tâm. Bản tâm kinh định thì ngoại ma không thể xâm phạm.

Sau khi Tử Huyền Cốc và Lăng Đông Sơn rời khỏi, dưới ánh đèn mờ ảo, Lạc Bắc lẩm nhẩm lại câu nói mà lão Triệu Nam đã nói với mình, đồng thời hiểu thêm về nó một chút.

- Nhập thế...xuất thế... Sự rèn luyện đối với người tu đạo thật sự là rất tốt.

Lạc Bắc bắt giác nhìn sang cuốn Dưỡng Khí ở bên cạnh.

Nghĩ tới đó, Lạc Bắc nhanh chóng rửa chân rồi tắt đèn, nằm lên giường.

Lúc này, mặc dù đã tới giờ đi ngủ nhưng hiện tại Lạc Bắc nằm trên giường lại không hề buồn ngủ, nghĩ tới Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh mà Nguyên Thiên Y truyền cho mình.

Hiện tại mặc dù Lạc Bắc không biết kiếm nguyên bản mệnh mà Nguyên Thiên Y nói là cái gì nhưng hắn biết nó có liên quan tới pháp thuật phi kiếm. Mà Thực Sơn chính là môn phái có thuật phi kiếm mạnh nhất. Hắn có thể vào được Thực Sơn là do Nguyên Thiên Y sắp xếp. Vì vậy mà việc học đạo ở Thực Sơn, hắn sẽ dốc hết sức, không nghĩ ngợi tới điều gì khác. Trong ba ngày qua, hắn toàn tâm học những thứ mà Tiêu Tiêu dạy, không hề có lấy một chút ngừng nghỉ. Cho tới hôm nay, hắn đã thuộc lòng toàn bộ khóa học. Hiện tại nghĩ tới những gì mà Nguyên Thiên Y và lão Triệu Nam nói cho mình, hắn hơi nôn nóng muốn tu luyện bộ công pháp của La Phù.

- Định thần...nội thị...quan tưởng...là những bước đầu tiên của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh, cũng gần giống với dẫn khí nhập thể của Ma Ha Già La mật pháp.

Lạc Bắc suy nghĩ cẩn thận về bộ kinh văn thì phát hiện đạo lý tu luyện đầu tiên cũng không có gì đặc biệt, chỉ có điều quan tưởng khác biệt, hướng dẫn khí nhập thể cũng khác.

Do từng có kinh nghiệm tu luyện Ma Ha Già La mật pháp, vào lúc này, Lạc Bắc cũng không còn sự hưng phấn như lúc mới bắt đầu được tu luyện. Sau khi hít một hơi thật sâu, Lạc Bắc để cho tâm thanh thoi, không nghĩ gì nữa rồi lặng yên duyệt lại một lần, mới đưa tay bắt một cái ấn quyết, chậm rãi chìm vào trạng thái nhập tĩnh.

Khác với Ma Ha Già La mật pháp, quan tướng pho tượng phật đà màu vàng, Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh ngay từ đầu đã coi bản thân là vô ngã.

Tương tự với việc tưởng tượng thành một khoảng hỗn độn không có gì tồn tại như hòa thành một thể với trời đất. Ngay từ đầu nghĩ là vô ngã nhưng thật ra là có. Nhưng càng về sau, cho tới khi đại thành cũng không cần phải tới sự quan tướng mà tự nhiên tiến vào trạng thái vô ngã.

Trong suy nghĩ của Lạc Bắc, Thức Hải của hắn từ từ không còn một điều gì giống như hòa nhập vào với trời đất. Rất nhanh, linh khí ngoại giới bắt đầu ủa vào Thức Hải giống như một mảnh đất không có gì.

Linh khí ủa vào nhanh chóng hội tụ thành từng tia di chuyển trong kinh mạch của Lạc Bắc, dựa theo pháp quyết mà lưu chuyển thành chín chu thiên.

Quá trình có thể nói là rất thuận lợi. Linh khí ở Thục Sơn rất nhiều, không hề kém La Phù, hơn nữa còn tinh khiết hơn La Phù nhiều, không hề có khí dơ bẩn. Sau khi di chuyển chín chu thiên, linh khí hội tụ giống như chất lỏng mà chảy trong kinh mạch và Lạc Bắc cũng không hề thấy có ảo giác nào xuất hiện.

Nhưng sau khi chần dứt chín chu thiên, linh khí tiếp tục di chuyển theo kinh mạch, trong khoảng khắc đó, Lạc Bắc cảm nhận kinh mạch giống như bị dao cắt.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

biglove

12-12-2012, 01:22 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

29. Chương 28: Bắt Đầu Luyện Thể.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

“Phu... phu kim hồ duyên... duyên hồng giả, bất xuất ngũ hành. Vạn vật sanh thành, nhân dương nhi kết, nhân... . Âm nhi sanh... ..”

Một thiếu niên gầy gò mặc áo xanh đi trên con đường núi nối liền từ Thiên Ngu phong tới Thiên Hạo phong, miệng thì lầm bầm, bước đi cà nhắc. Trong tay y cầm một cái giỏ trúc rất to. Người đó đúng là Lận Hàng mang cơm tới cho Lạc Bắc.

Nếu có người nào của Thục Sơn tập trung lắng nghe nội dung mà y ngâm nga thì sẽ biết rằng đó là một chút đạo lý phổ thông nhập môn của Thục Sơn.

Bình thường kinh văn đều rất thâm ảo khó đọc, nếu có thể đọc to tiếng, lưu loát thì sẽ dễ nhớ hơn. Nhưng Lận Hàng lại nói lắp nên thường nhớ được một câu thì câu trước đã quên mất. Chưa nói tới đã lâu rồi y luôn bị mọi người sai khiến làm những việc tạp dịch cho nên thời gian tu hành ít hơn đệ tử khác rất nhiều vì vậy mà thời gian để nhớ kinh văn sẽ dài hơn.

Trong mắt nhiều sư huynh đệ thì Lận Hàng không chỉ là một kẻ rác rưởi mà còn quái đản, không hòa nhập. Nhưng hiện tại nếu chú ý tới cái rổ trong tay thiếu niên thì sẽ phát hiện nó được bọc bởi một lớp vải dày, ngay cả bên trong cũng được gã dùng vải lót.

Làm như vậy hiển nhiên là đồ ăn có thể được giữ ấm.

Chỉ bởi vì một câu quan tâm của Lạc Bắc mà thiếu niên quái gở đó đã dùng phương thức này để báo đáp.

- Lận Hàng sư huynh tới rồi sao?

Một tiếng kẹt vang lên. Lận Hàng đẩy cửa bước vào bên trong thì tiếng Lạc Bắc cũng vọng ra.

- Lạc... Lạc Bắc sư đệ...

- Mau vào đi.

Lạc Bắc nhanh chóng mở cửa đón y vào trong nhà.

Mặc dù chỉ là một động tác đơn giản nhưng Lận Hàng lại cảm thấy ấm áp. Tuy nhiên... Một người là thiên tài được cả Thục Sơn coi trọng còn một người lại là một tên vất đi tu luyện ba năm không bằng một đệ tử mới nhập môn ba tháng. Khoảng cách giữa hai người có thể nói là quá lớn.

Lận Hàng yên lặng bày đồ ăn vẫn còn bốc khói nghi ngút lên bàn cho Lạc Bắc.

- Đệ...đệ...

Vốn Lận Hàng định nói với Lạc Bắc rằng Minh Triết sư huynh có dặn nếu Lạc Bắc cảm thấy đồ ăn không hợp khẩu vị hoặc là thích ăn thứ gì đó thì đều có thể nói. Bởi vì những người ở Thục Sơn tu hành tới mức độ như Tiêu Tiêu thì cơ bản rất ít ăn cơm, cho nên đồ ăn ở đây cũng chỉ có vài loại. Nhưng còn chưa kịp nói ra thì Lận Hàng đã nghẹn họng, trân trối nhìn Lạc Bắc gần như nuốt chửng một chén cơm mà ăn sang chén thứ hai.

- Nay...hôm nay đồ ăn...có ngon không? - Nhìn Lạc Bắc ăn xong chén thứ hai, cuối cùng thì Lận Hàng cũng nói được một câu đầy đủ.

- Rất ngon. - Lạc Bắc cười ha hả rồi gật đầu:

- Lận Hàng sư huynh còn chưa ăn. Đệ ăn nhanh một chút thì huynh có thể trở về ăn sớm một chút.

Lận Hàng cảm thấy ấm áp:

- Không...không vội...ta không đói bụng.

- Thật ra thì lần sau huynh có thể ăn trước rồi tới cũng được. Có điều... Lận Hàng sư huynh! Có chuyện này không biết huynh có thể giúp đệ được không?

- Chuyện...chuyện gì?

- Hai ngày qua sức ăn của đệ dường như nhiều hơn. Buổi tối hay bị đói bụng... Cơm chiều có thể mang giúp đệ nhiều hơn một chút không?

- Cái này...tất nhiên là được.

.....

- Đa tạ Lận Hàng sư huynh. Đúng rồi. Cái này cho huynh. Nếu lúc về huynh cảm thấy mệt thì có thể dùng nó.

- Cái này...

Lận Hàng liếc mắt có thể nhận ra thứ Lạc Bắc đưa cho mình chính là thần hành phù mà Tử Huyền Cốc cho Lạc Bắc hôm đó. Thần Hành phù ở Thục Sơn cũng không phải thứ gì quý giá nhưng đối với Lận Hàng thì cũng rất quan trọng.

Có cái này cũng tương đương với tấm vé giúp y tiết kiệm được rất nhiều thời gian, đồng thời lại nặng thêm tình...

- Đệ....còn cần gì nữa không thì có thể nói với ta.

Lận Hàng yên lặng nhận lấy tấm phù mà Lạc Bắc đưa cho mình, thu dọn bát đĩa. Khi ra khỏi phòng thì y cũng nói được một câu nói kia.

Lận Hàng không ý thức rằng đây là câu nói lưu loát nhất trong gần hai năm qua của mình.

Khi bước đi trên con đường núi tối đen, lần đầu tiên Lận Hàng cảm thấy bản thân là đệ tử Thục Sơn chứ không phải là người hầu.

Bởi vì Lạc Bắc đã đưa cho y tình bằng hữu.

- Sức ăn của Lạc Bắc sư đệ lớn thật. Ăn ba chén cơm mà buổi tối vẫn còn thấy đói. Ngày mai ta sẽ mang thêm nhiều đồ ăn để buổi tối hẳn có thể điểm tâm.

Trong cơn gió núi lạnh thấu xương, người thiếu niên gầy yếu lại có một cái suy nghĩ âm áp như vậy.

- Tiêu Tiêu sư thúc nói theo tốc độ đọc sách, biết chữ và ngâm kinh văn thì mười ngày nữa là có thể tới Thiên Ngu phong tu hành với những sư huynh đệ khác.

Nhìn bóng Lận Hàng biến mất trong màn đêm, Lạc Bắc trầm nghĩ:

- Không biết hiện giờ sức ăn của ta nhiều như vậy đám người sư thúc có nghi ngờ hay không...

Hóa ra hôm đó Lạc Bắc nóng vội tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh, khi nguyên khí vận chuyển tới chu thiên thứ mười thì kinh mạch trong cơ thể giống như bị xé rách, đau thấu tận Thức Hải, chấn động cả Nguyên thần.

Tuy nhiên trước khi tu luyện, Lạc Bắc qua việc quán đỉnh biết rằng lúc này nếu không giữ được sự tĩnh táo thì nguyên khí trong kinh mạch sẽ không khống chế được mà tràn ra ngoài giống như vỡ đê thì cho dù không chết cũng trọng thương.

Ngoại thương dễ chữa nhưng thứ tổn thương bên trong này vô cùng nguy hiểm. Tu đạo khó khăn cũng là vì điều này.

Vì vậy mà mặc dù nguyên khí trong kinh mạch làm cho đau đớn nhưng Lạc Bắc vẫn giữ vững sự tĩnh táo, đợi cho nguyên khí lưu chuyển được một chu thiên trở lại Thức Hải mới từ trong nội thị thoát ra ngoài. Tới lúc này, Lạc Bắc phát hiện ra mình tu luyện đã được nửa canh giờ, toàn thân ướt đầm đìa giống như vừa mới nhúng nước xong. Hơn nữa, kinh mạch toàn thân đau đớn, sức lực giống như cạn kiệt.

- Theo lý mà nói thì dẫn linh khí nhập thể giúp cho thân thể được tắm bổ, cảm thấy nhẹ nhàng thoải mái, tại sao kinh mạch lại bị tổn thương? Chẳng lẽ ta tu luyện sai?

Trải qua việc tu luyện Ma Ha Già La mật pháp cùng với bí quyết Dưỡng Khí tu thân của Thục Sơn mà hẳn đã đọc được, Lạc Bắc cũng hiểu được một số điều. Vì vậy mà hắn hoảng hốt, tưởng mình luyện sai.

Tuy nhiên liên tiếp hai, ba ngày, mỗi lần tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh tới mười chu thiên thì kinh mạch toàn thân đều đau đớn, gần như không biến mất, giống như đang chịu khổ hình vậy.

Tu luyện liên tục hai, ba ngày, Lạc Bắc ngưng thần phát hiện bên trong Thức Hải, linh khí dẫn vào cơ thể cũng chỉ có vài tia, cũng không khác so với trước khi tu luyện nhiều lắm, không giống như khi tu luyện Ma Ha Già La mật pháp có thể cảm nhận được linh khí cô đọng một cách rõ nét. Chỉ có điều sau vài ngày, sức lực cảm nhận so với bình thường lớn hơn, sức ăn cũng tăng lên nhiều. Bình thường hẳn ăn hai chén cơm là no thì hiện tại ăn ba chén cơm, hết sạch cả thức ăn cho tới nửa đêm lại thấy đói.

Trên thực tế tổ sư khai sáng ra phái La Phù, mặc dù có tài kinh thế, sáng chế ra Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh nhưng có rất ít người tu luyện đắc đạo, hiểu thấu huyền bí của thiên địa. Mặc dù sáng chế ra công pháp tuyệt thế, hiểu được đạo lý nhưng lại chưa đưa nó tới mức cao nhất.

Con đường tu đạo giống như nhìn thấy cuối con đường nhưng vẫn phải bước đi tiếp.

Mà tổ sư khai sáng ra La Phù cũng cảm nhận công pháp này tu luyện đúng là cứu tử nhất sinh, có mấy đại môn đồ tu luyện đều dẫn tới hình thần câu diệt vì vậy mà mới phải sáng chế ra Không Sanh diệt hải lưu ly quyết.

Thật ra Không Sanh diệt hải lưu ly quyết mà Nguyên Thiên Y tu luyện chính là do tổ sư khai sáng ra La Phù rút từ trong Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh mà ra một bộ công pháp tương đối an toàn hơn.

Cũng giống như Đại đô thiên công pháp và Tiểu đô thiên công pháp của Thanh Thành.

Sau mười đời xây dựng được ngôi điện lớn trong lòng núi, phái La Phù mới có được nơi truyền kinh thụ đạo, mới có càng nhiều công pháp để lại cho đời sau, mới có phương pháp quán đỉnh để truyền kinh. Nhưng ngay

cả Nguyên Thiên Y có thể hiểu được vạn vật, nhưng cũng không dám tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh mà tổ sư để lại.

Bởi vì cho dù là Không Sanh diệt hải lưu ly quyết thì cũng không phải là thứ mà người bình thường có thể tu luyện được. Hơn mười đời tổ sư hoàn toàn dựa vào tư chất của đệ tử mình xem có truyền thụ Không Sanh diệt hải lưu ly quyết không.

Vì vậy mà khi Nguyên Thiên Y quán đỉnh truyền thụ cho Lạc Bắc, mặc dù biết Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh cần phải trải qua việc rèn luyện thân thể rất khổ sở, hứng chịu các loại huyền cảnh xâm nhập, đồng thời phải trải qua chín lần kiếp nạn nhưng chi tiết cụ thể thì Lạc Bắc lại không biết.

Trên thực tế, Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh và Không sanh diệt hải lưu ly quyết cũng giống nhau đều là công pháp tu luyện thân thể thành thánh. Tất cả giai đoạn tu luyện sau khi dẫn khi nhập thể đều dùng để luyện thể.

Mười phần khí là chín phần luyện. Mười phần khí được hút vào trong cơ thể thì có chín phần dùng để rèn giữa kinh mạch, giống như rèn sắt liên tục nung trong lò rồi lại đập khiến cho kinh mạch được linh khí rèn luyện mà dung hợp, cường hóa. Vì vậy mà kinh mạch khó tránh khỏi tổn thương, rồi lại hồi phục. Quá trình đó hoàn toàn đau khổ. Chỉ có một phần linh khí duy nhất là dùng để chữa trị kinh mạch bị thương. Chính vì thế mà trong Thức Hải chẳng có nhiều linh khí.

Chỉ khi nào tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh tới tầng thứ ba thì kinh mạch trong cơ thể đã được rèn luyện tới mức nhất định mới có thể tiến hóa được thành năm phần luyện, năm phần dưỡng.

Đến lúc đó, linh khí còn thừa rất nhiều sau khi tu bỏ thân thể mới có thể lưu chuyển khắp người để cho người tu luyện phóng thích pháp quyết.

Công pháp biến thân thể thành thánh tu luyện đến lúc cuối cùng đều có bất diệt kim thân, cả người hòa quyện với linh khí trong trời đất, cho dù có cắt đứt liên hệ với trời đất thì nguyên khí trong người cũng so với người tu đạo nhiều hơn rất nhiều. Chính vì vậy mà Nguyên Thiên Y bị Hoàng Vô Thần dùng thần lực đoạn tuyệt sự liên hệ với trời đất, nhất thời trúng Trảm tam thi diệt thần tiên còn có thể phóng ra một đạo pháp quyết khiến cho Cửu Bại không thể ngăn cản.

Cho nên cuối cùng toàn thân đúng là một cái pháp bảo mạnh nhất thế gian, cho dù có tu luyện pháp thuật tiêu hao pháp lực thế nào cũng được. Tuy nhiên quá trình tu luyện thì hiển nhiên so với mười phần khí có chín phần giữ của đạo pháp khác phải chậm hơn rất nhiều.

Lạc Bắc không hiểu điều đó nhưng chưa bao giờ nghi ngờ lời Nguyên Thiên Y nói. Hắn chỉ cảm thấy sức ăn nhiều hơn, hơn nữa mỗi đêm tu luyện đều phải chịu đựng cái đau gần như làm cho bản thân kiệt sức. Nhưng trong quá trình đó kinh mạch được rèn luyện cũng cần rất nhiều thực vật và chất dinh dưỡng bổ sung, hơn nữa trong mỗi hơi thở cũng toàn là những thứ tạp chất mà trong lúc tu luyện công pháp đẩy ra khỏi cơ thể.

“Khảm nhất ly nhị, tông âm quy dương. Hỏa nhất thủy nhị, tông dương quy âm. Thủy nhị hỏa nhất... ..” Lạc Bắc lại giở cuốn sách trên bàn. Hiện giờ, mỗi ngày Lạc Bắc từ sáng tới lúc hoàng hôn đều đọc sách nhận chữ, ngâm nga. Buổi tối khi không có người liên tu luyện pháp quyết duy nhất của La Phù mà Nguyên Thiên Y truyền cho mình chính là Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

biglove

12-12-2012, 01:22 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

30. Chương 29: Tà Nguyệt.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

“Oành!”

Một tia chớp chói lọi đánh lên chín vòng xoáy của Côn Luân, giáng thẳng vào một cái cây đại thụ chọc trời ở vòng ngoài cùng khiến cho toàn bộ tán cây màu xanh biếc bay xuống lả tả.

- Mấy ngày này, linh khí trong trời đất thật sự là hỗn loạn.

- Nguyên Thiên Y đúng là một nhân vật kinh khủng. Chúng ta mới chỉ tu bổ chỗ mất trận bị vỡ này thể mà ngăn cản uy lực của trời đã phải cố gắng hết sức, vậy mà hắn chỉ phát tay đã phá vỡ đại tu di chính phản cửu cung trận của chúng ta... Nghe nói ngay cả sư phụ cũng bị trọng thương.

Trên một đồng loạn thạch cách gốc cây đại thụ khoảng mười trượng, hai tên người Côn Luân đều nghĩ như vậy.

Cả hai tên môn nhân của Côn Luân đều mặc đạo bào màu tím, mặt trắng như ngọc nhìn qua chỉ chừng hai mươi mấy. Người bên tay trái tên là Trầm Thủy, người bên tay phải tên là Định Uyên đều là đệ tử thân truyền của Cửu Bạt.

Lúc này, trên mặt biển trước mặt hai người có một cái lỗ xoáy đang xoay chuyển tạo ra những con sóng biển kinh người, giống như có một con quái vật dưới đáy biển gây nên.

Nơi này chính là một trong một vạn ba nghìn mắt trận của Đại tu di chính phản Cửu Cung trận của Côn Luân.

Cái trận pháp hộ sơn của Côn Luân thông qua một vạn ba nghìn cái mắt trận mà nối liền với uy lực của trời đất tạo ra pháp trận có uy lực lớn. Ngày ấy, Nguyên Thiên Y đánh tan khiến cho mắt trận bị phá hủy hơn nửa. Hiện tại Trầm Thủy và Định Uyên chịu trách nhiệm sửa chữa cái mắt trận này.

Một đạo ánh sáng mờ trong suốt ngăn cản sóng biển đẩy nước biển tách ra để lộ đáy biển bên dưới.

Định phong, tị thủy đối với người Côn Luân cũng không phải là pháp thuật gì cao thâm. Tuy nhiên trong nước biển, càng xuống sâu áp lực càng lớn, hơn nữa linh khí hỗn loạn trong trời đất tạo ra sóng biển với uy thế kinh người khiến cho bọn họ phải dốc hết sức mới có thể làm cho làn ánh sáng bảo vệ không bị phá.

- Trầm Thủy sư đệ. Ta cần thời gian một nén nhang.

Định Uyên để cho thần thức đảo qua thì phát hiện trận đồ dưới đáy biển được bố trí từ bởi lớp ngọc thạch ngũ sắc đã bị vỡ nát.

- Thời gian một nén nhang đệ có thể chịu được. Định Uyên sư huynh cẩn thận.

- Được.

Định Uyên cũng không nói nhiều, thân hình khê động lao thẳng xuống dưới đáy biển.

Thân hình Trầm Thủy khê động cũng không đứng trên bờ biển mà ngự gió tới trên chỗ vực sâu, sắc mặt nghiêm trang nhìn Định Uyên đang lao xuống dưới.

Mặc dù Trầm Thủy biết với tu vi của Định Uyên cho dù mình không chống được thì nhất thời y cũng có thể tự bảo vệ mình, bố trí tài liệu quý giá cho mắt trận. Hơn nữa nếu chẳng may không bố trí nổi cũng không thể nào khiến cho trời đất biến động.

Dưới đáy vực sâu đột nhiên sáng lên một vầng sáng. “Thanh Long hoàn”. Trầm Thủy nhìn thấy vầng sáng đó cũng biết Định Uyên cẩn thận đã phóng pháp bảo tùy thân của mình.

- Thành!

Định Uyên nói là thời gian một nén nhang nhưng chỉ trong thời gian nửa nén thì Trầm Thủy đã thấy ánh sáng ngũ sắc dưới đáy biển bắt đầu khởi động phóng ra ánh sáng với sức ép kinh người. Ngay lập tức mặt biển ở xung quanh cũng trở nên yên tĩnh.

Tâm trạng của Trầm Thủy cũng lập tức thả lỏng. Bởi vì y biết rằng cái mắt trận này đã được chữa trị.

Toàn thân Định Uyên bao phủ trong lớp ánh sáng màu xanh từ dưới đáy biển bay lên, trong giây lát đã cách Trầm Thủy hơn mười trượng. Thậm chí Trầm Thủy còn có thể nhìn thấy sắc mặt vui mừng của Định Uyên. Nhưng ngay lúc này có biến cố xảy ra.

- Hi hi.

một tiếng cười yêu quái như trực tiếp vang lên trong đầu Trầm Thủy. Chưa để cho y và Định Uyên có phản ứng thì một đạo nguyên khí từ trong nước biển lao thẳng tới quần lấy Định Uyên khiến cho thân thể gã lập tức khô héo mà rơi xuống đáy biển.

- Lại có yêu nhân dám tới xâm phạm Côn Luân ta?

Trầm Thủy bừng tỉnh, hàn quang trong mắt xuất hiện. Ngay lập tức một vầng ánh sáng màu hồng liên chém về phía luồng khí màu đen kia.

Vầng ánh sáng màu hồng đó chính là pháp bảo Tử Kim Dương hỏa xích của Trầm Thủy, nó được luyện ra từ kim anh tử kim dưới Thái Dương chân hỏa được ngưng tụ mà thành chuyên để phá khí dơ bẩn. Hiện tại nguyên thần của Trầm Thủy cảm nhận được bên trong luồng khí màu đen tràn ngập Huyền Âm ma sát khí cho nên xuất ngay pháp bảo.

“Xèo” đám mây màu đen bị Tử Kim dương hỏa xích chạm phải chẳng những chẳng khác nào chạm vào một miếng sắt.

- Đây là thứ yêu pháp gì mà không sợ Tử kim dương hỏa xích của ta?

Tuy nhiên đồng tử trong mắt Trầm Thủy nhanh chóng co lại vì đám mây sau khi bị cắt làm hai nhưng không hề biến mất còn ập tới mặt mình.

- Không ổn.

Nguyên thần của Trầm Thủy rung mạnh và ý nghĩ đó cũng là suy nghĩ cuối cùng của y.

Hai đám mây màu đen như xuyên thẳng vào trong thất khiếu của Trầm Thủy rồi biến mất.

Chỉ thấy hai tròng mắt của Trầm Thủy mới trắng dã một cái, thân thể run lên rồi lập tức đôi mắt lại trở lại bình thường. Nhưng ánh mắt của y lúc này đầy cảnh giác và dặc ý.

- Tu vi và pháp bảo của môn nhân Côn Luân đúng là không tồi, chém được ba phần Âm sát ma khí của ta. Có điều hai người vừa rồi thiếu kinh nghiệm đối địch chẳng khác nào như nhìn thấy núi vàng núi bạc mà lại không biết dùng.

Sau khi đảo mắt nhìn xung quanh xong “Trầm Thủy” hừ lạnh một tiếng.

Trong giây lát đổi mặt, mặc dù tu vi của Định Uyên và Trầm Thủy không hề kém vậy mà không ngờ một người bị giết còn một người bị chiếm lấy thân thể.

- Hóa ra chín hòn đảo bên trong là cấm địa, được thiết lập mười ba đạo cấm chế, chắc chắn là còn có mười đại Kim Tiên trấn giữ.

Chỉ thấy tròng mắt của Trầm Thủy đảo quanh, tay chân dường như không có quy tắc giống như đám khí đen đang tìm cách thích ứng với thân thể này đồng thời đọc suy nghĩ bên trong Thức Hải.

- Với tu vi của ta chắc chắn khó có thể lên vào được cấm địa của Côn Luân. May mà Nguyên Thiên Y đã làm cho Côn Luân rối loạn. Hiện tại, ít nhất ta cũng biết cách để ra vào. Bây giờ rời đi tìm thời cơ là hay nhất.

Sau khi đảo mắt một lúc, “Trầm Thủy” quyết định như vậy. Tuy nhiên trong lúc y đang định trốn vào trong biển thì trong đầu của mình chợt vang lên một tiếng hừ lạnh.

- Âm Mị la thiên đại pháp. Người chính là nguyên thần của lão quỷ ở Phong Đô sơn phải không?

Âm thanh đó tuy nhỏ nhưng đối với Trầm Thủy lại chẳng khác nào tiếng sét.

- Ai?

Toàn thân y cứng đờ nhìn xung quanh nhưng không hề thấy một ai.

- Cái loại người như ngươi mà cũng giết người của Côn Luân ta? Nếu không làm cho ngươi thần hình câu diệt thì Côn Luân ta làm sao sống được trên thế gian này nữa?

“Trầm Thủy” biến sắc. Đột nhiên bầy làn khí đen từ mặt “Trầm Thủy” lao ra về bốn phía định bỏ trốn.

Cái thứ trong nháy mắt giết chết Định Uyên, tiêu diệt thần hồn và chiếm đoạt thân thể của Trầm Thủy chính là nguyên thần Phong Đô Sơn.

Âm Mị La thiên đại pháp về nguyên thần chính là chuyên lấy Âm hồn ly sát khí để luyện chế khiến cho nguyên thần dựa vào đó mà vô hình vô thể. Pháp bảo hay pháp thuật bình thường rất khó làm cho nó bị thương tổn. Chỉ cần mỗi lần bổ xuống là có thể dùng Âm sát ma khí làm cho thần hồn đối phương tan ra rồi chiếm lấy thân thể. Ở trong giới tu đạo, Nguyên Thần cũng là nhân vật có chút danh khí tuy nhiên vào giờ phút này ở Côn Luân mặc dù không biết người phát ra âm thanh đó ở đâu, nhưng nghe thấy âm thanh đó, Nguyên Thần không hề có ý niệm đối địch mà bỏ chạy.

Âm Mị La thiên đại pháp khiến cho nguyên thần từ một hóa thành bảy hơn nữa vô hình vô thể mà bỏ chạy tuy nhiên cũng chẳng khác gì Nguyên Anh phi hành, chớp mắt đã ngoài ngàn dặm.

Nguyên Thần chia ra làm bảy chỉ cần chạy trốn được một cái thì không hề bị thần hình câu diệt.

Nhưng bảy đám mây đen vừa mới lao ra thì giống như đụng phải bức tường sắt vô hình, đồng loạt nổ tung trong không trung rồi hóa thành tro bụi.

- Cái loại này mà cũng dám tới Côn Luân làm loạn.

Cái cây đại thụ chọc trời bị sét đánh trúng đột nhiên nổ tung rồi một nam tử trẻ tuổi xuất hiện.

Quần áo của nam tử trẻ tuổi đó đã rách nát, đầu tóc rối bù. Từ xa nhìn lại chẳng khác gì một tên ăn mày. Nhưng y lại ngẩng đầu bước đi chậm rãi, mỗi bước dưới chân như có đóa sen trắng đang nở nung tụ thành đài sen.

Không ngờ đó lại là một người tu đạo có tu vi ngạo thế trong truyền thuyết, đạt tới cảnh giới bộ bộ sinh liên (mỗi bước nở một đóa hoa sen)

- Không ngờ ngay cả Đại tu di chính phản cửu cung trận cũng bị người ta phá.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mặt khắp nơi là sóng biển ngập trời, người thanh niên tiêu diệt nguyên thần trong nháy mắt quay phắt về phía hòn đảo thứ chín cũng là cấm địa của Côn Luân, ánh mắt lóe ra thần quang.

- Tà Nguyệt sư thúc xuất quan.

- Không hay. Tà Nguyệt sư thúc....

.....

Người thanh niên trẻ tuổi đó không ngờ lại tu luyện thành công Liên Thái pháp hoa quyết, đồng thời cũng chính là Tà Nguyệt - Một trong mười đại Kim tiên của Côn Luân.

Mà vào lúc Nguyên thần bị y tiêu diệt, rất nhiều vàng sáng cũng vọt tới rồi từng tiếng hô vang lên. Tuy nhiên y vẫn bình thản tiến vào trong đảo thứ chín của Côn Luân.

- Chưởng giáo Hoàng Vô Thần. Ngươi được sư phụ chỉ định làm chưởng giáo, ta cũng không tranh giành với ngươi. Nhưng ngươi lại để cho Côn Luân rơi vào tình hình rối loạn như thế này. Nếu không cho ta một câu trả lời, ta sẽ không bỏ qua.

Tà Nguyệt lao thẳng về phía cấm địa, còn chưa hạ xuống, âm thanh lạnh lẽo đã vọng xuống trước.

Khí thế của y không ngờ lại rất giống với Nguyên Thiên Y.

- Sư huynh! Năm mươi năm không gặp tính tình của huynh vẫn như vậy.

Hoàng Vô Thần đang đứng nhìn về phía vách núi tại hòn đảo thứ chín khe thở dài.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

biglove

12-12-2012, 01:24 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

31. Chương 30: Cẩm Địa. U Minh Huyết Hải.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Trong sơn cốc ở hòn đảo thứ chín, Hoàng Vô Thần đang đứng đối diện với vách núi chột xoay người lại. Tà Nguyệt đã đứng sau lưng hắn, ánh mắt sáng ngời nhìn Hoàng Vô Thần.

- Sư huynh! Nếu huynh muốn gặp đệ thì đệ sẽ đi gặp huynh. Đây là cấm địa của Côn Luân, tại sao huynh lại vào đây?

Mặc dù quay mặt về phía Tà Nguyệt nhưng đôi mắt của Hoàng Vô Thần vẫn nhắm như trước.

- Nếu đóng cấm chế, chẳng lẽ huynh cũng định xông vào hay sao?

- Bớt nói nhiều đi. - Tà Nguyệt nhíu mày nhìn Hoàng Vô Thần:

- Khi sư phụ giao Côn Luân cho người chưởng quản trong thiên hạ có ai dám đối địch với chúng ta? Hiện tại thế nào mà ngay cả Đại tu di chính phản cứu cung trận cũng bị người ta phá, ngay cả một đám tu ma nhãi ranh cũng dám tới đây. Đừng có nói với ta rằng hiện nay Côn Luân, ai cũng có thể xông vào được.

Tà Nguyệt nói xong câu đó, Hoàng Vô Thần còn chưa kịp trả lời thì y chợt nhìn thấy giữa không trung bên phía đông chột sáng lên kiêu quang chẳng khác nào cả vạn con ngựa đang xông tới. Mặc dù cách xa nhưng nó vẫn khiến cho người ta sợ hãi.

- Đại ngũ hành diệt tuyệt kiếm trận.

Sắc mặt Tà Nguyệt lập tức thay đổi, ánh mắt không giấu được sát khí kinh người.

- Không người người dám lệnh cho đệ tử tu luyện kiếm trận sát phạt như vậy.

- Sư huynh! Huynh đang trách mắng đệ? - Hoàng Vô Thần yên lặng nói:

- Mặc dù huynh cắt đứt giác quan thứ sáu, bế quan tu luyện viên mãn pháp quyết Liên Thai pháp hoa nhưng hiện giờ huynh xuất quan, mắt nhìn thấy Đại tu di chính phản cứu cung trận của chúng ta bị phá, lại thấy Côn Luân chúng ta tu luyện kiếm trận sát phạt như vậy thì cũng hiểu Côn Luân chúng ta rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm. Huynh còn muốn xông vào cấm địa này, nếu phá hủy cấm chế thì đúng là họa vô đơn chí.

- Nguy hiểm? - Tà Nguyệt cất giọng lạnh lùng:

- Người nói cho ta là ai tới phá Đại tu di pháp trận của Côn Luân chúng ta?

- Nguyên Thiên Y phái La Phù. Ta không bằng hắn.

- Nguyên Thiên Y.

Một tiếng nổ vang lên. Theo âm thanh của y, xung quanh người của Tà Nguyệt phát ra chín vầng sáng màu trắng giống như một đóa bạch liên nở rộ. Vầng sáng chạm phải núi đá khiến cho tất cả hóa thành bột phấn. Cùng lúc đó huyết Thái Dương của Tà Nguyệt cũng đập thành thạch, âm thanh không lộ chút nào tức giận:

- La Phù... Mặc dù Nguyên Thiên Y làm việc theo ý thích của mình nhưng vẫn theo quy tắc người không phạm ta, ta không phạm người. Tại sao hắn lại đánh tới Côn Luân? Hoàng Vô Thần! Nhất định là do người chậm ngòi.

- Là đệ sai.

Hoàng Vô Thần cúi thấp đầu xuống từ từ xoay người nhìn lên vách núi:

- Sư huynh! Huynh còn nhớ năm đó chúng ta làm sai chuyện, sư phụ để cho chúng ta diện bích không?

- Rốt cuộc thì ngươi muốn gì? Chỉ cần giữ được những cái đã có thì Côn Luân chúng ta luôn đứng ở vị trí thứ nhất.

Tà Nguyệt bước lên, ánh sáng lưu chuyển trên cơ thể y:

- Bắt đầu từ sáu mươi năm trước, ngươi không tiếc thủ đoạn nhanh chóng nâng cao tu vi của đệ tử, tiêu diệt yêu ma xung quanh. Ngươi nghĩ muốn xây dựng công trạng để được ngàn năm truyền tụng có phải không? Ta muốn gặp ngươi thì ngươi sẽ đi gặp ta? Ngươi nói thật nhẹ nhàng đấy. Năm mươi năm trước, ta muốn gặp Huyền Viên sư đệ và Thanh Ly sư đệ, nhưng ngươi lại nói bọn họ mang trọng trách. Năm mươi năm sau không biết ta muốn gặp có được không?

- Huynh nghi ngờ bọn họ bị đệ hại? - Sắc mặt của Hoàng Vô Thần vẫn thản nhiên như trước:

- Hiện tại cũng tới lúc cho huynh biết.

Hoàng Vô Thần nói xong, ngón tay liền búng nhẹ một cái. Mười ba tia sáng liền lao thẳng vào vách núi trước mặt, giống như một cái chìa khóa mở ra cách cửa thông vào cấm địa trong cấm địa của Côn Luân mấy ngàn năm qua. Mà nó cũng chính là mật cung chứa Đại Hóa thiên kim liên.

- Hoàng Vô Thần! Ngươi định làm cái gì? Nơi này là Dao Trì, là chỗ của Đại Hóa thiên kim liên, tại sao lại có Huyết Sát ma khí?

Trong cái mật cung tràn ngập quỳnh tương ngọc dịch, nằm ngay bên dưới lòng núi. Tà Nguyệt vừa mới đi theo Hoàng Vô Thần được vài bước, sắc mặt lập tức thay đổi, trong giây lát định ra tay.

- Tà Nguyệt sư huynh! Huynh định làm gì?

Nhưng vào lúc này, một vị đạo nhân mặc đạo bào màu tím đột nhiên từ trong mật cung chạy ra mà gầm lên với y.

- Huyền Viên sư đệ.

Tà Nguyệt liền ngây người. Từ khi tu luyện pháp quyết Liên Thai pháp hoa đại thành xong, Tà Nguyệt còn chưa có lúc nào bị chấn động Nguyên Thần như thế này.

Bởi vì đạo nhân đang đứng trước mặt, quắc mắt nhìn y trừng trừng cũng chính là sư đệ mà y hoài nghi bị Hoàng Vô Thần hãm hại từ năm mươi năm trước, đồng thời cũng là một trong Thập đại kim tiên - Huyền Viên.

Mà Huyền Viên trước mắt y, sắc mặt xám xịt, pháp lực trên người pha tạp dường như đang đối chọi với nhau, đồng thời Nguyên Thần cũng bị tổn thương nặng.

Tà Nguyệt, Huyền Viên, Thanh Ly, Hoàng Vô Thần và La Thần Tướng có thể nói là nhập môn cùng một lúc trong số rất nhiều đệ tử. Tà Nguyệt cùng với mười người có tu vi cao nhất được thế gian gọi là thập đại Kim Tiên của Côn Luân. Trong số mười người thì Tà Nguyệt, Huyền Viên, Thanh Ly là có quan hệ tốt nhất. Mà tuổi Tà Nguyệt hơi lớn, nhập môn trong số mười người cũng là sớm nhất. Sáu mươi năm trước, môn nhân của Côn Luân nghĩ chương giáo sẽ truyền lại cho Tà Nguyệt nhưng không ai ngờ được cuối cùng lại truyền cho Hoàng Vô Thần.

Sau đó, Tà Nguyệt không nhìn thấy Huyền Viên và Thanh Ly vì vậy đi hỏi Hoàng Vô Thần. Lúc đó, Hoàng Vô Thần cũng chỉ thoái thác rằng hai người có trọng trách không thể gặp Tà Nguyệt. Năm mươi năm trước, Tà Nguyệt bắt đầu bế quan đã nghi ngờ hai người bị Hoàng Vô Thần âm thầm ám hại. Người tu đạo chịu sự cô độc hơn người bình thường rất nhiều vì vậy lúc này đột nhiên nhìn thấy lại Huyền Viên, cho dù với tu vi của Tà Nguyệt cũng không giữ được bình tĩnh.

- Tại sao để lại thế này?

Tuy nhiên trong tích tắc, Tà Nguyệt liền trở lại bình thường, nhìn Huyền Viên mà hỏi:

- Ai mà có thể khiến cho thương tích của người thế này?

- Thanh Ly cũng ở đây.

Huyền Viên xoay người. Nhìn Tà Nguyệt đã sáu mươi năm không gặp, ánh mắt của Huyền Viên có gì đó không thể nói ra được bằng lời.

- Tà Nguyệt sư huynh! Tu vi của huynh lại tăng tiến. Tính tình cũng không còn nóng như trước. Nếu không với tính của huynh sáu mươi năm trước, vừa rồi huynh đã ra tay rồi.

- Ta...

Tà Nguyệt nghĩ tới Thanh Ly lại nghĩ tới ba người khi còn trẻ cùng nhau tu đạo ở Côn Luân mà trào dâng cảm xúc.

- Đại hóa thiên kim liên đúng là khô mất một đóa.

Đi vào cấm địa trong cấm địa, lần đầu tiên nhìn thấy số mệnh của Côn Luân, tinh thần của Tà Nguyệt lại rung chuyển.

Cách họ trăm trượng là một ngôi đền có dán rất nhiều những lá phù phục ma mà Tà Nguyệt không biết hết. Tuy nhiên, Tà Nguyệt vẫn có thể cảm nhận được những luồng ma khí tản ra ngoài.

- Bên trong này có phải nhốt một thứ ma đầu, yêu ma lợi hại hay sao?

Tà Nguyệt thối lui đi theo Hoàng Vô Thần và Huyền Viên tiến đến trước ngôi đền. Ngay lập tức trước mặt y đổ lên giống như bước vào một cái trận pháp U Minh. Còn chưa nhìn rõ cảnh tượng xung quanh, chỉ thấy ánh sáng đỏ như máu lóe lên, đồng thời ma khí đập vào mặt.

Tốc độ của huyết quang so với phi kiếm còn nhanh hơn gấp mấy lần. Nhưng không biết Tà Nguyệt có động tác gì mà mấy ngọn lửa màu trắng chợt bùng lên trên huyết quang.

Tà Nguyệt tu luyện pháp quyết Liên Thai pháp hoa tới mức viên mãn cho nên chỉ cần nghĩ tới là đã phát ra được pháp thuật.

Huyền Viên nói hoàn toàn đúng. Vừa rồi Tà Nguyệt nếu muốn ra tay thì cho dù hấn có ngăn cản thì chỉ sợ đầu nghĩ tay đã làm phát ra được năm, sáu cái pháp quyết.

Mà vừa rồi ở vòng xoáy ngoài cùng, Tà Nguyệt có thể giết nguyên thần trong nháy mắt cũng là vì tốc độ thi pháp kinh người như vậy.

Bị ngọn lửa trắng bám lên, huyết ảnh lập tức vỡ nát đồng thời phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

- U Minh huyết thần tử!

Tuy nhiên Tà Nguyệt lại lấp bắp kinh hãi. Vừa rồi y đã thả ra liên thai tịnh hỏa có thể đốt cháy được vạn vật trong thế gian, thậm chí là nguyên thần chỉ cần chạm vào cũng bị đốt trụi. Tuy nhiên huyết ảnh đó vẫn chưa hoàn toàn bị luyện hóa. Vào lúc nó kêu lên thảm thiết, Tà Nguyệt thấy rõ không ngờ nó chính là Huyết Thần tử do Hồn phách và máu huyết cùng với lệ khí luyện thành.

U Minh Huyết thần tử trong truyền thuyết chỉ có người thông hiểu pháp quyết Huyết Thần kinh thời thượng cổ mới biết cách luyện chế. Mà Huyết Thần tử ngày nào cũng cần có máu tươi tắm bổ. Một khi luyện thành, tốc độ của nó so với phi kiếm nhanh hơn gấp vài lần, khi bổ trung người nào thì người tu đạo bình thường cũng không thể chống đỡ được mà bị hút sạch máu tới chết. Hơn nữa, Huyết Thần tử rất mạnh, nó giống như một người bị lột da, hai tay có sức chẳng khác gì pháp bảo và phi kiếm.

Huyết Thần Tử này có thể nói là cao lớn, hơn nữa bị Liên Thai tịnh hỏa của Tà Nguyệt thiêu đốt vẫn còn chưa chết cháy chứng tỏ đã được dùng rất nhiều máu tươi để tắm bổ.

Trong lúc đó, Tà Nguyệt đột nhiên nghĩ tới một người mà giết mình, không để ý tới U Minh huyết thần tử vẫn còn chưa chết cháy kia.

Mắt thấy U Minh huyết thần tử bỏ nhào tới Tà Nguyệt, một tia sáng đen lập tức xuyên tới khiến cho nó bị đánh nát mà tan biến.

- Đông Hoàng ô kim toa. Thanh Ly sư đệ đó sao?

Tà Nguyệt nhìn theo tia sáng đó thì thấy một nam tử mặc quần áo tang đang ngồi trên cái bồ đoàn bằng ngọc xanh mà thốt lên câu đó. Ánh mắt của y lúc này không biết là đang vui hay đang buồn nữa.

- Hoàng Vô Thần! Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Trong cấm địa của Côn Luân ta tại sao lại có U Minh huyết hải thể này?

Nam tử mặc áo tang nhìn qua khuôn mặt cũng chỉ chừng hai mươi bảy, hai mươi tám, đôi hàng lông mày nhỏ, khuôn mặt thanh tú. Đó cũng là người nhập môn cùng với Tà Nguyệt, cùng nhau tu đạo, đồng thời sáu mươi năm qua đã không hề gặp, chẳng biết sống chết thế nào. Y chính là Thanh Ly đứng trong mười đại Kim Tiên tu luyện Thái Thượng ngọc thanh đạo pháp

Vào lúc này, nhìn xuyên qua làn sương máu của U Minh Huyết Thần tử, Tà Nguyệt có thể thấy gần với Thanh Ly là một cái huyết trì rộng chừng mười trượng đầy khí thiên ma.

Nguyên thần âm mị La Thiên đang ở bên trong ngưng kết ma khí, thậm chí không cần phải hút lấy một giọt máu bên trong huyết trì. Cái ao này chính là thứ trong truyền thuyết, lấy huyết lệ hồn của trăm vạn người luyện chế rồi ngưng tụ thành cái ao.

Nếu tu vi chênh lệch, bản tâm yếu kém thì người tu đạo chỉ cần đứng ở đây sẽ bị huyết khí và ma khí xâm nhập mà bước vào ma đạo.

- Nguyên Thần của Vô Tâm vẫn chưa bị diệt.

Quay đầu lại nhìn Tà Nguyệt, Hoàng Vô Thần từ từ nói một câu đó.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

biglove

12-12-2012, 01:24 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

32. Chương 31: Bất Phụ Côn Luân

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Bất luận là Tà Nguyệt, Huyền Viên hay Thanh Ly đều là những nhân vật hàng đầu trong giới tu đạo.

“Như Vô Tâm!” thế nhưng khi Hoàng Vô Thần vừa thốt ra câu này thì không chỉ Tà Nguyệt đứng bên cạnh y mà ngay cả Huyền Viên, Thanh Ly gần đó đều bị cuốn vào biển máu cuộn cuộn. Không chỉ những thứ nhìn được bằng mắt mà tất cả những thứ trong nguyên thần, thức thần đều bị nhấn chìm trong huyết hải hồi tanh.

Chỉ là một cái tên, nhưng lại mang huyết khí và ma khí lớn hơn cả U Minh Huyết Trì này!

Bởi vì cái tên này, đối với các huyền môn chính đạo mà nói thì đây chính là biểu tượng của sự hủy diệt và chinh phục, là tối kỵ trong những điều cấm kỵ.

Trên thế gian số người tu đạo biết cái tên Như Vô Tâm này không nhiều, tuyệt đại đa số chỉ biết cái tên khác của hắn, đó là...U Minh Huyết Ma!

“Không lo không sợ...đều là do tâm...nhìn thấy địa ngục...cũng là do tâm...không lo không sợ...”

Đôi mắt của Tà Nguyệt vừa mới mở lên thì trong thức hải như nổ một tòa bạch liên, nhãn thần và toàn thân đều lạnh toát, không còn vẻ hung hãn như ban đầu, “Trận diệt ma trên Kim đỉnh bốn trăm năm trước, chẳng lẽ chỉ là vọng ngôn lừa bịp?”

“Trận chiến này là hoàn toàn có thật...Năm đó, Như Vô Tâm tu luyện bộ Huyết Thần Quyết vô địch, luyện thành Huyết Ma chân thân, diệt một lúc mười hai đại phái, sinh linh lầm than, ma khí ngút trời, lại tụ tập mười vạn thiên ma mưu đồ xâm diệt Nga Mi. Sư tôn dẫn phái Côn Luân chúng ta tụ họp cùng các cao thủ chính đạo trong thiên hạ rồi cùng với Như Vô Tâm quyết chiến một trận trên Kim đỉnh...”

“Hậu thế đều biết trận này chính đạo diệt ma đại thắng, Côn Luân chúng ta vì thế mà trở thành thủ lĩnh phe chính đạo, nhưng sự tình không hoàn toàn như đời sau đồn đại.”

“Ngày đó Nga Mi xuất ra tuyệt thế thần binh Tử Sính, Thanh Sách. Đệ nhất cao thủ Nga Mi là Trác Vô Tương sử Hạo Thiên bảo giám, còn Thục Sơn thì thiết lập Vạn Kiếm Quy Nguyên diệt ma trận, Triết Phong Tự thứ nhân thượng sư Hoàng Giáo thi triển Đại Chuyển Luân Tam Tương Sinh Hóa diệu pháp, Lý Phù Đồ phái Thanh Thành dùng chiêu Thiên Đô Minh Hà, Từ Hàng tịnh trai thì kết nên Tâm Đăng trận, sư tôn xuất Tam Dương Nhất Sát Kiếm, Đoạn Ngọc Cầu, Phong Hàn Nguyệt sư thúc dùng Lục Đinh Lục Giáp Hoàng Kim hoàn, hóa thành sáu vị kim giáp thiên thần, Vật Dụng sư thúc dùng nổ thần Cửu Thiên Thập Địa...”

Những người được Hoàng Vô Thần nhắc đến không ai không là tuyệt thế kỳ nhân của giới tu đạo từ ngàn năm trước, nay được y từ từ kể ra, Tà Nguyệt mới chỉ nghe tên thôi cũng đã mừng tượng ra được trận quyết đấu đó khốc liệt nhường nào.

“Hậu thế tương truyền, sau trận chiến đó, phe chính đạo hoàn toàn thắng lợi, bọn thiên ma của Như Vô Tâm bị tận diệt, Huyết Ma chân thân Như Vô Tâm cũng đã diệt vong...Nhưng trên thực tế, trận đó phe chính đạo cũng tổn thất rất lớn, các cao thủ của Nga Mi, Thanh Thành, Triết Phong Tự gần như đều táng mạng, đến cả những nhân vật như Trác Vô Tương, Lý Phù Đồ cũng bỏ mạng trong chiến dịch đó. Thần binh của Nga Mi là Thanh Sách, Hạo Thiên bảo giám cũng biến mất không tung tích, Triết Phong Tự Thứ Nhân thượng sư cũng bị trọng thương, trên đường trở về sư đồ Triết Phong bị yêu nhân đánh lén, không đối phó nổi, đến cả những quyết pháp tu luyện cũng mất đi không ít. Lúc đó những môn phái bình thường như Côn Luân ta đều gục ngã, mấy trăm năm rồi mà vẫn chưa phục hồi được nguyên khí. Côn Luân ta tuy rằng từ đó mà phát lên, trở thành lãnh tụ đạo môn trong thiên hạ nhưng tổn thất cũng không nhẹ. Vô Dụng sư thúc, Phong Hàn Nguyệt sư thúc đã đồng quy vu tận với đám thiên ma, Lục Đinh Lục Giáp Hoàng Kim hoàn biệt tẩm biệt tích, Tam Dương Nhất Sát Kiếm của tôn sư cũng bị Huyết Ma chân thân phá hủy, người thì bị trúng ma tâm hỏa, suốt mấy trăm năm, cuối cùng tinh huyết trong người bị thiêu rụi mà chết.”

“Như Vô Tâm...U Minh Huyết Ma. Trước đây vô số người tu đạo đã chết dưới tay hắn, hắn đã làm nên một cuộc thảm sát mà ai nghe cũng phải hãi hùng! Hiện nay, phái Côn Luân ta và phe chính đạo trong thiên hạ có lẽ cũng phải đối mặt với một cuộc thảm sát như thế. Đây là việc tối mật của Côn Luân, không thể để cho người ngoài biết. Năm đó khi Huyết Ma chân thân của hắn bị hủy, có bắn ra vài giọt huyết ma, nhưng những giọt huyết ma này hoàn toàn không phải đã được diệt trừ tận gốc như truyền thuyết kể, mà thật ra là còn một giọt sót lại, đã trốn vào linh mạch của Côn Luân!”

“Đã trốn vào linh mạch của Côn Luân...” song mục của Tà Nguyệt ánh lên thần quang thăm thẳm. Bây giờ thì y đã hiểu, tại sao trong Côn Luân lại có một U Minh Huyết Trì như thế này!

“Như Vô Tâm luyện ‘Huyết Thần kinh quyết’ đến độ thiên hạ vô song, bản tính lại vô cùng giáo hoạt, chỉ cần một giọt huyết ma chạy thoát cũng đủ để hắn dần dần tái sinh, nhưng hắn biết rằng dù có chạy đến đâu cũng sẽ bị truy sát đến cùng, thế nên mới nhân lúc còn chưa chiến bại đã lén lút trích ra một giọt huyết ma, trốn vào linh mạch của Côn Luân chúng ta.” Hoàng Vô Thần nhìn vào bể máu đang cuộn cuộn không ngừng, trên gương mặt vốn không thay đổi thần sắc chợt thoáng qua một chút lo lắng. “Đồng linh mạch này là khởi đầu của các linh mạch trong thiên hạ, cũng là gốc rễ của Côn Luân phái ta. Nếu như cùng lúc phá hủy cả linh mạch lẫn giọt huyết ma kia thì Côn Luân cũng sẽ mất đi cái rễ. Vì vậy mà sư tôn vẫn đang do dự, che giấu điều này, cùng các vị sư thúc dốc hết tâm can để nghĩ ra cách nào không cần phá hủy linh mạch mà vẫn tiêu diệt được huyết ma.Nhưng ‘Huyết Thần kinh quyết’ của Như Vô Tâm biến ảo khôn lường, vượt xa sự tưởng tượng của các vị sư tôn, khiến họ tổn hao rất nhiều tinh lực, thậm chí Diêu Trục sư thúc đã không tiếc thân mình, dùng nguyên thần luyện hóa tiến vào linh mạch để tiêu diệt đám nguyên khí huyết ma cuối cùng này của Như Vô Tâm, nhưng ngược lại lại bị nguyên thần huyết ma của hắn luyện hóa ngay trong linh mạch.”

“Bốn trăm năm nay, nguyên thần huyết ma của Như Vô Tâm lại lần trốn trong linh mạch của Côn Luân

chúng ta hút lấy lệ khí ô uế của trời đất, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, ngày một mạnh thêm. Lệ khí ô uế trong linh khí của thiên địa trong linh mạch là do hắc dục, trái lại linh khí lại càng phát ra khí tinh thuần, môn đệ Côn Luân ta tu luyện với tốc độ kinh người, rạng danh thiên hạ, vượt qua hẳn các môn phái khác, nhưng có ai ngờ lại lâm vào tai họa khủng khiếp thế này!”

“Bắt đầu từ bảy mươi năm trước, Như Vô Tâm đã có dấu hiệu phá kén trùng sinh, sư tôn cùng các vị sư thúc đã đồng tâm hiệp lực dùng đại thần thông kết thành La Thiên pháp trận, phong tỏa linh mạch, trấn áp tại đó. Sáu mươi năm trước, khi sư tôn vũ hóa, vẫn chưa truyền ngôi vị chưởng giáo cho người, chỉ vì người bản tính hấp tấp, nếu đặt bí mật này lên vai người, thì người sẽ không thể luyện Liên Đài Pháp Hoa Quyết đến cảnh giới đại viên mãn được. Bây giờ thiên hạ vận khí đã suy chuyển, chiến loạn khắp nơi, đâu đâu cũng là hài cốt, lệ khí của linh mạch trong trời đất ngày càng nhiều hơn. Như Vô Tâm đã tận dụng điều này, tích tụ lại thành u minh huyết hải, không chỉ luyện ra U Minh Huyết Thần Tử, lại còn hóa ra Huyết Ma phân thân, nhằm thoát khỏi vòng phong tỏa. Huyền Viên sư đệ bị trọng thương như thế, chính là do khi tập kích huyết ma phân thân của Như Vô Tâm thì Nguyên Thiên Y đến, bị phân thân đó đả thương.”

Nghe Hoàng Vô Thần từ từ nói đến đây, Tà Nguyệt than một tiếng, nhìn Hoàng Vô Thần nói: “Người vì thế nên mới muốn thừa lúc pháp lực của Nguyên Thiên Y suy giảm đoạt lấy La Phù công pháp, pháp bảo, nhằm tăng thêm cơ hội thắng cho Côn Luân ta?”

“Đều là lỗi của ta.” Hoàng Vô Thần lặng lẽ gật đầu. “Không Sinh Diệt Hải Lưu Ly quyết của Nguyên Thiên Y cũng có sơ hở, luyện đến tâm lưu ly bất diệt kim thân thì sẽ có mười hai giờ pháp lực bị suy kiệt. Hắc lại quá kiêu ngạo, quyết không gia nhập Côn Luân, ta lại không thể truyền tin Huyết Ma chưa chết ra ngoài được. Vốn định để La Thần Tướng, Lạc Tiên, Vãn Thiên ba người họ trong mười hai tiếng pháp lực của hắc bị suy kiệt thì tóm hắc. Nhưng ta không ngờ rằng Nguyên Thiên Y đã đi trước ta một bước, hắc linh cảm rằng phái Côn Luân sẽ đối phó với hắc, nhân lúc pháp lực chưa suy yếu đã chủ động ra tay.”

Nói đến đây, Hoàng Vô Thần khẽ ngẩng đầu, tuy hai mắt nhắm nghiền nhưng y dường như vẫn có thể nhìn thấy nơi Nguyên Thiên Y đang đứng, như thể có thể đứng từ xa ngắm nhân vật tuyệt thế Nguyên Thiên Y. “Tà Nguyệt sư huynh, huynh đã đoạn tuyệt lục thức nên không thể nhìn thấy Nguyên Thiên Y ngày hôm đó. Hôm đó hắc...Thật sự là hết sức tuyệt vời, khiến cho người ta phải ngưỡng mộ. Hắc sinh ra từ cái uy của đất trời, khí thể lấy lòng, vốn đã đạt đến cảnh giới vô địch, dù cho đệ từng đơn độc đấu với hắc nhưng cũng không đáng là đối thủ của hắc. La Thần tướng biến thân đấu với hắc nhưng thua đến mức không còn đường lui, phải tự nhảy xuống biển, Vãn Thiên, Lạc Tiên hai người liên thủ cũng không đánh lại hắc. Đệ nhân lúc Cửu Bạt sư huynh xuất quan đã dùng Trảm Tam Thi Diệt Thần Tiên đối phó với hắc, dùng đến Vô Sắc Định Đại Hoa Luân của đệ mới đánh bại được hắc. Kiểm ý Vãn Thiên bị áp chế, uy lực của bản mệnh kiếm nguyên không còn, Lạc Tiên sư muội bế quan, La Thần tướng thì không biết sống chết thế nào, Cửu Bạt sư huynh bị Nguyên Thiên Y đánh trả, công sức tu luyện tiêu tan, mất hết hi vọng. Lại thêm Đại Tu Di Chính Phẫn Cửu Cung Trận bị phá, Côn Luân ta lần có thể nói là tổn thất nặng nề. Huống hồ, hiện nay bọn ma đạo trong thiên hạ chỉ chờ thời cơ hành động, ắt sẽ có kẻ biết rằng Huyết Ma đang trốn ở Côn Luân, nhất định sẽ nhân cơ hội này tấn công. Phái Côn Luân ta thật sự đã đến thời điểm vô cùng nguy hiểm.”

“Tà Nguyệt sư huynh” Huyền Viên này giờ đứng cạnh Hoàng Vô Thần bỗng thở dài. “chưởng giáo nếu đã làm như thế là do càng ngày càng thấy rõ không có cách gì áp chế được U Minh Huyết Ma, bàn bạc với chúng ta xong mới đưa ra quyết định. Chỉ tại chúng ta không nghĩ rằng tu vi của Nguyên Thiên Y lại cao đến thế. Sớm biết như vậy thì chúng ta đã có thể tương trợ huynh ấy, có khi lại có cơ hội chuyển bại thành thắng.”

Tà Nguyệt thầm cười khổ, nhìn Hoàng Vô Thần này giờ hai mắt vẫn nhắm nghiền, y biết được rằng Hoàng Vô Thần đang phải gánh vác rất nhiều chuyện. Bao nhiêu nghi kỵ, bất mãn đối với Hoàng Vô Thần mấy chục năm nay bỗng chốc tan biến. “Sớm biết như vậy, nếu sớm biết như vậy, thì đã phá hủy cả linh mạch lẫn máu của Huyết Ma. Nhưng Như Vô Tâm lại là nhân vật tuyệt thế kiêu hùng, sớm đã tính toán được lòng người...Bốn trăm năm trước nếu đổi lại là mình, mình cũng quyết không tiêu hủy linh mạch. Mất đi đoạn linh mạch dồi dào linh khí nhất này thì phái Côn Luân cũng không thể tồn tại được. Có ai lại hiểu hết được nhân quả thế gian, linh hội hết quá khứ tương lai?”

Điều làm Tà Nguyệt khó nghĩ nhất là, mấy trăm năm nay phái Côn Luân đỉnh thịnh, nhân tài lớp lớp xuất

hiện, đều là nhờ linh khí chí thuần của Côn Luân linh mạch, tu hành rất nhanh chóng. Nay ngay cả tu vi của y lúc này cũng có thể nói là đều đã nhuộm màu Như Vô Tâm.

Nhân quả trên thế gian này...ai có thể nói cho rõ ràng, ai lại có thể phân định đúng sai?

“Ta thân mang trọng trách truyền kinh thụ đạo, đệ tử đời sau của Côn Luân tuy nhân tài không thiếu nhưng tu vi vẫn chưa đủ.” Hoàng Vô Thần lấy Chuyển Thế Nguyệt Hoa Pháp Luân đang giữ chặt trong tay chuyển giao cho Tà Nguyệt, “trong số mười sư huynh đệ, sư đệ Du Vô Tương đã tu luyện Thái thượng Vong Tình đại pháp, cắt hết liên hệ với thế gian, không màng đến sự đời. Hiện nay người có thể cùng Thanh Ly trấn thủ U Minh Huyết Trì, bảo vệ phái Côn Luân chúng ta, chỉ có huynh mà thôi.”

Tà Nguyệt nhận lấy Chuyển Thế Nguyệt Hoa Pháp Luân, đi qua màn sương máu, bước đến bên Thanh Ly nói :”Quyết không phụ chương giáo phó thác, quyết không phụ Côn Luân!” Bóng dáng sau lớp áo rách rưới ấy truyền đến một tiếng nói lạnh lùng nhưng lại sát phạt quyết đoán vô cùng!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

biglove

12-12-2012, 01:26 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

33. Chương 32: Ngưng Khí Họa Phù

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

“Người hãy luyện một lượt ba sáu thể võ ta dạy người cho ta xem.”

“ ... ”

Sáng sớm, ngay tại tiểu viện trên Thiên Hạo Phong (ngọn Thiên Hạo) nơi Lạc Bắc đang ở, có một vị nam nhân thân mặc trường bào màu đen, tóc vấn sau đầu, mặt lạnh như tiền đang chăm chú theo dõi từng thế võ của Lạc Bắc.

Gương mặt lạnh băng dường như trước nay chưa từng cười này chính là thất đệ tử của Yến Kinh Tà chương quần Qua Lý quần phong- Đoạn Thiên Nhai.

Mười mấy ngày nay Lạc Bắc cũng đã học thuộc hòm hòm một số điển tịch nhập môn cơ bản của phái Thực Sơn rồi, nhưng Tiêu Tiêu tuyệt nhiên không đến nữa, thay vào đó là vị Đoạn Thiên Nhai này đến dạy y ba mươi sáu thức chương pháp cơ bản để nhập môn Thực Sơn.

Ba mươi sáu thức chương pháp cơ bản này đều không phải là để đả thương địch nhân, mà chỉ là các tư thế đạo dẫn, kiện thân. Trong núi nhiệt độ không khí thay đổi liên tục cả ngày, nếu kiên trì luyện các tư thế này có thể giúp cho các đệ tử nhập môn nhưng chưa tu đạo pháp có thể điều hòa huyết mạch, xương cốt tráng kiện, tránh mọi bệnh tật.

Khác với Tiêu Tiêu bình dị gần gũi, Đoạn Thiên Nhai từ đầu chí cuối lạnh lùng băng giá, đối với Lạc Bắc vô cùng nghiêm khắc.

“Thức này, hôm qua Đoạn sư thúc đã có nói với mình, hai tay trái phải phải thật khoan thai, nhưng cũng phải kiềm chế ở một mức nhất định.”

Luyện đến Văn Cung thức tức thức thứ ba mươi sáu, Lạc Bắc nhớ lại những lời Đoạn Thiên Nhai nói với mình ngày hôm qua liền bị lúng túng.

Đoạn Thiên Nhai quát mắt, Lạc Bắc lại bị y quở trách: “Hôm qua đến thức này cũng tập không đúng, hôm nay lại còn chần chừ, rõ ràng là người lười biếng không chịu tập luyện, làm lại năm lần cho ta!”

Lạc Bắc tuyệt đối không phải là do lười biếng không chịu tập luyện. Hôm qua sau khi Đoạn Thiên Nhai rời đi, y đã tự tập luyện đến mười mấy lần, ba mươi sáu thức này luyện đã vô cùng thuần thục, nhưng hôm nay do Đoạn Thiên Nhai ở đây, căng thẳng quá nên mới mắc lỗi như thế.

Nhưng Lạc Bắc cũng không cãi lại nữa lời, ngoan ngoãn tập thêm năm lần nữa.

“Ba mươi sáu thức này tuy có phần miễn cưỡng, nhưng ý tại hành tiên, khi người luyện ba mươi sáu thức này, phải nhớ cho kỹ thân chưa động, nhưng ý đã động.” Nhìn thấy Lạc Bắc chăm chỉ luyện một lúc năm lần mà không có một lỗi sai nào, trong mắt Đoạn Thiên Nhai cũng không hề có ý khen ngợi, y chỉ lạnh lùng nói ra câu này.

Nói xong câu này, Đoạn Thiên Nhai quay người bước đi, tay đẩy cánh cửa ở tiểu viện, “Đi theo ta, bắt đầu từ hôm nay người sẽ luyện tập cùng các sư huynh sư đệ ở ngọn Thiên Ngu.”

“Bây giờ có thể đi ngay à?” Lạc Bắc sung sướng ngẩng đầu lên.

“Tu đạo buộc phải tịnh tâm, người tu hành không được cợt nhả, có gì đáng để vui mừng.” Đoạn Thiên Nhai tiến thẳng ra cửa không quay đầu lại, trước khi Lạc Bắc theo chân y bước đến sơn đạo, nhìn đỉnh Thiên Ngu lớp lớp mây mù, Đoạn Thiên Nhai lạnh lùng nói: “Lạc Bắc! Người nên biết điều này, đại đa số người ở Thục Sơn đều nghĩ rằng người có thiên tư siêu tuyệt, nhưng ta đây cũng đã gặp qua rất nhiều nhân vật thiên tư siêu tuyệt nhưng thành tựu lại chẳng bằng một người bình thường. Thân làm kẻ có tư chất hơn người mà thành tựu lại không bằng người, sẽ khiến cho người ta thất vọng, coi thường. Cho phép người một mình đến đó có nghĩa là đã nhìn nhận người bằng con mắt khác. Nhưng ta hi vọng bản thân người không nghĩ như thế. Người nên nhớ rằng, những người có thành tựu cao tuyệt, tuyệt đối không phải do họ có tư chất hơn người, mà chính là do họ nỗ lực hơn người tầm thường. Việc người được theo các sư huynh sư đệ lên núi tu hành, hay việc người ở lại đây, tốt nhất người hãy xem đây như là một bước đi trong việc tu hành chứ đừng coi đây là việc hiển nhiên sinh ra đã có.”

Đây rốt cuộc là trách mắng hay là lời cảnh cáo có thiện ý?

Lạc Bắc ngẩn người một lúc, y chợt nhận ra rằng khi Đoạn Thiên Nhai khi nói với mình câu này không phải là người lạnh lùng như vẻ bề ngoài. Nhưng khi hẩn ngẩng đầu lên đã thấy Đoạn Thiên Nhai lạnh lùng bước lên sơn lộ.

Đoạn Thiên Nhai rõ ràng không lạnh lùng như vẻ bề ngoài, nhưng y không biết rằng Lạc Bắc kiên cường hơn y tưởng rất nhiều, lại càng không biết rằng Lạc Bắc bước theo sau Đoạn Thiên Nhai đi qua con đường gập ghềnh này lại đang nghĩ: “Lạc Hàng sư huynh hàng ngày đều đi qua con đường này đến đưa cơm cho mình, thật là không dễ dàng gì. Những lời Đoạn Thiên Nhai sư thúc nói rất có đạo lý, mình phải nói lại với Lạc Hàng sư huynh mới được.”

“Y chính là Lạc Bắc sao?”

Lạc Bắc theo sau Đoạn Thiên Nhai, đã đi hơn một giờ sơn lộ, vừa mới bước qua ngưỡng cửa đại điện có treo tấm biển ghi ba chữ Dưỡng Tâm Điện, y đã cảm thấy có hàng chục con mắt đang đổ dồn về phía mình.

“Đệ tử trên dãy Qua Ly không phải là nhiều. Nếu muốn trở thành đệ tử Thục Sơn lại càng không phải là chuyện dễ dàng.”

Lạc Bắc đảo mắt nhìn một lượt, thấy trong đại điện bày ra mấy chục miếng đệm màu vàng, trong điện có mười ba mươi bốn thiếu niên và hai thiếu nữ trạc tuổi y đang ngồi. Trước mặt các thiếu niên thiếu nữ này có đặt một bàn sách rất lớn. Đứng trước mặt là một người mà Lạc Bắc chưa gặp bao giờ, một nho sĩ mặc trường bào xanh, thân hình hơi béo nhưng vẻ mặt ôn hòa.

“Lạc Hàng sư huynh...” Lạc Bắc nhìn thấy Lạc Hàng đang ngồi lặng lẽ một mình trong góc, dáng người bé nhỏ nổi bật hơn hẳn so với Không Đẳng và những người khác ngồi xung quanh.

Lạc Bắc cũng nhìn thấy Tử Huyền Cốc và Lăng Đông Sơn ở bên trong, khẽ gật đầu với mình. Y còn chưa kịp quan sát hết những người còn lại thì Đoạn Thiên Nhai đã lạnh lùng nói: “Còn không mau bái kiến Minh Hạo sư thúc?”

“Minh Hạo sư thúc.” Lạc Bắc vội hành lễ với vị Minh Hạo mặc trường bào xanh đang nhìn mình. Đoạn Thiên Nhai liền lạnh lùng quay người rời đi, “bắt đầu từ hôm nay, ngươi hãy tạm thời tu hành với Minh Hạo sư thúc.”

Minh Hạo đã sớm quen với tác phong này của Đoạn Thiên Nhai, nhìn Đoạn Thiên Nhai bỏ đi lạnh lùng như vậy y cũng không để bụng, chỉ khẽ mỉm cười, “Lạc Bắc, ngươi hãy chọn một chỗ ngồi đi.”

“Lạc Bắc có sao lại muốn thân thiết với loại phế vật như thế chứ?!”

Nghe Minh Hạo bảo chọn chỗ ngồi, Tử Huyền Cốc và Lăng Đông Sơn đã dành sẵn một chỗ trống bên cạnh mình cho Lạc Bắc. Nhưng hai người đó đâu có ngờ, Lạc Bắc lại không hề đến ngồi cạnh họ, mà lại đến ngồi bên cạnh Lạn Hàng.

“Lạc...Lạc Bắc sư đệ...” Lạn Hàng cũng nhất thời sửng sốt.

“Người ta đều nói, đệ tử mới đến Lạc Bắc tư chất số một, ta quyết không tin ta lại không bằng hắn!” Đúng lúc Lạc Bắc vừa ngồi xuống, thì phía bên trái đại điện, có một thiếu niên đầu tóc gọn gàng, mặt mũi sáng sủa, tướng mạo anh tuấn, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lạc Bắc.

“Đây chính là Lạc Bắc sư đệ, ai cũng nói hắn tư chất tốt, không ngờ tướng mạo cũng không tồi.” Trong số hai thiếu nữ diễm lệ có một thiếu nữ lớn tuổi hơn, khuôn mặt đầy đặn, nhìn Lạc Bắc một lượt với ánh mắt sáng ngời.

“Ôi chào! Yên Nhiên sư tỷ lại có tật đào hoa rồi. Tên Lạc Bắc này chạy một mạch đến bên Lạn Hàng mà không ngồi cùng chúng ta, chẳng phải rõ ràng là không thể cùng đẳng cấp với chúng ta sao? Muội thấy chẳng qua chỉ là loại đồ đệ cậy có chút tư chất hành xử bừa bãi thôi!” Nhưng lại có người trong lòng đã phân đẳng cấp như vậy, đó chính là thiếu nữ nhỏ hơn, nàng dung mạo thanh lệ, mặt hoa da phấn.

“Lạc Bắc, sáng sớm ngày mai ngươi phải đến đây luyện ba mươi sáu thức chiêu pháp cơ bản.” Minh Hạo không nói nhiều, chỉ hô to một tiếng, sau đó đứng trước bàn sách, nói như giáo viên tư thực: “Bây giờ ta sẽ bắt đầu bài học tu hành ngày hôm nay. Mọi người quan sát cho rõ, ta chỉ làm một lần, nếu không nhớ được, thì đừng trách ta.”

Lạc Bắc trước nay chưa đến học đường, ở La Phù toàn là nghe Lão Triệu Nam giảng giải, rồi ra sức học vẹt, bây giờ lại được ngồi ở đây nghe Minh Hạo truyền thụ với bao nhiêu là bạn cùng trang lứa, quả là hết sức lạ lẫm. Nhưng bây giờ nghe Minh Hạo nói chỉ làm một lần, Lạc Bắc đành xua bỏ hết tạp niệm trong đầu, căng mắt ra nhìn Minh Hạo.

“Đây là cái gì?!”

Trước mắt lóe lên một tia sáng, chỉ nhìn thấy Minh Hạo thân người bất động, giơ tay vạch một đường lên không trung, không khí trước mặt y bỗng hiện ra ảo ảnh của một thứ cây kì dị, thân giống như cây hành nhưng lại ra hoa màu xanh.

Khi Lạc Bắc đang sửng sốt với ảo ảnh của Minh Hạo cũng nghe thấy xung quanh mọi người đều ồ lên kinh ngạc, chứng tỏ những người ở đây cũng chưa từng được chứng kiến Minh Hạo dùng thủ pháp này.

“Minh Hạo sư thúc” bên dưới có một thiếu niên mập mạp không nhịn được phải lên tiếng hỏi câu hỏi mà trong lòng Lạc Bắc cũng rất thắc mắc: “Đây là gì vậy?”

“Văn Hoán, lần sau phải nhớ khi ta chưa bảo các ngươi được hỏi, thì không được tùy tiện nói leo.” Minh Hạo quả nhiên nhẹ nhàng hơn Đoạn Thiên Nhai rất nhiều, tuy miệng nói nghiêm khắc, nhưng vẫn nhẫn nại trả lời câu hỏi vừa rồi của Văn Hoán, “Đây là Trúc Dư thảo, công hiệu ngày mai sẽ nói. Hôm nay các ngươi chỉ cần nhớ cho kĩ loại cỏ này hình dáng ra sao, vì đây chính là loại dược thảo đầu tiên các ngươi phải tìm hôm nay.”

“Minh Hạo sư thúc, con nhớ kĩ rồi. Nhưng cái con cần hỏi không phải đây là dược thảo gì, mà con muốn hỏi người dùng cách nào để biến ra ảo ảnh của dược thảo.” Thiếu niên béo gật đầu lia lịa.

“Đây là thủ pháp Ngưng Khí Họa Phù. Sau này các ngươi sẽ được học Phù Lục mật pháp, tu đến một trình độ nhất định có thể dùng thủ pháp này để đánh địch. Bây giờ ta chỉ dùng cách ngưng khí để hóa ra hình dáng của dược thảo mà thôi.”

Trong khi Minh Hạo đang nói thì Lạc Bắc lại kinh ngạc đến mức quay đầu về sau, đưa mắt qua đám đông nhìn vào một thiếu nữ hãy còn ít tuổi đang ngồi ở phía bên kia đại điện.

Sở dĩ y nhìn kinh ngạc như thế là do khi Minh Hạo còn chưa dứt lời đã nghe thấy cô bé đó thì thầm: “Có gì lạ đâu, chẳng phải là Ngưng Khí Họa Phù đó sao.”

Khi Lạc Bắc định không nhìn nữa, thiếu nữ đó lại phát hiện ra y đang nhìn mình, liền quay mặt ra mắt đối mắt với Lạc Bắc. Đột nhiên nàng nháy mắt với Lạc Bắc, sau đó lại bí mật ra hiệu gì đó.

“Cái gì?” Lạc Bắc không hiểu ý nàng ta là gì, nhất thời ngẩn ra, lộ ra vẻ mặt chẳng hiểu gì cả.

Thiếu nữ đó thấy thế lại liên tiếp nháy mắt thêm vài cái, lại đưa ra càng nhiều ám hiệu, Lạc Bắc càng thêm lúng túng, lúc độ đột nhiên nàng ta mỉm cười đắc ý. Chính vào lúc này, Lạc Bắc nghe thấy tiếng Minh Hạo nói bên tai: “Đây là loại dược thảo thứ hai cần tìm hôm nay, Thích Đồng thảo, các người nhớ cho kỹ, đừng có quên đấy.”

“Hồng rồi!” Lạc Bắc vỡ lẽ, vội vàng quay đầu lại nhìn thì ảo ảnh của Minh Hạo đã tan thành mây khói.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

13-12-2012, 10:27 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

34. Chương 33: Phi Diễm Phù, Thái Thúc

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

“Người hãy luyện một lượt ba sáu thế võ ta dạy người cho ta xem.”

“Nàng ta cố ý làm mình không nhìn được loại dược thảo thứ hai của Minh Hạo sư thúc.”

Lạc Bắc đã kịp phản ứng, tuy y không biết vì sao thiếu nữ xinh đẹp này lại làm như thế, nhưng lúc này Minh Hạo lại dùng Ngưng Khí Họa Phù hóa ra loại thảo dược thứ ba, Lạc Phù tuyệt không dám quay đầu lại nhìn nàng ta, sợ lại bỏ lỡ những loại thảo dược tiếp theo.

“Đây là Bội Lệ Quả, các người nhìn cho kỹ.” Lần này Minh Hạo lại hóa ra một loại cây thân leo vừa có lá như đồng sắt, lại vừa ra quả màu vàng tươi.

“Đây là Lưu Đan Mộc.”

“Đây là Tế Tân Diệp...”

Tính cả loại dược thảo thứ hai mà Lạc Bắc không nhìn được thì tổng cộng Minh Hạo đã hóa ra ảo ảnh của năm loại thực vật kỳ dị.

“Được rồi, hôm nay các người hãy tu hành bằng cách đến ngọn Thiên Chúc tìm năm loại dược thảo này.”

“Lạc Hàng sư huynh, loại dược thảo thứ hai nhìn thế nào vậy?” Lạc Bắc trong lòng lo lắng vô cùng, quay đầu lại hỏi Lạc Hàng, nhưng câu này chưa nói ra khỏi miệng thì đã nghe thấy Minh Hạo nói: “Các người nghe cho rõ đây, sau đây chúng ta còn có thứ quan trọng hơn phải xem, tất cả đứng dậy theo ta ra ngoài.”

Minh Hạo nói xong liền đi ra ngoài cửa điện, Lạc Bắc thấy những người khác tranh nhau ra trước cũng đành lập tức đứng lên.

“Chen cái gì mà chen, chậm một hai bước thì không nhìn thấy gì chắc.” Ngoài cửa đại điện, Lạc Bắc chẳng may sơ ý va vào người một thiếu niên. Vị thiếu niên này dùng lực mạnh, bị y va phải Lạc Bắc đành phải lùi một bước. Vị thiếu niên hừ một tiếng, không thèm nhìn Lạc Bắc mà đi ra ngoài. Đó lại chính là cậu thiếu niên đầu tóc gọn gàng, mặt mũi sáng sủa, tướng mạo anh tuấn mà mới lần đầu nhìn thấy đã không thích Lạc Bắc.

Lạc Bắc bình sinh không phải là kẻ hiếu thắng, nên sau khi va chạm với tên đó, nghe thấy tiếng hừ nhưng cũng không để bụng, tiếp tục đi ra ngoài. Sau khi đứng ổn định trên nền đá xanh, Minh Hạo lên tiếng: “Nếu như không nhớ được hình dáng những dược thảo vừa rồi thì cũng lắm cũng chỉ là không hoàn thành được bài tu hành hôm nay, nhưng nếu không nhớ được điều sau, thì sẽ hối hận cả đời này.”

Thái độ của Minh Hạo rất nghiêm túc, khiến cho đám thiếu niên thiếu nữ trong lòng đều vô cùng lo lắng. “Nhìn kĩ đây!” Minh Hạo lật tay trái, ném ra một tờ bùa đỏ, bùa vừa ném ra lập tức hóa thành một vầng sáng đỏ, bay thẳng lên trời rồi nổ tung trong không trung.

“Đẹp quá!” Vầng hồng quang vừa nổ tung đã tản ra thành vô số hào quang lấp lánh, cực kì diễm lệ, khiến cho thiếu nữ lớn tuổi hơn trong hai thiếu nữ không nhịn được phải khẽ thốt lên.

“Đây là Phi Diễm Phù, nhưng tuyệt nhiên không phải chỉ để ngắm cho đẹp.” Minh Hạo nhìn mọi người một lượt. “Ngọn Thiên Chúc rừng núi rậm rạp, độc xà dã thú nhiều vô số, Phi Diễm Phù này phát cho mỗi người một tờ, nếu gặp nguy hiểm các người có thể dùng để gọi người đến cứu.”

“Tu hành trên Thục Sơn quả nhiên không giống với La Phù, sư trưởng hành sự vô cùng chu đáo, nhưng làm thế này sẽ khiến một số người mất đi tinh thần dũng mãnh.” Lạc Bắc nghĩ thầm trong lòng, Minh Hạo lại nói:

“Trong số các người, ai tự nguyện lên đây diễn lại Phi Diễm Phù?”

“Minh Hạo sư thúc, có con.”

“Huyền Vô Kỳ, tốt lắm, vậy người lên đi.”

“Thì ra y tên là Huyền Vô Kỳ, còn vị sư tỷ khi nãy cố ý không cho ta nhìn thấy loại dược thảo thứ hai không biết tên là gì nhỉ?” Minh Hạo vừa dứt lời, đã có người lên tiếng. Nghe giọng nói thì Lạc Bắc nhận ra y chính là tên thiếu niên kiêu ngạo vừa rồi va vào mình. Trong lòng nghĩ thế nhưng Lạc Bắc đâu biết rằng tên Huyền Vô Kỳ đó sớm đã coi y như đối thủ của mình, sở dĩ hần trả lời nhanh như thế là do khi Minh Hạo đặt câu hỏi, ánh mắt lại hướng về Lạc Bắc.

“Chỉ đơn giản là ném bùa ra thôi, ta đã quan sát rất kĩ, chẳng có lẽ lại không làm được? Hơn nữa bây giờ được luyện thêm một lần, đến lúc gặp nguy thật mà dùng đến Phi Diễm Phù thì cũng không đến mức chân tay luống cuống.”

Trong lòng nghĩ thế, thiếu niên mặt mũi sáng sủa, đầu tóc gọn gàng Huyền Vô Kỳ liền liếc Lạc Bắc một cái, rồi đắc ý tiến về phía Minh Hạo, nhận lấy lá bùa màu đỏ.

Nhưng điều khiến hắn kinh ngạc lại là, hắn nghe thấy Minh Hạo nói với tất cả mọi người: “Phi Diễm Phù này ta chỉ cần dẫn một chút đạo nguyên vào là có thể dùng được, nhưng các người vẫn chưa tu đạo pháp, vì thế chỉ có cách dùng khí huyết của bản thân để xúc tác. Huyền Vô Kỳ, người hãy trích ra một chút máu, nhỏ một giọt lên Phi Diễm Phù, sau đó ném ra là được.”

“Trích máu ra sao...sẽ đau lắm đây! Liệu tay có biến thành xấu xí không?” Thiếu nữ mặt trái xoan đợi một lúc không nhận được liền kêu lên.

“Mạc Yên Nhiên, nếu chút đau đớn này mà cũng không chịu được, thì không cần tu đạo nữa đâu!”

Huyền Vô Kỳ tuy cũng cảm thấy trích máu chẳng phải là việc dễ chịu gì, nhưng khi nghe Minh Hạo quở trách, y đành cắn răng chịu đựng, trích máu từ ngón tay giữa, nhỏ lên tấm bùa.

Máu tươi bỗng biến mất, Huyền Vô Kỳ cảm thấy bàn tay nóng rực, những con chữ chẳng chịt trên lá bùa phát ra hồng quang sáng chói, y vội vàng vứt đi, “vút” một tiếng, Phi Diễm Phù trong tay hóa thành một vầng sáng đỏ, bay thẳng lên trời.

“Tốt lắm, đúng là như thế. Chắc không có vấn đề gì đâu nhỉ.” Minh Hạo vỗ tay hài lòng, giơ tay bắn ra một lúc mười mấy lá bùa màu đỏ. Chúng như thể có sức sống, trước mặt mỗi người đều lơ lửng một tờ. “Tuy Phi Diễm Phù này không phải là pháp bảo quý hiếm gì, nhưng muốn chế tạo cũng cần rất nhiều thời gian. Mỗi người một tờ, nhớ giữ cẩn thận.” Lạc Bắc nghe theo, vừa giơ tay ra thì lá bùa đỏ rực đang lơ lửng trước mặt liền nhẹ nhàng rơi vào lòng bàn tay.

Bùa đã vào tay, dù thoát nhìn chỉ là một lá bùa được nhuộm màu đỏ, bên trên nguyệt ngoạc vài câu thần chú rắc rối nhưng lại không hề nhẹ như tưởng tượng, mà nặng tựa một tấm sắt vậy.

Chăm chú nhìn lá bùa trong tay, Lạc Bắc có thể cảm thấy những làn sóng pháp lực đang dập dờn trong đó.

“Lạc Bắc.”

“Dạ?” Đúng lúc này Lạc Bắc nghe thấy Minh Hạo gọi tên mình, y giật mình ngẩng đầu lên thì thấy Minh Hạo khễ gật đầu với mình, nói: “Hôm nay tu hành, lên đỉnh Thiên Chúc tìm thuốc gồm hai người một tổ. Người là người đến đây muộn nhất, có thể coi là tiểu sư đệ, cho phép người chọn trước một sư huynh sư tỷ làm cộng sự.”

“Hừ!” Nghe Minh Hạo nói thế, thiếu nữ có dung nhan cực kì diễm lệ liền hừ trong lòng một tiếng, nghĩ rằng tên Lạc Bắc tùy tiện này vì muốn thể hiện ta đây khác người chắc chắn sẽ chọn đi cùng cái tên Lạn Hàng vừa cà lăm vừa khập khiễng đó. Ngọn Thiên Chúc nằm tít sâu trong Thục Sơn, ngoài người của Thục Sơn ra không ai được vào. Trong núi không một bóng người, vô cùng hoang sơ, mang theo cái tên ăn hại đó xem hôm nay người làm cách gì tìm được cả năm loại thảo dược?”

Nhưng điều khiến cho nàng thiếu nữ này phải trợn tròn mắt chính là nàng ta lại thấy Lạc Bắc đang chỉ tay vào mình, “Minh Hạo sư thúc, con có thể cùng tổ với vị sư tỷ này không?”

“Cùng tổ với Thái Thúc?” Minh Hạo chợt dạ nhưng lập tức mỉm cười, “Lạc Bắc người cũng có mắt đó.”

Thiên Chúc Phong là đỉnh núi cao chọc trời, cùng với đỉnh Thiên Ngu ngăn cách hàng chục ngọn núi khác. Dáng núi tròn trịa, nhìn như một ngọn đuốc khổng lồ (cự chúc) đang đỉnh thiên lập địa, vì thế mới có tên gọi là Thiên Chúc.

Ngọn Thiên Chúc này so với những ngọn núi vô danh ở La Phù thì đất đai rộng hơn hẳn, cả ngọn núi được bao phủ bởi rừng rậm tươi tốt, trong đó có những cây đại mộc chắc chắn đã rất nhiều năm tuổi, mỗi cây đều có tán lá xanh to khổng lồ. Mỗi bên sườn núi có một cây cầu sắt do con người chế tạo thủ công để nối liền với những ngọn núi khác.

“Tại sao lại chọn ta?” trong sơn lâm cạnh cây cầu sắt của ngọn Thiên Chúc, nàng thiếu nữ dung mạo xinh đẹp Thái Thúc mặt mũi hằm hằm, trừng mắt nhìn Lạc Bắc đã lâu, cuối cùng không nhịn được đành phải mở miệng hỏi câu này.

“Thái Thúc sư tỷ, lúc Minh Hạo sư thúc đang thụ đạo, tỷ ra hiệu cho ta như thế là ý làm sao?”

“Người...không phải người vì muốn hỏi câu này nên mới chọn chung tổ với ta đó chứ?” Thái Thúc không còn đủ tự tin để nhìn Lạc Bắc.

“Không phải thế.” Lạc Bắc lắc đầu, ngượng ngùng nói, “là do ta chưa nhìn rõ ảo ảnh của Thích Đồng Thảo, ta nghĩ là tỷ đã nhìn rõ rồi nên mới chọn chung nhóm với tỷ.”

“Ta...” Thái Thúc gần như đã hết giận, đôi tuyết lê tuy chưa phát triển hết nhưng cũng đã đẹp lung linh dưới lớp áo xanh nhấp nhô vì thở gấp, “Vậy sao người không chọn Lạn Hàng, không phải người rất thích đi với hắn sao, người không sợ người mà không đi với hắn, để hắn đi với người khác thì không tìm đủ được dược thảo ư?”

“Không có chuyện đó đâu, Lạn Hàng sư huynh đã ở Thục Sơn mấy năm rồi, chưa biết chừng huynh ấy cũng đã trải qua những bài tập như thế này. Chắc chắn là sẽ sớm tìm đủ thôi. Chân huynh ấy không tiện đi lại, ta cũng không muốn huynh ấy tìm xong rồi lại phải giúp ta.”

Lạc Bắc nói thế nhưng kì thực còn một lí do nữa mà y không nói ra, đó là đến như Ngưng Khí Họa Phù mà còn nhìn ra được thì kiến thức của nàng ta chắc chắn không phải hạng xoàng, nếu đi cùng nàng ta có lẽ sẽ học được không ít điều. “Tên tiểu tử nhà người, chắc chắn là cố ý trả thù ta! Đúng là bị người hại chết rồi mà! Lần này làm sao mà tìm được Thích Đồng Thảo đây! Để xem ta hành hạ người thế nào!” Nhưng Lạc Bắc lại không ngờ rằng, cô nàng Thái Thúc đang nghiêng rằng ken kết lúc này lại cũng giống hệt như y, vốn cũng chẳng nhìn thấy hình dáng cây Thích Đồng Thảo do Minh Hạo hóa ra. Nàng ta trong lúc chơi

xỏ được Lạc Bắc thành công, trong lòng rất đắc ý đã nghĩ rằng cũng không cần phải vội, dù có không nhìn thấy Thích Đồng Thảo thì cũng có người khác nhìn thấy, nhưng ai ngờ đầu lại bị ghép nhóm với Lạc Bắc.

Thế nhưng điều khiến nàng ta tức đến nỗi chỉ muốn xông vào cắn Lạc Bắc một cái là Lạc Bắc lại còn ngây thơ hỏi một câu, “Thái Thúc sư tỷ, cây Thích Đồng Thảo đó nhìn như thế nào?”

“Ta không biết!” Thái Thúc giận đến mức chỉ muốn xông vào đánh người, sau khi đưa mắt lườm Lạc Bắc, rồi quay người lại đi thẳng vào rừng.

“Ngọn Thiên Chúc này to như thế, mọi người lại đều phân tán hết cả rồi, không biết còn có thể gặp những người khác để hỏi xem Thích Đồng Thảo hình dáng ra sao không.”

“Ở đây vắng vẻ thế này, để xem tên tiểu tử nhà ngươi có sợ hay không.”

Nàng ta một mặt nhắm lại hình dáng của bốn loại thảo dược trong đầu, mặt khác lại chú ý quan sát các loại thực vật có ở trong rừng.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

13-12-2012, 10:28 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

35. Chương 34: Sư Tỷ? Sư Muội?

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

“Cây này to chưa này! E rằng ít nhất cũng phải mấy trăm năm rồi. Gia gia từng nói, có loại cây tên Hồng Văn Sam, chỉ cần sống đến ngàn năm tuổi, trong tim cây sẽ kết thành một loại thần thiết mộc còn cứng hơn cả thép xanh gấp chục lần, có thể trực tiếp dùng làm phôi kiếm, không biết cây Hồng Văn Sam đó hình dáng ra sao. Hừ, nhìn bộ dạng một chút kiến thức cũng không có của nhà ngươi, chắc chắn là đến nghe cũng chưa từng nghe qua.”

Trong khu rừng trước mặt, phần lớn là những cây sam lá rộng, đứng dưới gốc sam gần nhất, Thái Thúc yếu điệu tự thấy mình chỉ bé nhỏ như loài kiến vậy. Cây sam khổng lồ này lộ ra bộ rễ chằng chịt, Thái Thúc nhảy lên một cành cây, dùng chân xoạc một đường thì phát hiện ra dù gộp cả hai chân vào không to bằng một cành của cái cây này.

Cây sam khổng lồ này cùng những cái cây to lớn khác đã che hết ánh nắng mặt trời, làm cho khu rừng ẩm ướt, sơn thạch dưới chân đều phủ một lớp rêu xanh, đất sét thì màu đen, cộng thêm một ít lá khô, có cảm giác vừa ẩm ướt vừa tối xộp. Tuy lúc này là giữa trưa nhưng trong rừng lại hết sức u ám, thật khiến cho người ta cảm thấy như bước vào một thế giới âm u hoàn toàn khác. Đồng thời bên tai lại có tiếng lạo xạo, cứ như có người đang thì thầm nói chuyện. Trên đường đi, thường xuyên có những con côn trùng kì dị đột nhiên từ lùm cây ồ ạt bay ra. Đến như Thái Thúc cũng không khỏi tưởng tượng liệu có phải từ sau thân cây sẽ xò ra thứ gì đó đáng sợ.

Ngọn Thiên Chúc này hiển nhiên là không có bóng người, cũng không có đường đi lối lại. Người trong Thục Sơn nếu không phải có việc cần kíp lắm thì không bao giờ lãng phí thời gian ở chốn này. Tuy người tu đạo phần lớn đều có sinh mạng lâu dài hơn người bình thường, nhưng sinh mạng lâu dài này cũng là do tu luyện lâu dài mà có. Người bình thường chỉ cần năm mươi năm cũng có thể làm hết những việc một đời người cần làm, thành gia, lập nghiệp, con cháu đầy đàn. Nhưng đối với người tu đạo mà nói, thời gian năm mươi năm, có lẽ cũng chưa đủ để học một bộ quyết pháp, có những người tu luyện nội đan quyết pháp, năm mươi năm cũng chưa đủ để kết đan.

Tu đạo, ngoài thiên phú, nỗ lực ra thì quan trọng nhất là phải có cơ duyên.

Thế gian rộng lớn, được gặp nhau, âu cũng là cái duyên.

Thái Thúc dung mạo xinh đẹp, rất dễ khiến cho người khác vừa gặp đã có cảm tình. Đặc biệt là khi nhìn thấy dáng vẻ vô tư nhảy lên cành cây, dùng chân so to nhỏ của nàng ta, trong lòng Lạc Bắc cũng nảy sinh thêm vài phần thân thiết với vị sư tỷ trẻ tuổi này của mình.

“Tên tiểu tử vô học người đã biết sợ chưa.”

Nhưng cô nương xinh đẹp Thái Thúc này nửa phần cũng không thấy gập gờ là cái duyên, trái lại nàng ta đối với Lạc Bắc hoàn toàn không thuận mắt. Lúc này nàng ta chỉ háo hức hi vọng được nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc sợ sệt của Lạc Bắc, nhưng điều khiến nàng ta càng thất vọng hơn là thần sắc Lạc Bắc vẫn như thường, bẻ lấy một cành cây vừa nhỏ vừa dài rồi loại bỏ hết cành con và lá khô, dùng nó dặt hết lùm cây lùm cỏ phía trước, hơn nữa chốc chốc lại đánh dấu lên những cái cây vừa đi qua, căn bản không có vẻ gì là sợ hãi cả.

Ngọn Thiên Chúc là một nhánh của Thục Sơn, tuy cảnh sắc hoang sơ nhưng lại không hề giống với La Phù vừa nóng vừa ẩm. Đối với Lạc Bắc mà nói, nếu so với cái kiểu vô duyên vô cố mưa rào một trận, đâu đâu cũng là bùn sinh lầy lội, rừng mưa toàn những con sâu bọ sặc sỡ thì nơi đây phải nói là an toàn hơn nhiều.

Lúc đầu khi Lạc Bắc chưa trở thành đệ tử của La Phù, hàng ngày đều đi qua vô số rừng mưa, còn phải tốn rất nhiều thời gian để tìm thứ gì ăn được giữa chốn rừng rú bốn bề nguy hiểm. Quy tắc của La Phù vừa ôn hòa vừa tàn khốc, cũng giống như ở Thục Sơn, việc đệ tử mới vừa nhập môn đã phải trực tiếp đi vào rừng núi cũng có thể coi là một hình thức luyện tập rất hà khắc các môn phái, nhưng nếu so với sự khiêu chiến không ngừng với sinh tử thì căn bản là không thể so sánh.

“Thằng quỷ đáng ghét này! Không cả muốn nhìn nữa!” Thái Thúc không được nhìn thấy điều mình muốn thấy trên mặt Lạc Bắc thì tức không chịu được, cố tình đi cách y một đoạn, không cả muốn nhìn thấy y nữa.

Các loại kỳ hoa dị thảo trên ngọn Thiên Chúc rất nhiều, xét về chủng loại phong phú ở Thục Sơn quần phong này chỉ đứng sau ngọn Trường Hữu và ngọn Nghiêu Quang, Thái Thúc cứ đi về phía trước, bất chợt nhìn thấy bên tay trái có một cái cây dây leo, kết ra một thứ quả màu hồng ngọc. Thứ quả màu hồng ngọc này to bằng quả trứng gà, thoạt nhìn có vẻ vỏ mỏng thịt dày, vô cùng hấp dẫn. “Không biết loại quả này có ăn được không, mùi vị ra sao?” Thái Thúc suy cho cùng cũng chỉ là một cô bé mười ba mười bốn tuổi, nhìn thấy loại quả hấp dẫn thế này, không nhịn được liền nuốt nước miếng ừng ực. “Mình cứ hái vài quả mang về hỏi Minh Hạo sư thúc đã.”

“Thái Thúc sư tỷ” đột nhiên Lạc Bắc hô lên.

“Làm cái gì thế?” Thái Thúc miễn cưỡng quay đầu lại.

“Thái Thúc sư tỷ, tỷ xem đây phải chăng là Lưu Đan Mộc mà Minh Hạo sư thúc nói đến?” Lạc Bắc trong tay cầm một cái cây chỉ có ba phiến lá, nhưng mỗi lá đều dày như giá đỗ, toàn thân ánh lên màu vàng kim, đưa cho Thái Thúc xem, “hình như còn đẹp hơn cái mà Minh Hạo sư thúc hóa ra nữa.”

“...!”

“Sao thế Thái Thúc sư tỷ, tỷ thấy không giống à?”

“Chắc chắn...là Lưu Đan Mộc rồi” Phần ngực Thái Thúc lại phập phồng, khó khăn lắm mới nói nên lời.

Tên tiểu tử này mới chốc lát đã tìm được Lưu Đan Mộc rồi!

Nếu như nói là không phải, thì tên tiểu tử này chắc chắn cũng không vất đi mà sẽ giữ lại để mang về hỏi Minh Hạo sư thúc. Đến lúc đó sư thúc nói phải thì chẳng hóa ra bảo mình không có mắt sao?

Thế nhưng Lạc Bắc lại không hề hay biết lúc đó Thái Thúc tức đến nghiêng răng ken két. Nghe nàng ta nói phải, Lạc Bắc vui sướng cười ha hả, vừa bỏ cây Lưu Đan Mộc dài tầm một tấc vào trong cái túi vải bên hông, vừa quay ra nói với Thái Thúc: “Thái Thúc sư tỷ, Minh Hạo sư thúc nói mỗi người đều phải tìm được đủ bộ, chúng ta vẫn phải tìm thêm một cây nữa mới được.”

“Chúng ta? Ai là ‘chúng ta’ với người chứ!” Thái Thúc trộm nghĩ, tiện tay vớ được một cái lá cây liền vội vàng xé lấy xé để.

“Thái Thúc sư tỷ, cây Lưu Đan Mộc này là ta tìm thấy ở chỗ một cái gốc cây bị thối. Có khả năng là loài cây này mọc sinh trưởng ở các gốc cây bị thối, tỷ có thể chú ý đến những cây đại thụ đã chết.” Lạc Bắc có ý tốt nhắc nhở nàng ta.

“Tức thật! Lại còn lên mặt dạy đời ta sao!” đôi tay trắng ngần của Thái Thục lại càng ra sức xé chiếc lá.

“Thái Thúc sư tỷ...”

“Đừng có gọi sư tỷ sư tỷ mãi thế!” Thái Thúc không nhịn được, quay người lại nhìn thẳng vào Lạc Bắc nói: “Lẽ nào nhìn ta lại già hơn người ư?”

“...Vậy chẳng lẽ gọi là Thái Thúc sư muội?” Lạc Bắc ngơ ngác nhìn Thái Thúc, không hiểu vì sao thiếu nữ xinh đẹp này lại tức giận đến thế.

“.....” Thái Thúc không biết nói gì, chỉ trừng mắt nhìn Lạc Bắc một hồi lâu, sau đó nổi giận dùng dùng quay mặt đi, “Muốn gọi gì thì tùy, có điều từ giờ trở đi đừng có nói chuyện với ta nữa!”

.....

“Thái Thúc sư muội...”

“Không phải đã bảo người đừng nói chuyện với ta nữa sao! Sao người cứ phải nói chuyện với ta thế, người không thấy nam nữ thụ thụ bất thân, quấy rầy một cô gái như thế không thấy vô lễ ư?” Lúc trước Thái Thúc nhìn thấy Lạc Bắc gật đầu lia lịa, nhưng vừa đi được vài bước, đang nghiêng đầu ngắm đám cây bên đường thì lại nghe thấy tiếng Lạc Bắc gọi mình, không kìm được nộ khí đành mắng một tràng dài. “Á”, đúng lúc này cô bỗng thấy chân mình nhom nhóp. Thái Thúc lại còn ngửi thấy một thứ mùi vừa chua vừa thối...Có một đồng phân không biết là của con vật gì, lúc đó giày của Thái Thúc lại giẫm đúng vào đồng phân ấy.

“Lạc Bắc! Người ở ngay đằng sau ta tại sao không báo trước cho ta!” Một tiếng hét cực lớn vang lên, kinh đến mức chim chóc trong rừng phải vội vã bay đi.

“Thái Thúc sư muội, ta vốn định nhắc muội nhưng muội lại không cho ta nói...” Lạc Bắc nói với vẻ vô tội.

.....

“Ừng ục, ừng ục” Khu rừng đang yên tĩnh bỗng có âm thanh này.

Âm thanh này chính là từ trong bụng của Lạc Bắc phát ra.

“Tên tiểu tử nhà người cứ ngó ngang ngó dọc đi, thế nào cũng giẫm vào một bãi!”

Trong lòng đang nghĩ như thế thì Thái Thúc nghe thấy bụng Lạc Bắc sôi ừng ục, ầm ục nghĩ, “Đúng là đồ con lợn, rõ ràng trước khi xuất phát đã ăn bao nhiêu cơm thế mà bây giờ bụng đã réo ầm ĩ rồi.”

Lúc đó thấp thoáng một bóng tây tà, không biết từ lúc nào đã một giờ đồng hồ trôi qua, lại qua thêm hai giờ nữa, trời cũng đã bắt đầu xẩm tối. Trước khi qua cầu để vào rừng, Minh Hạo đã dặn kĩ các đồ đệ, đến giờ y sẽ thả một lá Phi Diệm Phù, nhìn thấy lá Phi Diệm Phù này, bất luận có tìm đủ được năm loại thảo dược hay không thì tất cả cũng phải lập tức quay về tập hợp tại chỗ cầu sắt.

Lúc này trong túi của Lạc Bắc và Thái Thúc đều đã có một loại cây nở hoa màu xanh, nhìn như cọng hành, chính là Chúc Dư Thảo, một cây Lưu Đan Mộc ba lá, ngoài ra còn có quả Bột Lệ màu vàng tươi, vỏ có lông mượt.

Năm loại dược thảo, Lạc Bắc và Thúc Thái đã tìm được ba trong số đó rồi.

“Xem ra cần phải đi nhanh hơn rồi, nhưng cũng không thể vào sâu thêm nữa, đành tranh thủ tìm ở gần đây không thì đến giờ cũng không kịp về, lãng phí thêm thời gian mất.” Lúc này Lạc Bắc cũng không quản bụng đói nữa mà trong đầu chỉ có duy nhất suy nghĩ này.

Đúng lúc này thì có tiếng nổ “bang!”, một vầng hồng quang bay thẳng lên trời, nổ ra thành vô số chùm sáng đỏ.

Phi Diệm Phù!

Phi Diệm Phù này được bắn ra từ vách núi trước mặt Lạc Bắc và Thái Thúc, hiển nhiên không phải là dấu hiệu gọi về của Minh Hạo.

Nhìn thấy lá Phi Diệm Phù này, trong lòng Lạc Bắc và Thái Thúc đều chấn động.

“Không biết là vị sư huynh sư đệ nào gặp nguy.”

“Hi vọng không phải là Lạc Hàng sư huynh.”

Lạc Bắc và Thái Thúc hướng mắt về phía trước, cả hai đều vô thức tiến đến nơi đã phát ra Phi Diệm Phù, nhưng vừa đi được vài bước bỗng thấy một làn kiêu quang rất lớn thoáng qua bầu trời.

“Chắc chắn là Minh Hạo sư thúc cho người đến đó rồi.” Cả hai đều thở phào nhẹ nhõm, lúc cúi đầu xuống, nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, không hẹn mà cùng ồ lên kinh ngạc.

Một bờ vực sâu thăm thẳm.

Lúc này hai người mới để ý rằng, cách họ không đến hai mươi trượng là một cái khe sâu thăm thẳm, rộng chừng mười mấy trượng, dài không biết bao nhiêu, nhưng chỉ cần ước lượng cũng có thể bao quanh cả chỗ này, giống y như một khe nứt trên núi do quỷ thần tạo ra vậy. Nhưng trên vách đá đối diện lại mọc ra một loại cây có hoa màu đỏ tía, lá như lá héo, kết quả màu vàng nhạt. Đó chính là loại dược thảo cuối cùng phải tìm trừ Thích Đồng Thảo mà họ không biết ra.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

13-12-2012, 10:30 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

36. Chương 35: Qua Ly Đệ Tử, Kinh Thân Đệ Tử

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Thái Thúc và Lạc Bắc mất hơn nửa giờ mới mon men đến được bên vách đá.

Vì đã tiếp cận được khá gần, có thể nhìn thấy những giọt sương đọng trên cánh hoa màu đỏ tía đang từ từ nhỏ xuống đẹp đẽ vô cùng, Thái Thúc không nhịn được liền tiến thêm một bước để hái hoa, đột nhiên đất dưới chân cô sụt xuống, đất cát rơi xuống vực sâu, một lúc lâu sau mới có tiếng vọng lại, Thái Thúc mảnh mai lập tức đứng lại, “Vực này ít nhất phải sâu trăm trượng, nếu xảy chân ngã xuống thì dù có phát được Phi Diệm Phù cũng chẳng ai cứu nổi.”

Hái hay không đây?

Nàng thiếu nữ cá tính kiên cường, thông minh lạnh lùng lại nhất thời do dự.

“Thái Thúc sư muội.” Đúng lúc đó Thái Thúc nghe thấy Lạc Bắc đang đứng bên cạnh nói với mình, “người muội nhẹ quá...”

“Tên khốn nhà ngươi!” vừa nghe Lạc Bắc nói thế, Thái Thúc nghiêng rằng nghiêng lợi quay mặt đi. “Tên tiểu tử nhà ngươi, chắc chắn định nói là ta nhẹ hơn ngươi, khó mà giẫm lên sơn thạch chứ gì, để ta đi hái, cái đồ tì bĩ vô sỉ!”

“Chỗ này gió to, muội đứng như thế nguy hiểm lắm. Muội ra đứng đằng sau đi, để ta giúp muội hái là được rồi, dù sao thì Minh Hạo sư thúc cũng đã từng nói, người trong nhóm phải giúp đỡ lẫn nhau.” Nhưng câu sau của Lạc Bắc lại khiến cho nàng ta sững người.

Trong làn gió thổi, nàng thiếu nữ khẽ chau đôi chân mày, nhìn bộ dạng thản nhiên của Lạc Bắc, bất giác nàng nghĩ: “Lẽ nào ta đã nhìn nhầm hử?”

“Thái Thúc sư muội quả là xinh đẹp...” Nhìn từng sợi tóc mượt mà đang tung bay trong gió, chiếc cổ thanh mảnh trắng ngần, dung mạo đẹp như tranh của Thái Thúc, trong đầu Lạc Bắc bắt giác thoáng lên suy nghĩ này.

“Trực tiếp qua đó hái nghe chừng quá mạo hiểm.” Lạc Bắc từ từ ngồi xuống, quan sát tỉ mỉ địa thế trước mặt, tuy Tế Tân đã ở ngay trước mặt, nhưng sơn thạch ở vách đá này đã bị phong hóa nghiêm trọng, ẩn tàng rất nhiều khe nứt, xem ra muốn hái là chuyện bất khả thi. Sau khi quan sát xung quanh, nhắm tính xong xuôi Lạc Bắc quay lại nói với Thái Thúc: “Thái Thúc sư muội, muội có lạnh không?”

“Lạnh cái gì mà lạnh, giờ là lúc nào rồi còn hỏi câu đó.” Trong lòng nghĩ thế nhưng lúc này nàng ta đã có cái nhìn khác về Lạc Bắc, khẩu khí cũng mềm mỏng hơn, “Ta không lạnh, người tự lo cho mình trước đi.”

“Ồ” Lạc Bắc ồ lên một tiếng rồi cởi áo ngoài ra.

“...” Đôi mắt vốn to tròn của Thái Thúc giờ còn tròn hơn nữa, “cái tên sư đệ này rốt cuộc là nào có vấn đề hay tai hấn bị bệnh, ta đã bảo là không lạnh rồi còn cởi áo đưa cho ta sao?!”

Đúng lúc đó nàng ta bỗng nghe thấy Lạc Bắc nhìn mình nói: “Sư muội, muội cũng cởi áo ngoài ra đi.”

“Cái gì?” Thái Thúc thất kinh, suýt thì nhảy căng lên, hai tay bắt giác che trước ngực, “Người muốn làm gì!”

“À, đằng kia có một cái cây.” Lạc Bắc chỉ vào cây táo hoang cách đó không xa, “lấy y phục của chúng ta buộc vào nhau, sau đó buộc một đầu lên cây, đầu còn lại buộc vào người ta, chắc chắn không làm sao đâu.”

“.....”

Thái Thúc dở khóc dở cười nhìn chằm chằm vào Lạc Bắc một hồi lâu, nhưng lại nghĩ đến cái vực trước mắt sâu không thấy đáy, nàng cuối cùng cũng nghiêng răng dậm chân hạ quyết tâm. “Nhưng người không được nhìn ta!”

“Được rồi, Thái Thúc sư muội.”

Trên thực tế trong đầu Lạc Bắc căn bản không hề có một ý nghĩ đen tối nào, vì y phục của họ về cơ bản là giống nhau, bên trong lớp áo ngoài màu xanh còn có một lớp áo màu trắng, tuyệt đối không hở hang gì. Chỉ là hình ảnh Thái Thúc cởi bỏ áo ngoài, đứng giữa nơi sơn dã lại càng trở nên thanh tu thoát tục.

Nhận lấy chiếc áo mà Thái Thúc mạnh dạn lắm mới cởi ra được, Lạc Bắc cẩn thận nói vào, buộc thật chặt, thử kĩ xong liền buộc một đầu vào cây táo, đầu còn lại buộc vào chân phải.

“Cũng không đến nỗi ngu ngốc lắm.” Thái Thúc nhận thấy Lạc Bắc làm như thế là do y đã thấy được độ dài của hai chiếc áo kết lại cũng vừa đủ. Chỉ thấy Lạc Bắc cẩn thận tiến thêm mấy bước về phía trước, sau đó cúi rạp người xuống, cố sức vươn tay ra hái. “Rầm”, sơn thạch ở vách đá này quả nhiên rất dễ lung lay, bất chợt có vài tảng đá to bằng nắm tay ầm ầm rơi xuống, nhưng Thái Thúc lại sung sướng reo lên, vì nàng đã nhìn thấy Lạc Bắc đang nắm hai cây Tế Tân trong tay.

“Thái Thúc sư muội, cầm lấy.”

Khi còn ở La Phù, Lão Triệu Nam đã từng kể cho Lạc Bắc một câu chuyện gọi là công bại thủy thành (việc sắp thành công thì gặp thất bại), công sức đổ xuống sông xuống bể, tu đạo cũng giống thế, lúc tiếp cận gần nhất với thành công cũng là lúc nguy hiểm nhất, vì thế Lạc Bắc cầm được hai cây Tế Tân trong tay nhưng tuyệt không dám có ý chủ quan đắc ý. Y cẩn thận lùi lại từng chút một, lùi đến đằng sau cây táo mới dám cởi nút thắt, đưa áo khoác và Tế Tân cho Thái Thúc .

“Tên tiểu tử này.” Thái Thúc có chút ngỡ ngàng, không thể tin rằng Lạc Bắc mới chỉ từng này tuổi. Nhưng nàng đã nhanh chóng phản ứng kịp, tuy biết y không nhìn thấy sắc mặt mình nhưng trong lòng vẫn lảng lảng một cảm xúc khó tả, giống như Yên Nhiên sư tỉ có cảm tình với y, thế là nàng ta nhận lấy được thảo xong lập tức cúi mặt xuống nâng niu ngắm nghía cây được thảo khó khăn lắm mới có được này.

Cánh hoa nhỏ màu đỏ tía nhìn như một cánh bướm nhỏ, chính giữa có nhụy hoa màu vàng, phảng phất một mùi hương cay cay. Cành lá màu vàng nhạt lại không mất lạnh như những loại dược thảo khác, mà lại có cảm giác ấm áp của cái chạm tay.

“Đều tại tên tiểu tử nhà ngươi! Không thì có khi cũng tìm được Thích Đồng Thảo rồi.” Nàng ta chợt nhớ ra vẫn còn một loại thảo dược nữa chưa tìm được liền rít lên.

“Thái Thúc sư muội” Lúc đó Lạc Bắc đang cùng Thái Thúc ngắm nghía cây dược thảo trong tay thì trực giác nhạy bén của y nghe thấy tiếng xào xạc ở trong rừng, dường như có người đang đi lại trong đó, y bất giác gọi Thái Thúc.

“Chuyện gì?” Thái Thúc ngẩng đầu lên nhìn Lạc Bắc, nhưng chưa kịp hỏi có chuyện gì thì đã nghe thấy âm thanh rầm rầm ở đằng xa, quay đầu nhìn thì chỉ thấy trong khu rừng u ám xuất hiện ba thiếu niên cũng tầm tuổi nàng và Lạc Bắc.

Lạc Bắc mới đầu còn tưởng là các sư huynh sư đệ đồng môn, tình cờ bắt gặp ở đây. Nhưng sau đó y nhận ra, ba vị thiếu niên này lại mặc y phục màu đen, không hề giống với y phục màu xanh của những đồ đệ mới đến ở Qua Lý quần phong.

Người đứng giữa thân hình tráng kiện, ngũ quan đoan chính, có nét anh tú, nhưng hai hàng lông mày lại xéch ngược về phía tóc mai, làm cho y nhìn có vẻ ngông cuồng.

Người bên trái tướng tá mặt mũi đều gầy nhỏ, chính là điển hình cho sự xấu như quỷ mà trong sách miêu tả, người bên trái tuy tướng mạo bình thường nhưng bên mặt trái lại có nốt ruồi đen, nhìn khá chói mắt.

Ba người thiếu niên này vừa nhìn thấy Lạc Bắc và Thái Thúc thì vô cùng sững sờ.

“Là Qua Ly đệ tử.” Người thiếu niên đứng giữa đã nhận ra, lẩm nhẩm một mình. Nhưng ba người tiếp theo đến không khỏi kinh ngạc: “Các người...Các người đến đây làm gì?”

Gương mặt thanh lệ của Thái Thúc bỗng đỏ bừng, tròn tròn mắt nhìn Lạc Bắc.

Bởi vì lúc đó hai người mới chỉ vừa khoác lại áo ngoài, vẫn chưa mặc chỉnh tề, áo lại còn nhăn nhúm, thật khiến cho người ta dễ sinh hiểu lầm.

“Tâm thuật bất chính, nên mới nghĩ vậy!” Nhưng Thái Thúc lập tức mắng lại ba người họ, mặt mũi lạnh tanh, cộc cằn nói: “Bọn ta ở đây liên quan gì đến các người?”

“.....” Ba thiếu niên đó thật không ngờ một thiếu nữ nhìn kiêu diễm xinh đẹp như vậy lại có khẩu khí như thế. Tên gầy nhom bên trái và tên có nốt ruồi trên mặt ở bên phải nhất thời cứng họng, không biết trả lời ra sao, nhưng tên ở giữa bị kiểu nói chuyện không nể nang gì của Thái Thúc động chạm, lập tức mặt cũng lạnh tanh, nhướn lông mày nói, :”Thì sao, thấy hai người các người quần áo xộc xệch ở ngọn Thiên Chúc này thì không được hỏi sao? Huống hồ các người chớ quên, ngọn Thiên Chúc này là địa giới của Kinh Thần quần phong bọn ta!”

“Kinh Thần quần phong, thì ra ba người này là đệ tử một nhánh của Kinh Thần.” Lạc Bắc nhớ lại những lời mà Tử Huyền Cốc và Lăng Đông Sơn nói với mình, liền lên hỏi Thái Thúc: “Thái Thúc sư muội, ngọn Thiên Chúc này thuộc về Kinh Thần quần phong sao?”

“Cái gì mà Kinh Thần quần phong, không phải đều thuộc về Thục Sơn hết sao!” Thái Thúc lại càng tức hơn, “Từ trước tới nay ta chưa từng nghe ai nói ngọn Thiên Chúc này lại là của riêng của Kinh Thần quần phong cả!”

“Tuy nói như thế nhưng việc ngọn Thiên Chúc thuộc về Kinh Thần quần phong cũng không phải là sai.” Người thiếu niên đứng giữa cũng quyết không nhường, lạnh lùng nói: “Những thảo dược sinh ra ở ngọn Thiên Chúc, đương nhiên cũng phải do Kinh Thần quần phong chúng ta quản lí.”

“Vị huynh đệ đây chắc hiểu lầm rồi.” Lạc Bắc nhìn hẩn nói, “Đây là Minh Hạo sư thúc của chúng tôi cho chúng tôi đến đây tu luyện...”

Nhưng Lạc Bắc chưa nói hết câu, Thái Thúc đã quay ngoắt người đi, “Lạc Bắc, đi thôi, đừng phí lời với bọn chúng nữa!”

“Vô lễ!” Thái Thúc vừa quay người đi, người thiếu niên ở giữa liền quát một tiếng, “Sư trưởng Qua Ly các người không dạy phải tôn sư trọng đạo sao, bọn ta nhập môn Kinh Thần sớm hơn các người, chỉ dựa vào điểm này thôi các người đã phải gọi bọn ta một tiếng sư huynh rồi, sao còn dám vô lễ như thế!”

“Nhập môn sớm hơn thì phải gọi các người là sư huynh sao?” Thái Thúc quay đầu lại, bất chợt cười mỉm, nói với Lạc Bắc: “Lạc Bắc, người gọi ta là gì?”

Lạc Bắc ngớ người, “Thái Thúc sư muội.”

“Đã nghe thấy chưa?” Thái Thúc vênh mặt lên cười đắc ý, “Lạc Bắc nhập môn muộn hơn ta, nhưng y vẫn gọi ta là sư muội đó. Cái danh xưng sư huynh này, ta kính trọng ai thì sẽ gọi người đó là sư huynh, nếu ta đã không kính, thì kể cả nhập môn trước ta mười năm cũng đừng hòng nghe ta gọi một tiếng sư huynh!”

“Người!” Thiếu niên đó nghe Thái Thúc mồm mép như vậy thì hai mắt long sông sọc, gân xanh nổi đầy trên trán.

“Tông Chấn sư huynh, bỏ đi. Chúng ta còn phải tìm hai loại dược thảo nữa đó.” Tên thiếu niên nhìn như con khỉ khô thấy hai người gây gổ với nhau đành ra tay xoa dịu, “sợ không còn đủ thời gian nữa rồi...”

Đúng lúc đó tên thanh niên có nốt ruồi trên mặt nhìn thấy cây Bột Lệ Quả trong túi của Lạc Bắc, y lập tức mắt sáng bừng lên, bất giác kêu lên: “Bột Lệ Quả!”

Lạc Bắc đưa mắt theo hắn nhìn vào loại quả màu vàng tươi trong túi của mình, ngẩn ra một lúc mới chợt hiểu ra, Bột Lệ Quả này chính là một trong hai loại thảo dược mà chúng đang thiếu.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

13-12-2012, 10:31 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

37. Chương 36: Đánh Cuộc. Tranh Đấu.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Thái Thục bĩu môi, không muốn đấu võ mồm tiếp với đệ tử của rặng Kinh Thần.

Lạc Bắc gật đầu đột nhiên nhớ ra điều gì đó rồi ngừng lại một chút:

- Khoan đã Thái thực sư tỷ.
- Người lại có chuyện gì? - Thái thực còn chưa kịp nói hết câu thì thấy Lạc Bắc khiêm tốn hỏi ba người Tông Chấn:
- Đúng rồi! Ba vị sư huynh có thấy Thứ Đồng thảo không?
- Thứ Đồng thảo?

Ba người Tông Chấn nhìn nhau rồi cười ha hả, móc trong cái túi bên người ra một cái cây nhìn giống như cây ớt nhưng cành lá lại ngăm đen:

- Hóa ra các người muốn tìm Thứ đồng thảo. Thật may là chúng ta lại có mấy loại cây này.
- Lạc Bắc đi thôi. - Âm thanh của Thái Thục đột nhiên trở nên lạnh lùng.

Bởi vì cô có thể nhận ra sự trêu tức trong lời nói của Tông Chấn. Mặc dù chỉ là một thiếu nữ mới mười ba, mười bốn tuổi nhưng ở cùng một chỗ với mọi người nên nàng cũng dễ dàng nhận ra sự nông sâu của người khác như thế nào. Nàng biết nếu Lạc Bắc còn nói tiếp thì Tông Chấn chắc chắn sẽ giở cái giọng kiêu ngạo: “Nếu các người mở miệng xin lỗi với chúng ta thì với sự tôn sư trọng đạo, không chừng ta suy nghĩ cho các người một cây.”

Mà nếu Lạc Bắc còn nói tiếp, cầu xin cái cây đó thì bản thân sẽ không để ý tới Lạc Bắc nữa.

- Ừm.

Lạc Bắc gật đầu không nói nữa mà định theo đường cũ trở về.

Điều đó khiến cho Thái Thực vui vẻ, còn hắn thì thực tế cơ bản không hề có lấy một chút buồn bã vì việc thu hoạch. Dù sao thì cũng đã nhìn thấy Thứ Đồng thảo, không chừng lúc trở về còn có thể thấy được.

- Hai người các ngươi mới nhập môn. Mau đứng lại cho ta.

Cái cảm xúc sung sướng vừa mới xuất hiện lập tức biến mất. Thái độ của Thái Thực và Lạc Bắc khiến cho Tông Chấn không chịu nổi mà kêu lên.

Lạc Bắc hơi kinh ngạc quay đầu lại liếc mắt nhìn đám người Tông Chấn. Trời sinh hắn là một kẻ khốn khổ, khi tới được La Phù thì lại phải gánh vác lấy vận mệnh của nó, suốt đời đấu tranh với vận mệnh. Vì vậy mà cho tới bây giờ, Lạc Bắc không thể hiểu nổi tại sao Tông Chấn lại nổi giận như thế. Mà Thái Thực đang đi bên cạnh hắn cũng chẳng thèm quay đầu lại, chỉ nhếch môi khinh thường:

- Hiện tại các ngươi còn đi tìm Bột Lệ quả thì cũng nhập môn được bao lâu?

- Không thể ngờ được đệ tử của Qua Ly lại ngông cuồng như vậy. - Tông Chấn giận quá hóa cười:

- Hôm nay nếu không dạy các ngươi một chút thì chỉ sợ sau này các ngươi sẽ làm mất mặt Thực Sơn.

- Đó là thứ bùa gì?

Lạc Bắc nhìn thấy Tông Chấn giận quá, trong tay y lập tức xuất hiện một tấm bùa màu xanh.

- Ất Mộc Thanh Lô phù? Hóa ra ngươi có loại phù này.

Thái Thực nhìn Tông Chấn mà cười cười, cái mũi xinh xắn hơi nhăn lại rồi nhìn Lạc Bắc:

- Có điều ngươi có biết hắn là ai không? Nếu ta bị thương cũng không sao. Nhưng nếu hắn mà bị thương thì ba người các ngươi đừng hòng chịu nổi trách nhiệm.

Tông Chấn thấy Thái Thực nhận ra lá phù thì giật mình, kinh ngạc nhìn Lạc Bắc và Thái Thực:

- Hắn là ai vậy?

- Hắn chính là Lạc Bắc nổi danh là đệ tử có thiên tư tốt nhất trong mấy chục năm qua của Thực Sơn. Chẳng lẽ các ngươi chưa nghe thấy? - Thái Thực trừng mắt nhìn Lạc Bắc mà cười nói.

Lạc Bắc hơi ngượng mà đỏ mặt.

“Hắn chính là Lạc Bắc?”

Ba người Tông Chấn liếc mắt nhìn nhau.

Hiện tại ai cũng biết rằng Qua Ly mới thu một đệ tử mới nghe nói là người có tư chất tốt nhất tên là Lạc Bắc, ngay cả đại trưởng giáo cũng rất coi trọng.

Nếu làm cho hắn bị thương thì chắc chắn sẽ bị trách phạt rất nặng.

Còn nữa trong tương lai hắn có thành tựu cao chẳng may báo cái thù hôm nay thì....

Nhất thời trong đầu Tông Chấn xuất hiện suy nghĩ đó. Y cầm tấm Ất Mộc thanh lô phù trong tay cũng không thể ném ra, lưỡng lự không biết làm thế nào.

- Thôi đi! Tất cả đều là....

Lạc Bắc nhìn sắc mặt của Tông Chấn thì không nỡ lòng liền lên tiếng hòa giải. Vốn hắn định nói mọi người đều là huynh đệ đồng môn không cần phải bạt kiếm giương cung với nhau. Nhưng chưa nói xong, đột nhiên hắn bị Thái Thực kéo áo một cái. Lạc Bắc ngạc nhiên quay sang nhìn Thái Thực thì thấy nàng nheo mắt lại mà cười cười:

- Có điều vị này muốn cho ta gọi là sư huynh đệ đồng môn nhưng ta lại không muốn. Mặc dù không thể dạy hắn nhưng dạy ta chắc là không có vấn đề gì.

- Ngươi nói cái gì?

Ánh mắt của Tông Chấn gần như nổ tung.

- Đánh cuộc đi.

Thái Thục không thèm để ý tới ánh mắt lạnh lùng của Tông Chấn, cười cười giơ bàn tay nhỏ trắng như tuyết mà cầm lấy cái túi thảo dược của Lạc Bắc:

- Nếu người đánh thắng ta thì quả Bột Lệ sẽ về tay các người. Còn nếu người thu thì Thứ Đồng thảo sẽ về tay chúng ta.

- Được! Nếu người đã khiêu khích thì đừng trách ta ỷ lớn hiếp nhỏ.

Tông Chấn không kìm chế được cơn giận, lăm bắm ngâm chú ngữ. Y cũng giống như Tử Huyền Cốc, trước khi gia nhập Thục Sơn cũng có tu một chút đạo vì vậy mà trong đám đệ tử mới nhập môn của Kinh Thần cũng có thể xưng bá. Y nhanh chóng ngưng thần mà đọc chú ngữ, trong tay lập tức lóe lên một tia sáng. Nhưng vào lúc y chuẩn bị ném lá phù thì mọi người chỉ cảm thấy mất hoa đi một cái, Thái Thục đã xuất hiện trước mặt y, rồi sau đó Tông Chấn thì nhìn thấy một nắm tay từ từ to dần trước mặt.

“Bốp” vào lúc máu mũi và nước mắt cùng lúc trào ra thì Thái Thục chẳng biết từ lúc nào đã tới sau lưng y.

“Bốp!” Cái mông của Tông Chấn lập tức xuất hiện một dấu chân còn người thì bay về phía trước, úp mặt xuống mặt đất.

Vào lúc bị trúng một quyền, ánh sáng trong tay Tông Chấn lập tức biến mất.

Khi y không tự chủ được ngã sấp xuống đất, Thái Thục vươn tay đón lấy lá phù màu xanh đang từ trên không trung bay xuống, đồng thời quay đầu nhìn tên thiếu niên nhìn như con khỉ và tên thiếu niên có nốt ruồi đen trên mặt.

Cả hai tên thiếu niên ngây người, cho tới khi nghe thấy tiếng Tông Chấn kêu lên đau đớn thì mới bình tĩnh, nhanh chóng móc Thứ Đồng thảo của mình mà đưa cho thiếu nữ thanh lịch nhưng chẳng khác gì ma nữ trước mặt.

Thái Thục chẳng thèm để ý tới Tông Chấn, cầm lấy Thứ Đồng thảo đưa cho Lạc Bắc. Sau khi Lạc Bắc xoay người đi theo mình, nàng mới cười cười nhìn mũi:

- Thấy hôm nay người biểu hiện rất tốt nên cái thứ này tặng cho người.

Lạc Bắc sửng sốt thì thấy trong tay đã có một lá phù màu xanh.

Tại một sườn núi cách đó không xa có một cây sam rớt to. Dưới gốc cây, Minh Nguyên mặc chiếc áo dài màu đen hơi nhàu nhĩ, sắc mặt có chút giận giữ:

- Tiểu nha đầu Qua Ly này thật sự là hơi quá đáng.

Sau khi tự lăm bắm với mình, dưới chân của một trong những cao thủ có thể đếm được trên đầu ngón tay của Kinh thần nhất mạch, đồng thời cũng là sư thúc của đám người Tông Chấn chột lóe lên ánh sáng tím. Nhưng đột nhiên y chột quay người lại.

- Minh Nguyên sư huynh.

Đoạn Thiên Nhai mặc trường bào màu đen, khuôn mặt vẫn lạnh như băng, tưởng như vĩnh viễn không hề có nụ cười đang đứng cách y một đoạn cũng nhìn về phía hai người Lạc Bắc:

- Bọn nhỏ cãi nhau có gì không tốt? Đừng có để cho chúng trầm lặng giống như chúng ta quá.

- Tu vi của Đoạn sư đệ lại tăng lên rồi.

Minh Nguyên nhìn Đoạn Thiên Nhai một chút rồi đột nhiên thở dài:

- Xem ra lần này đệ tử mới vào của Kinh Thần chúng ta cũng chưa chắc có thể thắng được đệ tử của Qua Ly các người.

- Minh Nguyên sư huynh quá cố chấp. - Đoạn Thiên Nhai nhìn Minh Nguyên rồi nói:

- Chẳng qua là khích lệ lẫn nhau, có gì mà không tốt.

- Đoạn sư đệ nói rất đúng.

Minh Nguyên cười cười rồi ngự phong đi tới bên người Đoạn Thiên Nhai, sau đó đứng bên cạnh gã:

- Mười hai năm qua, lúc nào ta cũng vẫn muốn vượt qua người.

Một vầng ánh sáng màu hồng đột nhiên phóng lên cao trên sườn núi rồi nổ bung ra thành mấy chục tia sáng, xóa đi khuôn mặt lạnh lùng của Đoạn Thiên Nhai.

Minh Hạo đã phóng ra Phi Diễm phù tập hợp tất cả đệ tử của Qua Ly phong.

....

- Thái Thúc sư muội! Tên Tông Chấn đó bị thương có nặng không?

- Người quản tới sống chết của hắn làm gì? Dù sao thì cũng không chết được, nhiều lắm chỉ bị gãy mũi trông khó coi một chút thôi. Ha ha.

- Cái này... Thái Thúc sư muội! Chúng ta có phải là ăn cướp không?

- Phi! Vậy người không cần có phải không? Nếu không cần thì vất Thứ Đồng thảo và Ất Mộc thanh lôi phù đi.

- Nhặt được khác...còn đây là đoạt... Thôi! Ta giữ lại để tìm hiểu một chút.

- Người cũng không quá ngu đấy chứ?

- Thái Thúc sư muội. Ất Mộc thanh lôi phù dùng như thế nào? Có phải cũng giống như Phi Diễm phù, chỉ cần nhỏ một giọt máu tươi là có thể dùng không?

- Người đúng là thứ rắc rối. Chẳng phải người được coi là người có thiên tư nhất hay sao, tại sao cái gì cũng không biết? Người cho máu tươi của mình là vạn năng, cái phù nào cũng có thể dùng được à? Dù sao thì người cũng cần nhớ là tấm Ất Mộc thanh lôi phù này là loại phù có uy lực không tồi, chẳng biết sao tên tiểu tử đó lại có. Ủm! Tấm phù này cũng không dễ luyện chế như Phi Diễm phù, có lẽ với tu vi của Minh Hạo sư thúc mà dùng cũng phải cố hết sức. Cho nên người phải giấu thật kỹ cho ta. Còn về việc dùng như thế nào thì sau này đám Minh Hạo sư thúc sẽ dạy cho người.

- Thái Thục sư muội! Cách muội vừa mới đả thương Tông Chấn sư huynh là đạo pháp gì?

- Lạc Bắc! Người thật là lảm chuyện. Tại sao người cũng giống như Yên Nhiên sư tỷ, cái gì cũng hỏi? May là người còn không giống như tỷ ấy cái gì cũng dễ say đắm...

- Thái Thục sư muội...

- Thật là lảm chuyện. Người không khát nước à?

Vừa cẩn thận trở về, mặc dù Thái Thục luôn miệng nói Lạc Bắc là lảm chuyện nhưng cho dù thế nào thì nàng cũng không bảo Lạc Bắc đừng có nói chuyện với mình.

Mà một đám đệ tử, bao gồm cả Minh Hạo cũng kinh ngạc khi nghe Lạc Bắc gọi Thái Thục là sư muội:

- Tại sao Thái Thục lại để cho hắn gọi là sư muội mà không tức giận?

Hơn nữa điều khiến cho họ thêm kinh ngạc đó là Thái Thục và Lạc Bắc gần như sóng vai nhau mà xuất hiện trong tầm mắt của mình.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

13-12-2012, 10:32 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

38. Chương 37: Nổi Giận, Thụ Giáo.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Tính tình của Thái Thục vốn điêu ngoa lại kiêu ngạo. Chẳng lẽ Lạc Bắc thật sự là kỳ tài ngút trời khiến cho Thái Thục cũng phải kính trọng hẳn?

Minh Hạo nhìn Lạc Bắc và Thái Thục mà thầm nghĩ như vậy.

- Minh Hạo sư thúc.

Nhìn thấy Minh Hạo, Lạc Bắc vội vàng đi tới mà hỏi:

- Vừa rồi chúng ta ở trong núi thấy có người phóng Phi Diễm phù, có sư huynh nào gặp nguy hiểm hay sao?

“Không hỏi gì khác mà lại hỏi sự an toàn của đồng môn trước. Phẩm tính rất tốt!” Minh Hạo thầm khen ngợi, tuy nhiên nét mặt vẫn thản nhiên mà lắc đầu:

- Đó là Công Dương Bạch Cẩm và Trâu Thân gặp phải Kiếm Xí hổ, bị vồ một cái nhưng chỉ bị thương ngoài da không ảnh hưởng tới tính mạng.

- Kiếm Xí hổ?

Lạc Bắc ngẩn ngơ, trong đầu lập tức hình dung ra loại mãnh thú mà trong thư tịch của lão nhân đưa cho mình đã nói: Đó là một loài mãnh thú hiếm thấy có mắt như quả chuông, ban đêm có màu lam, đôi răng nanh thò ra ngoài sắc bén như lưỡi dao. Chiều cao của nó tầm một trượng hai, đuôi dài giống như một cái kéo, so với loài hổ bình thường thì hung dữ hơn nhiều.

- Trong Thiên Chúc phong lại có loại mãnh thú như vậy hay sao?

- Lạc Bắc! Người không cần phải ngại người như vậy. Kiếm Xí hổ có gì là lạ? Nếu người dám đi vào Thiên Ưu phong thì đừng nói là Kiếm Xí hổ mà ngay cả Bát tí ma viên cũng có.

Nghe Lạc Bắc lẩm bẩm, Thái Thục đứng bên cạnh hẳn liền nhếch môi rồi nói nhỏ với hẳn.

- Bát tí ma viên như thế nào? Chẳng lẽ Thái Thục sư muội cũng giống như Tử Huyền Cốc đã tu hành một chút rồi mới tới Thục Sơn? Nhưng dường như muội ấy so với Tử Huyền Cốc và Tông Chân dường như biết hơn nhiều.

- Lạc Bắc sư đệ. Đệ có kiếm được thảo dược không?

Trong lúc Lạc Bắc đang nghĩ như vậy, Tử Huyền Cốc và Lăng Đông Sơn từ trong rừng đi ra tới trước mặt hẳn mà chào hỏi.

- Đã đủ. - Lạc Bắc gật đầu:

- Các huynh thì sao?

- Lạc Bắc sư đệ! Các người thật lợi hại.

Tử Huyền Cốc và Lăng Đông Sơn đều lắc đầu một cách uể oải:

- Chúng ta còn thiếu hai loại.

- Còn thiếu hai loại?

- Đúng vậy! Lạc Bắc! Người và Thái Thục kiếm đủ đúng là lợi hại. - Mấy thiếu niên khác nghe thấy vậy đều thốt lên:

- Chúng ta còn thiếu một cây Lưu đan mộc.

- Chúng ta còn thiếu một cây Tế Tân diệp.

Lạc Bắc hơi sững sờ. Nghe mọi người nói thì trong năm tổ chỉ có một tổ Lạc Bắc và Thái Thục là tìm được đủ, còn lại đều thiếu một, hai loại.

- Lạc Bắc! Thái Thực! Hai người thật lợi hại.

Nghe mọi người nói vậy, Lạc Bắc hơi ngượng ngùng:

- Thật ra...chúng ta chỉ may mắn một chút mà thôi.

- Phì!

Thái Thực không nhịn được mà bật cười. Bởi vì nàng biết thật ra Lạc Bắc định nói:

- Thật ra chúng ta đoạt lấy Thứ Đồng thảo.

- Chẳng phải là tìm được đủ thảo dược thôi sao? Có gì mà giỏi?

Nhưng đúng vào lúc này, một gã thiếu niên tóc ngắn, đôi mắt hơi hẹp trợn mắt lườm Lạc Bắc.

Gã thiếu niên này tên là Miêu Mộc. Từ khi nhập môn, nhìn thấy Thái Thực, y cảm thấy thích ngay. Nhưng tính tình của Thái Thực khiến cho không ai đoán ra nổi. Tuy nhiên, y lại thấy Thái Thực nhìn trộm Lạc Bắc mà cười vì vậy mà trong lòng không tự chủ được nảy sinh địch ý đối với Lạc Bắc.

Nhưng vào lúc này, Lạc Bắc cũng không để ý tới ánh mắt của y.

Sắc trời tối dần, sương mù cũng từ từ giăng xuống, bao phủ núi rừng.

- Lạn Hàng sư huynh.

Đột nhiên hân thốt lên một tiếng khi thấy một cái bóng gầy yếu đang từ từ đi ra khỏi rừng.

- Lạc... Lạc Bắc sư đệ.

Lạn Hàng từ trong rừng đi ra liếc nhìn Lạc Bắc rồi lại cúi đầu. Mà Tiêu Tam Thiên đi bên cạnh gã thì lại cảm giận liếc nhìn Lạn Hàng.

- Có chuyện gì vậy? - Lạc Bắc bước tới đón đồng thời hỏi Lạn Hàng đang co rúm người lại.

- Ta...ta không chú ý...không biết...Tiêu...Tiêu sư đệ đánh rơi túi dược thảo lúc nào.

- Đúng là đồ rác rưởi.

Tiêu Tam Thiên nghe Lạn Hàng nói vậy thì thốt lên.

Hóa ra đúng như Lạc Bắc suy nghĩ, Lạn Hàng ở Thực Sơn hai năm nên đối với những loại thảo dược cũng không có gì xa lạ. Vì vậy sau khi để cho Lạc Bắc lựa chọn tổ của mình, Minh Hạo liền để cho Lạn Hàng lựa chọn người. Về điểm này, Minh Hạo không hề bất công. Bởi vì cho dù thế nào thì việc tìm thảo dược cũng cần phải có may mắn. Lạn Hàng lựa chọn Tiêu Tam Thiên cùng một tổ thực sự không phải vì thực lực của Tiêu Tam Thiên có gì xuất chúng mà vì tính tình của y đôn hậu, trong số các sư huynh đệ còn lại cũng ít khi châm chọc gã. Nhưng cho dù rất quen với mấy loại thảo dược đó nhưng trong một ngày, Lạn Hàng và Tiêu Tam Thiên cũng chỉ tìm được ba loại thảo dược. Mà một canh giờ trước, Tiêu Tam Thiên phát hiện ra túi dược thảo của mình chẳng biết bị rơi từ lúc nào. Hai hai người tìm nửa canh giờ nhưng vẫn không thấy cái túi.

Vất vả cả ngày mặc dù không phải do Lạn Hàng đánh mất cái túi nhưng Tiêu Tam Thiên lại nghĩ nếu đi cùng tổ với người khác thì có lẽ sẽ phát hiện ra mình đánh rơi cái túi. Còn Lạn Hàng cũng vì chuyện đó mà tự trách mình, trong đầu chỉ nghĩ: "Mình thật là vô dụng, làm phiền tới Tiêu sư đệ."

Nhưng điều này chỉ có thể trách gã thôi sao?

- Lạn Hàng sư huynh đừng có buồn. - Lạc Bắc vỗ vai Lạn Hàng:

- Đó không hoàn toàn là lỗi của huynh. Nếu ta cùng với Tiêu sư huynh một tổ thì chưa chắc ta đã phát hiện được lúc Tiêu sư huynh làm mất cái túi đó. Bởi vì trong rừng không có đường, lại âm u. Hơn nữa sự chú ý của huynh lúc đó chắc là đang ở xung quanh để tìm kiếm thảo dược.

Nói xong, Lạc Bắc quay đầu nhìn Tiêu Tam Thiên cười cười:

- Tiêu sư huynh! Ta biết huynh bị mất túi thảo dược cũng không vui. Nhưng huynh xem Lạn Hàng sư huynh khổ sở như vậy cũng là tự trách mình. Huynh hãy tha cho huynh ấy đi.

Tiêu Tam Thiên giật mình nghĩ tới lời Lạc Bắc nói rồi lại nhìn Lạn Hàng đang cúi đầu mà chợt bốt giận đi một nửa. Gã gật đầu:

- Lạn Hàng sư huynh! Cũng do đệ không cẩn thận. Sư huynh không cần phải để trong lòng.

- Tiêu... Tiêu sư đệ thật sự không để ý.

Lạn Hàng kích động ngẩng đầu lên, rồi nhìn Lạc Bắc đang mỉm cười với mình mà hỏi cay mũi. Gã vội vàng cúi đầu xuống:

“Lạc Bắc sư đệ. Đệ đối với ta thật tốt. Ta nhất định sẽ... ghi nhớ trong lòng.” Người thiếu niên quái gở đang sắp khóc tự nhủ với bản thân.

- Yên Nhiên sư tỷ! Nam Phong sư huynh...

Sau khi vị sư tỷ dễ say đắm trong mắt Thái Thực và Nam Phong xuất hiện, trong số mọi người, ngoại trừ Công Dương Bạch Cẩm và Trâu Thân gặp phải Kiếm Xí Hồ ra thì chỉ còn có Huyền Vô Kỳ và Ca Thư Bàn.

- Tại sao hai người bọn họ vẫn còn chưa về? Chẳng lẽ gặp phải chuyện gì?

Lúc này đã cách lúc Minh Hạo phóng Phi Diễm phu ra chừng một canh giờ. Sắc trời đã xám dần, cánh rừng trước mặt hoàn toàn tối đen. Ngay cả Minh Hạo cũng không giấu được sự lo lắng.

“Bùm!” bất chợt giữa trời có một tia sáng đỏ vọt lên rồi bắn ra thành mười tia sáng mờ.

Phi diễm phù!

Trong lúc nhất thời, đám thiếu niên đang lo lắng đứng chờ thốt lên tiếng hô.

Tuy nhiên một đạo kiếm quang chợt lóe lên còn nhanh hơn tiếng hô của họ xuất hiện. Gần như vừa mới lóe lên, đạo kiếm quang đó đã xuyên tới chỗ Phi Diễm phù bắn lên.

- Là sư thúc Đoạn Thiên Nhai.

Ngay trong lúc đó, đạo kiếm quang đó lại lóe lên rồi biến mất. Trước mặt họ, Đoạn Thiên Nhai mặc áo đen thả người đang được y kẹp trong tay xuống. Người đó chính là Ca Thư Bàn.

Sau khi thả Ca Thư Bàn xuống xong, Đoạn Thiên Nhai cũng không nói tiếng nào chỉ nhìn vào trong Thiên Chúc phong đã tối đen:

- Rốt cuộc có chuyện gì? - Minh Hạo thì nôn nóng hỏi Ca Thư Bàn:

- Huyền Vô Kỳ đâu?

- Minh Hạo sư thúc. - Ca Thư Bàn lấy lại sự bình tĩnh liền nói luôn:

- Huyền Vô Kỳ sư huynh và ta chỉ còn thiếu một cây quả Bội Lê, sư huynh nhất quyết phải tìm được mới về. Ta khuyên hấn thế nào cũng không nghe. Sau đó hấn nổi nóng bỏ đi một mình. Do trời tối quá, ta không nhìn thấy đường nên phải phóng Phi Diễm phù.

- Cái gì? Đúng là không biết điều. - Minh Hạo không nhịn được mà quát to. Sau khi hít một hơi thật sâu, y quay sang hỏi Đoạn Thiên Nhai:

- Đoạn sư đệ có nên thông báo với sư phụ và các sư huynh đệ khác cùng nhau lục soát trong núi không?

- Chờ một chút.

Đoạn Thiên Nhai chỉ nói một câu đơn giản nhưng cũng làm cho Minh Hạo đang nôn nóng nhị được, chỉ có sắc mặt xanh mét nhìn vào Thiên Chúc Phong tối đen.

Đám người Lạc Bắc không dám nói một câu. Ước chừng nửa canh giờ, mọi người nghe thấy có tiếng chân người bước trên cành khô vọng tới. Cuối cùng thì bóng của Huyền Vô Kỳ cũng xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

- Huyền Vô Kỳ!

Chờ đợi một thời gian dài khiến cho gương mặt hiền lành giống như hòa thượng của Minh Hạo đã không còn giữ được sự bình tĩnh. Sau khi tiếng gầm của y vang lên, lá khô xung quanh lập tức nổ tung thành bột phấn, sóng chấn động đẩy đám người Lạc Bắc đứng sau lưng mình lui lại vài bước.

Uy thế lần này thật đúng như một thùng thuốc súng nổ tung.

- Chẳng lẽ ngươi không nghe rằng khi ta phát Phi Diễm phù thì phải về tập trung sao?

- Đệ tử biết.

- Vậy mà ngươi còn bỏ đồng bạn, khư khư cố chấp.

- Đệ tử biết sai, nguyện chịu phạt.

- Sáng sớm ngày mai, ngươi lên Thiên Luật phong tiếp nhận hình phạt.

Minh Hạo phất tay áo một cái rồi xoay người không thèm để ý tới Huyền Vô Kỳ mà dẫn đám đệ tử khác rời khỏi.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

13-12-2012, 10:34 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

39. Chương 38: Quái Khách. Trùng Hạc Bạch Cốt.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Thiên Luật Phong.

Đệ tử của Thục Sơn gặp phải lỗi lớn thì đều phải tới Thiên Luật phong chịu phạt.

Huyền Vô Kỳ biết lần này Minh Hạo thật sự nổi giận, chỉ cần lên tới Thiên Luật phong, hình phạt sẽ không nhẹ. Nhưng Huyền vô Kỳ cũng không hề có sự hối hận bởi vì gã đã biết trước kết quả như vậy.

- Lạc Bắc! Ta sẽ không kém hơn so với ngươi, cũng tìm được năm loại thảo dược.

Gã chỉ xiết chặt nắm tay, nhìn chăm chú theo bóng lưng Lạc Bắc.

- Ngươi còn chưa biết sai?

Nhưng đúng vào lúc này, một âm thanh lạnh lùng vang lên bên tai gã. Đoạn Thiên Nhai vẫn đứng đó mà lạnh lùng nhìn gã.

Huyền Vô Kỳ vốn tự phụ và kiêu ngạo liền ngẩn người. Đoạn Thiên Nhai liền cụp mắt xuống:

- Tranh cường hão thắng không phải là chuyện xấu. Ta cũng có thể thấy được quyết tâm của ngươi không muốn đứng sau lưng người khác. Cũng chỉ có sự liều lĩnh và quyết tâm đó mới có được thành tựu lớn.

- Nhưng vất bỏ đồng môn trong nguy hiểm, đó là đại bất nghĩa. Đã đặt ra quy tắc, ngươi vượt qua nó thì cho dù có lấy được năm loại thảo dược cũng bị đánh bại.

- Nếu muốn đánh bại đối thủ chỉ có suy nghĩ từ thất bại lần này mà giành chiến thắng lần sau.

- Ngươi vi phạm quy tắc, nhận trách phạt sẽ làm cho quá trình tu hành của mình bị chậm. Nếu ngươi còn ngoan cố, thì cho dù có tiến nhanh như thế nào cũng không bằng người được.

Mặc dù không nhìn rõ sắc mặt của Đoạn Thiên Nhai nhưng âm thanh của hắn như một cây chùy lớn đập vào ngực của Huyền Vô Kỳ. Nghe xong, lưng áo của Huyền Vô Kỳ ướt đầm mồ hôi:

- Đoạn Thiên Nhai sư thúc. Đệ tử hiểu rồi.

Nói xong, Huyền Vô Kỳ thật lòng thi lễ với Đoạn Thiên Nhai.

Có nhiều khi với sự cố chấp của một người rất khó nói cho người ta hiểu.

Nếu Huyền Vô Kỳ không có điều gì thì y có khả năng chưa chắc đã nhận ra đúng sai.

Tuy nhiên trong bóng tối, Đoạn Thiên Nhai nói câu đó lại nhắm thẳng vào bản tính của Huyền Vô Kỳ.

Mặc dù y thật sự coi Lạc Bắc là đối thủ nhưng con đường tu đạo cũng không phải chỉ phân thắng bại trong một ngày.

- Người tu đạo trong giai đoạn tu hành sau này phải tự dựa vào bản thân. Vì sao lại phải lập phái, định ra rất nhiều môn quy chỉ là để kế thừa pháp thuật thôi sao?

Một điều thông dẫn tới trăm thứ thông. Trong nháy mắt Huyền Vô Kỳ liền biết mình đã sai. Nhưng lần đầu tiên làm trái quy định đối với Huyền Vô Kỳ khiến cho trong đầu hần lại hiện ra một vấn đề vẫn chưa hiểu.

.....

- Huyền Vô Kỳ không để ý tới lời dạy của sư trưởng, vất bỏ đồng môn một mình trong nguy hiểm, làm trái môn quy, niệm vi phạm lần đầu phạt diện bích mười ngày.

Thục Sơn sở hữu một ngàn bốn trăm hai mươi ngọn núi. Trong đó hai trăm sáu mươi bốn ngọn là có người ở. Ba trăm tám mươi hai ngọn nối thông với nhau. Ba mươi hai ngọn là cấm địa. Đệ tử mới nhập môn của rặng Qua Ly bình thường chỉ có thể qua lại trong sáu ngọn.

- Đệ tử Thục Sơn không được giết hại đồng môn. Không được ỷ mạnh hiếp yếu... Không được kết giao với yêu ma.

Sau khi Huyền Vô Kỳ làm cho Minh Hạo nổi giận. Ngày hôm sau, sắc mặt của Minh Hạo cũng trở nên nghiêm khắc hơn mấy lần đồng thời trong ngày, đám Lạc Bắc chỉ có đọc thuộc luật lệ của Thục Sơn.

- So với La Phù ta thì không hề có những nghi lễ phiền phức như vậy.

Lạc Bắc có suy nghĩ đơn giản nên trong đầu ngoại trừ suy nghĩ đó ra cũng không còn ý tưởng nào khác.

- Minh Hạo sư thúc đâu rồi?

- Đây là ai?

- Nhìn mặt thì có vết sẹo.

- Ánh mắt của hần sao lại như vậy?

Ngày hôm sau, sau khi Lạc Bắc và Thái Thúc luyện xong một lần quyền pháp Trúc Cơ thì phát hiện người dạy bọn họ tu hành đã được thay đổi. Xuất hiện trước mặt họ không còn là Minh Hạo mà là một nam tử có vẻ mặt nghiêm khắc nhìn hơn ba mươi tuổi, mặc chiếc áo dài màu lục, mái tóc hơi khô vàng một chút.

Mà thu hút sự chú ý của đám Lạc Bắc này một chút đó là trên má trái của người đó có một vết thương kinh người. Nhìn vào nó chẳng khác nào bên má trái bị một thứ pháp bảo nào đó làm cho mất đi một nửa rồi sau đó mọc lại. Mà bên mắt trái của y cũng rất quái đản. Đôi đồng tử tối đen dường như to gấp đôi mắt phải. Khi ánh mắt lạnh lùng của y đảo qua đám người Lạc Bắc, khiến cho tất cả sợ hãi.

- Ta tên Đan Lăng Sanh. Các người có thể gọi ta là sư thúc.

Nam tử trên mặt có vết sẹo khủng bố với mái tóc khô vàng đứng trên bục giảng của Dương Tâm điện, nhìn đám người Lạc Bắc mà nói.

- Hóa ra đây chính là Đan Lăng Sanh.

- Muội biết hần?

Lạc Bắc đang ngồi yên bên cạnh Thái Thúc nghe thấy nàng thì thầm.

- Y là tam đệ tử của Băng Trúc Quân, nghe nói gác ác như cừu, ra tay tàn nhẫn, từng một mình diệt một người tu luyện công pháp tà môn. Nghe nói vết sẹo trên mặt y chính là do lúc đấu pháp với đối thủ mà để lại. - Thái Thúc nói nhỏ, trả lời Lạc Bắc.

- Vậy ánh mắt của hắn là sao?

- Hắn chủ tu không phải là phi kiếm mà là một thứ đạo pháp khác. Con mắt trái của sư thúc nghe nói là do tu luyện pháp quyết đó mà có. Chắc là do công dụng đặc biệt của pháp quyết đấy. Cái này ta cũng không biết. - Thái Thúc tiếp tục thì thầm.

- Bắt đầu từ ngày hôm nay ta sẽ dạy các người tu hành.

Vừa lúc đó, Đan Lăng Sinh chợt liếc về phía Thái Thúc và Lạc Bắc, dường như nghe thấy cả hai nói chuyện với nhau. Thái Thúc và Lạc Bắc lạnh người, tập trung lắng nghe Đan Lăng Sinh nói tiếp. Âm thanh của y rất thấp gần như là nói thầm nhưng không biết dùng phương pháp gì mà người nào cũng nghe thấy.

- Ta biết các người có thể ngồi đây là do thiên tư cao hơn so với người bình thường. Nhưng đừng tưởng tới đây rồi thì cho rằng đều có thể tu luyện thành phi kiếm của Thục Sơn. Ta cũng không yêu cầu mỗi người đều có thể hiểu được con đường tu đạo, cũng không phải tu luyện pháp thuật. Ta chỉ cần các người không giống với một số kẻ ngu xuẩn trước đây mà ta dạy là được.

Nghe xong câu nói đó, không khí trong Dưỡng Tâm điện lại càng thêm im lặng. Đám người Tử Huyền Cốc ngồi thẳng tắp, hình như muốn chứng minh với sư thúc rằng mình không phải là đồ ngu.

- Lạc Bắc! - Đan Lăng Sinh đột nhiên gọi tên Lạc Bắc:

- Nghe nói ngày hôm qua người tìm được năm loại thảo dược?

Lạc Bắc vô tình liếc sang Thái Thúc, thấy nàng gật đầu:

- Đúng vậy! Đan Lăng Sinh sư thúc.

- Người có biết nếu như không trộn Lưu Đan mộc, chỉ lấy quả Bột Lê và Tế Tân diệp cho cùng một cỗ để luyện chế thì ra cái gì không?

- Con không biết. - Lạc Bắc nghe ngác nhìn Thái Thúc thì thấy nàng cũng lắc đầu.

- Vậy để Lưu Đan mộc và Tế Tân diệp với nhau thì sao?

- Con không biết. - Lạc Bắc lại lắc đầu.

- Cho nên thiên tư cao thì cũng thường thôi.

Đan Lăng Sinh cười cười, y cũng không để ý tới Lạc Bắc, tay trái chợt giật giật, một gốc cây cao chừng ba thước, cành lá xanh biếc xuất hiện trước mặt mọi người.

- Hôm nay mọi người lại lên núi Thiên Chúc. Những người chưa tìm đủ năm loại thảo dược thì đi tìm cho đủ. Còn ai tìm đủ rồi thì đi tìm một cái cây Độc Tiễn lan này cho ta. Ta cho mỗi người một tấm Phi Diễm phù. Có điều các người đã tới núi Thiên Chúc một lần, cho nên lần này các người không đi hai người mà đi một mình. Vì vậy các người phải tự mình lưu ý. Nếu gặp nguy hiểm mà không kịp phóng Phi Diễm phù thì đừng có trách ta.

Dừng một chút, Đan Lăng Sinh lạnh lùng nhìn mọi người, rồi cất giọng lạnh như băng:

- Ngày hôm qua các người đã độc thuộc giới luật của Thục Sơn. Cũng giống như lần trước, lần này ta lấy Phi Diễm phù làm lệnh. Nhìn thấy nó mà không về thì đừng có ở lại Thục Sơn.

- Không ở lại Thục Sơn, chẳng phải là trục xuất khỏi sư môn đó sao?

Đám người Lạc Bắc đều ngẩng đầu nhìn Đan Lăng Sinh nhưng thấy sắc mặt thâm trầm của y thì tất cả đều thấy được đó không phải là lời đe dọa.

- Lạc Bắc!

Đứng trên cây cầu treo tới Thiên Chúc phong, Lạc Bắc đang đi trong đám đệ tử mới chột chột dạ khi thấy Đan Lăng sinh giật mình:

- Người và Lạn Hàng có quan hệ dường như không tồi.

Lạc Bắc hơi ngạc nhiên không hiểu tại sao Đan Lăng Sinh lại hỏi vậy nhưng hắn vẫn gật đầu:

- Đúng vậy! Lạn Hàng sư huynh vẫn quan tâm tới con. Có gì vậy thưa sư thúc?

Đan Lăng Sinh liếc mắt nhìn Lạc Bắc:

- Lạn Hàng còn chưa tìm được Tế Tân diệp, vậy sao ngươi không nói cho hắn nơi các ngươi tìm được nó?

“Tại sao Đan Lăng Sinh sư thúc lại biết chỗ chúng ta tìm được Tế Tân diệp? Làm sao mà ngài biết trên vách núi đó còn có vài cọng?”

Lạc Bắc nghĩ như vậy, vẫn còn hơi chần chừ thì Đan Lăng Sinh đã cười nhạt:

- Lạc Bắc! Thế gian có câu, nếu muốn người không biết thì trừ khi mình đừng làm. Huống chi đây lại đang ở Thục Sơn. Các người và đệ tử Kinh Thần giao thủ với nhau chẳng lẽ nghĩ không có ai biết hay sao? Có điều hiện tại ta cũng không phải truy cứu điều đó. Ta chỉ thấy vừa rồi ngươi và Lạn Hàng đi cùng một chỗ với nhau, dường như có chút gì đó dơ dáy. Chắc do dự vì muốn nói cho hắn biết hay không. Nhưng cuối cùng thì ngươi không nói. Ta chỉ tò mò tại sao ngươi không nói cho hắn?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

13-12-2012, 10:34 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

40. Chương 39: Tuyệt Hộ Độc Đan.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Núi đá ở chỗ đó dễ lở, nguy hiểm hơn chỗ khác. - Lạc Bắc lạnh lùng nhìn Đan Lăng Sinh:

- Chân của huynh ấy không tiện. Lần này Đan Lăng Sinh sư thúc lại chỉ cho chúng ta vào núi một mình, ta sợ nói cho hắn biết, hắn đi tới đó sẽ gặp nguy hiểm. Mà nếu ta không nói cho hắn biết thì hắn đi chỗ khác cũng sẽ tìm được vì vậy mà con không nói.

- Hóa ra là vậy? - Đan Lăng Sinh đứng lặng trên sợi dây sắt mà nhìn bóng Lạc Bắc đi vào trong rừng:

- Lạc Bắc! Hy vọng ngươi nói thật lòng.

- Không biết Thái Thúc đi một mình có sợ hãi hay không. Có lẽ là không. Dường như cô ấy đã có tu chút đạo pháp, so với chúng ta còn lợi hại hơn.

- Con đường lần trước hình như chưa thấy Độc Tiễn lan mà Đan Lăng Sinh sư thúc yêu cầu. Có lẽ lần này đổi hướng tìm kiếm.

Lạc Bắc nghĩ như vậy, nhưng trong tay vẫn nắm chặt Phi Diễm phù. Lần trước tấm Phi Diễm phù hắn vẫn còn chưa sử dụng. Lần này Đan Lăng Sinh lại cho thêm một tấm cho nên hiện tại trên người hắn có hai tấm Phi Diễm phù và một tấm Ất Mộc thanh lôi phù. Mà sau khi cho Lạn Hàng xong, trong người hắn vẫn còn ba tấm Thần Hành phù.

Diện tích của Thiên Chúc phong rất rộng, sau khi đi ngược lại chừng ba, bốn dặm, Lạc Bắc liền phát hiện mình đứng trong một rừng cây có rất nhiều chim chóc đậu. Trong rừng cây đó có vô số loại cây khác nhau, với kiến thức của mình, Lạc Bắc cũng chỉ biết được hai, ba loại. Sau khi Lạc Bắc tiến vào trong rừng cây, vô số chim chóc sợ hãi bay lên khiến cho lông của chúng bay lả tả xuống đất.

Trên mặt đất có một lớp phân chim rất dày. Trong bụi có cũng có rất nhiều tổ chim, đồng thời có những cái mỏ non đang kêu réo đòi ăn. Chờ sau khi Lạc Bắc đi xuyên qua, cánh rừng mới trở lại yên tĩnh.

Càng đi về phía trước, núi rừng càng thêm hoang vu. Dây leo chằng chịt khiến cho Lạc Bắc phải dò dẫm mà đi.

Do ở La Phù quá lâu cho nên Lạc Bắc hiểu rất rõ những nơi hoang dã. Những nơi mà chim chóc tụ tập thì phải có một số loại thức ăn như rắn rết mà chúng thích. Tuy nhiên ở khu vực xung quanh đó lại không có bóng dáng của rắn rết vậy thì chứng tỏ chúng sợ hãi mãnh thú và chim chóc.

- Lưu Đan Mộc.

- Quả Bột Lệ.

Trên đường đi, thứ Độc Tiễn Lan dường như rất hiếm. Mãi cho đến lúc mặt trời đã ngã về tây, sắc trời tối dần, đánh giá thời điểm còn cách lúc Đan Lăng Sinh phóng Phi Diễm phù chừng nửa canh giờ, Lạc Bắc liên tục phát hiện ra mấy loại thảo dược lần trước phải tìm nhưng lại không hề phát hiện được ra Độc Tiễn lan.

- Có lẽ hôm nay phải trở về tay không rồi.

Thấy thời gian không còn nhiều lắm, Lạc Bắc cũng không dám xâm nhập vào sâu mà theo những ký hiệu đã đánh dấu để từ từ quay về. Trên đường hắn lại cẩn thận quan sát. Đột nhiên, hắn phát hiện có một cái cây với đóa hoa màu đen. “Lá cây của nó hình như không giống với Độc Tiễn lan”. Nhưng điều khiến cho hắn uể oải đó là sau khi nhổ cái cây đó lên thì phát hiện ra lá của nó không giống.

- Có phải người muốn tìm Độc Tiễn lan hay không?

Nhưng đúng vào lúc này chợt quá một âm thanh vang lên sau lưng hắn:

- Là Đan Lăng Sinh lão quỷ sai các người tới tìm?

Lạc Bắc giật mình quay đầu lại thì thấy ở sau lưng chẳng biết có một nam tử mặc trường bào màu đen đứng lúc nào. Mà trên mặt của nam tử có đeo một cái mặt nạ xương trắng dữ tợn khiến cho không thể nhìn ra tuổi. Mà trong tay của y, ngoại trừ một cái cây Độc Tiễn lan màu xanh biếc nở một đóa hoa màu đen ra thì còn có một cái tràng hạt màu trắng. Mà nhìn kỹ cái tràng hạt đó thì dường như được làm thành từ xương ngón tay người.

- Người có thể vào được núi Thiên Chúc trong Thục Sơn chắc phải là người Thục Sơn. Nhưng người này quần áo ăn mặc quái dị, nhìn nét mặt lại âm trầm khủng bố, miệng gọi Đan Lăng Sinh là lão quỷ thì không phải là môn nhân của Thục Sơn. Mà nhìn nét mặt của y dường như cũng không có ý tốt.

Trong nháy mắt, trong đầu Lạc Bắc xuất hiện ý nghĩ đó.

- Người là người phương nào?

Lạc Bắc cảm thấy căng thẳng khi đột nhiên xuất hiện một quái khách mặc áo đen như vậy.

- Ta là ai?

Quái khách mặc áo đen đột nhiên cất tiếng cười quái dị:

“Người này chắc chắn không phải là kẻ tốt lành. Hắn là có âm mưu.”

Lạc Bắc nghe thấy vậy thì tóc gáy dựng đứng, không hề chần chừ, định cắn vào ngón trỏ của mình.

Lạc Bắc làm việc này có thể nói là vô cùng dũng cảm và quả quyết.

Dựa vào trực giác, Lạc Bắc biết mình không thể đối phó được với người này, vì vậy mà không hề chần chừ định phóng Phi Diễm phù.

- Phi Diễm phù?

Tuy nhiên quái khách đeo mặt nạ, mặc áo đen chỉ cất tiếng cười lạnh rồi một sợi dây lông lánh bắn trúng Lạc Bắc. Lạc Bắc chỉ cảm thấy ngực hơi lạnh rồi toàn thân cứng đờ không thể nhúc nhích.

- Tuổi còn nhỏ mà ứng biến nhanh. Nếu ta ra tay chậm thì đúng là rắc rồi.

Quái khách áo đen bước lên hai bước nhìn Lạc Bắc chăm chăm.

- Rốt cuộc thì người là ai? - Mặc dù không thể động đây nhưng Lạc Bắc vẫn có thể nói.
- Căn cốt hiếm có, gặp chuyện không sợ hãi đúng là tư chất tốt. Chỉ tiếc là thành đệ tử của Thục Sơn.

Ánh mắt của quái khách áo đen chợt nhìn vào cái túi bên hông của Lạc Bắc:

- Nói cho người nghe cũng được. Ta chính là Lộc Dư của Bắc Âm môn núi Kỳ Vọng.
- Lộc Dư của Bắc Âm môn núi Kỳ Vọng? - Lạc Bắc nhìn quái khách rồi hỏi:
- Người ẩn nấp trong Thục Sơn rồi lại bắt ta rốt cuộc muốn gì?

Quái khách Lộc Dư nhất thời không trả lời câu hỏi của Lạc Bắc. Y duỗi tay nắm lấy cái túi bên hông của Lạc Bắc rồi mở ra:

- Chúc Dư thảo. Thứ Đồng thảo. Quả Bột Lệ. Lưu Đan mộc. Tế Tân diệp.

Sau khi lấy ra từng thứ và đọc tên chúng, Lộc Dư mới nhìn Lạc Bắc, trong mắt lóe lên tia sáng lạnh lẽo:

- Ta đến Thục Sơn để báo thù.
- Báo thù? Báo thù cái gì?
- Báo thù cái gì? - Toàn thân Lộc dư rung lên bần bật mà phát ra tiếng cười lạnh:
- Đan Lăng Sinh diệt toàn bộ Bắc Âm môn chúng ta. Bắc Âm môn có hơn một trăm người, chỉ còn có một mình ta. Người nói ta phải báo thù cái gì?

Lạc Bắc hỏi:

- Người muốn giết đệ tử Thục Sơn để báo thù?
- Ta làm việc gì cũng ân oán phân minh. Bắc Âm môn chúng ta và Thục Sơn cùng với Đan Lăng Sinh có thù nhưng cũng không thể đối phó với loại người mới nhập môn như người. Cái ta muốn đối phó chỉ có một mình Đan Lăng Sinh mà thôi.

Lộc Dư liếc mắt nhìn Lạc Bắc:

- Ta cho người hoạt động được tự nhiên, người không được hành động thiếu suy nghĩ.

Vừa dứt lời, Lạc Bắc chỉ thấy tay chân hơi run lên, liền cử động được.

Còn chưa kịp mở miệng, Lộc Dư đã lạnh lùng liếc Lạc Bắc:

- Đan Lăng Sinh có nói vì sao mà các người phải tìm số thảo dược này không?

Lạc Bắc lắc đầu. Đúng là hắn không biết.

- Vậy để ta nói cho người biết.

Lộc Dư bày năm loại thảo dược lên tay trái, tay phải liên tục thi triển ẩn quyết. Giữa Lạc Bắc và y không ngờ đột nhiên xuất hiện một vầng lửa màu trắng có đường kính tới ba thước. Ngọn lửa màu trắng tản ra sắc lam có nhiệt độ kinh người. Lạc Bắc cảm giác tóc tai như bị cháy sém, không tự chủ được phải lui lại hai bước mới cảm thấy bớt nóng.

Tay trái của Lộc Dư hoạt động liên tục từ từ cho lần lượt năm loại thảo dược vào bên trong ngọn lửa, ngay cả Độc Tiễn lan đã nở hoa cũng được y cho vào.

Mỗi một loại thảo dược cho vào lập tức hóa thành từng làn khí có màu sắc khác nhau. Nhưng điều khiến cho người ta ngạc nhiên đó là ngọn lửa màu lam như có một thứ lực lượng vô hình khổng lồ chế khiến cho sáu làn khí quyện lại với nhau mà từ từ dung hợp.

- Đây là biện pháp mà phái Thục Sơn và Nga Mi các người học được. Đệ tử Thục Sơn các người khi tu luyện Trúc Cơ rèn luyện gân cốt, sau đó dựa vào quyền pháp Trúc Cơ, rồi lấy đan dược làm phụ mà đẩy nhanh

tốc độ. Các loại thảo dược mà các người tìm kiếm dùng để luyện chế đan dược phụ trợ. Mà quá trình tìm kiếm đan dược cũng là để rèn luyện tâm tính, ý chí, nói chung là nhất cử lưỡng tiện.

- Năm loại thảo dược của người cộng thêm với Độc Tiên lan là có thể luyện chế được một viên Tử Cung hoàn, ăn vào có thể nhịn ăn ba ngày, lưu thông khí huyết, bài trừ một số bệnh trong cơ thể.

Lộc Dư vừa mới nói xong, Lạc Bắc nhìn sáu khối khí có màu sắc khác nhau đang từ từ ngưng kết lại một chỗ tạo thành một vật màu tím to bằng nắm tay. Bên trong ngọn lửa nó đang liên tục thay đổi hình dạng, càng lúc càng nhỏ, rõ ràng là tăng thêm độ tinh khiết.

- Không có lò luyện đan mà có thể luyện được?

Lạc Bắc không giấu được sự ngạc nhiên.

- Bắc Âm môn chúng ta tu luyện ngoại đan đại đạo, nên cách luyện đan tự nhiên Thục Sơn các người không thể sánh được.

Lộc Dư như nhận ra suy nghĩ của Lạc Bắc mà giải thích:

- Có điều ta dùng ngọn lửa thể này cũng chỉ có thể luyện chế được một số đan dược đơn giản, phần lớn đan dược mà liên quan tới ngọn lửa, thời gian, thậm chí là những yêu cầu khác thì lại không thể nào luyện được.

- Hóa ra luyện chế đan dược cũng thâm ảo tới vậy.

Nhất thời Lạc Bắc bị lời nói của Lộc Dư thu hút mà thốt ra một câu.

- Ngoại đan hay nội đan chỉ là do công pháp khác nhau, cho tới cuối cùng cũng đều giống trăm sông đổ về biển.

Lộc Dư nhìn vật màu tím đang từ từ ngưng kết mà cười lạnh:

- Đạo luyện đan đương nhiên là cũng thâm sâu và phức tạp. Chẳng hạn lấy thảo dược làm ví dụ. Nếu thiếu một thứ như Lưu Đan Mộc thì đan dược luyện chế được sẽ không có công hiệu. Mà nếu thiếu Độc Tiên lan thì không thể trung hòa các loại dược tính, sau khi nuốt vào cho dù không chết cũng phải bệnh nặng. Chính vì vậy mà khi luyện đan, thứ tự cho dược thảo vào cũng khác nhau, từ đó có hiệu quả khác biệt.

Trong tiếng cười lạnh Lạc Bắc đột nhiên lại nhìn thấy trong tay Lộc Dư xuất hiện một đóa hoa đỏ như máu.

Đóa hoa đó to bằng cái bát ăn cơm, có bảy cánh. Gần nhụy hoa có màu đen, mà nhụy hoa thì màu tím.

Mùi thơm của nó rất đậm, nhưng vừa mới chui vào mũi, Lạc Bắc tưởng như suýt ngất.

- Loại thảo dược này tên là gì?

- Đây là hoa Độc đan.

Lộc Dư ném bông hoa đó vào trong ngọn lửa:

- Hoa Độc Đan so với Độc Tiên lan còn hiếm hơn gấp trăm lần. Bây giờ tìm thể đúng là tiện cho Đan Lăng Sinh lão quý.

“Tiện cho Đan Lăng Sinh sư thúc là có ý gì?”

Lạc Bắc chỉ thấy Lộc Dư nói có ý gì đó liền nhìn y chăm chú.

- Ha ha ha!

Lộc Dư đột nhiên cất tiếng cười ha hả, đóa hoa màu đỏ nhanh chóng hóa thành khí dung nhập vào bên trong khối màu tím kia khiến cho nó biến thành màu tím hồng.

- Sáu loại thảo dược này chỉ luyện chế ra được Tử Cung hoàn tầm thường. Tuy nhiên có thêm Đan Độc hoa, thì lại luyện chế ra một thứ kịch độc. Người bình thường sờ vào nó thì chết ngay lập tức. Có điều với tu vi như Đan Lăng Sinh thì có thể chịu được một lát. Loại kịch độc này được Bắc Âm môn chúng ta gọi là độc đan tuyệt hộ.

Trong tiếng cười điên dại, Lộc Dư vung tay trái ném ra một miếng sáp màu trắng. Miếng sáp đó tới bên cạnh ngọn lửa liền bị hòa tan. Mà lúc này, quả cầu khí màu tím hồng cũng từ từ cô đọng thu nhỏ lại thành một viên đan được to bằng ngón cái. Lộc Dư búng nhẹ tay một cái, quả cầu lửa liền biến mất còn viên đan được thì rơi đúng vào trong viên sáp dầu rồi được nó bọc lại.

- Ta làm gì cũng ân oán phân minh. Đan Lăng Sinh diệt cả nhà ta, ta dùng độc đan Tuyệt hộ để đối phó với hắn.

Sau khi mất hai tuần hương chế tạo đan được thành công, Lộc Dư nhìn Lạc Bắc chăm chăm:

- Ta cũng không gây khó dễ cho người. Chỉ cần người mang viên đan được này giao cho Đan Lăng Sinh rồi nói có cố nhân đưa cho y là được rồi.

- Người bắt ta đầu độc giúp người?

Vào lúc này, Lạc Bắc hiểu ra được ý của Lộc Dư thì lắc đầu:

- Việc này không thể được.

- Người nghĩ thế ư?

Ánh mắt của Lộc Dư trở nên lạnh lùng khiến nhiệt độ trong phạm vi mười trượng xung quanh giảm xuống mấy phần:

- Ta xuất hiện trước mặt người thì người cũng biết từ chối ta có hậu quả như thế nào. Ta cũng biết người là đệ tử Thục Sơn, nhưng ta cũng không để cho người phải làm việc không công.

Lộc Dư nắm lấy tràng hạt bằng xương trắng rồi chậm rãi thò tay từ trong tấm áo đen ra, vạt một cuốn điển tịch bằng da trước mặt Lạc Bắc:

- Đây là Bắc Âm đan quyết của Bắc Âm môn chúng ta. Trong đó có các phương pháp luyện chế thảo dược, từ loại đan dược thô thiển nhất cho tới loại huyền ảo đều có. Thục sơn của các người có một ngàn bốn trăm hai mươi ngọn núi. Mới chỉ có Thiên chúc phong đã có vô số thảo dược. Người học được đan quyết của ta thì sau này có thể từ từ mà luyện chế đan dược. Thục Sơn các người tu luyện nội đan đạo pháp nên việc luyện đan so với Bắc Âm môn chúng ta kém hơn nhiều. Nếu người tu luyện pháp quyết nội đan của Thục Sơn, đồng thời học đan quyết của ta thì sau này có thể luyện chế đan dược hỗ trợ trong ngoài, tiến độ chắc chắn đứng thứ nhất. Ta có thể đảm bảo trong tương lai đệ tử Thục Sơn ai cũng kém người.

Sắc mặt La Phù lập tức thay đổi. Đối với bất luận kẻ nào mà nói cũng có sức hút lớn.

Còn nếu không đồng ý với Lộc Dư thì trước mắt sẽ mang họa sát thân.

Thấy Lạc Bắc đang do dự, Lộc Dư lại nhấn mạnh:

- Người nên nhớ người vừa mới tiến vào Thục Sơn, tính mạng của Đan Lăng Sinh có liên quan gì tới người đâu. Nếu người đồng ý thì chỉ cần giao Độc đan cho y, Thục Sơn nhiều lắm cũng chỉ nghĩ người bị ta bắt buộc, cũng không làm khó người. Mà người có được đan quyết của ta, tương lai sẽ trở thành người số một của Thục Sơn, đồng thời trong thiên hạ cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Lộc Dư gần như chắc chắn Lạc Bắc sẽ không từ chối. Nhưng điều khiến cho y giật mình đó là Lạc Bắc lại lắc đầu thật mạnh:

- Việc này không thể được.

Không thể phủ nhận trong giây phút đó, Lạc Bắc cũng hiểu được đây là một sự lựa chọn hấp dẫn, cũng hiểu được sự lựa chọn sinh tử.

Nhưng vào lúc này, trong đầu Lạc Bắc chỉ có một câu nói của Nguyên Thiên Y:

- Ta là đệ tử La Phù, làm việc chỉ cần theo tâm.

Mặc dù mới vào Thục Sơn một thời gian ngắn, nhưng muốn để cho Lạc Bắc hạ độc chết một vị sư trưởng của mình thì với tâm tính của hắn, hắn không làm được.

- Người đã nghĩ kỹ chưa? - Lộc dư bước lên hai bước đối diện với Lạc Bắc:

- Thật sự người không nhận điều kiện của ta mà giao Độc đan cho Đan Lăng Sinh?

Lạc Bắc không hề sợ hãi mà gật đầu.

Đột nhiên một tia sáng màu hồng bắn lên không trung rồi tản ra thành mười tia sáng mờ.

Nhìn sắc trời và hướng đó thì rõ ràng là Đan Lăng Sinh phát lệnh cho mọi người về tập hợp.

Ngửa đầu nhìn tia sáng, Lộc Dư cup mắt xuống:

- Nếu như vậy, viên đan dược này cũng không thể luyện chế mất công. Ta cho người một lựa chọn cuối cùng. Hoặc là người đưa nó cho Đan Lăng Sinh hoặc là nuốt nó đi.

- Ta sẽ không giao nó cho Đan Lăng Sinh sư thúc. - Lạc Bắc nhìn Lộc Dư chằm chằm:

- Nhìn việc người làm thì Đan Lăng Sinh sư thúc diệt cả môn phái của người là có nguyên nhân. Cho dù hôm nay người giết ta thì Thực Sơn nhất định sẽ báo thù cho ta.

Lúc này, không ngờ Lạc Bắc lại có vài phần kiêu ngạo của Nguyên Thiên Y.

La Phù chưa bao giờ có người dám tới đòi điều kiện.

- Tốt! Tốt!

Lộc Dư nói xong liền nhấc tay túm lấy Lạc Bắc. Toàn thân Lạc Bắc cứng đờ, không thể động đậy. Y lập tức đưa viên độc đan tuyệt hộ lên mà đút vào miệng Lạc Bắc.

Viên thuốc vừa mới vào miệng, lớp sáp liền tun vụn.

Đan dược chui vào miệng, Lạc Bắc chỉ cảm thấy một luồng hơi nóng chui qua cổ họng rồi xuống bụng.

Dường như có một ngọn lửa bùng nổ trong người, sau khi thét lên một tiếng thảm thiết, Lạc Bắc phun ra một làn khí đen. Dưới sự tấn công điên cuồng của dược lực, Lạc Bắc lập tức ngất đi.

Vũ Nhược Trần mặc đạo bào màu tím, tóc được buộc bằng một sợi dây màu đen búi sau gáy đang đứng lẳng lặng trên một khoảng đất bằng phẳng rộng lớn.

Cái mặt sân đất bằng phẳng rộng mấy trăm trượng không ngờ như được lát bằng kim loại sáng bóng. Chỉ cần đưa mắt nhìn là có thể cảm nhận được nó lạnh, cứng và rất nặng.

Địa thế của nơi này cao bằng với biển mây, vì vậy mà trên mặt đất có những đám sương mù màu trắng lơ lửng.

Trên toàn bộ quảng trường, ngoại trừ Vũ Nhược Trần đứng lẳng lặng ở đó ra không còn thứ gì khác. Tuy nhiên xung quanh, cứ cách hai mươi trượng lại có một cái đỉnh lớn, trong đỉnh bốc lên những làn khói nhẹ thơm ngát.

Phía chính Bắc của quảng trường có một cái cầu thang cũng được làm bằng sắt. Mỗi một bậc đều có rãnh chảy nước. Trên trăm cái bậc là một ngôi đền với những cây cột to màu đỏ thẫm chống đỡ một cái mái lưu ly cong vút. Cả ngôi đền được phối bởi hai màu đỏ đen giao với nhau trong đó lấy sắc đỏ làm chính. Trước đền là một hàng rào làm bằng bạch ngọc, còn phía sau lại có một cái vực sâu. Nhìn ngôi đền giống như một viên ngọc trai tinh tế. Một cái thác nước từ trên vách đá chảy xuống làm cho cảnh sắc ngôi đền lại càng thêm sinh động.

Ngôi đền này mặc dù không thể lớn bằng tòa đại điện trong lòng núi La Phù tuy nhiên nhìn qua cũng rất hoa mỹ.

Vũ Nhược Trần vẫn đứng lẳng lặng ở đó như hòa cùng với trời đất trong cảnh hoàng hôn thành một thể.

Thiên Nhân Hợp Nhất.

Toàn thân Vũ Nhược Trần không hề có lấy một chút pháp lực dao động, đồng thời cũng đã bước vào cảnh giới Thiên Nhân hợp nhất.

Đột nhiên từ xa có một tia sáng màu đỏ hồng phóng lên không rồi tỏa ra mười tia sáng màu đỏ. Đó chính là Phi Diễm phù do Đan Lăng Sinh phóng ra để triệu tập đệ tử quay về.

Vũ Nhược Trần đột nhiên hơi ngẩng đầu nhìn tia sáng đó.

Chỉ một cái cử động nhỏ khiến cho Vũ Nhược Trần liền thỏa ra khỏi trời đất. Cảnh giới Thiên Nhân Hợp nhất đã bị phá tan.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

13-12-2012, 10:34 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

41. Chương 40: Tàn Nhẫn.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Ba mươi năm trước, Nguyên Thiên Y đã vượt qua cảnh giới hiện tại của ta. Ta không bằng y được. - Vũ Nhược Trần lẳng lẳng nhìn tia sáng mờ mà từ từ thở dài.

một đạo kiếm quang đột nhiên từ núi Thiên Chúc vọt tới hạ xuống bên cạnh quảng trường nơi Vũ Nhược Trần đứng.

- Sư bá!

Đoạn Thiên Nhai với sắc mặt lạnh lùng trong bộ quần áo màu đen đi tới thì lễ với Vũ Nhược Trần.

- Có phải người thầy phương pháp này đối với chúng quá mức tàn nhẫn không? - Vũ Nhược Trần gật đầu với Đoạn Thiên Nhai rồi đột nhiên lên tiếng hỏi.

- Sư bá biết ý đồ của con tới đây? - Đoạn Thiên Nhai yên lặng gật đầu rồi nói:

- Bọn chúng chưa tới luyện, sợ chết là chuyện bình thường. Có lẽ cho một cơ hội, ngày sau cũng có thể trở thành những kẻ trung kiên với Thục Sơn.

- Lời người nói cũng đúng. - Vũ Nhược Trần ôn hòa nhìn Đoạn Thiên Nhai rồi lại nhìn lên bầu trời:

- Nguyên Thiên Y chết ở Côn Luân, ngay cả Sắc Lặc cũng đã mở Đại Phạm Thiên Mạn đà là bích để tự bảo vệ mình. Thời gian vừa rồi, Côn Luân lại có hành động, vừa thu môn đồ lại vừa phái ra trăm đệ tử tinh nhuệ nhất để rèn luyện. Mặc dù ta không hiểu tại sao nhưng biến cố lớn sắp xảy ra. Thục Sơn chúng ta đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió, cho dù chúng ta không tàn nhẫn thì với đại thế của thiên hạ cũng bắt chúng ta phải làm như vậy.

Âm thanh của Vũ Nhược Trần mặc dù ôn hòa bình thản nhưng Đoạn Thiên Nhai lại nghe được có một thứ quyết liệt. Đoạn Thiên Nhai vẫn yên lặng đứng đó nhưng nắm tay cũng hơi xiết chặt.

- Còn một vài ngày nữa là tới đại hội nhận kiếm. Ồ Vũ Nhược Trần chợt cười rồi nhìn quảng trường trước mặt:

- Đến lúc đó, với bao nhiêu đệ tử Thục Sơn, không biết có người nào có thể khiến cho chúng ta ngạc nhiên và vui mừng hay không?

Sau khi dừng lại một chút, Vũ Nhược Trần lại khẽ cười nói:

- Hàng năm, Thục Sơn chúng ta đều chờ đón ngày như vậy. Ta chỉ cầu hàng năm đều có thể đứng đây mà nhìn thấy cái ngày đó.

.....

- Ta đang ở đâu thế này?

Lạc Bắc đột nhiên ngồi dậy.

Một tia nắng qua khe cổ xuyên vào cho thấy bây giờ đang là sáng sớm.

- Cái tên quái khách Lộc dư kia đâu? Chẳng lẽ Đan Lăng Sinh sư thúc cứu mình?

Lạc Bắc hết sức thắc mắc nhìn xung quanh căn phòng chỉ có một cái ghế màu vàng không biết được đan từ thứ gì. Nhưng khi nhìn ra ngoài cửa thì hắn lại lắp bắp kinh hãi.

Ngoài cửa sổ là một biển mây bồng bênh.

Căn phòng mà Lạc Bắc đang nằm không ngờ lại ở bên một vách đá, ngoài cửa sổ chính là vực sâu vạn trượng.

Lạc Bắc đẩy cánh cửa bước ra ngoài.

Ngoài cửa là một cái sân rộng chừng mười trượng. Mặt sân chính là lớp đá thiên nhiên được tu sửa mà thành.

Xung quanh sân cũng giống như chỗ Lạc Bắc ở có một ngôi lầu năm tầng.

Ngôi lầu có phong cách hết sức cổ xưa, trên cánh cổng đối diện với ngôi lầu có treo một tấm biển.

“Đạo pháp tự nhiên “

Bốn cái chữ được viết theo lối chữ thảo ra to như rồng bay phượng múa.

Đan Lăng Sinh đang đứng giữa sân.

Vết sẹo trên mặt của y vẫn khiến cho người khác cảm thấy ghê người nhưng trong ánh mắt dường như lại có một chút gì đó ấm áp.

- Thái Thúc?

Lạc Bắc đẩy cửa ra thì hơi sững sờ nhìn cảnh tượng nơi này. Hắn chợt phát hiện căn phòng bên cạnh cũng được đẩy ra, đồng thời Thái Thúc cũng ngạc nhiên mà nhìn hắn như vậy.

- Đan Lăng Sinh sư thúc. Cuối cùng là có chuyện gì xảy ra? Con ở trên núi Thiên Chúc gặp phải một quái khách áo đen, y nói mình là Lộc Dư ở Bắc Âm sơn.

Lạc Bắc bước ra ngoài liền hỏi ngay Đan Lăng Sinh đang đứng cách mình không xa.

Nhưng Đan Lăng Sinh chỉ phất tay ý bảo Lạc Bắc không cần phải nói nhiều.

Lạc Bắc và Thái Thúc đứng trong nắng sớm liếc mắt nhìn xung quanh thì vừa lúc trong mấy phòng khác đều lần lượt mở ra. Mà trong những phòng chưa mở cửa thì cũng có những tiếng kêu kinh ngạc.

- Lạn Hàng sư huynh.

Trong đám người bước ra, Lạc Bắc liếc mắt liền phát hiện ra Lạn Hàng lập tức nắm lấy tay y mà hỏi:

- Lạn Hàng sư huynh! Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

- Không...không biết. - Lạn Hàng ngơ ngác lắc đầu rồi lắp bắp giải thích:

- Ta...ta... Lúc ta ở trên núi Thiên Chúc có gặp một người. Y nói y ở Bắc Âm môn...

- Cái gì? Huynh cũng gặp Bắc Âm môn?

Mặc dù Lạn Hàng nói lắp nhưng nghe thấy mấy lời của y cũng làm cho Lạc Bắc và Thái Thúc ngây người.

- Cuối cùng là có chuyện gì xảy ra? - Lạc Bắc không nhịn được xoay người, lớn tiếng hỏi Đan Lăng Sinh.

Âm thanh của hắn liền thu hút sự chú ý của mọi người về phía Đan Lăng Sinh và Lạc Bắc.

- Nếu các người không phải là kẻ ngu thì bây giờ có thể hiểu được rồi. - Đan Lăng Sinh liếc mắt nhìn Lạc Bắc rồi cụp mắt xuống mà nói:

- Người của Bắc Âm môn làm sao có thể lên vào Thục Sơn được? Đó chỉ là một sự thử thách với các người mà thôi.

Bầu không khí lập tức trở nên xôn xao.

Lạc Bắc đưa mắt nhìn thì thấy nét mặt của những người khác đã chứng tỏ họ cũng gặp người tự xưng là của Bắc Âm Môn.

- Nếu không vượt qua thử thách thì thế nào?

Có người không nhịn được lên tiếng hỏi. Lạc Bắc quay sang nhìn thì thấy đó là Lăng Đông Sơn.

- Y cũng không đồng ý đầu độc Đan Lăng Sinh. Lạn Hàng sư huynh có thể ở đây hiển nhiên là....

Trong đầu Lạc Bắc mới xuất hiện suy nghĩ đó thì chợt nghe Đan Lăng Sinh mở miệng:

- Người chưa vượt qua thử thách thì từ hôm nay không phải là đệ tử Thục Sơn.

- Trục xuất khỏi sư môn.

Lạc Bắc nắm tay lại. Vào lúc này những người đứng xung quanh, tính cả hắc chỉ còn lại là sáu người. Ngay cả Tử Huyền Cốc cũng không có mặt.

Vận mệnh của những người đó không cần nói cũng biết.

- Trách phạt như vậy có phải là quá nặng không? - Lạc Bắc không nhịn được mà hỏi Đan Lăng Sinh.

- Quá nặng? - Đan Lăng Sinh cũng không ngẩng đầu chỉ lên tiếng:

- Vì sao các ngươi lại ở đây mà họ thì không? Hôm qua các ngươi mới đọc thuộc luật lệ của Thục Sơn, chẳng lẽ không nhớ lấy việc ham lợi giết hại đồng môn là điều tối kỵ của Thục Sơn hay sao?

Lạc Bắc nghe thấy vậy thì không nói được câu nào.

Đúng là hắc chỉ không có lý do để phản đối Đan Lăng Sinh nhưng trong lồng ngực của hắc chỉ lại có gì đó hơi khó chịu.

Bởi vì hắc chỉ cũng giống như Đoạn Thiên Nhai tới cầu khẩn với Vũ Nhược Trần, cho dù bọn họ có sai thì cũng nên cho họ cơ hội.

- Có lòng nhân hậu là chuyện tốt.

Ánh mắt của Đan Lăng Sinh đảo qua khuôn mặt của Lạc Bắc, rồi âm thanh chẳng hề có chút tình cảm lại vang lên:

- Nhưng nếu các ngươi tu hành lâu, có được kinh nghiệm thì sẽ biết con đường tu đạo không chỉ là cười kiêu quang mà bay lên trời. Thục Sơn có được thành tựu như ngày hôm nay các ngươi có biết bao nhiêu tiền bối phải rơi vào cảnh hình thần câu diệt hay không? Có khi chỉ cần sơ sẩy một chút thì chính là vạn kiếp bất phục.

- Lần này người vượt qua thử thách được tiếp nhận Đại Đạo trực chỉ thúy hư quyết. Kiểm quyết của Thục Sơn chúng ta độc nhất vô nhị. Đại Đạo trực chỉ thúy hư quyết chính là kiểm quyết cơ bản.

- Còn viên đan dược mà các ngươi mới nuốt cũng không phải là độc đan mà là Ngọc ngưng đan. Vị thuốc cuối cùng của nó rất khó tìm. Từ hôm nay, hy vọng cho dù các ngươi có phải đối mặt với Lộc Dư thì cũng giữ được bản tâm. Nếu không cho dù có tu luyện pháp quyết của Thục Sơn chúng ta cũng sẽ lạc lối, lãng phí sự truyền thụ, lãng phí đan dược của Thục Sơn chúng ta.

- Lạc Bắc!

Đan Lăng Sinh cầm cuốn điển tịch màu đen giống như Lạc Bắc đã thấy trong tay Lộc dư. Trên mặt quyển sách có ghi Đại Đạo trực chỉ thúy hư quyết. Thái Thúc đứng bên cạnh Lạc Bắc chợt hỏi nhỏ:

- Nếu có một ngày có người giống như Lộc Dư bức người hại ta, người có đồng ý không?

Lạc Bắc giật mình rồi lắc đầu:

- Tất nhiên là không.

Sau khi hỏi hắc chỉ câu đó, Thái Thúc cũng không quay lại nhìn hắc chỉ mà chỉ mỉm cười nói nhỏ:

- Ta cũng không.

- Linh khí ở nơi này so với núi Thiên Hạo chúng ta cũng nhiều hơn. Có lẽ cũng vì vậy mà đệ tử mới nhập môn của Qua Ly mới ở chỗ này.

- Sư phụ đã nói rằng Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh không xung khắc với các pháp quyết khác vì vậy mà ta có thể yên tâm tu luyện.

Lúc sáng sớm, Lạc Bắc ngồi khoanh chân trong Đạo Tâm điện trên đỉnh Thiên Ngu mà cảm thụ linh khí trong trời đất dao động xung quanh.

Đạo Tâm điện chính là ngôi lầu có cái bảng hiệu Đạo Tâm tự nhiên nằm trên đỉnh núi, ngoài cửa sổ là vực sâu vạn trượng.

Những đệ tử mới được chọn được tu luyện Đại Đạo trực chỉ thúy hư quyết ở đây chỉ có Lạc Bắc, Thái Thúc, Lăng Đông Sơn, Lạn Hàng, Miêu Mộc và Công Dược Cẩm Bạch.

Thục Sơn lập phái ngàn năm. Hàng năm, Qua Ly, Thiên Chú và Kinh Thần đều thu thêm môn đồ mới. Nhiều thì hai mươi mấy người mà ít thì bốn, năm người. Tuy nhiên từ Lạn Hàng, Lạc Bắc được biết rằng, nhập môn Thục Sơn tu luyện sớm đã tạo thành hệ thống đan xen. Trước đây mọi người đều học Tử huyền khí quyết trước sau khi vượt qua thử thách mới được truyền thụ Đại Đạo Trực chỉ thúy hư quyết. Còn với phương pháp thử thách tàn khốc như lần này thì đây là lần đầu tiên.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

14-12-2012, 10:46 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

42. Chương 41: Giao Đan. Tru Sát Lệnh.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Thục Sơn nổi danh với tu luyện phi kiếm. Đối với kiếm quyết của họ, ngay cả Nguyên Thiên Y cũng phải cho rằng có một không hai đương thời. Mà ba mạch Qua Ly, Thiên Chú, và Kinh Thần cũng đều có sở trường riêng. Bao nhiêu năm qua, Thục Sơn có vô số pháp bảo phi kiếm, trong đó một phần pháp bảo là do người Thục Sơn ra ngoài rèn luyện nhờ vào may mắn mà chiếm được. Còn phần lớn là được luyện ra từ ngọn Thiên Chú. Đối với dãy Thiên Chú thì tu luyện chủ yếu là luyện khí.

Dãy Kinh Thần tập trung tu luyện phù lục pháp quyết, phi kiếm là phụ, pháp thuật là chính. Còn Qua Ly thì lại tu luyện phi kiếm là chính.

Vì vậy mà pháp quyết luyện tập của ba mạch cũng khác nhau. Mặc dù Thục Sơn không giống như Côn Luân có pháp thuật đệ nhất thiên hạ nhưng các loại pháp quyết tu luyện cũng phải tới mấy trăm bộ.

Thục Sơn nổi danh với phi kiếm, mà dãy Qua Ly thực tế cũng chính là nơi chủ yếu của Thục Sơn. Hai mạch còn lại có chút gì đó giống như hỗ trợ. Vì vậy mà ngày đó Tử Huyền Cốc và Lăng Đông Sơn mặc dù không biết nhiều lắm nhưng nói hoàn toàn chính xác là đệ tử của Qua Ly được ra ngoài rèn luyện nhiều nhất.

Bởi vì thứ có uy lực mạnh nhất của Thục Sơn đó chính là phi kiếm.

Đối với kiếm quyết và kiếm pháp của Thục Sơn cho dù Thanh Thành và Không Động cũng nổi danh phi kiếm thì cũng chỉ đứng sau lưng.

Một phần của đạo pháp nội đan chính là Đại Đạo Trực chỉ thúy hư quyết. Đó cũng là pháp quyết phi kiếm cơ bản của Thục Sơn.

Chỉ có tu luyện Đại Đạo Trực chỉ thúy hư quyết tới một cảnh giới nhất định thì mới có thể khống chế, đem một chút nguyên thần vào phi kiếm khiến cho phi kiếm cùng với bản thân hòa thành một thể. Thậm chí là dẫn kiếm nhập thể, rồi lấy nguyên khí tu luyện được cùng với linh khí để tắm bổ, rèn luyện phi kiếm.

Việc tu luyện đạo pháp nội đan so với việc lên núi Thiên Chúc tìm thảo dược còn nguy hiểm hơn nhiều. Vì vậy mà đệ tử Qua Ly ban đêm đều ở trong Đạo Tâm điện có sư trưởng hộ pháp.

Sau khi đã ghi nhớ đạo pháp xong, bước đầu tiên của nó là nhập tĩnh. Điều đó đối với Lạc Bắc không có gì khó khăn.

Hắn để hai tay dưới vùng đan điền, theo công pháp từ từ hít thở. Ngay lập tức, hắn có thể cảm nhận được một tia linh khí từ trên đỉnh đầu chui vào thân thể.

Ngay lập tức, Lạc Bắc cảm nhận được linh khí trên ngọn Thiên Ngu rất tinh khiết và ôn hòa chứ không nồng hậu và pha tạp như ở La Phù.

- Đây là công hiệu của Ngọc Ngưng đan?

Lạc Bắc dựa theo công pháp dẫn linh khí tinh khí từ từ lưu chuyển trong cơ thể rồi đi vào Thức Hải. Lưu chuyển được ba chu thiên, Lạc Bắc phát hiện cho dù linh khí có một chút tạp khí thì cũng bị một lần khí tím xuất hiện trong kinh mạch cuốn lấy rồi biến mất.

Làn mây tia bao phủ bên trong kinh mạch đó chính là viên “tuyệt hộ độc đan” mà thực ra chính là Ngọc Ngưng Đan.

Với hiệu quả của Ngọc Ngưng Đan thì có thể thấy Đan Lăng Sinh nói vị thuốc cuối cùng rất khó kiếm là hoàn toàn đúng. Ngọc Ngưng đan chắc chắn không phải là một thứ đan dược bình thường.

Linh khí của ngọn Thiên Ngu vốn rất tinh thuần và ôn hòa, lại thêm Ngọc Ngưng đan loại trừ tạp khí khiến cho tình trạng của Lạc Bắc so với khi tu luyện Ma Ha Già La mật pháp đúng là một trên trời một dưới đất.

- Thế nào rồi?

Nếu có người tu luyện Thất Xảo nhãn hoặc lạ pháp quyết vọng khí thì chắc chắn sẽ nhìn thấy khi Lạc Bắc tu luyện linh khí xung quanh người liên tục chui vào cơ thể hắn. Tốc độ hấp thu linh khí của Lạc Bắc so với những người khác thì nhanh hơn nhiều. Mà đó là chuyện hoàn toàn đương nhiên. Sau khi được Nguyên Thiên Y dùng mật pháp nghịch thiên cải tạo kinh mạch, tư chất của Lạc Bắc chỉ có thể dùng hai chữ kinh người để hình dung. Lạc Bắc tu luyện không hề có cảm giác khó khăn cứ dựa theo Đại Đạo Trực chỉ thúy hư quyết mà hút linh khí vào trong Thức Hải. Theo lý mà nói với tốc độ của Lạc Bắc sau khi hút linh khí vào trong Thức Hải sẽ được rất nhiều. Nhưng điều khiến cho Lạc Bắc cảm thấy không ngờ đó là linh khí trong cơ thể hắn sau khi vận chuyển mấy chục chu thiên thì số lượng tích lũy được trong Thức Hải cũng không nhiều lắm.

Hoàn toàn khác với Ma Ha Già La mật pháp có nguyên khí màu vàng, Đại Đạo Trực chỉ thúy hư quyết cô đọng ra nguyên khí lại có màu xanh đậm.

Hiện tại sau khi nhập tĩnh nội thị, Lạc Bắc nhìn thấy bên trong Thức Hải và Nê Hoàn cung có mấy dòng khí giống như sợi tóc đen đang di chuyển.

- Công pháp của Thục Sơn chẳng lẽ từ đầu lại chậm như vậy?

Mặc dù cảm thấy khó hiểu nhưng Lạc Bắc cũng không nghĩ nhiều, chỉ dốc lòng tu luyện theo công pháp.

Nhưng hắn không biết rằng so với mình, mặc dù tốc độ hấp thu linh khí chậm hơn mấy lần nhưng khi Lăng Đông Sơn nội thì nguyên khí so với hắn còn nhiều hơn mấy lần.

.....

Trong chín vòng xoáy của Côn Luân, tại vòng xoáy thứ tám, trong hư không, một nam tử mặc áo bố đang ngồi xếp bằng.

Cho dù là một số loài chim từ thời thượng cổ cũng không thể đạt tới được độ cao như vậy. Bởi vì ở đây không khí rất loãng, lại lạnh, kèm theo những trận gió. Trong nháy mắt có thể có tới mấy chục cơn gió ập tới chẳng khác nào dao cắt lên người.

Nam tử đó ngồi xếp bằng không nhúc nhích nhưng xung quanh người lại có một vầng ánh sáng trong suốt bao phủ. Những làn gió sắc cùng với bông tuyết khi chạm phải làn ánh sáng đó liền nổ tung.

Không ngờ nam tử đó vừa chống lại với uy lực của trời đất vừa tu luyện pháp quyết.

- Sư tôn.

Đúng lúc này, hai tay nam tử đó khẽ bấm một cái rồi đứng dậy thốt lên một tiếng vui mừng.

Hoàng Vô Thần vẫn nhắm mắt nhưng xuất hiện cách y không xa.

Đưa mắt nhìn nam tử mặc áo bố, thấy nét mặt kính cẩn nhưng không giấu được sự vui sướng của y, nét mặt của Hoàng Vô Thần cũng có một chút hài lòng.

- Kỳ Liên Liên Thành! Đại Đạo Như thiên quyết của con chỉ còn một chút nữa là có thể kết xuất được Nguyên Anh.

Kỳ Liên Liên Thành!

Hòa ra nam tử vừa tu luyện vừa chống lại uy lực của trời đất đó chính là một trong những đệ tử chân truyền của Hoàng Vô Thần. Hiện tại trong số đệ tử của Côn Luân thì người có tu vi cao nhất chính là y.

- Vâng thưa sư tôn. Đệ tử ngu dốt nên còn một bước nữa mới tu được Nguyên an. - Kỳ Liên Liên thành đứng thẳng người mà kính cẩn nói.

- Con cũng không phải khiêm tốn. - Hoàng Vô Thần lên tiếng:

- Chỉ mất bốn mươi năm mà gần tu được Nguyên Anh thì trong ngàn năm qua, chưa có ai có được tốc độ nhanh như con.

- Nhưng so với sư tôn thì còn kém hơn rất nhiều. Mà so với... Nguyên Thiên Y thì lại càng không bằng. - Kỳ Liên Liên Thành hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp.

- Tâm của con vững vàng lại có sự quyết tâm nên tương lai chưa chắc đã thua ta.

Hoàng Vô Thần xòe bàn tay trái, một hạt châu to bằng quả trứng gà tản ra ánh sáng màu đỏ với pháp lực dao động trôi tới trước mặt Kỳ Liên Liên Thành.

- Giao đan.

Kỳ Liên Liên Thành nhìn thấy hạt châu, sắc mặt lập tức thay đổi không nhận được phải thốt lên.

Cũng không thể trách được, bởi vì hạt châu đó chính là nội đan của một con giao long.

Giao long chính là thần thú dị chủng từ thời thượng cổ. Trời sinh đã cho nó có thần thức, biết cách tu luyện. Chỉ cần có được nội đan thì một ngày kia sẽ hóa thành Ngũ trảo kim long, trở thành Chân tiên trong giới tu đạo.

Đối với dị thú bình thường mà nói thì Giao Long trời sinh đã có pháp quyết với phong, thủy, lôi điện chính là đứng trên đỉnh.

Một con chu mãng tu luyện vạn năm cũng không thể bằng một con giao long tu luyện ngàn năm.

Mà bình thường khi linh thú tu luyện được nội đan đối với người tu đạo mà nói chính là bảo vật hiếm có. Mà nhìn viên giao đan trước mặt thì ít nhất cũng phải có ngàn năm hỏa hầu.

Chỉ cần dùng viên nội đan này, Kỳ Liên Liên Thành liền coi như Kim đan đại thành, phá tan chướng ngại mà có được Nguyên Anh.

- Sư tôn...người làm thế này...

Vì vậy mà nhìn viên nội đan lơ lửng trước mặt, Kỳ Liên Liên Thành cũng không dám chạm tay vào.

- Người nuốt viên nội đan này chắc có thể tu luyện được Nguyên Anh.

Sắc mặt của Hoàng Vô Thần vẫn thản nhiên:

- Sau khi tu luyện được Nguyên Anh, người liền xuống núi đi.

- Xuống núi?

Kỳ Liên Liên Thành hít một hơi thật sâu mới ổn định được rồi hỏi Hoàng Vô Thần:

- Sư tôn nói con phải làm sao? Báo với mấy vị sư huynh ra ngoài trừ yêu ma đệ rèn luyện?

- Trong mấy trăm năm, số mệnh của thiên hạ lại thay đổi. Đạo tiêu ma trường. Người tu luyện yêu pháp và ma công lại càng nhiều. Nếu không có phương pháp thì có khả năng xuất hiện trận đại chiến với huyết ma như mấy trăm năm trước.

- Số mệnh chuyển hóa? Không ngờ lại tới mức này. - Kỳ Liên Liên Thành giật mình.

- Tu vi của Nguyên Thiên Y và uy lực công pháp của La Phù con cũng đã thấy. - Hoàng Vô Thần khẽ thở dài:

- Hiện tại mặc dù Nguyên Thiên Y đã mất đi nhưng hôm qua Dịch trưởng lão cảm ứng số trời liền đoán ra được La Phù đã có truyền nhân. Mà kẻ đó sau này chắc chắn là mối họa lớn của Côn Luân chúng ta. Sau khi con xuống núi thì phải tìm kiếm kẻ đó rồi bằng mọi giá mà giết y.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

14-12-2012, 10:46 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

43. Chương 42: Suối Nước Mát Lạnh. Lòng Người Khó Lường.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Tới chính Ngọ ngày hôm nay Bích Loa tiên quả sẽ chín. Mặc dù nó cũng không phải là vật quá quý hiếm nhưng một quả Bích Loa đối với tu vi của các người hiện nay cũng tiết kiệm được ít nhất mười ngày tu luyện.

Đan Lăng Sinh vẫn với sắc mặt lạnh lùng, phát tay hóa ra một cái cây có lá màu hồng. Cái cây đó ngoại trừ lá cây màu hồng ra thì điểm khiến cho người ta chú ý đó là trên cành có một trái cây màu xanh biếc giống hệt như con ốc.

- Bích Loa tiên quả mỗi năm nở hoa một lần. Tuy nhiên khi quả chín được nửa giờ sẽ rơi xuống đất, gặp thổ là bị rửa. Vì vậy mà các người phải tới đó trước chính Ngọ, mỗi người lấy một trái Bích Loa tiên quả rồi dùng lá cây của nó mà cuốn lại. Nhớ kỹ, Bích Loa tiên quả có tính hàn, trong đó lại ẩn chứa độc tố nên cần phải có lá cây của nó để trung hòa. Mỗi người chỉ được ăn một quả. Nếu tham thì các người tự nhận lấy hậu quả.

- Ngọn núi này dốc thật.

Đám người Lạc Bắc quan sát rồi gật đầu. Tuy nhiên khi quay người, Lạc Bắc lại xuất hiện một suy nghĩ đó.

Ngày hôm đó, Đan Lăng Sinh sắp xếp tu hành đó là tới đỉnh Thiên Nhận hái một trái Bích Loa tiên quả đã chín. Mà ngọn Thiên Nhận trước mặt đúng là dốc đứng. Toàn bộ vách núi đều gần như vuông góc, chỉ có một con đường được tạo ra, gần giống như một cái thang lên trời. Từ xa nhìn lại, ngọn núi chẳng khác gì một lưỡi dao trong trời đất. Nếu như không có con đường kia, Lạc Bắc thậm chí nghĩ bản thân chưa chắc đã lên tới đỉnh.

- Xem ra việc hái Bích Loa tiên quả cũng không chỉ đơn thuần là có tác dụng phụ trợ đối với tu vi mà đồng thời cũng rèn luyện ý chí.

- Lạc Bắc!

Trong lúc Lạc Bắc đang nghĩ thì chợt có người lên tiếng gọi:

- Huyền Vô Kỳ sư huynh?

Lạc Bắc ngạc nhiên xoay người thì thấy Huyền Vô Kỳ đang đứng sau lưng mình mà thở hổn hển, trên trán vã đầy mồ hôi.

- Có chuyện gì? Không ngờ ta tới sao? - Huyền Vô Kỳ nhìn đám người Lạc Bắc rồi kiêu ngạo mà hừ một tiếng:

- Lúc các người gặp thử thách thì ta diện bích cũng gặp. Chẳng lẽ các người nghĩ ta không vượt qua được sao?

- Huyền Vô Kỳ sư huynh! Đệ không có ý đó.

Lạc Bắc có chút ngạc nhiên, không ngờ Huyền Vô Kỳ lại nghĩ vậy.

- Bị phạt diện bích mười ngày mà vẫn còn có muốn gây sự như vậy. Chẳng lẽ người có tu vi cao thâm đều như thế sao?

Nhưng Đan Lăng Sinh đứng một bên lạnh lùng hừ một tiếng.

- Sư thúc dạy đúng. - Huyền Vô Kỳ không hề có lấy một chút khó chịu, quay sang cung kính thi lễ với Đan Lăng Sinh:

- Đệ tử Huyền Vô Kỳ xin thụ giáo, khẩn cầu xin được tham gia thử thách này.

Đan Lăng Sinh không nói gì chỉ lạnh lùng nhìn Huyền Vô Kỳ rồi phát tay áo:

- Đi thôi.

- Đa tạ sư thúc. - Huyền Vô Kỳ vui vẻ bước tới bên cạnh Lạc Bắc rồi thâm nhủ trong lòng:

- Lạc Bắc! Mặc dù ta bị phạt nên chậm hơn người mười ngày nhưng ta chắc chắn sẽ không thua người.

- Lạn Hàng sư huynh! Tại sao không đi?

Tuy nhiên vào lúc này, Lạc Bắc cũng không để ý tới y.

Bích Loa tiên quả tới trưa sẽ chín. Tính cả thời gian nửa canh giờ sau khi chín, đám người Lạc Bắc hiện tại có chút thời gian để tới được đỉnh núi sau đó tiếp cận với sơn cốc Bích Loa.

Thời điểm Đan Lăng Sinh gật đầu cho Huyền Vô Kỳ tham dự, đám người Lạc Bắc và Thái Thúc đã chuẩn bị xuất phát. Nhưng lúc này, Lạc Bắc nhận ra Lạn Hàng vẫn đứng yên, sắc mặt hơi trắng. Vì vậy mà hắn mới lên tiếng hỏi.

- Lạc... Lạc Bắc sư đệ. Các người... Các người đi trước. Ta đi cuối cùng là được rồi. - Lạn Hàng có chút nhút nhát lên tiếng.

- Tại sao? - Lạc Bắc cảm thấy khó hiểu mà nhìn Lạn Hàng.

Lạn Hàng nhìn Lạc Bắc một lúc rồi mới ấp úng giải thích:

- Ta...ta...đi...năm trước ta cũng tới Thiên Nhận phong nhưng không đi lên. Bởi vì đường núi nhỏ hẹp không thể đủ cho hai người đi cùng.

Nghe Lạn Hàng ấp úng giải thích, Lạc Bắc mới hiểu được hóa ra năm trước Lạn Hàng cũng tới tu hành nhưng vì hắn đi lại không tiện nên khó leo lên. Mà một bên con đường không có tay vịn, lại dốc nên Lạn Hàng sợ đi trước thì những người đi sau bị mình cản trở không đi lên nổi.

Hóa ra là Lạn Hàng nghĩ làm liên lụy tới sư huynh đệ.

- Không phải lo. - Sau khi hiểu được, Lạc Bắc liền nói với Lạn Hàng:
 - Lạn Hàng sư huynh! Huynh tu luyện một năm, cho dù thể nào cũng tiến bộ hơn so với năm ngoái. Cho dù chân của huynh đi không tiện thì đi giữa, chúng ta cũng có thể giúp huynh đi lên.
 - Cái này...cái này làm sao được. Chẳng may ta...
 - Lần trước đệ cho huynh cái Thần Hành phù huynh đã dùng chưa? Có dùng cũng không sao, ta vẫn có mang theo. Tới lúc huynh thật sự không cố nổi ta sẽ đưa cho huynh hai tấm là có thể lên được. Bích Loa tiên quả có công hiệu như vậy, chúng ta không thể bỏ qua.
 - Đúng vậy! Lạn Hàng sư huynh cứ đi giữa là tốt rồi.
 - Đúng vậy, chúng ta phải cùng nhau lên...
- Vốn Lạn Hàng đang định từ chối thì nghe Lạc Bắc nói vậy rồi lại thấy Thái Thúc và Lăng Đông Sơn đều gật đầu nên y cũng không nói gì nữa mà yên lặng đi tới sau lưng Lạc Bắc.
- Vào lúc này, tấm Thần Hành phù mà Lạc Bắc đưa cho đang nằm trong ngực của y được bọc lại cẩn thận. Tấm Thần Hành phù đó cho dù lần trước tới núi Thiên Chúc tìm thảo dược y cũng không sử dụng.
- Nhưng điều khiến cho y thay đổi không phải vì tấm Thần Hành phù mà là vì y không đành lòng từ chối lời đề nghị tha thiết của Lạc Bắc.
- Vị sư huynh đệ này làm cho y cảm động. Nên y cúi đầu cũng không phải vì nhát gan mà vì y không nhận được sự phát khóc.
- Lạn Hàng cảm thấy được sau khi Lạc Bắc tới đây, mọi người đối xử với y tốt hơn nhiều. Mà hiện tại, tất cả không còn châm biếm mà quan tâm, giúp đỡ y. Nhưng y cũng không ngờ được rằng điều đó có một phần rất lớn cũng là vì chính y. Bởi vì y cũng vượt qua cái thử thách tàn khốc kia chứ không hèn nhát giống như một vài kẻ vẫn chế giễu y.
- Mà những người vượt qua thử thách vô hình trung, mối quan hệ cũng thân mật hơn trước nhiều.
- Có lẽ tình cảm chỉ có thể sinh ra từ trong thử thách.
- Lạn Hàng sư huynh.
- Vào lúc Lạn Hàng đi tới sau lưng Lạc Bắc, trong bảy người tính cả Huyền Vô Kỳ thì người nghịch ngợm nhất là Công Dương Cẩm Bạch đột nhiên cất tiếng cười:
- Lạn Hàng sư huynh! Huynh không nên đi cuối cùng. Chỗ đó phải để cho Thái Thúc sư muội đi mới được.
 - Tại sao?
- Cả Lạn Hàng và Lạc Bắc đều quay lại mà ngăn người.
- Bởi vì nam giới chúng ta thì chỉ nhìn môn nam giới thì không sao. Nhưng nếu Thái Thúc sư muội đi trước chúng ta...thì hình như có chút hơi khiếm nhã.
- Công Dương Cẩm Bạch cười hề hề.
- Công Dương Cẩm Bạch! Người đang nói cái gì?
- Công Dương Cẩm Bạch vừa mới dứt lời, Thái Thúc đã nhảy dựng lên:
- Người muốn chết sao? Có phải lần trước Kiếm Xí hồ chưa vô chết người phải không?
 - Ha ha! Thái Thúc sư muội! Ta biết sai rồi. - Công Dương Cẩm Bạch vừa cười vừa nhảy sang một bên vừa cầu xin:
 - Muội đại nhân đại lượng. Lần sau huynh không dám nữa.
 - Hừ! Lần sau người mà nói lung tung thì xem ta xé nát miệng của người. Người gọi ta là cái gì? Có phải người ăn nhiều cơm quá nên không nhớ ta tới Thục Sơn sớm hơn người hay sao?

- A...ta quên. Chỉ có Lạc Bắc mới có thể gọi ngươi là sư muội. Thái Thúc sư tỷ...

.....

- Lạ thật! Tại sao lần này ta không cảm thấy mệt mỏi. Chẳng nhẽ tu vi của ta thực sự tinh tiến rất nhiều?

Đoàn người Lạc Bắc vất vả tiến theo con đường núi mà bò lên. Cho dù là Lạn Hàng người đầy mồ hôi, thở hổn hển gần như tim muốn vọt ra ngoài nhưng điều khiến cho y kinh ngạc đó là bản thân không cảm thấy mệt quá mệt mỏi như trước kia.

Hiện tại bọn họ đã leo được một canh giờ. Mặc dù trên đường có nghỉ ngơi hai lần nhưng Lạn Hàng bám theo Lạc Bắc cũng đã bò lên được một nửa đường. Ngửa mặt lên trên thì chỉ còn vài trăm thước nữa là đã tới lưng núi bằng phẳng.

Cho nên nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì bọn họ coi như đã lên đến nơi.

Trên thực tế, cái Lạn Hàng thiếu nhất chính là sự tự tin và người khác chấp nhận. Tư chất của y không phải kém như bản thân tưởng tượng. Tốc độ tu luyện của y tiến triển thông thả nhưng chỉ bởi vì không có sự tự tin và không được người khác coi trọng.

Mà điều đó từ khi Lạc Bắc xuất hiện lại khiến y tự tin hơn.

Lạn Hàng đi sau nhìn tấm lưng Lạc Bắc ướt đẫm mồ hôi. Y cũng nghe thấy tiếng thở hổn hển của Lạc Bắc nhưng nhìn tấm lưng của hắn khiến cho y cảm thấy rất có lực, giúp cho y tự tin, cảm thấy đi theo Lạc Bắc nhất định bản thân có thể tới được sơn cốc Bích Loa.

- Ý chí của Huyền Vô Kỳ sư huynh thật đúng là kiên định.

Lạc Bắc không biết suy nghĩ trong lòng Lạn Hàng. Trước mặt hắn chính là Huyền Vô Kỳ. Người thiếu niên bướng bỉnh đó dám leo trước mặt Lạc Bắc. Mà hiển nhiên thể lực của Huyền Vô Kỳ cũng không hơn Lạc Bắc nhiều lắm nhưng mấy trăm thước cuối cùng, Huyền Vô Kỳ không hề dừng lại nghỉ mà bỏ thẳng lên tới nơi rồi xoay người lại nhìn Lạc Bắc.

Thấy Huyền Vô Kỳ như vậy, Lạc Bắc cũng có một sự khích lệ mà bò lên.

“Hừ! Cuối cùng thì vẫn chậm so với ta!” Trong mắt Huyền Vô Kỳ, Lạc Bắc vốn không có ý định tranh cường đấu thắng lại hóa ra thành cố ý so đấu.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

14-12-2012, 10:47 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

44. Chương 43: Mỏm Đá.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Bò hết trăm thước cuối cùng, sáu người lên tới đỉnh núi, quần áo ướt đẫm một hơi.

Mà ngược lại Thái Thúc đi cuối chỉ ướt có một chút ngực, hiển nhiên là đỡ hơn nhiều.

- Ha ha ha!

Đám người Lạc Bắc sau khi thở hổn hển một lúc rồi nhìn thấy tình trạng của đối phương mà cười ha hả.

- Kia chắc là sơn cốc Bích Loa.

Trong tiếng cười, Lạc Bắc chợt thấy nơi đỉnh núi có một cái sơn cốc, từ xa nhìn lại hơi có màu đỏ.

- Thơm quá.

- Đúng vậy! Mùi hương nồng thật.

Còn chưa tới được sơn cốc, đám người Lạc Bắc đã ngửi thấy một mùi thơm khiến cho người ta thoải mái.

- Thích thật.

Vừa mới tiến vào trong sơn cốc, tất cả đều ngây người.

Trong toàn bộ sơn cốc mọc đầy cây Bích Loa cao gấp đôi chiều cao của con người.

Lá của nó to bằng bàn tay mà hồng, còn lá khô rơi xuống đất thì màu vàng. Lúc này trong sơn cốc trải đầy một lớp lá vàng, không hề có lấy một cọng cỏ dại. Chính bởi vì sơn cốc gần với đỉnh núi quanh năm khô ráo cho nên bước lên lớp lá cây, người ta có cảm giác giống như dẫm lên tấm chăn bông của nhà giàu có.

Trên đỉnh đầu là màu đỏ còn dưới chân là màu vàng.

Hai loại màu sắc đối lập nhau khiến cho mọi người rung động.

- Quả Bích Loa.

Đột nhiên Công Dương Bạch Cẩm thốt lên tiếng hô. Mọi người lập tức phát hiện trên trên những chạc cây có thưa thớt một thứ trái cây màu xanh biếc nhìn giống như vỏ ốc. Mà vỏ trái cây đó rất mỏng có thể nhìn rõ lớp nước sáng bóng lạnh bên trong. Mùi hương trong không khí chính là do quả Bích Loa tản ra.

Chỉ cần nhìn ánh sáng và mùi hương, Lạc Bắc và Thái Thúc đều có thể khẳng định quả Bích Loa đã chín.

- Hái trái cây trước.

Lạc Bắc lập tức chọn lấy một quả rồi theo lời của Đan Lăng Sinh mà lấy một cái lá bọc lại sau đó đưa cho Thái Thúc.

Thái Thúc cũng tự nhiên nhận lấy. Lạc Bắc vừa mới hái cho mình một trái, dùng lá cây bọc lại thì chợt nghe thấy tiếng của Lăng Đông Sơn thốt lên. Quay sang nhìn thì thấy trong sơn cốc có một dòng suối nhỏ đang chảy róc rách.

Sau hai canh giờ vất vả, người nào cũng rất khát nước. Đột nhiên nhìn thấy dòng suối trong suốt, đoàn người liền reo lên rồi chạy tới.

- Hay quá! Hay quá! Trước tiên uống vài ngụm nước suối giải khát rồi từ từ thưởng thức quả Bích Loa.

Công Dương Bạch Cẩm cười ha hả sau đó cúi xuống uống nước:

- Khoan đã.

Lăng Đông Sơn là người phát hiện ra dòng suối đầu tiên hơi do dự ôm lấy y:

- Mặc dù suối trong nhưng không biết uống vào có sao không?

Nghe y nói, mọi người có chút do dự dường như có ý định phản bác lại. Nhưng Lăng Đông Sơn mới dứt lời một chút thì một con sóc xám từ trên một cái cây nhảy xuống uống một hớp nước rồi sau đó nhảy lên cây biến mất.

- Xem ra không có vấn đề gì.

Đám người Lạc Bắc ngẩn ra rồi cười nhìn nhau.

- Uống ngon.

Công Dương Bạch Cẩm uống đầu tiên rồi làm như uống được rượu ngon không bằng.

Lạc Bắc cũng cười rồi uống một ngụm. Nước suối mát lạnh kèm theo một chút vị ngọt.

- Ha ha! Vậy uống cho thoải mái đi.

Miêu Mộc cúi mặt xuống mặt nước mà há mồm uống ừng ực.

Nhưng đúng vào lúc này điều khiến cho đám Lạc Bắc không ngờ được là có vài người mặc quần áo màu đen, tuổi dường như lớn hơn bọn họ một hai tuổi xuất hiện.

Đám người đó dường như là từ trên đỉnh núi xuống. Nhìn quần áo của họ, Lạc Bắc và Thái Thúc biết ngay chính là đệ tử của Kinh Thần.

Không ngờ có người khác tới đây đám người Lạc Bắc hơi có chút sững sờ.

Nhưng bọn họ còn chưa kịp phản ứng thì một tên thiếu niên như không nhìn thấy sự có mặt của họ mà đi qua bên cạnh, tới chỗ ngọn suối phía trên.

- Hồng Cảnh sư huynh! Nước suối nơi này rất mát, hay là chúng ta ngồi ngâm chân đi?

Không cần biết đám người Miêu Mộc vẫn còn đang uống nước, trong đám thiếu niên kia, một người có đôi lông mi dài nhỏ, tướng mạo hơi góc cạnh quay sang nhìn một tên thiếu niên mắt híp mà nói câu đó. Sau đó, y chẳng coi ai vào đâu, cởi giày của mình ra rồi ngâm chân xuống suối.

- Tốt! Cùng nhau ngâm chân.

Mấy người còn lại cũng cười cười rồi bỏ giày mà ngâm chân mình vào trong nước.

- Đám người này cố tình gây sự.

Lạc Bắc và Thái Thúc nhìn nhau, trong nháy mắt cả hai liền có suy nghĩ như vậy.

- Các người là đệ tử Kinh Thần. Làm như vậy là muốn trút giận cho đám Tông Chấn?

Sau khi liếc mắt nhìn Thái Thúc, Lạc Bắc lập tức nhìn bốn tên thiếu niên rồi gằn giọng.

- Có ý gì?

Huyền Vô Kỳ không hiểu được tại sao bốn người này lại vô lễ như vậy. Mà bốn tên thiếu niên đang khuấy chân dưới nước cũng ngừng lại.

Trong bốn người thì thiếu niên lớn tuổi nhất có khuôn mặt tròn, đôi mắt nhỏ tên là Hồng Cảnh. Thiếu niên có đôi lông mi dài nhỏ, sắc mặt tái nhợt tên là Ôn Trữ Hầu. Còn hai người kia thì người cao hơn một chút tên là Tống Tử Nhạc. Người gầy hơn một chút tên là Mã Đằng Long. Bốn người này đúng là đệ tử Kinh Thần.

Hơn nữa, bốn người này đều vào Thục Sơn sớm hơn Tông Chấn một năm, là sư huynh của Tông Chấn. Chuyện Tông Chấn bị Thái Thúc đoạt thảo dược cũng đã lan ra ở Kinh Thần. Bốn người này vừa lúc tu hành ở núi Thiên Nhận, biết đám người Lạc Bắc và Thái Thúc tới đây cho nên cố tình tới gây sự.

Chỉ có điều cả bốn người cũng không ngờ được câu đầu tiên của Lạc Bắc lại nói đúng vào tâm sự của họ.

Mà nhìn Thái Thúc đang đứng bên cạnh Lạc Bắc mặc dù chỉ là một thiếu nữ chân yếu tay mềm nhưng cũng rất có khí phách như Lạc Bắc.

Chỉ một câu đó lập tức khiến cho bọn họ biến thành những kẻ không coi ai ra gì.

“Lạc Bắc và Thái Thúc đúng là không thể coi thường được. Chẳng trách đám Tông Chấn thất bại thảm hại trong tay chúng.”

Hồng Cảnh nường mày đứng dậy cười ha hả, đôi mắt híp lại thành một đường nhỏ:

- Người nói đúng. Chúng ta muốn trút giận cho đám Tông Chấn.

- Thân là sư trưởng, lấy mạnh hiếp yếu chẳng lẽ các người đã quên luật lệ của Thục Sơn? - Lạc Bắc nhìn đám người Hồng Cảnh rồi hỏi.

“Tên Lạc Bắc này mới nhập môn chưa được một tháng tại sao lại có được khí thế như vậy?” Bị Lạc Bắc liếc mắt, đám người Hồng Cảnh liền khựng lại. Ngay cả Công Dương Bạch Cẩm và Miêu Mộc chưa từng thấy Lạc Bắc đối chọi với người khác cũng có suy nghĩ như vậy.

Bọn họ không biết rằng Lạc Bắc ở cùng với Nguyên Thiên Y, mắt thấy tai nghe rất nhiều điều Nguyên Thiên Y làm. Hơn nữa lại được tôi luyện qua sinh tử cho nên cái uy thế đó biểu hiện hoàn toàn tự nhiên.

“Đúng là quái lạ! Chỉ bằng mấy cái lời nói mà đoạt được khí thế của họ!” Ôn Trữ Hầu nhìn Lạc Bắc đồng thời trong lòng nghĩ vậy. Y lạnh lùng bước lên trước:

- Các người cướp đoạt thảo dược của Tông Chấn có nghĩ tới luật lệ của Thục Sơn không?

Thục Sơn liếc mắt nhìn Ôn Hầu một cái cũng chẳng thêm giải thích:

- Hôm nay các người muốn làm gì thì hãy nghĩ cho kỹ, không cần phải nói nhiều.

- Được! Thái Thúc sư muội đúng là nhanh mồm nhanh miệng...

- Chỉ bằng mấy người các người mà cũng dám gọi ta là sư muội?

Hồng Cảnh còn chưa dứt lời đã bị Thái Thúc cắt ngang.

- Người!

Nét mặt Hồng Cảnh lập tức trắng bệch, đốt ngón tay cũng kêu răng rắc mấy cái:

- Nếu như vậy ta cũng không nhiều lời. Hôm nay chúng ta đánh cuộc với các người. Nếu các người thua thì để lại quả Bích Loa mà tay không rút xuống núi.

Đền lúc này, Huyền Vô Kỳ cũng không rõ rốt cuộc Lạc Bắc, Thái Thúc và đám người của Kinh Thần có chuyện gì. Nhưng thấy Hồng Cảnh khí thế kinh người như vậy khiến cho ánh mắt của Huyền Vô Kỳ vốn kiêu ngạo cũng trở nên lạnh lùng:

- Nếu các người thua thì sao?

- Đây là Huyền Hỏa lôi. Mấy ngày hôm trước chúng ta tu hành mới luyện chế được.

Hồng Cảnh xòe tay để lộ một hạt châu to bằng quả trứng chim bồ câu màu đỏ.

- Một khi ném nó ra, chỉ cần chạm trúng phải thứ gì nó sẽ nổ tung, bao phủ lôi hỏa trong phạm vi hai trượng. Uy lực của nó không hề tầm thường. Nếu các người thắng, chúng ta sẽ đưa ra bốn viên Huyền Hỏa lôi.

- Ta đồng ý. - Huyền Vô Kỳ lạnh lùng gật đầu rồi nhìn Lạc Bắc và Thái Thúc:

- Các người thì sao?

- Không chừng sau này còn có người vô công rồi nghề tìm tới chúng ta tranh đấu. Huyền Hỏa lôi mặc dù bình thường nhưng thật ra có còn hơn không. - Thái Thúc cười lạnh:

- Vậy đánh cuộc như thế nào?

- Đơn đả độc đấu hoặc cùng tiến lên đều được. Tùy theo các người. - Hồng Cảnh nheo mắt lại:

- Chỉ cần các người đánh thắng được một người trong chúng ta là chúng ta thua.

- Thật không?

Thái Thúc còn chưa dứt lời, bóng người đã nhòe đi rồi vọt tới bên trái Hồng Cảnh.

Ra tay quyết đoán. Mới nhìn thì Thái Thúc là một cô gái yếu đuối nhưng hành động lại vô cùng quyết liệt.

Lạc Bắc vừa mới hít một hơi tưởng như thấy lại cảnh trước kia Thái Thúc giao thủ với Tông Chấn. Nàng chỉ cần bước một bước là đã tới bên cạnh Hồng Cảnh. Chỉ có điều khác với trước đó là trên tay Thái Thúc còn bao phủ bởi một lớp ánh sáng màu xanh.

Uy thế của lần này so với lần trước không ngờ lại mạnh hơn. Đồng thời mỗi động tác của Thái Thúc lại mang theo tiếng gió rít.

- Đại Đạo Trục chỉ thúy hư quyết?

Ánh mắt của Hồng Cảnh trở nên lạnh lùng, trên cánh tay đột nhiên tỏa ra khí kinh màu tím.

Ba tiếng động vang lên, mặc dù y vẫn đứng yên một chỗ nhưng trong nháy mắt đã giao thủ với Thái Thúc ba lần.

Màu xanh và màu tím bùng nổ, Thái Thúc tung người lên rồi lui lại mấy bước. Có điều Hồng Cảnh vẫn không đuổi theo. Trên mặt y, ánh sáng tím lóe lên rồi biến mất, đồng thời sắc mặt trở nên âm trầm:

- Không thể ngờ được các người lại được học ngay Đại Đạo Trực chỉ thúy hư quyết.

- Đại Đạo Trực chỉ thúy hư quyết của Thái Thúc sư muội không ngờ có thể làm cho hai tay tản ra ánh sáng?

Nhất thời Lạc Bắc cũng giật mình. Mặc dù hẳn không rõ cảnh giới của pháp quyết này nhưng nhìn tình cảnh đó, khiến cho hẳn nhớ lại ngày đây tu luyện Ma Ha Già La mật pháp. Có điều sau khi đột phá, tay hẳn lúc đó tản ra ánh sáng màu vàng. Điều đó chứng tỏ tu vi của Thái Thúc lúc này đã cao hơn Lạc Bắc không phải là ít.

- Hừ!

Nhưng lúc này Thái Thúc cũng không nói gì mà chỉ hừ lạnh một tiếng.

Qua lượt giao thủ vừa rồi thì so với pháp quyết của Thái Thúc, Hồng Cảnh tu luyện chính là Tử Huyền khí quyết. Loại pháp quyết nhập môn này không thuộc về Thục Sơn mà trong các môn phái nào cũng có. Nó so với Đại Đạo Trực chỉ thúy hư quyết còn thấp hơn mấy bậc. Nhưng chỉ với mối giao thủ, Thái Thúc phát hiện ra tu vi của Hồng Cảnh so với mình tinh thâm hơn nhiều.

Lúc này, cánh tay của Thái Thúc hơi run run, thu vào trong tay áo.

- Chỉ một mình Hồng Cảnh mình chưa chắc đã đánh thắng được.

- Mà nghe y nói lúc trước thì tu vi của ba người kia chắc chắn cũng không hề kém. Chỉ sợ lần này không được tốt cho lắm.

Sau khi hừ một tiếng, sắc mặt của Thái Thúc thay đổi mấy lần.

- Tập trung sức lực đối phó một người.

Huyền Vô Kỳ nhận thấy tình hình không ổn đột nhiên gầm lên rồi vọt về phía Hồng Cảnh.

Miêu Mộc, Công Dương Cẩm Bạch, Lăng Đông Sơn cũng phản ứng rồi nhào tới.

- Tu vi như vậy mà cũng muốn thắng được chúng ta?

Trong tiếng hừ lạnh, Huyền Vô Kỳ chỉ cảm thấy trước mặt mình hoa lên. Hồng Cảnh cũng không để ý tới họ mà vượt qua chặn lấy Thái Thúc. Còn chưa kịp phản ứng thì Ôn Trữ Hân đã hừ lạnh rồi vọt tới.

Huyền Vô Kỳ chỉ cảm thấy trước mặt có một tia sáng lóe lên rồi một nắm tay đã tới ngay trước mặt. Y chỉ kịp giơ hai tay chặn lấy rồi cảm thấy hai tay tê dại không còn cảm giác, đồng thời lão đảo lui lại năm sáu bước mà ngã nhào vào lòng suối.

Miêu Mộc và Công Dương Cẩm Bạch cùng với Lăng Đông Sơn cũng đều bị một quyền đánh trúng ngực, một cước đạp trúng bắp chân và khuỷu tay vào bụng mà ngã nhào ra đất không đứng dậy nổi.

- Lạc Bắc! Người còn chưa ra tay?

Huyền Vô Kỳ ướm dẫm như chuột lột, xấu hổ cùng với giận dữ nhảy lên. Thấy ngay cả Lạn Hàng cũng xông lên mà Lạc Bắc vẫn đứng nguyên, y không nhịn được gào to.

- Tại sao tốc độ tu luyện của họ lại nhanh hơn ta?

Huyền Vô Kỳ không biết rằng Lạc Bắc nhìn thấy Miêu Mộc và Công Dương Cẩm Bạch xông lên, tay chân đều có thanh quang chứng tỏ tu vi tiến nhanh hơn mình thì ngăn ngại mà đứng đó. Đợi cho tới lúc Huyền Vô Kỳ rơi xuống nước rồi rống lên Lạc Bắc mới giật mình nhìn lại thì thấy lúc này Thái Thúc đã bị Hồng Cảnh cuốn lấy còn Ôn Trữ Hân thì một mình đánh bại ba người Huyền Vô Kỳ.

Một tiếng động vang lên, Thái Thúc lại bị bức phải đối đầu với Hồng Cảnh. Hồng Cảnh chỉ hơi nhích người một cái Thái Thúc đã kêu lên đau đớn, sắc mặt trắng bệch hai tay như không nhấc lên nổi.

- Một thứ rác rưởi mà cũng muốn ra tay?

Cùng lúc đó Ôn Trữ Hân đã trúng lưng Lạn Hàng làm cho y lao về phía trước mà chúi xuống đất, trên mặt xuất hiện vài vết máu.

- Dừng tay!

Lạc Bắc đột nhiên nổi giận, huyết Thái Dương đập thành thạch.

- Làm sao? - Ôn Trữ Hầu khinh thường nhìn Lạc Bắc rồi nói:

- Nếu như nhận thua thì bỏ quả Bích Loa lại.

- Lạc Bắc!

Huyền Vô Kỳ nhảy ra khỏi con suối, hai tay vẫn còn run rẩy găm lên:

- Nếu ngươi nhận thua thì sau này đừng mong ta gọi ngươi là sư đệ.

- Nhận thua?

Tuy nhiên Lạc Bắc cũng không để ý tới ý mà chỉ nhìn bốn người Ôn Trữ Hầu:

- Các người chẳng phải muốn đánh hay sao? Ta đánh với các người.

- Lạc Bắc! Ngươi điên rồi.

Thái Thúc gần như không nhắc nổi hai tay kêu lên. Tuy nhiên điều khiến cho cô giật mình đó là sau khi nói xong câu đó, Lạc Bắc liền giơ tay chỉ:

- Nhưng không phải ở đây mà là đánh ở đó.

Theo hướng chỉ của Lạc Bắc tất cả mọi người đều hít một hơi thật sâu.

Theo hướng chỉ của Lạc Bắc thì đó là một mỏm đá hai bên là vực sâu và vách đá dựng đứng, cao tới cả trăm trượng.

Mới vừa rồi khi mọi người đi lên núi cũng biết chỗ đó chỉ vừa với một người đứng thẳng. Từ xa nhìn lại mọi người cảm thấy ớn lạnh chứ chưa nói tới trên đỉnh núi còn có gió lạnh thấu xương.

Nếu như mà đi trên mỏm đá thì quả thực chẳng khác nào đi trên một con dao hai lưỡi.

- Hẳn định phô trương thanh thế?

Chưa một người nào đặt tới cảnh giới ngự không nên vẫn có thể xảy chân rơi xuống thì làm sao dám bước lên đó chứ đừng nói là ra tay.

Trong đầu Hồng Cảnh và Ôn Trữ Hầu lập tức có suy nghĩ như vậy.

Nhưng điều khiến cho họ rung động ngay người đó là sau khi nói xong câu đó, Lạc Bắc chỉ liếc nhìn họ rồi đi tới mỏm đá.

Hắn cứ vậy mà đi thẳng tới chỗ mỏm đá chỉ rộng chừng hai thước, khó khăn lắm mới vừa chỗ cho một người đứng thẳng.

“Sư phụ!”

Hai bên mỏm đá là vực sâu vạn trượng cùng với những cơn gió mạnh thổi tới làm cho Lạc Bắc cảm thấy cứng người. Tuy nhiên tâm của hắn lại càng thêm vững vàng. Trong đầu vang lên câu nói của Nguyên Thiên Y khi đưa hắn tới Cẩm địa Tử uyên.

“Sư phụ! Hôm nay đệ tử đấu với người ta. Đứng trên mỏm đá này cũng là khiêu chiến với sinh tử, ể chứng minh với người bình thường rằng tâm của con vững vàng.”

Sau khi hít sâu một hơi, Lạc Bắc lại từng bước đi về phía trước.

- Lạc Bắc sư đệ! Không cần phải vậy.

Khi Lạc Bắc bước lên, Lạn Hàng không nhịn được vội vàng kêu to.

- Lạn Hàng sư huynh! Không có chuyện gì đâu. - Lạc Bắc quay người cười với Lạn Hàng rồi tiếp tục đi tới.

Mỗi bước chân của hắn giống như gõ vào tim của mỗi người.

Trong giây lát Lạc Bắc đã đi về phía trước được thêm mấy trượng.

Không ngờ vừa đi hần vẫn còn vừa cười được với Lạc Hàng.

Lúc này, nụ cười của Lạc Bắc thể hiện một sự quyết đoán không hề có lấy một chút do dự và kinh hãi. Nó đối với đám người Hồng Cảnh và Ôn Trữ Hầu đúng là một sự miệt thị.

Trong nháy mắt nhiệt huyết của Ôn Trữ Hầu cũng bốc lên đầu.

- Chẳng lẽ tưởng ta sợ sao?

- Ta không tin rằng một tên đệ tử mới nhập môn như ngươi có thể đi lên được mà ta thì không.

Ôn Trữ Hầu cũng đi lên mỏm đá dựng đứng.

Tất cả những người còn lại đều gần như nín thở mà nhìn Lạc Bắc và Ôn Trữ Hầu đang đi lên mỏm đá.

Chợt một cơn gió núi thổi qua khiến cho mái tóc đen của Thái Thúc bay phấp phới.

- Không ổn.

Sắc mặt Thái Thúc trắng bệch. Nàng có thể thấy Lạc Bắc và Ôn Trữ Hầu lung lay mấy cái.

Gió to lại lạnh nhưng sóng lưng của Ôn Trữ Hầu lại ướt đầm mồ hôi.

Khuôn mặt của y đỏ bừng nhìn rất đáng sợ.

Lần đầu tiên khi quyết định bước lên đó là do máu của y sôi lên không còn nghĩ gì nữa. Cái tình trạng đó tới quỷ thần y còn không sợ thì nói gì tới cách vách đá dựng đứng này.

Nhưng chỉ đi được vài bước, dưới những cơn gió núi, lại nhìn cảnh tượng hai bên vách đá, nhiệt huyết của y liền trầm xuống.

Cái cảnh mỗi bước liền kề với sống chết này gây ra áp lực tâm lý rất lớn không phải một người như y có thể chịu nổi.

Trong tình hình như vậy chỉ cần có một chút sợ hãi thì trong nháy mắt nó sẽ xâm chiếm toàn bộ đầu óc.

Chỉ mới bước được hơn mười bước, hai chân của Ôn Trữ Hầu đã bắt đầu run rẩy.

Toàn bộ Nguyên Thần của y dường như phải đối diện với Thiên Ma liên tục rung động.

Sau khi một cơn gió thổi trúng người, vất vả lắm mới đứng vững, Ôn Trữ Hầu phát hiện mình không thể nào tiếp tục bước đi được nữa.

Không có cách nào đi xuống mà Ôn Trữ Hầu cũng chẳng dám cúi xuống nhìn, chỉ biết đứng yên tại đó.

Nhưng không ngờ Lạc Bắc vẫn tiếp tục bước đi.

“Chẳng lẽ hần không sợ chết hay sao?”

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

14-12-2012, 10:47 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

45. Chương 44: Tiến Cảnh Thong Thả.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Trên đỉnh núi, đám người Hồng Cảnh cũng toát mồ hôi. Mỗi bước chân của Lạc Bắc tạo thành áp lực rất lớn với tinh thần của họ khiến cho họ mất đi sự tin tưởng và can đảm bước lên đó.

Lạc Bắc đi thẳng lên đỉnh vách đá dựng đứng rồi dừng lại.

Sau đó, không ngờ hần đứng nguyên ở đó mà quay người.

Trong nháy mắt, Lạc Bắc mang tới cho tất cả mọi người cảm giác giống như một cái cây đại thụ lớn lên trên đỉnh núi. Nhìn thì tưởng như chỉ cần một trận gió là có thể gãy nhưng lại không thiếu sự kiêu ngạo.

Khi ánh mắt của đám người Lạc Bắc chạm phải ánh mắt của Lạc Bắc thì đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Mà khi đối mặt với Lạc Bắc, cuối cùng Ôn Trữ Hầu cũng không chịu nổi từ từ ngồi xuống.

Tinh thần của y đã bị nỗi sợ hãi đánh tan hoàn toàn, không ngờ ngay cả đi quay lại cũng không dám mà chỉ dám rạp người xuống từ từ nhích về phía sau.

Lạn Hàng, Lăng Đông Sơn rồi thậm chí là Miêu Mộc và Huyền Vô Kỳ vẫn có địch ý với Lạc Bắc thì giờ phút này cũng chỉ muốn hét lên mà hoan hô.

- Lấy ra đi.

Thái Thúc đột nhiên mỉm cười rồi đưa tay về phía Hồng Cảnh. Nụ cười đó khiến cho nàng càng thêm quyến rũ.

- Cái gì?

Do đang thất thần, Hồng Cảnh nhất thời không kịp phản ứng. Cho tới khi nhìn thấy bàn tay của Thái Thúc, y mới đưa một viên Huyền Hỏa Lôi cho nàng.

- Sau này có hần ở đâu, đệ tử Kinh Thần các ngươi đừng có tới tìm chúng ta gây rắc rối nữa.

Sau khi nhận lấy Huyền Hỏa Châu, Thái Thúc quay người không để ý tới Hồng Cảnh. Tuy nhiên nhìn ánh mắt của nàng, đám người Hồng Cảnh cũng hiểu được từ nay về sau trừ khi bọn họ cũng giống như Lạc Bắc có sự tự nhiên như thế mới được, còn không thì vĩnh viễn họ chỉ là kẻ thất bại.

.....

- Lần này ta đấu với đám người Hồng Cảnh cũng giống như lời nói của sư phụ đó là khiêu chiến giới hạn sinh tử, đúng là được lợi rất nhiều.

- Nhưng rèn luyện thần hồn làm cho tu vi bản tâm thêm vững vàng chỉ lúc nào may mắn mới có. Cho dù ta có cố ý thử thì cũng không có được hiệu quả như vậy.

Buổi tối, trong căn phòng trên núi Thiên Hạo, toàn thân Lạc Bắc ướt sũng mồ hôi. Hần thở phào một hơi rồi vui mừng mà nghĩ vậy.

Mặc dù tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh mỗi lần đều khiến cho kinh mạch bị phá vỡ cùng đau đớn nhưng ngày nào hần cũng kiên trì, mỗi khi trời tối đều phải bước vào cảnh giới vô ngã sau đó mới dừng luyện tập.

Dựa theo công pháp của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh thì hút linh khí của trời đất vào, sau khi lưu chuyển mười chu thiên sẽ bắt đầu cường hóa kinh mạch và gân cốt của hần. Điều này giống như thân thể được đặt trong một cái lò luyện cần rất nhiều tâm chí, khí lực. Trong dĩ vãng, Lạc Bắc vận chuyển được mười chu thiên xong, tinh thần và thể lực đều đạt tới cực hạn, không thể nào tu luyện được nữa.

Hôm nay điều khiển cho Lạc Bắc vui mừng đó là hần có thể chịu đựng được mười lăm chu thiên mới không chịu nổi nữa.

Hơn nữa hiện tại sau khi đình chỉ tu luyện mặc dù tinh thần có mệt nhưng không giống như trước. Nghỉ ngơi một lát, Lạc Bắc liền cảm nhận khí huyết bên trong thân thể lưu chuyển cực nhanh giống như tay chân căng tràn sức lực. “Rắc!” Lạc Bắc nhẹ nhàng bẻ gãy một cái góc bàn gỗ.

- Xem ra tu hành mấy ngày qua cùng với cảnh ở mỏm đá giúp rèn luyện thần hồn và tâm chí cùng với quả Bích Loa khiến cho Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh của ta có chút đột phá.

- Sư phụ nói tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh phải trải qua cửu tử nhất sinh, chịu những nỗi đau mà người bình thường không thể nào tưởng tượng được. Xem ra không phải ta tu luyện sai mà do tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh phải trải qua những điều như vậy.

- Chỉ có điều Đại Đạo Trục chỉ thúy hư quyết tại sao lại chậm như vậy?

Lạc Bắc nghỉ ngơi một chút sau đó lại ngưng thần nội thị. Hắn phát hiện trong Thức Hải của mình, Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh đã cô đọng được nguyên khí giống như một chút sương mù màu vàng thì bây giờ đã ngưng tụ lại thành một tia nguyên khí đang vờn quanh. Tuy nhiên Lạc Bắc cũng đồng thời phát hiện ra Đại Đạo Trục chỉ thúy hư quyết có được nguyên khí màu xanh thì so với ngày đầu cũng chỉ nhiều hơn mười tia.

Sau đó, Lạc Bắc ngưng thần dùng sức đánh một quyền. Hắn có thể cảm nhận được một quyền này của mình đánh ra đầy sức lực khiến cho không khí có tiếng nổ nhỏ. Đồng thời nguyên khí màu xanh trong cơ thể cũng lưu chuyển theo kinh mạch trên hai cánh tay. Tuy nhiên Lạc Bắc quan sát thì phát hiện trên tay mình chỉ có một tia sáng màu xanh mờ nhạt so với của Thái Thúc thì còn kém xa. Mà ngay cả với đám Lăng Đông Sơn cũng không thể bằng.

- Chẳng lẽ bọn họ không nghe lời Đan Lăng Sinh sư thúc mà lúc buổi tối cũng lên luyện tập?

- Làm vậy là trái với lời dạy của sư trưởng. Nếu bị phát hiện thì phải chịu phạt nặng. Ngày mai ta phải lên hỏi Thái Thúc và Lăng Đông Sơn mới được.

Cảm thấy đói bụng, Lạc Bắc liền cầm một cái bánh trên bàn từ từ mà nuốt đồng thời nghĩ vậy.

Vào lúc này, Lạc Bắc không ngờ được rằng, Đại Đạo Trục chỉ thúy hư quyết của y có tốc độ thông thả cũng không phải do hắn tu luyện không đúng. Trên thực tế, với sự vững vàng và tâm chí của hắn cùng với tốc độ hấp thu linh khí, chỉ cần tu luyện Đại Đạo Trục chỉ thúy hư quyết thì hắn chính là người có tốc độ nhanh nhất trong mấy trăm năm qua của Thục Sơn.

Sở dĩ tốc độ của Đại Đạo Trục chỉ thúy hư quyết chậm như vậy là vì hắn còn tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh.

Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh trải qua tầng thứ nhất là luyện thể thì mười phần khí hút vào có chín phần luyện còn một phần nuôi. Chín phần nguyên khí dùng để rèn luyện chữa trị kinh mạch và thân thể bị thương, còn thừa ra thì từ từ tẩm bổ. Vì vậy mà nguyên khí chia ra cũng vất vả lắm mới có thể làm dịu được thân thể với kinh mạch khiến cho hắn giống như một mảnh đất khô cằn. Vì vậy mà nguyên khí do Đại Đạo Trục chỉ thúy hư quyết sinh ra ôn nhuận tẩm bổ lưu chuyển trong thân thể Lạc Bắc làm sao mà thân thể của hắn lại không hấp thu?

Cho nên Đại Đạo Trục chỉ thúy hư quyết hấp thu được mười thành nguyên khí thì có tới chín thành bị kinh mạch và thân thể của Lạc Bắc hấp thu, chỉ còn lại một thành. Cứ như vậy tốc độ Lạc Bắc tu luyện đương nhiên là phải giảm xuống.

Việc tẩm bổ đó đối với quá trình tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh có tác dụng phụ trợ rất tốt. Một cái thì ban đêm rèn luyện còn một cái thì ban ngày tẩm bổ khiến cho tốc độ tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh của Lạc Bắc so với suy nghĩ của Nguyên Thiên Y còn nhanh hơn.

Bởi vì cho dù thể nào Nguyên Thiên Y cũng không thể ngờ được Lạc Bắc lại được truyền thụ ngay Đại Đạo Trục chỉ thúy hư quyết. Mà cũng không ngờ rằng nó lại có tác dụng phụ trợ cho Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh như vậy.

Mà sở dĩ Thục Sơn truyền thụ ngay Đại Đạo Trục chỉ thúy hư quyết cho đám người Lạc Bắc lại có liên quan tới y. Vì vậy mà nhân quả trong thế gian này đúng là không ai có thể nhìn rõ.

Lạc Bắc không biết rằng bản thân mình trong vòng thời gian một tháng đã đột phá được tầng thứ nhất của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh.

Sau khi đạt tới cảnh giới này, khí huyết toàn thân của Lạc Bắc sẽ dưới sự thúc dục của nguyên khí do Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh cô đọng trong Thức Hải tác động mà lưu chuyển cực nhanh khiến cho công hiệu tẩm bổ thân thể tăng lên mấy lần. Sức mạnh cũng từ từ tăng trưởng.

Sau khi đột phá tầng thứ nhất. Tầng thứ hai tiếp theo sẽ để nguyên khí dẫn động khí huyết ể luyện cốt luyện da. Từ đó, thân thể của Lạc Bắc sẽ vô cùng kiên cường và dẻo dai. Cho dù võ sư không tu đạo thuật cũng không thể gây tổn thương cho hắn.

Cũng lúc đó, bắt đầu tu luyện tầng thứ nhất của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh, kinh mạch Lạc Bắc liên tục được rèn luyện. Trong tu luyện nội đan đạo pháp người tu đạo tự coi bản thân là cái đỉnh cất chứa nguyên khí. Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh là loại công pháp của La Phù khiến cho thân thể thành thánh nên liên tục cải tạo thân thể khiến cho nó có thể cất chứa được ngày càng nhiều nguyên khí, cuối cùng tan ra làm một thể.

Nếu Lạc Bắc biết được điều này quay vào nội thị nữa thì có thể phát hiện một tia nguyên khí màu vàng và nguyên khí màu xanh trong thức hải lúc này so với khi bắt đầu tu luyện đã ít hơn nhiều.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

14-12-2012, 10:48 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

46. Chương 45: Binh Gia Trọng Trấn. Câu Ly Đạo.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Tây có Hoàng Hà, Bắc có sa mạc, Đông có vô số hòn đảo. Nam có Cự Nhạn môn loại trừ nguy hiểm.

Câu nói đó rất đúng với trọng trấn của phương Bắc.

Lúc này thiên hạ đại loạn, chiến tranh xảy ra liên miên. Khu vực Hán Bình đều bị hai tộc Hung Nô và rợ Khương của phương Bắc chia cắt, chiếm đóng, chống lại các quốc gia Trung Nguyên.

Hiện tại hai tộc Hung Nô và rợ Khương đã cử bốn vị thống soái, mười ba vạn quân, chiến mã năm vạn. Đội quân này được Hung Nô và rợ Khương trang bị Tuyết Lang cương đao. Trên chuôi đao có cái đầu sói dữ tợn, thân đao trắng như tuyết. Cả vạn quân cùng rút đao ra tạo thành sát khí lẫn át tinh thần của người khác.

Hai tộc Hung, Khương chia binh chiếm đóng cũng không giống như những nơi khác có giặc cỏ xâm nhập. Nơi này thật ra đã mười sáu năm không có chiến sự, dân lưu vong, thợ thủ công, hiệu buôn tràn về đây tạo ra một cảnh tượng phồn hoa.

Từ cửa thành tới trung tâm của trấn là một con đường lớn đủ cho bốn xe ngựa. Một xe ngựa được kéo bởi bốn con ngựa, như vậy con đường này có thể đủ cho mười sáu con ngựa chạy song song.

Một con đường lớn nối liền hai đầu Nam Bắc, lại có vô số những con đường nhỏ như mạng nhện giăng khắp trong phạm vi ngàn dặm. Các cửa hiệu buôn và cửa hàng cho tới đêm khuya vẫn không hề thấy có sự vắng vẻ.

Nhiều năm ở đây có lẽ người ta quên mất bên ngoài chiến loạn đang xảy ra khắp nơi. Cũng quên mất nơi này lúc nào cũng có thể xảy ra một trận đại chiến.

Cuối mùa thu, trong lúc phía Nam vẫn còn đang ấm áp thì ở nơi phương Bắc hơi lạnh cũng càng lúc càng nhiều.

Lúc sáng sớm, trên nóc nhà vương một làn sương trắng biểu hiện chỉ cần một khoảng thời gian đó sẽ có một trận tuyết lớn.

Trong cái trấn quan trọng này, cái tửu lâu lớn nhất nằm ở phía Đông Nam có tên là Tri Vị lâu. Tri Vị lâu là sản nghiệp của đại thương nhân Vương Hưng Ký ở Tô Nam. Diện tích của nó chiếm vài mẫu. Nơi cửa lớn có hai bức thạch điêu cao gấp đôi chiều cao của con người. Đại môn được sơn son. Đồng thời nhìn quần áo của gia đình có thể thấy được thực lực của Vương Hưng Ký đang vào thời kỳ đỉnh cao.

Vương Tri Vị là ông chủ của Tri Vị lâu cũng là tổng quản mười bảy cửa hàng của Vương Hưng Ký trong cái trấn này.

Sáng sớm ngày hôm đó gió lạnh thấu xương, từ trong phòng có thể nghe thấy được âm thanh những cơn gió lạnh thổi tới từ phương Bắc. Vương Tri Vị còn chưa ngồi dậy thì có thể nghe thấy bên ngoài có người quát to:

- Tất cả cúp ngay. Nếu còn cản trở thì cẩn thận tính mạng của người.
- Phong tỏa đường phố quanh đây. Hôm nay tất cả các cửa hàng đều không được mở.
- Người này là ai mà nói chuyện lại ngông cuồng như vậy.

Vương Tri Vị có chút ngạc nhiên nhanh chóng khoác chiếc áo choàng bằng lông rồi đẩy cửa sổ bước ra ngoài đường.

Thành đông là nơi phồn hoa náo nhiệt nhất. Có thể mở quán, lập cửa hiệu buôn ở đây thì sau lưng đều có nhân vật quyền quý giúp đỡ. Mà trong mỗi hiệu buôn có không ít võ sư, cao nhân tu luyện đạo thuật. Tơ lụa, vải vóc và lương thực từ phía Nam cùng với hương liệu phương Bắc đều thông qua những người này mà lưu chuyển.

- Các người là ai? Các người có lệnh của bốn vị thống soái không?

Từ trong khe cửa nhìn ra ngoài chỉ thấy hai đầu đường phố đều có đứng chín tên đại hán.

Chín tên đại hán đều mặc nhung nhếp giáp màu đen. Không biết giáp đó được chế bằng thứ gì mà từ xa nhìn lại lấp lánh ánh sáng màu lam. Bộ nhung nhếp giáp đó phủ kín cả gương mặt của đại hán chỉ chừa lại hai mắt và lỗ mũi.

Quan sát kỹ, Vương Tri Vị phát hiện đám đại hán đều đeo trường kiếm, chân đi giày bó được đúc từ kim loại.

Mang giáp và đeo kiếm rõ ràng là làm trái với lệnh của bốn vị thống soái.

- Là Trương đại tiên sinh của Ngụy Tư Hào.

Hiện tại đứng bên đường là hai nam tử mặc trường bào màu xanh. Từ xa nhìn lại mặc dù không nhìn rõ được mặt nhưng có thể cảm nhận được sự kiêu ngạo của họ. Mà câu nói phong tỏa đường phố, cấm mở cửa hàng vừa rồi đúng là do hai người đó nói. Còn đứng trước mặt hai người đó chất vấn là một nam tử nhìn giống quan gia, tuổi chừng bốn mươi có một bộ râu dài.

Vương Tri Vị nhận ra người đó chính là Trương Đại tiên sinh, quan gia của Ngụy Tư Hào.

Ngụy Tư Hào là của thương nhân Cự Cổ chuyên cầm đồ, buôn bán dược liệu. Nói về tiền và thế lực thậm chí còn đứng trên Vương Hưng Ký. Mặc dù khuôn mặt của vị Trương Đại tiên sinh không có gì đặc biệt, nhưng Vương Tri Vị biết y là một cao thủ sâu không thể lường. Bởi vì mấy năm trước, Vương Tri Vị nhìn thấy có một cái tên là Hằng Sanh Ký tranh giành buôn bán với Ngụy Tư Hào, không ai nhường ai, kết quả là Trương Đại tiên sinh nện cho Hằng Sanh Ký một chưởng, đánh bay chiếc xe ngựa nặng mấy trăm cân. Uy thế như vậy cho dù Vương Tri Vị là một cao thủ cũng phải mặc cảm. Mấy năm qua, Vương Tri Vị và vị chưởng quỹ của Ngụy Tư Hào có qua lại nên biết vị Trương Đại tiên sinh tinh thông đạo thuật, biết được rất nhiều thần thông.

Nếu như không có Ngụy Tư Hào và thực lực của bản thân thì làm sao mà y dám một mình nhảy ra giữa đám đại hán đông như vậy để chất vấn?

- A? Hóa ra là đệ tử phái Vương Ốc. Chẳng trách mà dám đứng ra.

Vương Tri Vị nhìn về phía hai nam tử mặc hoa phục đang đứng đối diện với Trương Đại tiên sinh. Nghe Trương Đại tiên sinh hỏi vậy, người bên tay trái có con mắt hình tam giác, mũi ưng liền nheo mắt:

- Có điều chúng ta là ai người cũng không cần phải biết. Nhanh chóng lui ra. Nếu còn can thiệp vào thì đừng có mà hối tiếc.

Bị một câu nói chỉ thẳng ra sư môn, Trương Đại tiên sinh hơi giật mình. Tuy nhiên y ở Ngụy Tư Hào hơn hai mươi năm đã gặp qua rất nhiều chuyện, trong phạm vi ngăn dậm cũng có uy thế. Nếu như chỉ vì một câu nói của người ta mà lui thì hình tượng xây dựng trong hai mươi năm qua sẽ phải mất đi một nửa.

- Ngay cả lai lịch cũng không dám nói mà dám bảo ta đi thì có quá đáng không? - Trương Đại tiên sinh đứng thẳng người mà lên tiếng.

Hai gã nam tử mặc hoa phục nhìn những cửa hàng xung quanh đồng thời vẫn đứng nguyên tại đó. Chỉ có điều trên mặt họ xuất hiện nụ cười lạnh:

- Xem ra những người này đều coi người cầm đầu. Thế cũng tốt. Vừa hay giết người coi như giết gà dọa khỉ.

Câu nói của hai gã nam tử hoa phục đầy sát khí, vô cùng ngông cuồng. Nhưng đúng vào lúc đó từ xa liền vọng tới một âm thanh thản nhiên:

- Không phải nói nhiều để cho người ta chê cười. Chỉ là một tên đệ tử Vương Ốc. Giết đi.

Giết đi?

Giọng nói của người đó mặc dù thản nhiên nhưng cũng đủ khiến cho ngay cả những người đang lên nhìn qua khe cửa như Vương Tri Vị cũng lạnh người.

Ở nơi này cho dù là thống lĩnh cũng chưa chắc đã dám nói câu đó.

Vừa mới dứt lời, mười tám tia sáng màu trắng lao thẳng tới Trương Đạo tiên sinh.

- Phi kiếm?

Đồng tử của Trương Đại tiên sinh liền co lại, toàn thân cứng đờ.

Y có thể nhận ra được đám đại hán mang giáp ở hai bên đường có tài nghệ phi phàm. Nhưng y lại không thể ngờ được những người đó không phải là võ sư bình thường trên thế gian mà lại là người tu đạo.

Phàm là người tu đạo, trừ khi tu luyện tới cảnh giới Thiên Nhân hợp nhất như Nguyên Thiên Y, nếu không thì trên người sẽ có pháp lực dao động. Tuy nhiên mãi cho tới khi những người đó phóng ra phi kiếm, Trương Đại tiên sinh mới cảm nhận được pháp lực dao động rất mạnh.

Điều đó chứng tỏ mấy bộ giáp kia che giấu pháp lực của họ.

- Các người là người của Câu Ly đạo?

Trong tích tắc, Trương Đại tiên sinh nghĩ tới một môn phái ở phía Bắc. Tổ sư của môn phái này từng đánh chết một con rắn biển tu luyện ngàn năm lấy cánh và xương của nó luyện chế thành một cái pháp bảo tên là Âm Lân hắc kỳ có thể phóng ra khói độc, thủy lôi. Đồng thời lớp da của nó thì luyện chế thành một đồng áo giáp có thể tránh được đao thương, nước lửa. Phi kiếm tầm thường cũng khó làm cho họ bị thương. Đồng thời nó còn có một công dụng nữa là che giấu hơi thở của người tu đạo. Năm đó, Câu Ly đạo và một môn phái ở phía Bắc tranh hùng, đám đệ tử đã mặc loại giáp này rồi lên vào sơn môn của đối phương mà thu được toàn thắng.

- Không biết tự lượng sức mình.

Trương Đại tiên sinh lên tiếng thể hiện ý muốn hòa đàm đồng thời cũng chỉ phóng ra một cái pháp bảo bảo vệ bản thân. Nhưng hai gã nam tử hoa phục không trả lời chỉ hừ lạnh một tiếng rồi cả hai chẳng biết lấy từ đâu là một tấm đại kỳ màu đen.

Tấm đại kỳ vừa mới giương lên, ngay lập tức khí đen đầy trời thổi xuống.

- Âm Lân hắc kỳ!

Trương Đại tiên sinh không ngờ được hai người đó không nói gì mà lấy ra pháp bảo lợi hại thì biết chuyện hôm nay không thể qua một cách dễ dàng. Y liền ném lên một tấm phù màu vàng.

Kim quang thần lôi phù vừa mới xuất hiện liền phóng ra một tia sét to bằng bàn tay, khiến cho đám tiểu thương lại càng thêm kinh hãi mà nằm rạp trên mặt đất.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

14-12-2012, 10:48 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

47. Chương 46: Chặn Giết.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Phái Vương Ốc chủ yếu tu luyện pháp quyết về phù lục. Tầm Kim quang thần lôi phù kia cũng là một trong những lá bùa có uy lực lớn nhất của Vương Ốc. Trương Đại tiên sinh có được nó là nhờ sư trưởng, bản thân y không thể luyện chế. Vì vậy mà y coi nó như một thứ pháp bảo đầy hòm. Hôm nay gặp phải mười đạo phi kiếm lao tới, đồng thời còn có Âm Lân hắc kỳ nên y đành phải ném nó ra.

Mấy tiếng động vang lên. Khi kim quang thần lôi bùng nổ, từ hai mặt của đại kỳ đột nhiên xuất hiện hai con rắn có cánh. Chúng phóng ra một làn khí lạnh khiến cho cột sét màu vàng nổ tung.

- Không xong! Âm Lân hắc kỳ không ngờ lại tàn nhẫn như thế.

Cho tới lúc này, Trương Đại tiên sinh mới có phản ứng. Hóa ra năm đó tổ sư của Câu Ly đạo không phải đánh chết một mà là hai con. Hơn nữa tổ sư của Câu Ly đạo lại trấn hồn xà vào bên trong khiến cho uy lực bùng nổ của Âm Lân Hắc kỳ hoàn toàn hơn hẳn Kim quang thần lôi phù của sư môn y. Người tu đạo đấu pháp so với người thế gian tranh chấp bằng đao kiếm nguy hiểm hơn nhiều. Trương Đại tiên sinh phản ứng chậm nên khi Kim quang thần lôi bị phá thì không còn kịp phóng pháp bảo khác nữa. Mà cái ý nghĩ đó cũng là một ý nghĩ cuối cùng của Trương Đại tiên sinh.

Chỉ thấy kim quang vừa mới mất đi, khí đen đã cuộn tới làm cho pháp bảo màu xanh che chở cho Trương Đại tiên sinh mất đi hiệu nghiệm. Ngay tức thì, mười tám thanh phi kiếm liên lao tới.

Trong nháy mắt, Trương đại tiên sinh đã bị cắt thành mấy chục miếng thịt. Dưới sự công kích của mười tám thanh phi kiếm, Trương Đại tiên sinh có chút danh tiếng ở phương Bắc không ngờ ngay cả chút âm hồn cũng không còn sót lại.

Người phạm trần đã bao giờ thấy được trận đấu pháp kinh khủng như vậy?

Trong lúc nhất thời, bọn họ không chờ hai tên nam tử lên tiếng liền thét lên rồi bỏ chạy tán loạn khiến cho đường phố trở nên vắng vẻ.

“ Có chuyện lớn rồi!”

Vương Tri Vị vừa xem vừa run rẩy, sau khi khép cửa sổ liền cố gắng bình tĩnh, sau đó quát:

- Chuẩn bị xe ngựa, thu dọn sổ sách vàng bạc. Nhanh chóng thông báo cho mọi người rút lui theo hướng thành Tây.

Với một vị tổng quản đầy kinh nghiệm thì có thể nhận ra được chắc chắn có tai họa xảy ra. Người tu đạo đấu với nhau, cho dù binh lính cũng không thể chen chân chứ đừng nói là mấy cửa hiệu buôn. Mặc dù nơi này còn cách chỗ đó hai, ba con phố nhưng Vương Tri Vị vẫn có cảm giác không an toàn.

Ở thành Tây cũng có sân nghiệp của Vương Hưng Ký, nằm ngay cạnh chỗ có quân lính đóng nên là nơi an toàn nhất ở trong thành.

- Đột nhiên xuất hiện những người tu đạo như vậy không biết là định đối phó với ai?

Hiệu suất làm việc của đám tiểu nhị rất nhanh. Sau khi mệnh lệnh của Vương Tri Vị được truyền ra không lâu, hành lý đã thu dọn xong, xe ngựa cũng chuẩn bị tốt. Vừa mới định trèo lên xe, Vương Tri Vị đã trợn mắt kinh hãi khi nhìn thấy từ các nơi trong thành có mấy chục bóng người đang lao tới đường phố kia.

“ Là hắc đà vệ.”

Vương Hưng Ký là một hiệu buôn nổi danh vùng Tô Nam, thông thương từ nam tới bắc. Hiệu buôn này cũng có cao thủ tọa trấn. Vương Tri Vị biết đại hán đánh xe phía trước, gã mặc trang phục tà khẩu, ngồi trên lưng một con ngựa bạch, đi giày bó, đó chính là đệ tử của Cô tồ Huyền Diệu Quan. Người bên cạnh chính là đệ nhất cao thủ Vương Đình An

Lúc Vương Tri Vị vừa lên xe, chỉ thấy rõ hơn mười đạo thân ảnh cực nhanh mà không thấy rõ bộ dáng, vậy mà Vương Đình An chỉ liếc mắt là nhìn thấy rõ.

Những người này với tốc độ kinh người đang hướng về phía con đường lớn kia, nơi đang tụ tập rất nhiều thân ảnh mặc y phục đen. Rõ ràng đó là đội quân tinh nhuệ nhất trong liên quân Hung Khương, phụ trách âm thầm bảo vệ lều của chủ soái trung quân, hắc đà vệ.

. Những thành viên trong Hắc đà vệ của của hai tộc Hung Khương đều được huấn luyện tàn khốc từ nhỏ, chọn từ trăm người ra một, mỗi một người đều là cao thủ có tài năng kinh người. Nhưng Vương Đình An lại biết, chỗ lợi hại nhất của Hắc đà vệ là mỗi người đều sở hữu một cây Sốt Nguyệt Thiết Thai cung, loại cung này là do hai tộc Hung, Khương liên thủ mới chế tạo được, tầm bắn rất kinh người, đạt đến tám trăm bước.

Hơn nữa tiễn được sử dụng là khí huyết của dị thú hỏa xà trên đại mạc, trộn lẫn với Kim Luyện mà tạo thành phá ma tiễn.

Những mũi phá ma tiễn này tuy rằng không thể so với phi kiếm có thể tùy tâm sở dục, có thể cải biến phương hướng. Nhưng những Hắc đà vệ này có thể sử dụng tiễn pháp không ngừng, bắn ra hơn mười tiễn một lúc. Chỉ cần hơn mười người đồng thời bắn ra, nhất thời cả bầu trời sẽ tràn ngập vũ tiễn.

Đối với những người tu đạo bình thường không có pháp bảo phòng ngự lợi hại, căn bản là không có cách nào tránh được.

Hiện thời trong các quân đội của các quốc gia đều có kỳ nhân dị sĩ tồn tại. Hắc đà vệ trên danh nghĩa là tử sĩ bảo vệ chủ soái, công dụng trên thực tế chính là dùng phá ma tiễn để chống lại người tu đạo trong quân đối phương.

Mà hiện tại, Vương Đình An liếc mắt nhìn thấy, ngoài trừ những thân ảnh chạy dưới đất, còn có hơn mười thân ảnh chạy trên các mái nhà. Ngoài ra, còn có rất nhiều thân ảnh chạy trong các ngõ nhỏ, đường phố, tất cả đều hướng về phía con đường đang bị chặn kia mà điên cuồng chạy đi.

Tổng cộng có trên một trăm Hắc đà vệ, đó là toàn bộ Hắc đà vệ trong vòng nghìn dặm quanh đây. Trong bốn đại quân có lẽ cũng chỉ có thể sở hữu số lượng Hắc đà vệ này.

Đám Hắc đà vệ hướng về phía con đường lớn kia nhưng không đối phó với những người Câu Ly đạo, hiển nhiên là muốn hợp tác cùng với người Câu Ly đạo, đối phó với những người đang đứng chặn trên đường..

“ Ngay cả đại quân cũng dính vào việc này rồi.”

Nhìn thoáng qua trên trăm thân ảnh kia, Vương Đình An xuất thân từ Huyền Diệu Quan cũng không dám dừng lại, vội vàng đánh ngựa phi nhanh về hướng thành tây.

Tại lúc này, người tu đạo sẽ nguy hiểm hơn rất nhiều so với người bình thường. Tuy rằng trong lòng cũng muốn biết những người Câu Ly đạo cùng với Hắc đà vệ sẽ đối phó với ai nhưng Vương Đình An cũng hiểu rõ, hiện tại an toàn nhất là nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này.

Xe ngựa chạy chưa được nửa dặm, trên con đường lớn đang bị phong tỏa bởi người Câu Ly đạo, mặt đất đột nhiên hơi chấn động.

Trong không trung vang lên từng tiếng động thùng thùng, như tiếng trống trận rền vang.

Nhưng tiếng vang này không phải là trống trận, mà là do tiếng bước chân chính tề của hơn một trăm Hắc Đà Vệ tạo nên.

Theo bốn phương tám hướng tiến lại, dưới tốc độ kinh người, bước chân, hô hấp của Hắc Đà Vệ lại có thể chính tề giống như một người.

Huyết khí tản ra, sát khí ngang dọc, hơn trăm tên Hắc đà vệ như thủy triều vọt tới, tụ tập lại với nhau tản ra huyết khí và sát khí như có thể trừ bỏ được đạo pháp tổn thương tâm thần người khác hoặc như đạo pháp luyện chế âm hồn.

Một nghìn bước, tám trăm bước, năm trăm bước.

Đến cự ly năm trăm bước với con đường, đột nhiên một tiếng hô vang lên. Toàn bộ Hắc đà vệ đều dừng lại, lấy Sóc Nguyệt Thiết Thai cung phía sau lưng xuống, trong nháy mắt đã kéo cung. “ Phóng!” Theo hơn mười tiếng quát vang, dây cung được làm từ gân cốt của cự mãng mạng mẽ rung lên, nhất thời tiễn pháp bắn ra che phủ đầy trời.

Tên bắn hàng loạt!

Trên trăm tên Hắc đà vệ, mỗi người trong nháy mắt đều bắn ra không dưới mười tên. Trên trăm người cùng bắn, tên bắn ra so với hơn nghìn tên cung thủ bình thường cùng bắn còn dày đặc hơn, mạnh mẽ hơn.

Thiết Thai trường cung trong tay Hắc đà vệ, tầm bắn tám trăm bước, nhưng năm trăm bước là cự ly có lực sát thương lớn nhất.

Mà những mũi tên bắn ra trong nháy mắt này đều có màu đen thui, tất cả đều là phá ma tiễn.

Những mũi tiễn bay trong không trung với tốc độ không thua gì phi kiếm bình thường, nhanh đến mức phát ra tiếng xé gió sắc nhọn.

Xa xa nhìn lại, trong nháy mắt cả bầu trời giống như bị phủ bởi hắc vụ, nhanh chóng co rút về phía con đường lớn.

Mục tiêu của hơn một nghìn phá ma tiễn không ngờ lại là một trà lâu trên con đường. Phía trước trà lâu này có một lá cờ nhỏ, phía nam mặt tiền của cửa hàng có mở ba bốn chỗ ngồi, cửa lớn bằng gỗ mộc tầm thường đang đóng chặt. Hiển nhiên, cửa hàng này hôm nay còn chưa khai trương buôn bán.

“ Phốc, phốc, phốc, phốc, ...” Trong chốc lát từng âm thanh xuyên phá vang lên, hơn một nghìn phá ma tiễn xuyên thủng ngôi trà lâu, nhất thời khiến cho nó xuất hiện hơn nghìn lỗ. Nhưng không ngờ ngôi trà lâu lại chưa sập, phía đông mặt trời mọc lên tản phát ra từng tia sáng lọt qua từng lỗ hổng, tạo ra cảnh tượng tráng lệ.

Chỗ ngồi trên trà lâu này đã bị thủng lỗ chỗ nhưng vẫn không sập, đừng nói bên trong có người, ngay cả là một con chó, một con thỏ, trên thân cũng bị xuyên thủng mấy lỗ.

“ Ta không động tới người, hà cớ gì phải phạm ta, bức ta.”

Bỗng dưng lúc này vang lên tiếng nói già nua từ trong trà lâu vọng ra, tiếng nói truyền ra như một lời than thở.

Tiếng nói vang lên mang theo ánh sáng rực rỡ từ trong trà lâu bùng nổ, trong nháy mắt ánh sáng đã chói mắt hơn mấy lần.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

14-12-2012, 10:49 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

48. Chương 47: Đại Uy Đức Kim Cương.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Trong chớp mắt đó, sau đầu của hơn trăm tên Hắc đà vệ đồng loạt bắn ra một làn sương máu.

Ánh sáng bắn ra từ các lỗ thủng của trà lâu này lại không phải là ánh mặt trời, mà là những mũi phá ma tiễn. Người trong trà lâu không bị hơn một nghìn phá ma tiễn bắn chết, ngược lại không biết còn dùng thủ

pháp gì còn bẻ gãy đầu mũi tên, thoáng cái đã bắn ra ngoài qua mấy lỗ thủng lúc trước. Hơn nữa, những mũi tên này bắn ra lực lượng cùng tốc độ đều kinh khủng, so với do Thiết Thai cung bắn ra còn mạnh mẽ hơn rất nhiều. Trên trăm Hắc đà vệ không có một ai kịp phản ứng, trong nháy mắt đã bị giết chết.

“ Nghiệp Triệu Nam” vừa mới thể hiện thủ đoạn, những người Câu Ly đạo vừa mới giết Trương Đại tiên sinh đều biến sắc. Đúng lúc này, một thanh âm đơn giản tựa như nhân sinh vang lên, dường như mây trắng nhàn nhạt phiêu bạt trên không trung, làm cho người ta không rõ phương hướng. “ Người xuất thủ tàn nhẫn, trong nháy mắt đã cướp đi sinh mạng của hơn trăm người, còn muốn làm bộ làm tịch?”

“ Người kính ta một tấc, ta kính người một thước, người khinh ta một thước, ta khinh người một trượng. Người tu luyện chính là Đạo tạng chân nguyên diệu yếu, hẳn là đệ tử Trác Trầm Đạo của Huyền Viên. Phía tây mơ hồ có kim cương kiếm khí, hẳn là Đường Khanh Tương, đệ tử của Vãn Thiên. Hai người các người vì ta mà đến, nếu ta và các người động thủ, những người này tuy đều là binh sĩ nhưng đến lúc đó ta cũng phải phân tâm để đối phó. Phá ma tiền này, ta chỉ có thể phé đi trước.” Trong trà lâu vang lên thanh âm chậm rãi, mơ hồ toát lên vẻ thê lương cùng với bất đắc dĩ.

Thanh âm phiêu hốt trên không trung chợt dừng lại, dường như đang lo lắng cái gì đó. Sau một lát, mới từ từ lên tiếng: “ Nghiệp Triệu Nam! Tu vi của ngươi rất cao nhưng ngươi cũng biết, Côn Lôn ta hiệu lệnh thiên hạ, với lực của một mình ngươi căn bản không thể đối địch với chúng ta. Niệm tình tu vi của ngươi, chỉ cần ngươi nói ra nơi ở của đệ tử Nguyên Thiên Y, chúng ta liền buông tay để ngươi rời đi.”

“Côn Lôn các người hẳn là biết La Phù có truyền thừa rồi sao? Các người muốn loại bỏ hẳn? Hành động tuyệt tình, nhẫn tâm, đây có vẻ không hợp với Côn Lôn đứng đầu chính đạo, hạo nhiên chính khí a.”

“ Tâm ý ngươi đã quyết, chúng ta cũng không nhiều lời.”

Theo thanh âm phiêu hốt bất định vang lên, bốn phương tám hướng trên bầu trời liền hiện lên bốn bóng người.

Lúc bốn người này hiện lên, người của Vương Hưng Ký đang giục ngựa chạy về phía thành tây, nhìn lên bầu trời thoáng biến sắc. Bầu trời phía trên con đường lớn tụ thành một đám mây, biến thành một hình dạng như cái phễu.

“ Nghiệp Triệu Nam, ngươi còn không phát hiện ra, chúng ta còn có thêm hai người nữa.”

Phía đông bầu trời hiện lên một người thanh niên mặc áo bào lam sắc, mi mục như vẽ, ngũ quan như ngọc, người này vừa hiện lên đã cất tiếng nói lạnh lùng. Trong lúc nói những lời này, trong con người hắn tựa hồ lóe lên một đạo thiểm điện, tựa như con người hắn là một thể giới trống không, tạo cảm giác rất huyền diệu.

Mà ngay lúc trong con người hắn chợt lóe lên tia thiểm điện, một tiếng nổ ầm ầm vang lên, một đạo lôi quang tử sắc đánh xuống trà lâu.

“ Ta cũng đến đây...” Cùng lúc đó, phía tây cũng hiện lên một gã đầu đà béo mập mặc áo cà sa hoàng sắc, đầu đội kim quang, niệm một tiếng Phạn. Đám mây đã ngưng tụ thành hình dạng cái phễu chợt co rút lại, tạo thành một cái ma trảo thật lớn với từng móng tay bén nhọn, hòa cùng với lôi quang tử sắc ầm ầm đánh xuống.

Hiện lên ở phía nam là một người mặc hoàng sam, quần khăn lông trên đầu. Đó là một thanh niên có dáng dấp văn sĩ, diện mục như ngọc, nhìn qua chừng hai mươi tuổi. Nhưng hắn có thể không mượn trợ lực từ pháp bảo mà đứng thẳng trong hư không, hiển nhiên là một cao thủ tu hành thuật trú nhan. Thấy thanh niên kia cùng với đầu đà béo mập đã xuất thủ, hắn liền phát tay, ngay lập tức hiện lên một cự vồng bao trùm phương viên mười dặm, chụp tới trà lâu.

Những sợi dây kết thành cự vồng như những ngón tay, khoảng cách giữa các nút vồng khoảng cỡ lòng bàn tay. Hơn nữa, mỗi một sợi dây đều có màu kim sắc, bốc lên hỏa quang rùng rợn.

Trong mắt thanh niên ở phía đông tựa hồ lóe lên thiểm điện kia chính là người thống lĩnh lần hành động này, là một trong các đệ tử của Côn Lôn thập đại kim tiên. Mà đầu đà mặc áo cà sa hoàng sắc kia là trụ trì Đại Đồng tự, Bất Nhạ thiên sư.

Vừa nhìn thấy hai người xuất thủ, toàn bộ người Câu Ly đạo ở đây đều biến sắc. Đến lúc này, họ đã hiểu được mình căn bản chỉ là những con tốt thí được phái đi để thăm dò trước khi họ hành động.

Mà nhìn thấy cự vồng kia đang hạ xuống, hai gã nam tử mặc hoa phục cầm hắc kỳ sắc mặt cũng trở nên trắng bệch, điên cuồng chạy ra bên ngoài.

Bởi vì bọn họ từ cự vồng đã nhìn ra, nam tử có dáng dấp văn sĩ kia là chủ giáo của Kiền Nguyên cung, Cung Ly chân nhân. Cự vồng kia có tên Kiền thiên kim chu hỏa linh vồng, pháp bảo chấn giáo của Kiền Nguyên cung cấp bậc địa tiên,

Kiền thiên kim chu hỏa linh vồng được luyện chế từ tơ do kim chu đã ngưng kết ra nguyên châu nhỏ ra. Khai sơn tổ sư của Kiền Nguyên cung vì pháp bảo này đã bỏ ra rất nhiều công sức. Qua ba đời đại chủ giáo, rồi tới đời sư phụ của Cung Ly chân nhân là Xích My chân nhân mới hoàn thành. Xích My chân nhân tu thành pháp quyết Tam dương chân hỏa, đã phát hiện ra pháp bảo này không chống lại tam dương chân hỏa mà trời sinh đã có tính dung hợp, hấp thu đặc tính của tam dương chân hỏa. Vì vậy Xích My chân nhân liền dùng tam dương chân hỏa ngày ngày luyện hóa, cuối cùng mới hình thành nên pháp bảo cấp địa tiên này.

Pháp bảo bằng tơ nhện này cực kỳ kiên cường dẻo dai, thần binh lợi khí cũng khó chặt đứt. Nhất là một khi đã bị nó cuốn lấy thì rất khó giãy thoát. Hơn nữa, nó còn có thêm uy lực của tam dương chân hỏa.

Câu Ly đạo cũng chỉ là một môn phái nhỏ giống như phái Vương Ốc. Nếu như không có Côn Lôn sai khiến, cũng không dám tùy tiện diệt trừ một đệ tử của phái Vương Ốc. Hai gã nam tử mặc hoa phục cầm hắc kỳ kém quá xa so với Kiền thiên kim chu hỏa linh vồng. Cửa thành cháy như cá trong chậu, hiện tại Kiền thiên chu hỏa linh vồng cùng với Cung Ly chân nhân tâm ý tương thông, tùy ý có thể điều khiển chu vồng. Nếu như cự vồng này bao phủ phương viên hơn mười dặm xung quanh, chỉ cần là uy năng của tam dương chân hỏa cũng đủ để thiêu chết bọn họ đến hình thần tiêu diệt.

Đại Đồng tự, Kiền Nguyên cung đều là đại phái nổi danh trong giới tu đạo.

Hiện tại đã có hai nhân vật là chủ giáo của một đại phái xuất thủ, hơn nữa còn điều động thêm Câu Ly đạo cùng với Hắc đà vệ trong quân đội của Hung, Khương để thăm dò trước, từ đó có thể nhìn ra quyền thế của Côn Lôn lớn đến mức nào.

“Bất Nhạc thiên sư cùng với Cung Ly chân nhân thật đã xuất đủ khí lực, không có lưu thủ. Dưới oai danh của Côn Lôn ta, bọn họ dám lưu thủ sao?”

Thấy Bất Nhạc thiên sư và Cung Ly chân nhân xuất thủ, trấn giữ phía bắc là Đường Khanh Tương mặc trường sam tử sắc (áo dài màu đỏ) nhất thời xuất hiện ý nghĩ này trong đầu.

Đường Khanh Tương là một trong những đệ tử của Côn Lôn thập đại kim tiên. Là cao thủ có thể đếm được trên đầu ngón tay dưới trướng của thập đại kim tiên, kiến thức tự nhiên bất phàm.

Lúc trước, Đường Khanh Tương chủ trì lần chặn giết, Trác Trầm Đạo này có chút lo lắng hai người bọn họ. Tuy rằng Côn Lôn yêu cầu hai người bọn họ nhưng sợ rằng bọn họ không xuất toàn lực. Tuy nhiên hiện tại cũng không cần phải lo lắng nữa.

Bất Nhạc thiên sư ra tay chính là Bất động minh vương ngộ, ngưng mây trôi hóa thành Tu La trảo, kết hợp với tu vi pháp thuật có uy lực mạnh mẽ, không hề kém với tử quang thần lôi do Trác Trầm Đạo phát ra. Nhưng trong ba người, lợi hại nhất là Cung Ly chân nhân có Kiền thiên kim chu hỏa linh vồng. Cung Ly chân nhân đã luyện hóa cự vồng này đến mức tâm ý tương thông, có thể tùy ý cải biến phương hướng trên không trung, linh hoạt giống như phi kiếm. Hơn nữa, cự vồng này có diện tích bao trùm cực lớn. Trong lòng Đường Khanh Tương tự đánh giá, cho dù là chính mình xuất toàn lực cũng chỉ có thể tự bảo vệ. Hoặc là không để ý đến bản thân, dùng kiếm nguyên giết địch, cùng với Cung Ly chân nhân lưỡng bại câu thương, chứ không thể chạy thoát.

“Tu vi ba người như vậy mà liên thủ, lại có những pháp bảo phối hợp tốt nhất trong tay, đương thời chỉ sợ không có mấy người có thể chạy thoát được.”

Đường Khanh Tương chứng kiến tất cả mà thầm nghĩ trong lòng.

“ Răng rắc...” một tiếng vang lên. Ngay lúc đó, cả tòa trà lâu đang lung lay sắp đổ cuối cùng đã vỡ tan thành hàng ngàn hàng vạn mảnh nhỏ bay tứ tán.

Tử quang thần lôi cùng với Bất động minh vương nộ ngưng ra Tu La trảo của Bất Nhạc thiền sư còn chưa hạ xuống đã tỏa ra uy áp vô tận, giống như một cự chùy vô hình đang giáng xuống. Chỗ ngồi trên trà lâu lập tức vỡ vụn, cuộn cuộn khí lãng toả ra xung quanh với chu vi rộng tới mấy trượng

Nhưng lúc hàng ngàn hàng vạn mảnh nhỏ vỡ tan ra bắn lên không trung rồi rơi xuống, bỗng nhiên toàn bộ lại bắn lên trên với tốc độ kinh người.

Trong nháy mắt, dường như có một cái gì đó lớn kinh người theo sự vỡ vụn của trà lâu mà xuất hiện.

Hàng ngàn hàng vạn mảnh gỗ vụn giống như những mũi tên sắc nhọn bắn lên trên, tiếp xúc với tử quang thần lôi đang hạ xuống nhất thời hóa thành tro tàn. Nhưng bốn cao thủ phân biệt trấn giữ bốn phương vị của trà lâu trong nháy mắt đã hoảng sợ biến sắc.

Thanh khí bắn ra, từ trong trà lâu đã vỡ tan bỗng nhiên xuất hiện một bóng hình khổng lồ. Đó là một pho tượng to lớn như đỉnh thiên lập địa.

Pho tượng tựa như một cự vật khổng lồ, làm cho người ta có cảm giác như đang đối mặt với một tòa cự sơn.

Chỉ thấy thanh khí lượn lờ xung quanh quái vật lớn thân cao trăm trượng, thân người đầu trâu, hai chân, mười hai cánh tay, tướng mạo phần nộ hung ác. Trên đầu là hai cái sừng lớn màu đen sắc nhọn tựa như hai ngọn tháp khổng lồ. Trước ngực nhô ra hai cánh tay, một cánh tay đang nắm một cái kim cương việt (cái búa kim cương) thật lớn, tay còn lại nắm một pho tượng trắng nằm một cái oản màu hồng, mười cánh tay còn lại đều kết thành các loại thủ ấn.

Bàn tay pho tượng trắng vung cái đại oản lên, đại oản màu hồng sắc đập vào tử lôi thần quang và Tu La trảo lập tức khiến cho chúng nát bấy, bạo phát ra từng ngọn lửa đỏ rực. Bàn tay còn lại cầm kim cương việt kéo lấy Kiền thiên kim chu hỏa linh võng. Kiền thiên kim chu hỏa linh võng cực kỳ kiên cường dẻo dai, không thể bị xé vỡ nhưng tối đa chỉ có thể bao lấy cánh tay to lớn của quái vật. Cung Ly chân nhân hoảng sợ biến sắc, tâm ý tự nhiên lưu chuyển, cự võng bạo xuất ra cuộn cuộn tam dương chân hỏa giống như núi lửa phun trào.

“ Xuy xuy!” Tam dương chân hỏa tỏa ra bám vào cái búa lớn phát ra âm thanh như dầu mỡ bám vào sắt thép. Nhưng trong nháy mắt, từ trên kim cương việt nhất thời phát ra lực kéo thật mạnh khiến cho nguyên thần của Cung Ly chân nhân chấn động.

Hắn cùng với Kiền thiên kim chu hỏa linh võng tâm ý tương thông, vậy mà bỗng nhiên bị cắt đứt liên hệ.

Pháp lực dao động như hủy thiên diệt địa, ầm ầm nổ tung.

“ Đại uy đức kim cương mật pháp! Là thân ngoại hóa thân của Đại uy đức kim cương!”

Bất Nhạc thiền sư trấn giữ phía tây giật mình hét lớn với vẻ không thể tin nổi, trong lúc nhất thời không thể tự chủ được mà vội vàng lui về phía sau. Lúc này lão căn bản không dám xuất thủ nữa.

Pho tượng bỗng nhiên xuất hiện là do tu tập mật tông của phật môn, Đại uy đức kim cương. Tu tới cảnh giới tối cao mới có thể hóa ra thân ngoại hóa thân, giống như thần tướng.

Ngay lúc Bất Nhạc thiền sư lui về phía sau, sự liên hệ giữa Cung Ly chân nhân và Kiền thiên kim chu hỏa linh võng cũng biến mất. Mười hai cánh tay cũng vung lên bao phủ lấy cự võng khiến cho nó liên biến mất vô ảnh vô tung.

Đồng thời hai cánh tay khác hướng về phía mặt đất chộp lại với nhau, đem một thân thể khô gầy giữ vào trong hai lòng bàn tay.

Tôn Trình đang ngồi xếp bằng, thấy cái thân thể như cây khô kia mặc áo choàng da thú, trang phục như lão nhân của tộc Miêu, trong lòng lập tức nghĩ đến lão Triệu Nam.

Thân ngoại hóa thân cao hơn trăm trượng vừa lúc giữ được thân thể kia, liền lao thẳng về phía Trác Trầm Đạo đang trấn giữ phía Đông, nhất thời làm cho Đường Khanh Tương đã tể ra kiếm quang kim sắc cảm thấy kinh ngạc. Bởi vì hắn vốn tưởng rằng Nghiệp Triệu Nam nhân lúc tinh thần Bất Nhạc thiền sư đang

đại loạn sẽ hướng tới phía đó để đột phá vòng vây. Không nghĩ tới, Nghiệp Triệu Nam lại làm trái ngược lại, hướng tới Trác Trầm Đạo là người mạnh nhất trong bốn người bọn họ mà phá vây.

“ Muốn trốn?”

Mắt thấy thân ngoại hóa thân kia như ma thần vọt tới, trong hai mắt của Trác Trầm Đạo thoáng cái đã tràn ngập tử sắc, dường như trong nháy mắt đã hóa thành hai viên bảo thạch chói mắt.

Khí lẫm bay ra, giống như nổ rộ ra một đóa liên hoa tử sắc.

Mấy nghìn tử quang thần lôi từ trên không trung hạ xuống, mỗi một cái lại ngưng tụ ra một kim trường trùy trên không trung kéo theo một cái đuôi lửa thật dài.

Tử lôi phá thần chùy!

Trác Trầm Đạo tu luyện Đạo tạng chân nguyên diệu yển, điểm lợi hại nhất đó là pháp do tâm sinh, tự thân hình thành một tiểu thế giới, ngoại giới chính là một đại thế giới. Chỉ cần tâm ý khẽ động, pháp quyết lập tức xuất hiện, tốc độ thi triển pháp quyết cực nhanh, gần như so với thi triển phi kiếm còn nhanh hơn. Tử lôi phá thần trùy này là một trong những pháp thuật có uy lực lớn nhất mà Trác Trầm Đạo có khả năng thi triển. Hầu như chỉ trong nháy mắt đã mất đi hơn phân nửa chân nguyên của hắn.

Đối với Tử lôi phá thần chùy, Trác Trầm Đạo cũng cực kỳ tự tin, nghĩ thầm mặc dù không đánh chết được thân ngoại hóa thân của Nghiệp Triệu Nam nhưng ít ra cũng có thể cuốn lấy hắn. Chỉ cần có thể cuốn được hắn, ba người lại một lần nữa liên thủ, Nghiệp Triệu Nam sẽ khó mà thoát được.

Nhưng bỗng nhiên y nhìn lại, mấy nghìn đạo tử sắc tạo thành tử lôi phá thần chùy dĩ nhiên lại thất bại toàn bộ.

Thanh khí lượn lờ bên ngoài thân thể cao trăm trượng, giống như thân ngoại hóa thân của Ma thần đột nhiên biến mất. Cùng lúc đó, nguyên bản đang được thân ngoại hóa thân bảo vệ trong lòng bàn tay, thân thể Nghiệp Triệu Nam giống như cây khô bỗng nhiên căng đầy lên, cả người phát ra từng đạo thanh quang, hai mắt bùng mở tỏa ra quang mang hổ phách rực rỡ.

Thời khắc này, Nghiệp Triệu Nam ban đầu còn giống như lão nhân gần đất xa trời, nếp nhăn trên mặt nhìn như vỏ cây sần sùi đã biến mất không thấy, nhìn qua đâu còn có chút già nua nào?

Trác Trầm Đạo chỉ cảm thấy ngực như nghẹn lại.

Từ khi tu đạo tới nay, hắn chưa bao giờ nghĩ tới thuật pháp lợi hại nhất của mình lại bị một đối thủ ngay cả nguyên thần cũng không gọi về, chỉ dùng thân ngoại hóa thân, hồi phục lại thủ đoạn của bản thân.

Tử lôi phá thần trùy rơi vào khoảng không, trong nháy mắt Nghiệp Triệu Nam đã hiện lên phía sau hắn.

“ Thư lập...” một tiếng xé gió sắc nhọn vang lên, một đạo kiếm hoa lam sắc chém vào Nghiệp Triệu Nam.

Đường Khanh Tương súc thể đã lâu, thấy tình huống không ổn rốt cuộc cũng phát kích.

Bản mạng kiếm nguyên!

Đạo lam sắc kiếm hoa không chất không hình, kiếm thai kiếm hồn cùng với chân nguyên bản thân đã hòa hợp một chỗ, là cảnh giới cao nhất của thuật phi kiếm, bản mạng kiếm nguyên.

Tuy rằng tu vi kiếm nguyên của y còn kém xa Văn Thiên ngày trước. Một khi bản mạng kiếm nguyên của Văn Thiên vừa xuất ra, ngay cả không gian cũng như bị xé rách, bốn phía đều bị uy thế làm cho nứt vỡ. Nhưng bản mạng kiếm nguyên dù sao cũng là bản mạng kiếm nguyên, một khi thi triển ra, cũng như đem toàn bộ chân nguyên cùng với uy lực của pháp bảo trong nháy mắt tụ thành một điểm rồi đánh ra, mỗi một kích đều là ngưng tụ toàn bộ uy lực.

Kiểm hoa này của Đường Khanh Tương dường như làm cho trời đất biến sắc.

Nhưng Nghiệp Triệu Nam căn bản không dừng lại, vẫn lao về phía trước, mấy trăm điểm hồng quan bắn về phía bản mạng kiếm quang đang truy kích của Đường Khanh Tương.

Mấy trăm điểm hồng quang này đều là phá ma tiễn.

“Thứ lập!” Không dừng lại một chút nào, Đường Khanh Tương cười nhạt một tiếng, bản mạng kiếm nguyên vẫn như trước phá không mà đi, mấy trăm mũi phá ma tiễn cách kiếm nguyên chỉ có cự ly mấy trượng đã nổ tung, vỡ thành bột phấn.

Một người tu luyện đã đạt đến cảnh giới bản mạng kiếm nguyên, đó chính là dẫn kiếm nhập thể, dùng chân nguyên bản thân cùng với thiên địa linh khí tầm bở rèn luyện hơn mười năm, tuy chỉ là kiếm thai nhưng không phải là thứ những mũi phá ma tiễn này có thể chống lại. Hơn nữa, bản mạng kiếm nguyên này lại ngưng tụ một thân bản mạng chân nguyên của Đường Khanh Tương.

Thế nhưng trong nháy mắt đôi mắt của Đường Khanh Tương đột nhiên co rút lại. Hắn đột nhiên phát hiện, trong mấy trăm đạo hồng quang lúc trước lại ẩn dấu một đạo kiếm quang lục sắc.

Trong nháy mắt đó, thân hình của Nghiệp Triệu Nam bỗng nhiên dừng lại, đạo lục sắc kiếm quang cũng chém liên tiếp ba lần lên kiếm nguyên của Đường Khanh Tương.

Đạo lục sắc kiếm quang xuất hiện vô thanh vô tức, không có dấu hiệu báo trước, liên tiếp chém lên kiếm nguyên của Đường Khanh Tương ba lần rồi bay trở lại. Thế nhưng Đường Khanh Tương giống như bị sét đánh, cả người chấn động,

“Phốc”. Đường Khanh Tương phun ra một ngụm máu bản mạng chân nguyên.

Bất Nhạc thiên sư và Cung Ly chân nhân vừa hồi phục lại tinh thần, chuẩn bị tiếp tục chặn giết lại nhất thời hoảng sợ.

Hai người đương nhiên cũng nhìn ra, Nghiệp Triệu Nam cũng phóng xuất ra một đạo kiếm quang.

Loại phi kiếm đối phi kiếm này không có bất kỳ kỹ xảo nào, chỉ là liều mạng so đấu tu vi.

Bản mạng kiếm nguyên là bí pháp thi triển phi kiếm đỉnh cao trên thế gian, thử hỏi trong những phi kiếm trên thiên hạ, làm gì có cái nào sánh được với uy lực của phi kiếm một khi đã hòa cùng với bản mạng chân nguyên mà tạo ra bản mạng kiếm nguyên?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

14-12-2012, 10:49 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

49. Chương 48: Ân Uy.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Bất Nhạc thiên sư và Cung Ly chân nhân đều là tông sư một phái, kiến thức sâu dày. Thế nhưng từ khi tu đạo đến giờ cũng chỉ gặp được bản mạng kiếm nguyên ở trên người Đường Khanh Tương.

Bản mạng kiếm nguyên là đem pháp bảo và chân nguyên bản thân hoàn toàn kết hợp một chỗ, không để ý đến gì khác, chỉ thuần túy là truy cầu lực sát thương. Vừa thấy Đường Khanh Tương dùng bản mạng kiếm nguyên, Bất Nhạc và Cung Ly đều mừng rỡ. Tu vi của Đường Khanh Tương cũng tương đối cao, cho dù chính mình dùng pháp bảo lợi hại như Kiền thiên kim chu hỏa linh vồng mà đối mặt với Đường Khanh Tương cũng không chắc chắn có thể nguyên vẹn.

Thế nhưng Nghiệp Triệu Nam dùng phi kiếm ngạnh kháng với bản mạng kiếm nguyên lại khiến cho Đường Khanh Tương ngay cả nguyên thần cũng bị thương nặng phun ra bản mạng máu huyết thì tu vi như thế nào chứ?

“Thiên đô minh hà.”

Đường Khanh Tương phun ra một ngụm máu huyết, sắc mặt tái nhợt, không thể tiếp tục khống chế đạo pháp ngự không liền rơi xuống.

Từ trên phi kiếm tỏa ra ly hỏa khí cực kỳ tinh thuần, Đường Khanh Tương biết được chuỗi phi kiếm này của Nghiệp Triệu Nam là do La thần tướng ngày trước dùng để thử Nguyên Thiên Y, chính là Thiên Đô Minh Hà kiếm.

Thiên Đô Minh Hà kiếm chính là phi kiếm nổi danh vào mấy trăm năm trước khi ma đạo quyết chiến. Sau thi Thanh Thành chứng giáo Lý Phù Đồ vẫn lạc thì không còn thấy nữa. Nói về phẩm chất bản thân kiếm thai thì so với kiếm nguyên của Đường Khanh Tương còn tốt hơn vài phần. Thế nhưng sau khi ngạnh kháng, Đường Khanh Tương nhận ra được, đạo kiếm quang của Nghiệp Triệu Nam mới tới giai đoạn dẫn kiếm nhập thể, còn một bước nữa mới thành bản mạng kiếm nguyên.

Giai đoạn dẫn kiếm nhập thể là dùng chân nguyên bản thân cùng với thiên địa linh khí rèn luyện phi kiếm. Dựa vào nguyên thần cùng với chân nguyên, lúc đối địch có thể tăng thêm ba bốn phần uy lực của phi kiếm.

Nhưng dưới tình huống như vậy Đường Khanh Tương trong nháy mắt lại bị thương nặng.

Nếu như Nghiệp Triệu Nam tu thành bản mạng kiếm nguyên, đến lúc đó bản mạng kiếm nguyên của Đường Khanh Tương còn lâu mới là địch thủ được.

Lúc này, sắc mặt Đường Khanh Tương tái nhợt, không thể khống chế được lực lượng, phân nửa là bởi vì thương thế nhưng cũng một phần là do lòng tin bị dả kích nặng nề.

Con đường tu đạo phải có tâm tính kiên định, có ý niệm tin tưởng vững chắc. Tu luyện kiếm nguyên phải có niềm tin chắc chắn vào sự vô kiên bất tồi, không gì không phá được của nó, lúc đó mới có thể phát huy ra uy lực của bản mạng kiếm nguyên. Trong lúc Đường Khanh Tương bị phá kiếm, lòng tin lung lay, tâm thần trong nháy mắt cũng bị đánh tan, mới không thể khống chế được lực lượng.

Vấn Thiên bế quan hơn mười năm, khổ tu vô thượng kiếm ý. Sau khi cùng với Nguyên Thiên Y đánh một trận liên bị dả kích lòng tin, uy lực bản mạng kiếm nguyên của hắn liền giảm xuống ít nhất một cấp cũng là vì nguyên nhân này.

Tử lôi phá thần chùy của Trác Trầm Đạo bị một kích thất bại, bản mạng kiếm nguyên của Đường Khanh Tương cũng không thể ngăn cản Nghiệp Triệu Nam. Chỉ trong nháy mắt đó, thân thể của Nghiệp Triệu Nam đã ở cách xa hơn mười dặm.

“Không nên!”

Trác Trầm Đạo biến sắc, đang định đuổi theo thì đột nhiên một âm thanh trầm vang cuộn cuộn từ phương xa vọng đến.

“Hả, là Kỳ Liên sư huynh.”

Nghe thấy thanh âm, Trác Trầm Đạo lập tức đứng yên, hơi cúi đầu.

“Hắn thi triển chính là cực quang độn pháp, phi độn càng lúc càng nhanh. Ngay từ đầu mà ngăn không được thì hiện tại muốn đuổi theo cũng không kịp rồi.”

“Không ngờ chỉ là nô bộc của La Phù mà đã có tu vi như vậy.”

“Bất quá, hắn còn chưa tu thành thân ngoại hóa thân, vì đột phá vòng vây mà thi pháp, lại dùng nguyên thần phi kiếm liều mạng cùng với bản mạng kiếm nguyên của Đường sư đệ nên bản thân hắn đã bị trọng thương, tuy rằng đào thoát nhưng cũng không chạy được xa lắm đâu.”

Mấy lời vừa nói xong, một đạo thân ảnh cũng từ phương xa bay vút đến.

Tốc độ của đạo thân ảnh này giống như di động nháy mắt trong hư không. Chỉ qua vài hô hấp đã vượt qua khoảng cách vài trăm dặm, xuất hiện trước mặt mọi người.

Người này mặc một bộ quần áo thô nhìn rất bình thường, nhưng trên người mơ hồ toát ra khí chất sát phạt lạnh thấu xương mà chỉ có trên những tướng soái thân kinh bách chiến. Đây là khí chất chỉ có trên mình những vương giả đã thống suất hơn mười vạn nhân mã chinh chiến tứ phương.

Chỉ có khí tức này cũng làm cho người ta biết được người này tâm vững vàng, ngoại vật không thể ảnh hưởng đến.

“ Kỳ Liên sư huynh”. Đường Khanh Tương đứng thẳng trên con đường đã thành phế tích, nhìn thấy người này cũng vội cúi đầu xuống.

Người này là một trong tứ đại đệ tử thân truyền của Hoàng Vô Thần. Hiện tại trong những người đồng lứa của Côn Lôn như Trác Trầm Đạo, Đường Khanh Tương, tu vi người này có thể nói là cao nhất, tên là Kỳ Liên Liên Thành.

Hắn là Kỳ Liên Liên Thành, là đệ tử thân truyền của Hoàng Vô Thần? Có người nói hắn là đệ tử được tín nhiệm cũng như yêu thích nhất của Hoàng Vô Thần. Vị trí chưởng giáo Côn Lôn rất có thể truyền cho hắn, tu vi của hắn rất cao thâm...”

Đứng từ rất xa nhìn Kỳ Liên Liên Thành, sắc mặt Bất Nhạc thiền sư và Cung Ly chân nhân như vừa trải qua một trận chiến chật vật. Lúc này còn cách Kỳ Liên Liên Thành hơn trăm dặm, nhưng chỉ bị ảnh hưởng của hắn đảo qua, hai người đã cảm thấy mình như không còn bí mật gì trước mắt hắn. Tất cả tu vi, nhược điểm tựa như chỉ bị hắn liếc mắt là nhìn thấu.

“ Chỉ là đệ tử thân truyền đã có tu vi như vậy. Không biết chưởng giáo Côn Lôn Hoàng Vô Thần đã đạt tới tu vi gì rồi? Độ kiếp chân tiên sao?”

Bất Nhạc thiền sư và Cung Ly chân nhân đều là chưởng giáo của một phái, trong giới tu đạo cũng coi như là một nhân vật tông sư. Thế nhưng nhìn thấy tu vi của Nghiệp Triệu Nam và Kỳ Liên Liên Thành, bọn họ càng rõ ràng đạo lý nhân ngoại hữu nhân. Trong lòng cũng dâng lên sự bất lực, không dám có chút làm trái ý với phái Côn Lôn.

“ Đường sư đệ, người đã thụ thương rồi, cứ tới sơn môn Câu Ly đạo trước đi, ba ngày nữa trở lại hội họp cùng ta.”

“ Nghiệp Triệu Nam nhất định đào tẩu tới Bắc Câu châu. Với thương thế của hắn, cực quang độn pháp chỉ có thể chạy trốn đến đó thôi. Trác sư đệ, người đi về tìm Bắc Minh sư đệ, bảo hắn sử dụng Linh Quang Dược không pháp đi tới Bắc mang, nhờ Phái Bắc Mang cùng với Câu Trần Thiên Đạo phái cao thủ hiệp trợ chặn giết.”

“ Bất Nhạc thiền sư, chuyện này người cũng đã xuất lực nhiều, viên Kim bồ đàn này đối với việc tu luyện Phật hiệu của người có chút tác dụng, người nhận lấy đi.”

“ Cung Ly chân nhân, ta cũng không ngờ Nghiệp Triệu Nam lại có tu vi như vậy, khiến cho Kiền Nguyên cung của người mất đi chí bảo trấn phái. Kiền thiên kim chu hỏa linh vồng là pháp bảo khó có được, Côn Lôn ta cũng không có cách bồi thường. Ta có một đạo bí quyết gọi là Kim dịch lưu đan, đối với đạo pháp của Kiền Nguyên cung người có chút ích lợi, bổ sung những chỗ thiếu sót.”

Kỳ Liên Liên Thành tới trước mặt bốn người, lần lượt nói với từng người.

“ Kim bồ đàn.”

“ Bí quyết Kim dịch lưu đan.”

Vừa nghe được lời nói của Kỳ Liên Liên Thành, Bất Nhạc thiền sư và Cung Ly thiền sư đều hít sâu một hơi, trong mắt không kìm chế được lửa nóng. Cả hai vội vàng cúi đầu thi lễ với Kỳ Liên Liên Thành.

Kim bồ đàn là một trong những linh đan của Phật môn Hiển tông, tương truyền là do Hiển tông Lạt Ma dùng Kim bồ đề nghìn năm luyện chế ra, dùng Phật hiệu gia trì. Không những có khả năng đề cao tu vi, còn có thể dùng lúc đột phá bình cảnh, trấn định thần hồn, tăng năng lực chống đỡ ảo ảnh. Bất Nhạc thiền sư tu luyện chính là pháp quyết Phật hiệu, tu hành rất dễ bị tâm ma làm ảnh hưởng. Một viên Kim bồ đàn này đối với Bất Nhạc thiền sư có thể nói là vật khả ngộ bất khả cầu.

Mà đạo pháp lợi hại nhất Kiền Nguyên cung chính là bí quyết Tam dương chân hỏa do sư phụ Cung Ly chân nhân là Xích My chân nhân truyền xuống. Nhưng bí quyết Tam dương chân hỏa chú trọng nhất là uy lực, không có tác dụng dưỡng sinh. Đó là nguyên nhân Xích My chân nhân tuy rằng tu vi cao tuyệt, nhưng cũng chỉ sống hơn một trăm năm mươi tuổi. Pháp quyết này tu đến mức cao thâm, động tay động chân là có thể tiêu diệt địch thủ, nhưng so sánh với ba trăm năm thọ nguyên, bộ công pháp này lại có thiếu sót thật lớn. Hiện tại, Cung Ly chân nhân tu luyện bí quyết Tam dương chân hỏa, nhưng cùng đồng thời cũng phải

tu một môn đạo pháp dưỡng sinh. Bí quyết Kim dịch lưu đan này chính là một môn đạo pháp dưỡng sinh thượng giai. Có thể nói một môn đạo pháp này đối với Kiền Nguyên cung về mặt ý nghĩa cũng không thua gì Kiền thiên kim chu hỏa linh vông.

Vì vậy, hai người đều rất thành tâm tạ lễ.

“ Hai vị không cần phải khách khí, ta còn có một yêu cầu hơi quá đáng một chút.” Kỳ Liên Liên Thành cũng chấp tay đáp lễ rồi chậm rãi nói. “ Mấy ngày trước từng yêu cầu phái Đại La tương trợ, nếu có Đại La phái và Truy Tinh Lạc Nguyệt cung ở đây, Nghiệp Triệu Nam muốn thoát đi lại càng khó. Nhưng Phái Đại La không thấy có người tới, chắc là niệm tình cũ của Nguyên Thiên Y. Nguyên Thiên Y dám phạm đến Côn Lôn ta, Phái Đại La cũng là địch với Côn Lôn. Ta chủ yếu là truy kích Nghiệp Triệu Nam, không thể chú ý tới. Mời Bất Nhạc thiên sư và Cung Ly chân nhân giúp ta đối phó với người của Phái Đại La.”

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

14-12-2012, 10:50 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

50. Chương 49: Nghịch Thiên Sửa Vận, Xao Động Liền Lĩnh.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Bất Nhạc thiên sư và Cung Ly chân nhân liếc mắt nhìn nhau, đồng thời gật đầu.

Hai người làm sao có thể không gật đầu. Trác Trầm Đạo chỉ có thể quyết định sinh tử của một người, nhưng Kỳ Liên Liên Thành có thể chỉ một lời liền có thể diệt được cả một môn phái. Nhìn cách làm của hắn, đều có cả ân, uy. Loại sát phạt lạnh thấu xương này, bản tâm lại kiên định khiến Bất Nhạc thiên sư cùng với Cung Ly chân nhân đều đổ mồ hôi lạnh trên lưng.

Nếu mà cự tuyệt, có khả năng gặp tai ương diệt môn. Không chỉ có Phái Đại La, mà ngay cả Đại Đồng tự và Kiền Nguyên cung cũng khó mà thoát.

Trác Trầm Đạo, Đường Khanh Tương, Bất Nhạc thiên sư và Cung Ly chân nhân mỗi người đều linh mệnh rời đi. Ngay cả Trác Trầm Đạo và Đường Khanh Tương khi đối mặt với Kỳ Liên Liên Thành cũng không khỏi có cảm giác áp bách rất khó chịu.

Toàn bộ con đường lớn sau một hồi đại chiến kinh thiên đã hóa thành phế tích. Lúc này trong khoảng không vắng vẻ chỉ còn lại một người là Kỳ Liên Liên Thành.

“ Giao đan này quả nhiên là thiên địa chí bảo. Không những làm cho tu vi ta tiến nhanh, hơn mười ngày đã tu được nguyên anh, còn phát ra được khí tức hoàng giả giao long, tỏa ra uy áp tự nhiên.”

Một đạo hồng quang mà mắt thường khó có thể thấy liên tục chớp lóe trong mắt của Kỳ Liên Liên Thành.

Đây là nội nguyên của giao long, nhưng còn chưa được Kỳ Liên Liên Thành luyện hóa.

Kỳ Liên Liên Thành nhận được mệnh lệnh của Hoàng Vô Thần, thống lĩnh hơn phân nửa đệ tử lịch lãm bên ngoài của Côn Lôn tham gia đợt chặn giết lần này, cùng lúc toàn lực luyện hóa giao đan mà Hoàng Vô Thần cho hắn. Nếu không phải hắn dùng đạo thuật mà cảm ứng được trận chiến này, kinh ngạc phát hiện ra tu vi của Nghiệp Triệu Nam đã tiến đến mức như vậy, hắn mới xuất quan. Nếu không mấy ngày nữa, hắn đã tu thành nguyên anh, trở thành người tu thành nguyên anh sớm nhất trong mấy trăm năm qua của Côn Lôn.

Có được tiến cảnh nhanh như vậy, nguyên nhân chính yếu là bản tâm vững vàng của hắn.

Thế nhưng sau khi bốn người Trác Trầm Đạo rời khỏi, nhìn về phương hướng Nghiệp Triệu Nam biến mất, trong tích tắc ánh mắt hắn hiện lên vẻ mê man.

“ Nếu không phải chúng ta gây thương tích cho hân, hân là hân có thể tu thành thân ngoại hóa thân Đại uy đức kim cương chân chính.”

“ Một người lại tu phật hiệu, mà còn tu tới tình trạng như vậy, hóa ra được thân ngoại hóa thân Đại uy đức kim cương. Nhận định của ta rốt cuộc là đúng hay là sai nhỉ?”

Thế nhưng một tia mê man chỉ xuất hiện trong nháy mắt rồi lập tức biến mất.

Nhân thần của hân liền tràn ngập sát khí lạnh thấu xương. Bản tâm lại trở về kiên định, không có bất luận nghi ngờ hay tạp niệm gì nữa.

“ Lời dạy của sư tôn, tất là đại đạo.”

“ Phốc” một thanh âm nhỏ vang lên, một quả dưa rơi xuống trên bờ cát trắng.

Một thân ảnh thon dài chậm rãi đi lên bờ cát, cúi xuống nhặt quả dưa vừa rơi xuống.

Người này mặc trường bào màu vàng, vạt áo trường bào được đính một loại ngọc thạch màu trắng sữa. Toàn thân người đó tỏa ra một khí chất đỉnh thiên lập địa, khí phách duy ngã độc tôn.

Người này đi ra từ trong trung tâm của chín vòng xoáy Côn Lôn tới hòn đảo bên ngoài, nhẹ nhàng nhặt lên quả dưa vừa rơi, chính là người có quyền thế tối cao trong thiên hạ, chủ giáo Côn Lôn Hoàng Vô Thần.

Khác với cảnh giới thiên nhân hợp nhất của Nguyên Thiên Y, Hoàng Vô Thần lẳng lặng đứng đó, làm cho người ta có một loại cảm giác vô thần vô ngã. Đây là cảnh giới ta chính là thần, thể gian chính là ta.

Nhưng lúc này, dưới ánh tà dương, hai mắt hân nhắm chặt, lông mày khẽ cử động, tựa hồ như toàn bộ tâm thần đều đặt vào quả dưa này.

“ Huống Vô Tâm sư đệ, ngươi còn nhớ rõ không. Lúc đầu khi chúng ta mới gia nhập Côn Lôn, mỗi buổi chiều hoàng hôn chúng ta đều đến trên bờ cát này, cùng nhau nhặt từng trái dưa?”

Lúc này, người có quyền thế nhất trong thiên hạ, đang đứng đây nhớ lại những ngày đầu khi mới gia nhập làm đệ tử của Côn Lôn.

“ Đương nhiên nhớ kỹ. Ta còn nhớ rõ, ngươi cùng với Vãn Thiên đánh cuộc, xem đêm nay có trái dưa nào rơi xuống. Kết quả buổi tối ngươi len lén bò lên, hái toàn bộ trái dưa trên cây. Điều đó khiến cho ban đêm không có trái dưa nào rơi xuống, làm cho Vãn Thiên thua, phiền muộn mất mấy ngày.” Nam tử mặc trường bào màu vàng, trong mắt có quang mang bảy màu mờ mờ ảo ảo lưu động, gật đầu nói.

Nam tử mặc trường bào màu vàng này khi Nguyên Thiên Y đại chiến với Côn Lôn thì đang ở tầng thứ sáu trong chín tầng đảo, chủ trì chu tước huyền đàn, suất lĩnh bốn mươi chín đệ tử của Côn Lôn luyện chế pháp bảo trong bảy tuần. Hân chính là một trong thập đại kim tiên của Côn Lôn, Huống Vô Tâm.

“ Huống Vô Tâm sư đệ, tu vi của ngươi hình như có chút tịnh tiến.” Nghe được Huống Vô Tâm trả lời, Hoàng Vô Thần lẳng lặng nói. “ Lúc chúng ta vui cười chơi đùa trên bờ cát này, chỉ sợ ngươi cũng không nghĩ tới, chúng ta lại có được tu vi như ngày hôm nay.”

“ Tâm tính của hài đồng, làm sao có thể nghĩ xa như vậy.” Huống Vô Tâm cười cười nói.

“ Tế luyện Hư không sinh tử tác đã mất của ngươi ba mươi năm thời gian. Không nghĩ tới mất những ba mươi năm thời gian, cản trở tiến cảnh của ngươi.” Hoàng Vô Thần chậm rãi nói. “ Nhưng sư đệ ngươi tu luyện là âm dương sinh tử đạo, có thể nhìn thấu sinh tử, hân là rõ ràng hơn ta về số mệnh thiên hạ biến chuyển, sự suy bại của Côn Lôn ta. Nếu không thể làm suy yếu số mệnh yêu đạo, ma đạo, sẽ có biến cố rất lớn.”

“ Sư huynh muốn ta nhập thế, nghịch chuyển số mệnh của yêu đạo, ma đạo sao?” Huống Vô Tâm nhìn Hoàng Vô Thần nói.

“ Kỳ Liên Liên Thành đã đưa người đi chặn giết Nghiệp Triệu Nam cùng với truyền nhân của La Phù. Nhưng trăm năm nay, tu vi của cao thủ yêu đạo, ma đạo ẩn núp cũng đã ra ngoài dự liệu của ta, e rằng hân cũng không trấn áp được. Điều này rất bất lợi với thiên hạ. Yêu đạo, ma đạo cũng mưu đồ gây rối Côn Lôn ta, sư đệ nên diệt trừ chúng đi.”

“Được.” Huống Vô Tâm cũng không nói nhiều, chỉ cười nói. “Năm mươi năm nay ta cũng chưa ra khỏi Côn Lôn, hôm nay nhập thể cũng muốn xem thiên hạ nhiều năm như vậy rồi có biến chuyển gì không.”

“Hoàng Vô Thần! Tu vi Vô sắc định đại hoa luân của huynh so với ta vẫn cao mình hơn một chút.”

Trên bờ cát trắng trải trắng xóa, Huống Vô Tâm đứng một mình, lẳng lặng nhìn một quả dưa trong tay. Ba đạo ánh sáng bảy màu từ trong mắt hắt bắn về phía quả dưa. Hai đạo ánh sáng phía trước tiếp xúc với quả dưa hóa thành hai đạo sóng gợn có hai màu đen trắng, làm tan biến hai đạo ánh sáng bảy màu. Cho đến đạo ánh sáng thứ ba bắn tới trên cây dưa vang lên thanh âm xuyên thấu, phá ra một lỗ thủng to.

Âm Dương sinh tử đạo của Huống Vô Tâm đối đầu với Vô sắc định đại hoa luân của Hoàng Vô Thần.

Lúc đó, Hoàng Vô Thần cùng với nhóm sư huynh đệ Huống Vô Tâm ở trên bờ cát, không chỉ đơn giản là nhặt từng trái dưa. Mỗi lần đều có thói quen lập một chút cấm chế trên quả dưa, thử một chút tu vi tiến cảnh của nhau. Hiện tại, Hoàng Vô Thần lập lại tình cảnh lúc trước, cùng chơi trò chơi ngày xưa với Huống Vô Tâm.

Thử một lần Huống Vô Tâm liền biết, tu vi của mình so với Hoàng Vô Thần còn yếu kém hơn vài phần.

“Nguyên Thiên Y vừa đi, Cửu Bạt bị thương nặng, ngay cả nguyên anh cũng bị hủy. Xem ra trong thiên hạ, nếu đơn đả độc đấu người đã không còn đối thủ nữa rồi.”

Những sinh linh, thực vật ở trong chín tầng của Côn Lôn đều được thiên địa linh khí cực kỳ nồng đậm tắm bổ. Trái dưa vừa bị phá vỡ một lỗ thủng, nhất thời liền tỏa ra một hương thơm ngọt ngào, cảm giác mát lạnh. Huống Vô Tâm vẫn giống như trước đây, cầm trái dưa ngửa cổ uống một ngụm. Một tiếng ‘răng rắc’ vang lên, trái dưa đã bị thủng một lỗ lúc hắt phá vỡ cấm chế của Hoàng Vô Thần, đã bị hóa thành bột mịn trong tay hắt.

“Người không hỏi Hư Không sinh tử tác của ta, cũng không hỏi ta muốn hay không, là muốn ta chủ động hoàn thành cho người sao.”

“Hoàng Vô Thần, người gặp ta ở đây, đề cập đến quá khứ, là muốn ta tức cảnh sinh tình, sợ ta không chịu nhập thể giúp người nghịch thiên sửa vận sao?”

Lúc Huống Vô Tâm đem trái dưa trong tay bóp thành bột phấn, trên mặt hắt chợt lóe lên một nụ cười âm lãnh.

“Hoàng Vô Thần, người sai rồi. Nếu ta không muốn thì sẽ không giúp người.”

Hai mắt của Huống Vô Tâm mơ hồ hiện lên ánh sáng bảy màu rồi bỗng nhiên biến thành một mảnh trống rỗng, giống như hư không thâm sâu.

“Chúng sư diệt nghe lệnh! Chương giáo có lệnh bắt đầu từ hôm nay, chỉ cần phát hiện ra bất luận người nào tu luyện ma đạo hoặc yêu vật, diệt trừ toàn bộ.”

“Cái gì? Sư thúc, không phân biệt, tất cả đều diệt trừ. Trong đó có những người chưa làm việc ác nào, đây không phải quá mức hà khắc sao?” Rất nhiều thanh âm kinh ngạc chất vấn vang lên.

Những thanh âm này cũng trực tiếp vang lên trong đầu Huống Vô Tâm.

Huống Vô Tâm tu luyện chính là âm dương sinh tử đạo. Đó chính là lấy thần câu thông với âm dương. Bất luận cự ly khoảng cách, muốn nói chuyện với người nào chỉ cần câu thông một ý niệm. Cho dù là một người thân thể đã diệt vong, chỉ cần thần hồn chưa tiêu tan, Huống Vô Tâm vẫn có thể dựa vào công pháp này mà nói chuyện, trực tiếp trao đổi được.

Nghe được những thanh âm này, Huống Vô Tâm phát ra một tiếng hừ lạnh.

“Các người thì biết cái gì. Số mệnh thiên hạ biến hóa, thời khắc cực kỳ nguy hiểm của Côn Lôn ta đã tới rồi. Ta với chương giáo vì nghịch thiên sửa mệnh mà cùng đưa ra quyết định này. Nếu như không làm như vậy, không đến trăm năm nữa, Côn Lôn ta sẽ không có khả năng tồn tại.”

“Cái gì.” Các đệ tử và Huống Vô Tâm thần niệm câu thông, nghe hắt nói liền chấn động một lúc, sau đó lại vang lên vô số thanh âm: “Đệ tử cần tuân pháp chỉ.”

“Hoàng Vô Thần.” Huống Vô Tâm thu hồi âm dương sinh tử đạo, trên mặt hiện lên nụ cười nhạt. “Công pháp của người, cảnh giới của người đều có thể nhìn ra được số mệnh thiên hạ chuyển biến. Nhưng người chỉ lo lắng không giữ được địa vị của Côn Lôn mà lại không nghĩ đến càng là thời loạn thế càng dễ xưng vương. Ta có thể nắm chắc được số mệnh thiên hạ nhưng vị tất sẽ thành toàn cho người.”

Thục Sơn, gió thu thổi nhẹ, từng phiến lá bay lượn.

Hiện giờ đang vào cuối thu, không khí mát mẻ, đúng là thời điểm tốt nhất để du ngoạn.

Hơn một nghìn ngọn núi của Thục Sơn, được bao phủ với đạo pháp tuyệt diệu huyền phù trên bầu trời giống như tiên cảnh. Chỉ cần nhìn những cảnh tượng trên những hòn núi này đã khiến tâm tình người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Thế nhưng lúc này Lạc Bắc một điểm tâm tình du sơn ngoạn thủy cũng không có.

“Sao lại như vậy?”

Lúc này, trong đầu Lạc Bắc vẫn chỉ quanh quẩn một câu hỏi.

Lúc này, đã qua ba tháng sau khi Lạc Bắc tu luyện Vọng niệm thiên trường sinh kinh rồi đột phá được đệ nhất trọng Luyện huyết hồng tương, khí huyết cả người như Trường Giang, Hoàng Hà, cảnh giới sinh sôi liên miên không dứt

Hiện tại trong bảy người, có tu vi tiến cảnh nhanh nhất là Thái Thục. Những lúc ngưng thần nội quan, có thể thấy được Đại đạo trực chỉ thúy hư quyết có từng tia thanh sắc khí lưu nhẹ nhẹ ngưng tụ thành dịch thể, đồng thời chậm rãi ngưng tụ thành một hạt sen tản mát ra màu xanh nhạt.

Điều này thể hiện việc sắp tiến vào tầng thứ hai của Đại đạo trực chỉ thúy hư quyết.

Đại đạo trực chỉ thúy hư quyết thuộc về đạo pháp nội đan, tổng cộng phân thành chín tầng cảnh giới. Tầng thứ nhất là khiến khí nhập thể, ngưng tụ thành dịch. Tới tầng thứ hai sẽ thấy trong cơ thể hoàn toàn ngưng tụ hải sinh ra một hạt sen màu xanh nhạt. Tầng thứ ba hạt sen này được nguyên khí tắm bổ, hình thành một gốc cây liên hoa xanh nhạt. Tầng thứ tư cả người cùng với liên hoa huyết mạch tương liên, lúc đó có thể tắm bổ thân thể. Hiện tại, có thể nói Thục Sơn là môn phái đứng thứ hai, chỉ dưới Côn Lôn. Đại đạo trực chỉ thúy hư quyết là một bộ kiếm quyết phi kiếm cơ bản chú trọng dưỡng sinh, uy lực bí pháp thuộc hàng thượng giai. Tu đến cảnh giới tầng thứ tư thọ nguyên sẽ tăng rất nhiều, gấp mấy lần so với pháp quyết bình thường. Khi tới tầng thứ năm, liên hoa sẽ chậm rãi ngưng hình, dưỡng dục sinh mệnh. Tới tầng thứ sáu, liên hoa biến hóa, biến thành hình một đứa trẻ nhỏ, đó chính là đã tu thành nguyên anh. Tại tầng thứ bảy chính là nguyên anh đại thành, có thể xuất ra khỏi cơ thể, sử dụng pháp bảo. Mặc dù không so được với uy lực bản mạng kiếm nguyên nhưng với chân nguyên nguyên anh khu sử phi kiếm làm cho tốc độ đại tăng, lúc đó cũng đã tiếp cận với bản mạng kiếm nguyên. Người tu đạo có thể phát huy uy lực của phi kiếm rất lớn, đó là do đạo pháp nội đan của bản thân. Tới tầng thứ tám, có thể coi như có sinh mệnh thứ hai, nguyên anh có thể thoát ly, không có cơ thể cũng không bị diệt vong. Tới tầng thứ chín, đó chính là bước cuối cùng mà một người tu luyện đạo pháp đạt đến, cảnh giới độ kiếp chân tiên. Từ cổ chí kim, ngay cả những thánh hiền đã sáng tạo ra các loại bí pháp kinh thiên cũng không biết đã đạt tới cảnh giới này chưa.

Ba tháng trôi qua, hiện tại mỗi một quyền hấn đánh ra đều có lực đạo mấy trăm cân. Hơn nữa, được nguyên khí quán thông, mỗi quyền đều có quang mang thanh sắc (ánh sáng xanh nhạt) chói mắt. Cho dù cứng rắn như núi đá, một quyền đánh ra cũng dễ dàng tạo ra một động khẩu. Tùy tiện búng người nhảy lên, cũng có thể nhảy lên được cự ly mấy trượng.

Mặc dù huyền vô kỳ tu luyện kiên trì, nhưng bởi bị phạt mà không được sử dụng linh đan. Nhưng hiện tại nguyên khí xanh nhạt của y cũng đã chậm rãi ngưng tụ, nồng hậu đến mức sắp ngưng tụ thành dịch, mơ hồ sắp đột phá tầng thứ nhất tụ khí ngưng dịch.

Hiện tại với tu vi của Lạc Bắc, trong cơ thể đã có mấy trăm tia nguyên khí xanh nhạt, đó là chưa kể trong cơ thể còn có nguyên khí kim sắc của Vọng niệm thiên trường sinh kinh. Thời điểm đột phá cảnh giới tụ khí ngưng dịch cũng không còn bao lâu.

Hơn nữa, từ lâu Lạc Bắc đã hỏi qua Thái Thục và Lận Hàng biết cả hai cũng không phải lén lút tu luyện vào buổi tối .

Người khác còn có khả năng lừa gạt hắn, nhưng hắn biết Thái Thục và Lận Hàng tuyệt sẽ không lừa hắn.

“Đồng dạng tu luyện, cảnh giới của ta sao kém người khác nhiều như vậy? Nếu như là Thái Thục có lẽ đã tu luyện đến cảnh giới tầng thứ ba. Còn ta mới đột phá tầng thứ nhất, kém đến bảy tám lần.”

Lúc này Lạc Bắc tu luyện Vọng niệm thiên trường sinh kinh khiến hắn có khí lực dẻo dai, thân thể cường tráng. Nhưng Vọng niệm thiên trường sinh kinh là một công pháp rất mạnh, dù sao tiến cảnh của những công pháp mạnh trên thế gian đều chậm chạp thông thả. Mặc dù có Đại đạo trực chỉ thúy hư quyết phụ trợ, tiến cảnh đã nhanh hơn gấp đôi nhưng còn chưa đạt đến cảnh giới tầng thứ hai luyện cốt, luyện da. Hơn nữa, tuy rằng Lạc Bắc có khí lực mạnh mẽ nhưng cũng không thể so sánh với lực lượng của Đại đạo trực chỉ thúy hư quyết. Vì vậy, hiện tại trong lòng hắn không khỏi có chút nóng ruột.

“Nhanh hơn một chút.”

Tu luyện Đại đạo trực chỉ thúy hư quyết trong lúc nhập định phải có một tia ý niệm tinh thuần dẫn động. Hiện tại, Lạc Bắc một lần nữa bắt đầu tu luyện, ý niệm trong đầu vội vàng xao động, càng lúc càng nhiều thiên địa linh khí tràn vào trong kinh mạch, tốc độ đột nhiên tăng lên.

“Tốt.”

Vốn cảm giác được thiên địa linh khí vận chuyển, tốc độ ngưng luyện nhanh hơn, Lạc Bắc bất giác có chút mừng rỡ. Thế nhưng thoáng qua lúc đó, hắn liền phát hiện thiên địa linh khí vận chuyển càng lúc càng nhanh, tia ý niệm của mình đã không theo kịp, dĩ nhiên là không thể khống chế được nữa.

Thiên địa linh khí không thể khống chế, nhất thời như ngựa hoang thoát cương, hồng thủy vỡ đê, đầu đá lung tung trong cơ thể Lạc Bắc.

Bất luận là tu luyện bí pháp tu đạo gì, tối kỵ chính là vội vàng, xao động liêu lĩnh.

Đại đạo trực chỉ thúy hư quyết là công pháp tinh thâm của Thục Sơn, tuy rằng tu luyện ra nguyên khí tẩm bổ cho bản thân, nhưng một khi tu luyện vội vàng liêu lĩnh, sẽ có hại cực kỳ lớn.

Ngay lập tức, khí lưu Lạc Bắc có được do tu luyện Đại đạo trực chỉ thúy hư quyết không thể lưu trữ được mà tràn đầy kinh mạch, khiến cho kinh mạch như bị từng đạo khí lưu đâm vào.

“Phốc” một tiếng, Lạc Bắc phun ra một ngụm máu. Lạc Bắc phát hiện ngực, bụng có chút đau đớn. Yết hầu, phổi như bị lửa nóng thiêu đốt, hiển nhiên là lực phủ ngũ tạng đã bị thương không nhỏ.

“Vội vàng, nóng nảy, đúng là không thể làm bừa được.”

Lạc Bắc lắc lắc đầu, trong lòng âm thầm nhớ kỹ điểm này.

Liền sau đó, khuôn mặt tái nhợt của Lạc Bắc liền trầm xuống. Ngày mai là ngày Qua Ly, Kinh Thần, Thiên Chú, tam mạch của Thục Sơn tề tụ, kiểm tra tiến cảnh của đệ tử mới gia nhập.

Đệ tử mới gia nhập Thục Sơn được ban cho bí quyết, cứ mỗi ba tháng lại kiểm tra tu vi, cứ hai năm là một lần thí luyện.

Tuy rằng qua sáu năm chỉ có ba lần thí luyện, nhưng hơn phân nửa sư phụ chịu trách nhiệm hướng dẫn sẽ đánh giá tiền đồ của đệ tử vào lúc này, xem xét cho người nào ra làm đệ tử ngoại môn. Còn ba tháng kiểm tra tu vi này không ảnh hưởng đến việc truyền thụ kinh nghiệm tu luyện.

Thế nhưng Lạc Bắc rất rõ ràng, chỉ có tu tới tầng thứ tư, có được kiểm thai thì mới có thể tu luyện kiểm quyết khu sử phi kiểm.

Với tiến cảnh như thế này muốn tu đến cảnh giới đệ tứ trọng mất thời gian bao lâu? Huống chi có một điểm trong yếu nhất, theo lệ cũ của Thục Sơn, mỗi một lần thí luyện đệ tử sẽ phải ra vài người làm các công việc tạp vật, quét tước lau dọn đền thờ, vì làm việc cực khổ mà phải ma luyện, kích phát ý chí.

Tu vi tiến cảnh của Lạc Bắc rất chậm, hiện tại lại vội vàng nóng nảy mà nội thương, ngày mai làm sao mà kiểm tra?

Lẽ nào Lạc Bắc vừa tiến vào Thục Sơn, có thiên tư khiến mọi người coi trọng, bây giờ phải làm những việc khổ cực này. Đối với hắn, như vậy sẽ phải đón nhận những ánh mắt như thế nào?

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

14-12-2012, 10:50 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

51. Chương 50: Nỗi Khổ Trong Lòng.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

“ Nhiều người như vậy à?”

Thục Sơn! Vừa lúc rạng sáng, Lạc Bắc và Thái Thục, Lận Hàng cùng bảy tên đệ tử khác được Đan Lăng Sinh đưa đến trên một cái sân rộng.

Mặt đất của mảnh sân rộng như một khối núi đá màu xanh đậm, trơn láng như ngọc, trông giống như một đỉnh núi bị một người dùng một kiếm chém rớt ra ngoài, hình thành nên một cái sân rộng như vậy.

Ở giữa sân rộng đứng sừng sững một khối thạch bích màu trắng sữa. Đó là một tấm Vô Tự bi cao bằng hai người.

Mặt sân rộng này nằm trên Thiên Thúy phong, thuộc quản hạt của Kinh Thần phong, cách nơi ở của đệ tử Qua Ly trên Thiên Ngu phong xa nhất. Vì vậy khi Lạc Bắc và mọi người đến thì đệ tử của Kinh Thần phong và Thiên Chú phong đã tập trung đầy đủ.

Liếc mắt nhìn, đệ tử của Kinh Thần phong đều mặc quần áo màu đen, có mười lăm người mà trước Lạc Bắc chưa hề nhìn thấy. Đệ tử của Thiên Chú phong mặc quần áo màu đỏ, có ba mươi sáu người, so sánh thì đệ tử của Thiên Ngu phong ít hơn khá nhiều.

“ Lẽ nào lần khảo nghiệm này, đệ tử của Qua Ly là ít nhất?”

Vừa nhìn thấy đệ tử của Kinh Thần phong và Thiên Chú phong nhiều như vậy, nhất thời Lạc Bắc và đệ tử Qua Ly liền xuất hiện ý nghĩ như vậy trong đầu.

Bọn họ cũng không biết, Thục Sơn chủ tu pháp quyết phi kiếm, đây cũng chính là chủ tu của đệ tử Qua Ly. Nói đệ tử Qua Ly chính là trụ cột vững vàng của Thục Sơn cũng không quá đáng. Sở dĩ có việc này là do đệ tử Qua Ly chịu khảo nghiệm sinh tử, được truyền cho Ngọc Ngưng đan. Giả trang dư nghiệt của Bắc Âm Hộ toàn bộ đều do những sự phụ giỏi có tu vi cực cao của Kinh Thần nhất mạch. Mà Ngọc Ngưng đan là thảo dược cực khó có được, Kinh Thần nhất mạch chủ tu là pháp quyết bùa chú, chế thuốc luyện đan. Một viên Ngọc Ngưng đan này đệ tử mới gia nhập đều không được hưởng dụng. Ôn Trữ Hài cho người mượn cơ khiêu khích chính là vì nguyên nhân này. Về phần đệ tử Thiên Chú nhiều hơn đệ tử Qua Ly và Kinh Thần rất nhiều bởi vì Thiên Chú nhất mạch chủ yếu luyện khí, tế luyện pháp bảo, phi kiếm, thường thường phải sử dụng pháp quyết ngũ hành phối hợp. Luyện chế một thanh phi kiếm kiếm thai phải tu tập được hơn mười người, mấy người khổng hỏa, mấy người phụ trách dùng nguyên khí dung hợp rèn luyện, mấy người phụ trách tài liệu, mấy người phụ trách pháp trận. Sở dĩ ít khi nhìn thấy người của Thiên Chú nhất mạch vì bọn họ chủ yếu ở trong sơn môn, ít khi xuất ngoại lịch lãm, nhưng kì thật nhân số của bọn họ nhiều hơn nhiều so với Qua Ly và Kinh Thần nhất mạch. Đại đạo như trời, trăm sông đổ về một biển, tuy rằng Thiên Chú chủ yếu tu luyện pháp quyết luyện khí nhưng tu vi cũng cực cao, người tài không ít.

“ Nhìn kia xem.”

“ Người nào?”

“ Người ngu xuẩn a, Thái Thục là nữ đệ tử duy nhất của Qua Ly, còn người bên trái là Lạc Bắc.”

“ ...”

Hiện tại trên mặt sân rộng, ngoại trừ đệ tử của tam mạch còn có bốn năm vị sư trưởng đều ở đây. Bên phía Qua Ly chính là Đan Lăng Sinh, Minh Hạo, Đoạn Thiên Nhai và hai người Lạc Bắc chưa bao giờ gặp qua. Mà đám người Lạc Bắc vừa tới, bên phía sân rộng đã có một chút xôn xao. Một số đệ tử của Kinh Thần phong và Thiên Chú phong đều len lén chỉ trỏ vào Lạc Bắc và Thái Thúc.

Hiển nhiên, danh khí của Lạc Bắc và Thái Thúc tại trong đệ tử của tam mạch là không hề nhỏ.

Nếu như là ba tháng trước, điều này sẽ làm Lạc Bắc có chút kiêu ngạo, nhưng hiện nay sẽ mang đến cho hắn cái gì?

Nhân tình ấm lạnh, Lạc Bắc tự nhiên nghĩ tới bốn chữ này. Bất giác hắn cắn cắn môi, trong miệng cảm thấy đắng chát.

“Đệ tử Kinh Thần phong đã ở đây lâu nhất, vậy bắt đầu từ đệ tử Kinh Thần phong đi.”

Quét mắt về phía đám đệ tử, Đoạn Thiên Nhai mặc hắc y lạnh lùng nói.

Nguyên lai trong số sư trưởng, người luôn luôn lạnh lùng, tựa như vĩnh viễn không cười, bất cận nhân tình Đoạn Thiên Nhai lại là người chủ trì lần khảo nghiệm đệ tử mới gia nhập này.

“Tốt.” Một gã đệ tử Kinh Thần đứng phía trước, mặc huyền sắc trường sam (áo dài màu đen), sắc mặt có chút tái nhợt gật đầu. Nói rồi liền chuyển thân, quay lại nói với đệ tử Kinh Thần phong: “Ta gọi tên từng người các ngươi, các ngươi đi đến Vô Tự bi dùng hết sức đánh ra một quyền.”

Nam tử mặc huyền sắc trường sam này chính là người mà khi Thái Thúc và Tông Chấn giao thủ đã đứng trên một cây thương tùng của Thiên Chú phong, về sau bị Đoạn Thiên Nhai ngăn lại. Y tên là Minh Nguyên.

Nghe những lời này, đệ tử trên toàn trường đều không có gì kinh ngạc. Bởi vì trước đó, tất cả đều đã nghe được từ trong miệng của các sư huynh, khảo nghiệm tu vi ba tháng một lần chỉ có đơn giản như vậy.

Tám Vô Tự bi này chính là nhũ thạch anh do thiên nhiên Thục Sơn sinh ra, là pháp bảo do trời cao tạo thành. Chỉ cần một quyền đánh vào trên tâm bìa, Vô Tự bi sẽ tự nhiên phát sinh ra ánh sáng đại biểu cho tu vi.

“Tông Chấn.”

“Có đệ tử.”

Một bóng người mạnh mẽ từ trong đám người phi ra. Trong hàng đệ tử Kinh Thần phong, người thứ nhất lên đài lại là Tông Chấn, người đã ăn không ít đau khổ trong tay Lạc Bắc và Thái Thúc.

Lúc đi ra, ánh mắt y hơi đảo qua Lạc Bắc và Thái Thúc, trong mắt Tông Chấn không khỏi hiện lên thần sắc oán độc, hiển nhiên là vẫn còn ghi hận đối với việc trước kia.

Mấy tháng không gặp, hiện tại Tông Chấn đã cao lớn hơn nhiều, cả người càng thêm cường tráng, toát lên một cảm giác mạnh mẽ, hữu lực.

Đứng phía trước Vô Tự bi, Tông Chấn ngưng thần, hít sâu một hơi, ngón chân mạnh mẽ bám xuống đất, trong nháy mắt hướng về phía bìa đá tung ra một quyền. “Ba” một tiếng, Vô Tự bi nhện nhạo tỏa ra một đạo quang mang tử sắc (ánh sáng màu tím).

“Pháp quyết Tử huyền khí, tầng thứ hai.”

Nhìn thoáng qua tử sắc quang mang do Vô Tự bi phát ra, thanh âm lạnh lùng của Đoạn Thiên Nhai vang lên.

“Vương Lỗi.”

“Có đệ tử.”

Một gã đệ tử Kinh Thần phong tiến lên, cũng giống như Tông Chấn, hướng về phía Vô Tự bi cố hết sức đánh ra một quyền.

Trên Vô Tự bi cũng phát ra một đạo quang hoa tử sắc, chỉ có điều lần này màu sắc yếu ớt ảm đạm đi không ít.

“Pháp quyết Tử huyền khí, tầng thứ nhất.”

Thanh âm lạnh lùng của Đoạn Thiên Nhai lại vang lên.

...

Kế tiếp, đệ tử Thiên Chú phong bắt đầu.

“Trần Huyền Động.”

“Có đệ tử.”

“Pháp quyết Thiên địa ngũ hành, tầng thứ nhất.”

Theo đệ tử của Kinh Thần phong và Thiên Chú phong lần lượt tiến lên, trong lòng Lạc Bắc liền biết, đệ tử Kinh Thần phong hiện tại đều tu tập pháp quyết phổ thông là Tử huyền khí, mà đệ tử Thiên Chú phong tu tập chính là pháp quyết Thiên địa ngũ hành. Đệ tử của Kinh Thần phong đánh lên bia đá đều phát ra ánh sáng màu tím, còn đệ tử của Thiên Chú phong đều là ánh sáng màu trắng.

Đoạn Thiên Nhai đều nhờ vào màu sắc và độ sáng của quang hoa phát ra để phán đoán được tu vi mà đệ tử đạt được.

Chỉ trong khoảng thời gian vài nén hương, đệ tử của Kinh Thần phong và Thiên Chú phong đã khảo nghiệm xong.

“Không biết tu vi tiến cảnh bọn họ ra sao?” Trong những đệ tử của Thiên Chú phong đã lên khảo nghiệm chỉ có bốn gã giống như Tông Chấn, đạt đến tu vi tầng thứ hai, mà bốn người này đánh lên Vô Tự bi phát ra ánh sáng có độ sáng còn không bằng Tông Chấn. Hiển nhiên, trong những người đã tu đến cảnh giới tầng thứ hai, Tông Chấn là người nhanh nhất. Thế nhưng ánh mắt của Tông Chấn thủy chung chỉ chú ý về phía những người đệ tử của Qua Ly.

Hắn trong lòng hắn đang chú ý tới Lạc Bắc và Thái Thúc.

“Huyền Vô Kỳ.”

“Có đệ tử.”

Cuối cùng cũng đến phiên đệ tử qua Qua Ly, người thứ nhất được gọi tên là Huyền Vô Kỳ rất nhanh tiến lên từ đám người.

“Đại đạo trực chỉ thúy hư quyết, tầng thứ nhất.”

“Còn tưởng rằng đệ tử của Qua Ly đều là kinh tài tuyệt diễm, hóa ra cũng chỉ như vậy, tu vi tiến cảnh cũng không hơn gì chúng ta.” Vừa nhìn Huyền Vô Kỳ cố sức đánh ra một quyền về phía Vô Tự bi xuất hiện ánh sáng thanh sắc (xanh nhạt), rất nhiều đệ tử của Kinh Thần phong và Thiên Chú phong đều toát lên ý niệm như vậy trong đầu. Bởi vì trong ba loại pháp quyết, Đại đạo trực chỉ thúy hư quyết tuy rằng cao thâm huyền ảo nhất nhưng tốc độ tu luyện ban đầu cũng không sai biệt lắm.

“Thái Thúc.”

Theo thanh âm của Đoạn Thiên Nhai, Thái Thúc dung nhan diễm lệ tiến tới trước Vô Tự bi, cũng không dừng lại lấy thế mà một quyền tự nhiên đánh tới Vô Tự bi.

“Đại đạo trực chỉ thúy hư quyết, tầng thứ ba.”

“Cái gì!”

Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, Vô Tự bi toát ra ánh sáng màu xanh so với ánh sáng màu tím của Tông Chấn còn sáng rõ gấp đôi.

Sau lời Đoạn Thiên Nhai, các đệ tử, kể cả các vị sư trưởng ở đây, không tự giác được đều lộ vẻ sợ hãi.

Mới gần gũi có ba tháng thời gian đã tu thành tầng thứ ba của Đại đạo trực chỉ thúy hư quyết. Tuy rằng nội đan đạo pháp của Thục Sơn đều đột phá ban đầu khá đơn giản, càng về phía sau càng khó. Thế nhưng

chỉ dùng ba tháng thời gian đã tu tới tầng thứ ba, trong trăm năm nay ở Thục Sơn cũng chỉ có hơn mười người có tiến cảnh tu vi tăng nhanh như vậy.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

14-12-2012, 10:50 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

52. Chương 51: Tỉnh Ngộ.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

“ Nghĩ không ra nữ tử duy nhất này lại là kỳ tài khó gặp trăm năm nay của Thục Sơn.” Máy người sư trưởng ở đây đều thâm nghĩ.

“ Mỗi một tầng sau này đột phá còn khó hơn trước vài lần, tu vi tiến cảnh của nàng ta lại nhanh hơn ta gấp đôi.” Sắc mặt Tông Chấn cũng tái nhợt. Tiến cảnh như vậy đại biểu cho việc sau này hẳn không còn có cơ hội nào chiến thắng nàng.

“ Lạc Bắc.”

Thanh âm vừa vang lên, chút rối loạn vừa xuất hiện trên sân rộng liền an tĩnh lại. Bởi vì kế tiếp Đoạn Thiên Nhai đã kêu tên Lạc Bắc.

“ Đến phiên ta rồi.”

“ Thái Thúc vài ngày trước còn dừng lại ở cảnh giới tầng thứ hai. Không nghĩ tới hôm nay đã đột phá tới cảnh giới tầng thứ ba. Ta ngay cả cảnh giới tầng thứ nhất cũng chưa đột phá.”

Mọi người đều chăm chú nhìn vào Lạc Bắc đang chậm rãi tiến tới Vô Tự bi. Lạc Bắc là đệ tử nhập môn có điều kiện tốt nhất trong những năm gần đây, vừa xuất hiện đã có ánh sáng chói mắt. Hơn nữa, chuyện của Lạc Bắc và Thái Thúc đã truyền ra khắp đệ tử tam mạch. Hiện tại mọi người đều khiếp sợ nhìn thấy Thái Thúc đạt tới Đại đạo trực chỉ thúy hư quyết tầng thứ ba. Lúc này bọn họ cũng đều bất giác tự nghĩ Lạc Bắc cũng sẽ không đột phá tới cảnh giới tầng thứ ba rồi chứ? Nhưng làm bọn họ tuyệt đối không ngờ đến chính là Lạc Bắc càng đi tới gần Vô Tự bi, trong lòng càng cảm thấy cay đắng.

“ Đại Đạo Trực Chỉ Thúy Hư Quyết, tầng thứ nhất.”

“ Cái gì?”

Toàn bộ khoảnh sân rộng đều ồ lên, thậm chí so với vừa rồi Thái Thúc đạt tới Đại Đạo Trực Chỉ Thúy Hư Quyết tầng thứ ba còn ồn ào hơn.

Tất cả đều thấy một quyền vừa rồi của Lạc Bắc đánh tới Vô Tự bi, tầng quang mang màu xanh lóe lên nhàn nhạt như có như không.

Coi như là cùng cảnh giới tầng thứ nhất, tiến cảnh của Lạc Bắc so với Huyền Vô Kỳ cũng kém hơn rất nhiều.

Một người có danh tiếng trong đám đệ tử nhập môn, có tư chất mà các sư trưởng đều nhận định là đệ nhất, tu vi tiến cảnh lại chỉ có như vậy sao?

Trong nhất thời, hầu như toàn bộ đệ tử của Kinh Thần phong và Thiên Chú phong đều sinh ra một cảm giác lạ lẫm.

“ Lẽ nào hẳn có tư chất vô cùng tốt nhưng mỗi ngày lại lười biếng, không chuyên cần tu luyện sao? Không có khả năng, các vị sư trưởng của Qua Ly làm sao lại để hẳn mỗi ngày đều lười biếng?”

“ Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tu vi của hẳn hình như kém cỏi nhất trong những người đã khảo nghiệm...”

“ Sao hần chưa đi xuống?”

“ Hần...sao hần như mất hồn vậy?”

Ngay lúc giọng nói lạnh lùng của Đoạn Thiên Nhai báo ra tu vi tầng thứ nhất của Lạc Bắc, toàn trường đều xôn xao thảo luận. Nhưng bọn họ bỗng thấy Lạc Bắc không có đi xuống, mà vẫn đứng yên, ngây dại trước Vô Tự bi.

Lúc này thanh âm thảo luận xôn xao đã ngừng lại, thế nhưng Lạc Bắc tựa như chưa bừng tỉnh, vẫn đứng im không nhúc nhích như trước.

“ Lạc Bắc sư đệ.” Một thanh âm vang lên có chút sợ hãi. Nhưng thanh âm vang lên giữa lúc mọi người không nói tiếng nào lại có vẻ dửng dưng. Người lên tiếng là Lạn Hàng.

Tuy rằng cũng đã biết tiến cảnh của Lạc Bắc nhưng lúc này thấy Lạc Bắc đứng ngơ ngác trước Vô Tự bi, Lạn Hàng lại không biết nói gì, có chút khổ sở, nhịn không được mà hô lên với Lạc Bắc.

Thế nhưng mặc cho tiếng ồn ào vang lên xung quanh, Lạc Bắc vẫn đứng ngơ ngác như trước, dường như không nghe thấy gì.

“ Người này, không chịu nổi đả kích sao?”

Trong đầu rất nhiều đệ tử của Kinh Thần phong và Thiên chú phong nhất thời hiện lên suy nghĩ như vậy.

“ Xem ra, tư chất đệ nhất cũng không dùng được.”

Đúng lúc trong lòng Lạn Hàng vừa khẩn trương nhịn không được muốn tiến lên vài bước nhắc nhở Lạc Bắc thì bỗng có một đạo thân ảnh vù một cái đã xuất hiện bên cạnh hần.

Trong nháy mắt xuất hiện bên người Lạc Bắc giống như quỷ mị là một lão giả ục ịch mặc quần áo màu đen. Nhìn trang phục của hần hần là sư phụ của Kinh Thần nhất mạch. Thế nhưng những đệ tử của Kinh Thần phong cũng không biết lão giả này có địa vị gì.

Lạn Hàng rất sợ lão giả ục ịch này trách cứ Lạc Bắc, nhưng hần chưa kịp bước tới trước đã bị Thái Thúc kéo vạt áo giữ lại. “ Đừng nhúc nhích, hần không giống như làm khó Lạc Bắc.”

Lạn Hàng dừng lại, quả nhiên lão giả ục ịch tướng mạo bình thường, chỉ có lông mi là trắng bệch, không có ý tứ quả trách Lạc Bắc, hần chỉ tỉ mỉ quan sát Lạc Bắc một chút. “ Hả”, Lạn tức hần hơi nhíu mày, một ngón tay điểm trúng mi tâm Lạc Bắc.

Khi lão giả ục ịch đến bên người thì Lạc Bắc đã tỉnh lại rồi. Thế nhưng một ngón tay của lão giả vươn ra, nhìn qua chỉ là động tác bình thường nhưng Lạc Bắc ngay cả động tác phản xạ cũng không thực hiện được, đã bị điểm trúng.

Ngay lúc đó, trên mặt lão giả ục ịch hiện lên thần sắc cực kỳ thất vọng: “Người xuống dưới đi.” Ngón tay hần điểm vào mi tâm Lạc Bắc một lúc rồi nói.

“ Làm sao vậy? Hần điểm vào mi tâm người làm cái gì? Lạc Bắc, người có cảm giác gì khác lạ không?”

Lạc Bắc trở lại chỗ Thái Thúc và Lạn Hàng, hai người nhịn không được mà thân thiết hỏi Lạc Bắc. Thế nhưng Lạc Bắc một lời cũng không nói mà chỉ vô ý thức lắc lắc đầu.

Bởi vì lúc này trong lòng Lạc Bắc dường như có sóng gió ngập trời.

Vừa rồi hần ngây ngốc đứng trước bia đá, cũng không phải là do thấy tu vi của mình thấp nhất toàn trường mà tâm lý không chịu nổi.

Lạc Bắc đã nghĩ đến tình huống như vậy, hiện tại đối mặt cũng không cảm thấy mất mát, xấu hổ, mà là có chút hổ thẹn với sự trông mong, dạy bảo của Đan Lăng Sinh.

Sở dĩ hần ngây ngốc tại chỗ, đó là bởi vì khoảnh khắc hần đánh một quyền lên Vô Tự bi, trong đầu có vô số ý niệm ùn ùn kéo đến. Cho đến lúc này, hần chỉ cảm thấy mình hình như đã bắt được cái gì đó then chốt, nhưng nhất thời cũng chưa hiểu rõ.

“ Thương thế, vậy mà đã khỏi toàn bộ rồi.”

Hít sâu một hơi, Lạc Bắc cố gắng để cho mình thanh tĩnh lại, không để ý đến ngoại giới, liều mạng ổn định lại những rối loạn ở trong đầu.

Vốn khi Lạc Bắc đánh ra một quyền đó, trong lòng cực kỳ khổ sở. Nhưng một quyền đánh tới Vô Tự bi, hần bỗng phát hiện chính mình trong lúc đó có một chút trở ngại rồi kinh mạch bị thương nghiêm trọng do luyện công vội vàng liều lĩnh, lực phủ ngũ tạng dĩ nhiên lại đã hoàn toàn khôi phục. Hơn nữa khí huyết toàn thân lưu động hình như có chút gì đó khác thường.

Mà thoảng cái che khuất mọi ý niệm trong đầu hần chính là khi đánh một quyền lên Vô Tự bi, kim sắc chân nguyên của Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh cũng rực rạch chuyển động, như là không tự chủ được, cùng với Đại Đạo Trục Chỉ Thụý Hư Quyết giống nhau, đi qua cánh tay, mạnh mẽ tiến về tấm bia đá. Nay lúc đó, thân thể hần dường như hư ảo, thần thức dường như không điều khiển được. Nhưng tựa hồ như gặp nạn, Kim Hoa trong cơ thể chợt lóe, kim sắc chân nguyên trong thức hải thoảng cái đã yên ổn lại, trấn định lại như trước.

Lạc Bắc ngơ ngác đứng trước Vô Tự bi. Khi Kim Hoa chợt lóe hần có một cảm giác huyền diệu khó bề giải thích. Lúc lão giả ục ịch của Kinh Thần phong đến bên người rồi điểm vào mi tâm hần, trong mắt có chút không giải thích được. Lạc Bắc liền biết lão giả này hần chỉ muốn thăm dò hần, muốn biết vì sao tiến cảnh của hần lại chậm chạp như vậy. Lúc này, trong lòng Lạc Bắc rất sợ hãi, rất sợ lão giả ục ịch này phát hiện ra hần là đệ tử của La Phù, lén lút tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh.

Khó có thể dùng lời nào miêu tả cảm giác lúc đó của Lạc Bắc. Ngay khi lão giả điểm tới mi tâm, một đạo chân nguyên khiến người ta run sợ trong nháy mắt đi qua mi tâm chui vào trong kinh mạch. Có thể nói là chân khí hết sức cô đọng, giống như một độc xà xuất hiện ở khắp nơi. Thậm chí Lạc Bắc nghĩ nó thông thấu tới mỗi một chỗ chân lông của chính mình, như là xem xét toàn bộ cấu tạo thân thể của mình. Ngay lúc đó, Kim Hoa lại chợt lóe.

Khi trên mặt lão giả xuất hiện thần sắc thất vọng, Lạc Bắc tin tưởng lão vẫn chưa phát hiện ra hần tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh.

“Chân nguyên của Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh, đúng là ít đi rất nhiều.”

Những ý niệm ùn ùn xuất hiện trong đầu, căn bản Lạc Bắc khó có thể thanh tĩnh. Hiện tại hần cố gắng tĩnh tâm, không để ý tới xung quanh, đã có một chút hiệu quả. Khi hần đã chính thức nhập định, phát hiện thương thế đã hoàn toàn khỏi hần, nhưng cũng lập tức thấy chân nguyên kim sắc của Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh đã thiếu đi hơn phân nửa.

Ngược lại, kinh mạch và lực phủ ngũ tạng nguyên bản đã bị thương tổn không những đã khỏi hần mà càng trở nên dẻo dai, kiên cường hơn. Hơn nữa quan sát thì thấy máu huyết cũng có màu kim sắc nhàn nhạt.

Kim sắc khí huyết lưu chuyển liên tục trong cơ thể, mơ hồ ảnh hưởng tới cốt cách, da thịt. Toàn thân thư thái dễ chịu, tinh lực tràn đầy dường như không hết.

“Khí huyết dung nguyên, luyện cốt, luyện da.”

Trong lúc nhất thời, Lạc Bắc thiếu chút nữa không nhận được mà kinh hô lên.

Bất tri bất giác, Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh của Lạc Bắc đã đột phá cảnh giới tầng thứ nhất, đạt tới khí huyết dung nguyên, luyện cốt, luyện da.

Đây là cảnh giới mà ngoại trừ kinh mạch, khí huyết cũng bắt đầu chân chính được rèn luyện.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

14-12-2012, 10:51 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

53. Chương 52: Sắc Dục Thiên, Thiên Ma

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

“Luyện đến cảnh giới tầng thứ nhất, ta chỉ dùng nửa tháng thời gian. Nhưng ta dùng đến ba tháng thời gian cũng không thể đột phá. Xem ra Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh tu luyện đến mỗi một cảnh giới, độ khó và thời gian đều tăng mấy lần. Mà khả năng về sau còn tăng lên mấy chục lần, mấy trăm lần. Trách không được mà sư phụ nói, tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh khó khăn không gì sánh được, cửu tử nhất sinh.”

Đây là ý niệm hiện lên trong đầu Lạc Bắc hiện tại.

“Kinh mạch và lục phủ ngũ tạng của ta chữa trị nhanh như vậy, nhất định là do kim sắc chân nguyên của Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh. Bởi vì tằm bổ cho kinh mạch và lục phủ ngũ tạng bị tổn hại của ta.” Lập tức, Lạc Bắc nghĩ tới điểm này. Nghĩ như vậy, nhất thời mọi rối loạn trong đầu của Lạc Bắc đều thông thuận.

“Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh bình thường ngưng tụ chân nguyên, nguyên lai đa số là dùng để rèn luyện, tu bổ kinh mạch của thân thể. Những cái này đều phải tiêu hao chân nguyên, trách không được ta cảm giác rõ ràng tu luyện ra rất nhiều, nhưng cuối cùng lại chỉ còn có vài tia chân nguyên.”

“Nói như thế, Đại Đạo Trực Chỉ Thụ Hư Quyết cũng bị dùng như vậy. Tiến cảnh của ta chậm chạp, hẳn là do nguyên nhân này.”

“Sư phụ truyền Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh cho ta, lại cho ta ra khỏi La Phù đi lịch lãm. Người lưu lại chân nguyên kim sắc trong cơ thể ta, nói là do trong cơ thể ta có Không Sinh Diệt Hải Vọng Tâm Chú. Nếu ta hành sự trái với bản tâm, nhất định hình thần câu diệt. Sư phụ sẽ không làm hại ta, khẳng định người lưu lại chân nguyên kim sắc này là để đề phòng Vô Tự bi và sư phụ của Kinh Thần nhất mạch phát hiện ra ta tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh.”

“Đoạn Thiên Nhai sư thúc bọn họ, bình thường có thể nhìn ra tu vi tiến cảnh của chúng ta. Hiện tại cứ mỗi ba tháng lại đưa đến Vô Tự bi, bản ý không phải để kiểm tra tu vi của chúng ta, mà là để cho các đệ tử quan sát trực tiếp, thấy tu vi tiến cảnh của nhau. Đây là tác dụng trực tiếp nhất, khích lệ nhau tu luyện.”

Nhất thông bách thông, Lạc Bắc thoáng cái đã hiểu rõ toàn bộ.

Trường Sinh phong.

Trong ngàn ngọn núi của Thục Sơn, nó chỉ là một ngọn núi nhỏ phương viên không đến trăm dặm. Nhưng dưới đáy ngọn núi này cũng điêu khắc chằng chịt các loại đồ hình, phù văn. Có cái dài mấy trượng, cũng có cái nhỏ như con kiến. Nhưng vô luận kích thước chúng như thế nào, đều có chứa vô tận huyền ảo, phong cách cổ xưa. Một số phù văn mơ hồ tản ra ảo diệu vận chuyển của nhật nguyệt, một số phù văn lại mơ hồ lộ ra huyền ảo dưỡng sinh. Lại có một số phù văn để lộ ra khí thế máu tanh độc ác của thượng cổ Ma thần.

Ngọn núi này lơ lửng trên hư không Thục Sơn, mặt trên ẩn ẩn các cung điện, lầu các, làm cho người ta có cảm giác màu sắc rực rỡ, hưng thịnh đời đời.

Trường Sinh phong là một trong ngũ đại cấm địa của Thục Sơn.

Trên thực tế, đối với Trường Sinh phong thì cả Thục Sơn cũng chỉ có vài người có thể tiến vào.

Bất luận người nào tu luyện pháp quyết gì, chỉ cần vào tu luyện trong Trường Sinh phong, sẽ có cảm giác pháp lực dao động gấp ba lần.

Pháp lực dao động cũng không giống với bất kỳ pháp quyết nào của Thục Sơn, nó tràn đầy tính hủy diệt, tàn bạo, hòa cùng với khí tức sát phạt. Cảm nhận nó lơ lửng bất định trong hư không, như không phải là một tòa sơn phong nho nhỏ, mà là một thượng cổ hung thần.

Pháp lực dao động cực mạnh, hung hãn, tựa như một đạo cột lửa xông thẳng lên cao nghìn trượng mà gió trên hư không thổi mạnh mẽ nhưng không thể rung động. Pháp lực dao động này bao phủ lấy ngọn núi, cho

dù là người không biết gì cũng biết đây là do một pháp trận phát ra. Mà pháp trận này bao quanh ngọn núi có lực lượng rất mạnh.

Loại cảm giác này khiến cho người ta như đang đối mặt với một người khổng lồ có năng lực lật trời bạt đất. Tu luyện một loại mật pháp đến tối cao, tụ tập nguyên khí thiên địa cùng với tu vi toàn thân, ngưng tụ ra thân ngoại hóa thân cao mấy trăm trượng đánh ra một quyền, cũng chỉ có thể đánh bay đi mà không thể đánh bại.

Trừ phi giống như là tu luyện bản mạng kiếm nguyên, đem tất cả công kích ngưng tụ thành một điểm đâm tới, mới có thể phá vỡ ra một lỗ thủng đủ cho một người đi vào.

Mà người có thể phá vỡ được pháp trận bậc này, chỉ sợ đã tiếp cận với cảnh giới bất tử bất diệt, chính là cảnh giới trường sinh trong mơ ước của người tu đạo.

Ngọn núi này được đặt tên là Trường Sinh phong, có phải là vì vậy?

Hiện tại, Đoạn Thiên Nhai và Đan Lăng Sinh đang đứng trên một đỉnh núi, đối diện với Trường Sinh phong.

“ Đây là cấm địa của Thục Sơn chúng ta, với tu vi một người chúng ta không thể đã thông cấm chế, khả năng chỉ có hai người liên thủ mới có thể đi vào.” Đoạn Thiên Nhai và Đan Lăng Sinh hiện tại là hai người nổi tiếng trong lớp đệ tử, là nhân vật tiến nhanh nhất. Tuy rằng đã thấy qua Trường Sinh phong nhiều lần nhưng mỗi khi đối mặt họ vẫn cảm thụ được pháp lực dao động cường hãn do Trường Sinh phong phát ra. Hai người đều cảm thấy khí huyết nhộn nhạo, trong đầu nảy sinh ra ý niệm xung đột.

Lợi hại, sắc nhọn, phá vỡ tất cả, chính là kiếm ý vốn có của người tu luyện thuật phi kiếm.

“ Đoạn Thiên Nhai, Đan Lăng Sinh, các người tới rồi, vào đi.”

Lúc này, thanh âm của đại trưởng giáo Thục Sơn, Vụ Nhược Trần, từ trong Trường Sinh phong truyền ra.

Một tiếng động vang lên. Cùng lúc đó, một đạo ánh sáng màu tím từ trong Trường Sinh phong bay ra. Ánh sáng màu tím này ẩn chứa kiếm ý có pháp lực dao động hủy diệt, rất rõ ràng là một đạo bản mạng kiếm nguyên. Thế nhưng so với bản mạng kiếm nguyên, nhìn qua cô đọng hơn rất nhiều, nhìn như là một đạo thủy tinh màu tím.

“ Tạt sát sát” văng sáng bay ra, pháp trận bao phủ ngọn núi bỗng xuất hiện những vết rạn nứt rồi vỡ vụn. Mây mù xung quanh ào ào tiến vào, hình thành một con đường tiến sâu vào bên trong.

Bản tâm của Đoạn Thiên Nhai và Đan Lăng Sinh đều cực kỳ kiên định, hơn nữa sắc mặt bất động không vui không buồn, là người lạnh lùng. Thế nhưng thấy tràng cảnh như vậy, hai người đều không khỏi biến sắc.

“ Hai người chúng ta liên thủ, cũng không đỡ được một kiếm.”

Uy lực của một kiếm, khiến hai người đều cảm giác không gian giương như đồ nát, vỡ vụn.

Phá toái hư không!

Tuy rằng tu vi của Vụ Nhược Trần khẳng định không đến như trong truyền thuyết, có thể trực tiếp dùng thuật pháp phá toái hư không, chính là cảnh giới độ kiếp chân tiên. Thế nhưng bản mạng kiếm nguyên của hắn đã làm cho người ta cảm thấy kiếm ý phá toái hư không.

Bản mạng kiếm nguyên màu tím của Vụ Nhược Trần bắn ra từ một cung điện rộng hơn mười mẫu trên một đỉnh núi.

“ Dương cương chính khí thật mạnh.” Từ xa nhìn lại, cả cung điện dùng bạch ngọc trong suốt kiến tạo, thế nhưng Đoạn Thiên Nhai và Đan Lăng Sinh tiến tới phía trước đều phát hiện trong bạch ngọc còn thấp thoáng những tia màu đỏ hồng, nhiệt lực lưu động phát ra dương cương chính khí cuộn cuộn. Những chính khí này so với người tu luyện dương cương chính khí còn tinh thuần hơn. Lại nhìn thật kỹ, dương cương chính khí liên tục bốc lên, ngưng tụ thành một con dị thú hình dáng giống như kỳ lân, có hai cánh, cả người đều bao phủ một lớp vảy.

“ Kim Tinh hỏa nghê.”

Những tinh thạch màu trắng này dĩ nhiên mỗi một khối đều dùng khí huyết, thần hồn của thượng cổ dị thú Kim Tinh Hỏa Nghệ mà luyện chế.

“Lẽ nào trong cung điện đang trấn áp một thượng cổ quỷ vật hung tàn?”

Đoạn Thiên Nhai và Đan Lăng Sinh từ xa xa đều cảm giác được cung điện phát ra rùng rợn dương cương huyết khí. Một tòa cung điện như vậy, nếu như quỷ vật ô uế tầm thường, chỉ sợ chưa tới gần đã bị đốt thành tro tàn. Hiện tại lại thấy phong ấn cả thần hồn, hai người càng rõ ràng, mỗi một ngọc thạch ở đây có thể nói đều là một kiện pháp bảo. Bố trí xa xỉ như vậy, chỉ có khả năng là đang trấn áp âm tà quỷ vật.

“Sắc dục thiên, thiên ma chân cảnh.”

Đan Lăng Sinh và Đoạn Thiên Nhai cùng nhau từ đại môn cung điện đi vào, tâm thần đều chấn động mãnh liệt.

Sàn nhà của cung điện, toàn bộ đều được làm từ tử kim tinh kim, trong đó lại có một chút kim sắc quang hoa, toát ra ánh sáng rực rỡ. Hiển nhiên là nó đã được qua nhiều lần rèn luyện đến mức cực kỳ tinh tế. Màu sắc ánh sáng nồng hậu như vậy, sợ rằng chỉ riêng về chất liệu tùy tiện lấy ra một chút đã có thể luyện chế ra thượng phẩm phi kiếm. Cả cung điện và sàn nhà dường như gắn thành một khối phát ra ánh sáng đậm đặc.

Bề dày của sàn nhà, sợ rằng phải có trọng lượng hơn nghìn cân. Điều này đủ để nhìn ra, trong đạo huyền môn, phân lượng của Thực Sơn rất gần với Côn Lôn.

Đan Lăng Sinh và Đoạn Thiên Nhai đi vào, đã thấy Vũ Nhược Trần mặc quần áo màu tím đứng đợi ở giữa cung điện.

Trên cả người hắn không phải khí tức ôn nhuận bình thản mà tràn ngập khí tức kiên định, hung hãn mạnh mẽ, không gì cản được. Khí tức như trở thành thực tiễn, xông thẳng lên đỉnh cung điện. Dường như toàn bộ thân thể của Vũ Nhược Trần là một cột lửa, thẳng tắp không tiêu tan.

Hiện tại trong những đại đệ tử của Thực Sơn, bản tâm kiên định nhất là Đan Lăng Sinh và Đoạn Thiên Nhai nhưng tâm thần cũng chấn động mãnh liệt. Xung quanh thân Vũ Nhược Trần, có hơn mười người thiên nữ đều là mỹ nữ tuyệt sắc đang bay lượn.

Những mỹ nữ tuyệt sắc này, đều là phong nhũ eo nhỏ, da trắng như tuyết, dung nhan khuynh quốc khuynh thành, câu hồn đoạt phách. Mà những mỹ nữ tuyệt sắc đó một số mặc quần áo bó sát người, như một làn lụa mỏng, trong lúc bay lượn, phong nhũ, chân ngọc như ẩn như hiện. Mà một số mỹ nữ, lại là quần áo đoan trang, giống như tiên nữ, băng tuyết mà cao ngạo, bất khả xâm phạm. Nhưng trong lúc bay lượn, y phục bay bay, nhũ phong nửa kín nửa hở, càng khiến cho kẻ khác khí huyết sôi trào, không giữ được bình tĩnh.

Ngoài trừ sắc dục thấy ở bên ngoài, toàn bộ cung điện đều tràn ngập hương khí dịu dàng lưu chuyển câu hồn đoạt phách, khiến người khác tâm thần đều nhộn nhạo.

Rất rõ ràng, người tu luyện đạo thuật mà mỗi ngày đều đưa tới ảo cảnh sắc dục. Chỉ cần tâm chí không kiên định, nhẹ thì chân nguyên không khống chế được, tổn thương kinh mạch nội tạng, nặng thì chân nguyên chấn động, chết ngay tại chỗ.

Thế nhưng những mỹ nữ tuyệt sắc trước mắt này, nhìn qua đều chân thật, sinh động không khác gì người thật.

“Vũ Nhược Trần sư thúc mỗi ngày đều lợi dụng sắc dục thiên, thiên ma chân cảnh rèn luyện tâm chí, tu luyện đạo thuật.”

Đan Lăng Sinh và Đoạn Thiên Nhai tu vi cũng không thấp, lập tức liền hiểu rõ.

“Là người nào tu vi cao tuyệt tới mức có thể liên tục phát động thiên ma chân cảnh như thế? Tu vi người này đã viễn siêu chúng ta.”

Trong đầu hai người, đều hiện lên ý niệm như vậy.

Hiện tại những mỹ nữ này đều nhắm vào Vũ Nhược Trần mà phát động. Nhưng Đan Lăng Sinh và Đoạn Thiên Nhai cũng phải ngưng tụ chân nguyên toàn thân mới không bị dao động tâm thần.

Bởi vậy có thể thấy được, sắc dục thiên, thiên ma chân cảnh là lợi hại như thế nào.

Cho dù Vũ Nhược Trần ứng phó cũng không dễ, nếu không trên người hắn cũng không lộ ra khí tức vững vàng hùng hãn mạnh mẽ, dũng mãnh tịnh tiến không gì cản được.

Một tiếng động vang lên, kế tiếp lại có thanh âm “răng rắc”, bản mạng kiếm nguyên đã xuất hiện trên người của Vũ Nhược Trần. Đan Lăng Sinh và Đoạn Thiên Nhai đều nhíu mày. Lúc này hai người đứng gần Vũ Nhược Trần, đều cảm thụ được uy lực bản mạng kiếm nguyên.

Lúc trước, Vãn Thiên có nói, bản mạng kiếm nguyên mà xuất ra, không gian giống như bị xé nát, như những vết rạn trên mặt thủy tinh mắt thường có thể thấy được. Mà kiếm nguyên của Vũ Nhược Trần hướng tới hai thiên ma ma nữ phía trước. Hai thiên ma ma nữ vốn có ý định tránh né nhưng trong nháy mắt kiếm nguyên đánh tới, hai thiên ma ma nữ dường như bị trói lại, không di chuyển được.

Kiểm ý của bản mạng kiếm nguyên làm hư không vỡ vụn, còn chưa tới gần đã làm cho không khí ngưng tụ cao độ, như hình thành một lồng thủy tinh trong suốt, cố định hai thiên ma ma nữ lại. Lập tức, kiếm nguyên đâm tới, hai thiên ma ma nữ vỡ ra thành từng mảnh nhỏ.

Nếu như bản mạng kiếm nguyên cùng người giao thủ, đối thủ có khả năng ngay cả thuật pháp cũng chưa kịp thi triển đã bị trói lại, sau đó là một kích phá toái.

Tận mắt nhìn thấy uy năng của một kiếm, Đan Lăng Sinh và Đoạn Thiên Nhai đã có thể khẳng định chắc chắn, hai người liên thủ cũng tuyệt đối không đỡ được một kích tất sát. Kiếm quyết của Thục Sơn đích thật là đệ nhất thiên hạ, cho dù Vãn Thiên chuyên tu kiếm nguyên, với một kiếm này của Vũ Nhược Trần cũng phải tự nhận không bằng.

Mắt thấy hai ma nữ đã bị một kiếm phá nát, những thiên ma ma nữ còn lại nguyên bản đều cười tươi vui vẻ, câu hồn đoạt phách nhất thời trên mặt đều hiện lên thần sắc kinh hãi.

Lúc này, thiên ma chân cảnh huyền hóa ra thiên ma ma nữ vậy mà thực sự hình như có tư tưởng, không giống như là huyền hóa ra.

“Thứ lặp...”

Bản mạng kiếm nguyên của Vũ Nhược Trần không có dừng lại, một kiếm chém xuống khiến cho hai thiên ma ma nữ nát thành từng mảnh nhỏ.

“Sắc dục thiên thiên ma chân cảnh, đã bị người phá giải.”

Trong đầu Đan Lăng Sinh và Đoạn Thiên Nhai nhất thời đều nghĩ như vậy.

Nhưng vào lúc này, những thiên ma ma nữ còn lại đột nhiên biến sắc, toàn bộ lộ ra vẻ dữ tợn, thoáng một cái đã tụ tập lại, hóa thành hai Ma thần một đen một trắng.

Hai Ma thần đều không phải nam cũng không phải nữ, nhũ phong lộ ra vô cùng hấp dẫn. Hạ thân được bao bọc bởi giáp trụ Thanh Đồng, hai tay đều cầm tam xoa thứ (thứ để đâm, có ba đầu nhọn). Vũ Nhược Trần tinh khí thần ngưng tụ bền chắc như thép, tâm chí căn bản không thay đổi. Bản mạng kiếm nguyên màu tím vừa đâm thẳng ra thoáng cái đã đâm xuyên từ ngực Ma thần màu đen ra sau hậu tâm. Thế nhưng Ma thần màu đen vẫn không chết mà hét thảm một tiếng, hai tam xoa thứ ở tay thay nhau đâm ra, dường như không dùng thuật pháp gì mà chỉ đơn thuần đâm tới. Vậy mà nó lại khiến cho bản mạng kiếm nguyên vốn không phải thực chất bị chế trụ lại. Cùng lúc đó tam xoa thứ của Ma thần màu trắng cũng đâm về phía Vũ Nhược Trần.

“Nguy hiểm.”

Kiểm tùy ý động, hai đạo kiếm quang phân biệt xuất hiện trên người Vũ Nhược Trần đánh thẳng tới Ma thần màu trắng. Thế nhưng hai đạo kiếm hoa vừa xuất hiện, một đạo kiếm hoa màu bạch kim như thực chất đã đâm xuyên qua Ma thần màu trắng, hỏa thiêu nó trên không trung.

“Hai đạo bản mạng kiếm nguyên.”

Đan Lăng Sinh và Đoạn Thiên Nhai hai người nhất thời sửng sốt.

“Cẩn thận.” Nhưng vào lúc này, Vũ Nhược Trần thở phào một tiếng, hai đạo bản mạng kiếm nguyên nhất thời chém tới, Ma thần màu đen gào thảm một tiếng, trong nháy mắt cũng tiêu tan.

Khí tức Ma thần đã bị cắt nát nhưng vẫn chưa tiêu tan đi. Khí tức mỏng manh hóa thành ý niệm trong đầu, mấy trăm thiên ma ma nữ thân cao vài tấc bay về phía Vũ Nhược Trần, Đan Lăng Sinh và Đoạn Thiên Nhai.

Vẫn là sắc dục thiên thiên ma chân cảnh như cũ.

Đan Lăng Sinh và Đoạn Thiên Nhai đều rung mình, đó chỉ là hơn trăm thiên ma ma nữ chỉ cao vài tấc của sắc dục thiên thiên ma chân cảnh, cũng đã câu dẫn tâm thần khiến cho hai người đã có chút dao động.

“Vũ Nhược Trần sư thúc vừa rồi ngay cả thiên ma chân cảnh cũng đã phá giải, ta chỉ bị mê hoặc nho nhỏ, chẳng lẽ cũng không chống được?”

Trong nhất thời, Đoạn Thiên Nhai và Đan Lăng Sinh đều ngưng kết toàn bộ tinh thần vào kiếm ý. Trong phút chốc, kiếm ý ngang dọc cả cung điện. Dưới công kích của bốn đạo kiếm hoa, toàn bộ thiên ma ma nữ bị đánh tan thành tro bụi.

Sau khi đánh chết hoàn toàn thiên ma ma nữ, Đoạn Thiên Nhai và Đan Lăng Sinh nhin không được thở phào một tiếng, sau lưng hai người đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Vừa rồi toàn lực chống lại thiên ma chân cảnh, hai người đã tổn hao nghiêm trọng, tâm thần càng đã tiếp cận đến cực hạn. Thế nhưng qua lần này, bản tâm hai người càng thêm kiên định, tu vi sắp tới cũng có tịnh tiến.

“Chúc mừng Vũ Nhược Trần sư thúc đại thành nguyên anh, tu thành đệ nhị bản mạng kiếm nguyên.” Hai người liếc mắt nhìn nhau, lập tức hướng về Vũ Nhược Trần thi lễ.

Trong giọng nói của hai người, tự nhiên lộ ra vẻ kính ngưỡng.

Phải biết rằng bản mạng kiếm nguyên dung hợp tinh khí thần của người tu đạo, chân nguyên bản thân dung hợp với kiếm thai. Chỉ có tu thành nguyên anh, hơn nữa phải là nguyên anh đại thành mới có thể tùy ý biến hóa. Có khả năng dùng nguyên anh tế luyện đệ nhị kiếm thai, đem tinh khí thần của nguyên anh dung hợp với kiếm thai, luyện ra đệ nhị bản mạng kiếm nguyên.

Tu vi như thế, không phải là bản mạng kiếm nguyên đã lên tới đỉnh, thì cũng là đã đại thành nội đan đại pháp. Hiện tại cho dù Vấn Thiên thời kỳ toàn thịnh nhất cũng không phải là đối thủ của Vũ Nhược Trần. Bởi vì Vũ Nhược Trần có thể dùng một kiếm ngăn cản Vấn Thiên, một kiếm đánh chết Vấn Thiên.

Tu đến cảnh giới như vậy, có thể coi như một phân thành hai. Như vừa rồi đối phó với Ma thần, hoàn toàn có thể một công một thủ. Pháp thuật sử dụng bản mạng kiếm nguyên như vậy coi như đã đạt được hoàn chỉnh, công phòng nhất thể.

Nguyên Thiên Y đã chết đi, ngoại trừ Hoàng Vô Thần, sợ rằng thiên hạ cũng không còn vài người có thể làm đối thủ.

Thế nhưng Vũ Nhược Trần đứng giữa đại điện, trên mặt cũng không có thần sắc mừng rỡ, trái lại là thần sắc tiếc nuối và kính ngưỡng.

“Bảy trăm năm trước, bậc tiền bối của Thục Sơn ta là Lâm Phong Ngô tu thành vạn đạo bản mạng kiếm nguyên, phong độ khí phách, tư thế oai hùng, hậu bối chúng ta chỉ có thể vô tận tưởng nhớ, kính ngưỡng vô hạn.”

Ở giữa đại điện, ánh mắt Vũ Nhược Trần nhìn về một phía. Tám cây cột màu xích kim (vàng đỏ), cao trên một thước, kết thành một pháp trận. Trung ương pháp trận là một ngọc thạch bàn đầy hoa văn màu trắng, trong đó có một vật thể hình trụ bằng ngọc thạch màu hồng.

Mà thanh âm hần vừa dứt, tâm thần Đoạn Thiên Nhai và Đan Lăng Sinh đều không giữ được nữa: “Vạn đạo bản mạng kiếm nguyên? Không thể như vậy!”

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

14-12-2012, 10:52 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

54. Chương 53: Huyết Xá Lợi, Trách Phạt.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

“Trần long thung.”

“Dát Ba Lạp oản!”

Nghe được Vũ Nhược Trần nói vào bảy trăm năm trước, bậc tiền bối của Thục Sơn phát ra vạn đạo bản mạng kiếm nguyên. Vốn tâm thần đã yếu đuối sau khi chống lại ảo cảnh thiên ma, Đoạn Thiên Nhai và Đan Lăng Sinh đều chấn động, nhắm mắt xếp bằng trên mặt đất. Áo cảnh tán đi, lộ ra giữa cung điện tám cây cột kim sắc có sáu mặt, ở giữa là một cái chén lớn nằm trên bàn ngọc thạch đầy hoa văn màu trắng.

Sau vài tuần hương, hai người chậm rãi đứng dậy, khôi phục lại vẻ lạnh lùng sắc bén, quay về Vũ Nhược Trần gật đầu nói: “Vũ Nhược Trần sư thúc trách tội.”

“Không cần đa lễ.” Vũ Nhược Trần phát phát tay áo, nhẹ nhàng nói. “Các người dưới tính huống ở đây không giữ được tâm thần, cũng có thể chấp nhận. Nhanh khôi phục lại như vậy, trong hàng đệ tử cũng chỉ có hai người.”

“Đại chương giáo sư thúc.” Đoạn Thiên Nhai hỏi trực tiếp: “Người vừa rồi có nói, một người phát ra vạn đạo bản mạng kiếm nguyên, là sự thật sao?”

Vũ Nhược Trần gật đầu, khôi phục lại vẻ bình hòa, trong mắt hiện lên một đạo tinh mang. “Đương nhiên là thật. Bảy trăm năm trước, Thục Sơn ta sở hữu một môn kiếm quyết, gọi là Toái Hư Vạn Kiếm Quyết. Tên này tuy rằng bình thường nhưng danh phù kì thực, chính là thiên hạ đệ nhất kiếm quyết. Tu đến tận cùng chính là cảnh giới độ kiếp chân tiên kiếm toái hư không. Dưới vạn kiếm tề phát, trong vòng mười dặm, hư không chỉ một kích là nát bấy, ngay cả độ kiếp chân tiên cũng không đỡ được.”

“Chân nguyên một người, chỉ có thể tẩm bổ dung hợp một thanh phi kiếm. Ngay cả tu ra nguyên anh, chỉ sợ cũng chỉ như sư thúc tu thêm một đạo nữa. Nói vạn đạo kiếm nguyên thuộc về một người, làm sao có khả năng tu thành được?”

Nếu không phải chính miệng Vũ Nhược Trần đã tu thành nguyên anh đại thành nói, Đoạn Thiên Nhai và Đan Lăng Sinh đã khẳng định là người nói vọng ngôn.

Bởi vì điều này không phù hợp với tinh tú, đạo lý của bản mạng kiếm nguyên.

“Toái Hư Vạn Kiếm Quyết đã thất truyền rồi, ta cũng không có biện pháp phỏng đoán huyền ảo trong đó.” Vũ Nhược Trần thở dài nói. “Bằng không hiện tại chỉ cần trong Thục Sơn có người tu ra mười đạo, trăm đạo bản mạng kiếm nguyên, trong thiên hạ làm gì có người nào có thể chống lại Thục Sơn ta?”

“Sư thúc, người nói Lâm Phong Ngô tiên bối của Thục Sơn ta tu thành vạn đạo bản mạng kiếm nguyên, vậy đã thiên hạ vô địch rồi, vì sao không truyền lại mà lại để kiếm quyết thất truyền?” Ánh mắt Đan Lăng Sinh lóe sáng, hỏi.

“Toái Hư Vạn Kiếm Quyết! Thục Sơn ta từ khi khai tông lập phái tới này, tuy có tổ sư sáng chế ra nhưng tu luyện rất khó khăn. Trong mười đại đệ tử cũng chỉ có một người là Lâm Phong Ngô tiên bối tu thành.” Vũ Nhược Trần chậm rãi nói. “Lâm Phong Ngô tiên bối là người kinh tài tuyệt diễm, không phải ta có khả năng tưởng tượng. Nhưng một người như thế, lại không tránh được nhân quả, không tránh được chữ tình.”

“Đương thời, người cùng với Nhược Ngân Trang tiên tử của Thanh Thành kết thành đạo lữ. Thế nhưng khi người bế quan tu luyện Toái Hư Vạn Kiếm Quyết thì Nhược Ngân Trang tiên tử bị cừu nhân đánh chết. Người xuất quan sử dụng vạn đạo kiếm nguyên nhất cử tiêu diệt cừu địch, rồi sau đó không rõ tung tích. Có người nói lúc cuối cùng người phá vỡ hư không mà đi, lại có người nói tâm người đã chết, không quay lại trần thế.”

“Chúng ta tu đến cảnh giới này liền biết nói phá toái hư không, đi vào cõi thần tiên là một chuyện hư vô mờ mịt. Khả năng Lâm Phong Ngô tiên bối tâm đã chết, không muốn quay lại trần thế nữa.”

“Tâm tử, đạo tán, Lâm Phong Ngô tiên bối thật là người si tình.” Nghe được Vũ Nhược Trần nói như vậy, Đoạn Thiên Nhai và Đan Lăng Sinh đều không khỏi cảm thấy đau buồn. Thế nhưng vào lúc này, thanh âm của Vũ Nhược Trần lại trở nên sắc bén. “Người tu đạo, bản tâm kiên định, chém nát cản trở, dũng mãnh tiến. Chữ tình, đó là đại kiếp nạn. Ngay cả hạng người kinh tài tuyệt diễm cũng đã hãm sâu vào trong đó. Các người nhất định phải lấy người nọ làm tấm gương.”

Người nọ?

Người nọ là ai?

Vừa nghe Vũ Nhược Trần nói lên người nọ, Đan Lăng Sinh nhất thời rùng mình, sự đau buồn biến mất, gật đầu thụ giáo. Mà Đan Lăng Sinh tuy rằng mặt trầm xuống, nhưng trong ánh mắt có thể phát hiện tâm tình đang xao động. Tựa hồ có một tia không đành lòng, lại có một tia phần nộ, căm giận.

Nhưng Đan Lăng Sinh chỉ sợ cũng không nhìn ra được, Vũ Nhược Trần tuy rằng lớn tiếng giáo huấn, nhưng trong ánh mắt cũng có một tia phần nộ, bất bình giống hần.

“Lâm Phong Ngô tiên bối là cao nhân, tự có lựa chọn của chính mình. Chúng ta là hậu nhân, không thể bình phán. Nhưng người không phải là tán tu, mà là đệ tử của Thục Sơn ta, lại để cho kiếm quyết ngạo thị thiên hạ của Thục Sơn thất truyền, điểm này...có lẽ là sai lầm của người.” Vũ Nhược Trần nói tiếp. “Lúc người biến mất mấy trăm năm, tiên bối Thục Sơn chúng ta hao hết tâm lực cũng không tìm được người cùng với bí pháp. Nếu bí pháp vẫn còn, có người tu thành, Côn Lôn há có thể sai khiến chúng ta!”

“Sư thúc nói rất đúng.” Đoạn Thiên Nhai gật đầu, đối với điểm này hần cũng rất đồng tình.

“Sư thúc, đệ tử vừa mới có được tiến cảnh, vì sao đưa chúng ta nhập vào cấm địa. Trấn long thung rốt cuộc trấn áp vật gì, vì sao lại dâng trào lên chân nguyên ma lực như vậy?” Nhìn tình cảnh trước mắt, Đan Lăng Sinh không nhịn được lên tiếng hỏi.

Bát phương trấn long thung.

Đây là thứ mà người tu đạo có tu vi cao tuyệt sau khi đại Ấn khai quốc trong truyền thuyết cảm ứng thiên địa long mạch mà dưỡng dục ra chân long, bình định thiên hạ. Vì vậy mà sử dụng quốc lực, mời mười mấy người tu đạo có tu vi cực cao, đúc thành tám cây cột trụ sáu mặt bằng vàng ròng, bên ngoài có khắc pháp trận trấn áp thời thượng cổ, tạo thành bát phương trấn long thung. Pháp trận này ngay cả chân long cũng trấn áp được. Tuy rằng tám cây cột trụ phải dựa vào hoàn cảnh địa thế mà có uy lực khác nhau, lại không thể dùng như pháp bảo để đối địch nhưng dùng để trấn áp linh vật, đã có uy lực tiếp cận với độ kiếp chân tiên.

Dát Ba Lạp Oản!

Pháp khí chí cao của Phật hiệu mật tông, lão Triệu Nam khi gặp sát kiếp thì mạnh mẽ sử dụng thân ngoại hóa thân của đại uy đức kim cương đã có uy lực lớn như vậy. Dát Ba Lạp Oản này chính là Đại Bi, tượng trưng cho trí tuệ của Không Tính, ma trận khắc lên có công dụng trấn tà. Chỉ là lúc đầu lão Triệu Nam sử dụng thân ngoại hóa thân là do chân nguyên ngưng tụ thành. Mà cái ngọc thạch bàn màu trắng trước mắt này được khảm nạm thêm tinh kim nên càng thêm tinh thuần. Trong đó ẩn chứa huyền ảo chính là từ bi chí niệm. Vừa nhìn là biết Dát Ba Lạp Oản chỉ do cao tăng đắc đạo sử dụng, kinh qua Phật tông pháp sư niệm chú thuật chế thành, có thể nói là chí bảo trấn tà.

Tất cả những thứ này cũng chỉ là để trấn áp thứ vật thể màu hồng trong chén trên thạch bàn.

Đoạn Thiên Nhai và Đan Lăng Sinh đều đã nhìn ra, sắc dục thiên thiên ma chân cảnh vừa rồi đạt được trình độ huyết nhục như vậy là có liên quan đến việc ngưng tụ ra chân nguyên ma đạo.

Trải qua bát thiên trấn long thung và sự trấn áp của Dát Ba Lạp Oản còn có thể phát sinh thiên ma chân cảnh, như vậy trình độ ngưng tụ chân nguyên ma đạo đã mạnh mẽ tới mức nào?

Đó là bởi vì đã sau khi đã trải qua thiên ma chân cảnh, tâm thần đã đến cực hạn. Đoạn Thiên Nhai và Đan Lăng Sinh mới có thể thất thủ tâm chí, nhịn không được phải nhập định trấn tĩnh bản tâm.

“ Đây là thứ mà Vô Tâm sau trận đánh trên đỉnh Kim Đỉnh bị hình thần câu diệt đã để lại một hạt xá lợi tử.”

Vũ Nhược Trần nhìn hồng bảo thạch bàn mà nói.

“ U minh huyết ma!” Tinh thần liên tiếp bị rung động mạnh, nhưng tâm chí Đoạn Thiên Nhai và Đan Lăng Sinh lại càng trở nên kiên định. Nghe được cái tên kia, hai mắt đều lóe sáng.

“Năm đó, Vô Tâm suất lĩnh quần ma đại chiến với chính đạo một trận. Lúc bị hình thần câu diệt đã để lại bảy viên huyết xá lợi. Thục Sơn ta chiếm được một viên, Triết Bang Tự, Nga Mi, Từ Hàng Tịnh Trai, Đại Tự Đại Cung, Thanh Thành, Không Động đều phân biệt được một viên.”

“ Ma công của U Minh Huyết Ma tham thiên tạo hóa, huyết xá lợi lại có khí tức độc ác như vậy, tại sao không trực tiếp phá hủy?” Đoạn Thiên Nhai hỏi.

“ Huyết xá lợi chỉ thuần túy là hội tụ chân nguyên, không có thần hồn ý thức, không lấy chân nguyên hấp dẫn cũng sẽ không xuất hiện chân nguyên ma khí, vì vậy không cần phải sợ. Hơn nữa, chân nguyên hao phí chia ra sẽ giảm đi nhiều, không hấp thu năng lượng mà tăng trưởng, không có khả năng chiếm được, chuyển sang kiếp khác.” Vũ Nhược Trần nói. “ Tuy rằng là vật cực kỳ âm độc nhưng vẫn là chân nguyên thuần túy, chỉ cần trấn áp chế trụ, lợi dụng cho tốt có thể rất tốt cho tu luyện như vừa rồi. Nếu như là một người có tâm chí cực kỳ kiên định, có thể đem huyết xá lợi luyện hóa, tu vi nhất định sẽ tăng rất nhanh.”

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

14-12-2012, 10:52 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

55. Chương 54: Cảm Ngộ, Khích Lệ.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Đoạn Thiên Nhai và Đan Lăng Sinh không nói gì, đều hít sâu một hơi.

Thì ra chân nguyên toàn thân của Vô Tâm ngưng tụ ra bảy khối huyết xá lợi. Như vậy một viên huyết xá lợi cũng chỉ có một phần bảy tu vi. Thế nhưng một phần bảy tu vi này trải qua trấn áp chỉ còn phân nửa, lại toát ra một bộ phận ngưng tụ thành thiên ma chân cảnh mà uy lực cũng đã cường đại như vậy. Trách không được ngay cả Vũ Nhược Trần có ý chí và tu vi như vậy cũng không dám luyện hóa huyết xá lợi.

Nghĩ ngược lại mới thấy, năm đó U Minh Huyết Ma mạnh mẽ đến mức nào. Trách không được cao thủ đỉnh cấp của thiên hạ phải xuất hiện, cùng với vô số thần binh xuất thế mà cũng tổn thất cực kỳ thảm trọng.

U Minh Huyết Ma, tu vi đã vượt qua tam kiếp độ kiếp chân tiên. Bởi vậy có thể thấy được, Vũ Nhược Trần còn kém một bước, chưa đạt đến cao thủ độ kiếp. Nhưng thực lực thật sự thì lại kém đến mấy chục lần.

“ Hiện tại, thiên hạ đại biến. Thục Sơn ta đứng cao chịu gió lớn, ta buộc phải mượn huyết xá lợi để đề thăng tu vi.” Lúc hai người đang lặng lẽ cảm thụ tu vi của Vô Tâm, Vũ Nhược Trần lại nói tiếp. “ Thời gian kế tiếp, ta sẽ dùng tu vi bản thân kích khởi chân nguyên ma khí của huyết xá lợi. Các người là hai người đứng

đầu trong số đông đảo đệ tử của bốn môn, ở đây tu hành một thời gian đi. Cố gắng đề thăng tu vi nhanh chóng.”

“ Đa tạ sư thúc,” Đoạn Vô Nhai và Đan Lăng Sinh đều rung mình. Hai người đều biết chuyện này không đơn giản là đề thăng tu vi mà đặt trên người bọn họ còn là số mệnh của toàn bộ Thục Sơn.

“ Không cần nhiều lời.” Vũ Nhược Trần khoát tay nói. “ Hôm nay kiểm nghiệm tu vi đệ tử mới nhập môn, kết quả thế nào?”

“Thải Thục đã đến Đại Đạo Trực Chỉ Thụ Hư Quyết tầng thứ ba. Huyền Vô Kỳ tuy rằng chỉ là tầng thứ nhất nhưng tâm chí cực cao, tu vi tiến cảnh cũng rất nhanh, cũng là kỳ tài khó có được. Còn lại những đệ tử khác cũng không có người nào đặc biệt kinh tài tuyệt diệu.”

“ Lạc Bắc, tiến cảnh của hắn lại dị thường chậm chạp.”

“ Đúng vậy, theo phân phó của sư thúc, ta đã để Phong trưởng lão vào xem qua. Người dùng thuật pháp xem qua thân thể Lạc Bắc có chút thất vọng. Người nói Lạc Bắc rất giống với thiên linh thân thể mà cổ điển ghi lại, nhìn như là căn cốt kỳ giai nhưng đại đa số chân nguyên lại chỉ hóa thành huyết nhục khí, không chuyển hóa toàn bộ thành linh lực. Nếu tu hành đạo thuật trái lại có thể xem là phế tài.” Đoạn Thiên Nhai bất động thanh sắc nói, lại nhìn Vũ Nhược Trần hỏi: “ Có cần thỉnh trưởng lão khác tra xét lại Lạc Bắc một chút không?”

“ Không cần.” Vũ Nhược Trần thở dài. “ Nếu hắn thật sự là có tư chất hơn cả Thái Thúc, Thục Sơn ta có thêm một phần đảm bảo. Chỉ tiếc...Phong trưởng lão tu luyện Vọng Khí, có thuật pháp nội quan, trong Thục Sơn là đệ nhất. Nếu như hắn xem qua mà đã như vậy thì chắc không sai. Người khác đến kiểm tra nữa cũng là vô dụng.”

“Vậy...” Trên khuôn mặt lạnh lùng của Đan Lăng Sinh xuất hiện thần sắc không đành lòng. “ Dựa theo môn quy, Lạc Bắc là đệ tử kém cỏi nhất, như vậy công việc tưới nước quét nhà...”

“ Môn hạ Thục Sơn đối xử bình đẳng.” Vũ Nhược Trần vung tay. “ Để hắn làm đi.”

“ Minh Hạo sư thúc hắn là sợ ta chịu không nổi uất ức, mới bố trí như thế này.”

Lạc Bắc mặc áo bào màu xanh, vừa lau chùi sương phòng cẩn thận, vừa ngẫm nghĩ trong lòng.

Dựa theo tục lệ của Thục Sơn, đệ tử mới nhập môn cứ ba tháng một lần kiểm tra tu vi. Người có tu vi kém cỏi nhất phải làm một gã tạp dịch sai vặt.

Hiện tại, Lạc Bắc đã rõ ràng. Việc đó và việc kiểm tra tiến cảnh tu vi trước Vô Tự bi chủ yếu là để khích lệ đệ tử.

Không có người đệ tử nào nguyện ý kém cỏi nhất, phải làm một gã tạp dịch sai vặt.

Hiện tại sương phòng mà Lạc Bắc phải lau dọn này nằm ở vị trí cực kỳ hẻo lánh, là nơi giao nhau giữa Qua Ly và Kinh Thần phong, trên Thiên Ô phong.

Thiên Ô phong ngoại trừ có hơn một trăm gian phòng ra, cũng không có kiến trúc gì khác. Những gian phòng này bày trí tựa hồ là để dùng chiêu đãi khách nhân ở lại. Nhưng lúc Lạc Bắc được phái đến đây các sương phòng đều bao phủ một tầng bụi. Phía trong đình viện trước cửa các gian phòng cũng đầy cỏ dại. Hiển nhiên trên những ngọn núi phổ thông này cũng rất lâu không có khách lưu lại. Ngay cả người của Thục Sơn cũng ít khi đến đây.

Người tới càng ít, Lạc Bắc làm tạp dịch sẽ càng ít bị người khác nhìn thấy.

Thế nhưng từ lúc đã nghĩ thông suốt vì sao tiến cảnh tu vi lại chậm chạp như vậy, trong lòng Lạc Bắc một điểm cũng không có như mọi người tưởng tượng, không chịu nổi đả kích.

“ Nếu ta dừng việc tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh, hắn tu vi tiến cảnh của Đại Đạo Trực Chỉ Thụ Hư Quyết sẽ nhanh hơn.”

Ngồi xổm trên mặt đất, cẩn thận lau từng cái bàn màu xanh, trong đầu Lạc Bắc đột nhiên thoáng hiện lên ý niệm trong đầu.

Trong lúc nhất thời, Lạc Bắc có chút do dự.

Đây có lẽ là một mê hoặc không nhỏ. Nếu như đình chỉ việc tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh, tu vi tiến cảnh của hắn rất có khả năng vượt lên những người khác. Đến thời gian kiểm nghiệm tu vi, sẽ khiến mọi người thất kinh.

“Hiện tại ta đã biết chỗ mấu chốt, cũng biết được nguyên nhân tiến cảnh của mình không bằng người khác. Nếu như đình chỉ tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh thì là vì cái gì? Là vì sự cười nhạo và ánh mắt, ngôn ngữ khinh thường của người khác sao?”

“ Không bằng cứ coi chuyện này như là một lần tôi luyện tâm tính.”

Trong nháy mắt Lạc Bắc đã hạ quyết tâm.

“Tiến cảnh chậm như vậy, tốn nhiều thời gian tu luyện. Lúc trước ta vận chuyển được mười lăm mười sáu chu thiên là sức cùng lực kiệt. Giờ thử lại xem kiên trì được bao lâu.”

Tu luyện Đại Đạo Trực Chỉ Thụ Hư Quyết có lợi cho Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh. Mà tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh trọng yếu nhất là tâm chí kiên định, bài trừ tâm ma nhiễu loạn. Nếu chỉ vì để ý đến ánh mắt người khác mà tạm dừng tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh, như vậy chỉ sợ vĩnh viễn cũng không đạt được thành tựu.

Mà lúc này, Lạc Bắc đã hạ quyết tâm, muốn đem điều này như một loại tôi luyện, thoáng cái mà hợp với bản ý của việc tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh là đứng mãi tĩnh tiến. Chỉ sau một lúc, Lạc Bắc đã cảm thấy tâm chí của mình đã trở nên trầm tĩnh, càng thêm kiên định.

Vô hình trung, giống như lần trước bước trên mỏm đá, tâm chí Lạc Bắc lại bỏ được mê hoặc của danh lợi, coi như một lần nữa được rèn luyện.

“ Nếu như Minh Hạo sư thúc không để ý đến tâm tư của ta, để ta đến chỗ có nhiều người, có nhiều đệ tử cười nhạo ta, châm chọc ta, bản tâm ta lại càng trở nên kiên định hơn. Như vậy sợ rằng chỗ tốt lại càng nhiều.”

Trong lòng Lạc Bắc nhất thời suy nghĩ.

“ Bất quá sư phụ đã nói qua cơ duyên, tu đạo cũng là một loại cơ duyên.” Lạc Bắc lập tức nghĩ đến điểm này.

Minh Hạo làm như vậy rõ ràng là muốn nghĩ tốt cho Lạc Bắc. Nhưng đối với Lạc Bắc mà nói, hắn đã trải qua hiệu quả rèn luyện tâm chí, cơ duyên trong đó rất khó nói rõ.

“ Nếu như mỗi ngày ta có thêm mấy canh giờ thì thật tốt.”

Nhìn tầng tầng bụi trên mặt đất, khóe miệng Lạc Bắc nở nụ cười khổ. Hắn đúng là cảm thấy rất thiếu thời gian.

Hiện tại Lạc Bắc đã tìm ra được bản chất của vấn đề. Hắn đã biết hiện tại không phải vấn đề tư chất, không hiểu tu luyện mà là tu luyện song song hai loại pháp quyết. Tất nhiên tiến cảnh của Đại Đạo Trực Chỉ Thụ Hư Quyết rất chậm chạp, nhưng chỉ cần cho hắn đủ thời gian, tiến cảnh của hắn sẽ liên tục tăng lên.

Thế nhưng hiện giờ đúng là hết sức mâu thuẫn.

Vốn ban ngày hắn tu luyện Đại Đạo Trực Chỉ Thụ Hư Quyết, ban đêm tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh. Hắn đã hận một ngày không thể dài ra để hắn tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh hoặc tu luyện thêm Đại Đạo Trực Chỉ Thụ Hư Quyết.

Thế mà bây giờ lại còn mất thêm thời gian làm một gã tạp dịch sai vặt. Hiện tại toàn bộ Thiên Ô phong có hơn trăm gian sương phòng, toàn bộ đều phải quét tước sạch sẽ. Như vậy cộng thêm thời gian nghỉ ngơi cũng đã mất tới ba đến năm ngày thời gian.

“ Xem ra tay chân phải nhanh hơn nữa, nhanh chóng hoàn thành công việc quét dọn này, có thêm được một chút thời gian.”

Động tác của Lạc Bắc nhanh chóng hơn.

Động tác nhanh hơn, thời gian ngắn lại, khí huyết cả người Lạc Bắc vận chuyển với tốc độ tự nhiên là nhanh hơn nhiều.

Khí huyết dung nguyên, Lạc Bắc vốn đã tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh đến cảnh giới tầng thứ hai, khí huyết đã dung hợp với chân nguyên kim sắc, lưu động liên tục trong cơ thể, mơ hồ chấn động cả gân cốt, da thịt. Hiện tại mỗi một động tác mạnh mẽ, khí huyết trong cơ thể chảy càng nhanh hơn, giống như nước sông Trường Giang và Hoàng Hà cuộn cuộn chảy mãnh liệt.

Những chấn động rèn luyện gân cốt và da thịt có tác dụng hơn bình thường rất nhiều.

Mà từ lúc Lạc Bắc tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh, khí lực và tinh lực bản thân cực kỳ tràn đầy. Tuy rằng động tác trên tay liên tục nhưng không cảm thấy nửa phần uể oải. Nửa canh giờ sau cả thân người Lạc Bắc đã nhể nhại mồ hôi nhưng lại có cảm giác thoải mái không nói nên lời, thật giống như khí huyết toàn thân cuộn trào lên. Dưới chấn động rèn luyện thân thể, rất nhiều tạp chất cùng với mồ hôi chậm rãi chảy ra ngoài. Tựa hồ cả người đã trở nên tinh thuần, thông thoáng hơn rất nhiều.

“Thì ra liên tục dùng những động tác mạnh mẽ cũng khiến khí huyết sôi trào, đạt được nhiều chỗ tốt.”

“Mà làm như vậy tốc độ tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh cũng nhanh hơn.”

“Điều này cũng không phải là xao động liễu lĩnh mà là bắt đầu của thời kỳ luyện thể trong tu luyện. Tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh hay nhất là động tĩnh kết hợp. Chỉ tĩnh không được mà chỉ động cũng không được. Qua từng động tác mạnh mẽ trong thời gian dài, khí huyết toàn thân lưu chuyển nhanh hơn, cũng khiến cho chân nguyên rèn luyện thân thể nhanh hơn, tự nhiên tiến cảnh cũng nhanh hơn. Thế nhưng khí huyết và chân nguyên dung hợp cũng phải qua trạng thái tĩnh để bổ sung. Lúc bổ sung nhanh nhất lại là lúc rèn luyện khí huyết sôi trào. Vòng đi vòng lại, khẳng định tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh so với trước đây cũng nhanh hơn rất nhiều.”

Trong nhất thời, trong đầu Lạc Bắc như bừng sáng, lại như có linh ngộ.

Tâm tình vui sướng không nói nên lời, tràn ngập trong lòng hắn.

Tự thân nhờ vào nỗ lực và cơ duyên mà cảm thụ được bí quyết công pháp tu luyện, so với nhờ sự chỉ điểm của trưởng bối tuyệt đối là có ích lợi hơn hàng chục, hàng trăm lần.

“Tu đạo, có nguy hiểm, có tịch mịch nhưng mỗi khi có chút thành tựu đều hân hoan vui sướng từ tận đáy lòng. Ta theo quy tắc đệ tử của La Phù, đệ tử đều phải dựa vào chính mình mà tu luyện. Chẳng lẽ tổ sư của La Phù ta chính là muốn dùng sự hân hoan, vui sướng này hòa cùng với nguy hiểm, tịch mịch. Như vậy xem ra ở điểm này, La Phù ta không hẳn không có đạo lý.”

Lạc Bắc liên tục phi nhanh qua từng khối đá trên sân nhà, trong đầu liên tục suy nghĩ.

Nhưng vào lúc này, Lạc Bắc bỗng nghe có một tiếng kéo kẹt lọt vào bên tai, phía cửa của một gian sương phòng đang khép hờ bị một người đẩy ra.

“Thế nào, lau sân nhà tốt sao? Nhìn người có vẻ rất hăng say làm việc nhỉ?”

Lạc Bắc ngừng lại, nghe phía sau truyền đến thanh âm như vậy, trong lòng cũng buông lỏng, khóe miệng hiện lên vẻ tươi cười.

Thái Thúc mặc y phục màu xanh đứng ở cửa. Lạc Bắc biết Thái Thúc đã đạt được Đại Đạo Trực Chỉ Thụ Hư Quyết tầng thứ ba, đã có khả năng đi lại nhẹ nhàng, đặt chân không một tiếng động, vì vậy hắn không nghe được tiếng bước chân.

Ngày hôm nay Thái Thúc vén tóc lên, dùng một cây móc châm gài trên đầu, trang phục y như của một nam đệ tử.

Nhưng càng như vậy nhìn qua nàng lại càng có vẻ nhẹ nhàng khoan khoái. Cái cổ trắng nõn, đôi mắt to tròn trong vắt.

Thấy Lạc Bắc đứng lên xoay người nhìn mình mỉm cười, Thái Thúc có chút hơi sững sờ. Nhưng thấy Lạc Bắc quan sát từ trên xuống dưới mình không kiêng nể, trên mặt nàng hiện lên tia ửng đỏ. “Nhìn cái gì. Ta hỏi người sao người không đáp? Công việc lau dọn nhà tốt lắm hay sao? Nhìn bộ dạng hững hờ của người cứ như yêu thích công việc này lắm vậy.”

“Thái Thúc sư muội, người bận trang phục như vậy thật ra có điểm giống với nam đạo đồng của Kinh Thần phong. Bất quá nhìn lại khoan khoái nhẹ nhàng rất đẹp đó nha.” Lạc Bắc bản tính hồn nhiên, không che giấu gì mà nói thẳng ra cảm giác trong lòng, rồi ha hả cười, không trả lời vấn đề của Thái Thúc mà hỏi lại: “Người tại sao mà lại chạy tới đây?”

“Từ lúc quay về đến giờ, buổi sáng mấy ngày nay đều không có gì đặc biệt, chỉ có tu hành. Chúng ta cũng không bị hạn chế hành động gì cả. Ta chưa từng tới Thiên Ô phong, nói không chừng hôm nay trên Thiên Ô phong có gì đặc biệt nên ta cứ tới đây nhìn chút.”

“Vậy dọc theo đường đi, người có thấy cái gì đặc biệt không đó?”

“Cái khác thì không thấy, chỉ thấy một đứa ngốc, bò sát xuống mà lau sàn nhà.” Thái Thúc nghiêm trang mà nói, nhưng nói xong chính nàng cũng không nhịn được mà nở nụ cười.

Lạc Bắc cười cười, còn chưa kịp nói cái gì thì Thái Thúc đã lấy một khối giẻ lau trong tay hắt, hướng tới một gian phòng vừa đi vừa lầm bầm nói: “Lau sàn nhà thoải mái như vậy, ta cũng tham gia đi. Sương phòng ở đây nhiều như vậy, ta phải thử xem mới được.”

“Thái Thúc sư muội...” Lạc Bắc nhìn thân ảnh xinh đẹp của Thái Thúc, trong lòng cảm thấy ảm áp.

Trong lòng hắt biết rõ ràng, Thái Thúc vì sợ hắt cảm thấy mất mát nên định bụng đến xem hắt thế nào rồi làm cho hắt cảm thấy thoải mái chút. Nàng không tiếc thời gian tu hành của chính mình, đến quét dọn giúp hắt.

Nhân tình ấm lạnh, bốn chữ này giờ đây trong lòng Lạc Bắc cảm nhận rất rõ ràng, lại nói không nên lời.

“Lạc...Lạc Bắc sư đệ...”

Ngay khi Thái Thúc vừa đi vào một gian sương phòng, Lạc Bắc lại nghe được tiếng bước chân quen thuộc, thân ảnh gầy yếu của Lận Hàng cũng xuất hiện trước mặt hắt.

“Lạc...Lạc Bắc sư đệ, sương phòng ở đây nhiều lắm, người một người quét tước rất lâu, để ta lại giúp người.”

Lạc Bắc cũng không có cự tuyệt Lận Hàng, cũng giống như ngày trước Lận Hàng không cự tuyệt thần hành phù của hắt. Đây chính là một phần hảo ý, cũng chính là một phần tình bằng hữu sâu sắc.

“Lạc...Lạc Bắc sư đệ, người đừng nóng lòng. Ta nghĩ tương lai người khẳng định sẽ có đại thành tựu. Hiện thời chỉ là tiền cảnh chậm một chút, cũng không nói lên được cái gì.”

“Ta biết.” Nghe Lận Hàng đang quét dọn ở một bên nói với hắt, Lạc Bắc gật đầu, nhìn chăm chú Lận Hàng. “Ta sẽ không nản lòng và thất vọng, ta sẽ coi chuyện này như một lần ma luyện.”

“Thật...thật không, vậy là tốt rồi.” Trên mặt Lận Hàng hiện lên một nụ cười chân thành, tha thiết.

“Lận Hàng sư huynh, người cũng phải giống như thế, không nên nản lòng và thất vọng.” Lạc Bắc nhìn Lận Hàng, dưới tình huống này, hắt đã nói ra một câu muốn nói với Lận Hàng từ lâu nhưng chưa có dịp.

“Ta...” Lận Hàng ngồi xổm bên người Lạc Bắc, có chút ngạc nhiên quay đầu lại.

“Lận Hàng sư huynh, ta nghĩ hiện tại cản trở tiến cảnh của người, chỉ có lòng tin. Từ trước tới nay, người chỉ khiếm khuyết lòng tin cùng với khí thế dũng mãnh tịnh tiến.” Lạc Bắc nhìn vào mắt Lận Hàng, nghiêm túc nói. “Lận Hàng sư huynh, ta không có nản lòng và thất vọng, huynh cũng phải giống như ta.”

Lận Hàng ngơ ngác nhìn Lạc Bắc, từng chữ từng câu của Lạc Bắc như cái búa vô hình giáng vào lòng hắt. Mà trong mắt Lạc Bắc tràn đầy niềm tin kiên định, cùng với sự chân thành khiến Lận Hàng căn bản không thể cự tuyệt.

Trong mắt Lạc Bắc lấp lánh tia sáng, nhất thời khiến Lận Hàng ngẩn ngơ gật gật đầu.

“ Tư chất, thiên tư, hết thảy đều là vô căn cứ. Chỉ có bản tâm kiên định, nhất tâm tiến thủ, mới có thể có được thành tựu.” Lạc Bắc hít sâu một hơi, nói ra cảm ngộ trong lòng. “ Sư phụ, con nhất định sẽ ngưng tụ ra bản mạng kiếm nguyên, trở lại La Phù.”

Trên Trường Sinh phong, giữa cung điện màu trắng đang trấn áp huyết xá lợi, Vũ Nhược Trần và Đoạn Thiên Nhai, Đan Lăng Sinh đứng theo hình tam giác. Một tím, một trắng, một xanh, một đen, bốn đạo bản mạng kiếm nguyên phun ra nuốt vào, các loại yêu ma biến ảo từ thiên ma chân cảnh nhất nhất bị đánh tan.

Bản mạng kiếm nguyên của Vũ Nhược Trần, một đạo dường như thủy tinh màu tím, một đạo màu trắng như bạch kim thực chất. Vốn bản mạng kiếm nguyên sáng bóng như kim chực thủy tinh uy thế so với bản mạng kiếm nguyên màu tím thì kém hơn một chút. Thế nhưng hiện giờ, ánh sáng và uy thế của nó cũng không hơn kém nhau bao nhiêu, hiển nhiên nguyên anh của Vũ Nhược Trần tu luyện bản mạng kiếm nguyên đã đến cảnh giới đại thành.

Mà Đoạn Thiên Nhai và Đan Lăng Sinh lần đầu tiên tiếp nhập vào Trường Sinh phong thì hai người vừa mới tu luyện đến cảnh giới xuất ra bản mạng kiếm nguyên, một xanh một đen vừa mới thành hình. Nhưng hiện tại hai đạo kiếm nguyên đã phát ra quang mang sáng rực. Mỗi một kích đâm ra, trong không trung cũng vang lên tiếng xé gió, hiển nhiên tu vi cũng đã tăng trưởng rất nhiều.

Chẳng qua trong lúc đó, chân nguyên ma khí của huyết xá lợi dẫn phát ra thiên ma chân cảnh cũng bị ba người liên thủ đánh tan. Chân nguyên bị phá tán ra được ba người dùng công pháp hút vào trong cơ thể luyện hóa.

Nhìn như dễ dàng nhưng trên thực tế, mỗi lần thôi động bản mạng kiếm nguyên đều tập trung cả tinh khí thần, người và kiếm nguyên hòa thành một thể. Có thể ví như một người dùng một cây thiết côn được tạo thành từ tinh khí thần mà huy vũ. Nếu không thể tụ tập được chân nguyên cơ thể, phát ra uy thế trong một kiếm, cũng không được gọi là bản mạng kiếm nguyên.

Việc này đương nhiên là cực kỳ hao tổn chân nguyên, tâm lực. Huống chi ba người còn toàn lực luyện hóa chân nguyên ma khí bị đánh tan nên càng cực kỳ hao tổn tâm lực.

Đợi đến khi đã hoàn toàn luyện hóa được chân nguyên ma khí hút vào trong cơ thể, ngay cả Vũ Nhược Trần lúc mở mắt ra cũng không che giấu được vẻ uể oải.

Nhìn thoáng qua huyết xá lợi lóe lên hồng quang yêu dị trong Dát Ba Lạp Oản, trong mắt Vũ Nhược Trần hiện lên thần sắc kính ngưỡng.

Kính ngưỡng đối với lực lượng thuần túy.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

14-12-2012, 10:53 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

56. Chương 55: Ưc Hiếp, Động Thủ.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

“ Dùng sáu tháng thời gian mới luyện hóa được huyết xá lợi chứa hơn nửa chân nguyên ma khí. Nếu bỏ qua chính tà, tu vi của Vô Tâm thật sự là siêu phàm nhập thánh.”

Nghe Vũ Nhược Trần nói như vậy, trong mắt Đoạn Thiên Nhai lóe lên hàn quang, nói:

“ Nghe nói Không Động đã đưa huyết xá lợi mà bọn họ trấn áp giao cho Huống Vô Tâm?”

“Hành động của Côn Lôn, đúng là càng lúc càng lớn.” Vũ Nhược Trần nhíu nhíu mày, bắt giác toát ra uy thế mạnh mẽ cuộn cuộn. “Huống Vô Tâm, Âm Dương Sinh Tử Đạo, có khả năng siêu thoát âm dương sinh tử, là một trong những pháp quyết phá toái hư không chí cao của Côn Lôn. Ba mươi năm trước, tu vi hắn không kém gì ta, không biết khi nhận được huyết xá lợi, tu vi tiến cảnh của hắn đã như thế nào rồi. Tên của hắn chỉ khác Vô Tâm có một chữ, giờ lại có huyết xá lợi, thật ra cũng là một cơ duyên.”

“Mấy ngày trước hắn thay Hoàng Vô Thần truyền lệnh Côn Lôn. Lệnh cho chính đạo huyền môn trong thiên hạ phái xuất đệ tử ra ngoài lịch lãm, diệt trừ yêu ma. Bất luận có lánh đời nhập thế hay không, đều nhất nhất diệt trừ.” Đan Lăng Sinh nhìn Vũ Nhược Trần nói. “Sư tôn bảo ta xin chỉ thị của chương giáo sư thúc, Thục Sơn chúng ta nên ứng phó như thế nào.”

Vũ Nhược Trần hơi trầm ngâm nói: “Tuân lệnh hành sự.”

“Tuân lệnh hành sự?” Lời Vũ Nhược Trần vừa nói ra, Đoạn Thiên Nhai và Đan Lăng Sinh đều nhíu mày.

Mấy trăm năm nay số mệnh thiên hạ chuyển biến, thời buổi loạn thế, thi cốt có ở khắp nơi. Người tu luyện đạo thuật âm tà không thiếu tài liệu nên xuất hiện rất nhiều. Đó đã là chuyện không thể tránh khỏi.

Hiện tại trong thiên hạ, người ma đạo tu luyện thuật pháp âm tà không biết có bao nhiêu mà kể.

Trừ điều đó ra, người tu luyện yêu thuật cũng không ít. Nói đến diệt trừ chỉ có bốn chữ kia nhưng cũng ẩn chứa sát khí ngập trời, núi thủy biến máu.

Có những người tu ma, tu yêu nhưng cũng không làm loạn. Tuy rằng cũng coi chính đạo là địch nhưng cũng không bao giờ có thái độ giết chóc kiên quyết.

Bốn chữ diệt trừ này xác thực có chút cực đoan, quá tận tuyệt.

Thục Sơn là đại phái chỉ đứng sau Côn Lôn. Lệnh từ Côn Lôn được ban ra, rất nhiều môn phái đều nhìn chăm chăm vào Thục Sơn, xem xem thái độ của Thục Sơn như thế nào. Hiện tại nếu Vũ Nhược Trần tuân lệnh mà hành sự, hơn phân nửa môn phái trong thiên hạ đang quan sát cũng bắt đầu phải nghe theo.

Cánh tay không lay chuyển được bắp đùi, chính là ý tứ như vậy.

“Sư thúc.” Đoạn Thiên Nhai ngẩng đầu lên. “Nguyên Thiên Y đánh một trận kia với Côn Lôn, thực lực của Côn Lôn đã giảm phần lớn, chúng ta...”

“Chúng ta đâu cần mọi chuyện đều nghe theo bọn họ, đúng không?” Đoạn Thiên Nhai còn chưa nói xong liền bị Vũ Nhược Trần cắt ngang. “Nhưng vậy thì làm sao? Thục Sơn chúng ta còn chưa có khả năng là địch với Côn Lôn.”

“Sư thúc, con không rõ ý tứ của người?” Đoạn Thiên Nhai nhìn chăm chăm vào Vũ Nhược Trần.

“Côn Lôn vì sao phải làm như vậy? Diệt trừ yêu ma, chỗ tốt lớn nhất chính là có thể cướp giật pháp bảo, yêu đan, làm thực lực tự thân lớn mạnh.” Vũ Nhược Trần nói. “Nếu Thục Sơn ta có thực lực siêu phàm, trấn áp Côn Lôn thì có thể mặc kệ nhưng tuy rằng Côn Lôn bị Nguyên Thiên Y đả thương nặng. Trong thập đại kim tiên thì La Thần Tướng nhảy xuống biển tự tử, Cửu Bạt bị phế tu vi, Lạc Tiên bế quan, A Nan Đồ thần hình cầu diệt. Tính ra thập đại kim tiên đã mất đi bốn người. Nhưng vậy thì đã sao? Cho dù chỉ còn lại sáu người thì Thục Sơn chúng ta cũng không thể chiến thắng. Huống chi còn có Hoàng Vô Thần thâm bất khả trắc, cùng với những cao thủ ẩn tàng. Chúng ta nếu không thể mạnh mẽ khai chiến, chỉ có thể tuân lệnh, ngồi xem Côn Lôn lớn mạnh. Nếu không như vậy Thục Sơn ta vị tất đã có ngày hôm nay. Ta tuân lệnh cũng không phải vì sợ hãi sức mạnh của Côn Lôn, mà là vì sự lớn mạnh của Thục Sơn ta. Bắt đầu dĩ phải dùng thủ đoạn làm giảm sự chênh lệch.” Dừng lại một lát, Vũ Nhược Trần chậm rãi nói. “Đại Đạo Trục Chỉ Thụ Hư Quyết của Thục Sơn ta chủ yếu là ôn nhuận tâm bồ, phù hợp với đạo dưỡng sinh, ẩn chứa đạo lý biến hóa ôn hòa huyền ảo. Đến lúc bảo hồ lột da, các người phải suy nghĩ ý tứ này.”

Sắc mặt Đoạn Thiên Nhai và Đan Lăng Sinh nghiêm nghị, ánh mắt chớp động, đều lặng lẽ gật đầu.

“Lạc Bắc đã hai lần kiểm nghiệm tu vi, kết quả ra sao?” Vũ Nhược Trần bỗng thở dài hỏi, khóe miệng nở nụ cười ôn hòa. “Ta cũng biết, nếu bỏ đi sự ràng buộc với Thục Sơn, ta có khả năng bước được đến bước cuối cùng. Nhưng từ nhỏ ta đã sinh trưởng ở đây, một phần ràng buộc này không thể bỏ đi. Hiện tại,

Phong trưởng lão nói rằng hấn là phé tài tu đạo, ta nghĩ hấn có chút kỳ lạ, lại có chút ràng buộc. Suy nghĩ kỹ thì thấy hấn cũng không phải người thường.”

Đan Lăng Sinh nhìn thoáng qua Vũ Nhược Trần, vẫn dùng ngữ khí bằng lãnh đáp:

“Hai lần trước hấn vẫn y nguyên như cũ, đã gần đến đột phá cảnh giới tầng thứ nhất, nhưng còn chưa tới tầng thứ hai. Thật ra Lận Hàng sáu tháng nay tu vi tiến cảnh đột phá rất nhanh, đã đột phá tầng thứ ba rồi.”

“ Hấn hay Lạc Bắc...?”

“ Lạc Bắc từ đầu tưởng là có thiên tư siêu tuyệt, nhưng không ngờ giờ lại mang danh phé tài tu đạo.”

“ Có người nói hấn bây giờ còn chưa có đột phá Đại Đạo Trực Chỉ Thúc Hư Quyết tầng thứ nhất.”

“ ... ”

Bên hông buộc một cái dây gai, đeo nghiêng một thanh thiết phủ, Lạc Bắc bước nhanh trên sơn đạo Thiên Thương phong.

Nghe được rất nhiều hỏa công, tạp dịch lui tới với đệ tử Thục Sơn khe khẽ bàn luận, Lạc Bắc cũng chỉ hơi cười trong lòng.

Khoảng cách lần đầu kiểm nghiệm tu vi đã qua sáu tháng. Trong sáu tháng này, Lạc Bắc thi thoảng nghe được các loại tin đồn, nhìn thấy thần sắc trào phúng cùng với ánh mắt khinh bỉ.

Cùng với lần đầu tiên đối mặt với Vô Tự bi thì đau khổ, mờ mịt. Hiện giờ Lạc Bắc lại có chút chờ mong kỳ kiểm tra tu vi cứ ba tháng một lần này. Bởi vì hấn đã coi đây là một lần ma luyện. Đối mặt với nhiều ánh mắt của đệ tử Kinh Thần phong và Thiên Chú phong như vậy, đứng trước Vô Tự bi, trong lòng Lạc Bắc chỉ thầm nghĩ một điều, một ngày nào đó, ta sẽ vượt qua các người!

Tuy rằng hấn có được tâm tình cứng cỏi này nhưng rơi vào trong mắt người khác lại càng thêm đáng cười. Hiện tại phụ trách chỉ dạy bọn họ là Minh Hạo cũng đã nhìn ra, tâm lý Lạc Bắc tuyệt đối có thể thừa nhận được đả kích như vậy.

Lần này Lạc Bắc vẫn như trước có tu vi kém cỏi nhất, lại đảm đương công việc vất vả, tạp dịch. Nhưng Minh Hạo cũng không hề tận lực an bài chỗ ít người cho Lạc Bắc.

Thiên Hỏa phong, tên tuy rằng thô tục nhưng cũng biểu hiện hình tượng dễ nhớ. Bởi vì ngoại trừ bộ phận tu hành đã cao thâm của Thục Sơn, toàn bộ thức ăn của những người còn lại đều được lấy từ nơi đây. Mấy nghìn tông nhân của Thục Sơn, thức ăn của một ngày cũng không phải là ít. Vì vậy trên ngọn Thiên Hỏa phong, ngọn lửa ngày đêm đều không tắt.

Củ mà Thiên Hỏa phong sử dụng, đều được lấy từ Thiết Diệp Du Tùng trên Thiên Thương phong.

Thiết Diệp Du Tùng là một loại mộc thụ đặc hữu của Thiên Thương phong. Loại mộc thụ này sinh trưởng đều thẳng tắp, to lớn, lá cây cứng rắn giống như sắt. Mà vỏ cây của nó màu xám, khi bóc ra lại có màu đen rất kỳ lạ.

Loại củ lấy từ mộc thụ này rất cứng rắn, nặng. Nếu như bỏ vào trong nước không nổi lên mà giống như tảng đá chìm vào trong nước. Nhưng loại mộc thụ này sau khi phơi nắng rồi thiêu đốt sẽ chảy ra nhựa cây giống như dầu đen. Loại dầu này rất dễ cháy, chỉ có một ít mà có thể nấu sôi ba nồi nước to. Hơn nữa trong khi cháy lại tỏa ra hương khí thơm như nhựa thông, làm người ta dễ chịu.

Lạc Bắc đã nhiều ngày làm một gã sai vặt tạp dịch, giờ phụ trách đốn củi trên Thiên Thương phong. Cũng phụ trách bổ sung Thiết Diệp Du Tùng Mộc ngày ngày bị tiêu hao.

“ Lận Hàng sư huynh lần này đột phá tầng thứ ba, xem ra ta nói không sai. Huynh ấy chỉ vì không có lòng tin, không có ý chí tiến thủ. Hiện tại với tiến cảnh của huynh ấy, khẳng định sẽ không nhát gan tự ti như trước.”

Chạy rất nhanh trên sơn đạo, Lạc Bắc lại nghĩ tới mấy ngày trước Lận Hàng kiểm nghiệm tu vi. Nhớ lại biểu hiện của hấn lúc đó, nhin không được mà mỉm cười.

Bất tri bất giác, Lạc Bắc càng chạy càng nhanh.

Nhờ lần trước lĩnh ngộ, Lạc Bắc đã biết có thể dùng vận động thời gian dài kích thích khí huyết cuộn trào mãnh liệt đạt được nhiều chỗ tốt. Lạc Bắc tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh tiến cảnh cũng nhanh hơn rất nhiều. Sau sáu tháng tu luyện, quan sát trong cơ thể thì thấy hiện tại không chỉ máu huyết lưu động có kim sắc nhàn nhạt. Tựa như lưu động trong người không phải máu huyết mà là kim dịch nhàn nhạt. Hơn nữa cả gân cốt, huyết nhục, lục phủ ngũ tạng cũng đã hiện lên kim hoa nhàn nhạt.

Đây là dấu hiệu Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh mơ hồ đột phá tầng thứ hai, sắp sửa đạt tới cảnh giới tầng thứ ba.

Bởi vì trong nghi thức truyền thụ bí quyết không nói rõ nên Lạc Bắc không biết lúc đã đến cảnh giới tầng thứ ba Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh sẽ có uy lực thế nào. Nhưng hiện giờ Lạc Bắc cho dù có thức một ngày một đêm cũng không cảm thấy mệt mỏi. Hơn nữa mỗi một quyền đánh ra lực đạo cũng phải trăm cân. Lúc chân nguyên quán thông, tuy rằng bề ngoài không có gì dị thường nhưng tay chân cứng cỏi không gì sánh được. Lạc Bắc cũng đã thử đánh lên vách núi, một quyền đánh vào tùy ý có thể tạo nên một cái lỗ sâu, mà tay cũng không thụ thương chút nào. Khí lực bên ngoài như vậy, theo như Thái Thực nói tương đương với tu luyện Đại Đạo Trực Chỉ Thụ Hư Quyết tầng thứ hai không sai biệt lắm thì cũng sắp đột phá.

“ Đây là công pháp đem thân thể thành thánh. Khí lực biểu hiện ra bên ngoài như vậy, trong cơ thể khẳng định cũng có biến hóa, nhưng không biết là biến hóa vi diệu như thế nào.”

Lạc Bắc vừa đi về phía Thiên Thương phong vừa chăm chú suy nghĩ. Bỗng nhiên trên sơn đạo trước mắt hắn hiện lên hai bóng người màu đen.

Lạc Bắc thoáng nhíu mày suy nghĩ, trong đầu hiện lên một cảm giác bất hảo.

Xuất hiện tại sơn đạo không xa trước mắt hắn, một gã có vóc người và khuôn mặt nhỏ gầy, gây cho người ta cảm giác xấu xí. Gã còn lại hai bên mặt đều có ấn ký hình tròn màu đen nổi rõ. Hai người này cũng giống như Tông Chấn, đã ăn đau khổ trong tay Thái Thực, bị Thái Thực và hắn đoạt được thảo, chính là đệ tử của Kinh Thần phong, Mạnh Thực và Tăng Nhất Thành.

Trên mặt hai người đều có vẻ nén thần sắc đắc ý hèn mọn.

“ Lạc Bắc sư đệ, ngươi định đi đâu vậy?” Hai người đứng trên sơn đạo phía trước, từ trên cao nhìn xuống hỏi Lạc Bắc.

Lạc Bắc dừng lại, hơi ngẩng đầu, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “ Ta muốn lên Thiên Thương phong đón củi.”

“ Đón củi...haha.” Mạnh Thực và Tăng Nhất Thành bỗng bật cười chế nhạo. “ Một người có tiếng là đệ tử có thiên tư nhất, lại nói đi đón củi, mà không có cảm giác xấu hổ?”

Lạc Bắc nhíu mày: “ Tu vi tiến cảnh của ta kém cỏi, tất nhiên phải tiếp thu ma luyện. Hai vị sư huynh có điều gì bất mãn, muốn lấy mạnh khinh yếu sao?”

“ Điều này sao có thể?” Mạnh Thực và Tăng Nhất Thành liếc mắt nhìn nhau. Lúc đầu trong ba người thì Tông Chấn ăn đau khổ nhiều nhất. Nhưng khi thấy tu vi tiến cảnh của Thái Thực chỉ cảm thấy kích thích, muốn có một ngày vượt lên trước Thái Thực, đã không còn ý niệm trả thù. Nhưng hai người thấy tu vi của Lạc Bắc thấp, muốn ức hiếp một chút, xuất một ngụm ác khí. Hiện tại lại thấy Lạc Bắc nói thần nhiên, nhưng hai người có thể nói là từ trên cao nhìn xuống, nắm chắc thắng lợi nên đều cười ha hả nói: “ Lạc Bắc sư đệ, ngươi cũng biết môn quy của Thực Sơn chúng ta không phải là nhược nhục cường thực, sao có thể làm như vậy? Chúng ta là vừa lúc đi qua nơi này, thấy cảnh sắc khá đẹp nên dừng lại thưởng thức một chút mà thôi. Lạc Bắc sư đệ, trong môn quy Thực Sơn có nói phải kính trọng sư trưởng, ngươi muốn lên núi, chúng ta lại muốn xuống núi, chẳng lẽ lại bảo chúng ta phải tránh sang một bên cho ngươi đi lên?”

Nghe hai người nói như vậy, Lạc Bắc cũng không tranh cãi, nhân thần chợt lóe, tránh qua một bên nhường lại sơn đạo

“ Ngươi nói nếu như sử dụng tuế hàn thảo và lưu hoàng đan cùng nhau luyện chế, sẽ luyện được đan dược gì?”

“ Không biết, lần trước Tô Trắc sư huynh đem tuế hàn thảo và liệt dương hoa luyện chế cùng lúc, kết quả nổ cả đan lô, người không nên luyện chế loạn lên mới tốt.”

“ ... ”

Lạc Bắc tránh sang một bên, thế nhưng Mạnh Thục và Tăng Nhất Thành hai người không đứng dưới núi mà đứng ngay phía trên, chiếm giữ sơn đạo, nói đông nói tây một hồi.

Chỉ cần chiếm giữ sơn đạo, Lạc Bắc không thể lên núi thì không thể chặt cây đốn củi, cũng sẽ bị phạt.

“ Ta đã nhường nhịn trước, bọn họ lại càng sinh sự, cứ cố ý nhục cường thực, không phải là hành vi của người quân tử.”

“ Việc hôm nay đã không thể nhường nhịn, như vậy lẽ nào ta sợ các người.”

Mắt thấy hai người như vậy, Lạc Bắc nhú mào, huyết khí cả người chảy cuộn cuộn. Ngắc đầu nhìn hai người, trong nháy mắt xuất hiện hàn ý lạnh thấu xương.

Hiện tại, Mạnh Thục và Tăng Nhất Thành đều đã đạt tới cảnh giới đệ tam trọng của Tử Huyền Khí Quyết. Điều này Lạc Bắc đã nhận thấy trên sân rộng trước Vô Tự bi. Thế nhưng Tử Huyền Khí uy lực yếu hơn Đại Đạo Trực Chỉ Thụ Hư Quyết. Hơn nữa, để phòng ngừa đệ tử mới nhập môn tu luyện pháp quyết hỗn loạn nên chỉ truyền thụ bí quyết tu luyện mà không truyền thụ thuật pháp công kích. Tu vi của hai người này so với Thái Thúc khi ở cảnh giới tầng thứ hai của Đại Đạo Trực Chỉ Thụ Hư Quyết cũng không sai biệt lắm.

Hiện tại khí lực, tốc độ của Lạc Bắc căn bản là không dưới hai người. Huống chi hắn tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh nên cả người cứng cỏi, khí lực dài. Phỏng chừng hai người cùng lúc động thủ cũng không phải là đối thủ của hắn.

Mạnh Thục và Tăng Nhất Thành thấy Lạc Bắc nổi nóng thì trong mắt cả hai đều lóe lên tia sáng lạnh lẽo. Nhưng cả hai cũng không hề che giấu mà ngược lại còn nheo mắt giống như mèo nhìn chuột, như thế “ cái loại như ngươi mà cũng dám ra tay với chúng ta?”

Lạc Bắc cũng nheo mắt lại, thân thể giống như một cây cung đang căng lên.

Trong nháy mắt Lạc Bắc đang chuẩn bị vọt tới thì đúng vào lúc này, hắn đột nhiên cảm nhận trên con đường ở phía sau lưng đang có người đi lên.

- Các người định làm gì? - Một âm thanh lạnh lùng vang lên. Âm thanh đó đúng là của Huyền Vô Kỳ.

Lạc Bắc quay đầu thì thấy Huyền Vô Kỳ đang đứng cách đó không xa, lạnh lùng nhìn hai người Mạnh Thục và Tăng Nhất Thành.

- Lạc Bắc! Ngươi không lên núi được thì trở về báo với Minh Hạo sư huynh, nói là bọn chúng chặn đường không cho người lên núi. Ta làm chứng cho người.

Sắc mặt của Mạnh Thục và Tăng Nhất Thành có chút khó coi:

- Ai nói chúng ta chặn đường không cho hắn lên núi? - Tăng Nhất Thành hừ lạnh một tiếng.

Huyền Vô Kỳ tu luyện Đại Đạo Trực chỉ thụ hư quyết đã tới tầng thứ ba. Nếu phải đánh nhau, Mạnh Thục và Tăng Nhất Thành cũng không chiếm được ưu thế.

Hơn nữa, lúc Huyền Vô Kỳ nói chuyện, ánh mắt của y lại liếc sang bên cạnh sơn đạo.

Bên cạnh sơn đạo mặc dù không phải là vách dựng đứng nhưng nếu bị đánh bay xuống thì không chết cũng bị trọng thương. Huyền Vô Kỳ nhìn sang đó khiến cho cả hai người xuất hiện ý nghĩ nếu không cẩn thận sẽ bị đánh xuống đó. Tuy nhiên Huyền Vô Kỳ nhìn xuống vách núi như không có gì, cũng không hề có chút muốn đánh.

“ Đám đệ tử Qua Ly này tại sao tên nào cũng không sợ chết như vậy? Ngay cả cái tên Lạc Bắc có tu vi thấp kém cũng thế.” Nhìn vào ánh mắt của Lạc Bắc cả hai người đều cảm thấy ớn lạnh.

lúc này, Huyền Vô Kỳ lại lên tiếng:

- Lạc Bắc tránh sang một bên. Hiện giờ các người muốn lên hay xuống núi?

“ Cái tên phế vật kia sau này còn nhiều cơ hội trút giận. Hôm nay không nên giằng co với Huyền Vô Kỳ ở đây.”

Trong đầu Mạnh Thục và Tăng Nhất Thành đều có ý nghĩ như vậy. Sau khi liếc mắt nhìn nhau, cả hai cũng không nhìn lời, cũng chẳng thèm hai người mà đi xuống núi.

- Đa tạ.

Lạc Bắc nhìn hai người rời khỏi liền thả lỏng nắm tay rồi cười cười với Huyền Vô Kỳ.

- Không cần phải tạ ơn ta. - Huyền Vô Kỳ lạnh lùng xoay người đi xuống núi:

- Người và ta đều là đệ tử Qua Ly. Hơn nữa hôm ở mỏm đá, người đã trút giận hộ chúng ta, ta cũng không tạ ơn người.

“ Người đó mặc dù ngang ngược nhưng còn tốt hơn so với hai người Mạnh Thục và Tăng Nhất Thành gấp trăm lần. Lần sau, trừ khi chúng thay đổi nếu không ta cũng giống như Thái Thúc không gọi chúng là sư huynh. Có điều Huyền Vô Kỳ sư huynh đúng là một người thú vị. Tu vi của huynh ấy cũng chỉ kém so với Thái Thúc một chút mà thôi. “

Trong đầu Lạc Bắc xuất hiện cái suy nghĩ đó, nhìn Huyền Vô Kỳ lạnh lùng xoay người đi xuống núi, Lạc Bắc chợt nở nụ cười. Mà trong lúc Huyền Vô Kỳ xoay người cũng nghĩ thầm:” Lạc Bắc! Những người khác coi người là phế vật nhưng ta không nghĩ vậy. Cái mỏm đá đó cho tới hôm nay ta vẫn không thể đi tới vị trí của người.”

Trong cả mấy tháng qua, Huyền Vô Kỳ có mấy lần lên tới đó nhưng cho tới nay y vẫn chưa bước được tới vị trí của Lạc Bắc.

.....

“ Hai người kia làm mất rất nhiều thời gian. Ta phải nhanh hơn mới được.”

Đợi cho tới khi Huyền Vô Kỳ khuất bóng, Lạc Bắc liền sải bước chạy lên trên.

Lúc đầu, mỗi bước của Lạc Bắc chỉ vượt qua hai tới ba bậc nhưng sau khi chạy được mấy chục bước, mỗi bước của Lạc Bắc là năm, sáu bậc. Mà càng về sau, bước chân của hắn phải tới cả mười bậc.

Bóng của hắn chạy trên con đường núi nhìn hết sức mạnh mẽ và có lực.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

15-12-2012, 11:55 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

57. Chương 56: Một Lòng Đột Phá.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Nếu lúc này Mạnh Thục và Tăng Nhất Thành nhìn thấy Lạc Bắc chắc chắn sẽ giật mình bởi vì cả hai người tu luyện Tử Huyền khí quyết có được tốc độ như vậy tuy nhiên lại không hề có cái cảm giác bùng nổ giống như Lạc Bắc. Huống chi con đường núi dốc lên trên không thể sánh được như dưới đất bằng phẳng. Càng chạy lên trên thì càng tốn nhiều sức lực. Tuy nhiên Lạc Bắc chạy lên lại không hề thấy có chút gì là giảm tốc độ mà càng lúc càng nhanh.

Chưa tới một nén nhang, Lạc Bắc đã biến mất trên con đường núi thật dài.

Bởi vì hàng ngày đều có người tới núi Thiên Phong đón củi cho nên trong khu rừng rộng lớn cũng có con đường đủ cho hai người đi song song. Tuy nhiên ở đây không có bậc đá mà mọi người phải giẫm lên bùn. Đã vài lần tới đây cho nên Lạc Bắc hết sức quen thuộc với con đường này. Vì vậy mà sau khi chạy vào rừng, tốc độ Lạc Bắc vẫn như nguyên như cũ.

Khí huyết trong cơ thể của hắn giống như đang sôi trào, hơi thở cũng vô cùng gấp gáp nhưng hắn lại không hề có cảm giác mệt nhọc.

- Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh của La Phù ta đúng là thần diệu.

- Khi khí huyết chảy nhanh, giác quan thứ sáu cũng nhạy bén hơn bình thường rất nhiều.

Cái cảm giác huyền diệu trên người của Lạc Bắc khiến cho hắn cảm nhận được Huyền Vô Kỳ đi lên núi.

Nửa năm trước, khi Thái Thúc tới giúp hắn quét tuyết trên đỉnh Thiên Ô khi nàng đứng ở cửa phòng hắn không hề phát hiện ra.

Có điều lúc đó Thái Thúc đã tu luyện Đại Đạo Trực chỉ thúy hư quyết tới tầng thứ ba cho nên đi lại không hề có tiếng động.

Hiện tại Huyền Vô Kỳ cũng đã tu luyện tới tầng thứ ba, mặc dù cũng là tầng thứ ba nhưng so với Thái Thúc lúc đó thì cảnh giới của Huyền Vô Kỳ còn cao hơn nhiều.

Tuy nhiên trong lúc khí huyết đang sôi lên, bản thân hắn lại có thể cảm nhận được rõ ràng.

Chạy chừng hai nén hương, Lạc Bắc xuất hiện trước một khu rừng tùng màu xám.

Khu rừng đó chính là khu rừng Thiết Diệp du tùng trên đỉnh Thiên Thương. Trước mắt hắn, mỗi một gốc cây đều to chừng hai người ôm. Tốc độ sinh trưởng của Thiết Diệp du tùng rất chậm, có thể tới mức độ này có lẽ đã trải qua ngàn năm. Mà cả cánh rừng Thiết Diệp du tùng đều thẳng tắp tới hơn mười trượng. Có một số cây bị sét chẻ ra làm đôi nhưng vẫn mọc thẳng đứng.

Gỗ của Thiết Diệp du tùng cứng như sắt. Với sức của Lạc Bắc hiện nay muốn một mình chặt đứt một cây như vậy là chuyện không thể. Muốn có được một bó củi thì hắn phải chọn một cây nhỏ sau đó chặt từng cành một. Như vậy so với đón củi bình thường còn khó hơn nhiều.

Có điều khi tới cánh rừng Thiết Diệp du tùng Lạc Bắc cũng không lựa chọn chặt cây mà đi thẳng tới một cái góc yên tĩnh trong rừng.

Vạch đồng cảnh lá khô ra. Nếu có người nào nhìn thấy thì chắc chắn sẽ phải giật mình bởi vì bên dưới là một đồng củi Thiết Diệp du tùng đã được bó lại thành bó cẩn thận.

- Xem ra còn được chừng hai ngày nữa. Không chừng ta còn bị phạt đón thêm củi như thế có thể tiết kiệm được một, hai ngày. Nếu không thì sau này đệ tử nào bị phạt phát hiện ra thì coi như là có duyên.

Lạc Bắc lẩm bẩm nói một mình sau đó cỡi chiếc dây thừng bên hông rồi buộc lại sau đó vác lên người. Hắn cũng không xuống núi mà cứ vậy vác hai, ba trăm cân gỗ Thiết Diệp tùng đi vào sâu trong rừng.

Sau khi vượt qua một dòng suối nhỏ rộng chừng mấy trượng, xuyên qua một rừng cây, trước mặt Lạc Bắc xuất hiện một cái sơn cốc đầy loạn thạch.

Cái sơn cốc này dường như là do ngọn núi bị phong hóa rồi lún xuống mà tạo thành. Chu vi của nó chừng vài dặm, toàn bộ xung quanh là núi đá không hề có cây cối hay cỏ dại.

Lạc Bắc toàn thân ướt đẫm mồ hôi nhưng không hề có lấy một chút ngạc nhiên. Hắn đặt đồng gỗ xuống một tảng đá sau đó nhảy lên đó ngồi xếp bằng, hai tay bắt ấn quyết của Đại Đạo Trực chỉ thúy hư quyết.

Hóa ra lần này Lạc Bắc bị phạt phải chặt bảy ngày củi để đốt lửa.

Tuy nhiên hiện tại sức lực và hơi thở của Lạc Bắc đều khác người bình thường, hơn nửa ngày đầu tiên hắn lên ngọn Thiên Thương thì phát hiện linh khí ở đây so với ngọn Thiên Ngu và Thiên Hạo còn dày hơn một chút. Vì vậy hắn chỉ mất có hai ngày liền chặt được số lượng gỗ đủ cho tám, chín ngày. Sau hai ngày đó, mỗi ngày hắn lên núi đều vào cái sơn cốc này tu luyện mấy giờ về Đại Đạo Trực chỉ thúy hư quyết rồi sau đó mới công củi xuống núi.

Mà hắc vác đồng củi nặng như vậy cũng là sự rèn luyện thể lực và Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh.

Tuy nhiên hắc cũng không vội vàng mà chỉ nắm lấy từng chút thời gian một.

Lạc Bắc vì tu luyện để tiết kiệm thời gian hắc vất hết óc dùng bất cứ thủ đoạn nào. Nếu bàn về sự chăm chỉ thì trong Thục Sơn có lẽ không người nào có thể bằng được hắc.

- Tốc độ Đại Đạo Trực chỉ thúy hư quyết của ta so với Thái Thức chậm hơn bảy, tám lần. Tám tháng trước muội ấy đã đột phá tầng thứ nhất còn hiện tại ta cũng mới đột phá được tầng thứ nhất.

Lạc Bắc ngồi yên trên tảng đá cho tới khi mặt trời ngả về tây, hắc mới từ từ mở mắt ra.

Đại Đạo Trực chỉ thúy hư quyết co động nguyên khí màu xanh, ôn nhuận tẩm bổ phù hợp với đạo dưỡng sinh trong trời đất. Trải qua một ngày tu luyện kinh mạch của Lạc Bắc giống như mảnh đất thiếu nước liền được làm dịu khiến cho toàn thân thoải mái. Sau khi mở mắt ra, Lạc Bắc liền cảm nhận nguyên khí của Đại Đạo Trực chỉ thúy hư quyết đã ngưng tụ thành dịch, thấp thoáng tạo thành trạng thái hạt sen. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì trong một ngày hắc có thể đột phá cảnh giới tầng thứ nhất ngưng khí thành dịch khiến cho Đại Đạo Trực chỉ thúy hư quyết tiến tới tầng thứ hai. Mặc dù thời gian từ tầng thứ hai tới tầng thứ ba sẽ lâu hơn, nhưng với những gì đã trải qua cuối cùng tới thời điểm đột phá cũng làm cho Lạc Bắc vui sướng.

- Đã tới giờ rồi.

Đứng trên tảng đá, Lạc Bắc nhìn thoáng qua sắc trời rồi sau đó lại vác hai ba trăm cân gỗ tòng lên lưng rồi vừa đi vừa ăn lương khô. Tới khi trở lại rừng Thiết Diệp du tòng, hắc liền chạy như điên tới con đường núi, mãi cho tới khi thấy có bóng người hắc mới đi chậm lại.

Sau khi đặt đám gỗ vào đúng nơi quy định thì sắc trời cũng đã tối. Tuy nhiên Lạc Bắc cũng không trở lại núi Thiên Hạo mà hắc không ngờ lại theo sơn đạo chạy vào trong ngọn Thiên Thương tới cái sơn cốc đầy loạn thạch kia.

Lạc Bắc làm như vậy bởi vì không chỉ có Đại Đạo Trực chỉ thúy hư quyết của hắc sắp đột phá tầng thứ nhất mà ngay cả Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh cũng thấp thoáng vượt qua cảnh cửa tầng thứ hai đạt tới tầng thứ ba.

Lạc Bắc tính toán thì linh khí trên ngọn Thiên Thương so với chỗ của hắc dày hơn nhiều. Hắc muốn nhân đêm nay ở trên núi Thiên Thương mà làm cho Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh đột phá tới tầng thứ ba.

Trong đêm đen, Lạc Bắc ngồi một mình trong sơn cốc.

Bên trong dãy núi thì thoáng lại có tiếng vượn hú, thú rống. Diện tích của núi Thiên Thương rất rộng, hơn nữa nó nối liền với mấy chục ngọn núi xung quanh. Trong đó chắc chắn có mãnh thú hoạt động. Nhưng hiện tại sức lực của Lạc Bắc có thể nói là kinh người, cho dù có mãnh thú tới đây hắc cũng không hề sợ.

Một vầng trăng tròn từ từ nhô lên trong không trung tỏa xuống ánh sáng dịu dịu khắp nơi trong sơn cốc.

Lạc Bắc từ từ hô hấp rồi nhanh chóng tiến vào trạng thái vô ngã. Nó giống như bản thân hắc từ từ mở rộng rồi hòa với thiên nhiên trở thành một thể.

Trong thức hải của hắc, nguyên khí màu vàng do Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh ngưng tụ ra đã không còn như sáu tháng trước chỉ có một tia khí màu vàng mà đã ngưng tụ thành một lốc xoáy màu vàng.

Vòng lốc xoáy màu vàng đó từ từ xoay động như sinh ra một thứ lực hút vô hình khiến cho linh khí của trời đất xung quanh nhanh chóng bay vào trong cơ thể của Lạc Bắc.

Một tia linh khí trong trời đất lưu chuyển trong kinh mạch của Lạc Bắc một chu thiên tới Thức Hải của hắc khiến cho Lạc Bắc lại tràn ngập trong sự đau đớn.

Bởi vì chân nguyên của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh và linh khí trong trời đất hiện tại không chỉ rèn luyện kinh mạch mà còn cả gân cốt và máu thịt của Lạc Bắc. Cái cảm giác này giống như máu thịt và gân cốt được đặt trong lò nung rồi dùng một cái chày sắt mà đập liên tục.

Sự đau đớn này so với lúc đầu tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh còn hơn gấp mấy lần.

Từ giọt mồ hôi to như hạt đậu chảy đầy trên trán Lạc Bắc. Tuy nhiên Lạc Bắc vẫn chưa dừng lại mà vẫn giữ vững tâm thúc giục chân nguyên và linh khí từ từ tẩy rửa thân thể của mình. Mỗi lần linh khí lưu chuyển trong kinh mạch rồi biến mất thì cũng đồng thời một tia chân nguyên được hút ra.

Trong cái cảnh dày vò như vậy, mỗi một tia chân nguyên của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh được hút ra cũng tràn ngập một thứ ý chí cứng cỏi và bất khuất.

ước chừng được hai mươi chu thiên...

Lạc Bắc chỉ có một suy nghĩ đó là để cho chân nguyên và linh khí trong trời đất tiếp tục vận chuyển.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

15-12-2012, 11:56 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

58. Chương 57: Huyền Công Có Chút Thành Tựu.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Cái loại đau đớn mà người tầm thường khó có thể chịu nổi nửa chu thiên, đối với ý chí và tinh thần đều thử thách rất lớn. Huống chi lúc nào Lạc Bắc cũng phải cẩn thận tránh để cho tâm ma tấn công. Tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh, linh khí trong trời đất xen lẫn một chút khí dơ bẩn đều có khả năng dẫn tới tâm ma vô cùng lợi hại.

Từ lúc mới đầu chỉ chịu được vài chu thiên sau đó là sáu, bảy chu thiên cho tới bây giờ là hai mươi chu thiên. Ý chí và tinh thần của Lạc Bắc đã đạt tới mức không thể nào tưởng tượng được.

Tuy nhiên hai mươi chu thiên cũng là cực hạn của Lạc Bắc hiện nay.

Sau khi vận hành xong hai mươi chu thiên, thể lực và tinh thần của Lạc Bắc gần như cạn kiệt.

Hắn chỉ còn có một cái suy nghĩ đó là thúc giục chân nguyên của mình và hút linh khí vào trong cơ thể một cách khó khăn. Trong đầu hắn chỉ muốn nằm xuống đi ngủ, ngay cả một chút động đậy ngón tay cũng không muốn.

Nếu như trước đây thì Lạc Bắc chắc chắn sẽ dừng sự tu luyện lại.

Trong lúc tinh thần mỗi mệt mà thúc giục chân nguyên và linh khí để rèn luyện là điều rất nguy hiểm. Cũng giống như lần trước không khống chế được chân nguyên của Đại Đạo Trục chỉ thủy hư quyết khiến cho nó chạy lung tung trong cơ thể. Hiện tại, Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh của Lạc Bắc có được chân nguyên so với Đại Đạo Trục chỉ thủy hư quyết lúc đó còn mạnh hơn mấy lần. Huống chi mỗi một tia chân nguyên màu vàng đều ẩn chứa ý chí cứng cỏi không dễ tiêu tan. Nếu như nó mà bùng nổ trong người thì chỉ sợ hắn chỉ có chết, ngay cả chân tiên cũng không cứu được hắn.

Tuy nhiên sau khi vận hành xong hai mươi chu thiên, hai mươi tia chân nguyên được hút ra khỏi lỗ xoáy chân nguyên dung hợp trong Thức Hải, Lạc Bắc lại cảm nhận được chân nguyên ngưng tụ thành lỗ xoáy như có chút thay đổi hình dạng.

Giống như tim của hắn đang đập, chân nguyên trong lỗ xoáy thấp thoáng hơi dao động.

- Quả nhiên là tới thời điểm đột phá.

Cảm nhận được sự thay đổi như vậy, tinh thần của Lạc Bắc vốn không chịu nổi lập tức giống như nuốt được một viên thuốc bổ mà trở nên hưng phấn, vững vàng hơn.

Chân nguyên trong cơ thể dưới sự tràn vào dũng mãnh của linh khí trong kinh mạch, được tinh thần điều khiển lại ngoan cường mà vận chuyển trong kinh mạch.

Liên tiếp hai chu thiên nữa, hai tia chân nguyên cô động lại được hút ra mà rèn luyện, dung nhập vào trong cái lỗ xoáy chân nguyên kia. Lỗ xoáy chân nguyên đột nhiên phân thành hai lỗ xoáy màu vàng nhỏ hơn. Tuy nhiên hai luồng lỗ xoáy lại xoay theo hai chiều khác khác. Nhất thời hai lỗ xoáy lại lóe lên tia sáng màu vàng giống như một tia chớp.

- Cuối cùng thì Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh cũng trải qua tầng thứ hai mà đạt tới tầng thứ ba.
- Linh khí của núi Thiên thương đúng là nhiều hơn núi Thiên hạ một ít. Nếu không thì hôm nay cho dù ta có chịu đựng được tới hai mươi hai chu thiên cũng chưa chắc có thể phá được gông cùm mà đạt tới tầng thứ ba.
- Nếu buổi tối cứ tới đây tu luyện thì tốt, tiến cảnh chắc chắn còn nhanh hơn. Nhưng nếu hay tới đây, không khéo có sự trường nào tới núi Thiên Hạ tìm mà ta không ở đó thì thật rắc rối.
- Tới tầng thứ ba dường như tốc độ hút linh khí vào trong cơ thể lại nhanh hơn, tốc độ ngưng đọng chân nguyên cũng nhanh theo. Tuy nhiên tiếp theo chắc chắn cũng phải ngưng tụ càng nhiều chân nguyên hơn, tâm trí lại càng phải vững vàng hơn nữa.

Lạc Bắc từ từ mở mắt, thoát ra khỏi trạng thái vô ngã. Ngay lập tức trong đầu hắn xuất hiện vô vàn suy nghĩ.

Tuy nhiên đúng vào lúc này, Lạc Bắc cũng hét lên một tiếng kinh hãi.

Bởi vì khi thân thể của hắn hồi phục cảm giác thì phát hiện trong ngoài đều thấy đau đớn run người.

Lạc Bắc lập tức nội thì thì phát hiện ánh sáng màu vàng trong khí huyết của hắn tăng lên, mà sau khi khí huyết lưu chuyển trong cơ thể không ngờ lại xuất hiện những tia chớp giống như những con rắn nhỏ đang bơi lội.

Điện mang luyện thể!

- Chỉ có chân nguyên xấp xỉ với điện mang mới có thể xuyên qua mọi thứ mà xâm nhập vào trong cốt tủy.

Lạc Bắc lập tức tỉnh ngộ. Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh đạt tới tầng thứ ba, chân nguyên trong cơ thể hắn đã có lực xuyên thấu mà xâm nhập vào cốt tủy.

Xâm nhập vào trong cốt tủy cũng đồng nghĩa với việc thân thể của Lạc Bắc không chỗ nào là không được Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh rèn luyện.

Tuy nhiên Lạc Bắc cũng hơi sững sờ bởi vì theo lý mà nói thì chân nguyên có thể xuyên tới mọi nơi, xâm nhập vào cốt tủy. Cũng có nghĩa là không còn chỗ nào trong cơ thể mà chân nguyên của hắn không tới được. Tuy nhiên hắn vẫn không cảm nhận được đạo chân nguyên mà Nguyên Thiên Y cho vào trong cơ thể của mình đang nằm ở đâu. Lạc Bắc có thể khẳng định một điều rằng nó không biến mất chỉ ẩn giấu ở một nơi nào đó. Dường như trong thân thể còn có một chỗ nào đó hắn không cảm nhận được.

- Chẳng trách sự phụ vẫn truy tìm bí mật của con người và trời đất. Nguyên lý vận chuyển của thiên địa nhân thật sự quá huyền ảo. Ngoài thể giới bên ngoài ra, trong cơ thể con người cũng là một thể giới. Có điều ta chỉ cần cố gắng thì sau này cũng có thể ngộ được cái đạo lý đó.

“Phù” Lạc Bắc đứng lên, đang trầm tư thì đột nhiên có một cục đá đập trúng đầu hắn.

Một viên đá từ đằng sau bay tới đầu hắn có sức khá mạnh khiến cho mắt Lạc Bắc nổ đom đóm. Tới khi hắn quay đầu nhìn lại thì mới có phản ứng.

Trên vách núi sau lưng hắn có sáu con động vật giống như vượn và khỉ, chiều cao thấp hơn so với một người thành niên tuy nhiên nhìn thì khỏe hơn vượn và khỉ rất nhiều. Chúng đang nhe răng thể hiện một sự hung ác với hắn.

Lạc Bắc biết loài động vật này có tên là tinh tinh. Nó là một loài vượn núi tuy nhiên lại hoàn toàn khác với vượn và khỉ. Sức khỏe của chúng cũng hơn hẳn vượn và khỉ lại hung mãnh thích tập trung từ ba tới năm qua để tấn công người qua đường.

Hiện tại, gân cốt và da thịt của Lạc Bắc đều rất cứng. Tầng đá đập trúng đầu cũng không làm cho hắn bị thương nặng nhưng cũng làm cho chút mạch máu và kinh mạch nhỏ bị tổn thương. Tuy nhiên điều khiến cho Lạc Bắc không thể tưởng tượng được đó là sau khi đầu bị nện trúng ngay lập tức chỉ còn một chút nóng và tê dại.

“ Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh đạt tới tầng thứ ba, chân nguyên xâm nhập vào trong cốt tủy có công hiệu chữa trị kinh mạch và huyết nhục thật lớn!”

Lúc trước, lục phủ ngũ tạng của Lạc Bắc bị thương phải sau một đêm mới trở lại bình thường. Tuy nhiên hiện giờ tốc độ hồi phục của hắn nhanh hơn, hiển nhiên là do công hiệu của chân nguyên màu vàng đã mạnh hơn. Mà hiện giờ khi Lạc Bắc nội thị thì thấy chân nguyên cũng không ít đi. Hiển nhiên là vết thương của hắn rất nhỏ nên chân nguyên không bị mất đi nhiều.

Nếu như không bị thương nặng thì hắn cũng có thể được chữa trị nhanh chóng, có điều phải mất rất nhiều chân nguyên. Nếu như quả thật sau khi chân nguyên bị mất gần hết mà tiếp tục bị thương thì mới nguy hiểm. Nhưng cho dù chân nguyên bị gần hết thì với gân cốt mạnh mẽ, sức sống của hắn so với người thường cũng mạnh hơn mấy lần.

Lạc Bắc lập tức hiểu rõ điều này.

Mấy tiếng động nữa lại vang lên. Một con tinh tinh thấy Lạc Bắc đứng yên thì lại cầm đá ném tới. Chỉ có điều chúng ném không chuẩn chỉ trúng vào tầng đá và mặt đất mà thôi.

- Một tên khốn các ngươi không ngờ dám ném ta.

Lạc Bắc đột nhiên ngẩng đầu nhìn mấy con tinh tinh rồi cười cười.

Hiện tại cho dù Lạc Bắc có đứng yên thì trong cơ thể cũng cảm thấy đau đớn.

Đây là do sau khi tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh tới tầng thứ ba khí huyết lưu động ẩn chứa chân khí giống như tia chớp màu vàng đang rèn luyện thân thể.

Sau khi Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh đạt tới tầng thứ ba cũng rất thần kỳ. Hiện tại mặc dù tinh thần của Lạc Bắc đang rất mệt mỏi nhưng từ khi dừng tu luyện tới lúc này mới chỉ có một lát nhưng đã gần như hồi phục toàn bộ sức lực. Hơn nữa khí huyết quả thực là mạnh hơn trước rất nhiều, trong thân thể tràn ngập lực lượng bùng nổ. Hiển nhiên công pháp tối cao của La Phù là Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh cũng chú ý tới đạo Thiên Địa nhân, chú ý tới dưỡng sinh và có chút thuần túy theo đuổi uy lực pháp quyết.

Đám tinh tinh ở Thục Sơn trời sinh có tính hung ác, hơn nữa lại thông minh. Nhìn thấy Lạc Bắc nở nụ cười, chúng như thấy hắn đang khiêu khích mà gào lên rồi bắt đầu cầm lấy đá trên vách núi mà ném mạnh về phía Lạc Bắc.

Nhưng khi mấy con tinh tinh vừa mới vung tay thì trên tảng đá lớn cũng không còn bóng dáng của Lạc Bắc.

Hắn đã vọt về phía chúng.

Mới dặm chân một cái, Lạc Bắc giống như một viên đạn pháo lao đi được vài chục trượng.

Vách núi trước mặt nơi đàn tinh tinh là do đất lở mà thành nên dựng đứng. Tuy nhiên Lạc Bắc chạy như điên không ngờ lại giống như bằng phẳng gần như kéo theo một dải ảo ảnh. Từ xa nhìn lại Lạc Bắc mặc áo xanh khiến cho người ta có cảm giác giống như một con cự mãng, trong nháy mắt đã vọt tới trước mặt đám tinh tinh.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

15-12-2012, 11:57 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

59. Chương 58: Hàn Đầm. Hung Tin.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Đám tinh tinh vừa mới hơi sững sờ đã thấy Lạc Bắc tươi cười vọt tới trước mặt mình. Rồi ngay lập tức con tinh tinh phát hiện khuôn mặt thiếu niên tưởng chừng dễ bắt nạt đã gần như áp sát vào mặt nó.

Lông đen của mấy con tinh tinh dựng đứng, rồi không chờ Lạc Bắc có động tác gì chúng đã hoảng sợ chạy như bay ra xung quanh.

- Các người dám ném vào đầu ta, ta ném vào miệng các người xem các người còn dám trêu ta nữa không.

Lạc Bắc tiện tay cầm mấy viên đá núi rồi ném liên tục trúng ngay miệng của mấy con tinh tinh.

- Không được. Thế này thì có khác nào bảo đầu ta như miệng của chúng hay sao?

Nhìn đám tinh tinh bị mình ném trúng miệng mà chạy điên cuồng, Lạc Bắc không nhịn được cười ha hả.

Trong tiếng cười to, tinh thần của Lạc Bắc trở nên thoải mái.

- Sư phụ đã nói nếu người lần ta một tấc thì ta lần người một thước. Câu này đúng là có lý. Đối mặt với kẻ ác thì phải ác hơn chúng. Đám tinh tinh này hung dữ như vậy bị ta ném cho ngay cả quay lại cũng không dám.

- Hiện tại cho dù ta có bị thương cũng có thể hồi phục nhanh chóng. Cho dù là Tử huyền khí quyết hay là Đại Đạo Trục chỉ thủy hư quyết cũng kém xa so với Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh. Đến lúc đó, Mạnh Thực và Tăng Nhất Thành mà dám chọc vào ta, cho dù một mình ta đối mặt cũng không sợ hai người bọn chúng.

Lạc Bắc lại nghĩ nếu như đám Mạnh Thực còn dám ức hiếp mình thì đến lúc đó cho dù quyền cước không bằng cũng có thể chịu đựng mà lấy quyền đổi quyền.

- Tối tầng thứ ba cảm giác với linh khí trong trời đất lại càng thêm rõ ràng. Không biết thêm một tầng nữa thì sẽ có cảm giác gì.

Lạc Bắc nằm trên tảng đá im lặng nhìn sao trời.

Tuy rằng đêm đã về khuya nhưng do khí huyết lưu chuyển trong người gây ra đau đớn, chưa nói cái cảm giác vui sướng khi đạt tới tầng thứ ba khiến cho Lạc Bắc nhất thời không ngủ được. Nhắm mắt lại, Lạc Bắc tựa như có thể cảm nhận được linh khí xung quanh lại càng thêm chân thực. Có điều linh khí trong trời đất cũng không phải là vật thể, Lạc Bắc vươn tay ra cũng chỉ chụp lấy hư không mà thôi.

Chỉ có ánh trăng chiếu nhẹ lên bàn tay của hắn.

- A?

Đột nhiên Lạc Bắc cảm nhận được từ sườn núi phía đông, linh khí trong trời đất có chút khác lạ, dường như có một thứ gì đó đang hút lấy.

- Chẳng lẽ cũng có người tu luyện trên núi Thiên Thương?

Lạc Bắc giương mắt nhìn. Ngọn Thiên Thương vô cùng rộng lớn, phạm vi mà Lạc Bắc tiếp xúc cũng mới chỉ được một, hai phần mười. Mà những đỉnh núi xung quanh, Lạc Bắc cũng chưa bao giờ đi tới.

- Dù sao thì cũng không ngủ được. Nơi đó cũng chưa tới, hay là đến xem cũng được.

Suy nghĩ một chút, Lạc Bắc liền trở mình dậy bước về phía có linh khí trong trời đất dao động.

- Linh khí trong trời đất ở đây so với sơn cốc ta vừa đứng còn sung túc hơn, nhưng lại không hề có dấu con người đi qua. Tại sao lại có người tới đây tu luyện? Chẳng lẽ tu luyện ở đó là sư trưởng đã đạt tới cảnh giới ngự không?

- Tại sao ở đây lại có nhiều hoa cỏ như vậy?

Dưới bóng đêm, tầm mắt của con người không được xa cho lắm. Tuy nhiên cũng có thể thấy được khoảng cách đi tới đó cũng không gần. Mà dựa theo cảm giác của mình, Lạc Bắc càng chạy càng nhanh.

Khu rừng này đã ở giữa dãy núi, rõ ràng không có bóng dáng con người. Sau khi xuyên qua một rừng cây, trên đường đi hoa cỏ càng lúc càng nhiều, gần như cứ vài chục bước là lại thấy một hai loại hoa lạ nở ra những bông hoa đủ mọi sắc thái khiến cho cả núi rừng thoang thoảng mùi hương thơm ngát.

Thậm chí không ngờ Lạc Bắc còn phát hiện một loại hoa như cái bát, giữa hoa là một cái đài hoa thật dài và một loại hoa khác có màu xanh nhìn giống như mẫu đơn nhưng ở trong đêm tối lại tỏa ra ánh sáng.

Hai loại hoa này mặc dù không nhiều nhưng trên đường đi nó giống như một cái đèn lồng nhỏ khiến cho núi rừng càng thêm lung linh.

- Có lẽ không còn xa nữa.

Đi trong khu rừng giống như một cái hoa viên, Lạc Bắc đột nhiên cảm nhận linh khí xung quanh đều lao về phía một khu vực gần đó.

- A!

Đột khi Lạc Bắc xuyên qua khỏi rừng canh, cảnh tượng trước mặt khiến cho hắn phát thốt lên một tiếng kinh hãi.

Trước mắt hắn không ngờ là một cái hàn đầm rộng chừng mười trượng. Nước trong đầm mát lạnh không hề có sóng, tỏa ra hơi thở yên bình. Dưới làn nước trong vắt có những viên đá cuội to rất đẹp, có viên nhô lên mặt nước một chút hoặc tới cả nửa.

Trên một tảng đá lớn dưới đầm có một thiếu nữ mặc trang phục màu vàng, dáng người yếu điệu trạc tuổi Lạc Bắc. Từ chỗ Lạc Bắc nhìn lại thì chỉ thấy được một nửa bên mặt nhưng cũng đủ khiến cho hắn cảm nhận được một nét đẹp thoát tục.

Nhưng điều khiến cho Lạc Bắc thốt lên một tiếng kinh hãi đó là hắn nhìn thấy trong khu rừng đối diện với thiếu nữ có hai con mắt to bằng cái chuông đồng, tỏa ra ánh sáng màu hồng làm cho ời ta sợ hãi.

Nhưng cơn gió mạnh từ trong núi rừng thổi ra át cả mùi thơm của hoa cỏ.

Không ngờ đó lại là một con cự mãng khổng lồ mà đen.

Thân con cự mãng to bằng cả cái thùng nước, đầy vẩy, so với thân thể Lạc Bắc còn tráng kiện hơn nhiều. Thời điểm nó uốn lượn không phải trên mặt đất mà đang quấn quanh một cây đại thụ. Khi nó tiến lên, những cái vẩy mài vào vỏ cây phát ra những âm thanh răng rắc giống như cái cây to bằng hai người ôm đó cũng phải vỡ nát.

Một con cự mãng như vậy mà siết lấy người nào chắc chắn người đó sẽ nát thành thịt vụn.

Khi Lạc Bắc tới nơi thì phát hiện đôi mắt to đỏ của nó đang chăm chú nhìn về phía thiếu nữ đang ngồi trong hàn đầm.

- Cẩn thận.

Lạc Bắc lập tức hét lên. Nhưng hắn phát hiện ra lúc này con cự mãng cũng đã bơi tới cách thiếu nữ chừng mười trượng, đồng thời mở to mồm.

Bình thường khi ăn mồi, xương quai hàm của rắn đều bạnh ra. Vì vậy mà khi con cự mãng hé miệng, Lạc Bắc như nhìn thấy một cái động tối đen, hiển nhiên là nó muốn nuốt chửng thiếu nữ vào bên trong.

Tuy nhiên dường như thiếu nữ không nghe thấy tiếng hô của Lạc Bắc mà linh khí xung quanh người vẫn xoay chuyển kịch liệt.

- Cô ấy cũng đang tu luyện giống như ta, sắp tới lúc đột phá.

Lạc Bắc lập tức hiểu ra.

Giống như khi Lạc Bắc đột phá, tình hình lúc này rất nguy hiểm, muốn thoát ra là điều không thể.

Thấy tình hình nguy cấp, Lạc Bắc liền ngồi xổm xuống nhặt lấy hai hòn đá to rồi ném thẳng vào con cự mãng.

Hai tay của Lạc Bắc lúc này phát ra phải tới mấy trăm cân, vừa rồi ném vào mõng mấy con tinh tinh cũng là do hấn hạ thủ lưu tình, cơ bản không dùng hết sức. Còn bây giờ, Lạc Bắc ném đá đã dùng hết sức toàn thân khiến cho viên đá bay trong không khí vang lên tiếng rít.

Cho dù là nổ cứng trên đời chỉ sợ cũng như thế là cùng.

Con cự mãng đang tập trung chú ý vào cô gái liền bị ném trúng ngay dưới đầu.

- Con cự mãng này có lẽ đã tu thành tinh, không ngờ da của nó còn dày hơn cả giáp.

Hai viên đá núi đập trúng thân rắn liền rơi xuống, chỉ để lại hai điểm trắng mờ.

Cái đầu rắn lập tức ngẩng lên, tức giận nhìn về phía Lạc Bắc.

Cú ném của hấn mặc dù không làm cho nó bị thương nặng nhưng ẩn chứa sức mạnh khiến cho nó bị đau nhức.

Con cự mãng ngẩng đầu.

Cái quai hàm của con cự mãng bạnh ra khiến cho cái miệng của nó mở rộng gần như gấp đôi thân mình. Hiện tại nó ngẩng đầu lên nhìn giống như cả vầng trăng sáng trên không trung cũng bị nó ngậm lấy.

Con cự mãng hít mạnh một cái khiến cho không khí trong phạm vi mấy dặm chui vào trong miệng. Rồi một lần khối đen từ trong cái miệng to của con cự mãng phun ra.

Cú phun của nó không ngờ vượt qua khoảng cách mười trượng tới thẳng chỗ Lạc Bắc đang đứng.

“Phụp...phụp,,phụp...”

Con cự mãng phun ra một cái khiến cho cát chạy đá bay.

Lạc Bắc nhìn thấy con cự mãng hút khí rồi phun ra liền lập tức hiểu thêm một chút về câu nói trong cuốn sách cổ kia.

Con cự mãng phun làn sương mù màu đen tản ra kinh khí rất mạnh. Đồng thời còn có cả những nhánh cây và đá núi vừa bị nó hút vào trong đó kèm theo nọc độc đen xì rơi xuống đất chẳng khác gì cung tiễn. Trong nháy mắt mặt đất đen kịt giống như được phủ một lớp nhựa đường.

- Bình thường mãng xà càng to càng không có độc nhưng hơi thở của con này lại độc như vậy chứng tỏ đúng là dị chủng.

Lạc Bắc mới nhìn thấy con cự mãng ngẩng đầu giống như muốn bay lên thì biết không ổn. Hấn liền vọt ra mấy chục trượng, nhưng mắt thấy mặt đất nơi mình vừa đứng trong nháy mắt xuất hiện nhiều lỗ thủng và một lớp dãi đen thì rùng mình.

“Phù!” Con cự mãng lại phun ra một làn hơi nữa.

Dường như con cự mãng này đã thông linh trí cho nên khi Lạc Bắc còn chưa dừng lại, mới xuất hiện ý nghĩ đó thì một vầng đen kịt lại lao tới.

Không ngờ nó còn giữ lại chút khí tức ở trong miệng, chờ khi Lạc Bắc né tránh thì mới phun ra.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

15-12-2012, 11:57 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

60. Chương 59: Long Đằng! Hồ Được.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Không ổn.

Mi tâm của Lạc Bắc khẽ giật, khí huyết bốc lên cố gắng tránh sang một bên nhưng vẫn bị chạm bị một tia khí đen quần lấy.

Tia khí đen bay thẳng vào mặt khiến cho Lạc Bắc chực ngã đi mà ngã xuống đất.

Con cự mãng run người thốt lên một tiếng kêu. Hiển nhiên là nó nhìn thấy phun ngã được Lạc Bắc liền có chút đắc chí. Ngay lập tức lớp vảy trên người nó giương lên không ngờ có vài phần uy thế của giao long.

Con cự mãng màu đen chính là một loài dị thú có tên Ô Cầu của vùng Thục Sơn.

Trời sinh ra Ô Cầu đã có lớp vảy rắn chắc, đao kiếm khó làm cho nó bị thương. Ngay cả hơi thở cũng chứa kịch độc. Tuy nhiên con này gần giống với giao long lại có được trần trí và uy thế như vậy chắc chắn là do may mắn ăn được được thảo thần diệp nào đó.

Cặp mắt to đỏ như hai cái chuông đồng thấy Lạc Bắc ngã xuống liền ngẩng cao đầu định nuốt thiếu nữ ngồi trên hàn đàm.

Con cự mãng ngẩng đầu lên mà bò về phía trước.

Trong suy nghĩ của nó bất cứ sinh linh nào chỉ cần dính phải khói đen của nó liền bị độc đánh chết mà mất hết sinh cơ.

Nhưng nó vừa mới định trườn đi thì trong khu rừng đã lại vang lên ba tiếng gió rít.

- Không ngờ Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh lại còn có công hiệu này.

Hóa ra Lạc Bắc choáng váng quỵ xuống, tia chớp màu vàng trong khí huyết liền điên cuồng lóe lên, dưới sự rung động của chân nguyên hần liền tỉnh táo lại, lượng độc tố bị hút vào liền nhanh chóng bị đẩy ra khỏi cơ thể.

Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh trải tới tầng thứ ba không ngờ ngay cả kịch độc cũng không có tác dụng đối với Lạc Bắc.

-Quả nhiên là hữu dụng.

- Con độc xà chỗ yếu đều có nhưng con cự mãng này to như vậy không biết chỗ yếu của nó ở đâu.

Trước khi ném ba viên đá, Lạc Bắc đã làm cho chúng trở nên sắc nhọn, hơn nữa đều ném thẳng vào trong miệng của Ô Cầu. Trong miệng của Ô Cầu có hai cái răng thật nhọn lóe lên ánh sáng màu lam khiến cho người ta run sợ. Nhưng trong cái miệng của nó lại không có lớp vảy bao phủ vì vậy mà ba viên đá ném trúng khiến cho miệng của Ô Cầu tóe máu.

Con Ô Cầu bản tính hung ác, lại chưa bao giờ bị như vậy liền rít lên một tiếng rồi điên cuồng hút khí, gần như ngay cả mây trên trời cũng bị nó hút xuống.

Nuốt mây phun vụ.

- Con cự mãng này thật sự sắp tu thành giao long.

Có kinh nghiệm lần trước, Lạc Bắc không dừng lại mà chạy như điên.

Hiện tại, Lạc Bắc chạy cực nhanh nhìn chẳng khác gì một viên đạn khiến cho hai luồng hơi đầy uy thế của Ô cầu đánh trượt.

Liên tục thấy hơi thở của mình không làm gì được Lạc Bắc, Ô Cầu lộ rõ sự hung dữ, không ngờ bất chấp thiếu nữ đang ngồi tu luyện trên tảng đá mà bỏ về phía Lạc Bắc.

- Không hay.

Thấy đôi mắt to như cặp chuông đồng phát ra khí thể độc ác, Lạc Bắc như muốn nổ tung đầu. Lạc Bắc và Ô Cầu cách nhau một cái hàn đầm chỉ với vài chục trượng, tuy nhiên nhìn đôi mắt của Ô Cầu, Lạc Bắc như có cảm giác chỉ trong nháy mắt nó sẽ tới trước mặt mình.

Cảm giác vừa mới xuất hiện trong đầu, thân mình Ô Cầu đã dựng đứng che khuất cả ánh trăng, đồng thời vang lên tiếng răng rắc. Cái âm thanh đó khiến cho người ta có thể cảm nhận được do lực lượng bùng nổ.

Trong nháy mắt con Ô Cầu liền lao về phía trước.

Chỉ mới uốn mình một cái con Ô Cầu đã vọt lên mười trượng, bay thẳng qua hàn đầm giống như một ngọn núi rồi đè xuống người Lạc Bắc.

- Nếu thật sự là giao long hay Ngũ trảo kim long thì không biết uy thế của nó thế nào?

Trong lúc nhất thời thấy Ô cầu bay lên giống như một ngọn núi đè xuống người, trong lòng Lạc Bắc có cảm giác như lấy trứng chọi đá, tự tìm đường chết.

- Nếu là Giao long thật thì cũng không phải là đối thủ của sư phụ ta. Nếu thấy sư phụ nhất định nó phải lảng tránh và bỏ trốn chứ đừng nói là một con rắn như người. Gặp phải sư phụ, có lẽ chỉ một đầu ngón tay thì người đã chết, làm gì dám đứng trước mặt ta mà rít. Chẳng lẽ ta sợ người? - Ngay lập tức trong đầu Lạc Bắc xuất hiện một ý chí cứng cỏi.

Được ý chỉ bất khuất kéo lên, chân nguyên của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh trong người y cùng với khí huyết bắt đầu lưu chuyển càng thêm nhanh.

- Con cự mãng bay lên không đã tới mười trượng, nếu không bị địa hình cản trở chắc chắn nó sẽ đuổi kịp. Chỉ có lợi dụng cây cối ngăn cản mới không bị nó đuổi theo.

Sau khi hít một hơi, Lạc Bắc liền quay đầu chạy vào trong rừng.

Con Ô Cầu rơi mạnh xuống ở phía sau Lạc Bắc. Cánh rừng xung quanh hàn đầm đều rất rậm rạp, thân hình của Ô cầu rất lớn nên không thể đuổi kịp được Lạc Bắc.

- Loài dị chủng trời sinh này sức lực chắc chắn rất mạnh, không thể trốn được. Phải nghĩ cách làm cho nó bị thương.

Nhất thời, Lạc Bắc khó thoát khỏi áp lực của Ô cầu, tâm trí lại gặp được một lần rèn luyện. Cảm nhận mình sẽ được ích lợi rất nhiều nên hào khí của hắn xông lên, vừa lao đi vừa nhặt đá trong rừng mà ném.

“Phụp” một viên đá sắc nhọn trúng hốc mắt của Ô cầu. Giống như những viên đá trước nó cũng chỉ để lại một vết trắng mờ tuy nhiên con Ô cầu đang đuổi theo cũng bị khựng lại.

“Chẳng lẽ ánh mắt của nó chính là nhược điểm?” Trong lúc khí huyết bốc lên, cảm giác của Lạc Bắc trở nên linh mẫn nên nhận ra được điều đó.

Lạc Bắc xoay người vòng qua mấy thân cây gãy sau đó nhặt mấy viên đá rồi nhắm vào mắt Ô cầu mà ném.

Con Ô Cầu dường như rất cố kỵ với hai mắt của mình nên rít lên điên cuồng. Tuy nhiên Lạc Bắc làm lại theo cách phun khí của nó mà thường thường nhặt bốn năm viên đá cũng chỉ ném ra hai ba viên. Cho dù có ném cả bốn, năm viên thì trong tay hắn cũng đã nhặt thêm được cả chục viên nữa. Vào lúc Ô Cầu quay đầu tức giận dường như định vọt lên như vừa rồi thì Lạc Bắc đột nhiên xoay người ném cả mười viên đá trong tay vào con mắt màu đỏ của nó.

Hơn mười viên đá được Lạc Bắc dốc hết sức dồn chân nguyên của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh và Đại Đạo Trục chỉ thủy huyệt tới cực hạn. Mặc dù không chính xác lắm nhưng trong mười viên vẫn có hai viên trúng phải mắt trái của Ô Cầu.

Ngay lập tức con mắt của Ô Cầu nổ tung, chảy máu.

- Con mắt của nó đúng là chỗ yếu điểm.

Ý nghĩ đó vừa mới xuất hiện trong đầu, còn chưa kịp vui sướng, Lạc Bắc đã nghe thấy một tiếng rít thật to.

Trong nháy mắt, ánh trăng và không khí xung quanh dường như bị hút vào trong miệng Ô cầu, ngay cả ánh trăng cũng tối hẳn đi.

Trên người con Ô Cầu những cái vẩy màu đen như nổ tung, cả thân hình to lớn của nó điên cuồng lao tới.

Trên đường đi, những cái vẩy của nó chặt đứt cây cối, cát đá bắn ra tứ tung xuyên qua cả thân cây.

Ô Cầu tu luyện nhiều năm nhưng con mắt bị thương nặng đã làm cho toàn bộ hung tính của nó nổi lên.

Trong lúc lao nhanh về phía Lạc Bắc, cái đuôi to của nó còn quất gãy cây cối mà giáng xuống người hắn.

- Dựa vào sức lực ta kém nó quá xa.

- Không chạy thoát.

Trong nháy mắt, Lạc Bắc đã thấy Ô Cầu chỉ còn cách mình chưa tới ba trượng.

Với cái khoảng cách này chỉ cần bỏ nhào về phía trước là có thể hoàn toàn quần lấy hắn.

Nhưng đúng vào lúc này, Lạc Bắc đột nhiên thấy có một sợi dây to bằng cánh tay đột nhiên từ trên mây cây đại thụ bò xuống mà cuốn lấy Ô Cầu.

Trong núi, những loại dây leo to bằng cánh tay đều vô cùng dẻo dai, dao khó chặt đứt được. Con Ô Cầu rít lên điên cuồng. Năm sáu cái dây leo to bằng cánh tay đều bị nó bứt đứt, tính cả cái cây đại thụ bị dây leo cuốn vào cũng vang lên tiếng nổ.

Chẳng qua trong lúc con Ô Cầu bị ngăn cản đủ cho Lạc Bắc bỏ nó xa thêm vài chục trượng.

Con Ô Cầu bứt đứt được mấy cái dây cũng không vội đuổi theo Lạc Bắc mà đột nhiên ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Một bóng hình yểu điệu từ trên không trung bay xuống nhẹ nhàng như một sợi tơ màu vàng nhạt.

- Cuối cùng thì cô ấy cũng tỉnh dậy.

Trong nháy mắt Lạc Bắc phát hiện ra đó chính là thiếu nữ trên hàn đàm.

Nhìn khuôn mặt xinh như vẽ của thiếu nữ, trong lòng Lạc Bắc chỉ có một cụm từ chìm sa cá lặn mà thôi.

Thái Thúc cũng có sự thanh cao thoát tục nhưng khuôn mặt có chút anh khí, còn người thiếu nữ này thì lại hoàn toàn khác, da thịt của nàng hết sức mịn màng.

Hiện tại nhìn con Ô Cầu gần như tu thành giao long ngẩng đầu nhìn nàng chăm chăm, đôi lông mày của nàng hơi cau lại dường như có chút lo lắng.

Tuy nhiên nhìn đôi lông mày của nàng cau lại càng khiến cho nàng thêm quyến rũ.

- Nếu cô ấy lớn tuổi hơn chút nữa chắc chắn sẽ là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.

Mặc dù Lạc Bắc còn nhỏ tuổi cũng không hiểu hết được sự phong tình nhưng chỉ nhìn thiếu nữ nhíu mày cũng chợt nảy ra cái suy nghĩ đó.

- Cần...cẩn thận.

Đột nhiên, thiếu nữ mặc áo vàng liếc mắt nhìn Lạc Bắc, trong mắt có chút gì đó lo lắng.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

15-12-2012, 11:58 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

61. Chương 60: Huyết Nhục Sinh Đăng

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Nàng cũng giống như Lạc Hàng sư huynh, cũng hơi nói lấp?

Ý nghĩ mới lóe lên trong đầu Lạc Bắc thì một tiếng rít dài vang lên. Trong ánh mắt Lạc Bắc liền thấy một thứ gì đó tối đen quét ngang không trung kéo theo một cơn gió.

Con Ô Cầu ngẩng đầu phun ra hai đám mây đen về phía thiếu nữ nhưng cái đuôi to như thùng nước của nó lại cuốn về phía Lạc Bắc.

Con Ô Cầu này cũng đã có một chút long uy nhưng hiện tại phải lấy một địch hai.

Hiện tại cái đuôi của con Ô Cầu chẳng khác gì một cây đại thụ đập vào người Lạc Bắc. Tuy nhiên hiện tại đối với Lạc Bắc mà nói thì thoải mái hơn so với vừa rồi. Lạc Bắc chỉ nhảy lên một cái cây rồi đập mạnh một cái đũa vọt ra ngoài cả chục trượng. Còn thiếu nữ vừa tránh thoát được hai làn hơi thở của Ô Cầu thì ánh mắt như muốn nói: ta không có gì đáng lo, người hãy cẩn thận.

Thiếu nữ kia cũng nhìn Lạc Bắc thấy hấn không sao, hai tay nàng rung lên liền có một vầng sương mù màu xám bay tới đầu Ô Cầu.

- Đây là cái gì?

Lạc Bắc ngưng thần nhìn thì phát hiện ra làn sương mù màu trắng của cô gái dường như là bột phấn còn cụ thể là cái gì thì không thể nhìn rõ.

Lại một tiếng rít dài vang lên. Con Ô Cầu lắc đầu lại bổ vào làn sương mù kia, có điều lần này nó không phun khí độc mà chỉ hít không khí vào bụng rồi dùng hết sức phun ra.

Cú phun của nó khiến cho không khí phát ra tiếng nổ chẳng khác gì tiếng sấm.

- Không hay! Con cự mãng không ngờ còn có một đòn này.

Lạc Bắc nhìn thấy Ô Cầu phun ra hơi thở, toàn thân liền co lại. Khi hấn có phản ứng thì Ô Cầu không ngờ lợi dụng máu thịt trong người và xương cốt để nén ép không khí mà phun ra.

Hơi thở của nó giống như một viên đạn pháo vô hình nổ tung trong không trung. Thiếu nữ mặc dù tránh được nhưng cũng bị gió mạnh thổi bay. Mắt thấy thiếu nữ bị nguy, Lạc Bắc không lùi mà lại tiến tới, vọt đến bên cạnh Ô Cầu. Tay hấn liên tục nhặt núi đá mà ném vào con mắt khác của nó.

Cái đầu rắn to như một cái bồ chột xuất hiện trước mặt Lạc Bắc.

Không ngờ con Ô Cầu lại đoán trước Lạc Bắc phải làm như vậy. Vì thế mà khi hấn vừa mới ném mấy viên đá, nó liền vòng lại định đón Lạc Bắc.

Ba viên đá của Lạc Bắc nện trúng miệng Ô Cầu làm tung lên một làn máu. Nhưng Ô Cầu không hề dừng lại. Lạc Bắc rung mình, khí huyết trong cơ thể cũng cảm nhận được sự nguy hiểm mà vận động cực nhanh. Sau khi tung người, Lạc Bắc vọt lên trời rồi lao đi được vài chục trượng. Nhưng con Ô Cầu đã chuẩn bị trước khiến cho lực lượng và uy thế của nó trong nháy mắt bộc phát. Lạc Bắc vừa mới nhảy được lên không trung mấy trượng thì đã thấy hai cái mép của nó tới trước mặt mình mà khép lại.

Một tiếng động vang lên.

Hai cái quai hàm khi khép kín phát ra âm thanh khiến cho người ta sởn tóc gáy. Hơi thở tanh hôi của nó khiến cho Lạc Bắc không mở mắt ra được, tuy nhiên cú đập của nó còn cách nửa trượng chưa trúng vào Lạc Bắc.

- Do nó chỉ còn một con mắt cho nên cảm giác khoảng cách không chính xác lắm.

Lạc Bắc vẫn còn trong không trung, trong đầu lóe lên suy nghĩ như vậy. Trong nháy mắt khi tỉnh táo, Lạc Bắc chỉ thấy thân thể của mình gần như sát với con mắt màu đỏ hồng trước mặt.

Trong tay Lạc Bắc vẫn còn một viên đá vẫn chưa ném. Chẳng hề suy nghĩ, Lạc Bắc dùng hết sức lực toàn thân ném mạnh vào con mắt đỏ hồng của con thú.

Một tiếng nổ vang lên, con mắt đỏ hồng của Ô Cầu nổ tung như bóng bóng.

- Hai con mắt của nó mù rồi.

- Không biết có chạy thoát không.

Cả hai suy nghĩ đó nhanh chóng xuất hiện trong đầu Lạc Bắc.

Mặc dù trong nháy mắt đánh nát một con mắt của Ô Cầu nhưng cái miệng rộng của nó cũng há ra mà đớp lấy Lạc Bắc. Lạc Bắc đang lơ lửng trong không trung không có đường xoay chuyển thì làm sao mà tránh được?

Nhưng đúng vào lúc này một bóng người màu vàng nhạt bay tới. Lạc Bắc chỉ cảm thấy ngực mềm nhũn rồi toàn thân vọt lên không trung mà vượt qua khoảng cách mấy trượng.

Mùi thơm xộc vào mũi của hắn. Hóa ra trong lúc gấp gáp cô gái đã vọt tới ôm lấy Lạc Bắc mà lao ra ngoài.

Khuôn mặt xinh xắn trước mặt hắn có chút kinh hãi tuy nhiên mùi thơm thì lại giống như mùi hoa trong veo thấm vào ruột gan.

- Đây là cái gì?

Đúng lúc này, Lạc Bắc phát hiện bàn tay thiếu nữ run lên. Một làn sương mù màu hồng trong nháy mắt tản ra kéo theo một mùi hương bao phủ cả khu vực rừng núi bên hàn đầm.

- Không...không được...nói chuyện.

Nghe thấy Lạc Bắc hỏi, thiếu nữ hơi lắp bắp nói câu đó rồi lại đưa Lạc Bắc tránh xa hơn một chút. Chợt cái đầu rắn to lại xuất hiện ở chỗ hai người vừa rồi mà đớp mạnh một cái.

“Hai mắt của con cự mãng đã bị mù. Làn sương mù màu hồng này chỉ để che giấu hơi thở của chúng ta không có nó cảm giác.” Lạc Bắc liền hiểu ra.

Con Ô cầu đớp trượt lên rít lên. Lạc Bắc nín thở nhìn thấy trong ánh mắt của con Ô cầu bị Lạc Bắc làm cho mù không ngờ xuất hiện bảy, tám cái dây màu tím.

Những cái dây đó đầu tiên rất nhỏ nhưng sinh trưởng với tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã to bằng ngón trỏ.

Nhìn sợi dây nhanh chóng dài ra từ trong máu thịt đúng là ghê người. Cho dù Lạc Bắc chỉ hơi nhìn nhưng trong lòng cũng cảm thấy ớn lạnh.

Cảnh tượng một sợi dây dài ra từ trong mắt rõ ràng là vô cùng đau đớn. Chỉ thấy con Ô Cầu rít lên một tiếng, toàn thân nó run rẩy cực mạnh, mài đầu lên mặt đất không để ý tới máu thịt đang chảy đầu mà chỉ muốn cắt đứt toàn bộ mấy cái dây đó.

Với sức lực của Ô cầu chỉ mới cọ sát một lúc khiến cho những sợi dây mới mọc ra trong mắt liền bị mục nát. Tuy nhiên sợi dây bị đứt không hề chết mà vẫn tiếp tục mọc ra.

Trong lúc nhất thời Ô Cầu gần hóa thành giao long liên tục rít lên mài đầu xuống đất, đồng thời toàn thân giãy dụa khiến cho đá núi tung bay, sóng không khí tản ra ngập trời, chẳng khác nào có hai cánh quân đang giao chiến trong khu rừng này.

“Đây là do cô ấy dùng pháp thuật?”

“Cô đã tu luyện tới cảnh giới ngự không, tu vi chắc chắn cao hơn so với ta.”

Nghĩ tới mấy đám dây khổng lồ ngăn cản con Ô Cầu lúc đầu, Lạc Bắc liền có suy nghĩ như vậy. Nhưng đúng vào lúc này, Lạc Bắc lại cảm nhận có một bàn tay đang nắm lấy mình, thân thể của thiếu nữ đang dính sát vào người hắn hơi run run. Nhất thời Lạc Bắc hiểu ra đây là lần đầu tiên dùng pháp thuật đối địch. Nhìn thấy nàng kinh hãi như vậy, hắn cũng không đành lòng.

Mắt thấy con Ô Cầu điên cuồng như vậy cũng không biết nó còn có thần thông gì không. Nhưng nếu nó phát hiện ra vị trí hai người thì chỉ với việc nén ép không khí như vừa rồi cả hai đều nguy hiểm. Vì vậy mà Lạc Bắc cũng không thể lên tiếng, đành phải vỗ nhẹ lên vai thiếu nữ.

Con cự mãng gào thét khiến cho núi đá bay tứ tung. Tuy nhiên dưới cảnh tượng như vậy, tâm ý của hai người tương thông với nhau, thiếu nữ hiểu được ý của Lạc Bắc nên cũng từ từ bình tĩnh lại.

Đám mây màu tím liên tục sinh sôi. Con Ô Cầu liều mạng quay cuồng khiến cho đầu nó gần như bị mài nát. Nhưng đám mây vẫn liên tục dài ra, không chỉ ở hốc mắt mà còn cả trên mặt nó.

Đám mây đỏ dường như lấy máu thịt của nó mà sống nên liên tục tiêu hao sức lực của Ô Cầu. Chưa tới nửa nén nhang, thể lực của Ô Cầu cũng yếu đi, đồng thời thân hình của nó cũng thôi quay cuồng mà chỉ nằm đó co giật.

- Coi như kết quả đã định.

Lạc Bắc nhìn thấy Ô Cầu thì nghĩ vậy. Thiếu nữ mặc quần áo màu vàng nhạt cũng đưa hân bay xuống.

Trận kịch đấu này dường như đã tiêu hao rất nhiều khí lực của thiếu nữ tuyệt sắc. Khi hạ xuống đất nàng đứng thở hổn hển. Lạc Bắc nhận thấy trên trán và cổ của nàng cũng thấm một lớp mồ hôi trong suốt.

Mùi hương thoang thoảng quấn xung quanh người nàng.

Ngay cả mồ hôi cũng có mùi hương.

- Đa...đa tạ...tạ ơn người.

Vào lúc Lạc Bắc hơi sững sờ, thiếu nữ mặc quần áo màu vàng nhạt lại lấp bắp nói với hân.

“Cô ấy cao thật!”

Sau khi rơi xuống đất, Lạc Bắc mới phát hiện ra thiếu nữ có vóc dáng cao gầy, không ngờ xấp xỉ với hân. Hân đang định trả lời thì đột nhiên lấp bắp kinh hãi. Con Ô Cầu lại ngẩng đầu lên nhưng nghe được thanh âm của thiếu nữ mà phát hiện ra phương vị của họ. Nó liền bổ tới. Nhưng một tiếng nổ vang lên giống như cả ngôi nhà bị sập, thân hình nặng nề của nó giáng xuống mặt đất làm bốc lên một đám bụi.

- Nó không còn sức cử động nữa.

“Phù!” Lạc Bắc thở ra một hơi nhẹ nhõm rồi quay đầu lại thì thấy thiếu nữ đã đi về phía Ô Cầu. Bàn tay nhỏ bé của nàng giơ lên nhưng nét mặt thì dường như không đành lòng, muốn bỏ đi pháp thuật mà mình đã sử dụng.

- Người muốn tha cho nó? - Lạc Bắc hơi do dự kéo tay áo của Thiếu nữ.

- Con cự mãng này không biết là thứ dị chủng gì mà lại gần tu thành giao long. Hơn nữa hơi thở và nọc độc của nó rất nguy hiểm, nếu người muốn buông tha cho nó thì cũng đừng tới quá gần.

- Đây...đây là Ô Cầu. - Thiếu nữ lắc đầu:

- Ta cũng không muốn thả... Cho dù muốn tha...ta...ta cũng không biết cách dùng lại pháp thuật Tử Lạc đang sinh trưởng.

- Ô Cầu?

Lạc Bắc giật mình còn chưa kịp hỏi thiếu nữ chẳng phải muốn thả nó thì đã thấy hai tay nàng giật giật, một làn pháp lực dao động liên tục ra.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

15-12-2012, 11:58 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

62. Chương 61: Ô Cầu Đan.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Tốc độ sinh trưởng của đám dây leo màu tím tăng lên rất nhanh, trong nháy mắt đã bằng ngón tay. Mà thân hình con cự mãng đang co giật nhanh chóng khô quắt dường như máu huyết trong người bị hút đi.

- Hóa ra nàng không có cách ngắt bỏ pháp thuật này vì vậy mà không đành lòng nhìn con cự mãng bị tra tấn nên chỉ làm cho tử đằng sinh trưởng nhanh hơn để nó chết nhanh.

Lạc Bắc lập tức hiểu ra.

Chỉ có điều vừa mới còn đầy sức lực vậy mà Ô Cầu đã không còn hơi thở, mất đi sức sống. Những cái dây trên người nó cũng đồng loạt nở hoa.

Những đóa hoa màu tím to bằng cái chén ăn cơm vô cùng diễm lệ.

- Đây là pháp thuật gì mà có thể sáng tạo sinh linh? Trong sách nói chỉ có chân tiên đột kiếp mới có thể ngộ được huyền ảo của trời đất dùng thuật khai thiên tích địa mà sáng tạo ra trời đất và pháp thuật sinh linh. Chẳng lẽ người đã tu luyện tới cảnh giới độ kiếp chân tiên? - Lạc Bắc nhìn những đóa hoa màu tím mà thốt lên hỏi thiếu nữ.

- Không...không phải. - Thiếu nữ nhìn Lạc Bắc rồi lắc đầu:

- Ta chỉ dùng hạt giống của Tử Lạc đằng chứ không phải là pháp thuật huyền diệu sáng tạo sinh linh...chỉ cần có đủ máu huyết, tử lạc đằng liền sinh trưởng rất nhanh. Có điều nếu thêm pháp thuật thì sẽ khiến cho nó sinh trưởng nhanh hơn...

Thiếu nữ tuyệt sắc không chỉ nói lấp mà ăn nói còn lộn xộn. Tuy nhiên thoáng cái những đóa hoa màu tím đã héo rũ, mà đơm trái. Đột nhiên có một vài quả rơi xuống đất rồi nổ bung, tràn ra bột phấn màu xám khiến cho Lạc Bắc hiểu được.

“Hóa ra làn khói xám lúc đầu cô ấy thả ra chính là hạt giống Tử lạc đằng. Tử lạc đằng đúng là sinh trưởng không ngừng khiến cho ngay cả một con cự mãng như vậy cũng bị giết chết. Một thứ cây bá đạo như thế mà hạt giống lại nhỏ thật.

Lạc Bắc trầm nghĩ hạt giống của Tử Lạc đằng chắc rất quý. Nhìn từng quả một rơi xuống đất, Lạc Bắc không nhịn được lên tiếng hỏi:

- Người có phải vẫn còn nhiều hạt giống hay không? Bây giờ không thu lấy có phải là phí không?

- Ta...ta không có cách nào đối phó với Ô Cầu, cũng là lần đầu tiên sử dụng Tử Lạc đằng.

Thiếu nữ lại nhún mày rồi lắc đầu:

- Tử Lạc đằng quá mức tàn bạo. Một khi chúng lớn lên ta cũng không có cách nào dừng lại. Sau này ta không muốn dùng nữa.

- Pháp thuật đâu có phân thiện ác, quan trọng là sử dụng như thế nào. - Lạc Bắc lắc đầu rồi nói:

- Nếu Ô Cầu không định hại người thì cũng không có kết quả như vậy.

Thiếu nữ trầm ngâm một chút dường như suy nghĩ về lời nói của Lạc Bắc. Sau một lát nàng gật đầu rồi đi về phía trước hái lấy vài quả cho vào tay áo.

- Người...người tên là gì? Tại sao lại tới đây?

- Ta tên Lạc Bắc là đệ tử mới nhập môn của Qua Ly. Tu vi của người cao hơn ta nhiều có lẽ nhập môn sớm hơn ta nhiều lắm. Không biết phải xưng hô thế nào?

Cùng nhau trải qua sinh tử trong núi rừng hoang vắng, quan hệ giữa Lạc Bắc và thiếu nữ vô hình trung trở nên thân thiết hơn nhiều.

- Ta... - thiếu nữ nhìn Lạc Bắc, do dự một chút rồi trả lời:

- Người...người gọi ta là tiểu Trà được rồi.

- Tiểu Trà?

“ Chẳng lẽ cô ấy cũng giống như ta không muốn người khác trong Thục Sơn biết nên mới chạy đến đây?”

Nhìn thiếu nữ hơi do dự, trong đầu Lạc Bắc xuất hiện suy nghĩ đó.

Nhưng đúng vào lúc này, Lạc Bắc thấy trong tay thiếu nữ bắn ra hai tia sáng. Bị tia sáng đó bắn trúng, mấy cái dây leo to đột nhiên như sống lại mà từ trên cây rủ xuống.

“ Đây là pháp thuật mà vừa rồi cô ấy giúp mình ngăn cản Ô Cầu. Không biết Thục Sơn có pháp quyết gì mà không ngờ có thể sử dụng dây giống như pháp bảo vậy?”

Lạc Bắc nhìn thấy sau khi mấy cái dây leo rũ xuống treo con Ô cầu bị chết lên. Bỗng nhiên một cái dây leo nhỏ một cái vẩy của nó rồi một sợi dây leo khác liền đâm thẳng vào bên trong.

Sau khi Ô Cầu mất đi sức sống nên da thịt cũng không còn cứng rắn như trước. Vì vậy mà sợi dây leo mới tiếp xúc đã cuốn ra một cái hạt châu to bằng quả trứng ngỗng.

- Cái này...cho người.

Thiếu nữ cầm lấy hạt châu đưa cho Lạc Bắc.

Lạc Bắc tò mò quan sát hạt châu lục sắc giống như một viên bảo thạch rồi hỏi:

- Đây là cái gì?

- Đây...đây là nội đan của nó.

- Đây chính là nội đan mà yêu vật tu luyện được như trong sách nói?

“ Nói vậy thì Ô Cầu thật sự đã có linh trí và chuẩn bị hóa thành giao long?”

Lạc Bắc hơi giật mình. Do đọc rất nhiều sách của Thục Sơn nên Lạc Bắc biết như Song đầu sơn vinh trước kia mình gặp cũng là linh vật nhờ có được may mắn mà có linh trí từ từ hấp thu linh khí trong trời đất rồi tu luyện mà có được nội đan. Còn như viên nội đan có hơi thô mạnh thế này, nếu hôm nay Ô Cầu không chết thì có lẽ sẽ có thể lột xác thành giao long.

- Viên nội đan này rất quý có thể tăng tiến tu vi. Hay là chúng ta mỗi người dùng một nửa?

Bản tính của Lạc Bắc vốn hồn nhiên chất phác. Hắn biết nội đan đối với người tu đạo là thứ linh đan đại bổ để tăng tu vi vì vậy cũng không chối từ mà chỉ nói như vậy.

- Vừa rồi...ta không biết Ô Cầu tới. Nếu không nhờ người ngăn cản nó thì ta cũng chẳng có sức kháng cự. Người còn có ân cứu mạng đối với ta. - Đôi mắt trong suốt của thiếu nữ nhìn thẳng vào Lạc Bắc mà lắc đầu:

- Hơn nữa nội đan của Ô Cầu cho dù thần binh cũng khó cắt được, cũng không có cách nào tách ra mà chia.

- Tiểu Trà.

Lạc Bắc nhìn thiếu nữ đang lắc đầu liên tục đột nhiên không nhịn được cười.

- Lạc... Lạc Bắc! Có chuyện gì?

Bị Lạc Bắc gọi một tiếng, thiếu nữ hơi kinh ngạc nhìn hắn:

- Tại sao người lại cười?

- Ha ha. Ta chỉ đọc được ở trên sách rằng nội đan đều phải nuốt rồi từ từ luyện hóa. Nhưng viên nội đan to thế này, lại thấy người bảo cho dù thần binh cũng khó cắt được, nên ta nghĩ làm sao có thể nuốt được nó mà không nhịn được cười.

“ Phì!” Lạc Bắc vừa mới dứt lời, thiếu nữ cũng không nhịn được mà bật cười.

Nhìn nụ cười của nàng , cái mũi nhăn lại khiến cho khuôn mặt nàng càng thêm đáng yêu.

- Cũng không cần phải nuốt nội đan mà có thể ngâm chế rồi uống. Ta...

Thiếu nữ tuyệt sắc tên tiểu Trà còn chưa nói xong thì một tiếng động đột nhiên vang lên.

- Cái gì vậy?

Lạc Bắc và nàng đều quay đầu lại nhìn về phía phát ra âm thanh thì thấy ở bụng Ô Cầu theo máu tươi trào ra một quả cầu màu trắng.

Quả cầu đó to chừng hai thước, đủ một vòng tay người ôm.

- Ô Cầu....để trứng... - Tiểu Trà thốt lên nho nhỏ.

- Đây là trứng Ô Cầu?

- Không ngờ Ô Cầu lại đúng lúc chuẩn bị để trứng.

Trống ngực Lạc Bắc cũng đập nhanh hơn một chút.

Nếu bình thường mắt thấy một quả trứng cự mãng cũng chẳng làm gì được. Nhưng hiện tại Ô Cầu đã chết rồi lại để ra trứng đúng là thật thảm thương.

“ Ô Cầu vốn hung dữ, nếu ấp trứng của nó...”

Lạc Bắc quay đầu sang nhìn thiếu nữ đồng thời nghĩ như vậy.

- Ô Cầu lớn hại ta...nhưng nó...không hại ta. Cũng là sinh linh cả... Ô Cầu còn muốn sinh nó...không chừng là cầu chúng ta...để cho nó một con đường sống.

Tiểu Trà hiểu thấu suy nghĩ của Lạc Bắc liền bước tới nhặt quả trứng lên:

- Ta không muốn giết nó.

“ Sơn vinh phần lớn là ngẫu thơ, sống chết đều dựa vào số trời. Trong số đó cho dù có được linh trí thì phần lớn là không có công pháp tu hành lại không được dạy dỗ nên nhiều lúc chỉ dựa theo bản năng vì vậy mà không được người ta chấp nhận.” Trong đầu Lạc Bắc đột nhiên lại nhớ tới câu nói của lão Triệu Nam.

“ Ô Cầu hung dữ nhưng ăn thịt vẫn là bản tính của nó. Hiện tại nó chết rồi nhưng vẫn còn để trứng. Là thiện hay ác thì cũng không nói trước được.”

Nhìn Ô Cầu phơi thây bên cạnh, rồi lại nhìn quả trứng trong tay Tiểu Trà, Lạc Bắc như hiểu ra mà từ từ gạt đầu.

“ Có lẽ tiểu Trà cũng giống như ta không muốn những người khác của Thục Sơn biết nàng tới đây tu luyện vì vậy mà bảo ta không cho ai biết.”

“ Cô ấy giao toàn bộ viên nội đan của Ô Cầu cho ta nhưng lại không nhẫn tâm hủy diệt quả trứng Ô Cầu sinh ra đúng là làm việc không cần tới lòng tham. Cũng không biết sau này khi ta tới núi Thiên Thương tu luyện còn gặp được cô ấy nữa không?”

“ Cô ấy đưa cho ta cái này cũng không biết là đan dược gì. Chưa nói tới một mình ta không thể giết được Ô Cầu, cho dù giết ta cũng không biết lấy nội đan, cũng không biết phải ngâm chế để dùng như thế nào.”

Lạc Bắc ngồi trong phòng trên ngọn Thiên Hạo mà sững sờ nhìn nội đan Ô Cầu.

Trong gian phong lan tỏa một mùi hương thơm ngát thấm vào ruột gan.

Mùi hương thơm ngát đó không phải từ nội đan của Ô Cầu mà khi tiểu Trà và Lạc Bắc chia tay, nàng đã cho hán mười viên đan dược trắng ngà. Sau khi ngâm số đan dược đó vào trong nước nó liền biến thành số chất lỏng tỏa ra mùi hương thơm mát.

Tiểu Trà nói với Lạc Bắc, nội đan của Ô Cầu dùng nuôi suối để ngâm cũng có thể chảy ra dược lực. Hơn nữa, nội đan là ngưng kết từ nhật nguyệt tinh hóa do Ô Cầu hút vào cùng với tinh hoa của thảo dược ngưng

tụ thành nên rất dễ tan. Nếu dùng nước suối để ngâm thì mười phần được lực có khả năng bị mất tới năm, sáu phần vào trong không khí.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

15-12-2012, 11:59 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

63. Chương 62: Hơi Thở Viễn Cổ. Long Uy.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Đan được màu trắng ngà hòa vào trong nước liền có thể hấp thu giữ được được lực và linh khí không cho nó biến mất.

Hiện tại viên nội đan của Ô Cầu đã ngâm được hai ngày nên nhỏ đi một vòng. Nội đan thẩm hoàn toàn vào trong chất lỏng màu trắng ngà đó khiến cho nó biến thành màu lục, nhìn qua rất đậm. Lạc Bắc duỗi ngón tay thò vào kéo ra một sợi tơ chất lỏng trong suốt.

- Ô Cầu mạnh như vậy đã tu luyện được vài phần long tức có thể coi như một nửa Giao long. Viên nội đan này chắc chắn cũng không tầm thường. Nếu nhiều chân nguyên và được lực hơn nữa, có khả năng ta không thể chịu nổi.

Lạc Bắc quen với đạo lý dưỡng sinh và tu luyện của Thục Sơn cho nên biết tốt quá cũng không hay.

- Hiện giờ thử nuốt chỗ dịch này rồi luyện hóa thử xem.

Lạc Bắc cẩn thận đổ ra nửa chén, sau đó uống vào một ngụm thì cảm thấy có một luồng khí mát chạy thẳng vào Nê Hoàn cung khiến cho tinh thần hắn chấn động, thân thể vô cùng thoải mái. Mà vốn khí huyết giống như đang ngủ đông cũng chợt bừng tỉnh mà chảy nhanh hơn.

“ Đạo gia ngoại đan luyện chế linh đan thần dược cũng chỉ thường thôi.”

Lạc Bắc từ từ uống hết cả chén chất lỏng vào trong bụng sau đó ngồi xếp bằng trên giường mà tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh.

Linh khí xung quanh từ từ chui vào trong thân thể của Lạc Bắc.

Hiện tại trong Thức Hải của Lạc Bắc, chân nguyên của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh đã ngưng kết thành hai đạo lỗ xoáy màu vàng khiến cho tốc độ hấp thu linh khí của trời đất cũng nhanh hơn tăng thứ hai gần gấp đôi.

Trước đây linh khí vào trong kinh mạch chảy giống như dòng suối nhỏ thì bây giờ chẳng khác gì Trường Giang và Hoàng hà.

Nhưng Lạc Bắc cũng không hề vui sướng mà ngược lại càng phải bảo vệ bản tâm. Bởi vì một khi linh khí lưu chuyển tác dụng rèn luyện kinh mạch càng lớn, mà quá trình luyện thể lại càng thêm đau. Hiện tại linh khí trong trời đất tràn vào kinh mạch mới được một chu thiên, bụng Lạc Bắc đã nóng bỏng. Nội thị mà xem thì thấy ở bụng của hắn dường như có một lớp dung nhan màu lục đang bốc lên.

Chân nguyên và được lực bắt đầu dung nhập trong kinh mạch của Lạc Bắc rồi cùng với linh khí dung hợp lại với nhau.

Vận hành từng chu thiên một, Lạc Bắc có thể thấy kinh mạch toàn thân dường như biến thành màu lục. Trong bụng hắn giống như một bầu trời sao nhỏ nhỏ tản ra ánh sáng màu lục tới tận những góc ngách trong cơ thể của mình.

- Được lực từ chân nguyên nội đan của Ô Cầu giống như một tiểu thể giới còn thân thể ta lại hóa thành một đại thể giới.

Trong lúc nhất thời, Lạc Bắc dường như hơi hiểu một chút.

Chín chu thiên qua đi nhanh chóng rồi tới chu thiên thứ mười. Tới chu thiên thứ mười, Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh cũng bắt đầu ngưng tụ chân nguyên để tẩy rửa thân thể.

Một tiếng nổ vang lên. Chín chu thiên qua đi, linh khí, chân nguyên và được lực đi tới từng chỗ trong kinh mạch của Lạc Bắc khiến cho nội tâm của hắn cho dù cứng rắn nhưng cũng vô cùng đau đớn, tưởng như toàn thân nổ tung.

Cải cảm giác của hắn lúc này giống như kinh mạch nổ từng khúc một do cất chứa linh khí, chân nguyên và được lực khổng lồ.

Hiện tại Lạc Bắc đã tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh tới tầng thứ ba cho nên kinh mạch chứa chân nguyên so với người tu đạo bình thường có thiên tư cao tuyệt cũng phải nhiều hơn vài lần. Đồng thời kinh mạch cũng dẻo dai tới mức mà người tu đạo không thể bằng được. Nhưng cho dù vậy thì kinh mạch của hắn cũng có cảm giác giống như bị căng nứt.

Hiện tại, nửa chén nước thuốc này có lẽ chưa tới một phần trăm chân nguyên của Ô Cầu vì vậy có thể thấy được chân nguyên trong nội đan của nó kinh người tới mức nào.

Nhưng vào lúc cơn đau bùng nổ, Lạc Bắc vẫn bảo vệ ý chí của mình, thúc giục chân khí lưu chuyển trong cơ thể. Vào lúc này trong tim của hắn ngược lại có sinh ra một thứ sinh linh mà tu luyện so với con người còn khó khăn hơn nhiều.

Bởi vì vào lúc này, linh khí mệnh môn cùng với được lực ẩn chứa đầy chân nguyên đi trong kinh mạch khiến cho hắn ngoại trừ cái cảm giác mãnh liệt của lực lượng ra còn có một thứ hơi thở từ thời viễn cổ.

- Con cự mãng này có lẽ đã sống cả ngàn năm rồi.

Trong lúc nhất thời, Lạc Bắc dường như nhìn thấy lúc Ô Cầu sinh ra bởi bên trong nội đan còn có vô số hơi thở của thảo dược thần diệu.

Nhờ may mắn mà tu luyện ngàn năm, trong nội đan, chân nguyên ẩn chứa có thể nói là vô cùng hùng mạnh. Nhưng nếu thật sự giao thủ, Ô Cầu còn kém người tu đạo tu luyện mấy chục năm.

Trừ khi là nó hóa Giao long có khả năng thoát thai hoá cốt, bay lượn trên chín tầng trời, hiểu được pháp thuật tự nhiên trong trời đất, dẫn phát uy lực của Phong Vân, lôi điện.

So với con người, Ô Cầu từ nhỏ không hiểu được pháp quyết tu luyện cho nên sự tu luyện của nó chính là nhờ ăn linh dược.

Lúc trước, cảm nhận Ô Cầu hung bạo, Lạc Bắc lại hiểu thêm được việc hóa long, thoát thai hoá cốt cũng chính là sự bất khuất muốn nắm trong tay vận mệnh của mình đó sao?

Trong lòng xuất hiện cảm xúc đó, Lạc Bắc đột nhiên cảm nhận được chân nguyên màu lục đang đi loạn trong kinh mạch đột nhiên trở nên bình tĩnh, dung hợp với chân nguyên của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh và linh khí trong trời đất.

Một chút hơi thở còn sót lại của nội đan dường như cảm nhận được suy nghĩ của Lạc Bắc.

Trên thế gian, phần lớn người tu đạo luyện hóa Ô Cầu trong mắt họ chỉ là yêu đan. Vì vậy mà khi luyện hóa nội đan của nó, họ đều dùng tâm niệm và chân nguyên để gạt bỏ phần hơi thở còn sót lại kia khiến cho nó phản kháng lại.

Còn pháp quyết như Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh chắc chắn sẽ gây ra ảo cảnh thiên ma lợi hại. Nhưng sau khi Lạc Bắc hiểu được điều đó thì lại tạo ra điều ngược lại, dung hợp với hơi thở bất khuất cứng cỏi đó khiến cho thiên ma ảo cảnh cũng không hề có, đồng thời làm cho tâm niệm của hắn lại thêm vững vàng.

Một phần được lực ẩn chứa chân nguyên dưới tâm nhiệm của hắc đã chủ động dung hợp với chân nguyên của Lạc Bắc khiến cho hắc có được rất nhiều lợi ích.

Chỉ mới một chu thiên, Lạc Bắc liền cảm nhận được thân thể lại thêm dẻo dai, mà rút ra một tia chân nguyên của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh so với dĩ vãng lại càng thêm ngưng tụ, giống như một sợi tơ vàng thực sự.

Một sợi tơ vàng đó dung nhập vào trong lỗ xoáy trong Thức Hải khiến cho cả hai vòng lỗ xoáy đều tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

- Được chất trong nửa chén này chỉ sợ duy trì được cho ta tu luyện, hai tới ba tháng.

Nếu trước đây khi tu luyện thân thể dưới tình huống hút ra chân nguyên, Lạc Bắc cũng chỉ có thể chịu đựng được hai mươi chu thiên. Nhưng sau khi luyện và hấp thu được một phần hơi thở từ chân nguyên nội đan của Ô Cầu, Lạc Bắc liên tục vận chuyển được ba mươi chu thiên luyện hóa toàn bộ được lực, chân nguyên trong nội đan của Ô Cầu mới dừng tu luyện mà từ từ mở mắt.

“Phù” Lạc Bắc thở ra một hơi tuy nhiên lại tạo thành một lớp sương trắng trong không trung.

Sau khi dung hợp với một phần hơi thở của Ô Cầu, Lạc Bắc vừa mới mở mắt rồi thở ra không ngờ lại có vài phần uy áp của long uy.

Lực lượng dễ bùng nổ chảy xuôi trong cơ thể của Lạc Bắc cho dù vận chuyển ba mươi chu thiên, Lạc Bắc vẫn thấy thân thể của mình và tinh thần còn chưa tới cực hạn vẫn có thể tiếp tục tu luyện.

Nội đan của Ô Cầu mang tới cho Lạc Bắc rất nhiều lợi ích, không chỉ là thuốc bổ khiến cho tu vi của hắc tăng lên mà còn cường hóa nhục thể và tinh thần khiến cho hắc có nhiều thời gian tu luyện hơn.

- Nếu như luyện hóa toàn bộ nội đan của Ô Cầu thì có khả năng phá tan được tầng thứ ba của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh, thậm chí có thể vượt qua tầng thứ tư mà bước vào tầng thứ năm cũng không chừng.

Lạc Bắc cảm nhận sự thay đổi của bản thân mà nghĩ vậy.

Tới tầng thứ năm, Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh sẽ chuyển thành năm phần luyện và năm phần dưỡng. Tới lúc đó, tốc độ lưu trữ chân nguyên màu vàng của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh sẽ tăng lên so với hiện tại gấp mấy lần, có thể phát ra được một chút pháp thuật.

- Đại Đạo Trực chỉ thúy hư quyết sau khi tu luyện tới tầng thứ tư có thể vận dụng được một số bí pháp cơ bản và pháp quyết ngự không. Nếu dùng nội đan của Ô Cầu tu luyện Đại Đạo Trực chỉ thúy hư quyết, ta cũng có khả năng nhanh chóng đột phá một, hai tầng.

Nhưng Lạc Bắc lập tức bỏ ý nghĩ này đi. Bởi vì hắc nghĩ, tốc độ của bản thân vẫn chậm như vậy, nếu đột nhiên tăng nhanh sẽ khiến cho người ta chú ý, thậm chí còn phát hiện chuyện mình lên lên Thiên Thương phong rồi cùng với cô gái kia đánh chết Ô Cầu.

“Có lẽ từ nay về sau tiểu Trà sẽ không tới ngọn Thiên Thương tu luyện nữa.”

Trong cái sơn cốc đầy loạn thạch trên núi Thiên Thương, Lạc Bắc nhìn đồng Thiết Diệp du tòng đặt đó mà ngẩn người.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

15-12-2012, 12:00 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

64. Chương 63: Yêu.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Trải qua mấy ngày ngâm chế, nội đan của Ô Cầu từ lúc to bằng quả trứng ngỗng tới nay chỉ còn bằng quả trứng gà.

Môn nhân của Thục Sơn có mấy ngàn, người có tu vi cao thâm rất nhiều. Lạc Bắc sợ thời gian dài quá số nội đan của Ô Cầu bị người ta phát hiện nên hẩn ngâm chế toàn bộ nó thành nước thuốc đặc rồi rót vào trong cái túi da bên người. Hôm qua, lúc tu luyện, Lạc Bắc lại uống mấy giọt nhỏ rồi từ từ luyện hóa.

Hiện tại hơn nửa chân nguyên và được lực từ nội đan của Ô Cầu đã bị Lạc Bắc luyện hóa. Khi nội thị, hẩn phát hiện khí huyết của mình gần như hóa thành chất dịch màu vàng kim, hơn nữa xung quanh còn có những tia chớp xoắn lấy. Hai đạo lốc xoáy màu vàng cũng đã to thêm, thấp thoáng đột phá tầng thứ ba để đạt tới tầng thứ tư của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh.

Sức ăn cơm của Lạc Bắc so với lúc đầu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh đã ít hơn rất nhiều. Hiển nhiên là thân thể của hẩn bây giờ đã không cần phải có thực vật tắm bổ mà bắt đầu dựa vào linh khí và chân nguyên để bồi bổ.

Hiện tại Lạc Bắc gần như có thể khẳng định rằng khi tới tầng thứ tư liền đạt tới cảnh giới tịch cốc. Không ăn đồ ăn của dân gian, tạp chất trong cơ thể của con người lại càng ít, cũng giống như kiếm thai được rèn luyện càng lúc càng tinh túy, đồng thời sức lực tăng lên, sức sống cũng mạnh thêm. Lạc Bắc phát hiện ra bản thân càng gần tới lúc đạt tới tầng thứ tư thì càng có cảm giác khi Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh đạt tới tầng thứ năm sẽ có một bước ngoặt.

Chỉ cần lấy biến hóa của thân thể để xem thì trước tầng thứ năm vẫn chỉ có khả năng chữa trị rất mạnh nhưng khi tới tầng thứ năm có lẽ là pháp bảo và pháp thuật bình thường cũng khó làm cho hẩn bị thương. Đến lúc đó cho dù không có pháp thuật, chỉ cần sức lực tốc độ và quyền cước thì người tu đạo cũng khó mà địch nổi.

Điều khiến cho Lạc Bắc không ngờ đó là nội đan của Ô Cầu ngoại trừ cho hẩn sức sống mạnh hơn thì còn cho hẩn tốc độ tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh càng nhanh hơn ngoài sức tưởng tượng. Sự thay đổi của kinh mạch và thân thể trong lúc rèn luyện cũng khiến cho hẩn tu luyện Đại Đạo Trục chỉ thúy hư quyết hấp thu linh khí tăng nhanh gấp mấy lần. Cứ như vậy, mặc dù hẩn không dùng nội đan của Ô Cầu để tăng cường tu vi của Đại Đạo Trục chỉ thúy hư quyết thì hai ngày trước hẩn cũng đã đột phá được tầng thứ nhất của Đại Đạo Trục chỉ thúy hư quyết mà tới tầng thứ hai chân nguyên ngưng dịch. Vì vậy mà bên trong Thước Hải và Nê Hoàn cung của hẩn hiện giờ, ngoại trừ lốc xoáy màu vàng kim chói mắt ra còn có một cái hạt sen màu xanh.

Đây cũng là ngày cuối cùng Lạc Bắc làm tên tạp dịch đồn củi. Qua ngày hôm nay, Lạc Bắc có thể trở lại núi Thiên Ngu cùng tu luyện với đám Thái Thúc và Lạn Hàng. Nhưng khi ngón tay chạm tới cái túi da chứa chút chân nguyên và được lực còn lại từ nội đan của Ô Cầu, Lạc Bắc lại nghĩ tới cô gái mặc trang phục màu vàng. Trong lòng hẩn có suy nghĩ trước khi rời đi muốn gặp lại nàng.

Núi rừng lúc này hoàn toàn yên tĩnh.

“ Ngay cả vượn và khỉ cũng không có một con, xem ra không gặp được cô ấy.”

Lạc Bắc không biết rằng sau khi mình luyện hóa hơn nửa viên nội đan của Ô cầu, khí huyết chỉ cần vận chuyển mạnh thì toàn thân sẽ tản ra vài phần uy áp của long tức. Do hẩn chạy như điên tới đây nên bây giờ có đứng im thì hơi thở của hẩn cũng đủ khiến cho ác điều dã thú lảng tránh. Hẩn nhìn cảnh núi rừng yên tĩnh mà nhất thời cảm thấy tiêu điều.

- Tiểu Trà?

Nhưng điều khiến cho hẩn giật mình đó là hẩn lại ngửi thấy một mùi thơm tự nhiên trong không trung.

Đó là mùi thơm đặc biệt trên người tiểu Trà.

Hẩn bỗng nhiên xoay người thì thấy một cái bóng yếu đuối cao gầy đang đi về phía mình.

Cũng giống như đêm trước, tiểu Trà xuất hiện trước mặt Lạc Bắc, dưới ánh mặt trời có chút gì đó sáng lên nhưng gương mặt cô lại như có chuyện khổ sở.

- Lạc... Lạc Bắc.

- Có chuyện gì?

Lạc Bắc kinh ngạc nhìn tiểu Trà, không hiểu tại sao cô lại đột nhiên tìm mình và có nét mặt như vậy.

- Đây chẳng lẽ là tiểu Ô Cầu nở ra từ quả trứng đó?

Tiểu Trà còn chưa lên tiếng, Lạc Bắc đột nhiên nhìn thấy nàng đang ôm một con rắn màu vàng nhỏ. Đôi mắt của nó không ngờ có màu hồng giống như hai viên bảo thạch.

- Đúng...đúng vậy. Hôm đó sau khi người rời đi không lâu, tiểu Ô Cầu liền xé vỏ trứng mà chui ra... Nhưng... Nhưng mấy ngày qua nó không ăn gì...đường như...không được.

Con rắn nhỏ đáng yêu thế kia không ngờ lại là Ô Cầu.

Nhìn tiểu Trà ôm con rắn nhỏ màu vàng không hề có lấy một chút gì giống như hung thần ác sát, Lạc Bắc cảm thấy đỡ khóc đỡ cười. Nhưng hắn cũng nhận ra, tiểu Ô Cầu có cảm giác như đang hấp hối.

- Nó không ăn gì?

Tiểu Trà đi tới trước mặt, Lạc Bắc mới quan sát tiểu Ô cầu mà nói một câu đó. Tiểu Ô Cầu như đang hấp hối đột nhiên bình tĩnh ngẩng đầu lên. Tiểu Trà còn chưa kịp phản ứng thì tiểu Ô Cầu màu vàng đã nhảy vọt vào ngực Lạc Bắc.

Lạc Bắc giật mình nhưng chợt phát hiện tiểu Ô cầu không ngờ lại cuộn tròn dựa sát vào ngực hắn mà hưởng thụ.

- Thế này...

Tiểu Trà hơi sững sờ nhưng Lạc Bắc lập tức hiểu ra:

- Nhất định là do ta luyện hóa được hơn nửa nội đan của Ô Cầu nên trên người có hơi thở của nó vì vậy mà nó mới phản ứng như vậy.

Chở nẩy ra một suy nghĩ, Lạc Bắc liền móc cái túi da bên người, cẩn thận đổ ra một vài giọt dược chất nội đan rồi nhỏ vào miệng tiểu Ô cầu.

Tiểu Trà kinh ngạc khi thấy tiểu Ô cầu từ từ hút sạch mấy giọt chất lỏng đó rồi ánh sáng màu hồng trong mắt nó sáng lên, nhất thời có cảm giác khỏe hơn rất nhiều.

- Đây...đây là cái gì? - Tiểu Trà không nhịn được lên tiếng hỏi.

- Đây là nước thuốc từ nội đan của Ô cầu.

Lạc Bắc nhìn tiểu Ô Cầu đang hấp hối trở nên mạnh khỏe thì mỉm cười:

- Ta cũng nghĩ nó vì khí tức từ người ta nên mới chui vào ngực vì vậy mà có khả năng nó thích nước thuốc từ nội đan của Ô Cầu. Không ngờ đúng là như vậy.

Vừa dứt lời, Lạc Bắc nhìn tiểu Ô Cầu chậm rãi cuộn mình như chìm vào trong giấc ngủ, đồng thời lớp da bên ngoài cũng xuất hiện một chút hoa văn màu xám.

- Người...người đem nội đan của Ô cầu ngâm hết thành chất lỏng?

Nhìn thấy tiểu Ô cầu ngủ say, tiểu Trà thở phào nhẹ nhõm.

- Đúng vậy. - Lạc Bắc nhìn tiểu Trà rồi gật đầu:

- Hay là ta đưa Ô Cầu về rồi dùng nước thuốc từ nội đan mà nuôi nấng chắc là không sao.

- Không...không cần. - Tiểu Trà vội vàng lắc đầu:

- Ta....ta cũng được.

- Trên người ta có hơi thở nó thích, hơn nữa nó lớn hơn một chút cần phải lấy thịt để ăn. Ta thấy người không đành lòng sát sinh nên để cho ta nuôi thì dễ hơn.

- Không...không cần. - Tiểu Trà lắc đầu:

- Tiểu...tiểu Ô cầu ăn xong nội đan sẽ nhanh chóng có linh trí, đồng thời cũng tu được nội đan. Đến lúc đó nếu bị người phát hiện, nhất định sẽ bị giết.

- Bị giết? Bị ai giết? - Lạc Bắc khó hiểu nhìn tiểu Trà:

- Nếu nó có linh trí ta có thể kết nối với nó, không cho nó hại người thì làm sao có ai hại nó?

- Thất...thất phu vô tội. Hoài bích có tội. Nó là yêu...người...các người là người sẽ không bỏ qua cho nó.

- Yêu ?

Lạc Bắc xuất thân từ La Phù nên cũng không hiểu hết quan niệm chung của chính đạo huyền môn vì vậy mà ngơ ngác.

- Đưa...đưa cho ta đi.

Tiểu Trà nhìn Lạc Bắc ngơ ngác thì ôm lấy tiểu Ô cầu đang ngủ say vào lòng rồi chuẩn bị xoay người rời khỏi.

- Khoan đã.

Cô nghe Lạc Bắc nói vậy thì xoay người. Lạc Bắc cũng không nói gì thêm, chỉ cầm cái túi da trong tay đưa cho nàng. Lạc Bắc nở nụ cười chân thành:

- Cho người được chất từ nội đan của Ô cầu. Người có thể luyện hóa một chút sẽ có được hơi thở mà nó thích.

Tiểu Trà liếc mắt nhìn Lạc Bắc một cái thật sâu rồi gật đầu.

- Đúng rồi. - Lạc Bắc đột nhiên cười:

- Sau này người có tới núi Thiên Thương tu luyện không? Ta tu luyện ở núi Thiên Hạo. Thật ra ta cũng giống như người, lên tới đây tu luyện. Linh khí ở đây so với núi Thiên Hạo còn dày hơn. Có điều sau lần gặp Ô cầu ta nghĩ nếu tu luyện tới lúc quan trọng, gặp phải chuyện gì bất trắc thì rất nguy hiểm. Hai người tu luyện cùng nhau sẽ an toàn hơn.

- Người...người lên tới đây...tu luyện? - Tiểu Trà hơi sợ nhìn Lạc Bắc nhưng rồi lắc đầu:

- Ta...chúng ta không thể tu luyện với nhau.

- Tại sao?

- Bởi...bởi vì...ta...là yêu.

Nhìn đôi mắt hồn nhiên của Lạc Bắc đầy thất vọng, tiểu Trà vốn đã kiên quyết xoay người đi không đành lòng liền quay lại mà nói ra một câu khiến cho cả nàng cũng cảm thấy khó khăn.

- Người...người là yêu?

Lạc Bắc hơi ghen hờn nhìn tiểu Trà trân trối.

- Đúng...đúng vậy. Ta không phải là đệ...đệ tử của... Thục Sơn giống như người. Nên nhớ, người và ta không thể trở thành bằng hữu.

- Không thể trở thành bằng hữu?

Lạc Bắc hít một hơi thật sâu, trong đầu nghĩ tới luật lệ của Thục Sơn có nói không thể kết giao với yêu ma.

Nhưng nhìn nàng tâm địa lương thiện như vậy có là yêu mà thì sao? Huống chi kết giao với nàng cũng có hại ai?

“ Làm việc không cần phải để ý tới lợi lộc mà chỉ cần chú ý tới bản tâm ”

Trong đầu Lạc Bắc lại vang lên câu nói của Nguyên Thiên Y. Vào lúc này, nghĩ tới luật lệ nghiêm khắc của Thục Sơn, trong lòng Lạc Bắc lại có chút gì đó không vui.

- Người nói với ta rằng mình là yêu không sợ ta hại người sao?

Lạc Bắc nhìn tiểu Trà rồi nhấn mạnh:

- Tại sao ta không thể làm bạn với người?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

15-12-2012, 12:00 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

65. Chương 64: Lòng Người Không Đủ.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Ánh trăng huyền ảo xuyên qua kẽ lá mà chiếu xuống trên người Lạc Bắc và tiểu Trà.

Cả hai người đứng trong một cái sơn cốc nhỏ trên núi Thiên Thương, xung quanh có rừng rậm bao phủ khiến cho người ta không phát hiện ra. Nhưng ở nơi đây lại có rất nhiều những loài hoa kỳ dị, trong số đó còn có cả những đóa hoa phát sáng trong bóng đêm mà Lạc Bắc đã gặp.

Mặc dù sớm biết trên thế gian có sự tồn tại của Yêu nhưng câu nói của tiểu Trà lại giống như một cánh cửa được mở ra làm cho hắn hiểu thêm về cái thế giới này.

Vạn vật sinh trưởng, con người cũng chỉ là một thứ trong số đó.

Quan niệm trật tự thế nào cũng chỉ do tâm mà thôi.

Con người coi mình vượt lên trên tất cả nhưng đối với trời đất thì tất cả mọi loài đều bình đẳng không có gì khác biệt.

Ở sâu trong sơn cốc, nhìn những loài kỳ hoa dị thảo, Lạc Bắc cảm thấy trời đất thật là thần kỳ, đồng thời trong lòng cũng có suy nghĩ như vậy.

Có ý nghĩ đó, Lạc Bắc dường như cảm nhận bản thân và trời đất như gần với nhau, thấp thoáng như dung hòa vào trong đó.

- Xem ra chỉ cần tu luyện pháp quyết mà sư phụ truyền dạy và đi theo đạo lý này thì một ngày nào đó ta cũng có thể đạt tới cảnh giới giống như sư phụ.

Ánh mắt của Lạc Bắc lại càng thêm vững vàng hơn.

- Làm...làm việc không cần quan tâm tới dục lợi mà chỉ vì bản tâm. - Tiểu Trà lặng lẽ nhìn Lạc Bắc dưới ánh trăng mà lắng nghe câu nói của hắn.

Mặc dù câu nói đó rất đơn giản nhưng trên đời này có bao nhiêu người có thể làm được.

Mặc dù người tu đạo trong thiên hạ xua đuổi Ô Cầu nhưng được chất nội đan của nó nếu chỉ cần đưa cho bất kỳ ai thì có lẽ đều có tác dụng rất lớn.

Có lẽ lần đầu tiên khi nhìn thấy hắn, nàng cảm thấy hắn không giống với những gì mà mình tưởng tượng, nếu không thì nàng cũng không nói ra với hắn rằng mình chính là “yêu” trong suy nghĩ của người tu đạo.

Hơi thở của hắn cũng khiến cho lòng nàng trở nên yên bình.

Nhìn Lạc Bắc đang lặng lẽ suy tư, tiểu Trà ngồi dựa vào người hắn.

- Đúng rồi.

Tiểu Trà không có lễ giáo của nhân gian nên đối với Lạc Bắc hoàn toàn đơn giản, không hề có lấy một chút tạp niệm. Lạc Bắc đang trầm tư chợt nghĩ tới lão Triệu Nam, nghĩ tới lời của lão nói với mình vì vậy mà lên tiếng hỏi:

- Tiểu Trà! Có một vị sư trưởng từng nói với ta rằng linh trưởng bình thường phải tu luyện tới khi có nội đan thì mới có thể hóa thành hình người. Hiện giờ ngươi có thể tu được thành hình người chứng tỏ tu vi rất cao rồi phải không?

- Không...không phải. - Tiểu Trà lắc đầu:

- Có những linh vật sau khi có được nội đan mới có thể tu thành hình người. Nhưng đối với tinh hoa, chúng ta thì không cần có nội đan vẫn có thể tu thành hình người. Nhưng đồng dạng với tu thành hình người thì tu vi của chúng ta kém xa linh vật.

- Tinh linh cây hoa? Tiểu Trà! Bồn tướng của ngươi là gì?

- Bồn tướng của ta là một cây hoa trà.

- Hóa ra là như vậy.

Trong đầu Lạc Bắc chỉ có một suy nghĩ đối xử bình đẳng đối với tất cả vạn vật trong trời đất nên hẳn cũng không cảm thấy tiểu Trà là dị loại mà chỉ cảm thấy ngạc nhiên, hiểu được rất nhiều thứ mà trước đây mình không biết.

Trước kia, Lạc Bắc biết trong các loại linh được chẳng hạn như nhân sâm, hà thủ ô tới một thời gian nhất định sẽ tự nhiên hóa hình.

Hóa ra tinh linh của cây hoa nhờ có được sự may mắn nên sau khi có linh trí cũng liền tu được thành hình người. Mặc dù không có nội đan nhưng như tiểu Trà chắc chắn trong người cũng có rất nhiều linh khí chân nguyên, nếu không Ô Cầu cũng không muốn nuốt cô.

Mà không cần phải có nội đan có thể tu luyện thành hình có lẽ đối với tiểu Trà được trời đất chiếu cố nên tinh hoa so với những thứ linh trưởng khác cũng có được linh trí không ngờ.

- A! Tiểu Trà. Hôm nay ngươi nói chuyện tốt hơn rồi. - Lạc Bắc ngạc nhiên khi nhận ra điều đó.

- Ta...chỉ là do bình thường ta không nói chuyện với ai nên mới như vậy. - Tiểu Trà cười cười rồi hơn nữa mỉm cười:

- Ngươi là người đầu tiên ta nói chuyện.

- Người thứ nhất nói chuyện?

Lạc Bắc ngẩn người rồi chợt nghĩ tới một việc:

- Tại sao ngươi lại tới Thục Sơn?

- Ta không tới Thục Sơn...ta chưa bao giờ ra khỏi Thục Sơn.

Tiểu Trà gơ ngón tay chỉ vào cái thung lũng trước mặt:

- Ta ở đây có được linh trí rồi hóa thành hình người nhưng vẫn chưa ra khỏi ngọn Thiên Thương. Nếu ra ngoài nhất định sẽ bị sư trưởng của Thục Sơn phát hiện.

“ Chưa bao giờ ra khỏi ngọn Thiên Thương?”

Lạc Bắc quay đầu nhìn vừa lúc nhìn thấy ánh mắt của tiểu Trà có chút thất thần.

- Ngươi chưa ra khỏi ngọn Thiên Thương thì vì sao lại biết rất nhiều pháp thuật mà ta cũng không biết?

- Không biết. - Tiểu Trà lắc đầu rồi cười:

- Có nhiều thứ hình như tự nhiên mà biết.

“ Trong truyền thuyết sau khi măng xà hóa thân thành giao lòng liền có được pháp thuật Phong Vân, Lôi Điện, xem ra không phải vô căn cứ.”

Lạc Bắc hiểu được điều này nhưng hẩn lập tức nghĩ, “ Tiểu Trà tu thành hình người, hiện tại dường như bị giam cầm ở đây, hoàn toàn không biết thế giới bên ngoài như thế nào.”

“ Sau này nếu như ta ra khỏi Thục Sơn nhất định phải đưa người tới chỗ của ta để xem.”

Lạc Bắc nhìn tiểu Trà mà nghĩ tới dãy La Phù rộng mênh mông:” Sư phụ của ta chắc cũng không giống như những huyền môn chánh đạo coi những người như tiểu Trà là dị loại.”

- Lạc Bắc sư đệ hiện tại vẫn chưa trở về núi Thiên Hạo, chẳng lẽ hôm nay vẫn chưa làm xong mà bị phát làm đêm?

Trên con đường từ Thiên Ngu tới Thiên Hạo, Lạn Hàng một mình chậm rãi bước đi, đồng thời lẩm bẩm nói với mình. Nét mặt y không giấu được sự lo lắng.

Trong tay Lạn Hàng có một cây dược thảo màu đỏ có tên là Long Bàn thảo. Đây là một loại dược vật không cần luyện chế có thể dùng trực tiếp để làm tăng khí huyết.

Hôm nay sau khi đệ tử Qua Ly tu luyện, Minh Hạo liền cho họ tới núi Thiên Chúc tìm kiếm thảo dược.

Bởi vì Lạc Bắc tới núi Thiêu Hỏa làm tạp dịch cho nên không thể cùng với đệ tử Qua Ly đi tìm thảo dược. Vì vậy mà sau khi tìm được một cây, Lạn Hàng cũng không nghỉ ngơi, cần thậm tìm kiếm giúp cho Lạc Bắc một cây.

Được câu nói của Lạc Bắc khích lệ, lấy lại lòng tự tin, hiện tại tu vi của y so với trước đây tiến cực nhanh. Sau khi hiểu được nhân tình ấm lạnh, Lạn Hàng cũng càng hiểu thâm được tình bằng hữu đáng quý. Y tới núi Thiên Hạo cũng là để giao cây thảo dược cho Lạc Bắc.

Nhưng y không biết rằng hôm nay Lạc Bắc đang đi gặp người khác ở sâu trong núi Thiên Thương. Sau khi chờ Lạc Bắc ở trong phòng tới hơn nửa đêm, không đợi được Lạc Bắc lại sợ Minh Hạo sư thúc trách phạt chuyện mình đêm khuya không về. Lạn Hàng đành phải quay người trở lại núi Thiên Ngu.

Khi bóng của Lạn Hàng từ từ biến mất trong làn sương mù, sau một tảng đá chợt có hai bóng người xuất hiện.

- Người xưa có câu, rắn chuột cùng một hang. Đúng là phé vật thì tự coi nhau là bằng hữu.

Nhìn Lạn Hàng biến mất, nét mặt của cả hai đều trở nên khinh miệt.

Cả hai người chính là Mạnh Thục và Tăng Nhất Thành của Kinh Thần.

Vốn cả hai vừa lúc đi ngang qua nơi này tới đỉnh Thiên Trạc tìm một loại lõi sa để luyện chế bùa. Mà khoáng thạch Lôi sa trong bóng đêm sẽ tỏa ra ánh sáng nhạt nên càng dễ phát hiện. Vì vậy mà ngày hôm đó Kinh Thần nhất mạch tu luyện vào ban đêm.

Tuy nhiên Lạn Hàng lại không ngờ câu nói của mình bị hai người đó nghe thấy.

- Trên núi Thiêu Hỏa nếu như không bị Huyền Vô Kỳ can thiệp, không dậy được Lạc Bắc càng khiến cho chúng ta khó chịu. Hay là hôm nay chúng ta đi tìm rồi trút giận? - Tăng Nhất Thành nhìn theo hướng Lạn Hàng biến mất rồi hừ lạnh một tiếng.

- Được!

Ánh mắt Mạnh Thục trở nên tàn nhẫn:

- Dù sao lõi sa lấy được cũng đủ làm hai tấm lõi phù. Đợi sau này khi tu vi tăng lên, cái loại lõi phù này cũng không dùng được. Còn nếu như không trút được cơn giận, đối với tu vi lại gây ra sự trở ngại.

’Trời sinh khiến cho tiểu Trà biết được cách che giấu hơi thở, nên ở trong Thục Sơn không va chạm vào trận pháp phòng ngự thì không thể bị phát hiện được. Ngược lại sau này khi ta tới núi Thiên Thương lại phải cẩn thận hơn. Có điều ta cũng sắp đột phá Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh tới tầng thứ tư nên thần thức càng nhạy bén. Nếu không có việc gì xảy ra.... A! Có người?’

Lạc Bắc đang bước đi trên sơn đạo chợt dừng lại.

Cách hẩn bảy tám trăm bước chợt xuất hiện hai bóng người mặc quần áo màu đen.

“ Ta không đi tìm chúng mà chúng lại tới tìm ta?” - Lạc Bắc không nhin được mà cười lạnh.

- Lạc Bắc sư đệ! Người đêm hôm khuya khoắt chạy tới núi Thiên Thương định làm cái gì?

Mạnh Thục và Tăng Nhất Thành đang định đi tới núi Thiêu Hỏa chợt phát hiện thấy Lạc Bắc trên sơn đạo liền mừng rỡ.

- Ta làm gì thì có liên quan gì tới các người? còn hai người đêm hôm tới đây là có ý gì?

Lạc Bắc nhìn hai người liền khẳng định trong lòng rằng hai người này muốn tìm mình gây rắc rối nên mới tới núi Thiêu Hỏa chứ không biết mình vụng trộm lên núi Thiên Thương tu luyện.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

15-12-2012, 12:01 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

66. Chương 65: Người Côn Luân Tới.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Lạc Bắc sư đệ! Chúng ta là sư huynh của người? Tại sao người không hiểu được một chút sự tôn...

Tăng Nhất Thành còn chưa nói hết đã bị Lạc Bắc ngắt lời:

- Các ngươi có phải thấy tu luyện Tử Huyền khí quyết tới tầng thứ ba cho nên có thể ức hiếp được ta đúng không?

- Thì sao? - Mạnh Thục hừ lạnh một tiếng, ánh mắt càng thêm tàn nhẫn:

- Phế vật.

Lạc Bắc hơi ngẩng đầu nhìn hai người chằm chằm rồi cười lạnh:

- Niệm tình các người nhập môn sớm hơn, ta để cho các người đánh trước ba quyền.

- Ha ha ha.

Mạnh Thục liền cất lên tiếng cười ha hả rồi quay đầu nhìn Tăng Nhất Thành:

- Người có thấy tên phế vật này còn nói để cho chúng ta...

Nhưng tiếng cười của y chợt giống như con vịt bị người ta bóp cổ mà tắc nghẹn trong cổ họng.

Còn chưa kịp quay đầu lại, y đã thấy trước mặt hoa đi một cái, Lạc Bắc đã xuất hiện gần như dí sát mặt vào mình.

Những sợi lông trên người Mạnh Thục gần như dựng đứng. Nguyên khí của Tử Huyền khí tự nhiên lưu chuyển tràn ra ngoài.

Tốc độ tu vi của Mạnh Thục trong số đám đệ tử mới vào của Kinh Thần nhất mạch chỉ thua đám người Tông Chấn nhưng cũng gần đột phá tầng thứ ba mà đạt tới tầng thứ tư.

Cảm nhận được sự nguy hiểm, chân nguyên của tử Huyền khí trong nháy mắt lưu chuyển rồi sau đó, y liền vọt ra ngoài năm, sáu trượng.

Nhưng y vừa mới hạ xuống đất thì Lạc Bắc đã tới trước mặt mình, cũng giống như vừa rồi, thậm chí y còn cảm thấy hơi thở của Lạc Bắc phả vào người.

- Tên phế vật này tại sao lại nhanh như vậy?

Những lỗ chân lông trên người Mạnh Thục đều lộ ra hàn khí. Y không nhìn được rõ ràng to một tiếng sau đó lui lại rồi tổng một quyền về phía Lạc Bắc.

Một tiếng động vang lên. Dưới một quyền đó, cánh tay của Mạnh Thục tản ra ánh sáng màu tím của Tử Huyền khí, đồng thời tiếng xương cốt bùng nổ cũng vang lên.

“Luận về tốc độ và sức lực cơ bản ta không hề kém. Hiện tại bọn chúng cũng chưa biết thuật pháp nên cơ bản không phải là đối thủ của ta.”

Lạc Bắc nhìn thẳng vào nắm tay của Mạnh Thục đang phóng tới người mà nhắm mắt. Hắn hơi lùi lại liền tránh được một quyền của Mạnh Thục.

Đồng tử trong mắt Mạnh Thục co lại. Chỉ một đòn đó, y liền nhận ra tốc độ và cả kinh lực của Lạc Bắc hơn xa mình.

“Đánh lên sau lưng ta?”

Nhưng còn chưa chạm xuống đất, Lạc Bắc đã cảm nhận được sau lưng có gió ập tới.

Lạc Bắc uốn người, trong tích tắc cũng nhận thấy Tăng Nhất Thành đang vung nắm tay đánh vào mình. Nhưng cánh tay của Tăng Nhất Thành chợt run lên rồi giống như một sợi dây chợt chuyển hướng mà nện vào lưng Lạc Bắc. “Bốp” Lạc Bắc bị đánh bay ra chỗ khác.

“Tăng Nhất Thành có lẽ đã học qua quyền pháp.”

“Một quyền toàn lực của y không dưới hai trăm cân sức, chẳng hề nương tay. Nếu thân thể ta không cứng cỏi, tu vi thật sự thấp kém thì lần này đã bị thương.”

Trong đầu Lạc Bắc xuất hiện suy nghĩ như vậy.

- Thế nào? Đó mới là quyền thứ nhất của ta.

Sau khi đánh bay Lạc Bắc, Tăng Nhất Thành cười lạnh.

“Một quyền đó không làm cho ta bị thương. Xem ra ta luyện hóa được một nửa nội đan của Ô Cầu thì những thứ lực này rất khó làm ta bị ảnh hưởng.”

“Quên đi. Đỡ phải mất thời gian giằng co. Cứ để cho họ ba quyền.”

Từ sau trận chiến sinh tử với Ô Cầu, bỏ chạy như điên trong rừng, thân thể của Lạc Bắc đã trở nên vô cùng nhanh nhẹn. Mắt thấy người sắp rơi xuống bên đường, Lạc Bắc khẽ chống hai tay rồi giống như một con tôm bật dậy. Tiếng cười của Tăng Nhất Thành còn chưa dứt, Lạc Bắc đã xuất hiện trước mặt y.

- Sao có thể như vậy? Không ngờ một quyền của ta không làm cho y bị thương.

Trong đầu Tăng Nhất Thành vừa mới xuất hiện suy nghĩ đó, đồng thời nắm tay cũng theo bản năng chém xuống cũng là lúc Lạc Bắc chạm đất.

Vừa mới chạm đất, Lạc Bắc liền giơ tay đón lấy nắm tay của Tăng Nhất Thành.

Trên y phục của Lạc Bắc và Tăng Nhất Thành vang lên tiếng không khí nổ chẳng khác gì hai sợi dây thừng lớn bị hai luồng sức mạnh kéo căng.

Chỉ mới kéo một cái, Tăng Nhất Thành đã bị Lạc Bắc kéo ngã rồi hất văng về phía Mạnh Thục.

Mạnh Thục đang ở trong không trung thì thấy Tăng Nhất Thành lao về phía mình liền cố hết sức để đỡ lấy. Tuy nhiên dưới chân không có điểm tựa nên chẳng những không đỡ được mà toàn thân còn chấn động rồi cả hai nện mạnh xuống đất.

Sức nặng của hai người lại thêm sức mạnh liên đập nát chân nguyên hộ thể của Mạnh Thục khiến cho y thở cũng không thở được, mặt tím tái mà phun ra một ngụm máu tươi.

Tăng Nhất Thành bị Mạnh Thục đỡ lại có thân thể y làm tấm đệm nên không bị thương nặng. Vừa mới nhảy lên, còn chưa kịp làm động tác gì thì y đã bị Lạc Bắc kéo lấy áo.

Ngay khi hai người rơi xuống đất, Lạc Bắc gần như đã đứng bên cạnh cả hai. Cú nhảy của Lạc Bắc không ngờ có tốc độ còn nhanh hơn bọn họ.

“Roạt” đạo bào của Tăng Nhất Thành bèn như vậy mà còn bị xé rách hơn nữa. Còn y thì giống như một cái bao tải bị Lạc Bắc ném đi.

Vừa mới đứng dậy còn chưa kịp có động tác gì, Tăng Nhất Thành đã bị Lạc Bắc ném đi bảy, tám trượng.

- Người...

Phía sau, Mạnh Thục loạng choạng đứng dậy. Mặc dù Lạc Bắc vẫn đứng yên nhưng với những việc vừa mới diễn ra khiến cho y không dám ra tay nữa.

Trên người Lạc Bắc có một thứ uy áp khiến cho thân thể và tinh thần của y chấn động.

Ngoài bảy, tám trượng, Tăng Nhất Thành cũng cố gắng đứng dậy.

“Người lần ta một tác, ta lần người một thước.”

Lạc Bắc nhìn cả hai người bị thương nặng mà trong lòng có cảm giác hân diện.

“Có điều nếu ta cũng giống như họ mà xuất toàn lực thì có khả năng lực phủ ngũ tạng của họ cũng bị phá nát, đánh mất tình đồng môn. Nhưng sau này mà còn tiếp tục thì ta cũng không nường tay.”

Trong lòng nghĩ như vậy, Lạc Bắc cũng chẳng thèm nhìn hai người mà đi dọc theo sơn đạo về phía núi Thiên Hạo.

- Cái gì kia?

Lạc Bắc vừa mới theo sơn đạo vòng qua nửa đỉnh núi thì chợt thấy nơi sườn bắc có một vầng ánh sáng xanh biếc vọt về phía Thục Sơn giống như một ngôi sao chổi kéo theo một cái đuôi thật đẹp.

“Có người dùng pháp bảo phi hành!”

- Trác Trầm Đạo và Nam Ly Việt cầu kiến tiên bối Vũ Nhược Trần.”

Trong đầu Lạc Bắc vừa mới xuất hiện ý nghĩ đó thì âm thanh như sấm rền đã từ trên cao vọng xuống.

“Ai mà kiêu ngạo không kiêng nể gì như vậy?”

Âm thanh và ánh sáng của pháp bảo không chút che giấu khiến cho Lạc Bắc cảm nhận người tới rất kiêu ngạo.

- Là ai?

Toàn bộ Thục Sơn liên chấn động. Hơn mười đạo kiếm quang từ trong các ngọn núi bay lên, hiển nhiên là đệ tử phụ trách tuần sơn.

- Đệ tử của Huyền Viên và Huống Vô Tâm?

Trong núi Trường Sinh, một tia sáng bản mệnh kiếm nguyên màu tím của Vũ Nhược Trần lao ra, tạo thành một lối đi xuyên qua pháp trận phòng ngự.

- Hiện tại họ tới đây có việc gì? Đan Lăng Sinh! Người dẫn họ tới núi Thiên Hương gặp ta.

- Vũ Nhược Trần tiên bối. Khi ta ở Côn Luân nghe nói Thục Sơn muôn hình vạn trạng với ngàn ngọn núi nguy nga. Hôm nay nhìn thấy đúng là danh bất hư truyền.

Trên đỉnh Thiên Hương có một ngôi lầu cao năm tầng. Trong một gian phòng, một nam tử mặc trường bào màu hồng cười nói với Vũ Nhược Trần.

Ngồi bên cạnh y là một người mặc đạo bào màu lam, mái tóc được búi lại. Y có gương mặt giống như ngọc, trong mắt thì thoảng lại có ánh sáng màu tím lóe lên. Đó chính là Trác Trầm Đạo tu luyện Đạo tàng chân nguyên quyết.

Mà nam tử mặc áo dài màu đỏ cũng là Nam Ly Việt, đệ tử của Huống Vô Tâm.

Hiện tại mặc dù câu nói của y giống như khen ngợi với Vũ Nhược Trần nhưng nét mặt lại kiêu căng cho thấy nói một đằng còn nghĩ một nẻo.

Có điều Vũ Nhược Trần cũng không hề để ý chỉ cười nhạt:

- Cảnh tượng Thục Sơn của ta làm sao có thể sánh được với Côn Luân. Không biết lần này hai vị tới đây có chuyện gì?

- Lần này chúng ta tới đây là có việc muốn cầu với tiền bối.

Nam Ly Việt nở nụ cười còn Trác Trầm Đạo vẫn không nói gì. Hiển nhiên là địa vị của Nam Ly Việt còn trên cả y.

- Chuyện gì? - Vũ Nhược Trần liếc mắt nhìn Nam Ly Việt:

- Côn Luân còn có việc gì phải cầu Thục Sơn?

- Tiền bối cứ nói đùa.

Nam Ly Việt cũng liếc mắt nhìn Vũ Nhược Trần.

Trong cái nhìn đó của Nam Ly Việt không ngờ có một chút sát khí.

“ Chẳng trách sư phụ nói bản mệnh kiếp nguyên của y lợi hại, không thể coi thường.”

Tuy nhiên thân thể của y trong nháy mắt ớn lạnh bởi vì khi Vũ Nhược Trần liếc mắt, y liền cảm giác của mình giống như bị kiếm quang đâm phải.

- Tu vi của tiền bối đúng là khiến cho người ta phải thán phục.

Nhưng Nam Ly Việt vẫn thản nhiên nở nụ cười:

- Không dám giấu. Lần này chúng ta tới đây là muốn mời tiền bối giúp chặn giết một tên yên nhân.

Sau khi dừng lại một chút, Nam Ly Việt lại nói:

- Vốn tên yêu nhân này đã bị thương nặng, nhưng chúng ta biết được y đã bỏ chạy tới Bắc Mang. Phi kiếm của Thục Sơn có một không hai trên thiên hạ. Nếu như được Thục Sơn giúp sức thì Côn Luân và Thục Sơn cùng hành động, yêu ma ở phương Bắc sẽ không dám vọng động.

- Yêu mà ở Bắc Câu và núi Chiêu Diêu? Cái này đúng là hơi khó giải quyết. - Vũ Nhược Trần mỉm cười rồi nói:

- Hai vị cứ nghỉ ngơi. Đợi ta để cho đám người Đan Lăng Sinh tới Bắc Mang.

.....

- Sư thúc! Hai người Côn Luân dám tới tận cửa mà lớn tiếng gọi chúng tôi không coi chúng ta vào đâu. Nếu người đồng ý chẳng lẽ định nghe theo họ?

Trên đỉnh Thiên Hương, đám người Đan Lăng Sinh và Đoạn Thiên Nhai đứng bên cạnh Vũ Nhược Trần, nét mặt không giấu được sự lạnh lùng.

- Yêu nhân? - Vũ Nhược Trần nhìn hai người:

- Yêu nhân mà hai người đó nói cũng chính là người hầu Nghiệp Triệu Nam bên cạnh Nguyên Thiên Y.

- Là y?

- Nơi La Phù truyền thụ kinh có pháp trận hòa nhập với linh mạch của La Phù. Nếu như phá trận thì tất cả sẽ bị hủy mà không được gì. Hiện tại Nghiệp Triệu Nam có khả năng biết được phương pháp mở cửa nơi truyền thụ kinh điển của La Phù, hơn nữa La Phù đã có truyền nhân. Vì vậy mà Côn Luân mới không tiếc tất cả muốn giết y.

Vũ Nhược Trần khẽ thở dài:

- Nếu Nghiệp Triệu Nam bỏ mình thì không sao. Nhưng nếu bị Côn Luân bắt giữ, để cho họ có được sự truyền thừa ngàn năm của La Phù thì Thục Sơn chúng ta hoàn toàn lép vế. Bọn họ tới đây cũng chỉ là muốn xem thái độ của Thục Sơn chúng ta thế nào. Các người có đi thì cứ hành sự theo hoàn cảnh. Nếu Nghiệp Triệu Nam bị Côn Luân bắt được thì đúng là sống không bằng chết.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

15-12-2012, 12:01 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

67. Chương 66: Bắc Mang Huyết Kiển.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Sáu đạo kiếm quang phi hành trên bầu trời với tốc độ cực nhanh

Sáu người đó nhận lệnh của Vũ Nhược Trần tới Bắc Mang bao gồm Đan Lăng Sinh, Ngao Hoàng, Tiêu Phong...

Trên nét mặt sáu người đều có một sự nghiêm túc.

Hiện tại Côn Luân quyền nghiêng thiên hạ, đệ tử môn hạ đều cao ngạo, không coi đệ tử các môn phái khác vào đâu. Nam Ly Việt và Trắc Trầm Đạo trên danh nghĩa là tới Thục Sơn xin giúp đỡ nhưng cũng có ý là ra lệnh cho Thục Sơn.

Đệ tử Thục Sơn có mấy ngàn chủ yếu tu luyện pháp quyết phi kiếm nên có khí thế bất khuất.

Môn phái như vậy làm sao chấp nhận để cho người ta sai khiến.

Vì vậy cho dù Vũ Nhược Trần không nói thì đám người Đan Lăng Sinh cũng có cảm giác quan hệ cả hai phái đã tới trạng thái bạt kiếm giương cung.

Mà câu nói của Vũ Nhược Trần cũng khiến cho Đan Lăng Sinh hiểu rõ:

- Cùng với việc để Nghiệp Triệu Nam bị Côn Luân bắt giữ còn không bằng đánh chết.

- Mới mười năm không tới Bắc Mang không ngờ nơi đây chuyển biến thế này. Số mệnh trời đất thay đổi không ngờ tới mức đó.

Trước mắt sáu người nhanh chóng xuất hiện mỗi dải rừng núi kéo dài tới mấy trăm dặm. Chỉ mới nhìn thoáng qua, Đan Lăng Sinh đã có ý nghĩ như vậy.

Nơi Bắc Mang, những ngọn núi kéo dài bốn năm trăm dặm. Mấy ngàn năm qua rất nhiều hoàng đế vương gia đều có một chôn ở đây. Vì vậy mà âm khí của nó rất dày. Nhưng mười mấy năm trước, Đan Lăng Sinh đã tới Bắc Mang khi nói nguyên khí nơi đây vẫn vô cùng đầy đủ. Trong ngàn dặm có rất nhiều môn phái tu đạo. Mà nổi danh nhất ở Bắc Mang chính là Câu Trần Thiên đạo và Hà Gian phái.

Nhưng hiện giờ từ xa nhìn lại trong những ngọn núi đều có quỷ khí bốc lên. Quỷ khí bốc hẳn lên tới trăm thước, che đi ánh nắng mặt trời khiến cho toàn bộ những dãy núi đều trở nên âm đạm.

- Đến Bắc Mang, âm khí mạnh thật.

Đám người Ngao Hoàng đứng bên cạnh Đan Lăng Sinh cũng đều tập trung tinh thần quan sát.

Trong ngàn dặm hoang vu, nơi nào cũng có thể thấy những cái mộ bị người ta bới lên với những đám gỗ mục nát cùng với dầu lâu. Thậm chí trong đó còn lẫn cả hài cốt của trâu ngựa. Chỉ thấy trong đám âm khí bao phủ những mô đất đó thì thoáng có ánh ma trôi lóe lên.

Giữa ban ngày mà có thể có ma trời lóe lè thì chỉ có âm hồn quỷ khí lâu ngày tới một mức độ nhất định mới có thể sinh ra lân hỏa màu xanh.

Trong sách cổ có ghi chép, khi mặt trời khuất bóng, những nơi có thể sinh ra lân hỏa đó chính là quỷ vực.

- Nhìn tình hình thì không phải chỉ có một hai người trộm mộ mà có rất nhiều người. Thiên hạ rối loạn, chinh chiến mấy chục năm khiến cho giặc cướp hoành hành. Chỉ sợ ngay cả đám lưu dân cũng như ong vỡ tổ mà đào bới mộ tìm kiếm những thứ đáng giá.

Cả ngàn vạn ngôi mộ bên dưới đều bị đào bới trơ cả xương trắng khiến cho âm hồn quỷ khí bốc lên. Đám người dừng lại quan sát cũng hiểu được tại sao nơi này lại hình thành quỷ vực.

- Lân hỏa màu xanh có lẽ làm bản chân nguyên phi kiếm. Bắc Mang là nơi Tấn tu tập trung. Nếu đi vào sâu phải cẩn thận.

Đan Lăng Sinh vừa mới nói câu đó thì đột nhiên một đám mây đỏ to hơn mười trượng từ trong một ngọn núi phóng lên cao như muốn xuyên thủng trời đất.

Trong đám mây đỏ mơ hồ có thể thấy được vô số tia điện màu tím.

Rồi sau đó là những tiếng nổ vang, vô số những làn sóng không khí theo mây đỏ tản ra.

- Tu vi cao thật. Chúng ta tới đó đi.

Đám người Đan Lăng Sinh dốc hết sức ngự kiếm với tốc độ nhanh hơn lúc trước gấp đôi lao đi. Khi tới cách đám mây đỏ chừng ba mươi dặm có thể thấy đám mây đỏ kia là do những ngọn lửa bao phủ, từ bên trong ánh sáng của nó chiếu ra bốn phía khiến cho trời đất như rung chuyển.

Vô số pháp lực dao động cực mạnh tản ra xung quanh. Không biết có người nào đang sử dụng pháp thuật nhưng cũng có thể thấy được có bốn, năm người trong số đó không hề kém so với đám người của Thục Sơn.

Một vầng ánh sáng đỏ như máu từ trong sơn cốc đó lao ra rồi tản ra, hóa thành sương mù dày đặc, không ngờ khiến cho toàn bộ khu vực mười dặm xung quanh đều lung lay. Từ xa nhìn lại giống như trong núi rừng Bắc Mang xuất hiện một cái kén đỏ như máu.

Ngọn núi bị cái kén bao phủ giống như biến mất. Trong đó ánh sáng không thể nào truyền ra được chỉ có thể thấy bên trong cái kén dường như có ngàn vạn con quái vật đang bay tán loạn.

- Diễm Ma Thiên La chung! Đây chính là pháp bảo của trường giáo Thích Như Ý phái Hà Gian.

Đan Lăng Sinh đột nhiên cả kinh rồi một lần ánh sáng màu xanh bọc lấy hai người vọt ra.

Đó là một cái lá cây có phần sau xoắn ốc giống như một cái thuyền nhỏ đang vừa bay vừa xoay tròn với tốc độ cực nhanh.

- Bích Vân Trùng.

Đan Lăng Sinh liếc mắt thì phát hiện ra đó là pháp bảo nổi danh Bích Vân trùng của Côn Luân. Mà hai người trên đó chính là Nam Ly Việt và Trác Trầm Đạo.

- Ha ha!

Đám người Đan Lăng Sinh còn chưa có phản ứng, Nam Ly Việt đã cười ha hả:

- Thích Như Ý! Thục Sơn và Côn Luân ta tới đây ngươi còn không bó tay chịu trói?

- Cảm ơn! Chỉ mấy tên hậu bối mà cũng dám ngông cuồng trước mặt ta? Cho dù là Thập đại kim tiên của Côn Luân hay Vũ Nhược Trần và Yến Kinh Tà có đích thân đến thì cũng làm gì được ta?

Từ trong cái kén màu đỏ một tiếng gầm vang lên. Sau tiếng gầm đó mấy trăm con quái vật đỏ như máu, toàn thân khoác áo giáp sáng bóng với đôi cánh rộng che phủ trời đất vọt về đám người Đan Lăng Sinh.

Đây là phi thiên thi do Ma Thiên La chung luyện xuất. Mặc dù không phải là pháp thuật công kích nhưng mỗi một con đều có thân thể cứng hơn kim cương và sức lực vô cùng mạnh.

- Tiền bối khoan hãy ra tay.

Đám người Đan Lăng Sinh đến đây vốn hành sự theo hoàn cảnh, hơn nữa cũng chỉ giả vờ giúp Côn Luân chặn giết Nghiệp Triệu Nam. Giờ phút này lại đụng phải Thích Như Ý của phái Hà Gian đột nhiên nổi giận, Đan Lăng Sinh đột nhiên cảm nhận có gì đó không ổn.

Tuy nhiên Thích Như Ý lại không có ý dừng tay. Mấy trăm con Phi Thiên thi đang bay tới từ bốn phương tám hướng đều nhằm vào họ.

Không thể tránh được, sáu đạo kiếm quang đồng loại xuất hiện giống như một cái bánh xe quay tròn trong không trung cắt nát mười con phi thiên thi đang bay tới gần thành những mảnh nhỏ.

- Kiếm quyết của Thục Sơn quả nhiên không tầm thường. Vậy các người hãy đón một kiếm của ta thử xem.

Một vầng sáng màu trắng chợt xoắn về phía Đan Lăng Sinh với âm khí dày đặc.

- Bỉ Ngạn vô thường kiếm?

Ánh mắt của Đan Lăng Sinh trở nên lạnh lùng. Kiếm quang màu đen đột nhiên biến mất trước mặt hắn. Mà khi nó vừa mới biến mất, một đạo kiếm quang màu đen tản ra hơi thở hủy diệt cũng va chạm với đạo kiếm quang màu trắng đang lao tới.

Ngay lập tức những cơn gió trong suốt như lưu ly xuất hiện đồng thời Bỉ Ngạn vô thường kiếm cũng quay trở về kèm theo tiếng kêu đau đớn.

- Bản Mệnh kiếm nguyên? Không thể ngờ được một tên hậu bối mà đã tu luyện bản mệnh kiếm nguyên tới mức độ này.

- Tiền bối! Khoan động thủ. Hãy nói cho rõ trước đã.

Vừa rồi, bản mệnh kiếm nguyên của Đan Lăng Sinh dường như chiếm thượng phong nhưng y không hề có lấy một chút đắc ý mà quay đầu nhìn Nam Ly Việt và Trác Trầm Đạo:

- Tại sao các người lại giao thủ với phái Hà Gian?

- Phái Hà Gian tu luyện yêu thuật, không nghe lệnh của Côn Luân ta, lại còn cấu kết với núi Chiêu Diêu. Cho nên hôm nay rước lấy họa diệt môn.

Nam Ly Việt lớn tiếng nói.

- Kiêu ngạo ngông cuồng. Muốn tiêu diệt phái ta? Trước tiên ta tiêu diệt hai tên tiểu nhi ngông cuồng các người.

Một âm thanh nổi giận vang lên trong cái kén. Rồi một cái kính màu xanh đồng từ trong đó bay ra, chiếu thẳng vào Nam Ly Việt và Trác Trầm Đạo trên Bích Vân Trùng.

- Ngũ Âm Thần Lôi giám.

Ngũ Âm Thần lôi giám và Diễm Ma Thiên La chung cùng với Bỉ Ngạn Vô Thường kiếm là ba bảo vật của phái Hà gian. Mà trong ba bảo đó thì Ngũ Âm thần Lôi giám có uy lực mạnh nhất. Ánh sáng của nó tản ra tới mức khiến cho năm loại âm lôi nổ tung đúng là khó chắn.

- Cẩn thận bị ánh sáng chạm phải sẽ làm cho Âm Lôi nổ tung.

Quay sang đám người Ngao Hoàng nói xong, kiếm quang của Đan Lăng Sinh cũng dừng lại lấp lánh.

Thích Như Ý phóng cả ba loại chí bảo của phái Hà gian hiển nhiên là đã nổi giận. Nam Ly Việt và Trác Trầm Đạo cũng không phải là đối thủ của y. Nếu như Thục Sơn không ra tay thì hai người có thể bị Thích Như Ý đánh chết. Nhưng nếu ra tay thì đúng là biến thành con rối để cho Côn Luân sai khiến.

“có lẽ Côn Luân muốn cho Thục Sơn chúng ta và Hà Gian phái khiêu chiến với nhau. Nếu không thì chỉ với hai người bọn họ làm sao dám tới tiêu diệt phái Hà Gian?”

Bỗng nhiên, Đan Lăng Sinh quay đầu nhìn thì thấy nét mặt của Nam Ly Việt và Trác Trầm Đạo đều không hề có lấy một chút kinh hãi.

“ Không ổn!”

Huyệt Thái Dương của Đan Lăng Sinh đập thành thịch, còn chưa kịp thốt lên thì huyết vân từ trong Ngũ Âm Thần lõi giám xoay chuyển hướng về phía họ.

- Ha ha!

Cái kén to cũng đột nhiên xoay chuyển.

“ Uỳnh!” Vô số âm lôi nổ tung xung quanh người bọn Đan Lăng Sinh. Trong sáu người Minh Triết có tu vi thấp nhất không tránh kịp liền bị âm lôi nổ cho toàn thân chảy máu mà rơi xuống.

Nhưng y còn chưa kịp rơi xuống đã bị một đạo lôi quang màu tím lao tới khiến cho nổ tung.

- Côn Luân các ngươi muốn khai chiến với Thục Sơn chúng ta?

Bản mạng kiếm nguyên của Đan Lăng Sinh nổ vang trong không trung.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

15-12-2012, 12:02 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

68. Chương 67: Âm Dương Tinh Không.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Cơ nghiệp Thục Sơn các ngươi có cả ngàn năm, nếu muốn khai chiến, Côn Luân chúng ta khó thắng được dễ dàng. Làm sao chúng ta có thể khai chiến với Thục Sơn các ngươi.

Nam Ly Việt cười cười cũng không giao đấu với bản mệnh kiếm nguyên của Đan Lăng Sinh mà chỉ dốc sức điều khiển Bích Vân trùng tránh một đòn dưới cơn thịnh nộ của đối phương.

- Chỉ cần không một ai trong số các ngươi thoát được thì Côn Luân chúng ta và Thục Sơn các ngươi vẫn cùng một chí khí chống chọi với yêu ma. Đan Lăng Sinh! Nghe nói ngươi và Đoạn Thiên Nhai là trụ cột của Thục Sơn là đệ tử được Vũ Nhược Trần coi trọng. Lão còn sử dụng Huyệt Xá lợi để nâng cao tu vi của ác ngươi không biết có thật hay không?

“ Muốn giết người diệt khẩu?”

Nếu bọn họ biết mất tất cả ở Bắc Mang thì Côn Luân cũng có thể từ chối trách nhiệm hoặc đổ lên đầu người khác.

Lúc này đám người Đan Lăng Sinh đã biết Nam Ly Việt và Trác Trầm Đạo định làm gì.

- Vậy các ngươi thử giữ tất cả chúng ta lại xem.

Đám người Đan Lăng Sinh và Minh Triết cùng nhau nhập môn, hiện tại thấy Minh Triết bỏ mạng, lại nghe Nam Ly Việt nói vậy nên giận quá hóa cười.

Hành động của đám người Nam Ly Việt chứng tỏ đã chuẩn bị từ trước, định làm suy yếu thực lực của Thục Sơn.

Mà suy yếu thực lực của Thục Sơn cũng là ý đồ với cả Thục Sơn.

Cái loại hành động này đã làm phải triệt để, chỉ cần đám người Đan Lăng Sinh có một người chạy trốn thì chắc chắn sẽ nổ ra một trận đại chiến giữa Thục Sơn và Côn Luân khiến cho thiên hạ đại biến.

Cho dù trong lòng tràn ngập cơn giận nhưng Đan Lăng Sinh vẫn không thể tin nổi được rằng Côn Luân lại có cái suy nghĩ đó.

Tuy nhiên bản mệnh kiếm nguyên còn chưa phóng ra thì từ trong cái kén màu đỏ có hàng ngàn, hàng vạn ngọn lửa màu trắng lao về phía đám người Đan Lăng Sinh.

- Đan Lăng Sinh sư huynh. Huynh và Tiêu Phong sư huynh đối phó với hai tên môn đồ vô sỉ của Côn Luân để chúng ta đối phó với người phái Hà Gian.

Ngao Hoàng rung tay lên liền ném ra ba mươi sáu lá bùa đỏ thắm. Tất cả những lá bùa nổ tung hóa thành một vầng lửa khiến cho cả ngàn, vạn ngọn lửa màu trắng cũng nổ theo.

Thục Sơn chủ tu phi kiếm nhưng cũng có những pháp quyết khác. Ngao Hoàng liếc mắt liền nhận ra những tia lửa đang lao tới chính là Hỏa Lân tiền của phái Hà Gian. Chỉ cần trúng một mũi tên sẽ khiến cho máu huyết toàn thân khô kiệt mà chết. Vì vậy mà y ném ra ba mươi sáu tấm Thiên Cương hỏa lô phù khiến cho tất cả Bạch Cốt hỏa lân tiền nổ tung.

Mắt thấy Ngao Hoàng làm nổ tung Bạch Cốt hỏa lân tiền, Đan Lăng Sinh và Tiêu Phong liền phóng ra kiếm nguyên bản mệnh và phi kiếm chém về phía Trác Trầm Đạo và Nam Ly việt trong Bích Vân trùng.

Hai mắt của Trác Trầm Đạo biến thành màu tím rồi một tia chớp màu tím lao xuống đánh với phi kiếm và kiếm nguyên bản mệnh của Đan Lăng Sinh cùng với Tiêu Phong khiến cho một tiếng nổ vang lên. Trong tích tắc bị ngăn cản, từ trong đám Bạch Cốt Hỏa lân tiền lại có một cái bóng trắng lao ra. Kiếm quang màu trắng giao thủ với kiếm quang của đám người Ngao Hoàng rồi một người mặc quần áo màu trắng quần lầy y.

Trong nháy mắt, Ngao Hoàng kêu lên một tiếng thảm thiết, toàn thân bốc lên một ngọn lửa màu trắng rồi cháy thành tro. Ngay cả phi kiếm của y mất đi sự khống chế rồi bị bóng người kia bắt lấy.

- Thích Như ý! Thục Sơn ta nhất định diệt cả phái ngươi.

Tiêu Phong có bản tính ôn hậu nhưng nhìn thấy cảnh tượng đó cũng gào lên điên cuồng.

- Đan Lăng Sinh! Ngươi đi mau. Để cho sư tôn và sư thúc báo thù cho chúng ta.

Trong tiếng gào điên cuồng của Tiêu Phong, con mắt của Đan Lăng Sinh gần như nứt toác, chảy ra máu. Nhưng y không nói một câu, cũng không hề dừng lại dốc sức điều khiển kiếm nguyên bản mệnh khiến cho cả người như hóa thành một thanh thần binh tuyệt thế mà lao đi.

Cái bóng người màu trắng kia chính là chưởng giáo Thích Như Ý của phái Hà Gian. Mặc dù Ngao Hoàng có đạo pháp tinh thần phá được cả vạn mũi Bạch Cốt hỏa lân tiền của phái Hà Gian, nhưng y cũng ẩn nấp trong đó rồi liều mạng hứng chịu Thiên Cương hỏa lô nổ tung mà vọt tới bên cạnh Ngao Hoàng sau đó sử dụng Thất tu lý hỏa bào quần lầy đối phương.

Đấu pháp sinh tử này khiến cho Ngao Hoàng trở tay không kịp mà bị Thích Như Ý đánh chết.

Tu vi của Thích Như Ý cao tuyệt, hơn nữa tâm tính tàn nhân kèm thêm rất nhiều pháp bảo. Cho dù Đan Lăng Sinh cũng chưa chắc có thể đánh chết y. Hơn nữa, sau khi Thích Như Ý đánh chết Ngao Hoàng, trong không trung cũng đột nhiên xuất hiện một lão đạo cầm trong tay bạch cốt trường phiên và một người mặc áo bào đen cười trên một con dị thú.

Hai người đó đều là chưởng giáo Khuất Đạo Tử của Bắc Mang phái và chưởng giáo Hắc Phong thượng nhân của Câu Trần thiên đạo. Tu vi của hai người cũng không hề kém Thích Như Ý.

Đan Lăng Sinh biết mình mà đi thì đám người Tiêu Phong nhất định không thể may mắn sống sót.

Nhưng bây giờ y cũng không thể ở lại.

Hành động của Côn Luân hiển nhiên là muốn tiêu diệt Thục Sơn. Nếu không bỏ chạy, thì không thể nhấn cái tin này tới cho đám người Vũ Nhược Trần, để cho Côn Luân từ từ tiêu diệt thực lực của Thục Sơn. Đến lúc Thục Sơn thật sự biết được âm mưu của Côn Luân thì cũng không còn kịp nữa.

- Còn định chạy? Không dễ thế đâu. Ta thật sự muốn xem kiếm nguyên bản mệnh của Thục Sơn các ngươi với kiếm nguyên bản mệnh từ nhất mạch của sư thúc Vấn Thiên cái nào mạnh hơn.

Nam Ly Việt hí hóp mắt cười, điều khiển Bích Vân Trùng bay ngược lại. Hai tay y điểm vào hư không khiến cho bầu trời trở nên tối đen, giống như tinh không sa xuống. Tất cả những ngôi sao trong bầu trời đều xoay tròn đề xuống trước mặt Đan Lăng Sinh tạo thành một cái lỗ xoáy tinh hà.

Âm dương sinh tử đạo! Âm dương tinh không tuyền.

Trong nháy mắt làm cho trời đất thay đổi, mặc dù chỉ là ảo giác, không ai có thể thực sự làm cho trời đất vận chuyển nhưng Âm Dương tinh không tuyền tản ra pháp lực khiến cho phi kiếm của Tiêu Phong cũng bị nó cuốn vào rồi vỡ nát trong lỗ xoáy.

Tu vi của Nam Ly Việt hiển nhiên là Tiêu Phong không thể sánh được, thậm chí cả Thích Như Ý cũng còn cao hơn rất nhiều.

Nhưng kiếm quang phóng đi khiến cho tinh không xuất hiện một cái khe. Mà toàn bộ lỗ xoáy tinh hà cũng bị phá nát.

Trong cơn bi phẫn, kiếm nguyên bản mạng của Đan Lăng Sinh đã phát ra uy lực vượt qua cực hạn đạt tới một mức độ không thể tưởng tượng.

Uy lực của một đòn đó thậm chí so với một đòn Vãn Thiên đánh với Nguyên Thiên Y cũng không kém hơn nhiều.

- Tu vi hậu bối của Thục Sơn không ngờ đạt tới mức độ này. Chỉ sợ ta cũng không phải là địch thủ của y.

Một kiếm đó mặc dù không đâm về phía mình nhưng uy lực của nó cũng khiến cho Thích Như Ý phải chui lại trong cái kén đỏ như máu.

- Bốn trăm năm trước, đồng đạo trong thiên hạ tập trung ở Kim Đỉnh cùng với Côn Luân các người chống lại U Minh huyết ma nên các người mới có được như ngày hôm nay. Hiện tại các người lại giết hại đồng đạo. Thục Sơn ta cho dù không bằng Côn Luân các người cũng khiến cho các người ngọc đá đều nát.

Sau khi đánh tan Âm Dương tinh không tuyền của Nam Ly Việt, bóng của Đan Lăng Sinh đã vượt xa hơn mười dặm. Âm thanh của y đầy lạnh lùng vọng lại phía sau.

Vọt ra hơn mười dặm, Đan Lăng Sinh lấy kiếm nguyên bản mệnh mà phi độn. Mắt thấy đám người Nam Ly Việt và Trác Trầm Đạo không thể đuổi kịp, nếu không thì Đan Lăng Sinh cũng không nói như vậy.

- Kiếm nguyên bản mệnh của Thục Sơn đúng là độc bộ thiên hạ. So với kiếm nguyên bản mệnh của Vãn Thiên còn mạnh hơn.

Nhưng đúng vào lúc này, không trung tối sầm lại. Huống Vô Tâm như từ trong hư không bước ra. Hai sợi dây màu trắng, đen đột nhiên xuất hiện trói lấy Đan Lăng Sinh.

- Huống Vô Tâm.

Đồng tử trong mắt Đan Lăng Sinh co lại:

- Phá!

Trong phút chốc, toàn bộ tinh thần của hắn tập trung lên kiếm nguyên bản mệnh mà chém về phía trước.

Nhưng một đòn của hắn chỉ như xẹt qua hư không, hai sợi dây mà đen và trắng đã bao quanh người Đan Lăng Sinh.

- Đây là pháp bảo gì mà ngay cả kiếm nguyên bản mệnh cũng không thể làm gì được?

Đám người Thích Như Ý cảm thấy ớn lạnh. Cùng lúc đó một con lỗ xoáy màu bạc cũng xuất hiện trên đầu Đan Lăng Sinh. Mà Đan Lăng Sinh cũng không thể trốn thoát nên rống lên:

- Trời đất có mắt. Các người nghĩ làm việc này không ai có thể biết được đúng không?

Âm thanh của Đan Lăng Sinh còn chưa biến mất, lỗ xoáy màu bạc đã hạ xuống. Vỗ số tia sáng bạc trong nháy mắt cắt tinh thần và tâm niệm cùng với thân thể Đan Lăng Sinh thành tro.

- Hồng phấn khô lâu. Mất đi chân nguyên và thần phách thì cho dù kiếm nguyên của người có lợi hại tới mấy cũng chỉ là một khối sắt vụn.

Huống Vô Tâm đứng cách Đan Lăng Sinh chỉ có vài chục trượng. Y khẽ vươn tay liền bắt lấy thanh trường kiếm màu đen đang rơi xuống. Sau khi liếc mắt nhìn, y miết nhẹ tay, thanh trường kiếm màu đen từ từ biến thành chất lỏng mà nhỏ giọt xuống dưới.

Đám người Thích Như Ý cũng đánh chết đám người Tiêu Phong trong nháy mắt. Nhưng nhìn thấy cảnh tượng đó tất cả đều kinh hoàng.

Mặc dù Đan Lăng Sinh đã chết. Nhưng hắn đã tu luyện được kiếm nguyên bản mệnh thì thanh phi kiếm này cũng đã được chân nguyên của Đan Lăng Sinh tẩm bổ không hề thua kém gì những pháp bảo phi kiếm nổi danh trên thế gian. Nhưng Huống Vô Tâm chỉ miết tay một cái đã phá hủy nó.

Đám người Thích Như Ý kinh hãi nhìn về phía Đan Lăng Sinh biến mất. Huống Vô Tâm chợt nở nụ cười:

- Ông trời có mắt. Các người lại không thể nhìn thấy. Cứ cho các người đoán được đó là do Côn Luân gây ra thì sao? Chưởng giáo của Côn Luân là Hoàng Vô Thần chứ không phải là ta.

- Hoàng Vô Thần! Hiện tại ta muốn thử xem sau khi ta luyện hóa xong Huyết xá lợi thì tu vi còn chênh lệch với người bao nhiêu. Hư không sinh tử tác cho dù là bản mệnh kiếm nguyên cũng không ngăn được xem ra chỉ có lực lượng phá toái hư không mới phá được nó. Cho dù Vô Sắc định đại hoa luân của người tu luyện tới cảnh giới Phá Toái hư không thì Hư Không sinh tử tác có lẽ cũng có thể ngăn được người.

- Chuyện nơi đây không thể để cho những nơi còn lại, nhất là Kỳ Liên Liên Thành biết.

Huống Vô Tâm liếc mắt nhìn mọi người:

- Các người đi theo ta. Chờ khi ta có được Côn Luân và thiên hạ trong tay, nhất định sẽ giúp các người hùng cứ một phương, nắm trong tay quyền sinh quyền sát.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

15-12-2012, 12:02 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

69. Chương 68: Tầng Thứ Tư.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Dưới ánh nắng giữa trưa, một thiếu nữ mặc bộ quần áo vàng nhạt đang xem mấy cuộn sách lụa chăm chú.

Đôi mắt của nàng cũng không phải là to nhưng sáng mắt mềm mại giống như một dòng suối nhỏ. Đồng thời ngũ quan của nàng hết sức tinh tế, hài hòa. Ánh nắng chiếu qua tán cây xuống người khiến cho sắc mặt nàng lại càng thêm trắng.

Bất chợt nàng nhíu mày, thu hồi quyển sách lụa rồi nở một nụ cười.

Cách đó trăm trượng, tiếng bước chân mặc dù gần như không có âm thanh, đồng thời hơi thở được che giấu nhưng do trời sinh khiến cho nàng có cảm nhận với xung quanh vì vậy mà vẫn phát hiện ra hơi thở của người đó.

- Hôm nay sao người lại tới đây?

Âm thanh của thiếu nữ vừa mới vang lên thì Lạc Bắc mặc thanh sam cũng từ trong rừng xuyên qua. Mũi chân hắn điểm nhẹ vào một gốc cây rồi từ từ hạ xuống bên cạnh nàng, trên mặt hắn nở một nụ cười:

- Tiểu Trà! Không thể ngờ được là bị người phát hiện ra nhanh như vậy.

- Người bị phạt tới đây đồn củi?

Thấy trên người Lạc Bắc có sợi dây thừng và cây búa, tiểu Trà hơi cong môi:

- Người lại đội sổ từ dưới lên?

Nhìn thấy tiểu Trà không còn nói lắp, Lạc Bắc hơi cười cười rồi lấy trong người ra một quyển sách lụa rồi đưa cho nàng:

- Chẳng có cách nào khác. Xem ra tạm thời bây giờ họ có thể an tâm bởi vì không cần phải lo lắng đếm ngược từ số một.

- Người mang quyển sách này cho ta để đọc và biết chữ, lại còn giảng đạo lý và điển cố. Ta vẫn chưa xem xong. Đây là cái gì vậy? - Tiểu Trà liếc mắt nhìn:

- Chữ trên quyển sách này sao lại khó coi như thế?

- Cái này...

Lạc Bắc ngượng ngừng gãi đầu:

- Chữ trên này là do ta viết.

- A!

Tiểu Trà bật cười, nét mặt hơi ửng Hồng:

- Viết cái gì đây?

- Đây là Cốc Thần huyền nguyên quyết mà ta hỏi Thái Thúc.

Lạc Bắc nhìn tiểu Trà rồi nói:

- Đây là pháp quyết mà cha mẹ của cô ấy đã để cho cô ấy tu luyện từ rất sớm. Thái Thúc nói mặc dù nó không phải là pháp quyết cao thâm không thể so được với Đại Đạo Trực chỉ thúy hư quyết nhưng hai loại pháp quyết mà ta tu luyện lại không thể truyền ra ngoài. Vì vậy mà người thử xem nó có tác dụng không.

- Thái Thúc... Lạn Hàng... Thật ra ta muốn được gặp những người bằng hữu của người xem thế nào.

- Ta cũng hơi do dự, không biết có nên nói chuyện của người cho họ biết không. - Lạc Bắc nhìn tiểu Trà rồi lắc đầu:

- Hay là thôi. Thái Thúc và Lạn Hàng mặc dù cũng sẽ coi người là bạn tốt nhưng nếu chúng ta kéo tới đây đông thì cũng dễ bị người ta phát hiện. Đợi sau này khi nào ra khỏi Thục Sơn thì sẽ có cơ hội gặp mặt.

Nhìn nét chữ xiêu vẹo trên tấm lụa, tưởng tượng cảnh Lạc Bắc cố gắng viết, tiểu Trà gật đầu:

- Mặc dù ta không hiểu lẽ nghi nhưng cũng biết pháp quyết huyền môn đối với chúng ta có ý nghĩa rất nhiều. Người cấp cho ta một bộ pháp quyết tu luyện như vậy, đối với ta đúng là có đại ân. Người lại còn có ân cứu mạng đối với ta, ta còn chưa trả xong.

Sau khi gật đầu một cái, tiểu Trà lấy ra một cái túi nhỏ màu lục:

- Ta cũng có một thứ cho người.

- Đây là cái gì?

Lạc Bắc ngửi thấy mùi hương rồi lại nhìn thấy thấy trong cái túi thấp thoáng là một viên gì đó màu tím sẫm.

- Đây là rễ của Bảo mạn chu quả có chứa rất nhiều dược lực. Sau khi người nuốt rồi luyện hóa nó có tác dụng gia tăng tu vi của người rất nhiều.

- Bảo Mãn chu quả?

Lạc Bắc ngẩn người. Trước đó vài ngày, hắn có xem trong sách cổ thấy có loại linh dược như vậy. Sở dĩ nó nổi danh là vì đây là một loại trái cây mà thần thú Kỳ Lân từ thời thượng cổ rất thích. Nhưng hiện tại Kỳ Lân và thứ trái cây đó đã biến mất từ lâu, không ngờ lại có thể nhìn thấy nó ở Thục Sơn.

Nhìn thấy Lạc Bắc ngẩn người, tiểu Trà lại hỏi Lạc Bắc:

- Ba tháng nữa có phải chính là lần thử thách sau hai năm của đệ tử mới vào Thục Sơn như các người không? Qua lần này hình như các người có thể có được một thanh kiếm thai thích hợp cho mình đúng không?

- Đúng vậy. - Lạc Bắc gật đầu.

Kiểm thai của pháp bảo phi kiếm.

Cái này đối với Lạc Bắc không chỉ là một thanh pháp bảo đầu đời mà nó còn có một ý nghĩa gần thêm một bước tới cái nơi mà hắn vẫn luôn trông ngóng.

- Vậy người phải cẩn thận một chút. - Tiểu Trà nói với Lạc Bắc:

- Dược lực của Bảo Mạn chu quả chủ yếu tập trung vào quả của nó. Cái cây này sinh trưởng trong núi Thiên Thương không lộ ra khí tức, mãi cho tới nửa tháng trước khi nó sắp chín ta mới phát hiện ra. Hôm trước khi Bảo Mạn chu quả chín, ta chuẩn bị hái thì đệ tử của Thục Sơn các người lại phát hiện ra mà hái đi quả của nó. Chỉ có điều người đó cũng không biết rằng gốc của Bảo Mạn chu quả cũng ẩn chứa dược lực nên không lấy. Vốn ta không định đào nó lên nhưng nghĩ nếu người đó lấy được quả rồi để sư trưởng của Thục Sơn phát hiện ra thì cũng sẽ tới đào. Vì vậy mà ta liền đào nó cho người.

dừng lại một chút, tiểu Trà nói tiếp:

- Ta nhìn y phục của người đó thì hình như là đệ tử mới vào của Kinh Thần. Dược lực của Bảo Mạn chu quả tương đương với một nửa viên nội đan của Ô Cầu. Nếu như người đó luyện hóa thì tu vi chắc chắn sẽ tiến nhanh.

- Đây là cơ duyên.

Lạc Bắc hơi trầm ngâm. Thứ linh dược như Bảo Mạn chu quả cho dù là ở Thiên Chúc cũng chưa chắc đã tìm được cây thứ hai. Loại dược thảo này có thể tương đương với nhân sâm ngàn năm trong trời đất. Mà trong mắt của các vị sư trưởng Thục Sơn chắc chắn là bảo vật hiếm có. Nhưng không ngờ một cái cây như vậy lại lớn lên ở núi Thiên Thương không có ai để ý. Nếu không người ta đã biết được trên núi Thiên Thương có tiểu Trà. Mà cái cây đó sau khi bị tiểu Trà phát hiện lại bị một tên đệ tử của Thục Sơn gặp phải rồi hái lúc nó chín.

- Có điều người cũng không cần phải lo lắng.

Biết được cơ duyên tu đạo không thể cưỡng cầu, Lạc Bắc rất thoải mái nên cười cười:

- Dù sao thì trong thí luyện cũng không phải là trận đấu sinh tử nên nguy hiểm không nhiều. Đúng rồi, tiểu Ô Cầu đâu?

- Nó không có ở đây. Nó cố ý trốn tránh để chơi đùa với người. - Tiểu Trà cười cười rồi nhìn xuống cái hồ sâu trong dòng suối nhỏ.

- A?

Lạc Bắc đảo mắt nhìn thì thấy trong dòng suối đột nhiên có ánh kim quang lóe lên. Trong lúc hắn đang tập trung thì trong dòng suối chợt có một dòng nước vọt lên, rồi một con rắn nhỏ dài ba xích có hoa văn màu vàng lao thẳng vào trong lòng Lạc Bắc khiến cho nước bắn cả lên mặt hắn.

- Tiểu tử này càng lúc càng nghịch, có điều sức lực dường như cũng lớn hơn nhiều.

Lạc Bắc trừng mắt rồi không nhịn được cười, đồng thời trong đầu cũng xuất hiện suy nghĩ đó.

Khoảng cách từ cái hồ kia tới chỗ hắn cũng phải hai trượng, vậy mà tiểu Ô Cầu có thể lao thẳng từ trong đó ra mà tới tận ngực hắn.

- A? Tại sao lớn lên lại có hình dạng như thế này?

Lạc Bắc nhìn lại thì thấy đôi mắt của tiểu Ô Cầu giống như bảo thạch, đồng thời hoa văn trên người nó càng đậm, giống như những áng mây. Hơn nữa trên trán nó không ngờ lại có hai cái sừng nhỏ màu vàng nhạt.

- Do từ nhỏ nó được hưởng một phần long tức từ nội đan của Ô Cầu cho nên thoát thai hoán cốt. Một thời gian nữa nó có thể một bước lên trời, hóa thành Giao long.

Lạc Bắc ngăn người nhìn tiểu Trà một lúc rồi mới có phản ứng.

- Nếu một ngày tên tiểu tử này mà có thể hóa thành Giao long bay lượn trên chín tầng trời thì cũng coi như đại Ô Cầu toại nguyện.

Lạc Bắc đưa bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve tiểu Ô cầu mà nghĩ thầm. Sau đó, ánh mắt hắn lại nhìn xuống cái hồ sâu.

Lạc Bắc lẳng lặng cảm giác, thần thức của hắn giống như những cái vòi xâm nhập vào trong đầm nước mà cảm nhận áp lực của nó. Càng xuống sâu, Lạc Bắc càng thấy khó xâm nhập. Cuối cùng được chừng bốn, năm thước, Lạc Bắc không còn cảm nhận được nữa.

“Tiểu Trà có sự cảm ứng đối với núi rừng. Điểm này ta kém cô ấy. Nếu như chơi trò trốn tìm với cô ấy thì ta thua.”

“Tu vi càng cao, cảm giác của thần thức càng mạnh. Hiện tại nếu ta đối địch với người khác mà địch nhân nấp sâu trong đầm thì ta không cảm nhận được. Có điều nếu tu vi của ta đột phát thêm một tầng, phạm vi cảm nhận của thần thức chắc chắn mở rộng. Giống như sư phụ, chỉ cần thần thức đảo qua có tới mấy trăm dặm, thậm chí là những ự thay đổi rất nhỏ cũng không tránh khỏi. Chỉ có điều, tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh đúng là thật sự quá khó khăn. Nhưng tiểu Trà cho ta rẽ của Bảo Mạn chu quả, có thể khiến cho Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh của ta đạt tới tầng thứ tư.”

Phần lớn người tu đạo vào lúc tu luyện đều không tự chủ trầm mê vào việc học pháp thuật mới, say mê nghiên cứu uy lực của pháp thuật. Nhưng còn Lạc Bắc thì trong lòng hắn chỉ nghĩ làm thế nào sử dụng pháp thuật khi đối địch với người khác.

Bởi vì quy tắc của La Phù đó là cá lớn nuốt cá bé.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

15-12-2012, 12:03 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

70. Chương 69: Tân Đệ Tử Vào Chiến Trường.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Dưới ánh trăng vàng vạc...

Tiểu Trà chỉ thấy làn da của Lạc Bắc tỏa ra ánh sáng màu vàng.

Dường như có vô số dòng khí xoáy màu vàng đang hút vào rồi xả ra dưới làn da của hắn. Từng giọt mồ hôi cuộn cuộn chảy xuống trên cơ thể của Lạc Bắc mà đôi mày của hắn cũng đang nhíu lại. Dưới ánh trăng, tiểu Trà có thể tưởng tượng được vào lúc này hắn đang chịu đựng chân nguyên tẩy rửa đau khổ đến mức độ nào.

Tiểu Trà cũng không biết Lạc Bắc tu luyện công pháp gì, nàng cũng không biết tại sao Lạc Bắc lại phải tu luyện thứ công pháp đó. Hắn chưa từng nói với nàng cho nên nàng cũng không hỏi.

Nhưng nét mặt vững vàng của hắn khiến cho tiểu Trà cảm thấy yên tâm.

Sau khi thở ra một làn hơi cùng với long tức màu vàng khiến cho người ta sợ hãi, Lạc Bắc mở mắt ra, gần như kiệt sức cố gắng nở nụ cười với tiểu Trà.

Tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh vô cùng khó khăn, người bình thường không thể tưởng tượng được. Sau khi Lạc Bắc luyện hóa hơn nửa nội đan liền nhanh chóng tự mình đột phá tầng thứ ba. Nhưng mấy tháng qua đi, cho tới hiện giờ sau khi luyện hóa rễ cây Mạn Bảo chu quả, Lạc Bắc mới có thể đột phá được tầng thứ ba của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh mà đạt tới tầng thứ tư.

Bên trong Thức Hải, hai cái lỗ xoáy màu vàng đã có thêm nhiều điểm sáng đồng thời cô đọng lại như thật giống như hai cái ngân hà.

Cùng với đó, Lạc Bắc cũng cảm nhận được trong thân thể của mình có nhiều chỗ trước giờ không thể cảm nhận thì dường như thấp thoáng ẩn hiện hàng vạn điểm sáng.

Trong nháy mắt, thậm chí còn cảm nhận được một ít chân nguyên mà Nguyên Thiên Y đưa vào trong cơ thể của hắn.

một ít chân nguyên đó ẩn giấu trong chỗ mà trước đây hắn không thể cảm nhận, bên trong những điểm sáng kia.

Những điểm sáng như ẩn như hiện đó mang tới cho Lạc Bắc cái cảm giác giống như một cái thế giới nhỏ. Mà mỗi điểm sáng đều tồn trữ rất nhiều chân nguyên.

Vào lúc này, Lạc Bắc dường như nắm được một chút chân nguyên của Nguyên Thiên Y mà cảm thấy vui mừng.

- Sư phụ! Người có cảm nhận được con đã đột phá Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh tới tầng thứ tư không?

Mặc dù chỉ trong một cái nháy mắt, cái cảm giác đó liền biến mất. Những điểm sáng và không gian đó cũng biến mất toàn bộ. Nhưng chỉ cần một chút đó cũng đủ khiến cho Lạc Bắc lâng lâng.

Ngân hà chân nguyên bên trong Thức Hải của hắn giống như vào lúc Lạc Bắc cảm nhận được những điểm sáng đó mà xuất hiện những dao động giống như liên hệ.

Lạc Bắc hít một hơi thật sâu, thể nghiệm cái cảm giác của tiểu thế giới trong đại thế giới liền nhìn thấy tiểu Ô Cầu đang lẳng lẳng ngồi một bên mà phun ra nuốt vào ánh trắng.

Lạc Bắc rõ ràng nếu như bản thân luyện hóa nốt chỗ nội đan còn lại thì cũng đạt tới cảnh giới bây giờ. Nhưng nhìn tiểu Trà và tiểu Ô Cầu ở bên cạnh, hắn không có lấy một chút hối hận.

“Làm việc theo tâm của mình, không cần phải để ý tới dự vọng thì ra là vậy. Chỉ có như thế mới khiến cho bản tâm không có sự ràng buộc càng thêm vững vàng, có thể tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh tới chỗ cao thâm.”

Lạc Bắc khoanh tay đứng đó. Lúc hắn hiểu được cái điều kia thì không ngờ trên người hắn thấp thoáng chút phong độ của một vị tông sư.

“Sư phụ! Không biết lần thử thách này con có thể có được một thanh kiếm thai thuận lợi cho mình không?”

Chỉ có điều Lạc Bắc không biết rằng trong lúc mình đang nghĩ như vậy thì tại một cái khe núi bên trong dãy Kinh Thần, Tầng Nhất Thành mặc áo đen, nét mặt vô cùng tàn nhẫn.

Chỉ thấy hai tay hắn bắt một cái pháp quyết, rồi một tia chớp bỗng nhiên nổ tung trong khe núi.

“Lạc Bắc! Ta không biết ngươi có sức mạnh như thế nào. Nhưng ngươi có ngờ rằng ta có được sự may mắn này không?”

Bị Lạc Bắc ném đi như một cái bao tải trên sơn đạo, Tầng Nhất Thành cảm hận nhìn ánh sáng màu tím trên tay mình:

- Hiện tại ta đã tu luyện Tử Huyền khí tới tầng thứ tư, lại tu được Ngũ Lôi kim quang quyết. Người tốt nhất không nên rơi vào tay ta.

Trong tiếng sấm nổ vang, cơn mưa ngừng rơi.

Trận mưa to phải tới ba ngày ba đêm mới tạnh khiến cho cả Thục Sơn như được gột rửa, bầu không khí trở nên hết sức trong lành.

Sáng sớm, trời còn chưa sáng hẳn, bên ngoài vẫn còn tối đen nhưng trên núi Thiêu Hỏa của Thục Sơn đã bốc lên ánh lửa.

Trong mười mấy cái chảo lớn, nước sôi ùng ục.

Lạc Bắc cũng rời khỏi giường, chỉnh đốn lại quần áo của mình.

Từ khi tới Thục Sơn tới nay đã hai năm, Lạc Bắc đã cao hơn trước một nửa cái đầu, từ một đứa bé trở thành một thiếu niên trầm tĩnh. Mà hôm nay cũng là một ngày quan trọng của thực

.

Đại hội nhận kiếm cũng là một cái thử thách đối với tân đệ tử mới nhập môn của Thục Sơn.

Bất cứ đệ tử nào có thể vượt qua thử thách đều có thể vào trong cấm địa Thiên Kiếm của Thục Sơn để tìm một thanh kiếm thai hữu duyên với mình.

Thục Sơn lấy tu luyện pháp quyết phi kiếm làm chính. Cho dù là đệ tử của núi Thiên Chú cũng phải có một thanh phi kiếm cho mình. Bởi vì một kẻ có dùng kiếm thì mới biết được thanh kiếm thế nào là tốt để luyện chế.

Vì vậy, chỉ có thể tiến vào trong núi Thiên Kiếm, tới kiếm tháp có được kiếm thai thì mới coi như là đệ tử thực sự của Thục Sơn, mới có được tư cách tiếp xúc với những pháp quyết cao thâm.

Còn chuyện đám người Lạc Bắc được tiếp nhận Đại Đạo Trục chỉ thúy hư quyết là trường hợp ngoại lệ. Trước đây, những đệ tử mới nhiều nhất chỉ được trao cho pháp quyết tương đương với Tử Huyền khí quyết. Nếu không có được kiếm thai thì cơ bản không được tiếp xúc với Đại Đạo Trục chỉ thúy hư quyết.

Còn như đám người Lạc Bắc bây giờ, cho dù tu luyện Đại Đạo Trục chỉ thúy hư quyết tới cảnh giới cao cũng giống như chỉ trông thấy một đồng tiền mà không được dùng. Bởi vì Đại Đạo Trục chỉ thúy hư quyết cũng không có pháp quyết công kích, chẳng khác gì một võ sĩ trong thế gian, cho dù có tu luyện nội công nhưng không biết quyền cước mà không biết cách đã thương người cũng uống công.

Người sáng chế ra Đại Đạo Trục chỉ thúy hư quyết có lẽ cũng chỉ nghĩ tới việc dưỡng sinh, cầu trường sinh mà thôi. Nhưng hiện giờ người tu đạo có ai mà không muốn phải có trong tay pháp thuật có sức sát thương lớn?

Chỉ cần tu luyện Đại Đạo Trục chỉ thúy hư quyết tới tầng thứ tư, phối hợp với kiếm quyết của Thục Sơn là có thể đạt tới cảnh giới ngự kiếm thô thiển nhất, trong vòng trăm bước giết người. Mà lực sát thương so với quyền cước cũng tăng lên không biết bao nhiêu lần.

Chưa nói tới kiếm tháp trong núi Thiên Kiếm không chỉ có phi kiếm do đệ tử ra ngoài rèn luyện có được và do Thục Sơn luyện chế ra mà còn có rất nhiều pháp bảo phi kiếm do tiền bối của Thục Sơn sau khi qua đời để lại. Có một vài vị tiền bối của Thục Sơn còn để lại pháp quyết phi kiếm mà mình am hiểu nhất trong phi kiếm cho hậu bối có duyên của Thục Sơn.

Có một vài pháp quyết do tiền bối Thục Sơn để lại trong đó còn cao hơn pháp quyết mạnh nhất hiện nay mà Thục Sơn có.

Con đường tu đạo rất coi trọng chữ duyên. Mà điều đó cho tới ngày nay Thục Sơn vẫn rất tôn trọng. Bởi vì phi kiếm đối với người Thục Sơn nó còn là một cái sinh mệnh thứ hai. Hơn nữa tới ngày nay, tất cả đệ tử tham gia thí luyện cũng chẳng biết ai có thể lấy được ra thứ bảo vật gì. Cũng không một ai biết được trong số họ có người nào nhận được cơ duyên mà kế thừa được thứ gì đó đã mất đi theo năm tháng cùng với tiền bối của Thục Sơn.

Trong những ngày như thế này mà quần áo không chỉnh tề và tới muộn là sự bất kính, hủy luôn tư cách tham gia thí luyện.

- Thái Thúc! Lạn Hàng! Hai người cũng không ngủ được?

Lạc Bắc đi tới điện Dưỡng Tâm trên ngọn Thiên Ngu thì thấy ngoài trừ Huyền Vô Kỳ ra tất cả những người khác đều có mặt đầy đủ. Mà Lạc Bắc vừa mới bắt chuyện với Thái Thúc và Lạn Hàng thì Huyền Vô Kỳ cũng đã bước qua cánh cửa.

- Nếu tất cả đã tới đông đủ thì chúng ta xuất phát tới núi Thiên Kinh. Hôm nay sẽ tốn rất nhiều sức lực. Trước khi đi các người đã ăn no chưa?

Minh Hạo liếc mắt nhìn thấy nét mặt của tất cả đều hưng phấn và nôn nóng liền nói:

- Nếu chưa ăn thì cũng chẳng có ích gì. Nếu không vượt qua thí luyện thì cũng không trách được người khác.

- Hôm nay sư thúc Minh Hạo làm sao vậy? Chẳng lẽ tu luyện có chuyện gì sao?

Lạc Bắc đi bên cạnh Thái Thúc mà nói thầm:

- Những câu nói kia, bình thường sư thúc không bao giờ nói vậy.

Hôm nay Thái Thúc cũng ăn mặc giống như ngày đầu tiên khi giúp Lạc Bắc quét phòng. Tuy nhiên hai năm trôi qua, cái cổ của Thái Thúc cũng thon dài hơn, ngực cũng phồng lên hoàn toàn khác trước.

Liếc Thái Thúc một cái, Lạc Bắc cười cười không nói chuyện. Còn Công Dương Bạch Cẩm ở phía sau vụng trộm xen vào:

- Hôm qua ta nghe mấy vị sư huynh nói rằng đám người Đan Lăng Sinh sư thúc rời núi vẫn chưa về. Vài ngày trước có tin báo, bọn họ có thể bị Chiêu Diêu Sơn mau phục. Minh Hạo sư thúc có thể vì việc này mà lo lắng cho đám sư thúc Đan Lăng Sinh nên mới như vậy.

- Đan Lăng Sinh sư thúc?

Trong đầu Lạc Bắc lại nhớ tới bóng người xử sự công bằng nhưng nghiêm khắc mà quay đầu lại nhìn:

- Chiêu Diêu sơn là phái nào?

- Nghe nói là một nơi yêu quái chiếm giữ. Còn cụ thể thế nào thì ta không biết.

- Vậy tại sao họ lại xung đột với Thục Sơn chúng ta? Thục Sơn chúng ta có vấn đề gì với họ sao? - Miêu Mộc cũng không nhịn được mà hỏi.

- Chuyện này ta cũng không biết.

- Hiện tại các người có thể nói, ta cũng không ngăn cản các người.

Minh Hạo đang đi trước đột nhiên dừng lại nhưng không quay đầu mà thốt lên:

- Có điều khi tới núi Thiên Kinh, nếu còn mở miệng nói câu nào thì ta sẽ bỏ tư cách thí luyện của người đó.

- Minh Hạo sư thúc. Người có thể nói câu nào có lý không? Nếu như có người nào đó chưa ăn gì mà tới lúc đó đói bụng khiến cho nó sôi lên thì sao?

Trong lòng Thái Thúc vốn định nói một câu nhưng nghĩ tới nét mặt âm trầm của Minh Hạo cùng với Đan Lăng Sinh, nàng cũng sợ rồi không có ý định đùa dỡn nữa.

.....

Trên sườn núi phía Đông của ngọn Thiên Kinh, nơi đây đối với đám đệ tử mà nói thì có thể coi là cấm địa.

Từ xa, Lạc Bắc liền thấy được đây cũng không phải là một ngọn núi cao của Thục Sơn nhưng trên đỉnh núi đó có một cái khe sâu giống như miệng của một con trai đang ngậm viên ngọc. Trong đó còn có cả một ngọn thác trắng xóa đổ xuống cùng với biển mây đang bốc lên những làn khói tím.

Chờ khi tới gần, Lạc Bắc mới nhìn rõ xung quanh quảng trường, cứ cách hai chục trượng lại có một cái đỉnh lớn. Làn khói màu tím bốc lên chính từ trong những cái đỉnh đó.

Bước thêm được trăm bước, đám người Lạc Bắc mới thực sự nhìn rõ cảnh tượng trên quảng trường khiến cho đám đệ tử Qua Ly không tự chủ được hít một hơi thật sâu.

Trước mặt mọi người, quảng trường rộng mấy trăm trượng cao bằng với biển mây. Toàn bộ mặt đất có một lớp sương mù lơ lửng chẳng khác gì cảnh tiên trong truyền thuyết.

Toàn bộ mặt đất trên quảng trường khi dẫm chân lên khiến cho người ta cảm thấy lạnh như được làm từ thép.

Mỗi một cái đỉnh cách hai mươi trượng chính là biểu tượng ngàn năm của Thục Sơn.

Ngọn lửa trong đỉnh bốc lên làn khói màu tím

Vũ Nhược Trần mặc đạo bào màu tím đứng chính giữa quảng trường nhìn đám người Lạc Bắc đi vào.

Phía sau lưng y chính là Yến Kinh Tà chuông quản Qua Ly, Tông Nhạc chuông quản Kinh Thần và Băng Trúc Quân chuông quản Thiên Chú.

Tông Nhạc và Băng Trúc Quân ăn mặc đạo bào màu đen và màu đỏ thẫm. Cả hai người đều là những nhân vật có tu vi dưới thập đại kim tiên của Côn Luân. Cho tới bây giờ, Lạc Bắc vẫn chưa gặp qua một người nào.

Chẳng qua, tới giờ những chuyện hắc chưa thấy còn nhiều lắm.

Sau lưng Vũ Nhược Trần và ba người là cả ngàn đệ tử của Thục Sơn.

Môn nhân của Thục Sơn ngoại trừ đám tân đệ tử ra thì ngày thường không hạn chế ăn mặc. Nhưng hôm nay đám người đứng sau lưng Vũ Nhược Trần đều ăn mặc chỉnh tề phân biệt thành đạo bào màu xanh, màu đen và màu đỏ. Tất cả đều giữ vững vẻ trang nghiêm.

Cảnh tượng như vậy khiến cho Huyền Vô Kỳ cũng phải nuốt nước bọt.

Nhìn đám đệ tử Qua Ly, Kinh Thần và Thiên Chú, ánh mắt của Vũ Nhược Trần có chút ảm áp.

Bởi vì lão nhớ tới bao nhiêu năm trước mình cũng giống như họ mà rung động trước cảnh tượng như vậy.

Nhưng càng như vậy, lão càng không cho phép Thục Sơn mất đi trong tay mình.

- Có thể bắt đầu rồi.

Lão từ từ nói với Yến Kinh Tà đứng bên cạnh mình.

Âm thanh của lão mặc dù không to nhưng giống như tiếng chuông vang lên trong tai mỗi người.

Vừa mới dứt lời, ánh mắt của lão lập tức trở nên lạnh lùng. Một thứ sát khí như chưa bao giờ có lóe lên trong mắt lão rồi biến mất, đồng thời một thứ hơi thở vô hình giống như kiếm khí sắc bén từ trên người cũng vọt thẳng lên trời.

Yến Kinh Tà vẫn lạnh lùng đứng bên cạnh lão gật đầu. Y dường như chỉ đảo tay một cái, từ trong tay y cho tới cách đó cả trăm dặm dường như xuất hiện một thanh kiếm khổng lồ trong suốt.

Thanh kiếm trong suốt vắt ngang qua trăm dặm đột nhiên lóe lên rồi biến mất. Tuy nhiên trên những dãy núi phía xa vẫn vang lên những tiếng trống của Thục Sơn.

Đám người Lạc Bắc đầy rung động nhìn Yến Kinh Tà phát ra thanh cự kiếm dài trăm dặm và tiếng trống giống như tiếng sấm vọng tới. Bất chợt, giữa không trung cách đó trăm dặm đột nhiên xuất hiện thêm một ngọn núi.

“ Ngọn núi này dùng để làm cho pháp trận biến mất.”

Lạc Bắc nhìn ngọn núi xuất hiện mà nghĩ như vậy. Vũ Nhược Trần thì lễ với ngọn núi một cái rồi nói:

- Đỉnh núi đó chính là nơi mà các vị tiền bối của Thục Sơn chôn kiếm. Hôm nay các người chỉ cần từ đây có thể tới được kiếm tháp trong ngọn núi đó là có thể chọn được một thanh phi kiếm cho mình.

- Chỉ cần tới đó là có thể lựa chọn cho mình một thanh phi kiếm?

- Đơn giản vậy sao?

Tất cả tân đệ tử đều có ý nghĩ như vậy. Băng Trúc Quân đang đứng bên cạnh Yến Kinh Tà chợt rung tay một cái phóng ra khoảng trăm cây đậu màu vàng kim. Mỗi cây đậu rơi xuống đất liền phát ra ánh sáng rồi biến thành một người bao phủ bởi kim giáp, cầm trong tay hai thanh đại đao.

- Vãi đậu thành binh?

Lạc Bắc nhìn thấy cảnh tượng như vậy mà nghĩ tới một cái pháp thuật đã đọc được trong điển tịch của Thục Sơn.

Trong khoảng thời gian ngắn, cả quảng trường chợt xuất hiện vô số kim giáp thiên tướng cầm đại đao màu vàng khiến cho người ta phải nín thở.

Nhưng vào lúc này, Tông Nhạc Lưu mặc áo dài màu đen chợt vung tay một cái làm lóe lên một tia sáng màu hồng. Giống như lần thứ nhất lên trên ngọn Thiên Chúc tìm thảo dược, trước mặt mỗi đệ tử mới đều lơ lửng một cái ngọc bài màu đỏ to bằng hai ngón tay.

- Mỗi người một cái.

Đưa tay đón lấy ngọc bài màu đỏ do Tông Nhạc Lưu phát ra, Lạc Bắc cảm thấy bàn tay của mình lạnh cóng giống như máu huyết bị hút vào đó. Nhưng đúng vào lúc này, Lạc Bắc nhìn thấy đôi mắt tối đen của đám thần tướng màu vàng đứng trên quảng trường bắn ra ánh sáng màu hồng yêu dị. Toàn bộ quảng trường trong nháy mắt biến thành chiến trường thâm khốc, tản ra hơi thở sát phạt.

- Dường như đây không phải là pháp thuật vãi đậu thành binh mà là một thứ pháp bảo gì đó. Cái ngọc bài này là cái gì?

Lạc Bắc và Thái Thúc liếc mắt nhìn nhau, trong đầu Lạc Bắc liền có suy nghĩ như vậy. Hắn chợt nghe Yến Kinh Tà lên tiếng:

- Khi các người rời khỏi núi Thiên Kinh, đám thần tướng sẽ bắt đầu đuổi giết các người. Nếu không thể trốn thoát được thì chỉ cần bóp nát ngọc bài trong tay, đám thần tướng sẽ không ra tay.

Đám Kim giáp thần tướng này chính là một thứ pháp bảo đặc ý của Băng Trúc Quân có tên là Thập nhị nguyên thần vạn tượng thần tướng.

Thí luyện năm nay không ngờ lại do cái pháp bảo này hóa ra Kim Giáp thần tướng đuổi giết những người chạy tới đỉnh Thiên Kiếm.

Nếu như để cho đám Kim giáp thần tướng ngăn cản, không tới được ngọn Thiên Kiếm thì hiển nhiên là không vượt qua được thử thách, không có được kiếm thai.

Cho dù là mấy ngàn đệ tử đứng kia khi nhìn thấy Kim Giáp thần tướng mặc dù đã bị Băng Trúc Quân phong ấn toàn bộ lực lượng nhưng bọn họ cũng biết so với thí luyện hai năm trước chỉ dùng Đồng Giáp thì thử thách lần này so với trước đó khó hơn nhiều.

Mà rất nhiều người vốn đã được nghe về nội dung thí luyện đồng thời đã chuẩn bị sẵn để đối phó với Đồng Giáp thì khi nhìn thấy đám thần tướng rất cao, trong mắt bắn ra ánh sáng yêu dị và đôi đao trong tay thì đều tái mặt.

- Việc tới núi Thiên Kiếm không hạn chế đường đi. Trước tiên các người có thời gian nửa nén hương, nếu như hiện tại không muốn bỏ thì bắt đầu.

Lời nói của Yến Kinh Tà vừa mới dứt, đám đệ tử mới liền bùng nổ.

- Thái Thúc! Lạn Hàng! Chúng ta cùng đi.

- Chúng ta theo đường vòng qua ngọn Thiên dao. Con đường đó xa, khó đi nhưng có nhiều rừng rậm. Đám Kim giáp thần tướng thân hình to lớn có đuổi theo cũng gặp rắc rối.

Bởi vì có kinh nghiệm chiến đấu sinh tử với Ô Cầu cho nên vào lúc này khi cùng với Thái Thúc và Lạn Hàng lao đi, hắn có suy nghĩ như vậy.

Trong nháy mắt, hơn bảy mươi đệ tử tham dự thí luyện liền chạy như điên trên sơn đạo của đỉnh Thiên Kinh.

Bằng Trúc Quân hơi vươn tay trái về phía trước rồi từ từ duỗi một ngón. Theo ngón tay của y, đám Kim giáp thần tướng đang đứng sừng sững trên quảng trường như tiếp nhận lệnh mà đồng loạt nhấc chân.

Một tiếng nổ vang lên giống như cả ngọn Thiên Kinh phong rung chuyển.

Trên lưng đám Kim Giáp thần tướng lập tức thò ra hai cái cánh màu vàng kim dài tới hai trượng.

Một tiếng nổ vang lên đồng thời sóng không khí tản ra xung quanh. Ngay lập tức đám Kim giáp thần tướng liền bay lên không trung.

Thập nhị nguyên thần vạn tượng thần tướng là pháp bảo lên trời xuống đất. Nên đám Kim Giáp thần tướng đều có khả năng ngự không.

Trên quảng trường, đám người Vũ Nhược Trần và Yên Kinh Tà dẫn theo mấy ngàn đệ tử giống như một cơn thủy triều phóng về phía Tây.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

15-12-2012, 12:04 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

71. Chương 70: Phi Thiên Thần Tướng.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Có lẽ hiện giờ Lạc Bắc đã bắt đầu thí luyện. Tiểu Ô Cầu! Ta có chút lo lắng cho hân.

Trong ngọn Thiên Thương, tiểu Trà mặc bộ trang phục màu vàng nhạt vừa vuốt ve tiểu Ô cầu vừa nói với nó.

Mà lúc này, một vầng mặt trời màu đỏ từ trên đỉnh Thiên Trượng nhô lên chiếu ánh dương quang xuống dưới. Đứng từ sườn tây cửa nhìn xuống, cả ngọn Thiên Kinh rơi hết vào trong tầm mắt.

Hóa ra vị trí của cái quảng trường này có thể nhìn rõ toàn bộ quá trình thí luyện.

Hơn bảy mươi đệ tử tham dự thí luyện đều có suy nghĩ của mình nên người nào người nấy giống như những viên đạn lao đi.

- Cái gì?

Tăng Nhất Thành may mắn có được Bảo mạn chu quả rồi luyện hóa được lực của nó khiến cho tu vi gần như đứng cao nhất trong số đệ tử tham dự thí luyện. Y đang chạy như điên trong đám đệ tử, với mới ra khỏi ngọn Thiên Kinh không lâu liền phát hiện có ba bóng người lao thẳng về phía ngọn Thiên Dao.

- Là ba đứa chúng nó, lại còn sử dụng thần hành phù?

Tăng Nhất Thành liếc mắt liền phát hiện ra trên đầu ba người Lạc Bắc, Thái Thúc và Lạn Hàng đều có ánh sáng của thần hành phù.

“ Bọn chúng muốn dựa vào rừng núi để cản trở thân hình to lớn của Kim giáp thần tướng?”

Vốn Tăng Nhất Thành cũng không suy nghĩ nhiều chỉ định đi theo con đường ngắn nhất nhưng khi nhìn thấy ba người Lạc Bắc lao ra, trong đầu y liền xuất hiện suy nghĩ đó. Ngay lập tức, Tăng Nhất Thành cũng thúc giục Tử Huyền khí quyết tới mức cao nhất rồi đuổi theo ba người Lạc Bắc, Thái Thúc và Lạn Hàng.

- Thần hành phù? Kẻ này gặp nguy không rối loạn, suy nghĩ nhạy bén. Đáng tiếc tu vi tăng lên quá chậm nếu không chắc chắn là kỳ tài.

Trên quảng trường, nhiều vị sư trưởng cũng nhìn thấy trong lúc Lạc Bắc đang chạy như điên chợt lấy ra mấy tấm Thần hành phù mà Tử Huyền Cốc cho mình rồi đưa cho Thái Thúc và Lạn Hàng. Ngay lập tức bọn họ đều có suy nghĩ như vậy.

Thần hành phù mà Tử Huyền Cốc đưa cho Lạc Bắc cũng không phải là loại bùa tuyệt phẩm nhưng nếu dán trên chân thì có thể giúp cho người ta đi trong hai canh giờ với tốc độ rất nhanh. Lúc ấy, Lạc Bắc đã đưa cho Lạn Hàng một ít và tới bây giờ thì dùng hết. Thật ra hắn cũng không lo tốc độ của mình mà lo Lạn Hàng đi lại không tiện nên không theo kịp.

Mặc dù Đại Đạo Trực chỉ thúy hư quyết của hắn mới chỉ tu luyện tới tầng thứ hai nhưng Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh đã đạt tới tầng thứ tư có thể cảm ứng được một chút. Nếu thật ra dùng hết sức thì chỉ sợ trong số bảy mươi đệ tử không ai có thể sánh được với hắn.

Vì vậy mà khi đi với Lạn hàng và Thái Thúc, hắn cũng sợ Lạn Hàng không tới được núi Thiên Kiếm khiến cho sự tự tin của y vừa mới hồi phục lại mất đi.

- Không hay! Đám Kim Giáp thần tướng không chỉ là cơ quan ảo diệu bằng sắt thép mà còn có năng lực ngự không.

Sau khi dán thần hành phù, Lạc Bắc chạy nhảy cảm thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Nhưng vừa mới cùng với Thái Thúc và Lạn Hàng chạy trên sơn đạo của núi Thiên Dao chưa được năm dặm, hắn cảm nhận được trong không trung tản xuống sát khí lạnh thấu xương.

Vạn trượng kim quang!

Lúc này, ánh dương quang chiếu lên người đám Kim giáp thần tướng khiến cho chúng gây cho người ta một thứ áp lực.

- Đám Kim Giáp thần tướng chắc chắn đã được sư thúc làm phép nên có thể cảm nhận được hơi thở của chúng ta.

Dưới ánh mặt trời chói mắt, Lạc Bắc nheo mắt lại thì phát hiện đám Kim Giáp thần tướng trên bầu trời đã chia làm năm, sáu nhóm mà phi xuống. Nơi nào có nhiều đệ tử thì số lượng Kim giáp thần tướng cũng nhiều. Nơi nào có ít thì số lượng chúng cũng ít. Mà đám người Lạc Bắc ở xa cho nên Lạc Bắc nhìn thấy đám Kim Giáp thần tướng đang lao tới mình thật ra có bốn, năm tên.

- Tầng Nhất Thành?

Trong lúc đang run sợ, Lạc Bắc liền phát hiện trên sơn đạo phía sau có một bóng người đang chạy với tốc độ cực nhanh. Rõ ràng đó chính là Tầng Nhất Thành khiêu khích sinh sự rồi bị hắn dạy cho một bài học.

“Tu vi của y làm sao mà tiến nhanh như vậy? Nếu không có thần hành phù, ngay cả Thái Thúc cũng không có được tốc độ như thế.”

“Chẳng lẽ y có được Bảo Mạn chu quả?”

Sau khi ngẩn ra một chút, Lạc Bắc mới sực nghĩ tới.

- Nhanh thật! Nếu giờ phút này ta dốc hết sức không biết có nhanh hơn đám Kim Giáp thần tướng này không?

Gần trăm Kim giáp thần tướng từ trên cao lao xuống, mặc dù tốc độ kém hơn phi kiếm nhưng so với đám đệ tử mới biết ngự không thì nhanh hơn nhiều.

Một số tiếng nổ vang lên. Trong lúc đám người Lạc Bắc, Thái Thúc và Lạn Hàng đang chạy như điên thì nhìn thấy ở xa, trên người của đám Kim Giáp thần tướng có tên nổ bung một chút sóng khí bắn ra ánh lửa.

Đó là chỗ có đông đệ tử nhất. Vốn chỗ đó cũng là chỗ của Tầng Nhất Thành. Mà trên sơn đạo cũng có đệ tử bị chậm lại, hiển nhiên là bị Kim Giáp thần tướng áp sát.

Trong hai năm tu luyện, đám đệ tử Qua Ly chủ yếu thu thập được thảo và đan dược để tăng tu vi. Còn do lấy luyện khí, luyện bùa làm chính nên đệ tử của Kinh Thần và Thiên Chú đã từ lâu có thể chế tạo được

một vài pháp bảo cấp thấp cho mình. Hai năm trôi qua, trên người một vài đệ tử đã trừ được rất nhiều. Vào lúc này, đám đệ tử cũng không kiềm chế được mà thi triển, ngăn đám Kim Giáp thần tướng.

“ Cách...cách...” Một tiếng động lớn vang lên. Một quả lôi cầu màu lam và hơn mười vầng lửa cùng ới một cơn lốc xoáy đánh trúng một tên Kim Giáp thần tướng. Chỉ thấy Kim Giáp thần tướng bị đánh bay ra ngoài, giống như điều đứt dây mà rơi xuống sơn cốc.

- Tốt!

Lạc Bắc, Thái Thúc và Lạn Hàng nhìn thấy cảnh đó thì đều hưng phấn. Mà trên các con đường khác cũng bắt đầu vang lên những tiếng hoan hô của đám đệ tử mới.

Nhưng tiếng hoan hô vừa mới vang lên cùng với Kim Giáp thần tướng bị đánh bay, mười mấy Kim Giáp thần tướng chợt thu đôi cánh trên lưng mà rơi xuống với tốc độ cực nhanh.

Mấy tiếng nổ nhỏ vang lên, bốn, năm vầng ánh sáng màu đỏ cũng bùng lên trên sơn đạo.

Đã có bốn, năm đệ tử bị Kim Giáp thần tướng đuổi được, không thể trốn thoát liền bóp nát ngọc bài mẫu đỏ trong tay.

- Tới rồi.

Chỉ trong thời gian chừng một hơi thở đó, Lạc Bắc, Thái Thúc và Lạn Hàng chỉ thấy trước mặt sáng lên ánh sáng màu vàng, đồng thời trên bầu trời cũng vọng tới tiếng gió rít.

Ba tên Kim Giáp thần tướng đã tiếp cận trên đỉnh đầu của Lạc Bắc, Thái Thúc và Lạn Hàng.

Hai tiếng rít gió vang lên. Lạc Bắc chẳng hề do dự, hai tay đâm mạnh một cái xuống đường rồi nắm lấy hai viên đá mà ném vào một tên Kim giáp thần tướng.

Do có kinh nghiệm đánh nhau với Ô Cầu cho nên một đòn này của Lạc Bắc hoàn toàn là ngựa quen đường cũ.

Hai tiếng động vang lên, nhưng Kim Giáp thần tướng chỉ vung đao đã đánh nát hai viên đá của Lạc Bắc.

“ Kim Giáp thần tướng không hề nặng nề và ngu ngốc như bề ngoài.”

Ý nghĩ đó vừa mới xuất hiện trong đầu Lạc Bắc thì ánh sáng màu hồng chợt lóe lên trong mắt của ba tên Kim Giáp thần tướng rồi chúng giống như ba viên thiên thạch lao xuống ba người.

- Chạy vào trong rừng.

Lạc Bắc hét to một tiếng rồi nhảy lên tránh được hai đao, đồng thời cũng nhìn thấy Thái Thúc và Lạn Hàng đã xông vào trong rừng.

Ngay lập tức Lạc Bắc quay sang nhìn cái gốc cây to như thùng nước bị một đao cắt gọn.

Ba tên Kim giáp thần tướng giống như nổi điên mà lao đi.

Thân hình của Thái Thúc nhanh thoăn thoắt xuyên qua rừng cây khiến cho Kim giáp thần tướng đuổi theo nàng không làm gì được. Nhưng Lạc Bắc phát hiện ra Lạn Hàng đi đứng không tiện vì vậy mà Kim Giáp thần tướng đuổi theo cũng chỉ còn cách có ba trượng.

Nhưng đúng vào lúc này, Lạc Bắc đột nhiên nghe thấy bên tai có tiếng gió rít. Hắn liếc mắt thì thấy Tăng Nhất Thành đang vọt về phía mình với nét mặt âm trầm. Đột nhiên tốc độ của y tăng lên, đồng thời ánh sáng màu tím trên người cũng tản ra rực rỡ vọt qua chỗ Lạc Bắc. Mà sau lưng y, Kim Giáp thần tướng cũng vung song đao lao tới.

- Y lợi dụng ta để thu hút Kim giáp thần tướng đang đuổi theo mình.

Trong nháy mắt Lạc Bắc tỉnh táo liền lăn sang một bên rồi ném hai viên đá. Một viên thì ném về phía Kim giáp thần tướng còn một viên thì ném vào lưng của Tăng Nhất Thành.

“ Không ngờ dám động thủ với ta? Lạc Bắc! Chẳng nhẽ ngươi cho rằng chống lại ta có thể thắng sao?”

Tinh thần của Tăng Nhất Thành cảm ứng được cũng chẳng thềm xoay người, hai tay kết một cái pháp quyết. Năm tia điện to bằng ngón cái quay xung quanh người y bảo vệ khiến cho hòn đá bay tới lưng mình nổ tung. Nhưng đúng vào lúc này, khoe mắt y lại nhìn thấy hai tia sáng màu vàng kim chém về phía mình.

“ Người đã muốn giằng co với ta thì trước tiên ta cho người rời khỏi thí luyện rồi tới núi Thiên Kiếm sau.”

Trên người Tăng Nhất Thành, ánh sáng màu tím tản ra rực rỡ tới khoảng cách cả mấy chục trượng. Y nhìn Lạc Bắc với ánh mắt đầy sát khí.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

__Lovely__

16-12-2012, 09:39 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

72. Chương 71: Gặp Phải Pháp Thuật. Huyết Chiến.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

” Làm sao mà hần học được pháp thuật lợi hại như vậy?”

Vào lúc trong mắt Tăng Nhất Thành đầy đặc sát khí, Lạc Bắc cũng giật mình.

Phản ứng vừa rồi của hần gần như thu hút Kim giáp thần tướng nhưng Lạc Bắc cũng phát hiện ra Lạn Hàng bị nguy hiểm. Vừa lúc đó, Tăng Nhất Thành lại mang con Kim Giáp thần tướng khác tới khiến cho Lạc Bắc liền ném ra hai viên đá.

Quả nhiên mặc dù Kim Giáp thần tướng vung đao chém vỡ viên đá nhưng sự chú ý của nó cũng tập trung về phía Tăng Nhất Thành.

Tuy nhiên pháp thuật lôi điện mà Tăng Nhất Thành sử dụng, Lạc Bắc chưa hề thấy.

- Lạc Bắc!

Lúc này, thấy Lạc Bắc bị hai Kim Giáp thần tướng vây công, Lạn Hàng và Thái Thúc từ xa lo lắng quan sát.

- Các người đi mau. Ta sẽ tới.

Nhìn thấy Thái Thúc và Lạn hàng như lo lắng cho mình mà dừng lại, Lạc Bắc càng thêm quyết tâm. Mũi chân hần dậm liên tục vào mấy gốc cây đại thụ đồng thời ném mấy viên đá thu hút Kim Giáp thần tướng đang đuổi theo Thái Thúc về phía mình.

- Đi!

Nhìn thấy sức mạnh và tốc độ mà Lạc Bắc thể hiện, Thái Thúc cắn răng một cái rồi hét to với Lạn Hàng. Sau đó cả hai không hề quay đầu lại cứ thế chạy như điên về phía ngọn Thiên Kiếm.

“ Ốc còn chẳng mang nổi mình ốc mà còn lo cho người khác. Đã vậy ta sẽ giải quyết người.”

Tăng Nhất Thành cười lạnh rồi thân mình biến ảo, trong tay liên tục bắt mấy cái pháp quyết. Mấy quả cầu sét nổ tung thu hút sự chú ý của bốn Kim giáp thần tướng về phía Lạc Bắc.

- Pháp thuật dẫn phát uy lực của trời đất đúng là mạnh hơn so với quyền cước nhiều.

Nhìn bốn kim giáp thần tướng bị lôi cầu nổ tung, Lạc Bắc nghĩ nhanh, đồng thời thúc dụ khí huyết toàn thân mà lao đi. So với hôm đối địch với Ô Cầu, tốc độ và sức mạnh của Lạc Bắc đã tăng hơn mấy lần. Hần liên tục ném đá ngăn cản bước chân của Kim giáp thần tướng đồng thời chạy khỏi sự bao vây của chúng.

“ Người ý vào sức lực cho rằng Kim Giáp thần tướng không theo kịp sức lực của người có phải không?”

Nhìn Lạc Bắc lúc này khiến cho Tăng Nhất Thành nghĩ tới cảnh tượng mình bị hấn đánh bay trên sơn đạo.

Lạc Bắc vừa thoát ra khỏi sự bao vây của bốn Kim giáp thần tướng, trong lòng nghĩ Lạn hàng và Thái Thúc đã chạy rất xa nên cũng định phóng về phía ngọn Thiên Kiếm. Nhưng đúng vào lúc này, một tia sét từ trong không trung ập xuống giống như một sợi roi quất lên người hấn. Ánh chớp lóe lên khiến cho quần áo của Lạc Bắc nát vụn, da thịt cháy đen cùng với toàn thân tê rần.

- Tăng Nhất Thành.

Trong nháy mắt, Lạc Bắc liền hiểu được có chuyện gì xảy ra. Hấn quát to:

- Người ở trong thí luyện mang theo ý định trả thù. Người không coi luật lệ của Thục Sơn vào đâu, muốn bị trục xuất khỏi sư môn phải không?

- Người ném đá vào ta, ta lấy lời điện đánh người. Người xé quần áo của ta, hiện giờ ta cũng làm cho y phục của người nổ tung. Đó là chuyện công bằng.

Tăng Nhất Thành cười lạnh:

- Mà trong thí luyện cũng không có luật lệ quy định đệ tử không được đánh nhau. Người dọa ta không bằng đi dọa Kim giáp thần tướng đi.

Ở phía Tây quảng trường trên núi Thiên Kinh, nhờ đám mây khúc xạ khiến cho cảnh tượng được kéo gần vì vậy mà tình hình của các đệ tử được mọi người nắm hết.

Lạc Bắc và Tăng Nhất Thành tranh đấu với nhau cũng nằm hết trong sự quan sát của Vũ Nhược Trần và Yến Kinh Tà.

Nhìn thấy Lạc Bắc sau khi thu hút Kim Giáp thần tướng đuổi theo Lạc Bắc và Lạn Hàng, không ngờ vẫn có thể chạy ra khỏi sự bao vây của bốn Kim Giáp thần tướng, ngay cả Vũ Nhược Trần và Yến Kinh Tà cũng đều kinh ngạc. Nhưng lúc này, thấy Tăng Nhất Thành dùng lời điện làm cho Lạc Bắc bị thương, ánh mắt của Vũ Nhược Trần trở nên dữ dằn:

- Càn quấy! Là ai dạy Tăng Nhất Thành Ngủ lời kim quang quyết?

Nét mặt của Yến Kinh Tà và Băng Trúc Quân cũng đều tức giận.

- Là đệ tử...

Một người mặc trang phục màu đen, sắc mặt tái nhợt bước lên, cúi thấp đầu xuống:

- Đại chương giáo sư thúc. Đó là lỗi của đệ tử. Đệ tử thấy y có tu luyện Tử Huyền khí quyết tới tầng thứ năm, cảm nhận là một người có cơ duyên cho nên mới truyền cho y. Xin sư thúc và sư tôn trách phạt.

- Kim Chập! Người là sư trưởng phụ trách dạy dỗ đệ tử của Kinh Thần, theo luật có quyền dạy pháp quyết nên không bị trách tội. Vấn đề sau khi dạy phải chú ý tới tính cách của đệ tử. Kẻ có lòng dạ nhỏ nhen, nếu không thể thay đổi thì không thành được ngọc quý.

Trong nháy mắt Vũ Nhược Trần đã phán quyết.

Trong lúc tức giận, lão có thể xử sự hoàn toàn theo luật, không hề có một chút tình cảm riêng.

- Có nên ngăn cản hai người đó tranh chấp với nhau không? - Tông Nhạc Lưu quay đầu hỏi Vũ Nhược Trần.

Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt Vũ Nhược Trần rồi lão lắc đầu:

- Theo luật cũng không cấm trong thí luyện không được đánh nhau. Cứ tùy theo cơ duyên đi.

Cơ duyên?

Cũng giống như nhân quả, đây là điều mà cho dù Nguyên Thiên Y tới bước cuối cùng cũng chưa hấn đã nhận rõ.

Có nhiều thứ, có một số người đang ở một nơi nào đó chờ người. Có những thứ không phải là của người, cho dù có tồn công sức thể nào thì cũng không thể có được.

Nếu không thì cả Thục Sơn cũng chẳng tràn ngập sự thành kính đối với đại hội nhận kiếm được tổ chức hai năm một lần, mong mỗi đệ tử có được cơ duyên mà nhận được sự truyền thừa từ tiền bối của Thục Sơn.

.....

- A?

Trong núi rừng trên núi Thiên Dao, Tăng Nhất Thành phát ra một tia sét đánh trúng Lạc Bắc thì nghĩ rằng hẳn chắc chắn rời khỏi thí luyện. Nhưng khi y thấy Lạc Bắc chỉ hơi ngừng lại một chút rồi lao đi, tránh được thanh đao đang chém tới của một Kim Giáp thần tướng.

“ Nếu ta không tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh thì lần này chắc chắn phải bóp nát ngọc bài để ra khỏi thí luyện.”

“ Có lẽ Tăng Nhất Thành sẽ tiếp tục ra tay với ta.”

Hiện tại Lạc Bắc tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh tới tầng thứ tư, thân thể vô cùng cứng rắn, đồng thời khả năng chữa trị cũng kinh người. Dưới sự lưu chuyển của khí huyết màu vàng, thân thể của hắn gần như hồi phục mà lao về phía trước. Hai tay hắn nắm lấy mấy viên đá, đồng thời liên tục quan sát Tăng Nhất Thành.

Quả nhiên, sau khi ngẩn ra một chút, Tăng Nhất Thành lại bất pháp quyết, phóng ra một quả lôi cầu về phía hắn.

“ Đây chính là pháp thuật vừa rồi y dùng để ném Kim giáp thần tướng?”

Lạc Bắc biết được lôi cầu có uy lực kinh người nên phóng sức nhảy tới một cái cành cây rồi sau đó đập mạnh mà lướt người đi.

Một tiếng nổ vang lên, lôi cầu màu trắng nổ tung trên cành cây đại thụ khiến cho gỗ vụn bay tán loạn, đồng thời xuất hiện một lỗ thủng to. Cùng lúc đó, Lạc Bắc đang phóng đi cũng bóp tảng đá trong tay thành mấy chục viên đá vụn mà ném về phía Tăng Nhất Thành.

Tăng Nhất Thành không tránh kịp bị trúng một viên vào đùi. Mặc dù Tử Huyền khí đạt tới tầng thứ năm hộ thể nhưng y vẫn đau thấu tận tâm can.

- Người muốn chết?

Một tiếng quát chói tai vang lên trong khu rừng rồi một cột sét màu vàng đánh thẳng xuống lưng Lạc Bắc.

Lạc Bắc hự một tiếng cảm thấy lực lượng nổ tung trên lưng khiến cho máu thịt và nội tạng đau đớn.

“ Để xem người có ngăn cản được cái này không?”

Mất thấy Lạc Bắc lại bị đánh trúng, Tăng Nhất Thành cất tiếng cười lạnh. Nhưng y còn chưa có động tác khác thì đã thấy Lạc Bắc chống tay rồi tiếp tục lao đi. Đồng thời lại mấy chục viên đá vụn ập tới khiến cho ngực của y bị trúng một viên mà mất tối sầm lại. Suýt chút nữa thì chân nguyên của Tử Huyền khí cũng bị đánh tan.

“ Pháp thuật của y phát ra lôi điện đánh thẳng lên người ta. Ta không có pháp thuật công kích hay phòng ngự, chỉ dựa vào sức mạnh và tốc độ thì không thể là đối thủ của y. Chỉ có chờ y tới gần thì mới có phần thắng.”

Nhân lúc đối phương bị đánh trúng, Lạc Bắc liền vọt lên rồi lao vào trong rừng rậm. Sau khi thở hỗn hển hai hơi, hắn liền nín thở, dán mình vào một cây đại thụ mà ẩn nấp.

Phương hướng mà Lạc Bắc ẩn nấp chính là phương hướng của núi Thiên Kiếm.

Hắn nghĩ sau khi thu khí tức, Tăng Nhất Thành cho rằng mình chạy sẽ đuổi theo. Tới lúc đó, hắn sẽ nhân cơ hội mà áp sát đối phương.

Hiện tại, Lạc Bắc cũng chỉ có ưu thế và tốc độ và sức lực so với Tăng Nhất Thành.

Nhưng điều khiến cho Lạc Bắc hoàn toàn không ngờ đó là gần như vào lúc bản thân ẩn giấu hơi thở thì một tia sét đã lóe lên rồi đánh lên người hắn.

Một tia lôi điện đỏ đánh trúng khiến cho hắn cong người, đồng thời cái cây sau lưng cũng nổ tung đâm cả vào người Lạc Bắc.

“ Tại sao hắn phát hiện được ra ta?”

Lạc Bắc cố nén cơn đau nhưng tinh thần lại càng thêm bình tĩnh. Trong đầu hắn vừa mới nghĩ vậy thì thấy có hai đánh đao từ trên cao chém xuống.

“ Y không phát hiện ra ta mà hình như là Kim giáp thần tướng có thể phát hiện được hơi thở mỏng manh của ta.”

“ Do đám Kim Giáp thần tướng đuổi theo khiến cho ta bị lộ.”

Lạc Bắc hiểu ra liền dùng hết sức mà ném mạnh về phía bên sườn phải.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

__Lovely__

16-12-2012, 09:39 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

73. Chương 72: Sinh Tử Sống Chết

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

“ Phanh” một tiếng, Lạc Bắc toàn lực va chạm vào người Tăng Nhất Thành, khiến choy bay ra ngoài.

Trên Thiên Kinh phong, rất nhiều người đều nhú mào, vô cùng ngạc nhiên vì cú va chạm đó.

Liên tiếp bị dính đòn nghiêm trọng, Lạc Bắc lại còn có thể bộc phát ra lực lượng và tốc độ như vậy. Hơn nữa mọi người đều thấy rõ ràng, lần này Lạc Bắc phán đoán chuẩn xác vị trí của Tăng Nhất Thành, lúc va chạm không chỉ có hai quyền đánh thẳng vào trước ngực Tăng Nhất Thành mà cái trán cũng húc thẳng lên mũi hắn.

“ Nhất định rất đau.”

Mạnh mẽ hung hãn độc địa như vậy khiến rất nhiều đệ tử Thục Sơn đang quan chiến đều nhin không được mà đưa tay sờ lên cái mũi của mình, trong đầu không khỏi hiện lên ý niệm này.

“ Răng rắc” một tiếng, Tăng Nhất Thành bị Lạc Bắc đụng trúng bay thẳng ra ngoài. Hắn như nghe được thanh âm vỡ vụn trên mũi, nhất thời gào lên thảm thiết.

Cái mũi của hắn, thoáng cái đã bị Lạc Bắc đụng vỡ nát.

“ Nếu như để hắn hồi phục lại thì rất khó đối phó.”

“ Không tốt.”

Lạc Bắc vẫn nhìn chăm chú về phương hướng Tăng Nhất Thành bay ngược ra, đang muốn toàn lực tiến đến đánh một đòn nghiêm trọng thì sau đầu có sát khí lạnh thấu xương lan tới.

Một pho tượng Kim giáp thần tướng vừa lúc đó nhảy đến phía sau Lạc Bắc, song đao liên hoàn chém lên đầu hắn.

Trong nháy mắt này Lạc Bắc nhảy về phía trước. Nhưng lúc này hắn bị thương nghiêm trọng, trên lưng và ngực đều là da tróc thịt bong, cánh tay phải bị gỗ vụn đâm vào. Mặc dù Vọng Niệm Thiên Trường Sinh

Kinh có được lực khôi phục hiếm thấy đã chữa trị toàn bộ thương thế nhưng mỗi khi hắc khê động, dính dáng tới vết thương cũng cảm thấy đau nhức, thân ảnh cũng chậm hắc lại. Phía sau huyết quang tung tóe, bị ánh đao chém tới tạo thành một vết thương dài hơn một thước.

“Lạc Bắc.”

Mà cùng lúc này, Tăng Nhất Thành thụ thương cũng gào lên như dã thú, vì quá đau đớn mà hai mắt trào nước mắt cùng với lệ mang.

Một tia lôi điện như độc xà đánh tới Lạc Bắc đang ở trên không trung.

Một đạo lôi điện màu đen đánh trúng Lạc Bắc, Tăng Nhất Thành điên cuồng gào lên, không dừng lại chút nào lại xuất ra một đạo pháp quyết thứ hai.

Loại lôi điện màu đen này tuy rằng cũng tiêu hao không ít chân nguyên thể nhưng hiện tại Tăng Nhất Thành đã không còn để ý đến bất cứ thứ gì, chỉ muốn đánh bay Lạc Bắc ra khỏi nơi thí luyện. Thế nhưng hắc chưa kịp phát ra đạo lôi quang thứ hai đã thấy hai đạo hồng tuyến vọt tới, hồng mang tỏa ra rừng rực lóa mắt. “Đây là cái pháp thuật gì?” Ngay trong lúc hồng tuyến tiến tới trước mặt, Tăng Nhất Thành hoảng sợ nhảy tránh, chỉ thấy hai đạo hồng tuyến bắn thẳng ra sau, đánh lên một gốc cây đại thụ. “Bùng” một tiếng nổ vang lên đồng thời một vầng lửa màu hồng, lưu lại trên thân cây hai cái lỗ thủng to bằng đầu người.

“Người này ứng biến nhanh như vậy, liền dùng ngay phi diễm phù.”

Rất nhiều đệ tử Thục Sơn đang quan chiến đầu trừng mắt ngây ngốc.

Trong nháy mắt Lạc Bắc phóng xuất ra, lại chỉ là hai đạo phi diễm phù.

Tuy rằng Lạc Bắc đã tu luyện Đại Đạo Trực Chỉ Thụ Hư Quyết, có khả năng dùng chân nguyên kích phát loại phù đơn giản. Hơn nữa phi diễm phù chính xác là dùng chân nguyên tác động vào có lực công kích cực kỳ nhỏ bé, đều chỉ dùng để đưa tin, thế nhưng hiện tại Lạc Bắc lại dùng để đối địch.

Lúc này Lạc Bắc không biết hắc dùng phi diễm phù lại khiến nhiều vị sư phụ, sư huynh, thậm chí sư thúc, sư bá đều kinh ngạc ngây ngốc như vậy. Đối với Lạc Bắc đã được Nguyên Thiên Y dạy dỗ mà nói, dùng phi diễm phù đối địch cũng đã xuất hiện trong đầu khá nhiều lần. Phần lớn người tu luyện pháp quyết đều dùng thời gian để nghĩ bí pháp có uy lực gì, nhưng Lạc Bắc hầu như chỉ nghĩ đến dùng cách nào để đối địch.

“Thần hành phù chỉ có hiệu lực trong hai canh giờ. Nếu như cứ dây dưa ở chỗ này với hắc, đến khi thần hành phù mất đi hiệu lực, cho dù có thắng được hắc sợ rằng cũng bị kim giáp thần tướng truy sát.”

“Chỉ có trước tiên tránh thoát khỏi hai kim giáp thần tướng này mới có cơ hội.”

Ngay lập tức, Lạc Bắc liên tục phát ra hai phi diễm phù cắt đứt việc thi pháp của Tăng Nhất Thành rồi nhảy thẳng vào sơn lâm, nhanh chóng chạy tới Thiên Kiếm phong.

Nuốt vài viên đan dược, nhổ hết gỗ vụn trên người, Lạc Bắc nhanh chóng điều chỉnh lại hô hấp của chính mình.

Chỉ trong chớp lát đó, thương thế của Lạc Bắc đã đỡ được hơn phân nửa. Nhưng chữa trị thương thế cũng tiêu hao không ít chân nguyên. Lạc Bắc cảm giác được chân nguyên của Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh cũng đã tiêu hao quá nửa.

“Những kim giáp thần tướng này tốc độ không bằng ta, nhưng lại có thể cảm giác khí tức mà đuổi theo phía sau, khiến ta cũng không thể thoát được Tăng Nhất Thành.”

Lạc Bắc liên tục phát lực, mỗi lần đều vượt qua cự ly chục trượng. Thế nhưng trong lúc đó, Lạc Bắc vẫn nghe thấy tiếng kim thiết vang lên khi kim giáp thần tướng đuổi theo, còn có tiếng rống giận của Tăng Nhất Thành.

“Lạc Bắc, người cho rằng có thể chạy thoát sao?”

Ngay lập tức, Tăng Nhất Thành theo phương hướng của kim giáp thần tướng, cũng cảm giác được khí tức của Lạc Bắc mà đuổi theo.

“ Liều mạng.”

Lạc Bắc bỗng nhiên nhìn thấy trong sơn lâm phía trước có một dòng suối, nước đã hội tụ thành một cái hồ sâu, nước trong hồ rất trong và lạnh. Mười trượng trên mặt nước bị nước suối tràn xuống nổi lên từng gợn sóng giống như thủy đàm khi Tiểu Ô Cầu trốn . Lạc Bắc nghĩ ra một ý, lập tức hạ quyết tâm liền ôm lấy một tảng đá lớn, hít một hơi thật dài rồi nhảy xuống thủy đàm.

Lúc đầu Lạc Bắc tập trung thần thức nhưng chỉ cảm ứng được khẳng cách năm xích (1 xích = 0,333m) dưới mặt nước, Hiện tại hắn làm như vậy coi như muốn đánh cuộc một keo, đồ kim giáp thần tướng không phát hiện ra được khí tức của hắn dưới nước.

“ Người này tâm tính bền gan vững chí, xử sự quả quyết, tất thành châu ngọc.”

Thấy cả người Lạc Bắc da tróc thịt bong, đầy rẫy vết thương nhưng không một chút do dự nhảy vào hồ sâu, ngay cả ánh mắt của Yến Kinh Tà cũng lóe sáng. “ Cho dù hắn tu luyện tiến cảnh chậm chạp, ta cũng muốn kéo tay dẫn dắt hắn thành tài.”

Lạc Bắc vừa chạm vào làn nước lạnh, vết thương cả người tựa như bị xé rách càng thêm đau nhức. Càng lặn xuống, hắn cảm giác áp lực bốn phía càng ngày càng lớn, xung quanh là một mảng tối đen. Chỉ trong chốc lát hắn không biết mình đã chìm xuống được bao xa, trước mắt chỉ là một màu đen kịt, không thể thấy rõ cảnh vật xung quanh. Áp lực bốn phía đè nặng lên cơ thể khiến hắn có cảm giác như một ngum không khí cuối cùng đang dần dần tiêu tan.

Dưới tình huống như vậy, thể lực của hắn đang nhanh chóng giảm dần.

“ Coi như lần thí luyện này là một lần rèn luyện bản tâm trong sinh tử.”

Thế nhưng Lạc Bắc không có một tia sợ hãi, hắn chăm chú ôm tảng đá, bình tĩnh quan sát tình huống xung quanh.

“ Kim giáp thần tướng quả nhiên là không thể cảm giác được khí tức của ta dưới hồ nước sâu.”

Một tiếng “ Ba” vang lên, ngực bụng của Lạc Bắc hầu như nghẹn lại, rốt cục không nhịn được phun ra một ngum bọt khí. Lạc Bắc buông tảng đá ra, nổi lên mặt nước, hít thở không khí dồn dập.

Kim giáp thần tướng và Tầng Nhất Thành dường như đã rời đi từ lâu, xung quanh là một mảnh vắng lặng.

“ Nếu như không gặp phải sự chặn giết của kim giáp thần tướng, Thái Thúc và Lạn Hàng hẳn là đã tiến vào Thiên Kiếm phong.”

Liếc mắt nhìn phương hướng Thiên Kiếm phong, Lạc Bắc cũng không đi vào sơn đạo bên này mà đi theo một hướng khác, hướng về sơn đạo bên Thiên Bút phong.

Trải qua một trận chiến với Tầng Nhất Thành và Kim giáp thần tướng, Lạc Bắc có thể khẳng định, với tốc độ và khí lực của mình thật ra không sợ Kim giáp thần tướng. Đi sơn đạo có nhiều Kim giáp thần tướng, có thể cách Tầng Nhất Thành một khoảng an toàn.

Mà có sự tồn tại của Thiên Kiếm phong màu trắng xa xa kia và sơn đạo có Kim giáp thần tướng chỉ dẫn, Lạc Bắc cho dù đi trong sơn lâm cũng không sợ bị lạc.

Lạc Bắc cũng không phải là mẫn phu thích đánh nhau, hắn biết hiện tại mình khó có khả năng đánh thắng được Tầng Nhất Thành. Hắn liền chọn một con đường tách ra khỏi Tầng Nhất Thành mà tiến vào Thiên Kiếm phong.

“ Đó là Lạc Bắc.”

“ Thế nào mà hắn lại thụ thương nặng như vậy?”

“ Hắn còn chưa rời khỏi thí luyện.”

Trên sơn đạo Thiên Bút phong, một số đệ tử của Thiên Chú phong và Kinh Thần phong thần sắc uể oải đứng trên sơn đạo. Bọn họ đã không thể thoát khỏi Kim giáp thần tướng mà bóp vỡ ngọc bài, rời khỏi thí luyện. Nhưng bọn hắn đột nhiên nhìn thấy Lạc Bắc quần áo rách nát, trên người còn có vài vết thương kinh tâm động phách, đang từ trong rừng rậm theo hướng sơn đạo chạy nhanh đến.

Đối với song nhận của Kim giáp thần tướng mỗi khi mạnh mẽ đánh xuống, mới vừa nghĩ tới đã khiến da đầu bọn họ có chút tê dại.

“ Thái Thúc, Lạc Hàng, các người nhất định phải ở Thiên Kiếm phong chờ ta.”

“ Tiểu Trà, ta nhất định sẽ mang về một thanh kiếm thai thuộc về ta cho người xem.”

Lúc này, vô luận là chân nguyên của Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh hay Đại Đạo Trực Chỉ Thúc Hư Quyết đều đã tiêu hao hơn phân nửa, thế nhưng trong đầu hắn cũng tràn đầy một tín niệm kiên định không gì sánh được.

“ Nhất định phải đến được Thiên Kiếm phong.”

“ Lạc Bắc, người điên rồi sao?”

Trên người cũng đã có vài đạo vết thương, Huyền Vô Kỳ đứng trên sơn đạo. Hắn bỗng nhiên thấy Lạc Bắc trực tiếp vòng qua một pho tượng Kim giáp thần tướng, đồng thời ném ra một khối đá về hướng pho tượng Kim giáp thần tướng đang truy kích. Nội tâm gã bị kích động mạnh, không kìm được mà phát ra tiếng la.

Thế nhưng cùng thời điểm thanh âm của hắn vang lên, thân ảnh Lạc Bắc đã vượt lên sơn đạo phía trước, trực tiếp xông thẳng vào trong.

Mấy nghìn đệ tử trên Thiên Kinh phong hơn phân nửa đều gần như nín thở. Trong bọn họ có rất nhiều người đã xem qua thí luyện của đệ tử mới nhập môn, nhưng chưa lần nào có được sự chấn động như vậy.

Lạc Bắc một người lao về phía trước, phía sau có năm Kim giáp thần tướng đuổi theo.

Tựa như một viên đạn bay, cự ly Lạc Bắc và Thiên Kiếm phong nhoáng cái đã chỉ còn chưa tới mười dặm.

Thế nhưng khiến rất nhiều đệ tử trên Thiên Kinh phong chấn động chính là một thân ảnh màu đen, trước ngực có vết máu dài, lúc này đang đứng trên sơn đạo cách Thiên Kiếm phong không đến ba dặm.

Dưới tình huống đã bỏ rơi được Kim giáp thần tướng, Tăng Nhất Thành lại không có tiến vào Thiên Kiếm phong mà đứng đợi trên sơn đạo này.

Trong lúc đó, Lạc Bắc vừa tới tám bia đá dựng hai bên sơn đạo lên Thiên Kiếm phong, cũng thấy được ánh mắt hung ác của Tăng Nhất Thành đang nhìn mình.

Con người Lạc Bắc nhất thời co rụt lại.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

__Lovely__

16-12-2012, 09:40 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

74. Chương 73: Ất Mộc Thanh Lôi, Kiếm Thập

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

“ Tăng Nhất Thành, Lạc Bắc, các người muốn làm gì?”

Trên sườn núi, Huyền Vô Kỳ phát ra một tiếng rống to.

Hai người Tăng Nhất Thành và Lạc Bắc hầu như đồng thời nhảy lên, điên cuồng lao về phía đối phương.

Trong nháy mắt Lạc Bắc phát ra lực lượng dũng mãnh xông tới. Hắn phát lực nhảy lên khiến không chỉ đất đá dưới chân nát bấy mà ngay mà vết thương cũ đã khôi phục được một nửa cũng đồng loạt vỡ toang.

Lúc này Lạc Bắc làm cho người ta cảm giác như một con giao long hung mãnh, không một chút do dự lao về phía trước.

Tựa hồ như khoảng không có chút tối sầm lại.

“Lạc Bắc, người nghĩ ta còn cho người cơ hội sao?”

Ánh mắt Tăng Nhất Thành oán độc nhìn Lạc Bắc, một đạo lôi quang màu giống như trường tiên quất lên người hắn, đánh bay hắn xuống sơn đạo.

Lạc Bắc phát ra tiếng kêu đau đớn.

Đạo lôi quang đánh lên người khiến cho hắn cảm thấy như da thịt toàn thân rách toạc ra, trong lúc nhất thời phát ra tiếng kêu đau đớn. Nhưng sau đó hắn cắn chặt răng, chăm chăm nhìn Tăng Nhất Thành, hai tay hai chân đều dùng sức điên cuồng lao về phía đối phương.

Ánh mắt điên cuồng của Lạc Bắc khiến Tăng Nhất Thành trong nhất thời như bị kiềm hãm.

“Còn muốn tới gần ta. Tốt, ta xem người có khả năng chịu được bao nhiêu đạo kim quang huyền lôi.”

Lúc này gã và Lạc Bắc cách nhau khoảng cách hơn mười trượng, vừa lúc có thể phóng ra kim quang huyền lôi, mà với cự ly này Lạc Bắc không cách nào đỡ thương gã.

Trong khoảng cách này, gã không có gì phải e sợ.

Trong mắt Tăng Nhất Thành hiện lên sát khí cùng với sự băng lãnh oán độc.

Một tiếng động vang lên, từng đạo lôi quang màu vàng liên tiếp quất lên người Lạc Bắc khiến cho vừa nhảy lên được mấy trượng, hắn lại bị đánh cho bật trở lại.

Rất nhiều đệ tử trên sơn đạo đều há to miệng nhưng không phát ra thanh âm nào.

Lúc này những đệ tử còn chưa hiểu vì sao hai người lại có thể đánh nhau tới mức sinh tử như vậy, nhưng bọn họ đều nhìn ra được Lạc Bắc muốn cận chiến với Tăng Nhất Thành.

Tình hình hiện tại, chỉ có cận chiến mới có thể đánh bại được Tăng Nhất Thành.

Thế nhưng lúc này hai người cách xa nhau như vậy, Lạc Bắc có thể tiến tới được sao?

Toàn bộ sơn đạo bốc lên khí tức cực kỳ thảm khốc.

Mọi người đều thấy Lạc Bắc lần thứ hai bị lôi quang đánh tới xuống đất rồi lại nhảy lên, lao về phía Tăng Nhất Thành.

Giờ khắc này, trong lòng những đệ tử mới nhập môn đều in đậm thân ảnh bất khuất này.

“Lại tới hả!”

“Ta cứ đứng bất động ở chỗ này, người có thể đến được bên người ta?”

Tăng Nhất Thành đứng trên sơn đạo cũng đã hoàn toàn điên cuồng. Gã liên tục phóng ra kim quang huyền lôi đánh xuống người Lạc Bắc.

“Kim quang huyền lôi này cũng không phải là pháp quyết cao thâm gì. Tu vi hắn như vậy phát ra uy lực cũng không mạnh mẽ nhưng Lạc Bắc không hiểu pháp thuật, chỉ sợ là ngạnh kháng không được.”

“Lại bị hai đạo kim quang huyền lôi đánh trúng rồi, Lạc Bắc có khả năng không chịu đựng được.”

Trong đầu rất nhiều người trên Thiên Kinh Phong đồng thời xuất hiện ý niệm này.

Trên sơn đạo, toàn thân Lạc Bắc trên dưới đều đã đầy các vết thương nhìn mà thấy giết mình, hầu như không có một bộ phận nào hoàn hảo. Tuy rằng cự ly cách Tăng Nhất Thành chỉ có hai mươi trượng nhưng thân ảnh nhảy lên của Lạc Bắc đã càng ngày càng chậm. Không những thế phía sau hắn xa xa là Kim giáp thần tướng đang chậm rãi đuổi theo.

Lúc này Lạc Bắc gần như đã tiếp cận đến trạng thái đèn cạn dầu.

Chân nguyên Đại Đạo Trực Chỉ Thúy Hư Quyết trong cơ thể Lạc Bắc đã hao mất tám phần, mà chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh hầu như đã hao hết toàn bộ.

Nếu không phải Lạc Bắc đã tu đến cảnh giới tầng thứ tư của Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh, thân thể được rèn luyện bền bỉ, kiên cường, dẻo dai, hiện tại có lẽ hắn đã không chịu được nữa.

Thế nhưng lúc này hắn vẫn nhìn chằm chằm về phía Tầng Nhất Thành.

Cũng chính là ánh mắt này mới khiến Tầng Nhất Thành trở nên điên cuồng.

Bởi vì dưới tình huống này không ngờ gã lại nhận ra chính mình đã sợ hãi. Ánh mắt của Lạc Bắc khiến cho gã phải sợ hãi.

“Hắn sắp không đứng lên nổi rồi, sao ta phải sợ hắn. Không thể nào.”

Trong đầu Tầng Nhất Thành hiện tại chỉ có một ý niệm duy nhất, đó chính là đánh bại Lạc Bắc.

Một đạo kim quang huyền lôi lại đánh lên người Lạc Bắc. Thế nhưng khiến mọi người kinh sợ đến mức hô hấp như ngừng lại là bọn họ thấy trạng thái của Lạc Bắc càng thêm mãnh liệt, thoáng cái đã bật lên.

Trong nháy mắt này, hắn như một con giao long hung mãnh ngẩng đầu lên, dường như cả bầu trời và thái dương đều ngậm trong miệng.

“Đi tìm chết.”

Một đạo kim quang huyền lôi nổ tung trên người Lạc Bắc khiến hắn phun ra một ngụm máu huyết nhưng mọi người đều thấy một đạo lôi quang màu xanh nổ tung trong tay Lạc Bắc.

“Ất mộc thanh lôi phù.”

Trên Thiên Kinh phong, ngay cả Vũ Nhược Trần và Yến Kinh Tà cũng thốt lên kinh ngạc. Vừa mới thốt một tiếng thì lôi quang màu xanh trong tay Lạc Bắc đã đánh lên người Tầng Nhất Thành. Một tiếng nổ vang lên, đồng thời gã bị đánh bay ngược ra ngoài hơn mười trượng, cả người cháy đen nằm bất tỉnh trên mặt đất.

Cả Thiên Kinh phong đều ồ lên xôn xao.

Trên sơn đạo Thiên Kiếm phong, Lạc Bắc sau khi phóng ra một đạo Ất mộc thanh lôi phù cũng không dừng lại mà phóng qua thân người cháy đen của Tầng Nhất Thành, nhanh chóng lao về sơn môn của Thiên Kiếm phong.

Ất mộc thanh lôi phù này lúc đầu Thái Thúc lấy được trong tay Tông Chấn, uy lực không tầm thường. Nếu như thay bằng người có tu vi cao thâm có thể từ khoảng không hóa ra lôi quang công kích địch nhân ngoài trăm trượng. Thế nhưng cũng giống như Phi diễm phù, Lạc Bắc dùng chân nguyên kích phát ra chỉ có cự ly công kích trong vòng mười trượng.

Liều mạng, ta bị người đánh một chút, ta cũng đánh người một chút.

Ngay từ đầu tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh, nghĩ đến việc cùng người giao thủ không thể tiếp cận cũng không thể tránh né, Lạc Bắc đã tính đến việc sử dụng cách thức trực tiếp như vậy.

Một lần nữa đánh ngã Tầng Nhất Thành rốt cục đã làm cho Lạc Bắc hiểu ra uy lực mạnh mẽ của phù lục, có thể quyết định sinh tử. Thế nhưng tiếp cận được khoảng cách mười trượng với Tầng Nhất Thành, Lạc Bắc cũng đã phải trả một cái giá lớn.

Chỉ chạy về phía trước vài bước, chân nguyên của Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh và Đại Đạo Trực Chỉ Thúy Hư Quyết trong cơ thể hầu như đã tiêu hao hết toàn bộ. Mà phía sau hắn đã vang lên âm thanh sắt thép va chạm, hai Kim giáp thần tướng đã nhanh chóng đuổi kịp hắn.

“Đi mau.”

Nhưng lúc này Huyền Vô Kỳ bỗng nhiên lao ra rống to lên, cầm hai khối đá ném về phía hai Kim giáp thần tướng, dường như muốn thu hút hai Kim giáp thần tướng này về phía mình.

Lạc Bắc nhìn thoáng qua Huyền Vô Kỳ, tay hơi run lên, vứt đi một vật màu hồng, sau đó hần lão đảo nhằm hướng sơn môn của Thiên Kiếm phong chạy tới.

“ Lạc Bắc này...”

Trên Thiên Kinh phong, rất nhiều đệ tử Thục Sơn đều trừng mắt lên kinh ngạc. Bởi vì bọn họ thấy vật mà Lạc Bắc đã vứt bỏ chính là ngọc bài màu hồng mà khi lấy ra bóp nát có thể khiến Kim giáp thần tướng đình chỉ truy sát hần.

“ Dứt bỏ sinh tử.”

Lúc này trong lòng Lạc Bắc chỉ có một tâm niệm, đó chính là sơn môn Thiên Kiếm phong cách không xa kia, nhất định hần phải tiến vào được vào đó.

Vào lúc Lạc Bắc dứt bỏ đi tâm niệm sinh tử, trong thức hải của hần tuy rằng đã không thể phát ra dòng suối chân nguyên kim sắc nhưng lại giống như hấp thu được vật gì đó, càng thêm vững vàng.

Vô hình trung, từ lúc bắt đầu nhằm về phía Tầng Nhất Thành đến giờ, Lạc Bắc đã trải qua một lần vứt bỏ sinh tử. Chuyện đó như trải qua một lần rèn luyện khiến Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh của hần bước một bước lớn về phía trước.

Khác với những công pháp khác, tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh quan trọng nhất là bản tâm kiên định. Nếu như bản tâm không kiên định đến trình độ nhất định, lúc chuyển hóa chân nguyên sẽ bị tâm ma tấn công, có thể dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, bạo thể mà chết. Mà lúc này tâm chí Lạc Bắc đã rèn luyện tới rồi, chỉ có chân nguyên là chưa đủ nhưng tiến cảnh vững vàng, đột phá chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Lúc này Lạc Bắc không thể cảm giác được điểm ấy, ngay khi một pho tượng Kim giáp thần tướng vọt tới phía sau hần chém xuống một đao. Mắt thấy một đao này sẽ chém lên người thì hần đã kịp chạy qua sơn môn là một tấm bia đá thật lớn.

Trong nháy mắt, cảm giác giống như đi qua một tầng hơi nước. Mà cự nhận kim sắc của Kim giáp thần tướng phía sau hần đã chém tới cách hậu tâm hần ba tấc cũng thoáng cái dừng lại.

“ Lạc Bắc vào Thiên Kiếm phong rồi.”

Trong lúc nhất thời, mọi người trên Thiên Kinh phong đều thẫn thờ như vậy.

“ Bên ngoài thấy Thiên Kiếm phong màu trắng, chỉ toàn là ảo giác do pháp trận tạo thành.”

Lạc Bắc nhảy vào Thiên Kiếm phong, thấy cảnh tượng trước mắt khác hẳn bên ngoài.

“ Lạc Bắc.”

Thoáng cái hần nghe thấy thanh âm vui mừng của Lận Hàng và Thái Thúc đang đứng ở không xa trước mắt. Mà phía sau hai người chính là ngọn núi màu trắng giống như thấy ở bên ngoài.

Phía sau hai người là một con đường thật lớn thông tới một sơn cốc màu xanh đậm.

Trong sơn cốc thật lớn và trống trải có một ngọn núi đứng cô lập. Trên ngọn núi tản ra một loại khí tức ngạo thiên, duy ngã độc tôn...kiếm khí lạnh thấu xương khiến cho kẻ khác hít thở không thông.

“ Đó là đâu?” lực chú ý của Lạc Bắc liền bị ngọn núi đó thu hút.

“ Đó là kiếm tháp.” Một người có chòm râu tóc dài, dáng vẻ tiêu tụy, trên người mặc đạo bào màu xanh dường như đã bị phong hóa, nhìn qua có chút lồi thối. Lão giả đứng thẳng trên sườn núi, dường như tách biệt ra khỏi không gian, nhìn Lạc Bắc rồi chậm rãi trả lời.

“ Đây là kiếm tháp?”

Trên Thiên Kiếm phong từng cơn gió chậm chậm thổi tới nhưng tâm thần Lạc Bắc lúc này rung mạnh, không nói thành lời.

Trong gió mơ hồ truyền tới thanh âm ông ông, Lạc Bắc thấy tòa núi cao trăm trượng toàn bộ lại do phi kiếm tụ thành.

Tích kiếm thành sơn!

Nguyên lai kiếm tháp mà đệ tử Thục Sơn biết được lại là một ngọn núi cao trăm trượng đều do phi kiếm tụ thành.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

__Lovely__

16-12-2012, 09:40 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

75. Chương 74: Một Bước Tới Hậu

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Ngàn vạn phi kiếm chi chít, rậm rạp tụ thành một ngọn cô phong cao trăm trượng.

Mỗi khi gió núi thổi qua những phi kiếm này phát ra thanh âm ô ô, va chạm nhau đều phát ra thanh âm .

Sơn cốc rộng lớn liếc mắt nhìn không thấy điểm cuối nhưng toàn bộ sơn cốc lại không có vật gì, có vẻ rất trống trải.

“ Ba người các người, đều theo cơ duyên, tự chọn lấy một thanh kiếm cho mình đi.”

Nghe được lão nhân nói, Lạc Bắc và Thái Thúc, Lạn Hàng đều tập trung, gật đầu.

Lạc Bắc thấy trên tòa cô phong trăm trượng đã có một vài bóng người, hiển nhiên là trong lúc Thái Thúc và Lạn Hàng chờ đợi thì một số đệ tử tiến vào trước đã bắt đầu chọn phi kiếm.

“ Chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ là còn có pháp trận.”

Thái Thúc vừa bước về phía trước một bước liền cảm giác thấy trước mắt biến đổi, sơn cốc và toàn bộ sơn phong cao trăm trượng đều không có biến mất nhưng bên người lại không có Lạc Bắc và Lạn Hàng.

Mà cùng lúc đó một làn khí thể cực mạnh cũng trùn lên trên thân thể nàng.

“ Đây là kiếm khí.”

Lập tức một khí thể sắc bén như phong hàn thoáng cái đã tràn tới.

Ngàn vạn phi kiếm tạo thành ngọn sơn phong đều tản mát ra kiếm khí ngưng tụ như thành thực thể.

Loại khí thể này khiến mỗi người khi tiến về phía trước phải tổn hao không ít khí lực.

“ Lạc Bắc thụ thương nặng như vậy, làm sao hắn có thể chịu đựng được.”

Nhìn ngọn núi cao trăm trượng, trong đầu Thái Thúc không khỏi lo lắng.

“ Đây là cơ duyên.”

Thoáng cái Thái Thúc đã nhận ra ý tứ này của lão nhân kia. Kiếm tháp còn có một khảo nghiệm cuối cùng chính là trải qua khí thể tập kích của kiếm khí ngưng kết.

“ Hắn là tách ra để chúng ta không thể nhìn thấy nhau trong pháp trận.”

Cùng lúc đó, Lạc Bắc cũng bước vào bên trong sơn cốc, hắn cũng cảm giác được một khí thể rất mạnh phát ra do kiếm khí ngưng kết.

Những cái này là kiếm thai không có chủ nhân, chỉ là toát ra một chút kiếm khí rồi ngưng kết mà thành.

Nếu hần có một thanh phi kiếm và có thể điều khiển được thì căn bản không cần phải sợ đạo pháp đơn độc kia của Tăng Nhất Thành.

“Nếu là ngàn vạn người đồng thời thi triển phi kiếm đối địch thì sẽ có khí thế, uy lực như thế nào?”

Trong lúc nhất thời, trong đầu Lạc Bắc có suy nghĩ đó.

Đi về phía trước, loại áp lực vô hình này càng lúc càng lớn, đến cự ly cách kiếm tháp khoảng mười bộ, hần không nhịn được mà kêu lên đau đớn, một cái vết thương phía sau lưng đã nứt toác ra, máu văng tung tóe.

”roạt”, Lạc Bắc đã xé một ít y phục trên người mình, bó lên vết thương.

Vốn hần không muốn băng bó nhưng lại lập tức phát hiện, dưới tình huống chân nguyên của Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh đã tiêu hao hầu như không còn, năng lực chữa trị hết sức thông thả. Vết thương nứt toác ra sẽ không thể nhanh chóng khép lại.

Hiện tại máu chảy nhiều như vậy, sức lực của hần cũng đang dần giảm xuống.

Thế nhưng tiến thêm mười bộ về phía trước, ngực hần lại có một vết thương văng tung tóe ra.

Cửa sơn cốc, lão nhân mặc áo xanh chấp tay mà đứng, khuôn mặt bất động mà nhìn khoảng không mấy trượng phía trước, dường như không nhìn thấy Lạc Bắc, Thái Thúc và Lạn Hàng.

Lúc này, Lạc Bắc dường như đã thành một huyết nhân.

Thế nhưng hần thấy tên thiếu niên đứng nơi đó, trên mặt tuy có một chút đau đớn vậy mà vẫn không lùi bước, vẫn từng bước, từng bước tiến tới.

Đều là cơ duyên...

Trên ngọn núi cao trăm trượng cắm ngàn vạn thanh phi kiếm đủ các loại.

Màu sắc của các thanh phi kiếm khác nhau, hình thức cũng muôn hình vạn trạng. Một số phi kiếm rất cao, rộng, cũng có vẻ rất nặng nhưng cũng có một số phi kiếm chỉ rộng một ngón tay, bề dài khoảng hai xích. Một số thanh thì có hình dạng như cá, uốn lượn như rắn, một số thanh thậm chí có lỗ thủng, lại có vết nứt vỡ. Có phi kiếm nhìn như bông tuyết trong suốt, có phi kiếm ánh lên hàn quang lóng lánh nhìn qua sắc bén không gì sánh được. Có phi kiếm trên chuôi kiếm trống không nhưng trên thân kiếm lại khảm các loại bảo thạch màu sắc rực rỡ, nhìn đẹp đẽ quý phái dị thường, lại có phi kiếm nhìn qua rất đơn giản, không có trang sức gì.

Có phi kiếm tản ánh sáng ra bốn phía, dường như mới rên ra ngày hôm qua. Có phi kiếm màu sắc lờ mờ, loang lổ như đã trải qua năm tháng tang thương.

Ai cũng không biết thanh kiếm nào uy lực mạnh mẽ, là thần binh tuyệt thế, hay phi kiếm nào bình thường, uy lực không lớn.

Người chọn lấy một thanh, nó chính là phi kiếm thuộc về người.

“ Là Thái Thúc.”

Thái Thúc vừa xuất hiện dưới ngọn núi do phi kiếm tụ thành thì thấy Tông Chấn đã leo lên cao được khoảng bảy mươi trượng.

Một thanh phi kiếm thượng phẩm và một thanh phi kiếm bình thường lúc thi triển sẽ có uy lực cách biệt như trời với đất.

Tông Chấn từ khi đứng dưới ngọn núi bị chấn động, đến bây giờ đã leo lên trên ngọn núi được khoảng thời gian bốn tuần hương.

Thời gian bốn tuần hương, Tông Chấn còn chưa đặt quyết tâm chọn một thanh phi kiếm nào.

Phi kiếm thật sự quá nhiều, bất cứ một đệ tử nào tới dưới ngọn núi phỏng chừng cũng rất khó lựa chọn. Huồng hồ trong lòng Tông Chấn còn trầm nghĩ, Thục Sơn đã trải qua bao nhiêu năm, đệ tử đã tới kiếm tháp chọn kiếm không biết bao nhiêu mà kể. Những đệ tử này không chừng có người ánh mắt không tầm thường. Như vậy ở phía dưới cho dù có phi kiếm lợi hại thì cũng có thể đã bị người ta phát hiện mà lấy đi.

Nói như vậy, càng lên cao càng có khả năng tìm được phi kiếm phẩm chất tốt.

“ Hả? Lạn Hàng cũng vào được?”

Trong tầm mắt vừa xuất hiện thân ảnh của Thái Thúc, Tông Chấn cũng nhìn thấy Lạn Hàng xuất hiện trong tầm nhìn. Cùng lúc đó hắn cảm giác được một làn khí tức băng lãnh dị thường.

Nhìn theo hướng khí tức phát ra, Tông Chấn liền phát hiện ngay trên đỉnh đầu hắn khoảng một trượng có một thanh phi kiếm màu đen như huyền thiết và một thanh phi kiếm màu xanh bạc. Ngoài ra ở chính giữa là một thanh phi kiếm màu lam trong suốt như bông tuyết, trên thân phi kiếm tản mát ra hàn khí nhàn nhạt. “ Chẳng lẽ là Thiên minh hàn ngưng kiếm?”

Thoáng cái Tông Chấn đã nghĩ đến thanh phi kiếm của vị tiền bối Lãnh chân nhân trong truyền thuyết của Thục Sơn, chính là Thiên minh hàn ngưng kiếm.

“ Cho dù không phải Thiên minh hàn ngưng kiếm thì cũng không phải là một thanh kiếm bình thường.”

Bởi vì một khi rút kiếm ra thì không thể thay đổi nên Tông Chấn có chút do dự. Nhưng cuối cùng y cũng bị khí tức không bình thường trên thân kiếm hấp dẫn liền rút thanh phi kiếm này ra. Vừa nắm chặt chuôi kiếm trong tay, trong lòng Tông Chấn mừng rỡ như điên.

Bởi vì vừa nắm chặt chuôi kiếm, Tông Chấn lại có một loại ảo giác, thanh kiếm này dường như hóa thành một con băng long xông thẳng lên trời.

Kiếm có linh tinh, kiếm khí khiêu thiên, đây là một trong những tính chất đặc biệt của phi kiếm thượng giai.

“ Bọn họ vị tất đã tìm được phi kiếm tốt hơn so với ta.”

Tông Chấn không nhận được mà có chút đắc ý nhìn xuống.

“ Lạc Bắc, hắn cũng có thể đi vào sao?”

Nhưng vào lúc này, trong tầm mắt hắn lại xuất hiện thân ảnh Lạc Bắc. Không tận mắt thấy trận đại chiến của Lạc Bắc và Tăng Nhất Thành, nên y cũng không biết được thực lực chân chính của Lạc Bắc. Vì vậy mà nhất thời trong đầu y mới có suy nghĩ đó.

“ Lạc Bắc.”

Vừa đến dưới chân kiếm tháp, Lạc Bắc đã nghe được tiếng kinh hô của Thái Thúc và Lạn Hàng.

“ Rất cực tới rồi.”

Lúc này những vết thương trên người Lạc Bắc đã đều nứt vỡ, chảy ra từng giọt máu huyết.

Dưới tình huống khí lực của hắn đã tiếp cận tới cực hạn mới đi được đến chân kiếm tháp.

Rất cực hắn cũng đã tới trước kiếm tháp, tìm kiếm một thanh phi kiếm thuộc về chính mình.

Thế nhưng khí lực của hắn hầu như đã hao tận. Vừa thấy Thái Thúc và Lạn Hàng tinh thần của hắn liền buông lỏng, vừa há miệng ra mỉm cười thì phun ra một ngụm tiên huyết, thoáng cái liền ngã xuống nền đất ẩm ướt dưới chân kiếm tháp.

“ Thiên tài ngày trước, ngày cả tới chân kiếm tháp cũng không được.”

Thấy Lạc Bắc té ngã xuống đất, lại nghĩ đến những đau khổ mà hắn phải chịu trong tay Thái Thúc, cảm giác nắm được phi kiếm trong tay tràn đầy lực lượng, trong lòng Tông Chấn không nhận được mà tràn ngập khoái ý, ngửa đầu phát ra tiếng cười nhạo.

“ Người nói cái gì!” Nếu là bình thường nghe được người khác cười nhạo Lạc Bắc, Thái Thúc còn không tính toán gì. Nhưng lúc này nghe được tiếng cười nhạo của Tông Chấn, Thái Thúc tức giận quát lên một tiếng, trong mắt nhất thời hiện lên sát khí lạnh thấu xương.

“ Ta nói ngay cả chân kiếm tháp hần còn không đến được, những lời này là sai sao?” Gặp lại cừu nhân, Tông Chấn cũng không né tránh chút nào, cười lạnh nói: “ Thế nào? Cầm địa kiếm tháp, lẽ nào người còn muốn động thủ cùng ta? Cho dù muốn động thủ, người cũng phải tìm một thanh phi kiếm chứ?”

Toàn thân Thái Thúc không gió mà lay động, cả người tản ra ánh sáng màu xanh.

Nếu là có người cười nhạo nàng, còn không tính.

Thế nhưng lúc này nàng không cho phép bất luận kẻ nào được cười nhạo Lạc Bắc.

Cho dù đây là cầm địa, động thủ mà bị trách phạt nghiêm khắc, cũng không hối tiếc.

Trong nhất thời, trên người Thái Thúc phát ra khí tức dập dờn như có như không.

Cũng vào lúc này bỗng nhiên lóe lên bóng dáng một thanh phi kiếm màu xanh bạc từ kiếm tháp tự động bắn ra, hướng thẳng về tay Thái Thúc.

Phi kiếm tự động nhận chủ?

Tông Chấn và Thái Thúc đều ngẩn ra, chưa kịp phản ứng thì đã thấy Lạc Hàng lao lên, nhổ xuống một thanh trường kiếm màu hồng trên kiếm tháp rồi từ phía xa xa chỉ vào người y.

Trong nhất thời, Lạc Hàng có tu vi thấp kém cũng phát ra vẻ uy nghiêm bất khả xâm phạm cùng với sát khí lạnh thấu xương.

Đúng vào lúc này, Tông Chấn cũng thấy Lạc Bắc từ trên nền đất khó nhọc đứng lên.

Rốt cục cũng tới kiếm tháp rồi, cũng không còn khí lực mà leo lên kiếm tháp nữa.

Thậm chí ngay cả chạm vào kiếm tháp cũng không được.

Lúc này khí lực của Lạc Bắc đã hoàn toàn mất hết, tất cả đều dựa vào một thứ ý chí kinh người mới chống đỡ được tới đây.

Thế nhưng thời điểm hần cố gắng đứng lên cũng phát hiện ra tựa hồ ngay cả bước lên phía trước một bước cũng không được.

Không...Ta không cam lòng.

Trong nhất thời trên thân thể Lạc Bắc tràn ngập khí thể cứng cỏi, bất khuất.

“Ta phải nắm trong tay vận mệnh của chính mình.”

Trong đầu Lạc Bắc xuất hiện ý niệm kiên định này. Sau đó hần bắt chắp mà bước về phía trước một bước, điều này đã vượt ra khỏi cực hạn của hần.

Một bước này, cả người Lạc Bắc nghiêng về phía trước, lại ngã sấp xuống dưới, nhưng nó cũng làm cho hai tay của Lạc Bắc chạm tới được một thanh phi kiếm dưới đáy kiếm tháp.

Một giọt máu từ trên tay của Lạc Bắc chảy xuống.

Một giọt máu này theo sức gió từ trên thổi xuống rồi rơi xuống nền đất lầy lội, chạm vào một thanh phi kiếm màu đen.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

__Lovely__

16-12-2012, 09:41 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

76. Chương 75: Tam Thiên Phù Đồ

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

“ Thiên Minh Hàn Ngưng.”

“ Tân Thiên Trạm Lô.”

“ Xích Tô.”

Trong sơn cốc rộng lớn trống trải chỉ có ngọn núi cô độc nguy nga cao trăm trượng. Lão nhân đứng bên ngoài sơn cốc lẳng lặng nhìn phi kiếm trong tay Tông Chấn, Thái Thực và Lận Hàng. Lão nhân đứng đó như tách biệt khỏi không gian xung quanh, toát ra một nỗi cô đơn tịch mịch không nói nên lời.

Từ khi lão giống như những người này, lần đầu tiên tiến nhập vào kiếm tháp, tựa hồ số phận cô đơn, tịch mịch của lão đã được định sẵn.

Phi kiếm mà lão lấy được từ kiếm tháp tên là “ Vô Song”.

Đây là một thanh phi kiếm chí cường chí ngạo.

Mà chính lão cũng là một người chí cường chí ngạo.

Lão nhớ rõ, từ lúc mười hai tuổi tiến nhập Thực Sơn, đến mười ba tuổi đã tu luyện Đại Đạo Trực Chỉ Thụ Hư Quyết đến cảnh giới tầng thứ tư.

Năm hai mươi tuổi, lão tu thành cảnh giới dẫn kiếm nhập thể, là người có tốc độ nhanh nhất trong vòng trăm năm qua của Thực Sơn.

Bốn mươi tuổi, lão đã đạt đến cảnh giới tu thành bản mạng kiếm nguyên, lại sáng chế ra một môn kiếm quyết của riêng mình, kiếm của lão “ Vô Song” trên đời khó gặp được địch thủ.

Nhưng ngày mà trong lúc lão hăng hái, ngạo thị thiên địa nhất lại là ngày mà lão gặp được địch thủ cực mạnh trong đời, Trác Vô Tướng.

Chưởng giáo đời trước của Nga Mi, Trác Vô Tướng.

Mà lúc gặp lão, Trác Vô Tướng cũng chưa đến bốn mươi tuổi, chưa nhậm chức chưởng giáo Nga Mi.

Tu vi Trác Vô Tướng cao hơn lão, kiếm quyết lại càng huyền ảo hơn, khiến cho cuối cùng lão cũng được nhấm nháp tư vị bại trận. Vì thế, lão bế quan trên Thiên Kiếm phong, nhất tâm tiềm tu mong có thể vượt qua Trác Vô Tướng. Thế nhưng đến khi lão ngộ được một kiếm quyết mới, xuất quan đi tìm Trác Vô Tướng thì phát hiện Trác Vô Tướng đã chết trong trận chiến Kim Đỉnh.

Lão ở đây, nhưng đối thủ không còn nữa.

Lão xuất quan, nhưng không ngờ lại không bao giờ có cơ hội chuyển bại thành thắng.

Mà khi Trác Vô Tướng chết trong tay Kim Đỉnh, lão từ vết kiếm của Trác Vô Tướng mà cảm giác được một tia thương cảm thiên hạ sinh linh, lòng mang kiếm ý của thiên hạ.

Một tia kiếm ý lưu lại này khiến hắn phát hiện ra, cho dù Trác Vô Tướng không chết, trong lòng lão chỉ cầu kiếm ý của bản thân, chỉ cầu uy lực của kiếm quyết thì mãi mãi không phải là đối thủ của Trác Vô Tướng.

Vì vậy lão phong kiếm quy ẩn, phong bế chính mình trong Thiên Kiếm phong, trấn thủ kiếm tháp.

Lão già rách rưới, trên người mặc áo xanh tựa hồ đã có chút phong hóa này chính là kỳ tài ngút trời của Thực Sơn năm đó, Độc Cô Ngạo Tuyết.

Bối phận của lão cao nhất ở Thực Sơn, đã trấn thủ tại Thiên Kiếm phong bốn trăm năm, cho dù Vũ Nhược Trần nhìn thấy hắn cũng phải xưng một tiếng sư thúc tổ, Độc Cô Ngạo Tuyết.

Là một người cao ngạo từng trải, ánh mắt và tu vi của lão rất cao. Chỉ liếc mắt một cái là nhìn ra Tông Chấn tìm được Thiên Minh Hàn Ngưng. Còn Lận Hàng chỉ vì Tông Chấn cười nhạo Lạc Bắc mà tiện tay

chọn một thanh kiếm kia là Xích Tô đều là phi kiếm thượng giai. Mà Tân Thiên Trạm Lô trong tay Thái Thúc kia là một kiếm có khí phách kiên nghị, thần binh tỏa ra khí lạnh thấu xương, có năng lực tự động nhận chủ trăm năm khó gặp.

Xuất hiện liên tục ba thanh phi kiếm thượng giai, trong mấy trăm năm số mệnh thiên hạ chuyển hóa này có thể nói là may mắn của Thục Sơn.

Nhưng lúc này, lão nhân mặc áo xanh dáng vẻ cô tịch này cũng không nén được tiếng thở dài.

Trên người Lạc Bắc tràn đầy sự bất chấp sinh tử, cũng có khí tức kiên định muốn nắm số mệnh của mình trong tay đã khiến cho lão cảm động.

Lão thấy một bước cuối cùng đã ra khỏi cực hạn kia, nhưng rốt cục không chống đỡ được mà ngã xuống, tay của Lạc Bắc rơi xuống chuôi một thanh phi kiếm màu đen.

Đó là một thanh phi kiếm có phong cách cổ xưa, dài ba thước, tuyến một màu đen. Cho dù với nhãn lực của lão cũng không nhìn ra thanh phi kiếm này có gì đặc biệt.

Chuôi kiếm này là do Lạc Bắc chọn lúc tối hậu, nhìn thế nào cũng chỉ là một thanh phi kiếm bình thường.

Đây là cơ duyên?

“Lẽ nào số mệnh muốn hắt tiếp tục ma luyện chính mình?”

Nhìn chuôi kiếm màu đen trong tay Lạc Bắc, trong đầu Độc Cô Ngạo Tuyết nghĩ như vậy.

“Hả?”

Nhưng vào lúc này, lão bỗng cảm nhận được một khí tức dị thường.

Chuôi kiếm này nhận một giọt máu của Lạc Bắc, hiện tại Lạc Bắc không chống đỡ nổi mà ngã xuống. Trong tay hắn vẫn cầm thanh phi kiếm màu đen kia nhưng hiện giờ nó lại tỏa ra ánh sáng như có như không, khiến người khác giật mình.

“Chuyện gì xảy ra?”

Mà lúc này, không chỉ phi kiếm trong tay Tông Chấn, Thái Thúc và Lạn Hàng hơi rung động mà ngay cả tòa sơn phong trăm trượng được tạo thành từ hàng ngàn hàng vạn thanh phi kiếm cũng rung động, tiếng va chạm đinh đinh đang đang vang lên không ngừng.

“Thần binh xuất thế, vạn kiếm rung động.”

“Rõ ràng là thanh kiếm nhìn qua không có gì đặc biệt, lại có thể phát ra khí tức khiến cho vạn kiếm thần phục. Đây là kiếm gì mà ngay cả ta cũng không nhận thức được?”

Đứng ở cửa cốc, trên mặt Độc Cô Ngạo Tuyết đầu tiên là hiện lên vẻ khiếp sợ, kinh ngạc nhưng lập tức lại nở một nụ cười hiểm thấy.

“Thế nào?”

Thiên Hạo phong, trong phòng Lạc Bắc, Vũ Nhược Trần đang xem kinh mạch cho Lạc Bắc, ngay cửa là Yến Kinh Tà đang đứng.

Trong gian phòng nhỏ của Lạc Bắc còn có hai người có thân phận và tu vi cao tuyệt ở Thục Sơn, chính là Tông Nhạc và Băng Trúc Quân.

Bốn người này, trong nháy mắt lúc Lạc Bắc chọn được phi kiếm cũng cảm giác được thần binh xuất thế, khí tức khiến cho vạn kiếm rung động.

Cho nên khi Thái Thúc và Lạn Hàng đưa Lạc Bắc từ trong Thiên Kiếm phong đi ra đã lập tức được đưa tới nơi này.

Lúc này tuy rằng Lạc Bắc còn chưa tỉnh nhưng trên người đã được băng bó toàn thân bằng băng màu trắng, còn mơ hồ tỏa ra được hương, hiển nhiên là đã được trị liệu tỉ mỉ.

Yến Kinh Tà trong số sư trưởng của Thục Sơn là người nổi tiếng nghiêm khắc nhất, là người cao ngạo, thể nhưng lúc này nghe Vũ Nhược Trần nói, trên mặt hắn cũng chỉ biết cười khổ.

“Không có dị dạng gì, hắn là thể trạng của hắn đúng như lời Phong sư thúc nói, thiên phú dị bẩm, sức sống cực mạnh.”

Nhiều năm tu đạo lịch lãm như vậy, Yến Kinh Tà đã gặp qua rất nhiều người nhưng hiện tại cũng không biết nói gì. Lúc này y lại có cảm giác kiến thức của mình thật thiếu cạn.

Trên Thiên Kinh phong, tận mắt thấy sức bật và tốc độ của Lạc Bắc, Yến Kinh Tà đã nghĩ đến Lạc Bắc hẳn là tu luyện pháp quyết khác, bằng không chỉ với tu vi Đại Đạo Trực Chỉ Thụ Hư Quyết tầng thứ hai, hẳn tuyệt đối không thể nào có lực lượng và tốc độ như vậy. Thế nhưng dùng chân nguyên kiểm tra, y cũng không phát giác ra được sự tồn tại của chân nguyên khác, mà thật sự là sinh cơ của Lạc Bắc lại rất mạnh mẽ.

Hắn bị thương nặng như vậy, lại chỉ có vài ngày sau đã khỏi hẳn.

Một người có gân cốt kiên cường dẻo dai như vậy, sinh cơ mạnh mẽ như vậy, Yến Kinh Tà chưa từng thấy qua.

Mà hiện tại thanh phi kiếm màu đen trong tay Lạc Bắc này y cũng không thể nhìn thấu được hư thực.

Thanh kiếm này hình thức phong cách cổ xưa, không có một chút hoa văn nào, nhìn qua cũng không khác gì phi kiếm do huyền thiết màu đen chú tạo thành. Ánh mắt Yến Kinh Tà, Vũ Nhược Trần và Tông Nhạc ba người đều tập trung nhìn Băng Trúc Quân.

Không phải chỉ mình Yến Kinh Tà không nhìn ra được mà cả Vũ Nhược Trần và Tông Nhạc cũng không nhìn ra được thanh phi kiếm màu đen này có điểm nào phi phàm.

“Rốt cuộc đây là kiếm gì?”

Mấy ngày nay thủ tọa của Thiên Chú phong, tông sư luyện chế phi kiếm Băng Trúc Quân cũng không nhìn được luôn nhìn chăm chăm vào thanh phi kiếm trong tay Lạc Bắc.

Đây rõ ràng không phải là thanh phi kiếm mà Thiên Chú phong luyện chế ra trong vòng hai trăm năm gần đây.

Quan sát thanh phi kiếm một lúc, Băng Trúc Quân đưa tay nắm lấy nó.

“Kiếm không nhẹ nhàng, hẳn là lấy một chút kim anh để chú tạo.”

Vừa mới cầm thanh kiếm, tay Băng Trúc Quân tức khắc liền trầm xuống. Thanh phi kiếm màu đen này tuy chỉ dài có ba thước nhưng tựa hồ phải nặng hơn trăm cân.

“Trước kia người dùng thanh kiếm này tu luyện kiếm ý nhất định không phải nhẹ nhàng mau lẹ mà là phách liệt ngang dọc.”

Đặt thanh phi kiếm màu đen ở trước mắt mình chăm chú quan sát một lượt nhưng Băng Trúc Quân cũng chỉ lắc đầu.

Chuôi thanh phi kiếm này lại không có một chút hoa văn nào, một ấn ký nho nhỏ cũng không có. Loại phi kiếm này nhìn qua cũng không khác gì kiếm thai chưa được luyện chế hoàn thành của Thiên Chú phong.

“Chất liệu của nó là gì?”

Băng Trúc Quân vô ý thức mà lấy tay làm chỉ, điểm vào thân kiếm.

Với cảnh giới của hắn, chỉ cần một chút thanh âm là có thể nghe ra chất liệu luyện chế phi kiếm.

“Đây là...?”

Vừa mới điểm vào, sắc mặt Băng Trúc Quân tức thì thay đổi, bởi vì khi ngón tay điểm tới, thanh phi kiếm lại không phát ra một chút thanh âm nào.

Hít sâu một hơi, y lại dùng lực mạnh hơn điểm vào thân kiếm.

Vẫn như trước, không phát ra một chút thanh âm nào.

Sắc mặt của Vũ Nhược Trần, Yến Kinh Tà và Tông Chấn cũng nhất thời biến đổi.

Thanh phi kiếm này rõ ràng có chất liệu là kim thiết nhưng đánh trúng lại không phát ra tiếng động gì. Ba người đều biết trong Thục Sơn chỉ có một thanh phi kiếm sở hữu đặc tính như vậy.

Chỉ dùng huyền thiết tinh kim luyện chế, nhưng dùng nhược thủy rèn luyện chính là Tam Thiên Phù Đồ.

Mà hiện tại, cho dù thần binh tuyệt thế Tử Dĩnh, Thanh Tác đã biến mất khỏi Nga Mi từ lâu mà xuất hiện trước mặt, ba người cũng sẽ không thất sắc như vậy.

Tam Thiên Phù Đồ, nếu nói về bản thân uy lực phi kiếm mà nói, Tử Dĩnh, Thanh Tác căn bản là không thể so sánh được.

Thế nhưng Tam Thiên Phù Đồ là phi kiếm quan trọng nhất của Thục Sơn. bởi nó liên quan tới đệ nhất nhân ngày trước, người đã tu thành Toái Hư Vạn Kiếm Quyết, có thể xuất ra vạn đạo bản mạng kiếm nguyên, Lâm Phong Ngô.

Bảy trăm năm trước, từ sau khi đạo lữ của hắn là Ngân Trang chết thì không còn một ai rõ tung tích của người. Có người nói y phá toái hư không mà đi, lại có người nói do tâm của y đã chết mà tan biến, rời khỏi trần thế.

Một thanh phi kiếm này, sự kỳ dị của nó không giống với Tử Dĩnh, Thanh Tác là thần binh có một không hai, nhưng nó có khí tức vạn kiếm thần phục, chính là phi kiếm Tam Thiên Phù Đồ của Lâm Phong Ngô ngày đó.

Phi kiếm của Thục Sơn, chỉ có thể do môn nhân Thục Sơn đưa về kiếm tháp, hoặc cũng có thể dưới tình huống chết đi thì phi kiếm mới tự động quay về kiếm tháp.

Hiện tại Tam Thiên Phù Đồ của Lâm Phong Ngô đã được Lạc Bắc lấy ra, trong lòng mấy người Vũ Nhược Trần đều biết hơn phân nửa là Lâm Phong Ngô do tâm đã chết mà rời xa trần thế rồi.

Trước đây mỗi lần nói về cổ sự, bốn người đều nghĩ thân là đệ tử Thục Sơn lại để kiếm quyết thất truyền, là Lâm Phong Ngô đã sai.

Nhưng hiện tại Tam Thiên Phù Đồ ở ngay trước mắt.

Lúc đầu chính Lâm Phong Ngô cũng đã quay về Thục Sơn, đem chính thanh phi kiếm này lưu lại trong kiếm tháp.

“Lẽ nào người đem Toái Hư Vạn Kiếm Quyết dấu trong thanh phi kiếm này.”

Vũ Nhược Trần nắm lấy Tam Thiên Phù Đồ, chân nguyên liên tục thôi động nhưng cũng không xuất hiện tình huống gì, cũng chỉ có thể thở dài thất vọng.

Tam Thiên Phù Đồ vẫn đứng im không nhúc nhích, giống như kiếm thai của một thanh phi kiếm bình thường, không có nửa điểm sai biệt.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

__Lovely__

16-12-2012, 09:41 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

77. Chương 76: Kiếm Hữu Thiên Địa

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

” Thì ra Bản Mệnh Kiếm Nguyên mà sư phụ nói cũng thật là khó luyện.”

Trong Đạo Tâm điện trên đỉnh Thiên Ngu, Lạc Bắc chậm rãi đặt quyển kinh bằng lụa màu vàng xuống.

Lạc Bắc đã luyện Vọng Niệm Thiên trường sinh kinh đến cảnh giới thứ tư, sức sống dồi dào, lại thêm lúc trị liệu đã dùng loại linh dược cao cấp nhất thế gian, vì thế mới qua ba ngày y đã hoàn toàn bình phục.

Lần thí luyện này khắc khổ hơn những lần trước rất nhiều, chỉ có một phần ba số đệ tử vào được kiếm tháp. Còn trong số các đệ tử của Qua Ly, chỉ có bốn người Lạn Bắc, Thái Thúc, Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ tiến vào được bên trong tháp.

Chiếu theo luật lệ, nếu vào được kiếm tháp, lấy được kiếm thai thì sẽ trở thành đệ tử chính thức của Thục Sơn, có thể truyền thụ Thục Sơn kiếm quyết.

Trong quyển kinh bằng lụa trước mặt Lạc Bắc bây giờ có ghi lại một số đạo lý của pháp quyết Phi Kiếm .

Đến khi giở xem một lượt quyển kinh có ghi chi tiết pháp quyết Phi Kiếm này Lạc Bắc mới hiểu rằng, đối với việc luyện đến cảnh giới bản mệnh kiếm nguyên, lấy được kiếm thai cũng chỉ như bước đầu tiên khi bước lên ngọn núi cao vạn trượng mà thôi.

pháp quyết Phi Kiếm của Thục Sơn cao thâm vô cùng đều là nhờ tu luyện Bản Mệnh Kiếm Nguyên. Bản Mệnh Kiếm Nguyên này có thể khiến phi kiếm và chân nguyên toàn thân đạt đến cảnh giới chí cao, hòa vào làm một rồi bộc phá ra một lực sát thương kinh người. Nhưng thông thường muốn luyện thành Bản Mệnh Kiếm Nguyên thì trước tiên phải vượt qua được năm tầng cảnh giới là nô kiếm, ngự kiếm, kiếm canh, dẫn kiếm nhập thể và dung luyện kiếm nguyên.

Lạc Bắc vừa xem quyển kinh, trong đầu vừa lần lượt phân tích tường tận năm tầng cảnh giới này.

Nô kiếm chính là để chỉ việc dùng chân nguyên khống chế kiếm, giai đoạn nông cạn nhất là dùng chân nguyên điều khiển kiếm từ xa, trong vòng mấy chục trượng có thể đâm được đối phương, còn đến cảnh giới cao thâm thì sẽ như có một bàn tay vô hình giữ lấy phi kiếm, trong vòng trăm trượng có thể tùy ý đâm trúng địch nhân. Như Thái Thúc đã luyện đến tầng thứ tư của Đại Đạo Trục Chỉ Thụy Hư Quyết, sau khi bắt đầu học kiếm quyết có thể dựa vào kiếm quyết, dùng chân nguyên của bản thân để khống chế kiếm. Thủ pháp dùng chân nguyên khống chế kiếm này sử dụng trong cự li dài, lại thêm bản thân phi kiếm vừa nhanh vừa bén, uy lực không hề tầm thường. Người tu kiếm đạt được đến cảnh giới này thì đã là kiếm tiên trong mắt người thường rồi. Có điều cảnh giới nô kiếm này hoàn toàn là dựa vào chân nguyên của bản thân để khống chế kiếm, một khi chân nguyên tản ra, hoặc bị pháp bảo của người khác phá hủy, chân nguyên tản ra mất thì lập tức sẽ không khống chế được phi kiếm, đừng nói đến việc không có cách nào đối địch mà đến cả phi kiếm cũng lập tức biến mất.

Ngự kiếm lại khác, sau khi luyện xong cảnh giới nô kiếm thì có thể bắt đầu dựa vào kiếm quyết, dùng chân nguyên của bản thân để bồi dưỡng phi kiếm, tích tụ chân nguyên trong phi kiếm, đồng thời đặt nguyên thần tâm niệm của mình vào đó, đợi đến khi đặt được nguyên thần tâm niệm vào kiếm xong. Thanh phi kiếm này sẽ tương thông với tâm niệm của con người, lúc dùng sẽ linh hoạt như chính chân tay của mình vậy. Mới chỉ cần nghĩ, kiếm đã phi đến, nhanh chóng linh hoạt đối địch, so với cảnh giới nô kiếm không biết là lợi hại gấp bao nhiêu lần. Tu đến chỗ cao thâm, nguyên thần tâm niệm trên kiếm mạnh lên, đồng thời lúc này chân nguyên đã tích tụ đến một mức độ nhất định, không những uy lực của phi kiếm tăng mạnh, mà sức mạnh này còn có thể dựa vào tâm niệm để đưa người ta ngự không phi hành.

Kiếm canh, tức là khi tu luyện đến một trình độ nhất định, dùng chân nguyên hóa thành kiếm hình, dung luyện thành kiếm canh. Giống như rất nhiều người ở Thục Sơn, bình thường không hề mang kiếm, nhưng khi đối địch chỉ cần hô một tiếng, hoặc vừa giơ tay lên đã có kiếm, tức là khi luyện đến cảnh giới này sẽ có thể dùng phi kiếm ngưng thành một thanh kiếm canh. Có một số người không biết đó là cảnh giới cấp nào, chỉ nhìn thấy có kiếm canh trông như những viên hoàn đặt trong cùng một cái đĩa, thì liền gọi đó là kiếm hoàn.

Luyện đến cảnh giới này, có thể cất giấu kiếm khí, trước khi đánh với địch nhân, đối thủ sẽ không biết được phi kiếm của người có phẩm chất ra sao, vì thế khó mà tri triển thủ pháp đối phó.

Dẫn kiếm nhập thể chính là chỉ việc phân hóa kiếm canh, dẫn vào kinh mạch trong cơ thể, bắt đầu hoàn toàn dung hợp với khí huyết và bản mệnh chân nguyên của bản thân.

Lại dựa vào kiếm quyết tương ứng, vừa có thể nâng cao tu vi của bản thân, vừa có thể tôi luyện kiếm canh, dung luyện thành kiếm nguyên có phi kiếm và chân nguyên hợp thành một thể.

“ Nô kiếm, ngự kiếm, kiếm canh, dẫn kiếm nhập thể, dung luyện kiếm nguyên...”

Lạc Bắc lặp đi lặp lại những điều được ghi trong quyển kinh, bất giác nảy sinh ý nghĩ tu đạo đúng là không phải chuyện dễ dàng.

Để đến cảnh giới nô kiếm, phải đạt đến cảnh giới thứ tư của Đại Đạo Trục Chỉ Thụy Hư Quyết. Mà đến cảnh giới ngự kiếm, thì ít nhất phải đạt đến cảnh giới thứ năm của Đại Đạo Trục Chỉ Thụy Hư Quyết, chứ đừng nói đến cảnh giới khác.

“ Đại Đạo Trục Chỉ Thụy Hư Quyết của mình mới luyện đến tầng thứ hai, không biết đến bao giờ mới luyện đến được cảnh giới bản mệnh kiếm nguyên?”

Lạc Bắc khẽ thở dài, nhân thần tập trung vào thanh phi kiếm màu đen ở bên cạnh.

Thanh kiếm này vô cùng đơn giản, không chải chuốt gì. Một thanh kiếm toàn thân đen nhánh, thoạt nhìn giống như một cái phôi kiếm chưa qua đúc luyện.

“ Kì lạ, Đoạn Thiên Nhai sư thúc nói kiếm thai của ta tên là Tam Thiên Phù Đồ, từng được một vị tiên bối có tu vi tuyệt thế ở Thục Sơn sử dụng, nhưng bản thân kiếm thai lại không hề mạnh, không thể so bì với “ Tân Thiên Trảm Lư” của Thái Thúc, “ Xích Tô” của Lạn Hàng và “ Thiên Thực” của Huyền Vô Kỳ, nhưng sao ta vẫn thấy thanh kiếm này không hề tầm thường?”

Lạc Bắc cầm chắc phi kiếm trong tay, trong lúc xuất thần tự nhủ với mình câu này.

Sở dĩ Lạc Bắc bất giác tự nhủ câu này là do trong số bốn người của Qua Ly, phi kiếm mà ba người kia lấy được trừ việc đều mạnh mẽ, dẻo dai, sắc bén ra thì mỗi thứ đều có sở trường riêng. Thiên Thực của Huyền Vô Kỳ có công hiệu hấp thụ hết ánh sáng xung quanh đối thủ, một khi thi triển thì trong lúc bị kìm hãm, đối thủ sẽ cảm thấy xung quanh tối sầm, không nhìn ra được vị trí cụ thể của kiếm quang.

Xích Tô của Lạn Hàng, không chỉ chứa đựng khí địa tâm hỏa sát, một khi thi triển sẽ khiến đối thủ như rơi vào dung nham nóng chảy, hơn nữa còn phong ấn thần hồn chân nguyên của Phi thiên hỏa ngô công, lại càng tăng thêm phần ảo diệu.

Còn như thanh Tân Thiên Trảm Lư biết tự động nhận chủ của Thái Thúc lại cực kì rắn chắc sắc bén, trong trường hợp có tu vi ngang hàng thì thanh kiếm có phẩm chất kém hơn chỉ cần bị Tân Thiên Trảm Lư chạm vào sẽ lập tức vỡ vụn.

Nếu so với phi kiếm của ba người này, thanh Tam Thiên Phù Đồ chỉ được mỗi cái sắc nhọn quả thật hết sức tầm thường.

Nhưng mỗi lần tiếp xúc với thanh kiếm này, Lạc Bắc đều có cảm giác thanh kiếm này tương liên với kinh mạch, tương thông với khí huyết trong cơ thể, dường như nó đã trở thành một phần của cơ thể vậy.

Đặc biệt là hôm nay, khi mà chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh và chân nguyên Đại Đạo Trục Chỉ Thụy Hư Quyết đều đã hồi phục, Lạc Bắc lại càng cảm thấy thanh kiếm này như có sinh mệnh, có nhịp đập của riêng nó.

“ Nếu dường như đã có thể cùng kinh mạch của ta tương liên, vậy liệu chân nguyên của ta có vào được bên trong thanh kiếm này không?”

Lạc Bắc nhận thức được kinh mạch ở hai cánh tay sớm đã lưu thông, trong đầu liền nảy ra ý này. Chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh và chân nguyên Đại Đạo Trục Chỉ Thụy Hư Quyết cũng lập tức truyền qua thanh phi kiếm màu đen trong tay y.

Mọi việc cực kì suôn sẻ!

Chân nguyên của Lạc Bắc vừa truyền vào thì quả thật có cảm giác như đi vào kinh mạch của chính mình vậy, hoàn toàn suôn sẻ, không hề có trở ngại nào.

Nhưng điều khiến Lạc Bắc kinh ngạc là chân nguyên, khí huyết của y vừa truyền vào thanh Tam Thiên Phù Đô này thì y liền cảm nhận được trong thanh kiếm có tiềm ẩn một sức mạnh vô cùng to lớn.

Hiện nay Lạc Bắc vẫn chưa tu pháp thuật, khái niệm về sức mạnh mới chỉ dừng ở khí lực và tốc độ, nhưng sức mạnh trong phi kiếm lúc đó lại làm y có cảm giác như đang đối mặt với một người khổng lồ sừng sững như ngọn núi. So với người khổng lồ này, khí lực và tốc độ của y chỉ như một con kiến bé tí xíu mà thôi.

Loại sức mạnh này mang đến cho y cảm giác rõ ràng nhất là so với sức mạnh của y hiện nay thì nó mạnh gấp trăm lần, thậm chí là ngàn lần!

“ Đây rõ ràng không phải là sức mạnh căn bản của kiếm chất, mà là sức mạnh được cất giấu trong thanh kiếm. Vậy tại sao Đoạn Thiên Nhai sư thúc lại nói kiếm thai này rất bình thường?”

Trong đầu Lạc Bắc lại ngạc nhiên đến độ xuất hiện suy nghĩ này.

Nếu Vũ Nhược Trần và Yến Kinh Tà biết được cảm giác của y lúc này, bọn họ chắc chắn sẽ được một phen kinh ngạc.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

23-12-2012, 06:44 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

78. Chương 77: Một Vạn Ba Nghìn Tầng Trời (chư Thiên)

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Một thanh phi kiếm mà chủ nhân có thể nhận ra sức mạnh tiềm tàng trong nó, còn người ngoài lại không có cách gì cảm được, thì chỉ có duy nhất thanh phi kiếm trích máu nhận chủ này!

Một thanh phi kiếm, trong trường hợp đã chủ động nhận chủ, hoàn toàn kết nạp kiếm chủ, lại cùng kiếm chủ khí huyết tương thông thì đã trở thành một pháp bảo mà chỉ có người chủ đó sử dụng được. Thanh kiếm này chỉ tồn tại vì người chủ này mà thôi.

Trích máu nhận chủ, nếu muốn thanh kiếm hoàn toàn thừa nhận chủ nhân thì cũng không phải cứ trích máu là nhận chủ được.

Nhưng những thanh kiếm biết nhận chủ như thế này, nếu người khác muốn sử dụng hay cảm nhận nó, thanh kiếm sẽ tuôn ra một thứ kiếm ý kháng cự vô cùng mãnh liệt, cũng tức là người dù có tu vi cao tuyệt mà miễn cưỡng sử dụng thì cũng chỉ còn cách bỏ cuộc, không thể chế ngự được thanh kiếm này.

Có điều thanh Tam Thiên Phù Đồ hiện nay chỉ như một thanh kiếm bình thường, bên trong trống rỗng, không hề có kiếm ý kháng cự mãnh liệt, nhưng khi Lạc Bắc khí huyết tương thông lại cảm nhận được một nguồn sức mạnh vô cùng to lớn. Như vậy thì chỉ có một khả năng xảy ra, đó là người chủ trước của thanh kiếm này đã cất giấu sức mạnh vào trong kiếm, sau đó che giấu đi kiếm ý, thậm chí còn che giấu luôn cả sức mạnh bên trong thanh kiếm, tạo ra một thanh kiếm nhìn có vẻ tầm thường, trống rỗng để che mắt người đời.

Chỉ có người tu vi vô cùng cao thâm mới có thể làm được điều này. Nguyên Thiên y là một người như vậy mà Lâm Phong Ngô lại cũng thế.

“ Nếu là do sức mạnh này chế ngự phi kiếm, thì uy lực của thanh kiếm này chắc chắn cũng vô cùng tàn bạo.”

Trong đầu Lạc Bắc bỗng thoáng lên ý nghĩ này, đột nhiên toàn thân y co rút, đó là do dường như sức mạnh cực lớn trong thanh kiếm đã cảm nhận được sự tồn tại của y liền thất y lại, thất chặt đến nỗi như muốn

hủy diệt con người bé nhỏ của y. Nhưng trong lúc cuốn thắt y lại thì sức mạnh bên trong thanh kiếm lại đột nhiên cảm nhận được tinh thần dẻo dai bất khuất, sống chết cũng phải giữ bằng được tính mạng của Lạc Bắc.

Sau đó, nguồn sức mạnh ấy đã nhận ra được khí chất này liền trở nên ôn hòa, có cảm giác như nó đã bao dung toàn bộ chân nguyên, khí huyết của Lạc Bắc, một cảm giác rất quen thuộc, thân thiết.

“Sao rồi?”

Trong khi cảm nhận triệt để nguồn sức mạnh này, cảm nhận sự quen thuộc, thân thiết của nó, Lạc Bắc dường như nghe thấy một tiếng người nói trong đầu mình, sau đó mới vô cùng kinh ngạc, phát hiện ra trong đầu mình toàn là những pháp quyết kì lạ.

“Có lẽ nào đây là kiếm quyết do Thục Sơn tiên bối, chủ nhân đời trước của Tam Thiên Phù Đồ đã lưu trong kiếm?”

Đây là ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Lạc Bắc nhưng y đã lập tứ phủ định.

Tuy vẫn chưa ngẫm kĩ các đạo lí và cách tu luyện trong bộ pháp quyết này, nhưng cảm giác đầu tiên của Lạc Bắc là đây không phải là pháp quyết dạy cho người ta cách tu luyện phi kiếm gì cả, mà là pháp quyết luyện nguyên khí giống Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh và Đại Đạo Trục Chỉ Thụ Hư Quyết.

Giống như Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh mà ngày đó Nguyên Thiên Y đã truyền thụ cho, bộ pháp quyết lạ lùng này hiện lên hết sức rõ ràng trong đầu Lạc Bắc.

“Không có tên sao?”

Lạc Bắc từ từ đặt Tam Thiên Phù Đồ xuống, trầm ngâm suy nghĩ về bộ pháp quyết thì chợt phát hiện ra bộ pháp quyết này chẳng có tên gọi gì cả.

Bộ pháp quyết này bắt đầu bằng một bản mục lục. Khi bản mục lục này hiện ra trong đầu Lạc Bắc, đầu tiên xuất hiện một tinh không rộng bao la, dường như có vô số vì sao đang tỏa sáng trong đó. Lạc Bắc chợt phát hiện ra bao ngoài tinh không bao la đó, có một hình người.

Cảm giác đầu tiên mà hình ảnh này mang đến cho người ta chính là, trong cơ thể con người lại bao bọc một tinh không bao la rộng lớn.

Bỗng nhiên, một tia sáng chiếu vào trong tinh không, Lạc Bắc nhìn thấy trong mỗi chấm sáng kia lại là một không gian rộng lớn khác. Lạc Bắc bất giác sửng sò, y chợt cảm thấy cảm giác này rất quen thuộc nhưng nhất thời không nắm bắt được.

Đây chính là tri kiến chướng (rào cản nhận thức) trong tu đạo. Có những lúc mọi vật như nhìn trắng trong nước, ngấm hoa qua rèm, ở ngay trước mắt nhưng không thể nhìn rõ, càng không thể bắt được.

Lạc Bắc biết rằng lúc này cố nhớ cũng không có tác dụng gì, thế là không bận tâm gì nữa, bắt đầu lĩnh ngộ kinh văn ở phía sau.

“Vạn pháp vạn niệm, đều do tâm sinh, con người như trời đất, có một vạn ba ngàn huyệt đạo tạo thành tiểu thiên chư thiên (hàng ngàn tầng trời nhỏ), nguyên thần nằm ở Nê Hoàn...”

“Người có một vạn ba ngàn huyệt đạo, đều có thể luyện thần được hay sao?!”

Mới đọc được non nửa câu kinh văn, trong lòng Lạc Bắc đã chấn động. Vì nếu đổi là người khác, hoặc đổi lại là Lạc Bắc trước đây, chắc chắn sẽ lập tức cho rằng bản kinh văn này thật hết sức hoang đường, toàn viết bậy viết bạ.

Nguyên thần nằm ở Nê Hoàn cung (huyệt Đan Điền), bất luận là tu luyện nội đan đạo pháp hay thân ngoại hóa thân, luyện ra Nguyên Anh hay thân ngoại hóa thân, tất cả đều nằm trong kiến thức về Nê Hoàn cung.

Nê Hoàn là nơi duy nhất tập trung nguyên thần, ý niệm, thần hồn chân nguyên của con người, đây là điều người tu đạo nào cũng biết. Sau khi đến Thục Sơn, Lạc Bắc đã đọc thuộc rất nhiều quyển kinh, những gì được ghi trong đó đều là đạo lí này.

Vậy mà bộ pháp quyết vô danh này lại nói, cơ thể con người cũng giống như trời đất, có một vạn ba ngàn huyết vị, mỗi huyết vị đều giống như Nê Hoàn, là một tiểu thiên chư thiên có thể chứa đựng nguyên thần, tích lũy chân nguyên. Điểm khác nhau ở đây Nê Hoàn cung là nơi chứa đựng bản mệnh nguyên thần, vì thế con người có thể dễ dàng cảm nhận được, còn các huyết vị khác thì rất khó khăn để nhận ra. Nhưng trừ việc không có nguyên thần ra thì các huyết vị này không khác gì Nê Hoàn cung cả. Những huyết vị này đều có thể chứa đựng chân nguyên, thậm chí có thể dung luyện nguyên thần, Nguyên Anh!

Nhưng khi ngưng khí tu luyện theo bộ pháp quyết này, có thể cảm nhận được các huyết vị trong cơ thể, ở các huyết vị này có chứa đựng chân nguyên, thậm chí có thể tế luyện nguyên thần.

Bộ pháp quyết này nói mỗi huyết vị đều là một tiểu thiên địa, gọi tất cả chúng là chư thiên (tầng trời)!

Điều này hoàn toàn không giống với những gì được ghi trong những quyển kinh mà Lạc Bắc đã đọc qua!

Kinh mạch con người cố định, tu luyện đến một trình độ nhất định, kinh mạch toàn thân sẽ hoàn toàn thông suốt, người tu đạo sẽ có thể nhìn thấu bản thân mình, vừa không có cái gì gọi là một vạn ba ngàn huyết vị, trong ngoài đều nhìn thấu, vừa không có cái gọi là những nơi hư vô không thể biết đến.

Nhưng bây giờ Lạc Bắc nhìn thấy bộ kinh văn này thì cảm giác hoàn toàn khác, vì ngay từ ngày đầu tiên kiểm nghiệm tu vi ở trước phiến đá không ghi chữ và khi Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh đạt đến tầng thứ tư, Lạc Bắc đã cảm thấy trong cơ thể có những chỗ rất hư vô không thể biết hết được. Cảm giác giống như có chứa đựng hàng ngàn tiểu thể giới nhỏ li ti vậy.

Nguyên Thiên Y truyền cho y một luồng chân nguyên, cảm giác y có bây giờ chính là được ẩn tàng trong luồng chân nguyên đó.

Trong khi trầm ngâm nghĩ lại những điều được ghi trong bộ pháp quyết, Lạc Bắc lại xuất hiện một cảm giác rằng bộ pháp quyết này nói rất có lý, chính xác là như vậy.

“Sức mạnh của một huyết, có thể chống lại uy lực của đất trời, sức mạnh của vạn huyết, một huyết há có thể ngăn chặn!...”

“Là ai đã sáng tạo ra bộ kinh văn này? Bá khí cương liệt như thế...”

Lạc Bắc tiếp tục ngẫm nghĩ bộ kinh văn, càng đọc càng cảm thấy bên trong bộ kinh văn này chứa đựng một khí thế bá đạo xưa nay chưa từng có.

Nhưng nửa sau của bộ kinh văn này lại rườm rà phức tạp, chủ yếu là nói về cách vận hành nguyên khí, có thể nối liền đến những nơi hư vô không thể biết mà nguyên thần khó mà dự cảm được cũng là một cách vận hành nguyên khí. Sau này học đến từng huyết mới biết mỗi huyết có một cách vận hành khác nhau, không cái nào giống cái nào, vô cùng phức tạp. Nhưng Lạc Bắc đếm qua một lượt mới phát hiện chỉ có phương pháp câu thông của chưa đến một vạn một ngàn huyết vị, còn hai nghìn huyết vị kia rõ ràng là người sáng tạo ra bộ pháp quyết đã có nghĩ đến nhưng chưa nghĩ ra hoặc đang tìm tòi cách câu thông, chứa đựng chân nguyên và dung luyện nguyên thần.

Lạc Bắc có thể khẳng định, nếu bộ pháp quyết này không phải là thứ hư niệm vọng tưởng, thì nhất định sẽ là một thứ vô cùng lợi hại.

Những pháp quyết bình thường, khi tu luyện đến một cảnh giới nhất định, sau khi vượt Nê Hoàn và kinh mạch toàn thân đã chứa đầy chân nguyên, tu vi sẽ rất khó tiến thêm, trừ khi ngưng luyện chân nguyên thêm một bước nữa, tu thành Nguyên Anh hoặc thân ngoại hóa thân. Nhưng bộ pháp quyết này lại có thể khiến cho con người ta khi chưa tu thành Nguyên Anh hay thân ngoại hóa thân đã có thể chứa đựng chân nguyên vào các huyết vị khác, lượng chân nguyên được cất chứa trong người tự nhiên sẽ nhiều hơn những người khác, thậm chí là nhiều gấp chục lần hoặc mấy chục lần.

Lạc Bắc từ từ ghi nhớ tất cả nội dung được ghi trong pháp quyết, đột nhiên có ý nghĩ muốn thử ngay, nhưng ý nghĩ này cùng với ý nghĩ kể với sư trưởng về bộ pháp quyết này lập tức bị Lạc Bắc nén lại.

Bởi vì Lạc Bắc ít nhiều cũng cảm nhận được bộ pháp quyết này hình như có liên quan đến Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh, hơn nữa thân là truyền nhân của La Phù, Lạc Bắc trên người giữ rất nhiều bí mật của La Phù. Lúc này lại còn vẫn đang ở trong Đạo Tâm điện, Lạc Bắc sợ mình mà tu luyện công pháp này ngộ

nhờ xảy ra bất trắc gì sẽ khiến người khác phát hiện được chuyện y luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh.

“ Hay là buổi tối đến chỗ Tiểu Trà trên ngọn Thiên Thương rồi tính tiếp.”

Lạc Bắc nhìn thanh phi kiếm màu đen của mình, trong mắt hiện lên một thần sắc vừa hưng phấn vừa âm ảm.

Tiểu Trà là do hoa linh (hồn hoa) tu luyện mà thành, bẩm sinh đã có khả năng dùng cây cối trong rừng để giấu mùi vị cơ thể, hơn nữa Lạc Bắc cuối cùng cũng đã đoạt được thanh phi kiếm của chính mình.

Y cũng đang rất nóng lòng muốn cho Tiểu Trà và Tiểu Ô Cầu nhìn thấy thanh phi kiếm.

Là vì cũng giống như Thái Thúc và Lạn Hàng, Tiểu Trà và Tiểu Ô Cầu là hai trong số những bằng hữu ít ỏi từ nhỏ đến lớn của y.

“ Y nói y nhất định sẽ mang một thanh kiếm thai đến cho ta xem, y thật sự đã thông qua thí luyện rồi mang kiếm thai đến.”

“ Nhưng sao y nhất định phải mang kiếm thai đến cho ta xem?”

“ Đây không phải là thất tình lục dục mà người ta hay nói sao?”

Trong đêm khuya tối tăm, tí sầu trong ngọn Thiên Thương, trong u cốc mọc đầy những loại hoa tươi kì dị, Tiểu Trà mặc chiếc áo màu vàng, mắt nhìn Lạc Bắc ngồi cách đó không xa, trên mặt bỗng thoáng chút ửng hồng.

Người chưa được giáo hóa như nàng ta không hiểu biết nhiều về chuyện tình cảm của nhân gian, chỉ là nàng ta chợt cảm thấy rằng, cứ khi nghĩ đến Lạc Bắc là lại xuất hiện một thứ cảm giác kì lạ trước nay chưa từng có.

Trước đây trong lòng Tiểu Trà cũng giống như sơn lâm vậy, an toàn, bình tĩnh, lãnh đạm, xuân hạ thu đông, năm này qua năm khác đều sống rất bình tĩnh. Thế nhưng hiện giờ, trong lòng Tiểu Trà hình như đã có những thứ trước nay chưa từng có, hay cũng có thể nói, nàng ta đã bắt đầu có những thứ đó.

“ Pháp quyết y tu luyện này hình như có chút cổ quái, không biết là có nguy hiểm không.”

Ánh mắt của Thái Thúc đã từ thanh kiếm màu đen Lạc Bắc đưa cho nàng chuyển lên người y.

Thái Thúc bẩm sinh đã rất nhạy cảm với những thay đổi về khí vị, nàng ta có thể cảm nhận được rằng, lúc này đây trên người Lạc Bắc hình như có một số loại khí vị khác nhau đang cuộn cuộn bốc lên.

Lúc đó Lạc Bắc đã tiến vào một cảnh giới vô cùng huyền diệu.

Pháp quyết vô danh lấy được từ thanh Tam Thiên Phù Đồ quả thật hết sức cổ quái.

Dựa vào chỉ dẫn trong pháp quyết, Lạc Bắc dẫn khí vào cơ thể, sau khi vận hành ba chu thiên, lộ trình vận hành của thiên địa linh khí lại bắt đầu từ gót chân lên thẳng Nê Hoàn, dường như có cảm giác nguyên thần trong cơ thể sắp trào ra từ đỉnh đầu. Dựa vào những điều được ghi trong pháp quyết, bước đầu tiên này là để cảm ứng nối liền các chư thiên trong cơ thể. Đợi đến khi cảm ứng đến được các huyết vị hay còn gọi là “chư thiên” đó thì sẽ kết hợp thêm nhiều phương thức tu luyện chư thiên để tu luyện một huyết trong số đó.

Trong pháp quyết có nói, việc nối liền chư thiên cũng giống như khai thiên lập địa, mở ra một không gian mà ta chưa từng biết tới, là việc vô cùng gian khổ. Chỉ riêng việc cảm ứng được những nơi nguyên thần không thể đến được, rồi nối liền chúng lại rõ ràng là hao tổn rất nhiều thời gian.

Bất luận là Lạc Bắc tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh hay Đại Đạo Trục Chỉ Thụ Hư Quyết thì tốc độ của y đều cực kì chậm, điểm này y ý thức được rất rõ, khi luyện bộ pháp quyết vô danh này đương nhiên cũng sẽ không thấy sốt ruột.

Nhưng dựa vào chu kì vận hành của việc cảm ứng nối liền chư thiên, thiên địa linh khí mới chỉ từ gót chân xung lên Nê Hoàn một lần, Lạc Bắc đột nhiên có cảm giác khi Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh đột phá đến tầng thứ tư thì có thể cảm ứng được những vì sao trong cơ thể.

Cũng tức là trong một lần xung động này, Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh trong người Lạc Bắc có thể dựa vào phương thức lưu động của Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh để lưu động!

Tâm trí Lạc Bắc đã được mài giũa hết sức kiên định, trong tình huống như thế này y vẫn có thể giữ tâm bất động, nhưng linh khí trong bộ pháp quyết vô danh mới chỉ xung lên một lần mà chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh trong người Lạc Bắc đã nhộn nhạo cả lên. Lạc Bắc đột nhiên cảm thấy trong người mình có vô số vì sao đang tỏa sáng, mà nơi những vì sao này phát sáng lại là những nơi vô cùng ảo diệu ẩn tàng trong cơ thể. Nhưng lần cảm ứng này rõ ràng hơn bao giờ hết.

Đây chính là cảm giác nhận ra “chư thiên” trong cơ thể thật sự có tồn tại!

Nhưng cảm giác này vừa mới hiện ra trong đầu Lạc Bắc thì hình như có tiếng nổ, thứ gì đó đã bị chọc thủng, có vẻ là chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh, một chốc sau thì hòa tan vào hư không.

Cả vùng hư không này dường như đang biến thành một bộ phận của cơ thể người, Lạc Bắc có cảm giác chỉ trong chốc lát mà trong cơ thể đã có thêm bao nhiêu là tinh không lấp lánh, những tinh không lấp lánh này dường như cũng giống như thanh phi kiếm kia, kết nối chặt chẽ với kinh mạch toàn thân của Lạc Bắc.

Cùng lúc đó, chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh trong người Lạc Bắc kết thành một vòng xoáy màu vàng kim, không lâu sau thì vỡ vụn ra, vỡ thành những hạt tinh quang màu vàng kim nhỏ li ti, lơ lửng trong nguyên thần của Lạc Bắc, nhưng những hạt tinh quang này dường như đang hình thành một loại cảm ứng gì đó với các “chư thiên” trong hư không, đó chính là sự liên hệ!

“Thế này là thế nào!”

Lúc này Lạc Bắc cảm thấy nếu cứ tiếp tục thì sẽ có vấn đề. y lập tức kiềm chế tâm niệm, lùi về trạng thái ban đầu, dừng không tu luyện nữa.

Thời điểm này thật quá đổi kinh ngạc, vì việc vòng xoáy màu vàng kim vỡ ra thành những hạt tinh quang li ti bồng bềnh trong tâm thức, làm cho tâm thức nhìn như một vũ trụ trong hư không chính là cảnh tượng mà chỉ khi Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh đã đột phá tầng thứ tứ, tiến lên cảnh giới tầng thứ năm mới có!

Khi Lạc Bắc đột phá từ Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh tầng thứ ba lên tầng thứ tư cũng đã mất ngót nghét một năm, Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh này tổng cộng có ba mươi tầng, mỗi lần đột phá lên tầng mới đều khó hơn lần trước mấy lần, sau này có khả năng là mấy chục lần, mấy trăm lần. Vậy mà Lạc Bắc mới đột phá lên tầng thứ tư chưa lâu lại có thể trong lúc tu luyện pháp quyết vô danh này chớp mắt đã lên đến tầng thứ năm!

Thời khắc này quả thật là kích động quá lớn đối với tâm trí của Lạc Bắc.

“Rốt cuộc thì có chuyện gì vậy?”

Lạc Bắc cố giữ bình tĩnh trước sự biến đổi trong tâm trí mình.

Hiện giờ hai vòng xoáy màu vàng kim trong tâm thức của Lạc Bắc đã vỡ ra thành những hạt tinh quang nhỏ li ti, mỗi hạt tinh quang này dường như đều có thể hấp thụ và lưu trữ chân nguyên của Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh. Trong huyết mạch toàn thân như có một luồng điện quang bé xíu chẳng khác một con rắn nhỏ màu vàng, bé đến nỗi không có góc ngách nào là không chui qua được. Đây chính xác là cảnh tượng chỉ xảy ra khi Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh đạt đến tầng cảnh giới thứ năm.

Tu luyện đến tầng cảnh giới thứ tư chỉ có thể làm cho cơ thể khỏe mạnh, sức sống dồi dào, nhưng khi luyện đến tầng cảnh giới thứ năm, chân nguyên của Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh có thể dung luyện pháp bảo, kết hợp, tôi luyện với thể xác. Tau khi luyện được tầng này, đến thời điểm phải đột phá lên tầng thứ sáu, thể xác của Lạc Bắc đã trở thành một thứ mà pháp thuật, pháp bảo khó mà làm tổn thương được.

Đến tầng cảnh giới thứ năm, chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh sẽ tu luyện một nửa, giữ lại một nửa, trong khi tu luyện, phần chân nguyên được giữ lại sẽ nhiều hơn các giai đoạn trước bốn năm lần.

Nếu cứ như vậy, không chỉ có chân nguyên được lưu trữ ở Nê Hoàn tăng nhiều hơn trước mà cả những chân nguyên được dùng để chữa trị những tổn thương về xác thịt cũng sẽ tăng lên rất nhiều, thậm chí phần chân nguyên tích trữ lại cũng đã bắt đầu đủ để hẳn thi triển pháp thuật.

Tầng cảnh giới thứ năm này chính là ranh giới đầu tiên của Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh.

Cho đến thời điểm này, uy lực của Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh mới chỉ được coi như là phần nổi của tảng băng chìm mà thôi.

Có điều, làm sao có thể chốc lát đã đột phá đến tầng cảnh giới thứ năm được?

Lạc Bắc càng nghĩ càng thấy lẫn lộn, giống như đã bắt được một thứ gì đó, nhưng mọi thứ lại cứ vướng mắc vào nhau, không thể gỡ ra được.

“ Y đang loại bỏ tri kiến chướng (rào cản về nhận thức).”

Tiểu Trà vừa nhìn thấy Lạc Bắc dừng tu luyện, nhăn trán cau mày, có vẻ rất bối rối liền lập tức bắn ra một hạt ngọc long lạnh như hạt sương.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

23-12-2012, 06:44 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

79. Chương 78: Đập Vỡ Tri Kiến Chướng

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Phá được tri kiến chướng, cũng giống như việc pháp lực của chân nguyên đột phá trong tu luyện. Một khi đã đột phá rồi, thông suốt rồi, sẽ ngộ ra được rất nhiều đạo lý mà bản thân chưa hiểu rõ hay không biết đến. Đạo lý đã thông đạt tự nhiên tu luyện cũng suôn sẻ hơn, tu vi cũng nhất định sẽ tịnh tiến theo.

Viên ngọc vừa được bắn ra liền tỏa ra một mùi hương thanh khiết, đây chính là tinh hoa của các loại cỏ cây hoa lá, có tác dụng định tâm an thần.

“ Thôi không cần để ý đến pháp quyết vô danh đó nữa.”*

Bị mùi hương đó tác động, Lạc Bắc đã bình tĩnh lại một chút. Bây giờ không nghĩ đến pháp quyết đó nữa mà bình ổn lại tâm thần, bắt đầu lĩnh ngộ những biến hóa trong Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh.

“ Thì ra đạt đến cảnh giới này rồi thì tốc độ hấp thụ linh khí của trời đất cũng nhanh hơn trước rất nhiều!”*

“ Những bài rèn luyện, cải tạo trước đây hình như đều là để chuẩn bị cho điều này vậy.”*

Lạc Bắc vừa bắt đầu tu luyện theo pháp quyết của Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh, những hạt tinh quang màu vàng kim trong tâm thức lại như một cơn lốc thu nhỏ, ào ạt hút tất cả linh khí trời đất ở xung quanh về phía hắn. Lúc đó Lạc Bắc thậm chí còn cảm thấy như linh khí trời đất ở xung quanh đang hình thành nên một cái kén bọc lấy người mình.

Tốc độ hấp thụ linh khí đã nhanh gấp đôi, thậm chí gấp mấy lần bình thường!

Nếu cứ thế này, Lạc Bắc cảm thấy mình luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh, kể cả đến nơi có linh khí loãng thì tốc độ hấp thụ vẫn còn nhanh hơn những người ở nơi có linh khí sung túc mà luyện pháp quyết khác.

Sau chín chu thiên có một sợi chân nguyên màu vàng kim đã được tách ra, hòa nhập vào trong tâm thức, nhưng sau khi sợi chân nguyên này hòa nhập vào trong tâm thức lại hóa ra thành ngàn vạn sợi nhỏ, lần lượt hấp thụ, dung nạp những hạt tinh quang màu vàng kim. Lúc này Lạc Bắc phát hiện ra, những điểm tinh quang màu vàng kim nằm ở vị trí ảo diệu mà trước đây mình không cảm giác được, hay cũng chính là một

vạn ba ngàn chư thiên nguyên thần vốn không thể đến được mà trong bộ pháp quyết vô danh có nói đến. Đối với những thứ này hẳn đã bắt đầu có một số cảm giác mãnh liệt không giải thích nổi.

“ Thì ra khi luyện đến tầng thứ năm của Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh có thể thông đạt mọi góc ngách của cơ thể, đến những chỗ nguyên thần vốn không cảm nhận được bây giờ cũng hiện ra rõ ràng.”*

“ Từ tầng thứ tư lên tầng thứ năm buộc phải đột phá chướng ngại, chính là có thể cảm nhận được vị trí của mười vạn ba ngàn chư thiên, có thể chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh mới có thể tôi luyện đến từng nơi trong cơ thể, làm cho cơ thể không còn điểm yếu, nếu tiếp tục luyện có thể đạt đến độ nhục thân thành thánh như sư phụ nói! Không thể bị chết, không thể bị diệt, khi ra tay có thể thi triển pháp thuật với uy lực ngang với đất trời!”*

“ Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh công pháp có thể trực tiếp nối liền chân nguyên trong tâm thức với một vạn ba ngàn chư thiên, đồng thời có thể chứa đựng chân nguyên ở một vạn ba ngàn chư thiên, rèn luyện một vạn ba ngàn chư thiên!”*

Một suy nghĩ đã thông suốt, những suy nghĩ rối rắm khác trong đầu Lạc Bắc cũng lần lượt sáng tỏ.

“ Bộ công pháp vô danh này là cách cảm nhận của người đi trước về một vạn ba ngàn chư thiên, nhưng khi mình đột phá đến tầng này của Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh lại buộc phải cảm nhận được một vạn ba ngàn chư thiên, vì thế vừa mới luyện bộ công pháp vô danh này đã cảm nhận được ngay. Nhờ đó mà Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh cũng nhanh chóng đột phá được ngay. Đây đúng thật là cơ duyên xảo hợp, chỉ cần nói đến điểm này thôi cũng thấy như thể đã hoàn toàn giác ngộ được Phật môn mật tông, đương đầu bồng hất (một nghi thức của Phật giáo để cảnh cáo con người tỉnh ngộ).

Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh giống như đi trong đêm tối, bắt người ta phải mò mẫm đến từng điểm một, còn bộ pháp quyết vô danh này lại như đưa ra cho Lạc Bắc một tấm bản đồ, trong chốc lát có thể đến được những điểm đó.

Bây giờ Lạc Bắc đã có thể khẳng định người sáng tạo ra bộ pháp quyết này cũng giống như sư tổ của La Phù đã sáng tạo nên Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh, đều là những nhân vật tuyệt thế, danh chấn thiên hạ.

Trong lòng Lạc Bắc chợt giác ngộ được rằng đúng là “ đại đạo chi hành, thù đồ đồng quy ” (con đường khác nhau nhưng về cùng một đích).

Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh là công pháp tu luyện nhục thân thành thánh, còn bộ pháp quyết này luyện thần ngưng nguyên, rõ ràng là nội đan đạo pháp để tu luyện Nguyên Anh, hai bộ này tuy đạo pháp không giống nhau nhưng về mặt đạo lý thì lại tương thông.

Bộ pháp quyết vô danh này trực tiếp chỉ ra một vạn ba ngàn chư thiên, sau đó xây dựng mối liên hệ với từng cái một, từng bước hội tụ chân nguyên rồi dung luyện.

Còn Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh lại là sau khi cảm ứng được một vạn ba ngàn chư thiên, trực tiếp dùng chân nguyên trong tâm thức liên hệ với một vạn ba ngàn chư thiên, nhất tề hội tụ tất cả chân nguyên rồi dung luyện.

Xét về mặt nối liền một vạn ba ngàn chư thiên, Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh có vẻ cao minh hơn, vì bộ pháp quyết vô danh tu luyện theo cách mỗi chư thiên đều cần vận chuyển một bộ chân nguyên, vô cùng phức tạp, thậm chí vẫn còn hai ngàn chư thiên vẫn chưa tìm ra được cách nối liền và dung luyện, nhưng nếu chỉ dùng để chứa đựng chân nguyên thì không mấy khác biệt. Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh cũng lấy tất cả chân nguyên trong cơ thể phân tán ra, chứa vào trong một vạn ba ngàn chư thiên, như thể lượng chân nguyên có thể chứa đựng trong người sẽ nhiều gấp vô số lần người bình thường. Cứ thế cho đến cuối cùng, ví dụ một người đã tu luyện đến mức chân nguyên cũng hóa thành nguyên anh thì trong cơ thể sẽ không thể chứa thêm chân nguyên nữa, nhưng chân nguyên trong người Lạc Bắc mới chỉ chiếm một phần vạn không gian. Như vậy Lạc Bắc sẽ không sợ đến lúc kinh mạch toàn thân chứa đầy chân nguyên không thể chứa thêm được nữa, mà chỉ sợ chưa dung tụ được nhiều chân nguyên như thế mà kinh mạch và một vạn ba ngàn chư thiên trong cơ thể đã đầy rồi.

Bộ pháp quyết vô danh này cũng thế, vì trong khi tu luyện, có thể luyện trước một chư thiên, đợi đến khi

tâm thức không thể chứa thêm chân nguyên được nữa thì sẽ chứa vào chư thiên này, chư thiên này không chứa được nữa thì lại chứa sang chư thiên khác.

Trong trường hợp tu vi ngang hàng, chân nguyên mà bộ pháp quyết vô danh này chứa đựng hoàn toàn giống với Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh.

Nhưng nếu so với những cách thức tu luyện công kình thì bộ pháp quyết vô danh này lại có ưu điểm, vì thường thì những pháp bảo hàng thượng phẩm như phi kiếm Thục Sơn đều phải dùng nguyên thần, chân nguyên để bồi dưỡng pháp bảo, lấy một phần tâm thần, chân nguyên và pháp bảo kết hợp lại với nhau thì khi đối địch mới có thể dùng pháp bảo như chính chân tay của mình. Nhưng với các công pháp bình thường, khi tế luyện pháp bảo phải tiến hành từng bước một, luyện xong cái này mới đến cái kia. Thế nhưng bộ công pháp vô danh này lại có thể tách riêng thần niệm, bồi dưỡng ở trong chư thiên, như thế thì cùng lúc có thể tế luyện nhiều loại pháp bảo, lúc đối địch cũng có nhiều loại tâm niệm cùng phát huy, so với việc mỗi tâm niệm chỉ dùng được một pháp bảo thì lợi hại hơn nhiều.

Lạc Bắc vừa nghĩ thông được một số thứ thì những suy nghĩ rắc rối trong đầu cũng đã được giải đáp, trong lòng đã sáng tỏ, lòng mày của y cũng tự động giãn ra, mặt thoáng mỉm cười.

Đây chính là niềm vui bất giác có được khi tu vi của bản thân đã tiến bộ.

Nhìn thấy trên mặt Lạc Bắc có thoáng một nụ cười, Tiểu Trà cũng bất giác cười theo. Nàng biết, Lạc Bắc đã phá được tri kiến chướng này rồi.

“ Hai bộ công pháp này đều là tuyệt thế công pháp, so với những công pháp bình thường thì thật sự lợi hại hơn rất nhiều, chẳng trách sư phụ nói rằng luyện được Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh là có thể nắm chắc vận mệnh của chính mình.”*

Lạc Bắc vẫn chưa lập tức lĩnh hội hết được, nhưng trong lòng đã từ từ nắm được hai bộ pháp quyết này.

Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh có tốc độ hấp thụ linh khí trời đất mạnh như thế này, lại dung luyện ra chân nguyên chứa đựng trong cơ thể, chắc chắn là mạnh hơn rất nhiều so với những công pháp bình thường.

Vô danh pháp quyết, nếu chỉ luyện một chư thiên thì không có tác dụng gì. Nhưng nếu luyện tiếp về sau, khi tâm thức của mọi người đều không thể chứa thêm chân nguyên được nữa, thì người vẫn có chỗ để chứa. Đến lúc đó chân nguyên trong cơ thể sẽ dần dần nhiều hơn hẳn người khác, nếu người khác chỉ có một tâm thức chứa đầy chân nguyên thì người có đến hàng ngàn, thậm chí là một vạn ba ngàn chư thiên tràn trề chân nguyên, thử hỏi uy lực đến thế nào?

Luyện đến cuối cùng, chỉ e là hai loại công pháp này có thể tùy ý dùng bất cứ loại pháp thuật nào, dù tổn hao chân nguyên đến đâu cũng không lo chân nguyên cạn kiệt.

Nghĩ đến đây, Lạc Bắc bất giác nhớ đến cảnh tượng hôm đó Nguyên Thiên Y đã thuận tay dùng thuật Lục Đạo Phù Đồ Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

23-12-2012, 07:13 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

80. Chương 79: Hang Thiên Nhược

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

” Có điều hiện nay có luyện tiếp bộ pháp quyết vô danh này cũng không có tác dụng gì, ta chỉ cần chuyên tâm tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh là được.”

Lạc Bắc sau khi cân nhắc kỹ lưỡng trong lòng cuối cùng cũng hiểu ra, bộ pháp quyết vô danh này chỉ phát huy tác dụng vào những lúc như tế luyện pháp bảo, hoặc tu luyện nguyên thần thứ hai, thân ngoại hóa thân, còn bây giờ trong tay Lạc Bắc đến bữa chú trước đây cũng dùng hết rồi, pháp bảo còn lại chỉ còn thanh Tam Thiên Phù Đồ mà thôi.

Sau khi nhận thức được sức mạnh vô song của hai bộ pháp quyết, lần đầu tiên trong đời Lạc Bắc cảm giác được rõ ràng rằng so với các cao nhân tuyệt thế, bản thân mình bé nhỏ đến nhường nào.

Trước đây khi bản thân luyện đến tầng thứ tư của Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh, trong mắt người tu đạo bình thường cũng đã chỉ bé như con kiến, nhưng bây giờ khi đã đột phá lên tầng thứ năm, mới có thể chính thức nói rằng đã nắm được một chút sức mạnh.

“Hiện nay cơ thể ta cũng đã luyện đến một trình độ nhất định, chân nguyên của Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh cũng đã bắt đầu tích lũy được nhiều, không cần phải tập luyện thêm Đại Đạo Trực Chỉ Thụ Hư Quyết nữa, sau này Đại Đạo Trực Chỉ Thụ Hư Quyết cũng sẽ tiến bộ nhanh thôi. Chỉ không biết Thực Sơn kiếm quyết có nhất thiết phải phối hợp với Đại Đạo Trực Chỉ Thụ Hư Quyết này không, nếu không thì môn đạo pháp này cũng không có tác dụng gì cả.

Lạc Bắc trong lòng nghĩ thế liền thả lỏng tâm thần, thở một cái rồi mở mắt ra.

Nhưng vừa mở mắt y đã vô cùng kinh ngạc.

“Nó cũng luyện ra nội đan rồi sao?”

Lạc Bắc kinh ngạc nhìn thấy Tiểu Ô Cầu đang ngồi trên nền đất, ngẩng đầu nhìn trăng, có một viên ngọc màu vàng đen cứ xoay tròn trong miệng của nó, tỏa ra ánh sáng nhè nhẹ và phảng phất pháp lực của loài rồng.

Viên ngọc màu vàng đen này chính là nội đan của nó.

Tiểu Ô Cầu lúc này so với trước đây thì hai cái sừng trên đầu cũng dài thêm mấy phân, càng ngày càng có dáng của một con tiểu giao long rồi.

Trong sơn cốc trên một ngọn núi màu đen ở phía tây Qua Ly quần phong, có một nam tử mặc áo dài xanh đang đứng.

Vị nam tử này nhìn mặt chỉ tầm hai mươi, vẫn còn rất trẻ, nhưng trên mặt lại có nét lạnh lùng không diễn tả nổi, ánh mắt lại đầy vẻ trầm mặc mà những thanh niên ở tuổi này thường không có.

Vừa nhìn sẽ có ngay cảm giác người này nhất định đã trải qua rất nhiều chuyện. Nhưng người này chỉ cần đứng yên một chỗ cũng tự nhiên tỏa ra một khí thế vô cùng uy nghiêm.

Vị nam tử vừa lạnh lùng vừa uy nghiêm này chính là người chủ quản Qua Ly quần phong, Yến Kinh Tà.

Ngọn núi mà Yến Kinh Tà đang đứng bốn bề là vách đá cheo leo, hơn nữa xung quanh lại không có cây cỏ nào, chứng tỏ là người đã đạt đến cảnh giới ngự không trở lên, mới có thể đi vào ngọn núi này.

Nhưng hơn một nửa ngọn núi này không có cây cỏ nào sinh sống, sơn thạch đều là màu xám hoặc màu đen, khi có ánh sáng rọi vào thì lóe lên màu sắc của kim loại, chứng tỏ sơn thạch ở đây chứa một lượng kim loại rất lớn.

Sơn cốc mà Yến Kinh Nhai đang đứng cũng lởm chởm toàn quái thạch, hiện giờ trước mặt y là một tảng kỳ thạch cao hơn hai người, hình dạng tròn trịa, trông như một quả trứng khổng lồ.

Nên biết rằng dù là đá thường hay khoáng thạch thì cũng đều phải có góc có cạnh, còn tảng kỳ thạch màu đen vừa khổng lồ vừa tròn trịa này có thể nói là vô cùng hiếm gặp.

Lúc đó toàn bộ tâm trí của Yến Kinh Tà đều tập trung vào tảng đá này. Bỗng nhiên, toàn thân y tỏa ra một sức ép kinh người, trong chớp mắt những tảng đá nằm trong phạm vi hai trượng xung quanh y đều văng ra xa.

Kiểm ý!

Chỉ là phát ra kiếm ý mà đã có thể làm cho những tảng đá cứng chắc xung quanh không chịu được phải vỡ ra ngoài.

Nhưng chỉ trong nháy mắt y phát ra kiếm khí này, không khí xung quanh dường như bị kéo đến trước mặt y, hình thành một cơn lốc khí lưu chân không, mà y thì đứng ở trung tâm của cơn lốc đó. Trước mặt y đồng thời hiện ra bảy thanh kiếm hoa.

Bảy thanh kiếm hoa này đều trong suốt, giống với thanh kiếm hoa mà y đã phát ra trong ngày đại hội nhận kiếm của đệ tử Thục Sơn mới nhập môn, là do y dùng chân nguyên ngưng kết không khí tạo thành, ngưng khí thành kiếm!

Trong nháy mắt, trong mắt y chỉ còn tảng sơn thạch này, dường như trời đất xung quanh đều không còn tồn tại nữa.

Bảy thanh kiếm hoa, từng thanh từng thanh một, với tốc độ khó mà tưởng tượng nổi, liên tiếp oanh kích vào tảng sơn thạch màu đen ở trước mặt! Bảy thanh kiếm hoa này có cùng một quỹ đạo, khi công kích cũng đánh vào cùng một điểm.

Bảy thanh kiếm công kích cũng đánh vào cùng một điểm khiến cho uy lực của bảy thanh kiếm dường như đã hòa vào làm một.

Trong khoảng thời gian chỉ bằng một hơi thở, khi thanh kiếm thứ năm nối tiếp thanh kiếm thứ tư xông lên, khoảng không ở giữa Yến Kinh Nhai và tảng sơn thạch màu đen đã xuất hiện vô số những vết nứt dạng tinh thể đang bắn ra xung quanh.

Đó là do sự chèn ép và xung kích quá nhanh của kiếm khí khiến cho không khí xung quanh như bị ép lại, giống như bị ép lại thành dạng tinh thể, lại thêm bị sức mạnh của kiếm khí làm vỡ nên sinh ra cảnh tượng không gian bị xé rách như thế.

Nhưng đến khi thanh kiếm thứ bảy xung kích, cả không gian trước mặt y dường như nổ tung trong chớp lát, tạo nên một lỗ hổng. Những tảng sơn thạch xung quanh phút chốc cũng vỡ vụn thành bột. Sức mạnh vô song này đang dồn hết lên tảng sơn thạch màu đen kia.

“ Keng ” , vậy mà trên tảng sơn thạch màu đen đó chỉ xuất hiện một cái lỗ sâu tầm hai tấc.

Toàn bộ tảng sơn thạch màu đen này lại là một loại kim loại vô cùng rắn chắc!

Yến Kinh Tà lập tức thu hồi kiếm khí, rồi cẩn thận xem xét tảng đá thì phát hiện ra trên tảng đá này có mười mấy cái lỗ to nhỏ hình chóp.

Thì ra Yến Kinh Tà dùng ngưng khí thành kiếm oanh kích tới tấp vào tảng sơn thạch, chỉ là muốn mượn lực của phi kiếm để xem kiếm ý và tu vi chân nguyên của chính mình.

Chỉ là kiếm hoa dựa vào kiếm ý và chân nguyên ngưng khí mà thành đã có thể thi triển được uy lực của bản mệnh kiếm nguyên, đủ để thấy được tu vi của Yến Kinh Tà mạnh đến mức nào, nhưng nếu y dốc toàn lực giải phóng bản mệnh kiếm nguyên thì nhất định còn uy lực hơn nữa.

Kiểm quyết Thục Sơn đệ nhất thiên hạ. Là một trong số những người có tu vi tuyệt thế của Thục Sơn, tu vi kiếm nguyên của Yến Kinh Tà chắc chắn là cao hơn của Vấn Thiên hiện giờ một bậc. Thế nhưng, trong mắt Yến Kinh Tà không có lấy nửa phân tự đắc.

Ở ngay bên cạnh cái lỗ do y vừa dùng kiếm hoa xung kích để lại, có một cái lỗ khác nhìn gần giống như thế nhưng sâu hơn một tấc.

“ Diệp sư đệ, đệ và Lâm Phong Ngô tiên bối đều là những nhân tài tuyệt thế, nhưng tại sao đệ lại cũng như ông ấy, không vượt qua được một chữ tình? Nếu đệ còn sống, chúng ta sẽ lập tức khai chiến với Côn Luân, có gì phải sợ chứ!”

Đang lặng lẽ đứng nhìn tảng đá này, vị thủ tọa của Thục Sơn, một nhân vật cô ngạo tuyệt thế, vô cùng uy nghiêm, khi quay người đi lại thở dài một tiếng khiến cho người ta khó hiểu. Y vừa quay đi không lâu thì đệ tử tâm đắc nhất của y, một người cũng lạnh lùng như thế, người giống y đến mức như bước ra từ một khuôn, Đoạn Thiên Nhai đi đến trước mặt y.

“ Sư tôn.”

“ Vẫn không có tin tức gì của mấy người Đan Lăng Sinh à?” Yến Kinh Tà hỏi.

“ Không có ạ.” Đoạn Thiên Nhai lắc đầu.

Trong mắt Yến Kinh Tà thoáng hiện nét hàn mang nhưng đã nhanh chóng biết mất, thay vào đó thần sắc như khi nãy y lặng lẽ thờ dài, “ Minh Hạo đã đưa họ đến hang Thiên Nhược rồi sao?”

“ Đã đi rồi ạ.” Đoạn Thiên Nhai gật đầu, lấy ra một chiếc bình nhỏ màu xanh đưa ra trước mặt Đoạn Thiên Nhai.

“ Hả?” Yến Kinh Tà nhìn Đoạn Thiên Tà, cau mày hỏi, “ Sao ngươi vẫn chưa đưa cho Lạc Bắc?”

“ Đại Đạo Trực Chỉ Thuyết Hư quyết của nó đã đạt đến tầng thứ ba rồi.” Đoạn Thiên Nhai nhìn Yến Kinh Tà rồi nói, “ Hôm nay đệ tử đến thăm nó mới phát hiện ra nó đã tiên bộ rất rất nhiều so với trước đây. Đệ tử không nhìn ra được rốt cuộc trong cơ thể nó đã có những biến đổi gì nên không dám dùng được lực của Cửu Chuyển Kim Quỳnh Đan để thay nó tăng cường tu vi.”

“ Trong hai năm mới từ tầng thứ nhất lên được tầng thứ hai, vậy mà trong thời gian ngắn như thế nó có thể đột phá lên tầng thứ ba sao?”

“ Cốt cách của nó thật sự là vô cùng kì quái!”

Lúc này tâm trí của Yến Kinh Tà cũng bắt đầu lung lay.

“ Lê nào do hứng chịu tổn thất nặng nề làm kinh mạch của nó thay đổi nhiều nên tiến bộ mới nhanh như vậy?”

“ Bất luận thế nào, tên nhóc này tâm trí kiên định quyết đoán như thế, lại lấy được thanh Tam Thiên Phù Đồ, trong lúc Thực Sơn khủng hoảng thế này, có lẽ chẳng nhóc đó chính là cơ duyên của chúng ta.”

Sau khi chậm rãi hít vào một hơi, Yến Kinh Tà chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn những đám mây biến ảo vô định ở phía chân trời, “ Bây giờ ta phải đi Bắc Mang ngay, nếu phát hiện có người muốn gây bất lợi cho Đan Lăng Sinh thì bất kể là ai ta cũng sẽ bắt kẻ đó trả giá thích đáng. Còn Lạc Bắc và Thái Thúc, người hãy chăm sóc bọn nó dùm ta.

Lúc này Lạc Bắc cùng Thái Thúc, Lạn Hàng, Huyền Vô Kỳ đang bước vào cú sốc thứ hai trong một ngày.

Dù đã học thuộc những đạo lí pháp quyết phi kiếm được ghi chép trong kinh quyền, nhưng hôm nay mới là ngày họ được chính thức truyền thụ kiếm quyết Thực Sơn .

Thực Sơn khi nhận đồ đệ đều dựa vào phẩm chất của phi kiếm mà đệ tử*

lấy được để có sự tương thích hợp ra nhận đệ tử, không thể qua loa là xong, vì thế sáng sớm hôm nay khi đến Đạo Tâm điện, cả bốn người đều thấp thỏm không biết vị sư tôn chính thức của mình từ nay về sau là ai.

Đặc biệt là Thái Thúc, trong lòng đã có những tính toán mà loại người như Lạc Bắc không bao giờ nghĩ đến được.

Bình thường nếu dựa vào thời gian nhập môn sớm hay muộn thì Thái Thúc là sư tử của Lạc Bắc, nhưng Lạc Bắc trước nay vẫn quen gọi năng ta là sư muội, nhưng không cần để ý là sư muội hay sư tử, mọi người đều là đồng bối.

Nhưng ngộ nhờ người nhận họ làm đồ đệ cấp bậc khác nhau, ví dụ như nếu Đoạn Thiên Nhai nhận Lạc Bắc làm đồ đệ, nhưng đệ tử của Đoạn Thiên Nhai lại nhận Thái Thúc làm đồ đệ, thì hai người sẽ cách nhau một bậc, Lạc Bắc lại biến thành sư thúc của Thái Thúc. Tuy chỉ là vấn đề xưng hô nhưng có vẻ cũng có chút khó chịu.

Nhưng cả bốn người đều không ngờ rằng, khi Minh Hạo mà bình thường họ vẫn gọi là sư thúc xuất hiện trước mặt họ, họ theo thói quen gọi là Minh Hạo sư thúc thì Minh Hạo lại nói, “ từ hôm nay trở đi, các người hãy gọi ta là Minh Hạo sư huynh, đừng gọi ta là Minh Hạo sư thúc nữa, để tránh làm loạn cấp bậc.”*

Điều khiến cả bốn người kinh ngạc lần thứ nhất chính là cả bốn đều được Yến Kinh Tà nhận làm đệ tử thân truyền!

Chương quản của Qua Ly quần phong Yến Kinh Tà đã hơn ba mươi năm nay không thu nhận đệ tử, vậy mà bây giờ bọn họ lại được trở thành đệ tử thân truyền của Yến Kinh Tà.

Nhưng sau đó điều khiến cả bốn người kinh ngạc thêm lần thứ hai chính là hang Thiên Nhược ở trước mặt.

Hang Thiên Nhược, chính là nơi cất giữ những pháp thuật, kiếm quyết thượng đẳng trong truyền thuyết của Thục Sơn. Trong tưởng tượng của những người như Lạc Bắc, đây hẳn phải là một hang động cực kì lớn, bày biện rất nhiều kinh quyển, điển tịch.

Nhưng dưới sự dẫn đường của Minh Hạo, sau khi xuyên qua một pháp trận bí mật trên ngọn Thiên Kiếm thì trước mắt lại xuất hiện một ngọn núi hùng vĩ, trên đỉnh của ngọn núi này là một sơn cốc hình tròn có chu vi mấy chục dặm, trông như một cái miệng núi lửa đã chết sau khi phun trào.

Bây giờ mấy người Lạc Bắc mới chỉ đứng ở ngoài hang động hình tròn này. Nhưng trong cái hang hình tròn trước mắt họ này là một ngọn núi đang lơ lửng. Ngọn núi này toàn bộ là màu trắng, bên trên cây cối mọc xanh ngắt, có đủ các loại phù điêu, to thì bằng cột trụ, bé thì bằng bàn tay. Nhưng xung quanh sườn núi lại chỉ chít hang động làm cho ngọn núi này nhìn từ xa giống như một tổ ong màu trắng khổng lồ đang bay lơ lửng.

Hang Thiên Nhược, lại chính là toàn bộ ngọn núi nhỏ đang bay lơ lửng này!

Nhưng muốn lên hang Thiên Nhược lại không cần phải ngự không, đã có những bậc đá màu trắng, nhưng những bậc đá này lại mờ ảo trong không trung, nối liền với mặt đất, nhìn giống hệt như một chiếc thang màu trắng dẫn lên trời.

“E là ở đây phải có hơn một ngàn hang động, Thục Sơn lại có nhiều pháp quyết, kiếm quyết như vậy sao?”*

Lạc Bắc vì quá kinh ngạc nên trong đầu xuất hiện ý nghĩ này, nhưng y đã lập tức cảm thấy nhẹ nhõm.” Nơi truyền kinh thụ đạo ở La Phù của ta cũng thuộc loại nguy nga hùng vĩ vô cùng, cũng ghi lại rất nhiều pháp quyết. Thục Sơn đã lập phải mấy ngàn năm nay, đệ tử môn đồ lại đông, pháp quyết, kiếm pháp nhiều gấp mấy lần La Phù cũng không có gì là lạ.”*

Đứng trước Minh Hạo là Tịnh Tư, khuôn mặt quan ngọc, thân mặc bào trắng nhìn rất sang trọng, nhìn thấy biểu hiện của bốn người cũng phải mỉm cười.

Tất cả những đệ tử lần đầu tiên đến hang Thiên Nhược thì đều có cảm giác kinh ngạc như vậy, nhưng nếu đã mang trọng trách tiếp dẫn đến hang Thiên Nhược hai mươi năm, hàng ngày đều đối mặt với cái hang Thiên Nhược như Tịnh Tư thì sẽ chẳng còn có cảm giác gì đặc biệt nữa.

“Đi thôi, các vị sư đệ đừng nhìn nữa. Tuy hang Thiên Nhược này là cấm địa nhưng các người đều đã được phép vào đây, hôm nay không nhớ được kiếm quyết, ngày mai có thể đến tiếp, ngày mai vẫn không nhớ thì ngày kia lại đến. Nếu cảm thấy xem vẫn chưa đủ, hay có thể nói là chưa nhớ được, thì có thể đến thêm vài lượt nữa, đến khi nào xem đủ, xem chán thì thôi.” Sau khi mỉm cười, Tịnh Tư đưa tay về phía mấy người Lạc Bắc, vừa cười vừa nói.

“Tịnh Tư sư đệ, cái bệnh mồm mép của đệ vẫn chưa chữa được” Nghe Tịnh Tư nói Minh Hạo liền lắc đầu, “không hiểu vì sao Tôn Nhạc Lưu sư thúc lại phái đệ đến hang Thiên Nhược này làm người tiếp dẫn.”*

“Ai bảo cái chỗ này bình thường chẳng có ai đến, khó khăn lắm mới có người đến, chẳng lẽ đệ lại không chớp thời cơ nói thêm vài câu.” Tịnh Tư lắc đầu, lộ vẻ tiếc nuối, “nói thật với huynh, đây là do sư tôn của đệ bắt gặp đệ nói xấu sau lưng người nên mới phái đệ đến đây.”*

“Cái này...” Minh Hạo bối rối.

“Ha ha, lừa huynh đấy, thế mà cũng tin à?” Nhìn thấy bộ dạng bối rối của Minh Hạo, Tịnh Tư cười ha hả, quay đầu nói với Lạc Bắc với thái độ hung ác, “Lạc Bắc sư đệ, nghe nói trong lúc thí luyện người đã đánh đệ tử Kinh Thần của bọn ta rất thảm thương, làm cho đệ tử Kinh Thần bọn ta không còn mặt mũi nào nữa, người nói lần này có phải là ta có nên cố ý dẫn sai đường, dẫn người đến hang chứa kinh tịch nhất không?”*

“”*

Lạc Bắc chưa kịp trả lời thì Minh Hạo đã trừng mắt nhìn Tịnh Tư, hừ một tiếng, “ Lạc Bắc người đừng nói chuyện với y nữa, y căn bản không được vào trong những hang động này, làm sao biết được kiếm quyết hay dở thế nào. Tịnh Tư, người đừng khua môi múa mép nữa, cẩn thận ta đi mách sư thúc, bắt người úp mặt vào tường, đến lúc đó đến một người cũng không gặp được đâu.”*

“ Ha ha, Minh Hạo, huynh vốn không phải là loại người hay đi mách lẻo.” Tịnh Tư cười ha hả, “ chúng ta lâu lắm rồi không gặp, sao huynh lại phũ phàng như thế, nếu huynh đã không muốn ôn lại chuyện cũ với đệ, thì đệ đành dẫn họ đi vậy.”*

“” Lạc Bắc, Thái Thúc, Lạn Hàng, Huyền Vô Kỳ đều nhìn kĩ con người này. Trong đầu nghĩ, “ con người này tuyệt không phải là người xấu, nhưng quả thật là quá mồm mép.”*

“ Không biết những bậc thang này là do loại pháp trận nào làm ra?”*

Những bậc thang hướng về hang Thiên Nhược rất huyền diệu, từng phiến đá màu trắng lơ lửng trong không trung, nhưng khi đặt chân xuống, vì chịu thêm trọng lực nên phiến đá sẽ sụt xuống một chút, có cảm giác như sắp rơi xuống đến nơi rồi.

Nhưng những con người đã qua thí luyện như Lạc Bắc, Thái Thúc, Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ đều kiên cường hơn hẳn người thường, nên khi bước trên những bậc thang như thang trời này cũng không cảm thấy sợ hãi.

Càng đến gần hang Thiên Nhược, màu trắng lại càng tinh khiết, hang Thiên Nhược um tùm cây cối xanh tươi, có một bầu không khí rất tinh khiết.

“ Phải rồi, ngọc bài của các người đâu đưa ta xem, không lại không biết dẫn các người đi đâu.”*

Tịnh Tư là người đầu tiên bước lên phiến đá nối liền hang Thiên Nhược với những bậc thang lơ lửng, y vồ vồ vào đầu mình, chợt nhớ ra điều này.

“ Tịnh Tư sư huynh, ngọc bài này có tác dụng gì?” Thái Thúc mở bàn tay ra, cho Tịnh Tư xem ngọc bài của mình. Trước khi đến hang Thiên Nhược, Đoàn Thiên Nhai đã đưa cho mỗi người một chiếc ngọc bài, nhưng ngọc bài của bốn người họ màu sắc và hình dáng lại không giống nhau. Ngọc bài của Thái Thúc màu trắng ngà, quanh viền có bọc một lớp kim loại màu trắng, của Lạn Hàng thì lại màu đỏ, có hoa văn hình ngọn lửa, ngọc bài của Huyền Vô Kỳ màu đen, nhưng ngọc bài của Lạc Bắc trong màu đen lại ánh lên sắc bạc.

Tịnh Tư tuy mồm mép, nhưng bốn người họ đều nhận thấy rằng y không phải là người xấu, có điều cả bốn người đều không có nhiều kinh nghiệm, vì thế nói nhiều cũng là một chuyện tốt.

“ Sao, các người đều không biết à? Chắc là Đoàn Thiên Nhai sư huynh đưa cho hả? huynh ấy lúc nào cũng thế, suốt ngày làm cái bộ mặt ấy, không biết là có biết mệt không? Nhưng mà tu vi của huynh ấy cao lắm đấy, ày, có khi đến hai người như ta cũng không đánh lại được.” Quả nhiên, Thái Thúc vừa hỏi dứt câu, Tịnh Tư từ nãy đến giờ không được nói liền lập tức cao hứng, thao thao bất tuyệt. “ Nếu các người đã không biết thì để ta nói cho biết. Thục Sơn kiếm quyết của chúng ta thiên hạ đệ nhất, trong mỗi hang động ở hang Thiên Nhược này đều có chứa một môn kiếm quyết vô cùng lợi hại, nếu dùng ở bên ngoài thì không phải sợ yêu nhân, ác nhân nào hết. Thế nên các người đều phải đến hang Thiên Nhược để lĩnh ngộ, có điều không phải là in ra thành kinh quyển rồi đưa cho các người. Hang Thiên Nhược này không chỉ là địa giới trung tâm của Thục Sơn chúng ta, mà trong mỗi hang động đều có một pháp trận phòng hộ. Pháp trận ở mỗi hang đều không giống nhau, do đó kể cả có yêu nhân ác nhân lên vào, biết cách phá giải pháp trận thì nhiều nhất cũng chỉ lấy được một hai bộ kiếm quyết, không thể trộm tất cả được. Ngọc bài trong tay các người có thể coi là chìa khóa để vào hang chứa kinh đó. Trước khi các người đến, ta đã nhận được khẩu dụ của Vũ Nhược Trần trưởng giáo, biết được bốn người các người sẽ đến đây. Các người cầm ngọc bài đến đây, ta có thể đưa các người đến cửa hang, cho các người đi vào, nếu đổi lại là người khác đến, ta sẽ không được cho vào. Nếu không có ta dẫn đường, kể cả các người có ngọc bài thì trong hơn một ngàn hang động này cũng biết cái nào với cái nào, đến lúc đi vào nhằm một cái, khởi động nhằm pháp trận thì to chuyện rồi, chưa biết chừng lại bị thiêu thành tro bụi.”*

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

23-12-2012, 07:13 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

81. Chương 80: Kiểm Quyết. Phá Thiên Liệt

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

” Hả?” Lạc Hàng vừa nghe đã hết hồn, vội lấy miếng ngọc bài trong tay cho Tịnh Tư xem lại. Chỉ sợ ngộ nhờ Tịnh Tư chỉ xem qua loa, dẫn đến nhầm hang thì không phải y sẽ trở thành đệ tử mới nhập môn chết oan ức nhất sao.

” Được rồi, ta xem xong rồi, tất cả đi theo ta. Ngọc bài này các người phải giữ cho cẩn thận, nếu mà làm rơi thì sẽ không vào được nữa đâu. Cái này do các vị trưởng lão liên thủ ngày đêm đúc luyện mới làm ra được, mất đến công phu vài tháng đấy.” Tịnh Tư nhìn ngọc bài của bốn người xong liền quay người đi, vừa đi vừa vẫy tay để bốn người Lạc Bắc đi theo.

“ Í? Kia là ai?”

Con đường men theo bìa rừng, uốn quanh khu rừng trên hang Thiên Nhược dẫn đến một số hang chứa kinh. Nhìn từ xa thì thấy hang động san sát nhau, nhưng khi lên đến hang Thiên Nhược rồi mới thấy mỗi hang động phải cách nhau ít nhất hai ba mươi trượng. Đi đến lưng chừng núi, ở chỗ ngoặt của sơn đạo, Lạc Bắc nhìn thấy trên một tảng đá lớn ở phía xa kia có một bóng người mặc áo trắng đang ngồi, dường như người đó đang ngắm mây.

Vì mãi đi theo Tịnh Tư, đến lúc rẽ sang một bên rồi thì không thấy người đó đâu nữa, trong lúc vội vã chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng người đó, không rõ là tướng mạo thế nào.

“Ồ, chính là chỗ này.” Đi tiếp chưa đến một tuần nhang, Tịnh Tư đứng lại trước cửa một hang động, “ Thái Thúc sư muội, đây là nơi muội cần đến.”

Thái Thúc ngạc nhiên một chút, không ngờ mình là người đầu tiên trong bốn người phải vào hang luyện tập pháp quyết.

“ Ai da!”

Đúng lúc Thái Thúc gật đầu với bọn Lạc Bắc, chuẩn bị đi vào hang, đột nhiên Tịnh Tư lại tự vỗ vào trán mình, kêu lên một tiếng.

Thái Thúc lập tức dừng lại, sững sờ nhìn Tịnh Tư, “ Tịnh Tư sư huynh, có chuyện gì thế? Lẽ nào huynh dẫn sai đường rồi, không phải là hang này?”

Tịnh Tư lắc đầu, “ Cái này ta làm sao mà dẫn sai được, nếu dẫn sai đường, ta sẽ bị úp mặt vào tường mười năm.”

“ Vậy huynh...”

“ Chỉ là ta tự nhiên nhớ ra trong hang này cất kiểm quyết gì thôi.” Tịnh Tư thận trọng đưa mắt nhìn Thái Thúc một lượt.

“ Minh Hạo sư thúc nói huynh chỉ có nhiệm vụ dẫn đường, những hang động ở đây huynh đều không được vào, làm sao mà huynh biết được bên trong có kiểm quyết gì?” Thái Thúc không tin.

“ Ta chưa từng vào đây.” Tịnh Tư nhìn Thái Thúc nói, “ nhưng ta biết rằng năm đó sư thúc tổ Hồ Bất Quy đã từng vào hang này. Đây là do một vị sư thúc làm nhiệm vụ dẫn đường nói cho ta, chắc chắn chính xác.”

“ Sư thúc tổ Hồ Bất Quy?”

Lúc đó nghe đến cái tên này, cả bốn người đã đọc thuộc rất nhiều kinh quyển lập tức hít vào một hơi thật sâu.

Hồ Bất Quy là một nhân vật có tu vi tuyệt thế của Thục Sơn bốn trăm năm trước, hơn nữa con người lại quang minh lỗi lạc, khi hành tẩu trên trần thế, chuyên giải quyết những chuyện bất bình. Nếu gặp chuyện bất bình, cho dù là chuyện của dân chúng bình thường ông cũng xuất đầu lộ diện. Tuy bị đám tu sĩ tà phái của Kỳ Liên quần phong vây đánh mà chết, nhưng cho đến tận ngày nay, trong dân gian vẫn còn có rất nhiều bức tượng hình ông, hương khói không dứt, phong ông làm cứu khổ cứu nạn Lôi Hóa Tôn Giả.

Hồi đó khi Hồ Bất Quy tung hoành thiên hạ, kiếm quyết được dùng chính là “Chu Tà”, vậy những thứ được ghi trong hang động mà Thái Thúc phải vào hôm nay, tất nhiên phải là bộ kiếm quyết Chu Tà này rồi.

“Ồ, Tân Thiên Trảm Lư” Tịnh Tư nhìn thanh trường kiếm của Thái Thúc, gật gật đầu, “Thanh kiếm này chính khí lạnh thấu xương, vô cùng kiên cố. Phối hợp với kiếm quyết này thì vừa hay. Thái Thúc sư muội! Yến Kinh Tà sư thúc đặt rất nhiều kì vọng vào muội đây. Muội mau vào đi, rồi dốc sức mà lĩnh hội kiếm quyết.”

Thái Thúc gật đầu, không nói nhiều nữa rồi tiến về phía cái hang, một luồng ánh sáng lóe lên, Thái Thúc đã biến mất vào trong hang.

“Lạc Bắc, hang của đệ ở đây.”

“Ai da!” Lần này đến phiên Lạc Bắc vào hang, nhưng khi dừng ở trước cửa hang, Tịnh Tư lại tự vỗ vào trán mình, kêu lên một tiếng.

“Tịnh Tư sư huynh, lần này huynh lại biết là ai đã từng vào đây, bên trong là kiếm pháp gì, chứ không phải là tiện mồm kêu lên để trêu chọc đệ đó chứ?” Huyền Vô Kỳ thấy bộ dạng của Tịnh Tư như vậy, không nhịn được nên thốt ra những lời này.

“Cái hang vừa rồi Thái Thúc vào còn có thể là do lâu quá rồi, các thể hệ dẫn đường trước có thể nhớ sai, nhưng cái này thì tuyệt đối không thể sai được.” Tịnh Tư cười khổ nói, “Đây chính là hang động nơi mà sư tôn của chúng ta, Yến Kinh Tà tu luyện kiếm quyết.”

Hang động mà Yến Kinh Tà đã từng vào.

Trong ngoài Thục Sơn ai ai cũng biết, kiếm quyết mà Yến Kinh Tà tu luyện tên là “Phá Thiên Liệt”, là một trong những kiếm quyết vô địch của Thục Sơn.

Ông ta đã luyện Phá Thiên Liệt kiếm quyết, lại cũng cho Lạc Bắc luyện tập Phá Thiên Liệt.

“Kì vọng của sư tôn với Lạc Bắc sư đệ, e là còn cao hơn cả với Thái Thúc sư muội.”

Lạc Hằng và Huyền Vô Kỳ bất giác đều rất kinh ngạc, trong đầu hiện lên suy nghĩ này.

.....

“Thì ra trong mỗi hang động này đều ẩn tàng một bộ kiếm quyết.”

“Đoạn Thiên Nhai sư huynh và Yến Kinh Tà thủ tọa đều đối xử với ta rất tốt. Ta là đệ tử của La Phù, nhưng cũng là đệ tử của Thục Sơn, sau này có trở về La Phù thì cũng không được tùy tiện phụ bạc Thục Sơn.”

Trong khi từ từ đi trên thông đạo của hang động, Lạc Bắc bất giác có suy nghĩ này.

Thế nhưng trong đầu Lạc Bắc thì nghĩ, mình chung quy cũng là đệ tử của La Phù, sư tôn của mình chính là Nguyên Thiên Y, vì thế tuy đối với Yến Kinh Tà một lòng tôn kính như người khác tôn kính sư tôn nhưng cứ như bị nghẹn ở cổ, không thể thốt lên một tiếng sư tôn, vì thế đành phải gọi là thủ tọa.

Khắp hang động này không hề thấy có chỗ thông gió, cũng không có khảm nạm châu báu gì nhưng không hề cảm thấy bí bách, tăm tối.

Thông đạo không dài, chỉ cần đi về phía trước hơn chục trượng là sẽ lập tức mở ra.

Lạc Bắc bước vào trong một thạch thất có chu vi mười mấy trượng.

Lạc Bắc vừa bước vào thạch thất này đã cảm thấy choáng ngợp!

Trên bốn bức tường của thạch thất đều trạm khắc những con chữ rất to, Lạc Bắc vừa vào đã như trực tiếp bước vào trong một quyển kinh văn.

“Phá Thiên Liệt!”

Trên trần nhà là ba chữ lớn Phá Thiên Liệt. Ba chữ này dấu ấn rất đậm, không phải là do đục đẽo, mà là do dùng kiếm khí tạo nên, mỗi nét đều là một vết hằn sâu của kiếm, đứng dưới những chữ này cảm giác như có mười mấy thanh kiếm đang bay lượn trên đầu.

“Xã lệnh kích phát trảm yêu hung, li dương Hán Bạt giai diệt tung, thủy dũng hỏa liệt phong vũ tòng, lưu linh trích hỏa phi thái không, đào binh dương quang dịch phong long, cửu châu Xã lệnh đồn vân nồng...”

Trên tường, có một đoạn sắc ngữ mở đầu, sau đó là đến một đoạn văn ghi chép tự đơn giản.

Lạc Bắc xem kỹ một lượt thì phát hiện ra đoạn văn ghi chép nói rằng, bộ kiếm quyết này là do một vị đệ hiệp thượng cổ sáng tạo ra, đương thời có con Hán Bạt (một con yêu quái cường thi trong truyền thuyết rất khó tiêu diệt) độc ác vô cùng tác quái, khắp nơi tan tác. Vị đệ hiệp này đã dùng pháp khí diệt trừ yêu hoạn, sáng tạo ra bộ kiếm quyết này, kể rằng bộ kiếm quyết này ngoài uy lực cực lớn, có thể trảm yêu diệt ma ra thì còn có khả năng tích tụ khí của mây mưa.

“Yến Kinh Tà thủ tọa ngày đó đã thuận tay ngưng khí tạo thành một thanh cự kiếm khổng lồ, uy lực thậm chí còn kinh hơn cả phi kiếm, đủ thấy sự lợi hại của bộ pháp quyết này.”

Lạc Bắc lại xem tiếp, những điều ghi trên pháp quyết đều là những đạo pháp để làm sao vận chuyển chân nguyên, làm sao tôi luyện được phi kiếm, đạo pháp nô kiếm, ngự kiếm, và cả cách tu luyện bản mệnh kiếm nguyên.

“Hóa vô vị hữu, kinh Khúc Trì, xuất Thương Dương...” (Hóa không thành có, qua huyết Khúc Trì, đến huyết Thương Dương...) ”

Độ sâu sắc huyền ảo của bộ kiếm quyết này vượt xa sự tưởng tượng của Lạc Bắc, từng chữ một đều mang một ý nghĩa riêng, phải mất mấy giờ đồng hồ Lạc Bắc mới từ từ hiểu được quyết pháp nô kiếm là như thế nào.

“Phương pháp nô kiếm trong “Phá Thiên Liệt” chính là dùng tâm niệm ép chân nguyên trong người vận hành theo những kinh mạch nhất định, rồi dùng chân nguyên bên ngoài điều khiển phi kiếm.

Lúc bình thường tập trung tâm niệm, toàn tâm khống chế kiếm thì không có gì khó, nhưng khi đối địch, môi trường xung quanh biến hóa khôn lường, phải kịp thời tập trung tinh thần để khống chế chân nguyên thì lại không dễ dàng như thế.

Tâm niệm phân tán, chân nguyên cũng lập tức mất kiểm soát, không những không thể khống chế đối địch, mà đến phi kiếm cũng bị đối thủ lấy mất.

“Chẳng trách trên quyển kinh nói, ít nhất phải luyện Đại Đạo Trực Chỉ Thụ Hư Quyết đến tầng thứ tư mới có thể nô kiếm, nếu không chưa nói đến chuyện chân nguyên chưa đủ mạnh không khống chế nổi phi kiếm, mà đến cả tâm trí cũng bất ổn, ngộ nhớ hoàn cảnh có thay đổi, nhất thời mất tập trung thì phi kiếm cũng mất luôn kiểm soát.”

Lạc Bắc lại cẩn thận nhìn lại thanh Tam Thiên Phù Đồ mang theo người, trong lòng liền có suy nghĩ muốn luyện thử.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

27-12-2012, 02:19 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

82. Chương 81: Nô Kiếm. Lãng Quên

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Bây giờ Lạc Bắc đã hoàn toàn hiểu được phương pháp nô kiếm là như thế nào, nên trong đầu mới mường tượng đường đi của chân nguyên, ý nghĩ muốn luyện thử vừa thoáng qua trong đầu thì chân nguyên Đại Đạo Trục Chỉ Thúy Hư Quyết liền lập tức di chuyển theo con đường Lạc Bắc vừa tưởng tượng.

“ Không ổn, chân nguyên yếu quá.”

Dựa vào kiếm quyết để vận chuyển chân nguyên Đại Đạo Trục Chỉ Thúy Hư Quyết nhưng Lạc Bắc lại chỉ cảm thấy chân nguyên trong chốc lát bốc ra từ Thương Dương, bọc lấy Tam Thiên Phù Đồ nhưng không sao nhắc lên được, lát sau thì tiêu tán mất.

Biến vô hình thành hữu hình, trong phút chốc Lạc Bắc đã nếm trải được cảm giác này, rằng chân nguyên không chỉ là nguyên khí vô hình mà còn có thể ngưng tụ lại thành một thực thể.

Nhưng Lạc Bắc đồng thời cũng phát hiện ra, chân nguyên Đại Đạo Trục Chỉ Thúy Hư Quyết tầng thứ ba của mình quá yếu, đến phi kiếm cũng không nhắc lên được.

“ Bản thân kiếm thai cũng có khác biệt, nếu đổi lại là một thanh kiếm có kiếm chất nhẹ hơn thì sẽ có thể sử dụng được, nhưng trong trường hợp chân nguyên có sức mạnh tương đương, khi sử dụng kiếm đương nhiên là kiếm càng nhẹ thì càng nhạy bén, nhưng nếu xét thêm cả độ cứng thì có vẻ kiếm chất nặng lại chiếm ưu thế hơn.

“ Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh của ta đã đạt đến tầng thứ năm, không biết liệu chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh có thể dựa theo những điều kiếm quyết đã nói để dùng phi kiếm không.”

Lạc Bắc nhìn thanh Tam Thiên Phù Đồ đen tuyền, trong đầu đột nhiên nghĩ đến điểm này.

“ Khi tu luyện quyết pháp, nếu không biết gì mà đã luyện thử thì cực kỳ nguy hiểm, nhưng Lạc Bắc đã trải qua mấy lần kiểm tra sinh tử, nên không hề có cảm giác sợ hãi.”

Được tâm niệm dẫn dắt, chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh như vàng lỏng trong người y bắt đầu chảy đi. “ hự”, ngón tay Lạc Bắc động đây, cảm thấy chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh tuôn ra từ huyệt Thương Dương, lập tức bọc lấy Tam Thiên Phù Đồ, lát sau thì nó lơ lửng trong không trung.

Thanh Tam Thiên Phù Đồ màu đen, trong chốc lát đã bị Lạc Bắc khống chế, treo lơ lửng trong không trung!

Cảnh giới nô kiếm!

Không ngờ lại có thể làm được nhanh như vậy!

Lạc Bắc hết sức vui sướng, bất giác tâm niệm nhất động, làm thanh Tam Thiên Phù Đồ bay thẳng về phía trước.

Tam Thiên Phù Đồ đang lao vun vút về phía trước thì đột nhiên đứng lại, tựa hồ như bị thứ gì đó ở phía sau kéo tụt lại.

Lạc Bắc sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Thì ra vừa rồi sức giữ kiếm của y chưa tốt, lúc vừa phóng ra thì chân nguyên đã không khống chế nổi thanh kiếm lao như tên bắn, suýt chút nữa thì làm Tam Thiên Phù Đồ đâm vào bức vách có khắc kiếm quyết.

“ Phải tìm hiểu cận thận mức độ giữ kiếm mới được.”

Lạc Bắc cũng lập tức phát hiện ra, nếu muốn hoàn toàn điều khiển được Tam Thiên Phù Đồ tùy ý tấn công trong phạm vi trăm trượng thì còn phải tìm ra được cách khống chế chân nguyên nữa.

Chân nguyên của Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh đương nhiên là có thể dùng để nô kiếm được.

“ Chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh có khi còn mạnh hơn chân nguyên Đại Đạo Trực Chỉ Thúy Hư Quyết đến mấy lần.”

Trong đầu Lạc Bắc bắt giắc có suy nghĩ như vậy Đại Đạo Trực Chỉ Thúy Hư Quyết há chẳng phải là vô dụng sao. Nhưng Lạc Bắc lập tức lắc đầu, xua bỏ suy nghĩ này của bản thân.

Trong tình hình hiện nay, quá trình tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh cực kì gian khổ, lại nguy hiểm, nếu tu luyện ban ngày chưa biết chừng sư trưởng ở Thục Sơn phát hiện. Hơn nữa tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh vô cùng tổn hao thể lực, tâm trí, nếu ban ngày luyện rồi thì ban đêm chưa chắc đã luyện tiếp được. Thế nên nếu ban ngày không luyện Đại Đạo Trực Chỉ Thúy Hư Quyết thì thật là lãng phí.

Huống hồ chân nguyên Đại Đạo Trực Chỉ Thúy Hư Quyết nhẹ nhàng bổ dưỡng, có tác dụng phụ trợ cho việc tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh.

Dù gì thì Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh cũng đã đạt đến tầng thứ năm, việc tu luyện Đại Đạo Trực Chỉ Thúy Hư quyết cũng có tiến bộ vượt bậc.

“ Những công pháp này tuy trái ngược nhưng lại có thể bổ sung cho nhau.”

Lạc Bắc từ từ đặt thanh Tam Thiên Phù Đồ của mình xuống, khi định đọc tiếp cách ngự kiếm của kiếm quyết “ Phá Thiên Liệt” thì phát hiện ra trong hang dần dần tối lại, nét chữ và hình ảnh ở trên tường cũng không đọc rõ được nữa.

“ Hang Thiên Nhược này bao quanh đều là núi, chẳng lẽ ánh sáng cũng lọt vào được sao?”

Lạc Bắc có chút kinh ngạc, cầm Tam Thiên Phù Đồ đi ra ngoài cửa hang, phát hiện ra bên ngoài trời đã tối từ lúc nào.

Bên ngoài trời tối, trong hang cũng mất dần ánh sáng. Xem ra đá ở hang Thiên Nhược này không những vô cùng rắn chắc mà còn có thể phản chiếu ánh sáng mặt trời một cách thần kì.

Lạc Bắc nghĩ rằng trong hang không đặt những đồ vật có thể phát sáng, có thể là do sợ những đệ tử mới nhập môn tâm trí chưa ổn định, nhất thời nhìn thấy kiếm quyết ảo diệu thì sung sướng vô cùng, đắm chìm vào trong đó rồi hấp tấp liều lĩnh.

“ Lạc Bắc.”

Lạc Bắc nhìn thấy trời tối, đang trầm ngâm suy nghĩ thì nghe thấy tiếng có người gọi mình, hướng về phía âm thanh phát ra thì nhìn thấy Tịnh Tư cùng Lạn Hàng, Huyền Vô Kỳ đang từ sơn đạo đi xuống.

“ Được rồi, cũng đủ cả rồi nhỉ?” Lúc Lạc Bắc quay đầu lại nhìn Tịnh Tư thì Tịnh Tư đang cười hi hi, nói một câu như thế. Thì ra Thái Thúc cũng đã ra khỏi hang chứ kình, nghe thấy tiếng nói nên cũng đi lên.

“ Thái Thúc sư muội, kiếm quyết trong hang của muội là Chu Tà sao?”

“ Lạn Hàng sư huynh, kiếm quyết trong hang của huynh là gì?”

“ Huyền Vô Kỳ sư huynh, kiếm quyết trong hang của huynh là gì?”

Lạc Bắc, Thái Thúc, Lạn Hàng, Huyền Vô Kỳ trong lòng đều rất phấn khích, vừa gặp nhau trên sơn đạo, mấy người không hẹn mà cùng hỏi một câu như nhau.

Nhưng mấy người họ đều không có cơ hội trả lời, vì bao nhiêu lời định nói đều bị Tịnh Tư nói hết cả, “ Lạc Bắc! Thái Thúc! Phá Thiên Liệt và Chu Tà trong hang của các người đúng không? Ta không có lừa gạt các người đúng chứ? Chắc chắn, Lạn Hàng sư đệ! Huyền Vô Kỳ sư đệ! Kiếm quyết của các người chắc chắn cũng rất lợi hại, một cái là Cửu Hỏa Toàn Nguyên kiếm quyết, một cái là Huyền Thiên kiếm quyết. Lạn Hàng sư đệ, nghe nói kiếm quyết Cửu Hỏa Toàn Nguyên này có thể tích trữ thái dương chân hỏa vào trong kiếm thai, đi với thanh Xích Tô tiềm ẩn chân hỏa cực lớn của người đúng là một sự kết hợp tuyệt vời...”

Lạc Bắc và Thái Thúc nhìn bộ dạng hả hê của Tịnh Tư cũng mặc kệ ý, Thái Thúc hỏi nhỏ Lạc Bắc: “ Kiếm quyết đó người lĩnh ngộ thế nào? Nhớ được bao nhiêu rồi?”

“ Ta mới hiểu được kiếm quyết nô kiếm, còn phần sau thì chưa kịp xem. Còn muội?”

“ A a ta còn nhanh hơn ngươi, xem hết kiếm quyết ngự kiếm rồi. Nhưng ngươi không phải vội, tu vi của chúng ta chưa đủ. Ta thử rồi, những pháp môn tu luyện đằng sau nô kiếm chúng ta không đủ chân nguyên, căn bản là chưa thể luyện được, vì thể nhanh hơn một ngày hay chậm hơn một ngày thì cũng như nhau thôi.”

“ Muội thử nô kiếm rồi?”

Thái Thúc gật đầu, khẽ cười nói, “ không chế được, nhưng vẫn chưa giữ được kinh đạo, chỉ sợ bây giờ mà nô kiếm, nếu không chế không tốt sẽ lập tức làm mất phi kiếm. Nếu như Đoạn Thiên Nhai sư thúc, à không, Đoạn Thiên Nhai sư huynh mà phát hiện ra ta làm mất thanh Tân Thiên Trảm Lư, hơn nữa còn làm mất bao nhiêu là chân nguyên, chắc chắn sẽ tức đến nổi đỏ mặt tía tai.”

“ Kể có có mất kiếm, huynh ấy giận đỏ mặt tía tai thì vẫn sẽ giúp ngươi tìm lại mà. Ngươi đừng nhìn cái mặt xám xịt ấy không thôi, con người huynh ấy không hề xấu đâu.” Thái Thúc và Lạc Bắc thì thảo với nhau nhưng Tịnh Tư vẫn nghe thấy được, “ Hơn nữa, chắc chắn huynh ấy không mắng ngươi đâu. Vì ta nhớ huynh ấy còn mất nhiều hơn ngươi năm tháng mới luyện được nô kiếm, mà trong lúc luyện còn chẳng may đánh mất thanh Thanh Dương, suýt nữa thì đâm trúng móng của Minh Hạo.”

“ Đoạn Thiên Nhai sư huynh trong lúc luyện kiếm, đã làm mất phi kiếm lại còn suýt thì đâm trúng móng của Minh Hạo sư huynh?”

Lạc Bắc cùng Thái Thúc, Lạn Hàng, Huyền Vô Kỳ nghe thấy câu này, nghĩ đến bộ dạng lúc nào cũng lạnh lùng của Đoạn Thiên Nhai, nhất thời muốn cười nhưng không dám cười, phải nhin đến mỗi mặt mũi méo xệch.

“ Đúng rồi, Đoạn Thiên Nhai sư huynh luyện kiếm quyết gì vậy?”

Lạc Bắc nhin cười, muốn hỏi câu này nhưng đột nhiên lúc đó, trong lúc đi theo sơn đạo xuống dưới, y lại nhìn thấy bóng người mặc áo trắng lúc lên núi.

Bóng người áo trắng đó vẫn đang ngồi lặng lẽ trên tảng sơn thạch. Chỉ có điều, buổi sáng đến thì y tựa hồ như đang ngắm nhìn những đám mây trắng ở trên trời, còn bây giờ thì y tựa hồ như đang ngắm nhìn ráng chiều đang dần biến mất.

” Tịnh Tư sư huynh, người đó là ai thế?” Lạc Bắc bắt giác dừng lại, đưa tay chỉ về phía đó, hỏi Tịnh Tư.

“ Đừng để ý đến y.” Tịnh Tư nhìn về phía bóng người ở xa, ồ lên một tiếng, “ y chỉ là một tên ngố thôi.”

“ Ngố?”

“ Đúng thế. Đến mình là ai y cũng không biết, hơn nữa lại rất hay quên, qua một ngày thì quên sạch những chuyện xảy ra ngày hôm trước.” Tịnh Tư lắc đầu, “ Hồi trước, ngày nào ta cũng nói chuyện với y thì ngày nào y cũng hỏi lại ta là ai, làm ta chẳng muốn nói chuyện với y nữa.”

Một người mà đến chuyện mới ngày hôm trước đã quên sao?

Lạc Bắc bắt giác lặng người, “ Vậy sao y lại ở đây?”

“ Ta không biết.” Tịnh Tư lắc đầu, “ Lúc ta đến thì y đã ở đây rồi. Lúc sư huynh dẫn đường hồi trước đến thì y cũng đã ở đây rồi. Sư tôn bảo bọn ta không cần để ý đến y, y cũng không đi đâu, ngày nào cũng chỉ ngồi ở đây.”

“ Sao thế?” Thái Thúc lén kéo vạt áo của Lạc Bắc.

Vì nàng cảm thấy thần sắc của Lạc Bắc khi nhìn con người kia có chút cổ quái.

Tuy rằng ở hang Thiên Nhược có một người thể này cũng có chút kì quái, nhưng cả Thục Sơn chu vi ngàn dặm này, những người kì dị cũng không hề ít, Lạc Bắc không nhất thiết phải ngạc nhiên như thế.

“ Không có gì.” Lạc Bắc lắc đầu, không nói gì cả, tiếp tục đi theo Tịnh Tư xuống dưới.

Nhưng mới đi được vài bước, Lạc Bắc đột nhiên dừng lại, hít một hơi thật sâu, nhìn Tịnh Tư nói: “ Tịnh Tư sư huynh, đệ có thể đến gặp y, nói với y vài câu được không?”

“ Người muốn nói gì với y? Tại sao?” Lần này chưa cần nói đến Tịnh Tư, mà cả Thái Thúc, Lạc Hàng, Huyền Vô Kỳ đều rất ngỡ ngàng.

“ Vì y hình như có nét gì đó giống với một người trước đây đệ đã từng gặp.” Lạc Bắc cũng có chỗ khó nói.

Bởi vì hắn vừa mới ngỡ ngàng một chút, hoảng hốt nhận ra rằng, bóng người đó, dường như rất giống với Nguyên Thiên Y.

“ Sư phụ không thể nào lại ở đây được.”

Trong lòng Lạc Bắc cũng vừa hiện lên suy nghĩ này.

Nhưng mới đi được vài bước, ý nghĩ muốn được nhìn thấy người đó của Lạc Bắc lại càng mãnh liệt hơn, không thể nào kiềm chế được.

Lạc Bắc thậm chí còn cảm thấy, nếu mình không đi xem cho rõ thì trong lòng sẽ không thể bình tĩnh để luyện bất kì quyết pháp nào.

“ Có nét giống với người người đã từng gặp? Y đã ở đây bao nhiêu năm nay không ra ngoài rồi, chắc chắn không phải người người quen đâu ha?” Tịnh Tư nói thế nhưng nhìn bộ dạng thấp thỏm của Lạc Bắc, y vẫn gật đầu, “ Dù sao thì ta cũng chỉ có nhiệm vụ dẫn đường, chỉ cần không để các người đi nhầm hang là được, cũng không có quyền gì ngăn cản hành động của các người. Người muốn gặp thì cứ đi gặp đi.”

“ Đa tạ Tịnh Tư sư huynh.”

Lạc Bắc hít một hơi thật sâu, tiến về phía bóng người áo trắng đó.

“ Người mà Lạc Bắc nói đã từng gặp là ai? Đối với y lại quan trọng như thế?” Nhìn dáng Lạc Bắc đi về hướng đó, trong đầu mấy người Thái Thúc đều nảy sinh ý nghĩ này. Ba người họ trước giờ chưa từng thấy Lạc Bắc căng thẳng như thế.

Bóng người áo trắng trong đêm tối mờ ảo, Lạc Bắc càng đến gần càng thấy tim mình đập dữ dội, y càng nhìn càng thấy người đó giống Nguyên Thiên Y.

“ Ô? Người đến hang kinh này để luyện kiếm quyết hả?”

Nhưng đúng lúc Lạc Bắc chỉ còn cách phía sau y không xa, người này lại chậm rãi quay người lại, nhìn Lạc Bắc mà nói.

Toàn thân Lạc Bắc lập tức đứng lại, toàn thân đột nhiên thất vọng tột cùng.

Người này tuy rằng cũng xoa tóc, vóc dáng cũng giống với Nguyên Thiên Y, dung mạo cũng vô cùng khôi ngô, nhưng khuôn mặt lại không hề giống với Nguyên Thiên Y.

Rõ ràng y không phải là Nguyên Thiên Y.

“ Sao thế? Sao người lại thất vọng như vậy?” Nam tử mặc áo trắng bỗng hỏi.

Lạc Bắc lúc này mới giật mình, lúc này y mới phát hiện ra, đôi mắt của nam tử này lại thuần khiết vô cùng, thuần khiết như một đứa trẻ chưa kinh qua sự đời, đôi mắt trong suốt như có thể nhìn thấy đáy.

Ngập ngừng một lúc, Lạc Bắc trả lời có chút áy náy, “ Ta lúc trước tưởng huynh là một người ta quen, nhưng đến đây rồi thì mới biết là không phải.”

“ Ô?” Nam tử mặc áo trắng khẽ mỉm cười rất đẹp, “ Sao, người mà người quen đó nhìn rất giống ta sao?”

“ Không phải.” Lạc Bắc chậm chậm cúi đầu xuống, “ chỉ là nhìn từ sau lưng thì rất giống.”

“ Vậy sao?” Nam tử mặc áo xanh liền đứng dậy, chăm chú nhìn Lạc Bắc, “ Người đó đối với người mà nói, nhất định là rất quan trọng.”

Lạc Bắc gật đầu.

Đối với Lạc Bắc, La Phù là nhà của y, còn Nguyên Thiên Y và Llo Triệu Nam không chỉ là thầy, mà còn là người thân đối xử với y rất thật lòng.

Vì thế khi y phát hiện ra người này không phải là Nguyên Thiên Y, trong lòng rất thất vọng, buồn bã.

Tuy hiện giờ y đang đắm chìm trong niềm vui sướng tu đạo có đột phá, nhưng thân là đệ tử, một khi có thành tựu thì trong lòng đều muốn sự phụ của mình nhìn thấy.

“ Trong lòng ta cũng có một người rất quan trọng, chỉ có điều ta không nhớ hình dáng người đó ra sao.”

Nam tử mặc áo trắng nhìn Lạc Bắc, đột nhiên nhẹ nhàng hỏi, “ Người tên là gì?”

“ Ta là Lạc Bắc.”

“ Lạc Bắc?” Nam tử mặc áo trắng nhìn Lạc Bắc, cười một cái, rồi lại quay người đi, nhìn lên bầu trời đã tối đen kia.

“ Huynh đang nhìn gì vậy” Lạc Bắc không nhịn được phải hỏi.

“ Ta chẳng nhìn gì cả” Nam tử áo trắng khẽ nhún mày, “ Ta đang nghĩ xem ta là ai. Ta muốn cho người biết tên của ta, nhưng mãi mà ta vẫn không nhớ ra mình tên là gì.”

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

27-12-2012, 02:19 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

83. Chương 82: Thay Đổi Kiếm Quyết!

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

“ Chí đạo vô hình, ứng sinh nguyên khí, vị chi nhất dã, nhất chi sở phẩu, phân vi tam dã...”

Trong hang chứa kinh, một luồng kiếm quang nhảy nhót xung quanh Lạc Bắc.

Ngày thứ hai, Lạc Bắc vừa học thuộc, lĩnh ngộ kiếm quyết tiếp theo, vừa luyện tập pháp môn ngự kiếm, bây giờ thuật ngự kiếm của hắn so với mấy ngày trước đã tiến bộ không ít.

Hơn nữa có thể là do đã luyện hóa Ô Cầu nội đan, trong chân nguyên đã mang long uy, nên hiện giờ thanh Tam Thiên Phù Đồ đen tuyền đang bay lượn quanh y lại mang mùi vị của giao long.

Đây chính là kiếm ý.

Tuy trên bộ quyết pháp này tu vi của Lạc Bắc còn thấp, nhưng là người luyện kiếm thì đều có kiếm ý. Kiếm ý của Lạc Bắc hiện giờ, vô hình trung đã uy mãnh hơn người thường nhiều.

Tam Thiên Phù Đồ đột nhiên ngừng lại, như thể không khống chế được nữa liền rơi xuống.

“ Nhất chi sở phẩu, phân vi tam dã..., đây là ý gì vậy?”

Lạc Bắc như nhớ ra gì đó, liền khống chế phi kiếm, thu Tam Thiên Phù Đồ về tay mình.

Hai ba tiếng đồng hồ qua Lạc Bắc đã thuộc lòng kinh văn ngự kiếm, nhưng pháp môn ngự kiếm này khó hiểu hơn pháp môn nô kiếm nhiều. Hiện giờ có một đoạn văn tự mà mãi Lạc Bắc vẫn chưa hiểu được nó có ý nghĩa gì, trong lúc suy mãi suy nghĩ nhất thời mất kiểm soát đối với Tam Thiên Phù Đồ.

“ Hay là đi hỏi Minh Hạo sư huynh hoặc Đoạn Thiên Nhai sư huynh rồi tính sau.”

Lạc Bắc biết rằng không hiểu kinh văn mà đoán mò thì cũng không có tác dụng, bèn ghi nhớ một đoạn kinh văn ngự kiếm, sau đó đứng dậy bước ra ngoài.

Không cần nói đến việc nơi đây là nơi tàng kinh trọng yếu của Thục Sơn, vào ban ngày, bản thân hang Thiên Nhược dưới ánh mặt trời đã hiện lên một vẻ đẹp siêu phàm thoát tục.

Chỉ là có chút gì đó lạnh lẽo.

“ Y vẫn còn ở đây.”

Tịnh Tư không có ở đây, y đương nhiên không thể biết được Lạc Bắc lại ra sớm như thế. Lạc Bắc một mình đi theo sơn đạo xuống dưới, đi đến chỗ rẽ đó, quả nhiên vẫn thấy nam tử mặc áo trắng với bộ dạng như lúc sáng, ngồi trầm ngâm ở đó, ngắm mây trên trời.

“ Đến người quan trọng nhất trong tim mình và họ tên của chính mình mà y cũng không nhớ được.”

Lúc đó Lạc Bắc không nhận được lại bước đến đó.

“ Ồ? Người đến hang này để tu luyện kiếm quyết sao?”

Cũng giống như hôm qua, khi Lạc Bắc chỉ còn cách y không xa, người nam tử có dung mạo rất đẹp này lại quay đầu lại, nhẹ nhàng hỏi Lạc Bắc câu này.

Đúng như Tịnh Tư đã nói, quả nhiên đến Lạc Bắc vừa gặp hôm qua y đã quên rồi.

Lạc Bắc nhìn y, đang chưa biết phải nói gì thì y đã lại ồ lên một tiếng, nhìn nhìn Lạc Bắc, “ Người có quen ta?”

“ Mới quen hôm qua.” Lạc Bắc gật đầu, “ Ta là Lạc Bắc, hôm qua đã gặp huynh ở đây, chỉ có điều là huynh không nhớ được tên của chính mình.”

Đôi mắt của người này dường như thuần khiết đến nỗi có thể nhìn thấu con người bên trong. Đứng trước mặt y, Lạc Bắc cũng cảm thấy mình trở nên vô cùng thuần khiết, không có gì phải vờ vịt, giấu giếm.

“ Lại một ngày nữa trôi qua, ta lại không nhớ được những chuyện xảy ra ngày hôm trước.” Nam tử mặc áo trắng ấy nãy cười nói, “ Ta cứ qua đi một ngày thì những chuyện của ngày hôm trước đều quên sạch cả. Nếu không vạch một đường ở đây thì cũng không biết là một ngày nữa lại trôi qua.”

Hướng mắt theo ánh mắt của y, Lạc Bắc nhìn thấy trên tảng đá bên cạnh y có vô số những vết khắc mờ mờ, có lẽ là do dùng cành cây vạch lên.

“ Đúng rồi, hôm qua người có nói gì không?” Nam tử mặc áo trắng đột nhiên lại hỏi.

“ Không có.” Lạc Bắc lắc đầu, “ huynh chỉ nói với ta là trong tim huynh có một người rất quan trọng, nhưng lại không nhớ người đó hình dáng ra sao, đến tên của huynh, huynh cũng không nhớ nữa.”

“ Thật sao?” nam tử áo trắng mỉm cười, “ nói chuyện với kẻ cái gì cũng không nhớ như ta, chắc phải vô vị lắm, nếu người đã biết cứ qua một ngày thì ta sẽ không thể nhận ra người, vậy sao còn đến đây nói chuyện với ta?”

“ Không biết nữa.” Lạc Bắc lắc đầu, “ Ta chỉ cảm thấy, một người mà đến người quan trọng nhất đối với mình cũng không nhớ ra, thì người đó nhất định rất cô đơn.”

“ Cô đơn?” Nam tử mặc áo đen tựa hồ như đang suy nghĩ miên man, “ Người cảm thấy ta cô đơn, nên mới đến nói chuyện với ta sao?”

Lạc Bắc gật đầu.

“ Người là một người thú vị, cũng giống như y.” Nam tử lập tức mỉm cười, chỉ chỉ tay, “ Mỗi lần nhìn thấy ta, y đều làm mặt hề với ta.”

Nhìn theo hướng tay chỉ, Lạc Bắc phát hiện ra đó là Tịnh Tư, Tịnh tư lúc này đang ở dưới một tán cây ở đằng xa, ngồi yên bất động, chắc chắn là đang luyện quyết pháp.

“ Tịnh Tư sư huynh cũng là một người có tâm hồn trẻ thơ, lại thêm chỉ có một mình cũng buồn chán, nên mỗi lần gặp mới làm mặt hề với y.”

“ Huynh không nhớ được những chuyện đã xảy ra hôm qua, vậy sao huynh lại nhớ mỗi lần nhìn thấy huynh, y đều làm mặt hề?” Lạc Bắc chưa kịp hỏi y câu này thì y đã lắc đầu, “ kì thực ta không hề cô đơn.”

“ Không cô đơn?” Lạc Bắc lặng người.

“ Nếu một người cái gì cũng không nhớ được, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy những sự vật hoàn toàn mới, thì người đó sẽ không cảm thấy cô đơn nữa. Có điều ta vẫn muốn nhớ lại những chuyện trước đây, muốn biết người rất quan trọng trong tim ta đó nhìn như thế nào, kể cả cô đơn cũng được.” Nam tử áo trắng nhìn Lạc Bắc, “ Người có cô đơn không?”

“ Tỉnh thoảng thì có, nhưng đa số là không.” Lạc Bắc lắc đầu.

“ Ồ, tại sao thế?”

“ Ta có rất nhiều bằng hữu, Thái Thúc, Lạn Hàng, Huyền Vô Kỳ...”

“ Cũng đúng.” Nam tử áo trắng chớp chớp mắt, “ Tiếc rằng ta không nhớ người bằng hữu nào cả.”

“ Không sao. Ta có thể làm bằng hữu của huynh.” Lạc Bắc cười nói.

“ Bằng hữu? Hình như bao nhiêu năm nay ta không có bằng hữu rồi. Lạc Bắc, bằng hữu của ta.” Nam tử áo trắng nở một nụ cười rất đẹp, nhắc lại câu này một lần nữa, bỗng y lại cười, nhìn Lạc Bắc hỏi: “ Nếu người đã đến hang Thiên Nhược này để luyện kiếm pháp, sao lại xuống núi sớm như vậy?”

“ Trong kiếm quyết có một đoạn văn tự ta mãi vẫn không hiểu nó nghĩa là gì, nên mới ra ngoài, định đi hỏi các vị sư huynh xem sao.”

“ Ồ?” Nam tử áo trắng nhìn Lạc Bắc, “ Người đi ra từ hang động có Phá Thiên Liệt kiếm quyết, vậy ta có thể giải thích cho người, người không hiểu đoạn nào?”

“ Huynh có thể giải thích cho ta?” Lạc Bắc lập tức thất kinh, “ Làm sao huynh biết được?”

“ Ta đã từng luyện qua Phá Thiên Liệt.” Nam tử áo trắng cười nói, “ Không hiểu vì sao, những thứ này thì ta vẫn nhớ được.”

“ Huynh đã luyện qua Phá Thiên Liệt kiếm quyết?!”

“ Rốt cuộc y là ai?”

Trong lòng Lạc Bắc lập tức cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Phá Thiên Liệt kiếm pháp là một trong những kiếm pháp vô địch của Thục Sơn, những sư trưởng có thể luyện được môn kiếm quyết này chắc chắn không thể là hạng tào lao.

Nhưng Lạc Bắc lập tức cảm thấy nhẹ nhõm, vì đến tên của mình y cũng quên mất, mình có đoán mò nữa cũng chẳng có tác dụng gì.

Quan trọng là, y và mình giờ là bạn bè.

“ Chí đạo vô hình, ứng sinh nguyên khí, vị chi nhất dã, nhất chi sở phẩu, phân vi tam dã...” Lạc Bắc lập tức đọc lại đoạn kinh văn, hỏi: “ ta chỉ không hiểu “ tam” ở trong “ phân vi tam dã” nghĩa là gì.”

“ Ồ.” Nam tử áo trắng gật gù, nói: “ Tam giả, thanh (trong), trọc (đục), hòa kết hợp thành thiên, địa, nhân; cũng có thể là tam nguyên thượng, trung, hạ ; trong thiên lại có tam quang, nhật, nguyệt, tinh; trong địa lại có tam bảo, kim, ngọc, châu; trong nhân lại có tam sinh, nhĩ, mục, tâm; trong đạo lại có tam khí, huyền, nguyên, thủy; lại còn có tam thiên là Thanh Vi, Vũ Dư, Đại Xích (tên ba bầu trời trên thiên giới trong đạo giáo); lại có tam cảnh là Ngọc Thanh, Thượng Thanh, Thái Thanh (ba khu vực nằm trong tiên cảnh).”

“ Thì ra là thế.” Lạc Bắc nghe y giải thích đột nhiên có cảm giác như được mở rộng tầm mắt. “ Vậy là trong bộ kiếm quyết này, phải dùng kiếm quyết pháp môn chia chân nguyên của mình thành tam khí thanh, trọc, hòa; dùng thanh khí để bồi dưỡng phi kiếm, thiết lập liên hệ với tâm thần.”

“ Chính là như thế.” Nam tử áo trắng mỉm cười, “ Kiếm thai là vật phải qua trăm ngàn lần tôi luyện, là vật chí thanh chí thuần, trực tiếp dùng chân nguyên chỉ có thể tương khống, chứ không thể tương sinh.”

“ Đa tạ!” Nhất thông bách thông, chỉ cần hiểu một đạo lý này, Lạc Bắc trong chốc lát đã lĩnh hội được toàn bộ ý nghĩa trong pháp quyết ngự kiếm y vừa học thuộc.

“Tạ cái gì, ta với ngươi không phải là bằng hữu sao?” Nam tử áo trắng mỉm cười, “có điều kiếm quyết Phá Thiên Liệt này có một thiếu sót nho nhỏ, nếu ngươi tin ta, thay đổi phương thức vận hành của một số kinh mạch, thì uy lực của kiếm quyết sẽ tăng lên vài thành.”

“Thay đổi kiếm quyết!”

Lạc Bắc nhìn y, không giấu được sự kinh ngạc.

Lạc Bắc hiện nay đang luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh, Đại Đạo Trực Chỉ Thúi Hư Quyết, kiếm quyết vô danh trong Tam Thiên Phù Đồ, tuy rằng trong lúc ngẫu nhiên đã biết được ba loại công pháp này phù đồ đồng quy, đều có một số sở trường, nhưng Lạc Bắc trước nay chưa từng có suy nghĩ sẽ kết hợp ba loại công pháp này vào, thay đổi công pháp.

Thay đổi, sáng tạo công pháp, đây là những việc mà chỉ có bậc đại tông sư, đại thánh hiện có đại tu vi, đại ngộ đạo mới làm được!

Bởi vì tu luyện quyết pháp, mỗi bước đều vô cùng hung hiểm, không có ai biết được chân nguyên lưu động chênh đi một chút, đi nhầm vào kinh mạch khác một chút thì hậu quả sẽ như thế nào.

Có lẽ là thân thể tiêu vong, hình hài hủy diệt!

Nhưng y lại nói kiếm quyết Phá Thiên Liệt này chỉ cần sửa một số chỗ, uy lực có thể mạnh thêm vài thành.

Tu vi của y, rốt cuộc là ở mức nào?

“Sao thế? Ngươi không tin sao?” Trong lúc Lạc Bắc cả kinh, trong lòng hoảng loạn, nam tử áo trắng nhìn Lạc Bắc rồi hỏi.

“Người trước đây chắc chắn là một sư trưởng có thân phận cao tuyệt, tuy rằng hiện nay lại cùng ta bình bối tương giao (ngang hàng ngang vế), nhưng đã truyền kinh thụ đạo, xin hãy nhận của ta một vái.” Lạc Bắc hít một hơi thật sâu, nhìn nam tử áo trắng như ánh trăng, vái một vái, “huynh là bằng hữu của ta, sao ta có thể không tin huynh được.”

“Ta và ngươi đã là bằng hữu, hà tất phải làm những lễ tiết rườm rà thế này.” Nam tử áo trắng nhìn Lạc Bắc, cũng không ngăn cản, chỉ mỉm cười.

Ánh mắt của y làm Lạc Bắc có cảm giác thấy trong suốt và rất bình thản, “Khi ta ở La Phù hành sự không có ai ngăn cản, trong người có cả tốt cả xấu, nhưng ta đến Thục Sơn lâu lại thành ra câu nệ lễ giáo rồi.” Lạc Bắc vừa nghĩ thế liên lập tức có cảm giác tinh thần cởi mở hơn, bất giác cười ha hả, “huynh nói cũng đúng.”

“Lạc Bắc, ngươi quả nhiên là một người rất thú vị. Bằng hữu...vị bằng hữu đầu tiên của ta mấy chục năm gần đây.” Nam tử áo trắng nhìn Lạc Bắc cười nói, “ngày mai ngươi đến ta chắc chắn sẽ không quên tên ngươi nữa.”

“Vì sao?” Lạc Bắc có chút ngạc nhiên liền quay đầu lại, thì nhìn thấy nam tử áo trắng vẫn đang ngồi trên tảng sơn thạch, không biết từ lúc nào đã khắc lên trên mặt đá hai chữ “Lạc Bắc”.

Bên cạnh cái tên Lạc Bắc lại có hai chữ “bằng hữu”, bên cạnh bốn chữ đó lại có hai khuôn mặt, một cái là tướng mạo của Lạc Bắc, một cái là một khuôn mặt như đang làm mặt hề, chính là Tịnh Tư, bên dưới còn có rất nhiều vết vạch nữa.

Lúc này Lạc Bắc đã hiểu vì sao y lại nhớ được là Tịnh Tư mỗi lần gặp y đều làm mặt hề.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

27-12-2012, 02:21 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

84. Chương 83: Đại Họa!

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Trời đã sang thu.

Ngọn Thiên Quạt được bao quanh bởi pháp trận, dường như đã thoát li khỏi vòng quay của bốn mùa xuân hạ thu đông, chỉ toàn là cây cối xanh tươi, không vương một hạt bụi.

Nhưng trên ngọn Thiên Thương mà Lạc Bắc đang ở, lá cây đã ngả sang màu vàng, bắt đầu rụng xuống. Nhưng cũng có một số loại cây lá lại chuyển sang màu đỏ, nhìn từ xa màu sắc còn đậm hơn cả lúc xuân hè, càng rõ tầng tầng lớp lớp.

Kể cả là trong đêm tối vẫn có thể nhìn ra màu đậm màu nhạt, lại thêm một lớp sương mù bao phủ, nhìn từ xa, sơn lâm chẳng khác nào một bức tranh thủy mặc về sông núi.

Lạc Bắc nhắm nghiền hai mắt ngồi trên giường, hoàn toàn bất động, nhưng thanh Tam Thiên Phù Đồ lại cứ lơ lửng trên không, chỉ cách mặt y tầm ba tấc.

Trên thanh kiếm đen tuyền phát ra một vầng sáng màu đen chói lóa, nhưng trong vầng sáng màu đen này lại ánh lên một ánh sáng màu kim.

Cả thanh kiếm lại mang lại cho người ta một cảm giác tràn đầy sức sống.

Nhìn nó không giống với một thanh kim loại rắn chắc, lạnh lẽo mà giống với một cái cây đang chịu mưa chịu gió, lớn lên từng ngày.

Đột nhiên, Lạc Bắc thoát li ra khỏi trạng thái mê man, mở hai mắt ra. Mắt hắn chỉ vừa mới động dậy, thanh Tam Thiên Phù Đồ đang lơ lửng trước mặt y liền bay ra ngoài cửa sổ, bay vòng qua cây táo ở phía vách đá, đến khi bay lại về phía Lạc Bắc như một vật thể sống, trên thanh phi kiếm này lại mang theo một quả táo rừng màu xanh.

Cảnh giới ngự kiếm!

Lúc này bất luận là vị sư trưởng nào của Thực Sơn, nhìn thấy cảnh tượng này sẽ đều kinh ngạc.

Vì Lạc Bắc và Tam Thiên Phù Đồ trước mặt họ đã hợp thành một thể, đạt đến cảnh giới dựa vào tâm thần, dùng chân nguyên bồi dưỡng, dồn hết vào phi kiếm, hoàn toàn có thể dùng tâm thần tùy ý khống chế phi kiếm.

Tuy lúc này thoáng nhìn chỉ thấy chân nguyên trên Tam Thiên Phù Đồ vẫn còn yếu ớt, cho người ta cảm giác đây chỉ như một thanh kiếm thai lạnh lẽo bắt đầu có mầm sống, nhưng thật ra là đã đạt đến cảnh giới ngự kiếm!

Đoạn Thiên Nhai đã từng là đệ tử Thực Sơn có tu vi tiến bộ nhanh nhất trong vòng mấy chục năm trở lại đây, nhưng Thái Thúc còn đạt đến cảnh giới nô kiếm sớm hơn y hai ba tháng.

Nhưng đến cả Thái Thúc hiện nay mới chỉ luyện đến cảnh giới nô kiếm, Đại Đạo Trục Chỉ Thúc Hư Quyết của nàng ta còn phải một thời gian nữa mới đột phá lên tầng thứ năm, đến khi nàng ta đã thuần thực nô kiếm, thì mới tiến đến cảnh giới ngự kiếm được.

Thua kém một chút thôi, nhưng đã cách nhau một trời một vực!

Người như Thái Thúc đã có thể coi là bậc kỳ tài hiếm có, nếu là một đệ tử bình thường không có tư chất đặc biệt, thì chỉ riêng đạt đến cảnh giới nô kiếm cũng đã phải khổ công vài năm, nhưng từ nô kiếm vượt lên ngự kiếm thì có khi phải mất đến mười mấy năm.

Lạc Bắc tiến bộ như vậy thì ở Thực Sơn trong mấy trăm năm gần đây hẳn chính là người đầu tiên!

Nhưng trước đây, trong mắt tất cả mọi người ở Thực Sơn hẳn lại là một thứ đồ phế thải! Lần nào kiểm tra tu vi, người bị phạt cũng là hắn.

Lạc Bắc đưa tay cầm lấy quả táo trên thanh Tam Thiên Phù Đồ, đưa lên miệng, nhai thật chậm rãi.

Táo rừng vẫn chưa chín, chỉ toàn là vị chát.

“ Không ngờ ta lại nắm được pháp môn ngự kiếm nhanh như vậy.”

“ Cảm giác được nối liền với phi kiếm này cũng giống với cảm giác được nối liền với một vạn ba ngàn tầng thiên trong cơ thể, cứ như phi kiếm đã trở thành một phần cơ thể. Có thể là vị tiên bối đã sáng tạo ra bộ quyết pháp vô danh cũng cảm thấy như thế nên mới sáng tạo ra nó.”

Đúng lúc Lạc Bắc đang mãi mê suy nghĩ trong lòng thì y bỗng nảy ra một ý nghĩ mà chính mình cũng không dám tin.

“ Người đó trước đây ở Thục Sơn, chắc chắn là một nhân vật có tu vi và thân phận cực kì cao tuyệt.”

Lạc Bắc hiện nay sở dĩ có thể tiến bộ nhanh như vậy phần lớn là do có cơ duyên xảo hợp, Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh tu đến tầng cảnh giới thứ năm.

Mỗi sợi chân nguyên của Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh đều vô cùng dẻo dai, mạnh mẽ, kể cả là cùng ở tầng thứ năm đi nữa, thì chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh vẫn mạnh hơn chân nguyên Đại Đạo Trục Chỉ Thụy Hư Quyết đến vài lần.

Trên thực tế, việc tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh cũng khó hơn Đại Đạo Trục Chỉ Thụy Hư Quyết đến vài lần, có khi là vài chục lần.

Nếu bây giờ Nguyên Thiên Y ở đây, nhìn thấy Lạc Bắc đã luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh đến tầng thứ năm, chắc chắn sẽ rất tự hào vì có một đồ đệ như thế này.

Nhân gian có nhân thì mới có quả, cơ duyên cũng là thứ không thể tách khỏi một con người.

Hơn hai năm đã luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh đến tầng thứ năm, phải biết rằng nếu đổi lại là người khác, thì cả đời này cũng chưa chắc đã luyện được đến tầng thứ năm của Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh.

Nhưng hiện nay Lạc Bắc có thể nắm được pháp môn ngự kiếm, phần lớn đều là nhờ người bằng hữu của y, vị nam tử trên hang Thiên Nhược, người có đôi mắt vô cùng trong sáng, mỗi ngày đều ngắm mây trời, người mà đến tên họ của chính mình cũng không nhớ.

Lạc Bắc bây giờ đã hiểu rõ, kể cả có chân nguyên đầy đủ, mạnh mẽ thì bình thường cũng không thể từ cảnh giới nô kiếm tiến lên cảnh giới ngự kiếm.

Vì chỉ có sau khi đã không ngừng lĩnh ngộ pháp môn nô kiếm, khống chế phi kiếm của chính mình, trải qua rất nhiều ngày tháng mới có thể khiến khả năng khống chế chân nguyên của bản thân thành thục như ý, như thế mới có thể dựa vào pháp quyết ngự kiếm để chia chân nguyên thành ba phần, từ đó bồi dưỡng phi kiếm, thiết lập liên hệ với tâm thần.

Điều này cũng giống với đạo lí học đi thì mới biết chạy vậy.

Do đó tất cả cá quyết pháp phi kiếm đều có từng tầng pháp quyết, xem ra vị tiên bối sáng tạo ra bộ quyết pháp này cũng là lĩnh ngộ qua từng tầng một.

Thế mà nam tử đến tên mình cũng không nhớ trên hang Thiên Nhược kia lại có một hiểu biết kinh người về bộ kiếm quyết này, từ sau khi y khắc tên và hình dáng của Lạc Bắc lên tảng đá, ngày thứ hai Lạc Bắc đến thì quả thật y vẫn còn nhớ Lạc Bắc. Năm ngày sau đó, sau mỗi lần tự mình lĩnh ngộ kinh văn, Lạc Bắc đều nói chuyện với y rất lâu.

Lạc Bắc nghe theo lời y, trong lúc tu luyện đã sửa đổi kiếm quyết, đến một số kinh mạch mà chân nguyên đi qua cũng đổi, thì thật sự là không hề tốn chút sức lực nào. Còn như uy lực lớn hay nhỏ, Lạc Bắc không so sánh thử, nhưng tiến bộ rất nhanh là điều có thể khẳng định.

Ngoài ra, đối với việc khống chế phi kiếm và chân nguyên, y thường chỉ nói rất ít nhưng Lạc Bắc lại thu hoạch được rất nhiều, y chỉ tùy tiện nói vài câu mà những kinh nghiệm Lạc Bắc có được còn nhiều hơn mười mấy ngày luyện tập và lĩnh ngộ.

Mới qua năm ngày mà Lạc Bắc đã hiểu hết ý nghĩa của toàn bộ kiểm quyết trong Phá Thiên Liệt, ghi nhớ xong còn có thể đạt đến cảnh giới ngự kiếm như ngày hôm nay.

Đối với Lạc Bắc mà nói, y chính là một cơ duyên cực lớn.

“ Ngày nào y cũng ở đó nghĩ xem mình là ai, nhưng cũng không nghĩ ra. Còn người quan trọng nhất trong lòng y, y muốn biết, nhưng cũng không biết được. Ta là bằng hữu của y, có nghĩa vụ phải giúp y. Ta phải thử giúp y nhớ ra y là ai mới được.”

“ Nhưng đến Minh Hạo sư huynh cũng không biết y là ai, liệu Yến Kinh Tà thủ tọa có biết được quá khứ của y không.”

Đúng lúc Lạc Bắc đang ngắm nhìn thanh Tam Thiên Phù Đồ của mình thì đột nhiên nghe thấy có tiếng bước chân vọng vào cửa.

Bước chân này nghe có vẻ vội vàng, đến bên ngoài sân chỗ Lạc Bắc thì dừng lại, dường như có chút do dự.

“ Là ai đêm hôm lại đến chỗ ta?”

Lạc Bắc chau mày, đột nhiên đang ngồi trên giường thì bật dậy, tức tốc ra mở cửa, vô cùng kinh ngạc.

Vì y ngửi thấy một mùi hương rất quen thuộc, chính là mùi hương của Tiểu Trà!

“ Tiểu Trà! Có chuyện gì thế? Sao muội lại rời khỏi ngọn Thiên Thương?”

Trước cánh cửa ở ngoài sân, có một nữ nhân dáng dong dỏng cao, mặc một bộ quần áo màu vàng nhạt, đó chính là Tiểu Trà. Có điều sắc mặt hiện giờ của nàng ta tái xanh, đôi mắt hấp háy, con Tiểu Ô Cầu trong cánh tay áo chốc chốc lại thò nửa đầu ra ngoài, rồi rút lại ngay, như thể sợ có đại họa giáng xuống đầu. Lạc Bắc vừa nhìn thấy nàng ta liền tập tức mời vào trong sân.

Vì Lạc Bắc biết rằng, Tiểu Trà thuộc loại yêu tinh mà tất cả phe chính đạo đều không tha, bình thường nếu không có chuyện gì, nàng ta tuyệt đối không rời khỏi ngọn Thiên Thương.

“ Ta và nó phải rời khỏi Thục Sơn rồi.” Tiểu Trà định thần lại, nhìn ngó xung quanh.

Lần đầu tiên nàng ta ra khỏi ngọn Thiên Thương, lần đầu tiên nàng ta nhìn thấy một căn phòng của con người, nhưng bây giờ rõ ràng là nàng ta chẳng còn tâm trạng nào để ngạc nhiên nữa.

“ Tại sao? Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Lạc Bắc nhìn Tiểu Trà rồi hỏi.

“ Nó gây ra đại họa rồi.” Tiểu Trà nhìn vào con Tiểu Ô Cầu đang giấu trong tay áo, “ Nó một mình chạy đến ngọn Thiên Bảo, ăn mất mấy cây linh dược, lại còn phá cả một vườn thuốc, bị người ở Thục Sơn các người phát hiện rồi. Bây giờ đã có không ít người đang lùng sục khắp ngọn Thiên Thương.”

“ Cái gì?” Lạc Bắc bắt giác ngừng thở.

Ngọn Thiên Bảo thuộc về khu vực của Kinh Thần, là nơi có nhiều linh dược hơn cả ngọn Thiên Chúc. Ở đó nhánh Kinh Thần đã khai thác được một vườn thuốc có Uẩn Dục linh dược, bình thường đó được coi là cấm địa đối với đệ tử Thục Sơn.

Tiểu Ô Cầu chắc chắn là được bản năng mách bảo nếu nuốt được linh dược thì tu vi sẽ tăng, cảm thấy ở nơi đó có mùi vị của thảo dược nên mới chạy đến đó.

Bây giờ người ở Thục Sơn đã bắt đầu tìm kiếm, chỉ e cây thảo dược mà Tiểu Ô Cầu nuốt mất đó không phải là thảo dược bình thường. Gây ra họa lớn thế này, nếu bị bắt được, chắc chắn sẽ không thoát được. Nếu Tiểu Trà cũng bị phát hiện, chưa biết chừng họ sẽ cho rằng Tiểu Trà sai Tiểu Ô Cầu đi hái thuốc.

“ Đi mau!”

Trong lúc cấp bách, Lạc Bắc không để ý những thứ khác được nữa, liền cầm tay Tiểu Trà lao ra ngoài.

Rất nhiều sư trưởng trong Thục Sơn có tu vi cực cao, Tiểu Ô Cầu đã bị lộ mùi vị, chỉ cần tìm kỹ trong Thục Sơn, thì nhất định sẽ không thoát được.

Hơn nữa không chỉ có Tiểu Ô Cầu bị phát hiện, mà cả Tiểu Trà cũng sẽ chạy không thoát.

Chỉ còn cách nhân lúc bọn họ vẫn cho rằng Tiểu Ô Cầu còn ở ngọn Thiên Thương, vẫn còn đang lục soát khắp nơi thì chạy ra ngỏai Thục Sơn, chạy thật xa ra khỏi địa giới của Thục Sơn, thì họa may mới có con đường sống cho Tiểu Trà và Tiểu Ô Cầu!

“ Ngươi...”

Lúc Tiểu Trà bị Lạc Bắc nắm lấy tay, liền nghĩ “ngươi là đệ tử Thục Sơn, nếu bị người ta phát hiện đang đi cùng với ta, giúp bọn ta trốn thoát, nhất định sẽ bị phạt rất nặng” Nhưng khi nhìn thấy trên mặt Lạc Bắc không một chút do dự, Tiểu Trà chỉ nói được một từ, sau đó không nói gì nữa.

Vì nàng ta đã hoàn toàn cảm giác được tâm ý của Lạc Bắc.

“ Nguy rồi!”

Lạc Bắc bây giờ đã vô cùng quen thuộc với Thục Sơn, dẫn Tiểu Trà chạy trong rừng đều đi vào đường nhỏ. Chỉ cần không bị phát hiện trên đường chạy ra vùng ngoại duyên của Thục Sơn, có thể dùng khả năng cất giấu mùi vị cơ thể của Tiểu Trà, hoặc giả chỉ cần không chạm phải pháp trận nào là có thể chạy ra khỏi Thục Sơn. Nhưng vừa mới chạy được chưa đến hai mươi dặm về phía dãy núi lớp lớp bap lấy Thục Sơn, thì trên bầu trời Thục Sơn đã lóe lên hàng trăm loại kiếm quang khác nhau.

Đã bắt đầu lục soát ngọn núi này rồi!

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

27-12-2012, 02:21 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

85. Chương 84: Sức Mạnh Chênh Lệch

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Có thể điều khiển kiếm quang bay lượn trên không trung, ít nhất cũng phải đạt đến cảnh giới ngự kiếm đỉnh cao.

Thục Sơn là môn phái lớn chỉ xếp sau Côn Luân, cao thủ rất nhiều, trong số hơn trăm kiếm quang đang bắt đầu lục soát ngọn núi này, thậm chí có thể còn có những cao thủ đã luyện được bản mệnh chân nguyên.

Bất kì kiếm quang nào trong số này, cũng không phải là loại mà Lạc Bắc và Tiểu Trà bây giờ có thể so sánh được.

“ Làm sao đây?”

“ Lạc Bắc” , Tiểu Trà trong lúc hoảng loạn muốn bảo Lạc Bắc đừng để ý đến mình nữa, nhưng Lạc Bắc vẫn cứ nắm thật chặt tay nàng.

Lạc Bắc bây giờ không có một ý nghĩ nào khác, mà chỉ muốn dẫn Tiểu Trà xông ra ngoài.

Lần xông pha này còn kiên quyết hơn cả ngày Lạc Bắc đến ngọn Thiên Kiếm.

“ Vèo” , thanh Tam Thiên Phù Đồ trên lưng Lạc Bắc bay ra ngoài, kiếm quang màu đen phát ra trước mặt Lạc Bắc và Tiểu Trà.

Những con đường hai người đi trong rừng đều là những con đường nhỏ. Lúc này Lạc Bắc liền dùng thuật ngự kiếm vừa mới lĩnh ngộ được, dùng kiếm quang chặt hết những dây leo và cây bụi cản đường ở trước mặt, để hai người chạy được nhanh hơn.

Kiếm quang màu đen vừa mở đường, hai người liền đi theo nó, dùng tất cả sức lực trong người chạy về vùng ngoại duyên Thục Sơn.

Lần xông pha này, trong kiếm quang của Lạc Bắc đã tràn đầy một kiếm ý trước nay chưa hề có.

“ Hồng rồi, bị phát hiện rồi!”

Lạc Bắc với ánh mắt vô cùng kiên định và Tiểu Trà với khuôn mặt có chút xanh xao xông về phía ngoại vi Thục Sơn. Còn chưa đầy mười dặm thì Lạc Bắc đột nhiên nhìn thấy có mười mấy đạo kiếm quang đang lao về phía mình và Tiểu Trà.

“ Bây giờ đi giải thích với các sư huynh rằng Tiểu Trà trước nay chưa từng rời khỏi ngọn Thiên Thương, cũng chưa từng hại ai bao giờ, Tiểu Ô Cầu cũng không cố ý làm vậy thì chắc chắn là nói không thông.”

Lạc Bắc trong lòng lo lắng, da đầu cũng như muốn nổ tung.

Lạc Bắc không sợ bản thân bị lộ, mà chỉ sợ Tiểu Trà từ nay sẽ không được nhìn thấy thế giới bên ngoài.

“ Tiểu Trà, muội đừng dừng lại, cứ tiếp tục chạy về phía trước, chạy ra khỏi khu rừng này là đến bên ngoài Thục Sơn rồi.”

Đột nhiên, Lạc Bắc hạ quyết tâm, nhìn sâu vào trong mắt Tiểu Trà. Kiếm quang vừa chuyển động liền buông tay Tiểu Trà, chạy theo một hướng khác. Vừa mới chạy đi, kiếm quang của Tam Thiên Phù Đồ lại càng mãnh liệt, chặt chém hết cây cối ở hay bên, tạo ra một âm thanh rất lớn.

“ Y muốn giúp chúng ta thu hút sự chú ý của mấy tên sư trưởng đó.”

Trong nháy mắt, Tiểu Trà đã hiểu Lạc Bắc muốn làm gì. “ Đây là gì? Đây chính là tình cảm của nhân thế sao?” Trong nháy mắt, một giọt nước mắt long lanh lăn trên đôi má trắng ngần của Tiểu Trà.

“ Hình Đồng sư huynh, nó ở trong khu rừng đằng kia.”

Trong mười mấy đệ tử Thục Sơn vừa có người mặc áo xanh, vừa có người mặc áo đen, hiển nhiên là vừa có đệ tử Qua Ly, vừa có đệ tử Kinh Thần. Nhưng kẻ đứng đầu lại là một trong những đệ tử của Tổng Nhạc Lưu, một trong Kinh Thần tứ kiệt, Hình Đồng.

Lạc Bắc cố ý gây tiếng động, một lát sau đã bị bọn họ phát hiện.

“ Đừng để nó chạy thoát!”

Hình Đồng người mặc áo đen, tướng mạo khôi ngô, vẫy tay một cái, mười mấy đạo kiếm quang trên trời lập tức tản ra, từ bốn phương tám hướng xông về phía Lạc Bắc.

“ Ô? Có kiếm quang, có một bóng người!”

Kiếm quang vừa mới hiện ra, mười mấy con người đều liếc theo, ngay lập tức cả bọn đều thất kinh.

“ Lại có kẻ có thể lên vào Thục Sơn sao?”

Suy nghĩ này hiện lên trong đầu Hình Đồng.

“ Dưới đó là ai? Còn không mau dừng lại!”

Hình Đồng lập tức lên tiếng quát.

“ Tu vi cao thâm thật!”

Đây không chỉ là lời chất vấn, mà còn có ý thúc giục những kẻ đang lục soát Thục Sơn. Tiến nói của y là do dùng thuật pháp Hàng Ma Hồng Nhất Loại, Lạc Bắc chỉ kịp cảm thấy không khí xung quanh như đang bị thiêu đốt, trong đầu cứ có tiếng vù vù, đến chân nguyên khổng lồ Tam Thiên Phù Đồ cũng suýt thì bị phân tán.

“ Ô?”

Hình Đồng quát xong mới phát hiện, bóng người màu xanh đó không những không dừng lại, mà còn xông vào rừng nhanh hơn.

“ Đó chắc chắn là yêu nhân!”

“ Vèo” , “ vèo” , âm thanh như xé rách không khí, hai đạo kiếm quang, một cái xanh dương, một cái xanh lam, cái trước cái sau cuộn lấy Lạc Bắc, chính là hai đệ tử Qua Ly đã ra tay truy kích.

“ Đây chính là sức mạnh thật sự của ngự kiếm đỉnh cao?”

Kiểm quang ào ạt bay đến, còn cách Lạc Bắc mấy chục trượng mà Lạc Bắc đã cảm thấy xung quanh đều là kiếm khí đang chèn ép, lông tơ trên người tự nhiên bị thiêu đốt, thở hổn hển không ra hơi.

Chỉ riêng khí thế của loại sức mạnh đang ép Lạc Bắc lộ diện này cũng đủ để y cảm thấy mình không thể chống đối được.

So với loại kiếm khí chưa đến gần đã khiến con người ta nghẹt thở thì pháp thuật như sấm dậy đó cũng chỉ đơn giản như trò chơi con.

“ Bây giờ sự chú ý của các sư trưởng đều dồn cả vào ta rồi.”

“ Có thể cầm cự thêm một chút thời gian là Tiểu Trà có thêm một phần cơ hội chạy thoát khỏi đây.”

Lạc Bắc lại nhìn thấy có mấy chục đạo kiếm quang bốc cháy trên trời đang lao về phía mình, nhưng ánh mắt của Lạc Bắc lại cực kì kiên quyết, không thối lui mà tiến lên, xông thẳng vào đám kiếm quang đang bay lượn trước mặt.

Hai thanh phi kiếm cùng lao tới, Lạc Bắc chắn chắn không chống đỡ nổi.

Lạc Bắc không thối lui mà tiến lên, chấp nhận để kiếm quang ở trước mặt xông đến là muốn kéo dài thêm một chút thời gian, đầu tiên sẽ chặn lại kiếm quang màu xanh dương, sau đó mới xem xem có ngăn được kiếm quang màu xanh lam ở đằng sau không.

“ Keng!”

Thanh Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc không hề né tránh, va thẳng vào phi kiếm màu xanh dương.

Khi thanh phi kiếm màu xanh dương xé tan không khí lao đến, mang theo kiếm khí dày đặc, da thịt của Lạc Bắc đều cảm thấy một luồng khí kim loại lạnh toát, hơn nữa tốc độ của thanh phi kiếm màu xanh dương đó còn khiến cho Lạc Bắc không sao nhìn ra được hình dáng của nó. Vậy mà Tam Thiên Phù Đồ trong nháy mắt lại có thể chém trúng thanh phi kiếm đó.

“ Đây chính là cảnh giới ngự kiếm, lợi ích của việc tâm thần liên kết, tâm thức khóa chặt.”

Trong nháy mắt Lạc Bắc đã ngộ ra được điểm khác nhau của cảnh giới ngự kiếm và cảnh giới nô kiếm, nhưng cũng chính lúc đó, Lạc Bắc lại có cảm giác như mình va phải một ngọn núi nhỏ vậy.

Sức mạnh quá ư chênh lệch!

Hai thanh kiếm va vào nhau, kiếm khí vỡ tan làm cho lá rơi ở xung quanh cũng bị cuốn vào, Lạc Bắc chỉ kịp cảm thấy toàn thân chấn động, Hắc và Tam Thiên Phù Đồ đều bị một sức mạnh vô hình quăng ra xa, cả người bị văng về phía sau, đập phải một cái cây đại thụ, phát ra một tiếng bốp cực lớn.

“ Lợi hại quá!”

Lạc Bắc cố chịu đựng cái lưng đang đau quằn quại, dốc hết sức để không chế Tam Thiên Phù Đồ, nhưng chưa kịp làm gì thì y đã thấy thanh kiếm quang màu xanh dương vừa rồi quay lại.

Cảnh giới ngự kiếm vừa mới lĩnh hội được so với thực lực của ngự kiếm đã đạt đến mức đỉnh cao, bất luận là uy lực của chân nguyên ngưng tụ trên thanh kiếm hay việc khống chế phi kiếm, đều thực sự thua kém quá nhiều.

“ Đến một kiếm cũng không chặn được!”

Lạc Bắc vốn định chặn lại rồi sau đó loại bỏ thanh kiếm quang màu xanh dương, nhưng lại không ngờ rằng thanh kiếm màu xanh dương này va chạm với Tam Thiên Phù Đồ xong lại không hề hấn gì, mà cùng lúc đó, một kiếm quang khác màu xanh lam cũng đang chém tới.

Đến thời gian đổi tay cũng không có, hai thanh kiếm quang này khi đối địch hiển nhiên là phối hợp rất ăn ý. Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc còn chưa kịp làm gì, thanh kiếm quang màu xanh lam đến sau đã gia

tăng tốc độ, chém một nhát vào thân kiếm Tam Thiên Phù Đồ, đến nỗi tóe cả lửa. Trong lúc đó thì thanh kiếm quang màu xanh dương rẽ khí lao đến, nháy mắt đã đến trước mặt Lạc Bắc.

Trong một nháy mắt này thanh kiếm màu lam chém trúng Tam Thiên Phù Đồ, kiếm khí vỡ tan, rạch một đường trên mặt Lạc Bắc, để lại một vết cắt không sâu lắm, máu tươi ứa ra từ đó.

Nhưng thanh phi kiếm màu xanh dương lại tỏa ra một kiếm khí vô cùng mạnh mẽ, khiến Lạc Bắc không thể chống cự được, sờn hết cả da gà.

“Mục sư đệ! Dừng tay! Là Lạc Bắc sư đệ!”

Đúng lúc người sắp bị thanh phi kiếm màu xanh dương chém làm hai khúc, đột nhiên có một tiếng hô thất thanh, thanh phi kiếm xanh dương vội vã chém ngược lên trên, khiến cho những cành cây trên đầu Lạc Bắc bị chém tứ tung.

Trong nháy mắt đó, Hình Đồng và một đệ tử Qua Ly nữa lại nhận ra đó là Lạc Bắc, liền đồng thanh hét lên.

“Lạc Bắc sư đệ đã có thể ngự kiếm rồi sao?”

“Lúc này rõ ràng Phong sư trưởng đã dùng khí thuật Thất Xảo Vọng để tìm ra nơi con yêu vật đó ẩn trốn, sao lại là Lạc Bắc sư đệ được!”

“Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?”

Lúc mười mấy người đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì vậy quanh Lạc Bắc, mười mấy môn nhân của Thục Sơn cũng đã đến nơi.

“Đoạn Thiên Nhai sư huynh.”

Người dẫn đầu chính là người có tu vi cao nhất trong số đệ tử đời thứ hai của Thục Sơn, sư huynh của Lạc Bắc, Đoạn Thiên Nhai.

“Được lắm! Lạc Bắc! Người được lắm!”

Vừa nhìn thấy Lạc Bắc đứng trong vòng vây, Đoạn Thiên Nhai liền hiểu ra, “người làm thế này là cố ý thu hút sự chú ý của bọn ta, hòng cho con yêu vật kia trốn thoát? Người và con yêu vật đã phá hoại vườn thuốc đó có quan hệ gì.”

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

27-12-2012, 02:21 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

86. Chương 85: Vạn Kiếm Xuyên Thân. Đại Công Đại Tội

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Có thể điều khiển kiếm quang bay lượn trên không trung, ít nhất cũng phải đạt đến cảnh giới ngự kiếm đỉnh cao.

Thục Sơn là môn phái lớn chỉ xếp sau Côn Luân, cao thủ rất nhiều, trong số hơn trăm kiếm quang đang bắt đầu lục soát ngọn núi này, thậm chí có thể còn có những cao thủ đã luyện được bản mệnh chân nguyên.

Bất kì kiếm quang nào trong số này, cũng không phải là loại mà Lạc Bắc và Tiểu Trà bây giờ có thể so sánh được.

“Làm sao đây?”

“Lạc Bắc”, Tiểu Trà trong lúc hoảng loạn muốn bảo Lạc Bắc dừng để ý đến mình nữa, nhưng Lạc Bắc vẫn cứ nắm thật chặt tay nàng.

Lạc Bắc bây giờ không có một ý nghĩ nào khác, mà chỉ muốn dẫn Tiểu Trà xông ra ngoài.

Lần xông pha này còn kiên quyết hơn cả ngày Lạc Bắc đến ngọn Thiên Kiếm.

“Vèo”, thanh Tam Thiên Phù Đồ trên lưng Lạc Bắc bay ra ngoài, kiếm quang màu đen phát ra trước mặt Lạc Bắc và Tiểu Trà.

Những con đường hai người đi trong rừng đều là những con đường nhỏ. Lúc này Lạc Bắc liền dùng thuật ngự kiếm vừa mới lĩnh ngộ được, dùng kiếm quang chặt hết những dây leo và cây bụi cản đường ở trước mặt, để hai người chạy được nhanh hơn.

Kiếm quang màu đen vừa mở đường, hai người liền đi theo nó, dùng tất cả sức lực trong người chạy về vùng ngoại duyên Thục Sơn.

Lần xông pha này, trong kiếm quang của Lạc Bắc đã tràn đầy một kiếm ý trước nay chưa hề có.

“Hong rồi, bị phát hiện rồi!”

Lạc Bắc với ánh mắt vô cùng kiên định và Tiểu Trà với khuôn mặt có chút xanh xao xông về phía ngoại vi Thục Sơn. Còn chưa đầy mười dặm thì Lạc Bắc đột nhiên nhìn thấy có mười mấy đạo kiếm quang đang lao về phía mình và Tiểu Trà.

“Bây giờ đi giải thích với các sư huynh rằng Tiểu Trà trước nay chưa từng rời khỏi ngọn Thiên Thương, cũng chưa từng hại ai bao giờ, Tiểu Ô Cầu cũng không cố ý làm vậy thì chắc chắn là nói không thông.”

Lạc Bắc trong lòng lo lắng, da đầu cũng như muốn nổ tung.

Lạc Bắc không sợ bản thân bị lộ, mà chỉ sợ Tiểu Trà từ nay sẽ không được nhìn thấy thế giới bên ngoài.

“Tiểu Trà, muội đừng dừng lại, cứ tiếp tục chạy về phía trước, chạy ra khỏi khu rừng này là đến bên ngoài Thục Sơn rồi.”

Đột nhiên, Lạc Bắc hạ quyết tâm, nhìn sâu vào trong mắt Tiểu Trà. Kiếm quang vừa chuyển động liền buông tay Tiểu Trà, chạy theo một hướng khác. Vừa mới chạy đi, kiếm quang của Tam Thiên Phù Đồ lại càng mãnh liệt, chặt chém hết cây cối ở hay bên, tạo ra một âm thanh rất lớn.

“Y muốn giúp chúng ta thu hút sự chú ý của mấy tên sư trưởng đó.”

Trong nháy mắt, Tiểu Trà đã hiểu Lạc Bắc muốn làm gì. “Đây là gì? Đây chính là tình cảm của nhân thế sao?” Trong nháy mắt, một giọt nước mắt long lanh lăn trên đôi má trắng ngần của Tiểu Trà.

“Hình Đồng sư huynh, nó ở trong khu rừng đằng kia.”

Trong mười mấy đệ tử Thục Sơn vừa có người mặc áo xanh, vừa có người mặc áo đen, hiển nhiên là vừa có đệ tử Qua Ly, vừa có đệ tử Kinh Thần. Nhưng kẻ đứng đầu lại là một trong những đệ tử của Tống Nhạc Lưu, một trong Kinh Thần tứ kiệt, Hình Đồng.

Lạc Bắc cố ý gây tiếng động, một lát sau đã bị bọn họ phát hiện.

“Dừng để nó chạy thoát!”

Hình Đồng người mặc áo đen, tướng mạo khôi ngô, vẫy tay một cái, mười mấy đạo kiếm quang trên trời lập tức tản ra, từ bốn phương tám hướng xông về phía Lạc Bắc.

“Ô? Có kiếm quang, có một bóng người!”

Kiếm quang vừa mới hiện ra, mười mấy con người đều liếc theo, ngay lập tức cả bọn đều thất kinh.

“Lại có kẻ có thể lên vào Thục Sơn sao?”

Suy nghĩ này hiện lên trong đầu Hình Đồng.

“Dưới đó là ai? Còn không mau dừng lại!”

Hình Đồng lập tức lên tiếng chất vấn.

“ Tu vi cao thâm thật!”

Đây không chỉ là lời chất vấn, mà còn có ý thúc giục những kẻ đang lục soát Thục Sơn. Tiến nói của y là do dùng thuật pháp Hàng Ma Hồng Nhất Loại, Lạc Bắc chỉ kịp cảm thấy không khí xung quanh như đang bị thiêu đốt, trong đầu cứ có tiếng vù vù, đến chân nguyên khổng lồ Tam Thiên Phù Đồ cũng suýt thì bị phân tán.

“ Ô?”

Hình Đồng chất vấn xong mới phát hiện, bóng người màu xanh đỏ không những không dừng lại, mà còn xông vào rừng nhanh hơn.

“ Đó chắc chắn là yêu nhân!”

“ Vèo” , “ vèo” , âm thanh như xé rách không khí, hai đạo kiếm quang, một cái xanh dương, một cái xanh lam, cái trước cái sau cuộn lấy Lạc Bắc, chính là hai đệ tử Qua Ly đã ra tay truy kích.

“ Đây chính là sức mạnh thật sự của ngự kiếm đỉnh cao?”

Kiểm quang ào ạt bay đến, còn cách Lạc Bắc mấy chục trượng mà Lạc Bắc đã cảm thấy xung quanh đều là kiếm khí đang chèn ép, lông tơ trên người tự nhiên bị thiêu đốt, thở hổn hển không ra hơi.

Chỉ riêng khí thế của loại sức mạnh đang ép Lạc Bắc lộ diện này cũng đủ để y cảm thấy mình không thể chống đối được.

So với loại kiếm khí chưa đến gần đã khiến con người ta nghẹt thở thì pháp thuật như sấm dậy đó cũng chỉ đơn giản như trò chỉ con.

“ Bây giờ sự chú ý của các sư trưởng đều dồn cả vào ta rồi.”

“ Có thể cầm cự thêm một chút thời gian là Tiểu Trà có thêm một phần cơ hội chạy thoát khỏi đây.”

Lạc Bắc lại nhìn thấy có mấy chục đạo kiếm quang bốc cháy trên trời đang lao về phía mình, nhưng ánh mắt của Lạc Bắc lại cực kì kiên quyết, không thoái lui mà tiến lên, xông thẳng vào đám kiếm quang đang bay lượn trước mặt.

Hai thanh phi kiếm cùng lao tới, Lạc Bắc chắn chắn không chống đỡ nổi.

Lạc Bắc không thoái lui mà tiến lên, chấp nhận để kiếm quang ở trước mặt xông đến là muốn kéo dài thêm một chút thời gian, đầu tiên sẽ chặn lại kiếm quang màu xanh dương, sau đó mới xem xem có ngăn được kiếm quang màu xanh lam ở đằng sau không.

“ Keng!”

Thanh Tam Thiên phù đồ của Lạc Bắc không hề né tránh, va thẳng vào phi kiếm màu xanh dương.

Khi thanh phi kiếm màu xanh dương xé tan không khí lao đến, mang theo kiếm khí dày đặc, da thịt của Lạc Bắc đều cảm thấy một luồng khí kim loại lạnh toát, hơn nữa tốc độ của thanh phi kiếm màu xanh dương đó còn khiến cho Lạc Bắc không sao nhìn ra được hình dáng của nó. Vậy mà Tam Thiên Phù Đồ trong nháy mắt lại có thể chém trúng thanh phi kiếm đó.

“ Đây chính là cảnh giới ngự kiếm, lợi ích của việc tâm thần liên kết, tâm thức khóa chặt.”

Trong nháy mắt Lạc Bắc đã ngộ ra được điểm khác nhau của cảnh giới ngự kiếm và cảnh giới nô kiếm, nhưng cũng chính lúc đó, Lạc Bắc lại có cảm giác như mình va phải một ngọn núi nhỏ vậy.

Sức mạnh quá ư chênh lệch!

Hai thanh kiếm va vào nhau, kiếm khí vỡ tan làm cho lá rơi ở xung quanh cũng bị cuốn vào, Lạc Bắc chỉ kịp cảm thấy toàn thân chấn động, Hắc và Tam Thiên Phù Đồ đều bị một sức mạnh vô hình quăng ra xa, cả người bị văng về phía sau, đập phải một cái cây đại thụ, phát ra một tiếng bốp cực lớn.

“ Lợi hại quá!”

Lạc Bắc cố chịu đựng cái lưng đang đau quằn quại, dốc hết sức để không chế Tam Thiên Phù Đồ, nhưng chưa kịp làm gì thì y đã thấy thanh kiếm quang màu xanh dương vừa rồi quay lại.

Cảnh giới ngự kiếm vừa mới lĩnh hội được so với thực lực của ngự kiếm đã đạt đến mức đỉnh cao, bất luận là uy lực của chân nguyên ngưng tụ trên thanh kiếm hay việc khống chế phi kiếm, đều thực sự thua kém quá nhiều.

“ Đến một kiếm cũng không chặn được!”

Lạc Bắc vốn định chặn lại rồi sau đó loại bỏ thanh kiếm quang màu xanh dương, nhưng lại không ngờ rằng thanh kiếm màu xanh dương này va chạm với Tam Thiên Phù Đồ xong lại không hề hấn gì, mà cùng lúc đó, một kiếm quang khác màu xanh lam cũng đang chém tới.

Đến thời gian đối tay cũng không có, hai thanh kiếm quang này khi đối địch hiển nhiên là phối hợp rất ăn ý. Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc còn chưa kịp làm gì, thanh kiếm quang màu xanh lam đến sau đã gia tăng tốc độ, chém một nhát vào thân kiếm Tam Thiên Phù Đồ, đến nỗi tóe cả lửa. Trong lúc đó thì thanh kiếm quang màu xanh dương rẽ khí lao đến, nháy mắt đã đến trước mặt Lạc Bắc.

Trong một nháy mắt này thanh kiếm màu lam chém trúng Tam Thiên Phù Đồ, kiếm khí vỡ tan, rạch một đường trên mặt Lạc Bắc, để lại một vết cắt không sâu lắm, máu tươi ứa ra từ đó.

Nhưng thanh phi kiếm màu xanh dương lại tỏa ra một kiếm khí vô cùng mạnh mẽ, khiến Lạc Bắc không thể chống cự được, sồn hết cả da gà.

“ Mục sư đệ! Dừng tay! Là Lạc Bắc sư đệ!”

Đúng lúc người sắp bị thanh phi kiếm màu xanh dương chém làm hai khúc, đột nhiên có một tiếng hô thất thanh, thanh phi kiếm xanh dương vội vã chém ngược lên trên, khiến cho những cành cây trên đầu Lạc Bắc bị chém tứ tung.

Trong nháy mắt đó, Hình Đồng và một đệ tử Qua Ly nữa lại nhận ra đó là Lạc Bắc, liền đồng thanh hét lên.

“ Lạc Bắc sư đệ đã có thể ngự kiếm rồi sao?”

“ Lúc này rõ ràng Phong sư trưởng đã dùng khí thuật Thất Xảo Vọng để tìm ra nơi con yêu vật đó ẩn trốn, sao lại là Lạc Bắc sư đệ được!”

“ Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?”

Lúc mười mấy người đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì vây quanh Lạc Bắc, mười mấy môn nhân của Thục Sơn cũng đã đến nơi.

“ Đoạn Thiên Nhai sư huynh.”

Người dẫn đầu chính là người có tu vi cao nhất trong số đệ tử đời thứ hai của Thục Sơn, sư huynh của Lạc Bắc, Đoạn Thiên Nhai.

“ Được lắm! Lạc Bắc! Người được lắm!”

Vừa nhìn thấy Lạc Bắc đứng trong vòng vây, Đoạn Thiên Nhai liền hiểu ra, “ người làm thế này là cố ý thu hút sự chú ý của bọn ta, hòng cho con yêu vật kia trốn thoát? Người và con yêu vật đã phá hoại vườn thuốc đó có quan hệ gì.” Lạc Bắc không thể ngờ được trong chốc lát mà Đoạn Thiên Nhai đã nhìn ra được vì sao mình làm như vậy, bất giác lòng trĩu xuống, nhưng y lập tức nhìn thẳng vào mắt Đoạn Thiên Nhai mà nói, “ Sư huynh, kẻ phá hoại vườn thuốc chỉ là con tiểu ô cầu, nó không cố ý làm thế đâu. Còn Tiểu Trà chỉ là hoa linh ở chui trên ngọn Thiên Thương, quyết không phải là loại yêu nhân xấu xa gì cả.”

“ Câm miệng! Thì ra các người đã ngầm ngầm quen biết! Lẽ nào người không biết như thế là phạm vào giới luật của Thục Sơn!” Đoạn Thiên Nhai hét lớn ngắt lời Lạc Bắc, “ các người đưa y đến gặp Vũ Nhược Trần chứng giáo, ta đuổi theo con yêu vật kia.”

“ Đoạn Thiên Nhai sư huynh! Huynh hãy tha cho họ đi!”

Lạc Bắc máu nóng bốc lên, nhưng Đoạn Thiên Nhai không thềm nhìn y, kiếm quang chưa kịp lóe lên đã như điện xẹt, trong chớp mắt đã lao ra bên ngoài

.

“Lạc Bắc, đệ đừng làm gì đại đột nữa. Đừng làm khó bọn ta, hãy theo bọn ta đến gặp Vũ Nhược Trần chưởng giáo đi.”

Mấy đạo kiếm quang vây quanh Lạc Bắc, hai ba mươi đệ tử Thục Sơn xung quanh nhìn Lạc Bắc với ánh mắt bối rối, thương tiếc.

Lạc Bắc ngày trước bản tính vô cùng kiên định, dũng mãnh tiến về phía trước, khiến cho tất cả mọi người tin phục. Thế mà bây giờ y lại dám gây ra tội lớn như thế này, kết giao cùng yêu nhân! Lại còn vì yêu nhân mà đánh lạc hướng bọn họ, động thủ với cả sư huynh.

Kết giao với yêu nhân, lại còn vì yêu nhân mà đấu kiếm với sư trưởng, việc này đối với bất kì môn phái chính đạo nào cũng đều là trọng tội bậc nhất!

“Thì ra thế giới bên ngoài lại rộng lớn thế này.”

Tuy giờ là đêm tối, nhưng nhìn thấy bên ngoài rộng lớn không có điểm dừng, bất giác toàn thân Tiểu Trà khẽ run rẩy.

Ngày trước ở trên ngọn Thiên Thương, nàng không tưởng tượng ra được thế giới bên ngoài như thế nào, hôm nay cuối cùng cũng được nhìn thấy rồi.

Bây giờ Tiểu Trà đã ở bên ngoài Thục Sơn tầm trăm dặm, nàng nhảy qua một sườn núi tương đối cao, có thể nhìn thấy một sơn trấn cách đó không xa, trong sơn trấn có rất nhiều ánh đèn. Trong mỗi đỉnh núi của Thục Sơn, buổi tối cũng có nhiều ánh đèn, nhưng ánh đèn trong sơn trấn ở bên ngoài thì khác hẳn.

Vì trong sơn trấn bên ngoài còn có mùi khói lửa của con người.

Đây là thế giới con người mà trước nay Tiểu Trà đều tưởng tượng, nàng muốn xem những sông hồ, biển cả trong sách vẫn nói, muốn xem nhân gian sinh hoạt, tương thân tương ái như thế nào.

Hơn nữa, thế giới bên ngoài này, đối với Tiểu Trà mà nói còn chính là tự do.

Nhưng sau khi ngắm nghía những ngọn đèn sáng ngời trong sơn trấn, Tiểu Trà lại đặt Tiểu Ô Cầu xuống đất, “Người mau đi đi, phải nhớ sau này không được hại người đâu đấy.” Nói hết câu, Tiểu Trà quay người lại, chuẩn bị lao về phía Thục Sơn,

Tiểu Ô Cầu ngóc đầu lên, dường như nó có thể nghe hiểu được lời nói của Tiểu Trà, nhưng dường như nó không hiểu Tiểu Trà đã thoát được ra khỏi Thục Sơn rồi, sao lại còn quay lại.

Tiểu Trà vừa định cử động thì lập tức dừng lại. Vì nàng nhìn thấy trong bóng đêm, có một nam tử mặc áo choàng xanh, khuôn mặt vô cùng lạnh lùng đang bước đến.

Người nam tử có khuôn mặt vô cùng lạnh lùng nghiêm nghị này, có thể che giấu khí vị, đến cả Tiểu Trà cũng không phát hiện ra bước chân của y. Y cũng chính là sư huynh của Lạc Bắc, Đoạn Thiên Nhai.

Y đã đuổi theo được đến đây.

Tiểu Ô Cầu dường như đã cảm nhận được uy lực của Đoạn Thiên Nhai, nó hí lên một tiếng rồi nhảy ra trước mặt Tiểu Trà, hai con mắt như hai viên hồng ngọc dán chặt lên người Đoạn Thiên Nhai.

“Ô cầu hóa hình, lại sắp hóa thành giao long rồi.” Đoạn Thiên Nhai lạnh lùng nhìn cặp sừng trên đầu Tiểu Ô Cầu, đứng yên bất động, trong đêm tối không thể nhìn ra biểu hiện trên mặt y ra sao.

“Người là người của Thục Sơn?” Trên mặt Tiểu Trà lúc này lại không có chút gì hoảng loạn, rõ ràng là vô cùng bình tĩnh.

“Người đã thoát khỏi Thục Sơn, có sao còn định quay lại?” Đoạn Thiên Nhai không trả lời mà hỏi ngược lại nàng ta.

“ Ta nhìn thấy có rất nhiều kiếm quang bao vây phía đó.” Tiểu Trà chậm rãi nói, “ Nếu ta không quay lại, chắc chắn các người sẽ cho rằng y cấu kết với yêu nhân, gây họa cho Thục Sơn.”

“ Người cho rằng bây giờ trở về có tác dụng sao? Bây giờ cả thiên hạ nghe theo hiệu lệnh của Côn Luân, tận diệt yêu nhân! Kết giao với yêu nhân theo lẽ thường đã là trọng tội rồi!” Hai mắt Đoạn Thiên Nhai long lên, làm Tiểu Ô Cầu bất giác co rúm lại, “ Người đã sớm biết có ngày này, thì căn bản không nên kết giao với Lạc Bắc!”

“ Người đi đi!”

“ Cái gì? Người để ta đi?” Lúc này Tiểu Trà nghĩ chỉ cần bó tay chịu trói, để mọi tội lỗi đổ lên đầu mình thì tội của Lạc Bắc sẽ giảm đi được phần nào, nhưng nàng ta không ngờ rằng sau khi Đoạn Thiên Nhai quát mình một tràng lại để cho mình đi, nhất thời tưởng mình đã nghe nhầm.

“ Y kết giao với người, lại còn vì người mà đấu kiếm với các sư huynh, vốn đã phạm phải trọng tội.” Đoạn Thiên Nhai vẫn đứng yên, “ Người xinh đẹp như vậy, tuy ta hiểu Lạc Bắc sư đệ kiên định lỗi lạc, không phải hạng ham mê nữ sắc, nhưng miệng lưỡi người đời thâm hiểm, nếu người quay lại thì càng chẳng giải quyết được gì!”

Im lặng một lúc, tiếng của Đoạn Thiên Nhai lại cất lên, “ Tuy nói rằng chính đạo luôn đối địch với yêu nhân, nghe lệnh Côn Luân, diệt sạch yêu ma, nhưng đến Lạc Bắc sư đệ cũng nhìn ra được người là người có tình có ý, không phải người xấu, chẳng lẽ kiến thức của ta còn kém hơn cả y?”

“ Huống hồ Lạc Bắc sư đệ đã liều mạng cứu người, nếu bây giờ ta giết chết người, chắc chắn Lạc Bắc sư đệ sẽ hận ta cả đời!”

Người một lòng cầu tiến, không bị ràng buộc như Đoạn Thiên Nhai là đệ tử được Vũ Nhược Trần coi trọng nhất, nếu y làm theo luật lệ của Thục Sơn, giết chết Tiểu Trà và Tiểu Ô Cầu, có lẽ nào lại lo lắng Lạc Bắc sẽ hận y cả đời sao?

Y nói như thế, có thể nhìn ra ngay y là một người ngoài lạnh trong nóng, một người tốt hành sự không hề máy móc. Hơn nữa, y đối với Lạc Bắc quả thật là tắc chi thâm, vọng chi thiết (đầy trách nhiệm, đầy kỳ vọng)!

“ Liều mạng cứu ta?” Tiểu Trà nghe xong bốn chữ này, lập tức cảm thấy như rơi vào hố băng.

“ Chiếu theo luật lệ của Thục Sơn, y làm như vậy sẽ phải chịu vạn kiếp xuyên thân.” Đoạn Thiên Nhai nhắm nghiền mắt lại, khua khua tay, “ Y đã học thuộc luật lệ của Thục Sơn, bản thân chắc chắn cũng rất rõ điều này.”

“ Cái gì? Lạc Bắc ngầm ngầm cấu kết với yêu nhân! Bị bắt lên ngọn Thiên Tương rồi!”

Thái Thúc khoác vội thêm áo, vắn tạm tóc lên, xông thẳng ra ngoài cửa, gọi Lạn Hàng lúc ấy mặt mũi đang vô cùng hốt hoảng, “ Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Trên bầu trời Thục Sơn lúc này không ngớt kiếm quang đang bay qua lại.

Toàn Thục Sơn đã bị một phen chấn động.

Ngọn Thiên Tương.

Trên đỉnh núi là một cung điện với kiến trúc khổng lồ, xung quanh đó mỗi viên gạch đều nặng mấy ngàn cân, sơn thạch thì dày hơn một trượng. Cả một tòa cung điện khổng lồ như vậy, chu vi cũng phải mấy chục dặm.

Bên trong tòa cung điện khổng lồ, ở chính giữa là một quảng trường cao hơn mặt đất hơn một trượng, hơn nữa xung quanh quảng trường này là những trụ sắt màu đen tuyền cao hơn hai thân người, bên trên là liên tiếp những đoạn xích màu đen, đây những chấm lốm đốm màu tím.

Những chấm màu tím này chính là máu tươi đã bết khô lại qua nhiều thời gian mà thành, nhìn thấy thì không khỏi rùng mình.

Những cột trụ màu đen san sát nhau, có khi phải hơn trăm cái bao quanh cái quảng trường này chính là hình trụ (cột để trừng phạt) của Thục Sơn.

Cung điện khổng lồ này ở Thục Sơn được gọi là Hình Cốc, chỉ có những đệ tử phạm phải trọng tội mới bị đưa đến đây chịu phạt.

Bây giờ Lạc Bắc đang bị treo lơ lửng giữa hai hình trụ, năm sáu sợi xích sắt được khắc đầy những phù văn đang thay nhau quấn lấy chân tay y, làm y treo lơ lửng.

“ Qua Ly đệ tử Lạc Bắc, ngấm ngầm cấu kết với yêu nhân, giấu giếm không báo cáo, dẫn đến việc lộn xộn ngày hôm nay. Cổ Địa Hỏa Long, năm Phục Linh ngàn năm tuổi bị đánh cắp, lại còn vì yêu nhân mà động kiếm với các vị sư trưởng, tội không thể tha, chiếu theo luật lệ phải chịu hình phạt vạn kiếm xuyên thân!”

“ Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Thái Thúc, Lạn Hàng, Huyền Vô Kỳ vừa chạy đến cửa Hình Cốc đại điện thì nghe thấy phán quyết này.

Vạn kiếm xuyên thân!

Nghe thấy bốn chữ này, ba người Thái Thúc, Lạn Hàng, Huyền Vô Kỳ đều cứng đờ người, đến thở cũng như dừng lại.

Ba người họ phản ứng như vậy là do vạn kiếm xuyên thân chính là cực hình khủng khiếp nhất của Thục Sơn!

Loại cực hình này chính là bốn vị trưởng lão có tu vi cao tuyệt sẽ dùng từng đạo, từng đạo kiếm khí để đâm xuyên qua cơ thể người chịu phạt.

Kiếm khí xuất ra đều rất mãnh, kiếm xuyên qua người nhưng lại chỉ đâm vào những nơi có thịt, không phương hại những nơi trọng yếu, mỗi kiếm đâm qua người đều sẽ cảm thấy đau đớn tột cùng, nhưng người bị kiếm khí xuyên qua lại không thể chết.

Để phát ra kiếm khí như thế, chỉ có một vị trưởng lão tu vi cao tuyệt, ngang hàng với Vũ Nhược Trần thì chân nguyên sẽ không đủ, cần phải bốn người thay phiên nhau thì mới tạo ra được một ngàn đạo kiếm khí, có thể mới biết, một vạn kiếm khí này mà xuyên qua người thì sẽ đau đớn đến mức nào!

“ Các vị sư thúc sư bá!”

Ngay lập tức, tiếng của Thái Thúc đã vọng vào trong đại điện, “ Đệ tử không biết vì sao Lạc Bắc lại mắc tội, nhưng đệ tử dám dùng tính mạng để đảm bảo rằng Lạc Bắc bản tính vô cùng lương thiện, tuyệt đối không gây ra điều gì xấu xa!”

Thái Thúc vừa thốt lời, Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ cũng đồng loạt lên tiếng, “ Đệ tử xin lấy tính mạng đảm bảo!”

Cả ba người cùng lúc đều thấy trong lòng như muốn trào ra, toàn thân khẽ run rẩy. Trong mắt Mặc trưởng lão ngồi trước Vũ Nhược Trần cũng bắt đầu lộ vẻ bất nhẫn, khẽ thở dài một tiếng, Mặc trưởng lão mặc áo màu đen, nhìn ba người họ rồi từ từ nói, “ Thái Thúc! Các ngươi không cần phải nhiều lời, việc này đã được làm rõ rồi, Lạc Bắc tuy không làm điều ác, nhưng việc y kết bạn với yêu nhân đã quá rõ ràng, điều này lại phạm vào luật lệ. Những người trong huyền môn chính đạo chúng ta bị yêu nhân mê hoặc, đi nhầm đường lạc lối cũng không phải là ít, chỉ hi vọng đệ tử Thục Sơn hãy lấy Lạc Bắc hôm nay mà làm gương.”

Dừng một lúc, Mặc trưởng lão nói với Lạc Bắc đang bị dây xích trói lơ lửng, “ Lạc Bắc, ngươi có còn gì để bào chữa không?”

Lạc Bắc ngẩng đầu lên, người đầu tiên bắt gặp là Thái Thúc cách đó mấy chục trượng. Thái Thúc cũng bắt gặp được ánh mắt của Lạc Bắc. Nhìn Lạc Bắc bị trói vào hình trụ, Thái Thúc chỉ còn cảm thấy sống mũi cay xè, bao nhiêu lời muốn nói đều bị chặn ở lồng ngực không nói ra được.

“ Đoạn Thiên Nhai sư huynh.”

Đúng lúc đó, ngoài cửa có tiếng náo động, Đoạn Thiên Nhai với gương mặt lạnh lùng bước vào.

“Ồ?” Ánh mắt của Mặc trưởng lão chuyển hướng, “Đoạn Thiên Nhai sư diệt, đã có tung tích gì của yêu vật chưa?”

“Không ạ. Đệ tử bất tài, không tìm ra được, để nó chạy thoát rồi.” Đoạn Thiên Nhai lắc đầu.

Nghe thấy câu này của Đoạn Thiên Nhai, Lạc Bắc bị trói trên hình trụ nhưng trong ánh mắt lại như đang cười rất mãn nguyện.

“Tiểu Trà và Tiểu Ô Cầu chạy thoát rồi.”

Lạc Bắc quay lại nhìn Mặc trưởng lão, lắc đầu, “Đây là do đệ tử tự lựa chọn, không có gì để bào chữa cả.”

Lạc Bắc đương nhiên biết vạn kiếm xuyên thân là cực hình vô cùng đau đớn, nhưng trong lòng y hiện giờ lại rất bình tĩnh.

Y không hề cảm thấy hối hận.

Nắm chắc sinh mệnh của chính mình.

Nếu đến như việc kết giao với người khác cũng không được tự chủ, thì làm sao có thể thật sự nắm bắt vận mệnh của chính mình.

“Hành sự không được cuốn theo dục vọng, làm việc không được trái với lương tâm.”

Trong lòng từ từ nghiền ngẫm câu nói này, Lạc Bắc hít một hơi thật sâu, nghĩ trong lòng, “nếu sư phụ ở đây, người chắc chắn sẽ không thấy mình làm sai.”

“Phụt”, một âm thanh vang lên trong đại điện im ắng.

Từ trong tay mặc trưởng lão phát ra âm thanh rất nhẹ, đột nhiên có một tia kiếm khí vô hình đâm vào sau lưng của Lạc Bắc, trên lưng của y đột nhiên phun ra một tia máu.

Chỉ khi nhìn thấy tia máu mới nhìn ra được tia kiếm khí mỏng manh đó.

Nhưng mỗi tia kiếm khí mỏng manh đó đều thay nhau đâm qua từ trước, xuyên qua từ sau thân thể Lạc Bắc, mỗi tia máu bắn ra phải dài đến mười trượng!

Như chỉ có một tia máu, mỗi lần kiếm quang xuyên qua, vết thương sẽ lập tức khép miệng, không cho máu tươi chảy ra nữa.

Nếu đổi lại là một người tu đạo bình thường, bị vạn kiếm này xuyên qua thì cũng không thể chết. Nhưng mỗi lần có một đạo kiếm khí xuyên qua thì đau đớn sẽ còn lại trong cơ thể, nhất thời không thể mất đi ngay được.

Vạn kiếm xuyên thân!

Đây chính xác là giống như loại cực hình có vô số con dao móc đang giào xéo cơ thể vậy.

Đến như Lạc Bắc đã được tôi luyện tinh thần từ sớm khi chịu cực hình này cũng không khỏi rên rỉ.

Nhưng y chỉ là rên một tiếng nhỏ thôi, tuy toàn thân đều rút lại, co giật vì đau đớn nhưng y không hề kêu lên một tiếng.

“Không ngờ tinh thần của Lạc Bắc sư đệ lại kiên cường đến mức này.”

Lúc đó hơn nửa số đệ tử Thục Sơn nhìn thấy máu không ngừng phun ra từ sau lưng của Lạc Bắc đều không khỏi có ý nghĩ này.

Khớp ngón tay của Thái Thúc do bị nắm quá chặt cũng bỗng kêu răng rắc, thanh Tân Thiên Trảm Lư cũng cảm nhận được tâm niệm của chủ nhân, không kiềm chế được nên cũng rung nhẹ lên.

“Đây là cái giới luật kiểu gì chứ, giới luật không phải là để trừng trị ác nhân sao! Nếu mọi người đã đều biết Lạc Bắc không phải là người xấu, sao còn bắt y chịu cực hình như thế này!”

Lúc đó, tuy người bị kiếm khí xuyên qua là Lạc Bắc nhưng Thái Thục lại cảm thấy không thể thở được, đến cuối cùng không nhin được nữa, liền giậm chân về phía trước một bước, cất giọng nói, “ Mặc trưởng lão, khoan đã.”

“ Hả?”

Thái Thục vừa dứt lời, người lên tiếng lại là một trong tam đại thủ tọa, Tổng Nhạc Lưu.

Ngồi sau Mặc trưởng lão, Tổng Nhạc Lưu quay người lại hành một lễ với Vũ Nhược Trần này giờ chỉ im lặng, “ Lạc Bắc tuy đã phạm lỗi lớn, nhưng bản tính nó rất kiên định, chỉ là do thiếu kinh nghiệm, bị yêu nhân mê hoặc, khẩn thiết xin các vị hãy tha cho nó.”

“Ồ?” Vũ Nhược Trần nhìn Tổng Nhạc Lưu, “ ngài xin tha cho nó sao?”

“ Luật lệ như sơn, không thể xin tha.” Tổng Nhạc Lưu nói, “ nhưng vạn kiếm xuyên thân thật quá đau đớn, tổn hại rất nhiều đến cơ thể. Vì thế trong luật lệ cũng có ghi một điều, nếu đệ tử không phải là loại cực kì hung ác, không biết hối cải, thì có thể chỉ cần chịu trăm kiếm, sau này lấy công chuộc tội. Bây giờ đã quá trăm kiếm, ta mới khẩn thiết xin chưông giáo cho Lạc Bắc được lấy đại công chuộc đại tội.”

Vũ Nhược Trần gật đầu, “ Vậy theo ý ngài, phải lấy đại công chuộc đại tội như thế nào đây?”

Tổng Nhạc Lưu nói, “ hiện nay tội lớn nhất của Lạc Bắc là giấu không báo cáo, còn như tội phá hoại mấy cây linh dược vô cùng quan trọng của Thục Sơn. Hiện nay Thần Nông đan trong truyền thuyết đang được giấu ở núi Đan Hà, nếu như nó có thể có cơ duyên tìm được Thần Nông đan, hoặc có thể lên núi Đan Hà tìm mấy cây linh dược về đây, thì chính là đại công, có thể chuộc được đại tội này.”

Vũ Nhược Trần ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu, “ Được, vậy làm theo ý ngài. Lạc Bắc! chiếu theo luật lệ, miễn cho ngươi vạn kiếm xuyên thân, đợi đến khi ngươi bình phục, hãy lên núi Đan Hà.”

Vũ Nhược Trần vừa dứt lời, ba người Thái Thục, Lạn Hàng, Huyền Vô Kỳ đều đồng thanh nói to, “ Đệ tử xin nguyện đi cùng!”

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

27-12-2012, 02:23 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

87. Chương 86: Giác Mộng .

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Có năm, sáu chiếc thuyền đành cá đang dập dềnh sau đám cỏ lau bên bờ.

Trên bờ biển là một dãy nhà bằng gỗ màu đen. Sở dĩ gỗ có màu đen là vì chúng đều được hun khói, nhưng vậy có thể tránh được hơi nước làm cho bị hỏng.

Nhưng có thể thấy tuổi của những căn nhà này cũng đã lâu nên mỗi cơn gió thổi qua khiến cho chúng lại vang lên những tiếng lách cách.

Trong bóng đêm, hồ Động Đình rộng tám trăm dặm mênh mông có vô số những làng chài nhỏ như vậy.

Mặc dù chúng đều nằm ở những nơi hẻo lánh nhưng tới đêm xuống lại có một bầu không khí hết sức yên tĩnh.

Nhưng hiện tại trong cái thôn nhỏ đó tràn ngập một mùi máu tươi.

Một tiếng nổ vang lên rồi một tia chớp chói lọi đánh trúng mái hiên của một gian nhà khiến cho nó nổ tung, vụn gỗ bay tán loạn. Đồng thời khiến cho không khí yên tĩnh của cái làng chài nhỏ thêm phần dữ tợn.

Dưới ánh sáng của tia chớp, đệ tử Huống Vô Tâm là Nam Ly Việt đang mặc một bộ trang phục màu đỏ đứng trên khoảng đất trống giữa mấy căn nhà.

Một nữ tử vận cung trang màu hồng đứng bên cạnh y có làn da trắng như tuyết, môi điểm chút son. Hai gò ngực đầy đặn cộng với bộ trang phục càng làm tôn dáng người lên. Bất kể khuôn mặt hay vóc dáng của nàng đều xứng với hai chữ tuyệt sắc. Chỉ có điều ánh mắt của người đó nhìn về phía trước lại tản ra một thứ hơi thở yêu mị.

Bên hông cô gái có một thanh tiểu kiếm màu bạc, dài chưa tới hai thước. Trên chuôi kiếm có khảm ba viên bảo thạch màu vàng nhạt. Nhìn thì giống như một thanh kiếm trang trí. Nhưng chỉ cần là người tu đạo hơi tinh mắt một chút sẽ nhận ra thanh phi kiếm nhỏ nhỏ đó lại chính là danh kiếm Kinh Chập của Côn Luân.

Nữ tử vận cung trang đầy quyền rũ mang theo thanh Kinh chập cũng là nữ đệ tử duy nhất của Vãn Thiên - Băng Vân.

Hiện tại trước mặt hai người, cạnh bờ hồ có ba mươi mấy người bao gồm già trẻ, gái trai đang quỳ. Già thì có mái tóc hoa râm mà nhỏ thì tầm mười sáu, mười bảy tuổi. Có điều trên thân thể ba mươi người đó có rất nhiều vết thương, nhất là một hán tử trắng niên hai tay bị chặt đứt. Trong vòng mấy trăm trượng xung quanh có thể thấy dấu vết của các loại pháp thuật để lại cho thấy những người này sau một trận chiến đấu đã bị pháp thuật khắc chế. Tuy nhiên mặc dù ba mươi mấy người đó như vậy, quỳ trên mặt đất nhưng ánh mắt không hề có chút sự hãi chỉ có một sự phẫn nộ và bất khuất.

- Sư muội! Muội thấy thế nào?

Dưới ánh chớp, Nam Ly Việt vẫn bình thản nhìn đám người đang quỳ rạp dưới đất mà cười.

- Thấy gì?

Ảo Băng Vân liếc mắt nhìn vô cùng quyền rũ, nhưng ở trong bầu không khí máu tanh này lại có vẻ yêu dị.

- Ánh mắt của bọn chúng.

Nam Ly Việt nhìn ba mươi mấy người đang quỳ trước mặt:

- Chết đến nơi nhưng đều có cái ánh mắt này. Cho dù là dã thú hung tàn nhất cũng thường thôi. Sư tôn nói đúng! Bọn chúng với chúng ta là kẻ địch trời sinh. Chúng ta không giết chúng thì chúng mạnh lên cũng định giết chúng ta.

- Ồ nói vậy ư. Ly tộc chúng ta bao nhiêu đời định cư ở đây không màng tới thế sự. Các người muốn giết cứ giết, không cần phải mang tâm dã thú mà tìm lý do.

Hán tử trắng niên hai tay bị chặt đứt nhưng vẫn quát to. Tuy nhiên khi y lên tiếng thì cũng phun ra một ngụm máu. Hiển nhiên mặc dù y vận chuyển chân nguyên phá được một chút cấm chế mà phát ra âm thanh nhưng cũng giống như đèn dầu sắp tắt.

- Ly tộc cái gì? Chẳng phải là thủy yêu hay sao? Chỉ với các người mà cũng xứng luận đạo với chúng ta?

Nam Ly Việt cười lạnh đầy khinh thường. Hai tay y bắt một đạo pháp quyết rồi một tia sáng giống như con rắn độc từ trong lòng bàn tay y lao thẳng vào huyệt Thiên Linh của hán tử trung niên rồi lao sang những người khác.

Ánh mắt của ba mươi mấy người từ từ tối dần, sức sống mất đi mà gục xuống.

Không ngờ Nam Ly Việt tiện tay lấy đi tính mạng của ba mươi mấy người. Tia sáng màu hồng xuyên qua ba mươi mấy người liền bay trở lại tay của y. Làn da của Nam Ly Việt lập tức giống như có một con rắn đang chuyển động rồi giống như ăn được thuốc bổ, đôi mắt của y lóe lên thần quang.

- Trừu tủy đoạt nguyên quyết?

Cả ba mươi mấy người đều bị xuyên thủng đỉnh đầu và phá vỡ ngực khiến cho máu chảy đầy người, khắp thông chẳng khác nào luyện ngục. Tuy nhiên Ảo Băng Vân như không thấy cảnh đó mà chỉ chăm chú nhìn Nam Ly Việt.

Nam Ly Việt không nói gì. Y chờ một lát, sau khi dòng khí như con rắn dưới da bình phục mới từ từ nở nụ cười:

- Sư muội nói đúng. Đây chính là pháp quyết Trừu tủy đoạt nguyên của Đông Phương thiên ma ngày xưa. Sư tôn của ta sau khi luyện hóa xong một viên huyết xá lợi liền có được nó. Nếu muội quyết tâm đi theo sư tôn thì cái pháp quyết này cũng là lễ gặp mặt mà sư tôn ủy nhiệm ta giao cho muội. Sư muội không nghĩ là ma công thì không luyện chứ?

- Muội không giống như một số người cổ hủ của Côn Luân. Sư huynh vừa mới hút nhiều chân nguyên yêu đan như vậy thì ít nhất cũng đỡ được mười năm khổ tu. Tu vi của huynh hiện giờ cao như vậy, sau này còn phải chỉ dẫn cho sư muội nhiều hơn. - Đôi mắt của Áo Băng Vân sáng lên rồi nở nụ cười:

- Nếu vậy xin đa tạ Huống Vô Tâm chương giáo.

Chương giáo của Côn Luân tất cả đều biết là Hoàng Vô Thần. Nhưng không ngờ bây giờ nữ tử diêm dúa lẳng lơ kia lại gọi Huống Vô Tâm là chương giáo?

Xưng hô như vậy đúng là đại bất kính, đại nghịch.

Nhưng Nam Ly Việt thì lại cười ha hả:

- Hoàng Vô Thần sư bá mặc dù quá mức cổ hủ nhưng tu vi cũng rất cao. Mặc dù sư tôn của ta luyện hóa một viên Huyết xá lợi nhưng vẫn chưa nắm chắc chiến thắng. Vì vậy mà sư muội gọi như vậy nên chậm đi một chút. A?

Đột nhiên Nam Ly Việt ngẩng đầu nhìn lên trời, một cái bóng đen từ xa bay tới. Khi nó tới gần thì ra là một con tiểu hạc bằng đồng.

Tiểu hạc bằng đồng bay tới trước mặt Nam Ly Việt, cơ quan ở bụng xoay một cái rồi bắn ra một cuộn da dê.

- Hả? Mấy ngày trước, Tam Thiên Phù Đồ của nhân vật số một Thục Sơn là Lâm Phong Ngô đã xuất hiện, nằm trong tay một tên đệ tử tên là Lạc Bắc? Y chọn đường tu hành tới núi Đan Hà?

Nam Ly Việt nhìn nội dung trong cuộn da dê liền nở nụ cười lạnh.

- Tam Thiên Phù Đồ là phi kiếm của Lâm Phong Ngô, không chừng bên trong đó có huyền bí.

Áo Băng Vân gật đầu:

- Sư tôn của huynh cấp cho muội Trừu tủy đoạt nguyên quyết, muội sẽ lấy Tam Thiên Phù Đồ giao cho sư tôn của huynh để đáp lễ.

- Mấy tên đệ tử ngay cả phi kiếm còn chưa ngự được thì có khác gì con kiến? - Nam Ly Việt lắc đầu một cách khinh miệt:

- Hiện tại Bắc Mang phái mới quy thuận sư tôn của ta, cứ để họ phái vài người đoạt lấy Tam Thiên phù đồ là được rồi. Muội ta tay với chúng thì quá lãng phí. Năm đó, U Minh Huyết Ma bị tiêu diệt có để lại bảy viên Huyết Xá lợi. Thục Sơn, Triết Bạng Tự, Nga Mi, Từ hàng tinh trai, Đại tự tại cung, Thanh Thành, Không động đều có một viên. Hiện tại Không Động âm thầm hướng về phía sư tôn của ta. Sư tôn của ta đã luyện hóa viên Huyết xá lợi của Không Động khiến cho tu vi tiến mạnh. Đồng thời người cũng hiểu rằng bên trong mỗi viên Huyết xá lợi dường như có ẩn chứa một chút trí nhớ của U Minh huyết ma, có lẽ cũng giống viên của Không Động cất chứa một loại pháp quyết. Thục Sơn, Nga Mi thì khó lấy. Huyết Xá lợi của Triết bạng tự thì năm đó đã mất. Người và ta cùng với sư huynh Trác Trầm Đạo thử tìm cách xem có thể lấy được viên Huyết xá lợi của Thanh Thành hay không.

- Ngay cả sư huynh Trác Trầm Đạo cũng...

- Vận số lúc này chính là người mạnh làm vua. Trác Trầm Đạo không giống như Kỳ Liên Liên Thành không nhận ra tình hình nên gia nhập với sư tôn của ta.

Nam Ly Việt nói với Áo Băng Vân xong liền ném pháp bảo của mình là Bích Vân Trùng. Cả hai người bước lên, Bích Vân Trùng chuyển động phát ra ánh sáng đưa cả hai người đi xa.

- Côn Luân các người cũng có đấu tranh bên trong hay sao?

Khi ánh sáng của Bích Vân Trùng biến mất giữa không trung, dưới hồ nước đột nhiên nổi lên vô số bọt rồi nước hồ lặng lẽ tách ra. Một nam tử nhìn hơn bốn mươi tuổi mặc một chiếc áo bào màu đen từ trong một cái pháp bảo nhìn giống cái vỏ trái nháy ra sau đó hạ xuống cái thôn đầy máu.

- Thủ đoạn thật độc ác, so với ta còn độc hơn.

Nhìn thấy người nằm khắp nơi, nam tử có khuôn mặt dài hờ lạnh một tiếng rồi hơi chớp mắt:

- Hóa ra Huyết xá lợi ngoại trừ việc nâng cao tu vi ra còn có khả năng cất chứa pháp quyết của U Minh huyết ma. Tuy nhiên muốn có được một viên Huyết xá lợi cũng khó. Hơn nữa cho dù có lấy được thì với tu vi của ta cũng khó luyện hóa. Nếu cố luyện hóa sẽ khiến cho ma khí xâm nhập trở thành một kẻ người ma không phân biệt được. Tam Thiên Phù Đồ là phi kiếm của Lâm Phong Ngô. Thanh phi kiếm này ta sẽ thu lấy giúp Côn Luân các người.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

27-12-2012, 02:23 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

88. Chương 87: Ma Gia! Đoạt Kiếm.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Người phải ra khỏi núi?

Nam tử mặc trang phục màu vàng nhạt hơi kinh ngạc hỏi Lạc Bắc.

- Đúng vậy! Hôm nay ta tới đây để từ biệt người. - Lạc Bắc gật đầu:

- Ta làm trái với luật lệ của Thục Sơn, mắc phải lỗi nặng nên phải tới núi Đan Hà tìm kiếm Thần Nông đan hoặc là linh dược gì đó để lập công.

- Núi Đan Hà? Đó chẳng phải là khu vực của phái Đan Hà hay sao? - Nam tử mặc trang phục màu vàng nhạt hơi ngạc nhiên hỏi:

- Người làm trái với luật lệ gì?

Lạc Bắc chỉ biết cười khổ:

- Kết bạn với yêu, để cho yên thoát mà đấu kiếm với sư huynh.

- Kết bạn với yêu...kết bạn với yêu?

Nam tử mặc trang phục màu vàng nhạt đột nhiên nhíu mày, hai tay nắm chặt lại như nhớ ra điều gì đó quan trọng. Nhưng sau một lát, y không nghĩ ra được liền lắc đầu:

- Lạc Bắc! Nếu người đã phạm lỗi nặng thì phải chịu phạt, nhưng sao ta không thấy người có vấn đề gì? Núi Đan Hà là chỗ của phái Đan Hà. Phái Đan Hà và Thục Sơn chúng ta có quan hệ, người tới đó cũng không có gì nguy hiểm thì sao có thể nói là công lớn mà chuộc tội?

- Hiện tại núi Đan Hà đã không còn là khu vực của Đan Hà nữa. Năm mươi năm trước phái Đan Hà đã bị tiêu diệt. hiện tại núi Đan Hà là nơi hỗn loạn. - Lạc Bắc cười nói:

- Ta không sao là vì ta cảm thấy chuyện ta làm hoàn toàn đáng. Hơn nữa ta phải tới cái nơi đó còn có mấy người bạn chủ động cùng đi với ta.

- Muốn người ta dối đãi thật lòng với mình thì mình phải thật lòng với người ngoài. - Nam tử mặc trang phục màu vàng nhạt nở nụ cười:

- Mặc dù tuổi tác người còn nhỏ nhưng cũng hiểu được sự chân thành. Cho dù người ta có nói thế nào thì chỉ cần không thẹn với lòng, không có sự ràng buộc sẽ giúp cho tu vi tăng lên nhanh. Chỉ có điều hiện giờ tu vi của người còn kém, ta cũng không thể dạy gì cho người. Họa phúc cứ theo trời đi.

“ Họa phúc do trời...”

Một câu nói bất đắc dĩ đó nhưng từ miệng người thanh niên lại hết sức tự nhiên.

Trong nháy mắt đó, Lạc Bắc liền hiểu được tại sao mình thấy bóng lưng của y giống với Nguyên Thiên Y. Bởi vì y cũng giống như Nguyên Thiên Y đã hiểu được sinh tử hồng trần.

“ Thục Sơn đãi ta như đệ tử, ta cũng cam tâm chịu phạt, làm việc không phụ cái ân của Thục Sơn. Bộ pháp quyết vô danh này là của Thục Sơn thì để lại đây đi.

Sau khi chia tay với người thanh niên không nhớ được tên của mình, Lạc Bắc vẫn chưa ra khỏi động Thiên Nhược mà đi vào trong cái hang mình tu luyện Phá Thiên Liệt rồi khắc bộ pháp quyết vô danh trong Tam Thiên Phù Đồ vào một góc khuất.

“ Không biết sau này ai hữu duyên nhìn thấy được nó.”

Sau khi khắc xong bộ pháp quyết, Lạc Bắc thở dài một cái dường như đã ngửi thấy mùi khí tanh của phía Nam.

Núi Đan Hà cũng giống như La Phù toàn là hơi nước. Khi tới núi Đan Hà thì cũng rất gần với La Phù.

Dưới ánh trời chiều, bốn người, bốn con ngựa sải bước trên con đường.

Thời tiết cuối thu, phóng ngựa trên đường thực sự có cảm giác thoải mái.

Bốn người này theo thứ tự là Lạc Bắc, Thái Thúc, Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ. Cả bốn người mặc cẩm y mà đi, phi kiếm trên lưng cũng được bọc lại. Không hề có một vị sư trưởng nào đi theo.

Cả bốn người đều chưa đạt tới cảnh giới ngự kiếm cho nên đành phải cưỡi ngựa. Có điều lúc này giới tu đạo đang loạn cho nên không sử dụng kiếm quang phi hành, không có sư trưởng đi theo thậm chí còn an toàn hơn.

Trong giới tu đạo, núi cao còn có núi cao hơn. Cho dù có sư trưởng bảo vệ nhưng chưa chắc đã an toàn. Mà trong giới tu đạo, nếu không có gì bất thường thì cũng không động tới người không tu đạo.

- Đi thêm năm mươi dặm nữa là tới trấn Ngọc Tỉnh, tiếp theo sẽ đi vào khu vực của Dự Chương. Trong vòng trăm dặm đều có sơn thôn, tiểu trấn, núi rừng liên tiếp. Trước tiên chúng ta nghỉ ngơi ở trấn Ngọc Tỉnh rồi sau đó tới thẳng phủ Hồng Đô.

Lạc Bắc nhìn bản đồ mà nói với ba người. Thái Thúc, Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ đều gật đầu tiếp tục thúc ngựa chạy về phía trước.

Cả bốn người tu luyện pháp quyết của Thục Sơn nên không cần phải đặt chân vào nhà trọ như người bình thường. Nhưng tu vi của bốn người không cao, lại mang theo phi kiếm thượng phẩm cho nên vào nghỉ trong khách sạn giống như người bình thường lại an toàn hơn.

- Ủm! Dấu chân ngựa thật sâu. Đây đúng là bốn con dê béo.

Lạc Bắc, Thái Thúc, Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ vừa mới chạy qua một quả đồi thì trong rừng chợt có một hán tử mặc trang phục màu đen bò ra. Nhìn bốn người ở xa, y nhanh chóng lấy đá đánh lửa mà đập vào nhau khiến cho tóe lửa.

Mấy cột khói báo hiệu nhanh chóng bốc lên cao.

- Bốn con dê béo?

lúc này, dọc theo quan đạo, trong một khu rừng có một đám người mặc áo đen, bịt mặt đang ẩn nấp. Tên đầu lĩnh trong số đó híп mắt nhìn mấy cột khói rồi lại nằm rạp xuống đất.

- Các anh em! Hai cây nhanh nữa, xử lý bốn con dê này xong, tối nay chúng ta trở về trại sẽ ăn mừng.

Tên thủ lĩnh vừa mới nói xong, một cái bóng như một con khỉ từ trên một cái cây đại thủ nhảy xuống mà thốt lên hưng phấn:

- Đại ca! Cả bốn con ngựa đều là Hỏa Vân mã. Loại ngựa này rất tốt có thể kéo xe. Mỗi con ít nhất có thể bán được năm trăm lượng bạc. Trên người bốn con dê béo không có thứ gì khác, chỉ có bốn con ngựa này là đáng giá.

- Người đứng là đồ ngu.

Tên thủ lĩnh cười ha hả:

- Cười bốn con ngựa tốt như vậy mà trên người không có thứ gì tốt hay sao? Người bị con mụ có chồng kia kẹp cho múp đầu nên biến thành kẻ ngu rồi.

- Trên người bọn họ có thứ gì thì các người cũng không có mạng mà cầm.

Tên thủ lĩnh vừa mới cười ha hả thì mười tên hán tử bên cạnh cũng cười theo. Nhưng tiếng cười của chúng còn chưa dứt, bên tai đã nghe thấy âm thanh đó.

Từ sau một cái cây đại thù đột nhiên có một cái kiệu che màn trúc xuất hiện.

Nhóm người mặc áo đen này chính là tội phạm ở quanh đây nên rất quen thuộc đối với địa hình. Tuy nhiên chúng không ngờ rằng người ta tới gần mà không phát hiện được.

Hai người nâng cái kiệu đó thân hình cao lớn, mặc một chiếc áo tang bằng vải thô, trên mặt quần miêng vải đen rất dày. Hơn nữa từ hai người đó còn tản ra một thứ hơi lạnh. Thứ hơi thở này và cái kiệu xuất hiện một cách bất ngờ như vậy khiến cho tên thủ lĩnh ớn lạnh, run người:

- Người là ai?

- Ta sao?

Từ trong kiệu vang lên tiếng cười:

- Ta họ Ma.

- Ma... Ma gia?

Gã thủ lĩnh run người rồi chợt nhớ tới một cái truyền thuyết vô cùng khủng bố.

- Một đám trộm cướp bình thường mà cũng dám để ý tới đệ tử Thục Sơn đúng là buồn cười. Có điều nếu gặp cũng coi như là hữu duyên. Các người hãy làm thức ăn cho tiểu Đồng để nó tăng thêm sức mạnh đi.

Câu nói đó vừa dứt, tên đại hán ở sau kiệu đột nhiên rít lên một tiếng rồi nhảy dựng lên tới mấy trượng.

- Ma gia! Là cương thi.

Khi tên kiệu phu hạ xuống, miêng vải đen trên mặt bay lên để lộ hai chiếc răng nanh và đôi mắt đỏ như máu. Tóc gáy mấy tên cướp dựng đứng vội vàng vung đao chém con cương thi.

“ Choang” “ Choang” mấy tiếng động vang lên. Con cương thi cũng chẳng hề né tránh, hai tay giống như vuốt chim chụp xuống nhanh chóng móc bốn trái tim vẫn còn đang đập của bốn tên sơn tặc ra.

- Cương thi? Cương thi bình thường làm sao có thể sánh với tiểu Đồng và đại Đồng của ta?

Con cương thi đó không ngờ đao thương chém không bị thương. Mười mấy tên sơn tặc thấy tình cảnh đó đều hét lên mà chạy đi. Nhưng người trong kiệu lại cất tiếng cười:

- Đại Đồng! Người cũng đi đi, không để cho tên nào chạy thoát.

Cương thi trước kiệu lập tức nhảy đi, tốc độ không ngờ còn nhanh hơn con cương thi trước mấy lần. Chỉ mới mười mấy cái nhảy của nó, sơn tặc đang chạy liền ngã xuống đất, đồng thời tim bị móc ra.

- Chỉ còn hai mươi dặm nữa là có thể tới trấn Ngọc Tĩnh.

- Không ổn.

- Có chuyện gì vậy?

Đang chạy như bay, Lạc Bắc đột nhiên ngừng lại.

- Có mùi máu tanh.

Lạc Bắc hít một hơi thật sâu, trong không khí đúng là có mùi máu tanh.

- Đúng là đệ tử Thục Sơn, rất tinh táo.

Thục Sơn, Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ mới liếc mắt thì thấy trong khu rừng có hai tên đại hán nâng một cái kiệu mà nhảy ra.

Khu đất rừng đó chênh lệch với mặt đường chừng bốn, năm trượng vậy mà hai tên kiệu phu rơi thẳng xuống một cách chẳng khác gì hai tảng đá rơi xuống đất khiến cho bụi bốc lên mù mịt.

- Hai tên kiệu phu đó không phải là người.

Trong nháy mắt, Lạc Bắc liền cảm nhận được từ người hai tên kiệu phu đó có mùi quỷ khí, đồng thời cũng cảm nhận được con ngựa của mình kinh hoàng muốn bỏ chạy.

- Người là ai?

Lạc Bắc dùng sức kiềm ngựa lại, đồng thời quát hỏi. Mặc dù có thể nhận thấy ý đồ của người đó không tốt, nhưng bốn người đều nhận ra người này không dễ chọc. Vì vậy mà Lạc Bắc không muốn hành động thiếu suy nghĩ.

- Chỉ là người của phái nhỏ nên không đáng nhắc tới trước mặt Thục Sơn. - Người trong kiệu bật cười âm hiểm:

- Có điều thường nghe nói phi kiếm của Thục Sơn số một thiên hạ. Hôm nay muốn được biết một chút.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

27-12-2012, 02:23 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

89. Chương 88: Đồng Giáp Thi. Tìm Đường Sống Trong Chỗ Chết.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Người muốn đối địch với Thục Sơn chúng ta? - Huyền Vô Kỳ lập tức hừ lạnh:

- Người không sợ bị diệt môn?

- Ha ha ha!

Người trong kiệu cất tiếng cười to:

- Thiên hạ này do Thục Sơn các ngươi định đoạt sao? Nói muốn diệt môn là diệt?

Theo âm thanh đó, một trận âm phong đột nhiên nổi lên giống như có rất nhiều khí âm từ dưới đất lao ra tạo thành một cột lốc xoáy đánh tới bốn người.

- Đây là pháp thuật gì?

Cột lốc xoáy đó rõ ràng là do pháp thuật tạo thành, trong đó có vô số đất đá. Cho dù không có gì huyền ảo nhưng nếu bị nó chạm phải thì cũng nát thịt.

Trong bốn người thì Lạc Bắc đã tu luyện tới cảnh giới ngự kiếm còn ba người kia thì cũng đã gần nắm giữ pháp môn ngự kiếm. Trong tình cảnh này, cả bốn người mới nghỉ, lớp vải quần lấy phi kiếm nổ tung rồi bốn thanh phi kiếm chắn trước mặt.

- Không biết có chống đỡ được không?

Đây là lần đầu tiên cả bốn người đối địch nên có chút hồi hộp. Ánh mắt của họ hết nhìn phi kiếm rồi lại nhìn lốc xoáy đang lao tới.

Lốc xoáy tối đen va chạm với bốn làn kiếm quang khiến cho vang lên một tiếng động. Điều khiến cho cả bốn người không ngờ đó là ánh sáng màu hồng từ thanh kiếm của Lạn Hàng vừa mới chạm vào khiến cho khí âm liền bốc lên. Kiếm quang màu hồng mới xoáy một cái, lốc xoáy liền tan nát khiến cho tro bụi và đất đá rơi xuống.

- Địa Tâm hỏa sát khí. Đây là thanh phi kiếm gì?

Âm thanh của người trong kiệu vừa sợ vừa giận.

Cả bốn người đột nhiên có phản ứng. Thanh Xích Tô của Lạn Hàng ẩn chứa khí Địa tâm hỏa sát dường như là khắc tinh của pháp thuật có khí âm.

Một kiếm có thể ngăn cản được đối phương khiến cho Lạc Bắc, Thái Thúc, Lạn Hàng hay Huyền Vô Kỳ đều tự tin hơn.

Huyền Vô Kỳ không lùi mà tiến, nhảy thẳng tới chỗ người trong kiệu. Chỉ mới nhảy hai cái Thiên Thực của y giống như một con rồng bay lượn trong không trung khiến cho mấy chục trượng xung quanh cái kiệu bị một vầng bóng tối vây lấy bởi ánh sáng xung quanh đều bị Thiên Thực của Huyền Vô Kỳ hút hết.

Mặc dù, Huyền Vô Kỳ mới chỉ tới cảnh giới Ngự Kiếm cho nên khoảng cách khổng lồ vẫn còn nhỏ đành phải chủ động vọt tới.

- Là Thiên Thực?

Nhìn Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc bám theo sau, rồi lại nhìn vầng bóng đêm, người trong kiệu cười lạnh:

- Các người sử dụng mấy thanh phi kiếm này đúng là lãng phí vật trời.

Sau tiếng cười lạnh của y, một tiếng rít vang lên đồng thời có một cái bóng từ trong bóng đêm lao ra bắt lấy phi kiếm của Huyền Vô Kỳ.

Đó chính là con cương thi đi trước có tên đại Đồng.

Huyền Vô Kỳ cũng không kinh hãi, thúc giục chân nguyên hút lại nhưng y chợt cảm thấy Thiên Thực của mình giống như bị một cái kim kẹp lấy mà không thể rút ra được.

Mất thấy phi kiếm của Huyền Vô Kỳ sắp bị đoạt, Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc lập tức hóa thành một tia sáng đen mà chém liên tục lên người đại Đồng. Nhưng chỉ có mấy tiếng động vang lên, còn Lạc Bắc cảm nhận phi kiếm của mình như chém lên tấm thép.

- Đây là Đồng giáp thi.

Lạc Bắc đột nhiên nhớ tới trong một quyển điển tịch mà mình đã xem ở Thục Sơn có ghi lại một vài môn phái có pháp thuật luyện thi. Tuy nhiên trước tiên phải lựa chọn xác chết thích hợp để luyện thành cương thi rồi sau đó sử dụng đan dược và thủy ngân để luyện. Theo thứ tự sẽ luyện thành Thiết thi, Đồng giáp thi, Thi vương và thi thần.

Cái loại pháp thuật luyện thi này khi luyện tới thiết thi thì đao kiếm đã khó làm cho nó bị thương. Còn khi luyện được tới Đồng giáp thi thì sức mạnh rất lớn, thân thể linh hoạt không giống như cương thi bình thường cử động cứng nhắc. Còn luyện tới thi vương và thi thần thì có thần thông phi thiên độn địa. Bây giờ, con cương thi tản ra ánh sáng màu đồng khiến cho ngay cả Tam Thiên phù đồ của Lạc Bắc cũng không chém được, có điều nó không biết bay, chứng tỏ mới chỉ là Đồng giáp thi.

“ Trên điện tịch nói đối phó với Đồng giáp thi tốt nhất là sử dụng Lôi pháp. Nhưng cả bốn người chúng ta không ai biết pháp thuật Lôi. Xem ra phải bỏ qua hai con đồng giáp thi này mà đánh chết người trong kiệu kia.”

“ Dù sao thì Đồng giáp thi cũng không phải là Thi vương hay Thi thần nên không có nhận thức. Nếu mất đi sự không chế sẽ dễ đối phó hơn nhiều.”

Tam Thiên Phù đồ của Lạc Bắc đứng yên, chỉ trong tích tắc suy nghĩ đó nó liền lao thẳng về phía cái kiệu.

- Cái gì?

Người trong kiệu nhìn thấy Lạc Bắc từ xa ngự phi kiếm một cách linh động như vậy thì thốt lên một tiếng kinh ngạc. Ngay lập tức một chùm lân hỏa từ trong kiệu đột nhiên bay ra giữa Lạc Bắc và Tam Thiên Phù Đồ.

- Không hay.

Khi lân hỏa chạm phải, Lạc Bắc cảm thấy Tam Thiên Phù Đồ của mình rung mạnh rồi chân nguyên trên nó nhanh chóng giảm đi khiến cho hắn có cảm giác không khống chế được. Vì vậy mà Lạc Bắc thu tay lại. Khi Tam Thiên Phù Đồ về tới tay, ánh sáng màu đen nhạt đi, trên thân kiếm còn có lân hỏa lóng lánh. Chứng tỏ lân hỏa đã khiến cho chân nguyên trên thân kiếm bị giảm đi hơn nửa mà không ngự kiếm được.

- Hóa ra người đã tới cảnh giới ngự kiếm nhưng đang tiếc tu vi quá thấp, lại không có kinh nghiệm đối địch. Nếu người mà dùng phi kiếm có khí Địa Tâm hỏa sát thì còn có chút rắc rối.

Hóa ra người trong kiệu ném ra một đám lân hỏa cũng giống như âm lân sa chuyên bám vào phi kiếm đốt cháy chân nguyên. Loại pháp bảo sử dụng khí âm dơ bẩn để luyện chế này sợ khí Địa Tâm hỏa sát nhưng không sợ Tam thiên phù đồ của Lạc Bắc. Người trong kiệu vừa mới cất tiếng cười, Đồng giáp thi nhảy lên trong không trung vừa mới rơi xuống lại nhảy lên về phía Huyền Vô Kỳ.

Cú húc của con Đồng giáp thi đó ít nhất phải có ngàn cân, chẳng khác nào một tảng đá lớn. Lạn Hàng vốn đã lao ra, thanh phi kiếm màu hồng đang đâm thẳng về phía người trong kiệu nhưng nhìn thấy cảnh như vậy, phi kiếm của gã lập tức đổi hướng chém vào gáy của Đồng giáp thi. Ánh lửa tung tóe ra xung quanh. Xích Tô của Lạn Hàng cắt một miếng ở gáy của con Đồng giáp thi. Lân này khiến cho con Đồng giáp thi có chút e ngại với thanh phi kiếm của Lạn Hàng. Trong nháy mắt nó liền dừng lại, giơ tay chụp một cái ra sau đầu nắm lấy cả thanh kiếm của Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng trong tay.

Cả Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng đều thúc giục chân nguyên kéo phi kiếm lại. Cả hai cố tới mức sắc mặt trắng bệch.

Sắc mặt của Thái Thúc cũng hơi trắng. Nàng không ngờ cả bốn người liên thủ mà vừa đối mặt đã rơi vào thế hạ phong. Ánh sáng trên thanh phi kiếm của nàng tản ra, đồng thời do dự không biết nên chém về phía Đồng giáp thi hay là cái kiệu.

- Lạc Bắc!

Nhưng đúng lúc này, nàng lại thấy Lạc Bắc xông tới, đồng thời kiếm quang màu đen tiếp tục đánh về phía cái kiệu.

Chỉ có điều Tam Thiên Phù Đồ không còn sự linh động như vừa rồi. Hiển nhiên là sau khi chân nguyên trên phi kiếm bị tổn thương hơn nửa đã không thể ngự kiếm được nữa.

Lạc Bắc đánh thẳng vào trong cái kiệu trúc hiển nhiên là không để ý tới Đồng giáp thi mà chặn đánh người trong kiệu. Vừa thấy Lạc Bắc như vậy, Thái Thúc cũng chẳng hề do dự, kiếm quang màu bạc nhanh chóng vọt về phía cái kiệu.

- Châu châu đá xe! Không biết tự lượng sức mình.

Con Đồng giáp thi đứng sau kiệu rít lên một tiếng rồi vùng quỳ nện thẳng vào Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc khiến cho nó văng ra. Đồng thời con cương thi cũng tung mình nhảy về phía trước đánh thẳng vào ngực Lạc Bắc, tay còn lại thì bắt lấy kiếm quang màu bạc của Thái Thúc.

Người của Ma gia này chỉ cần phi kiếm của Lạc Bắc nhưng đồng thời ra tay cũng tàn nhẫn không cần biết đám người Lạc Bắc sống chết thế nào.

- Một quyền này không biết có bao nhiêu lực?

Quyền phong của Đồng giáp thi ập tới mặt khiến cho Lạc Bắc gần như không thể thở được.

Đối mặt với một quyền, Lạc Bắc biết mình không thể trốn được vì vậy mà gầm lên, trằm người xuống, khí huyết cuộn cuộn trong cơ thể đồng thời tung ra hai cú đấm. Hắn sử dụng quyền pháp luyện thể của Thực Sơn mà đón lấy nắm tay của Đồng giáp thi.

“ Bốp!”

Đánh bừa một cái, Lạc Bắc bị đánh bay đi tới một trượng mà rơi xuống đất.

- A!

Nhưng cùng với đó người trong kiệu cũng thốt lên một tiếng kinh ngạc.

Y nhìn thấy Lạc Bắc xoay người một cái rồi đứng lên. Một quyền của Đồng giáp thi phải tới cả ngàn cân, người tu đạo bình thường mà bị một quyền đó thì cũng phải chết. Nhưng không ngờ Lạc Bắc lại có thể chịu được mà hai tay không việc gì. Cùng với đó, kiếm quang màu bạc của Thái Thúc không ngờ cùng chém tới người y.

Ngón tay của Đồng giáp thi cũng rơi xuống đất.

Tân thiên trạm lộ!

Thanh kiếm quang màu bạc lao đi, đẩy cái màn trúc vắn lên cao khiến cho đám Lạc Bắc nhìn thấy một khuôn mặt đầy kinh ngạc.

Đó là một người trẻ tuổi có khuôn mặt trắng nhợt, không có chân.

Từ uy lực của Đồng giáp thi và pháp thuật cho tới kinh nghiệm đối địch của y đều hơn xa bốn người. Chỉ có điều y không ngờ được rằng Lạc Bắc lại có sức lực như vậy đồng thời phi kiếm của Thái Thúc không ngờ lại sắc bén tới mức có thể cắt được ngón tay của Đồng giáp thi.

Một lá bùa từ tay y bay ra rồi nổ tung đẩy Tân Thiên Trạm Lộ của Thái Thúc sang một bên. Nhưng do liên tục tính sai khiến cho y đã mất tiên cơ.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

27-12-2012, 02:23 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

90. Chương 89: Thi Thần Đại Pháp. Tử Kim Trùy.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Còn chưa để cho y kịp có hành động gì khác, Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc đã xuyên thẳng qua ngực y mà lao ra sau lưng.

- Đâm trúng chưa?

Lạc Bắc thở hổn hển. Mặc dù Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh khiến cho hắn có được một thân thể dẻo dai chịu được một quyền của Đồng giáp thi nhưng hiện tại gần như nửa người của hắn vẫn gần như tê liệt.

“ Xoẹt!” phi kiếm của Thái Thúc quay lại đâm xuyên qua người đó và cái chắn lông nhưng không thấy y có động tĩnh gì khác. Một kiếm của Lạc Bắc vừa rồi không ngờ đã xuyên qua tâm mạch mà cắt đứt hoàn toàn sự sống của y.

- Hắn đã chết?

- Lạc Bắc! Thái Thúc! Cẩn thận.

Đúng vào lúc Thái Thúc vẫn còn sợ hãi nhìn người đó thì Lạc hàng và Huyền Vô Kỳ đều hét to. “ Rầm!” Con Đồng giáp thi bị cắt năm ngón tay đã tới trước mặt hai người.

- Không hay.

Lạc Bắc quay lại nhìn thấy móng vuốt của nó đã tới gần ngực mình đồng thời tản ra khí lạnh kinh người thì tóc gáy dựng đứng. “ Rầm!” Lạc Bắc chỉ kịp thời giờ hai tay chần rồi bị con Đồng giáp thi đánh văng ra ngoài.

- Cẩn thận. Hai con đồng giáp thi không có sự khống chế chỉ biết hành động theo bản năng. Tất cả mọi người không để cho nó tới gần là được, phi kiếm của ta có thể chém nó.

Người của Ma gia vừa mới chết. Mặc dù hai con đồng giáp thi vẫn hung dữ nhưng Thái Thúc vẫn thể hiện được sự lâm nguy không rối loạn, nhảy ra xa rồi ném phi kiếm chém vào chân của một con Đồng giáp thi đồng thời lại ngự kiếm chém tới một con Đồng giáp thi khác.

Không còn người điều khiển, hai con Đồng giáp thi chỉ trông vào bản năng. Nhìn thấy kiếm quang bay tới, nó theo bản năng giơ lên bắt. Nhưng vừa mới lỏng tay, phi kiếm của Lạc Hàng cũng được thả ra.

- Hai con Đồng giáp thi này vẫn còn hơi cứng, hai tay không sờ tới bắp chân. Mọi người chém chân nó tránh không để nó nắm lấy phi kiếm.

Lạc Bắc rơi xuống đất gần như không thể nhúc nhích được. Đồng thời hắn lại nhìn thấy một kiếm của Thái Thúc chém vào bắp chân của con Đồng giáp thi khiến cho nó lão đảo thì hét lên.

Hắn vừa mới cất tiếng, con Đồng giáp thi vừa mới đánh bay hắn liền nhảy tới.

Lạc Bắc dốc toàn lực lăn qua một bên. Điều khiển cho hắn cảm thấy ớn lạnh đó là liên tục chịu đòn nặng, thân thể của hắn gần như kiệt sức chỉ lăn được khoảng hai, ba thước.

“ Âm!” Lạc Bắc nhìn thấy con Đồng giáp thi đang bổ nhào tới chột ngã xuống đất. Hắn thoáng thấy sắc mặt hai người Thái Thúc và Lạc Hàng đều kinh hoàng, còn chưa định thần.

Hóa ra trong nháy mắt Thái Thúc và Lạc Hàng thấy Lạc Bắc gặp nguy hiểm thì khống chế phi kiếm chém vào bắp chân của Đồng giáp thi. Rốt cuộc thì chặt đứt được chân khiến cho nó mất đi sự cân bằng mà ngã xuống đất.

Dưới sự tuôn ra của chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh, Lạc Bắc từ từ ổn định. Ba người còn lại khống chế phi kiếm vây quanh một con Đồng giáp thi khác mà chém điên cuồng.

Dưới sự công kích của ba đạo kiếm quang, con Đồng giáp thi đó bị chém đứt hai chân mà ngã xuống đất.

Hai con Đồng giáp thi ngã xuống đất nhưng bốn người không dám dừng tay mà tiếp tục chặt đứt hai tay và đầu của chúng. Sau khi thấy cả hai con cương thi không còn hơi thở, bốn người gần như kiệt sức mà ngồi xuống đất.

Chân nguyên của bốn người gần như đã dùng hết toàn bộ.

- Người của Ma gia có lai lịch thế nào? Tại sao lại biết chúng ta là đệ tử của Thục Sơn và muốn đối địch với chúng ta?

- Nếu như y không biết Tân Thiên Trại Lô sắc bén và Xích Tô có Địa Tâm hỏa sát khí là khắc tinh pháp thuật của y thì bốn người chúng ta đã chết trong tay y rồi.

Cả bốn người cùng thở dốc, liếc mắt nhìn nhau rồi nhìn về phía người bị Lạc Bắc giết chết ở trong kiệu.

- Đây là Trần thi phù và Âm lôi phù.

Trong một căn phòng của cái nhà trọ ở trấn Ngọc Tỉnh, Thái Thúc cầm một miếng vải bố mà cẩn thận lau chùi Tân Thiên Trại Lô của mình.

Lạc Bắc, Thái Thúc, Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ ngồi quanh bàn. Trên bàn có đặt một cái túi bằng vải bố, trong đó có hơn mười lá bùa và một cái hộp sắt màu đen. Những thứ này do họ lục soát được trên người tên họ Ma kia. Chỉ có điều lúc đó đám người Lạc Bắc quá mệt nên không dám dừng lại. Sau khi tới trấn Ngọc Tĩnh, thuê được phòng trọ, cả bốn mới lấy ra quan sát.

Trong số mười lá bùa đó thì có hai lá bùa màu vàng còn những cái khác đều có màu xanh đen. Trên mỗi lá bùa đều vẽ loằng ngoằng những ký hiệu giống như con giun.

- Âm Lôi phù làm nổ tung phi kiếm mặc dù uy lực không sánh được với Át mộc thanh lôi phù nhưng không kém lắm.

Lạc Bắc nghe thấy Thái Thúc nói vậy thì cũng nhận ra lá bùa màu xanh đen chính là thứ mà người của Ma gia làm nổ tung phi kiếm của Thái Thúc. Còn về hai tấm bùa màu vàng thì chắc là Trần thi phù mà Thái Thúc nói.

Đối với Trần thi phù, Lạc Bắc cũng có nghe nói. Đây là thứ mà trong lúc tu luyện hoặc nghỉ ngơi, người Ma gia dùng để yểm hai con Đồng giáp thi, phòng ngừa chúng phản lại.

- Đây chính là âm lân sa mà người họ dùng để đốt Tam Thiên Phù Đồ của ta?

Vừa mới mở cái túi, Lạc Bắc liền ngửi thấy một mùi tanh hôi. Nhìn thấy trong đó có ánh lân quang lóe lên giống như những viên thạch anh màu lam.

- Minh Hạo sư huynh có nói rằng âm lân sa là thiên địch đối với phi kiếm của chúng ta. Phi kiếm có phẩm chất kém thì bị thiêu hủy. Còn phẩm chất tốt thì mặc dù không đốt cháy được thân kiếm cũng làm cháy chân nguyên trên đó. Chỉ có điều không thể luyện chế được, một khi ném ra là mất. Có lẽ người của Ma gia tiếc cho nên mới không ném ra nhiều nếu không thì chân nguyên của chúng ta đã hết sạch.

Nhìn âm lân sa lấp lánh trong túi cho dù là Huyền Vô Kỳ vốn kiêu ngạo cũng phải toát mồ hôi.

- Đây là cái gì?

Cái hộp sắt cũng không hề có cơ quan mà chỉ đập nắp. Lạc Bắc vừa mới mở nó ra thì thấy bên trong có một cái dùi màu tím và một quyển kinh văn có bìa màu đen.

- Hình như là một thứ pháp bảo gì đó.

Lạc Bắc cẩn thận cầm cái trùy màu tím thì cảm thấy hơi nặng. Toàn thân nó màu tím, phần đỉnh chớp nháy hoắt, phần đuôi được tạo tròn rất tinh tế. Từ đầu tới đuôi có một cái hoa văn hình xoắn ốc, bên trên có những ký hiệu ngoằn ngoèo nhỏ như con kiến.

- Thi thần đại pháp.

Nhìn quyển kinh văn, cả bốn người đều thấy bốn cái chữ to thêu trên đó.

- Đây là pháp quyết thi thần để luyện chế thi vương. Xem ra tu vi của người Ma gia đều từ quyển kinh này mà ra. Chỉ có điều tu vi của y còn chưa đủ cho nên mới chỉ luyện được hai con Đồng giáp thi.

Lạc Bắc lật xem thì thấy trong kinh văn đều là cách để luyện chế cương thi và một số pháp quyết lợi dụng khí âm, khí dương để luyện chế pháp bảo và tu luyện.

- Cái loại pháp quyết âm độc như thế này nên hủy nó đi.

Nghe tới hai con Đồng giáp thi hung hãn và khát máu, nét mặt của Thái Thúc không giấu được sự căm ghét.

- Không biết Ma gia có phải là tông phái nào không nhưng bản Thi thần đại pháp này có tuổi tương đối lâu, đối với Ma gia có lẽ rất quan trọng. Nếu Ma gia có âm mưu đối với Thục Sơn chúng ta hủy nó đi cũng được. Nếu người này bị Ma gia vất bỏ, chúng ta đốt bản này đi thì đúng là không ổn. - Lạc Bắc trầm ngâm một lúc rồi lắc đầu:

- Hơn nữa ta thấy rằng người có tốt xấu, còn pháp thuật thì không. Nếu người tốt tu luyện pháp thuật này ta không thấy có gì bất ổn.

- Phì! - Thái Thúc cong miệng lên:

- Nếu người luyện thứ này thì đừng đi bên ta nữa, tránh cho ta phải dính thứ mùi xác chết hôi thối.

Nghe thấy Thái Thúc nói vậy, Lạc Bắc, Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ đều nở nụ cười.

- Thái Thúc sư muội. Muội đừng có lau Tân Thiên Trạng Lô nữa. Đã lau tới trăm lần rồi. Hơn nữa Đồng giáp thì cứng như sắt chứ có phải thịt thối đâu.

- Ta thích lau không được sao? - Thái Thúc trừng mắt nhìn ba người:

- Không nói chuyện với các người trước, ta về phòng.

- Lạn Hàng sư huynh! Huyền Vô Kỳ sư huynh! Hai người cũng về phòng tu luyện đi. Ta làm hộ pháp cho hai người.

Thấy Thái Thúc đứng dậy, Lạc Bắc thôi cười.

Phần lớn pháp quyết thì chân nguyên trong cơ thể đều cần phải tu luyện, hấp thu linh khí trong trời đất để bổ sung. Có điều sự bổ sung chân nguyên so với cách tu luyện ban đầu thì nhanh hơn. Hơn nữa trong bốn người, ngoại trừ Lạc Bắc ra thì trong chân nguyên trong cơ thể cũng không phải là nhiều. Mà ở đây linh khí rất loãng không thể sánh với Thục Sơn. Sau trận chiến vừa rồi cho dù tu luyện cả đêm cũng chưa chắc bồi bổ đủ.

Trong trận chiến với Ma gia, Lạc Bắc hoàn toàn cảm nhận được sự hiểm ác trong thế gian nên càng thêm cẩn thận.

- Âm lôi phù và Âm Lôi sa phóng ra đơn giản. Chúng ta chia nhau sử dụng để phòng thân.

- Được! Ta lấy Âm Lôi phù. Còn Âm Lân sa có mùi khó ngửi, người cầm lấy đi.

Thái Thúc nhặt lấy một tấm Âm Lôi phù rồi nhìn Lạc Bắc nói:

- Hơn nữa chúng ta đều chưa tới cảnh giới ngự kiếm, nên lúc thi triển phi kiếm cũng không được phân tâm. Âm Lân sa ở trong tay người còn tốt hơn. Hơn nữa, hai thứ còn lại, người cũng giữ lấy từ từ nghiên cứu xem có gì hữu dụng không. Có điều cái loại pháp thuật âm tà này ta thực sự ghê tởm.

- Thái Thúc sư muội mặc dù như vậy nhưng có thể để cho Tân Thiên Trạng Lô tự mình nhận chủ thì cũng là một cô gái có tâm.

- Cái tiểu trùy màu tím này không biết là vật gì?

Sau khi Thái Thúc, Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ trở về phòng, Lạc Bắc nghĩ tới nét mặt của Thái Thúc thì không nhịn được cười. Vô tình, ánh mắt của hắn chợt nhìn cái tiểu chùy rồi không nhịn được mà cầm lấy quan sát cẩn thận.

- Cái này cho dù không phải là pháp bảo thì cũng phải là một thứ pháp khí. Có điều hơi thở của nó hoàn toàn khác với pháp thuật của Ma gia.

Lạc Bắc cầm cái tiểu trùy màu tím trong tay cảm nhận bên trên bề mặt của nó có một chút pháp lực dao động. Thứ pháp lực đó có chút hơi thở dương cương.

- Trong điển tịch có nói, một số pháp bảo có thể dùng tâm thần kết nối, không biết cái này có được không.

Lạc Bắc nghĩ vậy thì không nhịn được liền ngồi xuống giường đặt cái tiểu chùy trước mặt sau đó đưa hai tay bắt ấn quyết để cho tâm thần câu thông với phi kiếm và nuôi dưỡng.

Một chút chân nguyên ẩn chứa tâm niệm nhanh chóng xuất hiện.

- Đây là pháp bảo uẩn lôi!

Tia chân nguyên của Lạc Bắc quán quanh cái tiểu trùy thì thấy giống như đặt mình trong đám Lôi vân, xung quanh toàn là những tia chớp và khí dương cương mãnh liệt khiến cho chút chân nguyên trong nháy mắt chỉ chực bùng nổ.

- Cái pháp bảo này hoàn toàn khác với phi kiếm, chân nguyên đi vào cũng sẽ bị khí Lôi đình ẩn chứa bên trong nó làm cho nổ tung. Có điều cái phù văn bên ngoài của nó có thể dựa vào nguyên khí và tâm niệm tác động để hấp thu lôi quang rồi sau đó có thể phóng ra đối địch.

Chỉ trong tích tắc, Lạc Bắc liền cảm nhận được cái tiểu chùy màu tím là thứ gì.

Đây là một thứ pháp bảo có thể tích tụ lôi quang, khi đối địch có thể phóng ra lôi điện.

- May là pháp bảo này lâu rồi không có ai dùng, nếu không vừa rồi ta đã bị nổ cho chết.

Lạc Bắc toát mồ hôi lạnh.

Hắn có thể cảm nhận được cái tiểu chùy màu tím chỉ cần có chân nguyên của người thi pháp tác động là sẽ phóng ra. Vừa rồi, khi chân nguyên của Lạc Bắc xông vào, may là bên trong tiểu chùy không có nhiều Lôi điện nên một chút chân nguyên của hắn không bị nổ tung. Nếu không chỉ một lần thử đó cũng làm cho lôi quang trong cái tiểu chùy nổ tung.

- Muốn dùng cái pháp bảo này thì chỉ cần sử dụng nguyên khí và tâm niệm bao quanh cái phù văn kia rồi đưa lên trời cao hấp thu khí Lôi đình. Tới khi đối địch chỉ cần thả ra giống như ngự kiếm, sau đó nhắm chuẩn vị trí của đối phương rồi dùng chân nguyên tác động thì lôi điện sẽ nổ tung.

Lạc Bắc cẩn thận trở về chỗ của mình đồng thời hiểu được cách sử dụng cái tiểu chùy. Nhưng đồng thời hắn cũng biết sau này những pháp bảo không biết phẩm chất thì không được thử bừa bãi. Nếu không sẽ bị nguy hiểm tới tính mạng.

Một trận chiến với người của Ma gia khiến cho Lạc Bắc thu được rất nhiều kinh nghiệm.

Tu đạo thuần túy và tu luyện lực lượng cùng với đối địch là mấy cái khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Giống như Nguyên Thiên Y hiểu được quy luật vận hành của thiên đạo chính là cá lớn nuốt cá bé. Lạc Bắc dưới sự ảnh hưởng của y nên khi tu luyện pháp thuật cũng chỉ nghĩ xem đối địch như thế nào. Cứ như vậy trong tình trạng tu vi ngang nhau, truyền nhân của La Phù so với những môn phái sống an nhàn còn mạnh hơn nhiều.

Một tia sáng màu tím từ cửa sổ phòng của Lạc Bắc xuyên thẳng lên trời cao.

Đó là do Lạc Bắc thử dùng cái pháp bảo thu khí Lôi điện.

Trước đây, nếu ngự kiếm, Lạc Bắc có thể khống chế trong phạm vi trăm trượng. Tuy nhiên pháp bảo cũng không thể so được với phi kiếm, phù văn pháp trận của nó còn có thể hấp thu chân nguyên và tâm niệm.

Lạc Bắc khống chế cái tiểu chùy màu tím xông thẳng lên trời cao, xuyên qua tầng mây thật dày tới tận trong đám mây đen, xung quanh toàn là những tia chớp tản ra khí Lôi đình.

Pháp trận trên tiểu chùy lưu chuyển bảo vệ tâm niệm và chân nguyên của Lạc Bắc đồng thời hút khí Lôi đình ở xung quanh.

- Lôi quang thể này so với pháp quyết Ngũ Lôi của Tăng Nhất Thành lợi hại hơn không biết bao nhiêu lần. Hơn nữa, bốn người chúng ta không có pháp bảo gì phòng hộ. Tu vi người của Ma gia cao hơn chúng ta nhiều vì sao lại không sử dụng pháp bảo này? Dùng cái pháp bảo này làm cho lôi điện bùng nổ, bốn người chúng ta chỉ sợ mất đi sức chiến đấu, cho dù không chết cũng bị thương.

Vừa tiếp tục để cho cái tiểu chùy hấp thu khí Lôi Đình, Lạc Bắc vừa nghĩ như vậy.

Hắn không hiểu được chuyện đó nhưng lại không ngờ được rằng kiếm quyết của Thục Sơn có rất nhiều. Thứ pháp quyết để cho tinh thần kết nối với pháp bảo cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Tuy nhiên những môn phái bên ngoài cũng không có những pháp môn như vậy vì thế mà người của Ma gia mặc dù biết được đây là pháp bảo gì nhưng cũng chưa chắc sử dụng dễ dàng như hắn. Mà cho dù có pháp môn kết nối với pháp bảo mà không chắc chắn thì cũng không dám sử dụng chân nguyên để thử.

- Ngay cả mấy tên tiểu tử chưa tới cảnh giới ngự kiếm mà cũng không xử lý được.

Trong lúc Lạc Bắc đang không chế tiểu chùy ph lên trời cao hấp thu khí Lôi đình thì tại chỗ bốn người họ đánh chết người của Ma gia và hai con Đồng giáp thì có một người che mặt mặc chiếc áo choàng xám đang đứng.

- Vốn định để cho Ma gia các người ra tay trước để Thục Sơn có điều tra ra được thì có các người chết thay. Nhưng không ngờ các người lại là thứ rác rưởi như thế này, còn lãng phí ta phải dùng Thi thần đại pháp để giao dịch.

Đứng im lặng một lúc, người đó cất tiếng cười âm hiểm:

- Vốn định đợi khi người giao Tam Thiên Phù Đồ cho ta rồi giết người thu hồi lại Thi thần đại pháp nhưng hiện tại người đã chết thì ta sẽ tự tay đoạt lại từ mấy đứa nhóc con đó.

“Soạt!” Một bóng người màu xám từ trên cao rơi xuống đường kéo theo một cơn lốc thổi tắt ánh sáng của mấy cái đèn lồng treo trước những ngôi nhà.

Đột nhiên nổi gió khiến cho đèn bị tắt, theo cách nói của người trong thế gian thì đó là cảnh tượng có quỷ xuất hiện. Lúc này lại đang vào đêm khuya nên không có một người nào dám ra xem.

- Trần Ngọc Tĩnh cách núi Long Hồ không xa, nằm trong khu vực của Long Hồ. Cái tên khó giải quyết ở Long Hồ sơn vốn không có qua lại gì với sư tôn, nên không nể mặt sư tôn. Ta muốn làm chuyện gì thì cũng phải nhanh chóng một chút, tránh lời bọn họ tới.

Người che mặt đội nón trúc, mặc áo choàng xám điều tức một chút rồi mới từ từ bước đi, quan sát xung quanh.

Có thể thấy lời nói của người này mặc dù ngông cuồng nhưng làm việc lại hết sức cẩn thận. Y mới ngự không tiêu hao một chút chân nguyên nhưng cũng đã điều tức để tính toán tiếp.

- Mấy tên tiểu bối Thục Sơn quả nhiên là không có kinh nghiệm, tập trung lại một chỗ thật ra đỡ cho ta phải tìm. Cái nơi này linh khí loãng mà cũng muốn hấp thu linh khí. Cái loại tu vi thấp thế này chắc chắn là ý vào phi kiếm sắc bén mới tiêu diệt được Ma Chung Văn.

Chỉ mới quan sát một chút, người này đã nhận ra vị trí của đám người Lạc Bắc đồng thời nghĩ ra nguyên nhân bọn họ có thể đánh chết được người của Ma gia.

Nhân lúc đêm tối, người mặc áo choàng xám lặng yên tới sau căn nhà trọ của Lạc Bắc rồi lấy từ trong cái bọc nhỏ một lá cờ màu hồng.

Lá cờ đón gió liền dài ra, hóa thành một lá cờ lớn dài một trượng hai. Cánh cờ màu đen lạnh như băng chẳng khác nào được làm từ thép. Không có gió nhưng lá cờ vẫn bay phấp phật, trên mặt tản ra ánh sáng màu hồng chiếu sáng thân thể của người mặc áo choàng xám. Ngay sau đó một đám khô lâu xuất hiện tản ra những trận gió âm dương như đang sống lại.

- Đi.

Người mặc áo choàng xám chỉ một cái. Lá cờ rung nhẹ rồi ngưng kết xung quanh người y mấy trăm ánh lửa màu hồng.

- Tại sao lại có pháp lực dao động mạnh như thế này?

Lúc này, Lạc Bắc vừa mới thu hồi tiểu chùy màu tím, còn chưa kịp quan sát xem nó có thay đổi gì không thì trong lòng cảm nhận được một thứ nguy hiểm giống như cái cảm giác bị độc xà ở La Phù rình rập.

“Xèo!” “Xèo”

Lạc Bắc vừa mới bật dậy thì nghe được vô số âm thanh giống như nước sôi dội lên mặt băng khiến cho mặt băng xuất hiện những lỗ thủng. Nghe thấy những âm thanh từ sau nhà trọ, Lạc Bắc mới đẩy mạnh cửa sau thì thấy có mấy trăm tia sáng màu hồng lao tới xuyên qua một loạt căn phòng.

Mấy trăm tia sáng đó không ngờ xuyên qua vách tường một cách nhẹ nhàng để lại vô số lỗ thủng màu đen. Mà những người ở trong những căn phòng đó không hề có tiếng kêu, hiển nhiên là đang ngủ bị tia sáng đó xuyên thủng người rồi chết.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

27-12-2012, 02:23 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

91. Chương 90: Bắc Mang Bạch Nguyên Thần.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Không biết là ai? Đây là pháp thuật gì?

- Thái Thúc! Lạn Hàng! Huyền Vô Kỳ!

Lạc Bắc kêu to một tiếng thì cũng nhìn thấy bóng người mặc áo choàng xám. Thấy không kịp, theo bản năng, hấn lôi mây tấm Âm Lôi phù trong người mà ném đi.

“Oanh!” “Oanh!” “Oanh!” “Oanh!”

Trong nháy mắt, đất đai rung chuyển, vô số những dòng khí xanh nổ tung khiến cho Lạc Bắc cũng bị đẩy ngã. Trong bụi tung bay, nóc nhà mây căn phòng chỗ hấn đứng nổ tung.

- Ta chỉ ném một tấm Âm Lôi phù tại sao lại nổ bung thành nhiều âm lôi với uy lực lớn như vậy?

Lạc Bắc mới nghĩ thế thì đột nhiên nghe được từ phòng của Thái Thúc, Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ có tiếng la, đồng thời âm thanh nháy ra khỏi cửa sổ. Lạc Bắc liền hiểu ra vừa rồi Thái Thúc, Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ thấy không kịp ngăn cản liền cũng giống như mình ném Âm Lôi phù trong người.

- Âm Lôi phù? Đám đệ tử Thục Sơn các ngươi tự xưng là huyền môn chính đạo không ngờ cũng dùng thứ pháp bảo này.

Lạc Bắc tung người nhảy ra khỏi cửa sổ thì chợt nghe thấy một tiếng rống giận dữ từ sườn núi vọng tới.

“Người này nhất định là muốn ra tay với chúng ta, nhưng độc ác không ngờ lại giết chết toàn bộ người trong nhà trọ.”

“Người này so với người của Ma gia còn lợi hại hơn! Muốn trốn cũng không được, đành phải liều mạng.

Lạc Bắc liếc mắt thì thấy Thái Thúc, Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ cũng đang nhìn người áo xám trên sườn núi. Lúc này, chân nguyên của bốn người vẫn còn chưa hồi phục, lại không rõ lai lịch đối thủ. Thậm chí đối thủ bây giờ so với người của Ma gia còn mạnh hơn nhiều. Nhưng sau khi trải qua trận chiến trước, tinh thần của Lạc Bắc bây giờ lại càng thêm vững vàng. Hấn giơ tay lên, một tia sáng màu tím lập tức phóng về phía người áo xám trên sườn núi.

- Cái gì vậy?

Người mặc áo choàng xám lại rung lá đại kỳ phóng ra mấy trăm tia sáng màu hồng đón lấy vàng ánh sáng màu tím. Không ngờ một tiếng nổ vang lên, ánh sáng màu hồng còn chưa tiếp xúc với ánh sáng màu tím thì giữa không trung chợt vang lên một tiếng sấm. Một quả lôi cầu nổ tung bắn ra vô số tia chớp to bằng ngón tay.

- Tử Lôi Nguyên Từ chùy.

Người mặc áo xám hét lên một tiếng rồi bị mấy trăm tia chớp đánh trúng khiến cho cái nón tre trên đầu ồ tung đồng thời lá đại kỳ trong tay y cũng cháy đen, xuất hiện mấy cái lỗ thủng.

Lá đại kỳ màu hồng cũng là một thứ pháp bảo lợi hại. Hơn nữa người mặc áo choàng xám cũng rất cẩn thận. Biết bốn người ngự kiếm không được xa cho nên y cố tình đứng cách cả trăm trượng mà dùng pháp bảo công kích. Nhưng y không ngờ được lại bị bốn người sử dụng âm lôi phù bùng nổ khiến cho đại kỳ bị hỏng nặng, rồi không ngờ trong tay Lạc Bắc phóng ra không phải phi kiếm mà là Tử Lôi nguyên từ chùy

của Tử Mâu tán nhân trước đây. Tử Lôi nguyên từ chùy là pháp bảo Lôi cương chuyên phá pháp bảo khí âm tà vì vậy mà khi lôi quang bùng nổ khiến cho đại kỳ bị tổn hại.

- Cái tiểu chùy màu tím này là Tử Lôi nguyên từ chùy?

Lạc Bắc thấy uy lực của cái tiểu chùy như vậy cũng sửng sồ. Nhưng lúc này, cái bóng người màu xám đã hét lên chói tai:

- Tiểu bối vô tri dám phá hủy pháp bảo của ta. Ta phải nghiền nát xương của ngươi thành tro.

Cái nón tre nổ tung để lộ khuôn mặt tam giác của một người trung niên có mái tóc khô vàng. Nét mặt của y biến dạng nhìn chẳng khác nào ác quỷ.

Trong một cái hơi thở, người trung niên đã ngự không tới cách bốn người năm mươi trượng. Một cây trường tiên màu đen giống như con rắn độc từ trong tay y vươn ra mà lao về phía Lạc Bắc.

- Lạc Bắc! Cẩn thận.

Thái Thúc, Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ đều tung phi kiếm. Nhưng cây trường tiên chợt cuộn lại cuốn lấy ba thanh phi kiếm khiến cho ánh sáng của chúng chập chờn.

- Đây là pháp bảo gì mà Tân Thiên Trạm Lô cũng không cắt được?

Thấy tình thế nguy cấp, lôi quang ẩn chứa trong tiểu chùy đã dùng hết, Lạc Bắc cũng phóng Tam Thiên Phù Đồ ra ngoài chém về phía người trung niên đang điều võ dương oai.

- Không thể ngờ được ngoại trừ Tam Thiên Phù Đồ ra, ba tên tiểu bối này lại có tuyệt thế hảo kiếm như vậy. Chẳng trách mà các ngươi có thể giết được Ma Chung Vân. Thiên Tập Việt bế quan, Vũ Nhược Trần tu đạo bị ngu rồi hay sao mà cho mấy tên tiểu bối các ngươi mang những thanh kiếm thế này rồi nủi? Chẳng trách mà Thục Sơn cá người luôn bị Côn Luân chèn ép.

Người trung niên cười lạnh nhìn Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc chém tới. Cây trường tiên của y chợt cuộn lên, cuốn lấy Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc.

- Không ổn.

Trong nháy mắt, Lạc Bắc cảm thấy được cây trường tiên có một thứ lực lượng bùng nổ khiến cho chân nguyên khổng lồ phi kiếm gần như biến mất, cơ bản không thể khống chế nổi phi kiếm. Chẳng trách mà Tân Thiên Trạm Lô cũng không thể thoát được.

- Còn có pháp bảo và cái gì nữa thì dùng hết đi.

Cuốn lấy bốn thanh phi kiếm, ánh mắt của người trung niên chợt lóe lên một tia sáng.

Trên người Lạc Bắc còn có một túi Âm lân sa, nhưng lúc này bốn người đang cố gắng kéo lại phi kiếm của mình không để cho người ta lỏi đi. Mà cho dù Lạc Bắc có ném Âm Lân sa thì cũng không biết nó có tác dụng đối với trường tiên hay không, chẳng may lại đốt phi kiếm của mình.

- Chỉ có chút đạo hạnh thế thôi sao? - Nhìn bốn người đang cố gắng chống đỡ, người trung niên lạnh lùng nhìn Lạc Bắc:

- Xem ra ngươi là Lạc Bắc?

- Đúng thế! Ta là Lạc Bắc! Ngươi là ai?

Lạc Bắc cảm thấy run sợ nên không dám nhìn người đó.

- Được! Nếu ta đã làm thì cũng chẳng sợ mà không nói cho các ngươi. Các ngươi nghe cho kỹ để có chết cũng có thể hiểu. Ta là tứ đệ tử của Khuất Đạo Tử phái Bắc Mang - Bạch Nguyên Thần.

- Phái Bắc Mang? Người của Ma gia là do ngươi sai khiến?

- Chuyện đây ngươi không cần phải biết. Huyền Minh thiên hỏa kỳ của ta mất mười năm mới luyện chế được vậy mà bị hủy trong tay ngươi. Hơn nữa tu vi của ngươi lại kém như vậy, nếu để cho đồng môn của

ta biết thì ta sống không bằng chết. Hôm nay chỉ cần nghiền nát các người thành tro mới có thể giải quyết được cái hận trong lòng ta.

Ánh mắt của Bạch Nguyên Thần lạnh lùng nhìn Thái Thúc, Lạc Hàng và Huyền Vô Kỳ:

- Ba tên kia với người là đồng môn, nói vậy cũng có ý nghĩa quan trọng với người. Trước tiên ta sẽ tra tấn ba tên đó trước mặt người cho tới chết để cho người đau đớn rồi sẽ giải quyết người.

- Lạc Bắc! Tốc độ người nhanh nhất, chưa biết chừng sẽ chạy thoát được, Nếu về được đến Thục Sơn, hãy nói với sư phụ báo thù cho ta!”

Nghe Bạch Nguyên Thần nói, Thái Thúc phần nộ nghiêng răng ken két, cổ họng dồn hết sức nói ra câu này.

- Bạch Nguyên Thần! Ta với người không thù không oán, pháp bảo của người bị hủy là do người tự chuốc lấy. Ta chưa chết mà người đã muốn giết Thái Thúc, đừng có hòng!”

Một sự phần nộ và bất khuất mãnh liệt lan tỏa trong người Lạc Bắc. Đột nhiên Lạc Bắc cảm thấy thanh Tam Thiên Phù Đồ rung bần bật.

- Chuyện gì thế này?

Bạch Nguyên Thần vốn tưởng đã nắm chắc phần thắng, chuẩn bị ra tay giết người thì đột nhiên cảm thấy toàn thân chấn động, dường như có một sức mạnh vô cùng lớn đã ngăn chiếc roi của y, làm y run rẩy.

“ Là sức mạnh trong Tam Thiên Phù Đồ!”

Đồng thời lúc đó, Lạc Bắc cũng cảm thấy được, dường như sức mạnh cất giấu trong Tam Thiên Phù Đồ đã cảm nhận được sự phần nộ và bất khuất mãnh liệt của mình, nên trong chốc lát đã hoàn toàn dung hợp cùng chân nguyên còn lại trên thân kiếm.

Trong nháy mắt, Lạc Bắc chỉ còn cảm thấy thứ mình đang khống chế không phải là một thanh kiếm, mà là một con rồng! Một con rồng đang cực kì phần nộ!

“ Rắc rắc ” , chiếc roi đang quấn lấy Tam Thiên Phù Đồ trong phút chốc nứt ra, ánh sáng màu đen trên đó cũng lập tức biến mất. Tam Thiên Phù Đồ chỉ kéo ra một chút mà nguyên khí trên chiếc roi màu đen đã tan biến, đến Bạch Nguyên Thần cũng bị sức mạnh tuôn ra từ Tam Thiên Phù Đồ làm chấn động.

“Sao lại thế được? Y mới luyện đến cảnh giới ngự kiếm, trên phi kiếm sao lại có loại sức mạnh như thế được?”

Con người của Bạch Nguyên Thần đột nhiên co lại, trong tầm mắt chỉ còn nhìn thấy trên Tam Thiên Phù Đồ toát ra một thứ ánh sáng màu đen kinh người, đang cuộn cuộn cuốn y vào.

“ Đoàng ” , một thứ ánh sáng màu lục đang hùng hực cháy trước mặt Bạch Nguyên Thần, trong nháy mắt y đã sử dụng pháp thuật phòng ngự mạnh nhất của mình là Bắc Mang Tỏa Tiên Bình. Nhưng kiếm quang màu đen vẫn điên cuồng chém tới, ánh sáng màu lục hoàn toàn không thể cản được, liền bị chém tan nát!

Nhát kiếm này quả thật là khí thế vô cùng, sức mạnh vô địch!

“ Phụt!” , Bạch Nguyên Thần chỉ vừa cảm nhận được sự sắc bén vô cùng thì cơ thể của y đã bị thanh kiếm chém một nhát từ trên xuống dưới, máu bắn ra tứ phía.

Trong hai con mắt của hai phần thân xác là cái nhìn vô cùng kinh ngạc. Rõ ràng cho đến giây phút này, Bạch Nguyên Thần vẫn không thể tin được rằng mình lại bị một hậu bối ở Thục Sơn, kẻ mới chỉ vừa luyện đến cảnh giới ngự kiếm như Lạc Bắc chém chết chỉ bằng một nhát kiếm.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

27-12-2012, 02:25 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

92. Chương 91: Thanh Kiếm Cuồng Bạo, Hắc Phong Lão Tổ

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Sau khi một kiếm chém chết Bạch Nguyên Thần, sự phẫn nộ và bất khuất mãnh liệt trong người Lạc Bắc cũng vơi đi quá nửa, sức mạnh kinh khủng trong Tam Thiên Phù Đồ trong chốc lát cũng thoát ra ngoài cùng chân nguyên của y. Giống như phải khống chế một con rồng đứt cương, Lạc Bắc bị sức mạnh đó kéo lại, bất giác loạng choạng mấy bước.

“ Tam Thiên Phù Đồ sao đột nhiên lại có thể bộc phát ra uy lực như thế này?!”

Ba người Thái Thúc, Lạn Hàng, Huyền Vô Kỳ nhìn thấy Bạch Nguyên Thần tu vi cao hơn mình không biết bao nhiêu lần lại bị một kiếm chém chết thì đều mồm miệng há hốc, không tin vào mắt mình.

Nhưng đúng lúc đó, bỗng có biến cố!

“ Lão quỷ Khuất Đạo Tử nhà ngươi! Đệ tử của ngươi bị hậu bối Thục Sơn chém chết, việc này mà nói ra ngoài đúng là bị cho ngươi ta cười cho thối mũi! Thanh Tam Thiên Phù Đồ này đúng là vô cùng huyền diệu! Thấy ngươi có tình có nghĩa, ta đành cho sư huynh sư muội ngươi một con đường sống!”

Đột nhiên một cơn lốc xoáy từ lòng đất cuốn lên, cuốn theo cả thi thể của Bạch Nguyên Thần và Lạc Bắc. Lạc Bắc chỉ kịp cảm thấy cơ thể mình bị một cơn lốc mãnh liệt bọc lấy, toàn thân chấn động, chân nguyên trên thanh Tam Thiên Phù Đồ dường như cũng tiêu tán mất. Khiến cho hần nhất thời mất đi sự liên hệ với Tam Thiên Phù Đồ. Đột nhiên xảy ra biến cố, Thái Thúc, Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ vô cùng kinh hãi, chỉ lơ mơ nhìn thấy trong cơn lốc xoáy, ngoài Lạc Bắc và thi thể của Bạch Nguyên Thần còn có một bóng người mờ mờ nữa, liền phóng phi kiếm ra. Nhưng một tiếng “ keng” vang lên đồng thời lóe lên một tia sáng màu tím, ba thanh phi kiếm dường như vừa chém phải một vật bằng kim loại vô cùng rắn chắc, không những không chém vào được, mà đến chân nguyên khống chế phi kiếm cũng biến mất khiến cho cả ba thanh kiếm đều rơi cả xuống đất.

“ Người này là ai, tu vi dường như còn cao hơn cả Minh Hạo sư huynh.”

Chỉ trong thời gian bằng một hơi thở, cơn lốc xoáy từ dưới đất chui lên đã cuốn theo thi thể của Bạch Nguyên Thần và Lạc Bắc biến mất vào trong màn đêm mênh mông.

Bên trong cơn lốc đang quay tít, toàn thân Lạc Bắc cũng không ngừng bị quay theo. Gió lốc kịch liệt không những quất vào mặt và chân tay Lạc Bắc khiến hần không chỉ đau như bị dao cứa, mà còn không cách nào thở nổi.

Lạc Bắc vẫn chưa luyện được đến trình độ nội tức (hít thở từ bên trong). Vì vậy không thể thở được, chân nguyên trong người liền không thể vận chuyển linh hoạt, không thể cảm ứng được Tam Thiên Phù Đồ.

Tuy hần đã luyện đến tầng cảnh giới thứ năm của Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh, nín thở được lâu, nhưng qua thời gian một tuần hương, hần cũng đã ngạt thở đến mức mặt mũi tím tái, hai mắt đỏ ngầu, lồng ngực khó chịu đến mức như muốn nổ tung.

“ Sao thế, khó chịu hả?”

“ Ầm!” , trận cuồng phong đột nhiên tan dần, hần rơi phịch xuống mặt đất. Lần này, Lạc Bắc bị đập mạnh đến mức mặt mũi tối sầm, nhưng hần lại như người sắp chết đuối đến nơi, dường như không còn cảm thấy được đau đớn trên người nữa, mà chỉ gắng sức hít lấy hít để. Trong không khí vừa hít vào toàn thứ mùi bản đục và ẩm mốc. Lạc Bắc từ từ hoàn hồn lại, thì phát hiện ra mình đang ở trong một sơn động u ám gồ ghề, thi thể của Bạch Nguyên Thần bị vất sang một bên, còn cách chỗ y hơn một trượng có một hán tử trắng niên đang đứng ở đó, thân mặc trường bào màu đen, tóc tai thô cứng, khuôn mặt vừa nhỏ vừa dài, đang ngăm ngửa thanh Tam Thiên Phù Đồ của mình.

“ Người là ai?”

Lạc Bắc định dùng pháp môn nô kiếm để lấy lại Tam Thiên Phù Đồ, nhưng chân nguyên vừa chạy đến huyết Thương Dương thì không xuất ra được nữa, dường như cơ thể đã biến thành một lớp vỏ cứng chắc, làm chân nguyên hoàn toàn bị phong bế trong cơ thể.

“Ồ, người muốn ngự kiếm? Người bị ta dùng Vũ Quang Phong Mạch Đại Pháp phong tỏa chân nguyên rồi. Chỉ cần chân nguyên của người không mạnh bằng ta, thì không xuất ra được đâu. Thế nên không cần cố sức làm gì.” Hán tử ngày trước ẩn cư ở dưới lòng hồ Động Đình rộng tám trăm dặm híp mắt lại, cười đầy đắc ý, “Còn ta không có tên, nhưng hình như các sư trưởng của người đều gọi ta là Hắc Phong lão tổ.”

“Ông chính là Hắc Phong lão tổ?” Lạc Bắc thất kinh.

Hắc Phong lão tổ này là một tản tu (người không gia nhập môn phái nào) nổi tiếng trong giới tu đạo, không môn không phái, bất phân chính tà, tu vi cao tuyệt, nhưng hành tung bí hiểm, khi đối địch thì không từ thủ đoạn, ưa tập kích bất ngờ. Y là một trong bát đại yêu đạo mà huyền môn chính đạo vẫn truyền tai nhau, Hắc Phong lão tổ trong tưởng tượng của Lạc Bắc phải là một lão đạo nhân cao tuổi, không ngờ lại là một hán tử tráng niên như thế này.

“Tên của ta e là không có ai dám mạo xưng đâu.” Nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc của Lạc Bắc, Hắc Phong lão tổ nhướn miệng cười, tiếp tục lật đi lật lại, ngắm nghía thanh Tam Thiên Phù Đồ.

“Ông là tiền bối cao nhân, sao lại muốn lấy kiếm của ta?” Lạc Bắc quan sát xung quanh, nhận thấy sơn động này bình thường không có người vào, lại thấy bộ dạng của Hắc Phong lão tổ như vậy, liền đoán ra được dụng ý của y.

“Với tu vi của người, nếu ta không lấy thì thanh Tam Thiên Phù Đồ này của người cũng bị kẻ khác lấy mất, rơi vào tay ta còn tốt hơn rơi vào tay kẻ khác.” Hắc Phong lão tổ nhìn Lạc Bắc.

Dù câu nói cũng có lý nhưng trong lòng Lạc Bắc vẫn cảm thấy thật hoang đường. Nhưng không đợi để hấn lên tiếng, Hắc Phong lão tổ đã đến trước thi thể của Bạch Nguyên Thần, lục soát khắp người y, lấy ra được một số vật dụng lặt vặt. “Ày, ngoài Tị Ma Hoàn và đoạn Giao Căn Tiên (roi) lúc này ra thì còn lại toàn là đồ hạng ba. Ôi! Bắc Mang phái ngoài Khuất Đạo Tử lão quỷ ra thì còn lại toàn lũ hạng ba, âu cũng là chuyện bình thường.”

Tự nói một mình xong, Hắc Phong lão tổ phất tay một cái, tạo nên một cơn cuồng phong thổi bay thi thể của Bạch Nguyên Thần ra ngoài, không biết là thổi đến nơi nào.

“Y nhặt thi thể của Bạch Nguyên Thần chỉ là để xem trên người y có thứ gì có thể lấy được thôi sao?”

Đây hoàn toàn không phải là hành vi của một bậc tiền bối cao nhân làm cho Lạc Bắc phải lạng người đi.

“Đúng rồi, tại sao Tử Lôi Nguyên Từ Chùy lại ở trong tay người?” Xử lý xong thi thể của Bạch Nguyên Thần, Hắc Phong lão tổ chợt nhớ ra, hỏi Lạc Bắc.

Nhận thấy khoảng cách tu vi giữa mình và Hắc Phong lão tổ thật sự quá xa, không thể phản kháng, Lạc Bắc cũng không giấu giếm nữa, nói, “Cái này tìm được trên người của Ma gia.”

“Ồ? Tử Tiêu đạo và Ma gia là kình địch, pháp bảo của Tử Huyền lão đạo cũng rơi vào tay của Ma gia, xem ra Tử Tiêu đạo đúng là bị Ma gia tiêu diệt rồi. Có điều Ma gia này cũng chẳng ra làm sao, năm xưa vào lúc cực thịnh của Ma gia và Tử Tiêu đạo thật là vô cùng uy phong. Chậc chậc! Một tên thi thần (thần của xác chết), mười ba tên thi vương (vua của xác chết), bây giờ vận khí trong thiên hạ đã chuyển hóa, đâu đâu cũng là tài liệu luyện khí, luyện bảo của quỷ đạo, thi đạo, vậy mà cái bọn Ma gia này đến một tên thi vương cũng không luyện ra được, đúng là lụi bại, không ra cái thể thống gì cả!”

Hắc Phong lão tổ lẩm bẩm trong bụng mấy câu, nhưng không nói ra. Tâm ý vừa động, chân nguyên của y liền tràn vào trong Tam Thiên Phù Đồ.

Hắc Phong lão tổ hoành hành trong thiên hạ mấy chục năm nay, tuy không tu luyện phi kiếm nhưng pháp quyết phi kiếm cũng biết được một hai loại, việc dùng chân nguyên liên hệ với phi kiếm này đương nhiên không thể làm khó được y.

“Í?”

Khi này nhìn thấy nhất kiếm của Lạc Bắc uy lực như thế, nhưng lại thấy tu vi của Lạc Bắc không cao, Hắc Phong đoán chắc đó là uy lực của bản thân thanh kiếm, nhưng chân nguyên vừa tuôn ra, y lại mới phát hiện ra trong thanh kiếm này hoàn toàn trống rỗng, không hề có gì đặc biệt. Nhưng khi dùng lại phương pháp ngự kiếm, xuất chân nguyên cùng với tâm niệm theo đó ra ngoài, Hắc Phong lão tổ lại phát hiện ra trong thanh Tam Thiên Phù Đồ này tử khí nặng nề, không hề giống như một thanh kiếm thai có thần khí, linh khí, mà giống như một thanh sắt gỉ bình thường.

“ Sao lại thế này?” Hắc Phong nheo mắt lại nhìn Lạc Bắc, “ Vừa rồi ngươi làm thế nào mà có được nhất kiếm uy lực như vậy? Bình thường người ngự kiếm có cảm giác thế nào?”

“ Là do bản thân thanh kiếm đã có sức mạnh tiềm tàng, bản thân nó đã có cảm giác phần nộ bất khuất, nên mới có thể dung hợp với chân nguyên của ta, khiến ta chém ra được một kiếm như vậy. Lúc bình thường dùng phi kiếm, ta cũng không thể dùng được sức mạnh đó. Xem ra chỉ những khi trong lòng cực kì phần nộ thì mới mượn tạm được sức mạnh đó. Sức mạnh đó quả thật là rất lớn, phải nói là vô địch...”

Tam Thiên Phù Đồ là pháp bảo của Thục Sơn, cũng là kiếm thai của Lạc Bắc, Lạc Bắc đương nhiên không muốn nói cho Hắc Phong lão tổ biết, y chỉ lặng lẽ nghĩ đến nhất kiếm khi này mình chém ra, đồng thời lắc đầu: “ Không có cảm giác gì đặc biệt.” Nhưng khi y nghĩ đến nhất kiếm đó, dường như giác ngộ ra được gì đó, hai mắt sáng lên, liền bị Hắc Phong lão tổ nhìn ra ngay.

“ Ô? Người dám lừa ta?” Hắc Phong lão tổ liền cười nhạt một tiếng.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

27-12-2012, 02:25 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

93. Chương 92: Bức Cung, Sắc Màu Sắc Sỡ.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

” Ông chắc cũng biết thanh kiếm này có ý nghĩa thế nào với đệ tử Thục Sơn.” Lạc Bắc nhìn Hắc Phong lão tổ, “ Nếu đổi lại là ông, bị người khác không chế, lại còn định lấy kiếm của ông thì ông sẽ làm thế nào?”

“ Không ngờ người hãy còn trẻ mà đã có chí khí như vậy, mạnh mẽ hơn nhiều cái bọn vẫn xưng là huyền môn chính đạo. “ Hắc Phong lão tổ cũng không nổi giận, lại còn cười ha hả, “ tính khí này của người cũng hợp ý ta đây. Người có lẽ cũng thấy tu vi của người kém ta không biết đến bao nhiêu lần, phản kháng vô ích, chỉ bằng người hãy nói cho ta huyền cơ trong thanh Tam Thiên Phù Đồ, rồi ta sẽ tha mạng cho người, còn đưa người về núi Đan Hà bình an nữa. Người thấy thế nào?”

Lạc Bắc nhướn lông mày, “ Tam Thiên Phù Đồ là do ta lấy từ kiếm tháp của Thục Sơn, chưa được chương giáo cho phép, sao có thể nói cho ông?”

“ Người đã cứng đầu như vậy, thì cũng đừng trách ta. Vậy hãy ném thử Kim Phong Liệt Mạch của ta đi.” Hắc Phong lão tổ cũng không nói nhiều, xòe năm ngón tay phải ra, năm cơn lốc khí mạnh yếu khác nhau lập tức xông vào đỉnh đầu của Lạc Bắc.

Năm cơn lốc khí khác nhau này vừa xông vào cơ thể của Lạc Bắc lập tức như một đàn rắn độc trườn theo kinh mạch, cắn xé lung tung, đến khi vào được trong kinh mạch rồi, liền biến thành vô số những cơn lốc nhỏ, va đập loạn xạ vào kinh mạch. Tối lúc đó Lạc Bắc liền cảm thấy trong người mình như có vô số con dao nhỏ. Nhưng năm cơn lốc này lại có đặc điểm khác nhau, có cái cực lạnh, trong cơn lốc như có băng đao, có cái cực nóng, như thể dung nham nóng chảy, lại có cái như muối, làm cho vết thương đau đớn gấp mấy lần.

Thủ pháp Kim Phong Liệt Mạch này của Hắc Phong lão tổ là do dùng chân khí của bản thân, trong chốc lát tạo ra cảm giác có năm loại nguyên khí khác nhau đang co kéo kinh mạch, người bình thường chắc chắn

không thể chịu được. Nhưng Lạc Bắc mỗi ngày đều luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh, mỗi lần tu luyện đều phải hứng chịu sự đau đớn khi kinh mạch đứt đoạn, vì thế khi nằm cơn lốc này đục khoét trong người, hẳn nhất thời rên khê, mồ hôi tuôn ra ào ạt. Nhưng qua một tuần hương, hẳn vẫn không thoát ra nửa lời xin tha mạng.

“ Tiểu tử khá lắm, xem ta ta đã quá coi thường ngươi.” Hắc Phong lão tổ nhìn thấy Lạc Bắc như thế, trong lòng vô cùng kinh ngạc, tâm niệm nhất động, chân nguyên lại mạnh hơn một phần.

“ Bụp” , “ bụp” , “ bụp” , lúc này, Lạc Bắc chỉ cảm thấy một số kinh mạch nhỏ trong người đã bị những cơn lốc kia đục khoét, căng lên rồi nổ tung, vì quá đau đớn nên bên tai xuất hiện những thứ âm thanh kì lạ, nhưng ý cương quyết không nhìn Hắc Phong lão tổ, lập tức nhắm nghiền mắt lại.

“ Thăng nhóc này sao tính cách lại kiên định như thế?”

Hắc Phong lão tổ tung hoành trong thiên hạ mấy chục năm nay, chưa từng thấy ai có thể chịu được đau đớn do Kim Phong Liệt Mạch gây ra. Nhưng nhìn thấy tên thiếu niên đang ở trước mắt đây tuy toàn thân co giật, mặt mũi tái mét nhưng không hề kêu gào một tiếng. Nhất thời Hắc Phong lão tổ bất giác cảm thấy rất sững sốt.

Lạc Bắc nhắm chặt mắt lại, cố gắng tưởng tượng như mình đang luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh.

Vì thủ pháp Kim Phong Liệt Mạch này của Hắc Phong lão yêu khiến người ta không chịu đựng được không phải là đau đớn đến mức đầu như muốn nổ tung, mà là cảm giác kinh mạch đang bị xé ra từng tắc.

Kể cả có chịu được sự đau đớn này, nhưng khi tâm trí yếu nhược, không thể chịu nổi nỗi sợ kinh mạch toàn thân đứt ra từng mảnh thì cũng sẽ gục ngã mà khuất phục.

Đột nhiên, Lạc Bắc cảm thấy năm cơn lốc khí chợt dịu đi, ý vừa mở mắt ra liền nhìn thấy Hắc Phong lão tổ đang nhìn chằm chằm vào mình.

Vừa mở mắt ra, Lạc Bắc liền cảm thấy cơ thể bị cứng đờ, đến nhắm mắt cũng không nhắm được, rõ ràng là lại bị Hắc Phong lão tổ dùng thuật pháp gì đó khống chế.

“ Không ngờ đến Kim Phong Liệt Mạch của ta mà ngươi cũng chịu được.”

Nhìn thấy Lạc Bắc không thể nhắm mắt, Hắc Phong lão tổ dạy dỗ, “ Nếu đã như thế, ta sẽ để cho ngươi tận mắt nhìn thấy mình bị cuồng phong của ta phanh thây. Ta không tin là ngươi vẫn có thể mở mắt nhìn chính mình bị thái thành từng lát!”

“ Ta vẫn chưa dùng pháp thuật để ngăn ngươi lên tiếng. Bây giờ, ngươi vẫn còn nói được, nếu không chịu được nữa, chỉ cần cho ta biết huyền cơ của Tam Thiên Phù Đồ, ta sẽ tha cho ngươi.”

Nói thêm câu này, Hắc Phong lão tổ chỉ giơ ra một ngón tay, một cơn lốc vô hình liền xoẹt qua ngực của Lạc Bắc, để lại một vết thương hơi nông, một miếng thịt đã bị cắt mất.

Để cho người ta tận mắt nhìn thấy cơ thể của mình bị phanh ra, so với cảm giác kinh mạch toàn thân đứt ra từng đoạn thì còn làm cho con người ta kinh sợ hơn. Nhưng Lạc Bắc ngược lại còn quát lên, “ Cứ làm nữa đi, ông cứ dùng ngàn vạn cách để dày vò ta đến chết, còn ông cũng đừng nghĩ đến chuyện biết được Tam Thiên Phù Đồ có gì đặc biệt!”

“ Ô? Nếu giết nó rồi thì sẽ không biết được trong Tam Thiên Phù Đồ có huyền cơ gì, chẳng khác nào lấy phải một thanh sắt vụn. Thăng nhóc này kiên định bất khuất, lại còn dám nổi giận với ta.”

Hắc Phong lão tổ nghe thấy Lạc Bắc quát mình liền bình tĩnh lại.

Lúc này, Hắc Phong lão tổ ý thức được mình đã bị hình ảnh Lạc Bắc dễ dàng chịu được Kim Phong Liệt Mạch làm cho thất thủ, không còn ý định giết y nữa.

“ Í? Đây là cái gì?”

Hắc Phong lão tổ vừa bình tĩnh lại thì đột nhiên phát hiện ra trong túi áo của Lạc Bắc có một chiếc hộp bằng sắt.

“Thi Thần đại pháp? Đây là pháp quyết chấn phái của Khuất Đạo Tử phái Bắc Mang, sao lại ở trong tay người?”

Hắc Phong lão tổ mở chiếc hộp sắt ra, nhìn thấy quyển kinh văn bằng gấm màu đen, lập tức trợn tròn mắt, phủ tay một cái. Lạc Bắc liền cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, nhưng sau khi được giải phóng, chân tay đã cử động được, chỉ có điều chân nguyên vẫn bị khóa chặt trong người, không sao sử dụng được.

“Cái này cũng là tìm được trên người của Ma gia.” Lạc Bắc không biết vì sao Hắc Phong lão tổ lại biến sắc như vậy, trả lời hơi có chút ngạc nhiên.

“Chẳng trách người của Ma gia lại đồng ý làm tiên phong cho phái Bắc Mang, thì ra là Phái Bắc Mang đã đưa ra miếng mồi này. Tên tiểu bối Ma gia này cũng đáng chết, không hiểu thế nào là đạo lý “dữ hổ mưu bì” (không thể thuyết phục kẻ khác hi sinh lợi ích của chính mình), đoạt được Tam Thiên Phù Đồ thì đã làm sao? Bạch Nguyên Thần chẳng phải vẫn giết người để đoạt lại Thi Thần đại pháp đó sao.” Hắc Phong lão tổ trong chốc lát liền hiểu ra, cười ha hả như ở chốn không người, “Khuất Đạo Tử lão quỷ, người chắc không ngờ đến pháp quyết tâm đắc nhất của người cũng rơi vào tay ta rồi phải không?”

“Tên Hắc Phong lão tổ này đúng là bỉ ổi thất thường.”

Lạc Bắc vừa mới sinh ra ý nghĩ như vậy thì ánh mắt của Hắc Phong lão tổ đã nhìn về phía hắn, “Ta vốn không ưa cái lão Khuất Đạo Tử này. Nhất như thổ đế vậy, thế mà lại được liệt vào bát đại yêu đạo với ta. Có điều tu vi của y cũng không tồi, ta mà giao thủ với y chưa chắc đã nã được phần thắng, nhưng có được quyển pháp quyết này rồi, y chắc chắn không phải là đối thủ của ta, đến lúc đó ta sẽ diệt trừ y. Bát đại yêu đạo trong thiên hạ sẽ thành thất đại yêu đạo rồi.

“Ha ha, vì người đã giúp ta lấy được bộ Thi Thần đại pháp này, nên hôm nay ta sẽ không hành hạ người nữa, nhưng thanh Tam Thiên Phù Đồ này ta đã mất công ra tay, tuyệt đối không có chuyện tay trắng trả cho người. Người đã chịu được Kim Phong Liệt Mạch, lại không sợ bị ngàn đao phanh thây, tuy tính cách là thế, nhưng tính cách này cũng chỉ là dựa vào một chút dũng khí, ngạo khí mới có. Từ giờ ngày nào ta cũng sẽ mang người theo, dùng tất cả mọi cách để giày vò người. Nước chảy đá mòn, tự nhiên sẽ bỏ được cái tính khí này của người. Nếu người hiểu được đạo lý này, sớm nói ra bí mật thì sẽ đỡ phải chịu khổ.”

Lạc Bắc không thèm để ý những lời y nói, chỉ đưa tay lau mồ hôi trên mặt.

“Quyển Thi Thần đại pháp này toàn là quỷ đạo, pháp thuật tu luyện xác chết, tu vi ông đã cao như thế, quyển này còn có tác dụng gì chứ?”

“Đa số những thuật pháp trong Thi Thần đại pháp này đều như thế.” Hắc Phong lão tổ lấy được Thi Thần đại pháp, trong lòng rất hí hửng, liền giải thích: “Nhưng trong Thi Thần đại pháp này còn có một môn Thi Thần Khôi Lỗi Quyết (pháp quyết con rối) rất hay, chỉ cần dùng Tam Sinh Thạch và Bồ Đề Tử ngàn năm làm thuốc dẫn, là có thể biến thi thể của một người có tu vi cao tuyệt thành Thi Thần Tương Linh (người bị Thi Thần lấy mất linh hồn) của mình. Điểm lợi hại nhất của Thi Thần Tương Linh này là tuy không thể tu luyện tiếp nhưng lại tuyệt đối nghe lệnh, ngoài ra còn lợi hại y như khi còn sống. Nếu cơ duyên xảo hợp, có được thi thể của một người có tu vi cao tuyệt, thì Thi Thần Tương Linh tuyệt đối nghe lệnh đó còn lợi hại hơn cả bản thân người đang điều khiển. Không biết lão quỷ Khuất Đạo Tử đã luyện ra Thi Thần Tương Linh gì chưa. Đằng nào thì những người có Tam Sinh Thạch và Bồ Đề Tử ngàn năm đều có giao tình với ta, đến lúc đó ta chỉ cần đưa ra vài thứ có lợi là lấy được Tam Sinh Thạch và Bồ Đề Tử ngàn năm, luyện ra một con Thi Thần Tương Linh, rồi giết chết lão quỷ Khuất Đạo Tử đó, biến y thành Thi Thần Tương Linh của ta. Y cả đời tu luyện thi đạo pháp, cuối cùng lại bị ta luyện thành Thi Thần!”

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

27-12-2012, 02:25 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

94. Chương 93: Cỗ Tình Gây Sự

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

” Thi Thần Khôi Lỗi Quyết, nói như vậy thì đây là một môn pháp quyết rất lợi hại. Có điều đã chết rồi mà vẫn bị kẻ khác khống chế làm con rối giết người, người đó quả thật rất đáng thương. Hắc Phong lão tổ muốn biến Khuất Đạo Tử thành Thi Thần Tương Linh của y, hành sự thật là hết sức tàn độc.”

Trong đầu Lạc Bắc lập tức có suy nghĩ như vậy. “ Ô, Âm Lâm Sa” Hắc Phong lão tổ lại lục soát trên người Lạc Bắc, sau khi lấy được Tử Lôi Nguyên Từ Chùy, chỉ tìm thấy được một cái túi đựng đầy Âm Lâm Sa, Hắc Phong lão tổ hình như rất coi thường, lại cảm thấy rườm rà, vương vãi nên vất lại vào người Lạc Bắc. Sau đó Hắc Phong lão tổ không để ý đến Lạc Bắc nữa, một mình ngâm cứu Thi Thần đại pháp.

“ Bốn con búp bê bé nhỏ các ngươi tu vi thấp bé, mà trong tay lại có những thanh phi kiếm hiếm có khó tìm như vậy. Để các ngươi xuất núi như thế, e là còn có sự trường bí mật đi theo. Ôi, Thiên Tập Việt, Vũ Nhược Trần, Yên Kinh Tà đều lợi hại hơn ta, nếu như bắt gặp bọn chúng, coi như lão tổ ta xui xẻo rồi. Nhưng đám sư trưởng Thục Sơn các ngươi chắc chắn không thể nghĩ đến việc ta cải trang thế này, cứ nghênh ngang mà đi trên đường cái.”

Trên đường cái, trong một chiếc xe ngựa của nhà buôn, Hắc Phong lão tổ vừa cầm bình rượu tự rót tự uống, vừa nhìn Lạc Bắc đầy vẻ đắc ý.

Lúc này Hắc Phong lão tổ lại cải trang thành một thương nhân mình mặc y phục chỉnh tề, đầu đội chiếc mũ lương mao nhỏ, còn Lạc Bắc ở trong xe lại hai má hồng hào, mặc áo đỏ quần xanh, trên đầu thắt hai bím tóc, rõ ràng là đã bị cải trang thành một cô con gái. Tuy bộ nữ phục này nhìn có vẻ được may đo cẩn thận, nhưng màu sắc lại sặc sỡ, nhìn quá diêm dúa.

Chiếc xe ngựa mang kí hiệu của thương hiệu Cẩm Kí từ từ tiến vào trấn Thiên Bình.

Sau khi bắt cóc được Lạc Bắc, Hắc Phong lão tổ làm ra cỗ xe ngựa này, đi về phía đông, tiến vào lãnh thổ Ngô Việt.

Ngô Việt trước đây là một nước lớn ở vùng Trung Nguyên (tỉnh Hà Nam ngày nay), Kinh Sở (tỉnh Hồ Bắc ngày nay), trong mắt giới đạo sĩ là một vùng đất man rợ chưa được giáo hóa. Nhưng trong thời buổi thiên hạ phân tranh, Ngô Việt mấy chục năm nay lại không có chiến loạn, tuy không thể nói là cơm no áo đủ, nhưng không hề có cảnh tượng xương cốt đầy đường, dân sống không yên như ở Trung Nguyên, Kinh Sở.

Trấn Thiên Bình thuộc vùng sông nước Ngô Việt, khí hậu khác hẳn so với những vùng Thục Trung (vùng trung bộ Tứ Xuyên), Miêu Man (một vùng thuộc Quý Châu ngày nay), sông ngòi chằng chịt, hai bên bờ sông đầy những cây dâu, cây trà và rất nhiều guồng nước.

Hắc Phong lão tổ và Lạc Bắc ngồi trên xe ngựa, đi thẳng đến Lâm Nguyệt Lâu trong trấn Thiên Bình mới dừng lại.

Lâm Nguyệt Lâu là lầu lớn nhất trong trấn Thiên Bình, cũng rất có tiếng trong toàn đất Ngô Việt. “ Hoàng khúc mật những hương, từng thử quế ngư phi” , hai câu này là để chỉ rượu ngon tự chưng cất theo phương pháp bí mật (mật những) và món thịt sọc (từng thử), cá quế (quế ngư) béo ngậy nổi tiếng ở Lâm Nguyệt Lâu.

“ Là người của Cẩm Kí. Cẩm Kí là thương hiệu lớn, không được tiếp đãi xuề xòa.”

Xe ngựa vừa dừng lại, một thằng nhỏ bị chốc đầu nhìn có vẻ nhanh nhẹn lập tức ra đón, cúi rạp người xuống, vừa chào vừa giúp khách kéo rèm cửa.

“ Lão gia, tiểu thư...”

Tên nhóc bị chốc đầu nhưng lanh lẹ này vốn định nói lão gia, tiểu thư, đã chuẩn bị chỗ tốt ở trên lầu rồi. Vì nó đã thoáng nhìn thấy trong xe ngựa có hai người một nam một nữ, nhưng khi Hắc Phong lão tổ và Lạc

Bắc bước xuống xe, vừa nhìn thấy tướng mạo của Lạc Bắc thì ghen ngào quá không nói nổi nửa câu còn lại.

“ Sao trên đời lại có người con gái xấu đến thế cơ chứ?”

Lạc Bắc mặc quần áo lòi lệt, tay to chân to, dáng người thô kệch, lại còn đánh má hồng, hai bím tóc thì thất lệch, quả thật là vô cùng xấu xí. Thằng nhóc nhìn thấy lại tưởng là mẫu dạ xoa từ trên xe bước xuống.

“ Sao hả?” Hắc Phong lão tổ nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc của thằng nhóc thì hai mắt xéch lên, “ phải chăng người thấy khuê nữ nhà ta xấu quá?”

“ Không...không...không ạ.” Thằng nhóc chốc đầu thấy Hắc Phong lão tổ lườm mình liền lắc đầu nguầy nguậy, nhưng trong lòng lại nghĩ, trong cả cái thôn này ta cũng chưa từng thấy đứa con gái nào xấu như thế.

“ Ha ha, người không thấy xấu càng tốt. Ta thấy nhà người cũng không phải loại hư hỏng, lại biết việc. Khuê nữ nhà ta vừa tròn đôi tám, vẫn còn là khuê nữ ngoan hiền, chỉ bằng ta đi nói với người nhà người một tiếng, cho người kết duyên cùng khuê nữ nhà ta.” Hắc Phong lão tổ cười ha hả.

“ Việc này...” Tên nhóc chốc đầu mặt mũi tái mét, tay chân xua lấy xua để, “ Lão gia, việc này sao có thể, con nào dám kết duyên cùng thiên kim cao quý...”

Chưa nói hết câu, đã có một vật gì đó chìa ra trước mặt y.

Một thỏi vàng ròng, phải đến hai mươi lạng.

Hai mươi lạng vàng ròng, đủ để cho một hộ bậc trung ăn tiêu trong mười năm. Tên nhóc chốc đầu nhìn thấy thỏi vàng ròng trước mặt mình liền mắt tròn mắt dẹt, “ Lão gia làm thế này...”

Hắc Phong lão tổ cười ha hả. Chưa kịp nói hết câu, tên nhóc đầu trọc lại trở mắt lên, vì Hắc Phong lão tổ lại lấy ra năm thỏi vàng ròng y như thế, nhét vào tay y, “ Chỉ cần người chịu lấy khuê nữ nhà ta, ta sẽ cho người gấp mười lần chỗ này.”

“ Mười lần?”

Chỉ nhìn thấy sáu thỏi vàng ở trước mặt, tên nhóc chốc đầu đã suýt ngất, nhưng khi nghe thấy việc phải lấy cô khuê nữ kia, trên mặt y lại tỏ ra vô cùng đau khổ, cầm sáu thỏi vàng đẩy về phía Hắc Phong lão tổ, “ Lão gia, việc này tuyệt đối không được.”

“ Người xem người đấy, xấu đến nỗi thằng nhóc này thà không lấy vàng còn hơn phải lấy người.” Hắc Phong lão tổ nhìn Lạc Bắc, rồi lại nói với tên nhóc chốc đầu, “ Nếu đã như thế, hay là người hãy sờ mông của khuê nữ nhà ta đi, số vàng này sẽ thuộc về người.”

“ Cái gì?” Tên nhóc chốc đầu nhảy căng lên, khua tay liên hồi, “ Nam nữ thụ thụ bất thân, lão gia đừng đùa tiểu nhân nữa.”

“ Đâu có đâu có.” Hắc Phong lão tổ lắc đầu, ra chiều chán nản nói: “ Khuê nữ nhà ta mắc chứng bệnh lạ, mỗi ngày đều phải có một nam nhân lạ mặt đến sờ mông thì mới ăn được cơm. Nó không màng cơm cháo gì, lại còn lên cơn động kinh, thật là phiền phức.”

“ Ông!” Lạc Bắc nghe Hắc Phong sư tổ nói thế, vừa định lên tiếng thì toàn thân đơ lại, chắc lại bị Hắc Phong sư tổ dùng pháp thuật khống chế, đến nói cũng không nói được.

“ Chẳng trách lại đưa ta nhiều vàng thế để gả con gái đi! May mà lúc này ta thấy cô ta xấu quá, không thể sống cùng được nên mới không đồng ý. Nếu đồng ý rồi, bà xã ngày nào cũng phải để cho tên đàn ông khác sờ mông, thế thì ta thật nhục nhã quá.” Tên nhóc chốc đầu nghe Hắc Phong lão tổ nói thế, mặt mũi lập tức trắng bệch, tim vẫn còn đập thình thịch, nhưng nhìn thấy sáu thỏi vàng lấp lánh trong tay, hai mắt lại sáng bừng lên. “ Sờ thì sờ, đằng nào cũng chẳng thiệt gì.” Lấy hết can đảm, tên nhóc chốc đầu liền sờ vào mông Lạc Bắc hai cái.

“ Ha ha! Thế này thì tốt rồi!”

Nhìn tên nhóc chốc đầu hí ha hí hửng nhét sáu thỏi vàng vào trong áo, lảng xãng đi đằng trước mở đường dẫn hai người lên lầu, Hắc Phong sư tổ cười ha hả, giải khai kiềm tỏa cho Lạc Bắc, “ Nếu người còn không

nói cho ta huyền cơ trong Tam Thiên Phù Đồ, ngày nào ta cũng sẽ để một trăm tên đàn ông đến sờ mông người.”

“ Nếu tiền bối cao nhân như ông lại vô vị như vậy, ta còn lâu mới nói.” Lạc Bắc hít một hơi, nén lại cơn giận , nhìn Hắc Phong lão tổ rồi nói.

Lúc này Lạc Bắc đã hiểu ra, hàng ngày Hắc Phong lão tổ đều dùng Kim Phong Liệt Mạch để giày vò mình. Hôm nay còn cố ý cải trang hẳn thành con gái, biến thành xấu xí thế này, lại còn làm nhục hẳn, trăm phương ngàn kế cũng chỉ là để dần dần triệt tiêu dũng khí, nhuệ khí của hắn, giống như một số quan phủ khi bức cung bọn trộm cướp hung hãn, dùng tất cả mọi thủ đoạn, trừng trị tằm vài tháng. Những tên trộm cướp lúc mới đầu thì không sợ chết, nhưng đến cuối cùng cũng khai ra hết, những thứ như dũng khí, hãn khí đều dần dần biến mất, cảm thấy từ nay về sau sẽ mãi như thế này, chỉ bằng tự tạo cho mình một cơ hội.

Nhưng bản thân Lạc Bắc đã luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh, vô số lần rơi vào ranh giới giữa sự sống và cái chết, bản thân vốn đã cực kì kiên định. Thủ đoạn này của Hắc Phong lão tổ đem ra đối phó với kẻ khác còn được, chứ đối với Lạc Bắc thì hoàn toàn không có hiệu quả.

Những thủ đoạn làm nhục như thế này, sau khi nhất thời giận dữ, Lạc Bắc liền lập tức bình tĩnh lại, coi như đây chỉ là một bài tập khổ luyện tinh thần.

“ Ô? Định thi gan với ta sao? Dù sao ta cũng không vương bận gì, từ từ thi gan với người cũng được.”

Hắc Phong lão tổ nhìn thấy Lạc Bắc không hề nổi giận, ánh mắt đã khôi phục được vẻ lãnh đạm, tuy trong lòng cũng cảm thấy có chút ngạc nhiên nhưng cũng không nói nhiều. Lão đi theo tên nhóc chốc đầu đang sững đến phát điên lên lâu, ngồi ở một chỗ khá đẹp, lên giọng gọi một ít đồ nhắm và một vỏ rượu ngon.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

27-12-2012, 02:25 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

95. Chương 94: Ngũ Hồ Tản Nhân

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

” Thức ăn ở đây cũng chỉ tầm tạm thôi, không có tiếng mấy. Có điều lúa gạo ở đất Ngô Việt này rất ngon, dẻo hơn nhiều so với gạo ở phương bắc. À! Rượu ở đây cũng ngon lắm, người có muốn làm một chén không?”

Hắc Phong lão tổ ngồi bên cửa sổ, tự rót tự uống, nhưng lại làm ra vẻ thân thiết với Lạc Bắc.

“ Đồ ăn ở đây đều ưa ngọt.” Nghe Hắc Phong lão tổ nói thế, Lạc Bắc cũng không cự tuyệt nữa, tự rót lấy một chén, vừa hớp một hơi đã thấy thơm ngào ngọt. Vừa nhâm nhi, Lạc Bắc vừa hỏi Hắc Phong lão tổ, “ Ông nói ông và Khuất Đạo Tử đều là một trong bát đại yêu đạo, vậy sáu người còn lại là ai?” Tuy mấy ngày nay Hắc Phong lão tổ đều giày vò Lạc Bắc, nhưng chỉ cần tâm trạng không tồi, y sẽ không ngại trả lời những câu hỏi của Lạc Bắc, nhờ thế Lạc Bắc cũng đã biết thêm được không ít kiến thức.

“ Mấy người còn lại hả?” Hắc Phong lão tổ nhìn Lạc Bắc, rồi hướng mắt ra ngoài cửa sổ, hai mắt nhắm lại, “ Bách Độc Sơn Nhân, Dạ Ma Thiên, Ngũ Hồ Tản Nhân, Mộc Đạo Tử, Bích Lan Tiên Tử.” Hắc Phong lão tử dường như biết được Lạc Bắc muốn nâng cao kiến thức, nên dừng một lúc rồi nói tiếp, “ Bách Độc Sơn Nhân sở trường dùng chất độc, trùng độc. Còn Dạ Ma Thiên thì ngược lại, y thuật chữa người chết thành người sống của y trong thiên hạ không đứng thứ nhất thì đứng thứ nhì, chỉ có mấy lão già bất tử của Sắc Lạc (một tộc người thời cổ đại) mới có thể so sánh với y. Ngũ Hồ Tản Nhân tinh thông pháp trận biến hóa. Mộc Đạo tử tinh thông luyện vũ khí, không thua kém gì Băng Trúc Quân của Thục Sơn người đâu. Còn Bích Lan Tiên Tử thì có thể sai khiến được thú vật.”

“ Dạ Ma Thiên? Bách Độc Sơn Nhân, Ngũ Hồ Tản Nhân, Mộc Đạo Tử, Bích Lan Tiên Tử.” Lạc Bắc nhớ lảng máng ngày đó khi Nguyên Thiên Y đưa y đến chỗ Được Vương Tông lấy sừng dê đã từng nói với y, trong mười vạn ngọn núi này chỉ có Dạ Ma Thiên và Sắc Lạc mới là đệ nhất về luyện được, luyện đan. Trong lòng hán nghĩ Dạ Ma Thiên chắc chắn là người của Dạ Ma tộc, nghĩ lại tên của những người kia, y bất chợt hỏi, “ Không phải là mới có năm người sao? Còn một người nữa là ai?”

“ Còn một người nữa là Vân Hạc Tử.” Hắc Phong lão tử lầm bầm, “ tự xưng là Hoan Hỉ Đạo Nhân, thực chất là một tên gian trá thâm tà, ham mê nữ sắc, giết người bừa bãi.”

“ Thì ra Hắc Phong lão tổ cũng không thích người này, nên không muốn nhắc đến tên của y.” Nhìn thấy Hắc Phong lão tổ tức giận như vậy, Lạc Bắc liền bật cười, “ Vậy sao ông không giết luôn y đi, để chỉ còn lục đại yêu đạo thôi.”

“ Còn phải để người nói sao, nếu giết được y thì ta đã giết từ lâu rồi.” Hắc Phong lão tổ trừng mắt nhìn Lạc Bắc, “ Cái tên Vân Hạc Tử này tuy hoang dã vô độ, nhưng tu vi cao tuyệt, kể cả ta có biến Khuất Đạo Tử thành Thi Thần Tương Linh thì cũng chưa chắc đã đánh lại được y.”

Nhìn thấy sắc mặt của Hắc Phong lão tử như vậy, e rằng trong bát đại yêu đạo, Vân Hạc Tử là người có tu vi cao nhất.

“ Mở miệng ra là giết, ngậm miệng lại cũng giết.” Lạc Bắc nghĩ lại câu giết người bừa bãi của Hắc Phong lão tổ vừa nói, không nhịn được phải bật cười, “ Sao ông nói Vân Hạc Tử giết người bừa bãi, còn ông thì không giết người bừa bãi sao?”

“ Ta mà giết người bừa bãi, thì sư huynh sư muội của người đã chết từ lâu rồi.” Hắc Phong lão tổ lại rên hừ hừ, “ Ta có giết, cũng chỉ giết bọn người tu đạo. Còn người bình thường không tu đạo thuật, trước nay ta chưa từng giết, đâu có giống như Vân Hạc Tử.”

“ Không biết mấy người Thái Thúc ra sao rồi?” Lạc Bắc chợt nhớ đến Thái Thúc, Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ.

Đúng lúc đó, Hắc Phong lão tử đột nhiên cười hì hì, tiện tay cầm vò rượu trên bàn, ném ra ngoài cửa sổ.

“ Ông làm gì vậy?”

Lạc Bắc quá sững sờ, chưa kịp hỏi thì đã nghe thấy “ choang” một tiếng, từ dưới lòng đường vọng lên tiếng vò rượu bị vỡ, đồng thời có tiếng người chửi đồng: “ Là kẻ nào ném vò rượu, muốn cố tình gây sự sao!”

Lạc Bắc thò đầu ra cửa sổ để nhìn, thấy đằng sau đám mảnh vụn là một cỗ xe ngựa có cấm cờ hiệu của Vinh Xương. Một hán tử mặc áo lụa dài đang nhìn chằm chằm vào cửa sổ nơi Lạc Bắc và Hắc Phong lão tổ ngồi, nhưng vừa nhìn thấy bộ dạng cực kì khó coi của Lạc Bắc, hán tử mặc áo lụa dài đó lập tức lạng cả người.

Đại hán mặc áo lụa lạng người đi, còn Hắc Phong lão tổ thì lầm bầm: “ Sao nào, ta với khuê nữ nhà ta đang uống rượu, chẳng may làm rơi vò rượu cũng không được sao? Người lại ngắm khuê nữ nhà ta như kẻ mất hồn thế kia, chắc chắn là phường háo sắc. Lẽ nào người đã mê mẩn sắc đẹp của khuê nữ nhà ta nên có ý đồ bất chính?”

“ Con gái con đứa đã xấu như thế, lại còn trang điểm khiếm nhã.” Trong lòng hán tử áo lụa vốn đã có suy nghĩ này, đột nhiên lại nghe Hắc Phong lão tổ nói như thế thì không nhịn được phải bật cười ha hả, “ tục ngữ có câu con hát mẹ khen hay, nhưng ta cũng chưa thấy loại cha mẹ nào như ông. Khuê nữ nhà ông xấu như thế, có cho không ta cũng không thèm, cứ cho ta là phường háo sắc đi thì cũng không đời nào mê mẩn được cô ta.”

“ Khá khen cho tên háo sắc nhà người, lại dám chê con gái ta xấu à!” Hắc Phong lão tổ quát một tiếng, rồi cầm một cái ghế ném về phía hán tử mặc áo lụa.

“ Người là người của Cẩm Kí, rõ ràng là cố tình gây sự với Vinh Xương Kí chúng ta!”

Đại hán áo lụa tránh được cái ghế của Hắc Phong lão tổ, đang định lên tiếng chửi rửa thì chợt nhìn thấy cỗ xe ngựa mà Hắc Phong lão tổ dừng ở trước Lâm Nguyệt Lâu, hai mắt lập tức long sông sọc.

“ Xem ra Cẩm Kí và Vinh Xương Kí vốn có thù oán với nhau. Chẳng phải là lão chỉ kiếm đại một cỗ xe ngựa, nhưng sao lão lại đến đây để gây sự với Vinh Xương Kí?”

Lúc này Lạc Bắc cũng đã lơ mờ hiểu ra.

“ Ha ha, tiểu tử ngươi cũng có mắt đấy. Ta chính là người cung cấp mới của Cẩm Kí, hôm nay đến là để san bằng cửa hiệu của các ngươi ở đây. Từ năm sau, các ngươi chỉ được lấy đồ của chúng ta thôi.”

Hắc Phong lão tổ vỗ nhẹ vào lưng của Lạc Bắc, rầm, mọi người trong ngoài từ lâu ai nấy đều hoảng hồn, Lạc Bắc mất thăng bằng liền lao ra ngoài cửa sổ cùng Hắc Phong lão tổ, vọt đến trước mặt hán tử áo lụa.

Cẩm Kí và Vinh Xương Kí là hai gia đình lớn nhất ở Ngô Việt, là hai thương hiệu chuyên kinh doanh tơ tằm. Bình thường không ai nhường ai, bây giờ Hắc Phong lão tổ lại đẩy lên mâu thuẫn giữa hai thương hiệu.

“ Mùa xuân năm nay hai nhà đã nói rõ rồi, chia phần bốn sáu, các ngươi bây giờ lại nuốt lời? Lại còn dám cuồng ngôn nói sẽ san bằng cửa hiệu của bọn ta!” Hán tử áo lụa nổi giận đùng đùng, tung một quyền đâm Hắc Phong lão tử.

“ Ngươi lại muốn ném mùi đau khổ à.”

Cú đâm của hán tử này tuy nhanh như mãnh hổ xuống núi, nháy mắt đã đến trước mặt Lạc Bắc, quyền này cũng mang sức mạnh ngàn cân, cũng là con nhà võ, nhưng rõ ràng không phải là một cao thủ tu đạo, mà chỉ là một võ sư bình thường, hoàn toàn không giống với Lạc Bắc. Quả nhiên trong đầu Lạc Bắc vừa nảy ra ý nghĩ này, Hắc Phong sư tổ liền cười ha hả, chỉ cần gạt tay một cái là hán tử áo lụa đã bay ra xa, rơi thẳng và một quán rượu ven đường, va rầm rầm vào mấy cái bàn. Tuy y đứng dậy được ngay, chửi mắng loạn xạ nhưng không dám tiến lên nữa.

“ Đạp xe ngựa của các ngươi trước, rồi sau đó đạp cửa hiệu của các ngươi.”

Hắc Phong lão tổ vẫn chưa dừng lại, đưa tay ra nắm không khí vào, cỗ xe ngựa ở trước mặt như bị một bàn tay vô hình khổng lồ bóp nát, vỡ tan tành.

“ Người này biết dùng yêu pháp! Mau đi mời Chương chân nhân!”

Đám người ở mấy cỗ xe ngựa đằng sau thất kinh, bỏ chạy toán loạn, trong đó có người hét lên như thế.

“ Ha ha!”

Hắc Phong lão tổ tuy mặt mũi vừa nhỏ vừa dài nhưng khi hành sự lại không hề biết e ngại, toát lên một cảm giác rất hào sảng. Sau khi dùng chân nguyên ngưng tụ để bóp nát cỗ xe ngựa, lão vẫn chưa dừng tay. Xe này nối xe khác, y liên tục bóp nát ba cỗ xe ngựa nữa.

Trong những cỗ xe ngựa này dường như đều là những vật dụng dùng riêng cho đại trạch (biệt thự) của Vinh Xương Kí, gấm vóc, hương liệu, muối gạo, vàng bạc rải ra đầy đường.

“ Ban ngày ban mặt, hung đồ phương nào dám đến đây làm càn!”

Đúng lúc Hắc Phong lão tổ định phá nốt cỗ xe ngựa cuối cùng, trong không trung đột nhiên vọng đến một tiếng quát dữ dội, một luồng sáng trắng từ trên trời rơi xuống, dài gần ba thước, đó là một thanh kiếm quang.

“ Người này e là vẫn còn cách đây đến mấy dặm, cảnh giới ngự kiếm cao hơn ta rất nhiều!”

“ Ha ha!” Lạc Bắc vừa có suy nghĩ như vậy thì Hắc Phong lão tổ đã cười ha hả, “ Thủ pháp của ngươi cũng không đến nỗi. Vinh Xương Kí lại có cao thủ như ngươi sao, làm môn hạ của ta đi, ta tha chết cho.”

“ Ngươi làm môn hạ của ta đi, ta cũng tha chết cho!”

Thanh phi kiếm màu trắng lao nhanh như đạn, nhắm thẳng Hắc Phong lão tổ mà chém. Phía xa xa trên bầu trời xuất hiện một bóng người trung niên ăn vận kiểu văn sĩ, nhìn có vẻ phong độ ngời ngời, khí chất khoáng đạt.

”Ồ?” Hắc Phong lão tổ mỉm cười, một cơn lốc xoáy cuồng phong đột nhiên xuất hiện ngay trước thanh phi kiếm màu trắng, giống như một con kinh ngư đang hút nước vào, trong nháy mắt đã cuốn thanh phi kiếm vào trong nó. Vô số cơn lốc trong suốt thi nhau thổi làm cho ánh sáng trên thanh phi kiếm lấp lóa, phản chiếu ra xung quanh.

Người trung niên khoáng đạt như văn sĩ quá đổi kinh ngạc, khó khăn lắm mới không chế được phi kiếm của mình. Y vừa mới đưa tay lấy từ trong người ra một pháp bảo, chưa kịp tung ra thì Hắc Phong lão tổ đã vung hai tay lên, người trung niên lập tức nhìn thấy trước mặt mình có hàng trăm cơn lốc trong suốt sắc bén đang phá không lao về phía mình.

Trong lúc đột ngột xoay người rơi xuống mấy chục trượng, y đã không tránh kịp, bị cơn lốc trong suốt, sắc bén xén mất một bên tay áo.

“Kẻ này không phải là kẻ ta có thể đối phó được!”

Trong nháy mắt người trung niên đã phản ứng kịp, tay run run vung ra một luồng ánh sáng ngũ sắc, hóa thành vô số đám mây mù ngũ sắc để bảo vệ mình.

“Vù”, đám mây mù ngũ sắc vừa hiện ra, Lạc Bắc liền nhìn thấy thanh phi kiếm màu trắng bị mất kiểm soát, bị Hắc Phong sư tổ dùng lốc xoáy tóm lấy.

“Lão không dùng pháp bảo, chỉ dùng pháp thuật mà đã ngang ngược như thế! Không biết là lão đã dùng bao nhiêu phần thực lực!”

Lạc Bắc hít một hơi thật sâu, đám mây ngũ sắc trên trời chợt tản ra, trên trời trống trơn, không thấy bóng văn sĩ khoáng đạt đâu nữa, rõ ràng là thấy không địch nổi, nên đến phi kiếm cũng vất lại để bỏ trốn rồi.

“Thực Sơn ta cốt ở phi kiếm, coi phi kiếm như sinh mạng, kiếm ý vô cùng mạnh mẽ. Người này tùy tiện vất kiếm, xét về tu kiếm mà nói thì không thể có thành tựu lớn được.”

“Chạy nhanh thật đấy.” đúng lúc Lạc Bắc đang suy nghĩ trong đầu như thế, Hắc Phong lão tổ cười ha hả, giống như đại bàng bắt chim sẻ, chớp lấy lưng áo của Lạc Bắc, tóm y bay lên. Lạc Bắc chỉ kịp cảm thấy một lực đẩy rất mạnh ở dưới chân, cảnh vật trước mắt bỗng biến thành ảo ảnh muôn màu.

Đến lúc Lạc Bắc hít một hơi thật sâu, định thần lại thì mới phát hiện ra mình đang ở trong không trung, dưới chân mình và Hắc Phong lão tổ là một dải sen trong suốt do lốc xoáy tạo thành, đưa mình và Hắc Phong lão tổ tiến về phía tây với tốc độ kinh người.

Tốc độ này không thể bằng tốc độ của Nguyên Thiên Y ngày trước, nhưng so với tốc độ ngự kiếm của mấy người Ngao Hoàng vào ngày đầu tiên Lạc Bắc đến Thực Sơn thì nhanh hơn nhiều.

Kiểm quyết và phi kiếm của Thực Sơn vô địch thiên hạ, chỉ riêng tốc độ ngự kiếm đã nhanh hơn rất nhiều so với các môn phái khác. Với tốc độ của Hắc Phong lão tổ hiện giờ, có thể thấy rõ những pháp quyết y đã luyện và bản thân tu vi của y đều vào hàng cao tuyệt. Từ đó có thể thấy, bát đại yêu nhân mà giới tu đạo vẫn nhắc đến chắc chắn đều là những cao thủ đáng sợ.

“Hắc Phong lão tổ tuy bị liệt vào hàng bát đại yêu đạo, nhưng y không phải là yêu quái tu luyện mà thành như Tiểu Trà, không biết trong số yêu nhân thật sự mà giới huyền môn chính đạo hay nói có nhân vật nào có tu vi cao tuyệt như thế này không.”

“Tiểu Trà và Tiểu Ô Cầu đã rời khỏi Thực Sơn, không biết họ bây giờ thế nào.”

Lạc Bắc đang nghĩ thế thì đột nhiên trước mặt xuất hiện một vùng nước trắng xóa, trên mặt nước có những con chim nước màu trắng đang bay lượn. Bên dưới có hàng ngàn cánh buồm trắng muốt, rõ ràng là một hồ nước khổng lồ.

“Đây là Chấn Trạch!” (hồ nước ngọt lớn thứ hai Trung Quốc)

Lạc Bắc nghĩ đến đất Ngô Việt, liền lập tức nghĩ ra.

Hồ lớn ở đất Ngô Việt thì chỉ có thể là Chấn Trạch rộng ba vạn sáu ngàn khoảnh (ba trăm sáu mươi vạn mẫu), bên trong có ba mươi sáu hòn đảo mà thôi.

“ Thì ra y đang đuổi theo văn sĩ trung niên đó.”

Lạc Bắc đang ngạc nhiên thì nhìn thấy trước mặt có một bóng người đang tức tốc bay về phía hồ nước, đó chính là văn sĩ trung niên bị Hắc Phong lão tổ tức tốc bắt phi kiếm.

Rõ ràng là khi này y đã dùng pháp bảo gì đó, trong nháy mắt đã tháo chạy rồi, nhưng vẫn bị Hắc Phong lão tổ lần theo mùi vị. Hơn nữa tốc độ ngự kiếm của y không thể bằng Hắc Phong lão tổ, bị Hắc Phong lão tổ đuổi theo, bây giờ đã đuổi đến gần rồi.

Chưa đến thời gian một tuần hương, Hắc Phong lão tổ mang theo Lạc Bắc đuổi theo văn sĩ trung niên kia đã đến được hồ nước lớn này.

Lúc đó khoảng cách giữa Hắc Phong lão tổ và văn sĩ trung niên không quá mười mấy dặm, nhưng văn sĩ trung niên cũng không vội, “ Người đã bắt ta như thế, thì cũng đừng trách ta.” , văn sĩ trung niên lạnh lùng đáp xuống một hòn đảo do hai hòn đảo ghép lại tạo thành hình giống như một con gà đang nằm trên mặt nước. “ Sư tôn! Đệ tử bất tài, bị người truy sát, xin sư tôn ra tay cứu giúp.”

“ Hắc Phong lão tổ chẳng qua chỉ muốn chơi đùa với người, nếu muốn giết thì đã giết từ lâu rồi, làm sao để người chạy được đến đây. Không cần sợ hãi như thế.”

Trong hòn đảo hình thù kỳ dị, bốn bề là nước trong lòng hồ mênh mông, vọng ra tiếng nói có vẻ tức giận, “ Hắc Phong lão tổ, người chơi đùa với đệ tử của ta làm gì?”

“ Ngũ Hồ Tẩn Nhân, người là một trong những nhân vật ta rất xem trọng. Ta cũng không nhiều lời nữa, người hành tung bất định, ta không tìm nổi người, nên mới đành nghĩ ra cách này.” Hai hòn đảo đã ở trước mặt, nhưng Hắc Phong lão tổ cũng không dám xuống, chỉ dừng ở trên không, “ Ta đến để hỏi xin người mấy cây Bồ Đề Tử ngàn năm.”

Hắc Phong lão tổ nói rồi giơ tay lên, một vật màu tím rơi xuống đảo, “ ta cũng không để người phải chịu thiệt thòi đâu, cái này biểu người trước đó.”

“ Người này chính là Ngũ Hồ Tẩn Nhân trong bát đại yêu đạo.”

Lúc đó Hắc Phong lão tổ đứng trên không trung, Lạc Bắc đã kịp nhìn thấy vật y ném xuống chính là Tử Lôi Nguyên Từ Chùy mà mình tìm được trên người của người nhà Ma gia.

“ Hừ!”

Một vật màu tím bay lên, đó chính là Tử Lôi Nguyên Từ Chùy bị ném trả lại, “ Bồ Đề Tử ngàn năm của ta há chỉ cần cái Tử Lôi Nguyên Từ Chùy này và mấy câu nói của người là đổi được sao?”

“ Ha ha.” Hắc Phong lão tổ cũng không tức giận mà cười ha hả, “ Ngũ Hồ Tẩn Nhân, ta vẫn còn chưa nói hết, Thi Thần đại pháp của lão quỷ Khuất Đạo Tử đã rơi vào tay ta, không tin thì người nhìn đi. Ta hỏi xin ông thứ này là để luyện Thi Thần Tương Linh. Ta muốn giết y đi, rồi luyện thành Thi Thần Tương Linh.”

“ Vụt” , Hắc Phong lão tổ lại ném chiếc hộp sắt đựng Thi Thần đại pháp xuống.

“ Được!”

Chỉ một khắc sau, chiếc hộp lại bị ném trả lại, “ Bên trong ta đã để hai cây Bồ Đề Tử ngàn năm, người đi giết Khuất Đạo Tử đi, luyện thành Thi Thần Tương Linh rồi mang đến cho ta xem. Người hãy trả phi kiếm lại cho đồ đệ của ta, những thứ khác không cần đưa ta nữa, không thì ta lại thành kẻ hẹp hòi. Cứ coi như ta cho người nợ.”

“ Được!” Hắc Phong lão tổ cười ha hả, thuận tay ném thanh phi kiếm vừa lấy được xuống, “ Hôm nay ta lại nợ người.”

“ Không ngờ hai lão yêu đạo này hành sự lại thẳng thắn cởi mở như vậy.”

Lạc Bắc nhất thời đứng như trời trồng.

“ Ông đến đây là để lấy Tam Sinh Thạch?”

Lạc Bắc và Hắc Phong lão tổ ngồi bên một đồng lửa đang nổ tí tách.

Hai người hiện giờ đã ở gần sông Diệp Nhi Khương ở ngoài quan ngoại, xung quanh toàn là đồng bằng trung du bát tận tràn ngập một bầu không khí hoang vu giá lạnh.

Sau khi lấy được Bồ Đề Tử ngàn năm ở Chấn Trạch, Hắc Phong lão tổ liên tục đổi đến mấy cỗ xe ngựa, đi về hướng Tây Bắc, mấy ngày sau thì đi qua phủ Cao Thương, ra đến ngoài quan ải.

Tuy bây giờ mới là cuối thu nhưng cảnh tượng băng giá đã bao trùm những thung lũng gần sông Diệp Nhi Khương. Trên mặt sông băng đóng tầng tầng lớp lớp, mặt đất màu đen đã sớm bị đông cứng, rắn như kim loại. Trong cái rét căm căm, chỉ còn một số cây dương xỉ không sợ lạnh còn bò rạp dưới đất, còn đến những bụi cây thấp thấp đã rụng hết lá, chỉ còn trơ lại cành cây.

“ Xem ra cái đầu của ngươi không đến nỗi bảo thủ như cái tính của ngươi.” Hắc Phong lão tổ trù một tấm thảm màu đen bằng da bò, hai mắt lim dim, vừa như đang nghỉ ngơi, lại vừa như đang ngủ gật.

“ Ông cũng có việc làm, có việc không làm. Ta thế này thì có gì đáng gọi là bảo thủ.” Sau khi ra ngoài quan ải, mười mấy ngày nay chưa được tắm rửa, trên mặt Lạc Bắc bám đầy cát bụi, nhưng so với ngày mới rời khỏi Thục Sơn thì rõ ràng đã trưởng thành hơn nhiều, tính cách cũng kiên cường hơn.

“ Hừ, ta không tin là không thắng được một thằng nhóc hậu bối như ngươi.” Hắc Phong lão tổ kéo lại chiếc thảm, “ đợi đến khi ta lấy được Tam Sinh Thạch rồi, thì việc đầu tiên sẽ lấy một bộ Câu Hồn Châm (kim câu hồn), rồi ngày nào cũng hành hạ ngươi, xem ngươi có chịu được không.”

Chỉ nghe đến cái tên Câu Hồn Châm, Lạc Bắc đã biết đây chắc chắn lại là một pháp bảo gì đó để giày vò người khác, nhưng hắn tuyệt nhiên không sợ hãi, cũng không tranh luận gì cả, chỉ hơi mỉm cười, chuyển sang hỏi cái khác: “ Bồ Đề Tử ngàn năm ở trong tay Ngũ Hồ Tẩn Nhân, vậy Tam Sinh Thạch đang ở trong tay ai?”

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

27-12-2012, 02:25 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

96. Chương 95: Mộc Đạo Tử

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Hắc Phong lão tổ cũng không khó chịu mà trả lời: “ Tam Sinh Thạch có trên núi Chiêu Dao, trong tay Mộc Đạo Tử đang có vài viên.”

“ Mộc Đạo Tử? Cũng là một trong bát đại yêu đạo?”

Lạc Bắc ngồi ngắm ngọn lửa đang lay lắt trước gió lớn vùng cao nguyên, liền muốn hỏi một câu đã muốn hỏi từ lâu, “ Ông và mấy người như Mộc Đạo Tử tuy được gọi là bát đại yêu đạo, chỉ là do trong mắt huyền môn chính phái thì các người không trọng lễ pháp, hành sự thất thường, nhưng tu vi cao tuyệt nên mới có cái tên đó. Vậy còn trong số yêu nhân tu luyện lâu dài mà thành, liệu có nhân vật nào có tu vi cao tuyệt như thế không?”

“ Núi cao còn có núi khác cao hơn, những nhân vật có tu vi cao tuyệt trong thiên hạ không biết là phải có đến bao nhiêu.” Hắc Phong lão tổ mở mắt ra, “ Trong giới yêu nhân đương nhiên cũng có những nhân vật kiêu hùng. Trại Châu Trạch Địa, núi Chiêu Dao có rất nhiều yêu tu (người tu luyện yêu pháp), mấy năm nay đến cả phái Côn Luân và Thục Sơn của người cũng chưa dám tiến sâu vào những nơi đó để diệt yêu trừ ma như các người vẫn nói. Yêu nhân nổi tiếng nhất trong thiên hạ thì có Tam Vương: Bắc Minh Vương, Cửu Thần Vương, Hồ Yêu Vương. Ba tên này rất có tiếng, trong đó có hai tên đã từng đánh với Côn Luân một trận, đến những nhân vật trong Thập Đại Kim Tiên cũng không đánh lại được, có khi tu vi còn cao hơn ta nhiều. Còn như các cao thủ tu ma (tu luyện ma pháp)...mấy năm nay Côn Luân dùng thủ đoạn tàn độc khiến cho các cao thủ tu ma bị bức phải đến Nam Bộ Châu, biến nơi đây thành hang ổ mới. Cũng có

một số lão quỷ trấn giữ ở đó, không biết bao giờ đại phái các người mới đánh một trận đại chiến với Nam Bộ Châu.”

Hắc Phong lão tổ đang nói thì trong cánh đồng hoang vu lạnh giá chợt lóe lên một thứ ánh sáng màu xanh như ngọc lục bảo.

Trước mắt Lạc Bắc xuất hiện hai bóng đen đồ sộ, đó đều là bóng của hai con thú lạ, đầu giống sư tử nhưng mình lại giống như thân của con gấu bị kéo dài ra.

So với những loài bốn chân to lớn công kênh, con vật đầu giống sư tử này có phần nhỏ hơn. Móng vuốt của hai con thú lạ này đen nhánh, có vẻ rất sắc bén, có khi phải dài đến ba thước, khi chúng di chuyển trên nền đất đông cứng để lại một cái rãnh khá sâu.

Đây chính là con dị thú Tuyết Mao Sư Khổng hung mãnh chỉ có ở vùng cao nguyên giá lạnh ở Diệp Nhi Khương.

Trong một số quyển sách cũng có nhắc đến loài dị thú này, câu chữ đều nhuộm màu sợ hãi. Vì loài Tuyết Mao Sư Khổng này không những hung mãnh, mà da thịt còn dày, đao kiếm không đâm nổi, sức mạnh lại kinh người. Có lần có một thương đội gồm mấy trăm người qua đêm ở bên ngoài, đến ban ngày thì mới phát hiện ra tất cả đã bị xé tan xác, đều là do loài dị thú này.

Hai con vật này chắc chắn là đã phát hiện ra ánh lửa từ xa nên tức tốc chạy đến đây, miệng vẫn còn phì phò khói trắng, chỉ cần vài bước chân đã đến gần Lạc Bắc và Hắc Phong lão tổ. So với hai con dị thú này, Lạc Bắc quả thật quá bé nhỏ.

Nhưng khi nhìn thấy hai con Tuyết Mao Sư Khổng đang xông về phía mình, Lạc Bắc chỉ nói, “ dừng đến đây.”

Trong câu nói lại như có cả sự thương tiếc và than thở.

Đáng tiếc là hai con vật này lại không hiểu được biểu cảm của con người, đúng lúc hai con Tuyết Mao Sư Khổng rống lên một tiếng động trời, để lộ ra hàm răng dữ tợn, lao vào định cắn xé Lạc Bắc và Hắc Phong lão tổ thì... vù vù, hai luồng cuồng phong xoáy như tên bắn vào trán rồi xuyên thẳng qua đầu chúng. Sức mạnh đó vừa lập tức giết chết hai con Tuyết Mao Sư Khổng, vừa tung chúng lên không trung, rơi thẳng vào đồng lửa bên cạnh hai người.

Hắc Phong lão tổ chẳng nói chẳng rằng, cầm Tam Thiên Phù Đồ trong tay như một tên đao phủ, chặt luôn đầu của một con Tuyết Mao Sư Khổng, một tay cầm chiếc đầu vẫn đang nhỏ máu tong tong giơ lên miệng rồi tu ừng ực.

Tuyết Mao Sư Khổng đã ác, Hắc Phong lão tổ còn ác hơn!

Hắc Phong lão tổ tuy khuôn mặt vừa dài vừa nhỏ, nhưng lại chặt đầu uống máu thể này thì cũng thật đầy khí phách anh hùng.

Uống xong mấy ngụm máu tươi của Tuyết Mao Sư Khổng, Hắc Phong lão tổ ném đầu chúng xuống trước mặt Lạc Bắc.

Lạc Bắc không nói gì, cau mày rồi cũng uống luôn vài ngụm.

Mạnh được yếu thua, suốt dọc đường đi, Hắc Phong lão tổ đã dùng rất nhiều cách để giày vò Lạc Bắc, kiểu ăn sống nuốt tươi này cũng không phải là lần đầu. Nếu Lạc Bắc không nghe theo, Hắc Phong lão tổ vẫn còn có nhiều cách khác. Hơn nữa đây không chỉ là giày vò, mà giữa hai người đã bắt đầu hình thành quan hệ sư đồ. Vả lại, máu nóng của hai con dị thú này còn có tác dụng chống lạnh với những người có tu vi không cao như Lạc Bắc.

Sau khi ném đầu con Tuyết Mao Sư Khổng cho Lạc Bắc, Hắc Phong lão tổ không nhìn Lạc Bắc, mà nhìn chăm chăm vào con Tuyết Mao Sư Khổng còn lại, hai tay thì triển một vài pháp quyết.

Mấy luồng khí đen xông ra từ hai bàn tay đang úp vào nhau của Hắc Phong lão tổ, đi vào mồm miệng của con Tuyết Mao Sư Khổng kia. Trong nháy mắt, Lạc Bắc đã thấy thịt của nó như thể bị mất nước rồi teo

tóp lại, da thịt dính chặt vào xương cốt, bề ngoài nhìn như đói ăn đến mức da bọc xương, rồi đói quá mà chết.

Nhưng phần da thịt bị quắt lại lại như thép nguyên chất đã qua tôi luyện, thoát nhìn như một loại kim loại màu đen, có ánh kim, đến bộ lông trắng cũng đã biến thành màu đen.

“ Grừ!!!” , con Tuyết Mao Sư Khổng đã chết đột nhiên đứng bật dậy.

“ Thì ra y đọc xong Thi Thần Đại Pháp rồi giờ luyện thử pháp quyết trong đó.”

Nhìn thấy quỷ khí đen kịt đang lờn vờn quanh người con Tuyết Mao Sư Khổng này, hai mắt trũng xuống, toàn thân cứng như thép, Lạc Bắc liền đoán ra ngay.

Hắc Phong lão tổ thấy con Tuyết Mao Sư Khổng màu đen âm u đáng sợ này thì có vẻ rất vừa ý. Lão giơ tay ra, đột nhiên bắn ra thêm một luồng cuồng phong. “ Phụt” , con Tuyết Mao Sư Khổng đứng yên chịu đựng như một kẻ bại trận. Luồng cuồng phong này giống với hai luồng cuồng phong vừa rồi, có thể bắn xuyên qua được một tấm thép, nhưng luồng cuồng phong này lại không để lại được cái lỗ nào trên đầu con Tuyết Mao Sư Khổng, mà trái lại con “ cương thi” Tuyết Mao Sư Khổng được Hắc Phong lão tổ tiện tay luyện thành này toàn thân đã cứng như thép đúc.

Có điều con Tuyết Mao Sư Khổng được Hắc Phong lão tổ luyện ra so với hai con Đồng Giáp Thi thì còn kém xa. Đây hoàn toàn không phải là vấn đề về tu vi, mà là muốn có được pháp bảo như kiểu Đồng Giáp Thi thì trong quá trình luyện chế còn phải thêm những nguyên liệu khác vào dung luyện, chứ không phải chỉ cần dùng thuật pháp đơn giản như thế này là có thể luyện ra được.

Lạc Bắc biết rằng loại thật pháp cấp thấp này đối với Hắc Phong lão tổ chẳng có tác dụng gì, nhưng bây giờ y tiện tay dùng đến thuật pháp này, rõ ràng là đã nghiên cứu rất kĩ Thi Thần đại pháp, chỉ cần tìm đủ nguyên liệu để chế luyện Thi Thần Tương Linh, gặp được một thi thể phù hợp, với trình độ của Hắc Phong lão tổ, chưa biết chừng sẽ luyện ra được Thi Thần Tương Linh trong thời gian rất nhanh.

Hắc Phong lão tổ lại ngồi xuống. Lạc Bắc thì vẫn bị lão dùng thuật pháp trói buộc, không thể tu luyện được, đành phải hỏi một vài câu để tăng thêm kiến thức, thế là nhả lên tiếng hỏi: “ Chúng ta đợi ở đây, tức là Mộc Đạo Nhân sẽ đi qua đây sao?”

“ Không phải y đi qua đây, mà là y ở đây.” Hắc Phong lão tổ trả lời.

“ Ở ngay đây?” Lạc Bắc ngạc nhiên nhìn Hắc Phong lão tổ, không biết Hắc Phong lão tổ nói thế là có ý gì.

“ Thủ pháp dung luyện vũ khí của Mộc Đạo Tử trong thiên hạ ít ai sánh bằng, có điều y lại không hiểu biết về pháp trận, lại còn có rất nhiều đối thủ lợi hại.” Hắc Phong lão tổ nhìn Lạc Bắc rồi nói, “ ở đây hán may mắn tìm được một động phủ của một cổ nhân tiền bối, có pháp trận vô cùng mạnh mẽ bảo vệ. Có điều pháp trận này cũng gần giống với pháp trận hộ sơn của Sắc Lặc, một khi đã hoạt động thì đến chính mình cũng không thể ra vào. Có điều pháp trận của Sắc Lặc quá ư biến ảo, là đệ nhất phòng hộ trong thiên hạ, mấy chục năm nay không sao ra vào đó được. Còn pháp trận này của Mộc Đạo Tử thì mỗi ngày khi trăng lên đỉnh đầu, sẽ có một giờ là ra vào được.”

“ Lúc trăng lên đỉnh đầu?”

Lạc Bắc ngẩng đầu lên xem.

Vì nơi đây là vùng cao nguyên nên bầu trời cũng sáng rõ hơn, Lạc Bắc ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một bầu trời lạng ngát, trăng sao lung linh, đẹp như một bức tranh.

Qua khoảng một tuần hương, một ảo ảnh dập dờn như sóng nước hiện ra, mấy chục dặm về phía trước, trên bãi đất tương như hoang vu lại hiện ra một tòa cung điện màu trắng đỏ xây tựa vào núi.

“ Mộc Đạo Tử, ta đến đây! Còn không mau lấy Tuyết Liên Ngưng Lộ của người ra tiếp đãi ta!”

Tiếng nói của Hắc Phong lão tổ vang vọng ra khắp vùng đất hoang vu.

“ Ô?”

Nhưng đã qua nửa tuần hương, bốn bề vẫn im phăng phắc, tòa cung điện trắng đỏ không hề có động tĩnh gì.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

27-12-2012, 02:27 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

97. Chương 96: Kinh Biển

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Không có bất kì hồi âm gì, mặt Hắc Phong lão tổ đánh lại, hai tay cử động, lập tức xuất hiện một đài sen bằng ngọc xoáy, mang theo Lạc Bắc tiến về phía tòa cung điện màu đỏ trắng.

“ Ông nói Mộc Đạo Tử lợi hại, ông lại tùy tiện xông vào động phủ của y thế này, không sợ y động thủ với ông sao?” Lạc Bắc lập tức hỏi.

“ Đối lại là người khác thì ta không dám xông vào, nhưng chỗ này của y ta lại có thể ra vào tùy ý.” Hắc Phong lão tổ nhìn Lạc Bắc, “ Y là bằng hữu của ta.”

“ Bằng hữu?”

Lạc Bắc lập tức im lặng. Những người như Lạc Bắc, đương nhiên là biết hai chữ bằng hữu ý nghĩa thế nào. Huống hồ người như Hắc Phong lão tổ không trọng lễ số, hành sự không kiêng kị gì, bị người đời gọi là yêu đạo nên trong thiên hạ, bằng hữu của lão chắc chắn cũng chẳng có mấy người.

“ Gần đây có người đã đấu pháp ở đây.”

Tòa cung điện màu trắng đỏ này bên trái toàn màu trắng, bên phải toàn màu đỏ, có vẻ như được dùng loại sơn gì đó để sơn, kiểu kiến trúc mang các đặc điểm phòng ốc của dân du mục. Trong gian chính điện lớn nhất lại có một gian mật điện, xung quanh đều có những dải kính văn màu đen được dệt từ lông bò, bên trên là phù văn được thêu bằng tơ trắng, mái hiên của mật điện toàn bộ đều là vàng ròng, nhìn vô cùng lóa mắt, choáng ngợp. Còn chưa hạ xuống nhưng Lạc Bắc đã nhìn thấy rất nhiều bức tường bên ngoài cung điện vẫn còn mới toanh mà đã trở thành một đồng đỏ nát, mảnh vỡ văng đầy ra đất. Có một số nơi toàn là dấu vết của lửa thiêu.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Hắc Phong lão tổ cũng bất giác chững lại, nhưng sau khi chững lại, chân nguyên của Hắc Phong lão tổ càng tuôn ra gấp gáp hơn. Lạc Bắc chỉ kịp cảm thấy mắt vừa hoa lên thì đã cùng Hắc Phong lão tổ đứng trước cửa chính điện.

“ Mộc Đạo Tử!”

Vừa mới tiếp đất Hắc Phong lão tổ liền gào lên thống thiết.

Lạc Bắc cũng rung mình, trước mặt hiện giờ, đối diện với cửa chính là một pho tượng phật rồng ruột bằng vàng cao mười mấy trượng. Nhưng lúc này từ phần ngực trở lên của pho tượng đã bị vỡ nát, những mảnh vỡ vỡ vụn. Ngọc lam, ngọc Thiên Chu dính trên bụng phật văng ra khắp đại điện. Nhưng trong đại điện, trừ nửa phần còn lại của pho tượng phật vàng, những đồ vật khác đều đã bị vỡ tan thành bụi, chính giữa là một cái hố to đã cháy đen.

Lạc Bắc chỉ là nhìn thấy cảnh tượng này thì kinh ngạc, còn Hắc Phong lão tổ lại biết rõ rằng, pho tượng phật này, chính là pháp trận phòng hộ của động phủ mà Mộc Đạo Tử chiếm được.

Một pháp trận phòng hộ.

Với cảnh tượng trước mắt có thể thấy rõ ràng là có người cũng giống như họ, chờ đến khi pháp trận phòng hộ ở bên ngoài ngừng hoạt động rồi xông vào động phủ của Mộc Đạo Tử, hơn nữa còn bức Mộc Đạo Tử đến bước đường cùng, phải rút vào trong đại điện, phải dùng đến cả pháp trận kim phật này.

Nhưng đến cả kim phật hộ pháp này cũng bị kẻ đó phá rồi!

Mộc Đạo Tử được liệt vào một trong bát đại yêu đạo, tu vi của y cũng vô cùng cao, hơn nữa còn chiếm được địa lợi. Cũng như hôm đó ở Chấn Trạch, Hắc Phong lão tổ cũng không dám xông vào hòn đảo của Ngũ Hồ Tản Nhân, trong địa bàn của mình, thực lực của Mộc Đạo Tử còn cao hơn lúc bình thường một bậc.

“ Đây là Hỏa Long Lân (vây rồng lửa) của y!”

Trong đám ngọc lam, ngọc Thiên Chu và vàng vỡ, Hắc Phong lão tổ nhặt lên một mảnh vỡ nhỏ.

Mảnh vỡ nhỏ này màu đỏ rực, sáng bóng như ngọc, nhưng lại nặng và cứng như kim loại.

Miếng hồng ngọc này to bằng lòng bàn tay, nhìn không khác gì vây cá. Đây chính là một trong những pháp bảo lợi hại nhất của Mộc Đạo Tử, Hỏa Long Lân!

Nó dùng hỏa ngọc ngàn năm và tim rồng, máu rồng thượng cổ để luyện chế, lại chấn áp được hồn của một con hỏa long thực thụ, một khi thi triển thì thiên địa biến sắc, hỏa long xuất thế!

Nhưng đến pháp bảo thể này cũng bị người phá mất thì Mộc Đạo Tử, chắc chắn là lành ít dữ nhiều.

“ Kẻ nào?!”

Sau khi Hắc Phong lão tổ tu luyện Cửu Châu Kim Phong Quyết thành công, tung hoành thiên hạ mấy chục năm nay, cũng chỉ có hai ba bằng hữu. Mộc Đạo Tử chính là người có giao tình tốt nhất với y. Bây giờ cầm mảnh Hỏa Long Lân này trong tay, lão vừa sợ vừa tức, kể cả với tu vi và thực lực của lão bây giờ, hai bàn tay cũng không khỏi run lên.

“ Hàm Tiên Linh!”

Ngay sau đó, Hắc Phong lão tổ vừa bình tâm lại thì lại nhìn thấy một mảnh vỡ màu đồng tím, mỏng nhẹ như giấy, màu ánh lên như sứ.

Pháp bảo này có thể phát ra tiên âm, tạo ra ảo ảnh của chốn tiên cảnh cực lạc, chỉ có người tâm tính cực kì kiên định mới có thể giữ vững tinh thần, tâm trí không loạn. Món đồ này Mộc Đạo Tử phải khổ cực bảy mươi năm trời thu thập được pháp cốt của một vị cao tăng đã thành phật mà luyện chế được. Đây là pháp bảo ưng ý nhất của Mộc Đạo Tử. Nhưng bây giờ món pháp bảo này cũng bị hủy rồi.

Đột nhiên, Hắc Phong lão tổ cảm nhận được một thứ cảm giác giống như ý chí tà chết vinh còn hơn sống nhục phát ra từ mảnh Hỏa Long Lân, thứ cảm giác này y cũng hay cảm nhận được trên người Lạc Bắc.

“ Kể cả có kẻ xông vào được đến đây, giết chết y, thì cũng không thể trong chốc lát hủy hết nhiều pháp bảo như thế.”

“ Y không muốn kẻ khác cướp mất pháp bảo, nên mới tự hủy đi!”

Hắc Phong lão tổ lặng lẽ đứng lên, xem xét dấu vết dấu pháp ở xung quanh. Trong lòng Hắc Phong lão tổ đã biết Mộc Đạo Tử chắc chắn đã chết, nhưng với tu vi của lão, vốn không coi chuyện sống chết ra gì, nên có thể không chế lửa giận của bản thân. Lúc này trong lòng lão chỉ nghĩ rằng, nếu như Mộc Đạo Tử đã chết, thì phải xem kẻ giết y là ai, rồi báo thù cho y.

“ Y bị vây kích.”

Hắc Phong lão tổ xem xét thật kĩ vụn vàng ở trong và ngoài đại điện, nhìn thấy rất nhiều vết tích của thuật pháp có uy lực cực lớn, trong lòng bỗng thấy nhẹ nhõm. Vì từ vết tích của thuật pháp để lại có thể thấy đây rõ ràng không phải là một người có thể thi triển được, nếu một người đơn thân mà có thể truy sát Mộc Đạo Tử như vậy thì kẻ đó tu vi chắc chắn vô cùng đáng sợ, hi vọng báo thù của Hắc Phong lão tổ cũng sẽ rất mong manh.

“ Lão muốn tìm ra kẻ đã giết Mộc Đạo Tử từ những dấu vết này, rồi báo thù cho Mộc Đạo Tử. Không biết là đã tìm ra được gì chưa.”

Lạc Bắc lặng lẽ đi sau Hắc Phong lão tổ. Mấy chục ngày nay sớm tối đều bên nhau, chỉ cần nhìn sắc mặt hắn cũng lờ mờ đoán ra được trong lòng Hắc Phong lão tổ đang nghĩ gì. Đi lại trong cung điện âm u không có sinh khí, gió lớn vùng cao nguyên lạnh buốt vẫn đang ào ạt thổi, Lạc Bắc bất giác nghĩ đến Mộc Đạo Tử vì phải trốn tránh kẻ thù mà một mình ẩn cư ở nơi đây, chắc chắn là rất cô đơn lạnh lẽo.

“Mộc Đạo Tử!”

Đột nhiên, Lạc Bắc nhìn thấy Hắc Phong lão tổ đang lặng lẽ đi trước mặt mình rùng mình, hét lên đầy kinh ngạc. Nhìn theo hướng mắt của y, Lạc Bắc nhìn thấy giữa đồng gạch ngói có một người mặc đạo bào màu vàng đen đang ngẩng mặt lên trời, tóc tai bù xù, ở thắt lưng có một cái hồ lô bằng ngọc xanh, toàn thân bê bết máu, vết máu đều đã biến thành màu tím đen. Hơn nữa toàn thân phủ bụi, cương cứng, không hề có sức sống. Thoạt nhìn là biết đã chết từ lâu.

“Người này là Mộc Đạo Tử?”

Lạc Bắc sững người lại. Hắc Phong lão tổ thất thần lao về phía trước, nhưng đúng lúc này, từ cơ thể bị bụi phủ cả người, hoàn toàn cương cứng kia đột nhiên phát ra chín luồng hồ quang.

Chín luồng hồ quang là chín màu sắc khác nhau, đột nhiên lóe lên mà không phân tán, trong chớp lát đã ngưng tụ thành ảo ảnh của một đạo sĩ có vàng hào quang chín tầng ở sau đầu, ánh sáng vàng kim uốn lượn quanh người. Ảo ảnh này trong chớp mắt đã bay lên, lơ lửng trong không trung, phải cao đến bốn năm trượng, nhưng toàn thân như có hồn nguyên kim tinh, sau lưng có một làn khói bay lên, ánh sáng rực rỡ, nhìn như thể thần tiên trong truyền thuyết bằng xương bằng thịt đang hiển hiện trước mắt. Bàn tay vừa giơ lên thì chiếc chuông nhỏ màu xanh trong tay liền bị ném về phía Lạc Bắc và Hắc Phong lão tổ.

Ảo ảnh này vừa xuất hiện, chỉ riêng uy lực kinh người phát ra từ trên người cũng đã đủ ép cho Lạc Bắc không sao cử động được, còn chiếc chuông nhỏ vừa vỡ ra liền lập tức biến thành một chiếc chuông khổng lồ, to bằng cả một ngọn núi nhỏ, chỉ nhìn thấy những đám mây trắng cực lớn đang uốn lượn quanh thân chuông như mười ba con giao long. Trên thân chuông là hình núi non sông hồ được điêu khắc tỉ mỉ, nhìn kỹ mới thấy sông núi liên miên, như thể tất cả sông núi trong thiên hạ đều được khắc lên đó.

Chiếc chuông khổng lồ lơ lửng trong không trung, Lạc Bắc ngay lập tức thấy trời đất đổi màu, bầu trời đen kịt, tựa hồ như thật sự có thần tiên mang sông núi trong thiên hạ về lại thành tranh, rồi trong chớp lát lại trải bức tranh đó ra.

Trong nháy mắt, Lạc Bắc cảm thấy mình thật bé nhỏ. Từng nhìn thấy pháp thuật và pháp bảo của Ma gia và Bạch Nguyên Thần, rồi thêm cả cảnh tượng này, hẳn ý thực được rằng quả thật mình thua kém rất nhiều.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

27-12-2012, 02:27 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

98. Chương 97: Trị Thương. Gã Đàn Ông Xấu Xí

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

”Sơn Hà Xã Tắc Chung, lão quỷ Khuất Đạo Tử, ta không đến tìm ngươi, ngươi lại đến tìm ta!”

Trong lúc bị chiếc chuông khổng lồ làm cho choáng ngợp, Lạc Bắc chợt nghe thấy Hắc Phong lão tổ cười nhạt.

“Cái tên nhát như thỏ đế nhà ngươi lại muốn đánh lên ta, cả đời này ngươi đừng hòng luyện được thân ngoại hóa thân đích thực!”

Trong khi Hắc Phong lão tổ cười, có một vật nhỏ chừng ba tấc đột nhiên xông ra từ đỉnh đầu y. Trên bầu trời, đột nhiên xuất hiện hai bàn tay khổng lồ bằng thủy tinh. Bàn tay này cũng có quyết pháp giống như Hắc Phong lão tổ và nguyên anh vừa chui ra từ đỉnh đầu y, thay nhau đánh vào chiếc chuông khổng lồ màu xanh có mây trắng uốn lượn vào ảnh đang phát ra ánh sáng vàng kim.

“ Boong ”, một âm thanh động trời vang lên, chiếc chuông khổng lồ bị đánh bay đi tứ tung. Lạc Bắc chỉ còn cảm thấy đầu óc như bị thiêu đốt, trong lúc khí huyết nhộn nhạo lại bị sóng âm của chiếc chuông làm cho chấn động, phun ra một ngụm máu tươi. Cùng lúc đó, thân thể đang nằm cứng đờ trên đất bỗng phát ra âm thanh quái lạ, bật dậy như bị điện giật. Ảo ảnh màu vàng kim đang lơ lửng trên không bị đánh cho tan tác, hóa thành một ngọn lửa dữ tợn.

“ Hắc Phong lão tổ, làm sao ngươi biết được ta không phải là Mộc Đạo Tử!”

Người này bật dậy từ dưới đất, trong lúc rũ lại đầu tóc để lộ ra một khuôn mặt già nua, vàng vọt, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc. Lão vừa thốt lên câu nói này vừa vung tay, phát ra hàng trăm luồng lân tinh màu trắng phóng về phía Hắc Phong lão tổ, đồng thời chân đạp lên một chiếc thuyền nhỏ bằng mai rùa, phát ra một luồng sáng xanh, rồi lẩn mình vào luồng sáng đó, chạy vọt ra ngoài.

“ Muốn chạy hả?”

Hắc Phong lão tổ vốn không muốn trả lời, viên nguyên anh màu tím tằm ba tấc trên đỉnh đầu lập tức biến thành một đài sen bằng gió trong suốt, đuổi theo Khuất Đạo Tử.

Khuất Đạo Tử dùng pháp thuật để che giấu sinh khí, cải trang thành Mộc Đạo Tử, nằm ở đó đợi khi Hắc Phong lão tổ tâm thần hoảng loạn thì lập tức tấn công. Lão muốn trong nháy mắt uy hiếp được Hắc Phong lão tổ, nhưng không ngờ được rằng Hắc Phong lão tổ đã sớm phát hiện ra, tương kế tựu kế, ngược lại lại bị Hắc Phong lão tổ uy hiếp.

Cả hai đều là những nhân vật có tu vi cao tuyệt, tuy giao chiến trong thời gian rất ngắn nhưng đều đã dùng hết sức bình sinh của mình. Hắc Phong lão tổ tuy đã chuẩn bị từ trước, nhưng vẫn không kịp đánh trúng Khuất Đạo Tử. Lúc này khỏe mỗi của Hắc Phong đạo tử cũng đang rỉ máu, rõ ràng là bị thương không nhẹ.

Nhưng Hắc Phong lão tổ không thêm để tâm, cứ thế cười gió xông lên, muốn trong khi tấn công Khuất Đạo Tử, lấy mạng y chỉ bằng một đòn.

Nguyên anh do chân nguyên ngưng tụ mà thành, nhanh nhẹn hơn nhiều so với xác thịt. pháp quyết mà Hắc Phong lão tổ luyện vốn cũng đã cực nhanh, trong nháy mắt đã phá được chướng ngại của đám lân quang màu trắng. Khuất Đạo Tử dù có dùng pháp bảo gì thì cũng không thể nhanh bằng nguyên anh của Hắc Phong lão tổ.

Đúng lúc nguyên anh của Hắc Phong lão tổ sắp đuổi kịp Khuất Đạo Tử, thì đột nhiên trên trời xuất hiện một đám mây đen, hóa thành một dáng người màu đen, chớp lấy nguyên anh của Hắc Phong lão tổ.

“ Hắc Phong lão quỷ! Ta với ngươi vốn không hiềm khích, ngươi lại dám thừa cơ đánh lén ta!”

“Sao y lại tự gọi mình là Hắc Phong lão quỷ?” Lạc Bắc nghe thấy Hắc Phong lão tổ hô hoán như vậy thì sững cả người, “ ầm ầm ”, đài sen bằng gió bên dưới viên nguyên anh màu tím đột nhiên nổ tung, hóa thành ngàn vạn lưỡi đao cuồng phong.

“ Hắc Phong lão tổ, cái tên điên này!” Trong không khí đầy những lưỡi đao cuồng phong, bóng người màu đen đó đã bị vô số cuồng phong đánh trúng, gào lên một tiếng động trời, đột nhiên người đó lại hóa thành một luồng khí đen, cao chạy xa bay. Có điều sau khi đài sen trong suốt nổ tung, nguyên anh màu tím của Hắc Phong lão tổ cũng bị thương tích đầy mình. Lúc này màu sắc của nguyên anh cũng đã nhạt đi, mặt Hắc Phong lão tổ cũng trắng bệch, liền tiếp phun ra mấy ngụm máu tươi, khó khăn lắm mới thu hồi được nguyên anh về.

“ Kẻ đó là ai? Ông bị thương có nặng không?”

Lạc Bắc biết rằng Hắc Phong lão tổ tu vi cao tuyệt, thậm chí đã luyện ra được bản mệnh nguyên anh, chân nguyên và tinh huyết trong người đã hợp thành một thể. Lúc này thấy Hắc Phong lão tổ liền tiếp phun ra mấy ngụm máu tươi, chắc chắn là thương thể rất nặng.

“ Sao nào, nếu ta thương nặng mà chết, không phải càng có lợi cho người sao?”

Hắc Phong lão tổ liên tục bị người đánh lén, bị thương như vậy thì trong lòng rất nôn nóng, vốn định nói ra câu này, nhưng khi nhìn vào mặt Lạc Bắc, thấy vẻ mặt y thật sự đang rất lo lắng cho mình thì ngừng lại, không nói ra nữa, ngập ngừng một lúc rồi lên tiếng quát lớn, “ Tuy ta bị thương nặng, nhưng cùng lắm cũng chỉ mất đi nguyên anh, nhưng không chết được đâu. Mấy tên Khuất Đạo Tử và Hắc Phong lão quỷ đó còn bị thương nặng hơn ta, thấy ta quá mạnh nên tháo chạy hết rồi. Kể cả sau này có phải tu luyện lại từ đầu thì chúng cũng không phải là đối thủ của ta”

“ Hắc Phong lão quỷ?” Lạc Bắc thắc mắc, “ Bóng người màu đen đó là ai, sao ông lại gọi y là Hắc Phong lão quỷ?”

“ Ta phải diệt hết môn phái của y!” Hắc Phong lão tổ vốn đã kìm nén cơn giận, nay lại nghe Lạc Bắc hỏi thế thì liền nổi giận dùm dùm, “ Tên đó là Hắc Phong thượng nhân của Câu Trần thiên đạo, danh hứ cũng gần gần giống ta. Trước đây ta từng gây sự với y, nhưng sau đó lại không muốn gây hiềm khích gì với y nữa vì vậy chuyện này cũng dần quên đi, tránh khỏi sau này làm trò cười cho thiên hạ. Ai ngờ lão quỷ này hôm nay lại nhân lúc ta thụ thương đánh lén ta, đúng là cùng một giuộc với Khuất Đạo Tử mà!”

“ Khuất Đạo Tử, là chủ đạo của Phái Bắc Mang, Hắc Phong thượng nhân là chủ đạo của Câu Trần thiên đạo.” Tuy bây giờ Hắc Phong lão tổ đang vô cùng tức giận, tinh thần hoảng loạn, không có chút gì gọi là khí khái tông sư, nhưng trong mắt Lạc Bắc y lại không hề như vậy.

Bị hai nhân vật tầm cỡ tông sư liên thủ đánh lén mà Hắc Phong lão tổ vẫn có thể khiến hai kẻ đó sợ hãi mà chạy trốn, hơn nữa Lạc Bắc còn nhìn thấy trong trận đầu đánh với Khuất Đạo Tử, Hắc Phong lão tổ đã dốc toàn bộ sức lực, không màng bản thân. Đến trận thứ hai thì tự phá đài sen, thi triển pháp quyết để đồng quy vu tận, đến cả nguyên anh ngưng kết từ chân nguyên của chính mình cũng không màng, tu vi và khí khái thể này cũng đã đủ cho người ta tin phục.

Và cũng chỉ có khí khái như thế mới có thể đã thương được hai cao thủ có tu vi tương đương với mình.

“ Đi!”

Sau khi tức giận mắng chửi vài câu xong, hai tay Hắc Phong lão tổ cử động, lại hóa ra một đài sen bằng cuồng phong, tóm lấy Lạc Bắc rồi đi.

“ Ông đã bị thương nặng như thế, sao còn dùng pháp quyết hao tổn chân nguyên như thế này?” Lạc Bắc sốt sắng hỏi.

“ Người thì biết cái gì!” Hắc Phong lão tổ mở miệng ra là mắng: “ Hai tên lão quỷ này đâu có độc lai độc vãng như ta, vẫn còn có rất nhiều pháp bảo chưa dùng đến. Đừng nói đến có đồng bọn khác, chỉ cần mấy đứa đệ tử ở quanh đây mang pháp bảo đến cho chúng, ta mà không chạy nhanh thì sẽ bỏ mạng ở nơi này.”

Tuy Hắc Phong lão tổ ngữ khí hung hãn, nhưng Lạc Bắc lại không hề bực tức, trong lòng chỉ lo lắng cho thương thế của Hắc Phong lão tổ.

Mấy chục ngày nay, ngày nào Hắc Phong lão tổ cũng giày vò Lạc Bắc, nhưng Lạc Bắc lại không để bụng, chỉ coi những chuyện đó như một cách tập luyện. Hơn nữa lại sớm tối bầu bạn cùng Hắc Phong lão tổ, học được rất nhiều kiến thức, nên trong lòng hẳn không còn oán hận Hắc Phong lão tổ. Đồng hành cùng nhau, tuy cảm thấy Hắc Phong lão tổ không hiểu lễ giáo, hỉ nộ thất thường, nhưng hành sự lại hào sảng thẳng thắn, lại không lạm sát người vô tội, không hề hung tàn, đáng sợ như trong truyền thuyết.

Tuy lúc này Hắc Phong lão tổ không cần phải lo lắng về tính mạng nữa, nhưng nguyên anh đã bị đánh cho rã rời, thương thế rất nặng. Hơn nữa trong khi vận hết chân nguyên để chạy trốn, lão sợ bay cao quá sẽ bị kẻ khác phát hiện, nên chỉ bay cách mặt đất chừng hai ba trượng.

Ở độ cao này, sức gió cản lớn hơn so với độ cao bình thường, rất hao tổn chân nguyên. Với tu vi lúc bình thường của Hắc Phong lão tổ, nếu vận toàn lực điều động chân nguyên, bay với tốc độ nhanh nhất cũng duy trì được hai ngày hai đêm, nhưng hiện giờ bị thương, chỉ bay được chưa đến hai tiếng đồng hồ. Vừa vào thành chưa lâu, Hắc Phong lão tổ đã cảm thấy chân nguyên cạn kiệt, sắp không cầm cự được đến nơi, nếu không trị thương kịp thời, đừng nói đến chuyện nguyên anh không còn, mà đến chân nguyên cũng hoảng loạn, tẩu hỏa nhập ma, lập tức sẽ nguy hiểm đến tính mạng.”

“ Không ngờ vô tình lại đến gần núi Đan Hà mà thằng nhóc này muốn đến.”

Hắc Phong lão tổ chợt dừng lại, đảo mắt quan sát xung quanh, nhưng không giấu nổi nỗi khổ tâm khó nói ra. Vì lão phát hiện ra mình trong lúc vội vã, hoảng loạn đã vô tình đi vào địa giới Mãn Việt, tuy còn cách núi Đan Hà gần ngàn dặm, nhưng ngàn dặm đối với Hắc Phong lão tổ cũng không phải là xa, vì thế lão mới có thái độ như vậy.

“ Nơi này cũng tốt, cùng lắm cũng chỉ có một vài môn phái hạng ba, trị thương ở đây đi!”

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

27-12-2012, 02:27 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

99. Chương 98: Thất Phu Vô Tội, Hoài Bích Kỳ Tội!

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Quyết ý như thế, Hắc Phong lão tổ lập tức đáp xuống một sơn cốc gần ngay trước mắt.

“ Vù ” , Hắc Phong lão tổ vừa đáp xuống đất, đảo mắt xung quanh rồi lập tức phát ra mấy luồng cuồng phong, xông thẳng vào một cái sơn động cách đất tầm hơn hai thước trên vách sơn cốc, không cần biết bên trong có sinh vật nào hay không, cứ mặc sức càn quét. Sau khi cuốn hết đá vụn và những thứ ô uế tích tụ lại ra ngoài, lão cùng Lạc Bắc xông vào sơn động ẩn nấp.

Cả cái sơn động sâu chưa đến ba trượng, cao không quá mấy thước, chưa cao đến bụng của Lạc Bắc, nhưng Hắc Phong lão tổ cũng mặc kệ, lập tức ngồi xuống rồi lấy ra mấy viên đá nhiều màu, nhanh chóng bố trí một pháp trận.

‘Đây chắc chắn là pháp trận để che giấu mùi cơ thể.’

Lạc Bắc còn chưa kịp quan sát hết pháp trận làm từ mấy viên đá màu đỏ thì đột nhiên ngửi thấy mùi thuốc cay xực. Quay đầu lại thì thấy Hắc Phong lão tổ đổ ra hai viên đan dược màu đỏ rực từ một chiếc bình ngọc màu đen.

“ Người như lão độc lai độc vãng, tung hoành thiên hạ ít nhất cũng phải mấy chục năm, trong người đương nhiên là có thánh dược trị thương.”

Nghĩ đến đây thì Lạc Bắc cũng cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm, nhưng hắn chưa kịp làm gì thì toàn thân đã cứng đờ lại, rõ ràng lại bị Hắc Phong lão tổ dùng pháp thuật khống chế.

“ Kể cả ông có không khống chế ta, thì ta cũng không nhân lúc ông gặp nguy mà gây hại cho ông.”

Lạc Bắc ngồi đối diện với cửa động, toàn thân cứng đờ, trong lòng cũng chỉ biết cười khổ mà thôi.

Sau khi uống xong hai viên đan dược đỏ rực, Hắc Phong lão tổ hướng hai tay lên trời, xếp thành một kiểu ấn quyết, nhắm hai mắt lại.

Một làn khí đỏ thoát ra từ từng lỗ chân lông của Hắc Phong lão tổ, nhanh chóng biến thành một đám mây đỏ, bao bọc lấy toàn thân.

Trong rừng sâu vắng vẻ lạnh lẽo, Hắc Phong lão tổ cứ ngồi như thế, hai ngày rồi vẫn chưa tỉnh lại. Đến trưa ngày thứ ba, Lạc Bắc đã khát khô cả họng, bỗng trong rừng trời lại đổ mưa.

Mưa rơi liên miên trước mặt nhưng Lạc Bắc lại không thể há mồm ra hứng lấy, cảm giác này thật không có gì khổ sở hơn.

Lạc Bắc không nghĩ đến việc dù cho mình có sinh khí dồi dào, nhưng nếu Hắc Phong lão tổ cứ ngồi thế này vài tháng, thì mình chắc chắn cũng sẽ chết khát theo.

Đúng lúc này, trong rừng đột nhiên vọng đến một âm thanh chói tai. Lạc Bắc đột nhiên nhìn thấy một bóng người đang chạy như bay về phía hang động của mình và Hắc Phong lão tổ.

“Á!” đột nhiên gặp phải biến cố thế này, Lạc Bắc theo lẽ tự nhiên muốn gào to lên, nhưng lại bị Hắc Phong lão tổ khống chế đến nỗi không nói được tiếng nào. Trong nháy mắt người đó đã xông vào đến bên trong động, nhìn chăm chăm vào Lạc Bắc và Hắc Phong lão tổ.

Lúc này Lạc Bắc đã có thể nhìn rõ tướng mạo của người này, y thật không dám tin vào mắt mình.

Y phục của người này là y phục màu xanh thô mà thôn dân vùng sơn thôn hay mặc, nhưng rách rưới tới tả. Điều khiến Lạc Bắc không thể tin vào mắt mình được chính là khuôn mặt của người này như bị vô số con rắn độc cắn xé, thoát nhìn chỉ thấy toàn là những vết sẹo màu đen, mặt nổi u nhọt, ngũ quan biến dạng, một số bộ phận khác còn đang thối rữa, xấu xí đến mức còn không ra hình người.

Nếu so với khuôn mặt của người này, thì khuôn mặt của Lạc Bắc khi bị Hắc Phong lão tổ đánh phần lèo lẹt cho vẫn có thể coi là quốc sắc thiên hương.

Người này dường như cũng tự biết mình mặt mũi xấu xí, vừa xông vào hang, phát hiện ra bên trong có người liền la lên thất thanh, vội vàng lấy tay che mặt.

“Người này không phải là người xấu, nếu là người xấu thì đã không sợ tướng mạo xấu xí của mình làm người khác kinh hãi. Có điều tại sao y lại đột nhiên xông vào động này, tu vi của y cũng không phải là thấp, đây cũng không thể là nơi ở của y được.”

Lạc Bắc chỉ động đậy được hai mắt, thấy người này hành động như vậy liền đoán ra được.

Người này lên nhìn Lạc Bắc qua kẽ tay, thấy trong mắt Lạc Bắc không có vẻ gì là sợ hãi, trong mắt y cũng bất giác lóe lên cái nhìn rất kì lạ. Nhìn lại Lạc Bắc và Hắc Phong lão tổ đang ngồi yên bất động, y dường như cũng đoán ra được Hắc Phong lão tổ đang trị thương, còn Lạc Bắc thì bị pháp thuật khống chế.

Chấn chấn là không muốn tự chuốc lấy phiền toái, sau khi do dự một lúc, hán tử tướng mạo vô cùng xấu xí này liền quay người đi, bước ra khỏi sơn động. Đúng lúc này, cách đó không xa có tiếng người nói, Lạc Bắc nhìn về phía có tiếng động thì thấy có một tốp năm người, bốn nam một nữ đang tiến vào sơn cốc không tên.

“Năm người này đều là những người tu đạo có tu vi không thấp, không biết là thuộc môn phái nào.”

Lạc Bắc vừa nhìn đã nhận ra, trong năm người này, đứng đầu là một nam tử tuổi chạc bốn mươi, khôi ngô tuấn tú, khí phách hiên ngang. Người đó mặc áo gấm, cổ áo và tay áo đều có thêu hoa văn mây bay màu bạc, nhìn rất quý phái, phong độ. Còn hai nam tử đứng bên trái y thì dáng người thấp béo, mặt mũi giống nhau, đều mặc áo dài màu bạc, sau lưng đều đeo một thứ binh khí kì lạ, có lẽ là hai anh em sinh đôi.

Nam tử còn lại thì tuổi tầm ba mươi, ăn vận như văn sĩ, diện mạo quan ngọc, phong độ ngời ngời, trên thắt lưng có đeo một thanh trường kiếm. Bao kiếm và lưỡi kiếm đều được đúc từ một loại hợp kim màu tím, khảm nạm mấy viên ngọc đen, vừa nhìn là biết xuất thân từ danh môn vọng phái. Nữ nhân đứng bên cạnh y mặc áo dài màu xanh cổ vịt, vô cùng xinh đẹp. Nàng ta lặng lẽ như sóng nước mùa thu, mặt tròn môi mọng, yếu điệu thướt tha, nhìn rất xứng đôi với chàng trai tuấn tú bên cạnh.

“Rõ ràng lúc này y chạy vào đây, tại sao bây giờ lại không cảm nhận được chút mùi vị nào?”

Năm người lập tức dừng lại, vị nam tử đi đầu nhìn có vẻ quý phái phong độ bỗng kêu khê lên, nhìn vào pháp bảo đang cầm trong tay, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Pháp bảo trong tay y là một cỗ xe ngựa nhỏ nhìn giống y như thật, làm bằng gỗ màu đen, vỏ ngoài nhìn vô cùng nhẫn mìn. Đằng trước cỗ xe ngựa hai bánh là một hình người nhỏ chỉ có một tay, đang chỉ tay về phía trước, có điều hình người một tay đứng trên xe ngựa lại đang tự quay vòng vòng, nhìn có vẻ vô cùng kì diệu.

Nếu bây giờ Hắc Phong lão tổ nhìn thấy cỗ xe ngựa nhỏ này, chắc chắn sẽ biết ngay đây là một món pháp bảo rất kì dị của Lưu Vân tông, Hắc Mộc Chỉ Nam Xa. Món pháp bảo này không chỉ xác định được phương hướng, mà trong lúc tìm kiếm còn có thể dùng để lần theo mùi vị của người, dù cho có cách hàng trăm dặm

thì vẫn có thể dễ dàng chỉ ra nơi người đó đang ở. Vậy thì nam tử mặc áo gấm vàng, quý phái phong độ, tay cầm món pháp bảo này chính là quyền tông chủ của Lưu Vân tông, Hoàng Tông Hi.

Còn cặp song sinh thấp béo chính là đệ tử của y, Nhân Vân Song Hạc, Nhân Thanh Hạc, Nhân Minh Hạc.

Hơn trăm năm trước Lưu Vân tông cũng là một môn phái lớn, danh tiếng hiển hách, nhưng thời thế thay đổi, cũng giống như Ma gia, đã sớm suy yếu, danh tiếng trong giới tu đạo cũng chẳng còn bao nhiêu.

Nhìn thấy hình người một tay bị mất phương hướng, quay vòng vòng, chỉ trở loạn xạ, Hoàng Tông Hi quay lại hỏi vị nam tử anh tuấn, ăn vận như văn sĩ: “ Lưu Đạo Đan! Sư huynh của ngươi có biết loại pháp thuật nào có thể che giấu mùi vị không?”

Trong mắt nam tử tên Lưu Đạo Đan lóe lên vẻ hoài nghi, y lắc đầu nói, “ Pháp thuật sư huynh ta luyện tuy không giống với ta, nhưng y chắc chắn không biết pháp thuật che giấu mùi vị gì cả.”

“ Pháp bảo của ta tuyệt đối không thể hỏng được.” Hoàng Tông Hi đảo mắt nhìn tứ phía, “ Lẽ nào có cao nhân nào đó đã giấu y đi?”

“ Xung quanh khu rừng này ngoài phái Thiên Long chúng ta ra thì không còn môn phái nào khác.” Lưu Đạo Đan lắc đầu, “ dựa vào cách chạy trốn của sư huynh ta, chắc là chưa chạy được xa. Có thể mấy năm nay y qua lại với người ngoài, học được pháp thuật che giấu mùi vị nên đã trốn đi.”

“ Sư huynh ngươi đi khỏi đây đã lâu, sao ngươi biết hôm nay y sẽ quay lại?” Hoàng Tông Hi hỏi Lưu Đạo Đan, “ sao ngươi biết được không phải là y tìm được người giúp đỡ, tạo ra cái bẫy này để dụ người đến.”

Lưu Đạo Đan lắc đầu, cười nói: “ Sư huynh ta tuy tu đạo nhưng rất trọng chữ hiếu, ngày này hàng năm đều về thăm mộ phụ mẫu. Còn như có người giúp đỡ, ta thấy y tuyệt đối không tìm được, vì lần trước y giao thủ với ta, bị trúng một đòn của ta, biến thành người không ra người, quỷ chẳng ra quỷ, ai nhìn cũng phải ghê tởm.”

“ Y là sư huynh của tên Lưu Đạo Đan kia? Thì ra y bị trúng pháp thuật của Lưu Đạo Đan nên khuôn mặt mới bị biến thành thế này.”

Lạc Bắc chăm chú lắng nghe, mắt chớp liên tục.

Rõ ràng trong động ngoài hấn ra thì hấn tử vô cùng xấu xí này chính là sư huynh của Lưu Đạo Đan đang đứng trong sơn cốc. Chắc chắn y vì chạy trốn sự truy sát của những người này nên mới chạy vào sơn động này để ẩn trốn.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

27-12-2012, 02:29 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

100. Chương 99: Thú Đội Lốt Người

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Nhưng y lại không nghĩ đến việc Lưu Đạo Đan lại mời Hoàng Tông Hi mang Hắc Mộc Chỉ Nam Xa đến giúp đỡ, nhưng cả y và Lưu Đạo Đan, Hoàng Tông Hi đều không thể ngờ được rằng Hắc Phong lão tổ lại đang trị thương ở đây, bày ra một pháp trận để che giấu mùi vị. Mấy người Hoàng Tông Hi đã mất dấu mùi vị của y, không tìm được y, lại càng không ngờ y đang trốn trong một sơn động sâu chưa đến mười mấy trượng.

Đồng môn như thủ túc, đồng môn tương tàn, vốn là một việc vô cùng bi thương bất hạnh. Dùng pháp thuật để biến mặt mũi sư huynh thành ra thế này, thật quá tàn nhẫn, vậy mà tên Lưu Đạo Đan tướng mạo khôi ngô nhưng lại gọi người đến truy sát sư huynh, đã thế dường như y còn dương dương tự đắc.Lạc Bắc nghe

thấy y nói câu này thì trong đầu chợt có suy nghĩ đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, người này nhìn lịch lãm phong độ, nhưng tâm địa lại như loài rắn rết.

“ Nghe y nói như vậy tức là sư huynh của y đã rời khỏi nơi này, nhưng hàng năm đều về bái tế phụ mẫu. Tại sao y lại phải cầu kết với người ngoài để truy sát sư huynh ráo riết như vậy?”

Trong lòng Lạc Bắc không khỏi thắc mắc.

Đúng lúc này, Lạc Bắc lại nghe thấy Hoàng Tông Hi hỏi Lưu Đạo Đan, “ Sư huynh người có tu vi không thấp, nếu để y chạy thoát, y lại một mình đến sinh sự với ta thì cũng là cái họa. Người có thể khẳng định bản đồ của Thần Kiêu động phủ đang ở trong tay y không?”

“ Chuyện này tuyệt đối không thể sai được, không thì ta đã không xuống tay với y.” Lưu Đạo Đan gật đầu, “ Sư tôn ta lấy được bản đồ của Thần Kiêu động phủ, nhưng không truyền lại cho ta, cũng không truyền lại cho sư muội, đương nhiên là truyền cho y rồi. Kể cả bản đồ không có trên người y, thì cũng có thể tìm được lai lịch của bản đồ từ người y.”

“ Có điều bây giờ đến pháp bảo này cũng không tìm được y.” Hoàng Tông Hi nói với giọng bức tức, “ Đúng là nước đổ lá khoai, đã thế còn gặp phải cường địch.”

“ Thì ra là thất phu vô tội, hoài bích kì tội (kẻ vô học vốn không có tội, nhưng do cất giấu bảo vật nên mới mang họa.)! Mấy người này ở đây toan tính âm mưu, nhưng lại không ngờ rằng y cũng đang ở đây nhìn họ. Con người này thoát nhìn thì quý phái ung dung, mang phong độ của bậc tông chủ, thực ra lại là kẻ lén lút lút lút.”

Lạc Bắc nhìn thấy gã đại hán thô kệch đang khẽ run lên, có thể là do đang nhớ đến chuyện cũ, cũng có thể là do quá dỗi tức giận, nhưng y lập tức lấy lại được bình tĩnh. Lúc này Lạc Bắc chợt cảm thấy, gã đại hán mặc áo xanh, tướng mạo cực kì xấu xí này mỗi năm chỉ quay về đây một lần, không phải vì sợ sự đệ của y, mà là vì không muốn đối địch với sư đệ.

“ Y là người con có hiếu, lại niệm tình đồng môn, là người trọng tình trọng nghĩa, nhưng nhân nhượng như thế này thì quá nhu nhược. Nếu đổi lại là ta, nhất định ta sẽ giết chết tên Lưu Đạo Đan kia.”

Trong đầu Lạc Bắc chợt có suy nghĩ như vậy. Đúng lúc này lại nghe thấy Lưu Đạo Đan cười nói trong sơn cốc, “ Hoàng tông chủ đừng nóng, y nhất định vẫn chỉ ở quanh khu rừng này, chỉ là giấu đi mùi vị mà thôi. Chúng ta chỉ cần dùng vài cách nhỏ, là có thể bức được y xuất hiện.”

“ Hả? Cách gì?” Hoàng Tông Hi nhìn Lưu Đạo Đan, vẻ mặt khó hiểu.

“ Ta đành nhờ sư muội ra mặt thôi.” Lưu Đạo Đan chỉ vào cô nương diễm lệ đứng bên cạnh, “ bây giờ y vẫn chưa biết rằng sư muội đã cùng hội cùng thuyền với chúng ta. Sư huynh ta tuy không nói ra, nhưng trong lòng đã yêu thầm sư muội từ lâu, chắc chắn sẽ không để cho sư muội chịu bất cứ thương tổn nào.”

“ Ý của người là...” Hoàng Tông Hi và Nhân Vân Song Hạc cùng cười híp cả mắt vào.

“ Sư muội ta lần này đã ra mặt, lại góp sức, nếu có thể dụ được y ra, cướp được bản đồ, thì những đồ vật trong Thần Kiêu cốc phủ phải chia thêm một phần đó.” Lưu Đạo Đan nhìn Hoàng Tông Hi nói.

Hoàng Tông Hi gật đầu, “ Đương nhiên phải thế.”

Lưu Đạo Đan mỉm cười, đánh mắt sang nhìn cô nương kiều diễm ở bên cạnh, rồi đột nhiên cao giọng, âm thanh phát ra cuộn cuộn, “ Sư huynh! Chúng ta là huynh đệ một nhà, đã bao năm không gặp, sao huynh vừa đến đã đi như thế? Huynh không muốn gặp ta, nhưng sư muội thì nhớ huynh lắm đó.”

“ Câm miệng! Người là tên tiểu nhân vô sỉ!” Lưu Đạo Đan vừa nói xong câu này thì cô nương kiều diễm bên cạnh liền quát mắng y xối xả. Nhưng Lạc Bắc nhìn thấy rõ ràng, nét mặt ả lại vô cùng bình thản, không có chút biểu hiện gì là tức hận Lưu Đạo Đan.

“ Không ngờ sư muội của y lại vô tình vô nghĩa như vậy, nếu đổi lại là Thái Thúc, cho dù có chết cũng sẽ không bào giờ đổi xử với ta như thế.”

Nhìn thấy Lưu Đạo Đan và sư muội của y, Lạc Bắc bắt giác nổi giận.

“ Sư huynh! Sư muội đã rơi vào tay ta rồi. Nếu huynh còn không xuất hiện, thì đừng trách ta vô tình.” Lưu Đạo Đan bật cười ha hả. vang động cả một cánh rừng.

“ Đồ vô sỉ! Sư huynh! Huynh tuyệt đối đừng xuất hiện! Hãy báo thù cho muội!”

“ Ha ha! Sư huynh! Sư muội xinh đẹp đường này, ta nhìn thôi cũng đủ thèm muốn rồi, huynh còn không ra đây, ta lại phải cùng Hoàng tông chủ hưởng thụ trước vậy.”

“ Câm miệng, tên tiểu nhân ti bỉ, ngươi dám động vào ta, ta có thành ma cũng không tha cho ngươi.”

Lạc Bắc rõ ràng nhìn thấy hai người này đang diễn trò, nhưng trong lòng không khỏi chua xót, nếu không phải là tận mắt chứng kiến thì nhất định sẽ cho rằng tên Lưu Đạo Đan này đang bức bách sư muội. Tiếng nói của Lưu Đạo Đan và cô nương kiều diễm kia ngày càng gay gắt, một bên cợt nhả, một bên chữm mắng, bỗng “ xoạt” một tiếng, Lưu Đạo Đan xé rách cả một bên tay áo của cô nương kiều diễm, để lộ ra làn da trắng mịn như ngọc.

“ Bọn người này thật quá vô sỉ rồi!”

Lạc Bắc quá tức giận, chỉ muốn quay mặt đi để không phải nhìn cái cảnh chướng mắt này thì đột nhiên nghe thấy tiếng răng rắc.

“ Không xong rồi! Y sắp không nhịn được nữa rồi, nếu cứ thế này, khác nào lấy trứng chọi đá, sa vào bẫy của bọn chúng.”

Lạc Bắc đánh mắt nhìn sang, thấy gã đại hán thô kệch toàn thân run rẩy, nghiêng răng ken két, liền đoán được ra ngay, nếu đổi là mình, dù có nhân nhượng, nhưng nếu bị chính sư muội mà mình yêu quý cấu kết với kẻ khác để mưu hại, chắc chắn là sẽ không kiềm chế được lửa giận trong lòng.

“ Các người im hết đi cho ta!”

Chỉ trong tích tắc, đại hán thô kệch gào lên một tiếng động trời, điên cuồng xông ra khỏi sơn động.

Vừa mới xông ra, đại hán thô kệch liền lấy ra hai pháp bảo, một cái là một miếng đồng hình bát giác có phù văn bay lượn xung quanh, chính giữa miếng đồng là một con cóc vàng, cái còn lại là một cái lọng màu đỏ có tua rua xung quanh.

Miếng đồng hình bát giác vừa xuất ra, trong sơn cốc liền xuất hiện đầy thứ ánh sáng màu vàng kim, con cóc vàng ở chính giữa miếng đồng há to miệng, phi ra vô số lưỡi kiếm nhỏ bằng kim loại. Còn chiếc lọng màu đỏ có tua rua xung quanh thì bay lơ lửng trên đầu của gã đại hán, những sợi tua rua màu đỏ dập dờn, bao bọc y ở bên trong.

Nhìn thấy luồng ánh sáng màu vàng kim, mấy người Lưu Đạo Đan ai nấy đều vô cùng kinh hãi.

Bọn chúng đoán rằng gã hán tử thô kệch đang ẩn náu ở đâu đó trong rừng, nhưng lại không ngờ y ở ngay dưới chân mình, trong chốc lát, mấy người Lưu Đạo Đan đã trở tay không kịp.

Hơn nữa, mấy người Lưu Đạo Đan lại không thể rằng gã hán tử thô kệch lại có pháp bảo thần kì và tu vi tinh thâm đến thế.

Hai pháp bảo mà gã hán tử sử dụng lần lượt là Mãng Thiên Kim Thiềm Bàn và Đầu Suất Kim Tẩn. Đầu Suất Kim Tẩn là pháp bảo phòng ngự hiếm có. Đột nhiên thấy hán tử thô kệch xông ra, Hoàng Tông Hi là người có tu vi cao nhất trong đám người Lưu Đạo Đan cũng lập tức lấy ra một món pháp bảo, trong nháy mắt đã có mấy chục con hỏa xà xông ra định quần lấy người gã hán tử thô kệch, nhưng những con hỏa long này vừa bị ánh sáng của Đầu Suất Kim Tẩn đánh trúng liền bị nổ tung thành vô số đốm lửa nhỏ.

Mãng Thiên Kim Thiềm Bàn không ngừng phun ra những thanh kiếm nhỏ bằng kim loại, nhưng những thanh kiếm này không phải do nguyên khí ngưng tụ thành, mà là kim loại đích thực. Thì ra từ thuở hồng hoang đã có một loài dị thú gọi là Mãng Thiên Kim Thiềm. Loài dị thú này bình thường thường ăn các loại khoáng thạch kim loại, cứ thế đến rất lâu rất lâu sau thì kết ra được một viên nội đan, trong đó ngưng tụ toàn là tinh hoa của kim loại nguyên chất. Ngày xưa Nga Mi có một dị nhân đã may mắn có được viên nội đan của con Mãng Thiên Kim Thiềm này, kết quả là đã dùng tinh hoa kim loại nguyên chất trong viên nội đan Mãng Thiên Kim Thiềm để luyện thành một ngàn ba trăm thanh phi kiếm các kiểu, tất cả nặng mười

lăm vạn sau ngàn cân. Từ đó cũng đủ thấy sức mạnh và nội đan của loài dị thú này quý hiếm đến mức nào. Có điều tuy Mãng Thiên Kim Thiềm Bàn này không phải là được dùng Mãng Thiên Kim Thiềm thật sự để luyện chế, nhưng người luyện ra món pháp bảo này cũng rất cao tay, làm cho món pháp bảo này lúc bình thường cũng có thể dùng chân nguyên để hút lấy tinh hoa của khoáng thạch kim loại, ngưng tụ lại trong pháp bảo, đến khi đối địch có thể hóa ra được những thanh kiếm bằng kim loại.

Những thanh kiếm này đều được làm từ kim loại đích thực, vô cùng sắc bén, pháp thuật cũng không đánh lại được. Tuy Hoàng Tông Hi có sở trường hỏa quyết, nhưng pháp thuật khống hỏa của y vẫn chưa thể sánh với pháp bảo trong nháy mắt có thể luyện ra nhiều thanh kiếm như thế này. Vì thế y nhất thời bị những thanh kiếm đang tới tấp lao đến kia làm cho chân tay luống cuống, không kịp trốn đi.

Lưu Đạo Đan trong lúc sợ hãi, vừa mới rút thanh kiếm đeo bên người ra để đỡ mấy chục thanh phi kiếm đang bay đến thì “ ầm ầm ”, từ hai cánh tay của gã hán tử thô kệch liền hóa ra hai con thương long màu trắng, có sừng có râu, có vẩy có vuốt, sống động như thật.

“ Đây là loại pháp thuật gì? ”

“ Hai con thương long bằng ảo ảnh pháp thuật này lại có cả mùi vị của rồng thật, uy thế còn lợi hại hơn cả Tiểu Ô Cầu ngày trước! ”

Ở trong sơn động mà Lạc Bắc cũng có thể cảm nhận được trên người hai con thương long màu trắng này toát ra một pháp lực kinh người. Nhưng hán tử vừa nghĩ đến đây thì hai con thương long đã lần lượt lao vào cặp bình khí kì dị của Nhân Vân Song Hạc và thanh phi kiếm màu tím của Lưu Đạo Đan.

“ Choang ”, hai con thương long màu trắng bị nổ tung từ đầu đến đuôi, hóa thành vô số đốm lửa trắng, nhưng sau đó lại có những tiếng hét kì quái, toàn thân Nhân Vân Song Hạc và Lưu Đạo Đan như bị sét đánh, văng bật ra sau, chắc chắn đã bị trọng thương!

“ Tu vi của y cao hơn Lưu Đạo Đan quá nhiều, quả nhiên là y niệm tình đồng môn nên tha chết cho Lưu Đạo Đan. ”

Lạc Bắc không thể ngờ gã hán tử thô kệch vừa ra tay đã có uy lực như thế, trong lòng vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

“ Tên Lưu Đạo Đan này tham lam vụ lợi, cấu kết người người, tàn sát đồng môn, đáng phải phanh thây! ” Đúng lúc này Lạc Bắc chợt nghe thấy một giọng nói hần học. Hán tử đảo mắt nhìn, thì thấy Hắc Phong lão tổ vẫn ngồi đó, nhưng đã mở mắt từ bao giờ, nhìn ra ngoài sơn cốc mà ánh mắt đằng đằng sát khí. Nghe lão lẩm bẩm như vậy thì chắc chắn đã biết rõ những việc vừa xảy ra.

Gã hán tử thô kệch vừa ra tay đã hạ được ba người, phải nói là cực kì uy dũng, nhưng đúng vào lúc này, cô nương kiều diễm đứng cạnh tên họ Lưu liền giơ tay lên, trong tay xuất hiện một tấm kính màu đỏ rực, viền gương có chín con tiểu long màu vàng kim uốn lượn, đầu của chín con tiểu long này đều hướng về phía cán gương, còn trên cán gương có một viên bảo thạch màu đỏ to bằng trứng chim câu, tỏa ánh sáng lấp lánh. Cô nương kiều diễm này chỉ cần ấn ngón tay trở vào viên bảo thạch màu đỏ, trên mặt gương liền lập tức hiện ra vô số hỏa tinh, những đốm hỏa tinh này vừa xuất hiện chỉ to bằng hạt bụi, nhưng trong nháy mắt đã biến thành một quả cầu lửa to bằng một quả dưa hấu, lao về phía gã hán tử thô kệch.

Khối hỏa tinh này không những phát ra âm thanh chói tai, mà còn kéo theo một vệt lửa dài, nhìn không khác gì thiên thạch, sao băng từ trên trời rơi xuống.

“ Bùm ”, “ bùm ”, “ bùm ”, “ bùm ”.

Trong tích tắc, đến luồng ánh sáng màu đỏ đang bảo vệ cho gã hán tử cũng bị đập vỡ tứ tán, tình thế vô cùng nguy hiểm.

“ Mọi người cũng muốn động thủ với ta! ”

Hán tử thô kệch xếp tay lại thành pháp quyết, trong nháy mắt thì triển Mãng Thiên Kim Thiềm Bàn, vô số thanh kiếm đánh cho hàng loạt hỏa cầu phải nổ tung trên trời.

Trên trời hỏa vũ liên miên, cả cánh rừng trong sơn cốc cũng bị bắt lửa, bốc cháy dữ dội, còn trong tiếng nói của gã đại hán núp trong Đầu Suất Kim Tăn lại tràn ngập bị thương.

Y sao có thể không bị thương đây!

Pháp bảo trong tay sư muội của y tên là Cửu Hỏa Long Kinh, là bảo vật trấn phái của phái Thiên Long. Món pháp bảo này vốn để truyền cho y, nhưng y niệm tình trong ba người, tu vi của sư muội kém nhất, liền nhường Cửu Hỏa Long Kinh cho sư muội. Thế mà bây giờ, nàng ta lại lấy pháp bảo này để đối phó với y.

Cũng vào lúc Cửu Hỏa Long Kinh vừa xuất ra, tông chủ Lưu Vân tông Hoàng Tông Hi này giờ bị Mãng Thiên Kim Thiềm Bàn áp chế cũng đã dần trở lại bình thường. Y hét lên một tiếng, lấy ra một dải lụa ngũ sắc, trong nháy mắt cuộn lại thành mấy chục vòng, cuộn chặt lấy Mãng Thiên Kim Thiềm Bàn.

Vừa bị dải lụa ngũ sắc này bọc lấy, Mãng Thiên Kim Thiềm Bàn liền lập tức mất đi hiệu lực, rơi ngay xuống đất.

Đúng lúc này, Hoàng Tông Hi áp hai bàn tay lại, sắc mặt trắng bệch, bắt đầu có hiện tượng thâm hụt chân nguyên, nhưng cũng đúng lúc này, ngọn lửa đang cháy hừng hực trong khu rừng dường như trở thành vật thể sống, tụ tập lại với nhau, tạo thành một hình người cao ba trượng, xông thẳng vào gã hán tử thô kệch.

Hoàng Tông Hi chủ yếu luyện pháp thuật hỏa nguyên, lúc này cả cánh rừng đều bốc cháy ngùn ngụt, đối với y, đây không khác gì giao long gặp nước. Nhưng khi dùng pháp thuật này y dường như đã dùng hết chân nguyên trong người mới thì triển được. Đây là pháp thuật lợi hại nhất của y, Hỏa Cự Linh!

“Bùm”, trong nháy mắt, hỏa nhân khổng lồ được ngưng tụ từ hỏa nguyên trong cả cánh rừng cùng với vô số hỏa cầu của Cửu Hỏa Long Kinh liên tiếp đập vào Đầu Suất Kim Tẩn đang bao bọc lấy gã hán tử, lần này chúng làm cho ánh sáng của Đầu Suất Kim Tẩn tán loạn, gã hán tử thô kệch cũng bị rơi thẳng xuống đất.

“Không xong rồi!” Lạc Bắc thất kinh, bất giác nhìn về phía Hắc Phong lão tổ, Dựa vào trình độ hiểu biết của Lạc Bắc về Hắc Phong lão tổ hiện nay, lão chắc chắn cũng không chịu được việc làm của bọn Lưu Đạo Đan, theo lí mà nói thì bây giờ chắc chắn sẽ ra tay tương trợ. Vậy mà Lạc Bắc lại thấy tuy Hắc Phong lão tổ phần nộ đến tím tái mặt mày, nhưng vẫn ngồi yên bất động, dưới da như có vô số con rắn nhỏ đang trườn bò, tỏa ra một thứ ánh sáng màu xanh nhạt.

Lúc này Lạc Bắc mới biết tuy Hắc Phong lão tổ đã tỉnh lại, nhưng quá trình trị thương bây giờ mới bước vào giai đoạn quan trọng nhất, căn bản không thể động thủ được.

Chỉ trong chốc lát, dải lụa ngũ sắc đang quấn lấy Mãng Thiên Kim Thiềm Bàn lập tức buông ra, chuyển sang quấn chặt lấy gã hán tử thô kệch vừa bị rơi xuống.

Nhưng điều khiến Lạc Bắc vô cùng sửng sốt đó là, một luồng ánh sáng màu tím lóe lên, chặt đứt đôi tay của gã hán tử!

Luồng ánh sáng màu tím này, chính là thanh phi kiếm của Lưu Đạo Đan.

Y biết rằng gã hán tử này đã luyện Thái Ất Thiên Long Quyết, mà tuyệt đại đa số các môn pháp thuật lợi hại đều được phát ra từ kinh mạch ở hai cánh tay nên mới chặt đứt hai tay của y. Đây là thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn để triệt tiêu sức mạnh của gã hán tử.

Trong lòng phần nộ không sao diễn tả được, hai mắt Lạc Bắc biến thành đỏ ngầu.

“Sư huynh, lần này rốt cuộc huynh cũng rơi vào tay ta! Chỉ cần huynh ngoan ngoãn giao tám bản đồ Thần Kiêu động phủ mà sư phụ truyền cho huynh ra đây, ta sẽ niệm tình đồng môn, tha chết cho huynh.”

Thế mà lúc này, sau khi chặt đứt được hai tay của gã hán tử thô kệch, tên Lưu Đạo Đan lại bật cười như điên dại. Lúc này tuy Lưu Đạo Đan ngực đầm máu tươi, nhưng trông vẫn còn phong độ ngời ngời. Nhưng trong mắt Lạc Bắc, tên Lưu Đạo Đan này vốn không phải là người, mà là thú đội lốt người!

Trong cơn tức giận đã cháy đen, gã hán tử thô kệch mí mắt rũ xuống, thều thào nói, “Lưu Đạo Đan, người có biết vì sao sư phụ không truyền lại bản đồ Thần Kiêu động phủ cho người không?”

Lưu Đạo Đan sững lại, y không ngờ gã hán tử lại nói câu như vậy, nhưng ngay lập tức trên mặt y đã hiện lên một nụ cười lạnh lùng, “Không phải là do y thiên vị, muốn nhường chức trưởng giáo cho huynh sao.”

“Chưởng giáo?” Gã hán tử thô kệch lạnh lùng nhìn Lưu Đạo Đan, “phái Thiên Long cho đến đời chúng ta chỉ còn có ba người. Cái chức vị chưởng giáo này, người coi trọng đến thế sao? Huống hồ sư phụ không truyền bản đồ Thần Kiêu động phủ cho người, đó là vì trong ba người, tư chất của người giỏi nhất, người đặt kì vọng vào người nhiều nhất.”

“Người ăn nói hồ đồ!” Lưu Đạo Đan cười nhạt, “kì vọng vào ta nhiều nhất, sao không truyền bản đồ Thần Kiêu động phủ cho ta?”

“Người là tên tiểu nhân hẹp hòi, căn bản không thể hiểu được nỗi khổ tâm của sư phụ!” Long mày của gã hán tử dựng lên, nhưng ngay lập tức y lại chậm rãi hít vào một hơi, dần bình tĩnh lại, “Kể cả người có lấy được tấm bản đồ Thần Kiêu động phủ thì đã làm sao? Sư phụ đã cầm tấm bản đồ này sáu mươi năm mà vẫn chưa nghiên cứu ra sự huyền diệu của nó. Sư phụ không truyền cho người, vì không muốn người cũng như người, lãng phí tâm huyết cả đời để đi tìm huyền cơ của tấm bản đồ trong vô vọng. Vốn chỉ cần dựa vào tư chất của người, không cần có bất kì thứ gì trong Thần Kiêu động phủ, chỉ cần chuyên tâm tu luyện pháp quyết của bản môn, cũng đã đủ có thành tựu lớn. Nực cười thay trong lòng người chỉ có tấm bản đồ này, chỉ lo tính toán với ta khiến cho tu vi càng ngày càng thua kém ta, cho đến hôm nay người vẫn chưa chịu tỉnh ngộ!”

Lạc Bắc ở trong sơn động nghe xong vô cùng phẫn nộ, chỉ cảm thấy gã hán tử này tuy tướng mạo vô cùng xấu xí nhưng tấm lòng lại hết sức chân thành, từng câu từng chữ đều rất chí lí.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

27-12-2012, 02:29 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

101. Chương 100: Cuồng Nộ, Vạn Kiếm Phanh Thây!

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Nhưng tên Lưu Đạo Đan sớm đã bị lợi lộc làm cho mờ mắt đâu có hiểu những lời thấu tình đạt lí của gã hán tử thô kệch, nghe thấy gã hán tử nói thế thì gào lên: “Thần Kiêu Vương hai trăm năm trước tung hoành thiên hạ, tất cả pháp bảo, pháp quyết đều mạnh hơn Phái Thiên Long ta gấp mười lần, trăm lần! Ta có tu luyện cả trăm năm cũng không bằng kẻ khác tu luyện trong Thần Kiêu động phủ mười năm! Người nói sư phụ cầm bản đồ sáu mươi năm không tìm ra được huyền cơ, sao người biết ta cũng không tìm ra được. Rõ ràng là người muốn độc chiếm tấm bản đồ, rồi từ từ tìm hiểu huyền cơ trong đó.”

Hán tử thô kệch nhìn Lưu Đạo Đan, không còn lời nào để nói nữa. Đối với loại người này, dù nói gì cũng vô ích! Y chỉ lặng lẽ nhìn Lưu Đạo Đan và cô nương kiều diễm kia, thêu thào nói, “Con người người mù quáng háms lợi, tâm địa rắn rết, ta càng không thể đưa bản đồ Thần Kiêu động phủ cho người. Kể cả người có để cho ta sống, người cho rằng ta sẽ đưa bản đồ cho người sao?”

“Ta biết người không màng sống chết, nhưng ai chẳng có nhược điểm, nhược điểm của người chính là quá mềm lòng!”

Lưu Đạo Đan đột nhiên cười như điên như dại. Trong lúc đó, Hoàng Tông Hi này giờ đứng yên bên cạnh bỗng cử động, năm lá bùa màu đen lập tức bay về phía cô nương kiều diễm, lần lượt dán vào trán và tứ chi của cô nương này, rồi biến mất trong chớp lát.

“Các người muốn làm gì!” cô nương kiều diễm kêu lên thất thanh, nhưng nàng ta đột nhiên phát hiện ra, toàn bộ chân nguyên trong người đã bị áp chế, không thể thi triển bất kì pháp thuật hay pháp bảo nào.

“Lưu Đạo Đan và Hoàng Tông Hi làm thế là ý gì?”

Lạc Bắc thấy tình hình như thế cũng thấy sững sờ, không hiểu tại sao.

Nhưng đúng lúc này, vẻ mặt Lưu Đạo Đan cực kì lạnh lùng, “phụt”, thanh phi kiếm màu tím của y đâm thẳng vào bụng cô nương kiều diễm, xuyên thẳng ra đằng sau.

“Lưu Đạo Đan, ngươi!” Hán tử thô kệch thấy Lưu Đạo Đan làm thế liền gầm lên một tiếng động trời.

“Ngươi!” cô nương kiều diễm ôm lấy bụng, nhìn Lưu Đạo Đan, ánh mắt vô cùng sững sờ. Nàng ta không thể ngờ rằng sau khi mình nhận lời mời của Lưu Đạo Đan, Lưu Đạo Đan lại xuống tay với mình vào lúc này.

“Sư huynh, với tu vi của sư muội và thủ pháp của ta, vết thương thế này không thể gây chết người được.” Lưu Đạo Đan không hề nhìn cô nương kia mà chỉ nhìn gã Hán tử rồi nói, “nếu ngươi đưa bản đồ Thần Kiêu động phủ ra đây, ta lấy tính mạng của ta đảm bảo, ta nhất định sẽ cho sư muội một con đường sống.” Ngừng lại một lúc, Lưu Đạo Đan bỗng chốc đổi giọng, “còn nếu ngươi không giao bản đồ Thần Kiêu ra đây, thì hôm nay ta sẽ phanh thây sư muội hành hạ cho đến chết trước mặt ngươi!”

Nói xong câu này, thanh phi kiếm của y bay vèo đi, rồi lập tức quay lại, rạch một đường trên tay cô nương kiều diễm.

“Kẻ này thật không bằng loài cầm thú!”

Hai mắt Lạc Bắc đỏ ngầu, chân nguyên trong người như cơn sóng lớn cuộn cuộn không ngơi, nhưng lại bị Hắc Phong lão tổ khống chế, nhất thời không có chỗ phát tiết khiến cho trong đầu cứ như có tiếng kêu ong ong. Còn Hắc Phong lão tổ ngồi bên cạnh y thì ngực không ngừng phập phồng, nếu là lúc bình thường thì đám người này đã bị lão giết sạch từ lâu. Nhưng lúc này lão đang bước vào giai đoạn quan trọng nhất của việc trị thương, trong lúc tâm thần bất loạn, suýt thì không khống chế được chân nguyên, vì thế lão chỉ có thể nghiến răng mà nói, “Đội thương thế của ta hồi phục, dù có phải đến chân trời góc bể ta cũng phải giết sạch các ngươi! Nhưng loại người như ngươi, thật là còn yếu đuối hơn cả đàn bà!”

Yếu đuối hơn cả đàn bà, Lạc Bắc biết câu này là nói gã Hán tử thô kệch đã bị thương nặng, lại bị chém mất hai tay kia.

Nếu trước đây y không xuống tay với Lưu Đạo Đan, thì với tu vi của y đã giết được Lưu Đạo Đan từ lâu, như thế tương mạo cũng sẽ không bị thành ra thế kia, bây giờ cũng không rơi vào tình cảnh thế này.

Hắc Phong lão tổ kính trọng tình nghĩa của y, kính trọng tu vi và cách nhìn về giới tu đạo của y, nhưng hận hắc không biết đấu tranh, hận hắc quá mềm lòng. Nhưng bây giờ, Lưu Đạo Đan đã nắm được điểm này, dùng tính mạng của sư muội để uy hiếp y, ép y nói ra tung tích của tấm bản đồ, có điều sư muội của y lại liên thủ với Lưu Đạo Đan để đối phó với y, nhưng nhìn nét mặt của y bây giờ thì hoàn toàn không nỡ.

“Sư huynh!”

Lúc này cô nương kiều diễm kia lên tiếng gọi gã Hán tử, kèm theo tiếng gọi là hai hàng lệ đang lăn lăn rơi. Đến tận lúc này, nàng ta mới biết mình làm mình chịu, biết rằng mình đã sai thật rồi.

Nàng ta cũng biết, Lưu Đạo Đan và Hoàng Tông Hi chỉ khống chế chân nguyên, chứ vẫn để cho nàng ta nói, là để cho nàng ta kêu gào thảm thiết, để nàng ta cầu cứu sư huynh, nhưng vào lúc này, làm sao có thể thốt lên câu cầu cứu.

Vì thế nàng ta chỉ gọi một tiếng sư huynh rồi lập tức quay mặt đi, nhắm nghiền mắt lại để không phải nhìn gã Hán tử.

Càng như thế, gã Hán tử thô kệch lại càng cảm thấy đau lòng, càng cảm thấy không nỡ. Nhưng ánh mắt của y lại trở nên kiên định hơn, sắc bén hơn.

“Lưu Đạo Đan, ngươi nói đúng, nhược điểm của ta, chính là đã quá trọng tình nghĩa. Bây giờ ta đã biết ta sai rồi, vì đối với loại súc sinh như ngươi, căn bản là không thể nói chuyện tình nghĩa.”

“Trước đây ta đã quá nhu nhược, nhưng bây giờ, ta sẽ không sai lầm như thế nữa!”

Nói xong hai câu này, toàn thân gã Hán tử giật mạnh, sắc mặt trắng bệch, phát ra tiếng cười điên dại.

“Không xong rồi!”

Mặt Lưu Đạo Đan liền biến sắc, nhưng y và Hoàng Tông Hi còn chưa kịp làm gì thì máu tươi và chân nguyên trong người gã hán tử đã phun ra ào ạt.

Lúc này gã hán tử đã dùng chân nguyên trong người tự cắt đứt kinh mạch và tâm mạch của chính mình, trừ khi có cao nhân có thể chữa người chết thành người sống ở đây, còn không thì y chắc chắn sẽ không sống nổi.

“ Phụt ”, Lạc Bắc quá đổi phần nộ, chỉ kịp thấy trước mặt tối sầm, cũng phun ra một ngụm máu tươi.

Lạc Bắc hiểu rằng, lần này gã hán tử đã vô cùng cương quyết, tự tìm đến cái chết để không phải nhìn thấy bộ mặt của Lưu Đạo Đan và cảnh sư muội bị hành hạ đến chết.

Lúc này do quá cảm phần, chân nguyên sôi sục, Lạc Bắc đã vô tình phá được sự kìm kẹp của Hắc Phong lão tổ, cơ thể có cử động linh hoạt, nhưng y chưa kịp làm gì thì đột nhiên có một tiếng hét động trời vang lên, đẩy y văng ra khỏi sơn động, đập vào vách núi. Là Hắc Phong sư tổ, đã không thể nhẫn nhịn thêm được nữa!

“ Cái lũ vô sỉ các ngươi, chết hết đi cho ta!”

Hắc Phong lão tổ gầm lên, cơ mặt méo mó hết cả, cả vùng sơn cốc bỗng trở nên tan tác.

Hoàng Tông Hi và Lưu Đạo Đan hoàn toàn không thể ngờ rằng trong sơn động còn có một nhân vật có tu vi cao tuyệt như Hắc Phong lão tổ. Bị uy lực tầm cỡ hủy thiên diệt địa bộc phát từ trên người Hắc Phong lão tổ làm cho kinh hồn bạt vía, Hoàng Tông Hi mới chỉ kịp thi triển một nửa pháp quyết đã bị một cơn cuồng phong vô cùng sắc bén xuyên thẳng qua người, để lại trên ngực một lỗ hồng cực lớn, chắc chắn là không sống nổi. Còn thanh phi kiếm màu tím của Lưu Đạo Đan bị một cơn cuồng phong của Hắc Phong lão tổ đánh cho nát vụn, còn người cũng bị cuốn luôn vào cơn cuồng phong đó.

Hai kẻ đó, vốn không phải là đối thủ của Hắc Phong lão tổ khi tức giận.

Tuy Lạc Bắc bị Hắc Phong sư tổ đánh văng vào vách đá, lại phun ra một ngụm máu tươi, nhưng trong khi văng ra khỏi sơn động, được nhìn thấy cảnh tượng như thế, hắn không kiềm chế được liền hú lên một tiếng dài, trong lòng vừa bi tráng vừa hả hê, không có chút nào tả siết.

Hắc Phong lão tổ vẫn chưa dừng lại, hàng trăm cơn cuồng phong vô cùng sắc bén cuốn lấy Hoàng Tông Hi cùng hai tên Nhân Văn Song Hạc đang run như cây sậy, cuốn đến tan xương nát thịt.

“ Ngươi còn muốn xin tha chết!”

Một chiêu giết hết ba kẻ Lưu Vân phái, Hắc Phong lão tổ đảo mắt nhìn quanh, nhìn thấy Lưu Đạo Đan bị cuốn vào cuồng phong của y, sắc mặt đầy vẻ kinh hãi và cầu cứu, nhưng trong mắt lại lộ rõ sát khí đằng đằng.

Luồng cuồng phong cuốn lấy, đầu tiên là xé nát hai tay của Lưu Đạo Đan.

Sau đó hàng ngàn luồng cuồng phong khác phát ra từ bàn tay của y, ồ ạt kéo đến chém nát cơ thể của Lưu Đạo Đan.

Cảnh tượng chẳng khác nào vạn kiếm phanh thây!

“ Ngươi là ai?”

Mỗi luồng cuồng phong đều cắt đi một mảng thịt của Lưu Đạo Đan, Lưu Đạo Đan vừa rồi vẫn còn hồng hách, nay đến sức phản kháng cũng không còn, chỉ có thể không ngừng rên la, cầu cứu.

“ Ngươi không cần biết ta là ai, loại súc sinh như ngươi, ai thấy cũng phải giết!”

Hắc Phong lão tổ nheo mắt nhìn Lưu Đạo Đan toàn thân bê bết máu, vốn định không để ý đến y, nhưng nghe Lưu Đạo Đan rên la không ngừng, lão cũng không nhẫn nại được nữa, quay người xuất ra một luồng cuồng phong, đánh nát bét đầu Lưu Đạo Đan. Rồi lão bồi thêm một luồng cuồng phong nữa, vắt xác Lưu Đạo Đan vào một xó trong rừng.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

27-12-2012, 02:29 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

102. Chương 101: Bản Đồ Thần Kiêu Động Phủ

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Những kẻ tán tu độc lai độc vãng như Hắc Phong lão tổ, đằng sau không có môn phái nào hậu thuẫn nên rất nhiều pháp bảo, pháp quyết đều do tự mình luyện thành hoặc lượm lặt được trên người kẻ khác. Ngày trước Bạch Nguyên Thần bị Lạc Bắc giết chết, lão đã mang theo thi thể của Bạch Nguyên Thần, khám xét thật cẩn thận. Thế nhưng đối với Lưu Đạo Đan, lão dường như còn kinh tởm hơn cả kinh tởm, đến nhìn cũng không muốn nhìn, chẳng còn hứng thú mà lục đồ nữa.

“ Nàng ta cũng chết rồi?”

Lạc Bắc nhìn Hắc Phong lão tổ giết chết Lưu Đạo Đan trong nháy mắt, rồi lại đưa mắt sang nhìn cô nương diễm lệ thì thấy nàng ta đã nhắm mắt, toàn thân không còn chút sinh khí.

Vết thương trên người nàng ta không đến nỗi làm chết người, nhưng bây giờ trên người lại mất hết sinh cơ, rõ ràng là do nhìn thấy hán tử thô kệch kia tự đoạn tâm mạch, trong lòng hối hận vô cùng, nên cũng dùng pháp thuật để tự vẫn.

Năm con người lúc đến còn oai phong lẫm lẫm, nay đã chết sạch không còn một mống.

“ Nếu đổi lại là ta, hôm nay ta cũng sẽ giết sạch đám người Hoàng Tông Hi và Lưu Đạo Đan!”

Lạc Bắc giận sôi người, trong đầu liền có ý nghĩ này. Nhưng đúng lúc đó, bỗng “ phụt” , Hắc Phong lão tổ vừa rồi còn nổi trận lôi đình, một tay giết hết đám người Hoàng Tông Hi, Lưu Đạo Đan đột nhiên ngồi phịch xuống, thốc tháo phun ra máu tươi.

“ Ông...” Đột nhiên thấy Hắc Phong lão tổ như vậy, Lạc Bắc lập tức thất kinh, nhưng y mới nói được một từ, Hắc Phong lão tổ đã thều thào, “ Xem ra đây là ý trời rồi.”

Hắc Phong lão tổ đưa bàn tay run rẩy, cầm Tam Thiên Phù Đồ ném xuống trước mặt Lạc Bắc, “ Người đi đi.”

“ Cái gì?” Lạc Bắc nhìn thấy Tam Thiên Phù Đồ trước mặt, nhất thời vẫn không thể tin vào tai mình.

Hắc Phong lão tổ định mở miệng, chưa kịp nói gì thì đã rên hừ hừ, sắc mặt lập tức biến thành màu vàng.

Thì ra quá trình trị thương của Hắc Phong lão tổ mới bước vào giai đoạn quan trọng nhất, nhưng nghe thấy những việc mà bọn người Lưu Đạo Đan làm thì không thể nhịn được, ra tay điên loạn, tuy uy lực kinh người, nhưng cũng vô cùng tổn hao công lực. Bây giờ nguyên anh khó khăn lắm mới luyện thành cũng đã tan tành, chân nguyên hỗn loạn khiến kinh mạch trong người thương tổn nặng nề. Hắc Phong lão tổ một đời tung hoành, ân cừ phóng khoáng, giờ đây đã đi đến đoạn cuối cuộc đời.

Vốn dĩ chỉ cần nửa ngày là có thể ổn định được nguyên anh, thương thế cũng hồi phục được hơn nửa, nhưng gặp chuyện thế này, đến người vốn không thích lo chuyện bao đồng như Hắc Phong lão tổ cũng không nhịn được. Vì thế Hắc Phong lão tổ chỉ có thể thở dài, biết đây chính là ý trời.

Đầu pháp ác liệt ở đây, rất có khả năng sẽ bị bọn người Phái Bắc Mang và Câu Trần thiên đạo phát giác. Tuy ngày nào Hắc Phong lão tổ cũng giằng co Lạc Bắc, nhưng tính khí của Lạc Bắc lại rất hợp với lão. Bây giờ sức tàn lực kiệt, chẳng sống được bao lâu nữa, lão liền bảo Lạc Bắc rời đi, đừng ở cùng mình nữa kẻo bị bọn Phái Bắc Mang và Câu Trần thiên đạo giết chết.

Lạc Bắc tuy không biết Hắc Phong lão tổ đang nghĩ gì, nhưng hắn đã ở cùng Hắc Phong lão tổ mấy chục ngày nay, đã quá quen với tính khí của Hắc Phong lão tổ. Sau khi sững sờ một lúc, nhìn thấy bộ dạng của Hắc Phong lão tổ, hắn cũng đoán ra được tám chín phần.

“ Chúng ta cùng đi.”

Không cần nghe bất cứ câu cự tuyệt nào, Lạc Bắc lập tức nhấc Tam Thiên Phù Đồ lên rồi công Hắc Phong lão tổ.

“ Sao thế, người thấy thương thế ta quá nặng, muốn mang ta theo để trả thù hả?” Nhưng câu nói lạnh lùng của Hắc Phong lão tổ khiến cho Lạc Bắc phải dừng lại.

“ Không phải ta muốn trả thù, ta chỉ...”

Lạc Bắc dừng lại, định giải thích cho Hắc Phong lão tổ thì nghe thấy tiếng Hắc Phong lão tổ thở dài, “ Lạc Bắc! Để ta xuống đi, ta có điều muốn nói.”

Hắc Phong lão tổ quá rõ tính tình của Lạc Bắc, lão sao có thể không nhìn ra rằng Lạc Bắc muốn cứu mình. Lạc Bắc thấy Hắc Phong lão tổ thở dài, cũng hiểu rằng Hắc Phong lão tổ đã biết ý mình, thế là hắn càng nói nhanh hơn, “ chúng ta rời khỏi đây rồi nói cũng được.”

“ Nguyên anh của ta đã tan tành, chân nguyên toàn thân cũng sắp không khống chế nổi. Kể cả người có mang ta đi theo, không quá hai tuần hương ta cũng sẽ chết.” Hắc Phong lão tổ gằn giọng nói, “ Bây giờ người không nghe ta, sau này hối không kịp đâu.”

“ Lão tung hoành thiên hạ mấy chục năm nay, không ngờ lại sắp chết ở đây!”

Nghe Hắc Phong lão tổ nói, Lạc Bắc nhất thời tâm trí rối loạn, không biết trong lòng là cảm giác gì.

“ Nhập tĩnh! Cứ như bình thường lúc người tu luyện, đừng có nghĩ nhiều nữa!”

Hắc Phong lão tổ lại gằn giọng, Lạc Bắc thấy ánh mắt Hắc Phong lão tổ chợt sáng lên, như thể hồi quang phản chiếu, biết là tình hình nguy cấp, trong lòng cũng không nghĩ nhiều nữa. Hắn hít một hơi thật sâu rồi làm theo lời của Hắc Phong lão tổ, buộc mình phải ổn định lại tâm thần.

Lạc Bắc vừa mới đi vào trạng thái nhập tĩnh thì chợt cảm thấy có một luồng chân nguyên tiến vào huyệt Thiên Linh của mình.

Luồng chân nguyên này vô cùng mạnh mẽ, trong nháy mắt Lạc Bắc liền cảm thấy vùng Nê Hoàn và toàn thân như sắp nổ tung.

Nhưng luồng chân nguyên mạnh mẽ này sau khi vào trong người Lạc Bắc lại không hề va đập loạn xạ, mà ngưng tụ lại. Chỉ trong khoảnh khắc, luồng chân nguyên xông vào từ huyệt Thiên Linh đã cạn kiệt, Lạc Bắc liền cảm thấy vùng Nê Hoàn có thêm một khối cầu chân nguyên ngưng tụ, trong suốt như bảo thạch.

Đến khi Lạc Bắc mở mắt ra, hai mắt cũng không khỏi nhòa đi.

Hắn biết rằng, Hắc Phong lão tổ đã tranh thủ trước khi thân thể bị hủy, truyền hết chân nguyên trong người sang cho mình.

Lúc này chân nguyên của Hắc Phong lão tổ đã kiệt quệ, dung mạo cũng nhanh chóng bị lão hóa, trong phút chốc đã biến thành một ông già mặt mũi nhăn nheo, đầu tóc bạc phơ.

“ Chúng ta có nhiều điểm chung như vậy, chẳng trách người lại thuận mắt ta, đây cũng là ý trời.” Hắc Phong lão tổ thều thào. Bây giờ, lão không còn cái vẻ hung hãn, cũng không còn đáng sợ như người đời vẫn nói, mà ngược lại ánh mắt lại vô cùng bình tĩnh. “ Bình sinh ta không thu nhận đệ tử. Vì thời gian không đủ, Cửu Châu Kim Phong Quyết của ta không truyền được cho người rồi. Bây giờ ta thương nặng, chân nguyên toàn thân đã tiêu tán gần nửa, nhưng ta đã truyền hết một nửa chân nguyên còn lại cho người. Chỉ cần người luyện hóa hết chỗ chân nguyên này, tu vi của người sẽ tăng rất mạnh, đến như tên hề Lưu Đạo Đan kia cũng không đâu lại được người.”

“ Lão tuy bị liệt vào hàng bát đại yêu đạo, nhưng hành sự không hề mất đi phong độ lỗi lạc, hiệp nghĩa, lại còn vì thấy chuyện bất bình nên mới diệt thân. Tuy lão già vò ta bao lâu nay, nhưng ta cũng học được từ lão rất nhiều kiến thức. Bây giờ lão truyền chân nguyên cho ta, thì tức là đã có đại ân với ta.”

Lúc này Lạc Bắc biết Hắc Phong lão tổ sắp sửa qua đời, cũng không nói nhiều nữa, chỉ nhìn Hắc Phong lão tổ rồi nói, “ Ông còn tâm nguyện gì chưa hoàn thành, nếu ta làm được, nhất định sẽ giúp ông thực hiện.”

“ Người chết như đèn tắt, vốn dĩ chẳng có gì để lại. Nhưng con người ta ghét nhất là nợ nần người khác.” Hắc Phong lão tổ nói với Lạc Bắc, “ trên người ta có ba viên Chu Tước Toàn Cơ Đan, là thánh dược trị thương. Còn có một loại pháp bảo tên là Thập Nhị Đô Thiên Hữu Tướng Thần Ma, người tâm trí kiên định, cũng không sợ bị tâm ma xâm chiếm. Chỉ cần tâm thần đã thông là có thể sử dụng được. Lại còn Thi Thần Kinh Pháp và một số thứ khác bị ta lấy mất, đừng có để lão quỷ Khuất Đạo Tử lấy được. Nếu người vẫn còn cảm thấy đã nợ ta một món nợ nhân tình, thì sau này thành tài, nếu Ngũ Hồ Tán Nhân có khó khăn gì, người hãy giúp y. Ta cầm của y hai cây ngô đồng ngàn năm, thành ra lại nợ y.”

Lạc Bắc gật đầu lia lịa, ánh mắt Hắc Phong lão tổ bỗng chốc tối sầm lại, cuối cùng không còn chút sinh khí nào nữa. Một đời tung hoành kiêu hùng, cuối cùng lại chết ở nơi sơn cốc không ai biết đến này.

Lạc Bắc cố nén lại đau thương, trấn an lại tinh thần, lấy hết đồ trong người Hắc Phong lão tổ, gói lại rồi cất trong người.

“ Gã hán tử mặc áo thô này cũng là một nhân vật khiến ta kính phục, tuy họ đều là những người xem thường sống chết, không để tâm đến chuyện sau này, nhưng ta cũng không nỡ để họ phơi thây ở đây.”

Lạc Bắc công thi thể của Hắc Phong lão tổ trước, rồi định vác theo gã hán tử, cùng đặt vào trong sơn động kia thì đột nhiên có một giọng nói yếu ớt vọng đến tai y, “ Người tên Lạc Bắc?”

Tiếng nói này rõ ràng là phát ra từ phía gã hán tử thô kệch, Lạc Bắc nhìn về phía y, thì thấy y đang nhìn mình. Gã hán tử thô kệch này tuy đã tự cắt đứt kinh mạch, tâm mạch toàn thân nhưng vẫn chưa chết.

“ Người cũng có tâm nguyện gì sao? Ta tên là Lạc Bắc.”

Lạc Bắc lập tức phản ứng được, nhanh chóng đáp lại. Gã hán tử thô kệch đã vô cùng cố gắng để trút hơi thở cuối cùng.

“ Đa tạ các người đã ra tay cứu giúp. Vừa rồi ta đã nghe thấy các người nói chuyện, các người đúng là những người tốt chân chính.” Giọng gã hán tử lại trầm xuống, “ cách đây năm mươi dặm về phía nam, có một ngôi miếu nhỏ, thứ bọn chúng muốn, đang ở trong bụng pho tượng phật ở đó...”

Nói xong câu này, ánh mắt gã hán tử cũng dần dần mất đi sinh khí.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

27-12-2012, 02:31 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

103. Chương 102: Mạnh Được Yếu Thua, Theo Đuổi Sức Mạnh.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Thứ mà bọn chúng muốn, hiển nhiên là bản đồ thần kiêu động phủ. Lưu Đạo Đan sống chết đòi mưu đoạt tấm bản đồ này, thế mà bây giờ gã hán tử lại giao nó cho Lạc Bắc.

Cho đến tận lúc này, Lạc Bắc vẫn chưa biết gã hán tử đó tên họ là gì.

“ Sư muội của y tuy hại y, nhưng cuối cùng cũng tự vẫn, có thể coi là đã biết tỉnh ngộ. Chắc chắn y cũng đã tha thứ cho sư muội. Lúc sinh thời y rất yêu thương sư muội, vậy khi chết rồi hãy để hai người được bên nhau đi.”

Lạc Bắc nhìn gã hán tử một lúc, rồi cuối cùng thở dài, mang thi thể của Hắc Phong lão tổ, gã hán tử và cô nương diễm lệ đặt vào trong sơn động, rồi lấy đá đắp kín lại.

“ Nơi này không thể ở lâu, nhưng đâu mới là hướng nam?”

Lạc Bắc quan sát bốn bề, chợt nhìn thấy Hắc Mộc Chỉ Nam Xa của Hoàng Tông Hi bị rơi xuống đất. Lạc Bắc nhặt lên xem thì nhìn thấy trên đó có bốn chữ cổ đông tây nam bắc, Lạc Bắc thử đặt đầu xe vào lỗ hổng chỉ hướng nam thì hình nhân một tay đó bắt đầu chuyển động, rồi chỉ thẳng về một hướng.

“ Xem ra ngôi miếu nhỏ mà y nói chính là chỗ này.”

Lạc Bắc đi hơn năm mươi dặm theo hướng Hắc Mộc Chỉ Nam Xa chỉ, thấy trước mặt có một ngôi miếu. Ngôi miếu có hai cửa vào, rộng không quá mười mấy trượng, nhìn có vẻ đã rất lâu đời, trên mái hiên cỏ mọc đầy. Bây giờ đã là cuối thu, những cây cỏ đó cũng đã héo khô, bay phát phơ trong gió.

Hai cánh cửa đã rách nát tàn tạ, đến then cài cũng đã mục nát.

Tám biển trước cửa miếu vốn dĩ có ba chữ, nhưng lớp sơn đã loang lổ bong tróc, chỉ lờ mờ đoán được đây là vương miếu gì đó, còn chữ đầu tiên thì không thể nhìn ra được.

“ Đây có thể là miếu sơn thần gần khu sơn dân, nhưng bây giờ thiên hạ đại loạn, sơn dân đến mình còn không lo nổi, cũng ít đến miếu sơn thần này. Chắc là bị bỏ hoang lâu lắm rồi.”

Lạc Bắc bước vào trong miếu, bên trong có một tượng thần được mạ vàng. Thoạt nhìn đây không phải là tượng phật hay thổ địa bình thường, phía trước pho tượng thần mạ vàng này đến bát hương cũng không có. Trong miếu bám đầy bụi bặm và lá khô. Đột nhiên có âm thanh bộp bộp phát ra, thì ra là cánh cửa sổ cũng bị bung ra, gió núi thổi vào mới tạo ra âm thanh bộp bộp. Lá khô trên sàn nhà, chắc là được thổi qua chiếc cửa sổ này vào.

“ Pho tượng thần mạ vàng này hình như đặc ruột, lẽ nào bên trong lại có cơ quan gì sao?”

Lạc Bắc nhìn xung quanh, rồi đi vòng quanh pho tượng quan sát tỉ mỉ. Hắn phát hiện ra ngôi miếu này tuy đã tan hoang, nhưng ngày trước chắc chắn là rất thịnh vượng, pho tượng này khi búng tay vào thì phát ra âm thanh trầm đặc, rõ ràng là đặc ruột, đến bệ ngồi cũng được làm từ đá nguyên tảng.

Lạc Bắc lại quan sát pho tượng thần thêm cẩn thận một lúc lâu, đang chưa tìm ra có cơ quan gì thì đột nhiên phát hiện trên bệ ngồi của pho tượng thần có một dấu vết mờ mờ, giống như dấu vết sau khi bị một vật nặng kéo ra.

“ Hình như là có người đã di chuyển pho tượng, đến lúc đặt lại thì chưa đặt khớp với vị trí ban đầu nên mới lộ ra dấu vết này.”

Vừa nhìn thấy dấu vết để lại, đầu óc Lạc Bắc liền trở nên nhanh nhạy, dựa vào cánh tay của pho tượng rồi dùng sức đẩy mạnh.

Pho tượng này tuy không to nhưng ít nhất cũng phải nặng đến vài trăm cân. Chính vì khối lượng thể này và cũng do tám lòng tôn kính của sơn dân nên những đồ vật trong miếu đều đã bị lấy mất, chỉ còn pho tượng này là không ai dám động vào. Thế nhưng bây giờ Lạc Bắc lại dùng toàn lực để đẩy ra. Pho tượng này đối với y cũng không phải là quá nặng, vừa mới ra tay, pho tượng đã bị đẩy ra khỏi bệ ngồi.

“ Quả nhiên là ở trong bụng của pho tượng này.”

Pho tượng thần này quả nhiên đặc ruột, bên trong hình như được đúc bằng đồng, có màu vàng sẫm, nhưng dưới đáy có một cái lỗ rộng tầm hai tấc, chắc chắn là do gã hán tử thô kệch kia dùng vật gì đó sắc nhọn để đục. Pho tượng vừa được đặt xuống, Lạc Bắc liền nhìn thấy bên trong có một chiếc hộp nhỏ làm bằng gỗ cây long não.

“ Đây chắc chắn là bản đồ của Thần Kiêu động phủ.”

Lạc Bắc mở chiếc hộp long não ra thì bên trong có một quyển sách, mở ra thì có một cái lá vàng, không biết là làm từ vàng được trộn với thứ gì, vừa mỏng vừa cứng, nhưng lại có thể gấp vào được. Trên chiếc lá vàng mỏng tang này dường như có vẽ hình núi non sông nước, chính xác là rất giống bản đồ, nhưng trên hình

núi non sông nước này lại nổi lên những phù văn cổ quái nhìn như những con nòng nọc, không hề giống với những chữ cổ mà Lạc Bắc đã từng nhìn thấy, không thể hiểu ý nghĩ của chúng là gì.

“ Gã hán tử đó nói không sai, kể cả Lưu Đạo Đan có lấy được tấm bản đồ này, nếu không tìm ra được ý nghĩa của những phù văn cổ quái thì căn bản cũng không biết được tấm bản đồ này chỉ nơi nào, cũng không thể biết được Thần Kiêu động phủ ở đâu.”

“ Lưu Đạo Đan dùng trăm mưu ngàn kế để đoạt tấm bản đồ này, nhưng y không thể ngờ rằng tấm bản đồ này chưa hề rời khỏi khu rừng, mà lại ở trong bụng của một pho tượng hết sức bình thường.”

Lạc Bắc nghĩ đến Hắc Phong lão tổ và gã hán tử đã chết, bất giác khẽ thở dài trong lòng.

“ Hả?” Đúng vào lúc này, Lạc Bắc đột nhiên thấy trên đỉnh đầu mình có tiếng gió rít khe khẽ, vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy trên căn gác mái trên đầu có một con trăn trắng đang treo lơ lửng, định cuộn lấy mình.

Thì ra bên trên pho tượng này còn có một căn gác mái treo lơ lửng, không có cầu thang. Lúc bình thường phải dùng một cây trúc dài để lên xuống, đó là nơi người trong miếu đặt những đồ linh tinh vật vãn. Những căn gác mái như thế này rất dễ có rắn rết trú ngụ. Trong cuốn chí dị truyền kể nổi tiếng có kể rằng, trước đây có một vị tăng nhân của một ngôi chùa tu hành khổ thiền, không ăn ngũ cốc, chỉ lấy lá rơi làm thức ăn. Bỗng một ngày người đó nói với mọi người rằng mình sắp thành tiên, còn có thể bay được nữa. Người trong chùa không ai tin cả, đến lúc nhìn thấy người đó tụng kinh trước tượng phật thì mới phát hiện đúng là người đó bay khỏi mặt đất được ba thước, sau đó lại rơi xuống. Chúng tăng trong chùa đều vô cùng kinh ngạc, nhưng đột nhiên phát hiện trên căn gác mái hình như có một bóng đen, đến khi nhìn kĩ mới biết đó là một con trăn khổng lồ. Thì ra là do vị tăng nhân đó chỉ ăn lá khô, trong người đã chẳng còn chút trọng lượng nào, còn con trăn khổng lồ đó thì muốn hút vị tăng nhân vào miệng. Vậy mà vị tăng nhân đó không hay biết gì, còn tưởng mình sắp đắc đạo, có thể bay được.

Không ngờ trong ngôi miếu trong rừng này cũng có một con trăn to thế này. Con trăn này bình thường chỉ ăn chim thú trong rừng mà đã to thế này, bây giờ tượng thần bị đổ, nó phát hiện ra có mùi người, liền lập tức trườn xuống, muốn nuốt chửng lấy Lạc Bắc.

Con trăn này trườn rất nhanh, Lạc Bắc còn chưa kịp lấy Tam Thiên Phù Đồ ra thì đã bị nó cuốn chặt lấy. Nhưng Lạc Bắc không hề rối trí, vì trong lúc bị nó cuộn lấy, Lạc Bắc phát hiện ra con trăn khổng lồ này tuyệt không phải là loài dị chủng như Tiểu Ô Cầu, đừng nói là luyện thành nội đan, mà đến thần trí cũng chưa được mở.

“ Đúng lúc ta đang đói, ngươi muốn ăn ta, thì ta ăn ngươi!”

Trong lòng cười thầm, Lạc Bắc hít một hơi thật sâu, cơ bắp toàn thân và hai cánh tay lập tức căng ra, chỉ nghe thấy tiếng rắc rắc, xương cốt toàn thân của con trăn đã bị Lạc Bắc đè gãy hết khiến cho nó rơi xuống nền đất như một vũng bùn.

Lúc này Lạc Bắc đang vô cùng đói khát, lại nghĩ đến chuyện gã hán tử kia vì quá yếu lòng nên mới bị Lưu Đạo Đan ám hại, vì vậy hắn càng trở nên cứng rắn. Kiểm quang lóe lên, hắn thẳng tay chém đứt đầu con trăn khổng lồ.

Ở cùng với Hắc Phong lão tổ, Lạc Bắc đã trải qua rất nhiều ngày tháng phải ăn sống nuốt tươi, bây giờ hắn cũng chẳng thèm nhóm lửa nữa, mà uống máu tươi, ăn thịt sống luôn.

No bụng rồi, mùi máu tanh bốc lên làm tâm trạng bực bội của Lạc Bắc từ từ bình tĩnh lại.

“ Sư phụ nói quả không sai, quy tắc vận hành của thiên đạo chính là mạnh được yếu thua.”

Lạc Bắc nhìn xác con măng xà, trong lòng đã lĩnh ngộ thêm được một phần câu nói này.

Sức mạnh, lần đầu tiên trong đời Lạc Bắc thấm thía được sức mạnh quan trọng đến nhường nào.

Nếu mình chỉ là một người bình thường, lúc này có lẽ đã bị con trăn kia ăn thịt. Nếu như mình đủ mạnh, thì khi gặp đám người Lưu Đạo Đan, có lẽ đã không chỉ khoanh tay đứng nhìn.

“ Đến bây giờ bọn người phái Bắc Mang và Câu Trần thiên đạo vẫn chưa lần tới, có lẽ bọn chúng vẫn chưa phát hiện ra được ở đây đã xảy ra đầu pháp. Căn gác này không tồi, chỉ bằng ở đây luyện hóa phần chân nguyên của Hắc Phong lão tổ rồi tính sau.”

Lạc Bắc ngẩng đầu nhìn căn gác mái, nhanh chóng đưa ra quyết định.

Trước tiên, hắn mang xác con trăn vào rừng, đào một cái hố chôn nó, rồi sau đó đặt pho tượng về vị trí ban đầu. Lạc Bắc tung người đập lên pho tượng, nhẹ nhàng đáp xuống căn gác mái.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

27-12-2012, 02:35 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

104. Chương 103: Dũng Mạnh Tiến Lên, Song Song Tấn Cấp!

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Cửa sổ tứ phía của căn gác mái cũng đã bị rụng ra, mỗi lần gió thổi lại phát ra tiếng kéo kẹt, kéo kẹt. Trên căn gác mái còn có một bộ da trăn trong suốt, có lẽ là của con trăn kia để lại sau khi lột xác, nhưng Lạc Bắc cũng không để ý nhiều, chỉ thu dọn sơ sơ một chỗ khoảng một hai trượng rồi lập tức ngồi xuống, thi triển quyết pháp Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh.

Trong khu rừng này thiên địa linh khí rất loãng, nhưng càng loãng thì Lạc Bắc lại càng yên tâm tu luyện. Vì nếu linh khí dày đặc, chỉ cần người có chút hiểu biết về pháp thuật vọng khí cũng có thể cảm thấy được thiên địa linh khí đang bị hấp thụ rất mạnh, tạo thành hình cái phễu xung quanh người tu đạo, dễ dàng phát giác ra có người đang tu luyện. Còn thiên địa linh khí biến hóa ở nơi linh khí loãng như thế này thì rất khó nhận ra.

Lạc Bắc cứ thế tu luyện theo quyết pháp Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh, một ngày đã trôi qua nhưng lượng thiên địa linh khí hấp thụ được không bằng một phần mười so với hồi ở ngọn Thiên Hạo trên Thục Sơn. Nhưng khi thiên địa linh khí được hấp thụ, chảy vào Nê Hoàn, chảy qua khối chân nguyên như lam bảo thạch mà Hắc Phong lão tổ để lại vùng Nê Hoàn trong người Lạc Bắc, thì khối chân nguyên này được luyện hóa thêm một chút. Luồng linh khí hấp thụ được và chân nguyên đột nhiên lớn mạnh gấp chục lần, như thể một con suối nhỏ bỗng chốc biến thành một con sông cuộn cuộn.

Lạc Bắc đã từng luyện hóa nội đan của Ô Cầu, gặp tình huống thế này cũng không hề cảm thấy kinh ngạc. Hắn vẫn liên tục ép linh khí và chân nguyên vận hành trong cơ thể, chỉ cần đến ngày thứ hai, đã có một sợi chân nguyên được dung luyện thành, vừa dung nhập vào trong người. Lạc Bắc liên cảm thấy trong tâm thức có vô số ánh sao màu vàng kim tỏa sáng, mới chỉ dung hợp một chút chân nguyên của Hắc Phong lão tổ mà lượng chân nguyên bị hao tổn của Lạc Bắc đã nhanh chóng được bồi đắp lại.

“ Khoảng cách giữa ta và cao thủ tung hoành thiên hạ, quả thực là quá xa.”

Lạc Bắc lúc này đã nhận thức được rõ ràng khoảng cách giữa mình và những nhân vật có tu vi cao tuyệt như Hắc Phong lão tổ.

Vốn dĩ khi luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh, nhận thức như thế này rất dễ nảy sinh chướng ngại sợ hãi. Vì khi luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh, tâm ma có thể khiến cho cảm tính của con người mạnh mẽ gấp mười lần, mấy chục lần. Có thể khiến cho con người ta sản sinh ra một chướng ngại tâm lý, cảm giác mình thật kém cỏi, căn bản không thể đạt đến cảnh giới của những người khác. Nhưng mấy chục ngày nay trải qua mài dũa, tâm tính của Lạc Bắc càng trở nên kiên định, lại thêm những chuyện mắt thấy tai nghe gần đây nên Lạc Bắc càng thấm thía câu nói của Nguyên Thiên Y, khát khao sức mạnh hơn bao giờ hết. Lại thêm cảm giác đối với loại kiếm ý vô địch trong Tam Thiên Phù Đồ, Lạc Bắc bây giờ hừng hực khí thế dũng mãnh, sẵn sàng xông pha về phía trước.

Vì thế khi tâm ma tấn công, ảo ảnh chưa kịp xuất hiện thì đã bị Lạc Bắc phá tan tành.

Nhưng Lạc Bắc cũng đồng thời phát hiện ra, chân nguyên mà Hắc Phong lão tổ để lại cho y hoàn toàn thuần tịnh, không hề giống với nội đan hỗn tạp được tính của Ô Cầu. Vì vậy mà tốc độ luyện hóa, dung hợp chân nguyên của Hắc Phong lão tổ bây giờ có thể nói là nhanh gấp mười lần tốc độ luyện hóa nội đan của Ô Cầu lúc trước.

Hắc Phong lão tổ trước khi qua đời có truyền lại chân nguyên cho Lạc Bắc, tuy chỉ là một nửa tu vi của y nhưng cũng đã lớn hơn nội đan của Ô Cầu không biết bao nhiêu lần.

Liên tục trong năm ngày, chỉ khi tâm thần không chịu đựng được nữa thì Lạc Bắc mới dừng lại nghỉ ngơi, hồi sức một chút rồi lại lập tức điều động chân nguyên, luyện hóa tinh thể chân nguyên như lam bảo thạch đang ngưng tụ ở Nê Hoàn.

Tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh vô cùng khổ sở, mỗi giờ mỗi khắc đều khổ sở như bị đặt trong lò luyện. Liên tiếp năm ngày nay, mồ hôi trên người Lạc Bắc cứ ướt rồi lại khô, khô rồi lại ướt, tạo thành một lớp vỏ muối bám ngoài cơ thể, nhìn từ xa như thể lớp da toàn thân đang nứt toác ra, nhìn rất khủng khiếp.

Qua được năm ngày, đến trưa ngày thứ sáu, Lạc Bắc cảm thấy một vạn ba ngàn chư thiên trong người đều tỏa ra thứ ánh sáng màu kim nhỡ nhỡ. Những chấm sao màu vàng kim liên hệ với một vạn ba ngàn chư thiên như những hạt kim sa li ti, tỏa sáng rực rỡ, bên trên còn tỏa ra vàng kim hóa mờ ảo.

Lạc Bắc đột nhiên cảm thấy chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh cũng bắt đầu thoát ra từ đó, thẩm thấu vào da thịt.

Lúc này Lạc Bắc chỉ cảm thấy toàn thân toàn là kim hóa, dường như cơ thể được đúc từ vàng đặc.

Lạc Bắc mở mắt ra, nhìn thấy dưới da tay mình như có một vàng kim hóa đang chuyển động. Dưới ánh mặt trời, Lạc Bắc bất giác cảm thấy cơ thể mình như được làm từ thủy tinh vàng, cực kì đẹp mắt.

Lạc Bắc khẽ cử động, tay trái nâng Tam Thiên Phù Đồ lên, tay phải khẽ sờ vào lưỡi kiếm.

Tam Thiên Phù Đồ tuy không bằng Tân Thiên Trảm Lư của Thái Thúc, nhưng bản thân phù kiếm cũng sắc bén hơn nhiều so với những thanh phi kiếm khác. Nếu là lúc bình thường, khi Lạc Bắc sờ vào lưỡi kiếm như vậy chắc chắn sẽ để lại một vết thương đâm máu, thế nhưng bây giờ Lạc Bắc sờ vào, lại chỉ thấy có vết hằn màu trắng nhờ rồi nó biến mất trong nháy mắt, không hề để lại một vết thương nào.

“Đây là chỗ thâm diệu của Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh tầng thứ năm. Chân nguyên thẩm thấu vào da thịt, kết hợp với da thịt, luyện thành lưu li kim thân ở giai đoạn đầu, phi kiếm và thuật pháp bình thường khó mà đả thương. Như thế này có lẽ sắp đột phá lên tầng thứ sáu rồi!”

Lạc Bắc dùng ngón tay búng nhẹ vào mấy tảng đá xếp chồng lên nhau ở gần đó. Hắn chỉ cảm thấy như có một sức nổ đang rung động ở đầu ngón tay, nhưng không ngờ những tảng đá đó bị cái búng tay nhẹ hều này làm cho vỡ vụn.

“Chỉ riêng khí lực cũng đã mạnh hơn trước gấp chục lần rồi!”

Lạc Bắc cảm nhận được rằng không chỉ có khí lực, mà chân nguyên đang chảy trong người cũng đã mạnh hơn trước đến chục lần.

Đây chính xác là cảm giác một tác đến trời.

Đối với người tu đạo bình thường, lúc này chỉ sợ đã sương quá hóa điên. Nhưng Lạc Bắc sau khi nhìn thấy tu vi của Nguyên Thiên Y, rồi lại chứng kiến những trận đấu pháp đỉnh cao, liền lập tức nhắm mắt lại.

Bây giờ lượng chân nguyên mà Hắc Phong lão tổ truyền lại cho y đã được luyện hóa hơn nửa, tinh thể chân nguyên như lam bảo thạch trước đây đã trở thành một viên ngọc nhỏ óng ánh như ngọc trai. Nhưng Lạc Bắc biết chân nguyên được kết tinh trong viên ngọc nhỏ này chỉ ít cũng phải bằng công phu khổ luyện ngàn ngày mới có.

Lúc này Lạc Bắc muốn nghỉ ngơi một chút, đợi đến khi tâm thần, thể lực hồi phục rồi dùng lượng chân nguyên này đột phá thẳng đến Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh tầng thứ sáu.

Vừa nhắm mắt lại, Lạc Bắc lập tức thi triển quyết pháp Đại Đạo Trực Chỉ Thụ Hư Quyết. Tu luyện Đại Đạo Trực Chỉ Thụ Hư Quyết rất an toàn, không hao tổn tâm thần, chân nguyên ngưng tụ được lại ầm ập, bổ dưỡng. Bây giờ Lạc Bắc đã luyện Đại Đạo Trực Chỉ Thụ Hư Quyết đến gần hết tầng thứ ba, tuy vẫn chưa biết được việc đồng thời tu luyện công pháp nhục thân thành thánh và Đại Đạo Trực Chỉ Thụ Hư Quyết có luyện ra nguyên anh hay không, nhưng dù sao bây giờ Lạc Bắc cũng đã luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh đến tầng thứ năm, có thể liên hệ với một vạn ba ngàn chư thiên trong cơ thể. Cơ thể hiện nay như một cái nhà kho lớn, chân nguyên có nhiều cỡ nào cũng không chất đầy được. Lạc Bắc đã từng trải qua tình cảnh chân nguyên suýt thì cạn kiệt, nên bây giờ chỉ cần thêm một chút chân nguyên vào cơ thể cũng là chuyện tốt. Huống hồ Lạc Bắc dùng thời gian nghỉ ngơi để luyện Đại Đạo Trực Chỉ Thụ Hư Quyết, có thể nói là rất biết cách tận dụng thời gian.

“Ồ? Thế này thì Đại Đạo Trực Chỉ Thụ Hư Quyết của ta cũng sắp đột phá rồi.”

Linh khí ở vùng rừng núi này tuy loãng, nhưng chân nguyên Đại Đạo Trực Chỉ Thụ Hư Quyết vận hành mỗi ngày đều có thể luyện hóa được một chút tinh thể chân nguyên của Hắc Phong lão tổ. Cứ tiếp tục như thế khoảng mấy chục ngày, Lạc Bắc liền cảm thấy đóa sen màu xanh của Đại Đạo Trực Chỉ Thụ Hư Quyết trong nguyên thần của mình hình như đang dần nở ra, bắt đầu có chút liên hệ với huyết mạch trong cơ thể.

Lạc Bắc biết Đại Đạo Trực Chỉ Thụ Hư Quyết cũng sắp đến lúc đột phá rồi.

Đạt đến tầng thứ tư, đóa sen màu xanh sẽ tương liên với khí huyết toàn thân, bồi bổ cơ bắp, có thể kéo dài tuổi thọ, mang đến cuộc sống lâu dài hơn người bình thường rất nhiều.

“Nếu đã như thế, đành phải thăng thêm một tầng Đại Đạo Trực Chỉ Thụ Hư quyết thôi!”

Lạc Bắc cũng không nghĩ nhiều nữa, tiếp tục tập trung tinh thần, ngày qua ngày vận chuyển chân nguyên. Thấm thoát đã ba mươi sáu ngày, tựa hồ như có tiếng sấm phát ra, trên người Lạc Bắc tỏa ra một mùi hương thoang thoảng, đóa sen trong Nê Hoàn đã hoàn toàn nở rộ.

Đóa sen xanh này tổng cộng có bảy bảy bốn chín cánh, trên mỗi cánh hoa đều tỏa ra một luồng chân nguyên màu xanh nhẹ nhàng, nhìn như sương khói. Lạc Bắc cũng đồng thời cảm thấy chân nguyên mà đóa sen xanh tỏa ra không đơn thuần chỉ là đi theo kinh mạch được định sẵn dưới sự điều khiển của ý niệm, mà nó còn có một mối liên hệ nào đó với khí huyết toàn thân. Cứ mỗi luồng nguyên khí màu xanh tỏa ra đều như mưa dầm đang tắm mát cho tâm thần và cơ bắp của Lạc Bắc.

Đại Đạo Trực Chỉ Thụ Hư Quyết của Lạc Bắc đã chính thức đột phá lên tầng cảnh giới thứ tư!

“Đại Đạo Trực Chỉ Thụ Hư Quyết quả nhiên là môn quyết pháp cực tốt, có tác dụng hỗ trợ cho Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh!”*

Một niềm hân hoan bùng dâng lên trong lòng Lạc Bắc. Vì hắn phát hiện ra, nhờ sự bồi dưỡng của nguyên khí Đại Đạo Trực Chỉ Thụ Hư quyết, tốc độ hồi phục tâm thần và thể lực đã nhanh hơn lúc bình thường rất nhiều lần.

Như thế có nghĩa là gì?

Như thế có nghĩa là, dù không có cơ duyên nào khác, Lạc Bắc cũng có thể luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh nhanh hơn trước gấp nhiều lần!

Vì bây giờ trở ngại lớn nhất của Lạc Bắc khi luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh không phải là tâm trí chưa đủ vững vàng, mà là khi tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh vô cùng khổ sở, vô cùng hao tổn tâm thần thể lực. Thông thường cứ sau khi tu luyện vài chục ngày là phải dưỡng sức rất lâu. Trước đây mỗi tối hắn chỉ tu luyện được một giờ đồng hồ là đã sức cùng lực kiệt rồi, thế nhưng bây giờ tốc độ hồi phục đã nhanh gấp mấy lần, thời gian có thể tu luyện trong một tối có thể nhiều gấp đôi bình thường. Nếu cứ thế này, việc tu luyện đương nhiên sẽ tiến bộ rất nhanh.

“Bây giờ Đại Đạo Trực Chỉ Thụ Hư Quyết của ta đã luyện đến tầng thứ tư, tâm thần và thể lực đã hồi phục tương đối rồi. Nhân lúc khí thể đang thịnh, tiện thể đột phá Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh lên tầng thứ sáu luôn!”*

Sau khi hít vào một hơi thật sâu, tâm trí và nhuệ khí của Lạc Bắc đều đang cực kì dồi dào, hắn không hề do dự, bắt đầu thi triển quyết pháp Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh.

Nguồn chân nguyên vàng kim cứ cuộn cuộn chảy trong người Lạc Bắc, mỗi ngày qua đi, viên chân nguyên màu lam óng ánh lại nhỏ đi một chút. Còn khi nguồn chân nguyên vàng kim của Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh lưu chuyển trong kinh mạch của Lạc Bắc, từng chút từng chút nguyên khí vàng kim đều thẩm thấu dần vào từng thớ thịt của Lạc Bắc, không ngừng tôi luyện cơ bắp của hắn.

Lúc này mà có người nhìn thấy, chắc chắn sẽ thấy toàn thân Lạc Bắc tỏa ra một vàng kim hóa mờ ảo, toàn thân lại còn có những tinh thể óng ánh, nhìn không khác gì một tác phẩm điêu khắc từ thủy tinh trong suốt.

Lại ba mươi mấy ngày trôi qua, trên người Lạc Bắc đầm đìa mồ hôi, làm tan hết lớp vỏ muối bám ngoài da Lạc Bắc, trong mồ hôi có chứa cả tạp chất mà Lạc Bắc thải ra khi tu luyện, vừa đặc vừa dính, dường như đã bít hết lỗ chân lông của hắn. khiến cho hắn vô cùng khó chịu. Hơn nữa cứ mất nước nhanh thế này, Lạc Bắc cũng cảm thấy thể lực sắp bị thâm hụt gần hết, nhưng lúc này Lạc Bắc lại lơ mơ cảm thấy những ngôi sao vàng kim ở Nê Hoàn có chút thay đổi. Vì thế hắn liền ổn định lại tinh thần, tiếp tục điều động chân nguyên. Liên tiếp ba ngày sau đó, dưới sự tác động và bao bọc của chân nguyên, chỉ còn sót lại cái lõi của tinh thể chân nguyên màu lam, trong nháy mắt vỡ vụn ra.

Hàng chục mảnh vụn của tinh thể chân nguyên màu lam đều tan vào trong chân nguyên của Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh và linh khí thiên địa. Trong nháy mắt như thể có bão lũ xuất hiện, một nguồn sức mạnh cuộn cuộn dâng trào, tấn công vào trong kinh mạch, khiến Lạc Bắc cảm thấy cơ thể như sắp nổ tung đến nơi.

Nhưng tâm trí và kinh mạch của Lạc Bắc bây giờ đều vô cùng dẻo dai. Một giờ sau, Lạc Bắc đã chịu đựng được nỗi đau toàn thân như sắp nổ tung, đồng thời cũng không chế được nguồn chân nguyên đang xông vào trong kinh mạch.

Bụp, bụp, bụp, bụp!

Như thể có một cơn lũ đang phá tan đập nước, luồng chân nguyên cuộn cuộn dâng trào đó thẩm thoát đã lưu chuyển được một ngày, ngưng tụ ra được một ít tinh thể chân nguyên vàng kim, xông vào vùng Nê Hoàn. Đúng vào lúc đó, Lạc Bắc cảm thấy vô số những ánh sao vàng kim trong người mình bỗng tỏa sáng rực rỡ, dường như có một dải tinh vân vàng kim bao trùm tất cả, đến đó hoa sen màu xanh cũng bị nhuộm thành sắc vàng kim.

Cả một vùng Nê Hoàn, từ chỗ có vô số chấm sao vàng kim nay đã chính thức trở thành một bầu trời dày đặc tinh vân, những ngôi sao vàng kim đều được sắp xếp, vận hành theo một trật tự rất ảo diệu, khiến cho Lạc Bắc cảm thấy chân nguyên của mình tự nhiên lại mạnh hơn rất nhiều.

Đó là do chân nguyên đã cấu thông được với tinh tú trong đất trời.

Những người tu đạo có tu vi thật sự cao thâm, uy lực của pháp thuật không chỉ nằm ở chân nguyên của bản thân, mà còn nằm ở khả năng có thể dùng chân nguyên để phát ra được sức mạnh, phát ra được cái uy của đất trời.

Lạc Bắc hiện nay đã chấp chững đạt đến ngưỡng cửa này, đã chính thức đột phá qua Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh tầng thứ năm, đạt đến tầng cảnh giới thứ sáu!

Sau khi cảm nhận được chân nguyên của mình không những có thể cấu thông với một vạn ba ngàn chư thiên trong người, mà còn có thể dựa vào trật tự đặc biệt của các ngôi sao để cấu thông với sức mạnh của tinh tú trong trời đất, Lạc Bắc đã có thể khẳng định, Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh tầng thứ bảy sẽ có thể chính thức cấu thông với sức mạnh của tinh tú. Đến lúc đó có thể xây dựng được mối liên hệ giữa thiên địa nhân, đại thiên địa ngoài cơ thể và tiểu thiên địa trong cơ thể, có thể vận dụng được một số pháp thuật để phát ra uy lực của trời đất.

“ Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh có tất cả mười ba tầng, mới đến tầng thứ bảy mà đã đạt đến cảnh giới thể này, Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh không hổ danh là đệ nhất pháp quyết của La Phù.”*

Lạc Bắc im lặng một lúc, lại phát hiện ra mình có thể dùng ý niệm để che giấu đi mùi vị của cơ thể. Tâm ý nhất động, chân nguyên toàn thân liền ngưng tụ lại trong cơ thể, một chút pháp lực cũng không tản ra ngoài. Lạc Bắc còn cảm thấy thần thức của mình dâng lên như thủy triều, trước đây nhiều nhất cũng chỉ cảm nhận được mùi vị, động tĩnh trong vòng phạm vi trăm trượng, nhưng bây giờ, thần thức mới chỉ quét quanh một lượt mà đến khe suối nhỏ cách đó ngàn dặm cũng có thể cảm nhận được.

Lạc Bắc nhảy từ căn gác mái xuống trước mặt pho tượng, dùng toàn lực để nhảy về phía khe suối nhỏ kia. Vừa nhảy được một bước Lạc Bắc đã phải giật mình, vì cú nhảy này phải cao đến một hai chục trượng, cảm giác như thể đang bay lên vậy. Có điều Lạc Bắc hiểu rõ rằng đây chỉ là mượn sức mạnh khi khí lực trong người bộc phát ra để nhảy, chứ không phải là phi hành thực sự trong không trung.

Chỉ cần vài bước nhảy, Lạc Bắc đã đến được chỗ khe suối nhỏ. Nhìn nước suối trong vắt, Lạc Bắc liền cởi bỏ y phục rồi nhảy xuống. Khí huyết lưu động toàn thân khiến cho Lạc Bắc cũng không cảm thấy nước suối giá lạnh nữa. Sau khi uống liên tục mấy ngụm nước suối, tắm táp sạch sẽ, Lạc Bắc cảm thấy toàn thân óng ánh, trong suốt, chưa bao giờ thoải mái như thế này.

“Bộ y phục này cũng bẩn quá rồi, phải giặt thôi.” Lạc Bắc lấy hết đồ trong quần áo ra, gói lại, sau đó nhúng bộ quần áo vào trong nước, chỉ chà nhẹ mà đã nghe thấy tiếng “roac”. Thì ra bộ quần áo này bị bám mồ hôi quá lâu rồi, lại thêm Lạc Bắc tiến bộ quá nhanh, không kiểm soát được lực ở bàn tay, chẳng may làm rách mấy miếng trên quần áo.

“Vừa hay, thế này thì biến thành ăn mày thật rồi.”*

Tuy quần áo bị thủng đến vài lỗ lớn, nhưng Lạc Bắc cũng không bận tâm. Sau khi giặt giũ cẩn thận, Lạc Bắc lại khoác luôn bộ quần áo ướt nhẹ đó lên người, nhanh chóng nhảy về căn gác trong ngôi miếu nhỏ. Khí huyết bắt đầu hoạt động, nhiệt lượng tỏa ra từ cơ thể nhanh chóng hong khô quần áo.

Sau khi trở về căn gác mái trong ngôi miếu, Lạc Bắc từ từ mở túi đồ lấy được trên người Hắc Phong lão tổ ra xem.

Ngoài Tử Lôi Nguyên Từ Chùy và Thi Thần Kinh Quyết của Hắc Phong lão tổ mà Lạc Bắc đã từng nhìn thấy, còn có một chiếc bình ngọc màu đen, một pho tượng Ma Sát Tướng tám tay, hai mảnh vật gì đó màu tím nhìn như vỏ trai và có một chuỗi vòng tay được kết từ ngọc bích. Ngoài ra có mấy viên ngọc màu đỏ, một ít vàng bạc, châu báu và mấy thứ linh tinh khác.

Lạc Bắc cầm lấy chiếc bình ngọc màu đen, mở nắp ra, vừa nhìn thấy trong đó có ba viên được đan đỏ sẫm, xộc lên mùi cay nồng. Lạc Bắc biết ngay đây chính là Chu Tước Toàn Cơ Đan mà ngày trước Hắc Phong lão tổ dùng để trị thương. Đối với người tu đạo mà nói, đôi khi có một hai viên linh đan cứu mạng còn quan trọng hơn vài món pháp bảo.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

27-12-2012, 02:35 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

105. Chương 104: Thập Nhị Đô Thiên Hữu Tướng Thần Ma. Tu Kiếm.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

”Đây chắc chắn là pháp bảo Thập Nhị Đô Thiên Hữu Tướng Thần Ma mà lão nhắc đến.” Lạc Bắc biết ba viên Chu Tước Toàn Cơ Đan này rất quý hiếm, nên cất kỹ chiếc bình ngọc đi, sau đó cầm pho tượng Ma Sát Tướng tám tay kì dị kia lên xem.

Pho tượng Ma Sát Tướng kì dị này bề ngoài nhìn rất bình thường, giống như được đúc từ kim loại đen, toàn thân chỉ toàn một màu đen, không tỏa ra thứ ánh sáng gì. Nhìn kĩ thì đó là một ma thần mình trần, chân đạp liên đài làm từ xương trắng, tướng tá hung tợn, sau lưng có một viên ngọc rất lớn, nhìn như vàng hào

quang sau lưng phật mà trong tranh hay vẽ. Trên người có tám cánh tay, mỗi cánh tay lại cầm một loại vũ khí kì dị khác nhau. Cái thì nhìn như cái chùy, cái thì như cái còi, cái lại như ngọn đèn. Trên liên đài xương trắng có tám kí hiệu phù văn giống nhau, đều có màu đen, nhưng được khảm nạm từ các nguyên liệu khác nhau, tỏa ra ánh sáng như đá quý.

“ Món pháp bảo này được Hắc Phong lão tổ trước khi qua đời đặc biệt lưu tâm, uy lực chắc chắn không hề bình thường.”

Vì Hắc Phong lão tổ trước khi qua đời đã nói với Lạc Bắc, món pháp bảo Thập Nhị Đô Thiên Hữu Tướng Thần Ma này chỉ cần dùng tâm thần liên hệ là có thể dùng được, nên Lạc Bắc sau khi xem xét cẩn thận bên ngoài, liền nhanh chóng ngưng thần nhập tĩnh, một luồng nguyên khí và tâm niệm lập tức xuất hiện.

“ Muốn dùng được món pháp bảo này, trước tiên phải chống cự lại được thứ ảo ảnh ma khí này!”

Tâm thần của Lạc Bắc vừa mới liên hệ với pháp bảo thì y lập tức cảm thấy mọi vật trước mắt liền thay đổi, như thể đang đứng giữa một bãi chiến trường chất đầy xương trắng thời cổ đại. Cả bầu trời chỉ toàn một màu đỏ rực, những vệt lửa màu đỏ không ngừng rơi ầm ầm từ trên trời xuống, đến những con phi điều thỉnh thoảng bay ngang trời cũng chỉ còn là một bộ khung xương trắng hếu.

Có một con sông màu đen chảy qua trước mặt, trong màn sương mờ ảo trên con sông đen đó, xuất hiện tám bóng người tám cao hơn bốn trượng.

“ Thì ra Thập Nhị Đô Thiên Hữu Tướng Thần Ma có thể hóa thành tám vị thần ma?”

Lạc Bắc đưa mắt nhìn một lượt thì thấy tám vị thần ma này ngoại hình giống hệt với tướng mạo của Ma Sát trên món pháp bảo, mình trần, chân đạp lên liên đài bằng xương trắng, mặt đen, nhe nanh, vô cùng hung ác. Chỉ khác là tám vị thần ma này đều có hai tay, trên tay đều cầm một loại pháp khí kì lạ. Lạc Bắc còn chưa kịp nghĩ điều gì khác, thì trên liên đài xương trắng của vị thần ma đứng đầu bỗng bốc lên một ngọn lửa màu trắng xanh, thoát nhìn lại càng hung ác, đáng sợ. vị thần ma này lập tức cầm đồ vật màu trắng, nhìn như một cái còi trong tay đưa lên miệng thổi.

Tiếng còi vừa cất lên, Lạc Bắc đã thấy toàn thân lạnh toát, đến thần hồn cũng bị thổi ra khỏi thân xác, có thể tự cảm thấy thân xác của mình đang cứng đờ bất động, một vị thần ma khác liền dùng ngọn đèn trong tay, trong vòng phạm vi mấy trăm trượng bỗng bùng lên ngọn lửa đỏ rực, bao phủ cả đất trời. Xung quanh thần hồn và thân xác của Lạc Bắc xuất hiện những âm thanh rất hỗn loạn, một làn khói xanh bốc lên.

Lạc Bắc biết đây chỉ là ảo ảnh của tâm ma, nên cũng không sợ hãi, vẫn giữ vững tâm trí, tỏ ra rất điềm nhiên.

Các vị thần ma khác dường như cảm nhận được Lạc Bắc không có động tĩnh gì liền đồng loạt ra tay, chỉ biết trong tay những thần ma này đều là những pháp khí vô cùng thần thông. Món pháp khí nhìn như cây chùy nhỏ kia vừa vung lên, hàng trăm luồng lôi điện liền đánh tới tới tấp. Một thanh ngọc như ý màu trắng vung lên, mưa đá, mưa tuyết ào ào rơi xuống. Một cây đàn tì bà màu đen vừa gảy lên liền bốc lên một làn khói vàng, Lạc Bắc chỉ còn cảm thấy toàn thân đau đớn bứt rứt, không nhìn rõ nữa.

“ Ảo ảnh này quả không tầm thường, nhưng sự đau đớn này còn kém xa đau đớn khi luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh, thế mà đòi làm nhiễu động tâm ta sao?”

Lạc Bắc không hề màng đến những ảo ảnh đang ở trước mặt, chỉ lạnh lùng cười nhạt.

Lúc này thần hồn của Lạc Bắc dường như cũng đã trở về với thể xác, cảnh tượng trước mắt cũng trở nên rõ ràng hơn. Chỉ nhìn thấy tám vị thần ma đã cung kính đứng ở trước mặt, chấp tay trước ngực.

Không thể nhiễu động được bản tâm của Lạc Bắc, món pháp bảo chứa ma khí cực lớn này lại bị Lạc Bắc khuất phục.

Như thể các vị thần ma đều ngoan ngoãn cúi đầu trước mình, Lạc Bắc giờ đã câu thông được với tâm thần của pháp bảo, lập tức ngộ ra được tác dụng kì diệu của món pháp bảo này.

Lạc Bắc biết rằng bây giờ mình chỉ cần tập trung chân nguyên vào trong đó, tâm ý nhất động, món pháp bảo này sẽ lập tức hóa ra tám vị thần ma để đối địch. Còn pháp bảo trong tay mỗi vị thần ma đều có tác dụng kì diệu riêng. Món pháp bảo nhìn như chiếc còi đó tên là Bạch Cốt Xuy, có thể phát ra thứ âm thanh

u muối, quấy nhiễu tâm thần con người. Món pháp bảo nhìn như ngọn đèn tên là Đâu Li Hỏa, có thể phát ra liệt hỏa bao trùm đất trời. Thanh ngọc như ý màu trắng tên Nại Hà Như Ý, có thể hóa ra mưa đá, bão tuyết, bao phủ đất trời. Chiếc tì bà màu đen tên là Hoàng Tuyền U Khúc, có thể phun ra khói độc chốn hoàng tuyền. Còn trong tay cầm chiếc rìu lớn và tấm khiên chắn là hai vị đại lực thần ma, chỉ dựa vào sức mạnh để cận chiến, rất có uy lực đối với những người tu đạo phòng thủ kém, thể xác yếu. Còn có hai vị thần ma nữa, một vị tay cầm Thất Bảo Ma Tràng, chuyên dùng để phá lời pháp của đối thủ, còn vị kia tay cầm bánh xe Luân Hồi, có thể phát ra cuồng phong âm khí để đối địch, lại còn có thể hấp thụ ma khí tứ tán, chủ yếu để cho các thần ma khác sử dụng. Như thế trong lúc đối địch thì ma khí không bị tiêu tán, có thể dùng mãi không hết.

Tám vị thần ma này đã có đủ các pháp bảo thuộc hệ phong, yên, hỏa, băng, kim, không có pháp bảo hệ lôi nhưng lại có pháp bảo để chống lại pháp thuật hệ lôi. Có thể thấy rõ ràng pháp thuật hệ lôi là khắc tinh của pháp thuật, pháp bảo ma khí, trong huyền môn chính phái, có nhiều pháp quyết để luyện pháp thuật hệ lôi nhất cùng là vì lý do này.

Lạc Bắc sau một hồi nghiền ngẫm liền phát hiện ra rằng, nếu tám vị thần ma bị tách ra, chiến đấu riêng lẻ thì cũng không có gì lợi hại.

Nhưng nếu tám vị thần ma này kết hợp với nhau, vị thì làm loạn nhân tâm, vị thì làm mờ hai mắt, che giấu tung tích, vị có pháp thuật, vị có sức mạnh để tấn công, lại có vị chuyên phòng ngự không biết mệt mỏi, quả là một món pháp bảo vô cùng lợi hại.

“Tử Lôi Nguyên Từ Chùy tuy cũng rất lợi hại, nhưng gặp phải Thập Nhị Đô Thiên Hữu Tướng Thần Ma thì quả thật thua kém quá nhiều. Chẳng trách ngày trước Ngũ Hồ Tản Nhân chẳng có hứng thú gì với Tử Lôi Nguyên Từ Chùy. Còn Hắc Phong lão tổ cũng không ngần ngại đưa cho Ngũ Hồ Tản Nhân món pháp bảo này. Vì công lực của họ vốn đã thâm hậu, chỉ riêng pháp thuật tấn công cũng đã mạnh hơn món pháp bảo này. Vì thế Hắc Phong lão tổ nhiều khi không dùng đến nó. Nhưng món pháp bảo này đối với mình thì không thể hữu ích hơn được nữa.”

Dưới sự giáo hóa của La Phù, Lạc Bắc trước nay đều cảm thấy pháp thuật, pháp bảo không phân chính tà, quan trọng là dùng như thế nào, dùng ở chỗ nào. Vì thế hắn không hề nghĩ đây là pháp bảo ma đạo, mình không được sử dụng, sau khi lĩnh ngộ được sự lợi hại của món pháp bảo này, Lạc Bắc lại càng thấy tôn trọng Hắc Phong lão tổ hơn.

Bây giờ Lạc Bắc đã nhận ra rằng, tuy Hắc Phong lão tổ ngày nào cũng giày vò hắn, nhưng lại rất hợp tính mình. Trên thực tế, hắn sớm đã nhìn Hắc Phong lão tổ bằng con mắt khác, đối xử với lão không khác gì một bậc sư trưởng.

“Không biết những thứ này là cái gì đây?”

Lạc Bắc cẩn thận cất Thập Nhị Đô Thiên Hữu Tướng Thần Ma đi, rồi xem xét hai mảnh vỏ trai màu tím, chuỗi vòng tay kết từ ngọc bích và mấy viên ngọc đỏ, nhưng không biết những thứ này là vật gì. Rút kinh nghiệm từ Tử Lôi Nguyên Từ Chùy, Lạc Bắc cũng không dám tùy tiện dùng thử nữa, chỉ nghĩ rằng những vật này được Hắc Phong lão tổ mang theo, chắc chắn không phải là thứ tầm thường, liền bọc hết chúng vào, cất cẩn thận vào trong người.

“Với tu vi của ta hiện giờ mà vẫn chưa học được pháp quyết ngự không, e là trong thiên hạ không đâu có người thứ hai như vậy.”

Sau khi cất kỹ những thứ Hắc Phong lão tổ để lại, Lạc Bắc từ từ cảm nhận được sự thay đổi trong ngoài cơ thể mình, ngoài việc cơ thể đã trở nên cứng rắn, phi kiếm, pháp thuật bình thường khó đả thương, tuy y không biết tu vi Vọng Niêm Thiên Trường Sinh Kinh tầng thứ sáu của y rốt cuộc đứng thứ mấy trong giới tu đạo, nhưng sau khi luyện hóa được toàn bộ lượng chân nguyên Hắc Phong lão tổ truyền cho, cảm nhận được chân nguyên đang tuôn trào trong cơ thể thì y đã có thể khẳng định, tu vi của mình bây giờ cao hơn nhiều sao với Bạch Nguyên Thần ngày trước.

Nhưng tu vi cao mà không dùng được những môn pháp thuật khác, thì cũng chẳng khác nào vớ được núi vàng mà không biết tiêu.

“Chỉ cần Tử Lôi Nguyên Từ Chùy và Thập Nhị Đô Thiên Hữu Tướng Thần Ma là đủ để đối phó với các cao thủ bình thường, nhưng nếu gặp các siêu cao thủ như Hắc Phong lão tổ thì chắc chắn không địch nổi.”

“Ta bây giờ chỉ có không có kiếm quyết tu luyện, chứ không phải thiếu chân nguyên. Chi bằng nhân lúc tự tin và khí thế còn đang hừng hực, luyện tiếp kiếm quyết, để xem có thể tu luyện ngự kiếm đến mức độ nào.”

Nghĩ đến việc bây giờ trở về Thục Sơn ngay, chí ít cũng phải đi mấy ngàn dặm, đường xá xa xôi, không biết còn gặp phải biến cố gì, chưa chắc đã ứng phó nổi. Lạc Bắc liền lập tức tịnh tâm, dựa vào kiếm quyết Phá Thiên Liệt để bồi đắp chân nguyên cho Tam Thiên Phù Đồ, tu luyện ngự kiếm pháp quyết.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

27-12-2012, 02:35 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

106. Chương 105: Gặp Yêu

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Trong đêm khuya tịch mịch, bỗng có một luồng ánh sáng màu đen rơi từ trên không xuống với tốc độ kinh người. Khi nó rơi xuống khu rừng thì lập tức dừng lại, nhẹ nhàng nâng một chiếc lá khô lên rồi bay về phía căn gác mái trong ngôi miếu tối tăm.

Luồng sáng màu đen này khi rơi từ trên không xuống thì mạnh mẽ như sấm sét, nhưng khi nâng chiếc lá lên lại hết sức nhẹ nhàng, như thể đang nâng niu bàn tay của người tình.

Đó chính là Lạc Bắc đang tu luyện kiếm quyết ngự kiếm.

Đúng như Lạc Bắc dự liệu, hiện nay Lạc Bắc tu luyện ngự kiếm, chân nguyên đã đủ từ lâu, giống như vó được một núi vàng, chỉ cần nhặt từng thỏi vàng trong đó ra tiêu vậy.

Chỉ trong vòng ba ngày, Lạc Bắc đã có thể điều khiển Tam Thiên Phù Đồ dễ dàng như điều khiển chính cánh tay của mình.

Hơn nữa bây giờ trên Tam Thiên Phù Đồ đã được Lạc Bắc tập trung một lượng chân nguyên rất lớn, trên thanh kiếm màu đen bây giờ như được phủ một lớp thủy tinh vàng kim, khiến cho thanh kiếm có một thứ ánh sáng khác hẳn với những thanh phi kiếm bình thường. Mấy ngày nay Lạc Bắc đều nhân lúc đêm tối, lợi dụng kiếm quang cũng là màu đen, dùng toàn lực để xem phi kiếm có thể bay cao cỡ nào.

Lần thử này Lạc Bắc đã phát hiện ra, chân nguyên trên thanh kiếm quá phụ thuộc vào tâm thần của bản thân. Vốn phi kiếm có thể bay đến tầng mây xa tít tắp, xông vào trong cuồng phong ở trên trời kia vẫn còn thừa sức nhưng thần thức của bản thân lại cảm thấy không bay cao thêm được nữa nên kiếm cũng đành chịu.

Ngự kiếm đối địch, có thể dùng thần thức để xác định mùi vị của địch nhân. Với tu vi của Lạc Bắc hiện giờ, có thể phi kiếm đối địch trong vòng mười dặm, cũng đã được gọi là đỉnh cao của ngự kiếm, được liệt vào hàng kiếm tiên trong mắt người thường rồi.

Sau khi thu hồi kiếm quang về, Lạc Bắc lại vung tay, một luồng sáng tím lại xông thẳng lên trời. Thì ra Lạc Bắc lại phóng Tử Lôi Nguyên Từ Chùy lên trời để hấp thu sấm sét.

Tử Lôi Nguyên Từ Chùy tuy thua kém nhiều so với pháp bảo Thập Nhị Đô Thiên Hữu Tướng Thần Ma, nhưng Lạc Bắc lại không có món pháp bảo nào mà không dùng. Điểm khác nhau giữa người mà đến Phi Diệm Phù cũng mang ra để đánh địch được như Lạc Bắc và những người tu đạo bình thường chính là trước nay hắn chưa từng coi bất cứ pháp quyết, pháp bảo nào là đồ vô dụng, mà trong đầu chỉ nghĩ đến chuyện làm sao để dùng chúng đánh địch, làm sao để phát huy được uy lực mà thôi.

“ Xem ra ngày mai là có thể rời khỏi đây rồi.”

Sau một vài tuần hương, Lạc Bắc thu hồi Tử Lôi Nguyên Từ Chùy đã hấp thụ đủ sấm sét về. Hắn chăm chú nhìn vào Tam Thiên Phù Đồ, trong lòng cảm thấy có chút rạo rực.

Ngự kiếm đến giai đoạn này, tu vi và lượng chân nguyên trên thanh kiếm cũng đã đủ để ngự kiếm phi hành.

Lạc Bắc chợt nghĩ đến người con gái mà bấy lâu nay mình vẫn luôn cất giữ nơi sâu thẳm trái tim, người con gái cùng hắn nương tựa lẫn nhau mà sống, nhưng sau đó đã bị chiếc thuyền rồng hoa lệ ấy đưa đi.

“ Không biết muội giờ sống thế nào.”

Ngày trước, Lạc Bắc thấy những người có thể cưỡi kiếm bay trong không trung đều là tiên nhân. Thế giới của tiên nhân, chắc chắn là vô lo vô nghĩ, không có sinh lão bệnh tử, Lạc Bắc ngày đó chỉ hi vọng sẽ có một ngày, mình được giống như tiên nhân, tự do cưỡi kiếm đi lại trên bầu trời.

Bây giờ, Lạc Bắc đã có thể thực sự cưỡi kiếm quang phi hành trong bầu trời rồi, nhưng ăhns cũng biết được rằng, thế giới của tiên nhân không hề có chuyện chúng sinh bình đẳng, không có phân tranh như mình vẫn tưởng tượng trước đây. Ngày đó cảm thấy nàng ta được “ tiên nhân” mang đi thì có thể thoát được mọi phiền não trên trần gian, thế nhưng bây giờ...Lạc Bắc không khỏi lặng lẽ cười khổ.

“ Ồ? Có người đến đây, người này có tu vi không thấp.”

Đột nhiên Lạc Bắc phát hiện có người đang tiến về ngôi miếu nhỏ mà y đang ở, hơn nữa tu vi của người này rất cổ quái, đến gần ngôi miếu như vậy Lạc Bắc mới phát hiện ra mùi vị của người này.

Cót két, bước chân người này rất nhẹ nhàng, khẽ đẩy cửa miếu ra, đi vào trong điện.

Mọi vật bỗng sáng bừng lên, ra là người mới đến thấp lửa lên.

Lạc Bắc nín thở nhìn xuống, suýt thì buột mồm phát ra tiếng động, không ngờ người bước vào ngôi miếu này lại là một cô gái mặc đồ nữ quan màu tím. Cô gái này đặt một cái ống màu đen tầm ba tấc trước mặt pho tượng. Không biết là nó được làm từ vật gì, trên đỉnh bốc lên một ngọn lửa tầm một tấc, cháy mãi không tắt. Dưới ánh lửa hồng, dung nhan của cô gái này hiện lên vô cùng xinh đẹp, vóc dáng cũng khá giống Tiểu Trà. Nhưng đến gần hơn, Lạc Bắc mới phát hiện ra mùi hương trên người nàng ta không hề giống với mùi của những người tu đạo bình thường. Dường như đó không phải là người tu đạo bình thường, mà chính là yêu quái mà huyền môn chính phái vẫn hay nhắc đến! Chỉ vì vóc dáng nàng ta thấp hơn Tiểu Trà một chút, trên người lại không có mùi hương đặc trưng như Tiểu Trà nên Lạc Bắc mới có thể kiềm chế được mà không kêu lên.

“ Kể nào đang lén lút rình mò?”

Lạc Bắc không muốn chuốc thêm rắc rối, nhưng cô gái đang chau mày suy nghĩ kia lại đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm về phía căn gác mái.

“ Ta đã luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh đến tầng thứ sáu, có thể che giấu toàn bộ mùi vị trên người, sao vẫn bị phát hiện?”

Đến lúc này Lạc Bắc thật sự quá kinh ngạc, nhưng hắn cũng không giấu giếm gì, “ Ta đã ở đây bao nhiêu ngày nay rồi, chứ không phải cố tình rình mò.” Nói xong câu này, Lạc Bắc liền nhảy từ trên gác mái xuống, đứng trước mặt cô gái kia.” Hơn nữa người che giấu mùi vị quá giỏi, người sắp vào đến miếu rồi ta mới phát hiện ra, muốn trốn cũng không được rồi.”

“ Ồ?” Cô gái áo tím nhìn Lạc Bắc một lượt, thấy trên tay y đang cầm thanh Tam Thiên Phù Đồ màu đen, hai mắt sáng lên, đột nhiên hỏi: “ Người là đệ tử phái nào?”

“Nàng ta có vẻ không phải là người xấu, không có mưu đồ gì với ta cả.”

Tuy ngữ khí của cô gái áo tím rất bất ngờ, nhưng Lạc Bắc tự nhiên lại có ý nghĩ như thế, thế là y cũng không giấu giếm gì mà trả lời: “ Ta là đệ tử Thục Sơn.”

“ Đệ tử Thục Sơn?” Cô gái nhìn Lạc Bắc với vẻ hiếu kì, trên mặt bỗng nở một nụ cười tuyệt đẹp, “ Người che giấu mùi vị kĩ như thế, tu vi chắc chắn rất cao. Khi nãy người nói không trốn được, lẽ nào người không nhận ra mùi vị của ta và người khác nhau?”

Lạc Bắc nhìn cô gái áo tím, không trả lời mà hỏi thẳng: “ Người chính là loại yêu quái tu luyện thành hình người mà người ta vẫn nói?”

“ Người ta vẫn nói? Thế người không có nói sao?” Sắc mặt của cô gái áo tím đột nhiên đanh lại, “ theo lí mà nói, huyền môn chính phái như Thục Sơn các người gặp yêu quái bọn ta thì phải lập tức giết ngay, không được trốn đi mới phải.”

“ Người ta là người ta, ta là ta. Trời sinh ra vạn vật, con người cũng chỉ là một loài linh trưởng mà thôi. Huống hồ người cũng có kẻ tốt người xấu, đũa cả nắm được.” Lạc Bắc chợt nhớ đến Tiểu Trà và Tiểu Ô Cầu, trên mặt hiện ra vẻ cười khở, lại nhớ đến bọn người Lưu Đạo Đan, bất giác tự nói với chính mình, “ chất độc trong tim người, có khi còn thâm hiểm hơn cả yêu ma.”

“Tên này quả là khác người.”

Cô gái áo tím nhìn Lạc Bắc đầy kinh ngạc, nàng ta có pháp thuật đọc được lòng người vì vậy lúc này đã nhìn những lời của Lạc Bắc đều xuất phát từ tận đáy lòng, chứ không hề dối trá. “ Trong số đệ tử Thục Sơn, không ngờ còn có người như thế này.” Cô gái áo tím trong lúc dò xét chợt nở một nụ cười, nụ cười này như thể làm tan băng tuyết, như hoa nở mùa xuân, chẳng bù cho vẻ gai góc lúc trước. “ Người là đệ tử Thục Sơn, sao lại ở ngoài một mình thế này? Theo như ta biết, kết bạn với yêu nhân là vi phạm vào luật lệ của Thục Sơn, người và ta đã gặp nhau mà không động đao kiếm, không sợ vi phạm vào luật lệ của Thục Sơn hay sao?”

Lạc Bắc mỉm cười, “ Ta vì vi phạm luật lệ Thục Sơn nên mới phải chịu phạt, ra ngoài lập công chuộc tội.”

“ Cái gì?” Cô gái áo tím bỗng lặng đi, đôi mắt xinh đẹp tròn tròn, sau đó nàng ta không nhịn được phải bật cười, “ thật không ngờ ở chốn này mà cũng có thể gặp được một kẻ thú vị như người.” Ngừng một lúc, cô gái áo tím lại nhìn Lạc Bắc, “ người là đệ tử Thục Sơn, thế sao Phân Thủy Thần Quang Bạng của Hắc Phong lão tổ lại ở trong tay người?”

“ Phân Thủy Thần Quang Bạng? Vật này tên là Phân Thủy Thần Quang Bạng?”

Lạc Bắc ngó người một lúc, đột nhiên nhớ đến món pháp bảo màu đỏ tím, có hai mảnh nhìn như vỏ trai mà Hắc Phong lão tổ để lại, “ sao người biết pháp bảo của y đang nằm trong tay ta?”

Cô gái áo tím bật cười, “ Đây là lần đầu người rời khỏi Thục Sơn?”

“ Đúng vậy, sao thế?” Lạc Bắc gật đầu.

“ Thấy tu vi người cao như thế, mà đến chuyện này cũng không chú ý, thật không biết người có bị ngố không nữa.” Cô gái áo tím lại nhìn Lạc Bắc, “ lẽ nào người không biết tuyệt đại đa số pháp bảo đều tỏa ra sóng pháp lực và mùi vị riêng của nó sao? Tuy những thứ mùi này đã được giấu đi, nhưng chỉ cần có người đã từng luyện qua một chút vọng khí thuật là có thể nhận ra được. Trước khi đối địch, nếu phát giác được trong tay địch thủ là pháp bảo loại nào, thì khi đối địch mới giành được thiên cơ. Ta tuy không biết pháp thuật vọng khí, nhưng Phân Thủy Thần Quang Bạng có sóng Quý Thủy nguyên khí (can Quý, mệnh Thủy) rất đặc trưng. Ta đây lại luyện Quý Thủy chân nguyên, vì thế càng dễ nhận ra. Nếu không nhận ra được mùi vị của món pháp bảo này của Hắc Phong lão tổ, thì cũng không phát giác ra được mùi vị của người. Nếu đối lại là kẻ khác, thì ta ra đã ra tay từ lâu rồi.”

“ Thì ra không phải nàng ta phát giác ra được mùi vị của ta, mà là phát giác ra được mùi vị của pháp bảo. Nàng ta tính tình thẳng thắn, không có mưu đồ gì với ta, biết trên người ta có pháp bảo nhưng không tham đoạt. Nếu đã như thế, chi bằng hỏi nàng ta những pháp bảo này có công dụng gì.”

Để cho người khác thấy pháp bảo của mình là điều đại kỵ trong giới tu đạo, nhưng tâm ý đã quyết, tính tình thẳng thắn đơn thuần, Lạc Bắc liền mở túi đồ trước mặt cô gái áo tím, chỉ tay vào hai miếng vỏ trai màu đỏ tím, hỏi cô gái áo tím, “ Phân Thủy Thần Quang Bạng mà người nói là vật này phải không?”

“ Những vật này tại sao đều ở trong tay người vậy!” Cô gái áo tím vừa gật đầu, vừa biến sắc.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

27-12-2012, 02:35 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

107. Chương 106: Biến Số

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Trong miếu, chỉ có tiếng chày lép bép của cây nện mà cô gái áo tím đặt ở trước pho tượng phật Tuy rằng vừa nhìn thấy túi đồ của Lạc Bắc, nàng ta đã đoán được Hắc Phong Lão Tổ đã bỏ mạng, nhưng khi nghe Lạc Bắc kể hết sự tình, nàng ta không khỏi trầm mặc một lúc, rồi khẽ chau mày, “ không ngờ Hắc Phong lão tổ được liệt vào hàng bát đại yêu đạo, một đời tung hoành, lại phải bỏ mạng như vậy.”

“ Sao thế, cô có quen biết lão sao?” Lạc Bắc nhìn cô gái áo tím khẽ chau mày, bất giác nhớ đến Tiểu Trà và Tiểu Ô Cầu.

“ Ta không quen lão. Phụ thân ta với lão có chút quan hệ. À không, không thể gọi là giao tình được, chỉ là có duyên gặp gỡ vài lần mà thôi. Phụ thân ta từng nói, trong số những người ông quen biết, Hắc Phong Lão Tổ có thể coi là một nhân vật tung hoành không chút vướng bận. “ Cô gái áo tím lắc đầu, ngữ khí đã trở nên mềm mại hơn, “ Hắc Phong Lão Tổ đối xử với người như thế, chứng tỏ lão đã nhìn người bằng con mắt khác. Người và ta gặp nhau ở đây âu cũng là cái duyên, những món đồ này người không biết lai lịch, cách dùng, thì để ta nói cho người.”

Nói xong câu này, cô gái áo tím chỉ tay một cái, một màn sương tím bốc từ dưới đất lên, rửa sạch chỗ hai người đang đứng, nhưng không để lại chút ẩm ướt nào. Cô gái áo tím cũng không nói gì nhiều, ngồi ngay xuống đất.

Tính tình Lạc Bắc trước nay cũng rất tùy tiện, nhìn thấy cô gái áo tím làm thế thì cũng thoải mái ngồi xuống trước mặt nàng ta.

“ Vật tên Phân Thủy Thần Quang Bạng này là pháp bảo được một vị tán tu ở hải ngoại ngày trước dùng vỏ của con tử bạng (con trai màu tím) ngàn năm để luyện thành.”

Cô gái áo tím cũng không khách sáo, cầm ngay món pháp bảo nhìn như hai mảnh vỏ trai lên, tách hai mảnh ra. Ngón tay nàng vừa sờ nhẹ vào bên trong, hai mảnh vỏ trai vốn chưa đến một thước bỗng chốc to ra, cao hơn đầu người, bao lấy Lạc Bắc và cô gái áo tím.

“ Phân Thủy Thần Quang Bạng là pháp bảo phòng ngự?”

Lạc Bắc lập tức cảm nhận được hai mảnh vỏ trai này vô cùng vững chắc, không thể phá vỡ được. Điều đáng ngạc nhiên nhất là tuy Lạc Bắc đang ở trong nó, nhưng không hề cảm thấy tối tăm, bí bách. Hai mảnh vỏ trai tỏa ra thứ ánh sáng màu tím đỏ nhàn nhạt, mảnh trai ở trước mắt thì trong suốt, nhìn rõ được cả cảnh vật bên ngoài.

“ Trai tím ngàn năm dựa vào hai mảnh vỏ này để phòng địch, đây đương nhiên là một pháp bảo phòng ngự rất tốt. Nhưng ngoài tác dụng phòng ngự, còn có thể dùng để chặn nước, tránh nước.”

“ Chặn nước, tránh nước?” Lạc Bắc biết lúc bình thường pháp bảo này cũng không đáng gì, nhưng nếu dùng để thăm dò dưới biển sâu hoặc trong lúc chạy trốn thì rất có tác dụng, vì những pháp bảo bình thường rất khó dùng để chạy trốn trong nước, kể cả có dùng được thì cũng vô cùng tổn hao nguyên khí. Nếu chạy trốn trong nước với tu vị ngự kiếm của y hiện nay, có khi còn chậm hơn tốc độ ngự không đến chục lần. Hơn nữa nếu vào trong nước, áp lực càng mạnh, tốc độ chạy trốn cũng càng chậm hơn.

Cô gái áo tím xoa nhẹ vào hai cái chấm trên miếng vỏ trai, ánh sáng màu đỏ tím của Phân Thủy Thần Quang Bạng lập tức nhạt đi, biến lại thành hai tấm vỏ trai tằm một thước như lúc đầu. “ Bản thân món

pháp bảo này đã chứa pháp trận, chỉ cần ta dùng chân nguyên tiếp xúc với hai cái chấu trong miếng vỏ trai là có thể phát huy tác dụng. Nhưng Hắc Phong Lão Tổ có quá nhiều kẻ thù, đây lại là món pháp bảo nổi tiếng của y, nếu không phải trường hợp cực kì nguy cấp, người không được tùy tiện sử dụng.”

Lạc Bắc biết cô gái áo tím nói thế là có hảo ý nên gật đầu. Cô gái áo tím lại cầm chuỗi vòng ngọc bích lên, bỗng nhiên Lạc Bắc không thấy bóng dáng cô gái đâu nữa, đến một chút mùi vị cũng không cảm nhận được.

“ Món pháp bảo này có tác dụng ẩn thân và che giấu mùi vị?”

Lạc Bắc lập tức nghĩ ra ngay.

“ Con người người rất tốt, quả nhiên không phải hạng tiểu nhân hẹp hòi.” Cô gái áo tím lại hiện thân, thì ra nàng ta không đi đâu cả, mà vẫn đang ngồi đối diện với Lạc Bắc, “ nếu là kẻ khác, có khi vừa rồi đã cho rằng ta trộm pháp bảo của người trốn đi rồi.”

“Ồ?” Lạc Bắc cười cười, “ Kiến thức của cô hơn ta gấp trăm lần, vừa rồi chắc chắn có thể lấy pháp bảo của ta rồi chạy mất, sao cô không làm thế?”

“ Thế nhân vốn đã có thành kiến với yêu nhân. Người đã đối xử với ta thành tâm như vậy, lẽ nào ta lại hành xử như kẻ tiểu nhân?” Cô gái áo tím hừ một tiếng, cầm chuỗi vòng ngọc bích đặt vào tay Lạc Bắc, “ Ta không nhầm thì đây là Huyền Nữ Thủy Yên La. Chỉ cần truyền một ít nguyên khí lên đó là được, khi thi triển có thể che giấu nhân ảnh, mùi vị trong vòng hai tuần nhang. Nhưng pháp bảo này chỉ có nữ giới dùng được, một ngày một đêm chỉ dùng được một lần, không biết là Hắc Phong Lão Tổ lấy được từ tay ai, cũng chẳng có tác dụng gì với người cả.”

“ Chỉ có nữ giới dùng được, vậy món pháp bảo này có thể đưa cho Thái Thúc dùng?”

Trong lòng Lạc Bắc nghĩ như thế. Cô gái áo tím lại nhìn bốn viên ngọc màu đỏ, không cần cầm lên mà nói với Lạc Bắc: “ Bốn viên này đều là Hỏa Ngô Đan, với lượng kiến thức của người, chắc chắn là không biết thủ pháp luyện khí, đối với người cũng không có tác dụng gì cả.”

“ Hỏa Ngô Đan?” Lạc Bắc quen biết với Hắc Phong Lão Tổ lâu ngày thành ra thói quen, hỏi rất tự nhiên, “ Bốn viên Hỏa Ngô Đan này rốt cuộc là thứ gì, là nội đan của hỏa ngô (rét lửa) sao? Có công dụng gì vậy?”

“ Hỏa Ngô Đan không phải là nội đan của rét lửa.” Cô gái áo tím lắc đầu, “ rét lửa là loài rét kì dị đặc trưng của phương Tây, có thể thu nạp hỏa nguyên. Tuy chúng chưa mở thần thức nhưng cũng có thể phun ra lửa. Bình thường rét lửa có tuổi thọ tầm ngàn năm, nếu có thể sống đến ngàn năm, sau khi chết đi, hỏa nguyên toàn thân sẽ ngưng kết vào trong não, hình thành nên Hỏa Ngô Đan. Hỏa nguyên của Hỏa Ngô Đan đã mất đi sinh khí, cũng không thể luyện hóa như nội đan, nhưng vẫn có tác dụng hỗ trợ cho pháp thuật hỏa quyết và pháp bảo hỏa hệ. Nếu như được người am hiểu luyện khí, trong tay có pháp bảo hỏa hệ thì có thể lập tức làm cho món pháp bảo đó thăng lên mấy cấp, nhưng đối với người thì lại vô dụng.”

“ Kiến thức của nàng ta thật rộng, có điều luyện được thành yêu nhân như thế này, chắc chắn là cũng đã trải qua không ít cơ duyên và rất nhiều thời gian. Thật đáng kinh ngạc.”

“ Thanh Xích Tô của Lạn Hàng là phi kiếm thuộc hệ hỏa. Hơn nữa Đoạn Thiên Nhai sư huynh từng nói, bên trong thanh kiếm có trấn áp thần hồn của một con rét lửa vô cùng lợi hại, chỉ là do tu vị của Lạn Hàng không đủ, không dùng được nó mà thôi. Bốn viên Hỏa Ngô Đan này biết đâu có ích với huynh ấy, ta phải cất kĩ mới được.”

Lạc Bắc trong lòng nghĩ thế, cô gái áo tím thì từ từ đứng lên, “ những thứ khác thì cũng không có bí mật gì to tát cả, người cũng không cần phải cảm ơn ta. Lúc này chúng ta là bạn, nhưng sau này nếu có duyên gặp lại, chưa biết chừng lại phải đấu một trận sinh tử.”

Mấy ngày nay Lạc Bắc chuyên tâm tu luyện, đối với rất nhiều đạo lí cũng đã có cách nghĩ của riêng mình, nghe thấy ngữ khí của cô gái có ý sát phạt, Lạc Bắc chỉ mỉm cười, nói: “ Thế sự vô thường, ai biết trước được sau này sẽ thế nào. Nếu đã như thế, hà tất phải để ý đến tương lai mơ hồ sau này?”

“Ồ?”

Cô gái áo tím lặng người đi, cau mày lại, tựa hồ như đang ngẫm nghĩ câu nói của Lạc Bắc. Đột nhiên đôi lông mày của nàng ta giãn ra, như thể lần đầu tiên nhìn rõ con người Lạc Bắc, trên mặt nở một nụ cười, “

người nói đúng lắm, tuy kiến thức của người không rộng, nhưng tu vi không phải hạng tầm thường, đối với một số đạo lí, người còn sáng suốt hơn ta nữa.”

Ngừng một lúc, cô gái áo tím nhìn Lạc Bắc hỏi, “ Người tên là gì?”

“ Ta tên Lạc Bắc.”

“ Ta tên Xu Đông Nhan.” Cô gái áo tím nhìn Lạc Bắc rồi mỉm cười, “ Dịp may hiếm có thế này, đáng lẽ phải hàn huyên lâu hơn. Nhưng nếu ta ở lại nơi này, chắc chắn sẽ mang lại phiền phức cho người.”

“ Hả?”

Cô gái áo tím vừa dứt lời, đôi lông mày của Lạc Bắc chợt dựng lên, hẳn cảm giác được có một toán người đang tức tốc tiến về phía cánh rừng.

“ Nếu đã như thế, hai ta từ biệt từ đây.” Cô gái áo tím mỉm cười, chỉ mất một bước đã ra đến ngoài ngòi miếu, lập tức bay lên trời. Trong nháy mắt Lạc Bắc nhìn theo, chỉ thấy tà áo nàng bay phấp phới, hết như tiên nữ ở trong tranh.

“ Yêu nữ ở bên kia, đừng để nó chạy thoát!”

Lạc Bắc chợt nghe thấy tiếng người từ xa vọng đến.

“ Nàng ta phát giác được kẻ thù đang đuổi theo, không muốn liên lụy đến ta nên mới bỏ đi vội vàng như vậy. Nàng ta có thuật ẩn thân, cố ý làm lộ hành tung của chính mình để dẫn bọn chúng sang hướng khác.”

Lạc Bắc nghĩ trong lòng, mắt hướng theo mấy luồng ánh sáng đang truy bắt cô gái áo tím. Nhớ lại những lời cô gái tên Xu Đông Nhan đó nói, trong lòng hắn bất giác có một cảm giác sáng khoái khó tả.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

27-12-2012, 02:37 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

108. Chương 107: Toán Cướp Hung Hãn

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Bên bờ sông Đô Giang vùng Tây Xuyên, trong khi Lạc Bắc đang ngẩng mặt lên nhìn trời, thì có một người cô gái mặc y phục cung đình màu đỏ thẫm và một chàng trai trẻ với đôi lông mày rậm, mặc áo dài màu vàng kim đang đứng trên một mỏm đá bên bờ sông.

Người con gái mặc y phục cung đình đỏ thẫm dáng người đầy đặn, xinh đẹp nhưng có phần lẳng lơ, đeo chéo bên hông thanh kiếm Kinh Trập nổi tiếng của Côn Luân. Đó chính là nữ đệ tử duy nhất của Vãn Thiên, Ảo Băng Vân. Còn chàng trai trẻ mặc áo vàng kim, có đôi lông mày đậm đứng cạnh nàng ta tên là Hàng Thanh Phong, là đệ tử của La Thần Tướng. Y nhập môn sau Ảo Băng Vân rất lâu, xét về vai vế thì là sư đệ của Ảo Băng Vân.

Nước sông ầm ầm chảy, một con hạc nhỏ màu xanh đồng bay đến từ phía trời xa. Ảo Băng Vân đưa bàn tay trắng ngần như ngọc ra bắt lấy con hạc nhỏ. Ảo Băng Vân lấy từ bụng con hạc một cuộn da dê nhỏ, chỉ cần nhìn qua, đôi lông mày của Hàng Thanh Phong đã dựng lên, hỏi: “ Nửa đêm mà Nam Ly Việt sư huynh truyền thư, chẳng lẽ kế hoạch có gì thay đổi?”

Ảo Băng Vân khẽ nhếch mép, gật đầu nói: “ Không ngờ Khuất Đạo Tử và Hắc Phong Thượng Nhân liên thủ mà vẫn để cho Hắc Phong Lão Tổ chạy thoát. Bây giờ ba tên tiểu bối của Thục Sơn vẫn đang ở núi Đan Hà. Nam Ly Việt sư huynh nói chúng ta không cần để ý đến chuyện của phái Thanh Thành ở đây nữa, mà đi đối phó với mấy tên tiểu bối còn lại của Thục Sơn.”

“ Ba tên tiểu bối đó đến Hắc Phong Lão Tổ cũng không biết, còn đòi đuổi theo Hắc Phong Lão Tổ để cứu tên tiểu bối có thanh Tam Thiên Phù Đồ? Hơn nữa phi kiếm trong tay chúng đều là hàng thượng phẩm, liệu sư trưởng của Thục Sơn có ngần ngại đi theo bảo vệ không?” Hàng Thanh Phong lấy cuộn da dê đọc một lượt, rồi khẽ cười nhạt, nói với vẻ rất ngạo mạn, khinh miệt. “ Nam Ly Việt sư huynh hồ đồ rồi chăng? Mấy tên tiểu bối nhãi nhép cũng cần đến ta ra tay?”

“ Việc này không thể trách Nam Ly Việt sư huynh quá cẩn thận. Mấy ngày trước Nam Ly Việt sư huynh đã nhận được tin báo. Sở dĩ Vũ Nhược Trần cho bốn tên này ra ngoài là do hai lão bất tử Độc Cô Ngạo Quyết và Phong Thập Tam đều nói mấy người bọn chúng là biến số để thay đổi vận mệnh của thiên hạ, chắc chắn sẽ có kì ngộ. Vũ Nhược Trần định không cho đi nữa, nhưng tu vi và tướng thuật, quái thuật (xem tướng, gieo quẻ) của hai lão này quả thật rất lợi hại.” Ảo Băng Vân mỉm cười, “ trước đây Nam Ly Việt sư huynh cũng chỉ cho phái Bắc Mang ra tay, ai ngờ Bạch Nguyên Thần của Phái Bắc Mang lại bị giết chết, rồi tên tiểu bối đó lại bị Hắc Phong Lão Tổ mang đi mất. Bây giờ Nam Ly Việt sư huynh bảo chúng ta ra tay, chắc chắn là vì lí do này.”

“ Biến số thay đổi vận mệnh thiên hạ? Bọn chúng ư?” Hàng Thanh Phong cười nhạt, đầy khinh bỉ, “ Ta lại muốn xem bọn chúng làm được trò trống gì. Sư tử, tử không cần ra tay. Cho đệ năm ngày, đệ sẽ làm cho chúng thân tàn ma dại.”

“ Thiên hạ đại loạn, dân chúng đói nghèo, đến nơi đồng không mông quạnh như thế này mà cũng phải chịu ảnh hưởng lớn như vậy.”

Trên lưng đeo thanh Tam Thiên Phù Đồ được bọc vải kín, Lạc Bắc quần áo rách rưới, lau mồ hôi trên trán, nhìn thị trấn trước mặt mà thở dài thườn thượt.

Đối với một người vừa học được ngự kiếm phi hành, muốn ngự kiếm phi hành ở tầm thấp là việc không hề dễ dàng.

Điều quan trọng nhất là tuy trong tay Lạc Bắc đã có pháp bảo Hắc Mộc Chỉ Nam Xa để chỉ phương hướng, nhưng tấm bản đồ đã bị mất ở chỗ nhà trọ lúc bị Bạch Nguyên Thần tập kích. Lạc Bắc không biết mình rốt cuộc đang ở nơi nào, cũng không biết được Thục Sơn ở hướng nào. Để tránh phát sinh những việc ngoài ý muốn, Lạc Bắc đành phải ngự kiếm phi hành ở tầm thấp trong rừng. Lạc Bắc vốn nghĩ, chỉ cần trên đường gặp được sơn thôn nào đó, hỏi Thục Sơn ở hướng nào là được.

Nhưng ngự kiếm phi hành đã một hai giờ, những cảnh tượng nhìn thấy thật khiến cho người ta sững sờ.

Cây cối hai bên đường đi đã đổ hết, rất nhiều ngôi nhà đã bị phá tan hoang, từ lâu đã không có người ở đây.

Mãi đến lúc này Lạc Bắc mới nhìn thấy một sơn trấn còn có khói bếp.

“ Người ta thường nói, mãnh hổ ăn thịt người, vô cùng đáng sợ. Nhưng mãnh hổ ăn cũng chỉ là để cho đầy cái bụng, không mưu cầu gì thêm. Còn đại loạn trong thiên hạ mấy trăm năm qua, đều là do lòng người chưa thỏa mãn.”

Trước khi Lạc Bắc gặp Nguyên Thiên Y, thường nghe Thư lão nhân nói thiên hạ mấy trăm năm nữa sẽ có đại loạn. Mệnh tốt là được sinh ra trong thời bình, còn mệnh của họ không tốt, phải sinh ra trong thời loạn.

Trước đây Lạc Bắc dốt nát chưa hiểu, thường oán trách mệnh mình không tốt, sinh ra vào thời loạn lạc. Nhưng từ khi đến La Phù, Thục Sơn, lại một mình trải qua rất nhiều việc, bây giờ Lạc Bắc đã hiểu thêm được rất nhiều đạo lí.

Lòng người không thỏa mãn!

Giống như quân vương của một nước, đã có đủ vinh hoa phú quý, nhưng vẫn muốn có thêm đất đai, của cải, mỹ nữ của nước khác.

Những vị vua sinh ra sau thời loạn, may ra còn biết được nỗi thống khổ của nhân dân mà cai trị đất nước cho tốt, có thể duy trì thái bình trong thiên hạ tầm trăm năm. Nhưng sau mấy trăm năm an nhàn, những con người được sinh ra trong gấm lụa, chỉ biết thỏa mãn dục vọng của bản thân, nên mới mang đến hậu quả như thế này.

Con người tham lam khiến cho thiên hạ loạn. Từ xa xưa những người tu tiên cầu đạo đã thoát li khỏi trần hồng trần, tu ở cõi trên, nhưng nay thiên hạ loạn, xác chết đầy đường, là điều kiện tốt cho bọn tu ma thuật, ma đạo ắt sẽ dậy lên.

Vì thế nên khí vận thiên hạ có chuyển hóa cũng không nằm ngoài nhân tâm con người. Nguyên Thiên Y nói không sai, cái gọi là tu đạo cầu tiên, siêu phàm thoát thế chẳng qua chỉ là vọng ngôn mà thôi. Không biết có được bao nhiêu người tu đạo đơn thuần chỉ để cảm thụ cái ảo diệu của thiên địa nhân? Tuyệt đại đa số những kẻ tu đạo chỉ là để có được cái uy của đất trời, để vượt lên chúng sinh! Để thấy mình cao hơn thiên hạ!

“ Ô, mấy người này đang làm gì vậy?”

Lạc Bắc thu lại mùi vị, từ từ bước vào thị trấn. Vừa mới đặt chân vào thì hắn nhìn thấy người trong trấn đang rồng rắn nối đuôi nhau xếp hàng.

“ Cậu thanh niên.” Một cụ già đứng cuối hàng, quần áo rách rưới, đã đạt đến cái tuổi xưa nay hiếm, nhìn thấy Lạc Bắc đứng chần chừ ở đó liền ôn tồn nhắc nhở: “ Còn đứng mãi ở đây làm gì? Mau xếp hàng đi, không lát nữa nhiều người đến, chỉ sợ đến đêm cũng không đến lượt cậu đâu.”

Cụ già không nói khẩu âm của vùng này, có lẽ là người từ rất xa lưu lạc đến đây, tuy nặng âm nhà quê nhưng Lạc Bắc nghe vẫn hiểu, “ cụ ơi, mọi người đang xếp hàng làm gì thế?”

Cụ già nhìn bộ dạng nghi hoặc của Lạc Bắc: “ Linh gạo chứ sao, cậu không biết à? Cậu không phải là người ở đây à?”

“ Linh gạo?”

Bấy giờ Lạc Bắc mới nhìn thấy đằng trước có mấy người cầm mấy chiếc màn thầu trắng và một bao gạo nhỏ rồi hớn hỏ chạy đi, miệng còn không ngừng nói cảm ơn Từ đại thiện nhân. Lạc Bắc liền hiểu ra.

Dân gian thường có cách nói hành thiện tích đức. Hiện nay vận khí mấy trăm năm trong thiên hạ đã chuyển hóa, các nước chiến tranh liên miên, dân không có cái ăn. Đây chắc chắn là gia đình phú quý nào đó không tích trữ gạo. mà mang đi phân phát cho người dân. Cụ già lương thiện chắc chắn là nhìn thấy Lạc Bắc quần áo rách rưới nên mới nghĩ Lạc Bắc cũng là nạn dân lưu lạc đến đây.

Ngừng một lúc rồi cụ già lại nói tiếp, “ Cậu không biết đấy thôi. May mắn lắm đó, đằng trước là Từ đại thiện nhân đang phân phát gạo. Mỗi người có thể lĩnh tận ba cái màn thầu và ba cân gạo lúc.”

“ Ba cái màn thầu và ba cân gạo lúc? Vị Từ đại thiện nhân này quả nhiên không phải loại thừa nước đục thả câu.”

Lạc Bắc biết có một số người phân phát lương thực chỉ để lấy cái tiếng, thường chỉ phát cháo mà thôi. Những người dân đói khổ thì chỉ cần được một bát cháo loãng cũng đủ đi truyền nhau tiếng tốt của người đó, một bát cháo loãng không đủ để chống chọi một đêm lạnh giá. Nhưng ba chiếc màn thầu và ba cân gạo này, tuy không nhiều nhưng lại thực sự cứu được mạng người.

Trong lòng cảm động, Lạc Bắc liền đứng vào đằng sau cụ già, hỏi: “ Nghe khẩu âm của cụ thì hình như cũng không phải là người vùng này?”

Cụ già chỉ vào mấy người đứng đằng trước rồi gật đầu nói: “ Chúng tôi đều là người Dự Châu, gặp phải chiến loạn nên đến phủ Định Châu, lại gặp phải lũ lụt nên mới đến đây. Cậu thanh niên từ đâu đến thế?”

“ Thời bình thiên tai cũng ít vì sức lực đều tập trung vào xây dựng thủy lợi. Bấy giờ thì sức lực đều đổ vào chiến tranh, thiên tai đương nhiên cũng nhiều hơn.”

“ Phủ Định Châu?” Cái tên này nghe quen quen, nhưng ta cũng không biết đó là nơi nào. Xem ra lần sau nếu có bản đồ, phải nhớ địa danh trước mới được.”

Lạc Bắc nghĩ trong lòng như thế rồi trả lời: “ Cháu là từ Thục Trung lưu lạc đến đây, đến đây là địa giới nào cũng không biết.”

” Thục Trung?” Cụ già và mấy người đang xếp hàng đằng trước vô cùng kinh ngạc, “ Thục Trung xa cách đây ngàn dặm, cậu thiếu niên sao lại lưu lạc được đến đây?”

“ Nơi này cách Thục Trung bao xa?” Lạc Bắc vội vàng hỏi, “ Đây rốt cuộc là nơi nào ạ?”

“ Vùng này thuộc quản hạt của phủ Định Châu, nằm ở biên giới với Mân Việt (một quốc gia cổ đại tồn tại từ cuối thời chiến quốc đến thời Tây Hán, đặt ở vùng Phúc Kiến ngày nay).” Cụ già và mấy người đằng trước nhao nhao nói.

“ Không ngờ đã đến địa giới Mân Việt!” Lúc này Lạc Bắc có chút ngỡ ngàng, liền tự nói với mình, “ vậy là núi Đan Hà cách đây không xa?”

Thì ra trong lúc phương hướng tù mù, Lạc Bắc đã vô tình bước vào địa giới có núi Đan Hà mà trước đây cần phải đến.

“ Núi Đan Hà?” Nghe thấy Lạc Bắc nói thế, cụ già đứng đằng trước y liền lắc đầu, “ Cậu thiếu niên, cậu lại nghe người ta nói trên núi Đan Hà có thuốc trường sinh bất lão đúng không? Ta khuyên cậu đừng đi. Ta nghe dân bản địa nói, núi Đan Hà nhiều dã thú lắm, người đi không có đường về đâu.”

“ À, không phải cháu muốn đi núi Đan Hà.” Lạc Bắc thấy cụ già lo lắng liền vội vàng lắc đầu, nói: “ Cụ ơi cụ có biết Thục Trung ở hướng nào không ạ?”

“ Thục Trung?” Cụ già im lặng một lúc, “ nếu tính từ đây, chắc là đi về hướng nam.”

“ Đúng thế, chắc chắn là hướng nam.” Những người xếp hàng đằng trước cũng thi nhau nói, “ Tội nghiệp thằng bé, từ Thục Trung mà lưu lạc tận đến đây, đến mình đang ở đâu cũng không biết nữa, cái thế giới này thật là...”

“ Hướng nam sao? Nói vậy tức là ta đoán đúng rồi? Biết được phương hướng thì tốt rồi, cứ đi về hướng nam, biết đâu có thể gặp được thành lớn. Đến lúc đó xem có bản đồ không rồi tính sau.”

Lúc trước Lạc Bắc đi theo hướng nam mà Hắc Mộc Chỉ Nam Xa chỉ, vừa hay lại đúng là hướng đi về Thục Sơn. Suy nghĩ lóe lên trong đầu, Lạc Bắc liền cảm ơn cụ già và những người xếp hàng đằng trước rồi từ biệt.

“ Sao thế, cậu thiếu niên, cậu không đợi linh gạo à?”

Cụ già nhìn Lạc Bắc đầy kinh ngạc, nhưng chỉ thấy Lạc Bắc mỉm cười, rồi nhét vào tay cụ già vài món đồ.

“ Cậu thiếu niên này rốt cuộc là ai?”

Cụ già nhìn vào lòng bàn tay, liền vô cùng kinh ngạc, trong tay cụ là một ít ngân lượng vụn, lúc nhìn theo Lạc Bắc thì đã thấy bóng y biến mất phía góc đường.

“ Có người tham lam, nhưng cũng có người đặt lòng tốt lên hàng đầu. Đây có lẽ là sự đấu tranh không ngừng nghỉ trong thế gian, nhưng cũng đều là một trong những điều cơ bản của trời đất.”

Lạc Bắc nhanh chóng rời khỏi thị trấn, nhảy vài bước liền ra đến bãi đất trống cách đó khá xa, rồi lấy thanh Tam Thiên Phù Đồ ra.

Một luồng kiếm quang màu đen lóe lên, Lạc Bắc liền nhảy lên rồi bay thẳng về phía nam.

Có rất nhiều môn kiếm quyết, ngự kiếm phi hành đều để chân đặt lên thanh kiếm. Nhưng kiếm quyết Phá Thiên Liệt mà Lạc Bắc luyện lại là dùng chân nguyên trên thanh kiếm để kéo cả người đi, tức là kiếm quang bay đằng trước, còn Lạc Bắc được kéo theo sau, nhìn vào có vẻ nhỏ nhả hơn.

Kiểu ngự không này so với trực tiếp giẫm lên thân kiếm để ngự không thì lượng chân nguyên cần có trên thanh kiếm và lượng chân nguyên bị hao tổn sẽ nhiều hơn. Hơn nữa bay ở tầm thấp lực cản lớn, nếu muốn lách trong rừng thì sẽ rất mất sức, nhưng Lạc Bắc càng luyện Phá Thiên Liệt càng thấy môn kiếm quyết này có bá khí. Giống như khi hắn dùng ngự kiếm phi hành, liền cảm nhận được một khí thế như thế nếu chút việc này không làm được, thì đừng nghĩ đến chuyện ngự kiếm phi hành nữa.

“ Những người đó là ai?”

Bay được vài dặm đột nhiên Lạc Bắc cảm thấy có rất nhiều mùi con người đang tức tốc tiến về phía thị trấn vừa rồi. Bay cao lên một chút, Lạc Bắc liền nhìn thấy cách con sơn đạo tầm mười mấy dặm, cát bụi đang bốc lên cuốn cuộn.

Có rất nhiều người đang cười ngựa, phi một cách điên cuồng về phía thị trấn, chỉ nhìn thấy cát bụi đầy trời, ít nhất phải có hàng trăm người.

“ Là lưu phi?!”

Bây giờ Lạc Bắc đã luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh đến tầng thứ sáu, nhân thần tinh tường hơn hẳn người thường. Vừa liếc một cái, Lạc Bắc đã thấy đám người này đều mặc giáp, nhưng giáp không giống nhau, chắc chắn là bọn trộm cướp.

“ Bọn trộm cướp giữa ban ngày ban mặt mà cười ngựa ầm ầm, hung hãn ồn ào như thế! Thử hỏi người dân phải sống thế nào?”

Một bầu không khí phần nộ bao trùm quanh người Lạc Bắc. Một người trước nay chưa từng để ý việc cái sẩy sẽ nảy ra cái ung như Lạc Bắc không chút do dự, kiểm quang lóe lên, hạ xuống cách đất tầm ba thước, tức tốc bay về phía thị trấn vừa rồi.

“ Không ngờ toán cướp này lại hùng hậu, có tổ chức y như quân đội vậy.”

Lạc Bắc dốc toàn lực ngự kiếm rời khỏi thị trấn không xa, nhân lúc không ai để ý liền bay đến một nơi có địa thế cao nhất có thể nhìn thấy rõ toàn cảnh của thị trấn.

Lúc này đám người ngựa chỉ còn cách thị trấn chưa đầy hai dặm.

Ở cự li gần, Lạc Bắc có thể nhìn thấy rõ, đám người này tuy mặc giáp không giống nhau nhưng tất cả đều bị mặt bằng vải đen, hơn nữa đại đa số đều dắt đoản đao, mã thích ở bắp chân.

Loại đoản đao, mã thích này không phải để dùng trong những trận đấu ngựa, mà là để dùng những khi đánh giáp lá cà.

Còn áo giáp của chúng đều có màu tím đen, đó là màu của những vết máu bắn lên, dường như đã từ lâu không được rửa sạch, nhưng như thế lại càng làm tăng thêm sự hung bạo của chúng.

Tên cướp đi đầu cười một con ngựa lớn màu đỏ máu, có lẽ là thủ lĩnh của bọn chúng. Bộ giáp của y được làm từ nguyên liệu thượng hạng, giống như được kết từ những miếng đao ngắn tầm hai tấc, lấp lánh sáng lóa. Lạc Bắc chỉ nhìn thấy y vừa vẫy tay một cái, đám người liền chia thành hai nửa. Một nửa theo y dùng lại trước cửa trấn, nửa còn lại men theo con đường nhỏ tiến về phía sau thị trấn.

Thị trấn nhỏ này không nằm trên đường chính, đường đất nhà quê chỉ đủ rộng cho một chiếc xe ngựa đi lại. Nhưng đám cướp này chạy qua đây lại không hề chen trước lẫn sau, Lạc Bắc có cảm giác đây như giống quân đội hơn là trộm cướp.

Hơn nữa còn là lính tinh nhuệ nhất trong quân đội.

“ Những chiếc xe ngựa đi đằng sau là để chuẩn bị cho việc cướp bóc sao?”

Lạc Bắc nhìn thấy đằng sau đám người cười ngựa còn có hơn mười cỗ xe ngựa nữa.

“ Mã tặc đến rồi!”

Tiếng vó ngựa ầm ầm làm kinh động hơn một ngàn nạn dân trong thị trấn. Có người đứng ở gần cửa trấn nhất nhìn thấy đám người ngựa đến liền hô hoán khiến cho cả thị trấn lập tức trở nên hoảng loạn.

Vốn dĩ những nạn dân này không lường trước được có giặc đến, vì chờ phân phát lương thực nên mới xếp hàng ngay ngắn. Nhưng bây giờ bọn trộm cướp đã đến, chưa biết chừng sẽ xảy ra một trận đại loạn, có người sẽ phá hàng tháo chạy, có người sẽ không màng thứ tự gì hết, đầu tiên cứ phải giành được lương thực đã. Nhưng đúng lúc đó, từ trong cửa hàng đang phân phát lương thực, một ông lão râu tóc bạc phơ mặc áo trắng, tay cầm tẩu thuốc nháy ra, “ Tất cả mọi người đứng yên tại chỗ, bọn cướp đến chỉ là để cướp lương thực, tiền bạc mà thôi, cứ để đó ta ứng phó. Nếu mọi người hỗn loạn, chưa biết chừng sẽ mất mạng.”

Câu nói tuy đơn giản, nhưng trầm hùng, âm thanh truyền đi rất xa, xa gần đều nghe thấy.

“ Những thương hiệu lớn đều có một vài nhân vật hơn người, nhưng ông lão này cũng chỉ là một võ sư bình thường, không biết sẽ ứng phó ra sao.”

Lạc Bắc nhìn thấy nạn dân trong trấn đều tạm thời yên lặng, ông lão áo trắng cùng hai hán tử mặc võ phục nhanh chóng đi về phía cửa trấn. Còn toán cướp đến trước và sau trấn cũng dừng lại, chưa vội hành động. Lạc Bắc liền ẩn giấu mùi vị, chờ xem chúng có động tĩnh gì.

“ Không biết các vị là bằng hữu phương nào.” Ông lão áo trắng đứng đối diện với hơn năm mươi tên cướp hung tợn, nhưng sắc mặt không hề thay đổi, giọng nói vẫn đều đều.

“ Bọn ta là người núi Ngọa Nhân.” Tên thủ lĩnh cười con ngựa lớn màu đỏ máu lạnh lùng trả lời.

“ Bán Thiên Vân núi Ngọa Nhân.”

Vừa nghe thấy tên thủ lĩnh nói là người của núi Ngọa Nhân, cả thị trấn nhỏ bỗng nhốn nháo như ong vỡ tổ, đến ông lão áo trắng cũng có chút biến sắc.

Bán Thiên Vân núi Ngọa Nhân là bọn sơn phỉ hung tàn nhất trong phạm vi ngàn dặm trở lại đây. Đám sơn phỉ này hành tẩu như gió như mây nên mới có cái tên như vậy.

Nghe thấy tên đám sơn phỉ, lại nhìn thấy toán cướp hung hãn thế này, ông lão đứng ở cửa trấn liền biết ngay không thể dùng lí nói với bọn người này được. Sau một lúc tần ngần, ông lão liền hắng giọng nói: “ Từ Vinh Kí ta đang phân phát lương thực ở đây. Nếu đã là bằng hữu ở núi Ngọa Nhân, ta xin thay mặt gia chủ biểu các vị năm ngàn lượng bạc trắng. Sau này có gặp nhau trên đường, cũng không bị mang tiếng keo kiệt.”

Năm ngàn lượng bạc trắng, đây không phải là con số nhỏ.

Cách làm này của ông lão áo trắng quả là rất rộng lượng.

“ Từ Vinh Kí.” Tên thủ lĩnh gật đầu, bộ giáp sắc bén trên người hấn phát ra thứ âm thanh khiến người ra ớn lạnh, “ Nếu đã là Tây Nam Tài Thần hiển hách ngồi ngời ngời thì bọn ta không nể mặt không được rồi. Vàng bạc lắt nhắt không cần, toàn bộ lương thực chất lên xe cho bọn ta là được rồi.”

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

27-12-2012, 02:37 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

109. Chương 108: Gặp Lại.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

” Vị bằng hữu này.” Mặt ông lão liền biến sắc, “ Phủ Định Châu gặp lũ, lương thực khan hiếm, nếu đưa hết số lương thực này cho các vị, thì nửa số nạn dân ở đây sẽ không sống nổi.”

“ Chúng ta cũng có hơn ngàn huynh đệ cần ăn cơm.” Tên thủ lĩnh lạnh lùng nhìn ông lão, “ Không có lương thực, huynh đệ của ta cũng sắp chết đói rồi. Lão bảo ta nên nhìn bọn họ chết, hay nhìn người khác chết?”

Ông lão liền biến sắc, nhưng chưa đợi ông lão lên tiếng, tên thủ lĩnh đã lạnh lùng nói, “ Nội trong một tuần nhang, phải chất hết toàn bộ lương thực lên xe ngựa. Bằng không, những người ở đây đừng hòng sống sót.”

Tên thủ lĩnh vừa nói xong, hơn một trăm tên mã tặc này liền đồng loạt rút đao kiếm ra.

Những tên mã tặc này không nói một tiếng nào, duy chỉ có tiếng đao kiếm sắc bén chạm vào vỏ soàn soạt khiến cho người ta ớn lạnh.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên xuất hiện một luồng sáng bạc chói lòa, phát ra từ tầng hai của cửa hàng phát lương thực, đánh thẳng về phía tên mã tặc cầm đầu.

Tên thủ lĩnh gầm lên đầy tức giận, rút cây đại đao treo trên lưng ngựa ra chém vào luồng sáng bạc, “ Keng!” , không ngờ hán đã chém trúng được luồng sáng bạc còn nhanh hơn cả tên bắn.

Nhưng luồng sáng bạc đó không hề hấn gì, mà chém gãy được thanh đại đao của y. May mà y phản ứng nhanh, lập tức lặn từ trên lưng ngựa xuống đất mới thoát thân được. Nhưng trong lúc luồng sáng bạc lướt qua, một cái đầu lâu rất lớn rơi ầm xuống đất, máu văng tung tóe, thì ra đầu con ngựa lớn đã bị cắt mất.

“ Tiên nhân, kiếm tiên!”

Nạn dân trong trấn liền hoan hô rền trời, vì trong nháy mắt đó dường như có người đã nhìn thấy luồng sáng bạc đó dường như là một thanh trường kiếm.

Nhưng trong tiếng hoan hô, người ta lại đột nhiên nghe thấy một tiếng hét như vỡ òa ra, “ Thái Thúc!”

Tất cả mọi người đều nhìn thấy có một bóng người mặc quần áo rách rưới bay từ nóc của một ngôi nhà ba tầng xuống. Một cụ già xếp hàng trong hàng người nhìn thấy thì vô cùng kinh ngạc, người đó chính là Lạc Bắc, cậu thiếu niên vừa rồi đã đưa cho cụ một ít bạc vụn.

Lúc này Lạc Bắc kích động đến mức không có bút nào tả xiết. Đúng vào lúc luồng sáng bạc đó bắn ra, hắn liền cảm nhận được trên thanh phi kiếm này có một mùi vị rất quen thuộc, nhất thời quá vui mừng bấn loạn nhưng đã kiềm chế lại, trong lòng chắc mẩm người ngoài kia là Thái Thúc. Không ngờ nàng đã luyện đến cảnh giới ngự kiếm rồi. Nhưng đến khi nhìn thấy thanh Tân Thiên Trảm Lư trong nháy mắt lấy đầu con ngựa, Lạc Bắc cuối cùng đã không kiềm chế được nữa liền nhảy ra.

“ Lạc Bắc!”

“ Rầm rầm.” Cánh cửa sổ của cửa hàng bị phá tan, ba bóng người lập tức xông ra.

Đôi mắt Lạc Bắc nóng bừng lên. Người con gái có búi tóc nhỏ, thân hình yếu điệu kia không phải là Thái Thúc thì là ai? Người bên cạnh nàng ta, sắc mặt cô ngạo nhưng ánh mắt không hề cao ngạo kia không phải là Huyền Vô Kỳ thì là ai? Còn người có thân hình còm nhom, hai mắt đã nhắm lệ kia không phải là Lạn Hàng thì là ai?

Ba người Thái Thúc, Huyền Vô Kỳ, Lạn Hàng từ sau khi Hắc Phong Lão Tổ bắt Lạc Bắc đi đã truyền tin về Thục Sơn, rồi đuổi theo hướng Hắc Phong Lão Tổ đã đào thoát. Ba người họ không hề màng đến chuyện tu vi của mình kém Hắc Phong Lão Tổ một trời một vực, chỉ nghĩ rằng nếu đuổi theo hướng của Hắc Phong Lão Tổ, biết đâu sẽ tìm được tung tích của Lạc Bắc.

Trên đường đi, Thái Thúc, Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng thậm chí còn nghĩ đến việc đi theo thương đội, lợi dụng nhân lực, vật lực của các thương hiệu lớn để tìm Lạc Bắc.

Từ Vinh Kí là thương hiệu nổi tiếng nhất vùng Tây Nam, chủ nhân thương hiệu Từ đại tiên sinh có ngoại hiệu là Tây Nam Tài Thần. Nhưng cả ba đi theo thương đội đã vài tháng trời mà vẫn không có tin tức gì của Lạc Bắc.

Thế mà bây giờ, Lạc Bắc lại đang đứng sờ sờ trước mặt họ.

Lúc này đây, Lạc Bắc và Thái Thúc bốn mắt nhìn nhau, hoàn toàn không để ý đến những người xung quanh đang vô cùng kinh ngạc, cứ như xung quanh không có gì cả, chỉ có bốn người họ mà thôi, đến thanh Tân Thiên Trảm Lư cũng mất điều khiển, lập tức bay về.

“ Từ Vinh Kí là thương hiệu số một, quả là danh bất hư truyền. Không ngờ phân phát lương thực ở chốn này cũng có nhận vật tu đạo chống lưng cho.”

Trong lúc thanh Tân Thiên Trảm Lư bay về, tên thủ lĩnh sau một hồi vật lộn cũng đã đứng lên được. Nhìn con ngựa ngã gục xuống, y rất tức giận nhưng ngữ khí không hề hoảng loạn, “ Nếu là ngày trước, có khi ra sẽ nể mặt các người, nhưng ngàn dặm quanh đây không có lương thực, các người lại chém ngựa của ta. Từ nay trở đi, Ngọa Nhân Sơn bọn ta và Từ Vinh Kí các người không đội trời chung.”

“ Giải quyết tên mã tặc này trước đã.”

Lạc Bắc và Thái Thúc, Huyền Vô Kỳ, Lạn Hàng đều vô cùng mừng rỡ, nghe thấy tên cướp nói thế, bốn người chỉ nhìn nhau mỉm cười.

“Đừng nói những lời thừa thãi.” Lạc Bắc không muốn lộ ra mình là đệ tử Thục Sơn liền quay người lại, lạnh lùng nói, “Đến lương thực của nạn dân mà các người còn cướp được, chỉ chém ngựa của người thôi đã là nương tay rồi.”

Lạc Bắc oai phong lẫm liệt, trên người bỗng toát lên khí vị của loài rồng, uy nghiêm vô cùng.

“Ngự kiếm thô thiển như thế mà cũng dám cuồng ngôn?”

Lúc ấy, bỗng có một tiếng nói đậm chất Mân Việt vọng ra từ một cỗ xe ngựa.

Tiếng nói vừa vọng ra từ cỗ xe ngựa thứ hai, hơn trăm tên mã tặc đều đồng loạt rút ra một cây trường cung bằng sắt.

Trường cung bằng sắt là loại khí giới mà lính tinh nhuệ có lực cánh tay cực mạnh thường hay sử dụng trong quân đội, cự li bắn tới đa bốn trăm bước, lực sát thương lớn nhất trong vòng ba trăm bước.

Không ngờ toàn bộ những tên mã tặc mặc đồ đen, dài dao găm, hung hãn vô cùng này đều có thể sử dụng trường cung bằng sắt!

Hơn nửa trước sau có hơn một trăm tên mã tặc, chỉ cách thị trấn không quá vài trăm bước. Rõ ràng là khi này dừng lại, chúng đã tính toán trước cự li khiến cho quá nửa thị trấn đã nằm trong tầm ngắm của chúng. Động tác đồng loạt rút cung này cũng không phải một sớm một chiều là luyện thành được, xét về tinh, khí, thần của những kẻ này thì võ sư bình thường của thương đội dù giỏi giang đến đâu cũng không tránh được mấy lần bắn liên tiếp.

Bọn Bán Thiên Vân của núi Ngọa Nhẫn chắc chắn trước đây không phải là mã tặc, mà là lính tinh nhuệ xuất thân từ quân đội chính quy.

“Kể vừa lên tiếng, nhận ra được tu vi của Thái Thúc, mới chính là tên thủ lĩnh đích thực!”

Lạc Bắc, Thái Thúc, Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ nghe thấy tiếng động phát ra sau câu nói liền đoán được ngay.

“Soạt soạt.”, hơn một trăm dây cung rung lên.

Trong nháy mắt, hơn một trăm mũi tên rơi xuống như mưa.

“Thái Thúc sư muội, muội và Lạn Hàng sư huynh đối phó tên đằng sau, ta và Huyền Vô Kỳ sư huynh đối phó tên đằng trước.”

Trong lúc bọn mã tặc giương cung, Lạc Bắc đã kịp thời nói thề.

Bốn thanh kiếm đồng loạt bay lượn trên trời, che chắn trước sau. Mũi tên tuy nhanh, nhưng trường cung bằng sắt bình thường. bất kể là tốc độ bắn tên hay tốc độ tên bay đều không thể bì được với phi kiếm của người tu đạo.

Hơn trăm mũi tên màu đen vừa phóng ra thì kiếm quang đã bay lượn trên bầu trời, tạo thành một vòng xoáy kiếm hóa. Đặc biệt là thanh Xích Tô của Lạn Hàng và thanh Thiên Thực của Huyền Vô Kỳ, một thanh thì ẩn tàng chân hỏa, một thanh thì hấp thụ ánh sáng. Cả hai vừa thi triển thì phía trước trời bỗng tối sầm, còn đằng sau thì như thể có thêm một vầng mặt trời nữa, sóng lửa cuộn cuộn thổi xuống.

“Í?”

Kể đang ngồi trong xe ngựa kêu lên một tiếng rất khê, dường như y đang rất kinh ngạc, không ngờ phi kiếm của bốn người lại sắc bén như thế.

“Đây là loại tên gì vậy!” , ầm một tiếng, trong khi bốn luồng kiếm quang đang bay lượn trên trời, những mũi tên đó đột nhiên phát nổ, biến thành một khối khí màu vàng khiến cho dân chúng la hét, chân nguyên khổng kiếm của Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ cũng đột nhiên bị phân tán, khí huyết toàn thân nhộn nhạo, hai thanh phi kiếm cũng mất kiểm soát, rơi thẳng xuống đất. Thái Thúc cũng bắt đầu biến sắc, cảm thấy chân nguyên trên phi kiếm cũng đã bị phân tán, Tân Thiên Trảm Lư bị văng đi tầm năm sáu trượng, khó khăn lắm mới không chế lại được.

Một luồng kiếm hóa màu đen bay cực nhanh, lần lượt chặn hết tên bắn ở hai mặt trước sau.

Tuy đã chặn được hết tên bắn, nhưng đột nhiên Lạc Bắc cảm thấy như có vô số cái chùy đang nện vào thân kiếm, lập tức ngửi thấy mùi lưu huỳnh.

“ Chẳng trách bọn mã tặc này chẳng sợ hãi gì! Rõ ràng là bọn chúng đã có rất nhiều kinh nghiệm đấu với người tu đạo, những mũi tên này không biết được làm từ vật liệu gì, chuyên dùng để phá phi kiếm.”

Lạc Bắc chặn được một đợt tên bắn, thanh Tam Thiên Phù Đồ lóe lên, bay thẳng về phía cỗ xe ngựa phát ra tiếng người nói, chỉ một kiếm đã phá tan cỗ xe ngựa thành bốn năm mảnh.

Nhát kiếm này mang theo kiếm ý của giao long và kiếm ý vô cùng bất khuất của bản thân thanh kiếm, làm cho người ta có cảm giác cỗ xe ngựa không phải bị phá tan vì một nhát kiếm, mà là bị một con giao long màu đen cắn xé đến nát tươm.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

27-12-2012, 02:38 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

110. Chương 109: Lấy Trứng Chọi Đá

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Vừa rồi tiếng nói rõ ràng phát ra từ cỗ xe này, mùi vị của người đó cũng phát ra từ cỗ xe này, nhưng khi cỗ xe bị vỡ tung thì bên trong lại không có ai cả!

Thái Thúc tinh mắt, trong nháy mắt liền nhìn thấy trong cỗ xe ngựa có một hình nhân nhỏ được đeo từ gỗ đào.

“ Đào mộc thể thân khối lõi (con rối thể thân bằng gỗ đào)! Là đệ tử Lao Sơn!”

Vừa nhìn thấy hình nhân bằng gỗ đào, Thái Thúc liền lập tức lên tiếng.

Lao Sơn phái có một môn thuật pháp, đó là dùng hình nhân gỗ đào để khiến đối phương xác định sai vị trí của mình.

Thái Thúc liền đoán được ra những mũi tên vừa rồi chắc chắn là hỏa tiễn được phái Lao Sơn dùng thủ pháp luyện hồng đan (một dạng thủy ngân), lấy các nguyên liệu như lưu huỳnh, bột đá tạo thành.

“ Những kẻ này là đệ tử phái Lao Sơn sao?”

Lạc Bắc cũng đã nghe thấy câu nói của Thái Thúc, nhưng Tam Thiên Phù Đồ của hắn vẫn không dừng lại, quét một lượt, chém trúng ngựa của hơn chục tên mã tặc đằng sau.

“ Tên tiểu tử nhà ngươi! Không ngờ lại che giấu kĩ như vậy!” Một tiếng nói sắc lạnh phát ra từ một cỗ xe ngựa khác, “ Ra tay cũng tàn độc đó!”

“ Khi các ngươi ra tay, có nghĩ đến việc còn có hơn ngàn nạn dân ở đây không?” Lạc Bắc nhướn mày, kiếm quang lại bay đi không chút lưu tình.

“ Nếu những kẻ này tiếp tục phóng hỏa tiễn, ta cũng không đối phó được.” Nghe giọng nói lạnh lùng của Lạc Bắc, Thái Thúc cũng dần định thần lại, thanh Tân Thiên Trảm Lư bay sát mặt đất, một kiếm đã chém được hai mươi mấy chiếc chân ngựa.

Đạt đến cảnh giới ngự kiếm, có thể tùy ý sử dụng phi kiếm, những tên mã tặc này tuy vô cùng hung tợn, trong tay lại có mũi tên để đối phó với phi kiếm, nhưng về căn bản thì chúng không thể đánh lại được.

“ Các ngươi tự tìm đến chỗ chết sao?”

Giọng nói sắc lạnh cất lên, một cỗ xe ngựa bỗng nhiên bị một khối khí làm nổ tung, chưa thấy người đâu thì Lạc Bắc đã nhìn thấy hàng chục dải hoàng lãng (vải vàng) đang hồng cuốn lấy mình.

“ Không xong rồi!”

Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc bay vút lên trời, chém vào những dải hoàng lãng này nhưng đều không có tác dụng. Lạc Bắc liền biết ngay đây là pháp bảo chuyên để phá phi kiếm liên vôi vàng đưa tay lấy Tử Lôi Nguyên Từ Chùy ra.

“ Ầm ầm” , như thể sấm sét mùa xuân đánh xuống đất liền, hàng trăm tia sét lóe lên, hoàng lãng bị đánh văng tứ tán, bọn mã tặc dưới đất cũng bị đánh cho tơi bời.

“ Tiểu tử, ngươi là người của Tử Tiêu Đạo?”

Một tiếng gầm vang lên, một cái bóng màu xanh nhảy ra từ một cỗ xe ngựa, phất tay một cái liền ném ra mấy chục cây đu đủ màu kim loại óng ánh.

“ Táp Đậu Thành Binh của Phái Lao Sơn!”

Mấy chục cây đu đủ này rơi xuống đất liền phát ra tiếng nổ, tạo ra một làn khói màu kim loại xen lẫn màu đen cao hơn ba trượng, làn khói vàng chì này không tản ra, mà trong nháy mắt ngưng tụ lại thành một kim nhân (người kim loại) cao hơn một trượng.

Kim nhân này có nét giống với những kim giáp thần tướng ngày trước thí luyện ở Thục Sơn, có điều đây chỉ là dùng pháp thuật để ngưng tụ khí chì và khí thủy ngân mà thành, chứ còn thua xa phi thiên thần tướng được dung luyện từ năm loại kim loại tinh khiết của Bằng Trúc Quân. Lúc này Thái Thúc đã đánh tan tác hơn năm mươi tên mã tặc ở sau trăn, Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng đều đã điều hòa được khí huyết, không chế được phi kiếm. Cả mấy người đồng loạt ra tay, chém tới bởi mấy tên kim nhân ở phía trước, bốn người sau khi gặp lại lại tiếp tục liên thủ, tu vi mỗi người đều đã có tiến bộ, dường như đã chiếm được thế thượng phong.

“ Súc địa thành thốn!”

Nhưng đúng vào lúc này, bóng người màu xanh đó chỉ cần một bước đã vượt qua đám kim nhân, xông qua luồng kiếm quang, đến ngay trước mặt Lạc Bắc. Tim Thái Thúc như thất lại, khí huyết toàn thân như ngừng chảy.

Còn Lạc Bắc đã nhìn rõ cái bóng màu xanh đó chính là một gã trung niên gầy gò, xanh xao, đầu đội mũ hỗn nguyên (mũ của đạo sĩ) màu vàng, người mặc áo đạo sĩ màu xanh.

Tên đạo sĩ áo xanh gầy gò này bước đi còn nhẹ nhàng hơn cả chim én, nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác cực kỳ uy mãnh, hai tay ra vẻ như đang cầm chén. Mặc dù y chỉ nhìn với ánh mắt thăm dò nhưng Lạc Bắc đã như bị cuồng phong thổi tới, không thể mở to được mắt. Nhưng Lạc Bắc vốn đã trải qua mấy lần sinh tử, trong lòng vẫn vô cùng bình tĩnh.

Đúng vào lúc tên đạo sĩ áo xanh định đánh một quyền vào người Lạc Bắc, Lạc Bắc đột nhiên thở hắt ra, vận toàn lực giẫm hai chân xuống đất, tạo thành hai cái hố trên đường khiến cho hai chân cắm chặt vào trong đó, đồng thời lồng ngực ưỡn ra, đỡ được đòn đánh của tên đạo sĩ.

“ Bụp” , tất thấy người dân trong trấn ai nấy đều thót tim.

Thứ âm thanh cực lớn mà nặng nề này nghe như thể có một chiếc chùy lớn đang đánh vào một chiếc trống dày.

“ Bụp!”

Nhưng âm thanh đó vừa vang lên, mọi người lại nghe thấy âm thanh đó lặp lại. Lạc Bắc chỉ lắc lư một chút, sau đó liền đánh một quyền vào ngực tên đạo sĩ khiến cho y liền bị đánh văng ra xa.

Trong lúc bị văng ra, xương sườn của tên đạo sĩ đã bị vỡ vụn, bị lõm hẳn vào.

“ Y tu luyện thuật pháp gì vậy!”

Tên đạo sĩ áo xanh bị Lạc Bắc đâm cho một quyền, xương sườn trước ngực và nội tạng đều bị đánh vỡ nát, hai mắt lồi ra, trong đôi mắt chứa đầy sự bàng hoàng.

“ Tên này thuật pháp kì diệu, kinh nghiệm đối địch phong phú, đáng tiếc là ta đã luyện đến Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh tầng thứ sáu, phen này coi như y thua rồi.”

Vững vàng đỡ được hai quyền của tên đạo sĩ, một quyền có thể đánh bật được y, trong lòng Lạc Bắc dâng lên một hào khí khó tả.

Bây giờ Lạc Bắc đã hiểu, thuật pháp Táp Đậu Thành Binh của tên đạo sĩ áo xanh khi này chỉ là hư chiêu, sát chiêu thật sự là pháp thuật Súc Địa Thành Thốn, trong nháy mắt rút ngắn được khoảng cách vài trăm bước. Những người tu đạo bình thường đều tu pháp thuật, không mấy để ý đến phi kiếm và sức khỏe bản thân. Tên đạo sĩ áo xanh này chắc chắn là đã luyện được môn pháp thuật vô cùng lợi hại, phối hợp với pháp thuật Thúc Địa Thành Thốn, trong chớp mắt đã đến trước mặt kẻ khác, nếu là người tu đạo bình thường, kể cả có tu vi cao hơn cũng có khi đã bị y giết chết.

Y chắc chắn cũng đã nhìn thấy Lạc Bắc là kẻ lợi hại nhất trong bốn người, muốn dùng thủ đoạn này để loại trừ Lạc Bắc trước. Nhưng y không thể ngờ rằng, Lạc Bắc đã tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh, hơn nữa còn luyện đến tầng thứ sáu, pháp bảo và phi kiếm bình thường khó mà sát thương. Huống hồ một quyền này của Lạc Bắc tuy xuất ra trong lúc vội vã, nhưng lại có sức mạnh ngàn cân.

Người tu đạo đấu pháp với nhau, vốn là để giành sinh tử, tên đạo sĩ áo xanh lần này thua rồi, cũng giống như lấy quả trứng mà chọi vào hòn đá vậy, kinh mạch, nội tạng y đều vỡ nát, rơi ầm xuống đất, không có cơ sống sót.

“ Lạc Bắc sư đệ, không ngờ đệ bị Hắc Phong Lão Tổ giam cầm, lại gặp nhiều chuyện như vậy.”

Bốn người bốn ngựa đi trên một vùng đất hoang vắng lặng. Gió cuốn cuộn thổi, có vài chiếc lá khô bị thổi bay vào người họ, rồi lại bị cuốn đi ngay.

Lạc Bắc và Thái Thúc, Lạn Hàng, Huyền Vô Kỳ đang trên đường tiến về núi Ngọa Nhẫn.

Bốn người họ muốn lên núi Ngọa Nhẫn là vì núi Ngọa Nhẫn có bọn Bán Thiên Vân nổi tiếng tàn độc, nếu giết một người của chúng, sẽ phải đền lại mười mạng. Lần này bọn Lạc Bắc đã giết nhiều người người của chúng như thế, nếu cứ thế mà đi, với sự hung tàn của Bán Thiên Vân thì không chỉ người của thương đội, mà tất cả nạn dân sẽ đều bị giết sạch để hả giận.

Trong thời loạn, cái mà bọn trộm cướp dựa vào chính là vũ lực, là hùng danh.

Thái Thúc, Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ suy cho cùng cũng là nhờ Từ Vinh Kí mới có thể gặp lại Lạc Bắc ở nơi này, vì thế bốn người Lạc Bắc cũng không thể nhắm mắt làm ngơ.

“ Liều chủ hiệu nói Bán Thiên Vân tổng cộng có ba trại chủ. Tên Hồn Nguyên Tử là tam trại chủ, chắc chắn hai tên trại chủ còn lại cũng đều là cao nhân tu đạo. Theo ta, nhất định phải loại trừ được bọn Bán Thiên Vân này, đừng tính đến chuyện sống chết ở đây. Nhưng thời loạn thế, loại trừ được Bán Thiên Vân, không biết liệu có xuất hiện thêm toán cướp nào không.”

“ Mạnh được yếu thua, đến những kẻ tu đạo cũng đã trở thành thủ lĩnh của bọn cường đạo, có một số tên tu đạo ỷ vào thế mạnh, đoạt lấy những gì chúng muốn. Các nước giao tranh, trong quân đội chắc chắn có không ít những kẻ tu đạo. Những kẻ tu đạo này đều có sư môn, nếu chúng ta nhúng tay vào, chưa biết chừng sẽ gây ra tranh chấp giữa các môn phái.”

Lạc Bắc kéo lại vạt áo. Chỗ hoang vu này trước đây chắc chắn là một vùng đất rất màu mỡ. Lạc Bắc đột nhiên lại có suy nghĩ nếu bây giờ mình phò tá một nước, thống nhất thiên hạ, thì sẽ không có cảnh loạn lạc như thế này. Nhưng Lạc Bắc liền lập tức nghĩ theo một chiều hướng khác.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

27-12-2012, 02:39 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

111. Chương 110: Xóa Sổ Ngọa Nhẫn Sơn.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Một người tu đạo có pháp thuật cao thâm còn lợi hại hơn cả một quân đội ngàn người, vạn người. Nhưng sở dĩ các môn phái lớn không can dự vào việc phân tranh của thiên hạ, là do các bên đều có ràng buộc với nhau. Bên Cảnh quân vương tướng lĩnh chắc chắn đều có sự hiện diện của người tu đạo, hoặc giả có kẻ mạnh nhúng tay vào, chưa biết chừng sẽ giết chết vài người tu đạo có tiếng tăm, như thế sẽ dẫn đến sự tranh đấu giữa các huyền môn chính phái, đến lúc đó sẽ càng loạn hơn nữa.

“Chẳng trách trong sách thường nói nhẫn giả vô địch, đặc nhân tâm đắc thiên hạ, (người biết nhẫn nhịn thì không có kẻ thù, được lòng người là có thiên hạ), vì thế việc dựa vào kẻ mạnh để bình định thiên hạ khó mà làm được.”

Ngựa quen đường cũ, bốn con ngựa bốn người đang cười đều là ngựa của bọn mã tặc vừa rồi. Bốn người xa cách lâu ngày mới gặp lại, trong lúc mãi mê trò chuyện, cũng không cần điều khiển mấy con ngựa cũng tự đi về phía núi Ngọa Nhẫn.

Phía bên trái là một lòng sông cạn cỗi, mới mười ngày trước ở đây còn xảy ra lũ lụt, nhưng khi lũ lụt đi qua thì lại đến mùa khô. Thời loạn lạc không ai tu bổ đê điều nên mới ra nông nỗi này. Toàn bộ bên phải là đồng bằng mọc đầy cỏ dại, nhìn về hướng đó hơn mười dặm là ngọn Ngọa Nhẫn cao hơn trăm trượng, đứng trơ trọi giữa vùng đất hoang vu.

“Chẳng trách bọn người ở núi Ngọa Nhẫn đều chọn giống ngựa lai dai sức chứ không chọn giống Đại Uyển chỉ biết chạy nhanh!”

Lạc Bắc, Thái Thúc, Lạn Hàng, Huyền Vô Kỳ chỉ kịp nhìn thấy núi Ngọa Nhẫn cao hơn trăm trượng liền phải nheo mắt lại vì gió to.

Thế nào là thử thách thiên nhiên, ngọn Ngọa Nhẫn này chính là thử thách thiên nhiên đích thực.

Ngọn núi này không phải là quá cao, bằng phẳng, hẹp dài, bốn bề đều dựng đứng như được đao rìu cắt gọt, quả thật rất giống với một viên ngói khổng lồ sừng sững giữa đất trời. Trước mặt Lạc Bắc, Thái Thúc, Lạn Hàng có một con sơn đạo chỉ đủ rộng cho một chiếc xe ngựa đi lại, nghiêng một góc bốn mươi độ, ngoằn ngoèo theo hình chữ chi.

Những con ngựa thông thường nếu gặp phải sơn đạo kiểu này, lại thêm phải kéo theo xe ngựa, chắc chắn chưa lên đến đỉnh đã kiệt sức. Hơn nữa có sơn đạo nào mà một bên là vách núi cheo leo dựng đứng, phu xe thông thường căn bản không dám đánh xe đi trên con sơn đạo này, sợ sẩy một chút là sẽ ngã xuống vực sâu mà tan xác.

Trên con sơn đạo hình chữ chi, mỗi khúc ngoặt đều có một cái cọc bằng gỗ nguyên cây được đóng vào thân núi, xây thành sơn môn và lầu gác, nhìn phía trước phải có đến mười bảy mười tám cái, Còn đoạn nổi của cọc gỗ có ánh lên màu vàng do được dùng đỉnh tán bằng đồng để đóng vào.

Nếu tấn công trên con sơn đạo này, không những người trên sơn môn và lầu gác đều có thể đánh vuông góc xuống, mà người ở phía trên sơn đạo cũng có thể dùng cung tên, đá lăn để tấn công địch nhân phía dưới.

Đây rõ ràng không phải là một cái sơn trại bị bọn mã tặc chiếm cứ, mà là một khu thành trì vô cùng kiên cố!

Lạc Bắc có thể khẳng định, kể cả có một đội quân đông gấp trăm lần số người của Bán Thiên Vân cũng không thể đánh bại được Ngọa Nhẫn Sơn, cùng lắm chỉ có thể bao vây được mà thôi.

“Nơi kiên cố như thế này, nhược điểm duy nhất là diện tích trên núi quá bé, không thể tự cung tự cấp, bắt buộc phải dự trữ một lượng lương thực rất lớn.”

Chỉ trong chốc lát, nhìn thấy ngọn Ngọa Nhẫn này, Lạc Bắc có thể khẳng định ngay, dựa vào đội hình ngay ngắn của bọn mã tặc giống hệt như lính tinh nhuệ trong quân đội, bên trong ngọn Ngọa Nhẫn này chắc

chấn không hề khan hiếm lương thực như tên mặc giáp sắc nói, mà ngược lại, bên trong chắc chắn tích trữ rất nhiều lương thực.

Hiện nay trong vòng ngàn dặm đều rơi vào tình trạng thiếu thốn lương thực, bọn chúng làm thế chỉ để phòng bị trước mà thôi.

“ U u u u!”

Tiếng tù và đặc trưng vang lên từ núi Ngọa Nhẫn.

Trên lầu gác đã đầy rẫy những ánh mắt đầy thù địch. Máy chục dặm xung quanh đều là đồng bằng, người trên vọng gác đã phát hiện ra bốn người Lạc Bắc, cũng đã nhìn thấy những con ngựa mà họ cưỡi là giống ngựa lai chân cực khỏe chỉ có núi Ngọa Nhẫn mới có.

“ Thái Thúc sư muội, Lạn Hàng sư huynh, Huyền Vô Kỳ sư huynh, mọi người vẫn chưa biết ngự kiếm phi hành, nếu đi trên sơn đạo, chỉ riêng hỏa tiễn lúc này thôi cũng khó mà đối phó. Hơn nữa bọn mã tặc này đã có kinh nghiệm giao đấu với các cao thủ tu đạo, không biết chúng còn chuẩn bị pháp bảo gì nữa. Vậy thì để ta đánh trận đầu, xem có hạ được lầu gác ở phía trên không, sau đó mọi người hãy đi lên sơn đạo.”

“ Được, Lạc Bắc sư đệ cẩn thận.” Huyền Vô Kỳ đành phải gật đầu. Tuy y trước nay vẫn không tin phục Lạc Bắc, nhưng tận đáy lòng y vốn đã thừa nhận, tu vi của y càng ngày càng kém xa Lạc Bắc.

Lạc Bắc gật đầu, thanh Tam Thiên Phù Đồ màu đen lập tức rút ra khỏi bao kiếm trên lưng.

Những người tu đạo bình thường khi tu phi kiếm đều đeo kiếm bên hông, nhưng đệ tử Thục Sơn trước khi luyện đến cảnh giới kiếm canh thì đều thích đeo kiếm trên lưng.

Đeo kiếm trên lưng, khi hành động sẽ linh hoạt hơn, không có chướng ngại gì quá lớn. Còn thanh Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc vốn chẳng có bao kiếm chỉ là lấy vải bọc vào mà thôi, khi này giết được rất nhiều mã tặc thì nhặt được một cái bao kiếm màu đen, tuy chỉ là đồ tầm thường, nhưng cũng tiện lợi hơn nhiều.

“ Đây chính là cảnh giới ngự kiếm phi hành!”

Thái Thúc, Lạn Hàng, Huyền Vô Kỳ đều nhìn thấy một luồng kiếm quang màu đen xông ra từ sau lưng Lạc Bắc, Lạc Bắc liền lập tức bay vút lên trời, cứ như thể đang đứng dựa vào trong gió, thần thái vô cùng khoáng đạt.

Lạc Bắc tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh khiến cho thân thể mạnh mẽ, tu luyện trường kì, không biết tự lúc nào đã trở thành một thiếu niên anh tuấn ngồi ngồi.

Cứ ngự kiếm mà đi, đến khi chỉ còn cách núi Ngọa Nhẫn tầm ngàn bước thì đột nhiên những tấm cửa gỗ bọc sắt của những căn lầu gác mở toang ra, hàng loạt xe nổ được làm từ thép mềm, dây cung làm từ gân bò và gân hươu kết lại với nhau được đẩy ra ngoài.

Tiếng tù và vang lên, máy chục tên mã tặc hung tợn mặc áo giáp da cầm rìu chém một đường hình vòng cung xuống sợi dây thừng đang buộc vào dây cung.

Dây cung trên chiếc xe nổ, người bình thường không thể kéo vào vị trí được, mà phải dùng xe tời loại nhỏ kéo theo một sợi dây thừng mới có thể kéo dây cung vào đúng vị trí.

Kiểu xe nổ này phạm vi có thể đạt đến hơn ngàn bước. Hơn nữa những cỗ xe nổ này đều được lắp đặt trên vách núi ở trong lầu gác nên khi bắn từ trên xuống dưới, phạm vi còn có thể xa hơn ngàn bước.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, vô số mũi tên màu đen như vô số mũi lao bay tới tấp về phía Lạc Bắc.

Đột nhiên một luồng sáng màu tím bay ra từ tay Lạc Bắc, ầm ầm, những ngọn lao vừa rồi phóng ra chưa được trăm bước đã bị mấy trăm luồng lôi quang làm cho nổ tung. Trong tích tắc Lạc Bắc liền gia tăng tốc độ, bay qua làn khói vàng phát sinh sau vụ nổ.

Đây cũng là những mũi tên phát nổ chuyên để phá chân nguyên và phi kiếm, nhưng trong khi Lạc Bắc bay đến đây đã dùng Tử Lôi Nguyên Từ Chùy hấp thụ sấm sét, hơn nữa những mũi tên cực lớn này tuy được

bắn ra từ xe nổ, mặc dù tốc độ không thua kém gì phi kiếm, nhưng không thể uyển chuyển như phi kiếm. vì thế trong nháy mắt đã bị Lạc Bắc dùng Tử Lô Nguyên Từ Chùy làm cho nổ tung để mở đường xông lên.

Người Lạc Bắc chưa ra khỏi đám khói màu vàng thì kiếm hóa màu đen đã chém vào một căn lều gác trước mặt.

“ Kẻ nào dám đến làm bừa, khinh Ngọa Nhấn Sơn ta không có người sao!”

Đúng lúc này, trên con sơn đạo xuất hiện một gã trung niên ăn vận như văn sĩ, mặc áo dài màu đen, mặt trắng, không râu, trông như một nho sĩ bình thường. y chỉ tay một cái, một thanh kiếm xanh liền bay lượn trước mặt y. y liền vung tay chém xuống, muốn liều một phen với thanh Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc.

“ Ầm!” , Tam Thiên Phù Đồ lập tức bị một lực cực mạnh hất văng ra mấy trượng, Lạc Bắc bị chấn động, mồm miệng lại ngửi thấy mùi lưu huỳnh nồng nặc.

“ Tên này cũng là đệ tử của phái Lao Sơn.”

Lạc Bắc lập tức cảm thấy nguồn sức mạnh vừa đánh vào thanh Tam Thiên Phù Đồ của y không phải là sức mạnh của chân nguyên trên kiếm của đối phương, mà là khi hai thanh kiếm va chạm nhau, phi kiếm của đối phương sẽ phát nổ y như hỏa tiễn, nhưng thanh phi kiếm của y lại không hề hấn gì. Không biết là kẻ này đã dùng cách gì để luyện ra thanh kiếm như vậy.

“ Hả?” Tên văn sĩ trung niên trên sơn đạo bỗng thốt lên một tiếng kinh ngạc.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

29-12-2012, 10:31 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

112. Chương 111: Thanh Cương Thần Hỏa, Hắc Long Thăng Thiên..

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

trung niên mặt trắng giống với văn sĩ trên sơn đạo chính là nhị trại chủ Tiêu Tử Lăng trên Ngọa Nhận sơn.

Phái Lao Sơn cũng giống với phái Mao Sơn, đệ tử tản ra trong dân gian rất nhiều. Trong nhân gian, bình thường mười thuật sĩ đạo gia thì có bảy, tám người chính là tu luyện pháp quyết và thuật tạo bùa của phái Lao Sơn và phái Mao Sơn.

Rất nhiều truyện quỷ quái trong dân gian đều lấy nguyên mẫu từ thuật sĩ phái Mao Sơn và Lao Sơn. Dần dần, hiện tại cả hai phái suy thoái, một số pháp quyết lợi hại đã bị thất truyền. Nhưng ngược lại một số thuật sĩ đạo gia trong dân gian lại truyền thừa một số pháp quyết lợi hại của Lao Sơn và Mao Sơn.

Trên núi Ngọa Nhận thì Bán Thiên Vân có ba trại chủ, đại trại chủ là Tổng Nguyên Tử, nhị trại chủ là Tiêu Tử Lăng và Hồn Nguyên Tử là tam trại chủ. Cả ba người may mắn nhận được thừa kế của phái Lao Sơn. Nếu không với thân phận đệ tử nhập môn của phái Lao Sơn thì không thể nào ngang nhiên chiếm một núi làm vua.

Tán tu bình thường đều dựa vào vương hầu công khanh, nhờ vào thế lực của những người này mà tìm kiếm những thứ mình cần. Tuy nhiên làm như vậy cũng có những hạn chế. Trong loạn thế không thể bằng được trộm cướp thoắt mái mà không e ngại bất cứ thứ gì.

Hiện giờ thiên hạ bị quần hùng chia cắt, mỗi châu phủ không thể điều động lượng lớn binh lính để tiêu trừ giặc cướp. Mà ba người Tiêu Tử Lăng, Tổng Nguyên Tử, Hồn Nguyên Tử có tu vi không hề tầm thường, và đều có dã tâm lớn. Cả ba thu lấy cả ngàn mã tặc thao luyện giống như binh lính tinh nhuệ, lại chiếm cứ nơi hiểm yếu, cướp lấy xung quanh, chờ tới khi thời cơ thích hợp thì chiếm lấy một hai châu phủ mà tự mình xưng vương. Đến lúc đó việc tu luyện pháp thuật của họ cũng tiện hơn nhiều.

Lúc này, Tiêu Tử Lăng phóng ra một thanh phi kiếm màu xanh. Đây là một thanh Cương thần hỏa kiếm được Tiêu Tử Lăng sử dụng bị pháp của Lao Sơn để luyện chế thành. Nhìn bề ngoài nó rất bình thường nhưng thực tế là có pháp trận phù lục, hấp thu rất nhiều lưu hoàng, giống như Bạo Viêm hỏa tiên. Chỉ cần chạm vào nó sẽ nổ tung nhưng bản thân phi kiếm thì không bị tổn hại.

Phương pháp luyện chế thanh Cương Thần hỏa kiếm này ngay cả bản thân phái Lao Sơn cũng đã bị thất truyền. Sau khi Tiêu Tử Lăng luyện thành cũng ít khi giao thủ với người tu đạo. Bình thường cho dù là đối thủ tu luyện tới cảnh giới ngự kiếm mà bị Cương thần hỏa kiếm nổ tung đốt cháy chân nguyên trên phi kiếm là có thể chém chết đối phương.

Nhưng mới chỉ đánh một cái, Tiêu Tử Lăng đã giật mình cảm thấy chân nguyên trên thân kiếm của Lạc Bắc hết sức hùng hậu, dẻo dai hoàn toàn khác với chân nguyên bình thường.

Hơn nữa sau khi bùng nổ, thân kiếm của Lạc Bắc cũng vẫn còn nguyên vẹn cho thấy thanh phi kiếm giản dị màu đen nhìn thì bình thường nhưng phẩm chất lại rất tốt.

- Người này là ai? Từ Vinh ký có ba vị cung phụng nhưng không có ai có được tu vi phi kiếm thể này.

Mặc dù Tiêu Tử Lăng không thấy tận mắt nhưng Hồn Nguyên Tử tới Từ Vinh Ký đoạt lương thực nên biết được toàn bộ người trong sơn trại. Còn Hồn Nguyên Tử lúc này không về, lại thấy đám Lạc Bắc cười ngửa của ý tới, trong lòng Tiêu Tử Lăng biết đám người Hồn Nguyên Tử lành ít dữ nhiều.

Trong tích tắc đó, Tiêu Tử Lăng cũng không nghĩ nhiều, chỉ tay một cái, thanh Cương Thần Hỏa Kiếm lập tức chặn đứng Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc. Đồng thời y vùng tay lên, mười mấy tia sáng lập tức lao về phía Lạc Bắc.

- Đây là pháp bảo gì?

Trên đỉnh đầu của Lạc Bắc còn có Phân Thủy thần quang và Thập Nhị đô thiên hữu tương thần ma. Nhưng kẻ địch của Hắc Phong lão tổ rất nhiều, Lạc Bắc không muốn lộ mấy thứ pháp bảo đó. Vì vậy mà khi thấy Tiêu Tử Lăng phát tay quăng mười mấy hòn đạn, Lạc Bắc hét một tiếng, Tam Thiên Phù Đồ chột vọt thẳng lên trời mang theo hắn lên cao mười trượng.

- Ta cứ tưởng là nhân vật nào lợi hại không ngờ lại là tiểu tử vô tri. Người nghĩ như vậy thì có thể tránh được Ngân Dực đạn của ta?

Trong tiếng cười lạnh của y, mười mấy viên Ngân Dực đạn chột dài ra một tác như cánh ve sâu lao tới bên cạnh Lạc Bắc rồi nổ tung.

- Không ổn.

Một tiếng nổ vang lên giống như có vô số thùng thuốc súng cùng nổ bên người khiến cho Lạc Bắc cảm thấy thân mình trống rỗng.

“ Pháp bảo này của y chuyên làm nổ chân nguyên bám trên phi kiếm.”

Tới khi Lạc Bắc hiểu ra thì hắn giống như một tảng đá từ trên không trung rơi xuống.

- Lạc Bắc!

Thái Thúc, Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ nhìn thấy cảnh tượng đó thì kêu lên. Cùng lúc đó, trên mặt Tiêu Tử Lăng cũng nở một nụ cười đắc ý.

Ngự kiếm phi hành là dựa vào chân nguyên trên phi kiếm và bản thân phi kiếm để kéo người ngự kiếm phi hành. Ngân Dực đạn của Tiêu Tử Lăng có thể làm nổ tung bộ phận chân nguyên bám trên phi kiếm.

Cho dù làm nổ tung chân nguyên trên phi kiếm nhưng khi rơi xuống, người ngự kiếm vẫn có thể ngự phi kiếm ám sát. Nhưng Tiêu Tử Lăng còn có thanh Cương Thần hỏa kiếm trong tay nên nhất thời không sợ đối thủ liều chết.

Chỉ cần người ngự kiếm ở trong không trung, Ngân Dực đạn và thanh Cương Thần hỏa kiếm có thể nói là phối hợp rất tốt để phá ngự kiếm phi hành.

Hiện tại, Lạc Bắc cách mặt đất chừng hơn chục trượng. Nếu rơi thẳng xuống thì trong suy nghĩ của Tiêu Tử Lăng chắc chắn phải chết.

- Chỉ cần đề phòng hấn phản kích là được.

Tiêu Tử Lăng liếc mắt một cái thì thấy trong lúc Lạc Bắc đang rơi xuống, Tam Thiên Phù Đồ của hấn lập tức lao về phía mình liền vội vàng bắt kiếm quyết để cho Cương thân hỏa kiếm giao chiến với Tam Thiên Phù Đồ còn y thì nhảy ra.

- Ngự kiếm phi hành mà bị ngã chết thì không biết thế nào?

Tiêu Tử Lăng bị lực lượng của Tam Thiên Phù Đồ làm cho văng đi nhưng vào lúc này, trong tiếng hét của Thái Thúc, Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ, Lạc Bắc rơi thẳng xuống đất lại nảy lên.

Rơi từ trên mười trượng xuống đất thật sự là quá mạnh.

Sắc mặt Thái Thúc trắng bệnh, toàn thân run rẩy.

Lạc Bắc bị giáng xuống đất khiến cho mặt đất cũng rung nhẹ.

Tam Thiên Phù Đồ trong không trung như mất đi sự điều khiển mà rơi xuống.

Ánh mắt của Lạn Hàng, Huyền Vô Kỳ đều đỏ lên.

- Thanh phi kiếm này rất tốt, thu trước rồi nói sau.

Tiêu Tử Lăng cười lạnh rồi giơ tay chụp lấy Tam Thiên Phù Đồ.

- Sao lại thế này?

Mới chụp một cái, Tiêu Tử Lăng đã khựng người, trong mắt y chợt thấy một cái điểm đen.

Điểm đen đó cũng chính là mũi của Tam Thiên Phù Đồ.

- Không ngờ hấn vẫn còn chưa chết.

Y chụp một cái thì phát hiện trên thân kiếm có một luồng sức mạnh rất lớn khiến cho y không thể lay động được. Tiêu Tử Lăng liền nghĩ như vậy. Mà đó cũng là cái suy nghĩ cuối cùng của y. Ngay vào lúc y giơ tay chụp vào hư không, nguyên bản Tam Thiên Phù Đồ đang rơi xuống chợt tản ra ánh sáng màu đen chói mắt rồi với tốc độ nhanh hơn trước mấy lần mà xuyên thẳng qua lưng Tiêu Tử Lăng.

Trên mặt đất, Lạc Bắc xoay người nhảy lên. Tam Thiên Phù Đồ trong nháy mắt đưa hấn gần như theo vách núi bay thẳng lên.

Miệng và mũi của Lạc Bắc đều thấm huyết. Mặc dù thân thể của hấn bước đầu đã tới kim thân lưu ly nhưng cú rơi vừa rồi cũng đủ khiến cho kinh mạch và lực phủ ngũ tạng của Lạc Bắc bị thương. Có điều hấn vẫn tương kế tựu kế mà đánh chết Tiêu Tử Lăng.

Khi Lạc Bắc vọt lên chính là muốn tránh sự tấn công của Bạo Viên Hỏa tiễn. Hiện tại không có Tiêu Tử Lăng gây trở ngại, lại theo vách núi xông tới, các loại nổ trên vọng lâu như mất đi tác dụng. Không để cho đám mã tặc ở trong đó đi xuống bắn tên, Tam Thiên Phù Đồ đã xuyên thủng vọng lâu. Cùng với đó Lạc Bắc cũng xông tới vùng tay vùng chân đánh nát vọng lâu.

Từ xa nhìn lại giống như có một con hắc long xông lên trong nháy mắt đã phá nát cả chục cái vọng lâu.

Tất cả đám mã tặc trên núi Ngõa Nhận đều sững sờ.

- Còn ngây người ra đó làm gì? Liền chết.

Không biết ai hét lên như vậy. Hơn mười tên mã tặc nhất thời tỉnh táo liền theo bản năng giương Thiết Thai trường cung về phía Lạc Bắc. Nhưng bọn chúng còn chưa kịp buông dây thì một tia sáng màu bạc chói mắt đã như tia chớp lao tới xuyên qua lồng ngực đục thủng lưng.

Tia sáng xuyên thủng cả mười người kéo theo một đường mưa máu.

Phía sau, Thái Thúc cũng đã xông lên trên sơn đạo, ánh mắt của nàng cũng đồ chảng khác gì Lạn hàng và Huyền Vô Kỳ.

- Đủ rồi.

Trên đỉnh Ngõa Nhận chợt có tiếng sắt thép va chạm vang lên:

- Tất cả dừng tay lại cho ta. Để cho họ lên đi.

Lúc này, Lạc Bắc đã tới gần đỉnh núi, vốn Tam Thiên Phù Đồ đang lao về phía hơn mười người đang giương cung về phía mình. Nhưng nghe thấy âm thanh đó, bọn họ đều hạ cung xuống khiến cho Tam Thiên Phù Đồ của hắn không chém nổi nữa.

- Bọn họ không phải là người tu đạo. Các người giết họ thì có ích gì? Các người lên tất cả đi. Một mình ta tiếp các người là được.

Một đạo sĩ trung niên tướng mạo đoan chính mặc hoàng bào từ trong một cái sơn động đi ra.

Một tia sáng màu đen lóe lên, Lạc Bắc cũng đã đứng trên đỉnh núi. Trong làn gió lồng lộng, Lạc Bắc nhìn đại trại chủ Tống Nguyên Tử mà nói:

- Bọn họ ý mạnh hiếp yếu, cướp bóc của nạn dân thì có tới điều đó không?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

29-12-2012, 10:33 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

113. Chương 112: Ma Thần Hiện Uy.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Bất kể những người của Ngõa Nhận hay là đám nạn dân kia đối với chúng ta mà nói chẳng qua chỉ là những con kiến. Các người không dành thời gian để tu vi tăng lên mà lại ra mặt cho những con kiến đó, định hành hiệp trượng nghĩa?

Tống Nguyên Tử khép hai tay lại, lạnh lùng nhìn Lạc Bắc và đám người Thái Thúc đang nhảy lên. Ông tay áo rộng thùng thình của y bay phần phật trong gió.

- Coi kẻ khác là con kiến thì cũng có một ngày sẽ bị người ta bóp chết giống như con kiến.

Thái Thúc nhảy lên đỉnh núi nghe Tống Nguyên Tử nói vậy, nét mặt liền trở nên lạnh lùng.

- Ha ha!

Tống Nguyên Tử cất tiếng cười điên cuồng, hai mắt nheo lại:

- Vậy phải xem các người có cái bản lĩnh đó không.

Hơn mười sợi tơ màu hồng từ trong tay Tống Nguyên Tử lao ra bắn về phía bốn người Lạc Bắc, Thái Thúc, Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ.

Tiếng cười vừa mới cất lên, Tống Nguyên Tử đã ra tay.

Vốn tâm cơ của Tống Nguyên Tử so với Tiêu Tử Lăng và Hồn Nguyên Tử thâm trầm hơn nhiều. Y để cho Lạc Bắc, Thái Thúc, Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ vô lên núi thứ nhất là bởi vì đám mã tặc bên dưới tổn của y rất nhiều công sức, thậm chí còn bắt của giáo đầu trong quân đội rồi dùng được vật tẩy rửa mà huấn luyện ra. Thứ hai là vì Tống Nguyên Tử không thể sử dụng phi kiếm cho nên ở cách xa mà đánh nhau với Lạc Bắc thì không chiếm được ưu thế.

Mười sợi tơ hồng đó chính là ánh sáng tản ra của mười cây châm đỏ như máu. Tên của nó là Xích Luyện Ngưu Mao châm, không phải là thứ pháp bảo được luyện chế từ mật pháp của Lao Sơn. Đó là do Tổng Nguyên Tử đấu pháp với người khác mà có được.

Tám mươi một cái Xích Luyện Ngưu Mao châm đều chứa kịch động. Người nào mà trúng phải nó sẽ bị độc công tâm rồi chết.

- Không ổn.

Đám người Thái Thúc đều tập trung tinh thần nhưng thấy tốc độ của những sợi tơ đó không hề kém phi kiếm, thấy khó có thể dùng phi kiếm ngăn cản, đang định phi người né tránh thì bên tai chợt nghe thấy tiếng quát của Lạc Bắc:

- Tất cả đứng yên.

Thái Thúc, Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ biết được sợi tơ hồng đó chắc chắn là pháp bảo lợi hại, cũng không biết Lạc Bắc định dùng cách nào ngăn cản. Nhưng nghe thấy Lạc Bắc nói vậy, cả ba người liền đứng yên tại chỗ.

- Đây là pháp bảo gì?

Nhìn thấy tơ hồng đang phóng tới cách bốn người chừng ba trường chợt một vầng ánh sáng màu tím xuất hiện bao phủ lấy cả bốn người, giống như có một cái pháp bảo hình vỏ trai bọc họ lại. Cả bốn người ở bên trong vẫn có thể nhìn rõ cảnh tượng bên ngoài. Xích Luyện ngưu mao châm đâm phải vỏ trai lưu chuyển ánh sáng tím chẳng khác nào tiếng mưa quất lên cánh cửa liền văng ra xa mà không tiến lên được nữa.

- Phân thủy thần quang bạng!

Tổng Nguyên Tử biến sắc, hét lên:

- Hắc Phong lão tổ là gì của người?

Lạc Bắc cảm thấy không thể ngăn cản được liền phóng ra Phân Thủy Thần quang bạng. Mà khi nó vừa mới xuất hiện, Tổng Nguyên Tử liền nhận ra. Lạc Bắc cũng không có gì e ngại, cũng chẳng thèm trả lời gì tay thả Thập nhị đô thiên hữu tương thần ma ra ngoài.

- Cái pháp bảo này khi tinh thần mỗi một thì không thể sử dụng được, không cẩn thận còn bị ma thần cản trở.

Khi Lạc Bắc thả cái pháp bảo đó ra thì cũng giống như ngày thường có ảo giác của Thập nhị đô thiên hữu tương thần ma. Lạc Bắc lập tức phản ứng. Mỗi lần sử dụng cái pháp bảo đó, đều phải ngăn cản ma khí xâm nhập vào trong đầu tạo ra ảo cảnh.

Do có kinh nghiệm từ lần trước nên lần này, Lạc Bắc nhanh chóng ngăn cản được tâm ma.

Tám ma thần giống như được đúc bằng sắt, sau đầu có vầng sáng mờ lung, chân đạp trên đài sen bằng xương trắng xuất hiện trước mặt mọi người.

Liếc mắt nhìn thấy tám ma thần, lập tức tất cả có cảm giác bản thân như biến thành người tí hon.

- Thập Nhị Đô Thiên hữu Tướng thần ma.

Tổng Nguyên Tử đưa tay sờ một cái rồi lấy ra một cái hồ lô bằng ngọc bích đồng thời phát ra một tiếng hét chói tai. Y còn chưa kịp mở miệng hồ lô thì đài sen bạch cốt dưới chân tám ma thần đã bốc lên ngọn lửa màu xanh trắng rồi một thanh âm giống như quỷ khóc vang lên.

Ma thần cầm cái Bạch Cốt Xuy đã đưa lên miệng thổi.

Thanh âm vừa mới xuất hiện trên ngọn núi tràn ngập âm phong, trong vòng trăm trượng trở nên mờ mịt. Tổng Nguyên Tử lập tức cứng người. Thái Thúc, Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng được ánh sáng quả Phân Thủy thần quang bạng bao phủ.

Âm thanh của Bạch Cốt Xuy như biến thành thực thể.

Gần như đồng thời trên đỉnh núi xuất hiện một cột lửa cao tới hơn mười trượng bao vây lấy Tổng Nguyên Tử khiến cho y kêu lên thảm thiết rồi bị đốt cháy.

Đâu Ly Hỏa!

“ Không ngờ cái pháp bảo này lại lợi hại như vậy. Thả nó ra gần quá mà ngay cả mình cũng bị đốt.”

Lạc Bắc phát hiện ngay cả Phân Thủy thần quang bạng cũng dường như không ngăn cản nổi đàn hồi vàng thu lấy Thập nhị đô thiên hữu tướng thần ma.

Phân thủy thần quang bạng dù sao thì cũng chỉ có tác dụng lợi hại nhất là tách nước và di chuyển trong nước chứ không phải phòng hộ.

- Rốt cuộc thì người có liên quan thế nào với Hắc Phong lão tổ?

Toàn thân Tổng Nguyên Tử cháy đen tuy nhiên vẫn chưa chết mà hét lên.

- Lão là bằng hữu của ta.

Ánh sáng màu đen lóe lên, Tam Thiên Phù Đồ xuyên qua tâm mạch của Tổng Nguyên Tử khiến cho tiếng kêu của y biến mất.

“ Uy lực của các pháp bảo này thật mạnh, phải thuộc về cấp bậc địa tiên. Tuy nhiên ma khí của nó quá nặng, sau này không nên dùng nhiều.”

Lúc trước Lạc Bắc mới chỉ cảm nhận được Thập nhị đô thiên hữu tướng thần ma lợi hại, nhưng hẳn chỉ nghĩ một hai ma thần không lợi hại lắm chỉ khi nào cả tám ma thần ở cùng một chỗ thì uy lực mới kinh người. Tuy nhiên lần này hẳn cũng phải thực sự kinh sợ.

Sau khi đánh chết Tổng Nguyên Tử, Lạc Bắc liếc mắt thì phát hiện đám mã tặc không bị Đâu Ly Hỏa lan tới nhưng toàn thân cứng ngắc mà chết.

Lạc Bắc để cho thần thức đảo qua thì phát hiện đám mã tặc trong phạm vi mười trượng đều mất mạng.

Thì ra bọn chúng bị Bạch Cốt Xuy thổi làm cho thần hồn tan nát.

Tới lúc này có thể thấy mỗi ma thần đều có một thứ pháp bảo lợi hại.

Mặc dù đám mã tặc đều là những kẻ lòng lang dạ sói nhưng giết chết nhiều người như vậy cũng làm cho Lạc Bắc cảm thấy rầu rĩ.

- Đám người này coi mạng người như con kiến, người cũng không phải suy nghĩ. - Thái Thúc nhìn thấy sắc mặt của Lạc Bắc thì hiểu được cảm nhận của hắn.

- Thái Thúc sư muội nói đúng.

Lạc Bắc cũng gật đầu rồi nhớ lại cái cảm giác sử dụng Thập nhị đô thiên hữu tướng thần ma vừa rồi.

Lần này chính thức sử dụng pháp bảo, khi Lạc Bắc trấn áp tâm ma ảo cảnh vẫn có thể cảm giác được sự tồn tại rõ ràng của tám Ma thần. Dường như cả tám ma thần đều có nguyên thần chứ không phải là do Ma nguyên ngưng kết lại.

Lạc Bắc chợt giật mình. Bởi vì khi nhớ tới cái cảm giác đó, hắn không nhận được định lấy ra quan sát.

Sử dụng cái pháp bảo đó khiến cho Lạc Bắc cảm nhận được một sự hùng mạnh. Từ sau khi rời khỏi Thục Sơn, Lạc Bắc chưa bao giờ có được thắng lợi dễ dàng tới vậy. Mà khi sử dụng cái pháp bảo đó, Lạc Bắc không chỉ có cái cảm giác nắm trời đất trong tay.

Nhưng hiện tại hắn biết cái cảm giác đó hoàn toàn vô căn cứ.

Núi cao còn có núi cao hơn. Trên đời có bao nhiêu pháp bảo lợi hại, mỗi cái một vẻ. Khi đối địch, Hắc Phong lão tổ cũng không cần tới cái pháp bảo này điều đó chứng tỏ cao thủ tới cấp bậc như lão nếu dốc toàn lực thì triển pháp thuật còn mạnh hơn cả nó.

Chưa nói pháp bảo cho dù có lợi hại thì cũng chỉ là ngoại lực, quan trọng nhất vẫn là tu vi của bản thân.

“ Nếu cứ trầm mê vào uy lực của pháp bảo sẽ không có nhuệ khí tăng tiến dũng mãnh.” Trong lúc vô tình, Lạc Bắc lại khắc phục được một trở ngại.

“ Hai cái này không biết là thứ pháp bảo gì?”

Thi thể của Tống Nguyên Tử đã cháy sạch, tất cả đồ đạc trên người cháy hết chỉ còn lại một cái hồ bằng ngọc bích và một cái vòng tản ra ánh sáng. Huyền Vô Kỳ bước tới nhặt lên nhưng không nhận ra có gì huyền bí.

- Núi Ngõa Nhận đúng là một ngôi thành.

Lạc Bắc, Thái Thúc và Lạn Hàng nhìn qua cũng không thấy có gì lạ nên cứ để cho Huyền Vô Kỳ cất đi. Sau khi cả bốn người đi vào sơn động của Tống Nguyên Kỳ mặc dù biết trên ngọn núi này của đám mã tặc không có phòng ốc mà chỉ ở trong động nhưng cả bốn vẫn phải hít một hơi.

Cái sơn động trước mặt họ không ngờ giống như một cái sơn cốc, ước chừng chứa được cả vạn người. Hơn nữa còn có vô số những thông đạo chỉ chít chui vào tới tận lòng núi.

- Có người!

Vào lúc Lạc Bắc và Thái Thúc đang đứng nhìn sơn động thì cả hai người chợt giật mình khi cảm nhận được có tiếng bước chân.

Đám người Lạc Bắc tập trung tinh thần nhìn vào con đường thì thấy có một sơn dân đang đầy hoảng sợ bước ra.

- Đám mã tặc cũng giống như quân đội nên chắc chắn đã bắt sơn dân tới làm người phục vụ. May là họ ở sâu trong lòng núi chứ không cũng bị Bạch Cốt Xuy thổi tan thần hồn.

Lạc Bắc và Thái Thúc nhìn nhau mà cũng nghĩ vậy.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

29-12-2012, 10:33 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

114. Chương 113: Thiên Cơ Bí Lục

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Với số lượng lương thực như thế này cũng đủ cho cả vạn người ăn trong một năm. Núi Ngõa Nhận thật sự là có ý đồ tranh giành thiên hạ.

Bốn người Lạc Bắc lên tiếng nói cho người sơn dân kia biết Bán Thiên Vân trên núi Ngõa Nhận đã bị tiêu diệt. Sau đó, tên sơn dân mừng rỡ như điên chạy đi thông báo cho những người khác. Đợi cho tất cả đi ra, đám người Lạc Bắc mới phát hiện được tạp dịch trong núi phải tới hai, ba trăm người. Ngoài ra còn có rất nhiều thiếu nữ hiển nhiên là bị đám mã tặc bắt tới đây để hưởng lạc. Mà khi mấy người dẫn đám Lạc Bắc tới sơn động chất lương thực của núi Ngõa Nhận, cả bốn đều phải hít một hơi.

Trong sơn động trước mặt họ, lương thực chồng chất như núi.

Đi qua một đám sơn động, ngoại trừ lương thực ra còn có vô số vàng bạc, nước, dược liệu, khôi giáp, vũ khí.

Nhìn những thứ này có thể thấy rõ ràng đây không phải là giặc cỏ tầm thường mà là đang chuẩn bị lương thảo, chuẩn bị thời cơ tranh giành thiên hạ.

Đối với số lượng lương thực trên núi Ngõa Nhận, Lạc Bắc thông báo cho đám người của Từ Vinh Ký. Bọn họ liền mang tới mười trước xe ngựa, rồi mấy tên tiểu nhị cùng với đám tạp dịch trên núi, cộng với cả nạn dân cũng phải mất gần một ngày mới vận chuyển được hết. Tất cả đều được dùng để cứu tế cho nạn dân.

Vàng bạc trên núi Ngõa Nhận cũng được Từ Vinh ký mang ra, nghĩ cách đổi lấy lương thực chống lại thiên tài.

Còn về phần binh khí chồng chất trong sơn động thì đám người Lạc Bắc dùng phi kiếm cắt những tảng đá lớn bịt lại. Trong thời loạn, binh khí cho dù sử dụng thế nào cũng không phải là chuyện may mắn.

“ Chính nghĩa thì được ủng hộ mà trái đạo thì không.”

Sắc trời tối dần, Lạc Bắc, Thái Thúc, Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ đứng trong một cái thư phòng của sơn động. Mấy cái sơn động ở quanh đây đều ở vị trí cao nhất, bên trong bố trí như phòng ở của vương hầu, hiển nhiên là chỗ ở của ba tên trại chủ. Giữa thư phòng có gắn một tấm biển với ba chữ Tử Lăng trai chứng tỏ đây là thư phòng của tên nhị trại chủ. Trong thư phòng có đặt một cái bàn lớn bằng gỗ lim, bên trên có đặt văn phòng tứ bảo. Vách đá xung quanh có kê mấy cái giá, bày mấy cuốn điển tịch. Số lượng điển tịch ở đây so với những gia đình giàu có hoàn toàn nhiều hơn. Cầm một quyển điển tịch trên giá lên, nhìn qua, Lạc Bắc thở dài một tiếng.

Tiêu Tử Lăng, Tống Nguyên Tử và Hồn Nguyên Tử với bản lĩnh của mình trong thời loạn thế cũng có thể có được thành tựu. Tiệm tay cầm một quyển sách là có thể thấy được. Cả ba người đều coi mình là vua, coi người khác như con kiến. Mấy cuốn sách này cuối cùng cũng chỉ là vật trang trí trong căn phòng.

Ra khỏi phòng sách, đi theo một lối đi tới một cái cửa sắt thật dày.

Lạn Hàng ngạc nhiên nói:

- Không biết trong này là cái gì?

- Đi vào thì biết.

Thái Thúc bĩu môi. Lạn Hàng vừa mới dứt lời, một vàng kiếm quang màu trắng xuất hiện cắt đứt cái khóa đồng thành hai nửa.

- Đây là nơi chúng luyện chế bùa và pháp bảo.

Lạc Bắc đưa tay đẩy. Cánh cửa vừa mới nghiêng ra được ba tấc thì mùi lưu hoàng, thủy ngân liền phả vào mặt.

Sau cánh cửa sắt là một gian mật thất mỗi chiều chừng năm, sáu trượng. Bên trong có bàn ghế bằng đá, ở giữa có một cái lò luyện cao hơn người. Trên lò có khắc hình mây, lửa, long hổ. Trong lòng lò còn có một chút gì đó giống như huyền thiết được nấu chảy đã cứng lại.

Tận sâu bên trong mật thất, sát bức tường có chất một đồng những viên giống như đá.

- Mấy thứ này là lưu hoàng, quặng đá.

Huyền Vô Kỳ nhặt mấy viên lên rồi mài vào tường quả nhiên là bốc lên khói và có ánh lửa.

- Bạo Viêm Hỏa tiễn chắc là được bọn chúng luyện ra từ đây. - Thái Thúc liếc mắt nhìn quanh thì thấy trên cái bàn đá thấy chất đồng rất nhiều hỏa tiễn. Cái thứ tên có thể đánh chết người tu tiên này không thấy có trong kho binh khí bên ngoài.

- Ba người bọn họ coi đám mã tặc này cũng như những con kiến, chẳng khác gì quân cò. Cái thứ Bạo Viêm hỏa tiễn này có uy hiếp với bản thân cho nên họ không thể nói phương pháp luyện cho đám thuộc hạ mà phải tự tay mình luyện chế. Có điều bọn họ cũng không phải là đệ tử nhập môn chính tông của phái Lao Sơn nên không biết bố trí trận pháp nên mới phải dùng khóa để đề phòng người khác.

Lạc Bắc gật đầu đi tới bên cạnh Thái Thúc, cầm một mũi Bạo Viêm Hỏa tiễn lên.

- Không biết thứ này luyện chế như thế nào?

Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ đều xúm lại quan sát thì thấy Bạo Viêm hỏa tiễn ngoại trừ có màu đen và hơi nặng ra thì không khác gì với vũ tiễn bình thường. Lạc Bắc cầm một mũi lên ngửi thì không hề thấy có mùi lưu huỳnh.

- Đây là cái gì?

Ngoài trừ lưu hoàng, quặng đá....trong thạch thất còn có đặt mười mấy cái vạc lớn. Trong mười mấy cái vạc có chứa một thứ gì đó giống như bùn đặc sền sệt còn hai cái vạc khác thì một cái đựng chất lỏng như hồ phách còn một cái thì đựng bột phấn màu trắng. Lạc Bắc và Thái Thúc quan sát cũng không thấy có gì huyền bí.

- Lạc Bắc sư đệ! Người tới đây.

Đúng lúc này, Huyền Vô Kỳ như phát hiện ra một thứ gì đó liền lên tiếng gọi.

Lạc Bắc và Thái Thúc quay đầu lại thì thấy Huyền Vô Kỳ đang cầm một thứ gì đó như có vảy sáng lấp lánh, nhìn rất nặng.

- Cái gì đây?

Lạc Bắc đang định đi tới chỗ Huyền Vô Kỳ thì chợt vô tình nhìn thấy trên cái bàn đá có một quyển sách được đề chằng con sư tử bằng ngọc để lộ ra hai chữ Thiên Cơ.

- Thiên Cơ bí lục. Đây là Thiên Cơ bí lục.

Lạc Bắc dịch cái chặn giấy bằng ngọc sang mới nhìn rõ mấy cái chữ nhỏ viết trong đó thì giật mình.

- Đây là thứ pháp quyết gì?

Đám người Thái Thúc nhìn thấy Lạc Bắc như vậy liền mở miệng hỏi.

- Đây là thứ thất truyền của phái Lao Sơn. Nó là một quyển điển tịch do tổ sư Thiên Cơ Tử đời thứ ba của phái Lao Sơn sáng tác ra, chuyên ghi lại cách luyện chế pháp bảo, bùa chú.

Lạc Bắc hít một hơi thật sâu cố gắng bình tĩnh, cầm lấy quyển sách và trả lời đám Thái Thúc.

Ở cùng với Hắc Phong lão tổ hơn mười ngày, Lạc Bắc cũng nghe được rất nhiều kiến thức. Có ngày, khi nói tới các loại bùa chú, Hắc Phong lão tổ liền nói với Lạc Bắc rằng trước kia nếu bàn về pháp quyết bùa chú thì Mao Sơn và Lao Sơn đứng trong ba phái đầu tiên. Nhưng phái Lao Sơn quy định đệ tử không nghiêm vì vậy mà trong ngàn năm mất đi mấy bộ điển tịch quan trọng vì vậy mà từ từ suy thoái. Đệ tử chính tông nhập môn còn không bằng đệ tử ở bên ngoài. Theo lời Hắc Phong lão tổ thì trong mấy bộ điển tịch quan trọng mà phái Lao Sơn đánh mất có Thiên Cơ bí lục do Thiên Cơ tử sáng tác. Ngay cả Hắc Phong lão tổ khi nói tới Thiên Cơ Tử cũng hết sức tôn sùng, chứng tỏ điển tịch đó không hề tầm thường.

Hiện tại cầm cuốn điển tịch có trong tay, Lạc Bắc gần như có thể khẳng định được rằng đây là bản thật của Thiên Cơ bí lục.

Bản Thiên Cơ bí lục có tờ bìa được làm từ tơ tằm Ô Kim. Ô kim là một loại tài liệu rất dai dùm để luyện chế pháp bảo. Mà mặt tờ bìa của Thiên Cơ bí lục sờ vào rõ ràng trơn nhẵn. Bốn chữ Thiên Cơ bí lục lại giống như được điêu khắc nổi lên bề mặt một cách thần kỳ.

- Không ngờ chí bảo của phái Lao Sơn lại rơi vào tay ba người này.

Lạc Bắc mở ra từng trang một xem nội dung. Thái Thúc, Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ nhìn qua đều hít một hơi.

Trong Thiên Cơ bí lục ghi chép đầy đặc cái thủ pháp luyện chế, dùng tài liệu nào. Phần đầu của nó ghi chép phương pháp luyện chế bùa với số lượng lên tới cả trăm loại. Còn phần sau tất cả là pháp quyết luyện khí và bùa. Phần cuối cùng của quyển sách có chừng ba chương ghi lại phương pháp và tài liệu luyện chế Bạo Viêm hỏa tiễn.

- Kinh Lê mộc! Huyền thiết! Lưu hoàng, thạch tiêu, hỏa tích huyết, hỏa tích cốt phấn...

Nhìn nội dung ghi trên trang giấy, Lạc Bắc và Thái Thúc lập tức bừng tỉnh:

- Đó là dầu đen, Hỏa tích huyết và hỏa tích cốt phấn.

Trên Thiên Cơ bí lục có chú ý muốn luyện được Bạo Viêm hỏa tiễn thì trước tiên dùng Kinh Lê mộc ngâm trong dầu đen bốn mươi chín ngày, sau đó trộn lưu hoàng, thạch tiêu, hỏa tích cốt phấn với Hỏa tích huyết rồi vẽ lên trên đó mười tám đạo thần phù thì mới có thể thành được.

Bởi vậy có thể thấy cái thứ giống như bùn đặc sền sệt trong kia chính là dầu đen. Thứ dầu đen này được lấy từ trong lòng đất dễ bốc cháy lại lâu. Còn thứ như hồ phách và bột phấn màu trắng kia chính là máu và bột xương của dị thú Hỏa Tích.

- Cái thứ Bạo Viêm Hỏa tiễn này được làm từ mấy loại tài liệu ẩn chứa hỏa nguyên nên mới có uy lực như vậy. Nếu như mấy trăm người thì còn có thể ngăn cản được nhưng nếu hơn ngàn người, vạn người cùng bắn thì tu vi có vượt qua chúng ta rất nhiều chỉ sợ cũng khó ngăn cản được.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

29-12-2012, 10:35 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

115. Chương 114: Lạc Vào Trận Đồ

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Lạc Bắc lật xem từng tờ thì phát hiện càng về sau, tài liệu và thủ đoạn luyện chế pháp bảo và bùa càng lúc càng phức tạp nhưng đồng thời cũng lợi hại.

- Cái thứ này tên là Xuyên Sơn hắc lý chu.

Lật tới trang thứ năm, ánh mắt bốn người đều sáng ngời khi thấy được một cái hình giống hệt với thứ mà Huyền Vô Kỳ đang cầm trong tay.

- Hóa ra cái thứ đồ vật này có thể rẽ đất đá dùng để động thổ. Chỉ có điều phải sử dụng chân nguyên.

Huyền Vô Kỳ xem kỹ lại Thiên Cơ bí lục rồi chân nguyên tràn ra, đồng thời vung tay ném. Cái pháp bảo nhìn như con cá chép dài không quá ba thước lập tức biến thành một chiếc thuyền trước mặt mọi người.

Chỉ thấy chiếc thuyền đó được bọc bên ngoài bởi một lớp vảy bọc bằng kim loại màu đen, bên trong có một cái khoang. Cả bốn người đặt chân vào bên trong, Huyền Vô Kỳ điều khiển, con cá chép màu đen liền tản ra ánh sáng màu đen rồi lao về phía trước xuyên qua đá núi chẳng khác gì xuyên qua miếng đậu. Tốc độ của nó đi trong đá nhanh như tên bắn, nhưng so với phi kiếm thì hơi chậm.

Chỉ có điều Huyền Vô Kỳ cảm thấy chân nguyên tiêu hao rất nhanh. Với tu vi của gã khả năng không đi được vài dặm thì chân nguyên đã khô kiệt.

Mới thử một chút, Huyền Vô Kỳ liền điều khiển Xuyên Sơn Hắc Lý chu chui ra.

- Cái pháp bảo này chỉ dùng để mở núi, tạo động phủ.

Lạc Bắc nhìn những gì ghi trên Thiên Cơ bí lục liền hiểu ngay được động phủ trên núi Ngõa Nhận có khả năng phần lớn là dùng pháp bảo đó để mở. Đồng thời Lạc Bắc cũng nghĩ tới nếu phối hợp với Hắc Mộc chỉ nam xa và có đủ chân nguyên thì dùng nó bỏ chạy dưới đất cũng rất tiện.

- Trong Thiên Cơ bí lục có phương pháp luyện phi kiếm, pháp bảo che giấu hơi thở.

Lạc Bắc càng xem thì càng vui sướng. Bởi vì tu vi của hắn bây giờ không thấp nhưng chủ yếu dựa vào pháp bảo và phi kiếm, đối với pháp thuật cơ bản cũng không biết gì cả. Mà trên bản Thiên Cơ bí lục cũng ghi lại một ít pháp thuật về bùa dẫn phát uy lực của trời đất đối địch. Phi kiếm, pháp bảo, pháp thuật kết hợp với nhau sẽ tạo ra sẽ có uy lực lớn hơn nữa. Mà xem đến phần sau nhìn những ghi chép về việc có liên quan tới luyện chế phi kiếm, pháp bảo che giấu hơi thở, Lạc Bắc lại nảy ra một vài ý nghĩ.

Trong vùng đất Mân Việt có rất nhiều thác nước. Trong đó có một con sông nổi tiếng tên là Định Thủy quanh co uốn lượn xuyên suốt Mân Việt. Sau khi chảy qua phủ Định Châu một đoạn liền đổ vào biển. Nơi này được gọi là bãi Thanh Long có rất nhiều thuyền đánh cá, thuyền buôn neo lại ở đây. Từ từ khiến cho nơi đây trở nên náo nhiệt. Rất nhiều thuyền đánh cá neo lại khiến cho từ quán buôn bán rất phát triển.

Bây giờ đang là cuối thu, dưới ánh tà dương một chiếc thuyền nhỏ xuôi dòng sông xuống. Trên chiếc thuyền, ngoại trừ người chèo thuyền ra còn có ba nam một nữ. Cả ba thiếu niên trẻ tuổi đều mặc quần áo màu xanh nhưng lưng đeo trường kiếm, khuôn mặt có khí chất anh hùng. Thiếu nữ duy nhất vấn tóc đạo phải nói là một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành khiến cho người ta có cảm giác ngây ngất.

Cái thuyền nhỏ từ từ dừng lại nơi nước nông.

- Mấy vị thiếu gia, tiểu thư. Chúng ta ở đây nghỉ ngơi một đêm. Đường thủy phía trước rất khó đi, ban đêm không nhìn rõ được.

- Được.

Một thiếu niên đeo trường kiếm màu đen đứng ở đầu thuyền liền gật đầu.

Được sự cho phép của thiếu niên đó, người chèo thuyền liền từ từ đưa thuyền nhỏ vào chỗ nước cạn. Cả bốn người trẻ tuổi đều lên thuyền, dọc theo bờ sông trong chốc lát ngắm cảnh xung quanh thì thấy có một cái thuyền hoa hơi có vẻ rách nát. Chiếc thuyền đó cũng là một cái tửu quán. Bên trong thuyền có mười mấy người khách bao gồm cả nam lẫn nữ. Nhìn cách ăn mặc thì đều là lũ khách hoặc là thương nhân đi qua đây. Khi cả bốn người trẻ tuổi lên thuyền thì thấy những người đó đang tập trung nghe một lão nhân nói chuyện. Lão nhân đó chừng năm mươi tuổi mặc một chiếc áo bố màu xanh có mấy lỗ thủng, nét mặt đầy nếp nhăn, râu tóc gần như bạc trắng. Ngồi bên cạnh lão là một thiếu nữ tết tóc, nhìn qua thì như là cháu gái của lão. Chỉ thấy lão vỗ nhẹ vào tấm ván gỗ một cái, cháu gái của lão liền ôm một cây đàn tỳ bà đánh lên một khúc đồng thời hát:

- Giang sơn phá toái, điểm điểm giai thị ly nhân lệ.

Lão nhân gầy yếu cầm miếng gỗ gõ vài cái rồi hắng giọng, đang định kể chuyện tiếp thì chợt nhìn thấy bốn người thanh niên. Lão nhân gầy yếu chợt biến sắc, vội vàng đứng dậy quỳ xuống đất liên tục dập đầu với bốn người thanh niên mà thốt lên:

- Đại từ đại bị cứu khổ cứu nạn tôn giả.

Những người khách trên thuyền bao gồm cả chương quỳ, tiểu nhị đều quay lại nhìn. Khi thấy bốn người thanh niên thì đều làm như lão già, miệng thì hô:

- Đại từ đại bị cứu khổ cứu nạn tôn giả.

- Chuyện gì thế này?

Cả bốn người trẻ tuổi nhìn thấy cảnh tượng đó quay sang nhìn nhau mà không hiểu thế nào.

Bốn người trẻ tuổi đó chính là Lạc Bắc, Thái Thúc, Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ. Sau khi có được Xuyên Sơn hắc lý chu và Thiên Cơ bí lục xong, bốn người tìm kỹ toàn bộ núi Ngõa Nhận cũng không phát hiện ra một thứ gì khác. Do cả bốn người đều ở trong vùng đất Mân Việt cho nên bàn bạc xong, cả bốn người quyết định rời núi rồi xuất phát về phía núi Đan Hà.

Do Lạc Bắc tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh tới tầng thứ sáu nên khí tức trên người thu liễm rất khó khiến cho người khác phát hiện. Có điều lần trước gặp thiếu nữ áo tím, do trên người có Phân Thủy thần quang bạng lộ ra hơi thở nên bị cô ấy phát hiện vì vậy mà sau khi biết được phương pháp che giấu hơi thở và luyện phi kiếm đối với hắc vô cùng hữu dụng. Trong Thiên Cơ bí lục ghi lại phương pháp che giấu hơi thở mặc dù không giống như luyện phi kiếm cần rất nhiều tài liệu thì cũng cần thiết phải biết rõ đạo lý pháp quyết bùa chú đồng thời phải đạt tới cảnh giới chân nguyên ngưng phù. Trên đường đi, bốn người Lạc Bắc đều học tập cách sử dụng chân khí vẽ bùa. Khi tới phủ Định Châu, cả bốn người gần như đã nhớ kỹ nhưng pháp quyết về bùa chú mà không cần sử dụng những tài liệu khác.

Lạc Bắc dựa theo phương pháp đó mà vẽ vài loại bùa chú lên phi kiếm và pháp bảo. Chỉ có điều bốn người Lạc Bắc không biết thuật vọng khí cho nên cũng không hiểu có hiệu quả hay không.

Sau khi tới phủ Định Châu, do đường thủy dễ đi cho nên bốn người liền xuống ngựa rồi theo thuyền xuôi dòng. Nếu như bốn người không vô tình vào trong tửu quán thì cũng không thấy được cảnh tượng đó.

Nhìn lão nhân năm mươi tuổi và những người trong thuyền dập đầu với mình, Lạc Bắc với Thái Thúc liếc mắt nhìn nhau sau đó vội vàng bước tới đỡ lão nhân kể chuyện đây:

- Lão công công! Mọi người có chuyện gì thế? Chúng ta có phải là Tôn giả đại từ đại bi cứu khổ cứu nạn đâu?

- Không thể nhầm được.

Lão nhân kể chuyện kinh sợ lấy mấy bức họa ra khiến cho cả bốn người đều ngẩn người. Trên mấy bức họa đó vẽ lại cả bốn người giống như đúc.

Bên trong mấy bức họa đó vẽ bốn người đang phát lương thực rồi thi triển phi kiếm giết mã tặc.

- Đại từ đại bi cứu khổ cứu nạn tôn giả! Các người là ân nhân của phủ Định Châu chúng ta. Không có các ngài hiện thân thì phủ Định Châu chúng ta lần này không biết chết đói mất bao nhiêu người...

Bốn người Lạc Bắc nghe thấy lão nhân kể chuyện và những người xung quanh nói thì hiểu ra chuyện gì mà quay sang nhìn nhau.

Hóa ra bốn người Lạc Bắc giết đám mã tặc chỉ theo tâm không nghĩ nhiều nhưng sau khi bốn người diệt mã tặc xong liền phát toàn bộ lương thực vàng bạc giúp cho nạn dân trong vòng trăm dặm đều được hưởng. Vì vậy mà chuyện về bốn người qua miệng đám nạn dân truyền ra xa. Mà trên đường bốn người đi qua phủ Định Châu gặp chuyện bất bình cũng đã giúp đỡ. Vì vậy mà trên đường đi cả bốn người không ngờ mình đã trở thành Tôn giả đại từ đại bi cứu khổ cứu nạn trong lòng dân chúng.

- Người tu đạo chúng ta trong suy nghĩ của người bình thường có nhiều thần thông nhưng khi dân chúng lâm than, bọn họ cũng không kỳ vọng có người tới cứu khổ cứu nạn vì vậy mà mới coi chúng ta như vậy.

Bị đám nạn dân truyền tụng là tôn giả đại từ đại bi cứu khổ cứu nạn, Lạc Bắc, Thái Thúc, Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ đều có chút rầu rĩ. Nhìn sự kính hãi của lão nhân và những người khác bốn người liền thở dài rồi sau đó đi vào trong rừng.

Trong dãy núi xung quanh bãi Thanh Long vang lên tiếng vượn kêu khiến cho trong bóng đêm có một sự hoang vắng rợn người. Có điều cả bốn người cũng chẳng hề e ngại chỉ nghĩ kiếm một con dã thú mà làm bữa cơm chiều.

Trong lòng bốn người nghĩ vậy, vô tình liền đi vài dặm trong rừng núi. Sau khi đi qua một cái triền núi, bất chợt xuất hiện một làn sương mù bao phủ toàn bộ núi rừng, đưa tay không thấy được năm ngón.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

29-12-2012, 10:35 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

116. Chương 115: Bắc Minh Vương. Đông Hầu Thanh Thiềm

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Sương mù này có chút quái dị.

Mặc dù Lạc Bắc ở trong Thục Sơn biết khi sương mù trong núi bốc lên như thế nào nhưng chưa bao giờ thấy được sương mù lại kỳ quái như vậy. Cả bốn người liếc mắt nhìn nhau rồi Lạn Hàng rút Xích Tô cầm tay tỏa ra ánh sáng chiếu sáng khu vực phạm vi hai trượng.

- Các người nhìn xem.

Nhưng chỉ trong chốc lát, Thái Thúc đột nhiên quát lên. Lạc Bắc, Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ đều ngăn người bởi họ phát hiện không ngờ mình quay lại cái cây vừa mới gặp trước đó.

- Ở đây có người bày trận pháp.

Sau khi ngăn người, Lạc Bắc, Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ đều thốt lên.

- Là ai bày trận pháp ở đây? - Huyền Vô Kỳ kinh ngạc hỏi.

- Ta đi xem có thể ra ngoài được không.

Cả bốn người vô tình đi vào trong rừng, đột nhiên phát hiện trận pháp thì đều cảm thấy tò mò. Nhưng cả bốn người biết rằng trong thế gian, kỳ nhân dị sĩ có rất nhiều nên cũng không muốn phức tạp. Sau một lúc, Lạc Bắc vọt lên trên bầu trời.

- Cái trận pháp này có chút huyền diệu.

Khi Lạc Bắc phi thăng lên trên cao thì phát hiện trước mặt toàn là sương mù màu trắng không nhìn rõ cảnh vật. Lạc Bắc sợ lạc với đám người Lạn Hàng cho nên cũng không dám vọt ra ngoài tìm kiếm mà hạ xuống.

- Thử xem Hắc Mộc chỉ nam xa có thể đưa chúng ta ra khỏi trận không?

- Cái trận này dường như chỉ là chướng nhãn pháp, đi về một phía sẽ có hiệu quả.

Sau khi không nhận ra được phương hướng trên không trung, Lạc Bắc cũng không hoảng hốt mà móc Hắc Mộc chỉ nam xa rồi chỉ một phương hướng.

- Cái gì?

Lạc Bắc, Thái Thúc, Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ đi theo hướng Hắc Mộc chỉ nam xa được chừng hai trăm bước thì chợt nghe một tiếng động nhẹ.

- Ai?

Cả bốn người lập tức cảnh giác.

Một âm thanh loáng thoáng vang lên, không nhận ra phương vị vọng tới:

- Các người là ai? Tới đây làm gì?

- Chúng ta chỉ đi ngang qua bãi Thanh Long, vô tình lạc vào đây. - Lạc Bắc nói lớn:

- Không biết tiền bối là cao nhân phương nào? Nếu làm phiền tới tiền bối, xin tiền bối chỉ cho một con đường để chúng ta quay về bãi Thanh Long.

Lạc Bắc sợ rước tới chuyện không cần thiết nên ăn nói hết sức khách khí, hơn nữa khi nói chuyện cũng vẫn đứng nguyên tại chỗ mà không theo hướng Hắc Mộc chỉ nam xa đi tiếp. Tuy nhiên một lúc lâu cũng không thấy có động tĩnh gì?

- Chẳng lẽ muốn nhốt chúng ta ở đây phải không? - Tính tình của Huyền Vô Kỳ vốn kiêu ngạo, đợi một lúc lâu không thấy hồi âm liền hừ lạnh một tiếng:

- Giả thần giả quỷ.

- Giả thần giả quỷ? Còn nhỏ tuổi mà không có tính kiên nhẫn, mở miệng thật ngông cuồng.

Huyền Vô Kỳ vừa mới dứt lời, âm thanh kia cũng vọng lại:

- Để ta xem các người có thủ đoạn gì.

Theo âm thanh đó vang lên, trong sương mù chợt có một bóng đen vọt về phía bốn người.

Lạc Bắc run tay lên thả Tử Lôi nguyên từ chùy. Một tiếng nổ vang lên, mấy trăm tia sáng chói lọi bùng nổ khiến cho cái bóng đen kia dập nát, kèm theo một tiếng kêu đau đớn. Pháp bảo của người kia bị Lạc Bắc phá đồng thời bản thân cũng bị trọng thương.

Chợt trong sương mù dày đặc xuất hiện mấy chục tia sáng lao tới rồi lại bị Tân Thiên Trảm Lô của Thái Thúc phá tan.

- Dám phá pháp bảo của ta. Đây là phi kiếm gì mà lợi hại như vậy?

Âm thanh vừa giận vừa sợ còn một âm thanh hùng hồn vang dội, hiển nhiên không phải là của cùng một người.

“Bịch” một tiếng kêu thảm thiết vang lên rồi một bóng người màu đen từ trong sương mù dày đặc bay ra ngoài.

- Xem ra phương pháp che giấu hơi thở của pháp bảo trong Thiên Cơ bí lục rất hữu hiệu.

Lạc Bắc nhẹ nhàng giống như một con báo nhảy về bên cạnh Thái Thúc và Lạn Hàng. Hóa ra trong nháy mắt đó, thần thức của Lạc Bắc phát hiện ra hơi thở của một người liền nhảy tới. Mãi cho tới khi Lạc Bắc tới gần, người nọ mới phát hiện ra thì bị Lạc Bắc đánh bay ra ngoài.

Mặc dù kinh nghiệm đối địch của Lạc Bắc, Lạn Hàng, Huyền Vô Kỳ và Thái Thúc hơn xưa rất nhiều lại thêm trong tay có pháp bảo và phi kiếm lợi hại nên nhất thời chiếm được thượng phong. Có điều trong sương mù dày đặc không biết địch nhân thế nào, khi Lạc Bắc quay về, Huyền Vô Kỳ liền vung tay thả Xuyên Sơn Hắc Lý chu.

- Tốt! Chân nguyên của Huyền Vô Kỳ không đủ, chúng ta sẽ không chui xuống, cứ vậy mà lao ra.

Bốn người Lạc Bắc nhảy lên Xuyên Sơn hắc lý chu. Tam Thiên Phù Đồ trên lưng Lạc Bắc cũng hóa thành một vầng ánh sáng màu đen bay xung quanh trong phạm vi mười trượng. Huyền Vô Kỳ hiểu ý của Lạc Bắc nên cũng không điều khiển Xuyên Sơn hắc lý chu chui xuống đất mà chỉ bay cách mặt đất ba thước theo hướng Hắc Mộc chỉ nam xa mà lao đi. Còn Thái Thúc, Lạn Hàng và Lạc Bắc đều thả phi kiếm của mình.

Chân nguyên của Huyền Vô Kỳ dùng để dồn thổ thì không đủ, tuy nhiên phi hành trên mặt đất thì cũng tạm dùng. Còn Xuyên Sơn Hắc lý chu là một loại pháp bảo phòng hộ thượng giai. Lạc Bắc, Thái Thúc và Lạn Hàng sử dụng phi kiếm xoay xung quanh khiến cho Xuyên Sơn Hắc Lý chu nhìn không giống như một con cá chép mà ngược lại giống như một con cua lớn đang vung chân.

Mấy tiếng leng keng vang lên. Xuyên Sơn hắc lý chu mới đi được mấy trượng liền bắn ra một đám tia lửa, rõ ràng là bị đối thủ dùng pháp bảo và pháp thuật đánh trúng. Tuy nhiên lớp vỏ của nó rất kiên cố nên vẫn bình yên vô sự. Tuy nhiên ngược lại một bóng đen bên ngoài cầm một lá cờ lớn lại trốn không kịp bị Tân Thiên Trảm Lô của Thái Thúc chém đứt cây cờ rồi phá nát nó khiến cho y tức giận.

- Những người này là ai mà tập trung ở đây và sử dụng nhiều pháp thuật khác nhau tới vậy?

Cả bốn người thấy từ trong sương mù dày đặc xuất ra nhiều loại công kích như vậy thì kinh hãi. Bất chợt, Huyền Vô Kỳ cảm nhận Xuyên Sơn hắc lý chu hăng đi một cái liền vội vàng nhìn ra bên ngoài thì phát hiện sương mù đã biến mất, bản thân đã ra khỏi trận pháp, nhưng đồng thời cũng rơi xuống một cái khe núi.

Liếc mắt nhìn lên thấy trên sườn núi dường như có tới mười bóng người cùng với phi kiếm có tốc độ cực nhanh đang lao thẳng tới Xuyên Sơn Hắc lý chu. Một tiếng động vang lên. Phi kiếm của Thái Thúc, Lạc Bắc và Lạn Hàng giao tranh một cái mà không hề hư tổn chút nào.

- Đây là Tân Thiên Trảm Lô và kiếm quyết Phá thiên liệt! Ta là Gia Luật Tề của Hoa Sơn, xin hỏi bốn vị tiểu hữu trên đó là người của Thục Sơn có phải không?

Thanh phi kiếm màu tím giao tranh với phi kiếm của Lạc Bắc và Thái Thúc mà không hề rơi vào thế hạ phong nhưng cũng lập tức thu về, đồng thời đám người Lạc Bắc cũng nghe thấy tiếng nói đó.

- Là tiền bối Gia Luật của Hoa Sơn?

Đám người Lạc Bắc thốt lên một tiếng. Thục Sơn và Hoa Sơn có quan hệ với nhau rất tốt. Gia Luật Tề là một trong Hoa Sơn thất tử có bối phận đồng lứa với Yến Kinh Tà, cao hơn với đám người Lạc Bắc. Nếu có y ở đây thì những người này không phải là tà môn, ma đạo.

Huyền Vô Kỳ lập tức dừng Xuyên Sơn Hắc Lý chu lại, Lạc Bắc liền lớn tiếng nói:

- Đệ tử Lạc Bắc, Lạn Hàng, Thái Thúc và Huyền Vô Kỳ của Thục Sơn bái kiến tiền bối Gia Luật.

- Đúng là đệ tử Thục Sơn.

Trong tiếng cười ha hả, một vị trung niên đội mũ Hổ Nguyên cười kiêu quang lướt tới hiển nhiên là Gia Luật Tề của phái Hoa Sơn. Bốn người Lạc Bắc ra khỏi Xuyên Sơn hắc lý chu nhìn xung quanh thì thấy từ trên triền núi, ngọn núi và khe núi đều có bóng người xuất hiện. Mặc dù trong bóng tối không nhìn rõ khuôn mặt nhưng có thể nhận thấy ít nhất cũng phải tới trăm người. Với sự vây công của trăm người đó, Xuyên Sơn Hắc lý chu chẳng khác nào một con thuyền nhỏ giữa biển rộng mà thôi.

- Các người còn trẻ như vậy mà tu vi đã tới cảnh giới ngự kiếm.

- Kiểm quyết của Thục Sơn số một thiên hạ đúng là danh bất hư truyền. Chỉ với mấy người đệ tử mà đã có thực lực như vậy.

Đi tới gần, thấy rõ khuôn mặt của đám người Lạc Bắc, nhưng người vây xung quanh đều thốt lên những âm thanh thán phục. Lạc Bắc cũng từ từ thấy rõ khuôn mặt của những người đó, nam có, nữ có. Những người đó có nam có nữ, có đẹp có xấu, có người ăn mặc kiêu văn sĩ, có người ăn mặc kiêu đạo trang lại có người ăn mặc kiêu tăng nhân... Trên người bọn họ tản ra hơi thở và pháp lực khác nhau hiển nhiên là không cùng một môn phái.

- Các vị tiền bối. Bốn người vân bối vô tình đi lạc vào trận pháp chứ không có ý định mạo phạm. - Lạc Bắc chấp tay hỏi:

- Đêm khuya các vị tiền bối tập trung ở đây chẳng lẽ gần đây có biến cố gì lớn hay sao?

Lạc Bắc vừa mới dứt lời những tiếng xôn xao lập tức biến mất. Rất nhiều người mở to mắt dường như không ai có ý định trả lời.

- Nếu là đệ tử của Thục Sơn thì chúng ta cũng không cần phải giấu diếm.

Gia Luật Tề trầm ngâm một chút rồi nói câu đó như nhắc nhở mọi người, sau đó mới nói với đám người Lạc Bắc:

- Hôm nay chúng ta tập trung ở đây là tiếp lệnh của Côn Luân mai phục tại nơi này muốn đối phó với Thanh Thiêm yêu nhân.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

29-12-2012, 10:35 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

117. Chương 116: Mưa Gió Xuất Hiện

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Thanh Thiêm yêu nhân là ai? - Bốn người Lạc Bắc nhìn nhau, tất cả đều chưa nghe nói tới cái tên đó.

- Thanh Thiêm yêu nhân là hộ pháp của Bắc Minh lão yêu, là cánh tay trái của lão.

- Hóa ra là Đông Hầu thanh bức, một trong bốn đại hộ pháp của Bắc Minh vương Đao Mộc Dung ở Chiêu Diêu sơn.

Lạc Bắc nghe vậy thì hiểu ra.

Ngày đó khi Hắc Phong lão tổ ra quan ngoại tới bình nguyên có động phủ của Mộc Đạo Tử liền có nói về các nhân vật có tu vi cao trong thiên hạ.

Trong số những nhân vật lợi hại nhất tu yêu có Bắc Minh Vương, Cửu Thần vương và Hồ Yêu vương. Ba người này đều khai tông lập phái, tu vi thậm chí Hắc Phong lão tổ cũng tự nhận không bằng. Hơn nữa cả ba người đều hết sức thần bí. Đại đa số người trong thế gian, ngoại trừ biết Hồ Yêu vương là người của Hồ

tộc tu luyện thành ra còn không biết Bắc Minh Vương và Cửu Thần vương là loại linh trưởng nào tu luyện thành.

Bọn họ chỉ biết Bắc Minh vương tụ tập yêu tu rồi tự rêu rao mình thành vương của núi Chiêu Diêu.

Khác với huyền môn khai tông lập phái, Bắc Minh vương của núi Chiêu Diêu làm giống như một quốc gia, tự mình xưng vương, thuộc hạ có một số nhân vật với tu vi cực cao cũng đều tự xưng là vương hầu.

Yêu cũng muốn xưng vương? Làm như vậy chính đạo thiên hạ không chấp nhận nhưng Bắc Minh vương lại cố ý làm cho thấy có một chút gì đó mang phong thái của nhân vật phi phàm trong thế tục.

- Gia Luật tiền bối! Đông Hầu thanh thiềm và người núi Chiêu Diêu đều rất ít khi rời khỏi khu vực đó, tại sao lại tới đây? - Nghĩ như vậy, Lạc Bắc liền hỏi Gia Luật Tề.

Gia Luật Tề nghiêm mặt nói:

- Lạc Bắc sư đệ! Người xưng hô như vậy không đúng. Đông Hầu là cách mà Bắc Minh lão yêu tự xưng. Chúng ta làm sao có thể giống như họ gọi Thanh Thiềm yêu nhân là Đông Hầu? Còn về phần tại sao Thanh Thiềm yêu nhân ở đây thì chúng ta cũng không biết. Chúng ta chỉ nhận lệnh của Côn Luân bày trận pháp chờ đợi mà thôi.

Đối với danh phận, các môn phái chính đạo đều coi trọng nên Gia Luật Tề mới nghe Lạc Bắc gọi Đông Hầu Thanh Thiềm liền chỉ chỗ sai và giải thích. Nhưng trong suy nghĩ của Lạc Bắc lại không phân biệt chính tà. Hắn cũng không nghĩ tất cả những người trong huyền môn chính đạo là người tốt mà linh trưởng tu luyện thành yêu là người xấu. Nghe thấy Gia Luật Tề nói vậy hắn cũng không cãi chỉ nghĩ thầm lúc này còn nói môn phái làm gì? Côn Luân dùng Côn Luân lệnh triệu tập nhiều môn phái tới đây như vậy thì quyền thế đúng là không thể tưởng tượng được, xứng đáng là lãnh tụ của Huyền môn chính đạo.

- Chúng ta ở đây chừng một canh giờ. Côn Luân nói với chúng ta rằng Đông Hầu thanh thiềm sẽ qua đây, yêu cầu chúng ta phải giúp diệt trừ yêu ma nhưng tại sao bọn họ lại không có người nào tới?

Nghe thấy Gia Luật Tề nói vậy nét mặt của một nam tử áo đen hơi thay đổi. Nam tử đó là đệ tử của phái Ngọc Chân ở núi Đông Tiều có một cái tiểu kỳ nhưng lại bị ẩn Thiên Trảm Lư của Thái Thúc cất nát. Y ở đây bao lâu chưa nhìn thấy người của Côn Luân mà còn bị đám người Lạc Bắc xâm nhập rồi làm hỏng mất pháp bảo nên trong lòng không thoải mái.

- Đúng vậy! Đối phó với một yêu nhân mà lệnh cho nhiều môn phái chúng ta đúng là chuyện bé xé ra to.

Nghe nam tử áo đen nói vậy, nhiều người cũng hưởng ứng theo:

- Thanh Thiềm yêu nhân không tới, chẳng lẽ tin tức bị sai? Côn Luân không có một ai tới, chẳng lẽ chúng ta có nhiều người lại cứ phải ở đây chờ sao?

- Ai nói Côn Luân chúng ta chưa có người tới?

Đúng lúc này, một âm thanh lạnh lùng từ xa vọng tới rồi một cái bóng màu vàng kim từ xa xuất hiện trước mặt mọi người.

Âm thanh của người đó vô cùng lạnh lùng và kiêu ngạo. Y mặc một cái áo dài màu vàng, lông mi rậm chính là đệ tử Hàng Thanh Phong của La Thần tướng. Trong tay y dường như kéo theo một cái gì đó màu đen. Cho tới khi y tới gần, mọi người mới thấy đó là một cái khóa sắt thật dài mà đầu kia có buộc bảy tám nam nữ.

“Tu vi của người này cao thật!”

Hàng Thanh Phong vừa mới xuất hiện, Lạc Bắc không tự chủ được ngược lên thì thấy y dẫn theo bảy, tám người ngự không phi hành. Dưới ánh trăng, mọi người ngược mắt nhìn lên khiến cho Hàng Thanh Phong giống như phi ra từ trong ánh trăng vậy. Còn khi Lạc Bắc nhìn y thì ánh mắt của y cũng hơi liếc qua người hắn khiến cho Lạc Bắc lập tức cảm thấy được ánh mắt của y vô cùng kiêu ngạo, lợi hại.

“Những người này đều là Yêu tộc” Lạc Bắc tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh tới tầng thứ sáu không chỉ có thu liễm hơi thở của bản thân mà cũng rất miễn cảm với những hơi thở xung quanh. Như vừa rồi trong trận pháp có người tới gần là hắn có thể nhận ra mà tung quyền đánh văng ra ngoài. Mà hiện tại

khi Hàng Thanh Phong tới gần, hần cũng lập tức cảm nhận được bảy, tám người đi theo y tản ra hơi thở của người tu yếu.

- Tại hạ là Hàng Thanh Phong của Côn Luân, bái kiến các vị đạo hữu.

Thanh âm của Hàng Thanh Phong như một sợi tơ truyền vào tai mọi người. Một là tu vi của Hàng Thanh Phong thật đáng sợ với tốc độ ngự không kinh người cho dù pháp trận của mọi người cũng không bị ảnh hưởng, hai là sự ảnh hưởng của Côn Luân khiến cho những người có mặt ở đây đều yên lặng.

“ Rầm!” Trong nháy mắt Hàng Thanh Phong đã hạ xuống đám người. Còn chưa chạm đất y liền vung tay ném cái sợi dây xích trời bảy, tám người lên mặt đất. Lời nói kiêu ngạo và hành động ném bảy tám người xuống đất không quan tâm tới sự sống chết của họ bởi Hàng Thanh Phong khiến cho Gia Luật Tề cau mày. Tuy nhiên khi y liếc mắt nhìn thấy hình dạng của bảy, tám người đó liền biến sắc mà la lên:

- Bọn...bọn họ làm thế nào đã tu thành hình người?

Khi Gia Luật Tề thốt lên thì những người khác cũng thấy được khuôn mặt của bảy tám người đó mà đều xôn xao.

Lạc Bắc, Thái Thúc và mấy người cũng nhìn thấy bảy, tám nam nữ bị trời không lớn tuổi lắm, nhiều nhất cũng chỉ chừng ba mươi. Có một nam, một nữ nhìn vẫn còn nhỏ chỉ chừng mười hai, mười ba tuổi. Thân hình của mấy người này rất cân xứng khiến cho người ta cảm nhận được sự mạnh mẽ, tướng mạo cũng rất đẹp. Chỉ có điều nước da của họ đen sẫm. Tất cả bọn họ dường như bị một thứ pháp thuật gì đó chế ngự. Có điều thu hút sự chú ý của mọi người đó là cả bảy, tám người đó đều có một cái đuôi màu đen.

- Mấy người này đều có hơi thở nội đan, không phải hoa cỏ tu thành. Tuy nhiên bọn họ chưa tới cảnh giới phá toái Kim Đan thì sao đã có được hình người?

Khi tiếng hô thất thanh của Gia Luật Tề vang lên thì trong đầu Lạc Bắc cũng có ý nghĩ như vậy.

Từ khi hần tới La Phù, lão Triệu Nam liền kể cho Lạc Bắc nghe rất nhiều về yêu tu và người tu đạo.

Con người là một thứ linh trưởng mà trời sinh đã có thần thức, biết tìm kiếm đạo trường sinh, thăm dò sự huyền ảo của trời đất. Vì vậy mà mấy ngàn năm qua, con người có vô số công pháp lưu truyền cho tới nay. Ngoại trừ một số loại thần thú từ thời thượng cổ ra thì những loài linh trưởng khác đều không được mở thần thức. Cho dù chúng may mắn mở được thần thức thì kinh mạch cũng hoàn toàn khác với con người nên có biết được một số pháp quyết tu luyện thì cũng không tu được.

Bọn chúng chỉ có dựa theo linh dị trời sinh mà hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, linh khí trong trời đất cho tới khi thành nội đan mới có thể phá nát Kim Đan mà có được thân thể rồi tu luyện một số pháp quyết. Mà để nội đan đại thành, phá nát Kim Đan cần có tu vi cực cao. Ngày đó Lạc Bắc gặp được Ô Cầu có uy thế lớn như vậy nhưng khoảng cách nội đan đại thành hóa thành Giao long còn rất xa chứ chưa nói tới phá nát Kim Đan, tu luyện thành hình người.

Cho nên yêu vật muốn có được hình người thì tu vi phải cực kỳ cao.

Tuy nhiên bảy, tám người trước mặt từ khí tức bản thân của họ có thể thấy tu vi nội đan còn kém hơn Ô cầu rất nhiều. Nhưng ngoại trừ cái đuôi dài hai thước và nước da màu đen ra thì họ không khác gì con người. Cái chuyện này hoàn toàn trái với những gì mà con người biết được.

- Sao vậy? Gia Luật tiền bối! Đây là lần đầu tiên ngài thấy được chuyện này sao? - Hàng Thanh Phong nhận ra được Gia Luật Tề nên khi y thốt lên tiếng hô kinh ngạc liền mở miệng nói với y.

Mặc dù lời nói của Hàng Thanh Phong không hề có lấy một chút tôn kính nhưng Gia Luật Tề đang thấy một điều ngoài sức tưởng tượng của mình vì vậy mà cũng không để ý chỉ gật đầu rồi nói:

- Đám yêu nhân này có lai lịch thế nào mà cổ quái như vậy?

Hàng Thanh Phong trừng mắt lên rồi nói:

- Đây là mấy con chồn đen ở núi Quý Du tu luyện thành. Loài yêu ở núi Quý Du và Động Đình luyện ra được một thứ đan dược khiến cho rất nhiều loài yêu quái không cần phải có tu vi phá toái Kim Đan vẫn tu thành hình người.

- Cái gì?

Hàng Thanh Phong vừa mới dứt lời, bầu không khí lập tức tưởng chừng như nổ tung.

Tu vi chưa tới phá toái Kim Đan vậy mà có thể tu thành hình người? Điều này có nghĩa là yêu tộc không cần phải mất nhiều năm tháng mà có thể tu luyện được ngay pháp quyết huyền môn.

Người tu đạo trong thiên hạ mặc dù chia ra thành người và yêu quái nhưng trên thực tế tranh đấu trong mấy ngàn năm qua phần lớn là giữa người tu đạo và tu ma. Còn đám tu yêu thì được đặt xuống dưới tầng thấp nhất. Tìm hiểu nguyên nhân thì bởi vì đối với các loài linh trưởng khác do điều kiện trời sinh có hạn. Nhưng thực sự không phải trong yêu tộc không có nhân vật có tu vi cực cao.

Huyền môn chính đạo kế thừa mấy ngàn năm, chỉ cần tìm được vài đứa trẻ có tư chất tốt một chút rồi mất mấy chục năm là có thể có được một đám đệ tử tu vi không tồi. Nhưng yêu tộc trời sinh bắt đầu tu luyện hết sức thông thả, cho dù giúp đỡ mở được thần thức thì cũng phải mấy trăm năm mới có được thành tựu.

Cứ như vậy, yêu tộc không thể chống lại được với người tu đạo và tu ma.

Nhưng nếu có một loại đan dược có thể giúp cho yêu tộc hóa thành hình người thì ưu thế của huyền môn chính tông đối với yêu tộc sẽ không còn một chút nào nữa.

Hơn nữa, Hàng Thanh Phong nói như vậy cho thấy thứ đan dược này không giống với đan dược bình thường, mấy chục năm rất khó luyện được một viên.

Lời nói của y làm cho tất cả không còn giữ được bình tĩnh nữa.

Tuy nhiên Hàng Thanh Phong vẫn còn chưa nói hết, nhìn mọi người đang xôn xao mà cười lạnh:

- Sở dĩ ta tới muộn là vì Côn Luân chúng ta và những người khác đi tiêu diệt yêu nhân trên núi Quý Du. Lúc trước, chúng ta phát Côn Luân lệnh yêu cầu các phái tiêu diệt yêu ma, mọi người còn cảm thấy Côn Luân chúng ta quá tàn nhẫn. Nhưng bây giờ yêu nhân ở núi Quý Du và Động Đình đã nghĩ ra được phương pháp luyện chế thứ đan dược này thì số mệnh của chúng lập tức thanh đổi. Chính đạo huyền môn chúng ta cũng bước vào thời kỳ vô cùng nguy hiểm.

Hơi dừng lại một chút rồi Hàng Thanh Phong lại nói tiếp:

- Hơn nữa đối với Bắc Minh lão yêu thì thứ đan dược này vẫn chưa là cái gì.

- Thứ đan dược này có thể thay đổi số mệnh của yêu tộc vậy mà vẫn còn chưa là cái gì?

Những người xung quanh lại xôn xao. Ở đây, tu vi và thân phận của Gia Luật Tề là cao nhất, nghe thấy Hàng Thanh Phong nói vậy thì nghiêm mặt hỏi:

- Người nói vậy là có ý gì?

Hàng Thanh Phong cup mắt xuống mà nói:

- Bởi vì chúng ta biết được Bắc Minh lão yêu đã sáng tạo ra một thứ pháp quyết cho dù yêu tộc không có được hình người nhưng cũng có thể tu luyện, lấy bốn tướng mà xuất ra được nội đan, nguyên anh.

- Cái gì? Pháp quyết tu luyện lấy trực tiếp bốn tướng?

Hàng Thanh Phong vừa mới dứt lời nhưng người xung quanh không còn một ai giữ bình tĩnh được nữa.

- Bắc Minh lão yêu thật sự là một kỳ tài ngút trời, là nhân vật tổ sư khai sơn lập phái.

Trong đám người thì khi Lạc Bắc nghe thấy Hàng Thanh Phong nói như vậy cũng không kinh hoàng lắm. Phản ứng đầu tiên của hắn lại hoàn toàn khác với mọi người.

Như Gia Luật Tề tôn sùng chính đạo, lễ pháp thì suy nghĩ đầu tiên là nếu có thứ pháp quyết như vậy thì đệ tử yêu cầu hoàn toàn không cần hình người mà chỉ cần thân thú cũng có thể tu đạo. Điều này đối với họ là không thể chấp nhận được. Nhưng vào lúc này Lạc Bắc lại không ủng hộ với điều Hàng Thanh Phong nói.

Lạc Bắc nghĩ thầm rằng yêu tộc nghĩ ra được phương pháp luyện chế đan dược như vậy chẳng liên quan gì tới việc huyền môn chính đạo gặp nguy hiểm. Chỉ có điều huyền môn chính đạo coi yêu là địch nên mới

ngiht như thế. Hiện nay yêu tộc ở núi Quý Du và Động Đình nghĩ ra phương pháp đó, Bắc Minh vương lại sáng chế ra pháp quyết như vậy nhưng cũng chỉ làm cho yêu tộc đứng ngang hàng mà thôi.

Nếu con người không coi mình là vua, coi những thứ khác như con kiến mà sống hòa thuận với nó thì có lẽ không có chuyện người và yêu đấu tranh với nhau. Nhưng oán hận trong mấy ngàn năm, Lạc Bắc biết mình không thể làm gì được.

- Con người có thiện ác. Thật ra như tiểu Trà còn lương thiện hơn con người nhiều.

Lạc Bắc trầm ngâm vô tình nhìn về phía bảy, tám người đang bị Hàng Thanh Phong trói.

Trong số bảy, tám người đó mặc dù có một cái đuôi nhưng nhìn qua cũng giống với con người. Mà Lạc Bắc phát hiện được nét mặt của họ vô cùng cảm phần. “ Núi Quý Du cũng không hề có tiếng ác, bọn họ chỉ ẩn cư ở đó mà thôi.” Lạc Bắc nhìn hai đứa bé mười hai mười ba tuổi, ánh mắt hoảng sợ của chúng thì cảm thấy đáng thương.

- Khi nào thì Thanh Bức yêu nhân tới đây? Làm sao các người biết y sẽ tới nơi này?

Trong lúc Lạc Bắc không đành lòng nhìn hai đứa bé thì những người xung quanh lại hỏi Hàng Thanh Phong.

Lại có người nói:

- Thanh Bức Yêu nhân có thủ đoạn gì, lợi hại ra sao mà phải cần nhiều người để đối phó với y như vậy?

Hàng Thanh Phong nhìn những người lên tiếng:

- Năm mươi năm trước, Thanh Bức yêu nhân cũng đã phá toái Kim Đan. Mười năm trước từng đánh một trận với Hoan Hỉ đạo nhân Vân Hạc Tử vậy mà cả hai không ai làm gì được đối phương thì thủ đoạn của y không hề kém.

- Hoan Hỉ đạo nhân Vân Hạc Tử?

Mấy người vừa mới lên tiếng đều hơi biến sắc. Lạc Bắc thầm nghĩ:” Hoan Hỉ đạo nhân Vân Hạc Tử là nhân vật trong tám đại yêu đạo, mặc dù Hắc Phong lão tổ ghét nhưng lão cũng từng nói rằng cho dù có luyện được thi thần thì cũng chưa chắc đã phải là đối thủ của Vân Hạc Tử. Mà tu vi của Hắc Phong lão tổ đã lợi hại như vậy, trong khi Vân Hạc Tử lại đứng đầu trong số bát đại yêu đạo. Thế mà Đông Hầu Thanh Bức có thể đánh ngang tay thì tu vi hoàn toàn có thể ngạo thị thiên hạ. Chẳng trách Hắc Phong lão tổ tôn sùng ba đại yêu vương như vậy.

Đúng lúc này, hần chợt nghe Hàng Thanh Phong lên tiếng:

- Thanh Bức yêu nhân tới đây chính là vì đám yêu nhân núi Quý Du.

Lại có một người lên tiếng:

- Đám yêu nhân luôn hành sự thần bí. Hiện tại núi Chiêu Diêu là nơi yêu nhân tập trung, chúng ta biết rất ít về núi Chiêu Diêu và Bắc Minh lão yêu. Ngay cả Thanh Bức yêu nhân cũng không biết. Thanh Bức yêu nhân có lai lịch như thế nào, quan hệ với núi Quý Du ra sao? Có thể nói cho biết không?

Lạc Bắc nhìn về phía vừa có tiếng nói thì thấy đó là một lão nhân đầu trọc đang khoanh chân ngồi. Lão nhân đầu trọc dáng người ục ịch, khuôn mặt béo tròn cộng với cái đầu nhăn nhúm nên rất buồn cười. Lão cầm một cái cần câu màu xanh biếc. Đó chính là chưởng giáo Mễ Nguyên Túy của phái Nam Sơn ở Nam Hải, thân phận so với Gia Luật Tề của phái Hoa Sơn chỉ có hơn chứ không thấp.

- Thanh Bức yêu nhân tu luyện pháp quyết Băng Nguyên. Cho nên khi hần tới đây, những đạo hữu biết pháp quyết Hỏa nguyên không nên lưu thủ. Trước kia y từng chịu ân huệ của Cửu U quỷ mẫu núi Quý Du cho nên khi chúng ta tiêu diệt núi Quý Du cố tình để tin tức lọt ra ngoài. Nếu y niệm tình cũ chắc chắn sẽ tới chỉ viện cho núi Quý Du mà đuổi tới đây.

“ Hóa ra hần cố tình để lại dấu vết và dùng những người của núi Quý Du để dụ Thanh Bức đạo nhân tới.”

Lạc Bắc không hề có ác cảm với yêu tộc. Hần biết Hàng Thanh Phong làm như vậy thì phải có điều gì đó chắc chắn. Mà như thế này thì Đông Hầu Thanh Bức mặc dù trong suy nghĩ của chính đạo huyền môn là yêu tà nhưng quả thật trọng tình trọng nghĩa. Liếc mắt nhìn mấy đứa bé, Lạc Bắc thầm hy vọng Thanh

Bức có thể cứu được những người đó đi. Chỉ có điều trong số những môn phái ở đây phải tới cả trăm người. Mà vừa rồi hơn nửa số người đó vẫn chưa hề ra tay, phần lớn mới chỉ thử. Nhưng nếu Đông Hầu Thanh Bức tới đây, với nhiều người như vậy thì có thể cứu được những người này cũng là rất khó.

- Thì ra các người làm như vậy.

Đúng vào lúc này, trong số bảy tám người của núi Quý Du, một người trung niên mặc áo đen, dáng người gầy gò chợt lên tiếng:

- Núi Quý Du chúng ta và Ly tộc ở Động Đình chưa bao giờ hại người vậy mà các người lại loạn sát như vậy, lại còn luôn miệng nói chúng ta là yêu nhân. Các người có nhiều người như thế lại còn lấy chúng ta làm mối nhữ thì có xứng với Chính đạo huyền môn hay không?

- Chuyện đã đến mức này mà các người còn dám mạnh miệng? Đối phó với đám yêu nhân các người chẳng lẽ cần phải nói đạo nghĩa hay sao?

Người trung niên vừa mới lên tiếng lập tức có những tiếng quát vang lên. Nhưng trong những tiếng quát đó, âm thanh của người trung niên vẫn vọng vào tai mọi người:

- Các người nắm trong tay quyền sinh quyền sát muốn nói cái gì thì nói, nhưng muốn lấy chúng ta làm mối thì đừng có nằm mơ.

- Không ổn.

Khi người trung niên gầy yếu vừa mới nói câu đó, Lạc Bắc liền nhúu mày bởi vì hắn cảm nhận được ánh mắt của đám người núi Quý Du có gì đó khác lạ.

- Các người muốn chết?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

29-12-2012, 10:39 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

118. Chương 117: Tự Nổ Nội Đan, Thanh Bức Hiện Thân

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Trong tích tắc đó, ngoại trừ ba đứa trẻ ra, năm người còn lại đều há miệng phun ra một viên nội đan màu đen bắn về phía Hàng Thanh Phong. Ánh mắt của Hàng Thanh Phong trở nên lạnh lẽo. Cả năm viên nội đan lập tức nổ tung.

Tự nổ nội đan!

Yêu tộc kiên tu cả nội đan và sinh mệnh. Bình thường nếu nội đan hoàn chỉnh mà bị người ta đoạt thì cũng không bị chết nhưng lần này họ dùng bốn mệnh chân nguyên của mình phá tan cấm chế rồi để cho khí huyết trong người và nội đan cùng nổ thì không một ai có thể cứu được. Năm viên nội đan nổ tung, cây cối và đá núi xung quanh người Hàng Thanh Phong trong phạm vi trăm trượng đều hóa thành bột. Đồng thời ánh mắt của năm người núi Quý Du cũng mờ đi, mất hết sức sống.

Trong phạm vi bùng nổ, một quả trứng màu vàng đất bao phủ Hàng Thanh Phong vào bên trong. Cương khí và chân nguyên bùng nổ từ nội đan làm cho lớp bên ngoài của quả cầu màu vàng đất đó bùng nổ thì ngay lập tức nó lại ngưng kết.

Dưới vụ nổ đó, lông tóc của Hàng Thanh Phong cũng không hề bị tổn thương. Nhưng cái câu “ các người muốn chết?” của y lại trở nên buồn cười. Bởi vì đám người núi Quý Du không tiếc mạng sống để tấn công y.

- A!

Một tiếng thét kinh hãi vang lên. Khi năm người núi Quý Du phun ra nội đan thì người thốt lên tiếng hét đó chính là Thái Thúc. Ánh mắt nàng vẫn nhìn về phía ba đứa trẻ nên bây giờ thấy nội đan nổ tung, Thái Thúc xiết chặt tay, mà run rẩy.

Năm người núi Quý Du đều một lòng tìm tới cái chết. Nội đan nổ bung cách họ chưa tới năm trượng. Mặc dù ba đứa bé kia còn quá nhỏ nên nhất thời chưa cảm nhận được ý của năm người kia nhưng khi nội đan nổ tung thì cả ba cũng bị ảnh hưởng.

Hàng Thanh Phong vung tay chặn năm người tự nổ nội đan nhưng sắc mặt y cũng trở nên xanh mét, chạy tới chỗ đám người núi Quý Du.

Đông Hầu Thanh Bức tung hoành thiên hạ mấy chục năm. Nếu đám người núi Quý Du còn sống thì có lẽ y sẽ mạo hiểm. Nhưng hiện tại những người này đã chết, cho dù y có xuất hiện thì chưa chắc đã giữ được y.

Chưa nói mặc dù Hàng Thanh Phong là kẻ kiêu ngạo dùng đám người núi Quý Du để dụ Đông Hầu Thanh Bức nhưng y cũng nhằm vào đám người Lạc Bắc.

Hành tung của mấy người Lạc Bắc từ khi rời khỏi núi Ngõa Nhận, Hàng Thanh Phong đã biết. Ngày đó, Hàng Thanh Phong khoe khoang, khoác loác với Áo Băng Vân chỉ cần có năm ngày là tiêu diệt được đám người Lạc Bắc. Cho tới hôm nay đã là ngày thứ năm mà cũng là ngày cuối cùng.

Trong bốn ngày đi tìm, Hàng Thanh Phong cũng bố trí một cái kế hoạch một hòn đá ném chết hai con chim. Nhưng nếu đám người núi Quý Du chết hết thì kế hoạch của y hoàn toàn vô dụng.

- Vẫn còn hơi thở.

Để cho thần thức đảo qua, Hàng Thanh Phong cảm nhận được trong ba đứa bé thì một đứa bé nam đã chết mà một đứa bé trai và đứa bé gái thì vẫn còn hơi thở. Ngay lập tức, Hàng Thanh Phong lấy hai viên đan được chữa thương tốt nhất của Côn Luân nhét vào miệng hai đứa bé, đồng thời hét to:

- Có vị đạo hữu nào biết pháp thuật chữa thương hay không?

- Có ta!

Một nữ tử mặc đạo bào màu đen từ trong đám người bước ra. Mấy vầng sáng lóe lên trong tay nàng thì ra là mấy cái châm nhỏ màu đen. Trong nháy mắt, sau khi mấy cái châm đâm nhẹ lên người, hai đứa bé liền thốt lên những tiếng rên rỉ nhưng vẫn chưa tỉnh dậy. Nữ tử mặc đạo bào màu đen lên tiếng:

- Đã giữ được mạng.

Nghe thấy câu nói đó, Lạc Bắc cũng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng nhìn thấy thảm trạng của đám người núi Quý Du, Lạc Bắc cảm thấy rầu rĩ.

- Có người tới đây.

Đúng vào lúc này, chợt có người lên tiếng.

Lạc Bắc nghe rõ âm thanh của người đó rất chói tai, hình như chính là người lên tiếng đầu tiên khi bốn người vừa mới lạc vào trận.

Nhìn theo phía có âm thanh, Lạc Bắc phát hiện đó là một đạo nhân gầy, mặc đạo bào có thêu Cửu cung bát quái, trên đầu có cắm một cây trâm màu tím. Người đó tên là Tĩnh Không, là đại đệ tử của trưởng giáo Đạo Ất chân nhân của phái Tử Vi. Phái Tử Vi nổi danh về trận pháp. Lần này y bố trí Lương Nghi huyền vụ trận mặc dù không có sức sát thương nhưng cũng không có dao động của pháp lực khiến cho người ta rất khó nhận ra. Chỉ cần có người đi vào trong khu vực pháp trận bao phủ, y sẽ phát hiện ra ngay.

- Là ai?

Mọi người nghe thấy vậy đều có chút khấn trương:

- A? Lương Nghi huyền vụ trận?

Nhưng đúng vào lúc này, mọi người chợt nghe thấy một âm thanh lạnh lùng:

- Hóa ra các người còn có mai phục. Ta đang tự hỏi làm sao có thể lần theo dễ như vậy? Bên trong là thằng nhóc nào núi Côn Luân?

Âm thanh đó vốn từ phía Tây nhưng khi vang lên lại ở phía Tây Bắc rồi phía Đông. Có thể nói là hết sức mơ hồ. Mặc dù chỉ là âm thanh của một người nhưng giống như bốn người từ bốn hướng khác nhau. Khi người đó nói chuyện, các cao thủ ở đây đều dụng tâm sử dụng pháp bảo cảm ứng nhưng cơ bản không đoán ra được phương vị, chỉ thấy âm thanh đó như từ rất xa vọng tới.

“ Người này chính là Đông Hầu Thanh Bức? Uy thế thật không hề nhỏ.

Trong bóng tối, Lạc Bắc và Thái Thúc liếc mắt nhìn nhau.

Đông Hầu Thanh Bức chỉ dựa vào một cái trận pháp mà có thể đoán ra được nơi đây có mai phục. Nhất thời tất cả đều nhìn về phía Hàng Thanh Phong xem gã trả lời thế nào.

Nét mặt Hàng Thanh Phong trở nên lạnh lùng:

- Côn Luân Hàng Thanh Phong ở đây. Người là một yêu nhân núi Chiêu Diêu, bản thân mình còn giấu đầu giấu đuôi còn dám nói ta là đứa trẻ con?

Chợt nghe từ trong bóng đêm có tiếng của Đông Hầu Thanh Bức vọng lại:

- Người là Hàng Thanh Phong, đệ tử duy nhất của La Thần Tướng? Tốt lắm.

Tiếng nói của Đông Hầu Thanh Bức tới đây thì biến mất không còn âm thanh nào nữa. Hàng Thanh Phong và các cao thủ xung quanh đều nghĩ sau khi Đông Hầu Thanh Bức nghe thấy tên của y thì hơi sợ. Nhưng không ngờ, Đông Hầu Thanh Bức trầm mặc một lúc rồi thốt lên một câu:

- Sau đêm nay, Bảo Sinh Minh vương quyết của La Thần tướng sẽ bị thất truyền.

Ý nói của lão chính là Hàng Thanh Phong không sống quá đêm nay.

- Ta ở chỗ này. - Hàng Thanh Phong ngửa mặt lên trời cười ha hả:

- Người muốn lấy tính mạng ta thì tới đây mà lấy.

Hàng Thanh Phong vừa mới dứt lời, trăm cao thủ của mười môn phái liền ngưng thần đề phòng. Bởi vì với tu vi của Đông Hầu Thanh Bức nếu không ra tay thì thôi, một khi ra tay thì uy lực chắc chắn long trời lở đất.

- Người nghĩ ta là kẻ ngu hay sao? - Âm thanh của Đông Hầu Thanh Bức lại vang lên:

- Các người có nhiều người như vậy cũng ra tay, ta không giết được người.

- Nói đi nói lại người cũng chỉ được cái miệng mà thôi. Ta thấy người đừng có nhận là Đông Hầu mà nhận là Đông khỉ thì đúng hơn. Núi Côn Luân của ta có mấy con khỉ cũng nhất gan chẳng khác gì người. - Hàng Thanh Phong cười ha hả.

- Dù sao thì ta cũng có thời gian. - Âm thanh của Đông Hầu Thanh Bức lại vọng tới:

- Các người cứ ra một người, ta giết một người là được.

Đông Hầu Thanh Bức vừa mới dứt lời, một nửa số người có mặt đều cảm thấy ớn lạnh. Trong trăm người ở đây, không phải lúc nào cũng có thể tập trung với nhau. Mà một nhân vật như Đông Hầu thanh bức đã nói được là làm được. Nếu như y âm thầm ám sát thì một trăm người ở đây không có một ai là đối thủ của y.

- Người có thời gian nhưng mấy thằng nhãi còn núi Quý Du chỉ sợ không có. - Hàng Thanh Phong nói tiếp:

- Nghe nói trước kia người chịu ân của Cửu U quỷ mẫu. Nếu như bây giờ người đó còn sống mà biết người không giữ lấy một chút hương khói cuối cùng của núi Quý Du thì có tức giận tới hộc máu mà chết hay không?

- Ta làm thế nào, cái loại tiểu nhân đề tiện như người đầu xúng để bình xét?

Thanh âm của Đông Hầu Thanh Bức lạnh thấu xương chẳng khác gì một ngọn núi băng ép lên tâm trí của mọi người.

- Người muốn giết cứ giết. Các người giết một người thì ta cũng giết của Côn Luân một người, đồng thời ta còn nghiền người thành tro để báo thù cho họ.

- Thật không? Nếu như vậy ta giết chết bốn tên trước rồi nói sau.

Thân hình của Hàng Thanh Phong khẽ động liền nắm lấy bốn cái xác chết mà ném ra xa.

- Thủ đoạn của người này không ngờ lại tàn nhẫn như vậy. Cái việc như thế ta không thể làm được.

Bốn cái xác chết bay được trăm trượng, chưa kịp rơi xuống đất thì nổ tung. Hóa ra khi Hàng Thanh Phong ném bốn cái xác chết ra xa đã thi triển pháp thuật lên mấy cái thi thể đó. Mắt thấy bốn cái xác chết bùng nổ trên không trung, tay chân mất hết Lạc Bắc cảm thấy khó chịu.

Tuy nhiên Hàng Thanh Phong cũng chẳng nhú mảy, chỉ cười lạnh:

- Thanh Bức yêu nhân! Người thấy thế nào?

- Sống thì sao mà chết thì sao? Từ xưa tới nay có ai thoát khỏi sinh tử luân hồi? - Tiếng cười lạnh của Đông Hầu Thanh Bức vang lên bốn phía:

- Nếu như thập đại kim tiên của Côn Luân các người tới đây thì ta còn e ngại nhưng cái thử nhóc con hỉ mũi chưa sạch như người rồi sẽ biết hậu quả của mình.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

29-12-2012, 10:39 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

119. Chương 118: Thanh Bức Ngạo Thế

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Sắc mặt của Hàng Thanh Phong vẫn thản nhiên, đột nhiên cầm lấy tai của một trong hai đứa bé còn sống mà bẻ gãy hai ngón tay của nó. Thằng bé vẫn còn đang hôn mê bị bẻ gãy hai ngón tay thì đau quá tỉnh lại mà kêu lên thảm thiết.

- Được! Nếu như người không xuất hiện, ta cũng không giết những người này mà bóp nát từng khớp xương của chúng. Dù sao thì người cũng tự xưng là Đông Hầu không biết có thể chữa trị cho chúng được không?

Một tiếng rắc vang lên. Trong lúc nói chuyện Hàng Thanh Phong lại bóp nát ngón tay cái của đứa bé khiến cho nó hét lên thảm thiết.

Thằng nhóc đó dường như cũng biết, cố gắng kìm nén nhưng âm thanh non nớt của nó vẫn vọng ra ngoài.

- Cái loại tiểu nhân vô sỉ người ngay cả đứa bé mà cũng làm nhục như vậy. Nếu ta không nghiền nát xương của người thành tro thì ta sẽ bị thiên lôi đánh chết.

Từ bốn xung quanh, âm thanh tức giận vọng tới. Khi yêu tộc phá toái Kim đan biến thành hình người rất dễ làm cho linh khí trong trời đất biến động mà dẫn tới thiên lôi. Vì vậy mà yêu tộc sợ nhất là thiên lôi. Chỉ cần một cơn sấm xuân vang lên cũng đủ khiến cho họ bỏ chạy. Mà giờ phút này Đông Hầu Thanh Bức thề như vậy rõ ràng là đã nổi giận lôi đình.

- Thật không? - Hàng Thanh Phong cười lạnh định bóp nát một ngón tay nữa của đứa bé.

Vào giờ phút này trong số một trăm cao thủ các phái ở đây thật ra cũng có người không đành lòng. Nhưng sự ảnh hưởng của Côn Luân đã lâu ngày làm sao mà họ dám chỉ trích. Chưa nói vào lúc này bọn họ còn đang đối chọi với yêu quái, nếu như ai ngăn cản thì lập trường sẽ hoàn toàn không đúng.

“Làm việc cứ theo tâm!”

Mấy cái chữ đó vang lên trong đầu Lạc Bắc. “Dùng cái thủ đoạn này tra tấn một đứa bé có còn là chính đạo sao? Tại sao bao nhiêu người mà không có một ai bước ra ngăn cản?”

Nhìn thấy Hàng Thanh Phong định bóp nát tay đứa bé kia, trong khi bao nhiêu người không có ai lên tiếng, Lạc Bắc cảm thấy máu bốc lên đầu không nhận được định tiến lên một bước. Nhưng hắn còn chưa kịp lên tiếng thì một âm thanh tức giận đã vang lên:

- Dừng tay! Hành hạ một đứa bé đến chết đó là hành vi của chính đạo hay sao?

Lạc Bắc và nhiều người quay đầu lại nhìn thì thấy đó chính là Thái Thúc.

- Cái gì?

Ánh mắt của Hàng Thanh Phong nhìn về phía Thái Thúc.

Mặc dù y không biết Lạc Bắc làm sao trốn thoát khỏi tay Hắc Phong lão tổ nhưng y biết Lạc Bắc vì kết bạn với yêu mà bị phạt ra khỏi Thục Sơn. Y muốn làm thế này, đồng thời sắp xếp ở đây là để loại bỏ cả Lạc Bắc và Đông Hầu Thanh Bức.

Hàng Thanh Phong đoán chắc chỉ cần đám người Lạc Bắc vừa mới tiến vào khu rừng này, y sẽ nghĩ cách dẫn bọn họ lại đây. Mà y cố tình tra tấn đứa bé cũng cố ý để lôi Lạc Bắc ra. Nhưng y lại không ngờ Thái Thúc là người đầu tiên lên tiếng.

Thái Thúc đứng ra, Tân Thiên Trảm Lô cũng cảm nhận được tâm của cô liền tản ra ánh sáng màu bạc chói mắt. Cả trăm người nhìn thiếu nữ dưới ánh kiếm đều cảm thấy nàng giống hệt như thanh Tân Thiên Trảm Lô đầy khí khái và chính khí.

- Người là đệ tử phái nào?

Hàng Thanh Phong xoay người, mặc dù biết rõ nhưng y cố tình hỏi.

- Thái Thúc, đệ tử Thục Sơn.

Thục Sơn quật cường đứng thẳng giữa mọi người trông chẳng khác gì một đóa hoa sen kiêu ngạo.

- Đệ tử Thục Sơn? - Hàng Thanh Phong nheo mắt lại rồi cười lạnh:

- Nếu như vậy thì các người nên biết đứa bé này không phải là người mà là yêu.

- Người có chính tà, yêu không có tốt xấu hay sao? - Thái Thúc hít một hơi rồi nói tiếp:

- Hai cái đứa bé này có thể làm chuyện gì hại tới ai?

- Yêu phân tốt xấu? - Hàng Thanh Phong cười ha hả:

- Người có biết câu nói này là đại nghịch bất đạo không?

- Vậy nói như thế nào? - Thái Thúc không hề nhượng:

- Giết kẻ vô tội đó là đạo hay sao?

- Nói như vậy thì người muốn bảo vệ hai đứa tiểu yêu này? - Hàng Thanh Phong lạnh lùng nhìn Thái Thúc:

- Chưa nói với tuổi của người còn chưa xứng để luận đạo với ta. Hôm nay chính đạo chúng ta tập trung ở đây để đối phó với Thanh Bức Yêu nhân, người lại đứng ra quấy rối chúng tổ lập trường không rõ ràng. Nếu hiện tại ta giết hai tên tiểu yêu này, người cũng định cứu chúng phải không?

Thái Thúc đột nhiên ngẩng đầu:

- Nếu họ không có làm chuyện gì thương thiên hại lý thì ta sẽ cứu họ.

- Được! Người giỏi lắm. - Hàng Thanh Phong cất tiếng cười điên cuồng:

- Các vị đạo hữu! Mọi người nghe thấy rõ chứ? Cô ta vì hai tên tiểu yêu mà muốn đối địch với ta.

Trong tiếng cười điên dại của Hàng Thanh Phong, tất cả những người có mặt đều xôn xao. Gia Luật Tề và vị trưởng giáo Mễ Nguyên Sùng của phái Nam Sơn vội vàng nói với Thái Thúc:

- Thái Thúc! Sao ngươi lại nói như vậy. Mau lùi lại, không được nói nữa.

- Hừ!

Đúng lúc này, Hàng Thanh Phong lại hừ lạnh, bẻ gãy một ngón tay của đứa bé kia.

- Dừng tay.

Lần này thì Tân Thiên Trạm Lô của Thái Thúc từ sau lưng vọt lên.

- Lạn Hàng! Huyền Vô Kỳ sư huynh.

Lạc Bắc không hề suy nghĩ, Tam Thiên Phù Đồ cũng xông lên. Cùng lúc đó hắn có thể thấy bên cạnh tỏa ra ánh sáng màu hồng rực rỡ. Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ cũng sóng vai đứng bên cạnh hắn, Xích Tô và Thiên Thực đều vọt ra.

- Thế nào đây? Bốn người các ngươi định thông đồng tới yêu làm bậy trở thành kẻ địch với ta và chính đạo trong thiên hạ? - Ánh mắt của Hàng Thanh Phong trở nên lạnh lùng, đầy sát khí.

Lần này nét mặt của y hoàn toàn biểu lộ theo tâm chứ không hề có lấy một chút giả dối.

Hàng Thanh Phong định một hòn đá ném chết hai con chim, giết Lạc Bắc một cách quang minh chính đại. Y lấy Côn Luân lệnh mời nhiều môn phái tới đây thứ nhất là để đối phó với Đông Hầu Thanh Bức, thứ hai là để cho họ chứng kiến đám người Lạc Bắc thông đồng với yêu làm bậy. Có như vậy y giết chết bốn người Lạc Bắc mà không bị Thục Sơn nói gì.

Khi phi kiếm của cả bốn người bay ra, Hàng Thanh Phong hơi nhíu mày rồi cười lạnh. Y chẳng hề có nhiều động tác mà làm như định đánh chết đứa bé bên cạnh.

Hành động đó chẳng khác gì châm ngòi cho một thùng thuốc nổ.

Bốn người Lạc Bắc và Thái Thúc như hiểu ý nhau khiến cho bốn vầng kiếm quang lao đi. Đồng thời Huyền Vô Kỳ cũng phóng Xuyên Sơn hắc lý chu ra.

- Các ngươi muốn chết?

Cả bốn người còn chưa kịp nhảy vào Xuyên Sơn hắc lý chu thì một vầng cương khí màu vàng đất đã bao phủ lấy Hàng Thanh Phong. Trong nháy mắt nó hóa thành một quả trứng to màu vàng đất, không còn nhìn thấy bóng dáng Hàng Thanh Phong đâu nữa. Bốn đạo kiếm quang lao tới khiến cho những mảnh vụn của quả trứng bay tán loạn nhưng kiếm quang còn chưa kịp xuyên qua thì cương khí màu vàng đất đã nổ tung, uy thế chẳng khác gì lúc nội đan của đám người núi Quý Du nổ.

“Oành!” Giống như mặt đất bị sấm sét đánh xuống, Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng rung người không khống chế được Xuyên Sơn hắc lý chu khiến cho nó hóa trở lại hình dạng ban đầu đồng thời Xích Tô và Thiên Thực cũng rơi xuống đất.

Tân Thiên Trạm Lô và Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc cũng lắc lư trong không trung.

Thứ pháp bảo của Hàng Thanh Phong có tên là Hỗn Độn kim đản, nó được luyện thành từ khí hệ Thổ trong ngũ hành và lôi cương. Một khi nó bị nổ mất một chút, khí hệ Thổ và khí Lôi cương sẽ ngưng kết lại, đồng thời nó cũng có thể nổ tung để đả thương kẻ địch. Đây có thể nói là một thứ pháp bảo công phòng lợi hại.

Mới chỉ đối mặt một cái, Hàng Thanh Phong lợi dụng pháp bảo khiến cho chân nguyên của Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng trên thân kiếm nổ tung. Ngay lập tức từ trong quả trứng màu vàng có một bàn tay vươn ra cầm lấy Xích Tô và Thiên Thực.

“Pháp bảo và tu vi của người này cao như vậy. Trong số những người mà ta gặp thì chỉ có Hắc Phong lão tổ và Khuất Đạo Tử là có thể vừa mới ra tay đã thu được phi kiếm của Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng sư huynh.”

Chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh của Lạc Bắc so với chân nguyên bình thường cứng cõi hơn nhiều. Khi hỗn độn kim đản bùng nổ, Tam Thiên Phù Đồ cũng không bị ảnh hưởng lớn. Nhìn thấy tình hình nguy cấp, Lạc Bắc liền dốc sức thi triển, Tam Thiên Phù Đồ lập tức hóa thành một tia sáng màu đen mà lao về phía Hàng Thanh Phong.

- Kể này còn nhỏ tuổi mà tu vi không ngờ cao như vậy.

Nhìn thấy uy thế của Tam Thiên Phù Đồ và long tức trên thân kiếm, hơn nửa số cao thủ có mặt hơi kinh hãi. Thực Sơn là đại phái đứng thứ hai đương thời, hiện tại lại đang giao thủ với Côn Luân, hơn nữa còn có Đông Hầu Thanh Bức ẩn nấp ở gần khiến cho những người ở đây không dám ra tay giúp đỡ mà chỉ tập trung tinh thần nhìn bốn người Lạc Bắc và Hàng Thanh Phong đấu pháp.

- Đom đóm mà cũng so với trăng rằm.

Khi Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc chém tới, Thái Thúc cũng được thở một hơi. Đạo kiếm quang tối đen bao phủ lấy Hàng Thanh Phong cắt từng mảng hỗn độn kim dẫn bay ra. Nhưng Hàng Thanh Phong không coi Thái Thúc và Lạc Bắc và đấu mà chỉ cười lạnh rồi hỗn độn kim dẫn lại nổ tung.

Cú nổ đó khiến cho trong phạm vi mười trượng lấp đầy khí hệ Thổ và Lôi quang tản ra từng vòng trong suốt. Sắc mặt Thái Thúc trắng nhợt khi thu phi kiếm lại thì chân nguyên trên đó đã gần như mất hết.

- Cái gì? Khi hấn rồi Thực Sơn, tu vi mới chỉ ở mức ngự kiếm sơ giai vậy mà không ngờ đã đạt tới đỉnh cao ngự kiếm. Người này không thể để được.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

29-12-2012, 10:40 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

120. Chương 119: Liều Chết Để Đánh. Nguyên Thần Xuất Thể

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Hàng Thanh Phong phá Thái Thúc ngự kiếm nhưng lại nhìn thấy một đạo kiếm quang màu đen xuyên qua khí hệ Thổ và lôi quang mà vọt tới mình.

Chân nguyên của Lạc Bắc trên thân kiếm không ngờ sau cú nổ vẫn chưa tản mất. Hàng Thanh Phong liền cảm nhận được chân nguyên trên Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc gần như có trạng thái dung hợp với kiếm thai của mình thành một thể.

Hơn nữa từ lực lượng của chân nguyên, Hàng Thanh Phong cảm nhận được chỉ có việc tu luyện phi kiếm còn thiếu chút riêng bản thân chân nguyên của hắn ít nhất có thể đột phá tới cảnh giới Kiếm cương.

Vàng kiếm quang màu đen lao tới, xuyên qua khí hệ Thổ và Lôi quang chẳng khác nào một con giao long không một tiếng động nhưng có uy thế kinh người. Lần này, Hàng Thanh Phong cũng không kịp để cho Hỗn độn kim dẫn chắn trước mặt nhưng y cũng không sợ:

- Nếu người tu luyện được bản mệnh kiếm nguyên thì ta còn e ngại. Còn cái thứ ngự kiếm này cho dù có mạnh tới mấy thì cũng tìm đường chết.

Mắt thấy Tam Thiên Phù Đồ chỉ còn cách mình có mấy xích. Hàng Thanh Phong chợt búng năm ngón tay bắn ra năm tia sáng màu đen nhanh chóng kết thành một cái Minh Vương hàng ma ấn. Năm tia sáng màu đen lao tới nhanh chóng ngưng tụ thành Kim Cương Xử, Vi Đà trượng, mỗi cái chỉ nhỏ bằng móng tay đánh thẳng vào Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc khiến cho nó dừng lại. Ánh sáng màu đen tản ra xung quanh giống như trên thân kiếm đang bốc lên ngọn lửa.

Pháp khí màu đen ngăn cản Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc rồi hóa thành tia sáng nhưng không tản mất mà lại ngưng kết thành một cái bàn tay to vươn về phía trước chụp lấy thân kiếm.

Mỗi lần bị chụp, Tam Thiên Phù Đồ giống như một con giao long vẫy người lao đi. Nhưng bàn tay to cũng liên tục đóng đưa, dường như có lực lượng vô cùng vô tận quyết nắm lấy con giao long.

- Pháp thuật của Côn Luân đúng là khủng bố. Đây là Phần Nộ nhiếp phục ẩn trong Bảo Sinh Minh vương quyết hay sao? Không ngờ nó có thể bắt được phi kiếm.

Những người trước mặt chỉ thấy hỗn độn kim dẫn bùng nổ rồi thấy Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc lập tức bị Hàng Thanh Phong bắt được thì nghĩ vậy.

- Người còn muốn cầm lại phi kiếm?

Hàng Thanh Phong dùng Phần Nộ nhiếp phục ẩn bắt được Tam Thiên Phù Đồ, chỉ cảm thấy từ thân kiếm có sức lực rất mạnh cố gắng giãy dụa. Thứ chân nguyên đó khiến cho Hàng Thanh Phong cũng hơi giật mình. Nhưng Phần Nộ Nhiếp phục ẩn của y chuyên để bắt lấy phi kiếm có tới bảy, tám phần chân nguyên của y. Mà trên thân phi kiếm thì nhiều lắm chỉ có chứa ba bốn phần chân nguyên của người ngự kiếm. Cảm nhận được chân nguyên của Lạc Bắc phản ứng, y cười lạnh một tiếng. Hàng Thanh Phong mở mắt. Một cái vàng ánh sáng xoay tròn xuất hiện sau gáy y.

Minh vương tăng trưởng ần!

Pháp thuật này là một trong số pháp thuật Bảo Sinh Minh vương quyết của La Thần tướng có thể làm tăng uy lực pháp thuật. Có ảo giác thiếu nữ cầm vàng sáng xuất hiện sau đầu, hai con ngươi của Hàng Thanh Phong cũng lập tức biến thành màu lam giống như hai viên bảo thạch.

Hai con mắt biến thành màu lam khiến cho khuôn mặt của Hàng Thanh Phong lập tức giống trở nên hung ác, dữ tợn giống như Minh Vương tức giận.

Mọi người chỉ thấy Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc giống như con giao long bị y xét đứt.

- Bốn người Thục Sơn đều là những người có thiên tư trác tuyệt nhưng pháp bảo và pháp thuật của Côn Luân quá kinh người. Nếu là ta mà bị Hỗn độn kim dẫn nổ tung rồi bị chộp lấy thì phi kiếm cũng bị mất.

Nhìn thấy Tam Thiên Phù Đồ bị Hàng Thanh Phong phá nát chân nguyên trên phi kiếm, thái dương của Gia Luật Tề và những người tu luyện phi kiếm đều giật giật.

- Cái gì?

Nhưng đúng vào lúc này, đám người Gia Luật Tề đột nhiên giật mình. Bọn họ nhìn thấy Lạc Bắc và Thái Thúc gần như biến mất. Trong khoảng khắc đó, Lạc Bắc như xuyên qua mấy chục trượng xuất hiện bên người Hàng Thanh Phong vung ra một quyền có ánh kim quang đánh về phía đối phương.

- Hả? Sức địa thành thốn của Lao Sơn? Muốn ám sát ta?

Hàng Thanh Phong vừa mới bắt được phi kiếm của Lạc Bắc thì thấy Lạc Bắc đã vọt tới thì hiểu ra vừa rồi hẳn chỉ giả như đang cố gắng tranh kiếm với mình chứ thực ra thì đã sớm tính toán áp sát.

- Sức lực thật mạnh, tâm trí đối địch cũng tốt. Chẳng qua chút sức lực đó làm sao có thể chống lại ta? Xem Minh Vương kim cương ấn của ta đây.

Một quyền của Lạc Bắc lao tới khiến cho Hàng Thanh Phong có cảm giác như một cái búa to đập về phía mình, y phục của y bị gió làm cho nổ vài chỗ. Một quyền này có sức phải tới ngàn cân khiến cho lông tóc của Hàng Thanh Phong cũng phải dựng lên.

Nhưng một nụ cười lạnh trong nháy mắt xuất hiện trên gương mặt của Hàng Thanh Phong. Y vươn tay ra, năm ngón tay thành chưởng, ngón giữa hơi đưa về phía trước khiến cho trong bàn tay tản ra ánh sáng màu đen ngưng tụ thành Kim Cương xử có sáu mặt. Trên mỗi mặt còn có thể thấy rõ cả Phạn văn đánh lên ngực Lạc Bắc.

Nắm tay của Lạc Bắc còn cách Hàng Thanh Phong hai thước thì đã bị y đánh trúng. Chỉ thấy quần áo phía trước của Lạc Bắc vẫn còn nguyên nhưng quần áo và cơ thể phía sau liền phồng lên rồi nổ tung.

Minh Vương kim cương ấn một khi phát ra thì ít nhất phải tới hơn một ngàn cân lực. Khi Hàng Thanh Phong và Lạc Bắc tới gần liền nghe thấy trên người Lạc Bắc có tiếng xương cốt gãy rời đồng thời cũng nhìn thấy thất khiếu của hắn có máu. Lần này, Hàng Thanh Phong biết xương cốt ở ngực của Lạc Bắc đã vỡ vụn liền nảy ra ý định đánh chết Lạc Bắc.

Nhưng đúng vào lúc này điều khiến cho y giật mình đó là Lạc Bắc chuyển quyền thành thảo, hai tay nắm chặt lấy tay trái của y đồng thời gầm lên một tiếng giận dữ.

Ồ Cầu hút khí rồi phun ra!

Cũng giống như Ô cầu, khi hét lên một tiếng điên cuồng đó, Hàng Thanh Phong chỉ thấy người lạnh đi, không khí xung quanh như biến mất. Mà trong nháy mắt những người quan sát đều xuất hiện một cảnh tượng một con cự mãng hé cái miệng hút mây rồi phun ra.

Sau tiếng rống, chân nguyên và không khí xen lẫn máu tươi phun đầy lên mặt Hàng Thanh Phong. Lần này, Lạc Bắc dường như dùng hết sức của mình khiến cho Hàng Thanh Phong không kịp sử dụng pháp quyết đồng thời phát lực đập lên ngực của y.

- Hắn bị Minh Vương Kim cương ấn của ta đánh trúng vậy mà không chết, vẫn còn có sức như vậy.

Chân Lạc Bắc đập trúng khiến cho xương ngực của Hàng Thanh Phong vỡ vụn, chân khí hộ thể cũng bị đánh tan. Mà ngay vào lúc đó, một tia sáng màu trắng cũng đâm trúng lưng y, xuyên thẳng ra tới ngực.

- Huyền nữ thủy yên la.

Hàng Thanh Phong cũng gào lên điên cuồng.

- Lạc Bắc!

Đây là lần đầu tiên Thái Thúc sử dụng Huyền nữ thủy yên la mà Lạc Bắc đưa cho khiến cho một kiếm xuyên qua thân thể của Hàng Thanh Phong. Thái Thúc kẹp lấy Lạc Bắc đang ngã xuống đồng thời cắn chặt răng.

- Đệ tử La Thần Tướng - Một trong thập đại kim tiên không ngờ chết trong tay đệ tử của Thục Sơn?

Trong tích tắc đó nhìn thấy Hàng Thanh Phong ngã xuống, toàn bộ bầu không khí trở nên im lặng. Tất cả những người xung quanh đều không thể tin vào mắt mình.

- Ta phải băm thây các ngươi thành vạn đoạn.

Nhưng đúng vào lúc này, một cột khói đen từ đỉnh đầu Hàng Thanh Phong lao ra giống như bóng quỷ, đồng thời thốt lên một tiếng thét thê lương.

- Y tu luyện pháp quyết thân ngoại hóa thân. Đây là Nguyên thần xuất thể.

Thân thể của Hàng Thanh Phong đảo nhẹ một cái, Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng cũng đã vọt tới bên cạnh vung tay không chết lấy Xích Tô và Thiên Thực. Hai người còn chưa kịp có động tác thì cột khói đen tản ra từ người của Hàng Thanh Phong đã đọng lại thành hình người khiến cho cả hai biến sắc.

Bảo Sinh Minh Vương quyết của La Thần Tướng là một pháp quyết thân ngoại hóa thân hết sức lợi hại. Một khi tu luyện tới cảnh giới tối cao có thể xuất ra pháp tướng Minh Vương, bỏ qua thân thể, siêu thoát sinh tử. Hiện tại tu vi của Hàng Thanh Phong còn yếu nên hóa thân chưa phải là thực thể nhưng cũng đã tới cảnh giới Nguyên Thần xuất thể.

Như hiện tại, Nguyên Thần xuất thể, thân thể như một cái xác mất hết sức sống. Mặc dù bị thương trí mạng nhưng nhất thời không chết. Mà nhìn tu vi của Hàng Thanh Phong thì đã tới Nguyên Thần đại thành có thể khu vật thi pháp, không sợ cuồng phong, ánh nắng. Cho dù có bỏ thân thể cũng có thể giữ nguyên dưới ánh nắng mặt trời mà không sợ bị tiêu tán. Sau này, chỉ cần Hàng Thanh Phong có thể chữa trị được thân thể của mình thì bất cứ lúc nào cũng sống lại được. Mà cho dù thân thể đã chết thì chỉ cần có người tu vi cao của Côn Luân giúp đỡ thì pháp thi cũng có thể đoạt xá sống lại.

Nhìn thấy nguyên thần của Hàng Thanh Phong lao ra, pháp thuật đã tới cảnh giới như vậy, Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng biết Lạc Bắc và Thái Thúc có thể đánh cho thân thể của y bị một vết thương trí mạng đúng là một điều khó tin. Mà nghĩ tới Lạc Bắc chịu đựng một đòn của Hàng Thanh Phong có khả năng không sống được. Tuy rằng nhìn thấy Nguyên thần của y xuất thể, biết bản thân không địch lại nhưng Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng vẫn đỏ mắt đồng thời rống lên:

- Thái Thúc! Đưa Lạc Bắc đi mau.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

29-12-2012, 10:41 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

121. Chương 120: Trăm Người Có Như Không. Nghiền Xương Thành Tro

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Đi? Các người còn muốn đi?

Nguyên Thần của Hàng Thanh Phong phát ra một tiếng hét chói tai. Gã tự cho bản thân mình đứng ở vị trí rất cao còn đám người Lạc Bắc chỉ như con kiến. Hiện tại thân thể bị hủy, suýt chút nữa bị chết khiến cho Nguyên Thần phải xuất thể đúng là làm cho y trở nên điên cuồng.

Hai tia kiếm quang của Lạc Hàng và Huyền Vô Kỳ xuyên vào trong Nguyên Thần của Hàng Thanh Phong phát ra một tiếng giống như xuyên vào trong nước.

Nguyên thần màu đen của Hàng Thanh Phong còn chưa ngưng tụ thành hóa thân thực thể, phi kiếm bình thường và công kích sức lực không có hiệu quả. Nhưng đối với pháp thuật ngưng kết linh khí trong trời đất thì không thể nào chống được. Thiên Thực của Huyền Vô Kỳ không gây ra tính sát thương lớn đối với nguyên thần của Hàng Thanh Phong nhưng đối với hỏa nguyên của Lạc Hàng thì lại có tác dụng đốt cháy.

Tuy nhiên lúc này Hàng Thanh Phong đang hận Thái Thúc và Lạc Bắc thấu xương nên nguyên thần của y bỏ nhào về phía trước, chẳng thèm chú ý tới Lạc Hàng và Huyền Vô Kỳ. Nguyên thần màu đen vọt lên cao, khí đen bốc lên đồng thời một tia sáng màu đen lao ra rồi hóa thành một bàn tay to nhanh chóng kết Kim Cương Đại Huệ ấn, Tội Phục chú ma ấn và Bảo quan trì bảo ấn đánh cho Tân Thiên Trảm Lô của Thái Thúc cùng với hai người bay đi chỗ khác.

Thái Thúc kẹp lấy Lạc Bắc nên tránh né không kịp chỉ dùng phi kiếm chắn lấy rồi bị đánh văng. Đồng thời miệng nàng cũng phun ra một búng máu tươi.

Ngoại trừ Hàng Thanh Phong và Lạc Bắc ra tu vi của đám người Thái Thúc đối với đám người đứng xem không phải là cao. Nhưng trong trăm cao thủ có mặt ở đây vẫn cảm nhận sự khốc liệt của trận chiến.

Chỉ trong nháy mắt, Hàng Thanh Phong, Lạc Bắc và Thái Thúc đều bị thương nặng.

Vào lúc này, ánh mắt của tất cả các cao thủ đều tập trung về phía nguyên thần của Hàng Thanh Phong cùng với Lạc Bắc và Thái Thúc, không một ai phát hiện ra trong khu rừng cách họ trăm trượng có hai bóng người cũng đang nhìn về phía này.

Cái bóng yếu điệu mặc trang phục màu trắng, che mặt bằng một tấm sa nên không thể nhìn thấy rõ khuôn mặt. Nhưng nếu lúc này, cho dù ai nhìn thấy cũng cảm nhận được sắc đẹp của nàng.

Mái tóc dài đen bóng của nàng được cột bằng một sợi tơ vàng. Ánh mắt có chút gì đó mờ lung và u buồn. Đôi mắt xinh đẹp mang sắc thái như vậy càng khiến cho người ta cảm nhận được sự thần bí.

Đôi mắt buồn như mộng như ảo đó vào lúc này đang tập trung về phía Lạc Bắc.

Đứng bên cạnh nàng là một lão nhân mặc quần áo xám, cầm một thanh thiên trượng màu vàng. Lão nhân thấp hơn cô gái xinh xắn kia phải tới hai thước, ngay cả cây thiên trượng trong tay cũng cao hơn lão một tấc. Vào lúc này, lão đang cúi đầu nên cũng không thể nhìn thấy rõ mặt lão.

Tử Vi tông nổi danh về trận pháp. Tĩnh Không bố trí Lưỡng Nghi huyền vụ trận, ngay cả Đông Hầu Thanh Bức tới gần mà cũng có thể cảm nhận được vậy mà bây giờ thiếu nữ và lão nhân rõ ràng đứng trong trận nhưng không có một ai phát hiện ra.

- Người định cứu họ?

Vào lúc Hàng Thanh Phong đánh bay Thái Thúc và Lạc Bắc, lão nhân áo xám đột nhiên nói với thiếu nữ:

- Người đừng quên, chúng ta là yêu còn họ là người. Mục đích của chúng ta tới đây là phối hợp với sư huynh của người, không để cho hắn trúng kế những kẻ này mà thôi.

- Con người gọi chúng ta là yêu, nhưng bọn họ lại không tiếc tính mạng để cứu hai đứa trẻ kia. - Thiếu nữ xinh xắn lên tiếng:

- Nếu trên thế gian có nhiều người như vậy thì chúng ta cũng không phải cuốn vào trong vòng xoáy ân oán. Vì điều này, ta càng phải cứu họ.

- Nếu không nghiêng các người thành tro thì không giải quyết được mối hận trong lòng ta.

Sau khi đánh bay Thái Thúc và Lạc Bắc, Hàng Thanh Phong vẫn chưa hết hận. Nguyên thần màu đen của y tiếp tục nhào về phía Thái Thúc và Lạc Bắc. Thân thể của y di chuyển khiến cho khí đen bốc lên nhìn giống như nửa người nửa rắn vô cùng khủng bố.

Nhưng câu nói của y vừa mới thốt ra khỏi miệng, trước người xuất hiện quỷ trảo chop về phía Lạc Bắc thì một tia sáng màu xanh biếc vọt tới. Nguyên Thần của Hàng Thanh Phong có thể thấy rõ, tia sáng màu xanh biếc đó là một chiếc là bằng ngọc khi tới bên cạnh Lạc Bắc và Thái Thúc chỉ có một xích nhưng lập tức to lên thành hai trượng bao phủ Lạc Bắc và Thái Thúc vào bên trong rồi bay ra ngoài.

- Yêu nhân ở đâu?

Hàng Thanh Phong hóa ra Đại Uy Đức cát tường ẩn đập lên cái lá bằng ngọc nhưng nó không hề có chút rung động mà chỉ tản ra một chút ánh sáng màu xanh nhạt.

- Đa tạ sư muội ra tay tương trợ. Chuyện còn lại cứ giao cho ta.

Hàng Thanh Phong còn chưa kịp có động tác nào khác thì biến cố đã xuất hiện. Từ trong đám người có một người lao ra cất lên tiếng cười điên dại. Hai tay y khoanh lại một cái trong nháy mắt ngưng tụ thành một cái đài sen phong bế nguyên thần của Hàng Thanh Phong vào trong đó rồi chop lấy thân thể của y, sau đó đẩy nguyên thần vào bên trong.

- Thanh Bức yêu nhân.

Trong tiếng cười điên dại của người đó, gần trăm cao thủ có mặt đều sởn gai ốc, chỉ thấy người đó tay chân vung về, cách ăn mặc không khác với người nông dân bình thường là mấy nên không gây sự chú ý. Tuy nhiên lúc này, khuôn mặt râu quai nón của y cùng với đôi mắt đang trợn lên thể hiện một sự uy phong凛冽. Cái đài sen vừa mới mở ra, trên người y cũng tản ra pháp lực dao động. Hơn nửa số người liền phản ứng, biết đó chính là Đông Hầu Thanh Bức, một trong tứ hầu của Bắc Minh Vương núi Chiêu Diêu. Lúc này, âm thanh của Đông Hầu Thanh Bức từ bốn phương vọng lại nên không ai biết y đang dùng pháp thuật gì, cũng không một ai biết y làm thế nào mà trà trộn vào trong số người có mặt ở đây.

Không biết ai hô lên đầu tiên, nhưng có tiếng hô đó, ít nhất cũng mười vầng sáng đánh về phía Đông Hầu Thanh Bức.

Nhưng tiếng hô còn chưa dứt, Đông Hầu Thanh Bức chop một cái liền tóm lấy Lạn Hàng, Huyền Vô Kỳ và hai đứa bé của núi Quý Du rồi bay ra ngoài. Trong nháy mắt, Gia Luật Tề, Mễ Nguyên Sùng và mấy người có tu vi cao nhất vậy mà bị người ta trà trộn vào trong nhưng không hề hay biết khiến cho cả mấy người đều tức giận, ra tay dốc hết sức chứ không như lúc ra tay với Lạc Bắc. Kiếm quang màu tím của Gia Luật Tề lập tức vượt qua pháp bảo của mọi người mà lao tới lưng của Đông Hầu Thanh Bức.

Nhưng khi kiếm quang màu tím tới cách lưng Đông Hầu Thanh Bức chừng hai trượng, y liền rung tay lên, sau lưng xuất hiện hai vầng sáng màu xanh rồi ngưng tụ thành hai cái cánh lớn.

- Phong Thần thanh ngọc dực.

Trong núi chợt có người thốt lên. Y nhận ra đó là cái pháp bảo sau khi Đông Hầu thanh bức phá toái Kim Đan tu luyện hình người liền lấy hai cái cánh mà luyện thành. Cùng với thi triển pháp bảo, thân hình của Đông Hầu Thanh Bức cực nhanh giống như một làn khói, trong nháy mắt khi các cao thủ còn lại kịp phản ứng mà ra tay thì chỉ còn thấy bóng của Đông Hầu Thanh Bức lướt đi như một tia chớp trên không trung

lúc cao lúc thấp, lúc trái lúc phải. Cho dù Gia Luật Tề dốc hết sức thi triển phi kiếm cũng cơ bản không đuổi kịp.

Trong lúc nhất thời chỉ thấy đạo kiếm quang của Gia Luật Tề vẫn bám theo sau lưng Đông Hầu Thanh Bức, còn các loại pháp bảo và pháp thuật bao quanh kiếm quang màu tím rồi nổ tung nhưng cũng không thể nào phán đoán chuẩn xác phương vị của Đông Hầu Thanh Bức.

- Không ngờ tu vi của y cao như vậy. Cả trăm người liên thủ mà cũng không ngăn được.

Chỉ trong mấy hơi thở, cho dù là Gia Luật Tề thì sắc mặt cũng tái xám.

- Tốc độ của người này khả năng không hề kém tốc độ sử dụng linh quang độn. Nếu không có người nào tu vi đập phá hư không thì không thể nào đuổi kịp.

- Mới vừa rồi y gọi sư muội chẳng lẽ người vừa mới túm Lạc Bắc và Thái Thúc là sư muội của y? Sư muội của y là ai?

Hơn nữa các cao thủ thất bại đều ớn lạnh mà nghĩ như vậy.

- Y định làm gì?

Cùng lúc đó, mọi người phát hiện ra, Đông Hầu Thanh Bức cuốn Hàng Thanh Phong, Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ sau khi lao ra nhưng không bỏ đi ngay mà ở rất xa trong không trung phi độn hết trái rồi phải.

- Hàng Thanh Phong! Vừa rồi người nói phải nghiền nát xương họ thành tro mới hết hận nhưng người có nhớ vừa rồi ta thề không?

Đúng vào lúc này, âm thanh của Đông Hầu Thanh Bức vọng lại. Cùng lúc đó tất cả đều nghe thấy Hàng Thanh Phong liên tục thốt lên những tiếng kêu thảm thiết.

“ Rắc” “ rắc”

Một số người có tu vi cao nhất liền nghe thấy âm thanh xương cốt của Hàng Thanh Phong vỡ vụn mà kinh hoàng.

Mọi người hiểu ra rằng Đông Hầu Thanh Bức muốn thực hiện lời thề của mình.

Y mạo hiểm lên vào trong đám cao thủ, bắt được Hàng Thanh Phong rồi đánh nguyên thần của y chui vào trong thân thể, sau đó sử dụng pháp thuật không để cho Hàng Thanh Phong chết chính là để bóp nát từng khớp xương rồi mới nghiền nát Hàng Thanh Phong thành tro.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

29-12-2012, 10:42 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

122. Chương 121: Thiên Thiên Ngọc Diệp

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Một vầng ánh sáng chột phóng lên cao rồi một tên đạo sĩ mặc đạo bào từ trên không trung rơi xuống.

- Độn pháp của tên yêu này quá nhanh, pháp thuật lại cao như vậy, cơ bản không thể ngăn cản được.

Hóa ra đạo sĩ mặc đạo bào màu xanh cũng có pháp bảo phi độn với tốc độ cực nhanh định ngăn Đông Hầu Thanh Bức lại nhưng vừa mới xông lên đã bị y đánh cho rơi xuống. Nhìn thấy cảnh này, đám cao thủ có mặt đều ớn lạnh. Hơn nữa giữa trời các loại pháp bảo và pháp thuật đang nổ, không ai biết có thể bị ngộ thương hay không, cho nên nhất thời không ai dám xông lên.

- Ha ha!

Trong tiếng cười điên dại, Đông Hầu Thanh Bức hay lượn chín vòng trên không trung rồi đột nhiên rung tay ném Hàng Thanh Phong vào thanh kiếm quang màu tím của Gia Luật Tề vẫn bám sau lưng.

Kiểm quang của Gia Luật Tề lập tức dừng lại muốn đỡ lấy Hàng Thanh Phong nhưng thân kiếm còn chưa chạm lấy người y thì đã có mấy tiếng răng rắc vang lên, trên người Hàng Thanh Phong đột nhiên nứt ra mấy mảnh rồi lan khắp người. Trong nháy mắt, thân thể của y vỡ vụn như một tảng băng mà rơi xuống đất. Gia Luật Tề và tất cả đều hiểu được đó là do Đông Hầu Thanh Bức bố trí pháp thuật nghiền nát Hàng Thanh Phong thành tro. Tuy nhiên do ảnh hưởng của Côn Luân cho nên Gia Luật Tề phải thốt lên một tiếng “ không phải ta...” Dường như thanh minh cho mình.

Vắt Hàng Thanh Phong lại, Đông Hầu Thanh Bức liền bỏ đi cực nhanh, thoáng cái chỉ còn một điểm sáng màu lục.

- Chỉ là một đám sợ chết, lấy động hiếp yếu.

Sau khi ném Hàng Thanh Phong rồi độn đi, Đông Hầu Thanh Bức nhìn Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng đang nhìn mình một cách bội phục thì đắc ý, nói:

- Các người tự xưng là huyền môn chính tông nhưng theo ta thấy chỉ là thứ éch ngồi đấy giềng.

- Im miệng! Nếu người ra tay sớm một chút thì Lạc Bắc sư đệ và Thái Thúc sư muội của ta cũng không bị thương nặng như vậy. Nếu như có mấy vị sư trưởng Thục Sơn của ta ở đây thì cho dù độn pháp của người có nhanh hơn nữa cũng chưa chắc đã đi được.

Đông Hầu Thanh Bức nghe thấy Huyền Vô Kỳ nói vậy thì giật mình, sự đắc ý hoàn toàn biến mất. Mặc dù Đông Hầu Thanh Bức có hung danh nhưng là người phóng khoáng, trọng tình trọng nghĩa. Hiện nay, Huyền Vô Kỳ mắng lại, y không hề tức giận mà còn có chút áy náy:

- Người nói đúng. Nếu có các vị sư trưởng Thục Sơn của người ở đây thì chắc chắn có thể ngăn được ta. Nếu ta đã chắc chắn thì cũng không đợi cho tới lúc vừa rồi mới ra tay. Nhờ các người mà giúp cho ta thành công, còn ta lại đi cười nhạo các người, đúng là không nên. Có điều trong suy nghĩ của ta, các người hoàn toàn khác với đám huyền môn chính đạo kia. Vừa rồi ta nói, thật ra không tính tới các người.

Nghe Đông Hầu Thanh Bức nói vậy, sắc mặt của Huyền Vô Kỳ dịu xuống, hỏi:

- Vừa rồi người cuốn sư đệ và sư muội của chúng ta đi là sư muội của người? Sư đệ Lạc Bắc và sư muội Thái Thúc của ta đều bị thương nặng. Sư muội của người hiện giờ ở đâu?

Đông Hầu Thanh Bức gật đầu:

- Đó chắc chắn là sư muội của ta. Nhưng bình thường, hành tung của sư muội ra không xác định, lại không cùng một đường với ta. Hơn nữa cô ấy có một thứ pháp bảo lợi hại tên là Thiên Thiên ngọc điệp chính là thứ đã cuốn sư đệ và sư muội của người đi. Cái pháp bảo đó có thể che giấu thân ảnh và hơi thở cho nên ta cũng khó phát hiện.

Huyền Vô Kỳ hỏi:

- Nói vậy thì người cũng không biết cô ấy?

- Hai người các người đừng có nóng. Sư muội của ta không hề kém ta. Nếu cô ấy đã xuất thủ cứu sư đệ và sư muội của người thì sẽ dốc hết sức để cứu.

Đông Hầu Thanh Bức lại nói tiếp:

- Mặc dù ta không biết tung tích của cô ấy nhưng biết chỗ. Ta đưa các người tới đó nhất định có thể liên lạc được với cô ấy.

- Thứ vừa rồi là Thiên Thiên ngọc điệp?

Thiên Thiên ngọc điệp là một trong tứ bảo của Hồ Yêu vương. Nó không những là pháp bảo phòng ngự rất mạnh mà mang trên người còn có thể che giấu thân hình và hơi thở. Nó không giống như Huyền nữ thủy yện la của Thái Thúc có hạn chế thời gian. Mà cái pháp bảo đó còn có công hiệu phong ấn con người.

Người cầm giữ Thiên Thiên ngọc điệp chắc chắn có mối quan hệ rất lớn với Hồ yêu vương. Nhưng vừa rồi Đông Hầu thanh bức lại nói người đó là sư muội của y.

Pháp thuật lợi hại của Đông Hầu Thanh Bức đều do Bắc Minh vương truyền cho. Bản thân y cũng xác nhận là đệ tử của Bắc Minh vương nhưng người kia lại có mối quan hệ với Hồ yêu vương thì không biết là nhân vật nào?

Nhìn thấy Lạc Bắc và Thái Thúc bị cuốn đi, Đông Hầu Thanh Bức nghiêng nát Hàng Thanh Phong, cao thủ của các môn phái có mặt không ai dám đuổi theo, sắc mặt người nào người nấy trắng bệch.

- Tiểu thư! Viên kim đan nghịch thiên này là vật chủ nhân vất vả lắm mới có. Người cũng dành viên này cho tiểu thư vậy mà tiểu thư định dùng nó cứu hai tên đệ tử của Thục Sơn?

Tại một cái sơn cốc cách chỗ mọi người tập trung mười dặm, lão nhân mặc áo xám đang nói với thiếu nữ áo trắng kia.

- Hiện giờ kinh mạch của họ đều bị đứt. Lục phủ ngũ tạng cũng mất sức sống, chỉ còn có viên Càn thiên kim đan này có thể cứu được họ.

Thiếu nữ che mặt gật đầu nhìn Lạc Bắc và Thái Thúc người đầy máu tươi.

- Đám tự xưng là huyền môn chính đạo coi chúng ta là yêu nhân. Bọn họ coi những người làm bạn với chúng ta là phản nghịch. Hai người này ra tay cứu người của núi Quý Du trước mặt nhiều người như vậy đã trở thành công địch của chính đạo trong thiên hạ. Cứu bọn họ thì họ có khả năng thoát được những người đó đuổi giết hay không?

Lão nhân áo xám lắc đầu, cái thiên tượng hoàng kim của lão hơi rung rung.

- Cũng vì như vậy cho nên ta mới phải cứu họ. - Thiếu nữ Bạch y nói tiếp:

- Nếu ngay cả những người như vậy mà không cứu thì thiên hạ có ai dám làm bạn với ta? Chúng ta sẽ biến thành những kẻ tiểu nhân vô tình vô nghĩa. Ta cứu họ, nếu thiên hạ không có chỗ cho họ dung thân, ta dẫn họ tới núi Chiêu Diêu, tới Trại châu trạch địa để giữ được sự an toàn cho họ.

Lão nhân áo xám khựng người:

- Không thể thấy chết không cứu. Tiểu thư nói rất đúng. Ta nhất thời đau lòng tiếc viên kim đan nhưng lại quên mất đạo lý đơn giản trong kinh Phật.

- Người làm hộ pháp cho ta.

Thiếu nữ áo trắng không nói nhiều ngồi xếp bằng trước Lạc Bắc và Thái Thúc. Nàng xòe bàn tay trắng nõn thì có một viên đan được màu vàng to bằng quả trứng gà. Viên đan được đó trong suốt, bên trong có ánh sáng màu vàng kim lưu chuyển giống như một viên ngọc bằng hổ phách. Thiếu nữ áo trắng bóp nát viên kim đan, một chất dịch màu vàng kim đặc sền sệt từ trong tay thiếu nữ chảy ra.

Thiếu nữ áo trắng bắt một cái pháp quyết, một vầng ánh sáng màu trắng từ trong tay nàng bay ra bao phủ lấy lớp chất dịch màu vàng. Trong nháy mắt vầng ánh sáng màu trắng hóa thành một quả cầu sét nhỏ nhỏ bao phủ lấy Lạc Bắc và Thái Thúc vào bên trong. Dưới sự thúc giục chân nguyên của thiếu nữ quả cầu màu vàng không ngờ giống như trời đất có sấm sét vang dội và mưa rơi xuống.

Giống như thiên tượng giáng lâm, những sợi mưa kia chạm vào người Lạc Bắc và Thái Thúc khiến cho sắc mặt họ từ từ hồng lại.

Rõ ràng thiếu nữ áo trắng đã sử dụng Vạn Hác Sinh tức quyết phối hợp với được lực của Kim đan để chữa trị cho Lạc Bắc và Thái Thúc.

Vạn Hác Sinh tức quyết tương truyền là do một vị tiên bối có tâm từ bi sáng tạo ra. Nghe nói năm đó, vị cao nhân kia gần tu luyện tới cảnh giới độ kiếp nhưng gặp phải tai nạn trong thiên hạ, đất đai cằn cỗi, ngài liền sử dụng tu vi cả đời thi triển pháp quyết. Nghe nói khi ngài thi triển pháp quyết, đất chết lập tức biến thành ốc đảo, bừng bừng sức sống, trăm hoa đua nở. Sau đó vị tiên bối đó kiệt quệ chân nguyên mà hóa thành một ngọn núi.

Đây là truyền thuyết từ thời cổ, không biết có thật hay không. Nhưng Vạn Hác sinh tức quyết vô cùng hao tổn chân nguyên. Thiếu nữ áo trắng mới thi triển một lúc mà trán đã đầy mồ hôi.

Nhưng chỉ một lát đó, Thái Thúc và Lạc Bắc đã bắt đầu có sức sống, một ít máu bầm cũng từ trong các lỗ chân lông thấm thấu ra ngoài, đồng thời hơi thở cũng trở nên có sức hơn.

- Được rồi.

Ước chừng nửa nén hương, nhìn thấy thiếu nữ áo trắng thu pháp quyết thở phào một cái, quả cầu lôi vân cũng từ từ tản ra, lão nhân áo xám lên tiếng hỏi.

- Ủ.

Thiếu nữ áo trắng gật đầu. Khí trắng bốc lên từ người nàng chính là do chân nguyên biến thành chân khí. Việc đó cho thấy để cứu Lạc Bắc và Thái Thúc nàng đã dốc hết sức, chân nguyên toàn thân hao tổn quá lớn.

- Các người...

Nhưng đúng vào lúc này điều khiến cho thiếu nữ áo trắng và lão nhân áo xám không ngờ đó là Lạc Bắc mở mắt và đưa tay ra. Do trần trí của hắn chưa hồi phục giống như nửa tỉnh nửa mê, đưa tay nắm lấy một cái gì đó để mượn sức đứng dậy. Mà đúng lúc đó, thiếu nữ áo trắng đang cúi người quan sát hắn và Thái Thúc nên cơ bản không ngờ được hắn tỉnh lại, đồng thời chân nguyên kiệt quệ nên tấm vải che mặt bị Lạc Bắc giật đi, đồng thời cũng để cho hắn nhìn thấy nửa khuôn mặt thật.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

29-12-2012, 10:43 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

123. Chương 122: Tránh Xa. Kiểm Cường Đột Phá

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Lần này thì thiếu nữ áo trắng cứng người, còn lão nhân áo xám cũng ngẩng đầu biến sắc. Trong nháy mắt lão bắn ra hai tia sáng khiến cho Lạc Bắc lại chìm vào giấc ngủ.

- Tiểu thư! Chúng ta đi.

Sau khi thi triển pháp thuật làm cho Lạc Bắc ngủ say, lão nhân lùn áo xám lập tức nói với thiếu nữ.

- Hắn bị thương nặng như vậy tại sao lại tỉnh dậy nhanh thế? Không biết hắn tu luyện pháp thuật gì mà sức sống mãnh liệt đến mức độ này. - Thiếu nữ áo trắng đảo mắt rồi lắc đầu:

- Nếu bọn họ muốn hồi phục như cũ thì ít nhất cũng phải mất cả ngày. Hơn nữa nếu ta không dẫn họ đi thì chỉ sợ họ không thoát khỏi các môn phái đuổi giết.

- Không thể đi được.

Mới vừa rồi, thiếu nữ áo trắng có nói thế nào, lão nhân cũng không ngăn cản. Nhưng bây giờ, âm thanh của lão hết sức quyết liệt:

- Tiểu thư cũng biết chủ nhân cứ ba mươi năm bắt một quẻ, trong sáu mươi năm đã bói hai quẻ cho tiểu thư không hề nhầm lẫn. Tiểu thư và người thứ nhất nhìn thấy mặt mà ở cùng chỗ với nhau chắc chắn có họa sát thân. Nếu không phải ta tu luyện Tam Giới Vãng Sinh chú không thể giết hại sinh linh, lại thêm cái kiếp số đó không thể dùng sức xoay chuyển thì bây giờ ta đã giết tên đệ tử Thục Sơn này rồi.

Nghe lão nhân áo xám nói thì dường như Lạc Bắc là người đầu tiên thấy khuôn mặt của thiếu nữ. Mà phụ thân của thiếu nữ này dường như dùng thần thuật nghịch thiên mà tính ra được rằng nếu thiếu nữ đó ở

cùng một chỗ với người đầu tiên nhìn thấy mặt nàng sẽ có họa sát thân. Hơn nữa cái số phận đó cũng không thể nào thay đổi, đồng thời không biết dẫn tới sự thay đổi nào nữa.

- Trước đây ta nghe phụ thân nói người sợ hãi khi nhìn thấy bộ mặt của ta. Nhưng không biết vì sao bây giờ lại không sợ.

Thiếu nữ áo trắng nhìn lão nhân rồi lại bình tĩnh nhìn xuống:

- Nếu là số trời thì không thể nào tránh được. Nếu như mệnh của ta không thắng được thì cũng chẳng ngại phải ở cùng một chỗ với hân.

- Số trời khó lường, trong thiên hạ cũng không một ai có thể nhìn thấu. Ta chỉ nghe chủ nhân nói không thể để cho tiểu thư và người đầu tiên nhìn thấy mặt tiểu thư ở cùng một chỗ. - Lão nhân áo xám cương quyết:

- Tiểu thư! Người cũng biết chủ nhân đã ra lệnh tới lúc cần, ta có thể dùng sức để can thiệp vào hành động của tiểu thư. Nếu tiểu thư không đi, ta sẽ bắt tiểu thư đi.

Thiếu nữ áo trắng yên lặng nhìn Lạc Bắc một lúc rồi thở dài, gật đầu.

Cảm nhận được sự nhộn nhạo trong ánh mắt của thiếu nữ, lão nhân áo xám chột dạ chân một cái.

- Đi!

Chỉ thấy dưới chân lão xuất hiện một cây cầu màu xám nâng lão và thiếu nữ. Cả hai bước một bước trên cầu đã vượt đi cả trăm trượng. Trong nháy mắt, cả hai người biến mất phía chân trời. Còn cây cầu giống như kết nối với một vùng không gian khác vậy.

Phủ Đăng Châu. Cửa thành được mở ra vào giờ Mão. Lúc này có vô số người tranh nhau ra vào cửa thành. Từ phủ Đăng Châu mà rời bến có thể đi thông tới các vùng đất của Bắc Hải. Các đảo quốc sản xuất hàng hóa hoàn toàn khác với các vùng của Trung Nguyên. Phủ Định Châu là nơi giao thương giữa các vùng của Trung Nguyên với đảo quốc ở Bắc hải. Ngày xưa, cảng ở đây có thể đậu được cả ngàn chiếc thuyền, hàng hóa trên bến chồng chất cao như núi, người khuân vác ra vào tấp nập.

Chiều dài của cảng Đăng Châu tới hai mươi bảy dặm, có đề phòng, hải đăng, tường thành.... Từ trên cao nhìn xuống như một đóa hoa nằm ngang. Bây giờ nó đang nằm trong sự quản lý của Bắc Yến. Lúc này, Bắc Yến đang chinh chiến liên miên với Bắc Lương, Hạ, Hung Nô, Tiên Ti tranh giành thiên hạ. Nhưng đây là một trong những mạch máu kinh tế nên cảng Đăng Châu không hề bị bỏ hoang mà hàng hóa ra vào lại càng thêm tấp nập khiến cho nó so với tiên triều còn phồn vinh hơn. Toàn bộ cảng Đăng Châu hình thành năm cái chợ giao dịch trực tiếp, trong đó thì chợ Nam Sơn là đông đúc nhất, một mặt nó tiếp giáp với biển cao hơn mười trượng, cửa hàng san sát khắp nơi. Ngoại trừ các hiệu buôn và cửa hàng ra, ở đây còn có rất nhiều tửu lâu và các chỗ ăn chơi. Đám triệu phú, thương nhân và danh sĩ tự cho mình phong lưu cầm kiếm ra vào tấp nập.

Một đoàn xe ngựa có gắn cờ đại diện cho một hiệu buôn nào đó từ trong chợ Nam Sơn đi ra tới thẳng một con thuyền buôn rất to. Đội xe ngựa đó nhìn cũng không đẹp lắm nhưng nếu quan sát kỹ có thể thấy được làm bằng gỗ chắc hình như là Kim ti thiết mộc. Kim ti thiết mộc rất chắc, chịu được sự cọ xát. Một thứ xe ngựa như vậy cho dù đi cả ngàn dặm đường thì bánh xe cũng không bị hỏng.

Trong chiếc xe thứ sáu có phủ một tấm da cừu, trong có đặt một cái lò nhỏ, tản ra mùi rượu thơm ngát. Mặc dù thời tiết bên ngoài bắt đầu vào mùa đông nhưng trong xe lại rất ấm áp.

Một thiếu nữ nhìn có vẻ thoát tục đang xem một quyển sách và một thiếu niên mặc cẩm y màu vàng nhạt đang nhìn qua khe hở.

Cả hai người đó chính là Lạc Bắc và Thái Thúc.

Ngày đó mặc dù Hàng Thanh Phong bị Đông Hầu Thanh Bức nghiền nát xương thành tro, nhưng cái kế sách của y cũng hoàn thành được một nửa. Đám người Lạc Bắc và Thái Thúc vì hai đứa bé núi Quý Du mà ra tay với Hàng Thanh Phong, đánh cho y bị trọng thương rồi để cho Đông Hầu Thanh Bức bắt được. Tất cả các cao thủ có mặt ở đó đều nhìn thấy.

Cái điều này trong nhận thức chung của huyền môn chính đạo thì việc đám người Lạc Bắc che chở cho người núi Quý Du đã là đại nghịch bất đạo. Chưa nói với tu vi của Hàng Thanh Phong nếu không bị thương nặng, lại bị Lạc Bắc và Thái Thúc thu hút tinh thần thì cũng không thể nào bị Đông Hầu Thanh Bức bắt mà không có sức phản kháng. Nói Hàng Thanh Phong vì bốn người Lạc Bắc mà chết thì cũng đúng. Huống chi, đám cao thủ có mặt đều thấy bốn người Lạc Bắc được đám người Đông Hầu Thanh Bức cứu đi.

Cứ như vậy, Lạc Bắc, Thái Thúc, Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng không thể nào cãi được. Côn Luân đã phát Côn Luân lệnh cho toàn bộ chính đạo trong thiên hạ tiêu diệt bốn người.

Mà Lạc Bắc sau khi đi cùng với Hắc Phong lão tổ hơn mười ngày cũng hiểu được điều đó. Vì vậy mà sau khi tỉnh lại, biết mình đã trở thành kẻ địch của chính đạo trong thiên hạ, Lạc Bắc và Thái Thúc liền nghĩ cách trở thành cung phụng của hiệu buôn rồi ẩn nấp trong thương đội.

Hiện tại Côn Luân hiệu lệnh thiên hạ, Lạc Bắc và Thái Thúc thông qua đội buôn nhưng không nghe được tin tức của Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng. Chỉ biết Đông Hầu Thanh Bức đã ra tay cứu hai người, nói vậy cả hai cũng không có gì nguy hiểm tới tính mạng. Vừa lúc hiệu buôn Hâm Thịnh Nguyên có thuyền ra biển để chuyển hàng hóa, Lạc Bắc và Thái Thúc liền đi theo thuyền buôn tạm thời rồi bến để tránh né, đồng thời dốc lòng tu luyện.

Trong hơn mười năm qua, những nhân vật được thiên hạ công nhận có tu vi cao tuyệt ngoại trừ Nguyên Thiên Y, Hoàng Vô Thần và Xuyên Nhượng Huýnh Đa Cát thượng sư của Sắc Lạc ra thì chính là thập đại kim tiên của Côn Luân, tam đại yêu vương, mấy vị cao thủ của Thục Sơn và bát đại yêu vương.

Nếu không có trận chiến với Côn Luân, với tu vi của Nguyên Thiên Y có khả năng độ kiếp thành công, là người số một trong ngàn năm nay. Mà thập đại kim tiên của Côn Luân mặc dù không phải là đối thủ của Nguyên Thiên Y nhưng trong suy nghĩ của người tu đạo cũng không thể nào với tới. Tam đại yêu vương thì mặc dù là hạng người có tu vi cực cao nhưng cũng chỉ sà sà với thập đại kim tiên. Nếu không thì với tâm tính của Bắc Minh vương đã đánh tới tận Côn Luân mà không ngồi yên phận ở núi Chiêu Diêu.

Còn tu vi của bát đại yêu đạo mặc dù kém hơn thập đại kim tiên và tam đại yêu vương nhưng cũng tung hoành thiên hạ là cao thủ cấp bậc tông sư, so với các vị chưởng giáo môn phái còn cao hơn một bậc.

Sau nửa năm rèn luyện, Lạc Bắc và Thái Thúc hiểu rất rõ, sở dĩ không có một môn phái nào có thể chống lại Côn Luân là bởi vì nhân vật có tu vi cao của Côn Luân rất nhiều. Ngoại trừ đám nhân vật kim tiên ra thì đám đệ tử đời thứ hai cũng đều là những cao thủ, tu vi so với bát đại yêu đạo chỉ có kém thì chỉ kém một chút mà có người còn mạnh hơn.

Mặc dù hai người đánh cho Hàng Thanh Phong bị thương nặng, cuối cùng làm cho y phải chết nhưng ngày đó Lạc Bắc cảm thấy tu vi của Hàng Thanh Phong chỉ kém hơn Hắc Phong lão tổ một cấp bậc mà thôi, cho dù chống lại Khuất Đạo tử cũng có thể lui được. Mà cái loại như Bạch Nguyên Thần thì hoàn toàn không phải là đối thủ của Hàng Thanh Phong.

Tuy nhiên thanh danh của Hàng Thanh Phong trong đám đệ tử Côn Luân cũng không lớn lắm. Trong các thế hệ của Côn Luân có ít nhất hơn mười đệ tử còn cao hơn y.

Cho dù là đại phái thứ hai đương thời thì số lượng cao thủ cũng còn lâu mới kịp.

Vì vậy mà khi bị Hắc Phong lão tổ bắt, nhìn thấy Mộc Đạo Tử chết trong động phủ, Lạc Bắc đã hiểu vì sao với uy thế của Thục Sơn mà vẫn phải ngồi dưới Côn Luân.

Với tình hình của hai người nếu bị phát hiện thì tới tám chín phần khó mà trốn thoát. Trốn ra hải ngoại tiềm tu đó là sự lựa chọn tốt nhất.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

29-12-2012, 10:43 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

124. Chương 123: Liều Minh Báo Tin

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Lên thuyền rồi sao?

Thương thuyền đã chất đầy hàng hóa. Xe ngựa lặn qua tấm ván đi thẳng lên boong thuyền. Bánh xe lặn trên tấm ván làm cho Lạc Bắc tỉnh táo lại.

Ngày ấy Lạc Bắc nhìn thấy tu vi của Hàng Thanh Phong cao như vậy thì làm sao dám sử dụng pháp bảo của Hắc Phong lão tổ trước mặt mọi người? Hắn chỉ dám dùng Súc Địa thành thốn trong Thiên Cơ bí lục để đối phó với Hàng Thanh Phong. Nhưng Lạc Bắc không ngờ được rằng với tu vi của Hàng Thanh Phong pháp thuật tùy tâm phát ra so với những kẻ mà hắn đối địch trước đây còn nhanh hơn rất nhiều. Rơi vào bước đường cùng, Lạc Bắc mới xuất hiện ý nghĩ cả hai cùng chết mà liều mạng chịu đòn đồng thời đánh cho Hàng Thanh Phong bị thương nặng.

Bị một đòn Kim Cương ấn của Hàng Thanh Phong, đồng thời bản thân lại dùng hết sức hút khí rồi phát lực, khi Lạc Bắc đập chân vào ngực đối phương liền biết xương ngực và lục phủ ngũ tạng của mình gần như vỡ vụn, với sinh cơ của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh tầng thứ sáu cũng không thể nào chữa được.

Nhưng khi cùng với Thái Thúc tỉnh lại, cả hai đều phát hiện thương thế của mình đã tốt tới chín phần đồng thời chân nguyên trong người so với trước khi bị thương còn mạnh hơn.

Điều này rõ ràng là có người nào đó dùng linh đan tuyệt thế để cứu hai người bọn họ. Nhưng người đó là ai? Lạc Bắc chỉ nhớ mang mang lúc mình còn chưa tỉnh hẳn có giạt tấm lụa che mặt của thiếu nữ áo trắng xuống nhưng không nhớ rõ lắm.

Dường như đó là một thiếu nữ đáng yêu có mái tóc dài đen mượt, đôi lông mày dài nhỏ, mặt mũi xinh xắn. Khuôn mặt của nàng, Lạc Bắc không biết có phải thật hay không nhưng đôi mắt của cô mông lung khiến cho Lạc Bắc vô tình nhớ đến.

- Sau này nếu có duyên nhất định sẽ biết được ai cứu chúng ta. Vào lúc này, ta và Thái Thúc phải trốn khỏi giết, dốc lòng tu luyện. Có nghĩ nhiều cũng chẳng được ích gì.

Trên đường đi, Lạc Bắc đôi lúc thất thần là vì nghĩ tới đôi mắt đó. Nhưng khi bánh xe lặn trên tấm ván, Lạc Bắc cũng tỉnh táo lại.

Hâm Thịnh Nguyên kinh doanh chủ yếu là áo lông, đồ sứ, hương liệu và vật lưu ly.

Áo lông và đồ sứ là mặt hàng khan hiếm của một số đạo quốc nên họ sẵn sàng bỏ giá cao để mua. Mà Hâm Thịnh Nguyên vận chuyển áo lông và đồ sứ ra ngoài sau đó lại mua hương liệu và đồ lưu ly về bán ra.

Quy mô của Hâm Thịnh Nguyên ở các nơi cũng không phải rất lớn nhưng lợi nhuận một năm nếu so với Vương Hưng ký thì nhiều hơn.

Lợi nhuận từ hải ngoại nếu biết đầu tư vào các vật tư khan hiếm thì đúng là một món lợi kếch xù. Nhưng muốn làm vậy thì cũng phải có thủ đoạn.

Đầu tiên là phải có hải đồ tường tận, phải có nhiều thuyền viên có kinh nghiệm đi biển lại còn quen thuộc với các nước dẫn đường. Nhân sĩ biết xem khí tượng, thậm chí là còn phải có quan hệ với hải tặc, nếu không khi ra biển rộng mệnh mông thì cho dù người tài thông thiên cũng vô dụng.

Trải qua mấy chục năm đi biển nên nhân thủ của Hâm Thịnh Nguyên hết sức quen thuộc. Khi đoàn xe của Lạc Bắc lên thuyền thì toàn bộ hàng hóa, lương thực, nước ngọt cũng được chuẩn bị xong, ngay cả một số chỗ đình tán bị nước biển ăn mòn cũng đã được kiểm tra kỹ. Sau nửa canh giờ, bọn họ liền giương buồm ra khỏi cảng Đăng Châu.

Ba ngày liên tiếp thời tiết hết sức hòa thuận, nắng đẹp. Qua ba ngày, xung quanh hoàn toàn là biển rộng, trong tầm mắt không hề có một hòn đảo, cũng không thấy đất liền, tất cả chỉ là nước biển xanh biếc.

Đây là lần đầu tiên Lạc Bắc ra khơi, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng như vậy. Tuy nhiên ba ngày liên tiếp, Lạc Bắc không hề ra khỏi cửa. Chỉ tới ngày thứ ba, Thái Thúc dừng tu luyện tới phòng Lạc Bắc.

- Người đã chuẩn bị xong rồi sao? - Thái Thúc trang nghiêm ngồi trong phòng Lạc Bắc rồi hỏi.

- Ừm!

Lạc Bắc gật đầu, ánh mắt trở nên kiên quyết. Tam Thiên Phù Đồ trước mặt hắn đang tỏa ra ánh sáng màu vàng, giống như nhỏ giọt xuống đất. Nhìn toàn bộ thanh phi kiếm có cảm giác nó như bị chân nguyên làm cho mềm nhũn.

Những ngày qua, Lạc Bắc có thể cảm giác được chân nguyên mà hắn dồn vào trên thân kiếm đã hoàn toàn dung nhập vào bên trong. Đây là thời điểm đột phá chân nguyên luyện hóa hình dạng của kiếm, cũng là cảnh giới Kiếm Cương.

Luyện hóa hình dạng của kiếm đạt tới cảnh giới Kiếm cương chính là dẫn kiếm nhập thể, là một trong những quá trình tu luyện bản mệnh kiếm nguyên phải trải qua. Chỉ có thể sử dụng chân nguyên luyện hóa phi kiếm mới có thể làm cho nó thay đổi từ hữu hình thành vô hình, dẫn vào trong cơ thể, hòa với máu huyết và dung hợp với chân nguyên của bản thân.

Sau khi tới cảnh giới Kiếm cương, luyện hóa được kiếm hình, dung hòa với chân nguyên thì khi thi triển phi kiếm tốc độ của nó sẽ nhanh hơn. Hơn nữa chân nguyên trên thân kiếm kết hợp với bản thân phi kiếm, trừ khi bị hủy nếu không sẽ không bị đánh tán.

Tuy nhiên khi đột phá tới cảnh giới kiếm cương cũng tương đối nguy hiểm. Nếu trong quá trình luyện hóa kiếm hình mà có người tới quấy rầy hay gặp chuyện gì đó khiến cho không chế chân nguyên không tốt sẽ gặp phải hậu quả nhẹ thì bị hủy phi kiếm mà nặng thì phi kiếm nổ tung. Kiếm bị hủy mà người thì chết.

Mặc dù lúc này đang ở trong đại dương mệnh mông nhưng Lạc Bắc vẫn luôn tu luyện. Có điều Thái Thúc cũng không yên lòng đến phòng hắn để hộ pháp.

Lạc Bắc gật đầu, không nói gì nữa. Hai tay hắn bắt mấy cái kiếm quyết rồi phun ra một luồng chân nguyên bắn vào thanh Tam Thiên Phù Đồ đang lơ lửng trước mặt.

Dải chân nguyên chạm vào thân kiếm khiến cho nó rung động nhưng rồi bị Tam Thiên Phù Đồ hấp thu.

Khẽ hấp thu chút chân nguyên đó, Tam Thiên Phù Đồ dường như mềm ra mà có cảm giác hòa tan.

- Cái gì vậy?

Đúng vào lúc Lạc Bắc chuẩn bị theo pháp quyết Phá Thiên Liệt để do chân nguyên bao phủ lấy Tam Thiên Phù Đồ thì hắn và Thái Thúc đột nhiên nhảy dựng dậy.

Một con thuyền độc mộc vượt qua sóng gió lao tới chiếc thuyền buôn của Hâm Thịnh Nguyên với tốc độ cực nhanh.

- Ai vậy?

Thái Thúc và Lạc Bắc nhìn thoáng qua cửa sổ liền nghĩ đến việc người đến không có ý tốt.

Chiếc thuyền độc mộc được sơn màu đen ba cánh buồm ba lá. Thân thuyền nhỏ hẹp chỉ chứa được mấy người và lương thực trong mười ngày. Không thích hợp với việc đi xa. Hơn nữa chèo nhìn qua thì thấy cái thuyền đó lướt sóng kéo theo một đường dài màu trắng với tốc độ cực nhanh, rõ ràng là có người sử dụng pháp thuật.

Lúc này, người trên thuyền lớn cũng thấy được cái thuyền nhỏ. Lập tức có người quát hỏi:

- Người tới là ai?

Hơn trăm tên thủy thủ, võ sư nhanh chóng vào vị trí. Hơn mười cái xe nổ cũng được nhắm vào chiếc thuyền.

- Không phải kích động. Ta chỉ tới gặp hai vị cổ nhân mà thôi.

Lúc đầu chiếc thuyền nhỏ không trả lời, tới khi cách con thuyền to chừng năm mươi trượng mới có âm thanh đó vọng tới.

- Gặp hai cố nhân? Là ai?

Khi người của Hâm Thịnh Nguyên quát hỏi, Thái Thúc và Lạc Bắc đều giật mình bởi vì bọn họ nghe thấy âm thanh trên chiếc thuyền rất quen thuộc nhưng nhất thời không nghĩ ra được đó là ai.

- Thế nào đây? Không muốn gặp ta hay không nhận ra ta là ai? - Người trên chiếc thuyền nhỏ không trả lời đám người Hâm Thịnh Nguyên mà nói tiếp:

- Không biết các người có còn nhớ tới Thần Hành phù hay không?

- Thần hành phù? Hẳn là Tử Huyền Cốc.

- Sao hẳn biết chúng ta ở trên con thuyền này?

Lạc Bắc và Thái Thúc giật mình, liếc mắt nhìn nhau.

- Nếu đã nhắc tới thần hành phù thì nhất định hẳn biết chúng ta ở trên con thuyền này. Nếu là tai họa thì có trốn cũng không được.

Lạc Bắc suy nghĩ một chút rồi đứng dậy, âm thanh của hắn vọng ra ngoài:

- Sư huynh! Làm sao mà huynh lại tìm chúng ta?

- Các người lên thuyền của ta rồi nói sau. - Tử Huyền Cốc cũng không nói tên Lạc Bắc mà chỉ nói một câu đó.

- Được.

Lạc Bắc và Thái Thúc cũng không phải là những kẻ bạc tình. Vì vậy mà hắn yêu cầu chiếc thuyền to để cho thuyền nhỏ tới gần. Thời điểm chiếc thuyền còn cách khoảng hai mươi trượng, Lạc Bắc và Thái Thúc nhẹ nhàng nhảy sang chiếc thuyền nhỏ.

- Các người vào đi.

Cửa khoang thuyền chợt mở ra, để lộ thân hình của Tử Huyền Cốc.

- Các người có mang tất cả đồ bên mình theo không?

Trong khoang thuyền, Tử Huyền Cốc so với lúc ở Thục Sơn đã cao hơn nhiều, nét mặt cũng trưởng thành hơn. Hai năm không gặp bây giờ gặp lại cả ba có rất nhiều cảm xúc. Nhưng nghe thấy Tử Huyền Cốc nói vậy, Lạc Bắc giật mình:

- Có chuyện gì?

Tử Huyền Cốc giơ tay lên thay đổi chiều chiếc buồm ba lá, con thuyền lập tức thay đổi phương hướng ngược với hướng thuyền của Hâm Thịnh Nguyên mà lướt đi.

- Nếu các người tiếp tục ở trên con thuyền đó thì sẽ bị người Côn Luân chặn giết.

Lạc Bắc và Thái Thúc liếc mắt nhìn nhau rồi vào trong khoang thuyền:

- Sư huynh! Làm sao huynh biết?

Tử Huyền Cốc rung tay bắt một cái pháp quyết. Sau cánh buồm ba lá chợt có một trận gió to khiến cho chiếc thuyền vọt đi. Pháp thuật này không phải của Thục Sơn, hiển nhiên là sau khi Tử Huyền Cốc rời khỏi đã gặp được điều gì đó. Nhưng nghe thấy một tiếng sư huynh của Lạc Bắc và Thái Thúc, nét mặt của Tử Huyền Cốc có chút chua xót:

- Sư phụ của ta là Thanh Dương tử nhân, cũng là cung phụng của Hâm Thịnh Nguyên. Khi các người trở thành cung phụng của họ, ngài quan sát các người rồi nhận ra, sau đó đi báo tin cho Côn Luân.

- Huynh đã biết được y báo tin cho Côn Luân liên tới báo cho chúng ta? - Lạc Bắc nhìn Tử Huyền Cốc rồi hỏi:

- Hiện tại chúng ta bị chính đạo trong thiên hạ công nhận là phản nghịch. Nếu huynh đưa tin cho chúng ta là làm trái với sư phụ. Tại sao huynh lại làm vậy?

Trong lúc Lạc Bắc hỏi, Thái Thúc vẫn ngồi nguyên quan sát nét mặt của Tử Huyền Cốc.

Lòng người khó lường, ai biết được Tử Huyền Cốc có tới báo tin giả, đưa họ tới chỗ nguy hiểm hay không?

Thái Thúc nhìn Tử Huyền Cốc như vậy, chỉ cần sắc mặt y có chút khác lạ là lập tức ra tay.

Nhưng Lạc Bắc vừa mới hỏi, Tử Huyền Cốc trầm mặc một lúc rồi mới thở dài:

- Lúc ấy, trong số đệ tử của Qua Ly, ta nghĩ mình mặc dù không phải là kẻ nổi trội nhất nhưng không ngờ được lại phải rời khỏi Thục Sơn như thế.

Tử Huyền Cốc đột ngột nói như vậy nhưng Lạc Bắc và Thái Thúc cũng hiểu được ý của y. Cái Tử Huyền Cốc nói chính là lần thử thách tàn khốc. Sau lần đó, số lượng đệ tử còn ở lại Qua Ly cũng chỉ còn bảy người.

- Sau khi rời khỏi Thục Sơn ta rất hối hận. Nếu ngày đó ta không sợ chết thì có thể cùng ở lại với các người.

- Tử Huyền Cốc yên lặng một lúc rồi nói tiếp:

- Ta cũng thường nghĩ nếu cho ta một cơ hội nữa ta sẽ không sợ chết mà đi hại đồng môn, sư huynh đệ của mình. Vì thế mà sau khi ta biết chuyện của các người, ta biết mình phải tới báo tin. Nếu không, ta sẽ dẫn vật với điều này mà cả đời không thành tựu được gì hết.

- Thử nghiệm sinh tử ngày đó đúng là hơi tàn nhẫn. Ai cũng có lúc mắc sai lầm.

Lạc Bắc và Thái Thúc nghe Tử Huyền Cốc nói vậy thì cũng nhớ tới thử thách lần đó. Cả hai nhìn Tử Huyền Cốc biết y nói thật, bởi vì sự hối hận và kiên quyết trên nét mặt là không thể giả được.

- Hơn nữa ta cũng không cho các người làm sai. Nghe nói, các người vì hai đứa bé núi Quý Du mà đánh một trận với Hàng Thanh Phong. Ta nghĩ nếu là ta có khả năng không đủ can đảm đứng ra. - Tử Huyền Cốc đột nhiên cười:

- So với các người, ta đúng là không xứng đáng làm đệ tử Qua Ly.

-Tử Huyền Cốc sư huynh! - Thái Thúc nhíu mày:

- Con người không phải là thánh hiền. Chỉ cần không hổ thẹn với lương tâm thì có là đệ tử của phái gì thì có làm sao? Bây giờ muội và Lạc Bắc không còn là đệ tử Qua Ly nữa.

- Chỉ cần không hổ thẹn với lương tâm... - Tử Huyền Cốc nhíu mày, như đang ngẫm nghĩ câu nói đó. Chợt lông mày gã giãn ra như hiểu ra được:

- Chỉ có không hổ thẹn với lương tâm, làm việc phóng khoáng thì tâm tình mới thoải mái. Lần này cho dù sống chết thế nào thì đúng là ta cũng phải tới đây.

- Không biết những huynh đệ còn lại sau khi rời Thục Sơn như thế nào, đang làm gì?

Con thuyền nhỏ bé vượt sóng biển mênh mông mà đi, đồng thời trong đầu cả ba người đều có câu hỏi đó.

Sau khi chạy được mấy trăm dặm, Tử Huyền Cốc lấy một tấm hải đồ thay đổi hướng đi. Nếu cứ đi thẳng với hướng ngược lại, không chừng sẽ bị người của Côn Luân đuổi giết. Hơn nữa, Tử Huyền Cốc biết hai ngày sau sẽ có sóng to. Mặc dù cả ba đều là người tu đạo nhưng cũng chưa chắc chống lại được thiên uy. Vì vậy mà cả ba quyết định tìm một hòn đảo nhỏ để lánh tạm.

Có hải đồ lại có pháp bảo như Hắc Mộc chỉ nam xa trong tay Lạc Bắc thì giữa biển rộng mênh mông cũng không sợ lạc hướng.

Sau khi bóng đêm buông xuống, chiếc thuyền nhỏ của ba người tới được bờ cát của một hòn đảo nhỏ.

Trong phạm vi trăm dặm xung quanh đây đều có rất nhiều đảo nhưng đều do san hô tạo thành. Đảo lớn thì chừng mười dặm còn nhỏ thì chỉ mấy trăm thước, từ xa nhìn lại giống như cái mai rùa nhô lên trên mặt nước.

Chiếc thuyền nhỏ cũng không trữ nhiều lương thực và nước ngọt tuy nhiên cũng không ảnh hưởng với Tử Huyền Cốc. Đầu tiên, y hái mấy trái dừa rồi dùng gỗ xiên hai con cá lên cạo vẩy sau đó rắc muối lên ăn sống.

- Nghe nói trong biển có rất nhiều bảo vật, hơn nữa cảnh vật cũng rất đẹp. Dù sao thì trăm dặm xung quanh đây không có người, hay là xuống biển xem một chút.

Những cơn gió đập vào mặt khiến cho Lạc Bắc chợt nghĩ tới pháp bảo Phân Thủy thần quang bạng mà Hắc Phong lão yêu đưa cho mình.

Phân Thủy thần quang bạng là một cái pháp bảo được luyện chế từ vỏ của một con trai ngọc vạn năm, có tác dụng tránh nước. Lúc trước, Lạc Bắc lo có người nhận ra pháp bảo của Hắc Phong lão tổ mang tới nhiều rắc rối. Nhưng hiện giờ bản thân trở thành kẻ địch trong suy nghĩ của chính đạo và là bạn của yêu quái, Lạc Bắc không cười nổi. Đồng thời hắn nảy ra ý định dùng pháp bảo đó xuống nước để xem.

Nhưng đúng lúc này, trong bóng đêm chợt vọng đến một tiếng hát.

- Âm thanh gì vậy?

Trong mắt của Thái Thúc và Tử Huyền Cốc chợt lóe lên thần quang. Cả hai cũng đều nghe thấy được.

Âm thanh đó kéo dài và nhẹ nhàng, nghe không rõ lời nhưng hết sức êm tai vọng theo gió đêm tới đây. Vào lúc này giống như tiếng hát của nhân ngư trong điển tịch ghi lại.

Tiếng ca loáng thoáng có cảm giác như khoảng cách càng lúc càng gần ba người.

- Chẳng lẽ có người biết chúng ta ở đây?

Thần thức của ba người tản ra, thậm chí Lạc Bắc còn bay lên trời nhìn ra xa nhưng không hề thấy một ai. Nói vậy, tiếng ca đó ở rất xa, nhưng một lúc sau, chỉ có thể nghe thấy đó là một giọng nữ dễ nghe.

Bất chợt có một tiếng nổ vang lên, rồi một tia chớp bùng lên phía chân trời. Lạc Bắc hơi nheo mắt lại nhìn ra xa thì thấy có một bóng đen như ngọn núi nhỏ đang tiến về phía hòn đảo nhỏ của ba người.

Bóng đen như hòn đảo đó rõ ràng không phải là một con thuyền lớn nhưng cũng không nhìn rõ nó là loài động vật gì.

Trên đỉnh của loài động vật đó không ngờ có một bóng người yếu điệu đang đứng.

Lúc này, theo ánh chớp vốn mặt biển rất nhiều mây đen cản trở nên nặng nề. Một cơn bão từ xa ập tới, nhìn từ xa tưởng như nó bám theo nữ tử kia mà tới đây.

Con quái thú to như ngọn núi nổi trên mặt nước không ngờ là một con bạch tuộc tám vòi khổng lồ. Bình thường bạch tuộc chỉ bơi lội trong nước nhưng không ngờ con bạch tuộc này lại lơ lửng trên mặt nước tới mười trượng, tám cái vòi của nó vươn ra như mấy cái thùng nước. Lúc này, con bạch tuộc tiến đến, tám cái vòi của nó vung lên khiến cho sóng to gió lớn xuất hiện. Đồng thời trong thân thể nó vang lên tiếng hổ gầm. Với cái thân thể này cho dù chiếc thuyền to của Hâm Thịnh Nguyên cũng bị ném bay. Nó không còn là bạch tuộc bình thường mà đã là hải quái hải yêu trong truyền thuyết.

- Ủm! Không ngờ có người mật báo. Nếu không phải trong tay ta có pháp bảo Thiên Lý thận lâu tinh cầu có thể quan sát cảnh vật trong phạm vi ngàn dặm thì hôm nay để cho hai con kiến nhỏ các ngươi đào tẩu mất rồi.

- Mấy con kiến nhỏ các ngươi không ngờ lại hại Hàng sư đệ của ta chết trong tay Thanh Bức. Hôm nay nếu không bóp chết các ngươi thì ta cũng khó mà ăn nói được.

Trên cái đỉnh đầu to tròn của con bạch tuộc có một thiếu nữ mặc cung trang màu hồng đang lạnh lùng cất một quả tinh cầu màu vàng nhặt vào trong tay áo của mình.

Nữ tử vận cung trang màu hồng, búi tóc cao ngất, da thịt trắng như tuyết. Đôi môi đỏ như son, ánh mắt linh hoạt, ngực căng eo nhỏ nhưng khéo mắt lại đầy sự mê hoặc. Bên hông nàng đeo một thanh tiểu kiếm màu bạc. Đó chính là sư tỷ của Hàng Thanh Phong cũng là đệ tử duy nhất của Vân Thiên - Áo Băng Vân.

- Thế nào? Mấy con kiến nhỏ trốn tới đây thì nghĩ rằng ta không tìm được các ngươi?

Con hải quái xấu xí càng khiến cho Áo Băng Vân thêm phần diêm lệ. Nhưng vào lúc này, Lạc Bắc lại hoàn toàn không có sức cảm nhận. Bởi vì khi còn cách chừng trăm trượng, hắn cảm thấy được nữ tử vận cung trang tản ra sát ý rất mạnh.

- Người là người Côn Luân?

Lạc Bắc đứng trong gió chẳng hề sợ hãi nhìn Áo Băng Vân đang đứng trên đầu hải quái. Nhất thời cả ba người đều không có hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì bọn họ nhận ra tu vi của Áo Băng Vân không dễ chọc.

- Hừ! - Áo Băng Vân hừ mạnh một tiếng.

Khi tiếng hừ lạnh phát ra, Lạc Bắc, Thái Thúc và Tử Huyền Cốc cảm thấy có một thứ áp lực rất mạnh ép tới.

Tu vi tới một trình độ nhất định, trên thân thể sẽ tản ra khí thể và uy áp. Lạc Bắc hấp thụ hơn nửa nội đan của Ô Cầu nên có vài phần long tức nhưng khí thể và uy áp không thể nào sánh được với Áo Băng Vân.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

29-12-2012, 10:44 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

125. Chương 124: Côn Luân Áo Băng Vân

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Tu vi của cô ta dường như còn cao hơn Hàng Thanh Phong rất nhiều.

Lạc Bắc và Thái Thúc đều nghĩ như vậy.

Cùng lúc đó, sau tiếng hừ lạnh, Áo Băng Vân chợt nở nụ cười quyến rũ:

- Ta nói tên của ta cho các người biết cũng được. Ta là Thiên ảo tiên tử của Côn Luân - Áo Băng Vân.

Nụ cười của Áo Băng Vân mặc dù còn cách gần trăm trượng nhưng cũng khiến cho Tử Huyền Cốc cảm thấy thần hồn của bản thân như bị hút ra mà tan chảy trong đôi mắt đó.

- Người Côn Luân còn dùng loại thuật mê hồn này?

Đột nhiên Tử Huyền Cốc nghe thấy âm thanh của Lạc Bắc vang lên. Giật mình một cái, Tử Huyền Cốc phát hiện ra bản thân đã đi về phía trước mấy bước mà toát mồ hôi lạnh.

- Không thể ngờ được tâm trí của người lại vững vàng tới vậy. Có điều hai con kiến nhỏ các người cũng chẳng có gì thú vị. Ta cũng chẳng muốn tốn nước bọt với các người.

Áo Băng Vân miễn cưỡng liếc nhìn Lạc Bắc, Thái Thúc và Tử Huyền Cốc rồi nhìn về phía Tử Huyền Cốc:

- Cái con kiến nhỏ này làm cho ta thêm khó khăn, ta sẽ giết người trước rồi nói sau.

Dứt lời, Áo Băng Vân chộp một cái xuống bên dưới, nước biển lập tức lao lên hơn ngàn cột nước, đồng thời hóa thành ngàn mũi tên nước phát ra những tiếng xé gió mà lao về đám người Lạc Bắc.

- Tu vi thật lợi hại. Uy thế của thủy tiễn không thua gì đao gió của Hắc Phong lão tổ.

Lạc Bắc liếc mắt nhìn thấy uy thế thì lập tức nắm Phân Thủy thần quang bạng, đồng thời ném tiếp một tia sáng màu tím.

- Cái gì? Phân Thủy thần quang bạng và Tử Lôi nguyên từ trùy?

Một tiếng nổ vang lên, hơn một ngàn đạo thủy tiễn tới cách đám người Lạc Bắc chừng năm mươi trượng thì một tiếng sấm vang lên. Vô số những tia chớp nổ tung đánh tan một nửa số thủy tiễn. Đồng thời bão táp nổi lên, bầu trời đen kịt giống như trời đất bị đảo lộn. Nhìn thấy thủy tiễn tan tác tới trên Phân Thủy thần quang bạng cũng vỡ vụn, Áo Băng Vân không hề tức giận mà còn cười khanh khách:

- Không thể ngờ được người lại còn có pháp bảo của Hắc Phong lão tổ trong tay. Nói vậy chẳng lẽ Hắc Phong lão tổ đã chết rồi sao?

- Đi! Tu vi của cô ta rất cao, chờ khi ta tu được kiếm cương thì có thể liều mạng.

Lạc Bắc không thèm để ý tới Áo Băng Vân. Phân Thủy thần quang bạng đưa hấn, cùng với Thái Thúc và Tử Huyền Cốc xuyên vào trong nước biển.

Trong nước biển, áp lực có khắp nơi, càng xuống sâu, áp lực lại càng lớn. Độn thuật bình thường mà bỏ chạy trong nước biển lại càng tốn chân nguyên. Thậm chí tốc độ so với trên đất liền còn chậm hơn nhiều. Vào lúc này, Lạc Bắc định dựa vào Phân Thủy thần quang bạng để trốn tránh sự đuổi giết của Áo Băng Vân rồi tính toán tiếp.

- Cái phân thủy thần quang bạng này so với tốc độ của thuyền độc mộc còn cao hơn.

Vừa mới xuống nước, nước biển màu lam liền tự động tách ra. Lạc Bắc chỉ cảm thấy nhẹ nhàng chẳng khác gì ở trên bờ. Hơn nữa Phân thủy thần quang bạng còn tản ra ánh sáng màu tím, chiếu sáng trong khu vực hơn mười trượng.

- Định chạy?

Một tiếng cười lạnh vang lên. Lạc Bắc đang điều khiển Phân Thủy thần quang bạng chạy trốn dưới nước chợt cảm nhận được nước biển xung quanh chấn động rồi giống như có mấy trăm thùng thuốc súng nổ tung. Một cột nước mãnh mẽ vọt tới khiến cho Lạc Bắc, Thái Thúc và Tử Huyền Cốc đứng không vững. Mà sau khi cột nước đó chạm phải Phân Thủy thần quang bạng liền ngưng kết không tản đi. Lực lượng của nó khiến cho Phân Thủy Thần quang bạng đang chìm xuống vọt thẳng lên không trung.

- Không ổn!

Phân Thủy thần quang bạng lao tới, Thái Thúc liền thấy có mấy cái gì đó to bằng thùng nước cuộn lại. Lần này Thái Thúc liền nhận ra đó chính là mấy cái vòi của con bạch tuộc kia.

So với mấy cái vòi đó, Phân Thủy Thần quang bạng chẳng khác gì một quả nho. Mất thấy Phân Thủy thần quang bạng sắp bị mấy cái vòi cuốn lấy, Tử Huyền Cốc đột nhiên bắt một cái pháp quyết. Lập tức từ trong không trung xuất hiện một cơn lốc thổi Phân Thủy thần quang bạng sang một bên tránh bị mấy cái vòi đá cuốn lấy.

- Cô ta tinh thông pháp quyết hệ Thủy. Cho dù có pháp bảo này cũng khó chạy trốn. Liều mạng với người.

Cố gắng tránh được một cái vòi xoắn lấy, Lạc Bắc lại một lần nữa không chết được Phân Thủy thần quang bạng, đồng thời trong lòng hấn bốc lên nhiệt huyết. Dù sao không còn gì e ngại, Phân Thủy thần quang bạng còn chưa rơi xuống đất, Lạc Bắc liền thả Thập nhị đồ thiên hữu tướng thần ma ra ngoài.

Tám vị ma thần toàn thân đen xì cao mấy trượng, chân đạp đài sen, toàn thân như đúc bằng sắt, sau đầu có một vầng sáng lung linh tản ra hơi thở từ thời viễn cổ lập tức xuất hiện trước mặt mọi người.

Vào lúc này, Phân Thủy thần quang bạng còn cách đảo mười trượng. Lạc Bắc chưa bao giờ dùng cái pháp bảo này ở trên mặt biển nên sợ tám vị ma thần rơi xuống. Nhưng nhìn qua, hấn hoàn toàn yên tâm. Đài sen của tám vị ma thần tản ra ánh lửa mệnh môn, quấn lấy người khiến cho họ có thể đứng trong không gian.

Tám ma thần như đúc bằng sắt vừa mới xuất hiện, ma thần cầm Bạch Cốt xuy đã thổi lên ma âm tử Cửu u.

Tiếng của Bạch Cốt Xuy vừa mới vang lên, trên mặt biển trong phạm vi trăm trượng lập tức vang lên những tiếng quỷ khóc cùng với tiếng sấm khiến cho con bạch tuộc kêu lên.

- Thập nhị đồ thiên hữu tướng thần ma? Không ngờ trong tay người lại có cái pháp bảo như vậy.

Từ trong tay Áo Băng Vân bay ra mười hai hạt châu màu trắng, tạo thành một cái màn nước, ngăn chặn ma âm Cửu U. Sau chút giật mình, nàng lại cất tiếng cười khanh khách:

- Còn thủ đoạn gì nữa thì lấy ra đi.

“ Soạt!”

Cùng lúc này, Tân Thiên Trạm Lô của Thái Thúc cũng lao tới, chạm phải màn nước mỏng lung mà Áo Băng Vân tạo ra.

Tân thiên trạm lô của Thái Thúc là một trong những phi kiếm sắc bén nhất thiên hạ, ngay cả tinh kim cũng cắt được. Vậy mà cú va chạm không ngờ còn bị một thứ lực lượng đánh bay.

- Thái Thúc! Muội và Tử Huyền Cốc sư huynh đối phó với con hải quái, để ta đối phó với cô ta.

Lạc Bắc nhìn thấy dường như Áo Băng Vân phóng ra pháp bảo phòng ngự nổi danh của Côn Luân tên là Thái Ất chân thủy thần châu thì kêu lên.

Lúc này, trên đỉnh đầu Lạc Bắc có pháp bảo lợi hại nhất là Thập nhị đô thiên hữu tướng thần ma. Sau tiếng hét của hắn, tám vị ma thần cùng ra tay khiến cho trong phạm vi mấy trăm dặm lan tràn toàn khói độc giống hệt như La Phù. Vô số mưa đá, mưa tuyết từ trên cao rơi xuống. Từ xa nhìn lại dường như trong phạm vi xung quanh Áo Băng Vân, không gian bị phá tan mà rơi xuống vô tận thiên hỏa, cương phong, khói độc và mưa đá.

Ngọn lửa từ Đâu Ly Hỏa và hai gã ma thần cầm phủ và tấm thuẫn lao thẳng về phía Áo Băng Vân.

Cảnh tượng như thế thực sự giống với cảnh tượng thần ma đại chiến thời viễn cổ.

Đây cũng là lần đầu tiên, Tử Huyền Cốc nhìn thấy Lạc Bắc sử dụng pháp bảo mạnh như vậy mà khiếp sợ không nói được tiếng nào.

- Cũng chỉ có một cái pháp bảo này thôi sao?

Nhìn cảnh tượng trước mặt, Áo Băng Vân chẳng hề kinh hãi. Con bạch tuộc dưới chân hơi chìm xuống. Mười hai hạt châu màu trắng tản ra bên ngoài khiến cho màn nước mỏng lung bao phủ cả con bạch tuộc vào bên trong chắn toàn bộ thiên hỏa, cương phong, khói độc và mưa đá cùng với Tân Thiên Trạm Lô của Thái Thúc ở bên ngoài. Chỉ có hai ma thần cầm đại phủ và tấm thuẫn là vọt vào bên trong.

Nhưng hai ma thần đó còn chưa tới gần Áo Băng Vân thì từ dưới nước mấy cái bóng đen quất tới. Hai ma thần gào rống liên tục vung phủ và thuẫn chém cho vòi của con bạch tuộc máu chảy đầm đìa. Những tiếng gào liên tục vang lên từ trong cơ thể của con Bạch tuộc nhưng Áo Băng Vân không nghe thấy. Sau khi dựa vào Thái Ất Chân thủy thần châu vào bạch tuộc ngăn cản Thập nhị đô thiên hữu tướng thần ma thì tươi cười.

- Nếu không còn thủ đoạn nào khác vậy thì thử lại phi kiếm của các người đi.

Bất chợt, một vầng kiếm quang màu vàng từ bên hông nàng vọt ra lao về phía Lạc Bắc và Thái Thúc.

- Đây là kiếm gì?

Khi Kinh Chập của Áo Băng Vân lao tới, Tân Thiên Trạm Lô của Thái Thúc cũng chui vào trong nước biển. Thái Thúc muốn điều khiển phi kiếm từ dưới nước tấn công. Nhưng không ngờ Thái Ất chân thủy thần châu của Áo Băng Vân khiến cho bên dưới cũng có màn nước làm cho phi kiếm không thể xuyên qua được. Mắt thấy Áo Băng Vân phóng ra một vầng kiếm quang màu vàng, Tân Thiên Trạm Lô của Thái Thúc liền từ trong nước biển lao ra định chặn lấy phi kiếm của Áo Băng Vân. Nhưng còn chưa tới gần, Thái Thúc liền cảm nhận được kiếm khí từ thanh tiểu kiếm tản ra làm cho chân nguyên trên Tân Thiên Trạm Lô dao động. Thấy tình hình không ổn, Thái Thúc không dám đánh bừa. Nhưng phi kiếm của Thái Thúc vừa mới lao đi mấy trượng, Kinh Chập của Áo Băng Vân liền đuổi theo.

- Phi kiếm của cô ta tại sao có tốc độ nhanh như vậy?

Trong đầu Thái Thúc vừa mới có ý nghĩ đó thì một tiếng nổ vang lên khiến cho nàng có cảm giác như bị điện giật. Đồng thời chân nguyên trên Tân Thiên Trạm Lô bị đánh tan.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

29-12-2012, 10:46 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

126. Chương 125: Tử Chiến. Kiếm Cường Phát Nổ

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- A!

Tân Thiên Trạm Lô của Thái Thúc vẫn còn trên mặt biển nên khi chân nguyên bị đánh tan liền mất đi sự khổng chế mà rơi xuống.

Trời đất mệnh mông biển rộng nước sâu không thể lường được, trong đó lại còn có mạch nước ngầm. Nếu như rơi vào đó thì khó mà tìm lại được. Trong nháy mắt sắc mặt của Thái Thúc trắng bệch hết lên một tiếng kinh hãi. Nhưng đúng vào lúc đó một cơn gió chợt cuốn lấy Tân Thiên Trạm Lô của nàng. Đó là do Tử Huyền Cốc nhanh tay thi triển một cái pháp quyết.

“ Oành!” Giữa không trung vang lên một tiếng nổ lớn. Vầng kiếm quang màu vàng vọt lên trên cao, đồng thời một vầng kiếm quang màu đen cũng vòng ra. Đó là do Lạc Bắc điều khiển Tam Thiên Phù Đồ giao chiến với Kinh Chập của Áo Băng Vân một cái.

- Chân nguyên trên phi kiếm của cô ta đã dẻo dai và kiên cường, hơn nữa lại còn có khí Lôi cương mạnh như vậy?

Phi kiếm Kinh Chập của Áo Băng Vân dài chưa tới hai thước, nhìn giống như được làm bằng lưu ly. Nhưng khi va chạm với thanh phi kiếm, Lạc Bắc có cảm giác Tam Thiên Phù Đồ giống như một con thuyền nhỏ húc vào con thuyền lớn. Hơn nữa, Lạc Bắc còn cảm nhận được trên thanh tiểu kiếm còn có cả khí Lôi cương. Đường như nó không phải được làm từ vàng ngọc mà là được tiên nhân ngưng tụ lôi quang mà ra.

- Tại sao cô ta lại để mặc sống chết của con hải quái như vậy?

Lạc Bắc liếc mắt thì thấy Áo Băng Vân dương dương tự đắc, miệng điểm một nụ cười mỉa mai. Còn hai ma thần của hắn xông vào đã chiếm thượng phong, chặt đứt được ba cái vòi của con bạch tuộc.

- Cái gì? Không ngờ có thể đỡ được một kiếm của ta. Đón tiếp một kiếm nữa thử xem.

Áo Băng Vân cười khúc khích, ngón tay mảnh khảnh chỉ về phía trước, Kinh Chập bị Tam Thiên Phù Đồ đánh bay lại hóa thành một tia sáng vàng chém trúng Tam Thiên Phù Đồ.

Uỳnh!

Chấn động kịch liệt như truyền từ thân Tam Thiên Phù Đồ vào tay Lạc Bắc khiến cho hắn có cảm giác như phi kiếm bị sét đánh trúng, suýt chút nữa thì không khổng chế được.

- Tốc độ phi kiếm của cô ta hơn xa phi kiếm của chúng ta.

- Cô ta vẫn chưa xuất toàn lực. Chưa tu thành Kiếm Cường, nếu không ngăn được phi kiếm của cô ta thì không thể bảo vệ được Thái Thúc và Tử Huyền Cốc sư huynh.

- Đi mau.

Lạc Bắc xử sử hết sức quyết đoán. Sau khi va chạm với Kinh Chập một cái, hắn không hề dừng lại, nghĩ tới đó ma thần cầm trong tay Thất bảo ma tràng nhảy tới trước Kinh Chập rồi giơ nó lên mà úp. Đồng thời Phân Thủy thần quang bạng lại bay vào trong nước biển.

Ma thần cầm trong tay Thất bảo ma tràng chuyên dùng để phá đối thủ sử dụng Lôi pháp. Lần này Lạc Bắc không ngờ bỏ pháp bảo như Thập nhị đồ thiên hữu tướng thần ma, sử dụng tám ma thần cuốn lấy Áo Băng Vân để bỏ chạy.

- Ta còn chưa chơi đủ đã định trốn?

Lần này Lạc Bắc dùng hết sức điều khiển Phân Thủy thần quang bạng trong nháy mắt xuyên vào nước biển được trăm trượng. Tuy nhiên cả ba người Lạc Bắc vẫn nghe thấy tiếng cười của Áo Băng Vân.

“ Xoẹt!” Lạc Bắc, Thái Thúc và Tử Huyền Cốc chỉ thấy từ phía sau có một tia sáng màu vàng lao tới kéo theo một đường màu trắng với tốc độ cực nhanh trong nước biển.

- Đó là phi kiếm của cô ta. Không ngờ trong nước biển mà nó có tốc độ nhanh như vậy.

Cả ba người nhận ra tia sáng đó chính là thanh Kinh Chập của Áo Băng Vân. Tốc độ của nó di chuyển trong nước hơn xa Phân Thủy thần quang bạng của ba người. Mà phía sau kiếm quang là một bóng đen to như quả núi, tiếp theo sau là bảy tám vầng sáng màu xanh.

- Áo Băng Vân sử dụng hải quái đuổi theo.

Lạc Bắc lập tức hiểu ra liền biến sắc, điều khiển Phân Thủy Thần quang bạng đi lên. Đồng thời Tam Thiên Phù Đồ cũng chắn ở phía sau Phân Thủy thần quang bạng, liều mạng với Kinh Chập một cái.

Trong khoảng khắc đó, Lạc Bắc suy nghĩ chưa chín. Phân Thủy thần quang bạng là pháp bảo di chuyển dưới nước nhưng Thái Ất chân thủy thần châu của Áo Băng Vân cũng là pháp bảo hệ thủy. Hơn nữa, Áo Băng Vân sử dụng hải quái sống ở dưới nước sâu nên không sợ áp lực của nước, tốc độ di chuyển trong nước cực nhanh. Mà ngược lại, tám ma thần khi vào trong nước chịu áp lực của nước cho nên không ngăn cản được Áo Băng Vân.

Hiện tại Phân Thủy thần quang bạng đã xuống sâu trăm trượng, nếu như bị phi kiếm của Áo Băng Vân đánh nát thì ba người không chịu nổi áp lực của nước. Vì vậy mà trong tích tắc, Lạc Bắc đành phải giao chiến với Áo Băng Vân đồng thời để cho Phân Thủy thần quang bạng lao lên mặt nước.

“ Oành!” Tam Thiên Phù Đồ và Kinh Chập va chạm với nhau khiến cho nước biển tưởng như nổ tung, chẳng khác nào một quả cầu màu trắng nổ rộ dưới đáy biển. Nơi này vốn có rất nhiều người cá bị ánh sáng màu vàng của Kinh Chập thu hút mà bơi tới, kết quả khiến cho bọn chúng bị thịt nát xương tan, nổi hết lên mặt nước.

Lạc Bắc kêu lên đau đớn, phi kiếm tiến trong nước chịu áp lực khiến cho thân thể của hắn như bị một người vô hình nắm lấy, hiện tại lại va chạm với Áo Băng Vân mặc dù cố gắng điều khiển phi kiếm nhưng ngực cũng vô cùng khó chịu.

- Mấy con kiến nhỏ, có hai thứ pháp bảo mà cũng muốn trốn?

Vừa nói, Áo Băng Vân gảy nhẹ ngón tay, nước biển phía sau đột nhiên xuất hiện một cái vòng xoáy cuốn lấy tám ma thần. Chỉ nghe đám ma thần gào lên nhưng bị nước xoáy cuốn đi khiến cho khoảng cách với Áo Băng Vân càng lúc càng xa.

Sau khi ngăn cản đám ma thần, Áo Băng Vân lại cười khúc khích, Kinh Chập tiếp tục chém về phía Tam Thiên Phù Đồ.

Thanh phi kiếm Kinh Chập của Áo Băng Vân là một trong những thần binh của Côn Luân được luyện chế từ hơn mười loại tinh kim dưới sấm mùa xuân. Trên thân kiếm có chứa uy lực cực lớn. Mặc dù Áo Băng Vân không chuyên tu kiếm đạo như Vãn Thiên, nàng chủ tu Thiên Tâm Thủy Nguyên quyết, cảnh giới kiếm thuật cũng chỉ tới ngự kiếm đỉnh cao. Nhưng tu vi của cô ta cao hơn Lạc Bắc. Hơn nữa Vãn Thiên sáng tạo ra kiếm quyết độc đáo. Đó là kiếm quyết bình thường khi tới cảnh giới ngự kiếm đỉnh thậm chí là cảnh giới kiếm cương thì cũng chỉ có ba bốn thành chân nguyên của bản thân trên phi kiếm. Nhưng Vãn Thiên kiếm quyết khi tới ngự kiếm đỉnh liền có thể dồn năm thành tu vi lên trên thân kiếm.

So ra, Kinh Chập của Áo Băng Vân chiếm ưu thế hơn. Nếu không phải chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh của Lạc Bắc vô cùng cứng cỏi thì cũng bị giống như Thái Thúc chỉ một lần va chạm là bị đánh tan chân nguyên.

Kinh Chập của Áo Băng Vân liên tục giao thủ với Lạc Bắc chẳng khác nào mèo vờn chuột muốn đánh rơi Tam Thiên Phù Đồ mà lấy đi.

Hiện tại người đuổi người chạy, đám người Lạc Bắc và Áo Băng Vân đã rời xa khu vực hải đảo mà di chuyển vào biển rộng. Nhưng Kinh Chập của Áo Băng Vân nhỏ nhắn nhẹ nhàng, tốc độ vượt qua Tam Thiên Phù

Đồ. Đừng có nói là giao chiến với Tam Thiên Phù Đồ, cho dù chém Phân Thủy thần quang bạng thì Lạc Bắc cũng không còn lựa chọn nào khác chỉ có thể dùng Tam Thiên Phù Đồ để giao chiến.

Bởi vì giữa biển rộng mênh mông, nếu Phân Thủy thần quang bạng bị chém đứt thì Lạc Bắc có thể dựa vào phi kiếm để phi hành nhưng Thái Thúc và Tử Huyền Cốc sẽ vùi thân trong biển rộng.

Rầm rầm rầm!

Ba lần giao chiến, sắc mặt Lạc Bắc trở nên trắng bệch. Thái Thúc và Tử Huyền Cốc nhìn thấy mà lòng nóng như lửa đốt. Nhưng trận chiến thế này, hai người không xen vào được.

- Không ổn.

Lạc Bắc giao chiến ba lần, không chỉ có khí huyết bốc lên mà còn cảm giác chân nguyên trên thân kiếm có dấu hiệu bị đánh tan. Trong tình thế gấp gáp, Lạc Bắc liền bắt kiếm quyết thu hồi phi kiếm quay trở lại, đồng thời phóng ra mấy đạo chân nguyên vào phi kiếm.

Chân nguyên trên Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc không đủ lại phải chống lại đòn tấn công của Ảo Băng Vân nên chỉ còn cách gia tăng chân nguyên. Nhưng trên thuyền lớn của Hâm Thịnh Nguyên, chân nguyên trên Tam Thiên Phù Đồ đã gần tới mức đột phá Kiếm Cương. Hiện tại dưới tình thế cấp bách, mấy đạo chân nguyên lao tới, Lạc Bắc liền cảm nhận ánh sáng của Tam Thiên Phù Đồ tỏa ra, đồng thời có cảm giác phi kiếm bị hòa tan.

- Làm thế nào bây giờ? Nếu không thêm chân nguyên thì sẽ bị đánh rơi rồi lấy mất phi kiếm. Nhưng nếu thêm chân nguyên, Tam Thiên Phù Đồ có thể bị nổ, luyện Kiếm cương thất bại.

Trong tích tắc đó, Lạc Bắc không còn sự lựa chọn nào khác.

- Phi kiếm Thực Sơn các người chẳng phải được xưng là số một thiên hạ hay sao? Không còn cái gì khác mà chỉ yếu thế này thôi sao?

- Mấy con kiến nhỏ mà cũng dám chống lại với Côn Luân chúng ta.

Âm thanh trêu tức của Ảo Băng Vân lọt vào tai khơi dậy cái không sợ chết trong lòng Lạc Bắc. Trong nháy mắt Lạc Bắc nhìn chăm chăm về phía Ảo Băng Vân, Tam Thiên Phù Đồ với khí thế từ trước tới nay lao thẳng về phía đối thủ. Cùng lúc đó, có năm sáu luồng chân nguyên tràn vào trong Tam Thiên Phù Đồ.

Một tiếng nổ vang lên, thân kiếm của Tam Thiên Phù Đồ như bốc lên ngàn vạn ngọn lửa màu đen giống như quét toàn bộ trời đất. Đồng thời thân kiếm cũng vặn vẹo, biến hình rồi nổ tung, tách ra thành mấy ngàn, mấy vạn tia kiếm khí.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

04-01-2013, 09:39 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

127. Chương 126: Thần Kiếm Tru Tà. Trừu Tửu Đoạt Nguyên

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Nước biển trong phạm vi mười trượng bị kiếm khí bùng nổ chẳng khác nào những viên ngọc nước bắn tung tóe lên không trung. Nhất thời không gian xung quanh được bao phủ bởi một làn hơi nước không nhìn rõ phương hướng.

Trong hơi nước có rất nhiều tia sáng màu vàng và tia chớp. Tất cả đều từ Kinh chấp do Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc bùng nổ nên bắn ra xung quanh.

- Tự nổ kiếm cương! Con kiến nhỏ kia! Ta phải băm thân người thành vạn mảnh.

Trên mặt biển tối đen vọng lên tiếng thét chói tai của Ảo Băng Vân.

Ảo Băng Vân so đấu phi kiếm với Lạc Bắc mang theo tâm lý mèo bắt chuột. Nhưng bị Lạc Bắc cho nổ kiếm cương khiến cho ngay cả thân của Kinh Chập cũng bị tổn hại.

Thần binh như Kinh Chập không biết trước đây được luyện chế theo phương pháp nào. Nếu bị hư hỏng cho dù với tu vi của Ảo Băng Vân cao hơn mấy lần cũng không chữa được. Mà Ảo Băng Vân tu luyện chính là Thiên Tâm thủy nguyên quyết, nhưng phi kiếm Kinh Chập được cô động sấm chớp mùa xuân có tác dụng khắc với yêu thuật ma công, là một thứ pháp bảo khó kiếm. Lần này, cô ta chơi trò mèo vờn chuột lại bị chuột liều chết cần cho một cái khiến cho Ảo Băng Vân vừa sợ vừa giận.

- Lạc Bắc!

Tiếng hét chói tai của Thái Thúc cũng vang lên. Một đạo kiếm quang màu bạc vọt lên trời. Kiếm quang chiếu sáng gương mặt trắng bệch của Thái Thúc. Mới vừa rồi Lạc Bắc xuất hiện ý định liều chết, Thái Thúc liền cảm nhận được.

Tại sao?

Tại sao cái thứ gọi là chính đạo trong thiên hạ mà ngay cả những người đồng đảng cũng phải tiêu diệt?

Tại sao cái gọi là chính đạo mà coi thường nhân sinh, bức ép người ta tới mức như vậy?

Trong nháy mắt, một tia chớp màu trắng từ trên không trung mang theo tính hủy diệt rơi xuống chui vào trong Tân Thiên Trạm Lô của Thái Thúc. “Xoẹt” nó lại phản xạ giống như một dải lụa mà trắng xuất thế giữa trời lao thẳng tới Ảo Băng Vân.

Thần kiếm Tru Tà!

Trong nháy mắt, Thái Thúc cảm thấy so với uy lực của thiên địa, bản thân chẳng khác gì một gốc cây ngọn cỏ. Thái Thúc tu luyện kiếm quyết Tru Tà, trong đó có pháp quyết nhờ phi kiếm dẫn động uy lực của trời đất. Nhưng tu vi của Thái Thúc còn thấp muốn phát ra pháp quyết như vậy thì đầu tiên bản thân không chịu nổi.

- Lạc Bắc! Phải kết hợp lại. Tất cả cùng liều mạng.

Nhưng trong nháy mắt đó, khi ánh chớp chiếu lên khuôn mặt của Thái Thúc không hề có một chút sợ hãi nào trên đó.

- Lạc Bắc...

Khi ánh sáng của Tru Tà phóng tới người Ảo Băng Vân, điều khiến cho Thái Thúc hét lên một tiếng kinh hãi đó là không ngờ Lạc Bắc vẫn đứng ở đó. Nhưng tiếng hét kinh hãi của nàng cũng không thốt ra được, chỉ vừa mới há mồm, một ngụm máu tươi cũng được phun ra.

“Thái Thúc! Thái Thúc.... Ảo Băng Vân! Ta muốn giết ngươi.”

Trong nháy mắt, đầu óc Lạc Bắc chỉ có một suy nghĩ như vậy.

Tự nổ kiếm cương tương đương với tự nổ nội đan, không chết cũng tàn phế. Khi kiếm cương bùng nổ, Lạc Bắc liền cảm nhận được lực phủ ngũ tạng và kinh mạch vỡ vụn. Nhưng cùng lúc đó một thứ lực lượng mệnh mông bất khuất cũng tràn vào trong thân thể hần dung hợp với chân nguyên của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh mà chữa trị.

Tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh còn có tác dụng chữa trị thân thể. Nhưng nếu như bình thường, Lạc Bắc chịu thương như vậy thì trong nháy mắt sẽ kiệt quệ chân nguyên của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh mà không thể chữa nổi. Tuy nhiên thứ lực lượng mệnh mông kia dung hợp chữa trị với thân thể của hần xong còn làm cho chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh mạnh thêm.

Lạc Bắc biết thứ lực lượng đó chính là lực lượng ẩn chứa trong thân Tam Thiên Phù Đồ.

Bên trong Tam Thiên Phù Đồ ẩn chứa lực lượng bất khuất, kiên ngoạ. Vào lúc này như cảm nhận được sự quyết liệt của Lạc Bắc, không ngờ nó chủ động dung hòa với chân nguyên của hần.

Vốn Lạc Bắc liều chết, làm cho Kiếm cương nổ tung, phi kiếm sẽ không còn tồn tại. Nhưng thứ lực lượng đó trước khi dung hợp với chân nguyên của Lạc Bắc lại như một cơn lốc xoáy hút toàn bộ ngân vạn tia kiếm khí nổ tung trở lại.

Lạc Bắc dung hợp với thứ lực lượng đó liền có cảm giác Tam Thiên Phù Đồ và chân nguyên của mình như tan ra làm một.

Dưới sự dung hợp của thứ lực lượng kia, Lạc Bắc không ngờ được rằng mình đánh một trận tử chiến với Áo Băng Vân lại đột phá tới cảnh giới Kiếm cương.

Khi Lạc Bắc đang bất ngờ vì việc đột phá tới cảnh giới Kiếm Cương thì phát hiện Thái Thúc liều chết phát ra Cửu Thiên Lôi Động trong kiếm quyết Tru Tà rồi phun ra một ngụm máu tươi.

Vào lúc này, ý giết người trong đầu Lạc Bắc chẳng khác nào khi nhìn đám người Lưu Đạo Đan.

- Được được! Không ngờ các người dám làm như vậy. Ta thật sự xem thường các người. Các người dám hủy pháp bảo của ta, ta phải lột xương lột da các người, lấy sinh hồn và máu thịt của các người để tế luyện pháp bảo.

Trong tiếng nổ vang, trên mặt biển lại vang lên tiếng thét chói tai của Áo Băng Vân. Tia chớp do Thái Thúc sử dụng Cửu Thiên Lôi Động dẫn xuống giống như một cái trùy nện lên Thái Ất chân thủy thần châu của Áo Băng Vân. Mặc dù nó bị cản lại nhưng Thái Ất Chân thủy thần châu cũng bị đánh nát hai viên. Pháp bảo này do lấy tinh khí quý thủy trong biển ngưng tụ lại mới tạo ra, bây giờ bị đánh nát hai viên khiến cho cả mặt biển xuất hiện một trận mưa tầm tã, mỗi hạt mưa phải to bằng nắm tay. Mà mười viên Thái Ất chân thủy thần châu của Áo Băng Vân kết thành trận pháp. Bây giờ bị đánh nát hai viên nên trận pháp cũng bị phá. Mặc dù vẫn còn có thể dùng để đối địch nhưng uy lực cũng giảm xuống còn bảy tám phần.

“ Đứng lúc này!”

Lạc Bắc nhướn mày:

- Không biết ai giết ai!

Trong tiếng thét dài của hắn, Tam Thiên Phù Đồ tản ra ánh sáng màu đen dài một xích chẳng khác gì một con giao long trong mưa gió.

- Con kiến kia! Người vẫn còn chưa chết? A!

Một tiếng nổ vang lên, Tam Thiên Phù Đồ lại giao thủ với Kinh Chập một cái khiến cho Áo Băng Vân đứng trên đầu hải quái thét lên một tiếng chói tai, đồng thời phun ra một ngụm máu.

Vốn Áo Băng Vân tưởng rằng Lạc Bắc phát nổ Kiếm cương không chết cũng bị trọng thương nhưng không ngờ rằng Lạc Bắc lại dung hợp được với lực trong Tam Thiên Phù Đồ. Mặc dù lực lượng đó mất hơn nửa chữa trị thương tổn thân thể của Lạc Bắc nhưng non nửa dung hợp với chân nguyên cũng giúp cho tu vi của hắn tiến nhanh. Chưa nói Kinh Chập cũng bị hư hỏng, nên khi Lạc Bắc đột phá tới cảnh giới Kiếm Cương, kiếm ý tản ra hơi thở không gì không phá nổi, chỉ một đòn đánh cho Áo Băng Vân bị thương.

“ Không ngờ vào lúc này mà hắn lại đột phá tới cảnh giới Kiếm cương. Hiện tại phi kiếm của ta không thể thắng được hắn. Thái Ất chân thủy thần châu bị phá, thập nhị đô thiên hữu tướng thần ma mà bỏ lên cũng không thể đối phó. Phải liều mạng đi tìm người khác. Lúc này ta không nên dây dưa với con kiến này.”

Nghĩ như vậy, Áo Băng Vân liếc Lạc Bắc và Thái Thúc đầy oán độc sau đó điều khiển hải quái bỏ chạy.

“ Cô ta là người Côn Luân đuổi giết chúng ta, cho dù không phải là kẻ chủ mưu thì cũng là nhân vật quan trọng. Vào lúc này cô ta bị thương, khí thế giảm sút, pháp bảo lại bị phá nên chính là cơ hội tốt nhất. Không thể để cho cô ta chạy thoát.”

Thấy Áo Băng Vân bỏ chạy, Lạc Bắc liền nghĩ lần này mà để cô ta bỏ đi thì rất khó giết, hơn nữa sau này còn phải chết vì cô ta.

- Thái Thúc sư muội! Muội không phải quan tâm tới chuyện khác cứ tĩnh tâm chữa thương.

Hắn vừa phi hành vừa lấy viên Chu Tước toàn cơ đan của Hắc Phong lão tổ đưa cho Thái Thúc. Lạc Bắc điều khiển Phân thủy thần quang bạng đuổi theo.

Lúc này, Áo Băng Vân và hải quái ở phía trước, phân thủy thần quang bạng ở giữa còn tám ma thần thì bám theo sau.

Lạc Bắc biết tám ma thần có tác dụng kiềm chế. Với sự có mặt của tám ma thần, Áo Băng Vân phải liên tục thi triển pháp quyết ngăn cản. Vì vậy mà Lạc Bắc cũng không thu ma thần lại.

- Hôm nay không đùa với các người, các người còn định đuổi giết ta?

Áo Băng Vân quay đầu lại hai tay bắt một cái pháp quyết. Phía sau hải quái nước biển trong phạm vi nửa mẫu chợt nhô lên ngưng tụ thành một quả cầu nước lao thẳng về phía Phân Thủy thần quang bạng.

“ Ngưng tụ nhiều nước biển như vậy chỉ sợ phải nặng tới ngàn cân.”

Tử Huyền Cốc vừa mới nghĩ như vậy, một tia sáng màu đen đã lao tới xuyên qua quả cầu nước. “ Rầm!” Nước biển trong phạm vi nửa mẫu lại trở về nguyên trạng thái ban đầu.

- Chẳng phải người muốn thử phi kiếm của ta sao?

Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc sau khi phá nát quả cầu nước của Áo Băng Vân vẫn không hề dừng lại mà tiếp tục lao tới.

- Sao có thể như vậy? Tại sao tu vi của hắn lại tăng lên nhanh như thế?

Pháp thuật Áo Băng Vân thi triển bị Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc phá vỡ thì hoảng hốt đành phải dùng Kinh Chập giao chiến với Tam Thiên Phù Đồ. Lần này, Áo Băng Vân lập tức cảm thấy Kinh Chập rung mạnh có cảm giác không khống chế được, đồng thời còn bị đánh bay.

- Không ổn! Con hải quái này quá chậm. Phân Thủy thần quang bạng là pháp bảo di chuyển trong nước cho nên không mất nhiều chân nguyên.

Áo Băng Vân giật mình liền từ đỉnh đầu con bạch tuộc vọt lên. Nhưng chưa phi hành tới mười trượng sau lưng liền có tiếng nổ. Nàng ta vừa quay đầu lại thì thấy kiếm quang màu đen đã tới sau lưng.

“ Oành “ “ Oành “ “ Oành “

Chỉ thấy kiếm quang màu đen và kiếm quang màu vàng giằng co với nhau, mỗi một lần va chạm đều tản ra tia chớp màu vàng chói mắt còn Áo Băng Vân cũng trở lại đỉnh đầu của hải quái.

Hiện tại tình trạng của Áo Băng Vân phải nói là cực kỳ xấu hổ. Vốn với tu vi của cô ta thì tốc độ thi pháp so với những người tu đạo bình thường nhanh hơn rất nhiều. Nhưng cô ta không cẩn thận để cho pháp trận Thái Ất chân thủy thần châu bị phá, lại e ngại Thập nhị đô thiên hữu tướng thần ma nên liên tục phải sử dụng pháp thuật để cản lại tám ma thần đó. Mà tốc độ phi độn của Áo Băng Vân vốn cũng vượt qua Phân Thủy thần quang bạng nhưng vào lúc này Lạc Bắc đột phá tới cảnh giới Kiếm cương, chân nguyên bùng nổ nên tốc độ của Tam Thiên Phù Đồ vượt qua tốc độ phi độn của Áo Băng Vân. Vì vậy mặc dù Lạc Bắc không thể đuổi kịp nhưng Tam Thiên Phù Đồ có thể chặn lại.

“ Cô ta tinh thông pháp thuật, không thể để cho có cơ hội thở dốc.”

Lạc Bắc tập trung vào Áo Băng Vân, điều khiển Tam Thiên Phù Đồ tới cực hạn. Kiếm quang màu đen xuyên qua xuyên lại tạo thành một cái vòng bao phủ Áo Băng Vân.

Lần này, Áo Băng Vân chẳng khác gì Lạc Bắc vừa rồi, muốn giao đấu phi kiếm cũng không được. Bởi vì khi Lạc Bắc đột phá tới cảnh giới Kiếm Cương, tốc độ của Tam Thiên Phù Đồ đã vượt qua tốc độ của Kinh Chập bị hư hỏng.

Từng đòn công kích, Áo Băng Vân khống chế Kinh Chập của mình phòng ngự làm cho nhất thời không thể thi triển được pháp quyết khác nên bị Lạc Bắc ngăn chặn, chỉ đành điều khiển hải quái bỏ chạy, tránh để tám ma thần đuổi tới.

“ Cô ta như nổ mìn hết đà!”

Khống chế Tam Thiên Phù Đồ tung hoành, Phá Thiên Liệt của Lạc Bắc càng lúc càng thuần thực, thậm chí còn tản ra từng đạo kiếm khí vô hình.

Loại ngưng khí thành kiếm này là một pháp quyết đặc biệt trong Phá Thiên Liệt. Mới đầu khi thân kiếm của Lạc Bắc tản ra kiếm ý và chân nguyên ngưng kết không khí quanh mình thành kiếm khí hỗ trợ đối địch. Càng về sau càng giống như Yến Kinh Tà sử dụng kiếm ý và chân nguyên ngưng đọng kiếm khí vô ảnh, vô cùng lợi hại.

Hiện tại, mặc dù Lạc Bắc chỉ mới phát huy được một chút uy lực chân chính của Phá Thiên Liệt nhưng Kinh Chập của Áo Băng Vân cũng bị nén ép trong phạm vi mười trượng chống đỡ, không có lực hoàn thủ. Nhìn từ xa chẳng khác nào ở đó có một cái kén màu vàng.

- Con kiến kia! Chẳng lẽ ngươi cho rằng ngươi có thể giết được ta phải không?

Đột nhiên, Áo Băng Vân cất tiếng cười lạnh.

- Chẳng lẽ cô ta còn có thứ pháp bảo lợi hại nào đó chưa dùng tới?

Lạc Bắc căng thẳng dõi mắt quan sát chỉ thấy xa xa có một đường màu đen kéo dài.

Rõ ràng đó chính là đường ven biển. Vô tình hai người đuổi nhau đã vượt qua mấy ngàn dặm mà tới bờ biển.

Trong lúc Lạc Bắc đang căng thẳng, ánh sáng của Kinh Chập tản ra rực rỡ, toàn lực giao chiến với Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc.

Khi Lạc Bắc giật mình thì trên thân Kinh Chập xuất hiện vô số vết nứt. Thanh thần binh mạnh mẽ đó không ngờ không chịu nổi một đòn đó mà vỡ vụn.

Kinh Chập vừa mới vỡ, toàn bộ Lôi cương ẩn chứa trong đó tràn ra tạo thành một tia sét khiến cho Tử Huyền Cốc đứng trong Phân Thủy thần quang bàng cũng không vững.

Sấm xuân vang lên vạn vật thức tỉnh.

Lần này sấm xuân đột ngột xuất hiện khiến cho trên mặt biển bùng lên một vàng sét màu vàng có đường kính hơn mười trượng, ép cho sóng biển dâng lên tới mấy trượng mà tản ra ngoài.

- Cô ta tự hủy phi kiếm!

- Tại sao cô ta lại dùng cách như vậy giao chiến với ta?

Vào lúc này, chân nguyên của Lạc Bắc đã dung hợp hoàn toàn với Tam Thiên Phù Đồ. Cho dù sấm xuân đánh xuống cũng không bị tản mát. Nhưng bị tia sét đánh trúng, Lạc Bắc cũng trào máu tươi.

Lần này, Lạc Bắc chịu thương nặng.

Nhưng Lạc Bắc cảm nhận được rằng Áo Băng Vân giao chiến với Tam Thiên Phù Đồ của mình lại dùng chân nguyên bản thân cho nổ phi kiếm thì cho dù hắn bị thương nặng nhưng chân nguyên của cô ta cũng bị mất năm, sáu phần. Mà vừa rồi tia sét kia nổ bên người, rõ ràng cô ta cũng bị thương nặng. Lần này, Áo Băng Vân đã thương địch thủ tám trăm thì cũng làm mình bị thương một ngàn.

- Con kiến kia! Mặc dù ta bỏ một thanh Kinh Chập nhưng Tam Thiên Phù Đồ và Tân Thiên Trạ Lưu của các ngươi cũng đều là thần binh. Giết các ngươi, chiếm hai thanh phi kiếm cũng không bị lỗ.

Cũng vào lúc này, Áo Băng Vân đứng trên đỉnh đầu hải quái chợt thét lên một tiếng chói tai. Quần áo của Áo Băng Vân dính máu nhìn không còn lấy một chút bóng dáng của tiên nữ mà ngược lại có phần giống với yêu ma. Trong tiếng thét chói tai, một tia sáng màu hồng từ trong tay Áo Băng Vân lao thẳng vào đỉnh đầu hải quái.

Trừu tử đoạt nguyên quyết!

Giờ phút này, Áo Băng Vân thi triển pháp quyết mà sau khi Huống Vô Tâm luyện hóa một viên xá lợi lấy được.

Trừu Tủy đoạt nguyên quyết là một môn ma công cực kỳ độc ác của U Minh huyết ma. Môn ma công này có thể trong nháy mắt hút lấy máu thịt, tinh nguyên của người khác nâng cao tu vi của mình, đồng thời cũng để chữa thương.

Áo Băng Vân điều khiển con hải quái này đã tu luyện được nội đan. Lần này khi cô ta rời bến đã hàng phục nó nhưng vẫn chưa giết là vì vẫn nghĩ tới việc pháp quyết mình tu luyện đã tới thời điểm quan trọng mới dùng Trừu tủy đoạt nguyên quyết hút tinh nguyên của hải quái để đột phá.

Hiện tại Áo Băng Vân bị Lạc Bắc đuổi giết như nỏ mạnh hết đà nên đành phải dùng pháp quyết đó.

Sử dụng pháp quyết này cho dù có bị thương nặng nhưng chỉ cần hút tinh nguyên hải quái thì có thể lành được bầy, tám phần rồi đánh chết Lạc Bắc để như trở bàn tay.

“ Cô ta hút tinh nguyên hải quái định chữa thương?”

Mặc dù Lạc Bắc không biết Áo Băng Vân dùng pháp quyết gì nhưng tia sáng màu hồng kia vừa vào đầu, con hải quái liền gào lên những tiếng thảm thiết. Vô số những con sóng xuất hiện đồng thời cơ thể của nó giãy dụa. Từ thái độ không để ý tới hải quái của Áo Băng Vân lúc trước, Lạc Bắc liền đoán ra được.

Trong nháy mắt, Lạc Bắc biết mình tới thời điểm sinh tử, nên không để ý tới thương thế của bản thân điều khiển Tam Thiên Phù Đồ lao thẳng về phía Áo Băng Vân. Hai tay Lạc Bắc bắt một vài cái pháp quyết, vài làn khí đen từ trong tay Lạc Bắc tràn ra bay vào trong thân thể của hải quái.

Trong cơn mưa tầm tã, máu huyết của con hải quái cùng với chân nguyên chạy theo tia sáng màu hồng tràn vào trong cơ thể Áo Băng Vân.

Trong chốc lát đó, thương thế của Áo Băng Vân cũng hồi phục được hai phần, sắc mặt cũng hồng hào hơn một chút.

- Pháp thuật của ngươi là gì?

Nhưng đột nhiên, Áo Băng Vân hét âm lên.

Trong nháy mắt, máu huyết và chân nguyên của con hải quái như đóng băng khiến cho pháp quyết Trừu tủy đoạt nguyên của Áo Băng Vân bị cắt đứt.

“ Pháp thuật trên thi thần kinh có tác dụng!”

Nghe thấy tiếng hét chói tai của Áo Băng Vân, trái tim Lạc Bắc đập thành thịch.

Lạc Bắc vừa mới thi triển pháp quyết nằm trong Thi Thần kinh quyết mà Hắc Phong lão tổ đã ở trước động phủ của Mộc đạo tử thử nghiệm với con Tuyết Mao sư hổ.

Pháp thuật này biến thân thể thành thi rồi lợi dụng máu huyết và chân nguyên của mình mà rèn luyện xác chết khiến cho nó trở thành cương thi. Nếu muốn có uy lực thì phải thêm vào một chút tài liệu. Cương thi so với Thi vương, thi thần, thi thần tướng linh còn kém hơn nhiều. Nhưng pháp thuật này chỉ cần thi pháp đơn giản, Lạc Bắc lại không có thành kiến với nó nên những pháp thuật có trong bản Thi thần kinh quyết hẳn đều xem qua.

Lạc Bắc không hề biết Áo Băng Vân thi triển Trừu tủy đoạt nguyên quyết. Hắn chỉ thấy Áo Băng Vân hút chân nguyên của con hải quái nên trong tích tắc mới nghĩ dùng pháp thuật này biến máu huyết và chân nguyên của hải quái để rèn luyện bản thân xác chết. Hành động của Lạc Bắc có thể nói là không thể chính xác hơn được nữa.

Trừu tủy đoạt nguyên quyết là một pháp quyết bá đạo. Khi tia sáng màu hồng vào trong cơ thể, con hải quái liền bị Trừu tủy đoạt nguyên quyết giết chết, nội đan trong cơ thể bị đánh nát. Mà Lạc Bắc phóng ra pháp quyết hóa thi khiến cho máu huyết và chân nguyên từ nội đan bị phá nát của hải quái lập tức ngưng kết trong cơ thể khiến cho pháp thuật của Áo Băng Vân bị phá nát.

Pháp thuật Trừu tủy đoạt nguyên quyết của Áo Băng Vân bị cắt không biết có bị cản trở hay không. Nhưng vào lúc này, Áo Băng Vân bị thương rất nặng muốn nhờ con hải quái để chữa thương. Sau khi bị cắt đứt, Lạc Bắc liền hiểu rõ đây là thời cơ tốt nhất đánh chết Áo Băng Vân.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

04-01-2013, 09:40 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

128. Chương 127: Đuổi Giết. Bắc Mang Phong Tỏa

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Sau khi hét lên một tiếng chói tai, Áo Băng Vân cũng cảm nhận được sự nguy hiểm. Cô ta trợn mắt lên nhìn Tam Thiên Phù Đồ đang lao tới mà vùng tay bắn ra mười viên Thái Ất chân thủy thần châu đánh bay Tam Thiên Phù Đồ ra ngoài. Nhưng đúng vào lúc này, con hải quái đã chết dưới thân cô ta chợt cử động.

Lúc này con hải quái tản ra tử khí, hai cái vòi to của nó quấn lấy Áo Băng Vân.

- Pháp quyết luyện thi! Không ngờ người sử dụng pháp quyết luyện thi.

Bị cái vòi quấn lấy, miệng mũi Áo Băng Vân tràn máu tươi, thét lên một tiếng thê lương. Hai tay Áo Băng Vân xuất hiện hai thanh chủy thủy cắt đứt hai cái vòi nhưng Tam Thiên Phù Đồ mang theo hơi thở chết chóc từ trên không trung lao xuống xuyên thẳng vào ngực, cắt đứt tâm mạch của Áo Băng Vân.

- Không ngờ người dám hủy thân thể ta.

Bị một kiếm cắt nát tâm mạch, Áo Băng Vân gào lên một tiếng chói tai, ánh mắt như không thể tin vào những gì vừa mới xảy ra.

Vừa mới rồi, Áo Băng Vân còn như mèo vờn chuột từ từ đùa Lạc Bắc, Thái Thúc và Tử Huyền Cốc tới chết. Luận tu vi pháp thuật và kinh nghiệm đấu pháp giữa cô ta và ba người Lạc Bắc thì đúng là mèo vờn chuột.

Nhưng hiện tại cô ta lại bị phi kiếm của Lạc Bắc cắt đứt tâm mạch, mất hết sức sống.

- Các người chẳng gọi chúng ta là yêu nghiệt hay sao? Ta dùng pháp quyết luyện thi thì có vấn đề gì?

Nghe thấy tiếng hét của Áo Băng Vân, Lạc Bắc lạnh lùng nhìn Áo Băng Vân bị một kiếm mà vẫn còn đứng đó.

- Nếu không phải các người ép chúng ta tới mức này thì cũng không có ngày hôm nay.

- Được! Được! Các người nghĩ có thể chạy được hay sao? Hiện tại bảy tông và sáu phái đang theo lệnh ta đuổi giết các người. Hôm nay các người phá hủy thân thể ta, rồi có lúc ta làm cho các người muốn chết mà không được.

Áo Băng Vân bị phá nát tâm mạch, liền dựa vào một chút chân nguyên còn sót giờ tay lên. Ngay lập tức một viên đạn màu bạc bay thẳng lên trời rồi nổ tung bắn ra vô số tia sáng.

- Không ổn! Cô ta báo tin cho người khác tới đuổi giết chúng ta.

Nhìn thấy vậy, Lạc Bắc liền hiểu ra. Nhưng đúng vào lúc hắn bị viên đạn màu bạc thu hút thì một tia sáng màu hồng chợt từ đỉnh đầu Áo Băng Vân lao lên. Rõ ràng đó là một người nhỏ tam tấc. Nó lao thẳng về phía bờ biển.

- Đây là nguyên anh mà cô ta tu được?

Lạc Bắc và Tử Huyền Cốc nhìn thì thấy Nguyên Anh của Áo Băng Vân vừa mới tu luyện chưa lâu còn chưa cô đọng nhưng đang phi độn với tốc độ cực nhanh. Có điều bị gió biển thổi trúng cho nên mới phải hét lên liên hồi như vậy.

- Không thể để cho cô ta chạy thoát.

Lạc Bắc đã có lòng giết Áo Băng Vân nên khi thấy Nguyên Thần của Áo Băng Vân thoát ra thì thu hồi Thập nhị đồ thiên hữu tướng ma thần rồi đuổi theo. Nhìn tình cảnh này, cho dù Nguyên Anh của Áo Băng Vân xuất thể không thể đuổi được, nhưng chỉ cần đi theo thì Nguyên Anh cũng không chịu nổi.

- A?

Mới đuổi theo vài dặm thì có một cái bóng đen to bằng quả núi xuất hiện trước mắt. Hóa ra con hải quái kia sau khi bị Lạc Bắc thi pháp biến thành cương thi, mặc dù nội đan bị phá nát nhưng tốc độ tăng nhanh còn vượt qua cả Phân Thủy thần quang bạng của Lạc Bắc.

Mặc dù điều khiển Phân Thủy thần quang bạng không tốn nhiều chân nguyên nhưng Lạc Bắc cũng bị thương nặng, chân nguyên kiệt quệ. Thấy tình cảnh đó hần liền để cho hải quái cuốn Phân Thủy thần quang bạng lên đầu rồi thu nó lại.

- Không thể ngờ được hai con kiến nhỏ đó lại ngoan cố như thế.

Nguyên Anh của Áo Băng Vân tức giận tới mức muốn học máu. Lúc này, nguyên anh của cô ta còn chưa hoàn thành, hơn nữa chân nguyên ngưng tụ cũng chỉ được một hai phần mười. Mỗi lần phi độn được vài dặm khiến cho Nguyên anh chịu tổn thương phải tới mười năm mới bồi bổ được, chưa cần nói tới thân thể bị hủy.

- Sao hần vẫn còn sức đuổi theo ta?

Áo Băng Vân không biết Lạc Bắc tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh có công dụng chữa trị thân thể. Vốn cô ta tưởng Lạc Bắc bị thương nặng không thể đuổi theo nhưng nhìn thấy Tam Thiên Phù Đồ vẫn bám sát theo sau thì vô cùng hoảng sợ.

Cứ đà này chỉ cần đuổi theo trăm dặm, Nguyên Anh của Áo Băng Vân cho dù không bị Tam Thiên Phù Đồ đuổi kịp thì cũng sẽ bị tiêu tán.

- Đây là địa giới Đẳng Châu. Chẳng lẽ nhận lệnh Côn Luân, thất tông lục phái đã rời bến không còn một ai ở đây?

Nhất thời, Áo Băng Vân có cảm giác rơi vào đường cùng.

- Có phải Thiên Huyền tiên tử không? Tiên tử chớ sợ. Gia sư đã tới phía trước rồi. Người cứ tiếp tục đi tới là được. Ta giúp người ngăn cản con nghiệt súc này.

Nhưng đúng vào lúc đó có một âm thanh vang lên bên tai Áo Băng Vân. Một gã đạo sĩ mũi ưng mặc đạo bào màu đen xuất hiện trên ngọn núi đối diện với Áo Băng Vân.

- Kim Vật Nam! Ta bị bọn chúng đánh lén. Người mau giết chúng đi.

Nguyên Anh của Áo Băng Vân nhìn thấy đạo sĩ mũi ưng đó chính là đệ tử thân truyền của chương giáo Khuất Đạo Tử phái Bắc Mang, sư đệ của Bạch Nguyên Thần - Kim Vật Nam liền kêu lên đầy sợ hãi.

Mặc dù đứng trong bát đại yêu đạo, tu vi của Khuất Đạo Tử cao hơn Áo Băng Vân tới một phần. Nhưng do thân phận của Côn Luân cho nên Khuất Đạo Tử không dám coi thường. Tuy nhiên bây giờ nhìn thấy Kim Vật Nam và nghe Khuất Đạo Tử đang ở phía trước, Áo Băng Vân như nghe thấy cứu tinh.

- Không hay! Nơi này có người tiếp ứng.

Lúc này, mặc dù Lạc Bắc mới điều khiển cương thi hải quái tới gần bờ, còn cách Áo Băng Vân chừng bảy tám dặm, nhưng Tam Thiên Phù Đồ của hần chỉ còn cách hai trượng thì Kim Vật Nam xuất hiện làm cho hần cảm giác được.

- Vào lúc này ta và Thái Thúc đều bị thương không thể truy sát, có lẽ nên lui vào biển rồi nói sau.

Bởi vì có cương thi hải quái lại có Phân Thủy thần quang bạng nên Lạc Bắc chuẩn bị lui vào biển. Nhưng vừa mới quay đầu, hần liền nhìn thấy phía xa mây đen dày đặc mặt biển, có mấy tia sáng đang lao tới.

- Có người nhìn thấy tín hiệu của Áo Băng Vân liền chạy tới.

Trước và sau đều không có đường, Lạc Bắc nhanh chóng quyết định rồi vọt vào trong một khu rừng.

- Thiên Áo tiên tử là cao thủ cùng cấp bậc với sư tôn vậy mà chúng có thể hủy thân thể của tiên tử, đuổi giết tới đây. Không thể coi thường được.

- Không ngờ hai tên tiểu bối Thái Thúc lại tu luyện pháp thuật trong Thi thần kinh quyết của chúng ta.

Khi con cương thi hải quái chạm vào khu rừng, Kim Vật Nam từ xa nhìn lại chỉ thấy khu rừng rạp xuống giống như có một con cự thú hồng hoang đang chạy như điên. Nhìn Nguyên Anh của Áo Băng Vân thâm trầm như vậy, Kim Vật Nam cơ bản không hề dám khinh thường, khẽ vươn tay ném pháp bảo Ngũ Quỷ chấn thiên mà ý đặc ý nhất ra ngoài.

Phái Bắc Mang chuyên tu luyện thi quỷ, pháp thuật âm tà. Pháp bảo Ngũ Quỷ bạch cốt chấn thiên của Kim Vật nam sử dụng nguyên thần của năm con ác quỷ và bốn mươi chín sinh hồn cốt cách của người tu đạo, công với bạch kim mà luyện ra. Vừa mới ném ra, cái tiểu chùy bạch kim liền hóa thành một cái cự chùy dài tới năm mươi trượng xung quanh rất nhiều hình dạng khô lâu. Bên dưới có năm cái bóng màu hồng cầm cái chùy lớn để đập. Năm cái bóng màu trắng đó chính là nguyên thần của năm con ác quỷ. Nguyên thần của năm con ác quỷ gần như ngưng tụ thành thực thể có sức lực rất mạnh, có năng lực phi độ được dùng để điều khiển cái pháp bảo này giúp cho Kim Vật Nam đỡ tốn rất nhiều sức.

"Oành!" Ngũ quỷ bạch cốt chấn thiên trùy nện thẳng xuống con hải quái đang chạy trong rừng khiến cho nó bị đập bẹp ngay cả mười ngọn núi xung quanh cũng rung chuyển.

- Cái gì?

Kim Vật Nam quan sát không thấy đám người Lạc Bắc.

- Để cho con quái vật này thu hút sự chú ý của ta rồi bỏ chạy? - Kim Vật Nam hiểu ra liền nở nụ cười:

- Phái Bắc Mang chúng ta đã phong tỏa khu vực mấy trăm dặm quanh đây, chẳng lẽ các ngươi có thể chạy được hay sao?

- Làm sao mà tiên tử rơi vào hoàn cảnh này? Có ta ở đây không phải bỏ chạy, nếu không nguyên anh của ngươi sẽ bị thương nặng.

Cũng vào lúc này, Nguyên Anh của Áo Băng Vân chạy được mười dặm thì nghe thấy âm thanh của Khuất Đạo Tử.

- Khuất Đạo tử! Không phải nói nhiều. Mau bắt hai tên tiểu bối Thục Sơn cho ta.

Nguyên Anh của Áo băng vân vừa nghe thấy âm thanh của Khuất Đạo Tử liền dừng lại và hét lên.

- Thiên Áo tiên tử cứ yên tâm. Sau khi ta nhận được Côn Luân lệnh của tiên tử liền dẫn mười đệ tử chạy tới đây. Trong vòng mấy trăm dặm quanh đây đã bị ta phong tỏa, mấy tên tiểu bối đó không thể nào trốn được.

Khuất Đạo Tử với sắc mặt trắng bệch, mái tóc khô vàng cười trên Quy giáp phi chu xuất hiện nhìn Nguyên Anh của Áo Băng Vân đang run rẩy.

- Ngươi mau ra lệnh cho ta. Ta muốn bắt sống chúng để từ từ tra tấn. - Áo Băng Vân hét lên.

- Cái gì?

Khuất Đạo Tử đột nhiên cười rồi chộp một cái vào không trung. Năm tia sáng màu đen lập tức quán lấy Nguyên Anh của Áo Băng Vân vào trong tay.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

04-01-2013, 09:40 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

129. Chương 128: Thập Diện Mai Phục

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- A! Người định làm gì? - Áo Băng Vân hoảng sợ hét lên:
- Người dám bắt kính với ta, không sợ Côn Luân ta diệt cả nhà người?
- Diệt cả nhà ta? - Khuất Đạo Tử hừ một tiếng nhìn Áo Băng Vân rồi nhẹ nhàng cười:
- Ta nghe lệnh các người cũng phải được cái gì đó chứ? Các người bắt chúng ta đi giết người Thục Sơn, phục kích Hắc Phong lão tổ khiến cho tu vi của ta suýt chút nữa thì mất. Hiện tại ta vẫn còn trọng thương chưa lành vậy mà các người còn bắt ta đến để vây giết mấy tên hậu bối của Côn Luân. Nếu như ta không tuân lệnh khó tránh khỏi độc thủ của các người. Rõ ràng các người chỉ coi chúng ta là mấy con tốt chịu chết để các người ngồi hưởng thiên hạ.
- Người dám làm càn. - Nguyên Anh của Áo Băng Vân giấy dựa hét lên chói tai:
- Chẳng trách các môn phái khác chạy ra ngoài biển còn các người ở đây. Nếu các sư huynh của ta mà biết thì người chắc chắn hình thần câu diệt.
- Hừ! Trong thiên hạ người ngu ta trá. Ngay cả trong Côn Luân các người cũng đấu đá với nhau.

Ánh mắt của Khuất Đạo Tử trở nên lạnh lùng:

- Nói ít đi. Nhanh chóng giao Trừu tử đoạt nguyên quyết cho ta thì ta còn có thể tha cho người một con đường sống. Nếu không, ta sẽ biến người thành thuốc bổ.
- Người dám?
- Thật không?

Năm ngón tay của Khuất Đạo Tử căng ra khiến cho năm tia sáng đen đậm vào trong Nguyên Anh của Áo Băng Vân:

- Ta cho người một cơ hội cuối cùng.
- A! Ta nói Trừu tử đoạt nguyên quyết cho người.
- Áo Băng Vân mất đi ý chống cự liền nói toàn bộ Trừu Tử đoạt nguyên quyết cho Khuất Đạo Tử, không còn có lấy một chút kiêu ngạo mà chỉ cầu xin:
- Chỉ cần người cho ta một con đường sống, ta sẽ làm theo người.

- Cho người một con đường sống? - Khuất Đạo Tử đảo mắt, lặng yên vận chuyển Trừu Tử đoạt nguyên quyết một lần, cảm thấy không có gì nhầm lẫn liền cất tiếng cười khùng khục:
- Người là đệ tử của Thập đại kim tiên, tu đạo bao nhiêu năm mà nói chuyện không khác gì đứa trẻ. Nếu ta bỏ qua cho người, tới lúc người Côn Luân các người biết lại tới giết ta sao? Hiện tại ta vẫn bị thương chưa lành, Nguyên Anh của người vừa lúc để chữa thương cho ta.

Trong tiếng gào thảm thiết, Nguyên Anh bị Khuất Đạo Tử bóp nát. Y vùng tay phát ra chân nguyên bao phủ lấy rồi hút vào bụng. Sau khi hút xong toàn bộ chân nguyên từ Nguyên Anh của Áo Băng Vân, Khuất Đạo Tử ngồi xuống tại chỗ để luyện hóa.

“Dược lực của Chu Tước toàn cơ đan không ngờ mạnh như vậy. Chẳng trách mà ngày đó khi Hắc Phong lão tổ nuốt hai viên phải mất nhiều thời gian để luyện hóa. Hiện tại Thái Thúc sư muội vẫn chưa thể cử động.

Lạc Bắc sử dụng cương thi hải quái thu hút sự chú ý của Kim Vận Nam rồi lao theo hướng khác. Nhìn thấy một đòn từ Ngũ Quỷ Bạch cốt thiên chùy, Lạc Bắc biết cái pháp bảo này rất khó đối phó vì vậy dốc một viên Toàn cơ đan của Hắc phong lão tổ ra nuốt.

Hắc Phong lão tổ có tổng cộng năm viên Chu Tước toàn cơ đan. Ngày đó lão nuốt hai viên, Lạc Bắc đưa cho Thái Thúc một viên, hiện giờ nuốt một viên nên còn thừa một viên. Sau khi nuốt Chu Tước toàn cơ đan vào bụng, Lạc Bắc liền cảm thấy một ngọn lửa từ bụng bốc lên giống như có một con Chu Tước đang lao ra. Bị được lực bốc lên, Lạc Bắc không nhịn được thốt lên một tiếng kêu đau đớn.

- Lạc Bắc sư đệ! Thế nào rồi?

Trong bóng tối, Tử Huyền Cốc thấy gương mặt Lạc Bắc đỏ như máu liền vội vàng hỏi.

Nhưng đúng vào lúc này, Lạc Bắc và Tử Huyền Cốc nghe thấy trong rừng có tiếng người cười ha hả. Nhìn theo hướng đó thì thấy có một bóng người cầm một cái trường phiên rung nhẹ tản ra sương mù màu đen dày đặc tràn tới.

- Không ổn.

Lạc Bắc cảm nhận trong sương mù màu đen tràn ngập âm khí liền phóng Phân Thủy thần quang bạng bảo vệ bản thân cùng với Tử Huyền Cốc và Thái Thúc.

Mặc dù Phân Thủy thần quang bạng là pháp bảo phòng ngự thượng giai, sương mù màu đen lan tới liền bị ánh sáng màu tím của nó đẩy văng ra xung quanh. Nhưng trong bóng đêm, ánh sáng của nó lại làm lộ vị trí của ba người Lạc Bắc. Cơ bản Lạc Bắc không biết ở đây có bao nhiêu địch thủ liền vội vàng không chế để cho được lực cuộn cuộn tràn vào trong kinh mạch.

Hắc Phong lão tổ may mắn có được Chu Tước toàn cơ đan. Đan dược này do tiên bối sử dụng Vạn Niên đan tham, Hỏa Địa Long và hơn mười loại linh dược luyện ra. Dược lực của mỗi viên có lẽ cũng tương đương với nội đan của hải quái, hơn nữa nó còn có công hiệu cường hóa thân thể. Tuy nhiên khuyết điểm duy nhất là có rất nhiều loại thuốc mạnh, chỉ theo đuổi dược lực không có loại thuốc trung hòa. Vì vậy mà ngay cả Hắc Phong lão tổ cũng chỉ dám cẩn thận sử dụng chân nguyên bao phủ, mất rất nhiều thời gian mới từ từ luyện hóa.

Nhưng vào lúc này, cường địch xuất hiện khắp nơi khiến cho Lạc Bắc cơ bản không có thời gian để luyện hóa dược lực của nó. Mà Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh của hắn cũng tác dụng chữa trị kinh mạch. Hiện tại, Lạc Bắc không hề không chế để cho dược lực xông lên khiến cho kinh mạch trong cơ thể của hắn hơn nữa bị dược lực làm cho vỡ vụn.

- Thế nào?

Bóng người giữ trường phiên bao phủ mấy trăm trượng đó chính là tam đệ tử Mạt Đại Thiên của Khuất Đạo Tử. Cây trường phiên trong tay y có tên là Cửu Độc Xà duyên phiên, sử dụng chín loại nọc rắn cực độc ở núi Bắc Mang cộng với khí độc rồi cô đọng lại. Nó có thể dùng chất độc để giết địch thủ, quan trọng nhất là làm cho kẻ địch không biết được phương hướng. Sau khi bao phủ khói độc lên đám Lạc Bắc, y liền ẩn vào, trong tay cầm sẵn một cái pháp bảo khác định đánh lén. Nhưng mới tiến vào được mười trượng, y liền nhìn thấy Lạc Bắc phun ra một búng máu, ngay cả lỗ chân lông cũng có máu rỉ ra dường như chân nguyên toàn thân đang tán đi.

- Chẳng lẽ hắn bị thương quá nặng nên lúc này không áp chế nổi?

Mạt Đại Thiên mặc áo đen di chuyển chẳng khác nào bóng quỷ nhìn thấy cảnh tượng đó thì nghĩ như vậy. Nhưng ý nghĩ đó vừa mới xuất hiện trong đầu thì ngay lập tức đồng tử trong mắt y co lại khi nhìn thấy một đạo kiếm cương màu đen giống như con độc long từ trong sương mù lao tới.

Mạt Đại Thiên giật mình, định ném cái pháp bảo khác trong tay có tên là Nại Hà Ma Châu nhưng đạo kiếm cương đột nhiên tăng tốc khiến cho y không kịp phản ứng cắt bị cắt đứt cánh tay.

“Rõ ràng hắn đã sắp chết vậy mà còn phóng ra được một kiếm như vậy. Không ổn!”

Mạt Đại Thiên biến sắc bởi máu trên cánh tay của y chợt biến thành màu đen rồi da thịt cũng lập tức trở nên giống như mực. Y không kịp thốt lên một tiếng kêu đã ngã xuống đất mà chết.

Cửu Độc xà duyên phiên của Mạt Đại Thiên tản ra khói đen đều là tuyệt độc. Bình thường Mạt Đại Thiên đều ngâm Tị Độc đan nên mới có thể bình yên. Có điều vào lúc này, cánh tay của y bị cắt khiến cho kịch

độc tràn vào theo mạch máu làm cho Tị độc đan không kịp hóa giải mà chết bởi chính chất độc từ pháp bảo của mình.

Có thể nói là hoàn toàn tự đùa với lửa...

Mà lần này Lạc Bắc cũng có thể nói hết sức nguy hiểm.

Vừa rồi được lực bốc lên, Lạc Bắc khó khăn lắm mới sử dụng Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh và Đại Đạo Trục chỉ thúy hư quyết để bảo vệ tâm mạch không để cho được lực làm cho chết. Được lực chuyển hóa thành chân nguyên khiến cho chân nguyên trong cơ thể từ suy chuyển sang thịnh, nhanh chóng tu bổ kinh mạch trong người Lạc Bắc.

Nếu không phải đã hấp thu chân nguyên trong Tam Thiên Phù Đồ, kinh mạch trong thân thể đã được rèn luyện thêm khiến cho chân nguyên tăng mạnh thì cho dù Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh có thần hiệu tới mấy lần này Lạc Bắc cũng bị nổ tung người mà chết.

Còn Mạt Đại Thiên nhìn thấy Lạc Bắc như vậy hơi phân tâm nên mới có thể khiến cho hắn cướp được tiên cơ mà chém chết.

Trong tích tắc đó, Lạc Bắc như sống lại từ địa ngục.

Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh của hắn vốn dùng chân nguyên rèn luyện thân thể thành thánh, sau hai lần kinh mạch bị nứt được chân nguyên tu bổ lại cũng coi như được rèn luyện hai lần.

Trong nháy mắt đánh chết Mạt Đại Thiên, Lạc Bắc cảm giác chân nguyên trong thân thể có gì đó khác trước.

Nhưng vào lúc này, Lạc Bắc không còn có thời gian cảm nhận sự thay đổi đó. Sau khi một kiếm giết chết Mạt Đại Thiên, Lạc Bắc lập tức cầm Hắc Mộc chỉ nam xa chỉ về một phương hướng.

Phương hướng đó của hắn chỉ cần có thể lao ra khỏi đám sương mù. Bởi một khi ở trong đó, Phân Thủy thần quang bạng chẳng khác gì một cái bìa cho người ta ngắm.

- A?

Vừa mới lao ra được vài chục trượng, Lạc Bắc thoáng thấy ở bên trái có một vầng ánh sáng mờ lung.

- Có người nào đó e ngại chất độc nên sử dụng pháp bảo che chở.

Lạc Bắc nghĩ vậy, chân nguyên tràn lên khiến cho kiếm cương như một dải lụa màu đen lao tới.

Vầng ánh sáng màu vàng đỏ chính là do một cái Trường Mệnh tỏa tản ra. người cầm cái pháp bảo này là một thanh niên có chút tuấn tú.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

04-01-2013, 09:42 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

130. Chương 129: Khuất Đạo Tử Ra Tay

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Khuất Đạo Tử nghe lệnh của Côn Luân sau mấy trận đại chiến còn bị Hắc Phong lão tổ đánh cho bị thương nặng, tu vi giảm mạnh. Lần này, Côn Luân ra lệnh, Khuất Đạo Tử không dám từ chối lại sợ bị người ta đánh chết nên triệu tập toàn bộ cao thủ của phái Bắc Mang tới đây. Người thanh niên đó chính là ngũ đệ tử Trịnh Huyền Huân của y. Mà Lạc Bắc phán đoán không hề sai. Khói đen từ Cửu Độc xà duyệt phiên của Mạt Đại Thiên phát ra vô cùng độc vì vậy mà Trịnh Huyền Huân từ xa nhìn thấy ánh sáng Phân Thủy thần quang bạng nhưng không biết Mạt Đại Thiên bị Lạc Bắc đánh chết. Y còn thầm trách Mạt Đại Thiên

sử dụng cái pháp bảo này làm cho mình vững chân vững tay. Nhưng đột nhiên y nhìn thấy làn sương mù màu đen chợt thủng một lỗ rồi một đạo kiếm cương sắc bén lao tới.

Trong tích tắc, Trịnh Huyền Huân lui lại phóng ra một cái bóng đen chắn lấy Tam Thiên Phù Đồ.

Kiểm cương đánh lên dải lụa màu đen làm bắn ra vô số tia lửa nhưng không xuyên thủng được nó.

“ Chẳng phải tên tiểu tử này mới gia nhập Thực Sơn được hai năm hay sao? Thế nào mà đã tu luyện được tới cảnh giới Kiếm cương, chân nguyên cũng mạnh như vậy?”

Sắc mặt Trịnh Huyền Huân trắng bệch, mồ hôi ướt đầm lưng.

Cái bóng đen từ trên không bay xuống đó chính là Thi Vương do Trịnh Huyền Huân mất mấy chục năm khổ công mới tạo ra được.

Thi Thần kinh quyết trước tiên phải chọn được xác chết thích hợp để luyện thành cương thi rồi sau đó sử dụng đan dược và thủy ngân để luyện theo thứ tự thành Thiết thi, Đồng giáp thi thi vương và thi thần.

Mặc dù Thi vương so với Đồng giáp thi của Ma gia cao hơn một cảnh giới nhưng cả trăm năm qua Ma Gia không có được một thi vương nào thì đủ biết sự khác biệt giữa Thi vương và Đồng giáp thi.

Mặc dù Trịnh Huyền Huân là ngũ đệ tử của Khuất Đạo tử nhưng tu vi chỉ dưới có đại sư huynh Chu Chứng Nguyên. Thi vương của y đã gần có được thần thức, hơn nữa lại được luyện từ hơn mười loại tinh kim so với Trịnh Huyền Huân còn lợi hại hơn. Nhưng không ngờ chỉ một kiếm, Thi vương của y đã bị đánh bay. Dưới một đòn của Tam Thiên Phù Đồ, Trịnh huyền Huân cảm nhận được chân nguyên trên Tam Thiên Phù Đồ mệnh mông, vượt qua chính mình.

Bị một đòn đáng sợ, Trịnh Huyền Huân cũng không dám ngăn cản Lạc Bắc mà bay ngược sang một bên để lại một mình Thi vương.

Vừa mới thở ra, Trịnh Huyền Huân đã thấy Phân Thủy thần quang bạng lao thẳng tới trước mặt mình, lóe lên một cái rồi biến mất.

- Không ngờ lại chạy tới hướng này.

Một kiếm của Lạc Bắc làm cho Trịnh Huyền Huân sợ hãi bỏ chạy. Mới lao đi được mười trượng chợt thấy trước mặt có một đồng màu đen, sau khi nhìn kỹ thì thấy đó chính là cương thi hải quái bị đánh chết. Hóa ra Lạc Bắc sử dụng Hắc Mộc chỉ nam xa chọn một hướng để lao ra đứng vào hướng mà Cương thi hải quái bị đánh chết.

- Kia là cái gì?

Trong đám hải cốt màu đen có một vầng ánh sáng màu xanh biếc, trong đám sương mù màu đen lại càng thêm rõ rệt.

“ Đó là vật mà Áo Băng Vân đánh rơi, có thể là một thứ pháp bảo gì đó.”

Trong tích tắc, Lạc Bắc liền hiểu ra. Sau khi Áo Băng Vân bị đánh chết, thân thể vẫn ở trên đỉnh đầu hải quái bị đưa tới đây. Mà vầng ánh sáng kia rõ ràng là vật từ trên người Áo Băng Vân rơi xuống. Nghĩ tới đó, Lạc Bắc giơ tay hút lấy vầng ánh sáng màu xanh về phía mình. Vừa mới nhìn thấy đó là một cái túi tơ thì một tiếng nổ vang lên, Lạc Bắc nhìn thấy một cái chùy to màu trắng đang từ trên cao giáng xuống, dưới cái chùy là năm bóng quỷ.

Hóa ra khi Lạc Bắc xông tới đây thì Kim Vật Nam cũng phát hiện ra vị trí của Phân Thủy thần quang bạng liền phóng Ngũ quỷ bạch cốt chấn thiên trùy giáng xuống.

“ Cái pháp bảo này quá nặng, vừa mới giáng xuống đã khiến cho những ngọn núi xung quanh đều rung chuyển. Tam Thiên Phù Đồ của ta không đánh lại được.”

Ngũ quỷ bạch cốt chấn thiên chùy bao phủ phương viên năm mươi trượng giáng xuống cách đầu Lạc Bắc còn mấy trượng khiến cho hắn có cảm giác không khí bị nén làm cho Phân Thủy thần quang bạng không thể nào nhúc nhích được. Nhìn thấy uy thế của cái pháp bảo như vậy, Lạc Bắc vung tay ném ra Thập nhị đô thiên hữu tướng thân ma.

Chỉ thấy hai ma thần nhảy ra chặn đứng lại Ngũ quỷ bạch cốt chần thiên trùy đang giáng xuống.

“ Oành!” Một dòng khí điên cuồng tản ra. Cây chùy như một ngọn núi nhỏ giáng xuống khiến cho từ người hai ma thần tản ra khói nhẹ. Từ xa nhìn lại thấy cả hai ma thần cũng bị lúc vào trong đá núi.

- Đây là pháp bảo gì?

Một búa đó giáng xuống hai ma thần làm cho ma khí của cả hai mất đi gần một nửa. Nhưng ma thần cầm trong tay Luân hồi chuyển luân nhanh chóng làm cho ma khí quay về trên người hai ma thần. Mà mấy ma thần còn lại cũng nhanh chóng phát động phóng ra Ma âm cứu u, Đầu Ly Hỏa, hoàng tuyền khói độc và Âm phong. Ngũ quỷ bạch cốt chần thiên chùy của Kim Vật Nam có nguyên thần của năm con ác quỷ mặc dù đều là hung thần có sức lực rất mạnh nhưng không thể nào sánh được với tám ma thần. Bị Cứu u ma âm tác động, Đầu Ly Hỏa đốt liền hóa thành khói nhẹ. Kim Vật Nam thốt lên một tiếng kêu sợ hãi. Ngũ quỷ bạch cốt chần thiên chùy mất đi chỗ dựa bị thiêu hủy chân nguyên bám trên đó liền thu lại còn có hai thước rồi rơi xuống đất, bị Lạc Bắc thu lấy.

“ Cái pháp bảo này theo đuổi uy lực nhưng lại không để ý tới sự khống chế nó. Nếu là Tử loi nguyên từ chùy uy lực mặc dù không mạnh bằng nhưng với pháp trận bố trí xung quanh để bảo vệ chân nguyên và tâm thần không bị tản đi.”

Lạc Bắc thu lấy cái pháp bảo tiếp tục lao ra, tuy nhiên lúc này trong lòng hắn hết sức bình tĩnh. Trong tình hình như vậy, chỉ có sự bình tĩnh mới có thể ứng phó được một cách chính xác. Đồng thời trong tình trạng bình tĩnh như vậy, Lạc Bắc lại hiểu thêm đối với những gì Thiên Cơ bí lục ghi về luyện chế phi kiếm và pháp bảo.

Liên tục mấy trận chiến đấu, Lạc Bắc càng thêm thuần thục đối với pháp quyết của mình và với một số điều ghi lại trên điển tịch cũng càng hiểu sâu.

- Tam sư đệ, Ngũ sư huynh không ngăn được họ?

Cuối cùng thì Lạc Bắc cũng xông ra khỏi khu vực bị khói độc bao phủ. Trên đỉnh núi trước mặt Lạc Bắc, lục đệ tử Phổ Đạo Viên của Khuất Đạo Tử đang đứng đó. Nhưng y lại không ngờ được Lạc Bắc lại nhanh tới mức như vậy. Gần như chỉ nhìn thấy Ngũ quỷ bạch cốt chần thiên chùy nện xuống, liền bị Lạc Bắc thu lấy. Mà ba người Lạc Bắc ở trong Phân Thủy thần quang bạng còn chưa xông ra khỏi đám khói động thì một vầng ánh sáng màu đen đã lao ra.

Kiểm cương!

Để cho Phổ Đạo Viên cảm thấy ớn lạnh đó là khi Kiểm cương đi tới đầu tắt cả cây cối nát bấy như mưa rơi xuống đất mà không hề có lấy một chút cản trở.

Trong tích tắc đó, Phổ Đạo Viên chỉ kịp vung tay lên phóng ra một sợi Thanh hắc sắc vân khí trong đó có vô số ánh lửa chớp lóe và khí tanh hôi kinh người.

Âm lân sa!

Lạc Bắc lấy được trên người Bạch Nguyên Thần một túi Âm lân sa.

Âm lân sa của phái Bắc Mang có thể bám vào thân kiếm đốt cháy chân nguyên. Nó là một thứ pháp bảo độc ác chuyên để phá phi kiếm.

Phổ Đạo Viên phóng ra thanh hắc sắc khí dài tới mười mấy trượng có thể nói là đã dùng hết toàn bộ Âm Lân Sa. Nhưng kiếm quang của Lạc Bắc xuyên thẳng qua Âm Lân Sa mà lao tới đầu Phổ Đạo Viên.

Trên kiếm quang của Lạc Bắc, Âm lân sa thiêu đốt không ngờ chỉ như ánh đom đóm lóe lên một chút rồi rơi khỏi thân kiếm.

- Hắn tu luyện pháp quyết gì mà chân nguyên trên thân kiếm đã tới được mức độ mà âm lân sa cũng không đốt được?

Hai gã đệ tử phái Bắc Mang cũng từ phía sau lao tới đang định ra tay nhưng nhìn thấy Phổ Đạo Viên thoáng cái bị Lạc Bắc đánh chết thì toát mồ hôi, vội vàng dừng lại lấy pháp bảo bảo vệ bản thân.

- Cả một đám vô dụng. Bao nhiêu người như vậy mà không ngăn được một tên hậu bối Thục Sơn.

Một tiếng hừ lạnh vang lên. Khi tiếng hừ lạnh vang tới nơi, hơn mười tên đệ tử Bắc Mang đều toát mồ hôi, đứng nguyên tại chỗ mà không dám lên tiếng. Ngay lập tức một vầng ánh sáng màu xanh từ trong rừng vọng ra.

Ngay lúc này, giữa không trung chợt vang lên tiếng sấm, cuồng phong cuốn tới kèm theo mưa to tầm tã.

- Người giết của ta mấy tên đệ tử mà còn muốn trốn phải không?

Lạc Bắc đánh chết Phổ Đạo Viễn vừa mới lao đi được vài dặm, trước mặt xuất hiện một cái thôn bỏ hoang thì bên tai vang lên âm thanh đó.

Vừa mới nghe thấy âm thanh đó, Lạc Bắc thở dài, để cho tám ma thần bảo vệ Thái Thúc và Tử Huyền Cốc ở trước sơn thôn.

Đó là âm thanh của Khuất Đạo Tử.

Lạc Bắc đã chứng kiến tu vi của Khuất Đạo Tử biết một khi lão đuổi theo thì mình có muốn chạy cũng không được.

Nếu đã không chạy được thì lưu lại mà quyết một trận tử chiến.

Trong cơn cuồng phong, Lạc Bắc liếc nhìn Thái Thúc. Lúc này, Thái Thúc vẫn nhắm nghiền hai mắt, trên người tản ra khí hồng đang ở trong trạng thái nhập tĩnh chữa thương.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

04-01-2013, 09:42 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

131. Chương 130: Tam Sinh Thạch! Phá Thiên Liệt! Yến Kinh Tà

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

” Thái Thúc sư muội! Muội có biết rằng lần này chúng ta có khả năng không còn may mắn trốn thoát được nữa.”

“ Tử Huyền Cốc sư huynh! Chúng ta để liên lụy tới huynh.”

Trong lúc nhất thời, Lạc Bắc ngửa mặt lên nhìn trời giống như ngày đó ở trong bãi tha ma mà cảm thấy chua xót.

- Được rồi! Các người đã biết chạy không thoát mà không chạy. Nên khi ta giết các người sẽ để cho các người chết được toàn thây.

Khuất Đạo Tử từ từ xuất hiện.

Dưới làn mưa bụi mịn mù nhưng xung quanh người lão trong phạm vi hai mươi trượng không hề có lấy một giọt. Từ xa nhìn lại tưởng như có một quả cầu khí bọc lấy Khuất Đạo Tử. Với sự xuất hiện của lão, mưa bụi còn bay ngược cả lên trên cao.

Lúc này, khuôn mặt của Khuất Đạo Tử không còn trắng bệch mà có một chút sáng bóng. Hiển nhiên là sau khi luyện hóa nguyên anh của Ảo Băng Vân, thương thể của lão đã tốt hơn bảy, tám phần.

- Lạc Bắc sư đệ.

Mặc dù Tử Huyền Cốc không biết Khuất Đạo Tử là ai nhưng nhìn thấy lão tới, lại thấy Lạc Bắc dừng lại thì y cũng hiểu được Khuất Đạo Tử là một người có tu vi cực kỳ cao. Trong nháy mắt, Tử Huyền Cốc trở nên hết sức kiên quyết:

- Lạc Bắc sư đệ! Người không cần phải để ý tới chúng ta, cứ tự mình đi thôi. Với tu vi của ngươi, nếu không đưa chúng ta theo thì có khả năng lao ra được. Hiện tại Thái Thúc sư muội chưa tỉnh, nhưng ta biết nếu muội ấy tỉnh lại nhất định cũng có suy nghĩ như ta.

- Không cần phải nói. - Khuất Đạo Tử cười cười:

- Nếu ta tự tay xuất thủ mà còn để cho các người trốn thoát một người thì ta làm sao đứng được trong bát đại yêu đạo?

- A?

Khuất Đạo Tử nhìn tám ma thần:

- Ngay cả cái pháp bảo này cũng rơi vào tay ngươi, xem ra Hắc Phong lão quỷ đã biến thành quỷ rồi. Tính cả Mộc Đạo Tử thì bát đại yêu đạo cũng chỉ còn lục đại yêu đạo. Hắc Phong lão quỷ vẫn định giết ta chỉ để lại thất đại yêu đạo. Ha ha ha!

Khuất Đạo Tử và Hắc Phong lão tổ luôn đối đầu với nhau, cũng biết Hắc Phong lão tổ luôn muốn giết mình. Nhưng tu vi của Khuất Đạo Tử lại không bằng Hắc Phong lão tổ nên vẫn cảm thấy nặng nề. Bây giờ phát hiện Hắc Phong lão tổ đã chết, thương thế trên người đã tốt tới bảy tám phần nên vui sướng mà cười ha ha.

- Cái loại người như ngươi không xứng đứng trong bát đại yêu đạo.

Lạc Bắc lên tiếng rồi không nói nhiều với Khuất Đạo Tử, Tam Thiên Phù Đồ và tám ma thần đều lao về phía lão.

“ Nếu phải chết thì tất cả cùng chết!” Trong đầu Lạc Bắc chưa bao giờ có ý chạy một mình.

- Ta không như Áo Băng Vân cho ngươi cơ hội đâu.

Khuất Đạo Tử cười lạnh, một cái chung nhỏ màu xanh cũng bay ra khỏi tay của lão.

Cái chung nhỏ này ngày trước Lạc Bắc đã nhìn thấy khi lão dùng để đối phó với Hắc Phong lão tổ - Sơn hà xã tắc chung.

Cái Sơn Hà xã tắc chung chụp xuống bao vây Lạc Bắc và tám ma thần vào bên trong.

- Thập nhị đô thiên hữu tướng ma thần không hề kém hơn pháp bảo của ta, chỉ có điều tu vi của ngươi lại kém ta quá xa.

Khuất Đạo Tử vung tay không chế được tám ma thần, thân thể nhanh chóng khô quắt rồi từ đỉnh đầu lão bốc lên một vầng sáng, trong nháy mắt ngưng tụ thành một pho tượng sau đầu có quang sáng giống như Hỗn Nguyên kim tinh đạo tôn.

- Ngày đó hóa thân của y bị Hắc Phong lão tổ đánh tan, hiện tại bây giờ chưa thương ngay cả Hóa thân cũng có thể ngưng tụ.

Lạc Bắc vừa mới nghĩ như vậy thì đạo tôn cao bốn năm trượng chộp một cái nắm Tam Thiên Phù Đồ của hắn trong tay.

Ngày đó, Lạc Bắc nghe Hắc Phong lão tổ nói, hóa thân của Khuất Đạo Tử mới động lại thành hình nếu như đạt tới cảnh giới đại thành thì đạo tôn kim sắc cao hơn mười trượng, hơn nữa sẽ có các loại pháp khí uy lực hùng mạnh, chỉ cần giơ tay nhắc chân sẽ dẫn phát oai lực của trời đất.

Nhưng hết thấy pháp quyết tu luyện thân ngoại hóa thân so với pháp quyết tu luyện nội đan, nguyên anh đều có uy lực còn mạnh hơn. Hiện tại đạo tôn Kim sắc của Khuất Đạo Tử giơ tay bắt lấy Tam Thiên Phù Đồ khiến cho Lạc Bắc có cảm giác như một ngọn núi đè lên thân kiếm.

- A? Không ngờ tu vi của tên hậu bối Thục Sơn đã tới tình trạng này?

Lạc Bắc đã tu luyện tới cảnh giới Kiếm Cương, Tam Thiên Phù Đồ có thể chuyển hóa từ hữu hình sang vô hình và ngược lại bây giờ bị nắm chặt có cảm giác không rút ta nổi. Chân nguyên trong Tam Thiên Phù Đồ và kiếm khí lập tức nổ tung khiến cho Khuất Đạo Tử giật mình. Bởi vì đạo tôn kim sắc của Khuất Đạo Tử chỉ mới ở cảnh giới thô thiên của hóa thân nhưng một tay cũng có sức mạnh tới bốn vạn bảy ngàn cân

lực. Phi kiếm bình thường hoàn toàn có thể bóp nát chân nguyên rồi chiếm lấy phi kiếm. Nhưng hiện tại, kiếm cương của Lạc Bắc bùng nổ, năm ngón tay của Đạo tôn kim sắc nắm lấy thân kiếm bị đẩy bung.

Chỉ một chút đó, Khuất Đạo Tử liền cảm nhận tu vi chân nguyên của Lạc Bắc phải tới bảy thành của mình.

Khuất Đạo Tử đứng trong bát đại yêu đạo, ngưng luyện thân ngoại hóa thân cho dù là bảy thành tu vi của y cũng hết sức kinh người. Huống chi Lạc Bắc chỉ là một đệ tử mới vào Thục Sơn, tu luyện chưa được hai năm.

- Hiện tại nếu không giết được kẻ này thì sau này sẽ trở thành mối họa lớn.

Một thứ sát ý bỗng nhiên từ trên người đạo tôn kim sắc tản ra. Vào lúc Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc đang định gãy ra, ánh sáng cửu sắc sau đầu đạo tôn chợt bay ra khóa lấy Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc.

Oành!

Cùng lúc đó, Kim Sắc đạo tôn bắt một cái pháp quyết, một tia sáng màu tím đánh lên Phân Thủy thần quang bạng văng sang một bên.

Lạc Bắc bị một đòn đánh cho tán loạn chân nguyên, không thể khống chế nổi cả Phân Thủy thần quang bạng khiến cho nó tách ra thành hai mảnh rơi trên mặt đất. Vào lúc này, hắc chắn trước mặt Thái Thúc rồi quay đầu nhìn Tử Huyền Cốc có sao không. Nhưng vừa nhìn thấy, đôi mắt của hắn chợt đỏ rực vào gào lên điên cuồng:

- Tử Huyền Cốc sư huynh.

Một sợi tơ màu hồng đâm vào thiên linh cái của Tử Huyền Cốc rồi xuyên qua hậu tâm vào tay của đạo tôn Kim sắc.

Sắc mặt của Tử Huyền Cốc nhanh chóng xám đi. Gã mở miệng nhưng không thốt ra được âm thanh tuy nhiên Lạc Bắc có thể thấy được ý tứ trong ánh mắt của hắn:

- Chạy mau! Lạc Bắc sư đệ hãy báo thù cho ta.

- Khuất Đạo Tử! Ta muốn giết ngươi.

Trong nháy mắt chân nguyên và máu tươi của Lạc Bắc như muốn nổ tung. Hắn gào lên một tiếng điên cuồng đồng thời Tam Thiên Phù Đồ cũng tản ra ánh sáng màu đen rực rỡ.

Trừu Tủy đoạt nguyên quyết.

Tu vi của Khuất Đạo Tử rất cao, tốc độ phóng pháp thuật cũng cực nhanh. Phân Thủy thần quang bạng vừa mới bị đánh tan, Lạc Bắc bảo vệ Thái Thúc thì Tử Huyền Cốc cũng trúng phải Trừu tủy đoạt nguyên quyết của Khuất Đạo Tử.

Trừu Tủy đoạt nguyên quyết vô cùng độc ác. Sợi tơ hồng vừa mới chui vào trong cơ thể, Tử Huyền Cốc liền bị hút máu huyết và chân nguyên.

- Ngươi lấy cái gì giết ta?

Nghe Lạc Bắc nói vậy, Khuất Đạo Tử cất tiếng cười điên cuồng:

- Tu vi cái tên sư huynh của ngươi quá kém, cơ bản không đủ cho ta bồi bổ. Chân nguyên của ngươi chắc không làm cho ta thất vọng.

- Tử Huyền Cốc sư huynh không được chết! Khuất Đạo Tử! Ta phải giết ngươi. !

Nhưng lấy cái gì mà giết Khuất Đạo Tử?

Thập nhị đô thiên hữu tướng thần ma đã bị Sơn Hà Xã tắc chung không chế, cho dù Lạc Bắc có làm thế nào cũng không thể thoát ra. Mà Tam Thiên Phù Đồ thì như một con giao long bị nhốt bên trong quầng sáu chín màu.

Trong tích tắc, Lạc Bắc nhìn thấy Tử Huyền Cốc từ từ ngã xuống mà điên cuồng tới mức chân nguyên của bản thân không khống chế được đầu đá lung tung khiến cho hắn phải phun ra một búng máu. Ngay cả da thịt cũng bị chân nguyên làm cho nứt toác, quần áo nổ tung.

Hai mắt Lạc Bắc đỏ như máu, chân nguyên toàn thân phồng lên cộng với sát khí từ người hắn làm cho Khuất Đạo Tử cũng phải rùng mình. Đúng vào lúc này, đập vào mắt Khuất Đạo Tử là cái túi tơ mà Lạc Bắc nhặt được của Áo Băng Vân liền thốt lên kinh hãi:

- Tam Sinh Thạch! Không thể ngờ được Tam Sinh Thạch của Mộc Đường Tử trên người Áo Băng Vân lại bị người lấy được.

“ Hút chân nguyên của tên tiểu tử này và con nhóc kia, thân ngoại hóa thân của ta có thể đạt tới cảnh giới Hỗn Nguyên kim thân. Tới lúc đó, cho dù là thập đại kim tiên, ngoại trừ vài người như Huống Vô Tâm ra ta không sợ ai hết. Hơn nữa nếu ta có được Tam Sinh Thạch và Thiên niên bồ đề thì có thể luyện chế được thi thần tướng linh. Ta bị thương bởi Hắc Phong lão tổ, tới nay có thể trả được cả vốn lẫn lãi.

- Ha ha!

Khuất Đạo Tử càng nghĩ càng vui sướng.

“ Hóa ra đây là Tam Sinh Thạch mà ngày đó Hắc Phong lão tổ đưa ta tới chỗ Mộc Đạo Tử để lấy.”

Lạc Bắc phun ra một búng máu, tâm trạng cũng bình tĩnh lại.

Ngày đó, Hắc Phong lão tổ đưa Lạc Bắc đi tìm Ngũ Hồ Tán nhân rồi đi tìm Mộc Đạo Tử là vì vật liệu luyện chế thi thần tướng linh. Lúc ấy, Hắc Phong lão tổ tính toán luyện Khuất Đạo Tử thành Thi thần tướng linh. Nhưng hiện tại, Tam Sinh Thạch và Bồ Đề Tử có trên người hắn còn Hắc Phong lão tổ thì đã chết. Còn bản thân hắn thì chỉ biết giương mắt nhìn Tử Huyền Cốc chết và không phải là địch thủ của Khuất Đạo Tử.

- Người đừng mơ tưởng có được Tam Sinh Thạch.

Lạc Bắc lập tức nắm Tam Sinh Thạch vào tay.

- Người định hủy Tam Sinh Thạch của ta?

Hóa thân của Khuất Đạo Tử nhảy bén với phản ứng của thân thể cho nên Lạc Bắc vừa mới xuất hiện ý nghĩ liều chết và hủy Tam Sinh Thạch thì ý cũng cảm nhận được.

Nhưng vào lúc này, Lạc Bắc và Khuất Đạo Tử cùng dừng lại.

Bởi vì cả hai đều cảm nhận được một thứ hơi thở lạnh lẽo và uy nghiêm mang tính hủy thiên diệt địa.

Lạc Bắc và Khuất Đạo Tử cũng ngửa mặt nhìn lên trời.

Trên không trung cách đỉnh đầu hai người chừng vạn trượng đột nhiên xuất hiện tầng tầng lớp lớp mây đen và mưa bụi mù mịt, kèm theo cả những tia chớp. Một đạo kiếm quang xuyên rách không trung cắt vuông góc giáng xuống.

Đó là một kiếm sát thần diệt tiên không thể đỡ được.

- Ai?

Ngưng xuất ra thân ngoại hóa thân không chỉ có chứa chân nguyên rất lớn mà cả lực lượng và thân hình cũng cao hơn mang theo thứ uy thế quan sát chúng sinh. Đạo kiếm quang vừa mới lộ ra khỏi mây đen, Khuất Đạo Tử liền cảm nhận được không thể cử động, chỉ chờ đạo kiếm đó đánh tan.

Trong một cái hô hấp, đạo tôn kim sắc tản ra ánh sáng rực rỡ không dám va chạm với đạo kiếm quang đó mà bao lấy nhục thể của mình rồi điên cuồng độn tránh.

- A!

Nhưng Khuất Đạo Tử vừa mới di chuyển thì đột nhiên phát hiện bảy đạo kiếm quang trong suốt từ trong đạo kiếm quang kia cùng nhau rơi xuống tạo thành một quang sáng bao vây lấy mình.

- Kiếm quyết Phá Thiên Liệt! Ngươi là Yến Kinh Tà?

Nhìn thấy bảo đạo kiếm quang bao quanh, Khuất Đạo Tử sức nhớ tới một người mà thét lên một tiếng chói tai. Nhưng tiếng hét của y vừa mới thốt ra thì bảy đạo kiếm quang đã chuyển động giáng lên người Đạo tôn kim sắc.

Trong tiếng hét kinh hãi, Đạo tôn kim sắc nâng vầng sáng chín màu đỡ lấy nhưng bảy đạo kiếm quang đã nối tiếp nhau tấn công vầng sáng. Tới đạo kiếm quang thứ sáu tấn công lên vầng sáng chín màu, vầng sáng liền tản ra mất.

- A!

Sau khi vầng sáng bị đánh nát, Đạo Tôn kim sắc bỏ lại thân thể khô quắt của mình mà bỏ chạy. Nhưng đạo kiếm quang thứ bảy vẫn không hề dừng lại xuyên qua Thiên Linh cái của Đạo tôn, đóng đinh ở trên mặt đất.

Tới lúc này, đạo kiếm quang kia cũng theo đạo kiếm quang thứ bảy giáng xuống, trong nháy mắt Đạo Tôn bắn ra từng đốm lửa màu vàng bay vào trong thân thể. Nhưng cái thân thể vừa mới đứng dậy thì ánh mắt của y liền tối sầm.

Một kiếm này không chỉ phá hủy thân ngoại hóa thân của Khuất Đường mà kiếm khí còn đập nát toàn bộ Nguyên Thần, cắt đứt mọi đường sống của y.

Phá Thiên Liệt.

Chỉ một kiếm đã chém chết Khuất Đạo Tử.

Bóng dáng của Yến Kinh Tà từ từ hiện ra trước mặt Lạc Bắc.

Nhìn cái xác của Tử Huyền Cốc rồi lại nhìn Yến Kinh Tà đứng đối diện cách đó không xa trong bóng tối, chẳng biết tâm trạng của Lạc Bắc lúc này thế nào. Yết hầu của hắn nghẹn nghẹn không thể nói ra được một câu.

- Lạc Bắc! Không thể ngờ được trong khoảng thời gian ngắn mà ngươi đã tu luyện tới cảnh giới Kiếm Cương.

Trong bóng tối, Yến Kinh Tà nhìn Lạc Bắc, Thái Thúc và cái xác của Tử Huyền Cốc rồi nói.

- Đệ tử...

Yến Kinh Tà xuất hiện đánh chết Khuất Đạo Tử khiến cho Lạc Bắc qua mấy ngày đuổi bị đuổi giết như nhìn thấy người thân. Nhưng Lạc Bắc vẫn không quen gọi Yến Kinh Tà là sư phụ. Hơn nữa lúc này gập lại, Lạc Bắc không thể nào thốt ra được một tiếng sư tôn.

- Đệ tử cái gì?

Nhưng Lạc Bắc mới chỉ nói tới đó, Yến Kinh Tà đã cắt đứt:

- Các ngươi ở trước mặt bao nhiêu môn phái cùng với Thanh Bức giết chết Hàng Thanh Phong, bây giờ lại giết chết Áo Băng Vân. Với những việc đó thì làm sao Thục Sơn có thể chứa được các ngươi?

- Con, Thái Thúc sư muội, Lạn Hàng sư huynh và Huyền Vô Kỳ sư huynh không làm gì trái với lương tâm. Nghe thấy câu nói của Yến Kinh Tà, Lạc Bắc cảm thấy máu nóng bốc lên liền nói to.

- Nếu các ngươi mắc lỗi lớn thì ta có thể tha cho các ngươi sống được không? - Yến Kinh Tà liếc mắt nhìn Lạc Bắc.

Lạc Bắc giật mình. Không để cho hắn kịp suy nghĩ câu nói của mình, Yến Kinh Tà đã búng tay bắn một đạo chân nguyên vào đỉnh đầu của Thái Thúc.

“ Người chữa thương cho Thái Thúc?”

Lạc Bắc sửng sốt chỉ thấy khuôn mặt Thái Thúc màu hồng và màu xanh thay đổi sáu, bảy lần. Cho tới khi màu hồng và màu xanh biến mất, Yến Kinh Tà thu tay nói với Lạc Bắc:

- Ta giúp nó hóa giải được lực, chỉ cần mấy thời thần nữa là có thể tỉnh lại, không sao hết.

Nói xong câu đó, Yến Kinh Tà lại vung tay ném ra một vật. Lạc Bắc đưa tay ra đón thì thấy đó là một cái bình ngọc màu xanh:

- Đây là cái gì?

- Đây là Cửu chuyển kim cung đan, vốn ta bảo Đoạn Thiên Nhai đưa cho người. Nhưng tu vi của người tiến rất nhanh cho nên Đoạn Thiên Nhai trả lại cho ta. Hiện tại người đã tới cảnh giới này lại càng không cần phải dùng.

Yến Kinh Tà nhìn Thái Thúc:

- Người đưa đan dược này cho nó, có thể giúp cho Đại Đạo Trục chỉ thúy hư quyết của nó đột phá được một tầng.

- Người...người không thấy chúng con làm sao? - Lạc Bắc ngăn người, thân mình hơi run run.

- Chút chuyện đó mà cũng là làm ác? Chẳng lẽ các người biết điều đó mà ta không biết? - Yến Kinh Tà cười lạnh:

- Nhưng người phải biết rằng đạo lý luôn nằm trong tay kẻ mạnh. Hiện tại Côn Luân đang ở thế mạnh, cho dù Thục Sơn chúng ta cũng không thể chống lại, chỉ biết chờ đợi thời cơ. Hơn nữa, Huyền môn thiên hạ đều coi yêu quái là địch, các người lại đánh chết Hàng Thanh Phong trước mặt mọi người tạo ra cớ vì vậy mà Thục Sơn đành phải phân rõ ranh giới, trục xuất các người khỏi sư môn. Lần này ta giúp các người đánh chết Khuất Đạo Tử cũng là lần cuối cùng, nếu không trúng phải bẫy của Côn Luân thì sẽ bị người ta kiểm soát cả Thục Sơn vào.

- Đạo vận hành của trời chính là cá lớn nuốt cá bé.

Lạc Bắc nghe thấy Yến Kinh Tà nói vậy trong đầu lại vang lên câu nói của Nguyên Thiên Y.

- Trước tiên các người cứ ở tạm đây tránh né, chờ sau khi Thái Thúc tỉnh lại một thời gian rồi hãy đi.

Yến Kinh Tà giơ tay chụp một cái nắm Sơn Hà Xã Tắc chung mà Khuất Đạo Tử để lại hủy diệt toàn bộ chân nguyên và tâm niệm của y sau đó giao cho Lạc Bắc rồi lại hút Phân Thủy Thần quang bạng vào tay.

- Sơn Hà xã tắc chung không thua gì thập nhị đô thiên hữu tướng ma thần. Nếu tu vi càng cao thì càng phát huy được uy lực của nó. Người hãy sử dụng cho cẩn thận.

“ Người muốn dùng Phân Thủy thần quang để người khác tưởng là chúng ta rồi thu hút những kẻ truy sát?”

Nhìn thấy Yến Kinh Tà thì triển Phân Thủy thần quang bạng, Lạc Bắc liền hiểu được ý định của Yến Kinh Tà. Nhìn thấy Yến Kinh Tà định rời khỏi, Lạc Bắc nhìn cái xác của Tử Huyền Cốc mà đau đớn:

- Tử Huyền Cốc sư huynh...

- Ta sẽ đưa nó về Thục Sơn.

Yến Kinh Tà gật đầu, đặt xác của Tử Huyền Cốc vào trong Phân Thủy thần quang bạng sau đó ánh mắt trở nên lạnh lùng:

- Khuất Đạo Tử dám giết đệ tử Thục Sơn chúng ta, phái Bắc Mang ta sẽ cho nó xóa tên trong ngày hôm nay.

Nghe Yến Kinh Tà đưa Tử Huyền Cốc về Thục Sơn, Lạc Bắc biết ý của ông chấp nhận gã là đệ tử chính thức.

Sau khi Tử Huyền Cốc rời khỏi Thục Sơn lúc nào cũng mong có ngày được trở lại. Lạc Bắc nghĩ tới đây thì cảm thấy chua xót. Nhìn thấy Phân Thủy thần quang bạng phóng ra ánh tím mà bay đi, Lạc Bắc nhìn Sơn Hà Xã tắc chung và cái bình ngọc màu xanh, lại nghĩ tới Đoạn Thiên Nhai và Yến Kinh Tà tuy đối với mình nghiêm khắc nhưng lại hết sức ưu đại. Lần từ biệt này không biết tới khi nào có thể gặp lại. Trong trạng thái kích động, Lạc Bắc thốt ra hai tiếng:

- Sư tôn!

Nhưng vầng ánh sáng màu tím đã biến mất trong rừng, không biết Yến Kinh Tà có nghe được không.

Sau khi Yến Kinh Tà lao ra không lâu, Lạc Bắc nhìn thấy trong núi rừng xa xa có những vầng ánh sáng xuất hiện cùng với từng đợt pháp lực dao động lan tới. Lạc Bắc nhìn thấy một kiếm vừa rồi của Yến Kinh Tà giết chết Khuất Đạo Tử thì biết tu vi của Yến Kinh Tà cao hơn Hắc Phong lão tổ rất nhiều vì vậy mà cũng không cần phải lo lắng.

- Khuất Đạo Tử!

Lạc Bắc nhìn xác của Khuất Đạo Tử với ánh mắt đầy sát khí.

Hắc Phong lão tổ có công truyền đạo cho Lạc Bắc. Tu vi của hắn hiện giờ có một nửa là nhờ Hắc Phong lão tổ. Hơn nữa, mặc dù Hắc Phong lão tổ tra tấn Lạc Bắc trong mười ngày nhưng hắn lại hết sức bội phục những hành vi của lão. Trong lòng Lạc Bắc, Hắc Phong lão tổ so với Hàng Thanh Phong và Áo Băng Vân mới thực sự là chính đạo.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

04-01-2013, 09:50 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

132. Chương 131: Thi Thần Tướng Linh

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Ở Thục Sơn, Tử Huyền Cốc và Lạc Bắc mặc dù kết giao không sâu ớn nữa có lợi thế nhưng Lạc Bắc có thể vượt qua thử thách nhận được Tam Thiên Phù Đồ phần lớn là dựa vào Thần hành phù Tử Huyền Cốc đưa cho hắn. Nếu không có Tử Huyền Cốc tới báo tin thì Lạc Bắc và Thái Thúc đã chết do Áo Băng Vân dẫn các môn phái chặn giết từ lâu rồi. Từ những điều đó mà nói thì Tử Huyền Cốc có ơn cứu mạng đối với Lạc Bắc và Thái Thúc. Huống chi sau khi Tử Huyền Cốc hoàn toàn tỉnh ngộ, Lạc Bắc đã coi y là sư huynh.

Nhưng hai người đó bây giờ đều chết bởi Khuất Đạo Tử.

- Hắc Phong lão tổ! Tử Huyền Cốc sư huynh! Ta phải báo thù cho hai người. Hắc Phong lão tổ! Chẳng phải lão vẫn muốn giết chết Khuất Đạo Tử rồi luyện hắn thành thi thần tướng linh mà sử dụng hay sao? Bây giờ thiên niên bồ đề và Tam Sinh Thạch đều có trong tay ta, hiện tại ta sẽ biến Khuất Đạo Tử thành thi thần tướng linh.

Quy tắc vận hành của thiên đạo chính là cá lớn nuốt cá bé.

Mặc dù Lạc Bắc chỉ là một thiếu niên chưa tới hai mươi nhưng cũng hiểu được một chút. Liên tục đánh đập khiến cho tâm tư của Lạc Bắc càng thêm cẩn thận.

Thi thần tướng linh là pháp thuật tối cao ghi lại trong Thi thần kinh quyết. Theo những gì trong kinh quyết ghi lại thì nếu luyện chế Thi thần tướng linh thành công tu vi sẽ không tăng cao nhưng có thể giữ lại được tu vi và nắm được toàn bộ pháp thuật đã biết khi còn sống. Hơn nữa thân thể lại theo dẻo dai, có thể tự động hấp thu âm khí để chữa thân thể bị tổn thương.

Muốn luyện chế thi thần tướng linh cần có một cái xác chết chưa vượt qua mười canh giờ và phải có Tam Sinh Thạch cùng với Thiên Niên bồ đề từ làm vật dẫn.

Hiện tại Khuất Đạo Tử vừa mới bị Yến Kinh Tà đánh chết, hơn nữa y lại đứng trong số bát đại yêu đạo có tu vi cực cao nên chính là tài liệu luyện chế Thi thần tướng linh tốt nhất.

Không hề có lấy một chút chần chừ, Lạc Bắc liếc nhìn cái thôn hoang vắng rồi quyết định chọn một căn nhà lớn sau đó đưa Thái Thúc và xác của Khuất Đạo Tử vào bên trong. Căn nhà đổ nát, mái của nó gần như vỡ hết. Trên mặt đất bám đầy rong rêu và cỏ dại.

Lạc Bắc lựa chọn một vị trí khô ráo sau đó giấu Thái Thúc như đang ngủ say. Tiếp theo đó, hắn bắt pháp quyết, dựa theo những gì ghi trên Thiên Cơ bí lục mà ngưng khí về hơn mười đạo bùa che giấu hơi thở và pháp lực dao động xung quanh ngôi nhà.

Khi Tử Huyền Cốc bị Khuất Đạo Tử giết chết, chân nguyên của Lạc Bắc không khống chế được cho nên bị thương nặng. Hiện tại về mấy chục đạo bùa, chân nguyên của Lạc Bắc bị tổn hao rất nhanh, có cảm giác tay chân bủn rủn.

- Với chân nguyên hiện tại của ta luyện chế Thi thần tướng linh không thể nào thành công. Dù sao ta tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh có công dụng chữa trị cho bản thân không sợ luyện hóa được lực của Chu Tước toàn cơ đan, cùng lắm thì chịu một lần kinh mạch nứt ra, đồng thời có thể rèn luyện thân thể.

Lạc Bắc suy nghĩ một chút liền lấy viên Chu Tước toàn cơ đan còn lại nuốt.

Có kinh nghiệm của lần trước nên sau khi nuốt Chu Tước toàn cơ đan, Lạc Bắc chỉ dùng chân nguyên bảo vệ tâm mạch của mình để mặc cho được lực xông khắp nơi. Được lực hùng mạnh lướt qua khiến cho kinh mạch của Lạc Bắc phình to rồi nứt. Nhưng được lực cũng liên tục được hấp thu, chuyển hóa thành chân nguyên tu bổ lại kinh mạch. Thời gian trôi đi, được lực của Chu Tước toàn cơ đan từ từ biến mất, còn chân nguyên của Lạc Bắc cũng càng ngày càng lớn mạnh, thân thể như được tẩy rửa một lần nữa.

Sau hai tuần hương trôi qua, cho tới khi được lực của Chu Tước toàn cơ đan biến mất hoàn toàn, Lạc Bắc nội thị xuất chút nữa thì thốt lên tiếng hô kinh ngạc.

Dường như sau khi tới cảnh giới Kiếm Cương, sắt thép trong kiếm thai như hoàn toàn dung hợp với chân nguyên khó có thể phân biệt. Toàn bộ máu huyết trong người của hắn cũng dường như dung hợp với chân nguyên thành một thể. Sau khi nội thị, Lạc Bắc cảm thấy trong thân thể mình không phải là máu mà là chân nguyên hỗn hợp với kim loại.

Luyện hóa hoàn toàn được lực của Chu Tước toàn cơ đan, Lạc Bắc cảm thấy trong Nê Hoàn cung, chân nguyên hồi phục được bảy phần. Nhưng lực lượng của bảy phần chân nguyên so với trước đây còn mạnh hơn.

Lạc Bắc hít một hơi thật sâu cảm thấy ngoại trừ linh khí mỏng manh ra còn có lốm đốm những điểm nguyên khí tự do xung quanh thân thể. Lúc này, trong Nê Hoàn cung của Lạc Bắc vẫn là tinh vân tràn ngập sao trời được sắp xếp, vận hành theo một phương thức huyền ảo. Chân nguyên của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh chảy qua giống như tinh quang chiếu rọi tới toàn bộ các nơi trong cơ thể, nối thông một vạn ban ngàn chư thiên.

Nhưng hiện tại, Lạc Bắc vừa mới cảm ứng thì có thể thấy được số nguyên khí lốm đốm kia cũng có thể dẫn vào trong cơ thể giống như nguyên khí trong trời đất rồi sau đó sử dụng công pháp hóa thành chân nguyên của bản thân.

Ngay lập tức Lạc Bắc hiểu ra những điểm nguyên khí lốm đốm đó chính là nguyên khí tinh thần mà trời đất tản mát.

Máu hòa với chân nguyên khiến cho bản thân và tinh thần của trời đất cảm ứng có thể phát hiện được nguyên khí tinh thần từ trong hư không hạ xuống. Đây chính là cảnh giới mà khi Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh tới tầng thứ bảy có được.

- Ta dung hợp với chân nguyên trong Tam Thiên Phù Đồ rồi lại luyện hóa hai viên Chu Tước toàn cơ đan khiến cho kinh mạch ba lần được tẩy rửa. Rồi lại liên tiếp đại chiến không ngờ vô thức phá tan tầng thứ sáu của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh mà đạt tới tầng thứ bảy.

Lạc Bắc dựa theo Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh vận chuyển mười mấy chu thiên thì biết không hề nhầm. Những điểm lốm đốm giống như chân hỏa trong bóng đêm chính là tinh thần vũ trụ thái uổng nguyên khí tinh thần, cũng giống như linh khí trong trời đất có thể rèn luyện thành chân nguyên của bản thân.

Có thể cảm ứng, hấp thu nguyên khí tinh thần thì sau này khi tu luyện cho dù ở nơi có linh khí trong trời đất loãng, tốc độ tu luyện và hồi phục cũng nhanh hơn so với người bình thường.

- Với số chân nguyên hiện tại của ta, luyện hóa Thi thần tướng linh chắc là đủ.

Vốn sau khi đột phá Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh tới tầng thứ bảy, Lạc Bắc nhất định phải vui sướng nhưng nhìn cái xác chết của Khuất Đạo Tử, hắn có một cảm giác không thể nào nói ra được.

Đó là vì Tử Huyền Cốc chết trước mặt hắn khiến cho nó tích tụ trong đầu. Lạc Bắc biết nếu như không luyện chế xác của Khuất Đạo Tử thành Thi thần tướng linh thì nó sẽ trở thành tâm ma của mình.

Sau khi hít một hơi, Lạc Bắc ngồi xếp bằng lấy cái túi tơ nhện được của Áo Băng Vân và cái hộp sắt đựng Thi Thần kinh quyết.

Cái túi gấm màu bạc không biết được bên từ chất liệu gì nhưng cầm trong tay thấy rất dẻo dai. Do Tam Sinh Thạch tản ra ánh sáng màu xanh biếc khiến cho cả cái túi cũng có màu như vậy, Lạc Bắc mở cái túi tơ rồi cầm Tam Sinh Thạch trong tay thì phát hiện có tổng cộng ba viên.

- Tam Sinh Thạch trong truyền thuyết không ngờ lại như thế này. Nó có ở trên người Áo Băng Vân chứng tỏ Mộc Đạo Tử cũng bị Côn Luân sai đám Khuất Đạo Tử đánh chết.

Ba viên Tam Sinh Thạch trong suốt nhìn giống như bảo thạch màu xanh biếc. Nhưng mỗi một viên Tam Sinh thạch có hình dạng giống như giọt nước, là do thiên nhiên tạo thành. Lạc Bắc thoáng ngạc nhiên nhìn ba viên Tam Sinh Thạch một lúc rồi cất hai viên vào trong túi tơ, sau đó mở Thi thần kinh quyết và lấy một cây Thiên Niên bồ đề tử.

Ngày đó Ngũ Hồ tán nhân sau khi xem xong Thi thần kinh quyết liền cất hai cây Thiên Niên bồ đề tử vào trong cái hộp rồi ném trả lại Hắc Phong lão tổ. Lạc Bắc vẫn chưa hề lấy nó ra mà cứ để ở đó.

Thiên Niên Bồ Đề tử có màu vàng đen rất nặng, giống như một cái hạt dưa to.

Lạc Bắc lấy Tam Sinh Thạch và Bồ Đề Tử rồi cầm Thi thần kinh quyết trong tay sau đó xoay mình xem lại quá trình luyện chế Thi Thần tướng linh từ đầu tới cuối.

- Đi!

Đột nhiên hai tay Lạc Bắc cử động bắt một cái pháp quyết, từ trong tay hắn khói đen bay ra ngưng tụ lại thành một người nhỏ cao năm tấc. Người nhỏ màu đen quay tít một vòng trong không trung. Lạc Bắc chỉ tay một cái nó liền hóa thành bảy tia sáng chui vào thất khiếu của Khuất Đạo Tử.

Sau khi ánh sáng đen bay vào trong thất khiếu của Khuất Đạo Tử, khuôn mặt khô vàng của y đột nhiên biến thành màu đen, da thịt trên thân thể xuất hiện những lá bùa màu vàng. Rồi bất ngờ, xác của Khuất Đạo Tử đứng dậy như muốn cử động nhưng bị những lá bùa màu vàng trấn áp.

Chỉ trong tích tắc đó sắc mặt của Lạc Bắc đã trắng bệch, dường như mất rất nhiều chân nguyên. Có điều hắn vẫn chưa dừng lại bắt rất nhiều ấn pháp phóng ra từng đạo khí đen vào thân thể Khuất Đạo Tử theo các huyệt vị. Vốn xác chết của Khuất Đạo Tử đang khô héo chợt phồng lên trên người tản ra hơi lạnh. Rất nhanh, những lá bùa trên người Khuất Đạo Tử biến mất, da thịt và thân thể trở nên trắng nõn, tuy nhiên trong phạm vi một trượng quanh người y nhiệt độ đột nhanh chóng giảm xuống, đồng thời trên mặt đất xuất hiện một lớp sương trắng.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

04-01-2013, 09:50 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

133. Chương 132: Đi Tới Nơi Nào?

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Nhìn thấy sự thay đổi như vậy, Lạc Bắc liền xòe tay ném Tam Sinh Thạch, đồng thời phóng ra ba tia sáng đen vào nó. Khi ba tia sáng màu đen chui vào trong Tam Sinh Thạch thì giống như tơ nhện nhanh chóng lan ra. Tam Sinh Thạch lơ lửng trên đỉnh đầu Khuất Đạo Tử, từng đạo khí đen từ Thiên Linh cái của y bay ra dung nhập vào trong Tam Sinh Thạch.

Khi khí đen chui vào trong Tam Sinh Thạch, bên trong đó xuất hiện rất nhiều hình ảnh, tất cả đều là Khuất Đạo Tử. Cùng lúc đó trên mặt Khuất Đạo Tử hiện lên đủ mọi loại tàn sắc.

- Đi!

Trong nháy mắt Lạc Bắc xuất vô số pháp quyết, từng tia lửa vàng trong tay hắn bay ra bắn vào trong Tam Sinh Thạch.

Sắc mặt Lạc Bắc càng trắng thêm nhưng hắn biết bây giờ là giai đoạn quan trọng nhất nên tập trung tinh thần vẫn liên tục bắt pháp quyết khiến cho chân nguyên hóa thành những tia lửa dài.

- Người định luyện Khuất Đạo Tử thành Thi thần tướng linh?

Đúng vào lúc này, Lạc Bắc nghe thấy tiếng nói. Hắn quay sang nhìn phát hiện Thái Thúc đã mở mắt nhìn hắn thi pháp.

Lạc Bắc cũng không trả lời chỉ gật đầu. Trong Tam Sinh Thạch, đám Khuất Đạo Tử như đang kêu thảm thiết, gào rít giận dữ. Theo từng tia lửa bắn vào nhưng người nhỏ đó đều bị cháy sạch rồi hòa tan khiến cho toàn bộ Tam Sinh thạch biến thành màu vàng, bên trong dường như chỉ có chân nguyên màu vàng tinh khiết và chợt xuất hiện hình dạng Lạc Bắc.

- Tốt lắm.

Lạc Bắc nghĩ vậy liền bắt pháp quyết khiến cho Tam Sinh Thạch như hòa tan xuyên qua đỉnh đầu của Khuất Đạo Tử. Cùng lúc đó, Lạc Bắc lại búng tay khiến cho Thiên Niên bồ đề tử in sâu vào mi tâm của Khuất Đạo Tử rồi hóa thành một cái ấn ký màu vàng đen.

Oành! Cái ấn ký vừa mới xuất hiện, dưới đáy thân thể của Khuất Đạo Tử bỗng nhiên tản ra một cái vòng tròn lục sắc rồi vỡ vụn.

Khi cái vòng tròn đó vừa vỡ, Lạc Bắc liền có cảm giác chỗ Khuất Đạo Tử đứng không gian như vỡ vụn.

Trong nháy mắt khi vòng tròn vỡ nát, xác chết của Khuất Đạo Tử cũng mở mắt.

Chân hỏa trong Tam Sinh Thạch đã xóa bỏ toàn bộ trí nhớ tâm niệm cả đời của y.

Thiên Niên bồ đề tử siêu thoát sinh tử luân hồi.

Xác chết Khuất Đạo Tử mở mắt liền bắt ra một luồng tử khí, toàn thân tản ra hơi lạnh khiến cho những đồ vật nào bị nó chạm phải liền bám một lớp sương trắng.

Cái xác chết tản ra hơi lạnh kinh người chưa được Lạc Bắc điều khiển vẫn đứng yên ở đó không nhúc nhích, không hề có suy nghĩ hay tình cảm.

Lạc Bắc đã thành công biến Khuất Đạo Tử thành thi thần tướng linh, từ nay về sau chỉ nghe lệnh của một mình hắn.

Mưa bụi càng lúc càng dày quất vào tường làm vang lên những tiếng động.

Một người mặc tường bào màu đen và một người mặc trang phục màu xanh từ bên ngoài nhảy vào trong cái thôn hoang vắng nơi Lạc Bắc và Thái Thúc trú. Sau khi hai người này nhảy vào trong thôn, một cái bóng khôi ngô nhưng tản ra tử khí cũng xuất hiện sau lưng người áo lục.

Trên ngực của người mặc áo lục có một cái khóa màu vàng rực rỡ, khuôn mặt tuấn tú. Người đó đúng là Ngũ đệ tử Trịnh Huyền Huân, theo sát sau lưng y chính là Thi vương mà y luyện chế ra. Còn người mặc trường bào màu đen, thân thể cao to nhưng với đôi mắt nhỏ lại chính là đại đệ tử Chu Chứng Nguyên của Khuất Đạo Tử.

Hai người này nhìn xung quanh cái thôn hoang vắng nhưng sắc mặt lại trắng bệch không giấu được sự sợ hãi.

Lần này Khuất Đạo Tử ra tay chặn giết Lạc Bắc sợ mình trọng thương chưa hồi phục bị người ta nhân cơ hội nên triệu tập tất cả những người có tu vi cao tới bên mình. Vì vậy mà trong khu rừng này phái Bắc Mang có tổng cộng hơn ba mươi người. Nhưng hiện tại số cao thủ của phái Bắc Mang còn sống chỉ có Trịnh Huyền Huân và Chu Chứng Nguyên.

Vừa mới nhìn thấy Phân Thủy thần quang bạng lao ra, các cao thủ phái Bắc Mang phân bố trong khu rừng đều ra tay nhưng Trịnh Huyền Huân và Chu Chứng Nguyên thì không.

Trịnh Huyền Huân không dám hành động là vì bị một kiếm của Lạc Bắc làm cho sợ hãi. Còn Chu Chứng Nguyên không hành động là vì y có một cái suy nghĩ. Mặc dù bản mệnh kiếm nguyên và thất đạo vô hình kiếm của Yến Kinh Tà đều có động không hề tổn mất một chút kiếm khí nhưng từ trên không trung giáng xuống, Chu Chứng Nguyên cũng nhìn thấy. Y cảm nhận đây không phải là pháp thuật của Khuất Đạo Tử phóng ra.

Hơn nữa tu vi của Khuất Đạo Tử hơn xa đám người Lạc Bắc nếu y đã tay tay thì làm sao đám người Lạc Bắc có cơ hội sử dụng Phân Thủy thần quang bạng chạy thoát được?

Cả hai người đều vì những nguyên nhân đó mà ẩn nấp ở trong rừng không dám ra tay. Cùng nhờ đó mà cả hai mới đều còn sống.

Cả hai chỉ thấy Phân Thủy thần quang bạng bay lượn trong rừng mà gần như chỉ trong nháy mắt các sư huynh đệ không còn có tiếng động. Chờ khi Phân Thủy thần quang bạng bay đi xa, cả hai người mới phát hiện toàn bộ những người còn lại của phái Bắc Mang đã bị đánh chết.

- Sư tôn đang ở đâu?

Trước khi đến cái thôn này, Trịnh Huyền Huân và Chu Chứng Nguyên cũng chỉ phát hiện có dấu vết dấu pháp chữ không thấy bóng dáng của Khuất Đạo Tử.

- Cuối cùng là có chuyện gì xảy ra?

Nhất thời trong cơn mưa phùn, Trịnh Huyền Huân và Chu Chứng Nguyên chỉ thấy người lạnh như băng. Vào lúc hai người tới đây chặn giết Lạc Bắc, phái Bắc Mang có hơn ba mươi hảo thủ đều có suy nghĩ hành hạ cho đến chết con kiến nhỏ. Nhưng hiện tại cả hai không có ý nghĩ dám đi ra khỏi khu rừng này. Sau khi liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều có ý định chờ đợi ở đây xem có tin tức của Khuất Đạo Tử hay không vì vậy mà cùng nhảy vào một gian nhà.

Trong gian nhà lớn đó chính là chỗ mà Lạc Bắc và Thái Thúc đang trú.

Trịnh Huyền Huân và Chu Chứng Nguyên vừa vào trong thôn, cả hai liền cảm nhận được. Nhưng hai người kia không cảm nhận được Lạc Bắc và Thái Thúc chứng tỏ bùa che giấu khí tức của phái Lao Sơn có tác dụng đối với người tu đạo.

Nhưng Lạc Bắc và Thái Thúc thật sự không ngờ được cả hai người đó lại nhảy đúng vào gian nhà mình đang ở.

- Hai người này là ai?

Khi Trịnh Huyền Huân và Chu Chứng Nguyên nhảy vào trong căn nhà, bốn cặp mắt lập tức gặp nhau. Mặc dù Lạc Bắc có giao thủ với Trịnh Huyền Huân nhưng trong bóng tối cũng không nhìn rõ khuôn mặt của y nên không biết hai người này là ai. Vì vậy Lạc Bắc hơi do dự không biết có nên ra tay không.

Còn Trịnh Huyền Huân và Chu Chứng Nguyên nhìn thấy Lạc Bắc và Thái Thúc thì trợn mắt:

- Các người...

- Giết!

Nhìn thấy sắc mặt kinh hãi của hai người và Thi vương xuất hiện phía sau Trịnh Huyền Huân, Lạc Bắc lập tức có phản ứng, trong lòng xuất hiện sát khí.

- Sư tôn?

Nhưng trong tích tắc đó cả bốn người Lạc Bắc, Thái Thúc, Trịnh Huyền Huân và Chu Chứng Nguyên đều cứng đờ người.

Trịnh Huyền Huân và Chu Chứng Nguyên đờ người là bởi vì bọn họ nhìn thấy sau lưng Lạc Bắc và Thái Thúc là Khuất Đạo Tử. Còn Lạc Bắc và Thái Thúc đờ người là bởi vì Tam Thiên Phù Đồ và Tân Thiên Trảm Lô của cả hai theo tâm mà động. Khi sát khí xuất hiện trong đầu hai người, kiếm quang lập tức phóng ra. Nhưng một tia sáng màu hồng còn nhanh hơn cả kiếm quang của họ.

“ Rầm!” Thi vương của Trịnh Huyền Huân vừa mới chắn trước mặt thì bị Tam Thiên Phù Đồ và Tân Thiên Trảm Lô của Lạc Bắc và Thái Thúc đánh bay. Còn sợi tơ hồng kia cũng xuyên vào Thiên Linh cái chọc thủng ngực rồi lại xuyên qua Thiên Linh của Chu chứng nguyên qua ngực quay trở lại tay của Khuất Đạo Tử.

“ Trừu tử đoạt nguyên quyết!”

Lạc Bắc và Thái Thúc đờ người nhìn ánh mắt của Trịnh Huyền Huân và Chu Chứng Nguyên tối sầm. Khi cả hai phản ứng liền quay lại nhìn Thi thần tướng linh Khuất Đạo Tử.

Chỉ thấy ánh mắt của Khuất Đạo Tử vẫn tản ra tử khí, nhìn chẳng khác gì một phong tượng. Nhưng sợi tơ hồng chui vào trong tay, pháp lực dao động trên người y lại càng mạnh. Từng làn sương trắng lạnh tản ra dưới chân y.

- Luyện chế thành thi thần tướng linh quả nhiên là còn giữ được tất cả các pháp thuật khi còn sống.

Lạc Bắc và Thái Thúc liếc mắt nhìn nhau thì một bóng đen lại từ ngoài nhào vào trong.

Trịnh Huyền Huân và Chu Chứng Nguyên trong phái Bắc Mang ngoại trừ Khuất Đạo Tử ra thì là hai người có tu vi cao nhất. Vốn cũng không tới mức vừa mới đối mặt đã bị đánh chết nhưng hai người ngày thường rất kính sợ Khuất Đạo Tử, lại không ngờ Khuất Đạo Tử ra tay với mình. Chỉ trong tích tắc thất thần khi nhìn thấy Khuất Đạo Tử ,cả hai đã bị Trừu tử đoạt nguyên quyết đánh chết.

Trịnh Huyền Huân chết nhưng Thi vương do y luyện chế vẫn coi Thái Thúc và Lạc Bắc là kẻ địch vì vậy mà sau khi bị đánh bay lại nhào vào trong.

Lạc Bắc và Thái Thúc từng có kinh nghiệm đối phó với Đồng giáp thi, lại thêm Thi vương dường như hỏa hầu vẫn còn yếu, chỉ có thân thể được rèn luyện giống như pháp bảo ra còn không có một chút pháp thuật vì vậy mà cả hai cũng không hề kinh hãi. Nhưng hai người còn chưa có cử động thì Khuất Đạo Tử đã lại giơ tay lên. Liên tục mười đạo khí đen từ trong ống tay áo của y bay ra, đánh lên người Thi vương. Tên Thi vương đột nhiên giống như hóa đá, đứng yên không nhúc nhích.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

04-01-2013, 09:50 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

134. Chương 133: Cùng Tí Hiện. Tai Họa Giáng

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Khuất Đạo Tử là chủ đạo của phái Bắc Mang nên pháp thuật hiểu hơn đệ tử của y nhiều. Đây là pháp thuật mà y sử dụng để chế trụ Thi Vương.

Lạc Bắc và Thái Thúc nhìn thấy cảnh tượng đó liền quay sang nhìn nhau.

Trịnh Huyền Huân và Chu Chứng Nguyên chỉ trong tích tắc đã bị Thi thần tướng linh Khuất Đạo Tử thu dọn.

- A! Lạc Bắc! Người định làm gì?

Thái Thúc chợt thấy Lạc Bắc lấy Sơn Hà xả tắc chung ra.

- Thi thần tướng linh hết sức thần kỳ dường như tương thông với ta. Vừa rồi khi ta xuất hiện sát khí hần liền ra tay. Hơn nữa, dường như hần còn có tất cả pháp thuật khi còn sống, ta định xem hần có thể sử dụng pháp bảo được không.

Lạc Bắc trả lời Thái Thúc đồng thời hơi nghĩ để cho Khuất Đạo Tử lấy Sơn Hà xả tắc chung thử xem. Quả nhiên trong đầu vừa mới xuất hiện suy nghĩ, Khuất Đạo Tử đã vung tay hút Sơn Hà xả tắc chung.

- Dừng.

Vừa thấy Sơn Hà xả tắc chung tản ra ánh sáng, Lạc Bắc liền kêu lên. Không biết Thi thần tướng linh Khuất Đạo Tử có sử dụng được pháp bảo khác hay không nhưng ít nhất cái Sơn Hà xả tắc chung y vẫn dùng được.

- Trong Thi thần kinh quyết có nói, bản thân Thi thần tướng linh tự hấp thu khí âm trong trời đất để chữa trị thương tổn và bổ sung nguyên khí. Khuất Đạo Tử lại có Trừu Tử đoạt nguyên quyết cho dù tu vi không tăng lên nhưng so với trước đây khả năng còn lợi hại hơn. - Thái Thúc nhìn Khuất Đạo Tử lập tức ngoan ngoãn dừng lại mà nói.

- Đúng vậy! Pháp thuật Thi thần tướng linh huyền diệu như vậy chẳng trách mà ngay cả Hắc Phong lão tổ cũng vì e ngại y luyện ra được một pho mà không dám đi giết. - Lạc Bắc nhìn Khuất Đạo Tử không nhúc nhích:

- Chỉ có điều Thiên Niên bồ đề tử và Tam Sinh Thạch quá khó tìm cho nên Khuất Đạo Tử cũng không luyện chế. Mà Thi thần tướng linh bị người sử dụng điều khiển bằng suy nghĩ, không hề có uy nghi của mình, không thể phản kháng. Nếu có thể luyện chế kẻ thù của mình thành Thi thần tướng linh thì đúng là thứ tra tấn tốt nhất.

Lạc Bắc luyện Khuất Đạo Tử thành Thi thần tướng linh chủ yếu là vì Hắc Phong lão tổ và Tử Huyền Cốc chết trong tay y. Nhưng lúc này uy lực của Thi thần tướng linh đối với Lạc Bắc và Thái Thúc mà nói thì có thêm một sự bảo đảm.

- Hiện tại chúng ta đi đâu?

Thái Thúc nhìn màn mưa bụi mà hỏi Lạc Bắc. Lúc trước cả hai muốn đi ra hải ngoại nhưng vừa mới xuất hải đã bị phái Côn Luân chặn giết.

- Hay là chúng ta cứ rời bến trước?

Lạc Bắc trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Chúng ta quay về, người của Côn Luân có thể không ngờ được chúng ta lại tiếp tục chạy ra hải ngoại. Hơn nữa thể lực của hải ngoại tương đối yếu, đưa Thi thần tướng linh đi lại trên thế gian rất dễ khiến cho người ta chú ý, hay là cứ tới hải ngoại thừa thốt mà tu luyện. Sư tôn Yến Kinh Tà cho muội một viên Cửu Chuyển kim cung đan, sau khi muội luyện hóa có thể ngự kiếm phi hành. Tới lúc đó nếu gặp phải người nào chặn giết có phần chắc hơn. Với tu vi của ta bây giờ, thêm một thời gian nữa không biết có thể tu luyện tới cảnh giới bản mệnh kiếm nguyên hay không.

Lạc Bắc nhìn Thái Thúc rồi không nói tiếp. Nếu tu luyện tới cảnh giới Bản mệnh kiếm nguyên thì có nghĩa là hần có thể quay về La Phù.

Trong lòng Lạc Bắc cho dù Côn Luân có quyền thế tới đâu, cho dù thiên hạ không có đường đi thì chỉ cần trở lại La Phù là tốt rồi.

Một dòng sông lớn chảy xiết như nổi liền từ một dãy núi trọc màu vàng từ rất xa. Trên bình nguyên trước mặt dãy núi có thể thấp thoáng nhìn thấy một chút thành trấn.

Con sông rộng uốn lượn bao phủ một khu vực trăm trượng có một cái quan đạo phủ kín dấu chân ngựa.

Vào lúc chính ngọ, bùn đất trên quan đạo đột nhiên bốc lên. Có một chiếc phi chu hình con cá chép đột nhiên từ trong bùn đất chui ra. Cánh cửa khoang thuyền mở ra, có ba người từ bên trong xuất hiện.

- A. Đã đến gần với Cảnh sơn, lần này thực sự không đi nhầm.

Dẫn đầu là một người râu quai nón, ăn mặc theo kiểu nông phu. Nhưng y mới chỉ liếc mắt một cái đã cảm nhận được một thứ hào khí. Theo y bước ra từ cái phi chu là hai thiếu niên mặc áo dài màu xanh, lưng đeo trường kiếm. Một người mày kiếm mắt sáng gương mặt anh khí còn một người hơi gầy yếu.

Cả ba người đó chính là Đông Hầu Thanh Bức, Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ.

Mà ngồi ở trong cái phi chu không bước ra ngoài chính là hai đứa bé núi Quý Du. Có thể do quá sợ hãi cho nên mọi người có hỏi cũng không biết hai đứa bé tên gọi là gì vì vậy mà trên đường đi Đông Hầu Thanh Bức gọi đứa con trai là tiểu Quý, con gái là tiểu Du.

Mặc dù nhìn dáng người của Đông Hầu Thanh Bức rất thô tục nhưng suy nghĩ lại kín đáo. Ngày đó y có thể đánh chết được Hàng Thanh Phong cũng là vì biết xem xét thời thế, ẩn nhẫn mà nắm bắt cơ hội. Đông Hầu Thanh Bức cũng tự biết độn pháp của mình mặc dù không e ngại những người có mặt ở đó nhưng không phải là tất cả những người trong thiên hạ. Ngày đó nếu có một, hai người có tu vi như Hàng Thanh Phong thì cho dù Đông Hầu Thanh Bức có được đám Lạc Bắc giúp đỡ cũng chưa chắc cứu được chút hương khói còn sót lại của núi Quý Du.

Xuyên Sơn hắc lý chu của Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ vốn là một thứ pháp bảo độn thổ rất tốt đi lại trong lòng đất so với phi độn trong không trung hoặc trên mặt đất thì có thể che dấu tai mắt của người khác, an toàn hơn nhiều. Vì vậy mà trên đường đi, Đông Hầu Thanh Bức liền sử dụng cái pháp bảo đó để đi lại.

Vốn với tu vi của Đông Hầu Thanh Bức mà sử dụng cái này không hề khó nhưng y lại không có được Hắc Mộc chỉ nam xa giống như của Lạc Bắc vì vậy mà di chuyển dưới đất rất dễ lệch hướng. Như ngày đầu tiên Đông Hầu Thanh Bức dẫn đám Huyền Vô Kỳ vô tình đi lệch hướng vì vậy mà cứ hai canh giờ, Đông Hầu Thanh Bức lại điều khiển Xuyên Sơn hắc lý chu lên mặt đất nhìn xem có lệch hướng hay không.

Hiện tại Đông Hầu Thanh Bức nhìn thấy ngọn núi trọc màu vàng chính là Cảnh Sơn trong Ngô châu. Một khi tới Cảnh Sơn thì chỉ còn cách núi Chiêu Diêu hơn ngàn dặm.

- Cái gì kia?

Đứng trên quan đạo được một chút, Huyền Vô Kỳ chợt nhìn thấy một đám mây đen che phủ bầu trời bay tới. Nói nó là đám mây đen cũng không phải vì mây đen không hạ thấp và không dày như thế.

- Đó là châu chấu.

Cả ba người tập trung nhìn khi đám mây đen tới gần một chút mới nhìn rõ thì ra là vô số châu chấu.

- Đông đô có nạn sâu bệnh, ta mở thần thức hai trăm năm cũng chưa từng gặp qua.

Nguyên hình của Đông Hầu Thanh Bức là một con dơi to màu xanh. Loài dơi màu xanh này ăn côn trùng có hại. Người trong dân gian thường gọi loại dơi này là dơi vui. Rất nhiều nơi vào tết Nguyên Đán thường hay cất hình con dơi này rồi dán lên cửa mang ý vui vẻ may mắn. Mặc dù Đông Hầu Thanh Bức mở thần thức được hai trăm năm, hơn nữa sớm phá toái nội đan biến thành hình người nhưng đám châu chấu dường như vẫn có thể cảm nhận được hơi thở của y. Mặc dù chúng bay rợp trời nhưng khi tới gần Đông Hầu Thanh Bức liền phân ra thành hai mà tránh xa.

“ Soạt...”

Đông Hầu Thanh Bức ngửa mặt nhìn đám châu chấu đang bay chợt nghe thấy có tiếng động liền quay lại. Y cùng với Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ nhìn thấy một con dị thú có hình dạng quái dị đứng bên bờ sông nhìn ba người kêu mấy tiếng rồi sau đó nhảy xuống nước.

Hình dạng của con thú đó giống như con báo nhưng trên sống lưng lại có vây giống như vây cá, đôi mắt màu lam trong suốt.

- Tại sao lại đột nhiên gặp phải loại thú này?

Đông Hầu Thanh Bức vừa mới nhìn thấy con thú đó liền nhíu mày.

- Đó là dị thú gì mà hình dạng quái dị như vậy?

Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng nhìn thấy con quái thú nhảy xuống nước thì không nhịn được lên tiếng hỏi.

- Đó là Cùng Tí. - Đông Hầu Thanh Bức từ từ trả lời câu hỏi của hai người.

- Cùng Tí.

Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng nghe thấy vậy thì lắp bắp kinh hãi.

Cùng Tí là một loài dị thú khó gặp, hơn nữa nó chỉ hoạt động vào buổi chiều giống như Lam Nha Chu, được thế nhân cho là loài thú dữ báo điềm xấu. Thời thượng cổ, nó là một trong mấy đại hung thú.

Đông Hầu Thanh Bức vốn thuộc yêu tộc hơn nữa y cũng biết được Cùng Tí ngoại trừ hình dạng quái dị ra cũng không còn điểm gì đặc biệt. Y vốn không để ý tới truyền thuyết trên thế gian nhưng nhìn thấy đàn châu chấu như đám mây đen lại gặp được con dị thú này thì trống ngực chột đập thành thịch, huyết Thái Dương giật giật. Y xoay người nhìn Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng nói:

- Huyền Vô Kỳ, Lạn Hàng! Các người giúp ta.

- Cái gì?

Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng còn đang nhìn chỗ Cùng Tí nhảy xuống nước thì nghe thấy Đông Hầu Thanh Bức nói vậy mà kinh ngạc quay lại nhìn.

- Đi qua Cảnh Sơn về phía Tây năm trăm dặm có một cái miếu nhỏ tên là Đông Lai tự. - Đông Hầu Thanh Bức nhìn hai người nói:

- Các người tới đó tìm một người tên là Trạng Thái Thanh Minh, nói ta nhờ hắn đưa các người tới núi Chiêu Diêu.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

04-01-2013, 09:52 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

135. Chương 134: Cổ Hủ. Như Phật Ấn

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Đưa chúng ta đi núi Chiêu Diêu? - Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ kinh ngạc thốt lên:

- Vậy còn người?

Đông Hầu Thanh Bức khoanh tay nói:

- Ta ở đây chờ người.

- Chờ người? - Lạn Hàng nhận ra có chuyện liền vội vàng hỏi:

- Chờ ai?

Đông Hầu Thanh Bức lắc đầu:

- Không biết.

- Không biết? - Lạn Hàng ngăn người. Huyền Vô Kỳ lập tức hiểu ra, ánh mắt trở nên lạnh lùng:

- Có người đuổi theo?

Đông Hầu Thanh Bức nói:

- Cảm giác mà thôi.

- Là do Cùng Tí? - Huyền Vô Kỳ liếc nhìn Đông Hầu Thanh Bức rồi nói:
- Nếu có người đuổi tới, chúng ta ở lại chống địch với người, làm sao mà bỏ chạy?
- Các người ở lại không có tác dụng. - Đông Hầu Thanh Bức nói thẳng:
- Các người ở lại sẽ vướng tay vướng chân, tới lúc đó nếu phải đối đầu với địch thủ lợi hại, ta phải bận tâm tới các người thì không ai chạy được. Các người chạy trước, tới lúc đó cho dù ta không địch lại được thì cũng còn có cơ hội.

Huyền Vô Kỳ khựng người.

- Được!

Hắn chẳng hề do dự gật đầu bởi vì hắn biết Đông Hầu Thanh Bức nói rất đúng:

- Trước hết chúng ta đưa Tiểu Du và tiểu Quý tới Đông Lai Tự.
- Đây là Phù Quang lược ảnh chu. - Đông Hầu Thanh Bức đưa cho Huyền Vô Kỳ một cái phi chu thu nhỏ màu xanh biếc:
- Nó là một cái pháp bảo của một dị nhân từ thời thượng cổ. Mặc dù nó không giống như Xuyên Sơn hắc lý qua của các người có thể xuyên vào lòng đất nhưng phi độn với tốc độ cực nhanh. Pháp quyết độn pháp của Phù Quang lược ảnh chu được khắc trên vách của nó. Có điều hiện tại tu vi của các người còn yếu có tu luyện phù quang lược ảnh quyết cũng không thể nhanh như bản thân pháp bảo.

Dừng lại một chút, Đông Hầu Thanh Bức nói với hai người:

- Chúng ta gặp nhau coi như là có duyên. Ngoại trừ pháp quyết này ra ta còn có một thứ pháp quyết có thể che giấu hơi thở cũng truyền cho các người. Còn về phần các thủ đoạn của ta hiện giờ không thể được. Hơn nữa các người tu luyện pháp quyết Thực Sơn cũng chưa chắc kém hơn, nếu ham hố có thể không tinh. Rất nhiều môn phái trên thế gian đều có pháp quyết che giấu hơi thở, giống như pháp quyết bùa chú mà Lạc Bắc có được từ Thiên cơ bí lục của Lao Sơn cũng là một trong số đó. Nhưng ngày đó Đông Hầu thanh bức bị pháp trận phát hiện nhưng rồi sau đó lại thần không biết quỷ không hay lên vào giữa một trăm cao thủ mà không ai biết thì đủ thấy pháp quyết của y lợi hại.
- Tùy phong nhập vật quyết của ta mặc dù bất phạm nhưng cũng giống như pháp quyết che giấu hơi thở trên thế gian, nếu gặp được pháp quyết vọng khí lợi hại một chút thì cũng vô dụng. Khi các người sử dụng phải hết sức cẩn thận.

Đông Hầu Thanh Bức giao Tùy phong nhập vật quyết cho Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ đồng thời dạy hai người pháp quyết điều khiển Phù Quang Lược ảnh chu. Mà Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng vừa mới điều khiển Phù Quang lược ảnh chu đưa tiểu Quý và tiểu Du chạy ngang qua Cảnh sơn thì Đông Hầu Thanh Bức liền nhìn thấy từ bình nguyên có hai vầng sáng bay lên đuổi theo phi chu.

Sau Cảnh sơn dường như cũng có người đuổi giết.

Đông Hầu Thanh bức nhường mây đang định lao tới ngăn cản giúp Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ ngăn hai vầng sáng đó lại tuy nhiên trước mặt y cũng đã xuất hiện một bóng người.

Người đó khoác một chiếc áo thô nhưng thấp thoáng có chút gì đó như đã trải qua trăm trận chiến, thống lĩnh thiên quân vạn mã mới có được.

Người này chính là đệ tử của Hoàng Vô Thần - Kỳ Liên Liên Thành.

Vừa nhìn thấy Kỳ Liên Liên Thành, Đông Hầu Thanh Bức liền dừng lại.

Nếu như là người khác xuất hiện trước mặt y thì có lẽ y còn thừa sức đi giúp Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ nhưng hiện tại trước mặt mình là Kỳ Liên Liên Thành cho nên y đành phải gạt bỏ hết mọi suy nghĩ tập trung đối phó với Kỳ Liên Liên Thành.

Đối với Đông Hầu Thanh Bức mà nói thì Kỳ Liên Liên Thành chỉ là một văn bối không hơn không kém. Hai năm trước, cho dù gặp gỡ, Đông Hầu Thanh Bức không để ý tới y. Nhưng trong hai năm qua, Kỳ Liên

Liên Thành cũng là nhân vật nổi bật nhất của Côn Luân, mọi người đều biết. Y chính là người có tu vi cao nhất trong số các đệ tử. Trong hai năm qua có một số người với tu vi cực cao đã gục ngã trong tay Kỳ Liên Liên Thành.

Mà trong số người đó có người nổi danh ngang hàng với Đông Hầu Thanh Bức - Nam Hầu Liệt Hỏa.

- Đông Hầu Thanh Bức! Người hãy bỏ tay chịu trời đi.

Kỳ Liên Liên Thành xuất hiện trong không trung cũng không đứng trên cao mà giáng xuống trên con sông lớn, nhìn Đông Hầu Thanh Bức mà nói:

- Ta không muốn hạ sát thủ đối với người.

- Bỏ tay chịu trời?

Nghe thấy mấy chữ đó, Đông Hầu Thanh Bức cười lạnh nhưng nghe thấy một câu kế tiếp của Kỳ Liên Liên Thành, Đông Hầu Thanh Bức ngẩn người:

- Không muốn hạ sát thủ đối với ta?

- Người vì người núi Quý Du không tiếc thân mạo hiểm, là một người trọng tình trọng nghĩa, cho dù người là yêu thì ta cũng bội phục../.

- Cần gì phải làm bộ làm tịch như vậy?

Kỳ Liên Liên Thành còn chưa dứt lời đã bị Đông Hầu Thanh Bức cắt ngang:

- Côn Luân giết người có tình nghĩa chẳng lẽ còn ít? Ngay cả mấy tên hậu bối Thục Sơn chẳng phải là người có tình có nghĩa nhưng các người cũng không buông tha, phải đuổi giết tới cùng?

- Chuyện đó không liên quan tới ta. - Kỳ Liên Liên Thành lắc đầu:

- Đó là chuyện do Huống Vô Tâm sư thúc quản lý, ta cũng không có quyền hỏi.

Đông Hầu Thanh Bức lạnh lùng nhìn Kỳ Liên Liên Thành:

- Không liên quan tới người?

- Ta chỉ vâng theo lệnh sư tôn của ta bắt Nghiệp Triệu Nam, hỏi ra chỗ của một người mà thôi. - Kỳ Liên Liên Thành gật đầu nói:

- Nếu núi Chiêu Diêu các người giao Nghiệp Triệu Nam ra đây ta cũng không gây nhiều sát nghiệp.

- Ha ha ha!

Mặc dù Kỳ Liên Liên Thành nói rất chân thành nhưng Đông Hầu Thanh Bức lại cất tiếng cười ha hả:

- Nói thật là hay. Người muốn hỏi vị trí của một người chẳng phải muốn tìm truyền nhân của La Phù để giết hay sao? Nguyên Thiên Y và Nghiệp Triệu Nam không tranh giành quyền thế, các người có ý đồ La Phù, lại muốn diệt cỏ tận gốc. Hành vi như vậy mà còn nói không tạo nhiều sát nghiệp, đúng là không biết xấu hổ.

- Người nói đúng. Ta phải bắt được Nghiệp Triệu Nam chính là để hỏi cho được vị trí truyền nhân của La Phù. - Kỳ Liên Liên Thành nhìn Đông Hầu Thanh Bức rồi nói:

- Mặc dù ta không biết tại sao phải giết truyền nhân của La Phù nhưng sư tôn của ta đã nói thì chắc chắn là đúng.

- Đúng là ăn nói bậy bạ. Sư tôn của người chẳng lẽ là ông trời hay sao mà nói không sai? - Đông Hầu Thanh Bức nhìn Kỳ Liên Liên Thành chăm chăm rồi nói:

- Kỳ Liên Liên Thành! Không thể ngờ được tu vi của người tới mức này mà vẫn bảo thủ như vậy. Chẳng lẽ Hoàng Vô Thần lệnh cho người đi chịu chết cũng là một cái quyết định đúng hay sao?

- Nếu sư tôn của ta bảo ta tìm cái chết thì chắc chắn có lý do. - Kỳ Liên Liên Thành nghiêm mặt nói:

- Ta sẽ lập tức đi tìm cái chết.

“ Tên này đúng là ngu không ai bằng. Nhưng cũng nhờ tâm chí vững vàng như vậy mới có thể trở thành nhân vật có tu vi cao nhất trong số hậu bối của Côn Luân. Nam Hầu Liệt Hỏa cứu Nghiệp Triệu Nam về núi Chiêu Diêu cũng đã chết trong tay của hắn. Tu vi của hắn có khả năng không dưới thập đại kim tiên của Côn Luân. Tới khi ra tay, ta nhất định phải như sét đánh đốc toàn lực, nếu không cũng không phải là đối thủ của hắn.”

Kỳ Liên Liên Thành đã nói như vậy, Đông Hầu Thanh Bức cũng không thể nói gì, chỉ có thể nhìn y mà cười lạnh, đồng thời nghĩ như vậy.

- Người thật sự muốn quyết chiến với ta?- Kỳ Liên Liên Thành nhìn ánh mắt của Đông Hầu Thanh Bức rồi cụp mắt xuống:

- Nếu người đã quyết thì ta cho người ra tay trước.

- Chẳng lẽ người định dựa vào mấy lời nói đó làm ta rối loạn hay sao?

Kỳ Liên Liên Thành vừa mới dứt lời, một tia sáng cũng từ trong tay Đông Hầu thanh bức bay ra.

Tia sáng đó chỉ to bằng ngón trỏ nhìn như một khúc băng trong suốt. Nhưng nếu nhìn bằng mắt thường sẽ phát hiện không thể nhìn rõ. Mà Đông Hầu Thanh Bức bắn ra khúc băng trong suốt được bao phủ bởi ngọn lửa màu trắng, cũng vì ngọn lửa đó mới khiến cho nó nhìn như một tia sáng trắng.

Ngọn lửa màu trắng cao ba xích bao quanh băng trụ chính là do băng trụ ma sát với không khí mà thành.

Đông Hầu thanh bức tu luyện pháp quyết băng nguyên nên vừa phát ra một cái băng trụ, trong phạm vi mười trượng liền đông cứng.

Mà trong phạm vi trăm trượng giữa không trung biến thành một màu trắng xóa những mảng bông tuyết nhanh chóng rơi xuống.

Ánh mặt trời chính ngọ chiếu lên những bông tuyết và mặt sông bị đóng băng phản xạ khiến cho người ta có cảm giác không gian bị đông lạnh tới mức vỡ vụn.

Bởi vậy có thể thấy được một đòn của Đông Hầu Thanh Bức nhìn tưởng như không có gì hùng mạnh nhưng chân nguyên bên trong băng trụ vô cùng mạnh.

Mà ngọn lửa màu trắng do ma sát với không khí đủ nói lên tốc độ của băng trụ trong suốt đã tới mức kinh người.

Uy thế một đòn đó so với một kiếm của Yến Kinh Tà đánh chết Khuất Đạo Tử cũng không hề kém hơn nhiều.

Mà trong nháy mắt phóng ra pháp thuật đó, Đông Hầu Thanh bức cũng không thêm phóng thích pháp thuật phòng ngự.

Không ra tay thì thôi, đã ra tay thì ngọc đá cùng vỡ.

Nếu còn thi triển pháp quyết khác thì một đòn kia sẽ không có uy lực như vậy.

Đông Hầu Thanh Bức đã tập trung hết toàn bộ tinh khí thần vào trên một đòn này.

- Cái gì?

Một đòn này có thể nói là dốc hết toàn bộ sức của Đông Hầu Thanh Bức khiến cho y có cảm giác cho dù là thần tiên cũng bị một đòn của mình làm cho thần hình câu diệt. Nhưng điều khiến cho Đông Hầu Thanh Bức giật mình đó là một đòn của mình đánh ra đối thủ là chính là mình.

Đúng vậy! Đông Hầu Thanh Bức lập tức nhìn thấy người đứng đối diện không phải Kỳ Liên Liên Thành mà chính là mình.

Muốn chiến thắng được Kỳ Liên Liên Thành trước tiên phải thắng được mình, phải giết chết chính mình?

- Không ngờ hắn lại đánh vào tâm của ta.

Trong tích tắc, Đông Hầu Thanh Bức liền hiểu ra.

Một đòn của y không hề dừng lại xuyên thẳng vào bản thân đang đứng đối diện.

Sau khi xuyên qua, Đông Hầu Thanh Bức liền nhìn thấy đối diện chính mình lại chính là Kỳ Liên Liên Thành.

Kỳ Liên Liên Thành vẫn là Kỳ Liên Liên Thành.

Cho dù tâm của Đông Hầu Thanh Bức có vững tới mấy thì trong trường hợp muốn giết đối thủ phải giết chính mình, đánh vào tâm trạng cũng phải hơi run. Cũng chính vì vậy mà một đòn của Đông Hầu Thanh Bức không giảm tốc độ nhưng tinh khí thần ngưng tụ lại giảm đi một chút.

Trong tích tắc đó, toàn bộ không trung dường như sáng lên xuất hiện một đám mây lửa. Bên trong mây lửa giáng xuống một cái đại thủ ấn bao phủ phạm vi vài dặm.

Cái thủ ấn đó tản ra ánh sáng không giống như chân nguyên ngưng tụ mà chính là hồng bảo thạch thực sự.

Chẳng khác nào có thần thông thiên của đại phật từ trên chín tầng trời vùng Phật chiếu ấn xuống.

“ Phụt!”

Thủ ấn giống như Hồng Bảo thạch còn cách mặt đất tới mấy chục trượng thì xung quanh phạm vi mấy dặm dưới đất cũng xuất hiện một cái thủ ấn rất sâu.

Băng trụ trong suốt của Đông Hầu Thanh Bức còn cách Kỳ Liên Liên Thành mấy trượng thì bị thủ ấn đánh trúng. Chỉ mới ấn xuống một cái mà băng trụ trong suốt đã bị đánh tan.

Sau khi đánh tan băng trụ, thủ ấn khổng lồ tiếp tục ấn xuống đầu Đông Hầu Thanh Bức.

Nhưng đúng lúc này một cái pháp quyết huyền ảo cũng hình thành trong tay Đông Hầu Thanh Bức khiến cho sông núi từ xa như bị hút tới ngưng tụ thành bông tuyết tầng tầng lớp lớp. Mặt sông rộng lớn trong nháy mắt biến thành một ngọn núi băng.

Cùng lúc đó, từ đỉnh đầu Đông Hầu Thanh Bức lao ra một người nhỏ trong suốt phi hành về phía núi Chiêu Diêu với tốc độ cực nhanh.

Một tiếng nổ vang lên. Thủ ấn như bằng Hồng Bảo thạch đánh nát núi băng rồi đập nát cả thân thể của Đông Hầu Thanh Bức.

Trên ngực và lưng Kỳ Liên Liên Thành cũng xuất hiện máu, rõ ràng là một vết thương xuyên qua thân thể của hắn.

Một đòn của Đông Hầu Thanh Bức mặc dù còn cách hắn mấy trượng, chưa đánh trúng hắn nhưng lực lượng chân nguyên ẩn chứa trong băng trụ cũng phá vỡ chân nguyên hộ thể của hắn để lại một vết thương xuyên qua thân thể.

- Tu vi của Đông Hầu Thanh Bức quả nhiên là quá cao. Sư tôn nói đúng. Với tu vi của ta thì núi Chiêu Diêu chính là cấm địa.

Mặc dù Kỳ Liên Liên Thành bị thương nặng nhưng sắc mặt của hắn không hề có lấy một chút đau khổ hay nôn nóng mà vẫn vững vàng như trước.

Trong nháy mắt giao thủ với Đông Hầu Thanh Bức, Kỳ Liên Liên Thành lúc đầu sử dụng pháp thuật huyền ảo đánh vào tâm của đối phương đã thắng một bậc.

Mà Đông Hầu Thanh Bức quyết đoán bỏ lại thân thể để cho Nguyên Anh bỏ chạy khiến cho Kỳ Liên Liên Thành không đuổi kịp thì Đông Hầu Thanh Bức thắng.

Nhưng cuối cùng Kỳ Liên Liên Thành chỉ bị thương còn Đông Hầu Thanh Bức thì mất thân thể nên trận chiến này Kỳ Liên Liên Thành thắng lớn.

- Lạn Hàng sư đệ! Vừa rồi Đông Hầu Thanh Bức truyền cho Tùy Phong nhập vật quyết, ngươi đã lĩnh ngộ chưa?

Sau khi Kỳ Liên Liên Thành đánh bại Đông Hầu Thanh Bức, Huyền Vô Kỳ đã điều khiển Phù quang lược ảnh chu phi hành được hai trăm dặm tuy nhiên phía sau cũng có hai vàng sáng đuổi theo.

Hai vầng sáng đó rõ ràng là thứ pháp bảo phi hành kỳ lạ.

Cái vầng sáng tản ra ánh sáng màu trắng là một cái thuyền nhỏ giống hình con ốc biển. Còn cái tản ra ánh sáng màu kim là một chiếc buồm cao ba trượng trên con thuyền. Ánh sáng màu vàng kim từ cánh buồm liên tục phóng lên con thuyền có hình con ốc biển. Mỗi một tia sáng phóng lên, quanh thân ốc biển lại tản ra một số phù văn huyền ảo.

Đứng trên con thuyền nhỏ đó là một đầu đà có đôi mắt sâu hoắm, gương mặt lồi lõm.

Dưới sự điều khiển của đầu đà đó tốc độ phi độ của pháp bảo không ngờ so với Phù quang lực ảnh chu còn nhanh hơn.

- Huyền Vô Kỳ sư đệ! Ta đã lĩnh ngộ được Tùy Phong nhập vật quyết.

Lạn Hàng vẫn nhìn chằm chằm về phía Đầu đà đang đuổi theo mà có chút nôn nóng, nói:

- Ngươi hỏi cái đó để làm gì? Chẳng lẽ ngươi có cách gì dùng pháp quyết đó đối phó với đầu đà kia hay sao?

- Không có. - Ánh mắt của Huyền Vô Kỳ trở nên linh hoạt, sắc bén:

- Không biết đầu đà đó có pháp bảo gì mà tốc độ so với Phù Quang lực ảnh của chúng ta còn nhanh hơn. Cứ theo đà này chưa tới trăm dặm chúng ta đã bị y đuổi kịp. Đợi sau khi đệ xuyên qua khu rừng kia, huynh xuống dưới ẩn ập để đệ đối phó với đầu đà...

- Không được! - Huyền Vô Kỳ còn chưa dứt lời, Lạn Hàng đã kêu lên:

- Nếu chúng ta không chạy thoát thì cùng liều mạng với hần. Ta...

- Lạn Hàng sư huynh! Huynh nghe đệ nói.

Câu nói của Lạn Hàng cũng bị Huyền Vô Kỳ cắt ngang:

- Đông Hầu Thanh Bức để cho chúng ta đi trước nhất định là cảm giác được địch thủ khó đối phó. Mà đầu đà kia không hề có lấy một chút sợ hãi, cho dù hai chúng ta liều mạng cũng không phải là đối thủ của y. Đông Hầu Thanh Bức để cho chúng ta tới Đông Lai tự tìm Trạm Thai Thanh Minh để người đó đưa chúng ta tới núi Chiêu Diêu. Trạm Thai Thanh Minh chắc chắn là nhân vật tiền bối có tu vi cực cao. Phía trước có một khu rừng rộng vừa đủ cho huynh ẩn nấp, để cho chúng ta tách ra. Nếu không qua khu rừng đó cho dù chúng ta tách ra cũng bị y phát hiện. Lát nữa, đệ sẽ phi về phía Tây dẫn hần rời đi một đoạn xa khỏi hướng Đông Lai tự, ta cho huynh xuống. Huynh nhanh chóng tới Đông Lai Tự cầu Trạm Thai Thanh Minh tiền bối tới giúp.

- Huyền Vô Kỳ sư đệ.

Lạn Hàng còn định nói nữa nhưng lại bị Huyền Vô Kỳ cắt đứt:

- Lạn Hàng sư huynh! Đây là cách chúng ta cầu sống từ chỗ chết. Hiện tại chúng ta chỉ còn có cách đó, huynh không cần phải nói nữa.

- Được!

Đôi mắt của Lạn Hàng ửng đỏ nhưng hần không từ chối nữa. Hần chỉ nhìn sâu vào đôi mắt của Huyền Vô Kỳ và nói hai từ:

- Bảo trọng.

- Lạn Hàng sư huynh! Huynh cũng bảo trọng.

Trong lòng Huyền Vô Kỳ nói vậy nhưng cuối cùng hần lại không nói.

Phi độ một lúc hơn mười dặm, phi chu liền lao vào trong một khu rừng rậm mênh mông.

- Huyền Vô Kỳ đại ca! Lạn Hàng đại ca có trở lại cứu chúng ta sao?

Sau khi xông vào trong khu rừng, Lạn Hàng liền dán mình vào một cái cây đại thụ rồi trong nháy mắt biến mất vào khu rừng. Nhìn thấy Lạn Hàng nhảy xuống, hai đứa bé đang hoảng sợ liền hỏi Huyền Vô Kỳ.

- Huỳnh ấy có.

Huyền Vô Kỳ trả lời một cách chắc chắn. Hắn điều khiển Phù Quang lược ảnh chu lao về phía Tây. Cùng lúc đó, đôi mắt của Huyền Vô Kỳ cũng trở nên đỏ ửng.

“ Nếu là Lạc Bắc thì hẳn cũng sẽ để cho chúng ta đi trước còn mình như bọn chúng đi.”

“ Các người cố tính đuổi tận giết tuyệt. Nếu như hôm nay ta không chết, một ngày nào đó tu vi đại thành nhất định sẽ đòi lại.”

- Phù quang lược ảnh chu của các người còn kém hơn Kim Ô ngưng quang phạm của ta rất nhiều. Còn muốn ta phải đuổi tới tận nơi hay sao?

Đúng vào lúc này âm thanh từ phía sau cũng vọng tới.

- Kim Ô Ngưng quang phạm? Người là tan tu Tổ Lũng ở Điểm Thương?

Lúc đầu, Huyền Vô Kỳ vẫn chưa nhận ra tên đầu đà đó là ai nhưng khi nghe y nói tới cái tên Kim Ô Ngưng quang phạm, Huyền Vô Kỳ liền đoán ra được y chính là tán tu Tổ Lũng. Nghe người ta nói thì Tổ Lũng là sư đệ của trưởng giáo Tề Mạt Nho phái Thiên Thai. Nhưng do có xung đột với Tề Mạt Nho cho nên mới tới Điểm Thương chiếm một ngọn núi tuy nhiên tu vi của y không hề kém so với Tề Mạt Nho.

Biết được người kia là ai, Huyền Vô Kỳ liền cất tiếng cười ha hả:

- Ta cứ tưởng là ai hóa ra ngay cả Tổ Lũng nổi danh như vậy mà cũng làm tay sai cho Côn Luân.

- Ha ha! - Tổ Lũng không hề giận mà còn cười ha hả:

- Cái thứ tiểu bối như ngươi có gì để nói? Các người kết bạn với yêu quái, ta có giết các người cũng hoàn toàn danh chính ngôn thuận. Hơn nữa, Côn Luân cũng không hề sai khiến ta. Ta muốn giết các người vì Côn Luân trao giải thưởng cho các người rất cao.

- A? - Huyền Vô Kỳ cười lạnh:

- Côn Luân trao giải thưởng là cái gì?

Tổ Lũng cười ha hả:

- Một bình thạch nhũ quỳnh dịch, một viên Đại hóa thiên kim liên tử.

- Đại hóa thiên kim liên tử? Côn Luân coi trọng bốn người chúng ta như vậy hay sao?

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

04-01-2013, 09:52 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

136. Chương 135: Độn! Độn! Độn!

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Huyền Vô Kỳ nói chuyện với Tổ Lũng mục đích là muốn thu hút sự chú ý của y không cho y phát hiện Lạn Hàng đã tách ra. Nhưng khi nghe Tổ Lũng nói Côn Luân đưa Thạch nhũ quỳnh dịch và Đại Hóa thiên kim liên tử làm điều kiện để thu hút người trong thiên hạ đuổi giết bốn người mình thì Huyền Vô Kỳ có chút rung động.

Thạch nhũ quỳnh dịch do linh khí trong trời đất ở Côn Luân ngưng kết lại thành. Mỗi một giọt tương đương với cả ngàn ngày tu luyện, nhưng so với Đại Hóa Thiên kim liên tử thì vẫn chưa đáng là cái gì.

Đại hóa thiên kim liên tử là hạt sen do Kim liên sinh ra trong linh mạch đầy đủ linh khí nhất của Côn Luân. Mỗi một đóa Đại Hóa thiên kim liên cứ ba trăm năm mới có được một hạt đồng thời còn có công dụng tăng thêm trăm năm tuổi thọ.

Phần lớn công pháp tu luyện tới mức cuối cùng không phải là không hấp thu đủ linh khí trong trời đất mà không có cách nào đột phá được bản tâm từ đó hiểu được một cảnh giới mới. Mỗi một cảnh giới sẽ giống như một cái đỉnh lô, một khi lấp đầy linh khí trong trời đất sẽ không chứa nổi nữa, cho dù có được Thạch nhũ quỳnh dịch để gia tăng tu vi thì cũng vô ích.

Nhưng tăng thêm trăm năm tuổi thọ thì lại khác.

Phần lớn pháp quyết dưỡng sinh có thể mang tới cho người tu đạo ba trăm năm tuổi thọ, nhưng nếu thêm được một trăm năm thì có thể có cơ hội hiểu được sự huyền ảo.

- Côn Luân quyền thế ngập trời, đến lúc đó cho dù người có lấy được thì cho người lên giết người sau đó chiếm lại cũng thế.

Sợ thì sợ nhưng Huyền Vô Kỳ cũng không chịu khoanh tay chịu bó tay mà phản lại một câu.

- Muốn giết ta đâu phải chuyện dễ? Có điều người nói cũng đúng, tới lúc đó ta lấy được hai thứ này liền luyện hóa luôn. Ủm! Giải cho tên tiểu bối gian xảo, ta nói với người nhiều chuyện như vậy lại để cho một tên chạy trốn. - Âm thanh của Tổ Lũng vốn hết sức đặc ý nhưng đột nhiên trở nên tức giận.

Hóa ra vào lúc này, Tổ Lũng đã phát hiện thiếu mất Lạn Hàng.

- Lạn Hàng sư huynh chỉ không muốn chơi cái trò đuổi bắt với người mà thôi. Có điều nếu người muốn quay lại đuổi theo huynh ấy cũng được. Huynh ấy không có Phù Quang lược ảnh chu, đuổi theo hết sức dễ.

Bởi vì chỗ này cách chỗ Lạn Hàng nhảy xuống chừng mười dặm cho nên Huyền Vô Kỳ hết sức bình tĩnh.

- Vốn ấn tượng của ta với người không xấu, còn định để cho người được toàn thân nhưng bây giờ người dám trêu đùa ta. Đợi tới lúc rơi vào tay ta, ta sẽ chăm sóc người thật cẩn thận.

Ánh mắt của Tổ Lũng càng trở nên lạnh lùng, nhưng âm thanh không hề có gì biểu hiện của sự tức giận, hiển nhiên là tu vi cực cao không dễ dàng bị ngoại cảnh tác động.

“Cái Kim Ô Ngưng quang phạm của Tổ Lũng tại sao lại nhanh như vậy?”

Vốn Huyền Vô Kỳ tính toán sau khi lao về phía Tây làm loạn hướng Đông Lan Tự, nhưng hai người đuổi nhau mới được một dặm thì gã đã phát hiện Tổ Lũng chỉ còn cách mình chưa tới trăm trượng.

“Nếu ta nhanh chóng bị y giết mà y quay lại thì cũng có thể đuổi được Lạn Hàng sư huynh!”

Huyền Vô Kỳ thấy Tổ Lũng đuổi theo mình cực nhanh liền cắn răng lao về phía Tây.

- Cái tên tiểu bối này, để ta xem người chạy như thế nào.

Huyền Vô Kỳ và Tổ Lũng đuổi nhau, thoáng cái đã được hơn mười dặm. Đồng thời trong khoảng thời gian đó, khoảng cách giữa Huyền Vô Kỳ và Tổ Lũng cũng đã được thu ngắn xuống còn bốn mươi trượng. Chỉ thấy Tổ Lũng lôi ra một cây đèn lưu ly màu tím rồi búng nhẹ tay một cái. Ngay lập tức từ cây đèn bốc lên một ngọn lửa màu tím sao đó hóa thành mười tia lửa lao về phía Huyền Vô Kỳ.

Huyền Vô Kỳ nhìn thấy mấy tia lửa vọt tới lập tức điều khiển phi chu lao lên trên. Nhưng tốc độ của mấy tia lửa cực nhanh phạm vi bao phủ lại rộng. Nhìn thấy không thể né tránh được, Huyền Vô Kỳ đành phải phóng phi kiếm của mình ra.

“Xoẹt! Xoẹt!” Hai dải lửa va chạm với Thiên Thực khiến cho chân nguyên trên đó suýt nữa bị đánh tan.

Huyền Vô Kỳ hiểu ra cái đèn kia của Tổ Lũng là một thứ pháp bảo lợi hại, bản thân không thể ngăn nổi.

- Cái gì?

Nhưng khi Thiên Thực lao ra, ánh sáng xung quanh bị nó hút đi khiến cho Kim Ô Ngưng quang phạm lao vào trong bóng đêm. Huyền Vô Kỳ chợt phát hiện thấy ánh sáng từ cái buồn trên con thuyền đó giảm đi khiến cho khoảng cách giữa hai bên giãn ra mấy trượng.

- Kim Ô ngưng quang phạm dựa vào ánh nắng và ngọn lửa thái dương.

Huyền Vô Kỳ nghĩ vậy liền không hề chần chừ, điều khiển Thiên Thực của mình lao ra. Quả nhiên Huyền Vô Kỳ đoán đúng khi Kim Ô Ngưng quang phạm đi vào trong bóng đêm, tốc độ liền chậm lại.

Do Huyền Vô Kỳ mới chỉ tới cảnh giới nô kiếm cho nên Thiên thực phóng ra cũng chỉ chừng năm mươi trượng đồng thời cũng chỉ hấp thu được ánh sáng trong phạm vi mười trượng. Vì vậy mà mặc dù Kim Ô Ngưng quang phạm đi vào trong bóng đêm của Thiên Thực khiến cho tốc độ chậm lại nhưng chỉ một chút, khi ra khỏi đó là lại đuổi theo.

Tuy nhiên chỉ với một chút đó, khoảng cách giữa hai cái pháp bảo được giữ nguyên trong phạm vi mười trượng.

Mặc dù Huyền Vô Kỳ không thoát khỏi Tổ Lũng nhưng nhìn khoảng cách giữa hai người như vậy, Tổ Lũng lại không phóng ra pháp thuật và pháp bảo để đối phó với mình, Huyền Vô Kỳ liền đoán được rằng trên người Tổ lũng không có pháp bảo công kích cự ly xa.

Lần này Huyền Vô Kỳ không nhịn được cười ha hả:

- Tổ Lũng tiền bối! Cái Kim Ô ngưng quang phạm của ngài dường như không được tốt lắm. Nếu như vào ban đêm thì chỉ sợ gà rừng cũng không đuổi nổi.

Bị Huyền Vô Kỳ sử dụng phi kiếm trêu đùa, cho dù tâm tính của Tổ Lũng có cao tới mấy thì cũng không kìm nén được mà nổi giận.

- Ha ha! - Huyền Vô Kỳ nghe thấy tiếng của Tổ Lũng tru tréo liền cười ha hả:

- Tổ Lũng tiền bối! Ngài tu luyện nhiều năm như vậy mà không có một cái pháp bảo đánh được cự ly năm sáu mươi trượng hay sao?

- Tổ Lũng tiền bối! Nếu không thì ngài cứ bái ta làm sư phụ, phi kiếm này của ta chỉ cần tu luyện tới cảnh giới Ngự kiếm thì khoảng cách nghênh địch không phải đùa đâu.

- Đúng rồi! Cũng may là Lạc Bắc sư đệ và Thái Thúc sư muội của ta không có ở đây. Nếu không thì làm sao mà ngài có thể ngăn cản được?

- Tức chết thôi. Mau im miệng cho ta.

Huyền Vô Kỳ đang nói cao hứng thì thấy Tổ Lũng rống lên. Quay đầu nhìn lại, Huyền Vô Kỳ chợt giật mình thâm kêu không ổn.

Hóa ra pháp quyết của Tổ Lũng đúng là có chút thiếu hụt, khoảng cách công kích không được tới mười trượng. Hơn nữa do Tổ Lũng tự giữ thân phận không muốn tu luyện pháp thuật cấp thấp khác. Còn pháp thuật cấp cao thì Tổ Lũng lại không có. Vì vậy mà khi đối địch, Tổ Lũng chỉ dựa vào tốc độ của Kim Ô ngưng quang phạm mà tiến tới phạm vi trong vòng mười trượng. Nhưng lúc này, Phù quang lực ảnh chu của Huyền Vô Kỳ cũng rất nhanh, hơn nữa phi kiếm của gã lại có thể hấp thu ánh sáng chính là thứ khắc tinh với Kim Ô ngưng quang phạm. Lần này thiếu hụt pháp thuật của y đã được thể hiện rõ. Tổ Lũng đuổi theo bị Huyền Vô Kỳ làm cho nổi điên liền quyết tâm đánh chết gã. Y phải nhanh chóng nghĩ được cách vượt qua khoảng cách năm, sáu mươi trượng mà công kích. Do Tổ Lũng tu luyện lâu, kinh nghiệm phong phú cho nên sau chừng nửa nén hương, y liền nghĩ được cách.

Khi Huyền Vô Kỳ quay đầu lại thì thấy Kim Ô Ngưng quang phạm của Tổ Lũng vọt lên rồi lao xuống.

Kim Ô Ngưng quang phạm lao lên trăm trượng, phù quang lực ảnh chu của Huyền Vô Kỳ cũng lao lên nhưng không kịp, đồng thời Thiên Thực cũng không ảnh hưởng tới nó.

Khi Kim Ô Ngưng quang phạm lao xuống dưới mặc dù vẫn chui vào trong bóng đêm nhưng từ trên cao lao xuống, tốc độ cũng không giảm đi. Huyền Vô Kỳ kêu không ổn thì chỉ trong chừng hai hơi thở, Kim Ô ngưng quang phạm chỉ còn cách Phù Quang lực ảnh chu chưa tới hai mươi trượng.

Hơn mười dải lửa màu tím lập tức từ trên cây đèn của Tổ lũng lao thẳng tới Thiên thực.

Đã thử qua uy lực của cái pháp bảo này nên Huyền Vô Kỳ không dám đón đỡ liền điều khiển Thiên Thực quay lại. Nhìn xung quanh, Huyền Vô Kỳ chợt mừng rỡ. Hóa ra vượt qua Cảnh sơn là tới vùng đất hoang vu Tây Bắc. Vào lúc Huyền Vô Kỳ vô kể khả thi thì lại nhìn thấy một cái đầm lầy bốc lên mây mù che phủ ánh nắng mặt trời.

- Lại định dựa vào cái chỗ này để bỏ chạy phải không?

Nhưng Tổ Lũng cũng nhận ra được ý đồ của Huyền Vô Kỳ, Kim Ô ngưng quang phạm lại phóng lên cao rồi mười đạo lửa bùng nổ. Mặc dù Huyền Vô Kỳ vọt vào trong đám hơi nước nhưng hơi nước trên đỉnh đầu nhanh chóng bị đánh tan. Thoáng cái, Kim Ô ngưng quang phạm chỉ còn cách hần chưa tới ba mươi trượng.

“Oành!” Lần này không phải là mười dải lửa mà Tổ Lũng bắt một cái pháp quyết, một tia sét ngưng tụ thành bàn tay xuất hiện trong không trung, giáng xuống.

Mặc dù cái bàn tay đó chỉ to chừng mấy trượng so với một đòn của Kỳ Liên Liên Thành còn kém hơn nhiều nhưng nó cũng giáng thẳng xuống Phù Quang lướt ảnh chu làm cho nó vỡ tan.

- Xuyên Sơn hắc lý chu?

Nhưng Huyền Vô Kỳ và hai đứa bé cũng không bị đánh chết giống như Tổ Lũng tưởng tượng. Ngay vào lúc ngọn lửa và bàn tay đánh trúng, một con thuyền nhỏ màu đen cũng phóng ra xuyên thẳng vào lòng đất.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

04-01-2013, 09:53 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

137. Chương 136: Đấu Pháp Trong Lòng Đất

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Tổ Lũng tức giận tới mức suýt hộc máu.

Y không thể ngờ được Huyền Vô Kỳ ngoài Phù quang lướt ảnh chu ra còn có Xuyên Sơn hắc lý chu.

Chẳng lẽ cái tên này chỉ tìm cách bỏ chạy hay sao mà có nhiều pháp bảo bỏ trốn như vậy?

Nhưng Tổ Lũng có tu vi cao, lại bị Huyền Vô Kỳ trêu chọc nên quyết không ngừng lại. Chỉ hơi sững sờ một chút, Tổ Lũng lại gào lên rồi chui thẳng xuống đất, sử dụng chân nguyên của mình mà phá tan bùn đất rồi đuổi theo.

- Mặc dù pháp thuật Tổ Lũng hơi thiếu hụt nhưng với tu vi chân nguyên cũng chẳng hề kém so với Hàng Thanh Phong.

Xuyên Sơn hắc lý chu là pháp bảo chuyên dùng để trốn thoát với tốc độ cực nhanh. Nhưng Huyền Vô Kỳ có thể cảm nhận được đất đá ở phía sau dao động, chứng tỏ Tổ Lũng dựa vào chân nguyên mà phá đất đuổi theo chứ không chịu thôi.

“Nếu biết sớm ta cũng không chọn chỗ đất lầy này mà chui vào một khu rừng thì có lẽ y không đuổi được.”

Trong nháy mắt Huyền Vô Kỳ có chút hối hận.

Bởi vì cái đầm lầy này toàn là bùn nên rất dễ đánh vỡ. Nếu là đất cứng thì có lẽ Tổ Lũng cũng không đuổi theo dễ như vậy.

Huyền Vô Kỳ cũng không nghĩ tới với tu vi của mình sử dụng Xuyên Sơn hắc lý chu chui xuống thì chỉ đi được mười dặm. Mặc dù Tổ Lũng không đuổi theo được nhưng chỉ cần theo hướng cũng sẽ tìm thấy.

- Liều mạng.

Trong nháy mắt Huyền Vô Kỳ lại phóng Thiên Thực, tuy nhiên hần đột nhiên cảm nhận được lực cản phía trước Xuyên Sơn hắc lý chu tăng lên. Quan sát, Huyền Vô Kỳ chợt phát hiện ra Xuyên Sơn hắc lý chu đã chui vào trong một cái măng đá.

Cái dải đá đó kéo dài trong nền đất phải tới ba mươi trượng theo hình trụ. Nếu ở trên mặt đất thì cũng phải là một cây cột như một ngọn núi.

Mà Huyền Vô Kỳ còn phát hiện ra xung quanh những loại măng đá này có rất nhiều. Mà điều khiến cho hần phải mở to mắt đó khi Xuyên Sơn hắc lý chu tiếp tục lao tới thì có một thứ lực lượng đẩy làm cho nó không thể xuyên qua. Đồng thời bùn đen xung quanh cũng bị đẩy sang.

- Mấy cây cột đá này không ngờ lại tạo thành một cái trận pháp?

- Cái gì?

Đột nhiên Huyền Vô Kỳ chợt nghe thấy một tiếng động rồi cảm nhận được sức ép lên Xuyên Sơn hắc lý chu giảm đi như xuyên qua cái màn chắn vô hình mà đi vào.

Huyền Vô Kỳ vừa băng qua một cái măng đá thật lớn xuất hiện dưới lòng đất thì Tổ Lũng cũng xuất hiện.

Thấy hần rút tay lại, rồi bắt pháp quyết chỉ về phía trước, quanh người liền bốc lên bốn ngọn lửa, một màu đỏ sậm, một màu đỏ thắm, một màu vàng óng và một màu trắng. Cả bốn ngọn lửa giống như bốn cánh hoa xoay tròn xung quanh người khiến cho bùn lầy tách ra chừng ba trượng.

- Người là ai?

-

Huyền Vô Kỳ nghe thấy một âm thanh ngạc nhiên nhỏ vang lên, Tổ Lũng cũng thoáng nghe thấy. Ngay lập tức, hần cảm giác một thứ áp lực vô hình ở phía trước vọt tới, khiến hần không có cách nào tiến thêm được. Bốn ngọn lửa đang xoay tròn bùng lên, giống như lưỡi kim loại sắc bén tỏa ra vô số đốm lửa nhỏ.

- Thiên Hỏa Tâm đăng pháp? Người là người của phái Thiên Thai.

Một giọng nói trầm, có vẻ già nua nhưng vô cùng rõ ràng vang lên bên tai Huyền Vô Kỳ và Tổ Lũng.

- Người này thoáng cái đã có thể nhìn ra lai lịch của ta, lại còn bày pháp trận mạnh mẽ ở nơi có đầy nguyên khí hệ Thổ như thế này, không biết là ai?

Tổ Lũng thoáng dừng lại, trong lòng y đầy nghi ngờ, không dám đi vào phía trước nữa.

- Người thanh niên, người và hai tên đồ chơi trẻ con phía sau người đều có chút lập dị. Các người từ đâu tới?

Huyền Vô Kỳ băng qua bức màn vô hình kia, Xuyên Sơn hắc lý chu như bị bàn tay vô hình kéo xuống, đồng thời trong tai hần vang lên cái âm thanh như vậy.

Huyền Vô Kỳ từ trong Xuyên sơn hắc lý chu nhìn ra. Hần hơi hoảng sợ khi thấy đang ở trong cái không gian mênh mông, đầy nước, ẩm ướt. Cách đỉnh đầu hần chừng trăm trượng là nước, phía dưới chừng mười trượng cũng có nước rỉ ra. Nhưng bản thân thì như đang ở trong một vũ trụ đen tối. Nghe thấy có tiếng người hỏi mình, Huyền Vô Kỳ bình tĩnh lại một chút, rồi trả lời:

- Tại hạ là Huyền Vô Kỳ, vốn là đệ tử phái Thực Sơn, còn hai hài đồng là hai trẻ mồ côi ở núi Quý Du đi cùng.

- Kỳ lạ, kỳ lạ.

Giọng nói kia lại ngạc nhiên vang lên:

- Ta thấy phi kiếm Thiên Thực của người, thì có thể đoán người là đệ tử của phái Thực Sơn. Nhưng nếu người là đệ tử của cả phái Thực Sơn, thì người của phái Thiên Thai sao lại còn dám truy sát người. Còn hai con búp bê kia lại càng kỳ lạ, rõ ràng không hề có tu vi mà sao lại luyện thành hình người được?

- Bọn chúng sở dĩ luyện thành hình người được, là do cơ duyên tác hợp của quý du sơn và Động Đình lý tộc đã luyện ra một đan dược. Điều này giúp bọn chúng không cần phải nghiền nát kim đan thì đã có thể

hóa thành hình người. Bây giờ, Động Đình Ly tộc và Núi Quý Du đều đã bị Côn Lôn tiêu diệt, ta và mấy sư huynh đệ của ta vì không nỡ nhìn Côn Lôn tàn sát những trẻ em vô tội, nên giờ là kẻ địch của Côn Lôn, nên mới bị truy sát.

- Với tu vi như thế của ngươi, mà cũng dám làm chuyện như vậy sao?

Giọng nói kia lại vang lên.

- Hơn ba trăm năm qua, rốt cuộc Côn Lôn đã mạnh tới mức nào. Này người thanh niên, ngươi hãy tới đây và kể tỉ mỉ ta nghe nào.

- Hơn ba trăm năm? Người này đã sống trên thế gian này hơn ba trăm năm rồi sao?

Trong đầu Huyền Vô Kỳ hiện lên suy nghĩ như vậy. Xuyên Sơn Hắc Lý Chu thoáng một cái đã bị kéo bay về phía trước. Cùng lúc đó, một ánh sáng màu trắng mờ đột nhiên hiện trong không gian đen ngòm.

Một khối đá lớn lẻ loi bập bềnh trong không gian rộng lớn. Ở giữa vầng ánh sáng màu trắng nhạt là một bóng người đang ngồi xếp bằng.

Khi Xuyên sơn hắc lý chu còn cách người kia không còn xa nữa, Huyền Vô Kỳ mới nhìn rõ người kia râu tóc dài chấm đất, dung mạo y cực già nua, gầy gò, quần áo trên người y đều đã nát hết. Phần lớn thân người của lão nhân này ở trong bóng tối, nhưng lại được vô số bùa chú màu vàng che kín. Từng cái bùa chú to cỡ móng tay, xếp sát vào nhau, giống như một cái xích màu vàng. Những bùa chú giống như xiềng xích màu vàng này chuyển động trên người lão nhân, vừa như nhập vào trong cơ thể y, lại như vừa như chảy về phía sau y.

Lão nhân ngồi thẳng bất định, nhưng hai mắt y nhìn Xuyên Sơn hắc lý chu, cũng không biết y dùng pháp quyết gì mà kéo Xuyên sơn hắc lý chu nhẹ như không. Đợi sau khi Xuyên Sơn hắc lý chu tới chỗ tảng đá hình nón hơn mười trượng, Huyền Vô Kỳ cảm thấy rằng lực lượng vô hình ở trên Xuyên sơn hắc lý chu biến mất, thoáng một cái đang rơi xuống trên núi đá.

- Có ta ở đây, người bên ngoài kia chắc chắn không thể làm các ngươi bị thương được. Các ngươi thu xuyên sơn hắc lý lại đi.

Lão giả không đứng lên, chỉ hơi gật đầu, nói.

Huyền Vô Kỳ cảm thấy rằng lão giả này không có chút ác ý nào với mình và hai đứa bé, mà ngược lại còn có ý giúp đỡ. Ngay lập tức hắn thu lại xuyên sơn hắc lý chu, rồi nói:

- Hiện giờ, Côn Lôn là đại phái đệ nhất thiên hạ, có tới mấy vạn đệ tử, truyền lệnh huyền môn chính đạo trong thiên hạ. Như tiên bối nói thì hình như đã ba trăm năm nay rồi không còn màng đến thế sự, hậu bối thì dẫn độ không biết lai lịch của tiên bối. Không biết, tiên bối có thể cho hay tên gọi được không?

- Ta là Hiên Viên Trọng Huyền, ta đoán là ngươi cũng không biết đâu.

Lão giả xúc động nói:

- Không ngờ đã hơn ba trăm năm rồi, vậy mà Côn Lôn lại đã uy thế như vậy.

- Hiên Viên Trọng Huyền?

Huyền Vô Kỳ suy nghĩ một lát, đúng là hắn chưa từng nghe qua tên này.

- Trong cả nghìn năm qua, Huyền Môn chính đạo coi yêu là địch, ngươi và mấy huynh đệ kia của ngươi vì cứu hai đứa bé này mà thành địch với Côn Lôn. Vậy bây giờ, chắc chắn các ngươi đã có kẻ thù chung của Huyền Môn chính đạo rồi.

Sau khi dừng lại một lúc, lão giả lại nhìn Huyền Vô Kỳ nói.

- Rốt cuộc là ai? Chẳng nhẽ ngay cả tên mình cũng không dám nói sao?

Nhưng vào lúc này, giọng nói của Tổ Lũng chợt vọng đến. Tổ Lũng tự đứng một ngọn núi, tuy thuật pháp vẫn còn thiếu sót, nhưng tu vi cũng gần như nhất đẳng, pháp bảo rất nhiều, lại có thêm pháp bảo Kim Ô ngưng quang phạm chạy trốn cực nhanh. Gặp phải hắn, cho dù có tu vi cao hơn chút ít, nhưng hắn cũng

không sợ. Lúc này mặc dù thấy người ở chỗ sâu trong trạch địa này thần bí khó lường, nhưng cũng không hề từ bỏ ý định, mà còn lớn tiếng quát.

- Người chỉ là tiểu bối Thiên Thai, cũng muốn biết tên ta?

Lão giả cười lạnh nói:

- Nếu còn nói lớn nữa, ta nhất định khiến người hối không kịp.

Tổ Lũng cũng là nhân vật có tiếng, nghe thấy lão giả nói thế thì cơn giận bùng lên, cũng cười lạnh nói:

- Đã như vậy, thì ta đây cũng muốn có cơ hội lĩnh hội một chút thuật pháp của người.

- Người cứ bước vào trong trận của ta trước đi rồi sẽ bàn tiếp.

Lão giả nói:

- Với tu vi này của người, thì không đáng cùng trận với ta.

- Ha ha ha ha!

Tổ Lũng ngửa mặt cười to.

- Đã như vậy, ta muốn xem người trốn trong trận cái trận này, giả thần giả quỷ cạy già lên mặt là ai.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

04-01-2013, 09:54 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

138. Chương 137: Nguyên Thổ Khôi

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Vừa dứt lời, tay áo Tổ Lũng vung lên, rồi hần móc ra một tiểu kỳ chói mắt, trên mặt cờ tỏa ra một chùm ánh sáng, rồi trong giây lát hóa thành một con thanh long lắc đầu vẫy đuôi. Con thanh long đột ngột đánh về phía trước tạo nên những âm thanh rung chuyển bốn phía, bùn đất trong vòng hơn mười trượng xung quanh bắn tung tóe, bức chắn vô hình ở trên cũng bị khoét ra một cái lỗ hổng.

- Ta có át một thanh long kỳ, với trận pháp hệ Thổ này của người lại có thể làm khó dễ ta được sao?

Tổ Lũng dừng cảm xông vào pháp trận này, trong lòng sớm có những tính toán. Lúc này hắn đã cảm giác được pháp trận này nối liền với khí hệ Thổ, là thổ nguyên pháp trận tinh khiết. Nhưng pháp bảo này trên người Tổ Lũng lấy át một nguyên khí luyện chế mà thành, là pháp bảo khắc chế nguyên khí hành thổ. Chỉ cần công kích có thể phá được trận, ngay lập tức Tổ Lũng lại bình tĩnh lại.

- Tiền bối...

Thoáng cái Tổ Lũng đã xông vào giữa trận, ngay lập tức Huyền Vô Kỳ lấy làm kinh hãi, nhưng lão giả kia thì lại chỉ cười nhạt:

- Không sao, người đứng xem là được.

Huyền Vô Kỳ còn chưa kịp đáp lại, thì hơn mười đạo khí lãnh màu vàng đã tỏa ra không gian giống như những mũi nhọn lao về phía trước kéo theo bụi bay mù mịt ập về phía Tổ Lũng.

- Phá cho ta!

Tổ Lũng cảm át một thanh long kỳ run lên, thanh long kia lắc đầu vẫy đuôi uốn quanh khiến cho hơn mười đạo khí lãnh màu vàng thoáng cái tan mất.

- Không tốt!

Thế nhưng, Tổ Lũng cực kỳ sợ hãi, trong nháy mắt vội vàng rời đi nhanh. Hắn thấy hơn mười cột ánh sáng lớn màu vàng đang quay lại phía mình.

Hơn mười cột ánh sáng màu vàng lớn kia chính là những cột đá lòng đất có đường kính hơn mười trượng phóng lên trời.

Hơn mười cái cột đá khổng lồ đè ép khiến ất mộc thanh long kỳ căn bản không đủ sức ngăn cản được.

Mặc dù chân khí của ất mộc chuyên phá nguyên khí hệ mộc, nhưng nó lại giống như một chậu lửa gặp phải một con sông lớn đang vỡ đê, lượng lại kém quá xa. Mặc dù thoáng cái Tổ Lũng đã cảm giác được nguyên khí hệ thổ trên những mảng đá lớn kia không thể chống lại được ất mộc thanh long kỳ của mình, mà thoang lui ra, nhưng hắn cảm giác được pháp trận ở giữa những mảng đá này được bao quanh bởi một uy lực khiến cho Tổ Lũng không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Uy lực của pháp trận này tuyệt đối không phải là pháp trận hạng hai, hạng ba mà một người có thể xông vào được.

Nhưng Tổ Lũng cũng là người có mưu trí. Trong nháy mắt thấy được điều bất ổn, hắn liền thoát khỏi pháp trận. Hắn nghĩ, nếu người ở giữa pháp trận có tu vi cực cao, thì đối phó với y rất dễ, cần gì phải tốn lời làm gì?

Nói cách khác, nếu là một người có tu vi cao hơn nhiều, người khác chỉ cần nói trái ý thì, mình sẽ sớm ra tay dạy cho hắn bài học.

- Chẳng lẽ người này chỉ là dựa vào sự lợi hại của pháp trận thôi sao?

Nghĩ như thế trong đầu, rồi ngay lập tức Tổ Lũng liền cười ha hả, rồi đứng lên nói:

- Ta tự hỏi tại sao người để ta vào được trong cái pháp trận này, thì ra người vốn dĩ chỉ là dựa vào pháp trận này mà thôi. Người là đồ giả thần giả quỷ, có bản lĩnh thì hãy ra khỏi pháp trận và đánh với ta.

- Ta muốn dạy người một bài học, cần gì ta phải tự xuất thủ.

Lão giả hừ một tiếng, rồi lại nói:

- Ta sẽ chỉ dạy Huyền Vô Kỳ một chút và sẽ để hắn thay ta dạy người một bài học.

Huyền Vô Kỳ hốt hoảng nhìn Tổ Lũng, trong lòng hắn biết rằng Hiên Viên Trọng Huyền này nhất định có nhiều bí ẩn, tu vi chắc chắn cũng rất cao, nhưng điều hắn không hiểu chính là, tu vi hắn kém Tổ Lũng rất nhiều, khi nghe thấy những lời trên của lão giả này, hắn không khỏi giật mình.

- Tiền bối, ngài nói cái gì?

- Tên tiểu bối Thiên Thai luyện Thiên Hỏa tâm đăng pháp tới cảnh giới thứ bảy, còn chưa tu được Nguyên Anh chân hỏa. hơn nữa, cái thứ Thiên hỏa tâm đăng pháp cũng không phải là pháp quyết lợi hại, khó đối phó. – Lão giả liếc mắt nhìn Huyền Vô Kỳ:

- người bước lên hai bước.

Huyền Vô Kỳ hít một hơi thật sâu, nghe lão giả nói, gạt bỏ vẻ sợ sệt rồi tiến lên hai bước. Lão giả kia chìa một ngón tay ra, Huyền Vô Kỳ thấy một đạo chân nguyên vô cùng sục sôi từ trên ấn đường chạy thẳng vào trong Nê Hoàn Thức hải.

- Lão muốn dạy ta quyết pháp, hay là muốn phế tu vi của ta?

Chân nguyên cuộn cuộn của lão giả nhảy vào trong nguyên thần thức hải của Huyền Vô Kỳ khiến cho hắn có ý nghĩ như vậy.

Lúc này, tu vi của Đại đạo trực chỉ thúy hư quyết của Huyền Vô Kỳ đạt đến mức thứ tư, trong nguyên thần thức hải, chân nguyên của Đại đạo trực chỉ thúy hư quyết đã ngưng tụ thành một đóa sen màu xanh mờ mờ ảo ảo và đã kết nối với khí huyết toàn thân hắn. Nhưng chân nguyên của lão giả này chạy ào ào vào trong nguyên thần thức hải của Huyền Vô Kỳ, nên thoáng cái đã khiến chân nguyên Đại đạo trực chỉ thúy

hư quyết ngưng tụ thành một đóa hoa sen màu xanh, rồi trong nháy mắt khiến khí huyết toàn thân bị chia cắt với Thanh Liên và khiến Thanh Liên bị vỡ nát.

Lần này, có thể nói là đã hoàn toàn phá bỏ tu vi trong hai năm của Huyền Vô Kỳ.

- Tập trung tinh thần không được suy nghĩ lộn xộn.

Nhưng đúng lúc này, giọng nói của lão nhân vang lên trong đầu Huyền Vô Kỳ, trong giọng nói của lão cũng chứa đựng vẻ uy phong không lời khiến Huyền Vô Kỳ tập trung và cảm thấy rằng, lão nhân không hề hại hắn.

Nhưng trong nháy mắt khi thanh liên bị đánh cho vỡ nát, nguyên khí màu xanh tản ra ngay lập tức bị chân nguyên sục sôi của lão nhân kia luyện hóa, hấp thụ. Chân nguyên của lão nhân lại không ngừng tiến vào, trong nguyên thần thức hải của Huyền Vô Kỳ chợt xuất hiện một vầng ánh sáng màu vàng. Chân nguyên màu vàng theo chỉ dẫn của lão nhân vận hành theo kinh mạch trong cơ thể Huyền Vô Kỳ hình thành một chu thiên đặc biệt, khiến toàn bộ chân nguyên đại của hắn cũng bắt đầu bị luyện hóa dần.

- Đây là một môn công pháp!

Thoáng cái Huyền Vô Kỳ cảm giác được đường đi tuần hoàn của chân nguyên trong cơ thể cũng giống với Đại đạo trực chỉ thúy hư quyết là một môn công pháp.

Mấy chu thiên qua đi, Huyền Vô Kỳ bỗng nhiên phát hiện ra, ánh sáng màu vàng trong nguyên thần thức hải và chân nguyên màu vàng đất lưu chuyển trong cơ thể của mình có cảm giác là đã nối liền với máu thịt.

Nói cách khác, chân nguyên của lão nhân tiến vào trong cơ thể hắn bây giờ đã hóa thành chân nguyên của chính hắn rồi.

- Lão đã dùng chân nguyên của chính mình để giúp ta nâng cao tu vi! Lão có bản lĩnh đó sao?

Huyền Vô Kỳ thấy rung mình, bởi vì hắn biết, việc này không những cực kỳ hao tổn chân nguyên, mà còn phải có bí pháp đặc biệt mới có thể có bản lĩnh dùng chân nguyên của mình thúc ép kẻ khác nâng cao tu vi.

- Giữ vững tinh thần! Nếu ý chí không tập trung, ngay lập tức người sẽ bị bạo thể mà chết!

Sau khi lão nhân đã dẫn dắt chân nguyên tuần hoàn trong cơ thể Huyền Vô Kỳ, thì cũng vẫn chưa dừng tay, mà liên tục đánh từng đạo chân nguyên vào trong cơ thể hắn.

Từng đạo chân nguyên chui vào trong khiến cho vầng ánh sáng màu vàng trong nguyên thần thức hải của Huyền Vô Kỳ giống như được ăn thuốc bổ, nên càng lúc càng phát sáng hơn, rồi từ từ ngưng tụ lại thành chất dịch.

Huyền Vô Kỳ biết lão nhân này đang giúp mình đột phá. Cũng giống như lúc tu luyện bình thường, vì thế ngay sau đó, Huyền Vô Kỳ cũng ngay lập tức tĩnh tâm, bỏ hết những suy nghĩ khác trong lòng.

Rất nhanh, ánh sáng màu vàng kia từ từ ngưng lại thành một viên đá cuội giống như kim đan màu vàng hình trứng. Chân nguyên của lão nhân lại tiếp tục đi vào, từng đạo thấm vào trong. Từ trên viên kim đan này nhẹ nhàng chảy ra những sợi tơ màu vàng nối liền với kinh mạch và khí huyết của Huyền Vô Kỳ.

Trong nháy mắt, cơ thể Huyền Vô Kỳ cực kỳ khoan khoái, hắn có cảm giác thể xác và tinh thần toàn thân đều đang bay lên, nhưng tâm trí hắn vẫn tĩnh lặng như trước.

Chân nguyên của lão nhân giống như một con sông lớn, ào đến liên tiếp. Kim đan màu vàng đất kia bắt đầu dao động hòa cùng nhịp tim Huyền Vô Kỳ. Khi mạch đập hoàn toàn đồng nhất, rồi từ từ kim đan màu vàng bắt đầu biến thành một người nhỏ cỡ trẻ con.

- Chẳng nhẽ lão lại muốn trực tiếp giúp ta ngưng kết nguyên anh sao?

Trong nháy mắt. Huyền Vô Kỳ bàng hoàng, tâm thần cũng không giữ được bình tĩnh. Suy nghĩ đó thoáng qua, trong đầu hắn giống như có một ngọn núi lớn đè lên thần hồn.

- Được rồi! Ta biết như thế này ảnh hưởng rất lớn tới tinh thần của người, chắc chắn người cũng không giữ vững được. Nhưng trước mắt với ta thì cũng chỉ có thể đi tới đây thôi.

Đúng lúc này, trong đầu Huyền Vô Kỳ vang lên giọng nói của lão nhân, cùng lúc chân nguyên của lão nhân cũng chuyển động trong cơ thể hắn cắt đứt suy nghĩ kia.

Muốn tu luyện cho ra nguyên anh, không hề là chuyện dễ dàng vậy sao.

Chân nguyên tuần hoàn trong cơ thể cắt đứt suy nghĩ đó, ngay lập tức Huyền Vô Kỳ cũng phản ứng lại. Cái hình người bé như trẻ sơ sinh kia trong cơ thể hắn chính là hình dạng ban đầu của nguyên anh. Mặc dù hình dáng ban đầu của nguyên anh và nguyên anh thật sự chỉ kém nhau một chút, nhưng một chút này cũng là một chút khó khăn.

Huyền Vô Kỳ có phản ứng như vậy chính vì hắn hiểu rõ rằng việc tu luyện được nguyên anh là cực kỳ khó khăn. Hiện giờ trong thiên hạ cũng chỉ có rất ít người có thể làm được chuyện này, cho nên tạm thời hắn mới không giữ được tinh thần, thiếu chút nữa thì bị tẩu hỏa nhập ma.

Hai lần Huyền Vô Kỳ giật mình, sự boàng hoàng của hắn không lời lẽ nào có thể diễn tả hết.

Bởi vì hắn cảm thấy rõ ràng chân nguyên của Đại đạo trực chỉ thúy hư quyết trong cơ thể hắn phải lớn hơn nhiều lắm. Hơn nữa, cứ coi như sức mạnh của chân nguyên không có gì khác biệt, thì chân nguyên ngưng ra thành diện mạo trẻ sơ sinh, cũng đã là tương đương so với mức thứ sáu của Đại đạo trực chỉ thúy hư quyết.

- Cái thứ giả thần giả quỷ, mà ngươi lại còn mạnh miệng dọa người sao?

Ngươi muốn đánh với ta một trận, cần gì phải cố ra vẻ huyền bí. Ta xem ngươi chỉ là một rùa đen rút đầu thôi.

Ngay lúc này, tiếng chửi lớn của Tổ Lũng lại vang lên.

- Tiền bối Hiền Viên!

Huyền Vô Kỳ nghe thấy tiếng chửi lớn của Tổ Lũng, thì ngay lập tức không nhịn được, nhìn lão nhân, nói:

- Với tu vi của ngài, sao không xuất thủ để dạy cho hắn một bài học?

- Người này mặc dù không biết trời cao đất dày là gì, nhưng mưu tính lại rất tốt.

Lão nhân cười khẽ, nói tiếp:

- Thật ra ta không có cách nào ra ngoài để đánh với hắn một trận.

- Việc này là sao?

Huyền Vô Kỳ ngạc nhiên nhìn lão nhân.

- Lúc này, người này giống như con quạ đen đang âm ỷ, làm kẻ khác phiền chán. Trước tiên là đuổi hắn đi đã. Ta sẽ nói cho người biết.

Lão nhân nghiêm nghị nhìn Huyền Vô Kỳ, rồi nói tiếp:

- Ngươi có dám thách đấu với những sai lầm lớn của thiên hạ, thì cũng không phải là người bảo thủ. Cho nên vừa rồi ta mới trực tiếp biến tu vi của ngươi thành sư môn. Nhưng trước mắt ta cũng chỉ có thể làm như thế, giờ ngươi nói kiếm quyết mà ngươi tu luyện cho ta nghe.

-

Kiểm quyết Thục Sơn không thể để lộ. Nếu là người khác, thì Huyền Vô Kỳ nhất định không thể nói cho y nghe. Nhưng lúc này, hắn có thể chắc chắn rằng đối với kiếm quyết Thục Sơn, lão nhân này căn bản không có chút ham muốn nào, nên hắn cũng không chút do dự mà nói bí quyết Huyền Thiên Kiếm của mình cho lão nhân nghe một lần.

- A? Bản thân phi kiếm này của ngươi là một thanh kiếm thượng giai, kiếm quyết lại là kiếm quyết thượng giai. Cho dù là ta thì cũng chỉ có thể làm được đến thể này. Trước mắt, xem ra cũng không khác biệt lắm.

Trên mặt lão nhân hiện lên vẻ hơi ngạc nhiên mừng rỡ, rồi tươi cười nói:

- Cứ như vừa rồi, giữ vững tinh thần!

Giọng nói vừa chấm dứt, lão nhân liền chìa một ngón tay ra, một đạo chân nguyên lại nhảy vào trong nguyên thần thức hải của Huyền Vô Kỳ. Vừa mới trải qua, nên Huyền Vô Kỳ cũng không còn hồi hộp nữa, hẩn tĩnh tâm. Lần này, lão nhân không động đến chân nguyên ở dưới, mà trực tiếp thay đổi chân nguyên dọc theo đường đi theo kiếm quyết tu luyện của Huyền Vô Kỳ.

Một tiếng động vang lên, thoảng cái Thiên Thực ở phía sau Huyền Vô Kỳ tự động nhảy ra, rồi bập bềnh trước người hắn. Một tia chân nguyên cũng từ trên người hắn phát ra, rồi phóng vào trong phi kiếm.

Rèn luyện phi kiếm vốn là một quá trình vô cùng dài, nhưng dưới sự thôi động chân nguyên của lão nhân, tốc độ di chuyển của chân nguyên trong cơ thể Huyền Vô Kỳ nhanh hơn gấp trăm lần, nghìn lần so với bình thường tu luyện kiếm quyết.

Đồng thời, cùng với sử dụng chân nguyên rèn luyện phi kiếm, trong đầu Huyền Vô Kỳ cũng đột nhiên xuất hiện rất nhiều kinh nghiệm khổng chế phi kiếm.

Nhưng chưa hết một nén nhang, thì Huyền Vô Kỳ cảm thấy mình và thiên thực có huyết mạch tương đồng. Lần này, hắn cũng có thể khẳng định mình đã đột phát tới cảnh giới ngự kiếm đỉnh rồi.

- Người đã có duyên với ta, ta nhất định sẽ truyền thuật pháp cho người. Lúc này thời gian hơi ít nên trước tiên học đạo thuật pháp này để có thể đối phó được với hắn.

Huyền Vô Kỳ vừa mới nghe lão nhân nói như vậy, thì trong đầu thoảng cái đã xuất hiện một thứ thuật pháp.

- Tiền bối Hiên Viên, đây là pháp quyết gì?

Lúc này, chân nguyên của lão nhân đã không còn đi vào mạch mẽ nữa, Huyền Vô Kỳ mở bừng hai mắt, hỏi.

Lão nhân không trả lời Huyền Vô Kỳ, mà cười cười, nói:

- Người thử nhìn xem.

Huyền Vô Kỳ gạt đầu, thâm suy nghĩ, tâm niệm hơi động, dựa vào bí quyết đạo pháp trong tay để nặn ra hai cái pháp ấn. Chân nguyên trong cơ thể hắn từ hai cái pháp ấn kia lao tới. Huyền Vô Kỳ ngậy người, phía trước hắn xuất hiện hai người có hình dáng y như hắn.

Hai người Huyền Vô Kỳ! Cộng cả hắn vào nữa là gồm ba Huyền Vô Kỳ.

- Đây là thuật pháp hóa thân hình nộm, thuật pháp này thật huyền diệu!

-

Huyền Vô Kỳ bỗng phát hiện ra, hai người phía trước và hắn giống nhau như đúc, là di linh khí thổ nguyên tạo thành hình nộm. Mà nhìn qua hai hình nộm này và hắn giống nhau như đúc, dĩ nhiên là có thể dùng tâm niệm điều khiển. Hơn nữa, có thể cảm nhận được một thứ lực lượng vô cùng lớn. hiển nhiên là hóa thân mặc dù không thể bằng được với phi kiếm nhưng sức lực kinh người.

- Pháp thuật này tên là thuật Túc nguyên thổ khai. Mặc dù uy lực của hình nộm hóa thân này thua xa so với người khổng lồ của kim đỉnh hỏa nguyên quyết do tam muội ngưng ra, cũng kém so với Thiên nhất sinh thủy quyết của Đại Tự Tại cung ngưng ra Thực thủy thần quân, nhưng đạo pháp này của ta chỉ cần chân nguyên của người đầy đủ, là có thể liên tục ngưng ra những hình nộm hóa thân

Lão nhân cười cười, nói tiếp:

- Nhưng những quyết pháp kia chỉ có thể ngưng ra một người. Hơn nữa đây là quyết pháp của ta cũng giống như những pháp quyết kia, cũng là nguyên khí ngưng tụ, có thể bay lên trời cũng có thể nhập vào biển.

- Chỉ cần chân nguyên đầy đủ, thì có thể liên tục tạo ra những hình nộm này sao?

Huyền Vô Kỳ hít một hơi thật sâu, rồi lại làm một lần làm phép, quả nhiên, phía trước hắn lại hiện ra hai bóng người giống y như hắn. Hắn cảm thấy rằng chân nguyên của mình chỉ hơi thiếu đi một chút, rõ ràng sức mạnh của chân nguyên vẫn còn đầy đủ.

- Chỗ thiếu hụt của Thiên hỏa tâm đăng pháp của phái Thiên thai chính là uy lực của thuật pháp chỉ có năm mươi trượng. Người này truy đuổi người đến đây cũng không thể chặn người lại được, rõ ràng, trên người hắn cũng không có bùa phép nào để ẩn công từ cự ly xa. Hiện giờ, người đã đạt tới cảnh giới ngự kiếm, lại có nhiều hình nộm hóa thân như vậy. Hãy dùng những hình nộm hóa thân này mà đấu của hắn, càng đấu hắn sẽ càng luống cuống, khi đó hãy dùng phi kiếm mà trăm hắn, chắc chắn sẽ không thua.

Lão nhân nhìn Huyền Vô Kỳ, nói.

- Tiền bối Hiên Viên! Nếu như ta sử dụng thêm Tùy Phong nhập vật quyết xen lẫn trong những hình nộm hóa thân này, thì hắn căn bản có thể phát hiện ra ta không?

Huyền Vô Kỳ đột nhiên hỏi.

- Cái gì? Người có Tùy Phong nhập vật quyết sao? Hay lắm, hay lắm!

Lão nhân thoáng nở nụ cười, nói tiếp:

- Việc này, người coi như là không thể thắng hắn thì cũng không thua.

- Ở trong đó mà giả thần giả quỷ làm con rùa đen rụt đầu còn không dám đi ra đây đánh với ta một trận?

- Tiếng chửi của Tổ Lũng vọng từ bên ngoài vào:

- Chẳng lẽ bắt ta phải chờ mười năm phải không?

Nghe tiếng Tổ Lũng chửi, lão nhân nhìn Huyền Vô Kỳ rồi gật đầu:

- Hiện tại người hãy hóa ra mấy Nguyên thổ khôi rồi thay ta ra ngoài dạy dỗ y đi.

Đồng thời vào lúc này, Lạn Hàng cũng theo lời Đông Hầu Thanh Bức tới Đông Lan Tự.

Trong cả Đông Lan Tự có tổng cộng mười gian miếu thờ màu hồng đều rất cổ kính. Nhưng có một cái miếu thờ chỉ do một cây cột chống đỡ dựa vào trên vách núi.

Vách núi màu xám cao chừng hơn sáu mươi trượng. Ngôi miếu dựa ở độ cao hai mươi trượng trên vách núi không hề nhìn thấy có đường lên.

Vốn với tu vi của Lạn Hàng thì độ cao hai mươi trượng đó cũng không có vấn đề. Nhưng hiện tại vượt qua khoảng cách hai, ba trăm trượng, Lạn Hàng gần như dốc hết sức cho nên khi tới đây quần áo gã ướt sũng, chân nguyên trong người gần như hết hẳn. Nhưng lúc này đừng nói là hai mươi trượng, cho dù là năm sáu mươi trượng, Lạn Hàng cũng phải trào lên.

Mắt nhìn thấy không thể lên ngay được, vốn là một người nhút nhát, bình thường còn không dám nói to nhưng bây giờ, Lạn Hàng cất tiếng nói oang oang:

- Văn bối Lạn Hàng cầu kiến tiền bối Trạm Thai Thanh Minh.

Tiếng hét của Lạn Hàng vang đi rất xa thậm chí còn vọng lại nhưng ngôi miếu vẫn hoàn toàn yên tĩnh, không hề có một tiếng động.

Lạn Hàng đứng trước vách đá yên tĩnh giống như một cái cây khô trong gió.

- Văn bối Lạn Hàng cầu kiến tiền bối Trạm Thai Thanh Minh.

Không nghe thấy có âm thanh trả lời, Lạn Hàng lại hét lên.

- Ai bảo người tới đây tìm Trạm Thai Thanh Minh? - Lần này thì từ trong miếu có âm thanh nhẹ nhàng vọng ra.

- Do Đông Hầu Thanh Bức tiền bối nói văn bối tới đây.

Nghe thấy Lạn Hàng nói vậy, trong miếu yên lặng một chút rồi đột nhiên vọng ra một thứ âm thanh, đồng thời một cái dây xích buông thông xuống dưới.

Lạn Hàng bám lấy sợi dây xích mà leo lên. Khi Lạn Hàng đặt chân lên miếu nhìn thấy cánh cửa đóng chặt thì từ bên trong lại vọng ra âm thanh:

- Đông Hầu Thanh Bức bảo người tới tìm Trạm Thai Thanh Minh làm gì?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

04-01-2013, 09:54 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

139. Chương 138: Trạm Thai Thanh Minh. Huyền Vô Kỳ Phát Uy.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Vốn Đông Hầu Thanh Bức tiền bối định đưa văn bối và sư đệ cùng với hai đứa bé núi Quý Du tới núi Chiêu Diêu nhưng không ngờ gặp phải truy binh. Tiền bối Đông Hầu Thanh Bức ngăn địch cho nên để cho chúng ta tới đây tìm ngài, nhờ ngài hộ tống chúng ta tới núi Chiêu Diêu. Nhưng khi chúng ta tới đây lại bị người ta đuổi theo. Sư đệ của ta như người đó đi nơi khác, còn ta tới đây muốn nhờ tiền bối ra tay giúp đỡ.

Vốn Lạn Hàng khi ở Thục Sơn còn hơi nói lấp nhưng vào lúc này hấn tràn ngập sự can đảm, không hề có một chút nhút nhát, nói chuyện lưu loát.

Người kia im lặng rất lâu rồi mới lên tiếng:

- Việc này hấn cũng lực bất tòng tâm, các người nghĩ cách khác đi.

Lực bất tòng tâm?

Lạn Hàng dốc hết sức để tới tận đây vốn nghĩ đây là hy vọng duy nhất để cứu Huyền Vô Kỳ và hai đứa bé nhưng khi tới đây rồi lại nhận được một câu trả lời như vậy.

- Ngài không phải là tiền bối Trạm Thai Thanh Minh thì làm sao biết tiền bối lực bất tòng tâm? Ngài có phải là tiền bối Trạm Thai Thanh Minh không?

Nhất thời, đôi mắt của Lạn Hàng đỏ ửng, lên tiếng chất vấn.

- Người nói đúng. - Âm thanh kia thở nhẹ:

- Ta đúng là Trạm Thai Thanh Minh. Nhưng hiện tại ta chẳng những không có khả năng đưa các người tới núi Chiêu Diêu mà càng không thể ra tay giúp sư đệ của người.

- Tiền bối Đông Hầu Thanh Bức bảo chúng ta tới đây tìm ngài chắc chắn là biết ngài có khả năng đưa chúng ta tới núi Chiêu Diêu. Ngài lại thoái thác như vậy có phải là e ngại uy thế của Côn Luân nên không dám?

Do nghĩ tới việc chần chờ phút nào, Huyền Vô Kỳ liền nguy hiểm phút đó, Lạn Hàng hoàn toàn khác hẳn với bình thường.

- Đông Hầu Thanh Bức có ơn cứu mạng, làm sao mà ta thoái thác được? Nếu vào hai năm trước thì ta còn có thể ra tay giúp đỡ, nhưng hiện tại đúng là ta lực bất tòng tâm.

- Tiền bối nếu người thấy không thể đưa chúng ta tới được núi Chiêu Diêu thì xin hãy ra tay cứu sư đệ của ta cũng được. Có lẽ người đuổi giết sư đệ của văn bối tu vi cũng không vượt quá ngài. Nếu tu vi của văn bối cao thì cũng đã liều mạng với y. Nhưng thật sự tu vi của văn bối quá thấp không phải là địch thủ vì vậy mà mới phải tới đây cầu người. Nếu ngài cứu sư đệ của văn bối, văn bối nhất định ghi nhớ ân...

- Người vào đi.

Nghe thấy Lạn Hàng cầu xin, cánh cửa của ngôi miếu chợt từ từ mở ra kèm theo tiếng thở dài của Trạm Thai Thanh Minh:

- Người vào đi rồi biết tại sao ta nói lực bất tòng tâm.

- Cái gì?

Từ bên ngoài nhìn vào cái miếu thờ chỉ rộng mấy trượng, nhiều lắm đặt được một cái giường, một cái bàn và một số vật dụng mà thôi. Nhưng khi Lạn Hàng vừa mới bước qua cửa miếu thì thấy bên trong ít nhất cũng rộng tới mười trượng.

Trong cái không gian rộng lớn có một vật thể rất to được che lại, nhìn như là tượng phật cao tới mấy trượng. Ngoại trừ thứ đó ra gian phòng giống như một cái đền có đủ mọi loại thượng vàng hạ cám. Có thứ giống như bảo thạch, có thứ giống như bằng sắt, lại có thứ như được làm từ bùn đất.

Ngoại trừ mấy thứ đó ra còn có năm cái lò có hình dạng khác nhau, đứng giữa là một tiểu sa di tuổi còn trẻ.

Nhưng điều khiến cho Lạn Hàng khiếp sợ đó là đứng trước cái thứ được che lại là một lão nhân ngồi trên xe lăn.

Lão nhân ngồi trên xe lăn đó bọc một lớp chăn lông rất dày. Khi Lạn Hàng nhìn thấy lão nhân đó chỉ trong mấy hơi thở, lão nhân đã ho khan hai lần, lần nào cũng ho ra rất nhiều máu tươi.

Từ trên người lão, Lạn Hàng chỉ cảm nhận được chút dao động mỏng manh của pháp lực và sức sống đang bị xói mòn.

Đó là một lão nhân gần đất xa trời.

Mà sau khi Lạn Hàng đi vào, sa di nhỏ tuổi và lão nhân kia mặc dù không nói gì nhưng gã cũng biết lão nhân đó chính là Trạm Thai Thanh Minh.

Trạm Thai Thanh Minh không ngờ lại là một lão nhân như thế này.

Sắc mặt của Lạn Hàng trong nháy mắt xám xịt.

- Người đã thấy được thân thể và tu vi của ta thì biết ta không lừa người chứ? - Lão nhân ủ trong lớp chăn bông nhìn Lạn Hàng mà lắc đầu nói:

- Nhưng ta nói ta lực bất tòng tâm không phải vì thân thể ta mà bởi vì thứ đồ vật này đã chết.

- Ngay cả Đông Hầu Thanh Bức cũng không thể ngờ được rằng thứ đồ này của ta lại chết.

Trạm Thai Thanh Minh quần mình trong lớp chăn bông nhìn Lạn Hàng sau đó xoay xe mà từ từ kéo tấm lụa phủ thứ vật gì đó cao mấy chục trượng xuống.

.....

- Cái tên giả thần giả quỷ trong kia, nếu người không ra ta sẽ nghĩ cách rút hết đất ở đây khiến cho con rùa đen nhà người phải chui đầu ra khỏi ánh sáng.

- Gọi cái gì? Chờ Hiên Viên tiên bói truyền pháp thuật cho ta, ta thay ngài tới đây dạy dỗ người.

Tổ Lũng đang chửi sừng miệng chợt âm thanh của Huyền Vô Kỳ vang lên.

- Rõ ràng khi hấn trốn vào đây vẫn ở cảnh giới Nô kiểm tại sao đột nhiên lại tới được cảnh giới Ngự kiểm?

Tổ Lũng còn chưa kịp trả lời thì đột nhiên có một đạo kiếm quang từ trong pháp trận phóng ra. Điều khiến cho y kinh hãi đó là cảnh giới của Huyền Vô Kỳ đã đạt tới Ngự kiểm. Nhưng trong đầu y vừa mới kinh hãi thì kiếm quang của Huyền Vô Kỳ xoay tròn khiến cho ánh sáng phát ra từ người Tổ Lũng bị nuốt chửng.

Tổ Lũng thấy vậy liền móc ra cây đèn Lưu Ly màu tím. Cây đèn vừa xuất hiện liền phóng ra hơn mười tia lửa. Những tia lửa đó đều do hỏa nguyên ngưng tụ không phải là ánh sáng nhưng vẫn làm cho xung quanh sáng lên.

- Đây là ảo ảnh do pháp thuật gì của hấn tạo ra?

Nhưng thấp thoáng bên trong, Tổ Lũng chợt thấy có mấy thứ gì đó tấn công về phía mình. Tổ Lũng chỉ ngón tay, từ trong bốn ngọn lửa có màu đỏ sậm, màu son, vàng óng và màu trắng, ngọn lửa màu đỏ sậm chợt lau ra đánh trúng một trong số Huyền Vô Kỳ.

Ánh lửa nổ tung khiến cho Huyền Vô Kỳ bắn ra ánh sáng màu vàng nhưng chưa bị đánh tan mà chỉ bị đánh bay.

- Không ngờ không phải là ảo ảnh. Đây là pháp thuật gì?

Lần này Tổ Lũng cảm thấy ớn lạnh, trong nháy mắt hiểu ra những ảo ảnh Huyền Vô Kỳ thật ra chính là thực thể.

Trong tích tắc đó, Tổ Lũng liền phát hiện ra xung quanh có mười mấy bóng người khiến cho y cảm giác Huyền Vô Kỳ như sóng triều đang ập tới mình.

Khi Tổ Lũng dụng tâm cảm ứng thì kinh hãi phát hiện ra bản thân mình ngoại trừ cảm nhận được linh khí dày đặc trên người Huyền Vô Kỳ chứ không hề có bản tôn của gã.

- Không hay.

Đột nhiên Tổ Lũng giật mình vung tay bắn ra một ngọn lửa. Một đạo kiếm quang vô thanh vô tức bắn về phía hắn. Lần này phát hiện ra phi kiếm của Huyền Vô Kỳ lao tới mình, Tổ Lũng liền đánh cho ánh sáng trên phi kiếm nổ tung tóe. Tuy nhiên trong tích tắc đó, y đã bị một cái Nguyên Thổ khôi đánh cho một quyền thật mạnh mà bay đi chỗ khác.

Tổ Lũng bị đánh bay, khi xoay người lại thì mười mấy Nguyên Thổ khôi lỗi đã ập tới bao vây y vào giữa mà đánh.

Tổ Lũng tu luyện nội đan đạo pháp nên thân thể không mạnh. Mặc dù quanh người cũng có Cương nguyên hộ thể nhưng lại có vài cánh tay giữ y lại và hơn mười cánh tay thì liên tục giáng lên người khiến cho mỗi một chút chân nguyên y ngưng tụ được còn chưa kịp thì triển pháp thuật đã bị quyền cước đánh tan.

mà hiển nhiên là Hiên Viên Trọng Huyền đã dạy Huyền Vô Kỳ pháp thuật để đối phó với Tổ Lũng. Pháp thuật của Tổ Lũng tu luyện là pháp quyết Hỏa nguyên. Linh khí Hỏa nguyên đối với nguyên khí Hệ thổ tương sinh cho nên hiện tại pháp thuật của Tổ Lũng đánh vào Nguyên thổ khôi lỗi không gây nhiều tác dụng.

- Đây chính là kiến giết voi.

Nhất thời Tổ Lũng bị bao vây đánh cho kêu oai oái còn Huyền Vô Kỳ thì không xen vào. Nhìn thấy tình cảnh này, Huyền Vô Kỳ lại càng hiểu tại sao ngày đó với tu vi của Đông Hầu Thanh Bức mà cũng không dám đối đầu với trăm cao thủ của các phái. Như tình cảnh hiện tại, cho dù Đông Hầu Thanh Bức chỉ cần nhấc tay có thể giết người nhưng nếu bị pháp bảo, pháp thuật cuốn lấy thì chắc chắn cũng bị giống như Tổ Lũng mà không còn sức hoàn thủ.

Nghĩ tới lúc Tổ Lũng đuổi giết mình và vừa rồi ăn nói khiêu khích Hiên Viên Trọng huyền, Huyền Vô Kỳ cảm thấy khoái trá mà cười nói âm ỉ:

- Ngay cả ta cũng không đánh lại được hay sao?

“Oành!” Tiếng cười của Huyền Vô Kỳ còn chưa dứt, Tổ Lũng gầm lên một tiếng, từ người y tản ra ngọn lửa màu hồng.

Nhiệt độ của ngọn lửa đó rất cao nhanh chóng đốt cháy bốn, năm Thổ Nguyên khôi lỗi cháy thành một đám khí màu vàng, ngay cả bùn đất xung quanh cũng đỏ hồng giống như dung nham.

- Không ngờ Tổ Lũng còn có một chiêu này. Đây là pháp thuật gì mà khiến cho Nguyên Thổ Khôi lỗi bị luyện hóa ngay?

Vừa thấy Tổ Lũng thoát ra, Huyền Vô Kỳ giật mình:

- Tên tiểu bối gian xảo. Sau này sẽ tìm ngươi tính sổ.

Nhưng sau khi thoát khỏi, Tổ Lũng cũng không muốn sống mái với Huyền Vô Kỳ mà chỉ nói một câu rồi nhanh chóng bỏ chạy.

Hóa ra ngọn lửa vừa rồi của Tổ Lũng mặc dù có uy lực kinh người nhưng cũng đốt của y mất một nửa chân nguyên.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

04-01-2013, 09:54 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

140. Chương 139: Người Luyện Khí Số Một.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Nếu như lúc bình thường y còn dám đánh với Huyền Vô Kỳ một trận nhưng khi tận mắt nhìn thấy Huyền Vô Kỳ đi vào trong đó chưa đầy một nén nhang mà tu vi và pháp thuật đều tăng lên thì chắc chắn là người trong trận có tu vi không thể nào lường được. Đã như vậy thì làm sao mà y dám ở lại?

- Người này quả thực không có lấy một chút cam đảm còn dám ngông cuồng. Sau này gặp lại, chỉ có người tìm hấn tính sổ chứ không có chuyện ngược lại. - Hiên Viên Trọng Huyền ở trong trận khê cười.

- Đa tạ Hiên Viên tiên bối cứu mạng và ân truyền đạo.

Trở lại trong trận, Huyền Vô Kỳ không giữ được bình tĩnh mà cúi người hành đại lễ với Hiên Viên Trọng Huyền.

- Ta ở đây hơn ba trăm năm mà không có ai tới. Không ngờ lúc ta sắp qua đời thì người lại xông vào, hơn nữa tính tình hợp với ta. Thật đúng là ý trời. - Hiên Viên Trọng Huyền nhìn Huyền Vô Kỳ mà cười nói:

- Người cần gì phải đa lễ.

Hiên Viên Trọng Huyền nói hết sức nhẹ nhàng, nhưng Huyền Vô Kỳ lại giật mình suýt chút nữa thì thốt lên đầy kinh hãi:

- Qua đời? Hiên Viên tiên bối! Ngài...

- Rất tốt. Mới vừa rồi ta chỉ mới nâng cao tu vi của người lên một bước cũng là vì sinh cơ của ta đã tận, chỉ còn dựa vào chút chân nguyên cuối cùng.

Hiên Viên Trọng Huyền như đang nói tới chuyện sống chết của người khác, nét mặt hết sức thản nhiên:

- Nếu ta truyền chân nguyên cho người nhiều hơn để nâng cao tu vi thì ta không thể chịu được, không thể dạy được cho người pháp thuật khác.

- Hiên Viên tiên bối...

Mặc dù Huyền Vô Kỳ mới gặp Hiên Viên Trọng Huyền nhưng vào lúc này phần lớn người tu đạo trong thiên hạ coi bọn hắn là địch vậy mà Hiên Viên Trọng Huyền lại dung nạp chân nguyên còn tặng cho pháp quyết khiến cho Huyền Vô Kỳ coi lão như vị sư trưởng. Bây giờ nghe Hiên Viên Trọng Huyền nói tới chuyện đó, Huyền Vô Kỳ cảm thấy hết sức khổ sở.

Nhìn nét mặt của Huyền Vô Kỳ, Hiên Viên Trọng Huyền cười cười:

- Ta vì tâm ma mà tự nhốt mình ở đây ba trăm năm. Hôm nay nếu qua đời thậm chí có thể coi như một sự giải thoát.

- Hiên Viên tiên bối! Ngài bị nhốt ở đây ba trăm năm?

Tới lúc này, Huyền Vô Kỳ mới biết cái xiềng xích bằng phù văn màu vàng bên dưới người Hiên Viên Trọng Huyền chính là thứ giam giữ lão.

- Ai mà có thể nhốt ngài ở đây? Sau này nếu văn bối có năng lực nhất định sẽ báo thù cho ngài.

- Không cần.

- Không cần?

- Đúng vậy, bởi vì tự ta nhốt ta ở đây. - Hiên Viên Trọng Huyền thở dài:

- Năm đó ta mắc phải một sai lầm lớn, giết nhầm một người bạn tốt khiến cho lòng ta không thể nào giải thoát vì vậy mới tự giam mình ở đây. Mặc dù sau này nghĩ thông nhưng pháp trận do ta tạo ra quá mới lợi hại trấn áp toàn bộ thân thể và thần hồn khiến cho tự bản thân ta cũng không thể giải trừ được.

- Đây là pháp trận gì? - Huyền Vô Kỳ kêu lên:

- Chắc chắn có cách để phá.

- Nhóc con! Tu vi của ta không thể tăng lên, sinh cơ đã tận, cho dù phá được trận pháp thì sao? - Hiên Viên Trọng Huyền cười cười:

- Hiện tại ta còn chút chân nguyên có thể truyền công trực tiếp cho ngươi. Ngươi ghi nhớ pháp thuật của ta, giúp ta làm nhiều chuyện hữu ích để cho ta cao hứng là được rồi.

“Hiên Viên tiền bối đã nhìn thấu sinh tử thì ta có đau lòng cũng không được ích gì.”

Nghe thấy lời nói của Hiên Viên Trọng Huyền, Huyền Vô Kỳ lặng lẽ gật đầu.

- Pháp quyết của ta có tên là Đại Diễn Tức nguyên quyết. Người cũng cảm nhận được pháp quyết của ta là một thứ pháp quyết Thổ nguyên. Pháp quyết Thổ nguyên trên đời không nhiều lắm. Xét uy lực của nó, phần lớn mọi người đều cho rằng nó không bằng pháp quyết Lôi, Hỏa nhưng người ta phần lớn đều pháp trận trên mặt đất nối liền với khí Thổ. Trước khi động thủ, pháp quyết Thổ đã chiếm lợi trước... - Hiên Viên Trọng Huyền không nói nhiều mà từ từ nói tỉ mỉ pháp quyết Đại Diễn Tức nguyên quyết cho Huyền Vô Kỳ nghe.

.....

Trong ngôi miếu, mấy chục dải lụa màu vàng giống như dòng nước chảy xuống.

Có một thứ hơi thở lạnh thấu xương mang theo áp lực tràn ngập khắp nơi.

Lạc Hàng ngửa đầu, đầy rung động nhìn dưới tấm vải kia không phải là một pho tượng Phật mà là một ma thần đỉnh thiên lập địa.

Pho tượng ma thần có một cái đầu màu vàng tỏa ra hơi thở lạnh lẽo, trên người có sáu cánh tay. Ngoại trừ hai cánh tay hợp lại giống như chữ thập ra thì bốn cánh tay còn lại đều có pháp khí. Bốn loại pháp khí bao gồm một cái đại hoàn màu vàng, một cái gương đồng lục giác, một thanh kiếm màu lam và một cái lưu tinh chùy có xích.

Hiện tại pho tượng ma thần ngồi xếp bằng, thân cao vài chục trượng. Nếu như đứng thẳng còn không biết cao tới mức độ nào.

Pho tượng ma thần đó có rất nhiều vết thương, hiển nhiên là đã qua rất trận đại chiến. Mà bên ngoài bề mặt của pho tượng còn được khảm các loại bảo thạch và bí ngân, không chỉ có một cái hình mà trên mặt còn có các vầng sáng hiển nhiên là ngưng kết rất nhiều trận pháp.

Đừng nói là ngày đó Băng Trúc Quân của Thục Sơn sử dụng Kim giáp thần tướng. Cho dù là Thập nhị đô thiên hữu tướng ma thần của Lạc Bắc so với pho tượng ma thần này cũng chẳng khác nào gà con sánh với phượng hoàng.

Lạc Hàng nhìn pho tượng kim giáp ma thần chợt thấy trong đôi mắt của nó dường như có ánh mắt.

- Đồng Mực la sát.

Lạc Hàng giật mình nhìn Trạm Thai Thanh Minh:

- Ngài là sư phụ của Mộc Đạo Tử? Chủ nhân Kim Đãi Trai?

- Đúng thế. Ta chính là chủ nhân Kim Đãi Trai. Người trong thế gian biết cái tên kia của ta rất nhiều nhưng người biết tên của ta là Trạm Thai Thanh Minh thì lại rất ít.

Trạm Thai Thanh Minh nói một cách chậm rãi, đồng thời đưa tay vuốt nhẹ lên Kim giáp ma thần chẳng khác nào như đang

Lạ Hàng ngơ ngác nhìn Trạ Thai Thanh Minh và Kim giáp ma thần rồi chợt nhớ tới truyền thuyết về chủ nhân Kim Đãi Trai và Đồng Mục La Sát.

Chủ nhân Kim Đãi trai là sư phụ của Mộc Đạo Tử trong bát đại yêu đạo, tương truyền là người luyện chế pháp bảo số một trong vòng một trăm năm qua.

Nhưng chủ nhân của Kim Đãi trai lại yêu một người con gái bình thường rồi sinh được một đứa con trai độc nhất. Đứa con của y từ nhỏ đã bị tật vì vậy mà lão nghĩ rất nhiều biện pháp thậm chí là không tiếc luyện chế pháp bảo lợi hại để cầu người trị liệu giữ mạng con trai mình. Nhưng cuối cùng cũng không còn cách nào khác. Trong lúc vô cùng đau đớn, chủ nhân Kim Đãi Trai sử dụng bí thuật rút lấy hồn phách của con trai mình rồi dung hợp với các loại kim tinh trong thiên hạ sau đó khắc mấy trăm trận pháp mà luyện ra được một pho tượng Đồng Mục La sát.

Khi chủ nhân Kim Đãi trai luyện chế pho tượng Đồng Mục La sát cũng dồn hết tâm huyết giống như thân thể của con trai mình. Vì vậy mà sau khi Đồng Mục la sát thành công còn có thể tương thông với tinh thần của chủ nhân Kim Đãi Trai, hơn nữa còn có thần trí, uy lực cực lớn giống như một hóa thân thật sự.

Truyền thuyết trong thế gian tu luyện pháp quyết Thân ngoại hóa thân tới cuối cùng có thể có được hóa thân thật sự. Còn chủ nhân của Kim Đãi trai thì sử dụng luyện khí làm cho thần hồn và sắt thép dung hợp, sáng tạo ra một pho tượng hóa thân. Có thể nói về trình độ luyện khí đã đạt tới đỉnh cao.

Lạ Hàng căn cứ theo lời Đông Hầu Thanh Bức tới đây mời Trạ Thai Thanh Minh giúp đỡ nhưng không ngờ gặp được chủ nhân Kim Đãi Trai và Đồng Mục la sát của lão.

Nhưng hiện tại Đồng Mục La Sát đã chết.

Hiện tại nhìn trước mắt mặc dù vẫn còn tản ra uy áp nhưng đúng là không còn cảm nhận được sức sống. Lạ Hàng nhìn Đồng Mục la sát không nhận được hỏi:

- Hửn...hửn tại sao lại chết?

- Dù sao thì sắt thép cũng không thể so được với nguyên khí trong trời đất. Vốn ta nghĩ dung luyện thần hồn vào đó có thể tồn tại vĩnh hằng. Không thể ngờ được rằng nó vẫn có tuổi thọ, từ từ tiêu tán.

Trạ Thai Thanh Minh thở dài:

- Mười năm trước ta tới Đông Lan Tự là muốn tìm người bạn tốt để ngăn chặn thần hồn biến mất nhưng không thể được. Hai năm trước đây, Đồng Mục La sát đã chết. Ta biết con người muốn tu thành hóa thân phải vượt qua rất nhiều kiếp nạn, còn ta thì lại tạo ra một pho tượng hóa thân như vậy nên không thể cứu được. Mấy chục năm qua, ta luyện kim khiến cho các loại bột kim loại xâm nhập vào trong người bị ảnh hưởng nặng nề khiến cho tu vi mất hơn nữa. Hiện tại Đồng Mục la sát không sử dụng được, muốn ta giúp sư huynh của người đứng là lực bất tòng tâm.

- Chẳng lẽ không còn cách nào khác hay sao?

Lạ Hàng nghĩ tới việc sống chết của Huyền Vô Kỳ và tay chân lạnh như băng, đầu óc trống rỗng.

- Chủ trì Mạt già đã ra ngoài dạo chơi. Trước kia ta cũng luyện được một số pháp bảo, nhưng mấy chục năm qua chỉ luyện chế cho Đồng Mục la sát. - Trạ Thai Thanh Minh liếc mắt nhìn Lạ Hàng:

- Người tạm quên sư đệ của người đi. Ta xem tình hình trước rồi nói sau.

Lạ Hàng cố bình tĩnh nói:

- Sư đệ của vãn bối chạy về phía Tây. Vốn hửn và vãn bối định cùng nhau tới Đông Lan Tự.

- Người cứ nghỉ ngơi đi. Có lẽ sư đệ của người phúc duyên lớn nên có thể bình yên vượt qua kiếp nạn này.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

04-01-2013, 09:54 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

141. Chương 140: Dẫn Thiên Hỏa, Luyện Tinh Kim.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Trạm Thai Thanh Minh lấy ra một cái bình bằng bạch ngọc rồi mở nắp. Từ trong đó bay ra một đám ong vàng. Lạn Hàng nhìn kỹ thì thấy đám ong vàng đó chỉ to bằng ngón út nhưng hai cánh lại tản ra ánh sáng của kim loại chứng tỏ được luyện chế. Đôi mắt của chúng giống như thủy tinh lóe lên ánh sáng trắng.

Đám ong vàng vừa mới bay ra ngoài chiếc bình ngọc cũng tản ra ánh sáng chiếu rọi nhiều cảnh vật.

- Đây là pháp bảo mà ta luyện chế tên là Khiếu Chân thị kim tinh phong có thể quan sát được cảnh vật trong nghìn dặm.

Nghe thấy Trạm Thai Thanh Minh nói vậy, Lạn Hàng liền nhìn ra những cảnh vật chiếc bình ngọc phát ra ngoài đều là cảnh tượng lúc đám ong vàng bay đi.

Lạn Hàng càng nhìn càng cứng người bởi vì trên đường đám ong vàng bay qua hoàn toàn hoang vu, cho tới mấy trăm dặm cũng không thấy tung tích của Huyền Vô Kỳ và Tổ Lũng.

- Sư đệ Huyền Vô Kỳ của văn bối chắc chắn bị người đó hại.

Đám ong vàng bay xa tới mấy trăm dặm nhưng vẫn không thấy tung tích của hai người. Nước mắt của Lạn Hàng chợt lăn rơi xuống rồi quay sang thì lễ với Trạm Thai Thanh Minh rồi quay người đi ra ngoài.

- Người định đi tìm người nọ báo thù cho sư đệ của người?

Nhưng Lạn Hàng còn chưa tới cửa điện, âm thanh của Trạm Thai Thanh Minh đã vang lên:

- Với tu vi của người có thể báo thù cho sư đệ của người được sao?

- Văn bối đi tìm người đó liều mạng. Nếu không địch lại thì bị giết. Sư đệ của văn bối vì thu hút người đó thì làm sao mà văn bối có thể sống một mình? - Lạn Hàng nghẹn ngào.

- Người đứng lại cho ta. - Trạm Thai Thanh Minh ho khan một tiếng rồi quát:

- Nếu sư đệ của người bị người ta hại mà người lại dâng mạng tới cho người ta giết thì đúng là ngu.

Lạn Hàng bị tiếng quát của Trạm Thai Thanh Minh làm cho ù tai. Hơn nữa chân nguyên của gã đúng là đã kiệt nên run người. Lúc này, Trạm Thai Thanh Minh đột nhiên thở dài:

- Chuyện của các người ta cũng nghe nói. Nếu như sư đệ của người bị hại thì người nên báo thù cho hắn. Hiện tại biện pháp tốt nhất là dựa vào núi Chiêu Diêu. Thế của Côn Luân rất mạnh, có lẽ bọn họ không biết người tới chỗ của ta, hoặc là e ngại ta nên không dám đến đây. Nhưng nếu người rời khỏi đây thì đừng mơ tới được núi Chiêu Diêu. Hiện tại ta cho người lựa chọn. Nếu người ngu hết phần người khác thì ta cũng không ngăn. Còn nếu người nghĩ thông thì ở lại chỗ ta. Ta sẽ tận hết sức luyện chế cho người một hai cái pháp bảo.

“ Nếu đi ra ngoài thì đúng là chịu chết!”

“ Nếu Huyền Vô Kỳ sư đệ bị hại thì ta nên báo thù cho đệ ấy!”

Mặc dù Lạn Hàng là người nhất gan nhưng từ sau khi được Lạc Bắc kích động lòng tự tin rồi lại trải qua sóng gió nên lúc này có một sự quyết đoán.

- Được. - Chỉ một lát, Lạn Hàng cắn răng rồi nói:

- Trạm Thai Thanh Minh tiền bối! Văn bối ở lại chỗ người.

Trạm Thai Thanh Minh ho khan một tiếng rồi từ từ lấy ra một cái hộp ngọc.

trước khi lấy cái hộp ngọc đó ra, người ta có cảm giác Trạm Thai Thanh Minh chẳng khác gì một lão nhân mắc nhiều bệnh. Nhưng sau khi lão xuất cái hộp màu trắng lấp tức ánh mắt của lão trở nên cuồng nhiệt, si mê.

- Đưa phi kiếm của người cho ta.

Sau khi lấy cái hộp màu trắng, Trạng Thái Thanh Minh liền nói với Lạn Hàng .

Lạn Hàng đã đặt quyết tâm liền lấy ngay Xích Tô đưa cho Trạng Thái Thanh Minh. Tuy nhiên người tiếp nhận Xích Tô lại không phải là Trạng Thái Thanh Minh mà là tiểu sa di vẫn đứng yên lặng bên mấy cái lò từ khi hắn đi vào.

Tướng mạo của tiểu sa di thanh tú nhìn có chút khiêm tốn đi tới bên cạnh Trạng Thái Thanh Minh đón lấy Xích Tô, thậm chí còn hơi cười với Lạn Hàng.

Nhưng điều khiến cho Lạn Hàng lắp bắp kinh hãi đó là trên người tiểu sa di lại tản ra một chút hơi thở của sắt thép.

- Đây là đồng tử luyện khí do ta luyện chế để giúp mình. - Trạng Thái Thanh Minh nhìn thấy sắc mặt của Lạn Hàng liền giải thích.

- Không ngờ có thể luyện được con rối có phong cách giống con người như vậy. Tiền bối thật đúng là người số một luyện khí.

Lạn Hàng nhìn tiểu sa di ngoại trừ thân thể có chút hơi thở sắt thép ra thì cơ bản không thể biết được đó chính là khôi lỗi mà Trạng Thái Thanh Minh làm ra.

- Người tài trong thiên hạ rất nhiều, chưa chắc đã phải là người luyện khí số một. Thanh Xích Tô của người vào bảy trăm năm trước đã được tiền bối cao nhân Thực Sơn các người luyện chế ẩn chứa khí Địa Tâm hỏa sát, lại phong ấn thần hồn của một con Phi Thiên hỏa ngô công, có thể nói là phi kiếm thượng đẳng trên thế gian.

Nhìn thanh Xích Tô mà tiểu sa di cầm trong tay đang tản ra hơi nóng, Trạng Thái Thanh Minh cười nói:

- Thực Sơn các người luyện kiếm có sự độc đáo tuy nhiên lại chỉ lấy luyện khí làm phụ thiếu mất mệnh tính tu vi vì vậy mà luận về luyện kiếm chắc chắn không thể là số một thiên hạ. Phẩm chất kiếm thai của thanh Xích Tô còn chưa đủ, ta sẽ rèn cho nó dẻo dai, sắc bén hơn một chút.

- Trạng Thái Thanh Minh tiền bối. - Lạn Hàng lấy ra bốn viên tinh châu đỏ hồng đưa tới trước mặt Trạng Thái Thanh Minh:

- Ngài xem mấy viên Hỏa ngô đan này có tác dụng không?

- Hỏa ngô đan? Người lấy ở đâu ra? Hay lắm! Hỏa Ngô đan hoàn toàn xứng đáng với Xích Tô.

Vừa nhìn thấy bốn viên Hỏa Ngô đan, ánh mắt của Trạng Thái Thanh Minh không giấu được sự cuồng nhiệt và mừng rỡ.

- Do Lạc Bắc sư đệ đưa cho văn bối. - Lạn Hàng nói.

- Thiên tài địa bảo trong thiên hạ thì người có duyên được nhưng lại có người có duyên dùng. Thứ này vô cùng hiếm có, không ngờ trên người người lại có bốn viên.

Bốn viên Hỏa Ngô đan ngày đó Lạc Bắc lấy được từ người Hắc Phong lão tổ. Lạc Bắc đọc Thiên Cơ bí lục nên mới có ý định đưa cho Lạn Hàng rèn luyện phi kiếm vì vậy mà Lạn Hàng cất trong người, tuy nhiên vẫn chưa có thời điểm thích hợp. Vừa hay bây giờ, gã gặp được nhân vật luyện khí số một trong thiên hạ.

Trạng Thái Thanh Minh vốn say mê luyện khí cho nên bây giờ có được nguyên liệu tốt liền khó nhịn được, không nói nhiều nhanh chóng mở cái hộp ngọc.

Cái hộp ngọc vừa được mở ra, ánh sáng trong đó làm cho Lạn Hàng bị chói mắt. Chỉ thấy hai tay của Trạng Thái Thanh Minh bao phủ trong vầng ánh sáng rực rỡ.

- Nạp tu di vụ giới tử?

Lạn Hàng nhìn thấy Trạng Thái Thanh Minh vung tay liền xuất hiện mười viên ngọc thạch trong suốt. Hơn mười viên ngọc thạch đó đều dài hơn bốn xích, rộng tới hai xích. Mà cái hộp ngọc rộng hai thước kia hiển nhiên là không thể chứa được bằng đó ngọc thạch. Lạn Hàng từng đọc điển tịch ở Thực Sơn có thấy một số

pháp bảo có thể chứa được đồ vật to hơn nó tới cả chục lần thậm chí là mấy trăm lần. Mà những cái pháp bảo đó từ xưa tới nay có một vài người có thể luyện chế được. Chúng được gọi là Nạp tu di vu giới tử.

Nhìn thấy trong tay Trạng Thái Thanh Minh có pháp bảo như vậy, Lạc Hằng chắc chắn giật mình. Tuy nhiên gã lập tức thoải mái. Trạng Thái Thanh Minh có thể luyện chế được pháp bảo như Đồng Mục La Sát thì có luyện chế ra pháp bảo kia cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

- Trạng Thái Thanh Minh tiền bối! Đây là cái gì?

Lạc Hằng chợt nhìn thấy sau khi Trạng Thái Thanh Minh lấy ra mười viên ngọc thạch, tiểu sa di liền đón lấy rồi bày quanh người Trạng Thái Thanh Minh và Lạc Hằng một cái trận pháp. Mười viên ngọc thạch tản ra hơi lạnh kinh người khiến cho Lạc Hằng như cảm thấy đang đứng trong hầm băng.

- Đợi một chút rồi người sẽ biết.

Trạng Thái Thanh Minh cũng không giải thích, chỉ liếc mắt nhìn tiểu sa di một cái, tiểu sa di liền gật đầu rồi đặt Xích Tô bên cạnh một cái lò. Sau đó y nhanh chóng mang tới một số đồ vật đặt bên cạnh.

Lạc Hằng nhìn cái lò đó như được làm bằng kim loại mà như không phải. Tưởng sứ mà không phải là sứ. Nhìn thì như được đúc từ kim loại nhưng lại trơn nhẵn giống như sứ. Hình dạng của cái lò cũng rất lạ, giống như một cây đèn cao chừng hai trượng. Bên trên lò có bảy pho tượng, tất cả đều ngửa mặt lên trời dường như đang đón nhận mưa móc từ trên cao. Mà chân của cái bếp lò có bốn con thú có đầu giống như đầu rồng nhưng lại chỉ có một sừng và có râu dài.

Lạc Hằng quan sát thì thấy những thứ tiểu sa di đưa tới phần lớn là khoáng thạch phải tới cả đồng lớn. Có khoáng thạch nặng tới ngàn cân mà có cái cũng chỉ là một khối nhỏ nhỏ.

Tiểu sa di chịu sự điều khiển từ suy nghĩ của Trạng Thái Thanh Minh chẳng khác nào tay chân của lão. Hơn nữa, Lạc Hằng cũng thấy được sức mạnh của tiểu sa di, chỉ trong nửa nén hương, tiểu sa di đã chất một đồng vật liệu bên cạnh cái lò.

- Lên!

Tiểu sa di vẫn còn đang nhanh chóng mang đồ tới, Trạng Thái Thanh Minh chợt chỉ tay một cái. Một đạo chân nguyên khe quắn vào trên cái lò khiến cho nó xuất hiện vô số những cái bùa màu hồng.

- A?

Cùng lúc đó, Lạc Hằng nhìn thấy từ trên nóc nhà chợt giống như một cái vỏ trai tách ra khiến cho những tia nắng chiếu vào trong điện.

- Dẫn! Rơi!

Trạng Thái Thanh Minh chỉ tay một cái vô số những cái bùa trên lò dựng lên. Lạc Hằng ngửa đầu nhìn lên, từ trên trời cao đột nhiên có một dải tơ hồng phóng xuống. Nhìn thì như nó chỉ có một tia nhưng khi còn cách đỉnh đầu Lạc Hằng trăm trượng, gã liền cảm nhận được hơi nóng kinh người. Khi nó xuống gần lên một chút, thân mình Lạc Hằng chảy đầy mồ hôi.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

05-01-2013, 09:09 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

142. Chương 141: Luyện Kiểm, Khai Mở Hai Lò.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Tới lúc này, Lạc Hằng mới hiểu ra tia sáng màu hồng kia chính là thiên hỏa trên chín tầng trời.

Bình thường khi luyện khí đều là pháp bảo sử dụng chân hỏa trong lòng đất. Nhưng cái lò của Trạng Thái Thanh Minh không ngờ là pháp bảo có thể dẫn Thiên hỏa.

Điều này khiến cho Lạn Hàng hiểu được tại sao Trạng Thái Thanh Minh lại bày trận pháp kia từ đầu. Bởi vì một khi thiên hỏa giáng xuống tản ra hơi nóng kinh người, mười viên đá trong suốt tản ra hơi lạnh chống lại giúp cho Lạn Hàng cảm thấy mát mẻ.

Chỉ thấy tia thiên hỏa hạ xuống tới miệng bảy pho tượng trên lò, bên trong lò lập tức tản ra những tia sáng màu hồng. Bên ngoài, tiểu sa di liên tục ném khoáng thạch vào bên trong lò. Chỉ thấy khoáng thạch được ném vào nhanh chóng hòa tan rồi chảy thành nước. Bốn con thú dưới chân lò bắt đầu phun ra một làn khói đen.

- Thuật luyện khí thật sự vô cùng huyền ảo. Nếu không tận mắt chứng kiến thì đúng là không thể tưởng tượng.

Lạn Hàng mở to mắt nhìn khói đen từ bốn con thú phun ra đều lốm đốm màu sắc hiển nhiên là tạp chất của khoáng thạch.

Mà Lạn Hàng mới nghĩ như vậy thì thấy từ bốn con thú cũng bắt đầu phun ra những quả cầu giống như tia sáng bắn ra xung quanh hiển nhiên là tinh kim vô cùng tinh khiết.

Tiểu sa di liên tục ném các loại khoáng thạch vào trong lò rồi lại vắt những tạp chất sang một bên. Trong nháy mắt nhiệt độ trong điện tăng cao, những viên tinh kim dưới lò càng lúc càng nhiều.

- Đây là cái gì?

Lạn Hàng chợt thấy Trạng Thái Thanh Minh lấy ra một cái hồ lô màu xanh cao bằng nửa người.

Cái hồ lô đó giống như một ngọn núi màu xanh nhưng bên trên mặt lại có những lỗ thủng. Tiểu sa di luôn tay luôn chân đẩy cái xe lăn của Trạng Thái Thanh Minh đồng thời liên tục ném khoáng thạch vào trong lò và bỏ tinh kim tới bên cạnh hồ lô.

Trạng Thái Thanh Minh ho khan một tiếng rồi bắt một cái pháp quyết. Một vầng ánh sáng màu trắng bay vào trong lò. Từ những lỗ thủng chợt vang lên những tiếng động sau đó có rất nhiều con sâu màu đen bò ra.

Nhìn thấy mấy con sâu đó Lạn Hàng còn tưởng là con ve bởi vì chúng có cánh, to bằng quả táo. Nhưng khi nhìn rõ, Lạn Hàng phát hiện thì ra đó là những con kiến to.

- Những con kiến này có thể ăn sắt thép?

Lạn Hàng nhìn thấy mấy con kiến vừa mới bay ra liền vẫy lấy những quả cầu kim loại mà gặm. Trong nháy mắt chúng đã ăn sạch. Còn tiểu sa di thì chẳng khác gì một con quay vừa ném khoáng thạch vào trong lò, ném tinh kim tới bên cạnh con kiến.

- Đây là loại kiến gì mà có thể ăn được tinh kim?

Cuối cùng thì Lạn Hàng cũng không nhịn được lên tiếng hỏi Trạng Thái Thanh Minh.

- Tất cả những pháp bảo được luyện chế thì điều quan trọng nhất là phải ngưng luyện thai thể của pháp bảo từ tinh kim. - Trạng Thái Thanh Minh nhìn Lạn Hàng mà nói:

- Rất nhiều pháp bảo, nhất là những pháp bảo lợi hại khi luyện chế có khi phải mất tới cả vạn cân, mười vạn cân sắt thép, tuy nhiên cô đọng được thai thể của pháp bảo cũng chỉ có mấy tác. Mỗi một người luyện chế pháp bảo đều có phương pháp để rút ra nguyên anh tinh kim. Nếu như không có những phương pháp này thì cho dù am hiểu ngũ hành, thay đổi pháp trận thì luyện được pháp bảo cũng đều giống như những ngọn núi, không thể nào mang theo sử dụng, nhiều lắm chỉ có thể dùng làm vật trang trí. Mà nếu những phương pháp ngưng luyện nguyên anh tinh kim không tốt, không ngưng luyện được tinh khiết thì chẳng khác gì một đứa bé bị tật ngay từ trong bụng mẹ không có đủ tiên thiên, uy lực sẽ bị giảm mạnh. Mấy con kiến này có tên là Tiểu Thiên Nghi lô, là một thứ pháp bảo mà ân sư Thôn Cung chân nhân của ta truyền cho. Mỗi một con tương đương với một cái lò ngưng luyện nguyên anh tinh kim. Sử dụng chúng có thể tiết kiệm được sức lực mà đạt được hiệu quả cao. Nếu như là người khác thì chỉ cần dùng búa đập, nung luyện được nguyên anh tinh kim đều phải mất tới mấy chục ngày.

- Không ngờ mấy con kiến này lại là pháp bảo. Mỗi con tương đương với một cái lò luyện.

Lạ Hàng tập trung nhìn những con kiến đó thì thấy đúng là trên người chúng có rất nhiều nơi tản ra ánh sáng của kim thiết. Trong tích tắc đám kiến đã nuốt số lượng kim thiết nhiều hơn thân thể của chúng tới mấy trăm lần tuy nhiên bụng chúng không hề thay đổi mà chỉ thấp thoáng một chút hào quang màu vàng khiến cho người ta cảm giác như có một lớp dung nham nóng chảy đang bao phủ.

“Con đường luyện khí tới cấp bậc như Trạng Thái Thanh Minh tiền bối đúng là không thể tưởng tượng. Bởi vậy có thể thấy thiên hạ thật sự rộng lớn, kiến thức của ta còn quá nông cạn. Mà có như vậy mới biết được những nhân vật có pháp thuật cực cao thì thần thông đúng là không thể tưởng tượng được.”

Lạ Hàng nhìn Trạng Thái Thanh Minh luyện khí mà trống ngực đập thình thịch.

Đối với việc luyện khí, cơ bản Lạp Hàng không hề biết, chỉ cảm nhận được phương pháp của Trạng Thái Thanh Minh rất cao tới mức không thể tưởng tượng. Nhưng nếu là một cao thủ của phái Luyện Khí hay là đệ tử của Thiên Chú ở Thục Sơn mà nhìn thấy cảnh tượng này chắc chắn sẽ phải toát mồ hôi.

Đúng như lời Trạng Thái Thanh Minh nói, việc luyện chế pháp bảo thì nguyên anh tinh kim cần thiết để cô đọng phối pháp bảo là điều không thể thiếu.

Với thuật luyện kim trong thế gian thì cô đọng nguyên anh tinh kim bình thường cần sử dụng lửa để loại bỏ tạp chất rồi liên tục đập, rèn từ từ loại bỏ tạp chất bên trong. Mà phương pháp cao nhất chính là một vị luyện khí tông sư sử dụng hỏa nguyên của bản thân để ngưng luyện nguyên anh tinh kim.

Hỏa nguyên bình thường thường được lấy khí ly hỏa từ trong lòng đất, trong đó có ẩn chứa một ít khí hắc sát. Như vậy bản thân hỏa nguyên cũng ẩn chứa tạp chất sẽ xâm nhập vào trong nguyên anh tinh kim. Còn chân nguyên của bản thân chính là chân hỏa tinh khiết không có tạp chất. Tông sư thường sử dụng chân hỏa đó bọc lấy tinh kim mà đất cháy liên tục để loại bỏ tạp chất trong tinh kim rồi ngưng luyện. Tông sư phần lớn đều tu luyện pháp quyết hệ Hỏa cũng là vì lý do này.

Nhưng cho dù là tông sư thì việc ngưng luyện nguyên anh tinh kim cũng phải mất rất nhiều thời gian. Chủ yếu là sau khi luyện thô xong, trong tinh kim vẫn còn tạp chất nên cần phải tách ra. Để làm điều đó không chỉ có chân hỏa mà còn phải có phương pháp khống chế. Việc này cần tốn rất nhiều chân nguyên.

Tuy nhiên Trạng Thái Thanh Minh lại dẫn thẳng Thiên hỏa tiến hành luyện. Thiên hỏa trên chín tầng trời vốn hết sức tinh khiết lại ẩn chứa khí lôi điện. Sử dụng thiên hỏa đốt khoáng thạch chẳng khác nào dùng chân hỏa để luyện tinh kim. Mà tiếp theo đó, đám Tiểu Thiên nghê lô cũng là một thứ pháp bảo để cho những người luyện khí trong thiên hạ điên cuồng.

Mỗi một con kiến đó trên người có khắc tới cả một ngàn cái trận pháp khiến cho bụng của nó chẳng khác gì một cái lò luyện nguyên anh tinh kim có thể tách được tạp chất, không mất chân nguyên của người sử dụng. Hơn nữa, tốc độ ngưng luyện nguyên anh tinh kim cũng nhanh hơn những phương pháp khác tới mấy trăm lần.

Môn phái luyện khí bình thường khi luyện khí thì luyện chế thẳng ra pháp bảo. Còn luyện khí như Trạng Thái Thanh Minh chẳng khác gì bình mã chưa di chuyển nhưng lương thảo đã đi trước. Trước tiên luyện chế pháp bảo phụ trợ, hoàn toàn khác biệt.

Chỉ thấy tiểu sa di hồi hải quăng tới mấy vạn cân khoáng thạch tới lò rồi mới dừng lại. Sau đó nó lại tiếp nhận một cái kim đầu từ tay Trạng Thái Thanh Minh rồi tới đặt bên cạnh đám kiến. Đám kiến đó sau khi nuốt chất tinh kim liền tự động leo lên miệng đầu rồi thải ra nguyên anh tinh kim.

Nguyên anh tinh kim được chúng thải ra giống như trứng kiến nhưng mỗi quả đều là những tinh thể vô cùng tinh khiết có màu sắc khác nhau. Có quả màu hồng tía, có quả màu vàng, lại có màu xanh thẫm, đen thui.

Bên trong kim đầu tản ra đủ mọi màu sắc. Khi mỗi hạt nguyên anh tinh kim rơi xuống đều lơ lửng bên trong kim đầu không hề chạm vào nó rõ ràng là để để phóng tạp chất từ kim đầu dính vào.

Sau khi một đám nguyên anh tinh kim cuối cùng rơi vào trong kim đầu, Lạp Hàng nhìn thấy cả mấy vạn cân khoáng thạch vậy mà ngưng luyện xong chưa tới được nửa đầu.

- Thu!

Nhìn thấy tinh kim được luyện xong, Trạng Thái Thanh Minh liền chỉ tay một cái, đám kiến nhanh chóng bò vào trong cái hồ lô màu xanh. Cùng lúc đó, một cái hồ lô nhỏ màu xanh cũng bay lên lơ lửng trên cái hồ lô to màu bạc.

Cái hồ lô nhỏ dài rộng chừng bốn thước, cao năm thước. Xung quanh được khắc hoa văn cổ. Khi nó bay lên trên cái hồ lô màu bạc, bốn cái tai liền tản ra ánh sáng màu lục giống như cầu vồng hút nước hút toàn bộ thiên hỏa từ cái hồ lô to bên dưới vào bên trong. Ngay lập tức, ngọn lửa bốc lên trên cái hồ lô nhỏ tới một trượng rồi ngưng tụ giống như một cây cột bằng hồng ngọc.

Trạng Thái Thanh Minh giờ tay chộp một cái lấy từ trong hộp ngọc ra mười sáu cái đinh nhỏ dài chừng hai tấc có khắc rất nhiều văn tự màu đen. Tiểu sa di liền đón lấy rồi đi tới cái hồ lô to màu bạc mà bày một trận pháp xung quanh.

Sau khi bố trí xong trận pháp, tiểu sa di liền bỏ Xích Tô vào trong cái đinh. Lúc này nét mặt của Trạng Thái Thanh Minh ngoại trừ sự cuồng nhiệt và si mê ra còn có một chút căng thẳng.

Muốn sửa chữa phi kiếm đã được luyện thành công so với luyện chế lại một thanh phi kiếm còn khó hơn nhiều. Chưa nói bản thân Xích Tô cũng là một thanh phi kiếm thượng giai.

- Hiện!

Trạng Thái Thanh Minh phát tay bắn ra năm đạo nguyên khí khác nhau quần xung quanh Xích Tô. Trên thân kiếm lập tức xuất hiện một số đồ án và bùa chú huyền ảo màu lam. Trạng Thái Thanh Minh tập trung quan sát một lát rồi quát lên:

- Giải!

Hơn mười đạo nguyên khí liên tục bay tới thân kiếm. Khi chúng lao tới thân thân kiếm đám bùa chú huyền ảo liền biến mất. Một tiếng động vang lên, trên thân kiếm lóe lên ánh sáng màu hồng. Mặc dù có pháp trận bao phủ nhưng Lạn Hàng cũng cảm nhận được nhiệt độ xung quanh cao hơn rất nhiều. Khi ánh sáng màu hồng lóe lên, trên thân kiếm bỗng xuất hiện một con ngò công lớn nhe nanh múa vuốt.

Con rết to đó ngoại trừ trên lưng có một đường màu đen ra thì toàn bộ là màu đỏ. Lớp da của nó sáng bóng giống như sắt thép nhìn hết sức cứng rắn. Những cái chân của nó nhìn rất có lực, cái đuôi lại sắc bén chẳng khác gì một cây đao. Trên lưng nó còn có đôi cánh trong suốt. Ngoại trừ những thứ đó ra thì đôi mắt của nó đỏ như lửa, trong miệng là hai cái răng nanh thật dài đầy hung dữ.

Lạn Hàng mặc dù biết trong Xích Tô có phong ấn nguyên thần của một con ngò công rất to nhưng bây giờ nhìn thấy khiến cho hắn cũng phải lắp bắp kinh hãi.

- A! Tu vi của ngươi còn thấp nên vẫn chưa thể thả con ngò công này ra để đối địch. Lâu rồi nó chưa xuất hiện nên nguyên thần của nó ở trong thân kiếm hết sức tức giận, so với ta tưởng tượng còn hơn nhiều.

Nhìn thấy nguyên thần của con ngò công, Trạng Thái Thanh Minh thốt lên một cách vui mừng.

Nhưng vào lúc này, con ngò công được giải phóng phong ấn trên thân kiếm thoát ra ngoài liền phản ứng phát ra sóng lửa về phía Trạng Thái Thanh Minh và Lạn Hàng. Nhưng nó vừa mới cử động trên mặt đất đột nhiên xuất hiện ba mươi sáu cột khí đen đánh lên đỉnh đầu của nó khiến cho nó ngây người trong không trung.

- Vị tiền bối của Thục Sơn các ngươi luyện chế thanh phi kiếm này không xóa thần thức của Hỏa ngò. - Vào lúc này, Trạng Thái Thanh Minh hoàn toàn quên hết mọi thứ xung quanh, như đang thưởng thức một cái kiệt tác.

- Tất cả các tông phái luyện khí trong thế gian vì dễ khống chế dễ dàng đều nghĩ cách xóa bỏ thần thức nhưng không biết rằng nếu làm như vậy mặc dù dễ khống chế nhưng lại khiến cho nó giống như một cái xác không hồn, đến khi đối địch cũng thiếu đi sự biến hóa mà giảm uy lực. Chưa nói tới nếu nguyên thần mạnh như thế này mà lại có thần thức thì nguyên thần còn có thể mạnh lên.

- Nguyên thần của Hỏa Ngò công ở trong Xích Tô có thể lớn mạnh vậy thì nguyên thần trong Đông Mộc la sát làm sao lại có thể mất đi? - Lạn Hàng nghe thấy Trạng Thái Thanh Minh nói thế thì thuận miệng hỏi một câu.

- Nguyên thần của Đồng Mục la sát làm sao lại mất đi?

Câu hỏi của Lạn Hàng chỉ là thuận miệng nhưng lại khiến cho Trạng Thái Thanh Minh giật mình, trong đầu xuất hiện vô số suy nghĩ.

- Nguyên thần của Hỏa ngô công có thể lớn mạnh là bởi vì bản thân nó đã hùng mạnh. Mà bản thân hỏa ngô công có khả năng thích ứng với hoàn cảnh mạnh hơn chúng ta. Nó lại sinh sống ở nơi có khí hỏa sát nên trong thân kiếm hoàn toàn thích hợp với nó. Nếu như vậy, có thể rút ra nguyên thần của một người có tu vi cao rồi dung nhập vào trong Đồng Mục la sát sau tạo ra một cái không gian nguyên thần vậy thì nguyên thần bỏ vào trong đó có bị mất đi không?

Tâm huyết cả đời Trạng Thái Thanh Minh tới một nửa là tập trung vào Đồng Mục La Sát. Không ngờ một câu nói của Lạn Hàng làm cho lão thức tỉnh, khiến cho lão nghĩ tới một điều hoàn toàn mới.

Tuy nhiên luyện khí cũng giống như con người ta tu luyện. lần này, Trạng Thái Thanh Minh như bị tâm ma đột kích khiến cho tinh thần không giữ được, không làm đúng bước tiếp theo vì vậy mà Xích Tô lập tức như bị thiêu cháy tản ra khí hỏa sát.

- Thật hổ thẹn! Không ngờ lúc trước ta lại đi nhầm vào ngõ cụt mắc phải chướng ngại. Bây giờ không ngờ may mắn được một thiếu niên không biết một chút luyện khí phá vỡ. Nhưng cho dù phá được thì cũng phải tạo ra không gian, pháp trận chưa thể nghĩ được ngay. Bây giờ, ta phải toàn tâm toàn ý luyện xong phi kiếm rồi mới tính tiếp được.

Khi khí hỏa sát của Xích Tô bùng nổ, Trạng Thái Thanh Minh cũng bừng tỉnh. Lão hít một hơi rồi phóng ra mười đạo chân nguyên khổng lồ chế ngự ngọn lửa.

Từng ngọn thiên hỏa bốc lên khiến cho Xích Tô cũng từ từ mềm đi. Thiên hỏa dưới sự khống chế của Trạng Thái Thanh Minh chẳng khác nào một dòng nước ấm để cho Xích Tô được thoải mái. Rất nhanh, Xích Tô đã tan ra trong đỉnh thành một vũng nước màu hồng.

- Dung!

Trạng Thái Thanh Minh cố nén một tiếng ho khan rồi chỉ tay làm cho toàn bộ Nguyên anh tinh kim trong kim đầu bay vào trong đỉnh.

- Không được.

Trọng luyện phi kiếm thì thời điểm quan trọng nhất chính là phá vỡ pháp trận trên thân phi kiếm, và phong ấn. Tiếp theo đối với Trạng Thái Thanh Minh chính là để cho kiếm thai thành hình rồi lại thêm vào trận pháp. Tới lúc này, một lần nữa rèn luyện kiếm thai đối với Trạng Thái Thanh Minh không phải là một việc khó. Nhưng khi Nguyên anh tinh kim được dung hòa, nhìn thấy nó và Xích Tô dung hợp biến thành màu tím, Trạng Thái Thanh Minh chợt nhướng mày.

Hóa ra, Trạng Thái Thanh Minh đột nhiên nghĩ tới với phương pháp của mình khiến cho thanh phi kiếm này chắc chắn sẽ vượt qua khái niệm của phi kiếm mà trở thành một thứ pháp bảo cực mạnh. Nhưng bản thân nguyên thần Hỏa ngô công thích hợp với khí Hỏa Sát, mà lão lại dẫn Thiên hỏa để luyện sẽ khiến cho khí Địa tâm hỏa sát trên thanh kiếm bị mất làm cho Hỏa ngô công mất đi không gian lớn mạnh.

“Vị tiền bối Thục Sơn luyện chế Xích Tô mặc dù phương pháp không vượt qua ta nhưng lại hợp với đạo dưỡng sinh.”

“Xem ra muốn đi theo con đường luyện khí tới cuối thì không thể dốc lòng vào một thuật mà phải nghiên cứu những đạo lý khác.”

Lần này, Trạng Thái Thanh Minh hiểu được một điều rất quan trọng. Mà cùng lúc đó, lão cũng quyết định: “ta nợ Đông Hầu Thanh Bức một chuyện. Thiếu niên này lại làm cho ta hiểu được rất nhiều điều. Ngày sau nếu như ta có thể tiến thêm được một bước thì thiếu niên này cũng có ân với ta. Nếu như vậy, ta liều mạng tổn tuổi thọ mà mở hai lò.”

Nghĩ như vậy, lão cũng không hề chần chừ, chỉ tay một cái. Cái lò lớn màu đỏ bên cạnh chiếc lò bạc liền tản ra ánh sáng. Cùng lúc đó, tiểu sa di kia lại bắt đầu như một cái chong chóng mang vật liệu tới bên lò.

Lơ lửng bên trên Thiên Nguyên chu tước lô là một cái đỉnh có tên là Tứ Nhĩ thần hỏa đỉnh có tác dụng ngưng luyện thiên hỏa thêm một bước. Xích Tô được luyện chế từ mấy chục thứ kim loại có thể chịu được nhiệt độ cực cao, ngay cả Thiên hỏa cũng khó làm cho nó tan chảy hết.

Hiện tại Xích Tô được Trạng Thái Thanh Minh thêm vào các loại nguyên anh tinh kim nên chất lỏng của nó ở trong lò đã biến thành màu tím mà nguyên thần của Hỏa Ngộ đã được rút ra, có thể nói thanh Xích Tô đã hoàn toàn biến mất. Tuy nhiên sau đó, Trạng Thái Thanh Minh lại mở thêm một cái Địa Nguyên huyền vũ lô, cũng không ngưng luyện thành kiếm thai ngay mà để cho thiên hỏa tiếp tục bao phủ lấy chất lỏng đó.

Đối với các tông phái luyện khí để luyện chế một thanh phi kiếm thì chỉ cần có một ít nguyên anh tinh kim chắc chắn là tốt rồi. Nhưng tới trình độ như Trạng Thái Thanh Minh thì tỉ lệ tinh kim và ngọn lửa đã đạt tới mức cao nhất.

Cần bao nhiêu lửa mới có thể khiến cho nguyên anh tinh kim được ngưng luyện lại một chỗ rồi cần bao nhiêu lửa mới có thể khiến cho chúng thay đổi. Thiếu một chút thì không đủ mà thừa một chút thì sẽ phá hỏng sự thay đổi tinh tế của tinh kim khiến cho phẩm chất của phi kiếm không đạt tới mức cao nhất.

Vì vậy mà cho dù là luyện khí tông sư bình thường so với Trạng Thái Thanh Minh khi luyện phi kiếm đều kém hơn một cấp bậc. Mà bây giờ Trạng Thái Thanh Minh cùng mở hai lò lại sử dụng Thiên Nguyên chu tước lô và Tứ Nhĩ thần hỏa đỉnh ngưng luyện kiếm thai và tạo cho Nguyên thần của Hỏa Ngộ một bộ áo giáp. Khí địa tâm hỏa sát sẽ tẩm bổ làm cho nguyên thần của Hỏa Ngộ lớn mạnh. Nhưng cho dù có mạnh thì cũng không phải là thực thể vì vậy mà khi đối địch dễ bị đối thủ dùng pháp bảo và pháp thuật đánh cho bị thương.

Nên tăng thêm một cái áo giáp cho nguyên thần và phong ấn trong thân kiếm chính là thuật dung hợp thần hồn với luyện kim mà trong thiên hạ hiện nay chỉ khoảng ba, bốn người có thể làm được.

- Không ổn! Hơi nóng tản ra nhiều.

Địa Nguyên huyền vũ lô được mở liên tục ra một lần sóng nhiệt kinh người. Lạn Hàng nhìn thấy toàn bộ vải vóc và dụng cụ bằng gỗ trong điện lập tức bị đốt cháy.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

05-01-2013, 09:10 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

143. Chương 142: Phi Kiếm Cực Mạnh.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Trạng Thái Thanh Minh nhìn thấy vậy cũng không giật mình, vung tay lên lại ném ra mười hạt châu màu trắng tạo thành một cái trận pháp. Hơn mười hạt châu đó đều là băng tinh vạn năm trong núi. Nên cái trận pháp đó vừa mới thành công liền tản ra hơi lạnh bao phủ lấy hơi nóng từ hai cái lò. Nhìn cảnh tượng lúc này giống như có một cái vỏ trứng trong suốt bao phủ lấy làn sóng lửa.

Tiểu sa di cũng không sợ nóng lạnh ra vào tự nhiên. Chỉ chừng hết một chén trà đã luyện chế được một đồng tinh kim. Mà lúc này, Trạng Thái Thanh Minh thấy lửa trong Tứ Nhĩ thần hỏa đỉnh đã được liền chỉ tay. Ánh sáng của Thiên Nguyên chu tước lô chợt biến mất mà thiên hỏa cũng không giáng xuống. Không để cho lửa trong Tứ Nhĩ thần hỏa tắt đi, Trạng Thái Thanh Minh phóng ra một luồng chân nguyên bao phủ lấy chất lỏng kim loại màu tím rồi kéo dài nó giống như một sợi mì.

Lạn Hàng nín thở quan sát thì chỉ thấy bãi chất lỏng kim loại từ từ bị kéo ra thành hình thanh kiếm. Thân kiếm cũng không mỏng đều giống như Xích Tô mà phần sau dày hơn, phần trước mỏng. Thân kiếm tròn đẹp có đường cong kỳ dị.

- Đi!

Đúng vào lúc này, Trạng Thái Thanh Minh hơi vươn tay lại lấy ra một viên hỏa ngọc vạn năm ném vào thân kiếm. Sau khi ném xong, theo suy nghĩ của lão một tia chân nguyên nhanh chóng khắc hai cái trận pháp lên thân kiếm.

“Rắc” hỏa ngọc vạn năm chạm vào thân kiếm rồi nát vụn. Bản thân hỏa ngọc vạn năm hấp thu nguyên khí thiên hỏa trong mấy vạn năm mà hình thành nên trong đó ẩn chứa hỏa nguyên thiên hỏa kinh người. Vào lúc này nó bị phá tan khiến cho nguyên khí tản ra. Nhưng hai cái trận pháp trên thân kiếm chợt tản ra ánh sáng. Một cái trận pháp phát ra lực hút vô hình hút toàn bộ nguyên khí Thiên hỏa vào trong thân kiếm, còn một cái trận pháp thì bảo vệ thân kiếm khiến cho nó không bị hỏa nguyên phá hủy.

Sau khi dung nhập hỏa ngọc vạn năm vào trong thân kiếm, Trạng Thái Thanh Minh lại làm như vậy ném thêm mấy viên tinh thạch hỏa nguyên thiên hỏa dung nhập vào trong thân kiếm.

Dung nhập hỏa nguyên vào đó xong, hình dạng của phù kiếm cũng không có gì khác biệt, nhưng Lạn Hàng có thể thấy ánh sáng của nó không còn là màu tím mà biến thành màu tím trong suốt.

Tới lúc này, Trạng Thái Thanh Minh mới nhìn đến Địa Nguyên huyền vũ lô. Bây giờ kim loại trung đó đã bị đốt sôi lục bục.

- Thăng!

Hai tay Trạng Thái Thanh Minh khẽ ấn một cái nhất thời Nguyên anh tinh kim bên trong Địa Nguyên huyền vũ bị nấu cho thành thể khí màu đỏ thẫm quay cuồng trong lò.

- Tới!

Trạng Thái Thanh Minh chộp tay một cái kéo nguyên thần của Hỏa ngô lên trên Địa Nguyên huyền vũ lô. Lập tức hỏa nguyên Đại sát bao phủ. Nguyên thần hỏa ngô bị trận pháp trói chặt không ngờ rung mạnh giống như ăn được thuốc nổ, bất cứ lúc nào cũng có thể phá pháp trận phong ấn. Tuy nhiên Trạng Thái Thanh Minh không để cho nó có cơ hội bất ẩn quyết khiến cho nguyên anh tinh kim màu đỏ thẫm chui vào trong cơ thể nguyên thần Hỏa ngô. Một cái trận pháp vô cùng huyền ảo cũng xuất hiện bên ngoài nguyên thần của Hỏa ngô. Sau khi cái trận pháp đó xuất hiện, nguyên thần Hỏa ngô trở nên cứng ngắc giống như bị buộc bởi một sợi dây thép nhưng từ bên ngoài thân nguyên anh tinh kim đang từ từ chảy ra. Rất nhanh, nguyên anh tinh kim bao phủ toàn bộ Nguyên thần của hỏa ngô. Lạn Hàng nhìn thấy toàn thân nguyên thần Hỏa ngô dường như được bao phủ bởi một lớp giáp khiến cho nó càng thêm khùng bố.

Sau khi dung luyện nguyên thần của hỏa ngô và nguyên anh tinh kim, Trạng Thái Thanh Minh liền ném bốn viên Hỏa ngô đan mà Lạc Bắc đưa cho Lạn Hàng về phía Nguyên thần Hỏa ngô.

Trạng Thái Thanh Minh là nhân vật luyện khí số một trong vòng trăm năm, chỉ cần tiện tay luyện chế một thứ cũng là cái mà nhiều môn phái chỉ có thể nghĩ không thể cầu. Trong trăm năm qua, lão trao đổi nguyên liệu với các môn phái chẳng biết bao nhiêu. Tới bây giờ cho dù nguyên liệu luyện khí trong thiên hạ cộng lại cũng có khả năng không nhiều bằng Trạng Thái Thanh Minh. Nhưng Hỏa ngô đan rất ít, ngay cả Trạng Thái Thanh Minh cũng không có. Hơn nữa Hỏa ngô đan chính là do khi Hỏa ngô hết tuổi thọ, hỏa nguyên trong người ngưng tụ thành một hạt châu. Vì vậy mà trong đó ẩn chứa nguyên khí địa tâm hỏa sát nhiều vô kể.

Cả bốn viên Hỏa ngô đan được Trạng Thái Thanh Minh phóng vào trong miệng nguyên thần Hỏa ngô. Cái trận pháp mà lão bố trí lúc trước trên nguyên thần của nó liền mở ra rít lấy nguyên khí Địa tâm hỏa sát trong Hỏa ngô đan rồi dung nhập vào trong nguyên thần.

- Hỏa ngô đan đúng là chí bảo của trời đất, hỏa nguyên địa tâm hỏa sát không ngờ lại mạnh tới vậy. Sau khi thanh phi kiếm này hình thành, uy lực của nó có lẽ còn hơn cả sự dự đoán của ta.

Hỏa nguyên trong bốn viên Hỏa ngô đan được nguyên thần Hỏa ngô hấp thu, Trạng Thái Thanh Minh và Lạn Hàng có thể thấy nó gần như bành trướng ra gấp đôi. Chiều cao tăng lên tới mười trượng. Mà vào lúc này, nguyên thần Hỏa ngô không giống như nguyên thần mà giống như có thân thể thật sự, dường như có sự hô hấp. Trong miệng của nó liên tục có hai luồng khí hỏa sát màu đen phụt ra.

- Như thế này nếu phóng nguyên thần Hỏa ngũ ra đối địch sẽ có uy thế ra sao?

Lạ Hàng vừa mới nghĩ vậy thì hai tay Trạ Thai Thanh Minh lại bắt mấy cái ấn pháp. Nguyên thần của Hỏa ngũ đột nhiên hóa thành một vầng sáng màu tím đen chui vào trong phôi kiếm.

Ánh sáng màu tím đen vừa mới biến mất, Trạ Thai Thanh Minh không hề dừng lại tiếp tục khắc mười cái trận pháp lên thân kiếm. Những trận pháp đó đều từ những ký hiệu huyền ảo hoặc do đồ hình tạo thành giống như phù điêu trên thân kiếm.

Hơn mười cái trận pháp đó được tạo thành hết sức sinh động. Lạ Hàng chỉ thấy thân kiếm như được phủ kín bởi một lớp vảy tinh mịn. Nhìn kỹ thì ra những cái vảy đó là do những lá bùa cực nhỏ tạo thành.

Đúng vào lúc này, Trạ Thai Thanh Minh nhanh chóng rút một cây châm màu bạc điểm lên trán của Lạ Hàng lấy ra một giọt máu.

Giọt máu đó được Trạ Thai Thanh Minh phóng lên trên thân kiếm rồi tản ra khiến cho thanh kiếm trong suốt màu đỏ hồng có ánh sáng lưu chuyển rồi nhanh chóng ngưng tụ thành thực thể. Đồng thời thân kiếm rung mạnh phát ra một tiếng ngân nga.

- Thành!

Lần này, sắc mặt của Trạ Thai Thanh Minh không giấu được sự mừng rỡ. Còn Lạ Hàng thì có cảm giác giống như máu thịt gắn liền với thanh kiếm. Chỉ cần bản thân có một ý nghĩ thì thanh kiếm này có thể bay lên cao. Thanh phi kiếm của gã đã được luyện lại một lần nữa.

- Mặc dù thanh phi kiếm này không phải là pháp bảo đặc ý nhất do ta luyện ra nhưng nó cũng là một thanh phi kiếm đặc ý nhất.

Im lặng một lúc, Trạ Thai Thanh Minh nhìn Lạ Hàng rồi cười nói:

- Người thử thanh phi kiếm này đi.

Lạ Hàng gật đầu rồi hít một hơi sau đó căn cứ theo kiếm quyết mà phóng một tia chân nguyên quán lấy phi kiếm. Vừa mới nắm nó vào tay, sắc mặt Lạ Hàng liền thay đổi. Nắm thanh phi kiếm trong tay, Lạ Hàng cảm nhận trong thanh kiếm có một nguồn sức mạnh cực lớn như muốn vỗ cánh bay đi. Cái cảm giác này hoàn toàn không giống như bản thân khống chế phi kiếm mà là sử dụng lực lượng của nó. Ngoại trừ cái cảm giác đó ra, Lạ Hàng còn có một thứ cảm giác như đang cầm một quả núi lớn, bất cứ lúc nào cũng có thể ném nó vào đầu kẻ địch.

- Không nên vì sức mạnh của thanh kiếm mà phải sợ.

Nhìn thấy Lạ Hàng biến sắc, Trạ Thai Thanh Minh nở nụ cười:

- Tất cả đều lấy bản thân mình là vua. Nhưng cho dù tu vi có cao tới mấy thì cũng đều mượn uy lực của trời đất. Nhưng cho dù như vậy thì con người cũng không hề sợ uy lực của trời đất. Con đường tu đạo là nghịch thiên, người phải coi chính mình là chủ nhân thì thanh phi kiếm này sẽ có sự kính sợ với người. Ngày khác tu vi của người tăng lên, nói không chừng còn vượt hơn cả lực lượng của nó. Nhưng nếu có lòng sợ nó, thanh kiếm này sẽ lẩn chủ, tu vi của người muốn tăng lên cũng khó.

- Văn bối hiểu.

Lạ Hàng rung mình, ý chí lập tức trở nên vững vàng, thử điều khiển phi kiếm vọt lên không trung.

- Trạ Thai Thanh Minh tiên bối! Tốc độ của thanh phi kiếm cực nhanh.

Mới khống chế phi kiếm xông lên trời, Lạ Hàng liền hít một hơi. Vừa mới xông lên, không ngờ phi kiếm hóa thành một tia sáng màu hồng, trong tích tắc không biết đã bay được bao nhiêu trượng.

- Ta đã dung nhập tinh kim vào trong phi kiếm, lại tăng thêm trận pháp khiến cho nó có thể điều khiển tùy tâm, lúc phóng ra lại hết sức nhẹ nhàng nhưng khi chém lại càng thêm nặng. - Trạ Thai Thanh Minh hít mắt nhìn tia sáng màu hồng rồi nói:

- Ta lại ngưng luyện vào đó tinh kim vân cực xúng với thân kiếm có thể phản xạ ánh sáng khiến cho đối thủ rất khó nhận ra đâu là phi kiếm thực sự. Người thử nhìn kiếm quang của nó mà xem. Có cái này đối thủ khó thể nhầm vào phi kiếm mà có được một đòn hiệu quả.

Lạn Hàng lập tức theo lời của Trạng Thái Thanh Minh để cho phi kiếm xoắn một cái. Quả nhiên kiếm quang tản ra trên không trung xuất hiện mấy trăm tia sáng cơ bản không thể biết được đâu là phi kiếm thật.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

05-01-2013, 09:10 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

144. Chương 143: Biển Sâu Tìm Bảo Vật.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Người thử lại xem hỏa nguyên thiên hỏa và nguyên thần hỏa ngô. - Trạng Thái Thanh Minh nói với Lạn Hàng:

- Pháp trận của ta tương thông với tinh thần của người. Chỉ cần người có ý nghĩ là có thể phóng ra Hỏa nguyên thiên hỏa và nguyên thần hỏa ngô để đối địch.

- Được!

Lạn Hàng gật đầu, vừa mới có ý nghĩ thì thấy trên thân kiếm tản ra một ngọn lửa giống như hồng ngọc có nhiệt độ kinh người. Vừa mới phóng ra, trên bầu trời liền phát ra tiếng nổ, không khí xung quanh bị đốt cháy tạo thành một cái ráng đỏ trên trời.

- Thiên hỏa được cô đọng như vậy chỉ sợ nếu phi kiếm khác mà va chạm với nó sẽ bị đốt chảy.

Lạn Hàng thúc giục toàn bộ Hỏa nguyên trong thân kiếm khiến cho nó bao phủ cả nửa mẫu. Chỉ với bằng đó cũng khiến cho phi kiếm không phải phi kiếm mà là một thứ pháp bảo hệ Hỏa lợi hại.

Tuy nhiên, Lạn Hàng tiếp tục phóng ra một tia sáng màu đen từ thân kiếm trong nháy mắt hóa thành một con Hỏa ngô giống như được đúc bằng sắt bay lượn trên trời. Con Hỏa ngô đó liên tục phụt ra ngọn lửa màu tím bên trên cái ráng đỏ khiến cho cảnh tượng giống như hủy thiên diệt địa.

- Trạng Thái Thanh Minh tiền bối, văn bối mới chỉ thấy cảnh giới ngự kiếm tại sao khoảng cách của phi kiếm có thể bay xa hơn cảnh giới ngự kiếm? Hơn nữa văn bối cảm nhận chân nguyên bám vào trên thân kiếm so với cảnh giới ngự kiếm còn chặt hơn? - Lạn Hàng kim chế sự rung động, thu hồi phi kiếm rồi hỏi.

- Đó là do trận pháp mà ta bố trí trên phi kiếm hấp thu chân nguyên của người. Như vậy cho dù người có tu vi hơn người gấp hai, gấp mười cũng đừng mong sử dụng pháp thuật, pháp bảo mà phá được chân nguyên trên phi kiếm của người.

- Hóa ra trên thân kiếm còn có pháp trận giống như trên Tử Lôi nguyên từ chùy của Lạc Bắc sư đệ.

Lạn Hàng nhìn thanh phi kiếm quay trở lại tay. Trạng Thái Thanh Minh cười nói:

- Áo giáp mà ta luyện cho Nguyên thần hỏa ngô là dùng Ô kim Tây Hải, máu long lân, tinh thần tinh kim luyện chế thành rồi lại thêm pháp trận. Đây là một thứ pháp bảo hạng nhất, cơ bản phi kiếm khó làm cho nó bị thương. Hơn nữa bộ giáp này được luyện ra từ khí địa tâm hỏa sát nên có tác dụng tẩm bổ cho nguyên thần của Hỏa ngô. Người còn chưa tới cảnh giới ngự kiếm cho nên chưa thể ngự không, có thể dùng nguyên thần của nó đưa người đi.

- A? Ai kia?

Đúng lúc Trạng Thái Thanh Minh đang nói những tác dụng của phi kiếm thì nhìn thấy cảnh tượng từ cái bình đựng Kim tinh phong xuất hiện có một bóng người bay tới.

Nhìn thấy người đó, Lạc Hàng liền há hốc mồm, mừng tới rơi nước mắt.

- Lạc Hàng sư huynh!

Chỉ một lát, âm thanh của người đó cũng vọng tới. Người tới Đông Lai tự chính là Huyền Vô Kỳ.

.....

- Không có tin tức của Huyền Vô Kỳ sư huynh và Lạc Hàng sư huynh. Không biết hai người đó bây giờ ra sao?

Cũng lúc, Lạc Bắc và Thái Thúc đang đứng trên một tảng đá lớn của một hoang đảo. Cả hai nhìn biển rộng mà trong đầu cùng có ý nghĩ đó.

Nơi Thái Thúc và Lạc Bắc đang đứng chính là một hòn đảo nhỏ được hình thành do núi lửa phun trào. Hòn đảo này dài và nhỏ, ở giữa có một dãy núi cao vài chục trượng. Toàn bộ đá núi đều có màu đen rất nhiều chỗ trơn trượt. Từ ngọn núi đó kéo ra ngoài cây cối kéo dài liên miên. Nơi bờ biển, san hô, vỏ sò bị nước biển mài mòn tạo thành cảnh tượng tuyệt đẹp. Từ trên cao nhìn xuống, hòn đảo nhỏ giống như một cái cây ô liu.

Hòn đảo hoang nằm ở Đông Hải, cách xa Trung Thổ đại lục, xung quanh cũng không có hòn đảo nào khác. Những người bình thường rất khó sinh sống trên hòn đảo này nhưng đối với Lạc Bắc và Thái Thúc mà nói thì nơi đây lại là nơi yên tĩnh có thể tiềm tu.

Lúc này, Thái Thúc đã luyện hoa xong linh đan mà Yến Kinh Tà đưa cho mình đột phá tới cảnh giới ngự kiếm. Còn Lạc Bắc thì trong những ngày qua đã nắm giữ Thi thần kinh quyết và Thiên Cơ bí lục của phái Lao Sơn thêm thuần thục. Hắn cũng dùng một số phương pháp có trong Thiên Cơ bí lục bố trí trận pháp ở khu vực xung quanh hòn đảo nhỏ. Nếu như có người tu đạo nào vào đây thì Lạc Bắc sẽ phát hiện ra trước.

Lạc Bắc và Thái Thúc đứng trên tảng đá lớn, phía sau là hai người mặc áo choàng đen phủ kín người.

Hai người đó đứng yên không hề nhúc nhích. Một người nhìn hết sức khô ngô còn một người thì hơi gầy. Hai người đó chính là Thi thần tướng linh Khuất Đạo Tử và Thi vương mà ngũ đệ tử của Khuất Đạo Tử là Trịnh Huyền Huân luyện chế.

Sau khi tu luyện qua Thi thần kinh quyết, Lạc Bắc biết được Thi vương đó so với Thi thần tướng linh mà hắn luyện chế từ Khuất Đạo Tử còn kém hơn nhiều. Tuy nhiên Lạc Bắc cũng rõ việc luyện chế thi vương cũng không phải là dễ.

Ma gia chuyên tu luyện pháp thuật thi đạo trong trăm năm qua vẫn chưa hề có lấy một Thi vương.

Trịnh Huyền Huân luyện chế Thi Vương này đã có thể phi thiên động địa, thân thể rắn chắc như sắt thép ngay cả Tân Thiên Trại Lô của Thái Thúc cũng chỉ có thể làm xuất hiện một vết xước. Mà quan trọng hơn đó là so với Thi Vương này, Thi thần tướng linh mặc dù lợi hại nhưng lại không có không gian trưởng thành. Còn Thi vương vẫn có thể rèn luyện, lấy quỷ khí U Minh dung hợp với các loại tinh kinh để tiến hóa thành Thi thần.

Mà theo những gì trong Thi thần kinh quyết ghi lại thì luyện Thi thần tới một mức độ nhất định có thể địch nổi người tu đạo tu luyện tới Nguyên Anh đại thành. Nói như vậy tới trình độ này ngay cả Khuất Đạo Tử là Thi thần tướng linh cũng chưa chắc đã lợi hại hơn Thi thần.

Chỉ có điều Thi vương không giống với pháp bảo bình thường, nó dung hợp khí huyết của người luyện chế, chỉ nghe người luyện chế sử dụng. Trong Thi thần kinh quyết ghi lại nếu muốn tế luyện đối chủ thì cần phải có Thất sắc tâm đăng thảo, Hoàn hồn hoa là những tài liệu thi pháp. Hiện tại Lạc Bắc còn thiếu những pháp bảo này nên không thể bào chế chỉ có thể dùng Khuất Đạo Tử phong bế Thi Vương.

Do Thi thần tướng linh và Thi vương đều khác người thường cho nên nếu người khác gặp sẽ thấy khó chịu. Vì vậy mà Lạc Bắc dùng áo choàng đen phủ lên. Hiện tại Thi thần tướng linh và Thi vương nhìn chẳng

khác gì người hầu của Lạc Bắc chỉ có điều là khuôn mặt được che kín tuy nhiên vẫn tản ra hơi thở làm cho người ta kinh sợ.

- Lạc Bắc! Tới giờ rồi.

Sau khi đứng trên tảng đá nhìn một lúc, Thái Thúc quay đầu lại mà nói.

- Ừm!

Lạc Bắc gật đầu. Ý nghĩ của hắn vừa mới xuất hiện, Khuất Đạo Tử đứng sau hai người khẽ vươn tay phóng ra một con thuyền nhỏ tản ra ánh sáng màu xanh lập tức đưa Lạc Bắc và Thái Thúc cùng với Thi vương bay lên mặt biển.

Cái thuyền nhỏ này có tên là Quy Tê Linh bàn. Đó là một loại pháp bảo phi độn do tổ sư phái Bắc Mang luyện chế. Khi Khuất Đạo Tử đối địch với Hắc Phong lão tổ đã dùng tới nó để bỏ chạy. Ngày đó khi Lạc Bắc biến Khuất Đạo Tử thành Thi thần tướng linh vẫn không biết trên người y có cái pháp bảo này. Mãi cho tới khi quyết định lánh ra hải ngoại, Lạc Bắc lệnh cho Khuất Đạo Tử sử dụng pháp thuật đưa mình và Thái Thúc phi độn thì mới thấy y dùng cái pháp bảo này.

Mà vào lúc này, Lạc Bắc lệnh cho Khuất Đạo Tử sử dụng cái pháp bảo đó đưa mình và Thái Thúc bay tới hải vực. Hai ngày trước, khi Lạc Bắc bố trí trận pháp thì đột nhiên nhìn thấy trên bầu trời có một tia sáng màu vàng rơi xuống biển.

Tia sáng đó chỉ xuất hiện chừng nửa nén hương liền biến mất. Nhưng hai ngày qua, Lạc Bắc và Thái Thúc để ý quan sát thì phát hiện liên tục trong hai ngày vào lúc giữa trưa đều có một tia sáng màu vàng từ trên cao lao xuống.

Lạc Bắc và Thái Thúc cũng nhận ra tia sáng màu vàng đó là do chân hỏa Thái Dương và linh khí trong trời đất ngưng tụ lại mà thành.

Mà theo hai người biết trong những hoàn cảnh như vậy thì chỉ có hai khả năng. Một là đang có người tu luyện ở đó mà hai là ở trong nước có một thứ thiên tài địa bảo sinh trưởng. Nhưng xét kỹ hai khả năng đó thì khả năng thứ hai lớn hơn.

Bởi vì nếu có người tu luyện thì nhất định không thể chỉ trong chừng nửa nén hương. Chỉ có thiên tài địa bảo tới thời điểm nhất định trong ngày mới hấp thu linh khí trong trời đất.

Có thể gặp được thiên tài địa bảo đối với người tu đạo mà nói đúng là một sự may mắn. Vì vậy mà Thái Thúc và Lạc Bắc nhìn thấy cảnh đó liền quyết định đến xem.

Chỉ có điều tia sáng màu vàng do Thái Dương chân hỏa và linh khí trong trời đất ngưng tụ lại rất mảnh mà vào lúc giữa trưa cho nên rất khó phát hiện. Hơn nữa trên mặt biển lại có sóng nên rất khó xác định được chính xác vị trí. Lạc Bắc và Thái Thúc quan sát hai ngày rồi cả ngày hôm nay nghĩ cách rồi quyết định phi độn tới khu vực đó chờ tia sáng lao xuống rồi mới chui xuống nước.

Ánh sáng bình thường chỉ có thể xuyên xuống nước được mấy thước. Xuống tới mười thước nước biển trở nên tối đen. Đến lúc đó chui vào trong biển nhất định có thể phát hiện được vị trí mà tia sáng lao xuống.

Lạc Bắc và Thái Thúc tính toán thời gian. Khi hai người phi độn tới trên hải vực không lâu liền nhìn thấy một tia sáng màu vàng từ trên không trung lao xuống.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

05-01-2013, 09:12 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

145. Chương 144: Gặp Được Yêu Tộc.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Nhìn thấy tia sáng đó, Lạc Bắc xuất hiện ý nghĩ lập tức Khuất Đạo Tử liền lấy ra một cái chung nhỏ màu xanh. Đây chính là pháp bảo đặc ý của Khuất Đạo Tử - Sơ Hà Xả tắc chung.

Lạc Bắc đã thử qua Sơ Hà xả tắc chung phát hiện nó hội tụ bốn loại nguyên khí Kim, Thổ, Thủy, Mộc khi phóng to có thể bao phủ phạm vi mười dặm, chẳng khác gì một ngọn núi. Có thể nói là một pháp bảo lợi hại.

Nhưng hiện tại Lạc Bắc lệnh cho Khuất Đạo Tử sử dụng nó để ngăn cách nước biển. Bởi vì Quy Tê linh bàn không thể phi độn trong nước, còn Phân Thủy thần quang bạng lại bị Yến Kinh Tà lấy đi để dụ địch. Mà xuống sâu dưới nước áp lực rất mạnh, nếu chỉ dùng chân nguyên để phá vỡ thì cho dù là Khuất Đạo Tử và Lạc Bắc cũng chỉ xuống được trăm trượng là hoạt động khó khăn.

Chỉ thấy Khuất Đạo Tử bắt pháp quyết, trong nháy mắt Sơ Hà xả tắc chung hóa thành một cái chuông nhỏ nằm trượng trên bề mặt của nó có hình sông ngòi từ từ chìm xuống nước.

Khi Sơ Hà xả tắc chung hạ xuống mặt biển, Khuất Đạo Tử liền thu Quy Tê linh bàn. Lạc Bắc, Thái Thúc, Khuất Đạo Tử và Thi vương đều đứng trên đỉnh Sơ Hà xả tắc chung như đứng trên một tảng đá.

Dưới sự khống chế của Khuất Đạo Tử, Sơ Hà xả tắc chung chìm xuống, xung quanh tản ra những đám mây đầy nước biển cách chừng ba trượng.

- Không có Phân Thủy thần quang bạn đi xuống biển đúng là bất tiện.

Mặc dù đã thử mấy lần nhưng Lạc Bắc và Thái Thúc đứng trong sự bảo vệ của Sơ Hà xả tắc chung vẫn cảm thấy khó chịu không như khi đứng trong Phân Thủy thần quang bạng.

- Ở đâu?

Sơ Hà xả tắc chung xuống thêm mấy trượng, nước biển trở nên tối đen khiến cho chân hỏa do Thái dương chân hỏa và linh khí ngưng tụ trở nên rõ ràng, ngay cả tôm cá ở xung quanh cũng bị thu hút. Chỉ có điều do hơi nóng mà chúng không dám tới gần chỉ ở xa mà quan sát. Rất nhiều loại cá bơi thành vòng tròn xung quanh tia sáng thì vô cùng đẹp.

Lạc Bắc và Thái Thúc đều biết tia sáng đó chỉ tồn tại chừng nửa nén nhang là mất vì vậy mà không có tâm trạng ngắm cảnh. Sau khi tới gần tia sáng chừng mười trượng, Lạc Bắc liền lệnh cho Khuất Đạo Tử điều khiển Sơ Hà xả tắc chung hạ xuống rất nhanh.

Chìm xuống hơn mười trượng, xung quanh hoàn toàn tối đen. Thái Thúc liền phóng Tân Thiên Trảm Lô ra. Nào ngờ nó vừa mới xuyên qua vàng sáng chui vào trong nước chiếu rõ trong phạm vi mấy trượng thì Lạc Bắc và Thái Thúc liền thấy có một bóng đen lao tới rồi bị kiếm quang cắt thành hai mảnh. Hai người giật mình phát hiện ra đó là một con sứa khổng lồ.

Con sứa đó vừa bị kiếm quang của Thái Thúc cắt thành hai nửa thì lại có một bóng đen xông tới nhanh chóng nuốt chửng một nửa. Lạc Bắc và Thái Thúc nhìn thì thấy đó là một con quái ngư thân thể đẹp mà dường như không có cả mắt.

Sơ Hà xả tắc chung tiếp tục đi theo tia sáng vàng xuống dưới. Các loài sinh vật dưới này bắt đầu trở nên thưa thớt, thì thoảng có một con bơi qua thì đều có hình dạng quái dị. Xuống thêm mười trượng, Lạc Bắc và Thái Thúc chỉ thấy xung quanh toàn là những bóng đen dài mảnh chẳng khác nào dải lụa. Nhìn kỹ thì ra là những cây tảo biển mọc lên từ đáy biển.

Những cây tảo biển to lớn dường như có màu lục, dày tới mấy tấc. “Không biết cái thứ này có ăn được hay không?” Lạc Bắc nghĩ vậy mà Thái Thúc thì tò mò điều khiển phi kiếm lao xuống. Những cây tảo biển hết sức mềm mại bị cắt đứt có thể thấy bên trong là một thứ chất lỏng màu đỏ giống như máu.

- Cái vực này không biết sâu bao nhiêu mà lại có ánh sáng?

Thấy xung quanh toàn bộ là tảo biển chẳng khác nào một khu rừng rậm, Lạc Bắc và Thái Thúc đều cảm thấy cách đáy biển không còn xa nữa. Nhưng xuống thêm một chút nữa, hai người đều cảm thấy kinh hãi. Những cây tảo biển không biết mọc từ dưới sâu bao nhiêu mà xuống hơn mười trượng vẫn chưa thấy đáy,

thậm chí một chút rễ cây cũng không có. Chiều dài của những cây tảo biển đã vượt quá năm mươi trượng. Tuy nhiên lúc này, cả hai lại nhìn thấy trong làn nước biển tối đen không ngờ lấp lánh chút ánh sáng.

Xuống thêm vài chục trượng nữa, Lạc Bắc và Thái Thúc nghe thấy bên tai có tiếng lách tách rồi đột ngột trước mắt cả hai sáng ngời. Lạc Bắc và Thái Thúc đều thấy rõ phía dưới Sơn Hà xã tắc chung như có một dãy núi liên miên. Những cây tảo biển mọc lên từ dãy núi này mà bên dưới chân ngọn núi cũng liên tục có dung nham chảy ra. Hóa ra ánh sáng mà hai người vừa nhìn thấy chính là do dung nham của núi lửa phun trào.

Dung nham trào ra tiếp xúc với nước biển làm bốc lên làn khói trắng rồi sau đó biến thành nham thạch màu đen. Mà cái rãnh trong dãy núi đó cũng không biết sâu bao nhiêu, mặc dù có ánh sáng nhưng không thể nhìn rõ được.

Lúc này, Thái Dương chân hỏa và linh khí trong trời đất ngưng kết thành chân hỏa đột nhiên biến mất. Nhưng trong tích tắc đó, Lạc Bắc và Thái Thúc đều thấy được nơi tia sáng đó lao xuống thấp thoáng có ánh sáng màu tím. Mà ánh sáng tím đó là do một thứ thực vật kỳ lạ tản ra.

- Quả nhiên là có thiên tài địa bảo sinh trưởng. Không biết cái cây này thuộc loại gì?

Cái cây đó cao chừng hai thước, rễ cây và lá chẳng khác gì được tạo ra từ bảo thạch. Từ nó mọc ra một bông hoa, ở giữa đã kết một cái quả màu tím nhìn chẳng khác gì viên dạ minh châu. Khi Lạc Bắc và Thái Thúc ở Thục Sơn cũng đã xem rất nhiều điển tịch giới thiệu về thiên tài địa bảo nhưng cả hai đều chưa thấy cái loại thực vật này.

Nhưng chỉ cần nhìn ánh sáng tỏa ra từ nó và việc nó có thể hấp thu được Thái dương chân hỏa cùng với linh khí trong trời đất, Lạc Bắc và Thái Thúc có thể khẳng định đây là một thứ bảo vật hiếm có.

- Cái cây này nhìn không tầm thường như vậy không biết gần đó có dị thú ẩn náu hay không?

Lạc Bắc biết bình thường gần nơi có thiên tài địa bảo đều có dị thú bảo vệ. Bởi vì dị thú cảm nhận được hơi thở của thiên tài địa bảo tốt hơn con người nhiều. Hơn nữa, chúng bảo vệ thiên tài địa bảo cho tới khi trưởng thành mới ăn để gia tăng tu vi. Vì vậy mà khi nhìn thấy cái cây đó mặc dù vui sướng nhưng Lạc Bắc vẫn có ý nghĩ đó.

Bây giờ, tu vi của Lạc Bắc đã gần bằng được tám phần đỉnh cao của Khuất Đạo tử vì vậy mà sự cảnh giác cũng hơn nhiều. Thần thức của hắn giống như thủy triều nhanh chóng tản ra xung quanh.

- A?

Thần thức vừa mới đảo qua, Lạc Bắc liền giật mình bởi vì hắn có thể cảm nhận được trong đám tảo biển cách mình chừng chục trượng có một thứ hơi thở khác lạ.

Thứ hơi thở đó hết sức mỏng manh hiển nhiên là ổ tình che giấu. Nếu là người tu đạo bình thường cho dù cảm giác được cũng chỉ nghĩ rằng đó là một con hải ngư nhưng Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh của Lạc Bắc sau khi tới tầng thứ bảy thì sự cảm nhận đối với thay đổi linh khí xung quanh rất nhạy bén.

Ngay lập tức Lạc Bắc nháy mắt với Thái Thúc.

Mặc dù không nói một câu nào nhưng Thái Thúc ở lâu với Lạc Bắc nên nhanh chóng hiểu ý, cũng không có biểu hiện gì khác lạ mà chỉ quan sát cái cây kia.

Lạc Bắc cũng giả vờ như đang quan sát cái cây đó nhưng lại lặng lẽ thả một cái vật nhỏ màu đen.

Cái vật nhỏ màu đen đó chính là Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc. Sau khi tu luyện tới cảnh giới Kiếm Cương, hiện tại Lạc Bắc đã có thể thu nhỏ nó lại chỉ bằng quả trứng chim bồ câu. Tu luyện tới kiếm cương khí tức sắt thép và chân nguyên của bản thân hết sức ngưng tụ khiến cho đối phương khó có thể phát hiện được. Mà bản thân Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc lại có màu đen, hiện tại đang ở sâu trong làn nước nên ngoại trừ chút ánh sáng gần núi lửa ra thì tất cả nước biển cũng đen nhánh. Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc yên lặng dọc theo Sơn Hà xã tắc chung rơi xuống, ngay cả Thái Thúc cũng không nhận ra.

Lạc Bắc dùng ý nghĩ điều khiển kiếm cương lặng lẽ bay tới đám tảo biển. Dừng một chút, kiếm cương chọt bùng lên chẳng khác nào một con giao long trong nước biển, xoắn nhẹ một cái khiến cho toàn bộ tảo biển

bị cắt nát.

- A!

Mấy cây tảo biển không lơ lập tức bị xoắn nát. Đồng thời dưới làn nước sâu cũng vang lên mấy tiếng động.

Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc lên tới gần mới bùng nổ kiếm cương có thể nói là vô cùng mãnh liệt. Hiện tại cho dù với tu vi của Khuất Đạo Tử như vậy nếu bị Lạc Bắc đánh lên mà không kịp đề phòng thì cũng bị thương nặng. Khi Lạc Bắc phát ra một đòn kia cũng dự đoán đám dị thú trốn trong tảo biển cũng có một số bị thương nặng. Nhưng khi Kiếm cương bùng nổ đánh nát đám tảo biển, Lạc Bắc và Thái Thúc lại nhìn thấy không ngờ ẩn nấp sau đó lại là một cái bóng xinh xắn.

Khi Lạc Bắc và Thái Thúc nhìn thấy cái bóng đó đều hét lên kinh hãi.

Trong tiếng kêu kinh ngạc, Tam Thiên Phù Đồ đã tới gần thất lưng của bóng người đó. Lạc Bắc nhanh chóng điều khiển cho Kiếm cương thay đổi phương hướng. Chỉ thấy kiếm cương gần dính vào bóng người đó liền chệch sang bên, vắt ngang hải vực dài mấy chục trượng. Nơi nào kiếm cương đi qua, tảo biển bị đánh nát thành từng mảnh nhỏ.

Mặc dù trong lúc vội vàng xoay chuyển phương hướng của kiếm cương nhưng Lạc Bắc vẫn toát mồ hôi lạnh. Bởi vì một khi kiếm cương bùng nổ thì uy lực cực mạnh. Cũng may là ở sâu trong lòng nước có nước ngăn cản nếu không thì nó đã chém trúng cái bóng kia.

Lạc Bắc thu Tam Thiên Phù Đồ về khiến cho nó một lần nữa đọng lại thành quả cầu kiếm cương lơ lửng trong nước biển. Đám tảo biển bị kiếm cương đánh nát nhanh chóng bị dòng nước ấm do núi lửa phun trào cuốn đi. Một đòn đó của Lạc Bắc đánh nát hơn mười đám tảo biển khổng lồ nên dưới ánh sáng của núi lửa, Lạc Bắc và Thái Thúc liền nhìn thấy rõ cái bóng người kia không ngờ là một thiếu nữ diễm lệ.

Dưới ánh sáng, không ngờ trang phục của thiếu nữ được làm từ trân châu và vỏ sò. Làn da của nàng trong suốt chẳng khác nào bạch ngọc. Đôi mắt của nàng xanh thăm thẳm như làn nước biển. Mái tóc màu vàng kiam khiến cho người ta mê muội. Nhưng đôi chân của nàng lại có một lớp vảy màu bạc.

Mái tóc màu vàng kim của thiếu nữ xỏa xuống. Đôi môi đỏ hồng như cánh hoa lay động lòng người bây giờ trắng bợt. Bị một kiếm vừa rồi khiến cho nàng kinh sợ nhìn Lạc Bắc và Thái Thúc, đứng nguyên trong nước biển không dám chạy trốn.

- Người là ai?

Lạc Bắc lập tức nhận ra thiếu nữ này thuộc Yêu tộc chứ không phải người tu đạo.

Thiếu nữ kinh ngạc nhìn Lạc Bắc và Thái Thúc nhưng không nói gì. Lạc Bắc lại hỏi tiếp:

- Người không hiểu chúng ta nói gì?

Thiếu nữ lắc đầu. Sau một lát, dường như nàng bình tĩnh lại mới chột lên tiếng:

- Các người là ai?

Đúng lúc này, trong đám tảo biển cách đó không xa chợt có tiếng động rồi có mười bóng đen xuất hiện. Có một cái bóng tới gần bên cạnh thiếu nữ kia. Dưới ánh sáng của núi lửa, thân hình của hắn nhanh chóng hiện ra trong tầm mắt của Lạc Bắc và Thái Thúc.

Đó là một thanh niên cường tráng, cao hơn Lạc Bắc chừng hai cái đầu. Quần áo trên người y cũng được chế tạo từ trân châu và vỏ sò nhưng hoàn toàn khác so với trang phục của thiếu nữ. Trang phục của y kết hợp với thân thể cường tráng nhìn giống như một bộ chiến giáp. Hai chân của y cũng để trần lộ ra lớp vảy màu bạc. Đồng thời trên đầu y còn có hai cái sừng nhỏ màu bạc.

Lạc Bắc và Thái Thúc phát hiện ra người thanh niên và cô gái kia dường như không có pháp bảo nhưng vẫn có thể di chuyển trong biển mà không hề có chút e ngại. Hoàn toàn tự nhiên.

- Các người là người của tộc Ly Thủ?

Vừa thấy người thanh niên đó, phát hiện ra điểm ấy, Lạc Bắc và Thái Thúc chợt nhớ ra lai lịch của những người này là gì.

Ly thủ!

Theo truyền thuyết từ thời cổ thì Ly Thủ là một trong số chín loài cự long. Bọn họ tu luyện hoàn toàn khác biệt với cự mãng và thủy giao. Ngay từ nhỏ, Ly Thủ thực sự là rồng, có thể hấp thu linh khí trong tự nhiên, tuổi thọ lại dài nên có thể hóa ra thành hình người.

Trong Long tộc cho dù là đực hay cái thì trời sinh đều rất lợi hại. Nhưng hoàn toàn khác với các tộc rồng khác, trong tộc Ly Thủ, con đực tương đối lợi hại còn con cái thì nhu nhược.

Một con Ly Thủ đực hóa thành hình người chỉ cần tới ba trăm tuổi thì tu vi liền vượt qua người tu đạo đạt tới Nguyên Anh. Nhưng một con Ly Thủ cái tới ba trăm tuổi, tu vi vẫn chưa bằng một nửa con đực.

Ly Thủ đực khi biến thành hình người nhìn rất uy dũng, chẳng khác nào chiến sĩ trời sinh. Mà con cái biến thành hình người cũng vô cùng diễm lệ. Con đực trên đầu có sừng nhưng con cái thì không. Khi Lạc Bắc và Thái Thúc ở Thục Sơn cũng đã xem được những điều ghi chép biết trong biển có tộc Ly Thủ tồn tại.

- Các người là ai?

Khi Lạc Bắc và Thái Thúc có phản ứng thì người thanh niên kia cũng lên tiếng hỏi. Ánh mắt của y đầy sát khí và địch ý.

- Chúng ta bị cái cây này thu hút tới đây. Còn về tên tuổi của chúng ta thì lúc này chưa tiện nói.

Lạc Bắc cũng không muốn nói dối, nhanh chóng trả lời.

- Nhìn quần áo và pháp thuật của các người thì cơ bản không phải là môn phái của người tu đạo xung quanh.

- Thanh niên cường tráng nhìn Lạc Bắc và Thái Thúc mà nói với giọng lạnh lùng:

- Nếu đã bị các người phát hiện thì các người cần gì phải làm bộ làm tịch?

- Làm bộ làm tịch cái gì?

Lạc Bắc và Thái Thúc giật mình, nhưng chưa kịp lên tiếng thì đã nghe thiếu nữ nói với người thanh niên:

- Ca ca! Bọn họ không phải là người xấu, hình như không cùng đường với người của Thương Lăng cung.

- Cái gì? - Người thanh niên kia cau mày:

- Tại sao muội lại nói vậy?

Thiếu nữ giơ ngón tay chỉ Lạc Bắc:

- Một kiếm vừa rồi của hấn, mọi người cũng có thể thấy được là muội không thể tránh khỏi. Nếu là người của Thương Lăng cung thì chắc chắn sẽ không thu tay như vậy.

- Suy nghĩ của cô ta cũng rất kỹ càng.

Thiếu nữ đó lại nói cho mình khiến cho Lạc Bắc và Thái Thúc có rất nhiều hảo cảm.

Nghe thấy thiếu nữ nói vậy, thanh niên kia cũng trầm tư một lúc rồi như hiểu lời thiếu nữ nói cũng có lý. Lúc này, thiếu nữ gật đầu đối với Lạc Bắc và Thái Thúc rồi nói:

- Nếu hai vị không muốn xưng tên thì ta cũng không hỏi nhiều. Ta chỉ có một yêu cầu quá đáng không biết hai vị có thể đồng ý hay không?

Lạc Bắc nói:

- Yêu cầu quá đáng gì?

- Cái cây này đối với chúng ta rất quan trọng. - Thiếu nữ do dự một lúc rồi mới quyết định nói:

- Chúng ta đã đợi ở đây mấy tháng. Ta có yêu cầu quá đáng là muốn cầu hai vị có thể để nó cho chúng ta không?

- Vốn chúng ta cũng chỉ tò mò tới cùng. - Lạc Bắc và Thái Thúc liếc mắt nhìn nhau rồi hấn lên tiếng:

- Các người đã đợi ở đây mấy tháng, nếu chúng ta cứ muốn thì biến thành cường đoạt. Nếu vậy, cái cây này để cho các người.

- Thật không?

Thiếu nữ nghe Lạc Bắc và Thái Thúc nói vậy thì vui mừng. Nhưng nét mặt của người thanh niên kia lại xuất hiện nhiều sát khí hơn:

- Các người đừng có vội che giấu. Nếu các người nói vậy chẳng khác nào giấu đầu lòi đuôi.

- Ca ca!

Thiếu nữ nghe thấy vậy liền kêu lên:

- Huynh nói vậy là có ý gì?

- Muội cũng biết, mặc dù chúng ta là Long tộc nhưng trong mắt họ cũng vẫn là Yêu. Muội đã thấy đám huyền môn này khi đối mặt với Yêu tộc lại có thái độ như vậy không? - Người thanh niên cười lạnh:

- Chưa nói cái cây này là chí bảo của trời đất. Bọn họ thuận miệng nói để cho chúng ta chẳng phải là giấu đầu hở đuôi hay sao?

- Đừng có vội đưa cả nắm. - Lạc Bắc nhìn người thanh niên rồi nói:

- Chẳng lẽ tất cả những người tu đạo đều coi Yêu tộc là địch hay sao?

Người thanh niên cường tráng cười lạnh:

- Hiện tại chẳng phải người tu đạo trong thiên hạ đều coi Yêu là địch, chẳng lẽ muốn kết bạn hay sao?

- Không cần biết các người tin hay không. - Lạc Bắc nói:

- Ta chỉ nghĩ vạn vật sinh trưởng cơ bản chẳng có gì khác nhau. Nếu hành vi của các người quang minh lỗi lạc thì làm bạn với các người có gì mà không được?

Lạc Bắc vừa mới dứt lời, đám người thanh niên đều giật mình.

Từ xưa tới nay, người tu đạo và Yêu tộc đều hiểu rõ, có thể coi Yêu là bạn thì nhất định là người có kiến thức sâu rộng.

Mà hiện tại Lạc Bắc và Thái Thúc vô hình khiến cho người thanh niên cảm thấy đầy khí khái. Nếu như những lời nói của Lạc Bắc là nói dối thì công phu lừa đảo của hai người đúng là quá sâu.

Vốn người thanh niên định chuẩn bị ra tay nhưng khi nghe Lạc Bắc nói vậy, nhất thời y lại do dự.

- Lại có người đến.

Nhưng vào lúc này, Lạc Bắc chợt giật mình, cảm nhận từ bên trái có hơi thở khác thường lan tới.

- Ai?

Người thanh niên cũng lập tức cảm nhận được làn hơi thở khác thường. Gã vừa mới quay đầu đi thì một quả cầu màu vàng từ từ xuất hiện trong đám thảo mộc.

Khi hình dáng của nó xuất hiện hoàn toàn, không ngờ đó lại là một con thuyền lớn.

Hình dạng của con thuyền không khác lắm so với thương thuyền đi lại trên biển, cũng có đủ buồm. Tuy nhiên có một vầng ánh sáng lặn lại đẩy nước biển cách ra khoảng mấy trượng. Mà phía sau thuyền có một cái phi luân giúp cho nó di chuyển nhanh trong nước biển.

Nghe tiếng quát của người thanh niên, nơi đầu thuyền liền xuất hiện vài bóng người. Con thuyền lớn cũng đứng yên trong làn nước biển. Cầm đầu đám người là một lão nhân có khuôn mặt vô vàng, mặc trường bào màu trắng. Mà hai người trẻ tuổi sau lưng lão lại mặc trường bào màu xanh, có điều không nhìn rõ mặt.

- Là người của tộc Ly Thủ?

Lạc Bắc cảm nhận được lão nhân này và hai người sau lưng đều không phải là yêu tộc. Nhưng khi nhìn thấy rõ đám người thanh niên cường tráng kia, lão nhân lại thở phào nhẹ nhõm.

- Chúng ta là người của Hiên Hồ tông. Ta là An Khánh Tịch của Hiên Hồ tông.

- Hóa ra là Khánh Tịch chân nhân.

Người thanh niên không chỉ thở phào nhẹ nhõm mà nét mặt còn có một sự tôn kính.

- Ta là Nghiêu Ly của tộc Ly Thủ.

“Tên Nghiêu Ly này có thành kiến với người tu đạo tạo sao lại tôn kính với người của Hiên Hồ tông như vậy?” Lạc Bắc thầm nghĩ trong đầu.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

05-01-2013, 09:12 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

146. Chương 145: Tử Ngọc Hỏa Thảo. Con Thuyền Dưới Đáy Biển.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Cả Lạc Bắc và Thái Thúc đều không biết rằng Hiên Hồ tông mặc dù chỉ là một tiểu phái lánh đời không có tiếng tăm gì trên thế gian nhưng lại được rất nhiều người tu đạo ở hải ngoại và Yêu tộc tôn kính. Bởi vì Hiên Hồ tông tu luyện Ngoại đan đạo pháp, hơn nữa cái mà bọn họ tu luyện lại chính là Y thuật đạo pháp. Mặc dù Hiên Hồ tông ngày thường lánh đời, người thường muốn tìm họ cũng khó. Nhưng nếu gặp thì cho dù là người hay yêu họ cũng đều chữa trị.

Thế trạng của tộc Ly Thủ khác với Yêu tộc, trời sinh đã có linh thức, biết công pháp tu luyện nên không có chịu ân huệ của Hiên Hồ tông. Tuy nhiên những việc làm của Hiên Hồ tông thì họ cũng có nghe nói. Hơn nữa Ly Nguyên Ly cũng biết An Khánh Tịch là trưởng lão của Hiên Hồ tông nên trong Yêu tộc cũng có nhiều người chịu ân huệ của lão. Vì vậy mà lúc này, thái độ của gã đối với người của Hiên Hồ tông hoàn toàn khác.

Nhưng cũng vì vậy mà Ly Nghiêu Ly lại nghĩ tới lời Lạc Bắc vừa mới nói. Nếu như vợ dũa cả nắm thì Hiên Hồ tông cũng là môn phái tu đạo trong thế gian nhưng họ cũng không coi Yêu là địch.

- Hai vị này là...

Tuy nhiên vào lúc này, ánh mắt của An Khánh Tịch cũng đổ ý tới Lạc Bắc và Thái Thúc.

Bên trong hải vực tối đen, Lạc Bắc và Thái Thúc đứng trong Sơn Hà xã tắc chung còn dễ nhận ra hơn đám người của tộc Ly Thủ.

- Chúng ta nhìn thấy Thái Dương chân hỏa ngưng tụ rồi giáng xuống nên tới đây xem là cái gì. - Lạc Bắc dừng một chút rồi nói tiếp:

- Còn về danh tính của chúng ta thì thật sự không tiện tiết lộ.

- Cái này...

Nghe thấy trả lời như vậy, An Khánh Tịch lại quay sang nhìn đám người Ly Nghiêu Ly rồi nhìn cái cây tỏa ra ánh sáng màu tím mà không biết phải nói thế nào.

- Ly Nghiêu Ly! Các người cũng tới vì cái cây này?

Đúng vào lúc này, một cái âm thanh trẻ tuổi từ trong thuyền vọng ra:

- Ta là Mộ Hàm Phong! Có điều thân mình có tật cho nên không tiện ra ngoài gặp khách.

- Là Mộ tông chủ?

Đám người Ly Nghiêu Ly lập tức cung kính:

- Đúng vậy! Chúng ta đã đợi Tử Ngọc Hỏa thảo mấy tháng rồi.

- Hiên Hồ tông chúng ta cũng tới vì Tử Ngọc Hỏa thảo. - Tông chủ Mộ Hàm Phong của Hiên Hồ tông ở trong thuyền lớn lên tiếng:

- Theo lý thuyết các người tới đây trước, chúng ta không nên giành lấy nó. Nhưng thứ linh dược này là vật cứu mạng cho ta. Vì vậy mà ta có một ý tưởng, không biết các người có thể tặng nó cho ta không?

- Mộ tông chủ! - Ly Nghiêu Ly chớp mắt rồi cắt lời Mộ Hàm Phong:

- Vốn với những gì mà Hiên Hồ tông các người làm, chúng ta nhất định dâng thứ linh dược này. Nhưng hiện tại nó đối với chúng ta mà nói cũng rất quan trọng. Cho dù ta có mất mạng cũng phải lấy được nó.

“Không biết thứ Tử Ngọc Hỏa thảo này có thần thông gì mà cả Hiên Hồ tông và tộc Ly Thủ đều coi trọng như vậy. Thanh âm của tông chủ Hiên Hồ tông yếu ớt dường như đúng là mang bệnh cần phải có nó để cứu mạng.”

Lạc Bắc đang nghĩ vậy thì nghe Mộ Hàm Phong nói:

- Ly Nghiêu Ly! Các người cần thứ linh dược này là vì tộc Ly Thủ các người có một thứ pháp quyết lợi hại nhưng lại cần có thể chất “tam thần long thể” mới tu luyện được. Các người định dùng thứ linh dược này để thay đổi thể chất của một người trong số các người đúng không?

- Đúng vậy. - Ly Nghiêu Ly lớn tiếng nói:

- Tộc Ly Thủ chúng ta có một thứ pháp quyết lợi hại cần có tam thần long thể mới tu luyện được. Nhưng bình thường thì mấy trăm năm, tộc Ly Thủ chúng ta mới có thể xuất hiện một tộc nhân có thể chất như thể. Tuy nhiên Tử Ngọc Hỏa thảo có thể thay đổi thể chất của một người trong số chúng ta để tu luyện thứ pháp quyết lợi hại kia. Có điều hiện giờ chúng ta phải có được thứ linh dược này cũng không chỉ để tu luyện pháp quyết mà là cần pháp quyết đó để cứu tộc nhân của chúng ta.

- Cứu tộc nhân của các người?

- Đúng vậy! - Ly Nghiêu Ly oằn hện nói:

- Thương Lăng cung vô cớ trở thành địch với chúng ta. Chúng ta không địch lại nên có vài tộc nhân đã rơi vào trong tay chúng.

- Vốn Thương Lăng cung chỉ là một phái nhỏ nhưng không biết trong thời gian qua gặp được kỳ ngộ gì mà trở nên lợi hại như vậy. Hành vi của họ trong mấy năm qua đúng là... - Mộ Hàm Phong thở dài một tiếng:

- Có điều ta cũng không phải chỉ muốn các người tặng không Tử Ngọc Hỏa thảo cho mà vì ta có phương pháp khác có thể biến các người có được thể chất Tam Thần Long thể. Có điều do linh dược trong tay ta có hạn nên chỉ có thể thay đổi được thể chất của hai người trong số các người. Hơn nữa phương pháp này của ta mất thời gian nửa tháng, không giống như Tử Ngọc Hỏa thảo chỉ cần mấy ngày là có tác dụng. Không biết các người có thể đồng ý với điều kiện này của ta. Nếu các người có thể tặng Tử Ngọc Hỏa thảo cho ta, ta cũng không dùng ngay. Đợi sau khi biến hai người trong số các người thành Tam Thần Long thể thì mới dùng.

- Mộ tông chủ! Ngài có phương pháp biến thể chất của chúng ta thành Tam Thần Long thể?

Đám người Ly Nghiêu Ly vô vàn cực nhọc mới có thể tìm được một cái Tử Ngọc Hỏa thảo là để thay đổi thể chất, tu luyện pháp quyết kia mà cứu tộc nhân của mình. Nhưng đám người của Thương Lăng cung có tu vi rất cao cho dù một người tu luyện được pháp quyết đó thì chưa chắc đã thành công. Hiện tại nếu hai người có thể tu luyện thứ pháp quyết lợi hại kia thì tỷ lệ thành công sẽ cao hơn nhiều. Vì thế mà cho dù là Ly Nghiêu Ly thì vào lúc này âm thanh cũng hơi run rẩy:

- Lấy một gốc Tử Ngọc Hỏa thảo đổi lấy hai người có thể chất Tam Thần long thì cho dù có phải chờ lâu hơn một chút chúng ta cũng lợi hơn nhiều. Nếu Mộ tông chủ thật sự có thể biến thể chất của hai người

trong số chúng ta thành Tam Thần Long thể thì tộc Ly Thủ chúng ta nhất định sẽ nhớ kỹ ân đức của ngài. Ngày sau nếu có gì cần sẽ dốc hết sức không từ chối.

Nói tới đây, Ly Nghiêu Ly đột nhiên nghĩ tới còn có Lạc Bắc và Thái Thúc liền nói:

- Chỉ có điều lai lịch của hai người kia không rõ ràng. Hiện tại Thương Lăng cung làm âm ỉ lên như vậy, nên mặc dù họ nói không cần thứ linh dược này nhưng chẳng may mà Thương Lăng cung biết được tin tức...
- Hai người bọn họ? - Không để cho Lạc Bắc và Thái Thúc lên tiếng, âm thanh của Mộ Hàm Phong lại vọng ra, hơn nữa lão dường như còn đang mỉm cười:
- Các người không biết được lai lịch của họ nhưng ta lại có thể đoán được một chút. Thật sự bọn họ đúng là không tiện nói ra thân phận của mình nhưng ta có thể cam đoan rằng bọn họ không phải như các người bàn khoăn.

“Chẳng lẽ Mộ Hàm Phong nhận ra lai lịch chúng ta?”

Lạc Bắc và Thái Thúc liếc mắt nhìn nhau nhưng trong lòng không giấu được sự kinh hãi. Đúng vào lúc này, âm thanh của Mộ Hàm Phong lại vọng tới:

- Tử Ngọc Hỏa thảo đã trưởng thành, hơi thở của nó đã lộ nên nơi này không thể ở lâu. Nếu không chê, xin mời các vị lên thuyền của chúng ta.
- Được!

Nghe Mộ Hàm Phong nói vậy, Ly Nghiêu Ly cũng không chần chừ, giơ tay chụp một cái hút lấy Tử Ngọc hỏa thảo rồi quay sang gật đầu với người của tộc Ly Thủ. Hơn mười bóng người liền xuyên qua vầng sáng bao quanh con thuyền lớn mà hạ xuống boong thuyền.

- Ngay cả người của tộc Ly Thủ cũng tín nhiệm họ như vậy. Hơn nữa bọn họ cũng không coi Yêu tộc là địch, chắc không phải là huyền môn chính đạo.

Lạc Bắc cũng không từ chối, liền thầm nghĩ điều khiến Khuất Đạo Tử không chế Sơn Hà xã tắc chung hạ xuống con thuyền.

Rơi xuống boong thuyền, Lạc Bắc và Thái Thúc liền có cảm giác như lạc vào giữa đám người khổng lồ. Bởi vì ngoại trừ thiếu nữ, Lạc Bắc và Thái Thúc xấp xỉ nhau ra, đám người tộc Ly Thủ đều rất cao lớn.

- Các người theo ta vào trong khoang thuyền thôi. Tông chủ chúng ta không tiện ra ngoài gặp khách, các người ở bên ngoài để người khác thấy cũng không hay.

Trong lúc Lạc Bắc và Thái Thúc đang quan sát đám người Ly Nghiêu Ly thì An Khánh Tịch đi lên, vuốt cằm thi lễ với mọi người sau đó xoay người dẫn đường.

Con thuyền này được đóng bằng gỗ nhưng là một thứ gỗ cứng rắn. Hơn nữa khi đi trong nó cũng không hề có lấy một chút khó chịu, chứng tỏ là nó cũng giống như Phân Thủy thần quang bạng, rất thích hợp đi di chuyển dưới nước. Lạc Bắc và Thái Thúc đi theo đám người Ly Nghiêu Ly, dưới sự chỉ dẫn của An Khánh Tịch đi vào trong khoang thuyền. Cả con thuyền giống như một ngôi lầu. Xuống được mấy tầng, An Khánh Tịch mới gật đầu rồi mở hai cánh cửa lớn khép kín. Tất cả nhìn vào bên trong thì thấy có hai người trẻ tuổi đang ngồi.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

05-01-2013, 09:12 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

147. Chương 146: Đỉnh Đỉnh Đại Danh.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

” Người kia có lẽ là tông chủ Mộ Hàm Phong của Hiên Hồ tông. Không biết y bị cái gì mà khí âm hàn trong cơ thể lại nặng như vậy? mà người còn lại tại sao lại là Yêu tộc?”

Lạc Bắc nhìn thấy trong hai người trẻ tuổi thì một người mặc trường bào màu vàng nhạt còn một người khoác áo choàng màu đen. Sắc mặt của người trẻ tuổi mặc trường bào tái nhợt, chỉ còn có đôi mắt là lấp lánh. Người đó ngồi trên một miếng ngọc thạch màu hồng. Miếng ngọc thạch đó chẳng khác gì một cái giường nhỏ tản ra hơi thở thơm tho và ấm áp, chính là Nguyễn Hương Ngọc hiếm thấy. Nhưng cho dù như vậy thì nó cũng không thể che giấu được hơi thở lạnh lẽo từ người mặc trường bào màu vàng tản ra.

Trên thân người của Khuất Đạo Tử từ sau khi bị luyện chế thành Thi thần tướng linh cũng có tản ra khí lạnh lẽo nhưng vẫn không bằng được người đó. Mặc dù người kia ngồi trên Ôn Hương nhuyễn ngọc nhìn đám người Lạc Bắc và Ly Nghiêu Ly ôn hòa nhưng hơi thở tản ra từ y lại khiến cho người ta cảm nhận lưu chuyển trong cơ thể y không phải là khí huyết mà là băng hàn.

Rõ ràng người thanh niên mặc trường bào màu vàng chính là tông chủ Mộ Hàm Phong. Trong cơ thể của người bình thường không thể nào ứ đọng nhiều hàn khí như vậy, nếu không đã bị hoại tử toàn bộ lực phủ ngũ tạng. Hiện tại y vẫn còn chưa chết thì chắc là dùng một phương pháp nào đó để bảo vệ kinh mạch quan trọng của mình.

Mà Lạc Bắc cũng cảm nhận được người mặc áo choàng xanh đen đang ngồi kính cẩn bên cạnh Mộ Hàm Phong lại có hơi thở đặc biệt của Yêu tộc.

Trong lúc Lạc Bắc đang quan sát người trẻ tuổi bên cạnh thì đám người Ly Nghiêu Ly lại lấp bắp kinh hãi:

- Người là người của Tinh Diêu tộc?

- Đúng vậy! Tại hạ là Tân Thứ Lân! Chính là người của Tinh Diêu tộc.

Người mặc áo choàng xanh đen mỉm cười:

- Đồng thời ta cũng là đệ tử của Hiên Hồ tông.

- Người là đệ tử của Hiên Hồ tông?

Tân Thứ Lân vừa mới nói xong thì không chỉ có đám người Ly Nghiêu Ly mà ngay cả Lạc Bắc và Thái Thúc cũng đều ngây người.

- Đúng vậy! Mười năm trước ta đã thu Tân Thứ Lân làm đệ tử nhập môn.

Mộ Hàm Phong không hề bất ngờ trước sự kinh ngạc của mọi người, tiếp tục lên tiếng:

- Chắc các người kinh ngạc vì thấy Tân Thứ Lân là người của Yêu tộc mà ta lại nhận làm đệ tử? Hiện tại huyền môn trong thiên hạ và Yêu tộc chắc khác gì nước và lửa đều muốn loại trừ đối phương nên không trách được các người phản ứng như vậy.

- Mộ tông chủ! - Thái Thúc không nhịn được lên tiếng:

- Nếu như vậy thì tại sao người lại thu Tân Thứ Lân làm đệ tử?

- Người hỏi rất hay. - Mộ Hàm Phong nhìn Lạc Bắc và Thái Thúc đầy thâm ý:

- Thật ra đáp án rất đơn giản. Người nói xem phần lớn huyền môn trong thiên hạ thật ra có bao nhiêu môn phái muốn đối địch với Yêu tộc? Trăm năm thoáng cái là qua, đối với những môn phái huyền môn bình thường mà nói thì tự lo mình còn không xong đâu muốn mất thời gian đi tiêu diệt Yêu tộc? Phần lớn Yêu tộc đều ẩn lánh không xuất hiện nhiều. Trên thực tế thì rất nhiều huyền môn không hề có ác cảm đối với Yêu tộc. Trước trận chiến Kim Đỉnh vào bốn trăm năm trước thì có rất nhiều người của huyền môn kết giao đạo lữ với Yêu tộc, chuyện thu Yêu tộc làm đệ tử cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Hiện tại do thiên hạ như thế này, dưới sự hiệu lệnh của Côn Luân, huyền môn chính đạo đành phải đối địch với yêu tộc nếu không sẽ thành địch với Côn Luân. Nhưng nếu có người dám đối địch với Côn Luân thì sao không có người dám kết giao với Yêu tộc?

“ Mặc dù Hiên Hồ tông chỉ là một phái nhỏ nhưng với tâm khí của y vậy thì so với người của mấy môn phái lớn còn cao hơn nhiều.”

Thái Thúc nghe thấy Mộ Hàm Phong nói vậy lập tức nghĩ tới đám người Hàng Thanh Phong tàn sát người núi Quý Du vậy mà cao thủ của cả trăm phái không một ai dám cãi. Mà lúc này, thói quen hay hỏi khi ở cùng với Hắc Phong lão tổ của Lạc Bắc lại tái phát:

- Mộ tông chủ! Ngài nói trận chiến trên Kim Đỉnh bốn trăm năm trước là thế nào?

- A! Các ngươi không biết sao? - Mộ Hàm Phong lên tiếng:

- Bốn trăm năm trước, cao thủ ma đạo U Minh Huyết Ma tu luyện ma công đại thành. Huyền môn bị y tiêu diệt tới cả hơn trăm, còn người tu đạo chết trong tay y phải tới cả ngàn người. Sau đó y lại hội tụ một đám cao thủ Ma đạo với ý đồ tiêu diệt Nga Mi là môn phái đứng đầu Huyền môn thời đó. Kết quả, Nga Mi, Thanh Thành, Côn Luân, Thục Sơn cùng với hơn mười cao thủ đứng đầu đem theo những pháp bảo tuyệt thế mà quyết chiến trên Kim đỉnh của Nga Mi. Trận chiến đó khiến cho nhật nguyệt tối sầm, trong phạm vi trăm dặm của Nga Mi gần như trở về thời hồng hoang, ngay cả Kim Đỉnh cũng bị lật bỏ cả trăm trượng. Sau đó, Nga Mi, Côn Luân và huyền môn thắng thảm, cao thủ ma đạo bị tiêu diệt. Sau đó nhiều môn phái xuống dốc khiến cho Côn Luân mới có kết quả như ngày hôm nay.

- Thục Sơn chúng ta cũng tham gia trận chiến này nhưng tại sao trong điển tịch lại không thấy ghi lại?

Lạc Bắc và Thái Thúc không biết rằng trong trận chiến đó mặc dù huyền môn chính đạo chiến thắng nhưng cũng thắng thảm. Nhiều môn phái bị mất quá nặng còn chưa gượng dậy nổi. Mà U Minh huyết ma và Thiên ma dưới tay y khiến cho những người may mắn sống sót trong trận chiến đó cảm thấy ớn lạnh.

U Minh huyết ma với sức một mình khiến cho người người cảm thấy bất an. Mặc dù cuối cùng bị tiêu diệt nhưng các môn phái đều không muốn nhắc lại.

Cao thủ đứng đầu của mười môn phái tập trung những pháp bảo tuyệt thế thì trận chiến đó không biết như thế nào?

Lạc Bắc vừa tưởng tượng tới cảnh tượng của trận chiến đó vừa hỏi:

- Vậy vì sao sau trận chiến đó thái độ của huyền môn trong thiên hạ lại thay đổi đối với Yêu tộc?

- Chẳng phải là sợ Yêu tộc và người tu ma mạnh hơn hay sao? - Mộ Hàm Phong nhìn Lạc Bắc nói:

- Bình thường huyền môn trong thiên hạ đều coi mình là vua, nên mới sợ Yêu tộc cũng xuất hiện một nhân vật giống như U Minh huyết ma. Nhưng có một vị tiên bối đã nói với sư tôn của ta rằng, sở dĩ U Minh Huyết Ma đối địch với huyền môn trong thiên hạ chẳng phải là vì huyền môn coi mình là chính đạo, chèn ép người tu luyện những công pháp khác như ma đạo khiến cho xảy ra kiếp nạn đó. Vị tiên bối đó có nói, pháp quyết của thiên hạ tu đạo trăm sông đều đổ về một biển, đều là nghịch thiên cải mệnh, nào có phân chia cao thấp. Nếu người khác từ nhỏ coi ngươi là kẻ đề tiện thì ngươi có khó chịu không?

- Đúng vậy! Đám huyền môn coi mình là vua nên coi chúng ta là đệ tộc đề tiện. Nếu ta có được tu vi như U Minh Huyết Ma ta cũng phải phát tiết.

Đám người Ly Nghiêu Ly nghe thấy vậy cũng đồng tình.

- Lời vị tiên bối đó nói hoàn toàn chính xác.

- Vị tiên bối đó là nhân vật siêu phàm thoát tục nên kiến thức tự nhiên hơn xa với chúng ta. - Mộ Hàm Phong nói tiếp:

- Vị tiên bối đó có nói với sư tôn của ta rằng, huyền môn thiên hạ coi mình là vua đó là vì có sự kế thừa mấy ngàn năm, pháp quyết tu đạo chiếm được sự tiện nghi, nên so với Yêu Ma lại càng dễ nắm được uy lực của trời đất. Nhưng nếu coi tu đạo là để có được sức mạnh hơn người khác, có thể bao trùm người khác thì lại lạc lối. Ngài nói, cho dù môn phái có mạnh tới mấy cũng không thể nào vượt lên chúng sinh. Bởi vì một khi tạo ra áp lực lớn thì lại càng kích thích tiềm lực của con người. Huyền môn thiên hạ tiêu diệt ma đạo mấy ngàn năm, chẳng những không tiêu diệt được mà còn tạo ra một nhân vật như U Minh huyết ma. Đó là một chứng cứ rõ ràng nhất.

- Đúng vậy! Huyền Môn chính đạo áp bức chúng ta mấy trăm năm, mấy năm gần đây lại còn treo cổ người chúng ta nhưng vẫn không thể diệt sạch mà còn tạo ra Bắc Minh vương, Yêu Hồ vương.

Ly Nghiêu Ly nghe thấy vậy thì nhiệt huyết bốc lên:

- Vị tiên bối đó là ai? Xin Mộ tông chủ nói ra tên của người đó để cho chúng ta được kính ngưỡng.

Mộ Hàm Phong gật đầu nói:

- Vị tiên bối đó chính là tông chủ Nguyên Thiên Y của La Phù tông.

Tông chủ Nguyên Thiên Y của La Phù tông?

Mộ Hàm Phong vừa mới dứt lời thì Lạc Bắc suýt chút nữa thốt lên tiếng kêu.

- Hóa ra là người đó. Mọi người đều nói y là nhân vật siêu phàm thoát tục, hôm nay mới được kiến thức.

Sau khi Ly Nghiêu Ly nói dứt lời, Lạc Bắc mới định thần lại.

- Không đúng!

Sau khi nói xong câu đó, Ly Nghiêu Ly lại nhìn Mộ Hàm Phong nói lớn:

- Mộ tông chủ cũng không có thành kiến trong lòng, dưới tình hình như vậy mà còn dám thu nhận Tân Thứ Lân làm đồ đệ, lại dám làm bạn với chúng ta thì lòng dạ và kiến thức của ngài cũng hơn xa chúng ta.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

05-01-2013, 09:14 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

148. Chương 147: Nhìn Xa Trông Rộng.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Ly Nghiêu Ly! Nếu nói tới mấy thứ đó thì ở đây còn có người hơn xa ta. - Mộ Hàm Phong mỉm cười nhìn Lạc Bắc và Thái Thúc:

- Chẳng qua ta chỉ lén lút làm bạn với các ngươi, coi các ngươi không phải ngoại tộc. Nhưng có người dám ở trước mặt trăm môn phái, vì hai đứa bé của Yêu tộc dám đứng ra đối đầu với Côn Luân.

- Các ngươi?

Mộ Hàm Phong vừa nói vậy, ánh mắt của đám người Ly Nghiêu Ly liền tập trung về phía Lạc Bắc và Thái Thúc. Nhất là thiếu nữ kia thì nhìn cả hai mà vừa mừng vừa sợ.

Nghe thấy Mộ Hàm Phong nói vậy, Lạc Bắc và Thái Thúc biết không giấu được nữa. Sau khi liếc mắt nhìn nhau, Lạc Bắc liền gật đầu nói:

- Đúng thế! Ta tên Lạc Bắc. Ta và Thái Thúc sư muội cùng với Huyền Vô Kỳ, Lận Hàng sư huynh bị thất lạc, rồi bị Côn Luân chặn giết nên mới tránh né đến đây.

- Ngươi chính là Lạc Bắc?

Đám người Ly Nghiêu Ly mở ro mắt như chuông động, miệng đều há rộng không nói được tiếng nào.

- Có chuyện gì vậy?

Lạc Bắc và Thái Thúc thấy đám người Ly Nghiêu Ly như vậy thì đều bất ngờ.

- Các ngươi không biết hiện giờ mình nổi danh như thế nào đâu. - Mộ Hàm Phong nhìn Lạc Bắc và Thái Thúc cười cười:

- Chúng ta ở Đông Hải xa như vậy mà cũng nghe nói tới các người. Chỉ sợ hiện tại không có ai là không biết các người vì hai đứa bé Yêu tộc mà đối đầu với Côn Luân. Hơn nữa, ai cũng biết, Thiên huyền tiên tử của Côn Luân dẫn cao thủ mười mấy môn phái chặn giết các người còn để các người chạy thoát. Hiện tại, Thiên Huyền tiên tử cũng bị các người đánh chết. Bây giờ, danh tiếng của các người có lẽ vang dội hơn bát đại yêu đạo nhiều lắm.

- Danh tiếng của chúng ta vang xa vậy sao?

Lạc Bắc và Thái Thúc liếc mắt nhìn nhau. Thái Thúc không nhịn được lên tiếng hỏi:

- Vậy làm thế nào mà Mộ tông chủ liếc mắt nhận ra chúng ta là ai?

Mộ Hàm Phong nói:

- Trước đây ta có nghe nói phái Bắc Mang cử một nhóm người chặn giết các người nhưng lại bị chết sạch. Ngay cả Khuất Đạo Tử cũng biến mất. Vừa rồi thấy các người dùng Sơn Hà xà tắc chung của Khuất Đạo Tử lại nhìn tướng mạo của các người, ta có thể khẳng định các người chính là Lạc Bắc và Thái Thúc.

- Không thể ngờ lại là các người.

Tới lúc này, Ly Nghiêu Ly cũng xoay hẳn người lại nhìn Lạc Bắc và Thái Thúc:

- Vừa rồi không ngờ ta lại nghĩ các người là những kẻ thâm hiểm nhưng không ngờ hai người lại là những người như vậy. Chỉ với những hành động mà các người làm, sau này nếu có gì cần, tộc Ly Thủ chúng ta sẽ không từ nan.

“Lại là có chết không từ. Ly Nghiêu Ly cứ kính nể người nào lại chết không tiếc thì nếu người khác cứ gặp chuyện nguy hiểm cần giúp đỡ, chắc chắn y sẽ phải chết rất nhiều lần.”

Lạc Bắc và Thái Thúc nghe thấy Ly Nghiêu Ly nói vậy thì đều cười thầm. Tuy nhiên sau đó, cả hai đều cảm nhận đám người Ly Nghiêu Ly so với rất nhiều người của chính đạo huyền môn đúng là đáng yêu hơn nhiều.

“Còn hai người kia là?”

Ánh mắt của đám người Ly Nghiêu Ly lại tập trung về Khuất Đạo Tử và Thi Vương đang trùm áo bào đen kín đầu, nhìn chẳng khác nào người hầu tận tâm và trung thành đứng sau Lạc Bắc và Thái Thúc.

Mặc dù khuôn mặt của cả hai bị phủ kín nhưng Khuất Đạo Tử và Thi Vương tản ra hơi thở lạnh lẽo cùng với sự dao động của pháp lực rất mạnh khiến cho người ta khó chịu.

- Nếu ta nhìn không nhầm thì đây là Thi Vương được luyện từ pháp quyết của Bắc Mang? - Mộ Hàm Phong trả lời thay cho Lạc Bắc. Ánh mắt của y tạm thời dừng trên người Khuất Đạo Tử.

- Hơi thở của người này khác với luyện thi bình thường, chẳng lẽ là Thi thần?

- Không phải. - Lạc Bắc lắc đầu:

- Mặc dù chúng ta may mắn có được pháp thuật của phái Bắc Mang nhưng muốn luyện thi cần rất nhiều nguyên liệu và thời gian. Con Thi Vương này là ta có được từ tay một người của phái Bắc Mang, hơn nữa còn thiếu một ít nguyên liệu nên không thể luyện, chỉ sử dụng pháp thuật để phong ấn. Còn đây thì do chúng ta dùng một loại pháp quyết luyện chế thành Thi thần tướng linh.

- Thi thần tướng linh? - Mộ Hàm Phong kinh ngạc hỏi:

- Nó cần dùng Tam Sinh Thạch và rất nhiều thứ...?

- Đúng vậy.

Lạc Bắc gật đầu. Nhưng đám người Ly Nghiêu Ly hiển nhiên là chưa nghe tới thứ pháp quyết này nên có mấy người giật mình hỏi lại:

- Thứ luyện thi này không ngờ còn có thể sử dụng pháp thuật khi còn sống. Thế này chẳng phải cũng lợi hại như lúc còn sống hay sao?

- Đúng thế. - Mộ Hàm Phong gật đầu nói:

- Thi thần tướng linh không chỉ lợi hại giống khi còn sống mà thân thể còn dẻo dai hơn. Có điều để luyện được Thi thần tướng linh cần phải có Tam Sinh Thạch và Bồ Đề Tử ngàn năm vô cùng hiếm. Không thể ngờ được các người lại may mắn có thể luyện ra được một con Thi thần tướng linh như vậy.

- Nếu vậy chẳng phải là người lợi hại khi bị luyện chế thành Thi Thần tướng linh lại càng mạnh hơn sao? - Ly Nghiêu Ly không nhịn được quay sang hỏi Lạc Bắc:

- Vậy con Thi thần tướng linh này được luyện ra từ xác chết của ai?

- Là của Khuất Đạo Tử, cường giáo phái Bắc Mang.

- Cái gì?

Ngoại trừ Thái Thúc ra, tất cả mọi người đều hít một hơi mà ớn lạnh.

Bát đại yêu đạo, bất cứ người nào cũng là nhân vật có tu vi tuyệt đỉnh. Mặc dù đám người Mộ Hàm Phong có thể từ pháp lực dao động mà cảm thấy Thi thần tướng linh Khuất Đạo Tử có lai lịch nhưng vẫn không thể ngờ được nó lại được tạo ra từ một trong số Bát đại yêu đạo.

Lần này, ánh mắt của đám người Ly Nghiêu Ly nhìn Lạc Bắc ngoại trừ sự tôn kính ra còn có chút kính sợ.

- Chẳng trách mà sau khi phái Bắc Mang chặn giết các người, Khuất Đạo Tử sống chết không rõ. Không ngờ bị các người luyện thành Thi thần tướng linh.

Ngay cả người có kiến thức rộng như Mộ Hàm Phong cũng phải mất một lúc mới có thể nói được câu đó.

- Không thể ngờ người giết cả nhân vật cỡ Bát đại yêu đạo, lại còn luyện thành Thi thần tướng linh. - Ly Nghiêu Ly vô cùng sùng bái:

- May mắn là Mộ tông chủ tới đúng lúc, nếu không chúng ta ra tay với các người thì thật sự là không biết sẽ như thế nào.

- Cái đó chưa chắc.

Dưới ánh mắt của đám người Ly Nghiêu Ly, Lạc Bắc và Thái Thúc đều hết sức ngượng ngùng.

Nếu không nhờ Yến Kinh Tà thì kẻ chết không phải là Khuất Đạo Tử mà là bọn họ.

Hơn nữa, Lạc Bắc và Thái Thúc cũng đều cảm nhận được pháp lực dao động rất mạnh trên người Ly Nghiêu Ly. Hiển nhiên là uy danh của Long tộc không phải là trò đùa. Hơn nữa, ở sâu trong nước, Lạc Bắc và Thái Thúc không có pháp bảo chạy trốn, mà địch lại số đông thì đúng là rất khó.

- Phái Bắc Mang đã sớm thành tay sai của Côn Luân, lại mượn danh của Côn Luân hoành hành. Bây giờ chúng bị diệt trong tay các người, đúng là thoải mái. - Ly Nghiêu Ly xoa xoa tay:

- Tu vi của Khuất Đạo Tử cao như vậy, Thi thần tướng linh chẳng phải là lợi hại hơn Thi thần hay sao?

- Luyện chế Thi thần có phần khó khăn. Có điều nếu luyện chế thành công thì uy lực của nó có khả năng còn hơn cả Thi thần tướng linh. - Mộ Hàm Phong nói:

- Thi thần tốn rất nhiều Kim thiết ngọc thạch, lại phải dung hợp với khí Huyền Âm Sát để luyện chế mới ngưng tụ thành Thi thần đại đan. Móng tay của nó được gọi là Huyền Âm A đồ nhận, tóc trên đầu gọi là Huyền Sát ngân ti. Mỗi thứ có uy lực tương đương với pháp bảo cấp địa tiên. Ngay cả ánh mắt, hơi thở

- Thi thần lợi hại đến vậy sao? - Ly Nghiêu Ly tưởng như muốn ngắt. Pháp bảo cấp Địa tiên, cả tộc Ly thủ cộng lại trong bao nhiêu năm qua cũng chỉ được thấy mấy thứ.

- Nhưng hình như Sơn Hà xã tắc chung mà Lạc Bắc vừa mới dùng cũng có pháp lực dao động rất mạnh. Có lẽ là pháp bảo cấp Địa tiên.

Nghĩ như vậy, Ly Nghiêu Ly đối với Lạc Bắc lại càng thêm sùng bái:

- Ngay cả Khuất Đạo Tử cầm pháp bảo này giết đến chết, vừa rồi may mắn không có động thủ, nếu không đã bị thảm hại.

“ Luyện đến Thi Vương có phi thiên đội địa thần thông, ngay cả pháp bảo cũng khó có thể đánh lại được” Mộ Hàm Phong nhìn Lạc Bắc, “ Người vừa mới nói Thi Vương thiếu chút tài liệu không thể tế luyện, không biết là thiếu tài liệu nào? Hiên Hồ Tông tích lũy nhiều tài liệu không biết là có thể dùng được không” .

“ Nga?”

Lạc Bắc trong lòng nghĩ gọi, “ Muốn luyện Thi Vương, cần Thất sắc đăng tâm thảo, hoàn hồn hoa, huyết Tủy Thạch, vân đàm tinh kim, thủy ngân, thiếc, lân trắng” .

“ Chì, thủy ngân, thiếc, lân trắng đều có, trên thuyền chúng ta có nhiều vân đàm tinh kim, Thất sắc đăng tâm thảo, hoàn hồn hoa.” Mộ Hàm Phong nhìn Lạc Bắc nói: “ Chỉ có điều huyết Tủy Thạch kiếm rất khó, ta cũng chỉ nghe qua tên chưa từng thấy.”

- Vốn Huyết Tủy Thạch này chúng ta có.

Ly Nghiêu Ly ở phía sau sắc mặt khó chịu, trong mắt không dấu kín được sát khí, bỗng nhiên đắm vào một câu,

“ Vốn Huyết Tủy Thạch chúng ta có.” Những lời này mặc dù không chút minh bạch, vẻ mặt của Lạc Bắc và đám người nhìn Ly Nghiêu Ly sửng sốt” .

Hồng bảo thạch ngưng tụ mà thành. Từ ngàn năm nay tất cả Long tộc đều ham mê thu thập các màu bảo thạch, ly thủ tộc cũng không ngoại lệ, ly thủ tộc nhất định cũng dấu không ít bảo thạch, kia Huyết Tủy Thạch cũng ở trong đó.

Nhưng là Ly thủ tộc bị Thương lăng cung tập kích, nên tộc nhân đều bị bắt đi phân nửa, thu chủ giấu gì ở nơi đó khẳng định là cũng Thương lăng cung quần đi.

“ Thương lăng cung rốt cuộc là dạng môn phái gì?” Thái Thúc không nhẫn nhịn được nhìn Mộ hàm phong hỏi.

“ Thương lăng cung nguyên vốn chỉ là một tiểu phái vô danh, nhưng từ mấy chục năm trước không biết gặp gỡ được cái gì, gặp được công chủ pháp gì lợi hại, số lượng người tu vi đột nhiên tăng mạnh, mười mấy năm trước ẩn danh nay xưng bá Đông Hải, nay mười năm lại thu hút không ít tán tu, uy thế ngày càng mạnh hơn nữa, hoàng hành ngang ngược, làm cho không ít tông phái phải trốn tránh không dám phân tranh, hai năm nay lại gặp việc diệt trừ yêu tộc nguy trang đánh cướp, chí ít cũng đến bốn, năm yêu tộc cũng bị bọn họ tiêu diệt. “ Hàm Phong nói, “ xem bọn họ hành sự có chút giống như Côn Luân mấy năm gần đây.”

“ Người khác sợ bọn họ, chúng ta không sợ.”

Ly Nghiêu Ly nói một cách căm giận, ánh mắt vô tình nhìn về phía Lạc Bắc.

Lời nói này thật khí khái, những nếu quả thật đánh thắng được Thương lăng cung, thì đã sớm tiêu diệt được Thương lăng cung chứ không cần phải ở biển sâu trung đông trốn tây chủ ẩn lấu này.

Lạc Bắc và Thái Thái Thúc nay cả Khuất đạo tử giết được giết, hiện tại Khuất đạo tử luyện thành thi thần tướng linh, nếu có bọn họ xuất thủ tương trợ, đối phó Thương lăng cung thì tỷ lệ thành công tăng rất nhiều. Ly Nghiêu ly rất muốn mời Lạc bắc và Thái Thúc cùng thực hiện việc đối phó Thương lăng cung, “ Các ngươi cùng giúp chúng ta đối phó thương lăng cung, giải cứu tộc nhân, chúng ta sẽ tặng Huyết tủy thạch cho người.

Nhưng với tính tình của Ly Nghiêu Ly, hiện tại nếu có Huyết Tủy thạch thì cho dù Lạc Bắc không vì họ làm chuyện gì, y cũng sẽ tặng nó cho Lạc Bắc. Hơn nữa, hiện tại Huyết Tủy thạch ở trong tay Thương Lăng cung, không biết chúng đã mang nó sử dụng với bảo vật khác hay chưa. Huống chi, Lạc Bắc và Thái Thúc bị huyền môn đuổi giết, nếu hành tung bị lộ còn gặp rắc rối to. Vì vậy mà Ly Nghiêu Ly cũng không thể nào nói ra những lời đó.

- Người muốn nhờ chúng ta giúp hay sao? Ly Nghiêu Ly! Người yên tâm. Gặp chuyện thế này, chúng ta sẽ không đứng nhìn.

Nhưng câu nói tiếp theo của Thái Thúc khiến cho Ly Nghiêu Ly suýt trào nước mắt.

- Ly Nghiêu Ly ta không thông lễ nghĩa nhưng cũng không muốn nói khách sáo. Với ân đức của các người hôm nay dành cho chúng ta, tộc Ly Thủ chúng ta sẽ không quên. Ngày khác nếu cần, chúng ta chắc chắn sẽ không từ chối.

“Phù!” suýt chút nữa thì Lạc Bắc và Thái Thúc không nhận được mà bật cười.

- Có chuyện gì vậy? - Ly Nghiêu Ly đang rưng rưng lệ, nói một cách đồng dạng nhìn thấy Lạc Bắc và Thái Thúc phì cười thì gãi đầu, há mồm.

- Ca ca!

Thiếu nữ xinh xắn đỏ mặt trách nhỏ:

- Huynh chỉ biết nói liều chết thôi sao?

- Cái này...

Ly Nghiêu Ly hơi đỏ mặt, ngượng ngùng chà tay rồi chột lớn tiếng:

- Được rồi! Trời sinh ta không biết nói suông. Dù sao thì cũng không nói khách sáo. Mộ tông chủ, Lạc Bắc! Các người giúp ta như vậy, cho dù có cứu được tộc nhân của ta ra hay không thì sau này ta cũng giao mạng cho các người.

- Lại là mạng!

Lạc Bắc không nhận được cười cười nhưng sau đó, hần quay sang hỏi Mộ Hàm Phong:

- Mộ tông chủ! Hơi thở lạnh lẽo trong người của ngài là thế nào? Mà thể trạng Tam Thần long thể các người nói là cái gì?

- Ta luyện đan lâu ngày bị được lực công kích, bỗng nhiên sinh ra hiện tượng này. Ta bảo vệ tâm mạch, kéo dài cho tới hôm nay, cuối cùng cũng nghĩ ra được phương thuốc hút số được lực đó ra khỏi cơ thể. Nhưng khi trừ được lực bằng hàn lại sợ thân thể giống như một vùng đất lạnh bị tan vỡ vì vậy cần phải có được lực của Tử Ngọc hỏa thảo giúp đỡ, tránh cho thân thể bị nát. - Mộ Hàm Phong giải thích:

- Còn về chuyện Tam Thần Long thể đó là cách nói của tộc Ly Thủ bọn họ. Bởi vì trời sinh tộc Ly Thủ đã có sự kết nối với Thủy Nguyên, nguyên khí Lôi Cương, am hiểu pháp quyết Lôi, thủy. Nhưng một số ít người trong tộc Ly Thủ của họ ngoại trừ Thủy, Lôi ra còn có sự liên kết với Hỏa nguyên, thích hợp tu luyện pháp quyết hệ Hỏa. Đó chính là Tam thần long thể.

- Đúng vậy! - Ly Nghiêu Ly nói:

- Nhưng tộc Ly Thủ của chúng ta vốn ít người, số người có được thiên phú Tam Thần Long thể lại càng ít. Trong mấy trăm năm qua, cả tộc ta vẫn chưa có người nào xuất hiện. Tộc chúng ta có một thứ pháp quyết lợi hại, chỉ người có thể trạng như vậy mới có thể tu luyện. Nếu không, người nào cũng tu luyện được thứ pháp quyết đó thì Thương Lăng cung làm sao dám làm cần?

“Ly Thủ tộc của Ly Nghiêu Ly từ nhỏ có thiên phú độc đáo, hơn nữa trời sinh có thể hóa thành hình người. Nhưng kinh mạch trong thân thể của họ so với chúng ta và Yêu tộc phá toái Kim Đan biến thành hình người có sự khác biệt. Pháp quyết tu luyện cũng đành phải đi theo một con đường riêng cho nên có rất nhiều hạn chế. Vì vậy mà so với yêu tộc bình thường và những người phàm trần ở trên cao nhưng lại không bằng được những môn phái có pháp quyết lợi hại.”

Lạc Bắc nghĩ như vậy rồi không nhận được quay sang hỏi Mộ Hàm Phong:

- Mộ tông chủ! Hiện tại ta không thể điều khiển con Thi vương này. Ta và sư muội Thái Thúc mặc dù giết được Khuất Đạo Tử nhưng cũng là do may mắn. Tu vi của ta nhiều lắm chỉ bằng tám phần của Khuất Đạo Tử, hơn nữa cũng không biết nhiều pháp thuật. Sư muội Thái Thúc của ta cũng chỉ tới cảnh giới Ngự kiếm. Ngài cảm thấy với thực lực của chúng ta đối đầu với Thương Lăng cung thì có mấy phần thắng?

- Cung chủ Thao Sanh Nguyên của Thương Lăng cung mặc dù không nổi danh như Khuất Đạo Tử nhưng tu vi cũng không hề kém. Hơn nữa trong trăm năm gần đây, tán tu gia nhập vào Thương Lăng cung rất

hiều. Tu vi của Xích Vân lão đạo cũng rất cao. Cho dù Hiên Hồ tông của chúng ta ra tay cũng không có phần thắng. - Mộ Hàm Phong trầm ngâm một lúc rồi quay đầu hỏi Ly Nghiêu Ly:

- Trong các người nếu hai người có được thứ pháp quyết lợi hại đó thì so với Đinh Ngao và Xích Vân lão đạo thế nào?
- Tam âm long vương quyết của tộc Ly Thủ chúng ta mặc dù có uy lực mạnh nhưng cũng không thể nào trong thời gian ngắn đạt tới chỗ cao thâm. - Sắc mặt Ly Nghiêu Ly tối sầm:
- Hơn nữa, những người kia có rất nhiều pháp bảo, chỉ sợ khó có thể dùng sức.
- Nếu vậy thì việc này cũng không thể vội vàng. - Lạc Bắc lên tiếng:
- Hiện tại, việc cần thiết nhất là luyện được Tam thần long thể, loại bỏ được lực băng hàn trong cơ thể của Mộ tông chủ rồi tính toán tiếp.

Dưới sự kiên quyết của Ly Nghiêu Ly, Mộ Hàm Phong sử dụng Tử Ngọc Hỏa thảo làm phụ, loại trừ được lực lạnh trên người. Tử Ngọc Hỏa thảo hấp thu Thái dương chân hỏa và linh khí của trời đất sẽ chuyển hóa thành thiên tài địa bảo có được lực hỏa nguyên ôn hòa. Nếu người tu luyện pháp quyết Hỏa nguyên có được nó thì chỉ sợ có thể đột phá được một tầng cảnh giới. Còn người tu đạo bình thường mà có được thứ linh dược này thì chỉ cần không xung khắc với Hỏa nguyên, sau khi nuốt xong có thể tăng được rất nhiều tu vi. Nhưng dược lực âm lãnh trong cơ thể Mộ Hàm Phong tích tụ đã lâu, dưới sự giúp đỡ của Tử Ngọc Hỏa thảo cuối cùng cũng xua đuổi được nhưng tu vi giảm mạnh giống như sau cơn bệnh nặng. Nhưng Mộ Hàm Phong cũng lập tức bắt tay vào giúp Ly Nghiêu Ly và một gã thanh niên khác của tộc Ly Thủ có được Tam Thần Long thể. Chiếc thuyền lớn của Hiên Hồ tông cũng không nổi lên mặt nước. Hơn mười ngày qua nó lặng lẽ di chuyển dưới làn nước sâu. Lạc Bắc và Thái Thúc cảm nhận sự thần kỳ của cái thuyền. Qua hỏi han, cả hai mới biết nó tên là Xiêm La. Trên thân của nó có pháp bảo khắc trận pháp Quý thủy, có thể di chuyển trong làn nước sâu một tháng mà không cần phải nổi lên. Hơn nữa, nó còn có thể phát hiện và ẩn nấp hơi thở nên hết sức an toàn. Mà Hiên Hồ tông không có tông môn cố định nên thường ngày cũng đều ẩn nấp trên con thuyền này.

- Mộ tông chủ có gan kết giao với Yêu tộc. Mặc dù quan điểm của y cũng giống ta, nhưng chắc chắn là có quan hệ với con thuyền này.

Trải qua hơn mười ngày, Lạc Bắc biết được biển sâu rộng lớn thế nào. Với kích thước của con thuyền Xiêm La vậy mà ở trong hải vực cũng chẳng khác gì một con cá nhỏ.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

05-01-2013, 09:14 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

149. Chương 148: Thương Lãng Cung. Xích Huyết Ngô Chu.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Di chuyển hơn mười ngày, tới lúc này, không biết vị trí chính xác của nó đang ở đâu. Trước đây, Lạc Bắc thường nghe người ta nói dưới biển sâu có rất nhiều thiên tài địa bảo, vô số tinh kim và khoáng thạch. Lạc Bắc biết câu nói đó hoàn toàn đúng. Nhưng nếu muốn tìm là tìm được thì đúng là sai lầm.

Nước dưới biển sâu hoàn toàn tối đen. Cho dù có pháp bảo di chuyển dưới nước và có thể chiếu sáng thì dưới đáy biển cũng đều là cát và các loài thực vật bao phủ. Ở những nơi như thế này, ngoại trừ những thứ như Tử Ngọc Hỏa thảo có thể tỏa sáng ra thì cho dù trước mặt có là một đồng khoáng thạch tốt cũng rất khó phát hiện.

Mấy ngày qua, Lạc Bắc nói chuyện với An Khánh Tịch nên biết được số tài liệu mà họ tích lũy được phần lớn là thông qua mua bán và trao đổi, hoặc là có một số người được họ chữa trị nên tặng cho một số tài liệu họ phát hiện được.

Chỉ có những phái lớn mới có thể tốn nhiều tài lực và vật lực, cho người xuống sâu dưới nước tìm kiếm các loại tài liệu luyện chế pháp bảo cần thiết. Thậm chí có người giống như Thương Lăng cung cướp đoạt.

Những thứ thiên tài địa bảo ở sâu dưới nước khiến cho người ta điên cuồng đều rất khó phát hiện. Nhất là một con thuyền luôn di chuyển dưới nước, lúc nào cũng thay đổi vị trí lại có nhiều khả năng. Với thực lực của Hiên Hồ tông rất khó có thể chống lại phần lớn huyền môn nhưng có một con thuyền thế này, ít nhất có thể khiến cho họ ẩn nấp.

“ Có lẽ phần lớn thời gian luôn ẩn sâu dưới nước khiến cho Hiên Hồ tông không bị diệt sớm như nhiều môn phái.”

Lạc Bắc trầm nghĩ như vậy.

Hiên Hồ tông có được con thuyền lớn như vậy nhưng chẳng qua cũng là lánh đời. Trên thế giới rất nhiều những môn phái khác không có pháp bảo ẩn nấp như vậy thì làm sao dám đối đầu với Côn Luân và Thương Lăng cung.

Cho dù là Thục Sơn với uy thế như vậy nhưng cũng không dám đối đầu trực diện với Côn Luân.

“ Nhưng nếu chỉ né tránh như vậy thì tránh né tới bao giờ? Chẳng lẽ cho tới lúc chết vẫn cứ phải né tránh hay sao?”

Ngày hôm đó, Lạc Bắc đứng trên đầu con thuyền Xiêm La mà trầm nghĩ, tự hỏi có thể ẩn sâu trong nước được tới bao lâu? Trong lúc nhất thời, Tam Thiên Phù Đồ bị Lạc Bắc nén ép thành một quả cầu kiếm cương cũng dường như không kiềm nén được mà rục rịch muốn vùng lên.

Nhưng đúng vào lúc này, một người mặc áo màu vàng nhạt của Hiên Hồ tông chợt nhanh chóng đi tới nói với Lạc Bắc:

- An trưởng lão phái ta tới mời ngài nhanh chóng vào trong khoang thuyền. Có người đang tới gần.

- Có người tới gần?

Lạc Bắc giật mình rồi theo người đó đi vào trong khoang thuyền. Ngoại trừ Ly Nghiêu Ly, Mộ Hàm Phong ra những người còn lại bao gồm cả Thái Thúc cũng đã tập trung ở đây. Trong khoang thuyền, cái tầng này có màu tím với một cây cột gỗ. Cây cột đó chính là nơi điều khiển con thuyền này. Chỉ thấy An Khánh Tịch nhanh chóng ẩn lên mấy cái bùa rồi ánh sáng vàng xung quanh con thuyền biến mất, khiến cho nó như hòa thành một với làn nước đen. An Khánh Tịch lại ẩn mấy cái lên cây cột gỗ, lập tức từ đó bắn ra mấy cái vỏ sò phát ánh sáng trắng. Bên ngoài con thuyền hoàn toàn tối đen nhưng tất cả những cảnh vật bên trên từ từ hiện lên trên những con sò, khiến cho mọi người có thể quan sát.

“ Không ngờ con thuyền Xiêm La này lại huyền diệu tới mức như vậy. Vừa rồi ta đứng ở đầu thuyền chưa hề cảm nhận được có hơi thở thay đổi vậy mà nó đã có thể phát hiện.”

Chờ được chừng nửa nén nhanh, trên một cái vỏ sò chợt xuất hiện một vầng sáng màu hồng.

Chỉ trong tích tắc, Lạc Bắc liền nhìn thấy rõ trong vầng sáng màu hồng đó là một con thuyền. Chỉ có điều con thuyền đó nhỏ hơn thuyền Xiêm La rất nhiều, hình dạng kỳ lạ, giống như một vật thể làm bằng thép được bịt kín. Từ xa nhìn lại trông nó giống như một con rết trăm chân đỏ rực.

- Nó là Xích Huyết Ngô chu của Thương Lăng cung.

Chỉ mới nhìn, rất nhiều người của tộc Ly Thủ đều biến sắc.

- Người của Thương Lăng cung?

Lạc Bắc lắp bắp kinh hãi. Nhưng hắn còn chưa kịp nghĩ nhiều thì đã nghe thấy tiếng nói của An Khánh Tịch vang lên nho nhỏ:

- Các vị không cần phải lo lắng. Thuyền Xiêm La có tác dụng che giấu hơi thở. Đối phương dường như không phát hiện ra chúng ta mà chỉ đi qua thôi.

Tất cả mọi người trong khoang thuyền tập trung nhìn lên cái vỏ sò màu trắng thì thấy quả nhiên Xích Huyết Ngô chu khoan thai vượt qua bên trên thuyền Xiêm La.

“ Xem ra, pháp bảo di chuyển bằng đường thủy là thứ chuẩn bị sẵn đối với huyền môn ở hải ngoại.”

Lạc Bắc nhìn Xích Huyết Ngô chu di chuyển hết sức vững chãi thì nghĩ vậy. Nhưng ý nghĩ chỉ vừa mới xuất hiện đã nghe thấy người của tộc Ly Thủ nói:

- Chiếc Xích Huyết Ngô chu này định đi đâu?

Lạc Bắc nghe mọi người nói vậy liền móc Hắc Mộc Chỉ Nam Xa thì thấy hình người nhỏ trên đó chỉ về hướng Tây Nam.

- Họ đi về phía Tây Nam. Phía đó là vị trí của đảo Thiên Tỳ.

Người tộc Ly Thủ từ nhỏ đã sinh hoạt dưới nước sâu nên rất quan thuộc đối với phương vị. Vì thế mà rất nhiều người nhìn thấy phương vị trên Hắc Mộc chỉ nam xa liền biến sắc:

- Đó là chỗ tụ tập của tộc Thủy Tính.

Thủy Tính có ngoại hình giống như rái cá nhưng lại không có đuôi. Kích thước của nó tương đương với tinh tinh. Đây cũng là một loại dị thú dưới nước.

Loài dị thú này sống dưới nước, ăn sò, hến, bèo, rong. Ngoại trừ thần lực trời sinh ra thì không còn thứ thần thông nào khác, hơn nữa cũng không có thần thức. Nhưng người của tộc Ly Thủ biết cách dây ngàn năm có một Thủy Tính nhờ may mắn mới có được thần thức, ngộ được pháp quyết tu đạo. Sau đó, y liền thu thập linh được xung quanh, kết hợp với phương pháp của mình giúp đồng loại mở ra thần thức. Từ từ cũng tạo thành một tộc Yêu độc đáo.

Hiện tại nhìn hướng đi của Xích Huyết Ngô chu, tộc Ly Thủ có chút qua lại với tộc Thủy Tính hiểu người của Thương Lăng cũng có ý định không hay với họ.

- Làm thế nào bây giờ?

Rất nhiều người của tộc Ly Thủ và Hiên Hồ tông thầm hỏi. Lạc Bắc quay sang hỏi An Khánh Tịch:

- An trưởng lão! Để thuyền Xiêm La tiến theo sau có thể che giấu được hơi thở không?

- Thật ra là có thể nhưng có điều sẽ tiêu tốn nguyên khí Quý Thủy rất nhiều.

An Khánh Tịch còn chưa dứt lời, âm thanh của Mộ Hàm Phong đã vang lên:

- Hơn nữa, tốc độ của Xích Huyết Ngô chu so với thuyền Xiêm La nhanh hơn, cũng không biết có theo được không. An trưởng lão! Ngài bám theo sau nó rồi nói tiếp.

Đến lúc này, Mộ Hàm Phong cũng đẩy cửa ra tới khoang.

- Được!

An Khánh Tịch gật đầu, hít sâu một hơi rồi xoa mấy cái lên cây cột. Con thuyền Xiêm La liền lặng lẽ thay đổi phương hướng. Chiếc Xích Huyết Ngô chu dường như không di chuyển hết tốc lực cho nên thuyền Xiêm La mặc dù ẩn giấu hơi thở đi với tốc độ không nhanh nhưng vẫn có thể bám theo được.

- Hiện tại Ly Nghiêu Ly thế nào?

Lạc Bắc đi tới hỏi Mộ Hàm Phong.

- Bọn họ ít nhất còn phải chờ hai ngày nữa mới có được Tam Thần Long thể. Hiện tại đang tới thời điểm quan trọng. Trong hai ngày không thể thi triển bất cứ pháp quyết nào. - Mộ Hàm Phong trả lời.

- Nhiều Xích Huyết Ngô Chu quá.

Lạc Bắc còn chưa kịp nói tiếp đã hít sâu một hơi bởi vì vào lúc này hắn đã nhìn thấy trên mây miếng vỏ sò xuất hiện rất nhiều vàng sáng màu hồng.

- Trước đây, Thương Lăng cung có được sáu chiếc Xích Huyết Ngô Chu. Bây giờ xem ra luyện được nhiều hơn rồi.

Mộ Hàm Phong lên tiếng nói. Chỉ thấy bên trong hải vực có ít nhất bảy, tám chiếc Xích Huyết Ngô Chu đang lặng lẽ di chuyển về phía Tây Nam.

Hơi thở của người tộc Ly Thủ cũng từ từ trở nên dồn dập.

Tất cả bọn họ đều nhớ tới cảnh ngày đó mình bị tập kích.

Lúc ấy, bọn họ cũng đột nhiên bị sáu chiếc Xích Huyết Ngô Chu vây xung quanh. Mà bây giờ, Xích Huyết Ngô chu lại xuất hiện trước mặt mình nhưng số lượng so với trước còn hơn rất nhiều.

Đám người Lạc Bắc nhìn ra xa hơn vài dặm thì thấy có bốn chiếc Xích Huyết Ngô Chu xuất hiện. Tính tổng cộng thì hiện tại số lượng Xích Huyết Ngô Chu đã vượt quá mười chiếc.

Xích Huyết Ngô Chu không đi về phía động phủ của tộc Thủy Tính..

Con thuyền Xiêm La lặng lẽ bám theo sau Xích Huyết Ngô Chu, chợt thấy chúng thay đổi phương hướng vòng qua động phủ của tộc Thủy Tính.

- Mười lăm chiếc. Không ngờ Thương Lăng cung có thể chế tạo được mười lăm chiếc Xích Huyết Ngô chu.

Tiến thêm vài dặm, địa thế dưới làn nước sâu có phần bằng phẳng hơn nên tầm nhìn hết sức rõ ràng. Chỉ thấy trong hải vực tối đen, mười lăm con thuyền giống như mười lăm con rết đỏ rực đang lặng lẽ phóng đi.

- Mộ tông chủ! Có chuyện gì vậy?

Lạc Bắc nhìn thấy Mộ Hàm Phong biến sắc. Hắn biết cho dù mỗi chiếc Xích Huyết Ngô Chu chỉ có mấy người nhưng người của Thương Lăng cung hiện nay cũng có thể nói là người đông thế mạnh. Nhưng Mộ Hàm Phong không tới mức vì người trên Xích Huyết Ngô chu mà biến sắc, nhất định là có nguyên nhân của nó.

- Xích Huyết Ngô Chu của Thương Lăng cung không chỉ là pháp bảo di chuyển dưới nước mà bản thân còn có thể kết trận. - Mộ Hàm Phong nói:

- Chỉ cần luyện đủ mười sáu chiếc Xích Huyết Ngô Chu là có thể liên kết với nhau tạo thành Xích Huyết Huyền Sát trận. Chỉ có điều, Xích Huyết Ngô Chu luyện chế khác nhau, lúc trước, Thương Lăng cung trong vòng mười năm cũng chỉ luyện ra được sáu cái. Nhưng tới giờ không ngờ đã được mười lăm chiếc.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

05-01-2013, 09:14 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

150. Chương 149: Xích Huyết Huyền Sát. Thất Hải Yêu Vương Thú.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Mộ Hàm Phong còn chưa nói dứt lời thì tất cả những người trên khoang thuyền gần như nín thở.

Bởi vì vào lúc này, bọn họ thấy mười lăm chiếc Xích Huyết Ngô Chu tiến vào trong hải vực liền tản ra ánh sáng màu hồng.

Một chiếc Xích Huyết Ngô Chu lặng lẽ đứng yên ở đó dường như đang chờ đợi mười lăm con thuyền phía sau.

Không ngờ, Thương Lãng cung đã chế tạo được mười sáu chiếc Xích Huyết Ngô Chu.

Lúc này, mười sáu chiếc thuyền tập trung đủ, nhưng vẫn không biết trên đó có bao nhiêu người của Thương Lãng cung. Tất cả bằng đó con thuyền tập trung tại đây chứng tỏ là một hành động lớn của Thương Lãng cung, ở đây phải có nhân vật lớn trấn giữ.

Tất cả những người có mặt trong khoang thuyền đều biết Mộ Hàm Phong có kiến thức rất rộng. Chỉ cần nhìn sắc mặt của lão thì biết mười sáu chiếc thuyền kia nếu tạo thành Xích Huyết Huyền Sát trận, uy lực chắc chắn là rất mạnh.

- Tất cả Xích Huyết Ngô Chu cùng xuất hiện, nhưng lại không phải nhằm vào tộc Thủy Tính thì là vì cái gì?

Mộ Hàm Phong biết hiện tại nếu không cẩn thận bị phát hiện thì thuyền Xiêm La sẽ bị tai nạn. Nhưng đã tới đây, tất cả lại thấy mười sáu chiếc Xích Huyết Ngô Chu cùng với cái đã chờ sẵn ở đó tiếp tục tiến về phía trước. Mộ Hàm Phong suy nghĩ thật nhanh rồi căn cứ điều khiển thuyền Xiêm La bám theo.

- Đây là đâu?

- Xích Huyết Ngô Chu bắt đầu kết trận.

Tiếp tục đi thêm mấy trăm dặm, mọi người trong khoang thuyền lại càng thêm căng thẳng. Bám theo thế này khiến cho tất cả đều chịu một thứ áp lực. Bất chợt, trước mắt mọi người xuất hiện một cái khe nứt rộng tới mười dặm. Ngay cả pháp trận trên thuyền Xiêm La cũng không thể nhìn rõ cảnh vật ở đó. Cả mười sáu chiếc Xích Huyết Ngô Chu bỗng nhiên dừng lại rồi từ từ tản ra, chiếm lấy một vị trí nhìn như một cái trận bao phủ toàn bộ cái khe nứt.

- Thì ra là đảo chủ đảo Kim Ngao - Đỉnh Ngao.

Mười sáu chiếc Xích Huyết Ngô Chu vừa mới tạo thành trận thì cửa khoang một chiếc chợt mở ra. Một bóng người mặc trang phục màu lục từ từ bay lên. Người đó là một nam tử trung niên, dáng người thấp bé có khuôn mặt gầy. Đôi mắt tam giác tí hí, cằm có ba chòm râu dài. Tuy nhiên từ thân thể y tản ra pháp lực dao động rất mạnh. Còn chiếc áo bảo y mặc rõ ràng là một thứ pháp bảo hệ Thủy. Y từ trong Xích Huyết Ngô Chu từ từ bay lên. Từ chiếc áo bào có hình rồng bắt đầu tản ra ánh sáng đẩy nước biển cách ra hai trượng. Từ xa nhìn lại trông giống như một hạt châu xuất hiện trong làn nước tối đen, còn bản thân y thì đứng trong hạt châu đó.

Nhìn thấy người đó, tất cả những người của tộc Ly Thủ có mặt trong khoang thuyền đều nghiêng răng nghiêng lợi khi nhận ra y chính là tán tu Đỉnh Ngao mới gia nhập Thương Lãng cung.

Ngày đó khi Thương Lãng cung tập kích người tộc Ly Thủ thì trong số đó có Đỉnh Ngao. Tu vi pháp quyết Thủy Lô của y rất cao, hơn nữa lại có pháp bảo Đăng Hải chung rất lợi hại khiến cho người tộc Ly Thủ không ai địch lại y.

- Cô gái kia là ai?

Cùng với Đỉnh Ngao từ trong Xích Huyết Ngô Chu đi ra, Lạc Bắc nhìn thấy từ một chiếc bên trái có một cô gái phóng ra ngoài. Nhìn qua thì cô gái đó trạc hai mươi tuổi mặc một bộ trang phục màu bạc bó sát người vô cùng quyến rũ.

- Cung chủ Thao Sinh Nguyên của Thương Lãng cung thu ba đệ tử thân truyền. Đây là đại đệ tử của gã tên là Hi Ngọc Sa. - Mộ Hàm Phong trả lời:

- Nghe nói trong ba người thì Thao Sinh Nguyên thiên vị Hi Ngọc Sa này nhất. Vì vậy mà tu vi của thị cũng cao nhất trong ba đệ tử.

- Hải Lang Vương Chiến Bách Lý! Không ngờ y cũng gia nhập Thương Lãng cung.

Hi Ngọc Sa vừa mới xuất hiện thì lại có một tia sáng từ trong một chiếc Xích Huyết Ngô Chu ở bên phải Đỉnh Ngao phóng ra.

Chỉ thấy người lao ra mặc một bộ khôi giáp màu đen, đứng trên một chiếc chiến xa. Xung quanh người y cũng giống như Đỉnh Ngao có điều nước biển bị đẩy ra tới bốn thước. Bộ trang phục của Hi Ngọc Sa khiến

cho thị giống như được sinh ra từ Thủy Tộc, di chuyển trong nước hết sức tự nhiên. Chiếc chiến xa của y có vô số hình ảnh những con Ma Lang từ thời thượng cổ, tản ra từng làn pháp lực dao động rất mạnh khiến cho nước biển không chỉ bị đẩy tách ra mà còn lay động rất mạnh chẳng khác nào có trăm con Ma Lang đang lao đi trong nước.

- Hải Lang Vương chiến bách lý? - Lạc Bắc liếc mắt liền nhận ra tu vi của người này không hề dưới Đinh Ngao.

- Đúng thế. Người đó là tán tu ở Hắc Lang đảo. Chiến xa dưới chân y nghe nói là pháp bảo thất lạc của Đông Phương Khủng Cự ma vương trong trận đại chiến giữa huyền môn với ma môn vào bốn trăm năm trước. Nó có thể tránh được nước, lửa, lôi điện. Có thể nói là một pháp bảo rất mạnh. Người này luôn kiêu ngạo nhưng không ngờ lại gia nhập dưới trướng Thương Lăng cung. - Mộ Hàm Phong hít một hơi thật sâu.

- Đảo chủ Đinh Ngao của Kim Ngao đảo và Hải Lang vương Chiến Bách Lý có tu vi dường như không kém Khuất Đạo Tử bao nhiêu. Hi Ngọc Sa đối mặt với hai người đó vẫn thản nhiên như vậy có lẽ cũng chẳng kém. Bọn họ bày trận quanh đây không biết định làm gì?

Lạc Bắc và Thái Thúc liếc mắt nhìn nhau mà thầm kinh hãi.

Đúng vào lúc này, Đinh Ngao vung tay ném một cái lấy ra một cái Cổ màu đồng xanh.

Cái Cổ lớn này to tới một trượng, có hình dạng cổ xưa với những hoa văn màu xanh kỳ lạ. Nhìn nó hơi giống với một con cóc màu xanh đang há miệng.

Vừa mới phóng ra cái Cổ, Đinh Ngao liền búng tay bắn một đạo chân nguyên lên bề mặt của nó.

Âm thanh do chân nguyên đụng vào mặt Cổ không to lắm nhưng toàn bộ người trên thuyền Xiêm La có thể thấy được âm thanh dao động trên bề mặt của nó.

Âm thanh từ cái Cổ phát ra theo hình xoắn ốc lan xuống cái rãnh trước mặt mười sáu chiếc Xích Huyết Ngô Chu. Khi âm thanh lan ra chừng mười trượng chợt nổ tung thành một tia chớp màu trắng chẳng khác nào tiếng sấm xuân.

- Đó là Phục Ba Quỷ Ngưu Cổ.

Lần này, ngay cả Lạc Bắc và Thái Thúc đều có thể nhận ra pháp bảo đó dùng da của dị thú Quỷ Ngưu tạo thành.

Trong nhiều điển tịch của Thục Sơn đều có ghi lại, cái cổ được chế tạo từ da của dị thú Quỷ Ngưu núi Phục Ba có thể phát ra phong lôi chẳng khác nào sấm xuân.

Bằng mắt thường có thể thấy được sau khi một số âm thanh phát ra rồi nổ tung trong cái khe, Đinh Ngao lại tiếp tục bắn từng đạo chân nguyên lên trên Phục Ba Quỷ Ngưu cổ. Từng làn âm thanh liên tục đánh xuống cái khe chẳng khác nào sét từ trên trời cao giáng xuống làn nước sâu khiến cho ngay cả con thuyền Xiêm La ở cách xa mười sáu chiếc Xích Huyết Ngô Chu cả trăm trượng vẫn cảm nhận được chấn động.

Nhưng ngay vào lúc này, trong cái khe kia lại vang lên một tiếng nổ rung trời lở đất. Âm thanh của nó vừa mới xuất hiện khiến cho tiếng sấm của Phục Ba Quỷ Ngưu Cổ hoàn toàn bị át hẳn.

Âm thanh tiếng nổ đó vang lên chẳng khác gì tiếng sét, cho dù là Lạc Bắc cũng cảm thấy khí huyết trong người như đảo lộn. Hai tên đồng tử chế thuốc của Hiên Hồ tông có tu vi yếu kém bị ngã ngửa ra đất ngất đi.

Chỉ thấy trong tiếng nổ đó, từ trong cái khe những đám bọt nước biển bắn lên đánh tan âm thanh của Phục Ba Quỷ Ngưu Cổ. Từ xa nhìn lại giống như có một đám mây hình nấm mọc lên từ cái khe nứt.

- Là cái gì mà có uy thế mạnh như vậy?

Tộc Ly Thủ là Long tộc trời sinh, là vương giả trong biển. Uy áp trên người họ so với Lạc Bắc còn nhiều hơn. Nhưng vào lúc này nghe thấy âm thanh hủy thiên diệt địa đó cũng khiến cho bọn họ sợ hãi.

- Ra rồi.

Trong sóng nước cuộn cuộn, mười sáu chiếc Xích Huyết Ngô Chu giống như tảng đá vẫn không nhúc nhích. Dòng nước cuộn cuộn tới cách chừng hai mươi trượng liền bị một thứ lực vô hình ngăn cản. Còn Đinh Ngạo thì hết sức nghiêm túc, vẫy tay thu lấy Phục Ba Quỷ Ngưu Cổ, đồng thời trong tay xuất hiện một cái chung nhỏ màu lam.

Toàn thân cái chung chia làm từng khối giống như một cái mai rùa, bên trong có khảm bảo châu màu tím. Phía ngoài có những lá bùa li ti giống như đóa hoa bao quanh những viên bảo châu. Thứ pháp bảo này được Đinh Ngạo dùng Ngạo Long châu mới luyện chế ra có tên là Đãng Hải chung.

Cùng lúc đó, trong tay Hải Lang Vương Chiến Bách Lý cũng xuất hiện một cây trường cung. Nhìn hình dạng của cây cung đó giống như hai sợi dây mây xoắn lại tạo thành tuy nhiên dây cung lại đỏ như máu.

- Đây là một thứ pháp bảo ngưng tụ khí âm lệ.

Thấy cái pháp bảo đó, Lạc Bắc liền cảm nhận được từ nó có quỷ khí giống như trên người Thi Vương. Trong đầu Lạc Bắc vừa mới nghĩ vậy thì Hải Lang Vương Chiến Bách Lý đã buông dây cung. Cây cung này vốn không có tên nhưng khí kéo dây thì trên trường cung cũng lập tức xuất hiện mũi tên.

Tuy nhiên đúng vào lúc này, một cái bóng đen từ trong cái khe vọt ra.

- Thất Hải Yêu Vương thú.

Vừa nhìn thấy cái bóng đó, toàn bộ người tộc Ly Thủ và Hiên Hồ tông đều biến sắc.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

05-01-2013, 09:16 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

151. Chương 150: Pháp Trận Tị Thủy. Xoáy Nước Mười Dặm.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Lạc Bắc và Thái Thúc nhìn chăm chú. Xuất hiện trong tầm mắt hai người là một dị thú to bằng một quả núi nhỏ.

Con dị thú này có hình dạng hơi giống với kỳ lân, đầu rầu, hai cái sừng như hai nhánh san hô. Toàn thân nó đầy vẩy nhưng cái đuôi lại giống như đuôi bò cạp. Phần chót đuôi chẳng khác nào một cây đao bằng sắt. Bốn cái chân của nó bảo phủ bởi ngọn lửa.

Không chỉ có như vậy, lớp vẩy của nó có màu đen và đỏ kết hợp tạo thành những đường vân. Nhìn hình dạng của nó vô cùng hung dữ, cùng với hơi thở giống như mãnh thú từ thời hồng hoang.

Toàn bộ thân mình của con dị thú dài chừng hai mươi trượng. Những con giao long, cự mãng mà Lạc Bắc gặp trước đây so với nó chẳng khác nào mấy loài bò sát nhỏ bé.

- Thất...thất hải Yêu vương thú.

Hai gã đồng tử chế thuốc của Hiên hồ tông bị tiếng gầm của con dị thú làm cho ngã ngựa đã đứng dậy. nhưng vừa nhìn thấy nó, cả hai lại hôn mê ngay lập tức.

- Thất Hải Yêu vương thú rốt cuộc là thứ gì?

Nghe thấy Lạc Bắc hỏi như vậy, Mộ Hàm Phong mới bình tĩnh nhanh chóng trả lời Lạc Bắc:

- Thất Hải Yêu vương thú là tọa kỵ của Thất Hải Yêu Vương trong truyền thuyết từ thời cổ. Mặc dù nó không biến thành hình người nhưng trong thất hải thì là là dị thú mạnh nhất. Không ngờ thứ dị thú này vẫn còn tồn tại trên đời.

Là loại dị thú mạnh nhất trong Thất hải?

Lạc Bắc và Thái Thúc nghe thấy vậy cũng biến sắc.

Trong Thất Hải có vô số dị thú cực mạnh, lại có rất nhiều Long tộc. Vậy mà Thất hải yêu vương thú lại là dị thú mạnh nhất trong Thất hải thì có nghĩa như thế nào?

Rốt cuộc thì Lạc Bắc và Thái Thúc cũng hiểu được tại sao mà người tộc Ly Thủ khi nhìn thấy nó đều kinh hãi như vậy.

Giống như người bình thường trong thế gian nhìn thấy hổ và sư tử. Sự kinh hãi này hoàn toàn là do sự nhận thức về thực lực từ khi sinh ra.

- Truyền thuyết trong Thất Hải ai có thể chinh phục được Thất Hải yêu vương thú thì có thể vua của Yêu tộc, trở thành Thất Hải yêu vương.

Mộ Hàm Phong chớp mắt rồi nhanh chóng nói.

Mà Mộ Hàm Phong vừa mới dứt lời người của Thương Lăng cung và Thất Hải yêu vương thú tràn lên động thủ. Thất Hải yêu vương thú vừa mới xuất hiện, cây trường cũng trong tay Hải Lang Vương Chiến Bách Lý đã liên tục bắt ra mấy chục lần.

Cây trường cung trong tay Hải Lang Vương Chiến Bách Lý có tên là Thất Sát ma cung được chế tạo từ gân Ma Long, Thi hương ma đẳng và vô số lệ khí. Mũi tên của nó có âm lân sa có tác dụng đốt cháy chân nguyên. Nhưng âm lân sa chỉ có thể bám vào pháp bảo, đốt cháy chân nguyên trên phi kiếm. Còn tên của Thất Sát ma cung có thể bám vào người đối phương, thậm chí là chui vào kinh mạch đốt cháy chân nguyên trong cơ thể.

Quy mô xuất quân của Thương Lăng cung thế này cũng là do vô tình có được tin tức về nơi sống của Thất Hải Yêu vương thú. Trong truyền thuyết, Thất Hải Yêu vương thú là dị thú mạnh nhất trong Thất hải. Hành động lần này của Thương Lăng cung chính là có thể bắt được thì bắt còn không thì giết. Bởi vì dị thú như Thất Hải Yêu Vương thú mỗi bộ phận đều là thiên tài địa bảo để luyện đan dược và pháp bảo.

Nhưng trong mấy trăm năm, Thất Hải Yêu vương thú không xuất hiện. Cái pháp bảo Hải Lang Vương chiến bách Lý mặc dù lợi hại nhưng chẳng qua chỉ thử một chút thực lực của Thất Hải Yêu Vương thú.

Hơn mười mũi tên so với thân hình to lớn của Thất Hải Yêu Vương thú giống như mấy sợi tơ. Tuy nhiên cũng đủ khiến cho nó gầm lên một tiếng kinh người.

Lúc này, khoảng cách của Thất Hải Yêu Vương thú càng gần so với mọi người cho nên tiếng gầm của nó còn lớn hơn. Ngay lập tức, mọi người nhìn thấy nước biển trước mặt nó bị ép lại rồi nổ rộ như một đóa hoa khổng lồ.

Vị trí của Thất Hải Yêu Vương thú, Xích Huyết Ngô Chu và thuyền Xiêm La ở sâu mấy ngàn trượng dưới mặt nước biển, nên lực của nước vốn vượt qua mấy vạn cân vậy mà chỉ với một tiếng gầm, nước biển không ngờ bị nén tới mức như vậy. Thất Hải Yêu Vương thú lao ra cuốn theo vô số đất đá và san hô. Thậm chí ngay cả mấy mũi tên do Thất sát ma cung bắn ra chỉ làm nước biển dừng lại một chút rồi dập nát. Sau đó nước biển liền ập về phía đám người Đinh Ngao.

Bước tường nước ở dưới sâu không giống như sóng biển mà ẩn chứa lực lượng giống như những ngọn núi nhỏ lao tới Chiến Bách Lý và Đinh Ngao...

- Lợi hại thật.

Lạc Bắc cảm thấy đây mới chỉ do Thất Hải Yêu Vương thú sử dụng sức mạnh thân thể chứ chưa dùng tới chân nguyên. Nhưng ngay lập tức, Lạc Bắc cảm nhận nếu bản thân không có Sơn Hà Xà tắc chung, Tam Thiên Phù Đồ che chắn thì khó mà chống đỡ được.

Nhưng đám người Hải Lăng Vương Chiến Bách Lý và Đinh Ngao không hề có một chút hoảng hốt. Bọn họ bình thản nhìn từng làn sóng lao tới. Từng vầng ánh sáng màu hồng tản ra va chạm với những gợn sóng rồi tan biến chẳng khác nào một thứ bọt xà phòng nổ tung không còn gì khác.

- Xích Huyết Ngô Chu kết thành Xích Huyết Huyền Sát trận có công hiệu tránh nước.

Những vầng ánh sáng màu hồng kia được phát ra từ Xích Huyết Ngô chu. Khi những gợn sóng kia xuất hiện, chúng nhanh chóng kết lại chẳng khác nào một cái thùng to nhốt lấy Thất Hải Yêu vương thú vào bên trong. Đồng thời nước biển tối đen bây giờ đã được chiếu một thứ ánh sáng màu đỏ.

Lạc Bắc biết pháp trận tránh nước và pháp bảo di chuyển dưới nước hoàn toàn khác nhau. Pháp trận thủy có thể đánh tan thủy nguyên. Đừng nói là sóng to gió lớn, cho dù là một giọt nước cũng không lọt qua được. Nếu không có uy lực vượt qua trận pháp thì hoàn toàn vô dụng với nó.

- Pháp lực dao động mạnh thật.

Nhưng đúng vào lúc này, Lạc Bắc đột nhiên cảm thấy một làn hơi thở khủng bố từ người Thất Hải Yêu Vương thú tản ra. Theo làn hơi t hở đó, Thất Hải Yêu Vương thú phát ra những âm thanh khó hiểu khiến cho nước biển xung quanh người nó xoay tròn, tạo thành một cái lốc xoáy khổng lồ.

Nước biển trong phạm vi mười dặm không ngờ bị cuốn động, chẳng khác nào một viên đá mà xát lên mười sáu chiếc Xích Huyết Ngô Chu đang tạo thành Xích Huyết Huyền Sát trận khiến cho ánh sáng của nó chấn động như sắp không chống nổi.

“Oành!” Nhưng đúng vào lúc này, một cái chuông lớn màu lam tím đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Chỉ thấy nó tản ra ánh sáng màu tím trông rất đẹp mắt. Ánh sáng đó giống như mây chục con giao long quấy động khiến cho lốc xoáy bị đánh tan.

Một tiếng nổ vang lên, một cái cột nước nhanh chóng ngưng tụ đánh thẳng tới cái chuông mà Đinh Ngao vừa phóng ra.

Nhìn thấy cột nước đó, toàn bộ người tộc Ly thủ trên thuyền Xiêm La biến sắc.

Tộc Ly Thủ là Long tộc từ thời cổ, sinh ra đã hiểu được hai pháp quyết Lôi và Thủy. Pháp quyết hệ Thủy do tộc Ly Thủ thi triển so với những môn phái trên thế gian còn lợi hại hơn nhiều. Có điều cột nước do Thất Hải Vương Thú ngưng tụ trong nháy mắt lấp lánh như những bông tuyết.

Nhưng người của tộc Ly Thủ đều cảm nhận được thủy nguyên dao động rất mạnh từ trong cột nước. Họ biết không phải Thất Hải yêu Vương thú ngưng kết thành băng mà do thủy nguyên ngưng tụ tới cực điểm tạo ra. Pháp thuật như thế, người tộc Ly Thủ ở đây đều không một ai làm được.

- Âm!

Một tiếng nổ vang lên. Vừa lúc cái cột nước lao ra thì Hải Lang Vương Chiến Bách Lý cũng điều khiển Ô Đàm Kim Ma Lang chiến xa từ trong Xích Huyết Huyền Sát trận lao ra chắn phía trước Hải Đăng chung. Chỉ thấy từ chiến xa tỏa ra ánh sáng màu đen dày đặc. Không ngờ trong nháy mắt tạo thành một cái mui xe cao hai trượng lơ lửng trên trần xe. Từng vầng ánh sáng màu đen giống như thác nước đổ xuống dưới vây quanh bảo vệ chiến xa. Cột nước kia va chạm với vầng ánh sáng màu đen của chiến xa không ngờ bị ngăn cản lại.

- Đây là thứ pháp quyết gì?

Nhưng vào lúc này, Lạc Bắc chợt nhìn thấy hai mắt của Hi Ngọc Sa biến thành màu tím giống như hai viên bảo thạch. Mà mỗi lần màu tím hiện lên trong hai mắt của Hi Ngọc Sa liền có một cột sét màu tím nổ tung trên người Thất Hải Yêu Vương thú.

Từng cột sét màu tím nổ tung tản ra khí Lôi Cương vô cùng tinh khiết.

Pháp thuật hệ Lôi cơ bản là giống nhau, cơ bản là để cho chân nguyên bản thân kết nối với khí lôi cương dẫn phát lôi điện đối địch. Tuy nhiên tốc độ phóng thích lôi điện của Hi Ngọc Sa không ngờ giống như chỉ cần trong lòng có ý nghĩ là tia chớp đã giáng xuống người Thất Hải Yêu Vương thú.

Nhưng mà bây giờ đang ở dưới làn nước sâu, thứ pháp thuật như vậy chẳng khác nào đánh vỡ giới hạn không gian và thời gian. Vừa mới xuất hiện ý nghĩ liền có tia chớp nện lên người đối thủ.

Lạc Bắc nhìn xem mà gần như nín thở. Bởi vì tốc độ thi pháp như vậy thì cho dù hắn có chiếm được tiên cơ hay lấy pháp bảo của mình ra trước thì cũng không thể ngăn cản.

- Côn Luân!

Đứng ở phía sau Lạc Bắc và Thái Thúc, Mộ Hàm Phong như bị người ta giữ chặt yết hầu, mãi mới thốt ra được hai chữ

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

05-01-2013, 09:18 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

152. Chương 151: Chiến Đấu Theo Bản Năng. Xích Huyết Ngô Châm.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Pháp quyết mà Hi Ngọc Sa tu luyện là Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu Yếu của Côn Luân. Pháp do tâm sinh, bản thân là tiểu thể giới, bên ngoài là đại thể giới. Chỉ cần có suy nghĩ là có thể dẫn uy lực của đại thể giới vào trong tiểu thể giới. Tốc độ thi triển đạo pháp so với phi kiếm tinh thần hợp nhất còn nhanh hơn. Khi phóng thích, đồng tử hai mắt biến thành màu tím. Thứ pháp quyết này cũng chỉ có Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu Yếu của Côn Luân mà thôi.

Nghे thấy Mộ Hàm Phong nói vậy, Lạc Bắc và Thái Thúc liền hiểu ra.

Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu Yếu là một trong số pháp quyết độc môn của Thập đại kim tiên phái Côn Luân. Cho dù ở Côn Luân cũng là một trong số những pháp quyết huyền diệu và uy lực lớn nhất. Pháp quyết như vậy, Côn Luân không thể vô duyên vô cớ truyền cho Thương Lăng cung.

Nếu không cho dù Thương Lăng cung cho dù có may mắn tìm được pháp quyết thì cũng không dám tu luyện. Nếu để cho Côn Luân biết được thì sẽ bị diệt môn.

Nhưng Hi Ngọc Sa bây giờ lại đang dùng chính là pháp quyết Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu Yếu. Như vậy chỉ có một khả năng đó là phái Côn Luân đã cấp nó cho Thương Lăng cung.

- Chẳng trách mà Thương Lăng cung vốn chỉ là một phái nhỏ vậy mà trong mười năm qua có thể nhất thống Đông Hải.

Hiểu được điều ấy, Lạc Bắc và Thái Thúc như bình tĩnh. Trong những năm qua, sở dĩ Thương Lăng cung có được uy thế như vậy chắc chắn là do Côn Luân giúp đỡ.

- Côn Luân không chỉ muốn trở thành lãnh tụ của huyền môn trong thiên hạ mà còn muốn xưng bá. Thương Lăng cung có thể nói là con rối của Côn Luân ở hải ngoại. Thế lực của Côn Luân đã lan tới đây rồi.

Côn Luân! Côn Luân!

Trong nháy mắt, Lạc Bắc và Thái Thúc lại một lần nữa hiểu rõ quyền lực của Côn Luân.

- Thiên đạo vận hành chính là cá lớn nuốt cá bé. Có một thứ hùng mạnh thì có rất nhiều thế lực yếu hơn sẽ tự động dựa vào đó. Điều đó khiến cho thế lực mạnh càng mạnh thêm.

Trong nháy mắt, Lạc Bắc lần đầu tiên xuất hiện suy nghĩ đó.

- Không ngờ khí huyết và da thịt của Thất Hải Yêu Vương Thú trời sinh lại có thể trừ khử được pháp thuật công kích.

Nhưng vào lúc này, tộc Ly Thủ chợt có người thốt lên.

Từng tia chớp màu tím đánh lên người Thất Hải Yêu Vương thú không ngờ nó vẫn đứng yên. Những đường vân màu đỏ và màu đen trên người Thất Hải Yêu Vương thú tràn ngập hơi thở khủng bố và dữ tợn như có một lớp ánh sáng lưu chuyển. Từng tia chớp màu tím cơ bản không thể xuyên qua được chỉ bắn lên những tia lửa điện.

Bình thường thân thể của Yêu tộc thân thể so với con người mạnh hơn nhiều. Cho dù là người tu đạo có thời gian tu hành lâu, thân thể mạnh mẽ cũng không thể sánh bằng rất nhiều Yêu tộc chưa tu luyện.

Nhất là một số Yêu tộc mạnh trời sinh có được thân thể rất mạnh, người bình thường không thể nào tưởng tượng được. Chẳng hạn như tộc Ly Thủ, trời sinh tuổi thọ đã tới năm trăm tuổi. Khi tới trăm tuổi có thể hóa thành hình người. Vào lúc hai trăm tuổi tương đương với một thanh niên. Đám người Ly Nghiêu Ly đều hơn hai trăm tuổi, khi trăm tuổi, chỉ tương đương với người thường còn nhỏ thì người tộc Ly Thủ cũng đã có tới cả ngàn cân lực lượng.

Nhưng tộc Ly Thủ mặc dù là dị tộc từ thời thượng cổ, là đỉnh cao trong Yêu tộc nhưng thân thể cũng không thể chống lại thứ pháp thuật công kích.

Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu tạo ra tử lôi có uy lực rất mạnh. Thậm chí còn cao hơn Kim quang thần lôi. Người tu đạo bình thường mà bị lôi điện này đánh trúng chỉ có khả năng bị chết ngay lập tức. Còn người tộc Ly Thủ bị đánh trúng chưa chắc đã chết nhưng ít nhất cũng bị thương, chứ không thể được như Thất Hải Yêu Vương thú không hề có lấy một chút dấu vết.

- Trời sinh Thất Hải Yêu Vương thú có thân thể rất mạnh. Con Thất Hải Yêu vương thú kia vẫn chưa trưởng thành, chưa có ý muốn làm tọa kỵ cho người khác. - Mộ Hàm Phong nghe thấy người tộc Ly Thủ kêu lên thì hít một hơi thật sâu rồi nói:

- Hiện tại con Thất Hải Yêu Vương thú này còn chưa tới thời điểm lợi hại nhất.

- Vẫn còn chưa tới thời điểm lợi hại nhất?

Thái Thúc nhìn Thất Hải Yêu Vương thú đang tản ra đầy hơi thở khủng bố:

- Con Thất Hải Yêu Vương thú này còn chưa trưởng thành hay sao? Tại sao nói phải sau khi trở thành tọa kỵ của người thì mới tới thời điểm lợi hại nhất?

- Cũng giống như Yêu tộc, Thất Hải Yêu Vương thú tới giai đoạn trưởng thành mới mạnh nhất. Tương truyền khi Thất Hải Yêu Vương thú trưởng thành, trên trán cũng sẽ có hoa văn màu hồng đen. Hiện tại con Thất Hải Yêu Vương thú này mặc dù trên toàn thân đều có hoa văn nhưng trán vẫn chưa có.

Lạc Bắc và Thái Thúc liếc mắt nhìn thì thấy trên trán của con Thất Hải Yêu vương thú là một lớp vảy to màu đen chứ chưa có hoa văn. Đúng lúc này, Mộ Hàm Phong lại nói tiếp:

- Thân hình của Thất Hải Yêu Vương thú rất mạnh. Nhưng nhược điểm của nó là ở chỗ cho dù có được thần thức thì cũng không bằng Yêu tộc yếu nhất. Nó hết sức ngây thơ, chỉ biết chiến đấu theo bản năng. Cứ như vậy đối địch với người ta thì cơ bản không thể nào phát huy được toàn bộ thực lực. Nhưng Thất Hải Yêu Vương thú trời sinh có tính chất đặc biệt, có thể chủ động kết nối với tinh thần của người khác. Giống như pháp bảo mà người tu đạo luyện chế, muốn thành lập sự liên hệ thì phải dùng pháp thuật. Nhưng Thất Hải Yêu Vương thú lại có thể chủ động cùng với con người thiết lập mối liên hệ chủ tớ. Nếu Thất Hải Yêu vương nhận chủ, nối liền với tinh thần của chủ nhân thì có thể cảm nhận được suy nghĩ và hiểu được phương pháp đối địch. Vì vậy mà trong truyền thuyết, Thất Hải Yêu Vương thú là thú cưỡi trời sinh. Sau khi trở thành thú cưỡi của người khác thì mới mạnh nhất. Cũng vì vậy mà truyền thuyết mới nói một khi trở thành chủ nhân của Thất Hải Yêu Vương thú thì cũng trở thành vua của yêu tộc trong Thất Hải, là Thất Hải Yêu vương.

Lạc Bắc tập trung nhìn thì thấy lôi điện màu tím mà Hi Ngọc Sa phát ra mặc dù không thể đánh cho Thất Hải Yêu Vương thú bị thương nhưng cũng làm cho nó vô cùng tức giận, bị thu hút sự chú ý, bỏ quân Hải Lang Vương Chiến Bách Lý và Đinh Ngao, cứ vậy mà nhào về phía Hi Ngọc Sa.

- Ất Mộc Nguyên Khí! Huyền Âm thủy lôi.

Thất Hải Yêu Vương thú vừa mới xông lên. Một tràng âm thanh huyền ảo theo tiếng gầm cùng với hơi thở khủng bố của nó tản ra. Chỉ thấy tầng tầng nước biển ập tới Hi Ngọc sa. Trước nước cũng có vô số cây gỗ màu xanh, mỗi cái đều có đường kính tới mấy trượng, dài hơn mười trượng. Khi chúng xuất hiện, trong nước biển xung quanh người Hi Ngọc Sa cũng đã có vô số tia chớp màu xám.

Sắc mặt của người tộc Ly Thủ lại càng thêm khó coi.

Là một trong những đỉnh cao của Yêu Tộc, một nhánh của Long tộc thượng cổ, tộc Ly Thủ trời sinh đã có tính kiêu ngạo. Sau khi bị Thương Lãng cung đánh, sự kiêu ngạo đó cũng chỉ được giấu kín chứ không hề mất. Bởi vì trong đầu của người tộc Ly Thủ thì dù sao Thương Lãng cung cũng là huyền môn. Trong nghìn năm qua, yêu tộc so với huyền môn tu đạo vẫn ở thế yếu hơn. Nhưng Thất Hải Yêu Vương thú lại thuộc Yêu tộc.

Là một nhánh của Long tộc thượng cổ, tộc Ly Thủ có thể nhận ra, cho dù là khí huyết hay sức mạnh thân thể thì bọn họ cũng kém hơn Thất Hải Yêu Vương thú không biết bao nhiêu lần. Mà tộc Ly Thủ ngoại trừ sự đặc biệt của Tam Thần Long thể ra thì cũng chỉ có kết nối được với Thủy hệ và khí Lôi Cương. Nhưng hiện tại, trong nháy mắt, Thất Hải Yêu Vương thú liền phóng ra pháp quyết hai hệ Lôi, Mộc. Hơn nữa lúc trước, nó phóng ra pháp quyết hệ Thủy. Tính ra thì Thất Hải Yêu vương thú có thể kết nối được với ba loại nguyên khí trong trời đất. Hơn nữa, người tộc Ly Thủ chỉ cần liếc mắt là có thể hiểu được trong nháy mắt Thất Hải Yêu Vương thú có thể phóng ra hai loại pháp quyết đó có uy lực mạnh hơn pháp quyết của tộc Ly Thủ không biết bao nhiêu lần. Sự mạnh mẽ đó khiến cho niềm kiêu hãnh của tộc Ly Thủ bị đánh nát.

“Oành! Oành!”

Những tiếng nổ giống như có cả vạn cân thuốc nổ vang lên. Khí hệ Mộc ngưng tụ thành những cây gỗ to còn cách Hi Ngọc Sa tới vài chục trượng thì những tia chớp màu xám đã nổ tung khiến cho nước biển xung quanh người Hi Ngọc Sa bị đánh nát, chẳng khác nào dưới đáy biển tồn tại một vùng chân không.

Tuy nhiên những vụ nổ đó cũng không ảnh hưởng tới Hi Ngọc Sa. Bởi vì khi Thất Hải Yêu Vương thú lao tới, chiến xa Ô Đàm Kim Ma Lang của Hải Lang Vương Chiến Bách Lý đã lao tới đón Hi Ngọc Sa lên xe.

“Cái Ô Đàm Kim Ma Lang chiến xa thật lợi hại. Đúng là pháp bảo nổi danh của của Ma Vương trước đây.”

Lạc Bắc liếc mắt nhìn thấy chiến xa Ô Đàm Kim Ma Lang của Hải Lang Vương vẫn bị Thất Hải Yêu vương thú phóng ra Huyền Âm thủy lôi đánh tới nhưng trong đám sấm chớp đó, ánh sáng màu đen tỏa ra từ chiến xa vẫn hoàn toàn không có một chút dao động.

- Bọn họ dám tới tìm Thất Hải Yêu Vương thú chắc là dựa vào Xích Huyết Huyền Sát trận của Xích Huyết Ngô thuyền, thứ hai là dựa vào chiến xa Ô Đàm Kim Ma Lang này. Nghe nói ngày xưa Đông Phương khủng cụ ma vương sử dụng chiến xa còn có thể hóa ra trăm con Ma lang kết trận tạo ra uy lực cực lớn. Không biết Hải Lang Vương Chiến Bách Lý chiếm được cái pháp bảo này ở đâu nhưng dường như vẫn không thể phát huy được toàn bộ uy lực của nó. Chỉ có điều không biết Thương Lãng cung còn có chiêu gì khác nữa không. - Mộ Hàm Phong nói thật nhanh.

- Thất Hải Yêu vương thú mạnh như vậy mà chỉ dựa vào bản năng để chiến đấu.

Lạc Bắc thấy Thất Hải Yêu vương thú mạnh như vậy nếu có được thần thức của người tu đạo thì đã phá trận xong ra. Nhưng Thất Hải Yêu vương thú quả thực chỉ giống như thần thú bình thường chưa có thần thức, chiến đấu hoàn toàn dựa vào bản năng. Mỗi lần Hi Ngọc Sa được đón vào chiến xa liền thi triển pháp quyết phóng ra sấm chớp màu tím khiến cho Thất Hải Yêu vương thú gầm rống, chỉ tập trung sự chú ý vào Hi Ngọc sa. Tất cả những cây gỗ màu xanh nó ngưng tụ thay đổi phương hướng lao thẳng về phía chiến xa. Nhưng làn khí đen bốc lên từ Ô Đàm Kim Ma Lang với tốc độ cực nhanh khiến cho Thất Hải Yêu vương thú đánh không trúng.

- Nếu có người phối hợp với Thất Hải Yêu vương thú, ngăn cản chiến xa Ô Đàm Kim Ma Lang thì với thực lực của nó, cho dù là chiến xa mạnh tới đâu cũng không thể nào ngăn cản được.

Lạc Bắc thầm nghĩ nếu lấy kiếm cương của mình chặn chiến xa, thì với pháp thuật của Thất Hải Yêu Vương thú nhất định có thể đánh trúng. Tuy nhiên, Lạc Bắc mới nghĩ như vậy thì trên đỉnh đầu của Đinh Ngao chợt lao ra một hình người nhỏ cao chừng bảy tấc màu đen.

Bộ mặt của hình người nhỏ đó giống hệt với Đinh Ngao. Nó đúng là Nguyên Anh của y. Vừa nhìn thấy Nguyên Anh, Lạc Bắc và Thái Thúc có thể khẳng định tu vi của Đinh Ngao cùng cấp bậc với Khuất Đạo Tử. Bởi vì có thể thấy rõ Nguyên Anh của Đinh Ngao nhìn ngưng đọng hơn so với của Áo Băng Vân.

Nguyên Anh của Đinh Ngao vừa lao ra, thân thể của y liền lay động Đãng Hải chung để bảo vệ bản thân và Nguyên Anh. Chỉ thấy Nguyên Anh vung tay lên phóng ra mười vầng sáng đỏ như máu tấn công liên tục

lên người Thất Hải Yêu vương thú.

Mười vầng sáng đỏ như máu đó là một vật chí bảo khác của Đinh Ngao có tên là Vi Huyết Nghĩ Tu La Dao. Tổng cộng nó có thất cả hai mươi bảy thanh. Có thể nói là một thứ pháp bảo huyền ảo chém thẳng vào nguyên thần và thần hồn. Pháp bảo bình thường và phi kiếm nếu giao chiến với Huyết Nghĩ Tu La đao sẽ bị đánh nát nguyên thần bám trên pháp bảo và phi kiếm, khiến cho mất đi sự khống chế. Còn bình thường nếu có người dám sử dụng Nguyên Anh đối địch với Đinh Ngao nếu để cho nó chém trúng sẽ bị thương nặng. Vì vậy mà thứ pháp bảo này không chỉ đối với người tu đạo có tu vi kém hơn Đinh Ngao mà ngay cả những người có tu vi cao hơn cũng bị uy hiếp.

Thân thể của Thất Hải Yêu vương thú có lớp vảy rất chắc chắn khiến cho Huyết Nghĩ Tu La Dao không thể xé lấy một vết. Mà thần hồn của nó rất mạnh nhưng khi bị khí Huyết Sát trên thân Huyết Nghĩ Tu La Dao đi vào cũng bị đau đớn. Vì vậy mà nhất thời sự chú ý của nó lại tập trung về phía Đinh Ngao.

- Địa sát chân hỏa! Nguyên khí bốn hệ?

Tới lúc này, Lạc Bắc thấy Thất Hải Yêu Vương thú bị đám người Hi Ngọc Sa và Đinh Ngao vây công đã nổi giận lôi đình, từ trong đôi mắt bắn ra vầng sáng màu đen vàng khủng bố rồi ngửa mặt lên trời hét lên một tiếng. Cùng lúc đó, một quả cầu sấm chớp màu đen xám vượt qua hai mươi trượng nổ tung bên người Đinh Ngao. Đinh Ngao cũng không dám va chạm, lay động Đãng Hải chung chắn trước người, đồng thời định phi độn sang một bên. Nhưng bất ngờ, thân hình của y như bị hút lấy mà ngừng lại một chút.

Tới lúc này thì người tộc Ly Thủ và đám người Mộ Hàm Phong đều thốt lên tiếng kêu kinh hãi.

Một đờn đỏ của Thất Hải Yêu vương thú không ngờ là pháp thuật kết hợp. Bên trong Huyền Âm thủy lôi đó là ánh lửa màu đen đậm.

Ngọn lửa đỏ chính là chân hỏa Địa sát dưới nền đất ngưng tụ lại. Không ngờ con Thất Hải Yêu vương thú ít nhất có thể hấp thu bốn loại nguyên khí trong trời đất. Cứ như vậy, Thất Hải Yêu Vương thú tu luyện theo bản năng, trong thân thể tích tụ chân nguyên có thể nói là vô cùng mạnh.

Địa Sát chân hỏa được ngưng tụ từ khí Hắc sát trong lòng đất, cho nên ánh lửa màu đen nhìn chẳng khác gì nhựa đường. Đinh Ngao đã tu luyện được Nguyên Anh, mặc dù phản ứng nhanh hơn người tu đạo bình thường vô số lần nhưng y cũng không ngờ Thất Hải Yêu vương thú lại mạnh như vậy, lại còn phóng ra được pháp thuật kết hợp. Chỉ một chút không ngờ đó khiến cho y bị Địa Sát chân hỏa dính phải.

Mặc dù Đinh Ngao sử dụng Đãng Hải Chung phóng ra rất nhiều hơi nước, hóa giải được Địa Sát chân hỏa nhưng chỉ một tích tắc đó cũng đủ cho sấm chớp giáng trúng người y.

- Một đờn toàn lực của Thất Hải Yêu vương thú cho dù là người tu đạo có được Nguyên Anh cũng không cần nổi.

Quả cầu Huyền Âm thủy lôi có đường kính hơn hai mươi trượng nên trúng người Đinh Ngao chẳng khác nào đập trúng một con ruồi. Chỉ thấy sau tiếng nổ, Nguyên Anh của Đinh Ngao mặc dù đang cố gắng bay về cơ thể nhưng toàn thân của y có Đãng Hải chung che chắn vẫn nổ văng ra ngoài, thất khiếu chảy máu, chứng tỏ bị thương nặng.

- Con Thất Hải Yêu Vương thú này mà dùng đờn đỏ sớm thì ngay cả Hi Ngọc Sa cũng có khả năng bị thương nặng.

Thái Thúc nhìn thấy cảnh đó thì nghĩ vậy. Nhưng là một tiểu cô nương có tính cách kiên cường nên khiến cho nàng cảm thấy khó chịu. Vốn Thất Hải Yêu vương thú chỉ cần một đờn cho dù không thể đánh chết Đinh Ngao nhưng cũng loại được y ra khỏi cuộc chiến. Nhưng đúng vào lúc này, hai tia chớp màu tím nổ tung trên đầu khiến cho sự chú ý của nó lại chuyển về phía Hi Ngọc sa. Thân hình khổng lồ của nó vừa mới xoay chuyển thì mười sáu chiếc Xích Huyết Ngô chu liên phóng ra mười sáu tia sáng đánh trúng người Thất Hải Yêu vương thú.

Mười sáu tia sáng đỏ như mười sáu cây châm xuyên qua vầng sáng trên thân thể của Thất Hải Yêu vương thú, xuyên qua lớp vảy.

Lần này, giống như sấm chớp bùng nổ dưới làn nước, vô số làn sóng lớn bùng nổ trên người Thất Hải Yêu vương thú khiến cho lớp vảy của nó cũng bị dựng ngược.

Lần này, khi lớp vảy dựng lên, từ trên người Thất Hải Yêu vương thú tản ra hơi thở khủng bố khiến cho người ta cảm thấy khó thở. Nhất là lớp vảy trên cổ của Thất Hải Yêu Vương thú, từng cái một to hơn trên thân nó rất nhiều. Sau khi dựng lên nhìn chẳng khác gì một cái mũ giáp.

Từng luồng Địa sát chân hỏa bốc lên trên người Thất Hải Yêu vương thú khiến cho người ta có cảm giác nước bị như bị đun sôi.

- Không biết Xích Huyết Ngô Chu bắn ra cái gì mà có thể làm cho Thất Hải Yêu vương thú bị thương như vậy?

Lạc Bắc không biết rằng mười sáu tia sáng đó chính là Xích Huyết Ngô Châm được chế luyện theo Xích Huyết Ngô Chu. Mỗi một cái Xích Huyết Ngô chu sau khi chế luyện thì có thể có được một cây. Sau khi bắn ra một cây đó, Xích Huyết Ngô chu không bao giờ có thể luyện được nó nữa. Mà sau khi Xích Huyết Ngô Chu luyện được Xích Huyết Ngô Châm có uy lực cực mạnh, ngay cả lớp vảy của Thất Hải yêu vương thú dày như vậy cũng có thể xuyên qua. Hơn nữa một khi nó lọt vào trong người liền chẳng khác nào dầu sôi, rất khó sử dụng chân nguyên để nhổ ra. Mặc dù Lạc Bắc không biết được Xích Huyết Ngô Châm là cái gì nhưng hẳn có thể nhận ra ánh mắt đầy tức giận và đau đớn của Thất Hải Yêu vương thú.

Hiển nhiên là Xích Huyết Ngô Châm làm cho Thất Hải Yêu vương thú đau đớn, nếu không nó cũng không trở nên dữ tợn tới như vậy.

Tới lúc này, tất cả mọi người có mặt đều kinh hãi vì hơi thở khủng bố của Thất Hải Yêu vương thú. Nhưng Lạc Bắc vẫn cảm thấy đôi mắt của nó vẫn trong veo, chẳng khác gì một đứa trẻ. Vào lúc này, Lạc Bắc thậm chí còn nghĩ rằng có lẽ Thất Hải Yêu Vương thú cũng không nghĩ tới chuyện tại sao đám người này lại tới đây vây nó, quyết sống chết với nó.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

05-01-2013, 09:18 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

153. Chương 152: Thương Lãng Cung Chủ. Hồn Nguyên Thần Hoàng.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Ngay vào lúc toàn bộ lớp vảy trên người Thất Hải Yêu vương thú dựng lên, toàn bộ thân thể của nó vốn đã khổng lồ thì bây giờ nhìn như to hơn gấp đôi. Đồng thời một làn hơi thở kịch liệt từ trong miệng nó cũng được phun ra.

Thủy, Hỏa, Phong, Lôi cùng xuất.

Trong nháy mắt, An Khánh Tịch đang khống chế con thuyền Xiêm La liền biến sắc. Bởi vì lần này thủy quyết do Thất Hải Yêu Vương thú phát ra hoàn toàn khác. Toàn bộ nước biển trong phạm vi mười dặm lao thẳng về phía nó. Trong nháy mắt, từ người Thất Hải Yêu vương thú giống như có một lực hút kinh người rút hết toàn bộ nước biển trong phạm vi mười dặm thành một hạt châu.

Ngay cả con thuyền Xiêm La cũng không khống chế được mà bị hút tới. Nước xung quanh ép đến khiến cho mọi người có cảm giác như bị dập nát.

Nhưng chuyện đó cũng chỉ diễn ra trong nháy mắt, bởi vì ngay sau đó, nước biển bị Thất Hải Yêu vương thú hút lấy đã bùng nổ.

Thủy mượn sức gió.

Nước biển bị ép chặt đột nhiên tràn ra. Trên người của Thất Hải Yêu vương thú không ngờ còn có thể thấy được cả gió đang lay động. Dưới sự giúp đỡ của làn gió, mấy trăm ngàn cân nước biển tạo ra áp lực lớn hơn rất nhiều với tốc độ nhanh hơn. Đồng thời trong nước biển còn ẩn chứa cả một ngọn lửa màu đen và một dải chớp màu xám.

Từ xa nhìn lại, trong phạm vi mười dặm như không còn là hải vực mà biến thành luyện ngục đầy phong, hỏa lôi.

Khi Thất Hải Yêu vương thú bị Xích Huyết Ngô Châm đánh trúng, Hi Ngọc Sa, Chiến Bách Lý và Đinh Ngao đều biết trong cơn giận, một đòn của Thất Hải Yêu Vương thú sẽ vô cùng khủng bố. Vì vậy mà Đinh Ngao bị thương nặng cho nên đã chảy thẳng ra khỏi trận Xích Huyết Huyền Sát. Hải Lang Vương Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa ỷ vào Ô Đàm Kim Ma Lang chiến xa vẫn đứng ở trong trận. Nhưng cả hai lại không ngờ được trong cơn giận dữ, uy thế của Thất Hải Yêu Vương thú không ngờ lại mạnh tới mức như vậy. Chỉ nghe thấy hai tiếng kêu thảm thiết vang lên, chiến xa Ô Đàm Kim Ma Lang bị đánh bay ra khỏi trận.

Xích Huyết Huyền Sát trận do mười sáu chiếc Xích Huyết Ngô Chu tạo thành, dưới vụ nổ vàng ánh sáng màu đỏ của chúng giống như một quả bong bóng liên tục phình lên rồi không chịu nổi mà nổ tung. Cả mười sáu con thuyền không còn giữ được vị trí khiến cho Xích Huyết Huyền Sát trận bị đánh vỡ.

“ Thất Hải Yêu Vương thú còn chưa trưởng thành mà đã có uy thế hủy thiên diệt địa như vậy thì khi trưởng thành nó sẽ như thế nào?”

- Lần này người của Thương Lãng cung tự chuốc lấy khổ.

Nhìn thấy Thất Hải Yêu Vương thú chỉ một đòn đánh cho người của Thương Lãng cung tán loạn, Lạc Bắc chỉ muốn hét lên thật sáng khoái.

Nhìn thấy Thất Hải Yêu Vương thú tản ra hơi thở khủng bố đang giương nanh múa vuốt định ngậm lấy hai cái Xích Huyết Ngô Chu mà nhai nát thì đột nhiên có tiếng cười lạnh vang lên. Một vầng ánh sáng màu trắng chọi từ trên cao hạ xuống đầu của Thất Hải Yêu Vương thú.

- Thao Sinh Nguyên đã tới đây.

Nghe thấy tiếng của Mộ Hàm Phong, sự hưng phấn của Lạc Bắc liền biến mất.

Bám theo viên minh châu từ trên cao hạ xuống đỉnh đầu của Thất Hải Yêu Vương thú, là một nam tử trung niên mặt trắng không râu đầy tiêu sái. Người đó chính là cung chủ Thao Sinh Nguyên của Thương Lãng cung.

Lúc này, tiếng cười lạnh của Thao Sinh Nguyên khiến cho Lạc Bắc cảm nhận được người này không phải trùng hợp tới đây mà cũng giống như con thuyền Xiêm La ẩn nấp sẵn ở đây từ lâu rồi.

Trong lúc bao nhiêu người của Thương Lãng cung bị Thất Hải Yêu Vương thú đánh cho tán loạn mà Thao Sinh Nguyên còn có thể cất tiếng cười lạnh đầy chắc chắn như thế thì chỉ có một điều đó là đám người Hi Ngọc Sa chỉ có tác dụng tiêu hao chân nguyên của Thất Hải Yêu Vương thú mà thôi. Còn lão mới chính là người trực tiếp đối đầu với Thất Hải Yêu Vương thú.

- Pháp bảo đó là gì?

Thao Sinh Nguyên giáng xuống, bao phủ Thất Hải Yêu Vương thú trong một vầng ánh sáng màu trắng giống như một lớp hơi nước.

Thứ pháp bảo này ngay cả người có rất nhiều kiến thức như Mộ Hàm Phong cũng chưa hề nghe nói tới. Chỉ thấy cái pháp bảo giống như chiếc lá dính chặt lên đầu của Thất Hải Yêu Vương thú, che toàn bộ khuôn mặt của nó. Thất Hải Yêu Vương thú bị thứ pháp bảo đó che lấy màu thì hết sức luống cuống, nhanh chóng tản ra hơi thở kinh người. Thất Hải Yêu Vương thú chỉ phun ra một cái cũng đã tới mười ngàn cân lực. Hơn nữa, bản thân nó ở trong nước lại tị thủy, sử dụng miệng và mũi để hô hấp. Vì vậy mà sau khi bị cái lá che mặt khiến cho nó khó thở thì trở nên luống cuống. Trong hơi thở của nó lúc này đầy Địa sát chân hỏa. Tuy nhiên cái pháp bảo đó bị thổi chỉ phồng lên giống như một quả khí cầu, còn Địa Sát chân hỏa bên trong cháy sạch mà không hề phá được nó khiến cho hơi thở và Địa Sát chân hỏa không có chỗ phóng ra phản lại vào mặt của Thất Hải Yêu Vương thú.

- Thao Sinh Nguyên không hề sợ như vậy có lẽ là có chút hiểu biết đối với Thất Hải Yêu Vương thú.

Lạc Bắc nhìn thấy Thất Hải Yêu Vương thú cuống cuống tuy nhiên bốn cái chân và đuôi lại không thể nào với được tới mặt. Vốn với thân thể của Thất Hải Yêu Vương thú, sức mạnh tràn trề như vậy, nếu như là các loại dị thú khác thì đã giơ chân dùng lực mà xé rách cái pháp bảo đó. Nhưng Thao Sinh Nguyên dường như lại biết Thất Hải Yêu Vương thú không thể với tới mặt mình vì vậy mới sử dụng cái pháp bảo này để đối phó với nó.

“Oành!” Một tiếng nổ vang lên. Trong cơn luống cuống, Thất Hải Yêu Vương thú nổi giận liên tiếp phát ra những làn hơi thở kịch liệt khiến cho cái pháp bảo của Thao Sinh Nguyên cuối cùng chịu không nổi mà bị phá.

- Đó là cái pháp bảo gì?

Nhưng ngay lúc này, từ trong tay của Thao Sinh Nguyên phóng ra mười sợi tơ màu đen. Đúng vào lúc, Thất Hải Yêu Vương thú phá được cái pháp bảo mỏng như cái lá kia chúng cũng đánh trúng người của nó. Đám người Lạc Bắc quan sát kỹ thì thấy mười sợi tơ đen đó là những con sâu nhỏ bằng ngón tay út, toàn thân đen bóng chẳng khác nào sắt thép.

Mười sợi tơ màu đen đâm trúng người Thất Hải Yêu Vương thú không hề bị bắn ngược ra mà giống như mười sáu cái Xích Huyết Ngô Châm xuyên thẳng vào trong da thịt của nó.

So với thân thể giống như ngọn núi của Thất Hải Yêu Vương thú, mười sợi tơ đen đó quả thực chẳng thấm vào đâu. Nhưng bị chúng bắn trúng, Thất Hải Yêu Vương thú lập tức rống lên một tiếng khủng khiếp.

Lạc Bắc có thể cảm nhận được trong tiếng gầm điên cuồng của Thất Hải Yêu Vương thú có cả sự tức giận, sợ hãi, đau thương và bất lực.

Trong tiếng rống rung chuyển trời đất đó, toàn thân Thất Hải Yêu Vương thú không ngờ cứng đờ rồi đột nhiên run lên. Lớp ánh sáng trên thân thể nó cũng dường như tản đi mất một nửa.

“Hỗn Nguyên thần hoàng!”

Vốn Mộ Hàm Phong không nhận ra được mười con sâu nhỏ đó của Thao Sinh Nguyên là thứ pháp bảo gì nhưng thấy Thất Hải Yêu Vương thú có phản ứng như vậy, sắc mặt lão đột nhiên trắng bệch rồi kêu lên.

- Hỗn Nguyên Thần Hoàng! Đây là Hỗn Nguyên Thần Hoàng.

Lạc Bắc và Thái Thúc nghe thấy tiếng kêu của Mộ Hàm Phong cũng giật mình.

Lúc cả hai còn ở Thục Sơn đã từng đọc trong điển tịch có ghi lại về Hỗn Nguyên Thần Hoàng.

Hỗn Nguyên Thần Hoàng là một loại dị chủng của Mã Hoàng. Mã hoàng phổ thông không phải chỉ hút máu cả người lẫn vật nhưng rất yếu. Còn Hỗn Nguyên thần hoàng có thân thể rắn chắc như hỗn Nguyên tinh kim.

Hỗn nguyên tinh kim là một thứ kim loại rắn chắc nhất trong trời đất. Cho dù là Tân Thiên Trảm Lô của Thái Thúc cũng không cắt nổi nó.

Vào thời điểm này, Hỗn Nguyên Thần Hoàng rất nổi tiếng. Trong các loại điển tịch có ghi lại rằng Lục Sí Kim Thiên, Kiền Thiên Huyền Phong và Hỗn Nguyên Thần Hoàng là một thứ chí bảo trong mắt người tu luyện công pháp thân ngoại hóa thân.

Bởi vì phần lớn người tu đạo thân ngoại hóa thân một phần vì thiên tư, ít may mắn nên căn bản không tu luyện được hóa thân thật sự. Như vậy, người tu đạo có lực chọn thứ hai đó là lấy khí huyết của bản thân bám vào người dị thú khác để biến nó thành Hóa thân của mình.

Những dị thú mạnh mẽ trời sinh đều có thân thể rất mạnh, lại hấp thu vô số tinh hoa của trời đất. Như Thất Hải Yêu Vương thú, nếu trưởng thành thì thân thể và sức mạnh chỉ hơi kém hóa thân sử dụng nguyên khí trời đất thuần túy ngưng kết ra một chút. Nhưng tất cả các yêu thú càng mạnh thì thần hồn lại càng khủng bố. Muốn giam giữ được những dị thú như vậy đã là chuyện khó chứ đừng nói tới chuyện diệt Nguyên Thần cướp thân xác của nó. Nhưng Hỗn Nguyên Thần Hoàng, Lục Sí Kim Thiên, Kiền Thiên Huyền Phong

có thân thể so với phần lớn dị thú còn cứng rắn hơn, thần hồn lại nhỏ yếu nên rất dễ sử dụng pháp thuật để tiêu diệt. Vì vậy mà ba loại dị trùng đó được dùng để chế tạo chỉ bảo thân ngoại hóa thân.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

05-01-2013, 09:19 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

154. Chương 153: Ngũ Ngọc Thân Sơn. Thất Hải Tụ Thú Phiên.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Còn Hồn Nguyên Thần Hoàng ngoại trừ thân thể rắn chắc ra còn có thể chui vào bên trong thân thể của đối phương mà cắn nuốt khí huyết, chân nguyên đồng thời tiết ra một thứ độc tố làm tê liệt, tắc nghẽn kinh mạch của đối phương.

Gần như tất cả các loại pháp thuật đều cần nhờ tới chân nguyên lưu chuyển trong kinh mạch, dẫn phát oai của trời đất. Nếu kinh mạch bị tắc nghẽn thì rất nhiều pháp thuật khó có thể sử dụng được.

Bởi vì Hồn Nguyên Thần Hoàng, Lục Sí Kim Thiên, Kiền Thiên Huyền Phong là ba loại dị trùng trời sinh, là chỉ bảo trong mắt người tu đạo. Cho nên từ hơn ngàn năm trước đã bị giết sạch, sớm tuyệt tích trên thế gian.

Nhưng hiện tại thứ dị trùng đó không ngờ lại xuất hiện trong tay Thao Sinh Nguyên. Hơn nữa, nhìn qua thì Thao Sinh Nguyên dùng thủ pháp luyện cổ biến Hồn Nguyên Thần Hoàng thành sâu độc của mình.

Thất Hải Yêu Vương thú bị Hồn Nguyên Thần Hoàng chui vào trong người mà tê liệt. Đinh Ngao, Hải Lang Vương Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa đều ra tay. Trên mấy cái Xích Huyết Ngô Chu cũng xuất hiện những bóng người. Nhất thời hơn mười vầng sáng khác nhau bùng nổ trên người Thất Hải Yêu Vương thú. Từ xa nhìn lại màu sắc của chúng vô cùng đẹp mắt. Chân nguyên trong cơ thể không lưu chuyển được khiến cho lớp vẩy của Thất Hải Yêu Vương thú dẻo dai là vậy cũng không chống nổi sự vây công. Máu của nó bắn ra tung tóe.

- Kiền giết voi.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, Lạc Bắc liền nghĩ như vậy. Lạc Bắc cảm nhận được một cách sâu sắc ngày đó Đông Hầu Thanh Bức với tu vi vượt qua mọi người có mặt nhưng cũng đành phải dựa vào độn pháp để bỏ chạy.

Bởi vì uy lực của các loại pháp bảo và pháp thuật tập trung lại một chỗ sẽ vô cùng mạnh. Cho dù tu vi cao tới mấy mà gặp phải nhiều người hợp lực cũng khó chống nổi.

- Người trốn không thoát còn không mau trở thành vật cuối của ta?

Âm thanh của Thao Sinh Nguyên kèm theo uy áp cực mạnh tản ra xung quanh.

Một con yêu thú như Thất Hải Yêu Vương thú mặc dù thần thức còn thấp nhưng cũng có thể cảm nhận được tình thế, hiểu được dụng ý của Thao Sinh Nguyên.

- Thao Sinh Nguyên định dùng cách này để thu phục Thất Hải Yêu Vương thú đúng là uống phí tâm cơ.

Lạc Bắc nghe thấy âm thanh của Thao Sinh Nguyên liền nghĩ như vậy.

Tất cả Yêu tộc mạnh mẽ đều có một sự kiêu ngạo. Trong truyền thuyết, Thất Hải Yêu Vương thú là yêu thú mạnh nhất trong biển đầu có để cho người ta dùng sức mạnh để khuất phục.

Muốn dùng sức để thu phục những yêu thú như vậy là chuyện không thể.

Huống chi, Thao Sinh Nguyên không phải lấy sức của một người mà dựa vào nhiều người cùng với trận pháp và pháp bảo thì với tâm tính của Thất Hải Yêu Vương thú làm sao có thể đầu hàng y.

Quả nhiên, Lạc Bắc vừa mới nghĩ như vậy, Thất Hải Yêu Vương thú cũng rống lên một tiếng rống giận dữ.

Dưới tiếng gầm giận dữ của nó, tất cả ánh sáng của các loại pháp bảo, pháp thuật bỗng nhiên tối sầm. Vô số những cây gỗ khổng lồ màu xanh từ trên cao ầm ầm giáng xuống.

Pháp quyết hệ Mộc so với cả Thủy, Hỏa, Phong, Lôi cùng xuất vừa rồi thì không phải là lớn lắm. Nhưng nhìn vào đó và tiếng gầm của Thất Hải Yêu Vương thú cũng đủ để hiểu được tâm ý của nó.

Có chết cũng không theo!

- Thề nào? Chẳng lẽ ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ hay sao? Nếu như vậy, để ngươi thử xem thứ pháp bảo ta mới luyện được. Hãy xem Ngũ Ngục Thần Sơn của ta.

Hải Lang Vương bắt một cái pháp quyết hóa ra một con sóng lớn, chặn lấy những cây gỗ đang lao xuống. Thao Sinh Nguyên cũng cất tiếng cười lạnh rồi ném ra một cái pháp bảo có năm thứ ánh sáng xanh vàng, đỏ, trắng.

Cái pháp bảo đó khi ném ra chỉ to bằng bàn tay nhưng trong nháy mắt đã hóa thành to bằng cả một ngọn núi rộng tới vài dặm. Ngọn núi này có tổng cộng năm ngọn. Ngọn màu đỏ ở giữa là cao nhất, còn bốn ngọn kia cao xấp xỉ bằng nhau. Trên ngọn núi màu đỏ cái hai chữ Ngũ Ngục rất to chùng vãi chục trượng. Nhưng nhìn kỹ thì chúng được tạo thành bởi những là bùa. Trên bốn ngọn núi còn lại đầy những tảng đá hình thù quái dị nhưng lại hợp với ngọn núi màu đỏ. Dưới đáy của chúng hết sức bằng phẳng. Nếu thu nhỏ lại thì nhìn nó giống như một cái chặn giấy bằng đá có hình thù kì lạ.

Ngọn núi khổng lồ giáng xuống đầu Thất Hải Yêu Vương thú với một áp lực khiến cho lớp bùn dưới đáy biển bị thổi văng ra ngoài. Ngay cả đá núi dưới đáy biển cũng bị ép vỡ vụn. Ngọn núi giáng xuống người chẳng khác nào một con cóc bị đè xuống đáy biển mà phun đầy máu miệng.

- Còn không ngoan ngoãn đầu hàng cho ta?

Thao Sinh Nguyên đang cười lạnh chợt biến sắc. Thất Hải Yêu Vương thú cất tiếng gầm. Rồi Ngũ Ngục Thần Sơn giống như một tảng đá bị Thất Hải Yêu Vương thú đứng dậy, hất văng đi nơi khác.

Ngũ Ngục Thần Sơn của Thao Sinh Nguyên lấy một thứ pháp bảo làm cơ sở dung hợp đất, ngũ sắc thạch với vô số tinh kim để luyện thành. Một ngọn núi nặng như vậy mà không ngờ bị Thất Hải Yêu Vương thú hất văng thì có thể thấy được nó mạnh tới mức độ nào.

Lần này, ngay cả Hi Ngọc Sa và đám người Chiến Bách Lý cũng sửng sờ.

Sau khi ném cái pháp bảo của Thao Sinh Nguyên đi, Thất Hải Yêu Vương thú giống như ngọn đèn sắp hết dầu, toàn thân run lẩy bẩy. Nhưng nó vẫn ngẩng cao đầu mà gào thét. Một quả cầu sấm chớp màu xám tiếp tục được nó phóng về phía Thao Sinh Nguyên.

- Vốn định giữ cho ngươi một con đường sống nhưng nếu ngươi vẫn cố chấp như vậy thì ta cũng chỉ có thể bắt ngươi để luyện Thất Hải tụ thú phiên của ta.

Trong tiếng cười lạnh, Thao Sinh Nguyên giũ ra một lá cờ đen rộng hai trượng. Sấm chớp mà Thất Hải Yêu Vương thú phóng ra gặp phải cây cờ đen liền biến mất.

Là cờ mà Thao Sinh Nguyên vừa lấy ra. Bốn góc của nó có rất nhiều ký hiệu màu bạc. Trên lá cờ có các đám mây trời và hình của rất nhiều loại dị thú như Phượng Vĩ Long, Hồng Tinh Lam Dực Thú, Xích Diễm Hải xà, San Hô Lôi Long thú...

Hình của hơn mười con dị thú trên lá cờ, con nào cũng là yêu thú có thần hồn, sức lực mạnh nhất trong thất hải.

Không ngờ cái lá cờ này lại lấy khí huyết, thần hồn của yêu thú cực mạnh trong thất hải để luyện chế thành. Chỉ cần khí huyết của chúng phát ra đã có thể ngăn cả được Huyền Âm thủy lôi của Thất Hải Yêu Vương thú. Hiển nhiên, Thao Sinh Nguyên thấy không thể thu phục được Thất Hải Yêu Vương thú liền định giết chết rồi tế luyện pháp bảo. Mà trên lá cờ, ngoại trừ một chỗ trống ở giữa ra thì tất cả những chỗ còn lại

đều có thần hồn và khí huyết của yêu thú khác chiếm giữ, chỉ còn thiếu một cái thần hồn và khí huyết của yêu thú hùng mạnh làm chủ thần là pháp bảo này sẽ được luyện chế thành công. Lúc này, Thất Hải Yêu Vương thú đúng là tài liệu luyện chế pháp bảo tốt nhất.

- Giết nó.

Nghĩ tới uy lực khi pháp bảo thành công, lòng bàn tay của Thao Sinh Nguyên hơi nóng lên, đồng thời gào lên một tiếng.

Nghe thấy vậy, Hi Ngọc Sa, Đinh Ngao, Chiến Bách Lý và mười sáu chiếc Xích Huyết Ngô Chu đều ra tay đánh cho máu thịt của Thất Hải Yêu Vương thú tung bay.

Cùng lúc đó, cây cờ của Thao Sinh Nguyên cũng căng lên thẳng tắp. Một thứ lực hút khó hiểu hấp thu toàn bộ khí huyết của Thất Hải Yêu Vương thú lên trên đó.

Theo khí huyết cuộn cuộn bị hút vào lá cờ, ánh sáng trên Thất Hải Tụ thú phiên càng lúc càng sáng hơn, mà sức lực, chân nguyên của Thất Hải Yêu Vương thú cũng từ từ giảm đi. Ngay cả tiếng gầm của nó cũng mất đi uy thế.

- Thủ đoạn của người Thương Lãng cung thật sự là tàn bạo. Nếu để cho y luyện thành cái pháp bảo này thì không biết còn có bao nhiêu Yêu tộc phải chết trong tay họ. Một tông chủ! Các ngươi đi mau! Chúng ta cùng liều mạng với họ.

Tộc Ly Thủ và Thất Hải Yêu Vương thú đều thuộc yêu tộc. Hiện tại, thủ lĩnh của tộc Ly Thủ là Ly Nghiêu Ly đang tu luyện Tam Thần Long thể, nhưng khi nhìn thấy Thương Lãng cung tàn sát Thất Hải Yêu Vương thú, bọn họ cho dù đang cần răng cũng không thể chịu đựng nổi. Nhưng hiện tại nhìn thấy Thao Sinh Nguyên hút khí huyết và thần hồn của Thất Hải Yêu Vương thú để luyện pháp bảo thì họ không chịu nổi nữa.

Người tộc Ly Thủ biết cao thủ của Thương Lãng cung có rất đông. Hơn nữa ngay cả cung chủ Thao Sinh Nguyên cũng có mặt ở đây, trong khi tu vi và pháp bảo của y có rất nhiều. Nếu tấn công thì dữ nhiều lành ít. Bọn họ muốn nhờ sức của Hiên Hồ tông nên mới hỏi câu đó. Nhưng điều khiến cho họ ngăn người đó là vừa mới dứt lời thì đã nghe Lạc Bắc nói:

- Được! Các ngươi chịu trách nhiệm đối phó với Hi Ngọc Sa và Chiến Bách Lý. Còn để ta đối phó với Xích Huyết Ngô chu, Đinh Ngao và Thao Sinh Nguyên. Thái Thúc! Mọi sử dụng Huyền nữ thủy yên la lặng lẽ theo ta để phối hợp.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

05-01-2013, 09:20 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

155. Chương 154: Chuông! Uy Thế.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Tới lúc này, Lạc Bắc cũng thật sự nổi giận.

Vốn tính tình của Lạc Bắc hết sức ầm nhẫn. Trong tính huống đối thủ mạnh như vậy, Lạc Bắc có lẽ có thể nhịn được. Nhưng khi nhìn thấy Ngũ Ngục thần sơn giáng xuống rồi bị Thất Hải Yêu Vương thú ném đi, Lạc Bắc lại nghĩ tới lúc trước khi mình leo lên ngọn núi vô danh ở La Phù rồi thí luyện của Thục Sơn sau đó tiến vào trong kiếm mộ. Lạc Bắc lập tức cảm nhận được tâm niệm bất khuất của Thất Hải Yêu Vương thú. Mà ngay vừa rồi, từ trong pháp trận trên thuyền Xiêm La, hắn lại nhìn thấy ánh mắt của Thất Hải Yêu Vương thú. Chẳng biết tại sao khi bắt gặp ánh mắt đó, một sự tức giận, u uất liền bao phủ trong đầu hắn. Trong nháy mắt, hắn không còn kiểm chế được nữa.

- Tại sao có một số người có được thực lực mạnh là có thể tùy ý tàn sát người khác?

Nhìn Thất Hải Yêu Vương thú bị Thao Sinh Nguyên hút, đám người Thương Lăng cung trên Xích Huyết Ngô Chu cất tiếng reo hò ầm ĩ. Nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên một âm thanh lạnh lùng vang lên:

- Lấy nhiều hiệp ít. Cho dù có thắng thì cũng có gì hoan hô?

Âm thanh đó mặc dù trầm thấp nhưng lại cuộn cuộn ập tới, xen lẫn cả lửa giận chẳng khác nào một tiếng sét nổ vang bên tai đám người của Thương Lăng cung.

- Ai?

Thao Sinh Nguyên giật mình thì chợt nhìn thấy một vầng ánh sáng chín lớp đột nhiên lóe sáng trong làn nước mà ập tới mình.

- Khuất Đạo Tử! Ta và ngươi không cừu không oán. Không ngờ ngươi dám đánh lên ta.

Thao Sinh Nguyên không kịp đề phòng chỉ đành cầm Thất Hải Tự thú phiến trong tay rung lên, ngăn cản vầng ánh sáng kia. Lần này, ánh mắt của Thao Sinh Nguyên bị làn ánh sáng đó làm cho chói mắt nhưng hẳn có thể nhận ra đây là pháp quyết đặc biệt của Khuất Đạo Tử có tên là Cửu Tiêu Kim Tôn quyết.

Cùng lúc đó, Hải Lang Vương Chiến Bách Lý cũng nhìn thấy thấp thoáng mười bóng người xuất hiện ở phía sau gần với Xích Huyết Ngô Chu. Mà vầng ánh sáng chín màu kia là do một trong hai người mặc áo đen lao tới trước phát ra. Mắt nhìn thấy pháp quyết của người đó có uy thế mạnh như vậy, lại chiếm được tiên cơ, Chiến Bách Lý liền gờ Đãng Hải Chung đập vào đầu người áo đen.

- Ngươi có Đãng Hải chung, ta cũng có Sơn Hà Xã tắc chung. Ta muốn xem cái nào lợi hại hơn.

Đỉnh Ngao vừa mới lấy Đãng Hải chung thì nghe thấy tiếng nói như vậy.

Một cái chuông với vô số núi non, sông ngòi cùng những đám mây trôi, lớn hơn Đãng Hải Chung mấy lần xuất hiện nện thẳng lên trên Đãng Hải chung của Đỉnh Ngao. Tu vi của Đỉnh Ngao cao hơn Lạc Bắc một bậc nhưng lúc trước khi đối địch với Thất Hải Yêu Vương thú đã bị thương nặng. Hơn nữa, uy lực của Đãng Hải Chung so với Sơn Hà xã tắc chung lại kém hơn. Dưới một đòn toàn lực của Lạc Bắc, một tiếng nổ vang lên rồi Đãng Hải chung bị đẩy bay xuống lớp bùn dưới đáy biển. Mà Đỉnh Ngao có tinh thần nổi liền với Đãng Hải chung cũng giống như bị điện giật, hét lên một tiếng chói tai.

Bóng của Lạc Bắc lập tức xuất hiện phía sau Sơn Hà xã tắc chung.

- Là đám tàn dư của tộc Ly Thủ. Tại sao chúng lại đi cùng với người của phái Bắc Mang?

- Người này là ai?

Thao Sinh Nguyên bị Khuất Đạo Tử đánh cho trở tay không kịp. Hi Ngọc Sa và Bách Lý Chiến thì bị hơn mười cột nước cùng với sấm chớp đánh trúng. Cả hai người lập tức nhận ra pháp quyết công kích mình là của người tộc Ly Thủ. Chiến Bách Lý ở trên chiến xa nhấn mạnh một cái, chiến xa liền tỏa ra ánh sáng màu đen bao phủ lấy hai người.

Pháp bảo chiến xa Ô Đàm Kim Ma Lang vô cùng lợi hại. Tuy rằng Bách Lý Chiến chỉ phát huy được bốn, năm phần uy lực của nó nhưng cũng không thể phá vỡ được sự phòng ngự của chiến xa. Vừa đỡ được vòng công kích thứ nhất của đám người tộc Ly Thủ, Hi Ngọc Sa và Bách Lý Chiến đang định đánh trả bị thấy Đãng Hải Chung của Đỉnh Ngao bị đánh bay đồng thời y hét lên một tiếng chói tai.

Đồng thời, Lạc Bắc xuất hiện phía sau Sơn Hà Xã tắc chung đầy uy thế.

Đúng vào lúc Đãng Hải chung bị đánh rơi, Đỉnh Ngao lại bị thương thêm một lần nữa thì tám người của tộc Ly Thủ cũng xuất hiện bên cạnh Xích Huyết Ngô Chu.

Một tiếng ma âm giống như từ dưới địa ngục trong nháy mắt vang lên.

Cửu U Ma Âm.

Thập Nhị Đô thiên hữu tướng ma thần.

Lạc Bắc biết trước sức mạnh của Thương Lãng cung chỉ nhân lúc đối phương bị bất ngờ mới có cơ hội giành chiến thắng. Vì vậy khi ra tay hắn cũng suy nghĩ kỹ càng, trước tiên cho Khuất Đạo Tử cuốn lấy Thao Sinh Nguyên rồi sao đó lại nhanh như chớp đối phó với Đinh Ngao là người bị thương nặng nhất và phá vỡ Xích Huyết Huyền Sát trận.

Lạc Bắc không biết Xích Huyết Ngô Chu phóng ra Xích Huyết Ngô Châm chỉ được có một cây nên nhìn cảnh tượng vừa rồi hắn rất e ngại. Vì vậy mà khi ra tay hắn hết sức dứt khoát không hề có lấy một chút chần chừ e ngại.

Trên mỗi một cái Xích Huyết Ngô chu có ít nhất hai người của Thương Lãng cung. Tu vi của bọn họ thấp hơn đám người Hi Ngọc Sa rất nhiều nên bị tập kích bất ngờ, còn chưa kịp phản ứng thì ma thần cầm Bạch Cốt xuy trong Thập Nhị Đô thiên hữu tướng ma thần đã thổi lên một cái khiến cho bọn họ như bị điện giật. Vừa mới bình tĩnh lại thì mấy Ma thần khác cầm Đâu Ly hỏa, Nại Hà Như Ý, Hoàng Tuyền U Khúc, Luân Hồi chuyển lân cùng với hai ma thần cầm đại phủ và thuần công kích.

Xích Huyết Ngô Chu của Thương Lãng cung có thể hoạt động tự nhiên dưới sức ép của nước lên đến mấy vạn cân thì có thể nói là vô cùng chắc chắn. Cả sáu, bảy Ma thần cũng tàn công cũng không đánh hỏng được nó. Nhưng hai tên của Thương Lãng cung ở trên đó thì lại không chống nổi. Sau khi bị Cửu U Ma Âm xâm nhập, chỉ một chút thất thần đã bị đánh thành tro bụi.

Xích Huyết Ngô Chu không có người điều khiển thì mất đi ánh sáng mà chìm xuống bùn.

- Sơn Hà Xã Tắc chung! Thập Nhị Đô Thiên Hữu tướng ma thần? Người này là ai?

Trong tích tắc đó, Đinh Ngao bị đánh bay đang phát ra tiếng hét chói tai thì đột nhiên sấm sét ầm ầm.

Đây là khi người tu đạo có được nguyên thần thì thân thể cảm nhận được sự nguy hiểm trí mạng mà sinh ra phản ứng.

“Oành!” Một tiếng nổ vang lên. Đinh Ngao vừa mới có phản ứng với nguy hiểm thì ánh sáng của một thanh kiếm màu đen đã xuất hiện trong tầm mắt của y.

- Khuất Đạo Tử! Người điên rồi hay sao?

Tới lúc này, Thao Sinh Nguyên khó khăn lắm mới thoát được lần công kích thứ hai của Khuất Đạo Tử đồng thời y cũng thấy được vầng ánh sáng màu đen liên biến sắc mà quất lên:

- Tam Thiên Phù Đồ! Người là Lạc Bắc bị Thục Sơn đuổi khỏi sơn môn?

- A!

Đinh Ngao cũng hét lên một tiếng. Hai mươi bảy tia sáng màu đỏ từ trên người y xuất hiện tản ra khí thức khổng lồ giống như mang theo cả toàn bộ nguyên thần và sức sống trong thân thể của y để ép lên thanh kiếm kia.

Hai mươi bảy luồng sáng đó chính là chí bảo Huyết Nghĩ Tu La đao của Đinh Ngao có thể xuyên qua chân nguyên mà chém thẳng vào Nguyên Thần. Phi kiếm bình thường mà bị nó chém thì tinh thần trên thân kiếm sẽ bị đánh nát khiến cho phi kiếm mất đi sự khống chế. Nhưng vào lúc này, Lạc Bắc đã tu luyện tới mức tinh thần, chân nguyên và kiếm thai của Tam Thiên Phù Đồ hoàn toàn dung hợp vào trong cảnh giới Kiếm Cương. Trừ khi phá hủy phiếm kiếm Tam Thiên Phù Đồ nếu không thì không thể nào chém nát được tâm thần trên thân kiếm. Chỉ thấy Lạc Bắc chỉ tay một cái, ánh sáng của Tam Thiên Phù Đồ trở nên rực rỡ đánh bay hai mươi bảy luồng sáng màu hồng. Tới lúc này thì ngay cả Thao Sinh Nguyên, Hi Ngọc Sa và Chiến Bách Lý cũng không thể ra tay cứu giúp vì một tia kiếm quang màu bạc bỗng lạng lẽ xuất hiện bên cạnh Đinh Ngao. Nó chỉ lóe lên một cái đã cắt nát tâm mạch, cắt đứt sự sống của y.

- A!

Trong tiếng gào thê thảm, từ đỉnh đầu của Đinh Ngao phóng ra một hình người nhỏ màu đen dài bảy tấc, chính là Nguyên Anh của y. Ban đầu, nhìn qua thì tu vi của Đinh Ngao có thể nói là cùng cấp bậc với Khuất Đạo Tử, Hắc Phong lão tổ nhưng tới bây giờ Nguyên Anh của y còn không bằng của Áo Băng Vân, hiển nhiên là bị thương nặng, chân nguyên kiệt quệ.

Nguyên Thần của Đinh Ngao trốn ra định chạy trốn. Nhưng vừa mới lao ra khỏi đỉnh đầu, Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc đã quét tới.

Chỉ lướt qua một cái, thân thể của Đinh Ngao và Nguyên Anh đã bị đánh nát.

Chỉ trong tích tắc đó, một tán tu có tu vi cũng sà sà như Áo Bằng Vân, cùng với rất nhiều pháp bảo nổi danh đã bị Lạc Bắc và Thái Thúc đánh cho tử vong. Mãi cho tới lúc này, âm thanh của Thao Sinh Nguyên vẫn còn vang vọng trong hải vực.

- Đúng vậy.

Lạc Bắc đánh chết Đinh Ngao, kiếm quang tiếp tục lao về phía Thao Sinh Nguyên. Còn hắn thì đứng thẳng trên Sơn Hã xả tác chung mà cười lạnh:

- Ngay cả Khuất Đạo Tử cũng bị ta giết chết rồi biến thành Thi thần tướng linh mà người cũng dám đối đầu với ta?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

05-01-2013, 09:24 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

156. Chương 155: Long Ngâm! Đại Thắng.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Cái gì?

Tu vi của Thao Sinh Nguyên và Khuất Đạo Tử tương đương nhau nên tâm tính vô cùng vững vàng. Mặc dù bị Lạc Bắc bất ngờ tấn công đoạt mất thời cơ nhưng cũng vẫn kịp bình tĩnh. Hơn nữa Ngũ ngục thần sơn mà gã mới luyện có uy lực rất lớn, lại có dị bảo như Hồn Nguyên Thần Hoàng trong tay nên không hề sợ đám người Khuất Đạo Tử và Lạc Bắc. Vì vậy khi nghe Lạc Bắc nói vậy, từ đỉnh đầu của gã một cái Nguyên Anh cao chín tấc lao ra điều khiển Thất Hải Tụ yêu phiên bảo vệ thân thể và Nguyên Anh. Cùng lúc đó, thân thể của gã cũng vẫy tay, mấy cái chấm đen trên người Thất Hải Yêu Vương thú liền bắn ra, phóng về phía Khuất Đạo Tử. Đồng thời y cũng lấy Ngũ Ngục Thần Sơn ra cầm tay.

Pháp bảo Ngũ ngục thần sơn mà gã mới luyện được có uy lực rất mạnh. Nhưng Ngũ Ngục Thần Sơn tổn rất nhiều chân nguyên vì vậy mà không tiện phóng thích đối địch. Vì vậy mà lúc này, Thao Sinh Nguyên chỉ muốn nhân lúc Khuất Đạo Tử mệt mỏi đối phó với Hồn Nguyên Thần Hoàng cố liền thừa cơ ném Ngũ Ngục Thần Sơn để thay đổi tình thế.

Nhưng một câu nói của Lạc Bắc khiến cho Thao Sinh Nguyên sững sờ. Hơn nữa vào lúc này, Hồn Nguyên Thần Hoàng Cổ của Thao Sinh Nguyên lao về phía Khuất Đạo Tử cũng giúp cho gã cảm nhận được chúng xuất hiện sự kháng cự, không thể nào chui vào trong cơ thể của Khuất Đạo Tử.

Xuất hiện tình trạng như vậy thì chỉ có một khả năng đó là trong cơ thể của Khuất Đạo Tử cơ bản không có máu thịt, không phải là vật sống mà là xác chết.

- Không ngờ hắn thật sự giết chết Khuất Đạo Tử rồi luyện thành Thi thần tướng linh.

Nhớ lại cảnh tượng Lạc Bắc vừa mới ra tay đã đánh chết Đinh Ngao trong nháy mắt và khí âm hàn từ trên người của Khuất Đạo Tử khiến cho Thao Sinh Nguyên thật sự kinh hãi.

Mà đúng vào lúc này, một vầng sáng sét cùng nổ tung trên Thất Hải Tụ Thú phiên của Thao Sinh Nguyên khiến cho chân nguyên của y cũng phải chân động.

Lần này, do đám Hồn nguyên thần hoàng trong người không còn, lại không bị đám người Hi Ngọc Sa và Xích Huyết Ngô Chu tấn công, Thất Hải Yêu Vương thú liền phóng về phía Thao Sinh Nguyên một quả cầu Huyền Âm thủy lôi.

- Không biết tên Lạc Bắc này gặp được kỳ ngộ gì mà đã tu luyện tới cảnh giới Kiếm Cương lại có được pháp bảo hùng mạnh, giết chết được Khuất Đạo Tử rồi luyện thành nô bộc. Chưa nói ở kia còn có một vật thi luyện nữa. Đinh Ngao bị đánh chết, Xích Huyết Ngô Chu không thể kết trận. Mọi người khi đối đầu với Thất Hải Yêu Vương thú cũng bị thương nặng. Chưa nói tia sáng kiếm quang màu bạc kia có lẽ là Thái Thúc nhưng không biết là dùng pháp bảo gì mà có thể che giấu được khí tức khiến cho ta không cảm nhận được.

- Khuất Đạo Tử đang trong tay họ, chứng tỏ phái Bắc Mang đã bị diệt môn. Lúc trước Thiên Huyền tiên tử Áo Băng Vân bị chết trong tay chúng chứng tỏ hai đứa nó có điều gì đó không ổn. Vào lúc này nếu giao chiến với chúng không chừng dữ nhiều lành ít. Phải tính kỹ mới được.

Một đòn của Thất Hải Yêu Vương thú mặc dù Thao Sinh Nguyên có thể ngăn cản được nhưng suy nghĩ đó khiến cho gã không còn ý chí chiến đấu mà bỏ chạy.

- Lạc Bắc! Người dám thừa cơ đánh lên ta. Ta không tính với ngươi nhưng ngày khác ta sẽ cho ngươi hối không kịp.

“choang”

Đúng vào lúc Thao Sinh Nguyên dốc toàn bộ chân nguyên bỏ chạy, không định giao chiến với Lạc Bắc thì một âm thanh cực to vang lên trong làn nước sâu.

Thứ âm thanh đầy uy thế với pháp lực dao động cuộn cuộn đó là do mười người tộc Ly Thủ phát ra.

Long tức! Long ngâm.

Thập nhị đô thiên hữu tướng thần ma của Lạc Bắc có uy lực cực lớn, giữ được Xích Huyết Ngô Chu. Còn mười tên tộc Ly Thủ giao chiến với Hi Ngọc Sa và Chiến Bách Lý, lấy ít địch nhiều nhưng chiến xa Ô Đàm Kim Ma Lang của Chiến Bách Lý cực kỳ lợi hại. Pháp thuật của người tộc Ly Thủ tấn công dữ dội nhưng không ảnh hưởng gì tới nó. Hơn nữa, Đạo Tạng Chân Nguyên Diệu yếu của Hi Ngọc Sa có tốc độ thi triển rất nhanh. Trong nháy mắt đám người Hi Ngọc Sa đã rơi vào thế hạ phong. Nếu không phải vừa rồi cả hai người Hi Ngọc Sa và Chiến Bách Lý bị Thất Hải Yêu Vương thú làm cho bị thương, cộng với pháp thuật của Hi Ngọc Sa mặc dù phóng thích rất nhanh nhưng lại vô cùng tổn chân nguyên. Hiện tại uy lực thi pháp yếu đi, nếu không thì đám người tộc Ly Thủ đã bị đánh chết.

Thấy đánh không lại, hơn mười tên tộc Ly Thủ rút cuộc phát ra Long tức và long ngâm.

Long tức và long ngâm là một thủ đoạn đặc biệt của Long tộc có thể làm cho lực lượng tăng tới mức cao nhất.

Một tiếng long ngâm cả thiên hạ đều biết.

Cho dù là giao long bình thường nhất thì khi thở ra hay phát tiếng long ngâm cũng đều có thể khiến cho mây đen che lấp mặt trời, không trung tối sầm.

Thời thượng cổ, thánh hoàng Hỏa Long chỉ cần gầm lên rồi phun ra một cái là có thể khiến cho cả phạm vi trăm dặm biến thành dung nham.

Tuy rằng tuổi của tộc Ly Thủ càng cao thì càng lợi hại. Nhưng hai nguyên lão năm trăm tuổi của tộc trong trận chiến với Thương Lăng cung đã bị bắt đi. Hơn mười tên tộc Ly Thủ này mới chưa quá hai trăm tuổi, coi như vừa mới trưởng thành. Hơn nữa, cái thứ Long tức, long ngâm cũng chỉ mấy tháng mới có thể làm một lần. Hơn mười người cùng phát ra long ngâm khiến cho uy thế của nó quả thật không thua gì một đòn Thủy, Hỏa, Phong, Lôi hợp nhất của Thất Hải Yêu Vương thú.

“Oành!”

Cùng với tiếng rồng gầm vang lên, tiếng sấm ầm ầm từ trên cao cũng vọng xuống.

Rồng gầm, sấm dậy.

Long tộc thật sự khi gầm lên liền có thể dẫn tới uy lực của trời đất và sấm chớp trên chín tầng trời.

Trong khoảng khắc đó, Lạc Bắc chỉ thấy trước mắt mình hoàn toàn trắng xóa.

Vô số nguyên khí quý thủy ngưng tụ thành cột nước cùng với huyền âm thủy lôi từ trên trời giáng xuống tới làn nước sâu thì nổ tung, khiến cho hải vực xung quanh Hi Ngọc Sa, Chiến Bách Lý, Xích Huyết Ngô Chu dập nát.

Chiến xa Ô Đàm Kim Ma lang và mười lăm chiếc Xích Huyết Ngô Chu văng lung tung trong vụ nổ. Trên những chiếc Xích Huyết Ngô Chu vang lên rất nhiều những tiếng kêu thảm thiết. Ngay cả Chiến Bách Lý cũng phải hét lên một tiếng thét chói tai

Nếu ở trên mặt biển, Cửu Thiên Huyền Lôi bị dẫn động giáng xuống thì uy lực còn lớn hơn nữa. Hiện tại ở sâu trong nước, Huyền Lôi mặc dù bị dẫn xuống nhưng uy lực cũng giảm đi. Chiến xa mặc dù có thể ngăn cản được nhưng nó được điều khiển bằng chân nguyên vì vậy mà cũng khiến cho Chiến Bách Lý bị thương nặng.

- Không ngờ long tức và tiếng gầm của tộc Ly Thủ lại mạnh như vậy. Ngày đó, Thương Lăng cung chắc chắn là đánh lên, nếu không thì không thể dễ dàng đánh cho tộc Ly Thủ bỏ chạy được.

- Thao Sinh Nguyên lựa chọn chạy trốn chắc chắn là e ngại Thất Hải Yêu Vương thú và sức mạnh của tộc Ly Thủ.

Mặc dù Lạc Bắc điều khiển Sơn Hà xã tắc chung bảo vệ mình và Thái Thúc nhưng uy lực của nó lan tới vẫn khiến cho hắn cảm nhận được bản thân và Sơn Hà Xã tắc chung dao động mạnh.

Tuy nhiên lúc này, Lạc Bắc suy nghĩ hoàn toàn sáng tỏ.

Thao Sinh Nguyên chạy trốn là vì bị câu nói của hắn làm cho giật mình. Khuất Đạo Tử dẫn tất cả cao thủ đứng đầu của phái Bắc Mang trong trận chiến đó bị đánh chết gần như diệt môn. Nhưng Thao Sinh Nguyên không biết đó là tác phẩm của Yến Kinh Tà. Y chỉ biết một thế lực mạnh như vậy mà bị Lạc Bắc và Thái Thúc tiêu diệt nên kinh sợ.

Mà hiện tại Khuất Đạo Tử bị Lạc Bắc sử dụng khiến cho Thao Sinh Nguyên nghĩ hắn còn cao hơn cả Khuất Đạo Tử. Hơn nữa, gã còn e ngại Thái Thúc đang ẩn nấp và không biết cả hai từ đâu xuất hiện, không hiểu còn có cao thủ nào không, có Yêu tộc nào khác hay người nào có tu vi tương đương mình hay không. Vì vậy mà trước tiên Thao Sinh Nguyên chọn việc bỏ chạy.

Nhưng Lạc Bắc biết việc gã bỏ chạy còn có một phần nguyên nhân là người tộc Ly Thủ.

Bởi vì Thao Sinh Nguyên chắc chắn là biết rõ thực lực của họ. Gã biết Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa vốn có thể đánh được đám người đó nhưng cả hai sau trận đại chiến với Thất Hải Yêu Vương thú đã mất rất nhiều chân nguyên. Cho dù có thể thắng thì cũng mất thời gian.

Vì vậy mà trong khoảng thời gian đó, một mình Thao Sinh Nguyên sẽ phải đối đầu với Lạc Bắc, Thái Thúc, Khuất Đạo Tử, Thất Hải Yêu Vương thú và một con Thi Vương. Thao Sinh Nguyên cũng không hề biết rằng Thi vương đó đang bị trấn áp, không thể sử dụng chỉ để cho đẹp mà thôi.

Thứ đầu pháp cấp bậc như thế này có thể nói là vô cùng nguy hiểm, chỉ trong nháy mắt là xác định được sinh tử. Trong tình hình Thương Lăng cung đang ở thế như vậy, lại có đông cao thủ nên Thao Sinh Nguyên không dám mạo hiểm.

- Nếu không có nhiều người của tộc Ly Thủ liên thủ, cho dù là đám người Đinh Ngao, Hi Ngọc Sa bị thương trước thì chúng ta cũng không phải là đối thủ của Thương Lăng cung, chẳng thể nào làm cho Thao Sinh Nguyên sợ mà bỏ đi.

Một người nếu như không có tu vi vô địch tung hoành thiên hạ thì không thể chống lại nhiều người. Sở dĩ Côn Luân và Thương Lăng cung có quyền thế như vậy cũng là vì có đông cao thủ tu vi cao tuyệt.

Lạc Bắc trầm nghĩ như vậy.

- Huyền Nữ thủy yên la của Thái Thúc không thể ẩn nấp trong thời gian quá dài. Thao Sinh Nguyên bỏ chạy, sức chiến đấu của Hi Ngọc Sa và Chiến Bách Lý cùng với mấy người trên Xích Huyết Ngô Chu còn

chưa tới sáu phần. Không thể để cho chúng trốn một cách dễ dàng. Phải dốc hết sức đánh chết chúng, làm yếu thực lực của Thương Lăng cung.

Nghĩ như vậy, âm thanh của Lạc Bắc cũng cuộn cuộn vang lên:

- Đừng để những người này bỏ chạy.

Âm thanh của Lạc Bắc vừa mới vang lên thì một tia sáng màu tím cũng từ trong tay hắn bắn về phía một chiếc Xích Huyết Ngô Chu.

Tia sáng màu tím đó chính là Tử Lô Nguyên Từ chùy mà trước đây Lạc Bắc dùng nhiều nhất. Với tu vi Kiếm Cường hiện tại, uy lực của nó so với những pháp bảo khác đã không bằng. Hơn nữa ở dưới nước sâu cũng không tiện. Nhưng vào lúc này, trong phạm vi mười dặm đã bị người tộc Ly Thủ kết hợp gần như tạo ra một khoảng chân không nên Tử Lô Nguyên Từ chùy phóng ra vừa nhanh lại vừa tiện. Hơn nữa, khi Lạc Bắc phóng nó ra đã quan sát kỹ tu vi hai người trên chiếc thuyền đó là kém nhất. Vì vậy mà khi Tử Lô nguyên tử chùy của Lạc Bắc vừa mới giáng xuống, mấy trăm tia sét nổ tung trên người họ khiến cho cả hai hét lên thảm thiết mà chết.

Cũng lúc đó, Tam Thiên Phù Đồ và Thập Nhị Đô Thiên Hữu tướng ma thần của Lạc Bắc cũng tấn công hai người trên một con thuyền khác.

Hai người trên chiếc thuyền đó có tu vi cao nhất trong số mười lăm chiếc thuyền, ngăn cản được một đòn của đám người tộc Ly Thủ. Nhưng dưới sự thi triển toàn lực của Lạc Bắc để cho Kiếm Cường bùng nổ và Thập Nhị Đô Thiên Hữu tướng ma thần tấn công cả hai người không chống nổi, pháp thuật bị đánh tan. Ngay lập tức một trong hai người bị hai ma thần mạnh mẽ đánh nát còn một người bị ma thần cầm trong tay Đâu Ly Hỏa đốt cháy thành tro.

Lần này Lạc Bắc tốc chiến tốc thắng nên giải quyết được hai người khó đối phó nhất trên Xích Huyết Ngô Chu.

Cùng lúc đó, Tân Thiên Trạm Lô của Thái Thúc cũng đột nhiên xuất hiện, trong nháy mắt cắt đầu của hai người trên một cái Xích Huyết Ngô chu. Tu vi của Thái Thúc mặc dù bây giờ mới chỉ tới cảnh giới Ngự Kiếm nhưng do ẩn nấp lại ra tay đột ngột, cộng với tốc độ của Tân Thiên Trạm Lô cực nhanh khiến cho pháp bảo bình thường khó mà ngăn cản nổi.

Cùng lúc đó, mười tên tộc Ly Thủ cũng đã giữ được Ô Đàm Kim Ma Lang.

Mặc dù tu vi của người tộc Ly Thủ không hề kém, lại thuộc Long tộc nhưng cũng biết mình không bằng đám người Hi Ngọc Sa. Vốn họ lao ra là mang ý chí quyết tử nhưng khi thấy Lạc Bắc ra tay, bọn họ liền cảm thấy bội phục hấn sát đất, cố gắng nhớ kỹ lời hấn dặn, không để ý tới chuyện gì khác, chỉ tập trung đối phó với Hi Ngọc Sa và Chiến Bách Lý.

Sau khi hơn mười tên tộc Ly Thủ phát ra tiếng gầm, sắc mặt tất cả đều tái nhợt, chân nguyên mất đi rất nhiều.

“Định ngăn cản ta thì ta giết các ngươi trước.” Hi Ngọc Sa có pháp quyết lợi hại nên trầm nghĩ vậy. Nhưng đúng lúc này, một bóng đen mang theo hơi thở lạnh lẽo cũng xuất hiện trong tầm mắt của thị và Chiến Bách Lý.

- Khuất Đạo Tử.

Tới lúc này, những miếng vải đen che phủ trên người Khuất Đạo Tử đã bị uy lực của pháp thuật đánh nát để lộ khuôn mặt đen.

Chỉ có điều khuôn mặt của lão không hề có lấy một chút tình cảnh, ánh mắt chỉ có một sự chết chóc khiến cho người ta sợ hãi. Chưa nói bây giờ, trên đỉnh đầu Khuất Đạo Tử còn bốc lên một làn khí đen khủng bố.

Trong nháy mắt, làn khí đen đó ngưng tụ lại thành một Đạo tôn khổng lồ.

Thân ngoại hóa thân.

Tới lúc này, ngay cả Lạc Bắc cũng phải chú ý về phía này.

Thi thần tướng linh có thể sử dụng được tất cả pháp thuật của người trước khi chết cho nên cũng có thể hóa ra Hóa thân.

Người tu đạo tu luyện pháp quyết Thân ngoại hóa thân, sau khi tu luyện được hóa thân liền sử dụng nó để đối địch, so với mang thân thể đối địch còn mạnh hơn nhiều. Tuy nhiên sau khi Lạc Bắc biến Khuất Đạo Tử thành Thi thần tướng linh thì đây là lần đầu tiên đối mặt với kẻ địch mạnh như vậy. Vì thế mà cũng là lần đầu tiên hắn thấy Khuất Đạo Tử sử dụng Hóa thân.

Phía trước hóa thân của Khuất Đạo Tử là một pho tượng, sau đầu có vàng ánh sáng có chín lớp màu sắc thân cao năm trượng. Có điều trong mắt mọi người thì pho tượng đó lại có màu xám, cả người tản ra những làn khói trắng chỉ có sau đầu vẫn là vàng ánh sáng chín màu. Sự tương phản như vậy càng khiến cho đạo tôn thêm khủng bố.

- Sau khi bị luyện thành Thi thần tướng linh, không ngờ lại có thể ngưng kết được hóa thân biến thành đạo tôn có hơi thở âm lệ như vậy.

Lạc Bắc mới liếc mắt, hóa thân của Khuất Đạo Tử đã bắt một cái pháp quyết. Vàng ánh sáng chín màu sau đầu lập tức bay lên rồi nện xuống chiến xa của Chiến Bách Lý khiến cho nó xoay tròn rồi giáng thẳng xuống đáy biển.

Con người khi đối địch rất quý trọng chân nguyên của mình, hạn chế hao tổn. Nhưng Khuất Đạo Tử lại là một cái thầy ma, Lạc Bắc điều khiển khiến cho y không hề quý trọng sức lực của mình, hoàn toàn không tiếc chân nguyên mà sử dụng pháp quyết lợi hại. Cứ như vậy, khi đối đầu, Khuất Đạo Tử khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi hơn cả khi còn sống.

- Cái chiến xa Ô Đàm Kim Ma Lang không ngờ còn có thể động thổ.

Lạc Bắc nhìn thấy khi chiến xa bị đánh bay vào trong bùn vẫn không hề xuất hiện. Cho tới khi hắn phát hiện có sự khác thường, điều khiển Tam Thiên Phù Đồ chém xuống thì nó đã biến mất.

- Đáng tiếc.

Người tộc Ly Thủ cũng không phải là những kẻ ố chấp. Nhìn thấy chiến xa biến mất, họ cũng biết rất khó đuổi theo thì chỉ cảm thấy đáng tiếc. Tất cả đều leo lên Xích Huyết Ngô Chu.

Thao Sinh Nguyên chạy trốn khiến cho tình hình hoàn toàn nghiêng về một bên. Hiện tại, Hi Ngọc Sa và Chiến Bách Lý đã bỏ chạy chỉ còn lại đám người Thương Lăng cung trên Xích Huyết Ngô Chu không có lấy một chút lực phản kháng. Thập Nhị đô thiên hữu tướng ma thần, Sơn Hà Xã tắc chung và Tam Thiên Phù Đồ dốc hết sức tung hoành khiến cho người trên mấy con thuyền không một ai chạy trốn. Mà Khuất Đạo Tử lại sử dụng Trìu tùy đoạt nguyên quyết hút chân nguyên của mấy người.

- Không ngờ chúng ta lại có thể đánh thắng.

Mười mấy người tộc Ly Thủ liếc mắt nhìn nhau rồi nhìn tất cả mọi người mà trong lòng vẫn còn hoài nghi đây có phải ảo giác hay không. Tuy nhiên cảnh tượng trước mắt là cả mười sáu chiếc Xích Huyết Ngô chu không ai sử dụng đang chìm dưới lớp bùn đang hiển hiện trước mắt.

Tới giờ phút này, người tộc Ly Thủ và cả những người Hiền Hồ tông ở trên thuyền Xiêm La đều sùng kính Lạc Bắc tới mức không thể diễn tả được bằng lời.

Thực lực của Thương Lăng cung mạnh như vậy nhưng với sự có mặt của Lạc Bắc và Thái Thúc khiến cho trận chiến nghiêng hẳn về một bên.

Kiểm Cương bùng nổ như vậy khiến cho người tộc Ly Thủ tự cảm thấy mình không thể nào ngăn cản nổi. Còn có tám Ma Thần không hề giống như pháp bảo hóa thành mà như Ma thần thật sự.

Kim Nhân, Ma Ngẫu thì người tộc Ly Thủ đã từng nhìn thấy nhưng chưa hề gặp được pháp bảo nào hóa ra Kim Nhân, Ma Ngẫu có linh tính lại có thể sử dụng pháp bảo. Chưa nói tới Thi thần tướng linh Khuất Đạo Tử còn có thể hóa thành hóa thân có thể đối đầu với cung chủ Thương Lăng cung.

Nên nhớ rằng, nhìn khắp toàn bộ giới tu đạo có thể miễn cưỡng tu được ra Nguyên Anh, cho dù là Ảo Băng Vân chỉ mới vừa có được Nguyên Anh thì cũng chỉ có hơn mười người mà thôi. Còn như Khuất Đạo Tử có

thể tu luyện được thân ngoại hóa thân tuy không thể so sánh với mấy đại cao thủ của Thục Sơn hay Thập Đại kim tiên của Côn luân nhưng hoàn toàn có thể xếp trong hai mươi người đứng đầu.

- Chẳng trách mà Lạc Bắc và Thái Thúc nổi danh đến vậy. Phái Bắc mang tới giết họ còn bị họ làm cho diệt môn.

Bất cứ người nào của tộc Ly Thủ cũng đều mang theo cái ý nghĩ đó. Nhưng bọn họ không thể ngờ được sau trận chiến đó, khi Khuất Đạo Tử được biến thành Thi thần tướng linh thì Lạc Bắc còn chưa được mạnh tới mức này.

Có điều dù sao thì Đinh Ngao và Chiến Bách Lý cũng là những cao thủ đứng đầu tán tu ở hải ngoại có tu vi Nguyên Anh. Có hai người đó lại thêm Thao Sinh Nguyên và Hi Ngọc Sa vậy mà bị Lạc Bắc và Thái Thúc đánh cho bỏ chạy.

Tất cả người tộc Ly Thủ và Hiên Hồ tông đều vô cùng sùng bái khiến cho nhân vật dẫn tới trận chiến này lại bị mọi người bỏ quên.

Thất Hải Yêu Vương thú mặc dù vẫn còn vị thành niên nhưng đã thể hiện một thứ thực lực kinh người, chứng tỏ là yêu thú mạnh nhất trong Thất Hải.

Vốn sau khi Thao Sinh Nguyên ra tay, nó cảm thấy khó mà thoát khỏi. Nhưng trong một giây lát đó, nhóm địch thủ khiến cho nó cảm thấy không địch nổi lại bị đánh cho tán loạn.

Nó giương đôi mắt to nhìn Lạc Bắc một lúc rồi quay đầu sau đó lặn lẽ bơi đi. Trong chớp lát, nó đã biến khỏi tầm mắt của mọi người. Lần này, Thất Hải Yêu Vương thú bỏ chạy cũng không trở lại cái đáy biển trước đây nữa. Dường như nó biết mình bị lộ, không còn tiếp tục ở đây được.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

07-01-2013, 01:16 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

157. Chương 156: Kết Hợp Yêu Tộc Trong Thất Hải.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Khi Lạc Bắc và Thái Thúc đang nhìn Thất Hải Yêu Vương thú bơi đi thì bên tai chợt nghe thấy âm thanh của Mộ Hàm Phong.

- Có chuyện gì vậy?

Lạc Bắc đứng trên Sơn hà xã tắc chung quay lại nhìn. Tới lúc này, con thuyền Xiêm La đã hiện hình xuất hiện bên cạnh hắn và đám người tộc Ly Thủ. Mộ Hàm Phong và An Khánh Tịch cùng với mọi người đã đi lên boong thuyền. Nhìn khuôn mặt nuối tiếc của Mộ Hàm Phong, Lạc Bắc cười cười:

- Mộ tông chủ nghĩ toàn thân Thất Hải Yêu Vương thú đều là bảo vật mà không thể giữ lại nên cảm thấy tiếc đúng không? Có điều nếu chúng ta dùng sức giữ nó lại thì có khác gì người của Thương Lăng cung đâu?

- Ta không thấy đáng tiếc vì chuyện đó. - Mộ Hàm Phong lắc đầu nhìn theo hướng Thất Hải Yêu Vương thú biến mất mà nói:

- Ta cảm thấy tiếc đó là vừa rồi ngươi ta tay đầy uy thế như vậy, giải quyết đám địch thủ của Thất Hải Yêu Vương thú, đối với nó đã có ân. Vậy mà không ngờ nó không chịu nhận ngươi làm chủ nhân.

- Thất Hải Yêu Vương thú nhận ta làm chủ?

Lạc Bắc giật mình, thu Sơn Hà Xã tắc chung lại rồi cùng với đám người tộc Ly Thủ trở về boong thuyền Xiêm La.

- Thất Hải yêu vương thú nhận người không phải yêu tộc làm chủ?
- Huyền môn chính đạo phân biệt dị tộc với yêu tộc nhưng Thất Hải Yêu Vương thú không nghĩ như vậy. -
Mộ Hàm Phong nói tiếp:

- Trong truyền thuyết thì ngàn năm trước, Thất Hải yêu vương thống nhất thất hải, trở thành vua của Yêu tộc không phải là Yêu tộc mà là người tu đạo giống như ta và người.

Lạc Bắc và Thái Thúc liếc mắt nhìn nhau rồi lầm bầm:

- Thất Hải yêu vương trước kia không phải là Yêu tộc?

- Đúng vậy! - Mười mấy người tộc Ly Thủ nhìn Lạc Bắc đầy tôn kính:

- Năm đó Thất Hải Yêu vương thống nhất Yêu tộc trong thất hải khiến cho thất hải bình yên mấy trăm năm là người tu đạo tới từ mười chín châu. Hiện tại có một số yêu tộc có khả năng còn giữ thần tượng và điển tích về người.

- Thất Hải yêu vương lại là người tu đạo giống như chúng ta? Có điều ngàn năm trước, huyền môn trong thiên hạ và Yêu tộc còn chưa như thế này.

Nhất thời Lạc Bắc trầm suy nghĩ.

- Lần này chúng ta khiến cho Thương Lăng cung mất nhiều người như vậy, lại đánh chết Đinh Ngao. Nhưng thể của Thương Lăng cung vẫn mạnh.

Trong lúc Lạc Bắc đang trầm tư, Mộ Hàm Phong đã cười khổ rồi nói:

- Mặc dù Hi Ngọc Sa và Chiến Bách Lý bị thương nặng nhưng chỉ tiếc là chúng đã chạy thoát. Với thủ đoạn của Thương Lăng cung, hai người bọn chúng có thể hồi phục lại rất nhanh. Ngay cả Hải Lang Vương Chiến Bách Lý là một tán tu kiêu ngạo mà còn gia nhập vào Thương Lăng cung, chúng ta cũng không biết có cao thủ nào gia nhập Thương Lăng cung nữa không. Cho dù không còn người khác thì vẫn còn có Xích Vân lão đạo có thực lực không hề kém Đinh Ngao. Thao Sinh Nguyên lại còn hai gã đệ tử thân truyền có tu vi cũng không hề kém. Lần này bọn họ bị như vậy chắc chắn sẽ dốc sức đuổi giết chúng ta. - Dừng một chút, Mộ Hàm Phong lại nhìn Lạc Bắc mà nói tiếp:

- Hơn nữa các người lại bị Côn Luân và các cao thủ huyền môn đuổi giết. Nếu Thất Hải Yêu Vương thú có thể nhận người làm chủ nhân thì có lẽ chúng ta có thể tự bảo vệ được mình. Chỉ tiếc rằng nó không chịu nhận người làm chủ nên hiện tại chúng ta cùng chỉ còn dựa vào thuyền Xiêm La để né tránh.

- Với quyền thế của Côn Luân lại có tai sai như Thương Lăng cung thì cho dù thuyền Xiêm La cũng khó trốn được. - Lạc Bắc nhìn Mộ Hàm Phong rồi nói:

- Muốn trốn thì chúng ta trốn đi đâu?

Mộ Hàm Phong cau mày nghĩ ngợi một lúc rồi nói:

- Chỉ có tới Xích Giác Hải Câu. Ở đó có rất nhiều Xích Giác hải tảo, địa hình lại phức tạp, giống như một mê cung. Ở đó còn có một loại cá mà phân của nó vô cùng bẩn và thối. Thuyền Xiêm La của chúng ta ẩn nấp ở đó thì có thể không bị người ta phát hiện.

- Vậy chúng ta định trốn ở đó bao lâu? - Lạc Bắc nhìn Mộ Hàm Phong rồi đột nhiên cười nói.

Mộ Hàm Phong giật mình:

- Lạc Bắc! Người có ý gì?

- Vừa rồi khi người của Thương Lăng cung bày trận đối địch với Thất Hải Yêu Vương thú, ta chợt hiểu ra một việc.

Lạc Bắc nhìn Mộ Hàm Phong và người tộc Ly Thủ mà nói chậm rãi:

- Nếu chỉ có một hai người thì cho dù với tu vi của Đinh Ngao cũng không là đối thủ của Thất Hải Yêu Vương thú. Nhưng nếu chúng ta không ra tay thì Thất Hải Yêu Vương thú cũng bị họ giết chết. Bọn họ thể mạnh là do đồng người, với thực lực chúng ta đúng là không thể chống lại Thương Lăng cung. Nhưng

nếu chúng ta có thể kết hợp toàn bộ Yêu tộc trong thất hải lại thì so với Thương Lãng cung, thế lực bên nào lớn hơn?

“Àm!” Một cái pháp bảo trong tay một người tộc Ly Thủ đoạt được trên Xích Huyết Ngô Chu rơi xuống đất.

Tất cả những người có mặt trên thuyền đều há hốc miệng mà nhìn Lạc Bắc, không ai nói được tiếng nào.

- Lạc Bắc...người...người muốn kết hợp toàn bộ Yêu tộc trong Thất hải? - Mộ Hàm Phong cố gắng lắm mới bình tĩnh mà thốt ra được câu đó.

- Không thể được. - Một tên đại hán của tộc Ly Thủ tên là Ly Thương Nguyên lập tức lắc đầu:

- Lạc Bắc! Chúng ta đã chứng kiến thực lực của người. Với thực lực của người thực sự cho dù Thao Sinh Nguyên cũng không phải là đối thủ. Nhưng nếu muốn kết hợp Yêu tộc ở Thất Hải thì không thể.

- Không thể? - Lạc Bắc kinh ngạc nhìn Ly Thương Nguyên:

- Tại sao?

- Bởi vì tuy nói chúng ta là Yêu tộc nhưng tính tình của các Yêu tộc không hề giống nhau. Bình thường giữa chúng ta còn không có qua lại. Rất nhiều Yêu tộc như tộc Thiên Phù La Xà và Khuê tộc là tử địch của nhau.

Ly Thương Nguyên lắc đầu một cách bất đắc dĩ:

- Hơn nữa rất nhiều Yêu tộc không có động phủ cố định. Nếu thật sự muốn kết hợp Yêu tộc lại thì quả thật là rất khó.

- Như trước đây thì có lẽ là không thể. Nhưng hiện tại chúng ta lại có Thương Lãng cung là tử địch của cộng đồng yêu tộc.

Lạc Bắc nhìn Mộ Hàm Phong và người tộc Ly Thủ rồi nói:

- Bọn họ có thể cũng biết nếu cứ tiếp tục như vậy, hay từng người tự chiến đấu thì rồi cũng bị Thương Lãng cung tiêu diệt mà thôi. Trước đây ta cũng chỉ nghĩ trốn tránh. Nhưng hiện tại ta hiểu nếu cứ tránh né thì trốn tới khi nào?

- Giữa yêu tộc với nhau có tộc sinh ra đã là kẻ thù. Nhưng nếu chuyện liên quan đến sự sống chết thì phải suy tính. Chẳng phải các người đã nói ngàn năm trước có Thất Hải Yêu vương đã thống nhất tất cả Yêu tộc hay sao?

- Rất nhiều Yêu tộc không có động phủ cố định, nhất thời chúng ta chưa liên hệ được cũng không sao. Chỉ cần chúng ta liên kết được mấy Yêu tộc có thể đối đầu với Thương Lãng cung là được. Thậm chí chỉ cần thắng được mấy trận khiến cho thanh danh vang lên thì có lẽ rất nhiều Yêu tộc sẽ tìm đến.

Từng lời của Lạc Bắc chẳng khác nào tiếng sét nổ trong lòng đám người Hiên Hồ tông và tộc Ly Thủ.

Kết hợp Yêu tộc trong Thất Hải?

Nếu trong trường hợp bình thường có người mà nói với tộc Ly Thủ như vậy thì bọn họ sẽ cười nhạo đầu tiên. Nhưng vừa mới chứng kiến uy thế của Lạc Bắc khiến cho bọn họ hoàn toàn bị thuyết phục. Hơn nữa khi Lạc Bắc nói chuyện, phong cách và ánh mắt khiến cho bọn họ cảm thấy sục sôi, thấy chuyện này thực sự không phải là không thể làm được.

- Đúng thế! Nếu không thử thì sao biết có được hay không?

Nhất thời, người thanh niên có tên Ly Thương Nguyên của tộc Ly Thủ hoàn toàn bị thực lực và suy nghĩ của Lạc Bắc thuyết phục:

- Lạc Bắc! Người nghĩ chỉ cần liên kết bao nhiêu Yêu tộc thì các Yêu tộc khác sẽ tìm tới?

- Cái này thì Thương Lãng cung là một ví dụ. Ta còn nghĩ tới núi Chiêu Diêu. - Lạc Bắc nói:

- Trước khi ta ra biển có nghe nói Yêu tộc ở hai mươi chín châu đã tập trung tới núi Chiêu Diêu. Cho dù là Côn Luân cũng lo sợ tổn thất nặng mà không dám tấn công núi Chiêu Diêu.

- Được! Vậy chúng ta thử xem sao.

Mộ Hàm Phong cũng không giữ được bình tĩnh. Nếu như có người có thể làm như Thất Hải yêu vương thống nhất cả Thất Hải khiến cho các tộc chung sống hòa thuận với nhau thì Hiên Hồ tông cần gì phải suốt ngày ẩn nấp trong con thuyền Xiêm La mà di chuyển khắp nơi.

Tới lúc này, Mộ Hàm Phong thậm chí suy nghĩ của mình kém Lạc Bắc quá xa. Hơn nữa khi nhìn ánh mắt của Lạc Bắc, Mộ Hàm Phong giật mình cảm thấy có một ngày Lạc Bắc có lẽ có thể thật sự trở thành Thất Hải Yêu vương trong truyền thuyết.

Chỉ có điều y không biết được rằng vào lúc này, suy nghĩ của Lạc Bắc còn cao hơn sự tưởng tượng của mình.

Trong đầu Lạc Bắc lúc nào cũng có hình bóng một người với mái tóc dài, chân đất nhưng không hề nhiễm một hạt bụi đứng trên đỉnh La Phù.

Người quen nhìn người khác như vậy thì suy nghĩ làm sao có thể thấp được?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

07-01-2013, 01:19 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

158. Chương 157: Động Phủ Tộc Thủy Tính.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Mộ Hàm Phong không biết rằng vào lúc này Lạc Bắc thậm chí còn nghĩ nếu có thể liên kết toàn bộ Yêu tộc trong Thất Hải đánh bại Thương Lăng cung. Hơn nữa có thể phối hợp với núi Chiêu diêu thì có khả năng sẽ đối đầu được với Côn Luân.

Nhưng Lạc Bắc cũng hiểu rõ mục tiêu đó rất xa xôi. Với tu vi của Thao Sinh Nguyên, muốn tiến thêm một bước là rất khó. Còn nếu để cho y thu được Thất Hải Yêu Vương thú rồi luyện thành công Thất Hải tụ thú phiên sau đó sử dụng lực lượng của pháp bảo đó thì có lẽ có thể trở thành nhân vật tương đương với Thập đại kim tiên của Côn Luân.

Lần này Thao Sinh Nguyên bị Lạc Bắc phá hoại chắc chắn sẽ trả thù rất điên cuồng.

Vì vậy mà chuyện cần làm tiếp theo đó là có thể dốc hết sức tránh để cho Thương Lăng cung bắt được.

- Đối địch trong hải vực nếu như có thủy độn hoặc là pháp bảo tị thủy thì mới được. Còn không ngoại trừ bắt ngờ tấn công, chứ nếu đối đầu trực diện chắc chắn sẽ phải chịu thiệt.

Lạc Bắc trầm ngâm một lúc rồi nhìn mười sáu cái Xích Huyết Ngô Chu đang nằm dưới đáy biển.

Mười sáu chiếc Xích Huyết Ngô Chu và một số pháp bảo của Thương lăng cung bị thu hết lên trên thuyền Xiêm La.

- Cái thứ này chúng ta không biết phương pháp bày trận thì chẳng khác gì cái mai rùa.

Vốn người tộc Ly Thủ nhìn thấy Xích Huyết Ngô chu có khả năng tị thủy lại vô cùng cứng rắn. Ngay cả Thập Nhị đô thiên hữu tướng ma thần cùng công kích cũng không ảnh hưởng thì cảm thấy hứng thú. Nhưng sau khi nghiên cứu cẩn thận tất cả đám tộc nhân tộc Ly Thủ đều cảm thấy thất vọng.

Bên trong Xích Huyết Ngô Chu hết sức đơn giản cũng không thấy chỗ nào có thể bày trận. Hơn nữa, ngay cả Xích Huyết Ngô châm mà Thất Hải Yêu Vương thú phải e ngại cũng không biết làm sao để phóng ra.

Trên thực tế cho dù họ có quan sát kỹ tới mấy thì cũng không thể tìm ra. Bởi vì mỗi một cái Xích Huyết Ngô Chu cũng chỉ có một cái Xích Huyết Ngô châm mà thôi, phóng ra rồi là hết.

Không thể kết trận, không thể phóng ra Xích Huyết Ngô Châm khiến cho đám người tộc Ly Thủ thấy ngoại trừ sự chắc chắn ra, Xích Huyết Ngô Chu không có tác dụng lắm.

Điều này khiến cho Lạc Bắc thấy rõ nhược điểm lớn nhất của tộc Ly Thủ.

Vừa rồi khi giao chiến với Thương Lăng cung thì tu vi của tộc Ly Thủ không hề yếu. Trời sinh khiến cho Long tộc khí sức mạnh, có năng lực tu luyện pháp thuật hệ thủy và Lôi hệ. Người có tu vi kém nhất trong mười mấy người cũng phải tương đương với Thái Thúc.

Nếu như để cho Thái Thúc giao thủ với bất cứ một người nào đó trong số họ thì Lạc Bắc có thể khẳng định người thắng là Thái Thúc.

Bởi vì Thái Thúc có Huyền Nữ thủy yên la có thể che giấu được hơi thở, lại thêm phi kiếm lợi hại như Tân Thiên Trạ Lô. Còn trong số mười mấy người tộc Ly Thủ cơ bản không hề có lấy một cái pháp bảo.

Nếu tới gần đánh lén, thân thể của tộc Ly Thủ tuy rằng mạnh nhưng vẫn không thể chống được thứ pháp bảo như Tân Thiên Trạ Lô.

Nói chuyện với người tộc Ly Thủ một lúc, Lạc Bắc phát hiện ra Yêu tộc ở ngoài biển có sự khác biệt rất lớn với Yêu tộc ở Trung thổ. Bởi vì bình thường khi luyện chế pháp bảo thì cần phải dùng lửa để dung luyện tinh kim. Mà yêu tộc dưới nước phần lớn là Thủy tộc, trời sinh đã xung khắc với lửa. Còn Yêu tộc mạnh như tộc ly thủ thì lại quá tin vào uy lực pháp thuật của mình, coi thường việc sử dụng pháp bảo. Cứ như vậy, pháp bảo được luyện chế dưới nước ít đi. Hơn nữa, bản thân không thích dùng pháp bảo cho nên rất nhiều yêu tộc ở Thất Hải khi giao chiến với người khác chỉ dựa vào tu vi và pháp thuật của bản thân.

Lạc Bắc biết được đây gần như là một cái quan niệm bản năng. Nhưng chỉ cần từ từ để cho họ phát hiện ra điểm tốt của pháp bảo thì sẽ có sự thay đổi.

Khi Lạc Bắc nghĩ vậy, trong số mười mấy người tộc Ly Thủ, một người trẻ tuổi nhất ngượng ngừng bước ra. Người này tên là Ly Kháng Vân mới chỉ có một trăm năm mươi hoặc một trăm sáu mươi tuổi. Cái độ tuổi này đối với tộc Ly Thủ mà nói thì tính tình chỉ tương đương với thiếu niên mười ba, mười bốn tuổi. Con trai tộc Ly Thủ vốn tôn trọng vũ dũng, kính nể nhân vật có tu vi cao. Mà ở độ tuổi của gã thì lại cùng sùng bái anh hùng. Hiện tại thì trong suy nghĩ của y, Lạc Bắc chính là một anh hùng khiến cho y cảm thấy mỗi một tiếng nói, cử động của Lạc Bắc đều rất sâu sắc. Chẳng hạn như hiện tại, Lạc Bắc đang xem xét Xích Huyết Ngô chu mà đám người tộc Ly Thủ cảm thấy không có tác dụng.

- Lạc... Lạc Bắc! Mấy cái Xích Huyết Ngô Chu có gì huyền diệu hay sao? Tại sao người lại xem xét chúng?

- Ly Kháng Vân nổi dũng khí lên tiếng hỏi.

- Cũng không phải. Ta đang nghĩ xem sử dụng Xích Huyết Ngô Chu như thế nào.

Vừa lúc Lạc Bắc có cơ để thay đổi đề tài. Hắn cười cười, quay đầu nhìn Ly Kháng Vân:

- Một thứ pháp bảo bình thường nhất ta đều tìm hiểu xem nó có tác dụng gì với mình. Bởi vì rất nhiều pháp thuật đều có chỗ thiếu sót. Như pháp thuật Thục Sơn chúng ta mặc dù thuật ngự kiếm lợi hại nhưng chỉ mạnh công mà thủ yếu. Hơn nữa, nếu phi kiếm bị đối thủ cuốn lấy rồi đối phương lại sử dụng pháp bảo tấn công thì có khả năng ta không chống lại được. Pháp bảo cũng vậy. Mỗi cái đều có công dụng độc đáo nếu khi đối địch mà sử dụng hợp lý thì không chỉ có thể bù đắp sự thiếu sót của pháp thuật mà còn có thể dồn ép kẻ địch. Hơn nữa rất nhiều pháp bảo lợi hại một khi thi triển ra uy lực so với pháp thuật còn mạnh hơn nhiều.

Câu nói của Lạc Bắc khiến cho người tộc Ly Thủ nghĩ lại cảnh trong trận chiến vừa rồi mà trầm ngâm. Ly Kháng Vân ngượng ngừng hỏi:

- Vậy người nghĩ ra Xích Huyết Ngô Chu có tác dụng gì với mình không?

- Nghĩ ra một chút.

Lạc Bắc nhìn thiếu niên to gấp đôi mình nhưng lại đang ngượng nghịu mà cười nói:

- Mặc dù Xích Huyết Ngô Chu không thể kết trận nhưng là pháp bảo di chuyển dưới nước. Hơn nữa, nó được chế tạo từ tinh kim, sử dụng pháp trận điều khiển nên không tổn nhiều chân nguyên. Hơn nữa, Xích Huyết Ngô Chu lại chắc chắn nên đối với ta và Thái Thúc không có pháp bảo di chuyển dưới nước thì khi đối địch với kẻ thù ở dưới nước sâu mà đứng trong Xích Huyết Ngô Chu sẽ an toàn hơn nhiều.

- Nhưng một khi ở trong Xích Huyết Ngô Chu thì không có cách nào thi triển pháp thuật. - Một người tộc Ly Thủ xem vào nói:

- Chẳng lẽ khi đối địch với kẻ thù lại làm giống như người của Thương Lăng cung?

- Cái đó thì phải xem cách dùng của mọi người. - Lạc Bắc nói:

- Như một số người thì phải ra khỏi thuyền mới có thể sử dụng được pháp bảo và pháp thuật. Nhưng thuật ngự kiếm của Thục Sơn chúng ta chỉ cần một chút tâm thần là có thể điều khiển phi kiếm ở bên ngoài. Còn về các loại pháp bảo khác thì chẳng phải ta có Khuất Đạo Tử là Thi thần tướng linh hay sao? Ta có thể để y ở bên ngoài. Vì vậy mà Xích Huyết Ngô Chu đối với ta có rất nhiều tác dụng. Ít nhất thì nó như một cái pháp bảo phòng ngự đồng thời lại còn giúp ta tránh việc tiêu hao chân nguyên chống lại sức ép của nước.

- Đúng vậy! Tại sao ta không nghĩ tới chuyện này? - Người tộc Ly Thủ xen vào liền vỗ đầu mình.

- Đó là do người không chịu suy nghĩ. - Lạc Bắc cười ha hả rồi chỉ vào cái pháp bảo mà đám người Thương Lăng cung đánh rơi trên Xích Huyết Ngô Chu.

- Dù sao thì hiện tại cũng không có việc gì, các người có thể nghiên cứu một số cái pháp bảo này, nghĩ xem chúng có tác dụng gì với mình.

- Được.

Chỉ cần mấy câu nói, Lạc Bắc đã khiến cho một đám không hứng thú với pháp bảo khoa chân múa tay thảo luận về mấy cái pháp bảo có ở đây.

- Đoạn Thiên Nhai sư huynh có nói trời sinh huynh có tố chất làm thủ lĩnh.

Lạc Bắc đang nhìn đám người tộc Ly Thủ cười thầm thì Thái Thúc ghé vào tai hắn mà nói nhỏ:

- Trước kia muội nghe Đoạn Thiên Nhai sư huynh nói nhưng không để ý lắm. Bây giờ mới thấy điều đó là thật. Đám người tộc Ly Thủ vốn không để ý tới pháp bảo nhưng bây giờ huynh chỉ cần vài câu nói khiến cho họ để ý tới nó. Những người ở xung quanh huynh gần như đều vô tình coi huynh là người đứng đầu.

- Sư huynh Đoạn Thiên Nhai có nói vậy? - Lạc Bắc ngăn người mà nhớ tới khuôn mặt nhìn thì lạnh lùng nhưng thật ra lại là một người tình cảm đó.

- Đúng vậy! Có phải cảm thấy đắc ý không? - Thái Thúc hừ một tiếng:

- Đó là khi ta nghe huynh ấy nói chuyện với Đan Lăng Sinh. Huynh ấy nhìn thì như vậy nhưng lại là người nhiệt tình nhất. Lúc trước, ta nghe mọi người nói nhờ có huynh ấy cầu khẩn mà Lạn Hàng mới được giữ lại. Huynh ấy còn nói người có khả năng trở thành đệ tử quan trọng nhất trong ba ngọn núi. Lúc trước ta vẫn còn không hiểu một cái tên đần độn như người thì có được thành tựu gì?

- Ta đần độn chỗ nào? - Lạc Bắc cười khổ.

- Bị ta làm cho không biết được là loại được thảo nào thì chẳng phải đần độn hay sao? - Thái Thúc bật cười:

- Có điều hiện tại thật ra cũng tình ranh hơn.

- Ta trở nên tình ranh hơn cũng là do bắt buộc. Vì để giữ mạng mình thì chuyện nào cũng phải suy nghĩ một chút.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

07-01-2013, 01:22 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

159. Chương 158: Cứu Viện Hỏa Tuyển.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Khi trước bị Côn Luân đuổi giết, ngay cả Tử Huyền Cốc cũng bị Khuất Đạo Tử giết chết khiến cho hắn cảm nhận được sự rộng lớn của thiên hạ. Bây giờ sau trận đại thắng này, quyết định liên kết Yêu tộc trong Thất Hải khiến cho tâm tình của Lạc Bắc hết sức sảng khoái. Nói chuyện với Thái Thúc, nhớ lại thời gian ở Thực Sơn khiến cho Lạc Bắc hy vọng quãng thời gian thoải mái này nhiều hơn một chút.

- Cách đây không xa đường như là động của tộc Thủy Tính.

Đứng ở phía sau, Ly Kháng Vân chợt lên tiếng phá tan sự im ắng.

- Thuyền Xiêm La không che giấu khí tức nên tiềm hành rất nhanh. Bây giờ đã tới động của tộc Thủy Tính rồi sao?

Lạc Bắc vừa mới ngẩng đầu lên con thuyền Xiêm La chợt hạ xuống. An Khánh Tịch bước vội ra ngoài rồi nói với Mộ Hàm Phong và Lạc Bắc:

- Có trận pháp phòng hộ.

- Động phủ của tộc Thủy Tính có trận pháp phòng ngự từ bao giờ?

Trên thuyền Xiêm La có trận pháp điều khiển có thể cảm nhận được khí tức của người tu đạo và pháp trận.

Hiện tại, Lạc Bắc cũng biết tộc Thủy Tính tìm được một cái động do một tán tiên thời cổ tạo ra làm cung điện. Có điều cái cung điện dưới nước này đã bị phá hủy, không còn pháp trận bảo vệ. Chỉ có điều quanh đây có Xích Nghiễn thảo là thứ mà tộc Thủy Tính thích ăn nhất vì vậy mà họ mới định cư ở đây. Hơn nữa, ngoại trừ thần lực ra, tộc Thủy Tính cũng chỉ biết pháp quyết hệ Thủy, không nghiên cứu về pháp trận. Làm sao mà bên ngoài tộc Thủy Tính lại đột nhiên có được một cái trận pháp bảo vệ?

- Ai?

Lạc Bắc đang cảm thấy ngạc nhiên thì mọi người trên thuyền Xiêm La chợt nghe thấy tiếng quát.

Mặc dù nói nơi này gần với động của tộc Thủy Tính nhưng ít nhất cũng còn phải tới mười dặm, lại đang ở trong làn nước tối đen. Ngay cả ngọn núi nơi động phủ của tộc Thủy Tính cũng không thể nhìn thấy. Mà âm thanh kia rõ ràng là từ phía động tộc Thủy Tính vọng ra. Hiển nhiên trận pháp phòng ngự của tộc Thủy Tính có khả năng cảm nhận được khí tức.

- Người tộc Thủy Tính có pháp trận từ khi nào?

Tư tưởng vừa mới có một chút thay đổi cái nhìn về pháp bảo nên đám đại hán của tộc Ly Thủ khi nghe nói tộc Thủy Tính có pháp trận phòng ngự thì há hốc mồm nhìn nhau.

Trong sự suy nghĩ của người tộc Ly Thủ thì với Yêu tộc không sinh ra được thần thức như tộc Thủy Tính chỉ là một đám ô hợp.

Chưa nói tới uy lực pháp quyết hệ Thủy của tộc Thủy Tính rất thấp mà sức mạnh của họ cũng không được bằng tộc Ly Thủ, thiên phú khổng chế Thủy cũng không sánh được với tộc Ly Thủ. Ngoại trừ vài người có tu vi tương đối cao trong tộc ra còn lại cơ bản không có đủ chân nguyên để sử dụng pháp quyết hệ Thủy.

Nói cách khác, nếu tộc Ly Thủ là danh gia trong thế giới con người thì tộc Thủy tính nhiều lắm cũng chỉ là hộ nông dân bình thường.

Nhưng hiện tại không ngờ bên ngoài động của họ lại có pháp trận phòng ngự. Có được pháp trận phòng ngự như vậy đây chính là một cái động phủ thực sự. So ra thì tộc Ly Thủ lại như biến thành kẻ sa cơ lỡ vận. Nhất thời khiến cho người tộc Ly Thủ không thích ứng được.

- Lạc Bắc!

Vừa lúc đó, từ trong khoang thuyền Xiêm La có một bóng người khô ngô bước ra.

- Ly Nghiêu Ly! Người đã luyện thành công Tam Thần Long thể?

Lạc Bắc liếc mắt có thể thấy được trên người Ly Nghiêu Ly rất nhiều vết sẹo nhưng hơi thở của gã lại hoàn toàn khác trước. Trong thân hình khô ngô đó giống như một ngọn núi lửa đang sẵn sàng phun trào.

- Còn phải mất năm, sáu ngày nữa. Hiện tại vẫn chưa thể để cho chân nguyên di chuyển, nếu cố tình ra tay thì kinh mạch trong cơ thể ta sẽ vỡ nát, cho dù với tài của Mộ tông chủ cũng không cứu được. - Ly Nghiêu Ly nhìn Lạc Bắc rồi nói:

- Vừa rồi mặc dù ta không thể ra được nhưng cũng đều biết những chuyện xảy ra. Người nói đúng. Hiện tại kết hợp Yêu tộc trong Thất hải là phương pháp hay nhất đối phó với Thương lăng cung. Ta đã gặp vài người của tộc Thủy Tinh, để ta nói với họ.

Nghe Ly Nghiêu Ly nói vậy, Lạc Bắc liền thở phào nhẹ nhõm.

Giữa người tu đạo và yêu tộc vốn có một sự thù hận chất chứa lâu ngày. Mặc dù hiện tại người tộc Ly Thủ đã chịu phục hãn nhưng dù sao thì Ly Nghiêu Ly cũng là người đứng đầu của họ. Nếu Ly Nghiêu Ly phản đối cách làm của hãn, không có sự giúp đỡ của tộc Ly Thủ thì bản thân và Hiên Hồ tông muốn làm cho yêu tộc liên thủ với nhau là chuyện rất khó.

Ý nghĩ của tộc Ly Thủ hết sức rõ ràng, nó là một cái cầu để kết nối với Yêu tộc khác.

Hiện tại, Ly Nghiêu Ly hoàn toàn đồng ý với ý tưởng của Lạc Bắc khiến cho sự băn khoăn của hãn biến mất.

- Rốt cuộc các người là ai?

Đúng vào lúc này từ trong động phủ của tộc Thủy Tinh lại vọng ra âm thanh đó. Chỉ có điều âm thanh này thoáng chút dịch ý.

- Tộc trưởng tộc Thủy Tinh mặc dù có chút hung ác nhưng tính tình so ra vẫn ôn hòa. Hiện tại bên ngoài động đã có trận phong hộ nhưng giọng nói vẫn có dịch ý chẳng lẽ có chuyện xảy ra? - Ly Nghiêu Ly trầm nghĩ rồi đứng bên cạnh Lạc Bắc mà nói vọng vào trong tộc Thủy Tinh:

- Ly Nghiêu Ly cầu kiến.

- Ly Nghiêu Ly! Là người?

Âm thanh kinh ngạc vọng ra từ trong động của tộc Thủy Tinh.

- Nam Gia ngư?

- Người nhận ra âm thanh của ta? Ly Nghiêu Ly! Đúng là người.

Âm thanh đó vừa mới vang lên, Lạc Bắc và những người trên con thuyền Xiêm La liền thấy trong làn nước biển tối đen xuất hiện hai cột nước lao tới.

- Ly Nghiêu Ly! Tộc Ly Thủ các người chẳng phải bị Thương Lăng cung tập kích hay sao mà lại có mặt ở đây?

Từ trong hai cột nước đó xuất hiện hai nam tử. Một người mặc trường bào màu lam, trên trán có một vòng vàng và mái tóc màu lục. Còn một người khác nhìn giống như con vượn, mặc một bộ giáp đen. Toàn thân y đầy lông mao màu hồng, khuôn mặt giống hệt với khỉ. Chỉ cần nhìn qua cũng biết được hai người đó thuộc Yêu tộc.

Nam tử nhìn giống con vượn kia trên người pháp lực dao động rất mạnh. Hiển nhiên mặc dù chưa phá toái nội đan biến thành hình người nhưng tu vi cũng rất cao. Mà nam tử mặc trường bào màu lam thì khí tức không mạnh lắm có lẽ thuộc loại Yêu tộc trời sinh đã có thể biến thành hình người.

- Người tộc Long Nghê! Nam Gia Ngư! Tại sao lại ở cùng chỗ với người tộc Thủy Tinh?

Vừa mới nhìn thấy hai người đó, Lạc Bắc liền cảm nhận được đám người Ly Nghiêu Ly và tộc Ly Thủ có sự khó xử.

- Tộc Ly Thủ và tộc Long Nghê có chuyện gì không biết? - Lạc Bắc không nhận được quay sang hỏi nhỏ Mộ Hàm Phong.

- Cái này... - Mộ Hàm Phong hơi xấu hổ nói với Lạc Bắc:

- Tộc Long Nghê là đời sau của tộc Giao Long và tộc Kim Tình Đại Nghê cho nên...

- Thì ra là kết hợp của Long tộc và Yêu tộc khác.

Lần này Lạc Bắc liền hiểu ra.

Trời sinh Long tộc hết sức mạnh có một sự kiêu ngạo đối với Yêu tộc khác. Mà tộc Long Nghê lại chỉ là lai giữa Long tộc và Yêu tộc. Long tộc thật sự đều không hề để mắt tới. Đối với họ, sự tồn tại của tộc Long Nghê có một thứ ý nghĩa sỉ nhục. Bởi đây là do Long tộc quan hệ với một thứ Yêu tộc cấp thấp mới xuất hiện.

Chẳng trách mà người tộc Ly Thủ nhìn thấy người tộc Long Nghê thì cảm thấy xấu hổ.

- Tộc Long Nghê là yêu tộc có sự nghiên cứu về trận pháp cao nhất.

Nhìn thấy Lạc Bắc hiểu ra, Mộ Hàm Phong nói tiếp.

Như vậy thì bên ngoài động của tộc Thủy Tinh có thêm pháp trận phòng ngự là điều dễ hiểu.

- Xích Huyết Ngô Chu! Tại sao các ngươi lại có chúng?

Chưa kịp trả lời câu hỏi của Ly Nghiêu Ly, người tộc Thủy Tinh có tên Nam Gia Ngự và người tộc Long Nghê đều thốt lên kinh ngạc:

- Ly Nghiêu Ly! Bọn họ là ai?

- Không phải lo lắng.

Phản ứng của hai người cũng đều nằm trong sự suy đoán của Ly Nghiêu Ly. Y biết cho dù là mình mà thấy mười sáu chiếc Xích Huyết Ngô Chu xuất hiện cũng chắc chắn giết mình. Quay sang nhìn Mộ Hàm Phong, Lạc Bắc và Thái Thúc, Ly Nghiêu Ly mới nói:

- Đây là tông chủ Hiên Hồ tông. Còn đây là Lạc Bắc và Thái Thúc. Mấy cái Xích Huyết Ngô Chu do Lạc Bắc dẫn người tộc Ly Thủ chúng ta đoạt được từ tay đám người Thao Sinh Nguyên và Đinh Ngao.

- Lạc Bắc? Có phải Lạc Bắc giết Thiên Huyền tiên tử và diệt gần như toàn bộ phái Bắc Mang không? - Nam Gia Ngự và người tộc Long Nghê tên Ôn Lam Thanh đều thốt lên cùng một lúc:

- Mấy cái Xích Huyết Ngô chu là do các ngươi đoạt được từ tay Đinh Ngao và Thao Sinh Nguyên?

- Đúng vậy.

Ly Kháng Vân là người trẻ nhất trong số người tộc Ly Thủ vốn sùng bái Lạc Bắc liền đưa pháp bảo Đăng Hải Chung mà mình lấy được của Đinh Ngao ra cho Nam Gia Ngự và Ôn Lam Thanh

- Hơn nữa Lạc Bắc còn giết Đinh Ngao. Nếu Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa không bỏ chạy nhanh thì đã không trốn thoát.

Nam Gia Ngự và Ôn Lam Thanh đều ngây người.

Có thể đánh cho người Thương Lãng cung đông như vậy bỏ chạy thì thực lực phải như thế nào?

Nhưng tiếp đó Ly Kháng Vân còn bồi thêm một câu:

- Đúng rồi! Ngay cả Khuất Đạo Tử cũng bị Lạc Bắc giết rồi biến thành Thi thần tướng linh.

Nam Gia Ngự và Ôn Lam Thanh ngây người nhìn Khuất Đạo Tử đứng sau lưng Lạc Bắc. Tuy rằng y đã được phủ bởi lớp vải bố nên đứng sau lưng Lạc Bắc nhìn như một đứa đầy tớ. Có điều pháp lực dao động trên người thì không thể nào giấu được.

- Ly Nghiêu Ly! Vậy các ngươi đến chỗ chúng ta là có việc gì?

Mất một lúc lâu sau, Nam Gia Ngự mới cố gắng bình tĩnh lại.

- Hiện tại thế của Thương Lăng cung quá lớn, liên tiếp tàn sát Yêu tộc chúng ta. - Ly Nghiêu Ly cũng chẳng dài dòng nói thẳng:

- Lạc Bắc và chúng ta tới đây là muốn kết hợp Yêu tộc trong thất hải để đối đầu với Thương Lăng cung.

- Nếu vậy thì các người nên nhanh chóng tới động Giao Tộc. - Ly Nghiêu Ly vừa mới nói xong, Nam Gia Ngự và Ôn Lam Thanh đều mở miệng nói.

- Tới động tộc Đằng Giao? - Lạc Bắc và đám người Ly Nghiêu Ly giật mình:

- Tại sao?

- Ly Nghiêu Ly! Có lẽ các người ẩn nấp lâu nên không biết sự thay đổi trong Thất Hải. Các người không biết rằng sau khi tộc Ly thủ các người, tộc Bệ Ngạn, tộc Sí Hẩu cũng bị Thương Lăng cung tập kích. Tộc Ly thủ các người còn có người trốn thoát nhưng hai tộc kia không có một ai chạy được.

- Cái gì?

Nam Gia Ngự vừa mới dứt lời, người tộc Ly Thủ liền biến sắc.

Tộc Bệ Ngạn cũng là một trong số Long tộc Thượng cổ. Mà tộc Sí Hẩu là dị tộc thời thượng cổ. Hơn nữa tộc Sí Hẩu có thực lực so với tộc Ly Thủ và tộc Bệ Ngạn còn mạnh hơn. Cho dù là tộc Bệ Ngạn hay tộc Sí Hẩu đều là những Yêu tộc đứng số một số hai trong Thất Hải.

Nhưng tộc Ly thủ chỉ mới ẩn nấp mấy tháng nơi Tử Ngọc Hỏa thảo sinh trưởng vậy mà hai yêu tộc đứng số một, số hai ở Thất Hải đã bị Thương Lăng cung tiêu diệt.

- Sau khi hai tộc đó bị diệt, Yêu tộc trong Thất Hải đều cảm thấy lo lắng. - Nam Gia Ngự nói tiếp:

- Tộc Long Nghê cũng là vì động tộc Thủy Tinh chúng ta vốn là di chỉ động của tán tiên thời cổ cho nên mới dựa vào tàn trận để bố trí một cái trận pháp phòng ngự cho nên mới tới đây với chúng ta. Còn tộc Đằng Giao thì cũng có suy nghĩ với các người, ước hẹn với mấy Yêu tộc cùng đối phó với Thương Lăng cung. Nhưng dường như Thương Lăng cung phát hiện cho nên sai Xích Vân lão đạo dẫn người tấn công động của hai. Người hai tộc chúng ta nhận được tin liền chạy tới cứu viện.

“Một số Yêu tộc trong Thất Hải đã bắt đầu tự mình kết hợp với nhau. Sự phụ nói đúng. Huyền môn trong thiên hạ tiêu diệt Yêu Ma trong mấy ngàn năm không những không diệt hết mà còn kích thích tiềm lực của con người khiến cho người ta phản kháng.”

Trong nháy mắt, ý nghĩ đó liền xuất hiện trong đầu Lạc Bắc. Đồng thời hắn cũng hiểu được tại sao lần này, Thương Lăng cung ra tay với Thất Hải Yêu vương thú, Thao Sinh Nguyên tự mình tới đây mà Xích Vân lão đạo không hề xuất hiện. Hóa ra Thương Lăng cung chia làm hai đường.

- Các người nhận được tin Thương Lăng cung tấn công tộc Đằng Giao lúc nào? - Lạc Bắc vội vàng hỏi Nam Gia Ngự và Ôn Lam Thanh.

- Chỉ trong vòng ba nén hương, người của chúng ta nhận được tin liền đến đó. Khi đó, người Thương Lăng cung còn cách động tộc Đằng Giao chừng năm trăm dặm.

- Thời điểm phát hiện người Thương Lăng cung còn cách tộc Đằng Giao năm trăm dặm thì làm sao mà họ có thể phát hiện?

Lạc Bắc thăm hỏi trong đầu nhưng hắn cũng biết mình không có thời gian để đi tìm hiểu.

Nhìn tình hình của Thương Lăng cung đối phó với Thất Hải Yêu Vương thú thì chắc chắn đã có sự chuẩn bị. Bọn họ chia làm hai vừa đối phó với Thất Hải Yêu vương thú lại vừa tiêu diệt tộc Đằng Giao. Chỉ cần như vậy cũng có thể thấy được thực lực của Thương Lăng cung.

Đối với Lạc Bắc mà nói thì nếu nắm được cơ hội này việc kết hợp Yêu tộc trong thất hải sẽ tiến thêm được một bước.

Bởi vì giống như vừa rồi, đám người Lạc Bắc chắc chắn là nằm ngoài sự suy nghĩ của Thương Lăng cung. Hiện tại bọn họ chia binh ra làm hai. Nếu có thể giáng thêm cho Thương Lăng cung một đòn nặng thì sẽ làm giảm thực lực của chúng.

Nhưng với năm trăm dặm đường, lại mất ba nén hương thì hiện tại người Thương Lăng cung có khả năng đã tới được động của tộc Đằng Giao.

- Từ nơi này tới tộc Đằng Giao có xa lắm không? - Lạc Bắc vội hỏi ngay.

- Sáu trăm dặm về hướng nam.

- Đi!

Trước mắt Lạc Bắc nhanh chóng xuất hiện mười sáu chiếc Xích Huyết Ngô Chu.

Mười sáu con thuyền xuyên trong lòng nước với một tốc độ kinh người.

Đứng trên cái thuyền đầu tiên, Lạc Bắc cầm Hắc Mộc Chỉ Nam xa xác định chuẩn xác phương hướng.

Rất nhiều Yêu tộc mặc dù sinh sống trong nước nhưng dưới làn nước sâu cũng không thể xác định được phương vị như Hắc Mộc Chỉ Nam xa.

Sau khi hỏi rõ vị trí của tộc Đằng Giao, Lạc Bắc liền sử dụng Hắc Mộc Chỉ Nam xa theo con đường gần nhất để tiết kiệm thời gian.

Điều khiển mười lăm chiếc Xích Huyết Ngô Chu còn lại đều là người tộc Ly Thủ. Ly Nghiêu Ly và Mộ Hàm Phong cũng trong số đó. Còn người của Hiên Hồ tông có đi cũng không giúp được gì cho nên cùng với thuyền Xiêm La ở lại tộc Thủy Tinh.

Tới lúc này, đám người tộc Ly Thủ đã nhận ra Xích Huyết Ngô Chu có một thứ ưu điểm là nhanh.

Tốc độ cao nhất của nó so với pháp thuật thủy độn của người tộc Ly Thủ và thuyền Xiêm La phải nói là nhanh hơn rất nhiều.

Động của tộc Đằng Giao nằm trên một ngọn núi chiếm phạm vi mười dặm dưới đáy biển có tên là Anh Giao sơn. Trên ngọn núi này có một loại nấm cũng giống như đám rong biển mà Lạc Bắc đã thấy. Tuy nhiên khác với rong biển hết sức mềm mại, những thứ thực vật ở đây được sinh ra từ mạch khoáng cho nên hết sức cứng rắn. Người bình thường khi nhìn thấy sẽ không thể ngờ được đây là thực vật mà chỉ nghĩ chúng được đúc từ sắt thép.

Do tộc Đằng Giao định cư ở đây nên trong mấy trăm năm qua bọn họ đã đào vô số những cái động khổng lồ, gần như khoét thủng cả quả núi.

Hiện tại ở một chỗ dưới đáy biển, cách ngọn núi không tới năm mươi dặm có bốn mươi mấy người đang giống như cá bơi tới ngọn núi.

Cả bốn mươi người đó đều mặc trường bào màu lục trên đó có những hình ảnh như được thêu từ sợi tơ bạc. Trong lúc di chuyển, từ trường bào phát ra ánh sáng giống như một thứ lá chắn đẩy nước ra xung quanh.

Trường bào tị thủy.

Với thứ pháp bảo như thế này cho dù ở trong nước sâu thì cũng chẳng khác gì trên mặt đất, không chịu ảnh hưởng từ áp lực của nước. Lại thêm nét mặt của họ rất thoải mái thì có thể hiểu được thứ pháp bảo này không cần mất nhiều chân nguyên có mà công hiệu tị thủy.

Một thứ pháp bảo tị thủy như vậy đối với người tu đạo bình thường mà nói là vô cùng hiếm có vậy mà hơn bốn mươi người có mặt ở đây mỗi người lại có một cái.

Trong số ba người cầm đầu thì người đi giữa là một đạo sĩ gầy yếu, tay cầm phát trần. Trong mắt lão thi thoảng lóe lên ánh sáng màu hồng. Lão chính là Xích Vân đạo nhân nổi danh ở Thất Hải. Còn hai người đi bên cạnh lão đều rất trẻ. Một người mang một cái đai lưng bằng ngọc còn một người khác thì có khuôn mặt trắng bóc. Cả hai người nhìn giống như công tử của thế gia trên thế gian. Hai người bọn họ chính là hai gã đệ tử thân truyền khác của Thao Sinh Nguyên - Kỳ Lang Yên và Tiêu Âm Vọng.

- Tiêu sư huynh! Huynh nói hiện tại sư tôn đã thu phục được Thất Hải Yêu Vương thú chưa?
- Con Thất Hải Yêu Vương thú vẫn còn nhỏ. Sư tôn lại luyện thành Ngũ Ngục Thần sơn, có thêm Đinh Ngao và Chiến Bách Lý hỗ trợ thì nó không phải là đối thủ. Có điều với tính tình của Thất Hải Yêu Vương thú, muốn thu phục được nó là chuyện rất khó. Có khả năng bây giờ nó đã bị sư tôn giết để luyện Thất Hải Tụ Thú Phiên.

Tiêu Âm Vọng đang nói vậy thì đột nhiên nhú mày, cười lạnh:

- Người tộc Đằng Giao không ngờ đã phát hiện.
- Cái gì? Thật không? Ta cũng chưa cảm nhận được. Thuật vọng khí của người lại tăng lên rồi. - Xích Vân lão đạo liếc mắt nhìn Tiêu Âm Vọng.
- Thuật Thanh Linh vọng khí của Thương Lăng cung người thật ra rất có ích. Có lẽ trở về gặp Thao cung chủ nên hỏi lão thứ pháp quyết này.

Xích Vân lão đạo vừa mới dứt lời thì trong nước vọng tới những tiếng động kỳ lạ, đồng thời nước biển xung quanh cũng sôi lên sùng sục vọng tới đám người Thương Lăng cung.

- Chút tài mọn như vậy cũng dám chủ động phục kích chúng ta?

Kỳ Lang Yên nở nụ cười lạnh. Y, Tiêu Âm Vọng và Xích Vân lão đạo vẫn đứng yên. Trong tay bốn mươi người Thương Lăng cung phía sau đột nhiên tản ra đủ mọi loại ánh sáng nghênh đón, đánh tan toàn bộ những cột nước lớn.

- Cái gì?

Mỗi lần đám cột nước bị đánh tan, Tiêu Âm Vọng liền cảm nhận được phía trước có hơi thở của vài chục người. Nhưng y còn chưa kịp lên tiếng thì thuật vọng khí của y đã cảm nhận được xung quanh có sự khác lạ.

- Có trận pháp.

Tiêu Âm Vọng vừa mới giật mình, chưa kịp lên tiếng thì Xích Vân lão đạo cũng nhú mày.

Vô số những bóng đen từ xung quanh lao về phía đám người Thương Lăng cung. Nhìn kỹ thì ra những bóng đen đó chính là những tảng đá to tới mấy trượng.

Những tảng đá đó cũng không rắn lắm. Chỉ cần một đòn của người thương lăng cung là chúng bị đánh nát. Tuy nhiên chúng lại giống như trứng gà, sau khi bị đánh nát lập tức từ bên trong dung nham tràn ra. Vô số tảng đá đen nổ tung khiến cho xung quanh đám người Thương Lăng cung tràn ngập dung nham, nước biển cũng sôi lên sùng sục giống như một cái vạc nước sôi.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

07-01-2013, 01:23 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

160. Chương 159: Gặp Gỡ Núi Anh Giao.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Dung nham cuộn cuộn ập đến rất nhiều. Mặc dù pháp bảo và pháp thuật của đám người Thương Lăng cung tản ra có thể ngăn cản được nhưng những tảng đá đen vẫn tiếp tục lao tới giống như những quả bom trút dung nham xuống tiếp.

Trong lúc nhất thời, dung nham từ những tảng đá đen ập xuống bao vây quanh đám người Thương Lăng cung khiến cho quang cảnh dưới nước sâu hết sức quái dị.

- Đây là trận Hắc Thạch Địa Sát. Tộc Long Nghê cũng dám tới đây tìm chết.

- Cái trận này bố trí không khó. Đây cũng không phải là trận pháp lợi hại nhất của tộc Long Nghê. Chắc hẳn bọn họ mới tới, cần nhờ trận pháp để ngăn cản chúng ta để bố trí trận pháp khác. Tiêu Âm Vọng, Kỳ Lang Yên. Các người dùng pháp bảo che chở cho ta rồi cùng lao ra. Không cần phải giằng co với chúng.

Những tảng đá đen liên tiếp vọt tới khiến cho nhiệt độ nơi đám người Thương Lãng cung đứng càng lúc càng tăng lên. Nhưng Xích Vân lão đạo vẫn thản nhiên lấy ra một cái pháp bảo giống như cái khăn vuông màu đỏ.

Cái pháp bảo này của lão có tên là Hồn Thiên Thối Hỏa Luyện. Nó được một môn phái tu luyện ngoại đạo pháp ở Tây Hải dùng hỏa ngọc dưới đất và Hỏa Tầm Ti mà luyện thành. Nó là thứ pháp bảo rất tốt dùng để ngăn lửa trong luyện đan. Sau đó nó bị Xích Vân lão đạo cướp lấy. Lão vừa mới ném cái pháp bảo đó ra, nó liền biến thành một tấm vải đỏ to tới cả trăm trượng, bao phủ toàn bộ những người Thương Lãng cung vào bên trong. Tất cả dung nham giống như bị một thứ sức mạnh vô hình ngăn cản, đẩy ngược ra ngoài.

Xích Vân lão đạo biết Hắc Thạch Địa Sát trận chỉ là thứ trận pháp lấy dung nham dưới đất tạo thành. Mặc dù uy lực của nó không hề kém nhưng chỉ có thể bao phủ phạm vi mười dặm, không giống như những trận pháp khác làm cho người ta không nhận ra phương hướng. Một cái trận pháp như thế này chỉ cần vượt qua phạm vi mười dặm là mất đi hiệu quả. Mà cái pháp bảo Hồn Thiên Thối Hỏa Luyện vốn là khắc tinh của trận pháp hệ hỏa vì vậy mà Xích Vân lão đạo mới không thêm để ý tới cái trận pháp này.

Đồng thời chỉ trong nháy mắt dựa vào trận pháp có thể phán đoán ra tộc Long Nghê đồng thời khẳng định được bọn họ mới tới đây thì cũng đủ nhận ra Xích Vân lão đạo có rất nhiều kinh nghiệm, hơn nữa suy nghĩ của rất nhạy bén.

Hiện tại đối với Xích Vân lão đạo thì điều cần phải cẩn thận duy nhất đó là không được để cho Hồn Thiên Thối hỏa luyện bị đánh nát. Nếu không với thực lực hiện tại của Thương Lãng cung mặc muốn vượt qua trận không khó. Nhưng phải chống lại dung nham thể này sẽ phải tổn rất nhiều chân nguyên.

- Xích Vân lão đạo! Tiêu Âm Nhiên! Kỳ Lang Yên! Các người không cần phải tấn công nữa, lập tức lui về.

Nhưng đúng vào lúc này, một thứ âm thanh cực nhỏ đột nhiên vọng vào tai Xích Vân lão đạo và Tiêu Âm Nhiên.

Âm thanh này chính là âm thanh của cung chủ Thao Sinh Nguyên.

Bên ngoài Hắc Thạch Địa Sát trận, bên trong hải vực trước động của tộc Đằng Giao có hơn bốn mươi bóng đen đang đứng thẳng.

Trong bốn mươi người đó có ba mươi mấy người tộc Đằng Giao còn cao hơn cả người tộc Ly Thủ. Dáng người của tộc Đằng Giao hết sức khôi ngô. Bọn họ lại mặc khôi giáp được chế tạo từ xác tôm hùm. Nhìn bọn họ, cho dù là nam hay nữ thì làn da cũng có màu xanh đen, không hề có lấy một sợi tóc chỉ có hai cái râu dài bằng thịt. Còn bảy tám bóng người khác thì giống như loài vượn, mềm mại hơn, chính là tộc Thủy Tính. Phía sau đám người đó có năm sáu bóng người đang liên tục di chuyển đồng thời khắc những đạo phù lục lên các vị trí. Mấy cái bóng đó đều mặc trường bào màu lam, trên mắt có một cái viền bằng vàng với mái tóc màu lục. Bọn họ đứng là người của tộc Long Nghê.

- Bọn chúng tới đây không ngờ lại nhanh chóng rút lui.

Nhìn đám người Thương Lãng cung được Hồn Thiên Thối Hỏa Luyện bao phủ biến mất trong tầm mắt, người cầm đầu của tộc Đằng Giao cảm thấy ngạc nhiên.

Tuổi của người tộc Đằng Giao càng cao thì râu càng dài. Cái râu của người này dài tới gần bụng thì ít nhất cũng phải hơn bốn trăm tuổi.

- Cầu Thương Dương! Hya là chúng ta đuổi theo giết đám người Thương Lãng cung đó?

Một người tộc Thủy Tính đứng bên cạnh người tộc Đằng Giao đầy sát khí. Trên cổ tay của người đó có một viên minh châu to bằng trứng chim bồ câu, tản ra dao động pháp lực rất nhiều.

Đúng vào lúc này, một con cá nhỏ giống như con thoi bơi nhanh từ xa lại, lao thẳng tới đỉnh đầu đám người đó. Tốc độ của con cá nhỏ đó cực nhanh, so với Xích Huyết Ngô Chu còn nhanh hơn mấy lần. Trong lúc nó bay tới, quanh thân nó, âm thanh phát ra những tiếng nổ khiến cho người ta tưởng như nó không phải là bay tới mà đột nhiên xuất hiện.

Con cá nhỏ vừa mới lao vào trong núi thì đột nhiên có một cái bóng nhanh chóng lao ra. Từ xa nhìn lại trông cái bóng đó giống như một con cá lớn nhưng khi nhìn kỹ thì rõ ràng là một nam tử có cái đuôi cá với tướng mạo anh tuấn. Nam tử đó vừa mới xuất hiện liền nhanh chóng lao tới nói với Cầu Thương Dương:

- Cầu Thương Dương! Có mười sáu chiếc Xích Huyết Ngô Chu đang lao tới đây. Chúng còn cách chừng một trăm dặm nữa.

- Chẳng trách mà đám người Thương Lăng cung rút lui. Bọn họ đợi mười sáu cái Xích Huyết Ngô Chu tới đây rồi mới quyết chiến với chúng ta.

Ánh mắt của nam tử tộc Đằng Giao có râu dài tới bụng trở nên sắc bén:

- Một trăm dặm, đủ thời gian cho trận pháp của chúng ta hoàn thành. Chúng ta ở đây chờ chúng, cho chúng biết tay chúng ta.

- Mười dặm trước mặt chính là núi Anh Giao, động của tộc Đằng Giao. Người của Thương Lăng cung vẫn chưa tới hay sao?

Tộc Ly Thủ cũng như những Yêu tộc sống dưới nước có khả năng nhìn rõ cảnh vật xung quanh. Vì vậy mà khi còn cách núi Anh Giao chừng mười dặm, Lạc Bắc liền nghe thấy âm thanh ngạc nhiên của Ly Nghiêu Ly.

- Đã gần tới động của tộc Đằng Giao?

Vừa nghe thấy Ly Nghiêu Ly nói vậy, Lạc Bắc liền cảm thấy chuyện đám người Thương Lăng cung còn chưa tới đây là điều không thể.

Cho dù tốc độ của Xích Huyết Ngô Chu có nhanh hơn rất nhiều pháp bảo thủy độn thì với thời gian bằng đó tại sao người Thương Lăng cung vẫn chưa tới đây?

Nhưng Lạc Bắc cũng cảm nhận được nơi đây chưa hề có trận đại chiến nào xảy ra. Bởi vì nơi có đại chiến thì phải có cảm giác pháp lực dao động hỗn loạn.

- Chẳng lẽ Nam Gia Ngự và Ôn Lam Thanh lừa chúng ta?

Lạc Bắc cho Xích Huyết Ngô Chu dừng lại. Hắn có thể khẳng định khuôn mặt của Nam Gia Ngự và Ôn Lam Thanh không hề có chút dối trá. Vì vậy mà sau khi trầm ngâm một lúc, Lạc Bắc liền nói:

- Ly Nghiêu Ly! Hay là ngươi lên tiếng đi.

- Được!

Ly Nghiêu Ly cũng thấy đây là cách hay nhất.

- Ly Nghiêu Ly của tộc Ly Thủ cầu kiến.

Sức mạnh của tộc Ly Thủ rất khủng bố. Mặc dù Ly Nghiêu Ly không thể sử dụng chân nguyên nhưng âm thanh phát ra cũng chẳng khác gì tiếng sấm, vọng khắp mọi nơi.

- Ly Nghiêu Ly? Tại sao các ngươi lại có Xích Huyết Ngô Chu của Thương Lăng cung?

Âm thanh của Ly Nghiêu Ly vừa mới dứt thì một giọng nói khác cũng vọng ra. Tuy nhiên không hề có bóng người nào xuất hiện, rõ ràng là bọn họ hết sức cẩn thận.

- Mười sáu chiếc Xích Huyết Ngô Chu này do chúng ta cùng với Lạc Bắc, Thái Thúc và người của Hiên Hồ tòng cướp được từ tay Thương Lăng cung. - Ly Nghiêu Ly lớn tiếng trả lời.

- Lạc Bắc! Thái Thúc? Là hai người cứu người núi Quý Du và trở thành kẻ địch của huyền môn trong thiên hạ? - Từ trong núi Anh Giao vọng ra một giọng nói kinh ngạc.

- Chúng ta cứ đi ra khỏi Xích Huyết Ngô Chu cho bọn họ thấy rõ đi.

Ly Nghiêu Ly nhìn thấy không có người nào xuất hiện thì biết bọn họ vẫn e ngại, sợ mình bị đám người Thương Lăng cung cầm tù, lừa họ.

- Được.

Lạc Bắc cũng chẳng hề do dự, bước ra khỏi Xích Huyết Ngô Chu rồi thả Sơn Hà Xã tắc chung. Sau đó hắn cùng với Thái Thúc cùng đứng trên đỉnh chung. Thái Thúc liền phóng Tân Thiên Trạm Lô phát ra ánh sáng màu bạc lấp lánh bên người mình.

- Phi kiếm Thực Sơn! Tân Thiên Trạm Lô. Đúng là bọn họ.

Quả nhiên khi Thái Thúc phóng Tân Thiên Trạm Lô thì có tiếng nói đồng thời có hai người từ trong núi bay ra.

Hai bóng người đó có một lớn một nhỏ. Lớn thì cao hơn Ly Nghiêu Ly một cái đầu còn nhỏ thì tương đương với Lạc Bắc. Hai người đó chính là người của tộc Đằng Giao có râu dài tới bụng và người của tộc Thủy Tinh cầm viên minh châu.

- Lạc Bắc! Thái Thúc! Xem ra thanh danh của các người bây giờ còn cao hơn cả tộc Ly Thủ của chúng ta. Kia là tộc trưởng Bách Thái của tộc Thủy Tinh.

Ly Nghiêu Ly lắc đầu với Lạc Bắc và Thái Thúc. Khi nhìn thấy rõ một trong hai người lao ra, y liền nói với Lạc Bắc và Thái Thúc rồi bước lên nghênh tiếp:

- Bách Thái! Vị này là...

- Ly Nghiêu Ly! Đây là tộc trưởng Cầu Thương Dương của tộc Đằng Giao.

- Không thể ngờ được điều khiển Xích Huyết Ngô Chu lại là các người. Nếu biết là các người thì vừa rồi chúng ta đã đuổi theo đám người Thương Lăng cung đó.

- Người Thương Lăng cung đã tới lại rút lui? - Nghe thấy Cầu Thương Dương nói vậy, Lạc Bắc liền thăm nhủ.

Cầu Thương Dương nói tiếp:

- Các người theo chúng ta vào núi Anh Giao rồi nói sau. Tộc Long Nghê đã bố trí xong trận pháp. Các người cẩn thận đi theo sau chúng ta, đừng có đi nhầm.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

07-01-2013, 01:24 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

161. Chương 160: Uy Thế Của Yêu Vương.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Trong đám huyền môn thì lợi hại nhất về trận pháp chính là Đại Tự Tại cung. Không biết trận pháp do tộc Long Nghê bố trí có uy lực như thế nào?

Lạc Bắc biết, trận pháp là một thứ kiến thức vô cùng huyền ảo. Gần như trên tất cả các loại pháp bảo đều có trận pháp. Lúc xem điển tịch ở Thực Sơn, Lạc Bắc có xem quan một số luận điểm tương thông giữa thuật pháp và trận pháp. Dựa theo luận điểm của vị tiên bối kia thì khi thi triển pháp thuật đó là sử dụng chân nguyên độc đáo để dẫn động trời đất, giống như một cái trận pháp được sáng tạo trong nháy mắt. Mà một số trận pháp cố định lại có đặc điểm lấy nguyên khí tạo ra uy lực của trời đất để đối địch. Đối với luận điểm này, Lạc Bắc cảm thấy rất có lý. Hắn cũng biết Đại Hình trận pháp khơi thông thẳng với nguyên khí

trong trời đất, lấy oai của trời đất để sử dụng. Cái loại trận pháp này có uy lực so với pháp thuật bình thường còn mạnh hơn nhiều. Vì vậy mà mặc dù có suy nghĩ như vậy nhưng Lạc Bắc cũng không dám thử, chỉ bám sát theo tộc trưởng tộc Đằng Giao và tộc Thủy Tính để đi vào bên trong.

Cái trận pháp này cũng thật sự thần kỳ. Bám theo phía sau Cầu Thương Dương và Bách Thái, Lạc Bắc không hề cảm nhận thấy một chút hơi thở của trận pháp, cứ vậy mà đi thẳng vào trong đám thực vật kỳ dị của núi Anh Giao.

- Người tộc Long Nghê.

Đi theo sau Cầu Thương Dương và Bách Thái, Lạc Bắc, Ly Nghiêu Ly cùng với đám người Mộ Hàm Phong tiến vào trong một cái động lớn. Cái động này dài chừng hơn bốn mươi trượng. Toàn bộ nước biển bị ngăn cách ở bên ngoài. Đứng bên trong có năm người vãi mái tóc xanh thẫm. Lạc Bắc nhận ra ngay năm người này chính là người tộc Long Nghê. Chỉ có điều sắc mặt của họ hơi nhợt nhạt, dường như do mất quá nhiều sức.

- Đây là tộc trưởng Ôn Đông Thanh của tộc Long Nghê. - Cầu Thương Dương gật đầu với năm người tộc Long Nghê một cái rồi giới thiệu với đám người Lạc Bắc. Sau đó y quay sang hỏi thẳng Lạc Bắc và Ly Nghiêu Ly:

- Tại sao các ngươi lại đi với nhau và chiếm được mười sáu cái Xích Huyết Ngô Chu này?

- Sau khi chúng ta bị Thương Lăng cung tập kích muốn dựa vào Tử Ngọc Hỏa thảo để luyện thành Tam Thần Long thể.

Ly Nghiêu Ly nhìn Cầu Thương Dương mà từ từ nói hết mọi chuyện. Cho tới khi gã nhắc tới Thất Hải Yêu Vương thú, sắc mặt của đám người Cầu Thương Dương đều thay đổi.

- Thất Hải Yêu Vương thú? Ngay cả Thất Hải Yêu Vương thú cũng xuất hiện?

- Đúng vậy.

Ly Nghiêu Ly lại nói tiếp tới chỗ Thao Sinh Nguyên đích thân xuất hiện, rồi Lạc Bắc tự tay đánh chết Đinh Ngao thì đám người Cầu Thương Dương không giấu được sự khiếp sợ. Nhưng khi nghe thấy Ly Nghiêu Ly nói tới việc Lạc Bắc định liên kết Yêu tộc trong Thất Hải, tìm tới động Thủy Tính mới biết được Thương Lăng cung định tập kích núi Anh Giao vì vậy mà tới đây cứu viện thì nét mặt bọn họ lại xuất hiện sự kiêu ngạo.

- Tới đây cứu viện? Nếu không phải đám người Thương Lăng cung phát hiện ra các ngươi rồi bỏ chạy thì hôm nay có khả năng chúng đã chết hết ở đây. Ly Nghiêu Ly! Nếu là phụ thân ngươi thì lão chắc chắn biết không có Thất Hải Yêu Vương thú thì việc kết hợp Yêu tộc trong Thất Hải chỉ là lời nói suông.

- Có ý gì? -Nghe thấy Cầu Thương Dương nói vậy, Ly Nghiêu Ly liền ngăn người.

- Các ngươi theo ta tới đây xem thì biết.

Cầu Thương Dương ngạo nghễ nhìn Ly Nghiêu Ly và đám người Lạc Bắc sau đó xoay người vọt lên phía trên. Lạc Bắc lệnh cho Khuất Đạo Tử biến Sơn Hà Xã tắc chung cao lên một trượng, quần lấy cả Ly Nghiêu Ly và Mộ Hàm Phong đi theo Cầu Thương Dương lên đỉnh hang. Cho tới khi xuyên qua, bọn họ phát hiện được đang đứng trên đỉnh của núi Anh Giao.

- Người tộc Kim Thiềm?

Trên đỉnh núi Anh Giao có cấm cờ nhỏ xung quanh theo thứ tự bốn loại màu sắc vàng, xanh, hồng, bạc. Mỗi một lá cờ dường như được chế tạo từ một loại da cá nào đó rồi không biết nhuộm thể nào mà tạo ra được bốn màu óng ánh như thế. Cầu Thương Dương cầm cái cờ màu vàng giơ lên, lập tức có hơn mười bóng người đột nhiên từ trong núi vọt ra. Khi nhìn thấy mấy người đó, đám người Ly Nghiêu Ly liền lấp bấp đầy kinh hãi.

“Tộc Kim thiềm?”

Thị lực của Lạc Bắc và Thái Thúc so với đám người tộc Ly Thủ kém hơn rất nhiều. Chờ cho tới khi thấy rõ mười bóng người đó, Lạc Bắc và Thái Thúc mới thấy dáng người của họ hơi ục ịch, da giống như da cá sấu, đầu bẹp. Mà con mắt cũng hơi lồi, hơn nữa còn có màu vàng chanh.

- Tộc Kim Thiềm cũng là dị tộc thời thượng cổ.

Nhìn thấy nét mặt của Lạc Bắc và Thái Thúc, Mộ Hàm Phong nói nhỏ với hần:

- Trời sinh ra bọn họ am hiểu pháp quyết hệ Kim, cương phong có uy lực không hề kém pháp quyết của Long tộc.

Nhìn thấy Ly Nghiêu Ly giật mình, Cầu Thương Dương chỉ nở nụ cười ngạo nghễ rồi lại cầm cây cờ nhỏ màu bạc vung lên. Một tiếng nổ nữa tiếp tục xuất hiện. Lạc Bắc lại nhìn thấy một đám người xuất hiện trong tầm mắt của mình. Mười mấy người có đuôi cá này bao gồm năm nữ và sáu nam. Cho dù là nam hay nữ thì cũng đều có mái tóc màu vàng nhạt, khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ.

- Nhân Ngư?

Thái Thúc nhìn thấy mười mấy người đó thì thốt lên tiếng kêu nho nhỏ.

- Đây không phải là Nhân Ngư mà là người Tịch Tộc. - Mộ Hàm Phong vừa nhìn thấy hình dạng của những người đó thì kinh hãi, nhanh chóng giải thích với Lạc Bắc và Thái Thúc.

- Trước đây, Tịch Tộc là yêu tộc mạnh nhất của Tây Hải. Nam tử của Tịch Tộc sinh ra đã nắm phương pháp ngự thú, có thể điều khiển rất nhiều Thủy Tộc trong Thất Hải. Con gái Tịch Tộc mặc dù không thể Ngự thú nhưng cũng có một thứ thiên phú độc đáo. Trong đời, họ có thể một lần niệm Tịch Tộc Đằng Âm. Nó có thể triệu tập động vật biển mạnh nhất trong vòng ngàn dặm tới giúp.

- Có thể triệu tập hải thú trong vòng ngàn dặm tới giúp? - Lạc Bắc lắp bắp:

- Vậy chẳng phải là có thể triệu tập được Thất Hải Yêu Vương thú hay sao?

- Thất Hải Yêu Vương thú là vương giả trong Thất hải, vượt qua các Yêu tộc khác. - Mộ Hàm Phong lắc đầu:

- Đằng Âm triệu tập không thể triệu tập được Thất Hải Yêu Vương thú. Nếu không chỉ cần biết nó ở đâu mà cất một khúc Đằng Âm thì Thất Hải Yêu Vương thú chẳng phải trở thành người của Tịch Tộc hay sao?

“Trong Thất Hải có rất nhiều hải thú mạnh. Cho dù không thể triệu tập được Thất Hải Yêu Vương thú thì một con hải thú được gọi tới cũng có thực lực tương đối khá.”

Lạc Bắc vừa mới nghĩ như vậy thì lại đột nhiên cảm nhận được từng làn hơi thở cực mạnh ập tới. Vừa mới quay đầu, Lạc Bắc liền thấy có sáu cái bóng đi theo sau người của Tịch Tộc.

- Song Đầu Sương Xà.

- Lam Dực Hồ Văn Thú.

- Độc Giác Đằng Quy.

Vừa nhìn thấy sáu cái bóng to đó, ánh mắt của đám người Ly Nghiêu Ly như đại ra.

Chiều cao của sáu cái bóng đó đều vượt qua bốn trượng. Ngoài cùng bên trái là ba con hải xà có hai cái đầu khổng lồ. Đứng giữa là hai con hải thú có bốn chân dài, lớp da có sọc giống như da hổ nhưng lại có hai cánh màu lam, cộng thêm đôi nanh giống như nanh hổ. Con còn lại là một con rùa biển, chỉ có điều trên thân nó có hình bát quái và trên đầu có một sừng.

- Lạc Bắc! Thái Thúc! Các ngươi không thuộc Thủy tộc cho nên có khả năng không biết tới những con hải thú này. - Cầu Thương Dương gật đầu với người cầm đầu của Tịch Tộc rồi nói tiếp:

- Tịch Tây Nguyên! Ngươi để cho Lạc Bắc và Thái Thúc thấy được uy lực đám hải thú của ngươi đi.

- Được.

Nam tử anh tuấn có mái tóc xoắn dường như là thủ lĩnh của Tịch Tộc cười cười cũng không nói thêm câu gì khác. Lạc Bắc chỉ thấy y vung tay lên một cái. Con Độc Giác Đằng Quy liền hơi ngẩng đầu. Từ trên cây sừng của nó xuất hiện một làn khí vàng bốc lên nhanh chóng bao phủ thân hình của sáu con hải thú vào bên trong.

- Nguyên khí hệ Thổ mạnh thật.

Khi làn khí vàng tràn ra, Lạc Bắc và ht

Liền cảm thấy mùi bùn đất nồng nặc. Làn khí đó nhanh chóng kết lại thành một lớp nham thạch màu vàng rất dày.

Nhìn thấy Lạc Bắc và Thái Thúc hơi giật mình, Tịch Tây Nguyên lại cười cười rồi sau đó lớp nham thạch đó nhanh chóng biến thành khí vàng rồi biến mất.

“Con hải thú này am hiểu pháp quyết hệ Thổ.”

Lạc Bắc vừa mới nghĩ như vậy thì một nam tử của Tịch Tộc khác lại phát tay với Song Đầu Sương Xà. Còn chưa kịp nhìn thấy động tác của nó ra làm sao thì một cái cột nước trắng xóa to bằng cái thùng xuất hiện vắt ngang dưới làn nước sâu. Nhìn kỹ thì có thể thấy nó được ngưng tụ từ băng tuyết. Điều này chứng tỏ Song Đầu Sương Xà là một con hải thú am hiểu pháp quyết Băng hệ.

Lúc này, con Lam Dực Hồ Văn Thú dường như bị mùi bùn đất làm cho khó chịu mà gừ gừ mấy tiếng.

- Nó không thích bị Đằng Quy dùng hệ Thổ bao bọc. - Một gã nam tử khác của Tịch Tộc cười nhẹ rồi phát tay. Lam Dực Hồ Văn Thú liền giải phóng tiếng rít khiến cho vô số những cơn gió và những lưỡi đao nước xuất hiện đánh thẳng vào những loại thực vật giống như cây nấm trên núi Anh Giao, cắt chúng ra thành những mảnh nhỏ.

- Con Song Đầu Sương Xà trời sinh hiểu được pháp quyết Băng hệ. Lam Dực Hồ Văn Thú thì trời sinh đã nắm được pháp quyết hệ Thủy. Còn Độc Giác Đằng Quy thì nắm được pháp quyết hệ Thổ. Còn Tịch Tộc thì trời sinh đã có được năng lực điều khiển hải thú. - Nhìn cái cây thực vật bị cắt thành từng mảnh nhỏ, Cầu Thương Dương có chút đắc ý:

- Mặc dù một người của Tịch Tộc chỉ có thể khống chế được một con hải thú nhưng chúng đều là hải thú rất mạnh. Cho dù là ta nhiều lắm cũng chỉ có thể đối phó được với hai, ba con. Ngoài ra, Tịch Tộc lại còn có thể gắn kết với rất nhiều Hải Ngư cho nên động tĩnh trong phạm vi mấy trăm dặm đều không thoát khỏi tầm mắt của chúng ta. Còn nữ tử Tịch Tộc thì trong cả đời có thể thi triển Tịch Tộc Đằng Âm một lần triệu tập Hải thú mạnh nhất trong vòng Ngàn dặm tới trợ giúp. Có điều bọn họ vẫn chưa hề thi triển Tịch Tộc Đằng Âm.

- Tịch Tộc, tộc Thủy Tinh, tộc Kim Thiềm cùng với tộc Đằng Giao chúng ta và tộc Long Nghê bày ra trận pháp.

Cầu Thương Dương bẻ gãy một cái thực vật kỳ dị bên cạnh rồi ném ra xa.

Cái đoạn cây bị Cầu Thương Dương bẻ dài tới chừng hai mươi trượng, nhìn chẳng khác gì một cây lao. Nhưng khi nó bay cách mọi người chừng năm mươi trượng thì một lớp cương khí màu trắng đột nhiên từ dưới nền đất bốc lên khiến cho đoạn thân cây trong nháy mắt biến mất.

- Chúng ta đứng ngoài nhìn thấy cảnh tượng như vậy nhưng không biết ở trong trận như thế nào. - Cầu Thương Dương nhìn nơi cái cây biến mất rồi nói:

- Mặc dù lần này tộc Long Nghê từ tìm tới nhưng lúc trước thật ra chúng ta đã có tin tức qua lại. Chúng ta đã dựa theo Ôn Đông Thanh chỉ dẫn mà nổi thông bảy mươi hai con đường tới thẳng lớp dung nham bên dưới lòng đất. Lần này, tộc Long Nghê tới đây là để giúp chúng ta bố trí thành công Thiên Vi Di Tinh Trận của họ. Sau khi cái trận pháp này được bố trí xong thì có thể tự mình phát động. Chỉ có một cửa sinh để ra vào còn lại cho dù là dưới lòng đất hay trên bầu trời cũng sẽ bị trận pháp di chuyển tới dung nham bên dưới lòng đất. Một khi xuống đó, xung quanh toàn là khí Địa Tâm hỏa sát, nếu không có tu vi độ kiếp chân tiên thì cơ bản không thể nào bảo vệ được mình.

- Bị di chuyển thẳng vào trong hỏa mạch dưới lòng đất thì đừng nói là Ly hỏa không thể chống được mà cho dù pháp bảo cũng bị hòa tan. Sát khí dưới đó cũng khiến cho người ta không thể hành động. Cho dù ta có Hắc Mộc Chỉ Nam xa cũng không thể nào xông ra được.

Vừa nghe thấy trận pháp lợi hại như thế, Lạc Bắc liền nhú mào.

- Với tộc Đằng Giao, Thủy Tinh, Kim Thiềm, Tịch Tộc lại thêm trận pháp của tộc Long Nghê thì đúng là có thể khiến cho Thương Lăng cung một sự đau khổ.

Tới lúc này, thì Ly Nghiêu Ly cũng hiểu được tại sao khi Cầu Thương Dương nghe thấy mình tới cứu viện thì nét mặt vẫn có sự kiên cường.

Trong lúc vô hình, núi Anh Giao đã bí mật tích tụ lại thành một lực lượng không hề nhỏ. Hơn nữa lần này đón đánh Thương Lăng cung thì đám người Cầu Thương Dương dường như đã có sự chuẩn bị trước.

- Cầu Thương Dương! Hiện tại ta đã hiểu được tại sao người nói người Thương Lăng cung sẽ chết ở đây. Nhưng núi Anh Giao có được thực lực như thế này cũng là do kết hợp nhiều Yêu tộc lại. Vậy tại sao người lại nói việc kết hợp yêu tộc trong thất hải nếu không có Thất Hải Yêu Vương thú chỉ là một lời nói suông? Lại còn nhắc tới phụ thân của ta là có ý gì? - Ly Nghiêu Ly hiểu được rồi thì không nhịn được mà hỏi đám người Cầu Thương Dương.

- Đó là do thời gian quá dài cho nên chuyện Thất Hải Yêu Vương các người không được rõ lắm. Nếu là người có tuổi như phụ thân người thì bọn họ sẽ hiểu rõ. Chỉ sợ ngay cả tộc Đằng Giao chúng ta từng là chấp trượng yêu vương, người Tịch Tộc từng là những người ngự thú của Yêu vương thì người cũng không biết. - Cầu Thương Dương cất tiếng cười lạnh:

- Nếu người không biết ta sẽ nói cho người biết.

- Chấp trượng Yêu vương? Tọa Tiên ngự thú?

Ly Nghiêu Ly và đám người Lạc Bắc đều ngẩn người. Trong tiếng cười lạnh của Cầu Thương Dương, hơn mười bóng người từ trong núi Anh Giao cũng lao ra.

Những cái bóng đó tất cả đều là Giao long có màu xanh đen.

- Ngày xưa, Thất Hải Yêu Vương thống nhất Thất Hải, yêu tộc trong Thất Hải thành tâm quy phục đó là tại sao? Đó là vì Thất Hải Yêu Vương coi yêu tộc chúng ta ngang hàng, hơn nữa còn vì Yêu tộc khiến cho các môn phái trong thiên hạ không thể ức hiếp Yêu tộc trong Thất Hải.

- Khi Thất Hải Yêu Vương thống nhất Thất Hải, mỗi khi đi tuần, mỗi lần đối địch đều cười Thất Hải Yêu Vương thú. Phía trước có trăm con thú do Tịch Tộc điều khiển. Có mười Yêu tộc khác lập trận xung quanh bao gồm, Thất Hải Ngũ Sắc, Tứ Hải Văn Kỳ, Du phiêu hề quang phiến, Định Hải Kim Tinh, Trắc Ảnh Trùng, Thanh Nguyệt Việt Đẳng pháp bảo. Tộc Đằng Giao chúng ta cũng là một trong số đó. Uy thế lúc đó hết sức to lớn thường khiến cho đối thủ không cần đánh đã tự thua.

- Nhưng Thất Hải Yêu Vương tại sao có thể thống nhất được Thất Hải? Đó không chỉ bởi vì tu vi của người cực cao, làm việc công chính mà cơ bản là nằm hết ở Thất Hải Yêu Vương thú.

Sau khi nói to câu đó, Cầu Thương Dương quay sang hỏi Ly Nghiêu Ly:

- Người nói xem trong Thất Hải mới sinh mấy ngày không biết thành hình người nhưng lại có được thần trí, có thể kết nối với Yêu tộc và người tu đạo khác thì có bao nhiêu nhánh Yêu tộc như thế?

- Trong thất hải có bao nhiêu Yêu tộc cho dù mới sinh mấy ngày không thể biến thành hình người nhưng lại có được thần trí, có thể kết nối với người tu đạo và Yêu tộc khác?

Nghe thấy câu hỏi của Cầu Thương Dương, lại nhìn những con giao long màu xanh đen, Ly Nghiêu Ly giật mình rồi đột nhiên nhận ra từ trước tới giờ mình đã xem nhẹ một vấn đề. Vì vậy mà y không thể mở miệng.

- Người đã suy nghĩ kỹ rồi đúng không. - Cầu Thương Dương nhìn sắc mặt của Ly Nghiêu Ly mà cười lạnh:

- Như tộc Đằng Giao chúng ta và tộc Ly Thủ các người tới một tuổi tác nhất định, quá trình tu luyện lâu sẽ biến thành hình người. Nhưng tính cả mấy nhánh đã mai danh ẩn tích trong Thất Hải thì trời sinh đã

có thể biến thành hình người có chừng mười một, mười hai nhánh. Còn mở thần trí lại có thể kết nối với yêu tộc khác thì có hai mươi chi. Hiện tại các người có mặt ở đây nữa thì có thể nói núi Anh Giao đã chiếm hơn nữa.

- Diện tích của Thất Hải so với mười chín châu của trung thổ rộng hơn không biết bao nhiêu lần, có rất nhiều Yêu tộc hùng mạnh. Nhưng phần lớn đều giống như Độc Giác Đằng Quy, Lam Dực Hồ Văn Thú có được thần thức, hiểu được cách tu luyện nội đan nhưng lại không thể nào nối kết được với yêu tộc khác. Đương nhiên, đám Yêu tộc này nếu tới cảnh giới Phá toái kim đan thì cũng có thể biến thành hình người, hiểu được đạo lý. Nhưng cũng bởi vì diện tích của Thất hải quá rộng, không thể sánh với mật độ dân cư dày đặc trên mười chín châu của Trung Thổ, huyền môn dày đặc. Yêu tộc rất ít khi gặp nhau, nếu muốn tu luyện tới cảnh giới phá toái kim đan thì so với yêu tộc ở Trung Thổ còn khó hơn. Yêu tộc trong Thất Hải chúng ta luôn chỉ đi lại với nhau, trời sinh đã có địch ý với con người. Cho dù là Tịch Tộc cũng chỉ có thể một người điều khiển một Yêu thú. Nếu muốn kết hợp Yêu tộc trên quy mô lớn cơ bản là chuyện không thể.

- Chỉ có Thất Hải Yêu Vương thú là yêu thú mạnh nhất trong Thất Hải, trời sinh đã là vương giả của Yêu thú. Hơn nữa, Thất Hải Yêu Vương thú có một thiên phú gần như có thể nói là độc nhất trong thất hải đó là kết nối tất cả Yêu tộc. Vì vậy mà năm đó Thất Hải Yêu Vương mới có thể thống nhất Yêu tộc trong Thất Hải.

Ánh mắt Cầu Thương Dương sáng ngời nhìn Ly Nghiêu Ly và Lạc Bắc:

- Không có Thất Hải Yêu Vương thú thì cho dù có thể liên hợp rất nhiều Yêu tộc thì lấy ai làm vương? Hiện tại Thương Lãng cung đang có thể mạnh, chính là lúc mà Yêu tộc nguy hiểm nhất. Thất Hải Yêu Vương thú xuất hiện đó là cơ hội cho Yêu tộc trong Thất Hải chúng ta gặp nhau, đến lúc đó tự nhiên sẽ có người trở thành chủ nhân của nó và trở thành Thất Hải Yêu Vương.

Dừng một chút, Cầu Thương Dương nhìn Lạc Bắc rồi nói:

- Lạc Bắc! Việc người làm cùng với lòng dạ đều khiến cho chúng ta thật sự bội phục. Nếu Thất Hải Yêu Vương thú nhận người làm chủ nhân thì đừng nói là tộc Đằng Giao chúng ta mà có khả năng tất cả yêu tộc ở đây sẽ tôn người làm vương, nghe theo lệnh của người. Nhưng người cứu Thất Hải Yêu Vương thú, còn nó chưa chịu nhận người làm chủ nhân. Vậy thì Thất Hải Yêu Vương là một người hoàn toàn khác.

- Đúng vậy.

Nghe thấy Cầu Thương Dương nói vậy, đám người tộc Thủy Tịch, tộc Kim Thiềm và Tịch Tộc đều gật đầu.

- Lạc Bắc! Chúng ta đều hết sức bội phục người nhưng nếu không phải là chủ nhân của Thất Hải Yêu Vương thú thì chúng ta không thể coi đó là vua, nghe theo lệnh được. Thống nhất Yêu tộc trong Thất Hải nếu không có Thất Hải Yêu Vương thú thì chỉ là một lời nói suông.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

07-01-2013, 01:24 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

162. Chương 161: Đại Địch.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Lạc Bắc! Người và Thái Thú bị đám huyền môn trong mười chín châu của Trung Thổ đuổi giết đúng không. - Cầu Thương Dương tiếp tục nói với Lạc Bắc:

- Các người vì Yêu tộc chúng ta mà như vậy. Nhưng hiện tại Yêu tộc Thất Hải chúng ta và Thương Lãng cung đang có chiến tranh, các người đã bị lộ hành tung. Nếu các người ở lại núi Anh Giao để người Côn

Luân tới đây thì chúng ta sẽ bị tai kiếp. Vì vậy mà tốt nhất bây giờ các người nên rời khỏi đây. Đợi cho tới khi Thất Hải Yêu Vương thực sự xuất hiện, thống nhất Thất Hải, có thể chống lại Côn Luân thì Yêu tộc Thất Hải chúng ta sẽ coi các người là thượng khách.

- Người nói vậy là có ý gì? Chỉ vì sợ Côn Luân mà phải đuổi bọn họ đi? Lạc Bắc và Thái Thúc ngày đó cũng không sợ thế mạnh của Côn Luân mới ra tay cứu người núi Quý Du. - Vốn Ly Nghiêu Ly không hiểu biết về Thất Hải yêu vương nhiều lắm nên bị mấy câu nói của Cầu Thương Dương làm cho á khẩu không nói được. Nhưng khi nghe y nói vậy, Ly Nghiêu Ly liền nở nụ cười lạnh:

- Nếu chúng ta nói cho các người biết, Thương Lăng cung thật ra chính là nanh vuốt của Côn Luân, hiện tại các người lại đối địch với Thương Lăng cung thì có khác gì đối đầu với Côn Luân? Tới lúc đó các người sẽ làm thế nào? Bỏ núi Anh Giao mà bỏ trốn sao?

- Người nói cái gì? - Đám người Cầu Thương Dương đều biến sắc:

- Thương Lăng cung chính là tay chân của Côn Luân?

- Đúng vậy. Khi Thương Lăng cung đối phó với Thất Hải Yêu Vương thú, Hi Ngọc Sa đã sử dụng Đạo Tàng Chân nguyên diệu yếu. - Mộ Hàm Phong nhìn đám người Cầu Thương Dương rồi nói:

- Đạo Tàng Chân nguyên diệu yếu là bí mật bất truyền của Côn Luân. Nay Thương Lăng cung đột nhiên lại có thực lực mạnh tới vậy, ngoại trừ việc chúng là cho Côn Luân bồi dưỡng ra thì ta không còn cách giải thích nào khác.

Đám người Cầu Thương Dương cứng đờ người.

Bọn họ đều biết Đạo Tàng Chân Nguyên diệu yếu là một thứ pháp quyết lợi hại của Côn Luân. Nếu là môn phái khác, cho dù có được thứ pháp quyết này cũng không dám công khi tu luyện và sử dụng.

Mộ Hàm Phong cũng là tông chủ một phái, lại cùng với Ly Nghiêu Ly nói Hi Ngọc Sa sử dụng Đạo Tàng Chân nguyên diệu yếu thì chắc chắn không thể sai được.

Ngoại trừ việc Thương Lăng cung được Côn Luân bồi dưỡng ra, thật sự bọn họ cũng không còn cách giải thích nào khác.

Nhìn nét mặt cứng đờ cùng với những lời nói trước đó của đám người Cầu Thương Dương thì có thể thấy cho dù bọn họ có là đệ tử trời sinh từ thời thượng cổ nhưng lòng dạ thì không thể được như Lạc Bắc. Bọn họ chỉ nghĩ tới việc đối đầu với Thương Lăng cung chứ không dám nghĩ đối đầu với Côn Luân.

- Thật ra cho dù Thương Lăng cung không phải do Côn Luân bồi dưỡng thì đối với quyền thế và cách thức đối xử với Yêu tộc của họ, sớm hay muộn cũng sẽ sờ tới Yêu tộc trong Thất Hải.

Nhìn thấy sắc mặt của đám người Cầu Thương Dương, Lạc Bắc thở dài.

Nhưng Lạc Bắc còn chưa kịp nói gì thì một dải màu trắng đột nhiên từ trong nước biển xuyên qua rồi xuất hiện trước mặt mọi người.

Dải sáng màu trắng đó chính là con cá nhỏ hình thoi xuất hiện khi đám người Lạc Bắc chưa tới.

“Con cá nhỏ này dường như không phải là Yêu tộc có thần trí nhưng tại sao lại biết đường ra vào trận pháp của tộc Long Nghê?”

Lạc Bắc và Thái Thúc kinh ngạc nhìn con cá nhỏ màu bạc nhưng lại có tốc độ kinh người. Con cá đó dừng lại trước mặt Tịch Tây Nguyên của Tịch Tộc. Tịch Tây Nguyên chỉ sờ vào đầu con cá nhỏ vài cái, sắc mặt liền thay đổi:

- Có rất nhiều người tu đạo đang tới đây. Không biết bọn họ là ai.

- Con cá nhỏ này do Tịch Tộc điều khiển, tương đương với tai mắt của họ. Một con cá nhỏ bề ngoài không có pháp lực dao động như vậy mà để dùng dò xét tin tức thì đúng là thần không biết, quỷ không hay. Cho dù tu vi có cao tới đâu cũng không thể cảm thấy được. Mặc dù Yêu tộc so với Huyền môn chính đạo có hoàn cảnh kém hơn nhưng cũng có rất nhiều thiên phú mà con người không thể sánh kịp.

Lạc Bắc vừa mới nghĩ vậy thì một ý nghĩ chợt xuất hiện khiến cho hắn không tự chủ được quay sang nhìn Cầu Thương Dương mà hỏi gấp:

- Cầu Thương Dương! Người nói người Thương Lãng cung tự mình rút đi?

- Đúng vậy! - Cầu Thương Dương tỉnh táo liền nhanh chóng trả lời:

- Đám người Thương Lãng cung vừa mới phát hiện ra Hắc Thạch Địa Sát trận do tộc Long Nghê bố trí liền rút lui ngay.

- Nhất định là sau khi Thao Sinh Nguyên trốn đi đã tới thẳng đây. - Lạc Bắc hít một hơi thật sâu rồi nói:

- Nếu ta không nhầm thì Thao Sinh Nguyên đã loan tin chúng ta ra ngoài. Hiện tại đám người đó nếu không phải người Côn Luân thì cũng chịu sự sai khiến cho chúng.

- Với những môn phái đó cộng thêm cả Thương Lãng cung thì chúng ta không thể đối kháng được. - Lạc Bắc suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ta và Thái Thúc lập tức ra ngoài dẫn dụ chúng đi. Đây là biện pháp duy nhất trước mắt có thể bảo vệ cho núi Anh Giao.

- Nếu Thương Lãng cung là tay chân của Côn Luân thì với thực lực trước mắt của chúng ta, núi Anh giao sớm hay muộn cũng không giữ được. - Cầu Thương Dương hơi dừng lại một chút, toàn thân tản ra hơi thở mãnh liệt:

- Lạc Bắc! Thái Thúc! Các người có ra ngoài cũng khó chạy. Nếu để cho các người ra ngoài thì hôm nay chúng ta có thể giữ được núi Anh Giao nhưng cũng chẳng khác gì đám Huyền môn chính đạo thấy lợi quên nghĩa. Nếu chúng đã tới đây thì chúng ta liều mạng với chúng. Cho dù có chết cũng phải cho chúng biết sự lợi hại của Yêu tộc chúng ta.

- Đúng! Liều mạng với đám huyền môn chính đạo.

Trong lúc nhất thời, tộc Thủy Tinh, tộc Kim Thiềm, tộc Đằng Giao, Tịch Tộc và người tộc Kim Nghê đều sôi trào nhiệt huyết phát ra những tiếng hô rung trời.

- Được! Cầu Thương Dương. Vừa rồi ta còn hơi coi thường người. Hiện tại, Ly Nghiêu Ly cũng bội phục người. Lúc đầu, các người đối phó với người Thương Lãng cung chắc là đã có tính toán. Hiện tại, tộc Ly Thủ chúng ta cũng tuân theo sự điều phối của người. - Nghe Cầu Thương Dương nói vậy, Ly Nghiêu Ly cũng lập tức nhấn mạnh.

- Sư tôn! Người bảo chúng con tạm lui là để chờ bọn họ đến. Hiện tại họ đã đến vì sao chúng ta không cùng tấn công núi Anh Giao để giết chết chúng, trả mỗi thù đoạt thuyền?

Cách núi Anh Giao chừng năm trăm dặm, ở sâu trong lòng nước có hơn mười bóng người đang đứng yên. Bọn họ đứng là đám người Thương Lãng cung vừa mới rút lui. Đứng đầu, ngoại trừ Xích Vân lão đạo, Tiêu Âm Vọng và Kỳ Lang Yên ra thì có thêm một người trung niên mặc áo dài màu bạc, mặt trắng không râu, chính là cung chủ Thao Sinh Nguyên. Nghe thấy câu hỏi của Kỳ Lang Yên, ánh mắt của Thao Sinh Nguyên sắc lên một chút:

- Mặc dù Côn Luân đối xử với chúng ta không tệ nhưng chúng ta khác với thất tông, lục phái, không chỉ là công cụ trong mắt của Côn Luân. Thất tông, lục phái tới đây trên danh nghĩa là tìm kiếm Lạc Bắc và Thái Thúc nhưng làm sao biết được có phải Côn Luân dùng để kiềm chế chúng ta? Cứ để cho bọn họ đối phó với đám Lạc Bắc được rồi.

dừng một chút, Thao Sinh Nguyên nở nụ cười lạnh:

- Đám người Thất tông lục phái này vẫn còn giữ thực lực, không coi các môn phái ở Thất Hải vào đâu. Chỉ sợ chúng vẫn nghĩ đối phó với yêu tộc ở Thất Hải dễ như trở bàn tay. Cứ để cho chúng đi làm pháo hôi trước.

- Kỷ tông chủ! Bạch Kim Hưởng Thủy Loa của ngài thật thần diệu. Nếu không thì nhiều người như chúng ta xuống dưới nước sẽ tổn rất nhiều sức.

Một cái con ốc khổng lồ màu trắng vững vàng di chuyển dưới nước sâu. Trên đó có ba mươi mấy người với mọi trang phục khác nhau đang đứng. Từ người họ tản ra pháp lực dao động không hề yếu.

Cái con ốc to màu trắng này trước to sau thon giống với loại ốc ở Giang Nam. Có điều con ốc này dài chừng mười trượng, rộng hơn bốn trượng. Cả ba mươi mấy người đứng lên đó mà không hề có cảm giác chật chội. Con ốc to giống như được làm bằng sứ sáng bóng. Mỗi vòng vân tiếp nối với nhau lại có màu giống như được đúc bằng bạc. Nhưng kỳ diệu nhất đó là miệng của con ốc đó dường như có một thứ lực hút kỳ dị khiến cho nước biển xung quanh liên tục giảm đi. Toàn bộ nước biển ập vào trong miệng con ốc rồi tràn ra phải đằng đuôi phát ra những tiếng ào ào đẩy con ốc tiến về phía trước.

Cứ như vậy, xung quanh con ốc màu trắng tạo thành một cái không gian độc đáo. Trên đỉnh đầu đám người đứng trên con ốc là màn nước lưu động và pháp bảo thủy độn khác nhau.

Đứng ở trên con ốc màu trắng đúng là Thất Tông lục phái mà Thao Sinh Nguyên vừa mới nhắc đến.

Số thất tông lục phái theo thứ tự bao gồm: Thiên Nhất tông, Vạn tượng tông, Quy Hóa tông, Thái Ngộ tông, Mê Thiên tông, Thanh Tịnh tông, canh Giáp tông, Hà Gian phái, Xích Hà phái, Tam Thanh đạo, Tề Vân phái, Bắc mang phái, Tiên Đô phái. Tuy nhiên trong trận chiến đó, toàn bộ cao thủ của Bắc Mang phái đã bị diệt nên thực tế chỉ còn lại Thất tông ngũ phái mà thôi.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

07-01-2013, 01:25 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

163. Chương 162: Thất Tông Ngũ Phái.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Vốn Bắc Mang có thể coi như một phái lớn. Nhưng hiện tại, thì thất tông, ngũ phái không coi đó là phái lớn nữa. Nhưng mỗi môn phái có sở trường riêng của mình. Hơn nữa, chương giáo Hà Gian phái Thích Như Ý mặc dù tu vi kém hơn Khuất Đạo Tử và Hắc Phong lão tổ nhưng trên người có rất nhiều pháp bảo, suy nghĩ lại nhạy bén, kinh nghiệm lại nhiều. Nếu phải đánh nhau thì chưa chắc đã không phải là đối thủ của đám người Khuất Đạo Tử và Hắc Phong lão tổ.

Mười ba môn phái kết hợp với nhau thì thực lực so với một phái lớn bình thường còn mạnh hơn rất nhiều. Vì vậy mà thất tông lục phái xuất hiện ở Thất Hải nhưng không một ai dám động vào.

Ngay từ ngày đầu, mười ba môn phái này đã chịu sự điều khiển của Côn Luân, phải phối hợp với Thiên Huyền tiên tử Ảo Băng Vân chặn giết Lạc Bắc và Thái Thúc. Nhưng lần đó, Lạc Bắc và Thái Thúc được Tử Huyền Cốc báo tin khiến cho thất tông ngũ phái vô huyệt, còn Ảo Băng Vân thì bị Lạc Bắc và Thái Thúc đánh chết.

Sau này, Thất tông ngũ phái vẫn chịu sự sai khiến của Côn Luân ở trên biển tìm kiếm tung tích của Lạc Bắc và Thái Thúc.

Trong suy nghĩ của Thao Sinh Nguyên thì bọn họ tới đây để kiểm chế nhưng đối với người thất tông ngũ phái chính là trục xuất. Ai biết Lạc Bắc và Thái Thúc có trốn ở hải ngoại hay không? Dù sao thì chỉ cần một ngày Lạc Bắc và Thái Thúc không xuất hiện thì bọn họ vẫn cứ phải ở Thất Hải để tìm kiếm.

Đối với người khác mà nói thì cái việc trục xuất này cũng không khó lắm nhưng đối với Thích Như Ý thì lại khác.

Hà Gian phái, Bắc Mang phái và Câu Trần Thiên Đạo đều nằm trong dãy núi Bắc Mang. Cả ba môn phái này nằm ở đây cũng là vì bọn họ đều tu luyện đạo pháp luyện thi, âm khí. Dãy núi Bắc Mang là nơi cực âm, là nơi mai táng cả ngàn năm nay. Nơi đây những thứ để luyện thi bình thường đều không hề thiếu. Hơn

nữa nơi đây còn có thể kiếm được xác ướp cổ mấy ngàn năm, âm lân quý hảo. Tu luyện pháp quyết âm khí, luyện thi ở nơi này tốc độ tiến rất nhanh. Nhưng một khi ra ngoài hải ngoại, khắp nơi đều là nước nhiều ngày như vậy khiến cho tu vi của Thích Như Ý không hề có lấy một chút tiến bộ.

Người vừa mới lên tiếng khen ngợi sự thần kỳ của con ốc màu trắng chính là Thích Như Ý đang đứng đầu tiên. Vóc dáng của y cao gầy, mặc một bộ áo bào màu trắng. Mặc dù vừa mới khen ngợi sự thần kỳ của con ốc nhưng khuôn mặt của y có chút gì đó vui sướng không hề che giấu.

Đứng ở bên tay trái của y là một trung niên văn sĩ mặc cẩm y có đôi lông mi dài nhỏ. Y cầm một cái quạt lông cán bằng trúc màu trắng hết sức phóng khoáng. Đó là tổng chủ Kỷ Âm Dương của Thiên Nhất tông. Mấy trăm năm trước, Thiên Nhất tông do một người đọc sách tên là Hoàng Đạo Nguyên sáng lập ra. Lão từ đọc sách mà hiểu được đạo lý thiên nhân hợp nhất rồi sau đó nhập đạo, trở thành một vị đại tông sư. Có điều trong mấy trăm năm qua, sau thời Hoàng Đạo Nguyên, tông phái này không hề xuất hiện lấy một nhân vật thiên tài tuyệt diệu mà một số đạo lý, pháp quyết còn biến mất. Cho tới thời của Kỷ Âm Dương thật ra có một chút cơ hội chuyển biến. Kỷ Âm Dương căn cứ vào một thiên mà Hoàng Đạo Nguyên để lại miêu tả về khí tượng của Động Đình hồ mà ngộ ra một môn pháp quyết tu đạo về thủy quyết. Mặc dù hiện nay Kỷ Âm Dương còn trẻ nhưng tu vi đã sớm vượt qua hai đời tông chủ trước của Thiên Nhất tông.

Cái Bạch Kim Hưởng Thủy loa là một cái pháp bảo được y luyện chế từ một con Bạch Kim loa hiếm thấy trong Động Đình hồ. Y khắc pháp trận lên trên khiến cho nó có thể di chuyển tự nhiên trong làn nước.

Thường ngày, tình tình của Thích Như Ý vốn kiêu ngạo, có nhiều ngôn từ khinh thường người khác. Mặc dù Thiên Nhất tông có cơ hội chuyển biến nhưng so với Hà Gian phái còn kém hơn nhiều. Vì vậy mà hiện tại nghe Thích Như Ý khen ngợi, trong lòng Kỷ Âm Dương rất đắc ý nhưng vẫn thản nhiên:

- Không dám! Cái thứ đồ này của ta làm sao có thể so được với vài thứ pháp bảo của Thích chương giáo được.

Tâm trạng của Thích Như Ý rất tốt, hơn nữa bản thân có phần đắc ý với vài thứ pháp bảo của mình cho nên khi nghe Kỷ Âm Dương nói vậy thì cười ha hả:

- Kỷ tông chủ không phải khiêm tốn. Pháp bảo không có sự phân chia cao thấp, chỉ xem sử dụng như thế nào. Hiện tại chúng ta mặc dù có rất nhiều pháp bảo tị thủy nhưng phải có chân nguyên mới sử dụng được, không như Bạch Kim hưởng thủy loa của ngài. Đợi cho tới khi bắc được hai tên nghiệt súc Lạc Bắc và Thái Thúc thì công của ngài chắc chắn sẽ đứng đầu.

- Không thể ngờ được hai tên Lạc Bắc và Thái Thúc lại đi cùng với đám Yêu tộc hải ngoại. - Một lão đạo có thân hình ục ịch đứng bên phải của Thích Như Ý xen vào. Lão đạo đó cao hơn Thích Như Ý một cái đầu, mặc đạo bào màu hồng hồng, bên hông đeo một thanh kiếm bằng gỗ đào có khắc những đường vân nhỏ. Nếu nhìn thật kỹ thì những đường vân đó được tạo thành bởi những lá bùa bé như con kiến. Lão đạo này chính là chương giáo của Tam Thanh đạo tên là Vụ Nguyên Tử.

Nghe thấy Vụ Nguyên Tử nói vậy, Thích Như Ý cười lạnh:

- Vụ chân nhân có gì phải kinh ngạc. Lạc Bắc vì kết giao với yêu ở Thục Sơn cho nên mới bị phạt ra ngoài. Hắn có suy nghĩ thông đồng với yêu là chuyện bình thường.

- Không thể ngờ được trong đám huyền môn chúng ta lại có thể xảy ra một chuyện như thế này, thật sự khiến cho người trong thiên hạ nhạo báng. - Vụ Nguyên Tử lắc đầu:

- Có điều Thiên Huyền tiên tử chết trong tay của hắn. Ngay cả Khuất Đạo Tử cũng không biết sống chết như thế nào thì hai người đó thật sự có chút thủ đoạn.

- Vụ chân nhân! Ngài cảm thấy tu vi của Thiên Huyền tiên tử Ảo Băng Vân so với ta thì ai cao hơn? - Thích Như Ý quay sang nhìn Vụ Nguyên Tử.

- Tu vi của cô ta thì ngày đó chúng ta đều thấy là vừa mới tu thành Nguyên Anh, còn chưa thoát thể được. Nếu thoát ra ngoài sẽ bị cương phong làm cho bị thương nặng. Tu vi của Thích chương giáo so với cô ta phải cao hơn vài phần. - Vụ Nguyên Tử trầm ngâm rồi nghiêm mặt nói.

- Sở dĩ nói thanh danh của Thiên Huyền tiên tử lớn như vậy thì một phần là người của Côn Luân. Đám hậu bối của Côn Luân phần lớn đều hết sức kiêu ngạo, không coi người khác vào đâu. Như Hàng Thanh Phong có tu vi rất được. Nếu suy tính cẩn thận một chút thì cho dù một mình đối đầu với Đông Hầu Thanh Bức có không địch lại thì bỏ chạy không khó. Nhưng thân thể của Hàng Thanh Phong lại bị hủy trong tay Lạc Bắc. - Thích Như Ý nói với một chút khinh thường:

- Ngày đó tu vi của Lạc Bắc thế nào thì mọi người còn không biết rõ lắm, hình như mới chỉ tới cảnh giới ngự kiếm mà thôi. Cho dù hắn là kẻ có thiên phú kinh người thì cũng được bao nhiêu ngày, tu vi tiến được tới đâu? Ta thấy Thiên Huyền tiên tử bị chết có khả năng cũng kiêu căng, khinh địch giống như Hàng Thanh Phong mà thôi.

- Cũng có thể.

Đám người thất tông ngũ phái có mặt ở đây chứng kiến rất nhiều đệ tử Côn Luân cả vú lấp miệng em. Thật ra tu vi của họ so với đệ tử Côn Luân cũng có rất nhiều người cao hơn nhưng vẫn phải chịu sự sai khiến. Vì vậy mà khi nghe Thích Như Ý nói thế, rất nhiều người cũng lên tiếng hưởng ứng.

- Có điều có một tên đệ tử Côn Luân không như vậy. - Một người cầm trong tay một cái hộp hơi lắc đầu. Người đó chính là tông chủ Diêu Thiên Giáp của Canh Giáp tông:

- Ta thấy Nam Ly Việt là người có suy nghĩ cẩn thận, tu vi cao tuyệt.

- Không chỉ một mình Nam Ly Việt. - Thích Như Ý lắc đầu:

- Côn Luân có nhiều đệ tử. Ngoại trừ Nam Ly Việt ra, Trác Trầm Đạo cũng là một nhân vật. Nhưng nếu nói về lợi hại thì Kỳ Liên Liên Thành là kẻ lợi hại nhất, tu vi nghe nói không kém gì thập đại kim tiên của Côn Luân. Ngay cả Tây Hầu Liệt Hỏa và Đông Hầu Thanh Bức của núi Chiêu Diêu cũng không phải là đối thủ của y.

- Kỳ Liên Liên Thành là đệ tử thân truyền của Hoàng Vô Thần. Có tu vi như vậy cũng không có gì kinh ngạc. - Kỷ Âm Dương thấy chiếc quạt lông trong tay:

- Chỉ có điều Thiên Huyền tiên tử quá kiêu ngạo, khinh địch không nói. Nhưng phái Bắc Mang có nhiều người như vậy mà thậm chí cả Khuất Đạo Tử còn bị giết, bọn họ gần như diệt môn. Điều này có chút khó hiểu.

- Chuyện này các ngươi không biết, ta cũng không biết. - Thích Như Ý nói tiếp:

- Lúc trước, Khuất Đạo Tử bị Hắc Phong lão tổ đánh cho trọng thương, tu vi nhiều lắm chỉ còn chừng sáu phần. Sở dĩ y mang nhiều đệ tử theo như vậy cũng là sợ bị người ta nhân cơ hội. Đáng tiếc người tính không bằng trời tính lại để cho chúng gặp phải đám Lạc Bắc. Cho dù Khuất Đạo Tử chết trong tay Lạc Bắc thì cũng chỉ coi như hắn may mắn. Chưa nói, đám Lạc Bắc chạy ra hải ngoại không chừng còn được Yêu tộc giúp đỡ.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

07-01-2013, 01:25 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

164. Chương 163: Trục Tiếp Hỏa Táng.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Thích trưởng giáo nói có lý. Bọn chúng dù sao cũng chỉ là hai tiểu bối mà thôi, mới tu đạo được có vài năm. Cho dù chúng có may mắn tới mấy tìm được linh đan diệu dược nâng cao tu vi thì tính tình cũng không có gì, lợi hại cũng chẳng tới đâu. Hướng chỉ, thất tông ngũ phái chúng ta có nhiều người như vậy, muốn bắt chúng có khác gì trở bàn tay. - Kỷ Âm Dương cười cười:

- Chỉ có điều không biết Yêu tộc núi Anh Giao mà hai người này chui vào có thủ đoạn gì?

- Người nói tới tộc Đằng Giao núi Anh Giao?- Vụ Nguyên Tử nở nụ cười ung dung:

- Kỳ tông chủ. Ở hải ngoại bao nhiêu ngày, ngài cũng thấy được Yêu tộc ở đây. Trong thất hải, Yêu tộc không có sự qua lại với nhau, cũng không được sự giao dục như trong thế gian. Yêu tộc ở mười chín châu Trung Thổ chúng ta còn có chút thủ đoạn khiến cho người ta e ngại chứ còn thứ Yêu tộc ở hải ngoại này ngay cả pháp bảo cũng không sử dụng thì có thủ đoạn gì?

- Ha ha! Cẩn thận bao giờ cũng tốt. - Kỳ Âm Dương nhìn về phía trước:

- Chúng ta nhanh chóng tới núi Anh Giao. Giao đan của tộc Đằng Giao là linh đan trời sinh, khi luyện hóa có thể làm cho tu vi tăng lên. Nếu để cho chúng bỏ chạy hết thì không ổn.

- Người Thương Lăng cũng biết điều chỉ phong tỏa khu vực biển trong vòng mấy trăm dặm chứ không tấn công núi Anh Giao. Nếu không để cho Lạc Bắc bỏ đi thì ta không tha cho chúng. - Ánh mắt của Thích Như Ý trở nên sắc bén:

- Có điều lần này bọn chúng phong tỏa cũng không chắc chắn lắm, không biết chúng còn có ý đồ gì khác không.

Những loại thực vật giống như cây nấm cao từ mười trượng, thậm chí mấy trăm trượng như được đúc bằng sắt lặng yên trong làn nước tối đen.

Từ rất xa, Thích Như Ý và Kỳ Âm Dương có thể thấy bên ngoài núi Anh Giao có mấy con giao long đang bơi lội. Tất cả đám người thất tông lục phái đều biết đám giao long đó là do tuổi còn nhỏ nên chưa thể biến thành hình người.

Vừa nhìn thấy đám người thất tông ngũ phái hùng hổ tiến đến, đám Giao Long trông như hết sức sợ hãi bơi vào bên trong núi.

Nhìn thấy cảnh tượng đó đám người Thất tông ngũ phái đều nở nụ cười khinh miệt.

- Người núi Anh Giao dường như không có sự đề phòng. - Vụ Nguyên Tử quay đầu nói với Thích Như Ý và Kỳ Âm Dương.

- Đám Đằng Giao đó đều có giao đan, đừng để cho chúng chạy thoát. - Rất nhiều người của Thất tông ngũ phái kêu lên.

- Chúng nó đừng hòng trốn thoát một con.

Tông chủ Thái Ngô tông mặc quần áo giống như hoàng đế trên thế gian liền vung tay lên, móc ra mười hai hạt châu màu trắng chói mắt.

Mười hai hạt châu đó chỉ to bằng long nhãn nhưng vừa móc ra khỏi túi thì tỏa ra ánh sáng chói mắt phủ kín phạm vi vài dặm.

- Nhật quang dạ minh châu hấp thu ánh nắng mặt trời? - Rất nhiều người trong thất tông ngũ phái liền kêu lên.

- Khương tông chủ! Ngài có đồ tốt như vậy mà không lấy ra sớm để cho chúng ta phải mỏi mắt từ nãy tới giờ.

- Ánh nắng mà hạt châu của ta hấp thu chỉ có thể dùng được hai canh giờ, nên sợ thời gian không đủ vì vậy mà tới giờ mới lấy ra. - Khương Chánh Tiêu nở nụ cười ngượng ngùng.

- Lần này chúng ta cùng nhau đối địch nên cần phải có một người đứng đầu. - Kỳ Âm Dương nhìn chăm chăm về phía núi Anh Giao:

- Tu vi của Thích trưởng giáo rất cao, kinh nghiệm đối địch lại nhiều. Chúng ta coi ngài là chính, nghe theo lệnh của ngài có được không?

- Được.

Người của thất tông ngũ phái đều gật đầu đồng ý.

- Thật ra lấy ai đứng đầu cũng không có gì quan trọng, quan trọng là không được để cho họ chạy mất. - Thích Như Ý cũng không từ chối, nói ngay:

- Lần này tất cả những gì đoạt được từ núi Anh Giao hoàn toàn chia đều cho tất cả mọi người. Còn về phần Lạc Bắc và Thái Thúc thì phải giữ lại mạng sống. Kiếm quyết và pháp quyết của Thục Sơn vô cùng huyền diệu. Nếu mọi người ép hỏi được thì có thể dùng chung.

- Được.

Câu nói của Thích Như Ý hoàn toàn đánh trung suy nghĩ của mọi người. Đằng Giao đan lại còn pháp quyết và kiếm quyết của Thục Sơn đối với các môn phái bình thường đều là chí bảo. Nhất là hai môn phái Xích Hà và Tiên Đô cũng tu luyện phi kiếm nên khi nghe thấy Thích Như Ý nói vậy thì mừng tới suýt chút nữa thì nhảy lên, dường như Lạc Bắc và Thái Thúc sắp rơi vào tay họ tới nơi.

- Khương tông chủ. Thanh Loan chân nhân. Triệu Dương Minh.

Thích Như Ý nhanh chóng gọi ra ba cái tên. Ngoại trừ Khương Chánh Tiêu của Thái Ngô tông ra thì Thanh Loan chân nhân là sư đệ trưởng môn Vạn Tượng tông. Triệu Dương Minh là đại đệ tử của Quy Hóa tông.

- Các người đều cáo pháp bảo tị thủy, làm phiền cầm dạ minh châu để cho nó chiếu sáng trên dưới núi Anh Giao, không để cho đám yêu nghiệt ở đây có chỗ trốn.

- Được.

Khương Chánh Tiêu, Thanh Loan chân nhân cùng với Triệu Dương Minh cầm lấy vài viên dạ minh châu sau đó tìm một vị trí chiếu sáng khu vực nước biển trước mặt. Phía trước Bạch Kim Hưởng thủy loa cũng được Thích Như Ý đặt ba viên. Nhất thời mười hai viên minh châu chiếu sáng toàn bộ khu vực núi Anh Giao giống như ban ngày, biển nước biển đang từ màu đen trở lại màu xanh lam.

Từ xa nhìn về phía trước chừng trăm trượng có thể thấy vô số những loài thực vật kỳ dị trên núi Anh Giao.

- Những loài thực vật này đều hấp thụ kim thiết từ mạch khoáng trong lòng đất. Nếu dồn về thì cũng là một thứ tài liệu tốt.

Thích Như Ý nhìn lướt lên ngọn Anh Giao rồi nở nụ cười lạnh. Sau đó âm thanh của y giống như sấm cuộn cuộn vọng ra:

- Lạc Bắc! Thái Thúc! Hai tên nghiệt súc các ngươi còn không mau lăn ra đây cho bản tông chủ mà thúc thủ chịu trời?

- Nghiệt súc?

Âm thanh của Thích Như Ý vừa mới vọng ra thì một âm thanh mỉa mai từ trong núi Anh Giao cũng truyền tới:

- Cái thứ như ngươi mà cũng dám gọi ta như vậy đúng là không biết xấu hổ.

- Khốn kiếp. - Thích Như Ý nhún mày:

- Cái thứ các ngươi làm bạn với yêu quái lại thông đồng làm bậy thì không phải nghiệt súc là cái gì?

Lạc Bắc trầm ngâm một lúc rồi giọng nói lại vang lên:

- Vậy ngươi nói xem thế nào là chính đạo? Người bất chính, ý mạnh coi thường người khác là chính đạo? Các ngươi tới đây định đấu võ mồm với ta hay sao?

- Một tên tiểu bối mới nhập môn được mấy năm mà không ngờ dám giáo huấn ta?

Trước mặt nhiều người bị Lạc Bắc nói như vậy khiến cho Thích Như Ý tức tới mặt mày tím tái.

- Chư vị đạo hữu cũng đã nghe rõ. Tên này thực sự đã không còn thuốc chữa, chờ khi chúng ta bắt được để xem hắn có còn mạnh miệng được nữa không.

- Chư vị đạo hữu. Ai nguyện lên trước xem hai tên tiểu bối này và Yêu tộc núi Anh Giao có thủ đoạn gì?

- Thích chuông giáo! Cứ để cho tiểu đồ Nhất Trần tới đó thử đi. - Một đạo nhân có khuôn mặt võ vàng vuốt râu cười cười rồi vươn tay đưa một cái kính nhỏ cho một tên đạo nhân trẻ tuổi mặc áo đen đứng bên cạnh.

- Được! Nhất Nguyên Tử! Thanh Tịnh tông của các người có Thiên Ất hộ tâm kính như vậy thì để các người ra tay là tốt nhất.

Vừa nghe vị đạo nhân đó lên tiếng, Thích Như Ý liền mừng rỡ.

Nhất Nguyên Tử là tông chủ của Thanh Tịnh tông. Mà người đón lấy Thiên Ất hộ tâm kính chính là đệ tử đích truyền Nhất Trần của y. Thanh Tịnh Tông tu luyện chủ yếu là pháp quyết phù lục. Miếng Thiên Ất Hộ tâm kính nhìn cũng chỉ chừng một thước, chẳng khác gì một cái kính nhỏ. Tuy nhiên nó là một thứ pháp bảo phòng ngự cực mạnh. Một khi phóng Thiên Ất Hộ tâm kính ra, nó không chỉ chắn trước người mà còn có thể di chuyển xung quanh ngăn cản công kích. Hơn nữa, điểm lợi hại nhất của nó đó là có thể phản lại một phần pháp thuật công kích, đồng thời còn có công dụng phòng ngừa pháp thuật tấn công tinh thần. Vì vậy mà trong cái tên của nó còn có hai chữ Hộ Tâm. Thích Như Ý thêm nhỏ dãi đối với nó từ lâu nhưng trở ngại là người của Thất tông ngũ phái lại ở cùng một chỗ, hơn nữa tu vi của Nhất Nguyên Tử không hề kém nên không thể ra tay đoạt lấy được.

- Nhất Nguyên Tử! Pháp bảo Thiên Ất Hộ tâm kính của ngài mặc dù lợi hại nhưng nếu chỉ phòng ngự thì chúng nghĩ ta co đầu rút cổ giống chúng. - Tông chủ Tề Văn tông Liễu Trầm Chu cười cười nhìn Hàn Cư Ất của Mê Thiên tông rồi nói:

- Không biết Hàn tông chủ có...hứng thú cùng với Nhất Trần và ta đi xem đám tiểu bối đó như thế nào không?

- Được!

Tông chủ Hàn Cư Ất của Mê Thiên Tông suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

Trong tướng thuật có nói thì cầm nhọn, mắt lén lút chứng tỏ là hạng người giả dối. Hàn Cư Ất có tướng mạo như vậy nên cũng là người cẩn thận nhất trong số người của Thất tông ngũ phái. Vừa rồi trong lúc những người khác còn coi thường Lạc Bắc và Thái Thúc thì trong lòng y vẫn có một sự e ngại. Nếu không thì bình thường bảo y xung phong chắc chắn sẽ không từ chối.

Hiện tại y đồng ý là bởi vì y biết ngoại trừ Thiên Ất Hộ tâm kính là một thứ pháp bảo phòng ngự ra thì tông chủ Tề Văn Tông cũng có một thứ pháp bảo tấn công rất lợi hại đó là Tồn Linh Thần châm. Tồn Linh thần châm có tất cả mười ba cái, mảnh như sợi tơ. Chúng được chế tạo từ tinh kim vô cùng cứng rất có thể xuyên qua phần lớn các loại pháp bảo phòng ngự. Hơn nữa, bản thân Hàn Cư Ất cũng có một cái pháp bảo Thất Thái Nghê Hồng tướng có khả năng hóa ra một cái tướng lớn che giấu hơi thở của ba người khiến cho đối thủ không thể nhận ra vị trí của mình. Chỉ cần thi triển cả ba loại pháp bảo này thì cả ba cũng không bị đối thủ đánh cho trọng thương được.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

07-01-2013, 01:26 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

165. Chương 164: Pháp Bảo Của Yêu Tộc.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

“Xoẹt!” Còn chưa bước đi, Hàn Cư Ất đã mở Thất Thái Nghê Hồng tướng của mình ra trước.

Chỉ thấy một lớp mây giống như khói như cát bao phủ trong phạm vi mười trượng bọc lấy Hàn Cư Ất, Liễu Trầm Chu, Nhất Trần rồi giống như một con sứa lặng lẽ trôi về phía núi Anh Giao.

Những người ở phía ngoài, cho dù là với tu vi Thích Như Ý thì cũng không thể nhìn thấy được đám người Hàn Cư Ất, cũng không cảm nhận được hơi thở của ba người.

Ngoại trừ tu vi của Nhất Trần còn thiếu kinh nghiệm ra thì Hàn Cư Ất và Liễu Trầm Chu cũng là tôn sư của một phái, có rất nhiều kinh nghiệm đối địch. Bên trong Thất Hải Nghê Hồng trướng, Nhất Trần lấy miếng Thiên Ất Hộ tâm kính ra. Hàn Cư Ất và Liễu Trầm Chu cũng nghĩ tới sự lợi hại của nó mà vẫn phóng pháp bảo phòng ngự của bản thân ra ngoài, bọc lấy ba người. Đồng thời, Liễu Trầm Chu cũng cầm Tồn Linh thần châm trong tay. Chỉ cần đối thủ xuất hiện là y có thể phóng được.

Đám người thất tông ngũ phái nhìn thấy Thất Hải nghê hồng trướng lao về phía núi Anh Giao thì nở nụ cười.

Rất nhiều người đã thủ sẵn pháp bảo trong tay. Có điều bọn họ không phải chuẩn bị giúp ba người mà là chờ xem có Yêu tộc nào chạy trốn hay không.

Trong suy nghĩ của phần lớn mọi người thì ba người kia ra tay không cần có những người khác xuất thủ nữa.

Bởi vì ba thứ pháp bảo đó kết hợp với nhau thì ngay cả trong thất tông ngũ phái cũng không có mấy người đánh lại được.

- Đây đúng là giết gà dùng dao mổ trâu.

- Hàn tông chủ. Liễu tông chủ nhớ là phải bắt sống.

Đám người Xích hà phái và Thiên Đô phái lo lắng còn nói với theo.

Xích Hà phái và Thiên Đô phái đều tu luyện pháp quyết phi kiếm. Nếu Hàn Cư Ất và Liễu Trầm Chu ra tay không cẩn thận giết chết Lạc Bắc và Thái Thúc thì làm sao mà lấy được kiếm quyết của Thục Sơn? Vì vậy mà cho dù thế nào cũng phải bắt giữ.

- Sao lại thế này?

- Đó là?

Nhưng đám người Xích Hà phái và Thiên Đô phái vừa mới hô to một tiếng thì thấy một lớp sương mù trắng xóa bỗng nhiên xuất hiện nuốt chửng lấy Thất Hải nghê hồng trướng vào bên trong. Chỉ trong chùng một, hai hơi thở, lớp sương mù tan đi thì đám người thất tông ngũ phái trợn tròn mắt.

- Người đâu rồi?

- Có trận pháp! - Đột nhiên Thích Như Ý bừng tỉnh mà thốt lên.

- Ta...

Nhất Nguyên Tử nuốt câu nói xuống. Vốn y định kêu lên: "pháp bảo của ta đâu? Thiên Ất hộ tâm kính của ta đâu?"

- Đây là trận pháp gì?

rất nhiều người thất tông ngũ phái há to miệng, ngây người nhìn nơi Thất Hải nghê hồng trướng biến mất.

Có trận pháp là điều không thể nghi ngờ, nhưng nó là trận pháp gì? Tại sao mà tới tận khi trận pháp khởi động mới có thể cảm nhận được nó. Còn ba người kia làm sao mà trong tích tắc đã biến mất?

- Hình như đây là Thiên Vi di tinh trận.

Kỷ Âm Dương của Thiên Nhất tông cố gắng nuốt nước bọt mới thốt ra được một câu như vậy.

- Thiên Vi di tinh trận là trận pháp thế nào? - Thích Như Ý mặc dù đọc nhiều sách nhưng hiện tại cũng ngây người hỏi tông chủ Thiên Nhất tông.

- Trận pháp này có thể khiến cho người rơi vào trong đó di chuyển thẳng xuống dung nham dưới lòng đất. -
Kỷ Âm Dương lên tiếng.

- Cái gì?

Nhất Nguyên Tử nghĩ người suýt chút nữa thì tẩu hỏa nhập ma.

Ngọn lửa trong lòng đất đó là một nơi tràn ngập khí Ly Hỏa và khí Địa tâm hắc sát cho dù pháp bảo cũng bị luyện hóa. Ngay cả với tu vi Thập đại kim tiên của côn luân mà đi vào đó cũng còn khó có thể sống sót.

- Có ba pháp bảo lợi hại như vậy mà ba người Hàn Cư Ất bị đốt cháy hay sao?

Những người còn lại trên Bạch Kim Hưởng thủy loa vẫn còn đang ngây người.

Nếu nói ba người đó bị đánh chết thì đám người thất tông ngũ phái còn đỡ ngỡ ngàng.

Nhưng hiện tại Thất thủ nghệ hồng trưởng, Thiên Ất hộ tâm kính, Tồn Linh thần châm còn chưa kịp làm cho nước xuất hiện bong bóng đã không còn thấy bóng dáng ba người nữa. Rất nhiều người Thất tông ngũ phái toát mồ hôi, thầm nghĩ may là mình còn chưa đi vào, nếu không thì không biết bây giờ thế nào?

- Chẳng trách mà hai tên tiểu bối của Thục Sơn kiêu ngạo như vậy. Xem ra chúng ta đã coi thường chúng.

- Sắc mặt Thích Như Ý trầm xuống, cup mắt:

- Kỳ tông chủ! Người có biết cách phá trận pháp này không?

Kỷ Âm Dương lắc đầu:

- Ta cũng chỉ biết Thiên Vi Di tinh trận chứ không biết phương pháp phá trận.

- Thích chuông giáo! Thiên Vi di tinh trận nếu không cắt được địa mạch thì không thể nào phá được nó. -
Tông chủ Điều Thiên Giáp của Canh Giáp tông lên tiếng.

- Điều tông chủ! Canh giáp tông các ngài có nghiên cứu đối với thuật kỳ môn độn giáp không biết có nghe tới cái trận pháp này không?- Thích Như Ý bỗng quay đầu hỏi Điều Thiên Giáp.

- Ta cũng biết được một phần đối với cái trận pháp này.

Điều Thiên Giáp vừa mới nói ra thì quay sang nhìn những người xung quanh, nhất là Nhất Nguyên Tử vừa mới mất một đồ đệ lại mất thêm cả Thiên Ất hộ tâm pháp bảo sau đó liên tục giải thích:

- Mặc dù ta có biết được một chút về cái trận pháp này nhưng cũng chưa hề nhìn thấy. Hơn nữa trận pháp đó không hề có khí tức, che giấu rất tốt. Nếu như nó không phát động thì không thể nhận ra được.

- Đúng là yêu ma tà đạo. Cái trận pháp hiểm ác như vậy cũng có thể bố trí được. Nếu chúng ta không cẩn thận mà đi vào chẳng phải bị chúng đánh lên rồi sao. - Vừa nghe thấy Điều Thiên Giáp nói vậy, trong thất tông ngũ phái lập tức có người mắng to.

- Nói nhiều vô ích. Điều tông chủ. Với tu vi của chúng ta không thể cắt đứt được địa mạch. Chẳng lẽ không có cách nào phá trận này?- Thích Như Ý lớn tiếng nói.

- Không thể nào phá trận. Có điều Thiên Vi di tinh trận có một cửa sinh, chỉ cần đi vào theo cửa đó thì sẽ không làm cho trận pháp khởi động. - Điều Thiên Giáp lấy ra một cái khay hình bát giác, trên mặt có cửu thiên tinh đồ. Y giơ tay điểm liên tiếp hơn mười cái lên trên đó, bề mặt tinh đồ liền lập tức như có sự thay đổi. Người bên ngoài cho dù có xem cũng không có ý nghĩa nhưng Điều Thiên Giáp nhanh chóng chỉ tay:

- Cửa sinh ở đây.

Vị trí mà Điều Thiên Giáp chỉ ở bên phải phía trước của Bạch Kim hưởng thủy loa, gần vị trí núi Anh Giao và đáy biển, cách chỗ đám người Hàn Cư Ất đi vào chừng bốn, năm mươi trượng.

- Điều tông chủ. Pháp bảo của ngài là gì? Vị trí cửa sinh này có tính nhảm không?

- Cái này của ta là Tử Vi tinh la bàn, tính toán vị trí của Thiên Vi Di Tinh trận chắc là không nhảm. -
Điều Thiên Giáp vung tay lên phát ra một tia sáng màu đen. Thì ra đó là một cái thoi nhỏ. Một tiếng động vang lên, cái thoi nhỏ xuyên qua trong nước biển liền đánh thẳng vào một cái cây trên núi Anh Giao làm

cho nó tóe lửa. Lúc này, cái thoi nhỏ dính thẳng lên trên gốc thực vật đó, chỉ lộ chút chuôi ra ngoài. Sau khi phóng cái thoi đó ra, Diêu Thiên Giáp cũng không dừng lại tiếp tục bắn một cái thoi màu đen nữa lịch đi chừng hai trượng. Vừa mới lao đi được một chút, một làn khí trắng bốc lên khiến cho cái thoi biến mất.

- Mọi người thấy rồi chứ? Bước vào cửa tử của Thiên Vi Di Tinh trận cho dù là vật sống hay chết đều bị dẫn xuống biển dung nham dưới lòng đất. Nhưng đi theo cửa sinh thì không có gì phải lo.

- Phạm vi của cửa sinh chừng bao nhiêu? Nó có thay đổi gì không?

Thích Như Ý biết, trận pháp bình thường mặc dù có cửa sinh nhưng vị trí của nó cũng có thay đổi. Hơn nữa trong những trận pháp lợi hại, trong cửa sinh còn có che giấu một số pháp bảo lợi hại hay cấm chế.

- Với Thiên Vi Di Tinh trận bao phủ núi Anh Giao thì cửa sinh rộng chừng mười trượng. - Diêu Thiên Giáp xem xét cẩn thận rồi nói:

- Cửa sinh của trận pháp này sẽ có thay đổi, có điều nửa giờ mới có thay đổi. Đến lúc đó trên Tử Vi Tinh La bàn của ta cũng sẽ chỉ.

- Có phải ngoại trừ cửa sinh ra, bọn họ cũng không thể nào đi theo cửa Tử ra ngoài? - Thích Như Ý nhìn cái con thoi còn dính trên gốc thực vật kia mà hỏi Diêu Thiên giáp.

Diêu Thiên Giáp gật đầu:

- Đúng vậy.

- Tốt lắm. - Nụ cười lạnh lại xuất hiện trên mặt Thích Như Ý:

- Bọn chúng định dùng trận pháp này bẫy chúng ta thì hiện tại chúng ta cũng thò tay vào bình bắt ba ba thôi.

- Dài rộng chừng hai mươi trượng cũng đủ cho Bạch Kim hưởng thủy loa đi qua. Diêu tông chủ. Ngài đứng bên cạnh ta. Các vị tông chủ! Chúng ta cùng tấn công vào bắt lấy tên tiểu tặc Lạc Bắc rồi rút gân lột da.

- Vào thôi.

Trên núi Anh Giao gần như tất cả mọi người đã tập trung tại cửa sinh của Thiên Vi Di tinh trận.

Nhìn thấy hành động của thất môn lục phái, đám người tộc Long Nghê, tộc Kim Thiềm, Tịch tộc, tộc Thủy Tính, tộc Đằng Giao mới hiểu được bản thân mình lúc trước đối với thực lực của huyền môn chính đạo chẳng khác nào ếch ngồi đáy giếng.

Thiên Vi Di tinh trận là trận pháp lợi hại nhất của tộc Long Nghê nhưng đã bị người ta xuyên qua, tìm được cửa sinh.

Đứng đầu tiên là ba mươi mấy người tộc Đằng Giao và sáu con hải thú do Tịch Tộc điều khiển. Người tộc Đằng Giao và sáu con hải thú không chỉ có pháp quyết cực mạnh mà còn có thân thể và khí huyết hùng mạnh nữa. Lực phòng ngự cũng rất mạnh, không dễ bị đánh chết ngay.

Lạc Bắc, Thái Thúc, tộc Ly Thủ, tộc Kim Thiềm, tộc Thủy Tính thì đứng sau, tạo thành một hình vòng cung bao vây lấy cửa sinh của Thiên Vi Di tinh trận. Người Tịch Tộc thì ẩn nấp ở cuối cùng. Bởi vì bọn họ ngoại trừ khả năng điều khiển thú ra thì thân thể và pháp thuật đều yếu.

Lạc Bắc cũng xuất Thập nhị đô thiên hữu tướng ma thần. Tám ma thần có sự thần diệu, hơn nữa không cần tốn nhiều chân nguyên của Lạc Bắc. Với tu vi của Lạc Bắc cơ bản không hề sợ tám Ma thần này phản lại. Tới khi cần lại có thể lấy chúng làm lá chắn cho mình.

Tám ma thần so với tộc Đằng Giao còn cao hơn nhiều. Có điều trên núi Anh Giao mọc rất nhiều thực vật kỳ quái, cây thì cao mười trượng, cái thì trăm trượng nên che kín hoàn toàn thân hình của đám người tộc Đằng Giao và Ma thần.

Vừa nhìn thấy Bạch Kim hưởng thủy loa của thất tông lục phái vọt vào cửa sinh, đám người tộc Đằng Giao liền ra tay trước. Hoàn toàn khác với pháp thuật của huyền môn, pháp thuật của tộc Đằng Giao và Yêu tộc ở hải ngoại có phần giống với pháp quyết chân ngôn của Mật tông, chỉ dựa vào sự ngâm vịnh dựa vào sự thay đổi của âm thanh mà dẫn phát uy lực của trời đất.

- Rầm!

Một tiếng nổ vang lên, Lạc Bắc chỉ thấy trước mặt bừng sáng. Ba mươi mấy người của tộc Đằng Giao đều phóng ra những cột nước to bằng cái thùng đánh về phía Bạch Kim hưởng thủy loa của thất tông lục phái. Nhìn bề ngoài thì ba mươi mấy cột nước cũng không có gì đáng sợ nhưng từ chúng tản ra nguyên khí quý thủy kinh người. Những vòng sóng tản ra từ chúng, khi đi tới đâu, thực vật liền bị phạt ngang tới đó. Cái nào bị cột nước đập trúng thì dập nát khiến cho quang cảnh trở nên sáng sủa.

Hơn ba mươi cái cột nước tạo thành hình quạt rồi hội tụ lại một chỗ bao phủ kín phạm vi hai mươi trượng. Trong nháy mắt, cảnh tượng giống như có mấy trăm vạn tấn nước biển bị ép lại mà dồn vào trong một cái ống rộng chừng hai mươi trượng.

Nước biển bị dồn vào đó có tốc độ thật kinh người. Cùng với lúc người tộc Đằng Giao ra tay, mười mấy người tộc Kim Thiềm cũng động thủ khiến cho thời gian như dừng lại. Vô số những quả cầu nhỏ bằng kim loại và những lưỡi đao gió dài chừng năm thước, rộng hai thước xuất hiện. Ngay lập tức thời gian giống như được gia tốc, những quả cầu kim loại và lưỡi đao gió cùng với ba mươi mấy cột nước ập vào trong cái không gian rộng hai mươi trượng kia.

Người tộc Đằng Giao và người tộc Kim Thiềm thi triển pháp thuật bao phủ phạm vi cả trăm trượng khiến cho Bạch Kim hưởng thủy loa vừa mới vọt vào trong Thiên Vi Di tinh trận thì bị hai thứ lực lượng vô hình ập tới.

Liên tục hai loại pháp thuật phát ra không chỉ đánh nát thực vật ngăn cản trước mặt mà ngay cả nước biển cũng bị ép thành một khoảng chân không rộng tới mấy chục trượng.

- Tu vi của đám người tộc Đằng Giao và tộc Kim Thiềm đại khái phải bằng tám phần ta. Thực lực của Cầu Thương Dương dường như cũng xấp xỉ với ta.

Nhiều người cùng lúc ra tay tạo ra uy thế khiến cho Lạc Bắc hiểu được nếu đó là mình thì cho dù có lấy Sơn Hà xã tắc chung và cả Khuất Đạo Tử thì cũng không thể ngăn được.

“Oành!” Một tiếng nổ vang lên do nước lũ, quả cầu kim loại và những lưỡi đao gió đánh lên trên bề mặt của Bạch Kim hưởng thủy loa. Nhưng một không gian chót vót động rồi Bạch Kim hưởng thủy loa biến mất không còn thấy bóng dáng. Đồng thời một cái Bạch Kim hưởng thủy loa khác lập tức xuất hiện ngay phía sau và loa vào với tốc độ cực nhanh.

- Phân quang chiết ảnh! Chúng ta bị chúng lừa rồi.

Đám người tộc Đằng Giao trợn to mắt. Còn đám người tộc Kim Thiềm thì đôi mắt tưởng như lồi hẳn ra ngoài.

- Đám Yêu tộc này tại sao lại dùng pháp bảo mà còn nhiều như vậy?

Trong lúc người tộc Đằng Giao và tộc Kim Thiềm đang ngây người thì đám người thất tông lục phái trên Bạch Kim hưởng thủy loa cũng kinh hãi.

Kinh nghiệm và đấu pháp của đám người thất tông ngũ phái tất nhiên là hơn xa tộc Đằng Giao và tộc Kim Thiềm. Vì vậy mà khi ra tay, bọn họ đã có sự tính toán từ trước. Vụ Nguyên Tử của Tam Thanh đạo sử dụng ngay pháp bảo Thận Lâu huyền quang kính khiến cho pháp thuật của tộc Đằng Giao và tộc Kim Thiềm chỉ đánh trúng ảo ảnh do pháp bảo của Vụ Nguyên Tử tạo ra. Còn Bạch Kim Hưởng thủy loa thì sau đó mới lao vào.

Thất tông ngũ phái sử dụng cái pháp bảo này chính là muốn chiếm chút thời gian. Sau khi một đòn hợp lực của tộc Kim Thiềm và tộc Đằng Giao thất bại, Bạch Kim hưởng thủy loa thực sự xông vào thì bọn họ mới đồng loạt ra tay công kích.

Cái này giống như hai người đánh nhau. Một khi đối phương thất bại còn chưa kịp rút tay liền tung đòn tấn công ngay lập tức.

Kế hoạch như vậy khiến cho tộc Đằng Giao và tộc Kim Thiềm như mất đi tác dụng. Trong suy nghĩ của phần lớn thất tông lục phái thì ít nhất cũng phải như dùng liềm mà đón ngã đám người tộc Đằng Giao.

Hơn ba mươi người của thất tông lục phái đồng loại ra tay, trong đó có rất nhiều tông chủ của các môn phái. Nhất là nhân vật có tu vi như Thích Như Ý trong tình hình như thế này thì uy thế của ba mươi người tọa ra chắc chắn sẽ hơn uy lực đồn hợp lực của tộc Kim Thiềm và tộc Đằng Giao nhiều.

Rất nhiều người thậm chí còn giữ lại một chút sợ đánh quá tay khiến cho nội đan của đám Đằng Giao nát hết.

Tuy nhiên điều khiến cho người thất tông ngũ phái không thể ngờ được đó là pháp thuật và pháp bảo mà bọn họ phóng ra ập tới đám người tộc Đằng Giao mà trút xuống. Bọn họ nhìn thấy sau khi ánh sáng ập xuống, trong nháy mắt từ phía sau tộc Đằng Giao có mấy người lấy ra pháp bảo. Thân hình của họ cũng hết sức cao lớn, trên người tỏa ra khí tức của rồng.

Những người này rõ ràng là đám người tộc Ly Thủ đi theo Lạc Bắc tới đây. Những thứ pháp bảo đó cũng là bọn họ lấy được từ tay Thương Lăng cung. Điều đó khiến cho đám người thất tông lục phái không thể ngờ được rõ ràng yêu tộc hải ngoại không biết sử dụng pháp bảo tại sao lại có được số lượng nhiều tới mức như vậy?

Đồng thời với việc lấy ra pháp bảo, pháp thuật thủy hệ của tộc Ly Thủ cũng được phóng ra.

Trong nháy mắt, Lạc Bắc và tộc Ly Thủ đồng loạt ra tay.

Tám ma thần liền vọt lên phía trước đám người tộc Đằng Giao đồng thời Sơn Hà xã tắc chung cũng xuất hiện.

Đúng vào lúc này, sự hùng mạnh của pháp bảo phòng ngự so với pháp thuật phải có hiệu quả hơn nhiều. Chân nguyên của một người không thể nào chống lại một đòn liên thủ của nhiều người.

Kinh ngạc thì kinh ngạc nhưng một đòn công kích của thất tông ngũ phái trong nháy mắt cũng chiếm được thượng phong.

Hai vầng ánh sáng với đủ mọi màu sắc va chạm với nhau tuy nhiên vẫn có thể thấy trong số người tộc Ly Thủ có ba người ngã xuống.

Có một số pháp bảo cần phải có tâm thần điều khiển. Lần này bị chân nguyên chấn động khiến cho tộc nhân Ly Thủ không chịu được.

Trong nháy mắt âm thanh vang lên chẳng khác nào có một ngàn thùng thuốc nổ cùng lúc nổ tung. Lạc Bắc đối diện với Bạch Kim hưởng thủy loa chỉ thấy nước biển xung quanh bị các loại pháp bảo, pháp thuật làm cho xuất hiện vô số con sóng rồi bị người thất tông ngũ phái sử dụng pháp thuật và pháp bảo ép tới khiến cho chúng xuất hiện vô số tiếng nổ. Rất nhiều thực vật và đá núi xung quanh không chịu nổi mà nổ tung thành bột mịn. Đồng thời, kéo theo vô số những làn sóng không khí còn có vài chục tia sáng.

- Không ổn! Ta có dốc hết sức cũng không thể ngăn cản nổi.

Trong nháy mắt, Lạc Bắc hơi nhíu mày, chân nguyên của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh được hấn sử dụng tới mức cao nhất khiến cho trong thân thể giống như có từng tia chớp bùng nổ.

- Kiểm...kháng.

Một tiếng rống to vang lên. Trong tích tắc đó, Lạc Bắc cảm nhận được mặt đất chấn động mạnh rồi rất nhiều đá núi bị chấn động làm cho vọt lên.

- Độc Giác Đằng Quy.

Phía sau, sáu con dị thú của Tịch tộc cũng đồng loạt ra tay. Trong sáu con dị thú ấy, Độc Giác Đằng Quy lười nhác giơ chân dậm mạnh một cái lên mặt đất. Từ trong miệng nó phun ra một cột khói. Một bức tường dài mấy chục trượng màu vàng xuất hiện chắn lấy mười tia sáng của thất tông lục phái đang phóng tới.

Chỉ trong tích tắc, bức tường đó liền bị mười tia sáng đánh tan. Nhưng Độc Giác Đằng Quy cũng gầm lên một tiếng rồi cả bốn chân chộp xuống đất khiến cho một bức tường màu vàng lại xuất hiện chắn trước mặt. Cùng lúc đó, năm con dị thú khác cũng phát ra băng, nước và gió phóng tới.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

07-01-2013, 01:27 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

166. Chương 165: Một Kiếm Giết Chết! Ngũ Âm Thần Lôi Giám.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Lại một lần sóng không khí nổ tung. Lạc Bắc nhìn thấy trên người tám ma thần cũng có hơn mười quang sáng bùng nổ. Trong đó hai ma thần có thần lực cùng với ma thần cầm Đầu Ly hỏa gần như trong nháy mắt bị đánh tan. Cùng lúc đó, Lạc Bắc cảm nhận được thân mình rung mạnh, Sơn Hà xã tắc chung gần như không khống chế được.

- Chặn!

Nhưng Lạc Bắc biết cho dù một đòn công kích uy hiếp nhất của thất tông lục phái thì núi Anh Giao cũng có thể ngăn được.

Bởi vì Sơn Hà xã tắc chung dù sao cũng không phải để đánh, bên cạnh hẳn vẫn còn có Khuất Đạo Tử chưa ra tay.

Nhưng Lạc Bắc vừa mới nghĩ như vậy, còn chưa kịp phản ứng thì một tia sáng màu lục đã vong qua Sơn Hà xã tắc chung rồi thuận thế xuyên qua ngực của một gã tộc Đằng Giao đứng bên Cầu Thương Dương, cắt đứt mạng sống của y.

Tuy rằng Nhất Nguyên Tử biết một thứ pháp bảo trong trận đại chiến nhiều người có thể nói là vô cùng yếu, rất dễ bị đối phương đánh rơi. Nhưng vừa mới bị mất một tên đệ tử và cái pháp bảo đặc ý nhất khiến cho khi Bạch Kim Hưởng thủy loa lọt trào trận thì y cũng đổ mắt. Y không nghĩ tới cái pháp bảo đó còn có thể lấy lại.

- Lạc Bắc! Người hại ta mất một cái pháp bảo đặc ý nhất. Nếu không giết người thì khó làm giảm mối hận trong lòng ta.

Sau khi đánh chết một gã tộc Đằng Giao trong nháy mắt, Lãnh Diễm Tru Tâm Xích lại biến thành một tia sáng lao về phía Lạc Bắc. Nhất Nguyên Tử giận điên người nên thậm chí quyết phải bắt được Lạc Bắc và Thái Thúc để hỏi kiếm quyết Thực Sơn.

- Cầu Thương Dương! Bách Thái! Toàn bộ các người đối phó với đám người trên con ốc to kia.

Cơ bản Lạc Bắc không để ý tới Lãnh Diễm tru tâm xích đang lao tới mình mà rống lên thật to.

Uy lực của Lãnh Diễm Tru Tâm xích của Nhất Nguyên tử đối với Lạc Bắc không coi vào đâu.

Bên cạnh Lạc Bắc vẫn còn có Thái Thúc chưa hề ra tay. Tốc độ của Tân Thiên Trảm Lô so với Lãnh Diễm tru tâm xích không hề kém. Cho dù không chặn được thì với tu vi Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh của Lạc Bắc, mức độ thân thể dẻo dai tới bậc này cũng đủ để cho pháp bảo không làm cho hắn bị thương nặng được. Nhưng Lạc Bắc biết, cái pháp bảo đó của Nhất Nguyên Tử rất có khả năng khiến cho mọi người bị thua.

Thất tông ngũ phái đang tiếp tục tấn công. Nếu lúc này mà đám người tộc Đằng Giao, tộc Kim Thiềm và tộc Thủy Tinh, Tịch Tộc mà bị một cái pháp bảo hút lấy sẽ khiến cho rất nhiều người ra tay theo bản năng, làm cho khó ngăn được đòn liên thủ của thất tông ngũ phái.

“Oành!” Trong tiếng hô to của Lạc Bắc có một chút chống lại uy áp tâm thần khiến cho đám người tộc Thủy Tinh, tộc Đằng Giao, tộc Kim thiềm và đệ tử của Tịch Tộc nhanh chóng phát ra giao chiến với đợt tấn công thứ hai của thất tông ngũ phái.

Lần này, thậm chí bên phía yêu tộc chiếm ưu thế. Vô số người trên Bạch Kim hưởng thủy loa cất tiếng kêu đau đớn mà ngã xuống đất.

Đồng thời, Lãnh Diễm Tru tâm xích cũng bị Tân Thiên Trạm Lô của Thái Thúc đánh rơi.

Nhưng lúc này, ánh mắt của Lạc Bắc cũng tập trung về phía Nhất Nguyên Tử với đầy sát khí.

Không chỉ bởi vì Nhất Nguyên Tử đánh chết một người tộc Đằng Giao mà còn vì Lạc Bắc thấy được Độc Giác Đằng Quy đã từ từ nằm xuống, thất khiếu thẩm máu. Phát ra hai bức tường đất rồi bị đánh nát khiến cho nó bị thương nặng. Lạc Bắc có thể cảm nhận được sức sống của nó đang từ từ biến mất.

- Người muốn giết ta! Ta sẽ giết người.

Trong nháy mắt yêu tộc và thất tông ngũ phái giao chiến với nhau, Lạc Bắc và Nhất Nguyên Tử cũng dốc toàn lực.

- Sơn Hà Xả tắc chung! Đây là pháp bảo của Khuất Đạo Tử! Khuất Đạo Tử thật sự chết trong tay hắc?

Trên Bạch Kim hưởng thủy loa rất nhiều người vừa mới nghĩ như vậy thì một cái bóng đen cũng xuất hiện sau lưng Lạc Bắc. Một vầng ánh sáng chín màu cũng trong nháy mắt được cái bóng đó phát ra đánh vào đầu Nhất Nguyên Tử.

- Đó là pháp thuật của Khuất Đạo Tử. Người đó là Khuất Đạo Tử. Tại sao lại trở thành người hầu của Lạc Bắc?

- Thi thần tướng linh! Khuất Đạo Tử đã bị hắc biến thành Thi thần tướng linh.

Trong vô số những tiếng hét chói tai. Một quả cầu ánh sáng màu vàng, một cái nghiên mực cổ tản ra ánh sáng màu đen cùng với một đạo kiếm quang màu đỏ cũng đồng thời xuất hiện.

Nhất Nguyên Tử đứng mũi chịu sào cơ bản không có thời gian suy nghĩ xem có chuyện gì xảy ra. Phản ứng đầu tiên của y đó là đạo pháp thuật đó rất mạnh. Vốn có thứ pháp bảo phòng ngự lợi hại như Thiên Ất hộ tâm kính nên y không còn cái nào khác. Vì vậy mà lần này y chỉ kịp phóng ra một đạo thần quang chống lại vầng ánh sáng chín màu đó.

Cái nghiên mực cùng với kiếm quang màu đỏ là do Kỷ Âm Dương và chuông giáo phái Xích Hà - Yến Ân Kiều phóng ra.

Mắt nhìn thấy trên đầu Nhất Nguyên Tử không có pháp bảo phòng hộ, Kỷ Âm Dương liền phóng pháp bảo phòng hộ của mình ra chắn lấy. Đồng thời trong lúc hai bên đang quần lầy nhau, Xích Hà phái chuyên tu luyện phi kiếm cũng không dám ra tay. Trừ khi là họ kết thành kiếm trận nếu không một hai phi kiếm lao ra mà bị lực lượng khác nổ tung thì chắc chắn là không thể thu lại được.

Một đòn của Lạc Bắc cũng học theo Nhất Nguyên Tử nắm chính xác khoảng cách. Nhưng Yến Ân Kiều chưa ra tay vì vậy mà có thể phát kiếm ngăn lại.

Trong thất tông ngũ phái vốn còn mấy người có đủ sức ra tay nhưng thấy có ba người liên thủ đón đánh thì liền đặt tinh thần chuẩn bị giao chiến với yêu tộc.

- Tìm chết!

Nhất Nguyên Tử! Kỷ Âm Dương! Yến Ân Kiều đều là tôn sư của một phái. So với ba người, Lạc Bắc chỉ là một tên tiểu tử hậu bối. Nhưng chỉ trong tích tắc một tiếng nổ vang lên do vầng ánh sáng của Khuất Đạo Tử bị ba người chặn lại, một tia kiếm quang màu đen cũng nổ tung khiến cho kiếm quang màu đỏ của Yến Ân Kiều bị đánh bay đồng thời cắt Nhất Nguyên Tử ra làm hai đoạn.

- Hắc tu luyện pháp quyết và kiếm quyết gì mà cùng tu vi Kiếm Cương, uy thế của hắc lại mạnh hơn ta nhiều đến vậy. Ngay cả phi kiếm của ta cũng không ngăn được hắc? Không ngờ tu vi của hắc đã tới mức này.

Trong nháy mắt, sắc mặt Yến Ân Kiều trắng bệch.

Một đòn của Lạc Bắc thừa lúc vàng ánh sáng chín màu phát ra, Tam Thiên Phù Đồ cũng lặng lẽ nấp sau đó rồi nhân lúc vàng ánh sáng nổ tung đánh bay Vô vi thần quang và Hắc Trạc Sơn thủy nghiễn của Kỷ Âm dương, Tam Thiên Phù Đồ liền bùng nổ, chẳng khác gì giao long xuất động. Trong nháy mắt, chỉ có Yến Ẩn Kiều phản ứng kịp. Nhưng phi kiếm của y giao chiến với phi kiếm của Lạc Bắc thì nhận ra bản thân mình không phải là đối thủ của hắn.

Chỉ có điều trong tích tắc đó, tông chủ Nhất Nguyên Tử của Thanh Tịnh tông đã bị Lạc Bắc đánh chết trước mắt đám người thất tông lục phái.

Sau khi một kiếm chém chết Nhất Nguyên Tử, Lạc Bắc cơ bản không thèm chú ý, dốc toàn lực điều khiển Tam Thiên Phù Đồ quay về.

Lạc Bắc biết cái việc để cho Kiếm cương nổ tung chỉ là đánh lừa. Cho dù bản thân có tu vi Kiếm Cương, chân nguyên đã hoàn toàn dung hợp với kim thiết nhưng nếu bị người thất tông ngũ phái chặn lại mà công kích thì có khả năng Tam Thiên Phù Đồ sẽ nổ tung.

Kiến ăn voi.

Cho dù là mười người có tu vi bình thường liên thủ thì uy lực cũng cực lớn nói gì tới thất tông ngũ phái đông người như vậy, tất cả đều là các cao thủ có tu vi không tầm thường. Vì thế mà Lạc Bắc điều khiển Tam Thiên Phù Đồ nhanh chóng quay về. Tam Thiên Phù Đồ bay sát bên cạnh trận pháp để một khi tiến vào cũng sẽ bị tiến xuống địa tâm hỏa. Lạc Bắc làm như vậy là muốn cho đám người thất tông ngũ phái sợ ném chuột vỡ đồ quý, sợ mất pháp bảo mà không dám ra tay với Tam Thiên Phù Đồ của mình.

- Nếu không hủy được thanh phi kiếm của người. Việc này mà truyền ra ngoài thì ta còn mặt mũi nào nữa.

Mãi cho tới lúc này, Thích Như Ý mới biết mình hoàn toàn xem thường Lạc Bắc.

Trong lúc kiếm cương trên Tam Thiên Phù Đồ bùng nổ, ngay cả Thích Như Ý cũng có cảm giác toàn bộ chân lông dựng đứng.

Nhưng trong tình cảnh thất tông ngũ phái đông người như vậy mà để Lạc Bắc đánh chết Nhất Nguyên Tử thì Thích Như Ý không thể nào chấp nhận nổi.

Viên kính màu đồng trong tay y lập tức chiếu về phía Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc.

Cái pháp bảo này của Thích Như Ý chính là thứ mà ngày trước y dùng để đối phó với đám người Đan Lăng Sinh. Nó chính là Ngũ Âm thần lôi giám cùng với Diễm ma thiên la chung, Bỉ Ngạn Vô Thường kiếm được coi là ba đại chí bảo của phái Hà Gian.

Do tu vi của Thích Như Ý hơi yếu hơn đám người Khuất Đạo Tử và Hắc Phong lão tổ nhưng có thể ngồi ngang hàng với họ cũng là nhờ có cái pháp bảo này.

Bị Ngũ âm thần lôi giám của Thích Như Ý chiếu tới, chỉ thấy âm lôi năm màu liên tục nổ tung trên Tam Thiên Phù Đồ.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

07-01-2013, 01:28 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

167. Chương 166: Tịch Tộc Đằng Âm! Quỷ Xa Âm Vương Cư.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Tia sáng màu hồng bắn ra cực nhanh chém về phía Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc.

Tia sáng màu hồng xuyên qua nước biển phát tiếng nổ chính là phi kiếm của Yến Ẩn Kiều.

Một đòn vừa rồi, phi kiếm của Yến Ẩn Kiều bị Lạc Bắc đánh bay trước mắt mọi người. Hiện tại, y chỉ có thể nhân lúc Thích Như Ý sử dụng Ngũ Âm thần lôi giám đối phó với Lạc Bắc mà phá hủy thanh phi kiếm, nếu không thì thể diện của mình biết để đi đâu?

Ngũ Âm Thần lôi giám của Thích Như Ý là một trong ba pháp bảo lợi hại nhất của phái Hà Gian. Bị âm lôi bao vây, Lạc Bắc toát cả mồ hôi.

Cũng không phải do chân nguyên trên Tam Thiên Phù Đồ bị nổ mà do Lạc Bắc điều khiển nó bay cạnh cửa sinh để trở về vì vậy mà khi bị âm lôi bao quanh, suýt chút nữa Tam Thiên Phù Đồ đã bị đánh bay vào trong Thiên Vi Di Tinh trận.

- Không ổn.

Nụ cười lạnh lùng xuất hiện trên khuôn mặt Thích Như Ý. Ngay vào lúc y toàn lực điều khiển Ngũ Âm thần lôi giám định đánh bay Tam Thiên Phù Đồ vào trong Thiên Vi Di tinh trận thì con người chợt co lại.

- Tại sao không tấn công phi kiếm của hắn?

Yến Ẩn Kiều đang điều khiển phi kiếm toàn lực đánh về phía Tam Thiên Phù Đồ thì đột nhiên phát hiện Ngũ Âm Thần Lôi Giám của Thích Như Ý đột nhiên thay đổi phương hướng.

Trong tích tắc đó, Yến Ẩn Kiều đã không cần phải hỏi người khác để có câu trả lời.

Bởi vì vừa lúc đó các loại ánh sáng bao phủ trời đất đã va vào nhau khiến cho nguyên khí bốn xung quanh cuộn trào như những con sóng thần.

Công kích của đám người trên núi Anh Giao đã vừa mới giao thủ với người thất tông ngũ phái.

Vừa rồi, Lãnh Diễm Tru Tâm Xích của Nhất Nguyên Tử đã gây uy hiếp lớn nhất tới trận tuyến của núi Anh Giao. Mà Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc cũng có tác dụng như vậy. Khi Thích Như Ý ra tay đối phó với Tam Thiên Phù Đồ thì có ít nhất năm, sáu người cũng tập trung vào nó. Mà vừa lúc này, đám người tộc Đằng Giao, tộc Kim Thiềm, tộc Ly Thủ và tộc Thủy Tinh nhìn thấy Lạc Bắc chỉ một kiếm giết chết Nhất Nguyên Tử thì sôi trào nhiệt huyết khiến cho đòn công kích càng mạnh hơn.

Sau lần giao chiến, người của thất tông ngũ phái lại rơi vào thế hạ phong. Ba, bốn cái pháp bảo không thể không chế được bị đánh bay vào trong Thiên Vi Di tinh trận rồi biến mất trong nháy mắt. Thích Như Ý thấy bên mình không ngăn cản nổi đối phương liền vội vàng chuyển hướng Ngũ Âm thần lôi ngăn cản công kích từ núi Anh Giao.

- Được! Ta giao chiến phi kiếm với người.

Ngũ Âm Thần Lôi Giám vừa mới chuyển hướng, Lạc Bắc liền cảm nhận được sức ép lên thanh kiếm giảm đi rất nhiều, lại vừa lúc thấy kiếm quang từ Yến Ẩn Kiều đang chém về phía Tam Thiên Phù Đồ, hắn liền nở nụ cười lạnh. Kiếm quang trên thân Tam Thiên Phù Đồ lấp lánh, vọt lên giao tiếp với phi kiếm của Yến Ẩn Kiều.

Tu vi phi kiếm của Yến Ẩn Kiều không bằng Lạc Bắc, bị Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc va chạm khiến cho phi kiếm của y bay thẳng vào trong Thiên Vi Di tinh trận. Chỉ thấy một vầng ánh sáng màu hồng bắn sáng một bên rồi bị làn khí trắng bao phủ sau đó biến mất không còn thấy bóng dáng.

Phi kiếm đối với người tu luyện phi kiếm mà nói chẳng khác gì tay chân. Nhất là những người như Yến Ẩn Kiều tu luyện tới cảnh giới Kiếm Cương. Phi kiếm bị trận pháp cuốn vào trong ngọn lửa dưới lòng đất rồi bị phá hủy chẳng khác nào bị cắt một miếng thịt ở ngực. Y hét lên một tiếng chói tai, miệng phun máu tươi mà gục xuống.

- Nếu không tiêu diệt thẳng nhóc này thì hôm nay chúng ta chỉ sợ sẽ bị thiệt hại nặng.

Chỉ với vài hành động, Lạc Bắc đã giết chết Nhất Nguyên Tử, đánh trọng thương Yến Ẩn Kiều. Uy thế như vậy khiến cho Kỷ Âm Dương phải kêu lên thật to.

Hiện tại trên Bạch Kim Hưởng thủy loa, ai cũng có thể nhận ra được Lạc Bắc là nhân vật vô cùng quan trọng của đám người bên núi Anh Giao.

Nếu không có Lạc Bắc, đám Yêu tộc chỉ dựa vào pháp thuật thì cũng có thể đột phá mà bỏ chạy. Nhưng pháp bảo của Lạc Bắc cùng với tu vi Kiếm Cường cái nào cũng lợi hại. Huống chi lại còn có Khuất Đạo Tử nghe theo lệnh của hắn. Có Lạc Bắc ở đó chẳng khác nào một kẻ làm quan cả họ được nhờ, giúp cho của Sinh được khóa chặt.

- Lạc Bắc!

Đúng vào lúc này, người tộc Long Nghê chợt kêu lên thật to.

Trong khoảng khắc chiến đấu đó khiến cho Yêu tộc có mặt trên núi Anh Giao vô tình coi Lạc Bắc trở thành người thân thiết.

Nếu không có Lạc Bắc thì có khả năng vừa rồi bọn họ đã bị Nhất Nguyên Tử làm cho tan tác.

- Có chuyện gì?

Lạc Bắc vừa điều khiển Thập Nhị đô thiên hữu tướng ma thần và Khuất Đạo Tử phối hợp với đám người tộc Đằng Giao vừa kêu lên.

- Còn chừng một nén nhang nữa thì vị trí cửa sinh của trận pháp sẽ thay đổi.

Gần như cùng lúc với người tộc Long Nghê, tông chủ Diêu Thiên Giáp của Canh Giáp tông quan sát Tử Vi Tinh La bàn cũng kêu lên.

Một nén nhang?

Âm thanh này lọt vào tai của Lạc Bắc và Thích Như Ý hoàn toàn khác biệt?

“Cái loại đấu pháp này sinh tử chỉ quyết định trong một hai lần hô hấp. Như vậy thì một nén hương cũng đủ lâu rồi.”

“Nếu như thế này, một đòn không trúng mà phải bỏ đi thì đúng là mất mặt. Hơn nữa nhuệ khí cũng không còn lấy một chút nào.” Trong nháy mắt, Thích Như Ý thầm nghĩ như vậy.

Còn Lạc Bắc thì nhanh chóng hỏi:

- Vị trí cửa sinh của trận pháp thay đổi có phải là dịch sang ngay bên cạnh không? Có cần rời khỏi trận pháp không?

- Không! Vị trí của cửa sinh sẽ xuất hiện sang bên trái chừng năm mươi trượng. Phải ra khỏi trận pháp mới có thể vào được.

- Giam giữ chúng ở trong trận pháp.

Trong nháy mắt, Lạc Bắc thầm quyết định như thế.

- Tịch Tây Nguyên! Tịch tộc các người mau phát Tịch Tộc đẳng âm triệu tập dị thú tới đây trợ chiến, giam chúng ở trong trận pháp.

Tịch Tộc đẳng âm! Đây là thứ mà con gái Tịch tộc cả đời chỉ có thể thi triển một lần nhưng có thể triệu tập hải thú mạnh nhất trong vòng ngàn dặm tới đây để điều khiển.

Nghe thấy tiếng của Lạc Bắc, năm nữ tử Tịch Tộc không hề chần chừ, từng người một nối tiếp nhau bắt đầu niệm Đằng Âm Tịch Tộc.

Từng âm một từ trong nữ tử Tịch Tộc phát ra.

Đây cũng là lần đầu tiên Lạc Bắc nghe được Đằng Âm Tịch Tộc. Hắn chỉ cảm thấy những âm thanh đó giống như một dòng nước từ trên cao đổ xuống, mặc dù âm thanh không cao nhưng lại hết sức rõ ràng. Mặc dù toàn những âm khó hiểu, nhưng lại tràn ngập sự đau thương, trấn an. Giống như ở trên chiến trường có thiếu nữ xuất hiện, trấn an và trị thương cho bằng hữu.

Vào thời điểm niệm Đằng Âm, khuôn mặt diễm lệ của các thiếu nữ Tịch Tộc trở nên vô cùng trang nghiêm và thành kính.

- Loại Yêu tộc nào mà thi pháp ở đây?

Khi năm thiếu nữ Tịch Tộc bắc đầu niệm chú thì người thất tông ngũ phái trên Bạch Kim Hưởng Thủy Loa cũng hết sức lo lắng.

Thất tông ngũ phái tới đây rất ít nên không biết Tịch Tộc. Mà lúc trước, khi tộc Đằng Giao thi triển pháp thuật, bọn họ đã nhận ra tộc Đằng Giao thi pháp không cần dựa vào pháp quyết, bùa mà dựa vào việc ngâm vịnh.

Hiện tại, thời gian nữ tử Tịch Tộc niệm chú dài như vậy khiến cho người của thất tông ngũ phái cảm nhận pháp thuật mà họ phóng thích nhất định sẽ vô cùng lợi hại.

Nhưng đợi tới khi nữ tử Tịch Tộc niệm chú xong thì đã qua hai, ba lần giao chiến cơ bản không hề thấy có pháp thuật lợi hại nào xuất hiện.

- Thì ra là phô trương thanh thế. Đám nữ tử kiêu diễm này cũng chỉ vậy thôi.

Đám người thất tông ngũ phái hết sức hưng phấn.

Có điều máu huyết và nguyên khí của tộc Kim Thiềm cùng với tộc Đằng Giao vượt xa sự suy đoán của họ.

Cả hai phe giao chiến với nhau bên phía Thất tông ngũ phái còn phải cẩn thận tên bay đạn lạc từ pháp thuật xung quanh. Chỉ cần bị lực lượng pháp thuật ảnh hưởng chắc chắn không phải chuyện đùa. Nhưng bọn họ có thể thấy đám người tộc Đằng Giao cơ bản không quan tâm tới cái chuyện đó. Những mũi tên nước bắn tới người họ chẳng khác nào bắn lên tảng đá, chỉ để lại một vết xước mà thôi.

Trừ phi là pháp bảo và pháp thuật đánh thẳng lên người nếu không thì không thể giết chết được họ.

Nhưng liên tục chịu đựng năm, sáu loạt tấn công, đám người tộc Đằng Giao và tộc Kim Thiềm gần như kiệt sức. Uy thế công kích từ núi Anh Giao không còn được lớn mạnh như lúc đầu.

Mà bên phía thất tông ngũ phái mặc dù chân nguyên có mất nhưng ở đây cơ bản toàn cấp bậc tông chủ nên trong người có sẵn linh đan bổ sung chân nguyên. Cứ như vậy lực chiến đấu của bọn họ mạnh hơn người núi Anh Giao nhiều.

Nhưng Lạc Bắc lại thật sự khó giải quyết. Hắn giống như một người điều hành, nhìn thấy chỗ nào yếu, liền sử dụng pháp bảo và Khuất Đạo Tử đi tới bổ sung. Đám người thất tông ngũ phái chỉ cần không để ý hay hơi yếu đi một chút là bị hắn đánh lên. Vì vậy mà họ cũng không thể tràn lên ngay được.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

07-01-2013, 01:28 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

168. Chương 167: Lá Bài Chưa Lật! Liều Mạng.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Nếu cứ đánh tiếp thế này, có lẽ không cần tới một nén hương. Không có đám Yêu tộc, một mình Lạc Bắc cho dù có mạnh tới mấy cũng không thể ngăn cản nổi.

Sau khi thấy đám nữ tử Tịch tộc niệm chú không có động tĩnh gì, đám người thất tông ngũ phái cảm thấy nắm chắc phần thắng.

Nhưng đúng lúc đó có một chút pháp lực dao động từ trong nước biển ở phía sau lan tới.

Từ từ pháp lực dao động càng lúc càng mạnh khiến cho mỗi người trên Bạch Kim Hưởng thủy loa cảm nhận được đó là một nhân vật cực mạnh. Nhưng thứ pháp lực dao động đó cũng hết sức quái dị.

Nó không có tinh khiết giống như chân nguyên của người tu đạo mà ngược lại giống như dao động từ trong đầu pháp sinh ra, vô cùng hỗn loạn. Hơn nữa pháp lực dao động đó có xen lẫn một thứ âm khí cực dày.

Đường như có một cao thủ chuyên tu quỷ đạo đang nhanh chóng tới đây, hoặc là có vô số quỷ hồn đang lao tới.

- Cái gì vậy?

Thích Như Ý vừa thâm nhủ liền cầm một viên Nhật quang dạ minh châu ném về phía sau. Chỉ thấy trong làn nước sâu cách đó hai trăm trượng loáng thoáng hiện ra một cái bóng lớn tới từng làn khí đen.

- Quỷ Xa Âm Vương Cừ.

Trong đám Tịch tộc có người thốt lên âm thanh ngạc nhiên, vui mừng.

- Quỷ Xa Âm Vương Cừ là loài dị thú gì?

Lạc Bắc cũng cảm nhận được bên ngoài trận pháp đường như không phải chỉ có một con dị thú mà là vô số quỷ luyện tập trung lại.

- Quỷ Xa Âm Vương Cừ là loài dị thú sinh sống ở nơi khí âm lệ, nơi cực âm, đầy thi cốt và chuyên nuốt thịt thối. Không thể ngờ được ngay cả nó cũng chạy tới đây.

Thủ lĩnh Tịch Tây Nguyên của Tịch tộc nhanh chóng giải thích với Lạc Bắc.

Khoảng cách của Quỷ Xa Âm Vương Cừ tới đám người thất tông ngũ phái trên Bạch Kim hưởng thủy loa càng gần, mọi người liền nhanh chóng thấy được đó là một con dị thú cao hơn năm trượng, to khoảng bốn trượng. Cơ bản không thể nhìn rõ ánh mắt của nó, chỉ có mười hai điểm sáng giống như bảo thạch tản ra ánh sáng mờ mờ. Tuy nhiên cái miệng của nó to chẳng khác gì miệng cá mập. Nhìn qua có thể tưởng tượng nếu con quái vật này ăn cái gì thì có thể nhai nát cả xương. Toàn thân con quái thú màu đen như được phủ bởi một lớp keo vô cùng cứng chắc. Mà lạ nhất đó là trên cái lưng của nó lại nổi lên một cái gì đó nhìn chẳng khác nào chiến xa.

- Cái gì vậy?

Hai đệ tử phái Xích Hà vừa mới giúp đỡ Yến Ân Kiều bị thương nặng lui lại tới tận cuối Bạch Kim Hưởng Thủy Loa thì nhìn thấy Quỷ Xa Âm Vương Cừ. Tuy rằng không biết đó là thứ gì nhưng hai tên đệ tử phái Xích Hà mới chỉ có cảnh giới Ngự kiếm thì làm sao mà đối phó được?

“Khắc khắc!”

Hai tên đệ tử phái Xích Hà vừa mới phát ra kiếm quang thì Quỷ Xa Âm Vương Cừ như phát ra tiếng cười sắc lạnh. Âm thanh đó chẳng khác gì cây kim đâm vào màng nhĩ khiến cho người ta hết sức khó chịu. Mà cùng với tiếng cười đó, một làn khí đen dày đặc phun ra từ mồm Quỷ Xa Âm Vương Cừ, trong đó lấp lánh nhiều đốm lửa màu xanh. Rõ ràng đó chính là Âm Lân sa chuyên đốt cháy nguyên khí bám trên thân kiếm.

Trên Bạch Kim Hưởng Thủy Loa gần như không có một người nào là không mang theo Âm Lân Sa chuyên dùng đối phó với phi kiếm. Ngay cả Thích Như Ý cũng mang rất nhiều Âm Lân Tiên có trộn lẫn âm lân sa. Đừng nói là Quỷ Xa Âm Vương Cừ ngày thường ăn xác chết thi cốt và khí âm lệ mà lớn tới mức như vậy. Tuổi của nó ít nhất cũng phải sáu, bảy trăm năm. Trong bằng đó thời gian tích lũy, lân hỏa, uế khí so với Âm Lân sa của phái Bắc Mang, Hà Gian nhiều hơn không biết bao nhiêu lần. Chỉ thấy làn khí đen ập tới khiến cho chân nguyên trên hai thanh phi kiếm cháy sạch, ngay cả hai tên đệ tử phái Xích Hà và Yến Ân Kiều cũng bị hơn mười đốm lửa màu xanh dính vào người.

Hơn mười đốm lửa bằng ngón tay út bám vào ba người rồi chẳng khác gì một đóa hoa bùng lên ngọn lửa kèm theo ba tiếng hét chói tai. Không kịp để Kỷ Âm Dương dùng Thiên Nhất Sinh Thủy quyết ngưng xuất Tam Cổ Chân Thủy Khước trùng dập tắt ngọn lửa, ba người Yến Ân Kiều không chịu nổi nháy khỏi Bạch Kim Hưởng Thủy Loa.

Nhưng cho dù chìm mình vào trong nước biển thì Âm Lân Lân hỏa của Quỷ Xa Âm Vương Cừ vẫn không hề tắt, chỉ trong một lúc nó đốt thủng ngực của cả ba, khiến cho bọn họ nhanh chóng chết cháy.

Một đòn của Quỷ Xa Âm Vương Cừ khiến cho toàn bộ đám người thất tông ngũ phái ớn lạnh. Hiển nhiên con dị thú này so với đám người núi Anh Giao còn lợi hại hơn nhiều.

- Xoạt! Xoạt.

Cùng lúc đó, đám người thất tông ngũ phái và đám người Lạc Bắc chợt nghe thấy âm thanh đó.

Âm thanh đó giống như có một người dùng sức hút khí, hay xé rách vải vóc phát ra. Mà theo âm thanh đó, hai luồng nước khổng lồ nhanh chóng lao về phía núi Anh Giao.

Trên Bạch Kim Hưởng thủy loa, ba bốn người đứng ở đuôi của nó gần như lòi hẳn con người ra ngoài rồi cố gắng chen lên phía trước con ốc.

Cả ba, bốn người đó đều là người phái Tiên Đô. Phái Tiên Đô cũng giống như phái Xích Hà tu luyện phi kiếm cho nên trong lúc giao chiến hỗn loạn bọn họ không có tác dụng vì vậy mà đánh phải rút về phía sau. Nhưng hiện tại cả ba, bốn người đó đều thấy rõ hai cột nước đang lao tới là một con nhện nước tròn xoe và một con hải xà màu trắng.

Con hải xà kia toàn thân đầy vảy trắng, nơi bụng có hoa văn. Chiều dài của nó không ngờ hơn ba mươi trượng, nhìn qua chẳng khác gì một quả núi nhỏ. Với hình thể như vậy chỉ có thể dùng hai chữ khổng lồ để hình dung tới nó. Phản ứng đầu tiên của ba, bốn người phái Tiên Đô đó là hải xà ở đây so với những con sống ở Trường Giang và Hoàng Hà quả thực hoàn toàn khác biệt.

Còn con nhện nước với thân thể tròn xoe, tám cái chân đầy lông màu nâu. Hình thể của nó so với con hải xà quả thực quá bé nhỏ. Mấy cái chân của nó chỉ dài chừng một trượng nhưng người của thất tông ngũ phái không một ai dám coi thường nó bởi vì pháp lực dao động tản ra từ nó rất mạnh, khủng bố không kém gì con hải xà. Hơn nữa trong miệng con nhện đó còn cắn một con bạch tuộc to hơn nó tới mấy lần. Cái âm thanh loạt xoạt kia chính là do con nhện nước xé thịt con bạch tuộc vọng ra.

Chỉ trong chớp lát, con bạch tuộc to hơn nó gấp mấy lần đã bị nó gặm hơn một nửa.

- Pháp vương thủy chu.

- Ngọc dải ngân hà măng.

- Tại sao trong khu vực này lại có nhiều dị thú mạnh như vậy?

Trong lúc đám người thất tông ngũ phái còn đang kinh hoàng thì đám người Tịch Tộc đầy hưng phấn không biết để đầu cho hết.

Đây hoàn toàn là một sự thay đổi bất ngờ.

Pháp vương thủy chu và Ngọc Dải Ngân hà măng trời sinh có thể hình khổng lồ mặc dù không như Quỷ Xà Âm Vương Cừu, tuy nhiên cũng cùng một cấp bậc với Độc Giác Đằng Quy. Bình thường những dị thú mạnh như thế này đều có một địa bàn riêng, không xâm phạm lẫn nhau. Nếu có một bên vượt qua lãnh địa thì có thể dẫn tới một cuộc chiến không chết không thôi.

Vì vậy mà bình thường trong mấy ngàn dặm dưới biển chỉ có khả năng có một con dị thú mà thôi. Vừa rồi triệu tập được Quỷ Xà Âm Vương Cừu, đám người Tịch tộc đã cảm thấy vô cùng may mắn, trong lòng hiểu tiếp theo không phải là dị thú quá mạnh.

Nhưng không ngờ được liên tiếp đám dị thú cực mạnh lại mò tới đây.

- Thanh Loan chân nhân! Nếu ngài không dùng Vạn Tượng thần vương phù thì lần này chỉ sợ chúng ta phải táng thân ở chỗ này.

Thích Như Ý thật sự là nhân vật tàn nhẫn giống như Khuất Đạo Tử, nhanh chóng thấy rõ tình hình hai bên.

Quỷ Xà Âm Vương Cừu, Pháp Vương Thủy Chu, Ngọc Dải Ngân Hà Măng mặc dù mạnh nhưng người thất tông ngũ phái chặn đánh và giết chúng không khó.

Cái khó là ở chỗ một khi quay lại đối phó với ba con dị thú thì sẽ không ngăn cản nổi sự tấn công từ núi Anh Giao. Có thêm ba con dị thú, thực lực trên núi Anh Giao thực tế đã cao hơn thất tông ngũ phái một phần.

Nhưng nếu giằng co với đám người Lạc Bắc thì chỉ có một kết quả đó là một không địch lại bị đánh chết, hai là để cho cửa sinh chuyển thành cửa tử rồi bị cuốn vào ngọn lửa trong lòng đất mà bị đốt cháy.

- Thanh Loan chân nhân! Ngài dùng Vạn tượng thần vương phù yểm hộ cho ta, để ta nhảy vào trong núi Anh Giao đánh chết Lạc Bắc.

Trong nháy mắt đó, Thích Như Ý có tâm cơ tàn nhẫn quyết định nhảy vào bên trong đánh chết Lạc Bắc.

Lạc Bắc là nơi quan trọng nhất trong hàng tuyến phòng ngự của núi Anh Giao. Chỉ cần có thể đánh cho hắn bị thương nặng để cho một, hai người vọt vào bên trong thì phòng ngự của núi Anh Giao sẽ bị phá vỡ.

Sở dĩ lúc này Thích Như Ý quát to với Thanh Loan chân nhân của Vạn Tượng tông là bởi vì y biết Vạn tượng tông có một cái Vạn tượng thần vương phù, hiện nay Thanh Loan chân nhân vẫn chưa sử dụng.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

07-01-2013, 01:28 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

169. Chương 168: Thích Như Ý Đối Đầu Lạc Bắc.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Vạn Tượng thần vương phù là do tông chủ Vạn tượng tông đời trước may mắn mà có được. Uy lực của nó vô cùng lớn nhưng chỉ có thể sử dụng được một lần vì vậy mà Thanh Loan chân nhân mới không dễ sử dụng. Nhưng Thanh Loan chân nhân cũng là người có tu vi cực cao, tính tình quyết đoán. Vì vậy mà khi nghe Thích Như Ý quát, bọn họ đều biết rằng đã đến lúc cần liều mạng thì làm sao mà có thể lưu thủ được.

- Thích Chương giáo! Ngài chuẩn bị sẵn, ta sẽ phóng Vạn tượng thần vương phù.

Thanh Loan chân nhân dốc sức thi triển một cái pháp quyết cùng với người bên cạnh ngăn cản một loạt công kích rồi sau đó thét lên một tiếng chói tai.

Mà Diêu Thiên Giáp cầm Tử Vi Tinh La bàn đứng bên cạnh Thích Như Ý cũng không nói nhiều, chỉ vung tay cầm một cái pháp bảo giống như cái hòm sắt ném lên người Thích Như Ý.

Cái pháp bảo đó vừa được ném ra liền hóa thành mấy chục tia sáng rồi đánh lên người Thích Như Ý.

Cái Tinh Tuyền Diệt Ma thần giáp đánh thêm vào người Thích Như Ý cũng là một thứ pháp cất giữ của Canh Giáp tông.

- Tốt! Đúng là pháp bảo thần diệu.

Thích Như Ý mặc Tinh Tuyền Diệt Ma thần giáp của Canh Giáp tông khiến cho thân hình đột nhiên cao hơn bình thường mấy tấc.

Hiển nhiên là cái áo giáp này phải dày tới mấy tấc.

Trên bộ giáp đó có dày đặc hoa văn. Chúng giống như một thứ chất lỏng lưu chuyển liên tục, tản ra từng làn pháp lực dao động kỳ dị. Trên khuỷu tay, đầu gối, mũ giáp, giày đều có những mũi nhọn đâm ra. Cả bộ giáp bọc kín người Thích Như Ý chỉ để lộ khuôn mặt khiến cho y không giống như một người tu đạo mà là một võ thần đi ra từ pho tượng thời thượng cổ thì đúng hơn.

Cái áo giáp này dường như so với ô kim còn cứng hơn. Ít nhất nó cũng phải nặng tới ngàn cân nhưng sau khi mặc vào, Thích Như Ý lại không hề thấy có một chút công kênh mà chỉ có cảm giác sức lực tăng lên rất nhiều, cảm giác linh khí trong trời đất xung quanh cũng tăng lên.

Bên trong cái áo giáp này không ngờ lại có một làn linh khí của trời đất vô cùng tinh khiết phát ra chui vào trong cái vị khí khiếu huyết trong kinh mạch của người mặc.

Tác dụng phòng ngự của cái áo giáp này thì Thích Như Ý còn chưa biết nhưng hiển nhiên là bình thường nó hấp thu linh khí trời đất rồi ngưng kết vào đó. Cứ như vậy, sau khi mặc sẽ liên tục có linh khí rót vào trong kinh mạch, nhanh chóng bổ sung chân nguyên bị tiêu hao giúp cho người mặc nó có năng lực chiến đấu cao hơn rất nhiều.

- Thanh Loan chân nhân! Việc này không thể chậm, nhanh chóng phóng Vạn Tượng thần vương phù. Thích chương giáo! Cái Tinh Tuyền Diệt ma thần giáp của Canh Giáp tông chúng ta có thể tránh được pháp thuật lôi hỏa. Nếu pháp thuật hệ đó tấn công ngài không cần phải né tránh. Các vị đạo hữu! Mọi người đừng có sợ ném chuột vỡ đồ quý nữa, thi triển hết sức để yểm hộ cho Thích chương giáo.

Vừa mới phóng Tinh Tuyền Diệt Ma Thần giáp, Diêu Thiên Giáp cũng nhanh chóng kêu lên.

Nhưng còn chưa kịp dứt lời, Thanh Loan chân nhân đã há miệng phun ra một luồng chân nguyên màu xanh. Bên trong luồng chân nguyên đó có một lá bùa như bằng bạch ngọc lấp lánh.

Cái Vạn Tượng thần vương phù của Thanh Loan chân nhân không ngờ lại được giấu trong cơ thể.

Phun ra lá bùa đó, hai tay Thanh Loan chân nhân cũng đồng thời bắt lại vẽ ra một lá bùa. Lá bùa được lão ngưng khí tạo thành lao thẳng vào trong Vạn tượng thần vương phù. “Xoẹt!” Vạn tượng thần vương phù trong nháy mắt hóa thành một luồng khí trắng mà phun ra xung quanh.

Tới lúc này, một lớp công kích từ trên núi Anh giao cũng ập xuống. Đám người thất tông ngũ phái phát ra pháp thuật, pháp bảo tạo thành những quang sáng nghênh đón.

Nếu không có Vạn tượng thần vương phù thì chỉ riêng việc năm sáu người đang phải phân tâm đối phó với Quỷ Xa Âm Vương Cửu cũng đủ cho đám người thất tông ngũ phái chịu thiệt nặng.

Nhưng làn khí trắng của Vạn Tượng thần vương phù tràn ra khiến cho trong toàn bộ hải vực giống như có vô số cao tăng đắc đạo đang niệm chú. Trong tiếng Phạn âm, một vầng ánh sáng màu trắng tản ra để lộ một đóa hoa.

Pháp thuật và pháp bảo va chạm với nhau tản ra nguyên khí và chạm với đóa hoa màu trắng rồi lập tức biến thành những gợn sóng mà biến mất.

Trong tiếng phạn âm nổ rộ ra những đóa hoa thánh khiết như thế này là do cao nhân trong truyền thuyết của Phật môn khi niệm Phật hiệu mới có thể sinh ra.

Nhưng đó cũng chỉ mới là bắt đầu.

Một tiếng động vang lên giống như có một người ở trên cực cao lắc chuông. Âm thanh đó vang lên khiến cho tiếng Phạn âm như được cộng hưởng. Ngay lập tức tượng thần cầm một chuỗi hạt mã não, đầu quần khăn vàng hiện ra bên trên ba tầng hoa.

Thần tượng màu trắng chính là thần vương trong truyền thuyết, là vật cưỡi của cao tăng đắc đạo có được pháp lực và lực lượng vô thượng.

Thần tượng đó vừa mới xuất hiện đã tạo ra một cảnh tượng quá mạnh, khiến cho những người trên núi Anh Giao có cảm giác hít thở không nổi.

Gần như trong cùng một thời gian, gần trăm thần tượng màu trắng cao tới năm trượng cùng nện bước. Nhìn bước chân của thần tượng hết sức thông thả nhưng không biết làm thế nào mà công kích của thất tông ngũ phái phát ra trở nên cân bằng, đón nhận lấy đòn công kích từ núi Anh Giao.

Ngay sau đó, một tiếng nổ to vang lên, trăm thần tượng màu trắng và những đóa hoa đồng loạt biến mất.

Vạn Tượng thần vương phù hóa ra thần tượng màu trắng dù sao cũng chỉ có thể bắt chước được một hai phân uy lực. Vì vậy mà trong trận giao chiến hỗn loạn này cũng không thể ngăn cản nổi.

Tuy nhiên cũng nhờ Vạn Tượng thần vương phù, bên phía thất tông ngũ phái có ít nhất hơn mười tia sáng xuyên qua công kích của núi Anh Giao mà đánh bại ít nhất năm sáu người của tộc Đằng Giao.

Tuy nhiên Thanh Loan chân nhân lại vô cùng tiếc hận.

Bởi vì Vạn Tượng Thần vương phù là bảo vật trấn phái của Vạn Tượng tông. Nếu sử dụng ở một nơi khác, trong tình hình như thế này thì người núi Anh Giao có khả năng sẽ ngã xuống một nửa chứ không phải chỉ có năm, sáu người.

Uy lực của Vạn Tượng thần vương phù thật sự rất bá đạo. Tuy nhiên thân hình của thần tượng quá khổng lồ, khi hóa ra đã có ít nhất sáu, bảy mươi thần tượng bị đẩy vào cửa tử của Thiên Vi Di tinh trận mà bị trận pháp cuốn đi.

Vì vậy mà lần này Vạn Tượng thần vương phù chỉ phát ra được ba, bốn phần uy lực của nó.

- Cho dù chiếm được vài viên Giao đan, có thêm kiếm pháp Thục Sơn thì lần này Vạn Tượng tông của ta cũng thật sự rất mệt.

Trong lúc Thanh Loan Chân nhân đang nghĩ vậy thì Thích Như Ý đã lao ra khỏi Bạch Kim hưởng thủy loa.

Trong nháy mắt khi thần tượng biến mất, Thích Như Ý mặc Tinh Tuyền Diệt Ma thần giáp giống như một chiến thần, bám theo lối xoay sinh ra từ nguyên khí do các loại pháp thuật, pháp bảo giao chiến mà xông vào.

Một vầng ánh sáng đỏ như máu tản ra từ trong cửa sinh gần như phủ kín một nửa núi Anh Giao, chẳng khác nào một cây đuốc ném vào trong động dơi. Làn ánh sáng đỏ như máu đó vừa mới phun ra, lập tức vô số những con quái vật chẳng khác nào châu chấu từ trong cửa sinh ập vào.

Diễm Ma Thiên la chung - Một trong ba đại chí bảo của phái Hà gian.

Trong nháy mắt, Lạc Bắc liền nhận ra Thích Như Ý sử dụng pháp bảo nào.

Cái thứ giống như châu chấu và bướm bướm tràn ra chính là do Thích Như Ý sử dụng Diễm Ma Thiên La chung tạo thành - Phi thiên thi tướng.

- Người định một mình xông vào đánh chết ta?

- Được! Ta với người một đối một xem ai giết ai?

Chỉ trong nháy mắt, Lạc Bắc cũng cảm nhận được ý định của Thích Như Ý nên nở nụ cười lạnh.

- Cầu Thương Dương! Tịch Tây Nguyên! Các người không cần phải xen vào chuyện này, dốc sức chặn đám người thất tông ngũ phái lại.

Liên tiếp ánh lửa và lôi quang cùng với vô số Phi thiên thi tướng nổ tung giúp cho Thích Như Ý nhảy vào trong núi Anh Giao.

“Oanh!”

Dưới sự chỉ huy của Lạc Bắc, núi Anh Giao tiếp tục phản kích, giao chiến với người của thất tông ngũ phái.

Tới lúc này, những người trên núi Anh Giao đều biết rằng đã đến giai đoạn quan trọng nhất. Vì vậy mà ngay cả tộc Long Nghê có pháp lực yếu nhất cũng dốc sức phối hợp thi triển những pháp thuật lợi hại nhất mà mình có.

Giao chiến với nhau, trong số thất tông ngũ phái lại có hai người ngã xuống. Hai người đó là hai người Quy Hóa tông trấn thủ ở đuôi con ốc. Đánh chết bọn họ là Quỷ Xa Âm Vương Cư. Lần này Quỷ Xa Âm Vương Cư phát ra mấy trăm luồng khí đen mặc dù bị đánh tan hơn nửa nhưng chỉ có hai luồng quấn lấy hai người cũng đủ khiến cho hai người đó ngã xuống. Phối hợp tốt nhất với nó là Ngọc Đái Ngân Hà Mãng. Nó phóng ra từng luồng thủy lôi đánh rơi những cái pháp bảo ngăn chặn khí đen. Còn Pháp vương thủy chu thì cũng há miệng phun một lớp chất lỏng màu trắng và con bạch tuộc vào bên trong.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

07-01-2013, 01:30 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

170. Chương 169: Mạnh Mẽ Đánh Chết.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Cái thi thể không đầy đủ của con bạch tuộc nhanh chóng bị lực lượng nổ tung của pháp thuật đánh nát. Nhưng một ít chất lỏng màu trắng không ngờ lại tạo thành một quả cầu chắn đường ra khỏi sinh môn. Pháp Vương Thủy Chu phóng ra quả cầu to màu trắng này vô cùng mềm dẻo, có lực hấp thu. Hai thanh phi kiếm của phái Tiên Đô phóng tới không ngờ bị dính chặt vào đó không thể động đậy.

Phía trước Bạch Kim hưởng thủy loa, Diễm Ma Thiên La chung của Thích Như Ý phát ra huyết khí nồng nặc cũng bị công kích của núi Anh Giao và thất tông ngũ phái đánh tan, biến mất. Tuy nhiên chỉ trong chút thời gian đó cũng có ít nhất trăm con phi thiên thi tướng bay vào trong núi Anh Giao, bao bọc lấy Thích Như Ý.

Dùng tới Vạn Tượng thần vương phù, Diễm Ma thiên là chung và có Tinh Tuyền Diệt Ma Thần Giáp phòng ngự, cuối cùng thì Thích Như Ý cũng lọt được vào trong núi Anh Giao.

Trong nháy mắt khi Thích Như Ý lọt vào trong núi Anh Giao, một làn khí đen đặc từ trên đầu Khuất Đạo Tử tuôn ra, ngưng tụ thành một cái vòng sáng chín màu tản ra hơi thở khủng bố ở sau đầu, rồi hiện lên hình dáng của đạo tôn màu đen.

Một quả cầu có uy thế so với vàng ánh sáng chín màu và một vàng kiếm quang màu đen trong nháy mắt lao về phía Thích Như Ý.

- Cũng chỉ có mấy cái này thôi sao?

Thích Như Ý cất tiếng cười lạnh, Ngũ Âm Thần Lô xoay chuyển ánh sáng tràn ra, xuất hiện một quả cầu âm lô ngăn chặn quả cầu chín màu của Khuất Đạo Tử. Đồng thời y giơ tay lên phát ra một đạo khí âm phát ra vô số kiếm quang màu đỏ chống lại Tam Thiên Phù Đồ.

Ngũ Âm Thần Lô Giám và Bỉ Ngạn Vô Thường kiếm đều là những pháp bảo lợi hại. Nhất thời lấy một địch hai không hề rơi vào thế hạ phong. Mà vừa đỡ được công kích của Lạc Bắc, hơn trăm Phi thiên thi tướng từ bốn phương tám hướng xung quanh lao tới bao vây Lạc Bắc.

Đám phi thiên thần tướng mặc dù không có pháp thuật chỉ có sức lực kinh người không khó đối phó nhưng lại có thể quấy rối sự tập trung của Lạc Bắc.

Hơn nữa tình huống trước mắt đó là Lạc Bắc ở trong núi Anh Giao phải quan tâm tới các Yêu tộc khác, không dám sử dụng pháp thuật có tính sát thương rộng để đối phó với Phi thiên thần tướng. Còn Thích Như Ý thì có thể phóng thích bất cứ loại pháp bảo, pháp thuật nào.

Vì vậy mà mặc dù Thích Như Ý không nghĩ thực lực của mình vượt hơn so với Lạc Bắc, Khuất Đạo Tử và Thái Thúc nhưng có sự khác biệt như vậy thì y có thể khẳng định được rằng mình có thể đánh chết Lạc Bắc rất nhanh.

Vào lúc phi thiên thần tướng ào tới Lạc Bắc, trong tay Thích Như Ý đã xuất hiện một thanh phi đao trong suốt.

Thanh phi đao này được Kỳ Âm Dương đưa cho khi Thích Như Ý lao ra.

Tam thủy hóa nguyên đao.

Uy lực của nó cũng không có gì lớn nhưng nó do chân nguyên quý thủy tinh thuần ngưng kết lại thành. Vì vậy mà cái pháp bảo này một khi phóng ra rất khó phát hiện khi ở trong nước biển.

Thích Như Ý phóng Tam Thủy Hóa Nguyên đao rất nhẹ nhàng và bí ẩn.

Bàn tay y chỉ hơi rũ xuống, Tam Thủy Hóa Nguyên Đao trong suốt liên lặng lẽ không một tiếng động lao về phía Lạc Bắc.

Thích Như Ý cũng rất hài lòng đối với Tam Thủy Hóa Nguyên Đao.

Việc phóng nó ra hết sức đơn giản, gần như không hề có pháp lực dao động. Trong không gian tràn ngập các loại nguyên khí, khi Tam Thủy Hóa Nguyên Đao được phóng ra chẳng khác gì một gợn sóng, cơ bản không làm cho người khác để ý.

Chỉ cần Lạc Bắc đối phó với Phi Thiên thì tướng, Tam Thủy Hóa Nguyên đao sẽ xuyên thủng ngực hắn.

Luận về sự âm hiểm và tàn nhẫn, kinh nghiệm chiến đấu thì thiên hạ đúng là không có nhiều người có thể so được với Thích Như Ý. Lúc trước, Thích Như Ý phối hợp với Côn Luân ở Bắc Mang đánh chết Đan Lăng Sinh cũng sử dụng Bạch Cốt lân hỏa tiễn thu hút sự chú ý của Ngao Hoàng rồi ẩn nấp trong đó, chấp nhận để bản thân bị ảnh hưởng bởi Bạch Cốt hỏa lân tiễn bùng nổ rồi dùng Thất Tu Ly Hỏa bào của mình đánh chết Ngao Hoàng.

Cái thủ đoạn ám sát này đối với Thích Như Ý lần nào cũng thành công.

Nhưng lần này, mục tiêu của y lại là Lạc Bắc.

Tam Thủy Hóa Nguyên đao của y vừa mới bắn ra, Lạc Bắc đột nhiên biến mất trong tầm mắt của y.

Chờ tới khi Lạc Bắc xuất hiện thì đã cách y chưa tới hai trượng.

Súc địa thành thốn!

Trong nháy mắt Lạc Bắc đã sử dụng pháp thuật của phái Lao Sơn.

- Cái tên tiểu bối Thực Sơn này không ngờ còn khó đối phó hơn cả sư trưởng của y, ngay cả pháp thuật của phái Lao Sơn mà y cũng học được.

Đây là cái suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Thích Như Ý.

Sau đó Thích Như Ý nở nụ cười lạnh.

Nếu như Thích Như Ý vẫn không hiểu rõ ý của Lạc Bắc thì y cũng không thể tồn tại ngang với đám người Khuất Đạo Tử, mà chỉ là một thằng ngốc thôi.

Một khi tới gần người thì tất cả pháp thuật đều không thể phóng ra kịp. Cho dù phóng ra thì cũng ảnh hưởng tới mình, chẳng khác gì đối phương. Trong một cái khoảng cách gần như vậy chỉ có thể dựa vào sức lực để giết đối phương.

Nếu bình thường, Thích Như Ý còn có sự băn khoăn. Nhưng hiện tại trên người y lại đang mặc Tinh Tuyền Diệt Ma thần giáp. Mặc dù Thích Như Ý không tu luyện thể thuật nhưng với tu vi của y bây giờ, mỗi một động tác ít nhất cũng phải có sức mạnh hai, ba ngàn cân. Bây giờ mặc thêm Tinh Tuyền Diệt Ma Thần giáp thì sức mạnh của Thích Như Ý ít nhất cũng phải hơn tới mấy lần, ít nhất tới cả vạn cân.

Với một sức mạnh như vậy mà lại ngại Lạc Bắc cận chiến hay sao?

Chưa nói toàn thân đều được áo giáp bảo vệ. Với mức độ dẻo dai của bộ giáp này, cơ bản có bị đánh lên cũng không sợ.

- Người muốn chết.

Không hề có lấy một chút chần chừ, Thích Như Ý vừa mới nghĩ vậy liền thu Tam Thủy Hóa Nguyên Đao nhanh chóng trở về đâm vào sau lưng Lạc Bắc. Cùng lúc đó, hai nắm đấm của y cũng giáng về phía đối phương.

“Huych!”

Mặc Tinh Tuyền Diệt Ma thần giáp khiến cho hai cánh tay của Thích Như Ý dài ra, đánh trúng Lạc Bắc trước làm cho phát ra tiếng động giống như cầm một cái chùy giáng lên thịt.

Dưới sự chỉ huy của Lạc Bắc, yêu tộc vẫn vững vàng ngăn chặn thất tông lục phái. Bọn họ không hề có lấy một chút nghi ngờ sự chỉ huy của Lạc Bắc. Tuy nhiên khi âm thanh đó vang lên, cho dù là Yêu tộc hay những người đứng trên Bạch Kim hưởng thủy loa đều bị thu hút.

Cho dù là tộc Đằng Giao, tộc Kim Thiềm hay tộc Thủy Tinh, tộc Ly Thủ quay sang nhìn thì đều thấy được một cảnh tượng cả đời khó quên.

Hai nắm đấm của Thích Như Ý giã lên người Lạc Bắc khiến cho thân thể hắn cong như con tôm, đồng thời ở lưng cũng bắn ra đầy máu. Một thanh tiểu đao trong suốt vẫn còn lộ ra nơi lưng hắn.

Một quyền của Thích Như Ý đánh thẳng vào người Lạc Bắc khiến cho quần áo của hắn nổ tung thì phải tới cả vạn cân lực. Nhưng dưới một đòn đó mà Lạc Bắc không hề bị Thích Như Ý đánh bay, thậm chí hắn còn tiến tới gần đối phương.

Hai tay của Lạc Bắc giữ chặt lấy hai cổ tay được Tinh Tuyền Diệt Ma thần giáp của Thích Như Ý. Thích Như Ý theo ý thức thu hai tay lại. Còn Lạc Bắc giống như một cây cung mà dùng trán lao thẳng vào mặt đối phương.

“Oành!” Khuôn mặt của Thích Như Ý be bét, máu bắn tung tóe.

Tinh Tuyền Diệt Ma thần giáp chỉ có một điểm yếu duy nhất đó là khuôn mặt không được bảo vệ.

Chỉ có điều người luyện chế ra bộ giáp đó đại khái chưa bao giờ nghĩ tới việc có người dám tới gần mà dùng sức tấn công.

Nơi khuỷu tay, vai, đầu gối...của Tinh Tuyền Diệt Thần giáp có rất nhiều chỗ có gai nhọn khiến cho người ta sợ hãi. Nhìn ánh sáng sắc bén trên đó khiến người ta có cảm giác được nó có thể xuyên qua tất cả thứ gì gặp phải.

- Hắn mặc pháp bảo gì mà ngay cả Tam Thủy Hỏa Nguyên Đao cũng không đâm thủng, thậm chí một quyền tới vạn cân lực cũng không làm cho hắn bị thương nặng?

Thích Như Ý cơ bản không còn thời gian để suy nghĩ về vấn đề của Lạc Bắc. Lúc này, đầu Lạc Bắc chẳng khác gì một cái chùy đánh tan chân nguyên hộ thể của y làm tổn thương tới nhục thể của hắn.

Mặt chính là một nơi mẫn cảm nhất trên thân thể. Bị Lạc Bắc đánh, Thích Như Ý chỉ cảm thấy hai mắt tối sầm, hai tay bị Lạc Bắc nắm chặt lại. Y đành phải lấy khuỷu tay, đầu gối liên tục tấn công Lạc Bắc.

Lạc Bắc cũng không hề dừng lại cứ lấy đầu dùng hết sức mà giáng vào mặt Thích Như Ý.

“Rầm! Rầm! Rầm...”

Tất cả đám người thất tông ngũ phái đều ngây người.

Mỗi một tiếng động nặng nề vang lên, mi mắt của họ lại giật một cái.

Lạc Bắc và Thích Như Ý giằng co với nhau. Lạc Bắc thì dùng đầu húc vào mặt Thích Như Ý còn Thích Như Ý cũng đánh liên tục vào thân thể Lạc Bắc.

Lúc này làm gì có cảnh đấu pháp cao thâm nữa? Cảnh tượng trước mặt chẳng khác nào hai con quái thú thời cổ xông vào nhau mà cào cấu.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

07-01-2013, 01:30 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

171. Chương 170: Tiêu Diệt Nhanh Chóng! Bộ Ngựa Phía Sau.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Đám người thất tông ngũ phái thì cảm thấy ớn lạnh. Còn trong người Tịch Tây Nguyên, Cầu Thương Dương thì bốc lên một bầu nhiệt huyết cùng với tất cả yêu tộc có mặt.

Nếu đổi lại là một ai trong thất tông ngũ phái bị Thích Như Ý đánh như vậy thì thân thể đã nát từ lâu. Nhưng điều khiến cho đám người thất tông ngũ phái gần như nín thở đó là những mũi nhọn sắc bén trên bộ giáp cơ bản không xuyên nổi vào thân thể của Lạc Bắc.

“Người mặc áo giáp thì nghĩ rằng vô địch thiên hạ hay sao?”

“Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh của ta đã tới tầng thứ bảy, sức lực cho dù tộc Đằng Giao cũng đừng mong địch nổi. Với cái tu vi của ngươi mà cũng định một mình xông vào giết ta?”

Nghĩ như vậy, ánh mắt của Lạc Bắc trở nên sắc bén đầy sát khí khiến cho người khác không dám nhìn.

“A! A!”

Một người nhỏ có khuôn mặt giống hệt như Thích Như Ý, cao chừng năm tấc từ đỉnh đầu của y lao ra. Đó chính là Nguyên Anh của Thích Như Ý. Tu vi của y so với Áo Băng Vân còn cao hơn vì vậy mà khi tấn công núi Anh Giao, trong lòng y vẫn thấy Áo Băng Vân chỉ dựa vào thể của Côn Luân mà kiêu ngạo. Nhưng hiện tại, Nguyên Anh của y vừa ra khỏi đỉnh đầu liền lập tức phát ra những tiếng hét chói tai chẳng kém gì Áo Băng Vân ngày đó.

Phía sau, cái đầu của Thích Như Ý bị đánh lồm xuống. Nguyên Anh của y vào lúc Lạc Bắc đánh cho thân thể mất hết sức sống mới trốn ra.

Tu vi của Thích Như Ý đã gần với tu vi của Khuất Đạo Tử. Nếu trong trường hợp bình thường cho dù thân thể có chết thì Nguyên Anh cũng có thể phát ra lực lượng không kém gì thân thể.

Nhưng lúc này, thân thể thất bại cũng hoàn toàn tuyên bố hình thần của hắn đều diệt.

Nguyên Anh còn chưa tới mức đại thành cơ bản không có sự dẻo dai. Nguyên Anh của Thích Như Ý vừa mới thoát ra liền bị xoáy nước và lực lượng nguyên khí xung quanh ập tới làm cho không chịu nổi. Chưa nói lúc này, thân thể của y thất bại, khiến cho Ngũ Âm Thần Lôi giám và Bỉ Ngạn vô thường kiếm mất đi chỗ dựa. Không để cho Thích Như Ý dùng Nguyên Anh hút lấy Ngũ Âm thần lôi giám, Khuất Đạo Tử âm thầm khựng bố chỉ tay một cái. Một vầng ánh sáng chín màu lập tức bay tới trước mặt Thích Như Ý.

Trong tích tắc đó, Nguyên Anh của Thích Như Ý bắt một cái pháp quyết, phóng ra một vầng sáng màu đen ngăn chặn lấy vầng sáng của Khuất Đạo Tử. Nhưng đúng vào lúc này, một bàn tay màu vàng bám đầy tia chớp giáng mạnh lên đỉnh đầu Nguyên Anh.

- Kim Lôi thần chưởng.

Trong nháy mắt, trước mắt Kỷ Âm Dương và Diêu Thiên Giáp như tối sầm, suýt chút nữa thì không khống chế được chân nguyên để cho tẩu hỏa nhập ma.

Kim Lôi thần chưởng! Mặc dù nó có cái tên rất hoành tráng nhưng chỉ là một thứ pháp quyết thô thiển nhất của Lao Sơn. Cái pháp quyết này dùng chân nguyên dồn ra lòng bàn tay rồi dẫn phát lôi điện, đánh lên người đối phương. Phương pháp như vậy, cơ bản không bằng cả ngưng khí vẽ bùa. Rất nhiều người tu đoạn cũng biết tới nó. Bình thường nó chỉ dùng để đánh chết một ít Âm Lệ, âm hồn mà thôi.

Nhưng trong tích tắc này, mọi người lại thấy nắm tay tỏa ra ánh sáng màu vàng của Lạc Bắc chạm vào đỉnh đầu Nguyên Anh. Từng tia sét liền chui vào trong Nguyên Anh của Thích Như Ý khiến cho nó nổ tung.

Một Thích Như Ý vô cùng mạnh mẽ không ngờ lại bị Lạc Bắc dùng thứ pháp thuật thô thiển đánh chết.

Còn Lạc Bắc đề lên đỉnh đầu Nguyên Anh, đánh nát nó xong, Tinh Tuyền Diệt Ma thần giáp cũng rơi xuống dưới chân hắn.

Trong nháy mắt, cảnh tượng đó đập vào mắt mọi người khiến cho bọn họ có cảm giác Lạc Bắc giống như Hắc Thiên Thần Vương vung tay đánh chết Ma Vương trong truyền thuyết của Mật Tông.

- Xong rồi!

Rất nhiều người của thất tông ngũ phái nhìn thấy cảnh tượng đó đều nghĩ vậy.

- Xong rồi!

Thất tông ngũ phái nhìn thấy Thích Như Ý bị đánh chết thì trong đầu liền có suy nghĩ như vậy. Đồng thời ở bên ngoài trận pháp có pháp lực dao động mạnh tràn vào.

- Liệt Sa cuồng ngao!

- Hải Sa trùng.

Người Tịch Tộc liếc mắt nhìn thì đều kích động không nói được ra lời. Nhất là hai nữ tử thi triển Tịch Tộc Đăng Âm vẫn chưa thấy dị thú mình triệu tập tới thì khóe mắt ngân ngấn nước.

Hai cái bóng đen với pháp lực dao động mạnh đang lao tới. Một bóng từ trong làn nước sâu bơi tới có chiều cao chừng ba trượng, hình dạng hơi giống con rùa, nhưng cũng có phần hơi giống với bộ cánh cứng. Trên người nó có một lớp áo dài, đầu giống như đầu chim ưng, nhưng nó lại có tới sáu cái chân chẳng khác nào bộ cánh cứng. Hình dạng của nó kết hợp với đôi mắt đen như bảo thạch càng khiến cho nó thêm khủng bố.

Với hình dạng đặc biệt như vậy hiển nhiên nó chính là Liệt Sa cuồng ngao trời sinh có sức đề kháng với thuật pháp, không sợ rất nhiều pháp thuật đồng thời nắm được pháp quyết hệ Thủy. Nó cũng là một con hải thú cực mạnh, ngang hàng với Pháp Vương thủy chu, Ngọc Đái Ngân Hà mãng, Độc Giác Đăng Quy.

Một bóng đen khác xuất hiện gần như đồng thời với Liệt Sa cuồng ngao nhưng lại lướt trong lớp bùn lao tới, nhìn chẳng khác nào một cơn gió lốc. Ngoại hình của con dị thú này nhìn giống như con giun, cao chừng năm trượng, thân thể rộng chừng một trượng. Toàn thân nó tròn xoe, cơ bản không hề có mắt mũi nhưng đầu lại có một cái miệng rộng che kín.

Ngoại hình của nó nói rõ đó chính là Hải Sa trùng. Mặc dù tên của nó rất bình thường nhưng so với Độc Giác Đăng Quy còn mạnh hơn vài phần. Hải Sa trùng cũng có pháp quyết hệ Thổ nhưng trời sinh lại có thể độn thổ. Lợi hại hơn đó là cho dù có chém nó đứt thành vài đoạn cũng không chết mà ngược lại, mỗi một đoạn sau khi dài ra sẽ biến thành một con Hải sa trùng mới.

Vì vậy mà đối với Hải Sa trùng trừ khi đánh cho nó nát bét, tan biến thành khói chứ nếu không chỉ còn một đoạn ngắn là nó có thể sống lại.

Quý Xa Âm Vương Cửu, Pháp Vương Thủy Chu, Ngọc Đái Ngân Hà Mãng, Liệt Sa cuồng ngao, Hải Sa trùng là những loài dị thú ngay cả Tịch tộc cũng khó kiếm, vậy mà hiện tại chúng cùng xuất hiện nơi đây. Ngoại trừ việc kỳ tích ra thì người Tịch tộc thật sự không có điều gì để giải thích.

Trên núi Anh giao, theo hai con dị thú xuất hiện, cùng với việc hai mươi con Giao long màu xanh đen chui ra khiến cho tinh thần của thất tông lục phái cùng với ý chí chiến đấu biến mất.

Hai mươi mấy con giao long chính là tộc Đăng Giao còn trẻ nên chưa biến thành hình người, pháp lực cũng không mạnh. Vì vậy mà tộc Đăng Giao chỉ đưa họ làm lực lượng dự bị vạn bất đắc dĩ.

Mặc dù chưa thể biến thành hình người nhưng những người còn trẻ của tộc Đăng Giao trời sinh đã có thần thức. Vì vậy mà khi thấy Lạc Bắc trong nháy mắt đánh chết Thích Như Ý, nhiệt huyết của họ bốc lên, không nhịn được nữa lại vọt ra.

Việc họ lao ra cũng hoàn toàn quyết định cuộc chiến.

Thích Như ý vừa chết, thất tông ngũ phái mất tinh thần, chưa kịp phóng ra pháp bảo thì bị hai mươi mấy con giao long lao tới phóng ra cột nước hợp với thể công từ trên núi Anh Giao khiến cho lớp phòng ngự của thất tông ngũ phái bị đánh tan, có ít nhất năm, sáu người bị đánh bay xuống Bạch Kim Hưởng thủy loa mà mất đi sức sống.

- Thôi thôi! Cho dù thế nào ta cũng không thể chết trong tay đám yêu nhân các ngươi để cho các ngươi cướp pháp bảo sử dụng.

Chưởng giáo Vụ Nguyên Tử của Tam Thanh Đạo lập tức bị đánh cho khí huyết bốc lên, cố gắng lắm mới ổn định được chân nguyên. Y nhìn quanh biết thế đã mất thì đành than lê một tiếng rồi nhảy thẳng vào trong Thiên Vi Di Tinh trận. Làn khói trắng bốc lên cuốn thẳng Vụ Nguyên Tử xuống biển lửa trong lòng đất.

- Vụ Nguyên Tử đúng là liều mạng không sợ chết.

Lạc Bắc đánh chết Thích Như Ý lại thấy Vụ Nguyên Tử tự sát thì nhú mày, lên tiếng:

- Chuyện đã tới mức này, nếu các người còn không bó tay chịu trói thì chẳng lẽ chờ tới khi hình thần câu diệt phải không?

Âm thanh của hần cuộn cuộn trong núi Anh Giao, mang theo một thứ uy thế. Nghe thấy âm thanh đó đám người thất tông ngũ phái gần như có tới ba phần liền dừng tay lại.

- Đừng có tin tên tiểu bối đó. Nếu chúng ta đầu hàng, chẳng lẽ hần sẽ bỏ qua cho chúng ta?

Kỷ Âm Dương lập tức hét lên một tiếng chói tai.

- Các vị đạo hữu đừng có sợ. Thao Sinh Nguyên của Thương Lãng cung tới đây.

Đúng vào lúc này, một âm thanh bén nhọn từ xa vọng tới.

- Người của Thương Lãng cung.

Đám Yêu tộc còn sống trên núi Anh giao đang hò reo nhưng vừa nghe thấy âm thanh đó thì cứng người.

- Thao Sinh Nguyên cố tình để cho thất tông ngũ phái giao chiến với chúng ta, làm giảm thực lực của chúng ta rồi từ đó đục nước béo cò.

Trong tích tắc, Lạc Bắc liền hiểu ra.

Kỷ Âm Dương vừa nghe thấy âm thanh Thao Sinh Nguyên thì phản chấn. Y đang định hô lên một câu :”các vị đạo hữu cố gắng, chờ người Thương Lãng cung tới thì chúng ta có thể thoát khốn.” Nhưng y mới thốt lên được hai chữ thì đã hét lên một tiếng thảm thiết.

Một vầng ánh sáng chín màu bay tới, kéo theo một vầng kiếm quang màu đen cắt Kỷ Âm Dương ra thành hai đoạn.

Trong nháy mắt, Lạc Bắc lại đánh chết Kỷ Âm Dương.

Lạc Bắc biết hiện tại mặc dù người thất tông ngũ phái chỉ còn chưa tới hai mươi người nhưng đó cũng là một thứ lực lượng không hề kém. Hiện tại Thương Lãng cung kéo tới đã chuẩn bị sẵn mà núi Anh giao lại bị thương rất nhiều. Nữ tử Tịch Tộc đã dùng hết Đăng Âm, không còn một lá bài nào nữa. Nếu bị người thất tông ngũ phái kết hợp với Thương Lãng cung thì núi Anh Giao sẽ không còn lấy một cơ hội .

Hiện tại cơ hội duy nhất chính là trước khi đám người Thương Lãng cung tới phải nhanh chóng đánh chết toàn bộ người thất tông ngũ phái.

Nhìn thấy phần lớn đám người thất tông ngũ phái đã mất tinh thần mà Kỷ Âm Dương lại lên tiếng thì người Lạc Bắc muốn giết đầu tiên chính là y.

Hiện tại đám thất tông ngũ phái đang tan ra, Lạc Bắc lại trong nháy mắt đánh chết Kỷ Âm Dương khiến cho bọn họ càng cảm thấy lo lắng. Nhưng không ngờ không một ai chuyên tâm đối phó với Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc mà cứ để cho nó làm cho đội hình hoàn toàn rối loạn.

Sau khi giết chết Kỷ Âm Dương, Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc bùng nổ kiếm quang đâm thẳng vào Diêu Thiên Giáp đứng bên cạnh.

Diêu Thiên Giáp là tông chủ Canh Giáp tông. Canh Giáp tông tu luyện chủ yếu về thuật kỳ môn độn giáp nên tu vi của y trong số thất tông ngũ phái là kém nhất. Hơn nữa pháp bảo đặc ý nhất của y là Tinh Tuyền Diệt Ma thần giáp đã giao cho Thích Như Ý. Hiện tại dưới một đòn của Lạc Bắc thì làm sao mà Diêu Thiên Giáp có thể chống đỡ. Y còn chưa kịp hét lên thì Tam Thiên Phù Đồ đã xuyên thủng qua tim.

Đợi cho tới khi Lạc Bắc trong nháy mắt giết chết hai người, đám người thất tông ngũ phái định đối phó với Tam Thiên Phù Đồ thì thể công từ trên núi Anh Giao và năm con dị thú đã che lấp bầu trời ập tới nơi.

Tới lúc này, thực lực của thất tông ngũ phái hoàn toàn kém xa núi Anh Giao vì vậy mà toàn bộ pháp bảo pháp thuật của họ bị đánh tan.

- Không ổn!

Lạc Bắc mới đánh chết hai người thì đột nhiên nhìn thấy thất tông ngũ phái không ngăn cản nổi thể công. Trong khi lúc này Tam Thiên Phù Đồ của hần còn đang ở bên rìa của Bạch Kim hưởng thủy loa. Bên ngoài

có năm con dị thú cộng thêm với sức mạnh tập trung từ trên núi, hẳn biết Tam Thiên Phù Đồ cho dù không bị nổ tung thì cũng bị văng đi.

Chỉ cần văng đi hai mươi trượng bay vào trong Thiên Vi Di tinh trận. Nếu Tam Thiên Phù Đồ mà bị mất thì hẳn cũng vì phi kiếm bị hủy mà trọng thương nặng.

- Liều mạng thử xem sao.

Tính tình của Lạc Bắc cứng cõi hơn người thường nhiều lắm. Chính nhờ cái tính đó mới khiến cho hắn sống sót trong nhiều lần đấu pháp. Trong nháy mắt khi hai thứ lực lượng va chạm với nhau, bùng nổ, Lạc Bắc điều khiển Tam Thiên Phù Đồ xuyên thẳng vào bên trong Bạch Kim hưởng thủy loa.

“Oành!” Một tiếng nổ vang lên.

Dưới lực lượng áp đảo như vậy, sự chống cự của mọi người cơ bản là không có tác dụng. Gần như trong nháy mắt, hai mươi mấy người của thất tông ngũ phái bị đánh cho tan xương nát thịt. Dưới sự trùng kích của nguyên khí hỗn loạn, thần hình của họ đều bị diệt.

Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc vừa mới chui vào trong Bạch Kim hưởng thủy loa thì người hắn rung mạnh. Tam Thiên Phù Đồ như bị một thứ sức mạnh vô biên ảnh hưởng cuốn đi, thoát khỏi sự khống chế của bản thân.

Đây là lực lượng của trận pháp trong Bạch Kim hưởng thủy loa.

Cái trận pháp bên trong pháp bảo này cần rất nhiều sức mạnh từ thiên địa để vận hành vì vậy mà cho dù với tu vi của Lạc Bắc cũng không thể nào tranh chấp.

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài Bạch Kim hưởng thủy loa liên tục vang lên những tiếng động rồi nó không chịu nổi mà xuất hiện vết rạn, sau đó nổ tung.

Ngay vào lúc Lạc Bắc cảm thấy Tam Thiên Phù Đồ bị cắt đứt khỏi sự khống chế của mình thì áp lực biến mất còn Bạch Kim hưởng thủy loa vỡ tung.

Lạc Bắc rung chuyển toàn thân. Chỉ với dao động của pháp lực còn sót lại cũng khiến cho hắn choáng váng. Nhưng trong tích tắc đó cũng đủ cho Lạc Bắc lấy lại Tam Thiên Phù Đồ.

- Cho đám dị thú này vào trong núi Anh Giao.

Không hề có lấy một chút chần chừ, Lạc Bắc lập tức hét lên.

Vừa lúc đó, một cái bóng dài hẹp cũng xuất hiện trong tầm mắt của Lạc Bắc. Người của Thương Lăng cung đã tới.

Mặc dù đánh chết toàn bộ người thất tông lục phái, nhưng các tộc trên núi Anh Giao cũng ý thức được rằng một khi người tu đạo tập trung lại thì có thực lực thế nào. Nếu như không có Lạc Bắc thì những người trên núi Anh Giao còn không phải là đối thủ.

Nhất là nhìn thấy Lạc Bắc nhanh chóng tiêu diệt kẻ địch thì gần như tất cả mọi người đều bị hắn thuyết phục, coi hắn là kẻ đứng đầu.

Hiện tại nghe thấy tiếng của Lạc Bắc, nữ tử Tịch Tộc liền lệnh cho năm con dị thú lui vào trong núi Anh Giao.

Nhảy vào đầu tiên chính là Quỷ Xa Âm Vương Cừu.

Trên người Quỷ Xa Âm Vương Cừu tản ra âm khí dày đặc làm cho người ta khó chịu nhưng tốc độ của nó lại nhanh nhất. Bám sát theo sau chính là Pháp Vương Thủy Chu. Sau đó là Liệt Sa cuồng ngao và Ngọc Đái Ngân Hà Mãng.

Với thân thể to lớn như Ngọc Đái Ngân Hà Mãng nhưng di chuyển trong nước lại không hề chậm, chỉ kém hơn Liệt Sa cuồng ngao một chút. Mà đi cuối cùng lại chính là Hải Sa trùng.

Con dị thú có thực lực còn trên Pháp vương thủy chu và Liệt Sa cuồng ngao có thiên phú thuật độn thổ nhưng tốc độ thủy độn lại không bằng bốn con dị thú kia.

- Không có Thất Hải Yêu Vương thú thì bắt con Hải Sa trùng này để tế luyện.

Đúng vào lúc Hải Sa trùng đang chuẩn bị vào trong Thiên Vi Di tinh trận thì âm thanh sắc lạnh của Thao Sinh Nguyên lại vang lên. Sáu luồng ánh sáng màu bạc đột nhiên đánh thẳng lên người Hải Sa trùng. Chỉ thấy thân hình của Hải Sa trùng vốn chui vào trong cửa sinh liền bị kéo ra ngoài.

Năm luồng ánh sáng màu bạc kia không ngờ chính là năm sợi xích gắn liền với phi thảo.

Năm cái móng sắt chộp lấy trên người Hải Sa trùng, trên bề mặt chúng những lá bùa nhỏ lưu chuyển liên tục. Mà năm sợi xích thì chia ra nằm trong tay năm tên Thương Lăng cung.

Hải Sa Trùng bị kéo lại dường như cảm nhận được sự uy hiếp liền gào lên. Vô số những tảng đá màu vàng đột nhiên xuất hiện lao thẳng về bốn mươi người Thương Lăng cung. Cùng lúc đó, Hải Sa trùng tự đứt ra thành hai đoạn. Nửa thân trước và sau bị năm cái phi thảo túm lấy liền đứt ra, phần còn lại thì chạy vào trong cửa Sinh.

- Chỉ là một con bò sát mà còn định trốn khỏi tay ta?

Thao Sinh Nguyên cất tiếng cười lạnh. Một vầng ánh sáng ngũ sắc đột nhiên giáng xuống đúng vào giữa phần Hải Sa trùng tự tách ra. Vầng ánh sáng ngũ sắc đó chính là Ngũ Ngục thần sơn của Thao Sinh Nguyên. Cái pháp bảo này nặng chẳng khác gì năm ngọn núi đập trúng Hải Sa trùng khiến cho nó chìm hẳn xuống dưới.

Hóa ra dù sao thì Hải Sa trùng cũng là dị thú hùng mạnh đếm trên đầu ngón tay ở Thất Hải. Trong nháy mắt nó đã tự bố trí một lớp nguyên khí hệ Thổ bọc lấy người.

Nguyên khí hệ Thổ dường như có lực đàn hồi nên sau va chạm liền bị văng ra, vô hình làm giảm đi một phần sức mạnh của Ngũ Ngục thần sơn.

Hải Sa trùng chìm xuống đó là do ấy không thể chạy vào trong cửa Sinh vì vậy mà định sử dụng thiên phú trời sinh chui vào trong đáy biển để bỏ chạy.

Nhưng Hải Sa trùng vừa mới lao xuống thì một ngọn lửa cũng xuất hiện quấn lấy nó.

- Tu vi của Xích Vân lão đạo không hề kém Thao Sinh Nguyên.

Lúc này, cửa Sinh đã bị bốn con dị thú đang chui vào chặn mất, hơn nữa đối mặt với đám người Thương Lăng cung, Lạc Bắc cũng không thể cứu chỉ còn biết nhìn bọn chúng ra tay với Hải Sa trùng.

Cái ngọn lửa đó do Xích Vân lão đạo phát ra trong nháy mắt. Ngọn lửa màu trắng rộng ba thước vừa mới xuất hiện nhưng nước biển xung quanh không cần nổi nó. Chỉ cần tiếp xúc với ngọn lửa là nước biển bị bốc hơi ngay lập tức.

Ngọn lửa màu trắng quấn quanh người Hải Sa Trùng khiến cho nguyên khí hệ Thổ của nó chẳng khác gì bị hòa tan.

Lạc Bắc có thể nhận ra ngọn lửa mà Xích Vân lão đạo phóng ra chính là Tam Muội chân hỏa.

Rất nhiều tông phái luyện khí khi luyện khí ra chính là sử dụng Tam muội chân hỏa. Bởi vì nó có nhiệt độ rất cao khiến cho nhiều loại tinh kim có thể bị hòa tan. Nhưng cũng chỉ có những người tu đạo tu luyện pháp quyết hệ hỏa đạt tới một mức độ cao thâm mới có thể phát ra được Tam muội chân hỏa. Mà lúc này, Xích Vân Lão đạo đang đứng sau Thao Sinh Nguyên, cách Hải Sa trùng ít nhất phải tới năm mươi trượng.

Thi triển Tam muội chân hỏa qua một khoảng cách dài như vậy thì Lạc Bắc có thể khẳng định được tu vi của Xích Vân lão đạo hoàn toàn cũng một cấp bậc với Thao Sinh Nguyên.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

10-01-2013, 11:40 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

172. Chương 171: Huyết Lệ. Lòng Lang Dạ Sói.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

“Graooo!”

Hải Sa trùng là dị thú sinh trưởng sâu trong lòng nước, trời sinh có một nỗi sợ khó hiểu đối với ngọn lửa. Hiện tại bị Tam Muội chân hỏa thiêu đốt liên tục lên tiếng kêu thảm thiết. Toàn thân nó chột chia thành năm sáu đoạn mà bỏ chạy.

Hải Sa trùng chỉ cần trốn thoát được một đoạn là có thể sống lại.

Nhưng mỗi một đoạn chia ra sẽ khiến cho khí huyết và chân nguyên của nó bị tổn thất một nửa. Hiện tại Hải Sa trùng chia ra thành nhiều đoạn như vậy hiển nhiên là bất chấp tổn thất tu vi chỉ nghĩ cách chạy trốn.

“Xoạt!”

Nhưng Hải Sa trùng vừa mới chia ra thành năm, sáu đoạn thì Tam muội chân hỏa của Xích Vân lão đạo liên bao phủ ngay hai đoạn. Cùng lúc đó mấy tia sét màu tím chói mắt quật lên mấy đoạn còn lại của Hải Sa trùng khiến cho nó nổ tung.

- Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu Yếu.

Mấy tia chớp màu tím nổ tung chính là do Tiêu Âm Nhiên và Kỳ Lang Yên đứng đằng sau Thao Sinh Nguyên phóng ra.

Trong mấy tia chớp màu tím đó hoàn toàn là khí lôi cương tinh khiết. Lôi quang thể này không phải hơi nước hay âm khí chấn động tạo ra thủy lôi, âm lôi mà là lôi cương được dẫn xuống từ trên trời. Vốn sấm chớp như vậy cho dù có mạnh đến mấy khi xuyên xuống tới làn nước sâu cũng sẽ bị giảm bảy, tám phần uy lực. Còn tùy tâm phát ra khiến cho nó nổ tung dưới nước thì cũng chỉ có Đạo Tàng Chân Nguyên diệu yếu của phái Côn Luân có thể làm được.

Đối với loại pháp thuật này có tốc độ thi pháp còn nhanh hơn cả phi kiếm, Lạc Bắc không hề cảm thấy xa lạ.

Cũng giống như Hi Ngọc Sa, hai đệ tử Tiêu Âm Nhiên và Kỳ Lang Yên cũng tu luyện thứ bí quyết mật truyền này của Côn Luân.

Tinh thần chỉ hơi kích động một chút, Lạc Bắc cũng nghĩ thông suốt tại sao y không tu luyện thứ pháp quyết này mà lại để cho đệ tử thân truyền tu luyện.

Rất nhiều pháp quyết đều có sự tương đồng, không giống như Đại Đạo Trực chỉ thúy hư quyết và Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh có sự hỗ trợ lẫn nhau.

Thứ pháp thuật này hiển nhiên so với pháp quyết thân truyền của Thương Lăng cung thì lợi hại hơn nhiều. Nhưng nó lại có sự xung đột với pháp quyết của Thương Lăng cung.

Nếu phải tu luyện Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu thì người đó phải bỏ tu vi công pháp trước đây.

Do tu vi của đám người Hi Ngọc Sa không cao nên tu luyện Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu thì chỉ cần một năm là có thể phóng thích được pháp thuật có uy lực có khả năng sánh với tu luyện pháp quyết của Thương Lăng cung trong năm năm, thậm chí còn mạnh hơn. Như đám người Hi Ngọc Sa sau khi bỏ tu vi ban đầu, dốc lòng tu luyện Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu Yếu thì tốt hơn nhiều.

Nhưng Thao Sinh Nguyên thì khác. Cho dù pháp quyết nào thì càng về sau lại càng khó khăn. Hơn nữa, cho dù Lạc Bắc liên tục gặp được những người tu luyện thành Nguyên Anh nhưng thực tế thì những người này nếu không phải là tông chủ một phái thì cũng là đệ tử đắc ý của phái lớn hay ít nhất thì cũng như Hắc Phong lão tổ tung hoành thiên hạ. Tu vi đạt tới Nguyên Anh đếm đi đếm lại cũng đâu có được bao nhiêu người. Như Thao Sinh Nguyên tu luyện được ra Nguyên Anh đã phải tốn không biết bao nhiêu là năm tháng và rèn luyện.

Nếu tự hủy đi Nguyên Anh của bản thân để tu luyện lại một môn pháp quyết khác thì cho dù có bao nhiêu kinh nghiệm cũng chưa chắc tu được ra Nguyên Anh. Bởi vì không một ai biết tu luyện một thứ pháp quyết sẽ gặp phải những chuyện gì.

Nhân quả, tương lai cho dù là Nguyên Thiên Y cũng không thể nhìn thấu được.

- Hi Ngọc Sa và Hải Lang Vương Chiến Bách Lý không tới đây, chắc là bị thương nặng.

Lạc Bắc nhìn Tiêu Âm Nhiên và Kỳ Lang Yên sử dụng Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu thì phát hiện ra Hi Ngọc Sa và Hải Lang Vương Chiến Bách Lý không có trong đám người Thương Lăng cung.

Nhưng vào lúc này, Thao Sinh Nguyên chợt cất tiếng cười mà lấy Thất Hải tự thú phiên ra ngoài.

Thất Hải tự thú phiên của Thao Sinh Nguyên bị khí huyết và thần hồn của các loại dị thú chiếm cứ. Chỉ còn một khoảng trống ở giữa là có giữ một ít khí huyết và thần hồn của Thất Hải Yêu Vương thú làm chủ thần. Lấy Thất Hải Yêu Vương thú làm chủ thần thì uy lực của cái pháp bảo này chắc chắn sẽ không thể tưởng tượng nổi. Hiện tại, cái pháp bảo của Thao Sinh Nguyên đã không còn chấp nhận được thần hồn của loại dị thú nào khác. Nhưng khi lấy nó ra vẫn có một thứ lực hút khó hiểu hút khí huyết của Hải Sa trùng. Ngay sau đó, thần hồn của đám dị thú trên lá cờ nhìn có phần mạnh hơn. Rõ ràng là cái pháp bảo này có thể hấp thu khí huyết và thần hồn của dị thú khác để tăng cường khí huyết thần hồn của dị thú của mình.

Cứ như vậy, khi đối địch nguyên khí của pháp bảo bị mất đi mới có thể bổ sung, biến cho nó trở thành một pháp bảo thực sự lợi hại.

Chỉ trong chốc lát, đoạn thân của Hải Sa trùng bị năm cái vuốt giữ chặt đã bị Thất Hải tự thú phiên của Thao Sinh Nguyên hút cho khô cứng.

Một con dị thú tiếng tăm lừng lẫy trong Thất Hải không ngờ chỉ trong tích tắc đã bị người Thương Lăng cung đánh chết.

Tịch Tộc Đằng Âm của mỗi thiếu nữ trong đời chỉ có thể thi triển được một lần.

Sau khi triệu tập dị thú thì không thể triệu tập được lần thứ hai. Mà dị thú được triệu tập cũng có một thứ liên hệ với tinh thần của thiếu nữ Tịch Tộc.

Vào lúc này, Hải Sa trùng bị đánh chết thì trong nháy mắt thiếu nữ triệu tập nó lập tức rơi lệ. Những giọt nước mắt rơi xuống rõ ràng đỏ như máu.

- Lạc Bắc! Ta thực sự coi thường ngươi. Ngươi đúng là loại người lòng lang dạ sói. Bao nhiêu người như vậy mà bị ngươi giết sạch.

Sau khi đánh chết Hải Sa trùng, Thao Sinh Nguyên cầm Thất Hải tự thú phiên trong tay cũng không vội vàng tiến vào mà đứng từ xa nhìn về phía núi Anh Giao. Lúc này trên núi Anh Giao toàn bộ thực vật bị đánh nát nên có thể nhìn thấy rõ đám người Lạc Bắc.

- Lòng lang dạ sói?

Lạc Bắc liếc nhìn thiếu nữ Tịch Tộc rồi lại nhìn xác của Hải Sa trùng bị hút hết nguyên khí mà nói:

- Khi ngươi ra tay với chúng có nghĩ tới lòng lang dạ sói hay không?

- Ngươi còn già mồm cãi lý nữa? Đám yêu thú này làm sao có thể sánh với chúng ta? - Thao Sinh Nguyên cười lạnh.

- Dị tộc thì có thể muốn giết là giết? - Lạc Bắc liếc mắt nhìn Thao Sinh Nguyên.

- Tất cả theo quy luật cá lớn nuốt cá bé, cần gì phải hoa hòe hoa sói. Ngươi muốn giết ta, nếu ta không giết ngươi chẳng lẽ bỏ tay cho ngươi giết? Còn cái loại chó săn cho Côn Luân như ngươi đừng có nói nhiều.

- Tiểu bối to gan.

Xích Vân lão đạo là một nhân vật thành danh đã lâu nay bị Lạc Bắc mắng là chó săn thì làm sao mà có thể nhịn được nữa? Ngón tay lão hơi cong lại một chút, ngay lập tức ba điểm Tam Muội chân hỏa liền xuất hiện mà lao về phía Lạc Bắc.

- Người nghĩ một mình người có thể đánh cho ta bị thương?

Nhìn ba ngọn lửa từ xa lao tới, Lạc Bắc không thèm lấy cả Tam Thiên Phù Đồ chỉ bắt kiếm quyết. Trong nháy mắt ba đạo kiếm khí trong suốt xuyên qua nước biển đánh trúng ba ngọn lửa màu trắng làm cho cả hai cùng biến mất.

- Đây là Phá Thiên Liệt kiếm quyết.

- Không ngờ tu vi kiếm quyết và chân nguyên của tên tiểu bối này đã tới mức như vậy.

Xích Vân lão đạo biết trong tình hình hai bên đối đầu có nhiều người như vậy thì pháp thuật do một người phát ra cho dù lợi hại tới mấy cũng không thể nào đánh chết được đối thủ.

Vì vậy mà lão phát ra pháp thuật chủ yếu là muốn làm cho Lạc Bắc kinh sợ để cho hắn cảm nhận được tu vi của mình mà không còn kiêu ngạo nữa.

Trong suy nghĩ của Xích Vân lão đạo thì hiện tại Lạc Bắc đứng ngạo nghễ trên núi Anh Giao thật sự quá ngông cuồng.

Nhưng Lạc Bắc không hề sử dụng pháp bảo, phi kiếm mà sử dụng kiếm quyết Phá Thiên Liệt ngưng tụ kiếm ý đánh nát ba ngọn lửa Tam muội chân hỏa của lão.

Tu luyện Phá Thiên Liệt tới một mức độ nhất định có thể lấy chân nguyên của bản thân kết hợp với linh khí trong trời đất để ngưng tụ thành kiếm khí đối địch.

Xích Vân lão đạo biết tu vi của Lạc Bắc hiện tại mới chỉ đạt tới Kiếm Cương. Nhưng bây giờ nhìn Lạc Bắc chỉ trong nháy mắt ngưng tụ được ba đạo chân nguyên kiếm khí thì tu vi Kiếm cương của Lạc Bắc dừng như đã đạt tới đỉnh. Nếu có thêm thời gian, ít nhất Lạc Bắc có thể dẫn kiếm vào trong cơ thể để bồi luyện cảnh giới Kiếm Nguyên.

Pháp quyết phi kiếm và pháp quyết bình thường rõ ràng có ưu và khuyết điểm của riêng mình.

Trong hoàn cảnh xấu thì bình thường phi kiếm đều là chủ công. Nếu sử dụng để phòng ngự, che chắn một thứ pháp thuật thì nó là một lá chắn hoàn hảo. Nhưng để che chắn một thứ pháp thuật có mức độ sát thương trong phạm vi lớn thì sẽ khó khăn hơn nhiều. Hơn nữa, một khi pháp thuật phát ra không cần biết có thành công hay không, cho dù bị đối phương đánh nát thì đó cũng chỉ là chân nguyên của bản thân dẫn dắt uy lực của trời đất. Còn phi kiếm mà bị đối phương đánh nát chân nguyên thì một là mất đi phi kiếm hoặc hai là bị phá hủy. Còn như trong tình cảnh song phương đấu nhau quy mô lớn vừa rồi thì phi kiếm không dám phóng ra.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

10-01-2013, 11:40 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

173. Chương 172: Bị Thương Nặng! Nguy Cấp.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Nhưng một khi chủ công thì có thể nói mức độ sát thương, tốc độ so với pháp thuật đều hơn. Hơn nữa khi dùng pháp quyết phi kiếm còn có thể mượn lực lượng bản thân phi kiếm. Chẳng hạn như Tân Thiên Trảm Lô của Thái Thúc nếu là một thứ pháp bảo bình thường sẽ bị nó cắt ra làm đôi. Hơn nữa phi kiếm làm theo ý mình có thể chém, đâm chứ không như pháp thuật. Mỗi lần phóng ra pháp thuật còn có một khoảng thời gian vì vậy mà khi đối đầu với người chủ tu phi kiếm tinh thần sẽ phải hoàn toàn tập trung vào đối phương. Chỉ cần có chút sơ ý một chút sẽ bị phi kiếm của đối phương đánh chết.

Mà tu vi từ Kiếm Cương trở lên sẽ rất khó đánh rớt phi kiếm của đối thủ. Vì vậy mà phi kiếm đã khó đối phó lại càng khó. Cho dù tu vi có cao hơn nhưng nếu không đề phòng cũng có thể bị phi kiếm của đối phương giết chết. Hơn nữa, nếu tu luyện tới bản mệnh Kiếm Nguyên, mỗi một đòn đều ngưng tụ chân nguyên toàn thân và lực lượng công kích của phi kiếm. Cho dù pháp thuật bình thường cũng không thể liên tục phát ra chân nguyên toàn thân được.

Vì vậy mà vừa rồi Xích Vân lão đạo muốn làm cho Lạc Bắc kinh sợ, nhưng sau khi thấy tu vi phi kiếm của Lạc Bắc thì bản thân lão lại cảm thấy kinh sợ đúng hơn.

- Kể này còn trẻ tuổi mà tu vi đã đạt tới mức như vậy. Tốc độ như thế nếu ở Thục Sơn cũng là người số một trong ngàn năm qua. Hôm nay nếu không giết được hắn thì thời gian nữa để hắn tu luyện được Bản mệnh kiếm nguyên, ta sẽ không còn là đối thủ của hắn nữa.

Trong nháy mắt, Xích Vân lão đạo xuất hiện ý nghĩ giết người.

- Bọn họ biết được pháp trận nên bây giờ chờ định để cho cửa Sinh thay đổi mới xông vào tiếp.

Sau khi chặn xong một kích của Xích Vân lão đạo, Lạc Bắc cơ bản không thêm quan tâm tới nét mặt của chúng mà rơi thẳng xuống Ngũ Âm Thần Lô giám và Bể Ngạn Vô thường kiếm nằm bên cạnh xác của Thích Như Ý rồi hút nó vào tay.

Hiện tại, cửa sinh của Thiên Vi Di Tinh trận nhiều lắm chỉ còn chừng nửa nén hương nữa. Hiện tại thể của Thương Lăng cung đang lớn. Lạc Bắc có thể khẳng định Thao Sinh Nguyên không dám mạo hiểm để cho người Thương Lăng cung lập tức tấn công.

Núi Anh Giao vừa mới qua trận kịch chiến nên thực lực giảm đi rất nhiều. Hiện tại điều có thể làm đó là dùng hết mọi cách để nâng cao thực lực.

Vừa rồi trong lúc giao thủ, Lạc Bắc đã cảm nhận được sự lợi hại của Ngũ Âm Thần Lô giám và Bể Ngạn Vô Thường kiếm.

Với tu vi pháp thuật của Khuất Đạo Tử so với Thích Như Ý còn cao hơn. Nhưng Thích Như Ý chỉ cần dựa vào Ngũ Âm Thần Lô Giám đã có thể giữ chặt được Khuất Đạo Tử không để cho Khuất Đạo Tử phối hợp với Lạc Bắc.

Mà khi nhìn Thích Như Ý sử dụng Bể Ngạn Vô Thường Kiếm thì dường như tu vi chỉ tới mức ngự kiếm tuy nhiên lại có thể ngăn cản được Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc. Hiển nhiên là thanh Bể Ngạn Vô Thường Kiếm này có một thứ lực lượng cực mạnh. Có điều nó không giống như một thanh phi kiếm mà ngược lại giống một thứ pháp bảo hơn.

“ không biết Khuất Đạo Tử có thể sử dụng nó không?”

Lạc Bắc cảm hai thứ pháp bảo trong tay liền cảm nhận được âm khí ẩn chứa trong chúng cực kỳ nhiều chẳng khác nào một con rắn quấn lên tay mình. Thứ âm khí này hoàn toàn khác với chân nguyên của Lạc Bắc. Do đã đọc qua Thiên Cơ bí lục, vì vậy mà trong tình hình này, Lạc Bắc không dám thử nghiệm. Vì vậy mà xuất hiện ý nghĩ kia, hắn liền ném hai cái pháp bảo cho Khuất Đạo Tử.

Khuất Đạo Tử khẽ vươn hai bàn tay tản ra làn khí đen xì mà nắm lấy Ngũ Âm Thần Lô Giám và Bể Ngạn Vô Thường Kiếm.

Một tiếng động vang lên. Bể Ngạn Vô Thường Kiếm lập tức từ trong tay Khuất Đạo Tử. Những hoa văn màu đỏ trên bề mặt thanh kiếm như ẩn như hiện xoay quanh người Khuất Đạo Tử. Còn Ngũ Âm Thần Lô Giám thì bay ra trước mặt rồi tản ra ánh sáng cùng với âm lôi.

- Có hai thứ pháp bảo này phần thắng sẽ nhiều hơn.

Sau khi ném hai thứ pháp bảo đó cho Khuất Đạo Tử, Lạc Bắc cũng thử xem. Sau khi thấy Khuất Đạo Tử có thể dùng, tâm trạng của hắn mới thả lỏng hơn một chút.

Còn cái pháp bảo khác của Thích Như Ý là Diễm Ma Thiên La Chung thì vừa rồi gần như bị đánh nát cho nên không còn tác dụng.

Vốn Lạc Bắc còn định lấy cả Tinh Tuyền Diệt Ma Thần Giáp của Thích Như Ý ra để dùng nhưng dường như muốn sử dụng nó cần phải có biện pháp đặc biệt. Vì vậy mà sau khi xem xét kỹ, Lạc Bắc liền hỏi đám người Cầu Thương Dương và Mộ Hàm Phong nhưng không một người nào có cách sử dụng được nó.

“ Kê này tâm tư bình tĩnh, cẩn thận, không thể khinh địch được.”

Thao Sinh Nguyên nhìn thấy hành động của Lạc Bắc thì nhú mày từ từ đi về bên phía sườn trái.

Gã vừa mới di chuyển thì tất cả đám người Thương Lăng cung cũng bám theo sau.

Cái vị trí đó chính là vị trí xuất hiện tiếp theo của cửa Sinh. Cửa sinh trong Thiên Vi Di Tinh trận mỗi nửa canh giờ lại chuyển đổi một lần. Khi người thất tông lục phái tới thì thời gian không còn nhiều lắm. Còn hiện tại với thời gian nửa canh giờ đủ cho Thương Lăng cung và những người trên núi Anh Giao phân sinh tử.

Lạc Bắc quay đầu nhìn về phía Thái Thúc.

Thái Thúc cũng quay sang nhìn Lạc Bắc.

Cả hai người đều hiểu rất rõ với thực lực hiện tại của núi Anh Giao thì phần thắng chỉ có được bốn phần. nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì trong trận chiến này có lẽ cả hai người không thể may mắn thoát khỏi.

Nhưng khi hai người nhìn nhau thì chỉ nở nụ cười.

Trong nụ cười đó hàm chứa rất nhiều ý nghĩa, nhưng cả hai đều có thể hiểu được.

Sau đó cả hai người đều nghĩ tới thời gian ở Thục Sơn, nghĩ tới Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ. Nhưng quan trọng nhất đó là cả hai không hề hối hận vì những gì đã làm.

Làm việc theo tâm không có gì hối hận.

Sau đó, Lạc Bắc lại như hiểu thêm được vì sao Nguyên Thiên Y muốn mình làm việc theo tâm.

Nếu không yên lòng thì làm sao có thể đột phá được tâm chướng, tu được diệu pháp vô thượng, nắm giữ được vận mệnh của mình?

- Đến đây đi.

Lạc Bắc, Thái Thúc và những người trên núi Anh Giao đều di chuyển vị trí đứng đối diện với đám người Thương Lăng cung.

Toàn bộ vùng biển trở lại sự yên tĩnh vốn có.

Trong phạm vi mấy trăm dặm không hề có lấy bóng dáng một con tôm, con cá. Bởi vì cho dù là một sinh vật nhỏ nhất thì cũng có thể cảm nhận được từng chút nguyên khí dao động đầy khủng bố.

- Giết.

Gần như trong nháy mắt khi cửa Sinh thay đổi, Thao Sinh Nguyên, Xích Vân lão đạo, Tiêu Âm Nhiên, Kỷ Lang yên và tất cả người Thương Lăng cung vọt vào trong cửa Sinh.

Hơn trăm luồng ánh sáng giống như những cơn sóng thủy triều cùng với nguyên khí dao động đột nhiên nổ rộ va chạm vào nhau ầm ầm rồi tản ra xung quanh những gợn sóng mang theo khí tức hủy diệt.

Chỉ trong nháy mắt, Lạc Bắc và Thái Thúc liền cảm giác được người trước mặt mình ít đi nhiều.

Trời sinh tộc Đằng Giao có được thân thể kiên cường dẻo dai, chân nguyên dư thừa cho nên cùng với dị thú của Tịch Tộc đứng đầu tiên.

Vừa rồi, trong cuộc chiến với người của Thất Tông ngũ phái, tộc Đằng Giao chỉ có ba, bốn người ngã xuống. Còn dị thú của Tịch Tộc cũng chỉ có một Độc Giác Đằng Quy bị thương nặng.

Nhưng hiện tại, vừa mới đối mặt với người Thương Lăng cung, người tộc Đằng Giao liền ngã xuống bốn. Hai con Song Đầu Sương xà cũng ngã ra đất. Còn người của tộc Kim Thiêm cũng có hai người ngã xuống.

- Không cần cố đánh. Phân tán ra, để cho chúng tiến vào.

Trong nháy mắt, tiếng Lạc Bắc vang lên vọng khắp mọi nơi. Cùng lúc đó, tám Ma thần và Sơn Hà Xã tắc chung cũng lao về phía cửa Sinh.

Ngay cả Lạc Bắc cũng không thể ngờ được mới chỉ có loạt công kích đầu tiên mà núi Anh Giao đã không thể ngăn được.

Cũng không phải là do núi Anh Giao bị tổn thất quá nhiều không còn sức đánh một trận. Mà là bên phía núi Anh Giao, tộc Đằng Giao, tộc Thủy Tinh, thậm chí là dị thú chỉ nắm được pháp quyết hệ Thủy. Nhưng hơn bốn mươi người Thương Lãng cung lại mặc trường bào màu lục có công hiệu tránh nước rất cao. Rất nhiều pháp quyết hệ Thủy đánh lên cơ bản không có tác dụng. Vì vậy mà dưới loạt tấn công của người Thương Lãng cung cơ bản bỏ qua việc chống lại pháp quyết hệ Thủy.

Tiêu Âm Nhiên và Kỷ Lang Yên cũng thể hiện một cái tác dụng. Đạo Tàng Chân Nguyên diệu yếu có tốc độ thi triển pháp thuật quá nhanh.

Bên phía núi Anh Giao vừa mới phát ra được pháp thuật giao chiến với Thương Lãng cung thì những cột sét to như thùng nước đã giáng xuống sáu lần.

Hai con Song Đầu sương xà bị nằm trong sáu cột sét đánh chết. Còn một cột sét thì đánh về phía Lạc Bắc nhưng bị vàng sáng chín màu của Khuất Đạo Tử cản lại.

Nếu còn tiếp tục đánh như thế này thì chỉ sợ trong mấy hơi thở, bên phía núi Anh Giao sẽ hoàn toàn bị áp chế.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

10-01-2013, 11:41 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

174. Chương 173: Hồn Nguyên Thần Hoàng Chui Vào Trong Người.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Trong tình huống một bên chiếm thế áp đảo như vậy mà cứ lấy cứng chọi cứng thì không còn ý nghĩa.

Không bằng cứ để cho họ tiến vào phân ra mà đấu. Như vậy cho dù tất cả có chết cũng có thể kéo theo một đám người của Thương Lãng cung.

Tới lúc này, Lạc Bắc đã thầm quyết tử. Hắn nghĩ xem làm thế nào để đánh cho Thương Lãng cung bị thương nặng nhất. Vì vậy mà trong tích tắc đó, Lạc Bắc không giao chiến mà lệnh cho người của Thương Lãng cung vào.

Nhưng cho dù trong loạt tấn công này Thương Lãng Cung chiếm được ưu thế thì Xích Vân lão đạo và Thao Sinh Nguyên vẫn chưa hề ra tay.

Sở dĩ Lạc Bắc phóng Thập nhị Đô thiên hữu tướng ma thân và Sơn Hà xã tắc chung ra để ngăn lại cũng là vì hai người vừa rồi giống hệt như Nhất Nguyên Tử, nắm thời gian hoàn toàn chính xác. Trong tích tắc hai bên giao chiến, các loại nguyên khí nổ tung, Xích Vân lão đạo liền phóng ra mười luồng lửa còn Thao Sinh Nguyên thì phát ra một ngọn lửa màu lục bám theo sau.

Đúng vào lúc pháp thuật của đám Yêu tộc vừa mới phát ra, pháp thuật thứ hai còn chưa kịp tiếp tục mà để cho hai đạo pháp thuật kia đánh trúng thì bên phía núi Anh Giao chắc chắn sẽ phải mất đi ba, bốn người.

“Bốp! Bốp!...”

Mười ngọn lửa của Xích Vân lão đạo đánh trúng Thập Nhị đô thiên hữu tướng ma thần liền phát ra những tiếng nổ. Đồng thời một tiếng nổ lớn vang lên. Cùng lúc đó, Lạc Bắc kêu lên đau đớn như bị sét đánh mà phun ra một búng máu.

Pháp thuật của Thao Sinh Nguyên thật ra chỉ là hư chiêu. Ngay khi ngọn lửa màu lục của gã đánh trúng Sơn Hà xã tắc chung thì Ngũ Ngục Thần sơn của gã cũng đánh trúng.

Tới lúc này, bị một đòn của Ngũ Ngục thần sơn tương đương với năm ngọn núi đập trúng thì cho dù Lạc Bắc điều khiển Thập Nhị Đô Thiên hữu tướng thần ma ngăn một đòn của Xích Vân lão đạo nhưng cũng khiến cho Sơn Hà Xã tắc chung bị đánh bay, không còn sự khống chế còn hần thì bị thương nặng.

“Oanh!”

Sau khi đánh bay Sơn Hà Xã tắc chung, Ngũ Ngục Thần Sơn liền nện xuống trên núi Anh Giao.

Mặc dù bên trong núi Anh Giao có rất nhiều sắt thép, chất đá vô cùng cứng rắn nhưng cơ bản đã bị tộc Đằng Giao vét sạch. Hơn nữa, Thao Sinh Nguyên cũng có chút ngại cái pháp bảo vất vả lắm mới luyện được bị cuốn vào trong trận pháp cho nên không để cho nó trở nên quá lớn mà chỉ biến to ra chừng vài chục trượng. Tuy nhiên khi bị nó giáng xuống cũng làm cho trên núi Anh Giao xuất hiện một cái hố lớn.

Đám Yêu tộc trên núi Anh Giao nghe thấy tiếng kêu của Lạc Bắc liền tản ra khắp các nơi. Ngũ Ngục Thần Sơn đánh vỡ Sơn Hà Xã tắc chung của Lạc Bắc liền không còn trở ngại nào khác, mở thông con đường đi vào núi.

Chỉ trong tích tắc, hơn mười bóng người đã vọt vào theo cửa sinh.

- Không biết tự lượng sức mình, đánh chết chúng.

Tiêu Âm Nhiên bám theo Xích Vân lão đạo và Thao Sinh Nguyên nhảy vào trước, vừa mới ngăn cản công kích của một con dị thú thì nhìn thấy sắc mặt Lạc Bắc trắng bệch đang phun ra một ngụm máu. Nghĩ tới vừa rồi Lạc Bắc mắng mình là chó săn của Côn Luân, Tiêu Âm Nhiên cảm thấy khoái chí. Ngay lập tức, y phát ra một tia chớp màu tím đánh xuống Lạc Bắc.

Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu Yếu có tốc độ thi pháp nhanh nhất. Hơn nữa, Tiêu Âm Nhiên lường trước bây giờ Lạc Bắc đang bị thương nặng cho nên không hề chần chừ. Trong suy nghĩ của hần, Lạc Bắc chắc chắn sẽ bị mình đánh chết.

- Khuất Đạo Tử đúng là rắc rối.

Nhưng tia chớp vừa mới xuất hiện thì một vầng sáng chín màu đã ngăn cản. Mà trong đầu Tiêu Âm Nhiên vừa mới xuất hiện ý nghĩ đó thì đột nhiên nhìn thấy một vầng kiếm quang lao tới trước mặt mình.

Suy nghĩ đó cũng là suy nghĩ cuối cùng trong đầu Tiêu Âm Nhiên.

“Oanh!” Trong chớp mắt, y chỉ thấy một tia lửa đánh vỡ kiếm quang màu đen thì một tia kiếm quang màu trắng giống như con rắn độc xuyên qua lồng ngực của mình. Tiếp sau đó, gã không còn biết gì nữa.

- Sức mạnh và thân thể của hần tại sao lại mạnh tới vậy? Bị thương như thế mà vẫn còn sử dụng được chân nguyên?

Trong nháy mắt, Tiêu Âm Nhiên không còn biết gì nữa nhưng trong lòng Thao Sinh Nguyên và Xích Vân lão đạo lại như xuất hiện sóng to gió lớn.

Hai người hiểu rất rõ uy lực Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu Yếu của Tiêu Âm Nhiên. Vừa rồi khi gã phát ra một đòn đó, cả hai đều nghĩ Lạc Bắc chắc chắn phải chết. Bởi vì cho dù là hai người họ thì trong tình hình bị thương nặng như thế, chân nguyên chắc chắn là đang hết sức hỗn loạn, không thể thi triển pháp thuật ngay lập tức nên không thể nào ngăn được pháp quyết của Tiêu Âm Nhiên.

Mặc dù Khuất Đạo Tử bị Lạc Bắc luyện thành Thi thần tướng linh có uy lực phi phàm nhưng cũng cần phải có hần điều khiển, nếu không sẽ không biết phải dốc sức tấn công người nào.

Nhưng trong tích tắc đó, Lạc Bắc đã làm gì?

Không ngờ hẳn lại để cho Khuất Đạo Tử thi pháp chặn tia chớp do Đạo Tàng Chân Nguyên diệu yếu của Tiêu Âm Nhiên phát ra, đồng thời Tam Thiên Phù Đồ và Khuất Đạo Tử phóng ra Bỉ Ngạn Vô Thường Kiếm phản kích lại. Trong lúc đó, Xích Vân lão đạo phát ra một đạo chân nguyên hệ Hỏa ngăn chặn Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc còn Thao Sinh Nguyên thì ngăn cản Bỉ Ngạn Vô Thường Kiếm. Nhưng cùng lúc đó, Ngũ Âm Thần Lôi Giám của Khuất Đạo Tử đã ngấm thẳng vào Thao Sinh Nguyên.

Thao Sinh Nguyên còn chưa kịp thu hồi Ngũ Ngục Thần Sơn nên chỉ có thể lấy ra Thất Hải Tụ Thú Phiên để ngăn cản Âm Lôi. Tuy nhiên chỉ một chút thời gian đó cũng đủ cho Tiêu Âm Nhiên bị Bỉ Ngạn Vô Thường Kiếm đâm chết.

Lạc Bắc vừa mới bị thương nặng nhưng cơ bản không hề có một chút dấu hiệu chân nguyên bị tán loạn.

- Sư huynh!

Kỷ Lang Yên bám theo Tiêu Âm Nhiên và Xích Vân lão đạo vừa mới lao ra thì nhìn thấy Tiêu Âm Nhiên bị Lạc Bắc và Khuất Đạo Tử đánh chết. Ngay lập tức con ngươi của y tưởng chừng như nứt toác. Hơn mười tia chớp màu tím chợt nổ rộ ngưng tụ lại thành từng cột sét gần như bao vây lấy Lạc Bắc.

Một đạo pháp quyết này chính là Tử Lôi Phá Thần Trùy - Lợi hại nhất trong Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu. Ngày đó khi Trác Trầm Đạo chặn giết lão Triệu Nam khi dốc toàn lực thì trong nháy mắt đã ngưng tụ thành mấy ngàn đạo Tử Lôi Phá thần chùy. Hiện tại tu vi của Kỷ Lang Yên còn thấp nên chỉ có thể ngưng tụ được có vậy thôi. Nhưng chỉ căn cứ vào pháp lực dao động tản ra cũng đủ biết nhiều Tử Lôi thần chùy đánh trúng thì cho dù thân thể Lạc Bắc có mạnh tới mấy cũng không thể nào ngăn cản được.

Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu có tốc độ thi triển pháp thuật rất nhanh nên khi Tử Lôi Phá Thần chùy phát ra tới gần người Lạc Bắc rất nhiều người nhìn thấy cảnh tượng đó thì không nhìn được mà thốt lên tiếng kêu.

Nhưng cùng với lúc Tử Lôi Phá Thần Chùy giáng xuống liền vỡ vụn thành những tia chớp nhỏ.

Bóng của Lạc Bắc trong nháy mắt biến mất xuất hiện cách Kỷ Lang Yên rất gần.

Súc địa thành thốn!

Lạc Bắc đã thi triển pháp thuật am hiểu của mình.

Pháp thuật Súc Địa Thành Thốn của phái Lao Sơn so với Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu Yếu kém hơn rất nhiều nhưng chỉ bằng một thứ pháp thuật đơn giản nhanh chóng, Lạc Bắc cũng tránh khỏi đòn tấn công của Kỷ Lang Yên.

Mà trên thực tế khi Lạc Bắc đánh chết Tiêu Âm Nhiên cũng đã để ý tới y.

Bởi vì tốc độ thi triển pháp thuật của Kỷ Lang Yên quá nhanh nên nếu đánh chết được thì cũng nhẹ nhàng hơn, có thể giúp cho những người trên núi Anh Giao gạt được một trong những uy hiếp lớn nhất.

- Người muốn chết?

Bóng của Lạc Bắc vừa mới xuất hiện cách Kỷ Lang Yên không xa thì Xích Vân lão đạo rống to, át cả những tiếng pháp thuật đang vang vọng trong không trung.

Vừa rồi, không ngờ Lạc Bắc không coi lão và Thao Sinh Nguyên ra gì, đánh chết Tiêu Âm Nhiên.

Lạc Bắc và Khuất Đạo Tử cũng không thể coi là lấy hai địch ba. Bởi vì một đòn của Khuất Đạo Tử là do Lạc Bắc điều khiển nên nhiều lắm cũng chỉ xem như một thứ pháp bảo của hắn. Nếu suy xét kỹ thì đó là Lạc Bắc lấy một địch ba mà giết chết Tiêu Âm Nhiên.

Mặc dù cơ bản là do không ngờ được chân nguyên của Lạc Bắc không hề có lấy một chút xáo trộn nhưng với thân phận của Xích Vân lão đạo và Thao Sinh Nguyên thì đây quả thật là bị người ta đánh cho một cái bạt tai.

Xích Vân lão đạo nổi giận thì Thao Sinh Nguyên cũng thế.

Lạc Bắc đánh chết Đinh Ngao và nhiều đệ tử Thương Lăng cung, chiếm mười sáu chiếc Xích Huyết Ngô Chu, làm cho Thất Hải Yêu Vương thú bỏ đi khiến cho Thất Hải Tụ thú phiên của y không thể luyện thành công. Mà Tiêu Âm Nhiên lại là đệ tử thân truyền của y.

Hiện tại hắn còn trước mặt hai người định giết chết Kỷ Lang Yên.

Trong mắt Thao Sinh Nguyên đầy sát khí tưởng chừng như có thể động lại thành băng.

Một ngọn lửa trắng mãnh liệt lao về phía Khuất Đạo Tử. Cùng lúc đó, Xích Vân lão đạo cũng run tay phát ra một vầng ánh sáng màu đỏ và một vầng ánh sáng màu xanh biếc đánh Khuất Đạo Tử.

Vàng ánh sáng màu đỏ là một cái ngư xoa được ngọn lửa bao quanh. Mà vầng ánh sáng màu xanh là một cái giỏ như được bện từ trúc.

Hai thứ pháp bảo này có tên là Hỏa Diễm xoa và Thiên Nhất Thần Lâu. Hỏa Diễm Xoa được ngưng luyện từ dung nham núi lửa dưới đáy biển, chuyên để phá pháp bảo giống như Bỉ Ngạn Vô Thường Kiếm. Còn Thiên Nhất Thần Lâu được luyện từ Lục trúc ti dưới đáy biển kết hợp với Thiên Nhất Thần thủy. Một khi bị nó bao bọc thì rất khó chạy thoát.

Tuy rằng Xích Vân lão đạo hết sức giận dữ nhưng kinh nghiệm đấu pháp bao năm khiến cho lão phối hợp với Thao Sinh Nguyên rất ăn ý. Khuất Đạo Tử tương đương với một thứ pháp bảo của Lạc Bắc, trong tay lại có Ngũ Âm Thần Lôi Giám và Bỉ Ngạn Vô Thường Kiếm nên có sức uy hiếp rất mạnh. Vì vậy mà hiện tại Xích Vân lão đạo tập trung đối phó với Khuất Đạo Tử còn Thao Sinh Nguyên thì đối phó với Lạc Bắc.

Xích Vân lão đạo là cao thủ đứng đầu Thất Hải. Bình thường, tu vi của lão không kém Khuất Đạo Tử nhiều lắm. Hiện tại, Khuất Đạo Tử có hai thứ pháp bảo đặc ý của Thích Như Ý trong tay nên Xích Vân lão đạo biết mình chưa chắc đã là đối thủ. Tuy nhiên chỉ cần kiềm chế được Khuất Đạo Tử một thời gian thì với Thao Sinh Nguyên và Kỷ Lang Yên cùng với sự giúp đỡ của những người khác cũng có thể đánh chết Lạc Bắc.

“Rầm rầm rầm!”

Thiên Nhất Thần Lâu vừa mới chụp xuống, Khuất Đạo Tử liền chỉ lên để cho Bỉ Ngạn Vô Thường Kiếm đối đầu chặn nó lại. Còn Ngũ Âm Thần Lôi Giám thì phát ra vô số âm lôi đánh lên Hỏa Diễm Xoa.

- Con Thi thần tướng linh không ngờ quỷ dị đến vậy. Không nói nó có thể giữ được nhưng pháp quyết khi còn sống mà ngay cả khả năng ứng biến cũng lợi hại đến thế.

Xích Vân lão đạo vừa mới nghĩ như vậy thì lão lập tức nhìn thấy Khuất Đạo Tử đối diện với ngọn lửa ngưng tụ từ Tam Muội chân hỏa không ngờ không né tránh mà phát thẳng vầng sáng chín màu đánh tới.

- Lạc Bắc muốn để cho Khuất Đạo Tử và ta lưỡng bại câu thương?

Trong nháy mắt, một thứ cảm giác ớn lạnh bốc lên khiến cho lông tơ của Xích Vân lão đạo dựng đứng. Lão dồn chân nguyên tới cực hạn rồi phát ra ngọn lửa trong nháy mắt ngăn chặn vầng sáng của Khuất Đạo Tử. Nhưng cùng lúc đó, Ngũ Âm Thần Lôi Giám của Khuất Đạo Tử cũng xoay chuyển bỏ qua Hỏa Diễm Xoa mà chiếu thẳng về phía Xích Vân lão đạo.

“Soạt!”

Hỏa Diễm xoa và Tam Muội chân hỏa đánh lên người Khuất Đạo Tử. Ngay lập tức Hỏa Diễm xoa xuyên thủng cơ thể, đánh bay Khuất Đạo Tử về phía sau. Cơ thể của Khuất Đạo Tử cũng bị Tam Muội Chân hỏa đốt cho cháy sạch để lộ cả gân cốt, nhìn vô cùng khủng bố. Nhưng cùng lúc đó, vô số âm lôi cũng đánh cho máu thịt của Xích Vân lão đạo bay tứ tung mà ngã xuống đất.

Bên kia, Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc chém xuống Kỷ Lang Yên lập tức bị Thất Hải Tụ Thú phiên của Thao Sinh Nguyên quán lấy. Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc giống như bị vô số con mãnh thú đè chặt cho dù có cố thế nào cũng không thể thoát ra được.

Nhưng Lạc Bắc vẫn không hề dừng lại, tiếp tục vung hai nắm đấm lao về phía Kỷ Lang Yên.

Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh của Lạc Bắc đã tu luyện tới tầng thứ bảy nên thân thể hắn cũng có thể nói là một thứ pháp bảo. Vừa rồi, bản thân hắn dùng chính thân thể đánh chết Thích Như Ý.

Nhưng đúng lúc này, ba tia sáng màu đen cũng chui vào trong người của hắn khiến cho Lạc Bắc cảm thấy toàn thân tê dại, ngay cả chân nguyên cũng bị khống chế không thể di chuyển.

Trong nháy mắt, Lạc Bắc cảm thấy ớn lạnh.

Vốn đòn tấn công kia đã được Lạc Bắc tính toán rất tốt.

Hắn hiểu rõ, Thương Lăng cung có nhiều người xông vào như vậy mà để cho bọn họ tập trung thì núi Anh Giao không có lấy nửa phần cơ hội, cho dù muốn liều đánh chết một vài người Thương Lăng cung cũng không xong.

Thậm chí Thương Lăng cung có thể biến núi Anh Giao thành bụi phấn rồi sau đó ra tay với những người còn sót lại.

Thương Lăng cung đang giữ thế áp đảo nếu để cho chúng tập trung thì triển pháp thuật hỗ trợ cho nhau thì cơ bản là chắc như tường thành.

Chỉ có thể nhân lúc chúng vừa mới xông vào mà giết cho chúng trở tay không kịp.

Vì vậy mà sau khi đánh chết Tiêu Âm Nhiên, Lạc Bắc liền nhân cơ hội.

Thậm chí ngay cả việc Xích Vân lão đạo và Thao Sinh Nguyên chia ra tập trung đối đầu với Khuất Đạo Tử cũng được Lạc Bắc dự tính.

Hơn nữa, kế hoạch của Lạc Bắc và Khuất Đạo Tử cũng giống như vậy đó là để cho Khuất Đạo Tử liều mạng cùng với Xích Vân lão đạo.

Với thực lực của Khuất Đạo Tử mà phải liều mạng cùng lúc với Xích Vân lão đạo và Thao Sinh Nguyên thì rất khó. Xích Vân lão đạo bị thương nặng như vậy nhất thời rất khó hồi phục nhưng Khuất Đạo Tử còn có Trừu Tủy đoạt nguyên quyết.

Hiện tại thân thể của Khuất Đạo Tử vô cùng cứng rắn, cho dù có bị thương nặng thì vẫn có thể thi triển Trừu Tủy đoạt nguyên quyết.

Vốn theo kế hoạch của Lạc Bắc thì tiếp theo Khuất Đạo Tử có thể dùng Trừu Tủy đoạt nguyên quyết đánh lên một số người Thương Lăng cung bị thương nặng để khôi phục thực lực.

Nhưng chuyện Lạc Bắc bản khoản nhất đã xảy ra.

Hỗn Nguyên Thần Hoàng.

Lạc Bắc bản khoản đó là Hỗn Nguyên Thần Hoàng mà Thao Sinh Nguyên đã sử dụng với Thất Hải Yêu Vương thú trước đó.

Lúc trước, Lạc Bắc đã nhìn thấy được sức mạnh thân thể Thất Hải Yêu Vương thú như thế nào vậy mà còn không thể ngăn được Hỗn Nguyên Thần Hoàng chui vào bên trong. Lạc Bắc biết mặc dù mình đã bước đầu ngưng tụ được Lưu Ly Kim Thân nhưng chỉ sợ cũng không thể ngăn được thú thần trùng thời thượng ỏ này.

Hơn nữa Hỗn Nguyên Thần Hoàng ngoài việc hấp thu khí huyết, chân nguyên ra còn có thể phóng một lượng độc tố làm tê liệt kinh mạch.

Vì vậy mà lúc trước, Lạc Bắc quyết định ra tay đối phó với Thao Sinh Nguyên thì vẫn e ngại nhất Hỗn Nguyên Thần Hoàng của y. Lần trước khi giao thủ với y, Lạc Bắc nhìn thấy y không thả Hỗn Nguyên Thần Hoàng ra để đối phó với mình nên trong lòng thầm mong là y đã dùng hết để đối phó với Thất Hải Yêu Vương thú.

Nhưng sự thật là lúc đó Thao Sinh Nguyên bị uy thế của Lạc Bắc làm cho sợ quá mà chạy, không dám đối đầu. Còn trong tay y vẫn có Hỗn Nguyên Thần Hoàng.

Bởi vậy vào lúc này, Lạc Bắc có thể khẳng định ba tia sáng màu đen chui vào trong người mình, làm cho chân nguyên cũng bị tê liệt chính là Hỗn Nguyên Thần Hoàng.

- Cái tên tiểu bối này! Hôm nay cho ngươi biết thế nào là hình thần câu diệt.

Hỗn Nguyên Thần Hoàng là dị chủng từ thời thượng cổ, toàn thân so với Hỗn Nguyên Tinh Kim còn rắn chắc hơn. Cho dù người có tu vi lợi hại hơn cả Thao Sinh Nguyên cũng khó có thể ngăn được nó. Sau khi bị Lạc Bắc làm cho kinh hãi bỏ chạy, Thao Sinh Nguyên có thể khôi phục lại sự tự tin phần lớn là nhờ có Hỗn Nguyên Thần Hoàng.

Mắt thấy ba con Hỗn Nguyên Thần Hoàng chui vào trong thân thể Lạc Bắc, Thao Sinh Nguyên cất tiếng cười lạnh rồi hút Ngũ Ngục Thần Sơn trở về đập lên Lạc Bắc.

Ngũ Ngục Thần Sơn là một thứ pháp bảo vô cùng bá đạo. Duy nhất điểm yếu của nó chính là điều khiển rất tốn chân nguyên vì vậy mà bình thường, Thao Sinh Nguyên cũng không sử dụng liên tục. Hiện tại, Thao Sinh Nguyên dùng ngay cái pháp bảo này để đối phó với Lạc Bắc chứng tỏ y vô cùng hận hấn.

Cũng không thể trách được. Nếu như không có Lạc Bắc thì hiện tại Thao Sinh Nguyên đã luyện thành công Thất Hải Tự Thú phiên, núi Anh Giao đã bị phá từ lâu đồng thời Thất Hải cũng sắp bị thống nhất.

Một đòn của Ngũ Ngục Thần Sơn là lực lượng thật sự của cả năm ngọn núi. Thân thể của Lạc Bắc mặc dù pháp bảo, phi kiếm bình thường khó làm cho bị thương nhưng nếu bị nó đập trúng thì chắc chắn sẽ chết.

Cùng lúc đó, án mắt của Kỷ Lang Yên cũng biến thành màu tím.

Lạc Bắc và Kỷ Lang Yên cách nhau có mấy trượng cho nên hấn có thể nhìn thấy rõ cảnh hai mắt của y.

Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu Yếu vừa niệm là phóng xuất. Lạc Bắc hiểu rất rõ trong nháy mắt tia chớp màu tím sẽ xuất hiện trên đầu nhưng hiện tại bản thân không thể né tránh.

Lúc này, toàn thân Lạc Bắc đang tê dại, đừng nói là cột sét của Kỷ Lang Yên mà ngay cả Ngũ Ngục Thần Sơn của Thao Sinh Nguyên cũng không có cách nào trốn được.

Mắt thấy Lạc Bắc bị Thao Sinh Nguyên và Kỷ Lang Yên liên thủ tấn công sắp chết thì vào lúc đó một tiếng gầm long trời lở đất đột nhiên vang lên.

Đột nhiên phát ra tiếng gầm đó không ngờ lại chính là Độc Giác Đằng Quy đang hấp hối không một ai chú ý.

Khi nó gầm lên như sấm, bốn cái chân của nó giáng mạnh xuống mặt đất. Đồng thời với tiếng gầm, Độc Giác Đằng Quy phun ra một vầng sương máu cùng với một hạt châu to bằng nắm tay.

Hạt châu đó tản ra ánh sáng màu vàng cùng với pháp lực dao động cực mạnh. Đó chính là nội đan của Độc Giác Đằng Quy.

“Oành!”

Viên nội đan vừa được Độc Giác Đằng Quy phun ra liền nổ tung, bắn ra hàng ngàn hàng vạn tia chân nguyên màu vàng.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

10-01-2013, 11:41 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

175. Chương 174: Thất Hải Yêu Vương Thật Sự.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Tự nổ nội đan!

Độc Giác Đăng Quy ở ngay gần chỗ Thao Sinh Nguyên, Kỷ Lang Yên và Lạc Bắc cho nên khi viên nội đan nổ tung, Thao Sinh Nguyên và Kỷ Lang Yên đều biến sắc.

Nội đan của dị thú là vật mà nó ngưng kết chân nguyên trong bao nhiêu năm. Tự nổ nội đan tương đương với toàn bộ chân nguyên trong người nổ tung, tạo ra uy lực lớn nhất nhưng đồng thời cũng là một phương thức tấn công thảm thiết nhất.

“A!”

Trong tiếng gầm rung chuyển trời đất, mấy tiếng hét thê lương vang lên. Vài tên Thương Lăng cung ở gần đó, ngay cả Kỷ Lang Yên cũng bị chân nguyên nổ tung đánh văng ra ngoài. Trong tích tắc đó, Thao Sinh Nguyên kịp sử dụng Thất Hải Tự Thú Phiên để bọc chặt lấy mình. Tuy nhiên Ngũ Ngục Thần Sơn và tia chớp màu tím tấn công Lạc Bắc thì bị lực lượng kinh người đó cản lại.

Mặc dù Độc Giác Đăng Quy đã gần chết nhưng chân nguyên trong người vẫn rất mạnh. Bây giờ nó tự nổ nội đan chẳng khác nào có vô số đạo sét bùng nổ khiến cho trong phạm vi hơn mười trượng tràn ngập nguyên khí hệ Thổ.

Nhưng Lạc Bắc ở gần ngay vụ nổ lại bị thương ít nhất.

Ngay vào lúc nội đan của Độc Giác Đăng Quy nổ tung thì một quả cầu nguyên khí hệ Thổ tinh khiết giống như một quả trứng bọc lấy hắn. Cũng giống như lúc Lạc Bắc mới tới núi Anh Giao, người Tịch Tộc đã cho hắn xem thực lực của mấy con dị thú. Khi đó Độc Giác Đăng Quy đã sử dụng chân nguyên của mình bọc lấy mấy con dị thú khác.

Mặc dù Lạc Bắc không biết tại sao khi tự nổ nội đan, Độc Giác Đăng Quy có thể phân ra một phần chân nguyên để bảo vệ mình nhưng vào lúc nguyên khí hệ Thổ bao bọc lấy hắn, trong tích tắc đó không ngờ tinh thần của Lạc Bắc và Độc Giác Đăng Quy có một sự liên hệ khiến cho hắn cảm nhận được rõ ràng suy nghĩ của nó.

- Đa tạ...người...liều chết vì chúng ta.... Chỉ hận....tu vi không đủ mạnh, không thể giết được những kẻ này....

Suy nghĩ của Độc Giác Đăng Quy mang theo một làn hơi thở bất khuất vang lên trong Thất Hải của Lạc Bắc. Tuy nhiên sự kết nối tinh thần đó cũng chỉ diễn ra trong một cái chớp mắt.

Ngay vào thời điểm Độc Giác Đăng Quy tự nổ nội đan thì nó cũng hoàn toàn không còn sức sống. Bốn chân của nó giáng xuống đất khiến cho vách núi vỡ vụn làm cho cả thân hình khổng lồ từ từ theo núi đổ mà chìm xuống dưới.

Cảm nhận được tâm niệm bất khuất và thảm thiết của Độc Giác Đăng Quy, cách đó hơn một trăm trượng, Song Đầu Sương Xà và Lam Dực Hồ Văn Thú cũng cùng phát ra tiếng gầm, đồng thời phun ra nội đan tấn công đám người Thương Lăng cung đang tập trung.

- Đám yêu thú cùng phát cuồng?

Nhìn thấy cảnh tượng đó đám người Thương Lăng cung đều ớn lạnh.

Độc Giác Đăng Quy vừa mới chết, nguyên khí hệ Thổ bao trùm Lạc Bắc cũng mất đi. Nhất thời, Lạc Bắc mất đi chỗ dựa và Tam Thiên Phù Đồ cũng rơi xuống. Nhưng trong tích tắc đó, cảm giác toàn thân tê dại cũng biến mất khiến cho Lạc Bắc chợt hiểu ra khi ở trong Tử Uyên La Phù, bản thân đã được thoát thai hoán cốt. Hơn nữa tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh tới tầng thứ bảy khiến cho bản thân có khả năng chống độc cực mạnh.

Tuy nhiên Lạc Bắc vẫn hoàn toàn lạnh lẽo.

Bởi vì lúc này mặc dù cảm giác tê dại đã hết nhưng ba con Hồn Nguyên Thần Hoàng vẫn chạy dọc theo kinh mạch nhanh chóng lao vào tâm mạch.

Nếu bị Hồn Nguyên Thần Hoàng cắn đứt tâm mạch thì cho dù sức sống của Lạc Bắc có mạnh tới mấy cũng sẽ chết ngay tại chỗ.

Tới lúc này, Lạc Bắc chỉ còn biết sử dụng chân nguyên bao vây ba con Hồn Nguyên Thần Hoàng trong kinh mạch mà thôi.

Cái loại dị trùng thời thượng cổ này có lực lượng rất mạnh. Nếu muốn sử dụng chân nguyên để đẩy nó ra khỏi cơ thể thì hiện tại là điều không thể đối với Lạc Bắc. Nhưng ba con Hỗ Nguyên Thần Hoàng lại có thể hấp thu chân nguyên vì vậy mà chân nguyên của Lạc Bắc hơi chạm vào đã bị chúng nuốt chửng.

Với tốc độ hấp thu chân nguyên của Hỗ Nguyên Thần Hoàng, chỉ sợ trong chốc lát, chân nguyên của Lạc Bắc sẽ bị chúng hấp thu hết.

Nhưng vào lúc này, Lạc Bắc cũng nhìn thấy Song Đầu Sương Xà và Lam Dực Hồ Văn Thú phun ra nội đan.

Lạc Bắc biết, Song Đầu Sương Xà và Lam Dực Hồ Văn Thú phun ra nội đan chứng tỏ chúng nhận thấy tình hình không thể xoay chuyển nên cũng giống như Độc Giác Đằng Quy cho nổ nội đan của mình.

Nơi khoe mắt, Lạc Bắc lại nhìn thấy Thái Thức và mấy người tộc Ly Thủ đang bị vài người Thương Lãng cung dồn vào trong góc.

Trên núi Anh Giao đã xuất hiện vô số cái hố khiến cho cả ngọn núi rung rinh sắp sập. Các tộc Đằng Giao, Thủy Tinh, Kim Thiềm đã ngã xuống hơn một nửa, chỉ còn Tịch Tộc đang điều khiển dị thú cố gắng chống đỡ.

- Được! Ta cùng liều mạng với các ngươi.

Vào lúc này, từ trên người Lạc Bắc cũng phát ra hơi thở thăm thiết, bất khuất.

Lạc Bắc cũng không để ý tới Hỗ Nguyên Thần Hoàng trong kinh mạch nữa, ngưng tụ chân nguyên của bản thân điều khiển Tam Thiên Phù Đồ.

Graooo!

Gần như đồng thời tất cả dị thú và yêu tộc trên núi đều cảm nhận được sự quyết tử của Lạc Bắc. Trong nhất thời, ngay cả Pháp Vương Thủy Chu, Ngọc Đái Ngân Hà Mãng không bị thương nặng cũng đều phát ra tiếng gầm đing tai nhức óc rồi phun ra nội đan của mình.

Thăm thiết, bất khuất!

Đã tới lúc quyết tử.

Nhưng đúng vào lúc này, đám dị thú và tất cả những người trên núi Anh Giao, ngay cả người Thương Lãng cung và Lạc Bắc cũng chợt dừng lại.

Bởi vì vào lúc này, một làn hơi thở khổng lồ từ cửa Sinh ập vào trong núi Anh Giao.

Trong nháy mắt, những gương mặt quyết tử của những người trên núi Anh Giao chợt giãn ra.

Thất Hải Yêu Vương thú.

Xuyên qua ánh sáng của vô số pháp thuật, Lạc Bắc có thể nhìn thấy thân hình của Thất Hải Yêu Vương thú xuất hiện từ trong trận.

Mà bên cạnh Thất Hải Yêu Vương thú cũng có bóng của vài con dị thú cao tới ba, bốn trượng.

Chỉ trong tích tắc đó, Lạc Bắc có thể hiểu được tại sao Tịch Tộc lại có thể triệu tập được năm con dị thú cực mạnh ở trong vùng biển này. Bởi vì đám dị thú đó cảm nhận được hơi thở của Thất Hải Yêu Vương thú nên tới để bảo vệ.

Sở dĩ trong nháy mắt Lạc Bắc có thể hiểu được điều đó cũng là vì trong Thức Hải của hắn chợt vang lên âm thanh giống như của Độc Giác Đằng Quy tuy nhiên ẩn chứa một sự uy nghiêm:

- Ngươi tốt lắm...ngươi có một lòng thống nhất Yêu tộc...lại có tâm tính kiên cường bất khuất, không coi thường ngoại tộc...khiến cho người ta kính phục. Ta nhận ngươi làm chủ.

Cùng với lúc âm thanh đó vang lên, Lạc Bắc cảm nhận được một luồng sức mạnh khổng lồ tràn vào trong cơ thể của mình.

Cùng với luồng sức mạnh đó còn có vô số những đoạn ký ức dường như là những kiến thức Thất Hải Yêu Vương thú thấy được trong mấy trăm năm qua. Nếu người bình thường trong trường hợp bị luồng sức mạnh

kia tràn vào đồng thời Thút Hải lại phải chịu đựng những đoạn ký ức đó thì chắc chắn tinh thần không khống chế được, tẩu hỏa nhập ma mà chết. Nhưng tính tình của Lạc Bắc vô cùng cứng rắn cho nên hấp thu toàn bộ đoạn ký ức đó.

Lần này, Lạc Bắc cảm nhận được trong làn chân nguyên mạnh mẽ đó có ba luồng hỏa nguyên đặc sệt nóng bỏng bao bọc lấy Hồn Nguyên Thần Hoàng.

- Địa Tâm Hắc Sát Hỏa Nguyên.

Lạc Bắc lập tức hiểu được thứ hỏa nguyên đang bao bọc lấy Hồn Nguyên Thần Hoàng chính là Địa Tâm Hắc Sát Hỏa Nguyên được Thút Hải Yêu Vương thú ngưng tụ. Mặc dù Hồn nguyên Thần Hoàng còn rắn hơn cả Tinh Kim nhưng cũng không thể luyện hóa được ngay ngọn lửa này. Đồng thời bên trong ngọn lửa đó có ẩn chứa khí Hắc Sát cho nên chúng cũng không thể nào hấp thu dành để bị bao bọc không thể tiến thêm.

Trong tích tắc Lạc Bắc có cảm giác đó thì tất cả những người trên núi Anh Giao và Thương Lăng cung đều nhìn thấy một vầng ánh sáng màu đỏ giống như hoa văn lại giống như bùa, hết sức huyền ảo từ trên trán Thút Hải Yêu Vương thú bay ra đánh vào trán Lạc Bắc.

Vầng sáng đỏ bay tới trán Lạc Bắc chợt lóe lên rồi biến mất. Mà trên trán của hắn trong nháy mắt xuất hiện một hình ảnh thấp thoáng có phong cách cổ xưa.

- Sao có thể như vậy. Không ngờ Thút Hải Yêu Vương thú lại tự động nhận hắn làm chủ mà không nhận Yêu tộc khác?

Lần này, Thao Sinh Nguyên và Kỷ Lang Yên đều tái mặt.

Thao Sinh Nguyên và những người Thương Lăng cung đều biết rằng vầng ánh sáng màu Thút Hải Yêu Vương thú phóng ra chính là dấu hiệu nó nhận chủ. Mà cái hình ảnh trên trán Lạc Bắc chính là dấu hiệu chủ nhân của Thút Hải Yêu Vương thú.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

10-01-2013, 11:42 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

176. Chương 175: Vây Giết Thao Sinh Nguyên.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Chủ nhân của Thút Hải Yêu Vương thú chính là Thút Hải Yêu Vương.

Thao Sinh Nguyên phải tiêu diệt Yêu tộc là do Côn Luân quản thúc. Nhưng thật ra trong thâm tâm, Thao Sinh Nguyên luyện chế Thút Hải tự thú phiên, đánh chết Yêu tộc cũng là làm cho thực lực của bản thân mạnh lên.

Một khi luyện chế Thút Hải Tự thú phiên thành công, thống nhất Thút Hải, phóng tầm mắt khắp thiên hạ có thể nói là đã chiếm một vị trí quan trọng. Cho dù Côn Luân muốn động tới Thương Lăng cung cũng cần phải cân nhắc.

Nhưng Thút Hải Yêu Vương trong truyền thuyết mới là người thực sự thông nhất Thút hải.

Thao Sinh Nguyên nhìn Thút Hải Yêu Vương thú nhận Lạc Bắc làm chủ thì trong lòng không biết có cảm xúc gì chỉ thấy toàn thân run lên nhè nhẹ. Ý không nhịn được gầm lên:

- Giết hắn.

Tiếng quát chói tai của y mặc dù không nói rõ đó là ai nhưng đám người Thương Lăng cung cũng biết hẳn chính là Lạc Bắc.

Nhất thời hơi mười vầng ánh sáng xuất hiện. Ít nhất thì phải có hai mươi người của Thương Lăng cung kết hợp với Thao Sinh Nguyên và Kỷ Lang Yên phát ra pháp bảo, pháp thuật tấn công Lạc Bắc.

Mắt nhìn thấy ánh sáng gần như bao phủ toàn bộ cả núi Anh Giao, Lạc Bắc lập tức giơ tay chộp một cái, hút Sơn Hà Xả tắc chung trở về mà bọc lấy mình.

Khi Thất Hải Yêu Vương thú nhận chủ, một thứ chân nguyên vô cùng mạnh đã tràn vào trong người Lạc Bắc, dung hòa với chân nguyên của hắn khiến cho vết thương và chân nguyên của hắn hồi phục tới tám phần. Trong số đó thì Địa Tâm Hắc Sát Hỏa nguyên lại ngăn cản Hỗn Nguyên Thần Hoàng khiến cho Lạc Bắc tạm thời không phải để ý tới chúng.

Nhưng một đòn kia lại do Thao Sinh Nguyên và đám người Kỷ Lang Yên phát ra toàn lực, gần như chiếm một nửa lực lượng đương trường của Thương Lăng cung. Mặc dù Lạc Bắc sử dụng Sơn Hà Xả tắc chung chắn lấy nhưng trong lòng thầm biết mình không ngăn cản nổi.

Nhưng đúng vào lúc này, một quả cầu sương màu trắng từ một bên lao tới phun lên trên Sơn Hà Xả tắc chung. Cùng lúc đó một cái bóng khổng lồ màu trắng cũng quần từng vòng lên đó.

Quả cầu màu trắng là do Pháp Vương thủy chu phóng ra.

Cái quả cầu đục màu trắng này dường như giống với lúc trước nó phóng ra, ngay cả phi kiếm cũng có thể giữ lấy. Có điều pháp lực dao động lúc này so với khi đó mạnh hơn nhiều. Sau khi phóng ra quả cầu đó, chân nguyên của Pháp Vương thủy chu mất rất nhiều vì vậy mà trở nên uể oải.

Còn cái bóng khổng lồ kia chính là Ngọc Đái Ngân Hà Mãng.

Khi Lạc Bắc sử dụng Sơn Hà xả tắc chung bao lấy mình thì chiều cao của nó gần hai trượng. Ngọc Đái Ngân Hà Mãng quần lên trên đó thêm mười vòng nữa.

Mà trên người của Ngọc Đái Ngân Hà Mãng cũng đồng thời phát ra ánh sáng giống như bảo thạch khiến cho thân thể của nó trở nên vô cùng cứng rắn.

Nhưng cho dù có cứng tới đâu thì dưới một đòn liên thủ của đám người Thương Lăng cung cũng bị đánh nát.

Chỉ thấy từng vầng ánh sáng nổ tung trên người Ngọc Đái Ngân Hà mãng, đánh cho nó vỡ nát. Nhưng do nó quần quanh khiến cho số pháp thuật và pháp bảo đánh lên tác động thêm vào quả cầu màu trắng của Pháp Vương thủy chu giúp cho Lạc Bắc có thể điều khiển Sơn Hà xả tắc chung chống lại được.

Cũng giống như Độc Giác Đằng Quy, Lạc Bắc biết làn này Ngọc Đái Ngân Hà mãng đã liều mình giúp đỡ.

- Ta sẽ cho các người trả một cái giá thật đắt cho những gì các người gây ra.

Một thứ cảm giác phản nộ, bị ai xuất hiện trong lòng Lạc Bắc.

Một loạt tấn công toàn lực bị Ngọc Đái Ngân Hà mãng xả thân ngăn cản được, Thao Sinh Nguyên và đám người kia chưa kịp phát ra loạt tấn công thứ hai thì từ bên ngoài trận pháp Thất Hải Yêu Vương thú cũng đã hành động.

Một tiếng gầm khiến cho không gian tưởng như bị xé rách vang lên. Nhất thời mấy tên Thương Lăng cung ở gần cửa Sinh bị đánh bay thẳng vào vách núi.

Thủy, Hỏa, Phong, Lôi! Bốn loại nguyên khí khác nhau được dung hợp lại tràn ngập phạm vi hai mươi trượng của cửa Sinh, tạo ra một cái cột to màu xám lao vào bên trong.

- Liệt Vân Phi Liêm!

Uy lực của một đòn đó khiến cho Kỷ Lang Yên không tự chủ được quay đầu lại nhìn. Nhưng mới vừa liếc mắt thì huyết Thái Dương của y đã giật giạt.

Một con dị thú có đầu và cánh nhìn giống như quạ đen nhưng thân cá cùng với Thất Hải Yêu Vương thú từ trong cửa Sinh xông vào.

Con dị thú này cao hơn một trượng, so với Thất Hải Yêu Vương thú thì rất nhỏ nhưng thực lực lại còn cao hơn cả Quỷ Xa Âm Vương Cừu. Nó chính là Liệt Vân Phi Liêm.

Nếu bình thường mà nhìn thấy một con dị thú như vậy thì Kỷ Lang Yên vô cùng vui sướng. Bởi vì trên người con dị thú này thứ nào cũng là bảo vật để luyện chế pháp bảo. Nhưng hiện tại có nhiều dị thú tụ tập tại đây khiến cho Kỷ Lang Yên cảm nhận được sự khủng bố và hùng mạnh của chúng.

- Nhất định phải giết hẳn, nếu không cơ nghiệp của Thương Lãng cung ta sẽ bị hủy trong chớp lát.

Lúc này, Thao Sinh Nguyên không hề quay đầu lại. Toàn bộ tinh thần của hắn tập trung về phía Lạc Bắc.

Tuy nhiên trước mắt y trong nháy mắt trở nên tối đen.

Màu đen át hết cả ánh sáng của pháp bảo, thậm chí ngay cả ánh sáng từ mấy viên Nhật quang dạ minh châu của đám người Thất tông ngũ phái rơi xuống trước đó cũng không thể xuyên qua.

Khiến cho cả núi Anh Giao trở nên tối đen chính là Quỷ Xa Âm Vương Cừu.

Ngay vào lúc Ngọc Đái Ngân Hà Mãng bảo vệ Sơn Hà xã tắc chung rồi bị đánh chết thì vô số âm khí cũng từ trên người Quỷ Xa Âm Vương Cừu phát ra.

Hiện tượng đó chỉ thoáng qua một chút thì quang cảnh trước mắt mọi người lại sáng lên.

Thất Hải tụ thú phiên trong tay Thao Sinh Nguyên được giương lên thẳng tắp. Âm khí mà ánh sáng của các loại pháp bảo, pháp thuật không xuyên qua nổi vào lúc này giống như bị một cái miệng khổng lồ hấp thu tạo thành một cơn lốc xoáy mà chui vào trong Thất Hải tụ thú phiên.

Quỷ Xa Âm Vương Cừu ăn xác thối, âm khí trong Thất Hải nên chân nguyên của nó đầy khí âm lệ. Lần này cũng vì bảo vệ Lạc Bắc mà nó sử dụng chân nguyên tương đương với việc làm cho âm khí tích tụ trong cơ thể bốc lên. Nhưng Thao Sinh Nguyên đã có Thất Hải tụ thú phiên hấp thu âm khí. Vì vậy mà pháp thuật của Quỷ Xa Âm Vương Cừu bị phá vỡ.

Tuy nhiên khi sử dụng Thất Hải tụ thú phiên phá vỡ pháp thuật đó, ánh sáng vừa mới trở lại thì đồng tử của Thao Sinh Nguyên cũng co lại theo.

Trong tầm mắt của y, Lạc Bắc và Thất Hải Yêu Vương thú cùng xông tới.

- Tỏa Kinh thủy ngân trào.

Thao Sinh Nguyên kêu to một tiếng. Phía sau y, năm tên đệ tử Thương Lãng cung liền phóng ra ngân quang vào người Thất Hải Yêu Vương thú.

Năm tia sáng bạc đó chính là năm sợi xích có gắn móng vuốt đã kéo Hải Sa trùng. Năm vật này là một thứ pháp bảo có tên là Tỏa kinh thủy ngân trào, được luyện từ thủy ngân. Nhìn thì tưởng như là móng vuốt bình thường nhưng một khi nó đã chộp xuống, trận pháp khởi động khiến cho thủy ngân chui vào trong da thịt, xâm nhập vào xương cốt kinh mạch. Chỉ cần hơi kéo một chút sẽ khiến cho đối phương bị đau đớn, rất khó phát lực. Nó chuyên dùng để đối phó với dị thú có chân nguyên, sức lực cực mạnh đồng thời da thịt rắn chắc.

“Oành!”

Nhưng năm cái Tỏa Kinh Thủy ngân trào đập vào người Thất Hải Yêu Vương thú nhưng nó không hề dừng lại mà chỉ há mồm phun ra một luồng Địa Sát chân hỏa về thẳng phía Thao Sinh Nguyên.

Cũng lúc đó, Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc cũng chém về phía y.

- Thất Hải Yêu Vương thú nhận chủ đã mở thần thức hoàn toàn, không còn là Thất Hải Yêu Vương thú trước kia nữa.

Nếu như trước kia, Thất Hải Yêu Vương thú bị khóa chắc chắn sẽ nghĩ cách giãy ra, hoặc đối phó với năm tên đệ tử Thương Lãng cung cầm Tỏa Kinh Thủy Ngân trào. Nhưng hiện tại nó cơ bản không thèm chú ý

tới mình mà tấn công Thao Sinh Nguyên. Tới lúc này, Thao Sinh Nguyên mới biết Thất Hải Yêu Vương thú chính thức mở thần thức của mình.

Thất Hải Yêu Vương thú nhận chủ tức là có được suy nghĩ và kinh nghiệm đối địch của chủ nhân.

Lạc Bắc trong lúc đối địch có một phong cách bất chấp sinh tử làm sao có gây cho đối thủ bị sát thương mạnh nhất. Thất Hải Yêu Vương thú cũng được hưởng điều này vì vậy mà bây giờ đối địch uy lực so với trước kia có thể nói là hoàn toàn khác một trời một vực.

Ngay vào lúc Thất Hải Yêu Vương thú và Lạc Bắc ra tay, Thao Sinh Nguyên chợt cảm nhận được một sự nguy hiểm.

Hơi liếc mắt sang bên, Thao Sinh Nguyên thấy được một khuôn mặt trầm lặng không hề có chút tình cảm.

“Làm sao mà hấn hồi phục lại nhanh như vậy?”

Người khiến cho Thao Sinh Nguyên cảm thấy nguy hiểm chính là Khuất Đạo Tử.

Vừa rồi, Khuất Đạo Tử và Xích Vân lão đạo lưỡng bại câu thương. Cho tới bây giờ, Xích Vân lão đạo còn đang được người Thương Lãng cung bảo vệ mà không có sức ra tay. Nhưng khi Lạc Bắc và Thất Hải Yêu Vương thú đồng loạt tấn công thì không ngờ Khuất Đạo Tử cũng xuất hiện bên cạnh Thao Sinh Nguyên. Y không chỉ vung tay phóng một vầng ánh sáng chín màu mà Bỉ Ngạn Vô Thường Kiếm và Ngũ Âm Thần Lô Giám cũng đồng loạt đánh tới.

“A!”

Lần này thì Thao Sinh Nguyên không hề có lấy một chút suy nghĩ đối địch với cả ba người. Y biến Ngũ Ngục Thần Sơn to ra chắn trước mặt, đồng thời để cho Thất Hải tụ thú phiên cuộn lại bảo vệ bản thân.

“Oành!”

Ngũ Âm Thần Lô Giám của Khuất Đạo Tử và Địa Sát Chân Hỏa của Thất Hải Yêu Vương thú đánh lên Ngũ Ngục Thần Sơn khiến cho nó bay sang một bên.

Còn vầng sáng chín màu, Bỉ Ngạn Vô Thường Kiếm và Tam Thiên Phù Đồ thì đánh lên Thất Hải tụ thú phiên.

- A!

Trong nháy mắt, Thao Sinh Nguyên hét lên một tiếng chói tai. Thất Hải tụ thú phiên vốn hấp thu hơn mười thần hồn, lại vừa mới hấp thu âm khí của Quỷ Xa Âm Vương Cưu nên lực lượng cực kỳ mạnh. Vầng sáng chín màu, Bỉ Ngạn Vô Thường Kiếm và Tam Thiên Phù Đồ đánh lên trên nó không thể xuyên qua được nhưng dư lực vẫn làm cho Thao Sinh Nguyên bị thương lực phủ ngũ tạng.

Cùng lúc đó, một lần kiếm nguyên trong suốt cũng liên tục giáng lên Thất Hải tụ thú phiên.

Từng lần kiếm nguyên một đánh lên Thất Hải tụ thú phiên chính là do Lạc Bắc sử dụng kiếm quyết Phá Thiên Liệt, dùng kiếm ý ngưng tụ thành chân nguyên kiếm khí.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

10-01-2013, 11:42 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

177. Chương 176: Chết Ngay Lập Tức! Toàn Diệt.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Kiểm quyết Phá Thiên Liệt của người tại sao lại có thể phát ra được tám đạo chân nguyên kiếm khí?

Trong nháy mắt Thao Sinh Nguyên hét lên một tiếng thê lương chói tai.

Chân nguyên kiếm khí của Lạc Bắc đánh lên trên Thất Hải tụ thú phiến khiến cho nó nổ tung tạo thành từng gợn sóng.

Đấu phép thể này thì sinh tử chỉ quyết định trong một hai cái hô hấp. Đám người Thương Lãng cung còn lại cơ bản không xen vào được.

Thao Sinh Nguyên cũng không hổ là một người kiêu hùng ở Thất Hải. Khi y dùng Thất Hải tụ thú phiến bảo vệ cũng đã thấy rõ tình hình.

Hiện tại thực lực của Thương Lãng cung đã không còn chiếm ưu thế với núi Anh Giao, chỉ có kiếm chế Thất Hải Yêu Vương thú, Lạc Bắc và Khuất Đạo Tử thì bên Thương Lãng cung mới có phần thắng.

Thao Sinh Nguyên cũng nhận ra Lạc Bắc tu luyện kiếm quyết Phá Thiên Liệt giống hệt như Yến Kinh Tà.

Kiểm quyết Phá Thiên Liệt ngoại trừ phi kiếm ra còn có thể dùng chân nguyên của bản thân, kiếm ý để ngưng kết linh khí trời đất xung quanh tạo thành bảy đạo chân nguyên kiếm khí.

Thứ chân nguyên kiếm khí này mặc dù không thể làm theo ý mình giống như phi kiếm. Mỗi đạo bắn ra chỉ có đâm thẳng tắp. Nhưng hiện tại Lạc Bắc phát ra từng đạo chân nguyên kiếm khí có tốc độ và uy lực so với phi kiếm bình thường còn mạnh hơn. Huống chi Thất Hải Yêu Vương thú, Tam Thiên Phù Đồ và pháp thuật của Khuất Đạo Tử cùng với Bỉ Ngạn Vô Thường Kiếm tấn công khiến cho Thao Sinh Nguyên sắp không chống nổi.

Thao Sinh Nguyên thầm đếm trong lòng từng đạo chân nguyên kiếm khí của Lạc Bắc.

Sau khi hấn phát ra bảy đạo kiếm khí xong sẽ có một khoảng cách nhỏ đủ cho Thao Sinh Nguyên phóng thích pháp thuật và sử dụng pháp bảo. Vì vậy mà trong tích tắc khi đếm tới đạo chân nguyên kiếm khí thứ bảy đánh lên Thất Hải tụ thú phiến, y liền giơ tay chụp một cái rồi ném Ngũ Ngục Thần Sơn về phía Lạc Bắc.

Nhưng cũng đúng vào lúc này, một đám chân nguyên kiếm khí trong suốt với khí thể không gì không phá được lại tấn công lên Thất Hải tụ thú phiến.

Đạo chân nguyên kiếm khí thứ tám.

Kiểm quyết Phá Thiên Liệt của Yến Kinh Tà có thể nói là lừng lẫy trong giới tu đạo.

Cho dù Yến Kinh Tà không cần bốn mạng kiếm nguyên, chỉ dùng chân nguyên kiếm khí thì trên thế gian số người ngăn cản được nó cũng không quá bốn mươi người.

Nhưng hiện tại không ngờ Lạc Bắc lại phát ra đạo chân nguyên kiếm khí thứ tám.

Đạo kiếm khí này là phát cùng loạt với bảy đạo trước chứ không phải thi triển kiếm quyết lần thứ hai.

Tới lúc này, bản thân Thao Sinh Nguyên bị đánh cho gần tới cực hạn, hơn nửa chân nguyên, tinh thần đều chuẩn bị cho sử dụng pháp bảo để phản kích. Vì vậy mà một đạo chân nguyên kiếm khí ngoài dự liệu đánh lên trên Thất hải tụ thú phiến khiến cho nó lồm xồm xuống.

Lần này, chân nguyên kiếm khí mặc dù không thể xuyên qua được Thất Hải tụ thú phiến nhưng lực lượng của nó giống như một cái chùy vô hình thông qua Thất Hải tụ thú phiến mà giáng lên người Thao Sinh Nguyên.

Cú đánh đó khiến cho thất khiếu của Thao Sinh Nguyên đều chảy máu.

Trên thực tế, toàn bộ Thục Sơn cũng chỉ có hai người biết được tại sao vào lúc này Lạc Bắc lại có thể phóng ra tám đạo chân nguyên kiếm khí.

Một người chính là bản thân Lạc Bắc còn một người khác chính là nam tử có phần giống với Nguyên Thiên Y nhưng ngay cả bản thân mình cũng không nhớ.

Lạc Bắc tu luyện kiếm quyết Phá Thiên Liệt nhưng nam tử mặc áo trắng kia đã sử dụng kiếm quyết.

Sửa đổi kiếm quyết là phải có một sự hiểu biết rất sâu đối với nó, có tu vi cao lại ngộ được đạo mới có thể làm ra. Phương pháp tu luyện của nó vô cùng nguy hiểm, chỉ cần chân nguyên di chuyển không đúng thì sẽ có hậu quả không thể tưởng tượng được.

Nhưng Lạc Bắc tin tưởng nam tử áo bạc đó không hại mình vì vậy mà vẫn can cứ theo kiếm quyết của y mà tu luyện.

Mà dựa theo những gì y sửa đổi chẳng những tốc độ tu luyện cực nhanh, Lạc Bắc còn phát hiện ra chân nguyên kiếm khí có thể ngưng tụ không phải bảy đạo mà là chín.

Hiện tại bởi vì chân nguyên của Lạc Bắc còn chưa đủ cho nên sau khi phóng ra tám đạo thì không thể thực hiện được tiếp, không thể phát ra được đạo chân nguyên thứ chín. Nhưng chỉ thêm một đạo chân nguyên kiếm khí này cũng đủ khiến cho Thao Sinh Nguyên bị thương nặng.

- Hiện tại là cơ hội giết hắn tốt nhất.

Vừa nghe thấy Thao Sinh Nguyên hét lên, Lạc Bắc liền nhú mào. Tam Thiên Phù Đồ vừa mới bị Thất Hải Tụ thú phiến đánh văng lại chém tiếp.

Vừa mới tấn công xong, lại cố gắng sử dụng tinh thần và chân nguyên kéo Tam Thiên Phù Đồ quay lại cũng khiến cho Lạc Bắc phải kêu lên đau đớn, có vẻ như bị lực xung kích làm cho bị thương. Nhưng vào lúc này, Lạc Bắc cũng không để ý tới thương thế chỉ thầm nghĩ đánh chết Thao Sinh Nguyên ngay lập tức.

“ A! “

Thao Sinh Nguyên bị đạo chân nguyên kiếm khí của Lạc Bắc đánh cho chân nguyên toàn thân tán loạn nên khi nhìn thấy Lạc Bắc không để ý tới thương thế của bản thân điều khiển Tam Thiên Phù Đồ lao tới thì toàn bộ niềm tin, ý chí chiến đấu hoàn toàn biến mất. Y hét lên một tiếng chói tai, trên Thất Hải Tụ thú phiến phóng ra vô số làn sóng khí màu đen. Đột nhiên phát ra những làn khí đó so với Quỷ Xa Âm Vương Cửu vừa mới phát ra âm khí còn hơn. Nó lập tức ngăn chặn Tam Thiên Phù Đồ, đồng thời làm cho tầm mắt của Lạc Bắc tối sầm. Còn Thao Sinh Nguyên bị phản lực từ Thất Hải Tụ thú phiến đẩy ra tới mười trượng. Sau đó Thất Hải Tụ thú phiến lại cuộn mình bọc lấy Thao Sinh Nguyên rồi nhanh chóng lao ra khỏi cửa Sinh chẳng khác gì một viên đạn pháo.

Lần này, Thao Sinh Nguyên bị Lạc Bắc đánh cho trọng thương nên cơ bản không dám đánh nữa, chẳng tiếc phóng ra rất nhiều khí huyết, lực lượng chân nguyên của đám dị thú trên Thất Hải Tụ thú phiến cùng với âm khí, bất chấp uy lực của nó sẽ giảm đi bảy tám phần mà bỏ chạy trốn chết, bất chấp cả đám người Thương Lăng cung còn lại.

Xích Vân lão đạo bị thương nặng bây giờ Thao Sinh Nguyên bỏ đi khiến cho Thương Lăng cung như rắn mất đầu.

Vốn Thương Lăng cung vẫn còn những người có thực lực, nhưng khi Thao Sinh Nguyên bỏ đi những người còn lại cũng không còn ý chí chiến đấu chỉ nghĩ tới việc chạy trốn. Vì vậy mà trận tuyến của Thương Lăng cung hoàn toàn rối loạn.

Ngay lập tức con đường kia vốn là cửa Sinh thì bây giờ biến thành con đường tử vong của người Thương Lăng cung.

Đợi cho tới khi Quỷ Xa Âm Vương Cửu há miệng hút rất nhiều âm khí làm cho toàn thân phồng lên khiến cho Lạc Bắc nhìn thấy rõ cảnh tượng trước mắt thì chỉ thấy Thao Sinh Nguyên dùng Thất Hải Tụ thú phiến bọc lấy mình mà bỏ chạy. Lạc Bắc biết là không thể đuổi theo kịp.

Không đuổi kịp Thao Sinh Nguyên khiến cho tinh thần của Lạc Bắc lập tức tập trung về phía Kỳ Lang Yên.

Đạo Tàng chân nguyên diệu yếu của Kỳ Lang Yên là một trong những pháp quyết mạnh nhất của Côn Luân có khả năng công phòng hết sức lợi hại. Cho dù tu vi có thấp thì cũng có thể thi triển mười hai tia chớp bảo vệ. Tu vi cao thâm thậm chí còn có thể phóng ra đài sen tử lôi, diệt sinh lôi vân. Nhưng hiện tại tu vi của Kỳ Lang Yên có thể nói là quá thấp. Vì vậy mà hiện tại y đối địch chỉ có thể dựa vào tốc độ thi triển pháp thuật chứ khả năng phòng ngự rất thấp.

Kỷ Lang Yên nhìn thấy Thao Sinh Nguyên bỏ chạy, vừa mới lướt đi thì một cột Địa Tâm Hỏa Sát khí cực mạnh đã giáng lên trên người.

Lần này mấy quả cầu sét của Kỷ Lang Yên bị đánh tan. Hỏa nguyên màu đen khiến cho y phải dừng lại một chút. Chỉ có điều trong một chút đó, Tam Thiên Phù Đồ cũng từ trong ngọn lửa lao ra chém Kỷ Lang Yên đứt làm hai đoạn.

Cùng lúc đó, Khuất Đạo Tử cũng sử dụng Ngũ Âm Thần Lô Giám và Bỉ Ngạn Vô Thường Kiếm tấn công năm tên Thương Lãng cung đang cầm Tỏa Kinh thủy ngân trảo.

Ánh sáng của Ngũ Âm Thần Lô Giám chiếu tới đầu âm lô bùng nổ, tốc độ so với phi kiếm còn nhanh hơn. Vì vậy mà năm tên Thương Lãng cung có tu vi còn không bằng Kỷ Lang Yên thì làm sao mà có thể ngăn cản, liền bị âm lô nổ tung rồi Bỉ Ngạn Vô Thường Kiếm cắt nát thành từng mảnh nhỏ.

Sau đó, năm sáu tên Thương Lãng cung đã vọt vào trong cửa Sinh đang phóng ra ngoài thì một dòng nước khổng lồ từ bên ngoài đột nhiên ập vào.

Lần này, núi Anh giao giống như một vùng chân không khiến cho nước biển từ bên ngoài ập thẳng vào. Mặc dù năm, sáu người Thương Lãng cung đó đều mặc pháp y tị thủy nhưng dòng nước khổng lồ tràn ngập cửa Sinh lại có lực lượng chân nguyên khiến cho bọn họ phải dừng lại.

Nhưng chỉ dừng lại một chút cũng đủ cho bọn chúng biến thành từng mảnh nhỏ.

Thi triển một cái pháp quyết hệ Thủy khiến cho nước biển ập vào chính là một con dị thú đi theo Thất Hải Yêu Vương thú - Thanh Văn Hải Ngưu.

Mà trong nháy mắt đánh chết số người Thương Lãng cung đó cũng là một con dị thú khác - Liệt Vân Phi Liêm.

Liệt Vân Phi Liêm thể hiện rõ ràng thiên phú pháp quyết cương phong của mình. Trong nháy mắt nó phát ra hàng trăm đạo cương phong lấp đầy cửa sinh. Mặc dù phóng ra dưới đáy biển sâu nhưng uy thế của nó thậm chí có thể sánh với cương phóng do Hắc Phong lão tổ phóng xuất.

Cửa Sinh bị hai con dị thú chặn lại khiến cho đám người Thương Lãng cung phải chen chúc ở trong đó, ra không được mà vào cũng không xong để mặc cho các tộc trên núi Anh Giao và đám người Lạc Bắc dùng các loại pháp thuật và pháp bảo tấn công.

Nhất thời, ánh sáng liên tục lóe lên khiến cho hai mươi mấy tên Thương Lãng cung còn sót lại gần như chỉ trong một hơi thở đã mất đi một nửa.

Mười mấy tên còn lại thì rơi vào sự khủng hoảng chỉ còn biết hoảng hốt bỏ chạy. Ba, bốn tên chạy thẳng vào trong cửa Tử bị làn khí trắng cuốn thẳng xuống ngọn lửa trong lòng đất. Mà đám Thương Lãng cung còn lại khi vọt vào trong cửa Sinh thì cũng có một vầng ánh sáng lao theo.

Đó là một cột sáng tràn ngập sự hủy diệt. Dưới sự oanh tạc của nó, trong mắt những người trên núi Anh Giao, đám người Thương Lãng cung chẳng khác gì bọt biển trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Số người Thương Lãng cung tới đây lần này ngoại trừ cung chủ Thao Sinh Nguyên ra thì không một ai chạy thoát. Tất cả đều bị hình thần câu diệt.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

10-01-2013, 11:43 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

178. Chương 177: Chiếm Thương Lãng Cung Trước.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Vùng biển đang bị các loại nguyên khí biến thành một cái chảo dầu sôi đột nhiên trở nên yên lặng.

- Thái Thúc.

Sau khi đánh chết Kỷ Lang Yên và nhìn đám người Thương Lăng cung còn sót biến thành tro bụi, Lạc Bắc liền quay đầu lại. Cho tới khi hắn nhìn thấy Thái Thúc đang đứng bên cạnh mấy người Tịch tộc thì không biết cảm giác trong lòng mình lúc này là như thế nào.

- Ly Nghiêu Ly! Mộ Hàm Phong! Cầu Thương Dương! Tịch Tây Nguyên...

Trong lòng hắn thầm gọi tên những người đó. Cho tới lúc này, trong lòng Lạc Bắc không hề có lấy một chút cảm giác chiến thắng.

Trong trận chiến này núi Anh Giao đại thắng. Ngoại trừ Thao Sinh Nguyên ra, người của thất tông ngũ phái và người Thương Lăng cung đều không một ai chạy thoát nhưng bên núi Anh Giao cũng phải trả giá đắt.

Số người tộc Ly Thủ đi theo Lạc Bắc và Thái Thúc chỉ còn lại năm. Ly Nghiêu Ly không thể sử dụng chân nguyên được bọn họ bảo vệ chặt chẽ. Nhưng Ly Kháng Vân là người sùng bái Lạc Bắc nhất thì đã chết trong trận chiến này.

Người tộc Đằng Giao đứng đầu tiên cho nên tổn thất nhiều hơn. Hai mươi mấy người trong tộc đến bây giờ chỉ còn lại có bảy, tám.

Sáu con dị thú lúc trước của Tịch Tộc chết hết trong trận chiến. Năm con dị thú được nữ tử Tịch Tộc triệu tới thì Hải Sa trùng và Ngọc Đái Ngân Hà Mãng cũng bị đánh chết, chỉ còn lại Liệt Sa cuồng ngao, Pháp vương thủy chu, Quý Xa Âm Vương Cừu.

Cho dù có thắng nhưng những bằng hữu bên cạnh cũng không còn.

Sau khi nhìn Thái Thúc, lại liếc mắt nhìn quang cảnh núi Anh Giao, Lạc Bắc xuất hiện ý nghĩ đó.

- Cái gì? Sao lại thế này?

Nhưng cũng vào lúc này, một cái bóng màu đen đột nhiên từ dưới chân núi Anh Giao vọt lên. Trên người cái bóng đó bao phủ toàn khí đen.

Cái bóng phủ toàn khí đen đó rõ ràng chính là con Thi Vương bị Khuất Đạo Tử phong ấn mà Lạc Bắc vẫn dẫn theo.

Bởi vì không thể điều khiển cho nên khi người thất tông ngũ phái tới đây, con Thi Vương đã bị nhét vào trong núi Anh Giao, Lạc Bắc cũng không có thời gian mà để ý tới nó. Nhưng hiện tại phóng ấn của nó bị mất cho nên nó mới vọt lên.

“ Rầm! “ Không để cho Lạc Bắc có phản ứng, Thất Hải Yêu Vương thú gầm lên một tiếng, những cái vảy phủ kín người dựng đứng khiến cho năm cái Tỏa Kính thủy ngân trảo không ai điều khiển bị rơi xuống. Cùng lúc đó, một cột nước đánh trúng người Thi Vương khiến cho nó văng thẳng vào đồng loạn thạch trên núi Anh Giao.

- Con Thi Vương này hấp thu nhiều âm khí khiến cho bản thân mạnh lên, tự giải khai được bùa phong ấn.

Con Thi Vương vừa mới lao ra, toàn thân rần chấn. Sau khi bị đánh bay vào đồng loạn thạch nó lại nhảy dựng dậy. Có điều trong nháy mắt, Lạc Bắc liền hiểu ra.

Vừa mới rồi khi Thi Vương xuất hiện, do lúc đó Lạc Bắc nhìn thấy cảnh tượng thảm thiết trên núi Anh Giao mà mất bình tĩnh. Hiện tại, tiếng rống của Thất Hải Yêu Vương thú khiến cho suy nghĩ của hắn nhanh chóng bình tĩnh lại.

Mặc dù lúc này, tướng mạo của Thi Vương so với trước kia không có gì khác nhau, nhưng thi khí và pháp lực dao động lại mạnh hơn rất nhiều. Do tu luyện Thi Thần kinh quyết nên Lạc Bắc có thể nhận ra Thi Vương đã hấp thu nhiều âm khí khiến cho thực lực tăng lên.

Quý Xa Âm Vương Cư và Thất hải tụ thú phiên đều ngưng luyện vô số khí âm lệ nên vừa rồi trong chiến đấu kịch liệt, Quý Xa Âm Vương Cư đã phun ra toàn bộ âm khí ngưng đọng trong nguouiwf. Mà Thao Sinh Nguyên lúc bỏ chạy cũng phóng thích toàn bộ âm khí từ Thất Hải tụ thú phiên. Vì vậy mà con Thi Vương này trong lúc vô tình lại hấp thu nhiều âm khí khiến cho thực lực tăng mạnh.

Lạc Bắc bình tĩnh lại liền lệnh cho Khuất Đạo Tử. Khuất Đạo Tử liền phóng ra mười cái phù ấn lên người Thi Vương, một lần nữa phong ấn nó lại.

- Lạc Bắc! Người bị ba con Hỗn Nguyên thần hoàng chui vào trong người, bây giờ cảm thấy thế nào?

Ngay vào lúc Khuất Đạo Tử thi pháp phong ấn Thi Vương lại, Thái Thúc cũng tới bên cạnh Lạc Bắc mà hỏi đầy lo lắng.

Ai cũng biết rằng Hỗn Nguyên Thần Hoàng là thứ mà ngay cả người tu đạo đạt tới Nguyên Anh đại thành cũng khó chống lại được.

- Tạm thời không có gì đáng lo. - Lạc Bắc hơi dừng một chút rồi lắc đầu nói với Thái Thúc:

- Vừa rồi khi Thất Hải Yêu Vương thú nhận chủ đã truyền cho rất nhiều Địa Sát chân hỏa hỏa nguyên vào nên hiện tại đã bọc được ba con Hỗn Nguyên Thần Hoàng. Mặc dù không luyện hóa được nhưng chúng cũng không thể di chuyển.

Một cái bóng khổng lồ chợt hiện ra chắn trước mặt Lạc Bắc và Thái Thúc.

Thất Hải Yêu Vương thú!

Đứng trước con dị thú toàn thân đầy những hoa văn đỏ thẫm, mọi người cảm thấy bản thân thật sự quá nhỏ bé.

Nhưng hiện tại, Thất Hải Yêu Vương thú lại đứng bên cạnh Lạc Bắc. Nó hơi cúi xuống thể hiện một sự cung kính.

Nhất thời, Lạc Bắc cảm nhận trên trán mình nóng rực. Cái ký hiệu nho nhỏ nơi trán hần đàn tản ra ánh sáng màu đỏ.

Cái ký hiệu đó xuất hiện trong rất nhiều điển tịch, hình họa của Yêu tộc. Đó cũng chính là dấu hiệu của Thất Hải Yêu Vương thú.

Ngay lập tức, không hề có một ai ra lệnh những tất cả yêu tộc trên núi Anh Giao tập trung tới trước mặt Lạc Bắc và Thất Hải Yêu Vương thú.

- Thất Hải Yêu Vương!

Đám yêu tộc đều quỳ xuống, đồng loạt thốt lên âm thanh tôn kính.

Âm thanh đó như vọng đi rất xa, dường như khiến cho toàn bộ Thất Hải phải chấn động.

Thất Hải Yêu Vương thống nhất Thất Hải khiến cho tất cả yêu tộc không bị người tu đạo ức hiếp, muốn giết là giết đã không xuất hiện cả ngàn năm qua.

Mà Lạc Bắc bản thân chính là nhân vật được những Yêu tộc ở đây vô cùng tôn kính. Mặc dù trong trận kịch chiến các tộc đều chết rất nhiều nhưng tới lúc này, nhìn ký hiệu màu đỏ thấp thoáng trên trán Lạc Bắc, tất cả mọi người đều không giữ được bình tĩnh.

Chờ đợi ngàn năm cuối cùng cũng tới ngày hôm nay.

Tới lúc này, Lạc Bắc cũng không giữ được bình tĩnh.

Trong nháy mắt, Lạc Bắc dường như có thể cảm nhận được gần như tất cả tâm niệm của Yêu tộc, thậm chí là dị thú, dường như có thể hiểu được nỗi khổ ngàn năm qua của Yêu tộc.

Cái cảm giác tê lợng, đau khổ trong nháy mắt biến mất.

Cá lớn nuốt cá bé là quy luật vận hành của trời đất.

Vào lúc này, Lạc Bắc lại nghĩ tới lời nói của Nguyên Thiên Y khiến cho tâm tình của hắn lại càng thêm vững vàng.

Hiện tại phải thống nhất Thất Hải cùng với chính đạo trong thiên hạ đối đầu với Côn Luân. Nếu như tâm trạng còn chìm trong đau thương thì người bên cạnh lại càng chết nhiều hơn.

- Hiện tại Thao Sinh Nguyên bị thương nặng, uy lực của Thất Hải Tự thứ phiên cũng giảm đi tám phần, chính là thời cơ giết chết y, nhổ sạch Thương Lăng cung.

Liếc mắt nhìn thấy cả ngọn Anh Giao đã sập xuống một nửa, ánh mắt của Lạc Bắc lập tức trở nên lạnh lùng:

- Thao Sinh Nguyên! Nếu ngươi đã hủy núi Anh Giao thì ta sẽ chiếm Thương Lăng cung của ngươi làm động phủ.

Thương Lăng cung nằm cách núi Anh Giao chừng một ngàn bảy trăm dặm.

Một ngàn bảy trăm dặm trên đất liền có thể nói là cực xa, tương đương với chiều sâu của cả một châu. Nhưng đối với Thất Hải rộng lớn mà nói thì khoảng cách đó cũng không có gì xa lắm.

Động của Thương Lăng cung không giống như núi Anh Giao ở dưới nước mà một nửa trên mặt nước còn một nửa chìm bên dưới.

Một hòn đảo nhỏ rộng gấp mấy lần núi Anh Giao bị Thương Lăng cung chiếm hết. Bên trên hòn đảo, phòng ốc được xây dựng san sát.

Những đền đài, nhà cửa ở đó có cái cao tới chín, mười tầng, thậm chí dùng kim thiết xây nên.

Phần đảo chìm dưới nước được khắc đầy, trập pháp và bùa chú tản ra pháp lực dao động liên tục.

Thứ khí thể này hoàn toàn giống với một phái lớn.

Nhưng bên trên hòn đảo này của Thương Lăng cung cũng có một số trập pháp dường như có tác dụng thu hút linh khí khiến cho linh khí trong vòng mấy trăm dặm bị thu hết lại xung quanh hòn đảo. Vì vậy mà trên hòn đảo này, linh khí vô cùng đậm. Cây cối mọc xanh tốt, trăm hoa đua nở. Còn những hòn đảo khác trong vòng trăm dặm thì do linh khí loãng nên thực vật thưa thớt, nhìn hết sức ảm đạm.

Trong Thương Lăng cung có một ngôi lầu vô cùng yên tĩnh, khắp nơi tản ra mùi thơm của gỗ trầm. Tất cả những đồ dùng trong phòng đều được làm từ gỗ trầm. Mùi thơm của nó có thể khiến cho tinh thần con người cảm giác yên bình, không bị mất bình tĩnh.

Giữa căn phòng có một cái đỉnh màu đen, trong đó có bốn viên đan dược to bằng trứng chim bồ câu.

Một nữ tử mặc quần áo diễm lệ đang ngồi trên một tấm nệm bằng tơ mà hít thở. Quanh thân người nàng không ngừng tỏa ra một chút hơi quang màu tím liên tục tấn công bốn viên đan dược.

dưới sự tấn công của tia chớp màu tím nhỏ bé, đan dược màu đỏ từ từ biến thành làn khói màu đỏ giống như đám mây, lại như một vật sống liên tục co duỗi.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

10-01-2013, 11:44 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

179. Chương 178: Bắt Giữ! Uy Thế Tự Nhiên.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Đối diện với nữ tử diễm lệ là một nam tử có hình dạng hung ác mặc bộ giáp màu đen. Y đang hít lấy hít để từng làn khói màu đỏ. Từ trong những lỗ chân lông của y liên tục có khí đen kèm với mùi máu tươi tanh hôi thoát ra.

Nam tử đó chính là Hải Lang Vương Chiến Bách Lý nổi danh Thất Hải. Khí đen thoát ra từ người y là do máu thịt bị hoại tử bên trong thân thể.

Mặc dù dựa vào Ô Đàm Kim Ma Lang thần diệu mà chạy được nhưng Chiến Bách Lý cũng bị thương nặng.

Hiện tại, nữ tử ngồi đối diện với y chính là Hi Ngọc Sa. Thị tu luyện Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu là một thứ pháp quyết lợi hại, nó có thể dùng lôi quang để kích động đan dược làm cho sức thuốc đạt tới mức cao nhất.

Dưới tác dụng của thứ pháp thuật này, bốn viên đan dược thậm chí có thể có được lực bằng với bình thường nuốt và luyện hóa năm viên.

Liên tục hấp thu cho tới lúc hết hoàn toàn được lực của cả bốn viên đan dược, Chiến Bách Lý từ từ mở mắt.

- Chiến Bách Lý! Thương thế của ngươi thế nào? - Vừa thấy Chiến Bách Lý mở mắt, Hi Ngọc Sa liền hỏi.

- Thương thế của ta đã tốt hơn tám phần. Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu đúng là thần hiệu.

Ánh mắt của Chiến Bách Lý trở nên sắc bén:

- Cũng tới giờ rồi, Thao cung chủ chắc là sắp về.

- Ủm! Sư tôn đã quay trở lại. Ngay cả Xích Huyết Ngô Chu cũng đoạt lại toàn bộ.

Ngay vào lúc Hi Ngọc Sa đứng lên thì thấy cách đó trăm dặm thấp thoáng có mười sáu vầng sáng màu đỏ, chính là mười sáu chiếc Xích Huyết Ngô Chu đang lướt sóng tiến tới rất nhanh.

- Là ai?

Mười sáu vầng sáng màu đỏ giống như những con Ngô công đang rung đùi nhanh chóng lướt sóng mà tới. Chúng chính là những cái Xích Huyết Ngô Chu của Thương Lăng cung nhưng Hi Ngọc Sa và Chiến Bách Lý có thể nhìn thấy người đứng trên đó lại không phải người của họ.

Đứng trên con thuyền dẫn đầu là những đại hán có dáng dấp khôi ngô, gần như cao tới gấp hai người thường. Làn da của họ có màu xanh sáng bóng còn ánh mắt thì trang nghiêm, đàng đàng sát khí.

Mà phía sau mười sáu cái Xích Huyết Ngô Chu lại có thêm một đám bóng dáng khổng lồ xuất hiện.

Những cái bóng to như những quả núi nhỏ phía sau Xích Huyết Ngô Chu khiến cho Hi Ngọc Sa và Chiến Bách Lý gần như nín thở.

- Quỷ Xa Âm Vương Cư!

- Liệt Vân Phi Liêm.

- Pháp Vương thủy chu.

- Thanh Văn Hải Ngưu.

- Liệt Sa Cuồng Ngao.

Những cái bóng giống như ngọn núi với làn hơi thở khủng bố chính là đám dị thú vô cùng mạnh ở Thất Hải. Mà đám dị thú đó hết sức chinh tể bám theo sau Xích Huyết Ngô Chu.

Trên người mỗi con dị thú đó lại lơ mờ có một bóng người nho nhỏ.

Mỗi con dị thú giống như bị người ta cười và điều khiển.

Có một cái bóng so với mấy con dị thú kia còn to hơn gấp mấy lần cũng từ từ xuất hiện.

- Thất Hải Yêu Vương thú.

Cái bóng khổng lồ đầy những hoa văn màu đỏ đen thật sự quá quen thuộc đối với Hi Ngọc Sa và Chiến Bách Lý.

Cả hai người đều có thể thấy hai bên Thất Hải Yêu Vương thú còn có rất nhiều giao long màu xanh đen. Đám giao long vừa tiến lên vừa liên tục phun ra những đám mây đen cuộn cuộn kéo dài phía sau Thất Hải Yêu Vương thú. Mà bên trong đám mây đen đó còn có rất nhiều bóng dáng Yêu tộc cực mạnh.

Thất Hải Yêu Vương thú vừa mới xuất hiện liền khiến cho người ta có cảm giác như đang thống lĩnh thiên quân vạn mã rầm rập kéo đến với uy thế khủng bố.

Thất Hải Yêu Vương thú vô cùng to khiến cho người ta cảm thấy chấn động. Nhưng trên đầu nó lại có bóng một người. Chỉ có điều cái bóng đó đứng lẳng lặng nhưng lại khiến cho người ta có một thứ cảm giác quân lâm thiên hạ không ai bì nổi.

- Lạc Bắc!

- Hẳn thu phục Thất Hải Yêu Vương thú rồi sao?

- Vậy mấy người sư tôn đâu?

Chỉ vừa mới nhìn thấy cái bóng đứng trên người Thất Hải Yêu Vương thú, Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa đều giật mình, suýt chút nữa thì mất hết tinh thần.

Một tiếng kèn vang vọng khắp toàn bộ Thương Lăng cung.

Tới lúc này, toàn bộ những người trong Thương Lăng cung cũng đã phát hiện đám người Lạc Bắc tới.

Đệ tử của Thương Lăng cung trên đảo mặc dù có hai trăm người nhưng do Thương Lăng cung không phải là một phái lớn ngàn năm cho nên gốc rễ không sâu. Hai nhóm người đi ra ngoài lúc trước có bảy đến tám mươi đệ tử thì đó gần như là lực lượng tinh nhuệ nhất của Thương Lăng cung. Hơn trăm người còn lại cơ bản chỉ có tu vi thấp kém nên vừa thấy Lạc Bắc cười Thất Hải Yêu Vương thú, thống soái thiên quân vạn mã kéo đến thì gần như một nửa không giữ được bình tĩnh, cơ bản không biết làm thế nào.

- Thao Sinh Nguyên! Người đã bị thương nặng thì biết không còn là địch thủ của ta. Nếu lập tức đầu hàng thì ta tha chết cho người.

Cũng vào lúc này, âm thanh của Lạc Bắc với cuộn cuộn uy áp vọng vào trong Thương Lăng cung.

- Cái gì? Sư tôn bị hấn đánh cho trọng thương?

Hi Ngọc Sa và Chiến Bách Lý kinh hãi liếc mắt nhìn nhau, mắt một lúc mới tỉnh táo lại.

Cả hai người biết, Thao Sinh Nguyên đã thông báo cho người của thất tông ngũ phái cùng đi đối phó với núi Anh Giao. Tính toán thời gian thì tới bây giờ đại chiến đã qua. Hiện tại đám người Lạc Bắc tới đây thì chỉ có một khả năng đó là người của thất tông ngũ phái và Thương Lăng cung đều đã bị đám người Lạc Bắc đánh bại.

- Sư tôn bị thương nặng có lẽ đoán bọn chúng sẽ đánh thẳng tới Thương Lăng cung cho nên không trở về mà chạy đi.

Hi Ngọc Sa và Chiến Bách Lý đều là những người nhạy bén nên sau khi nhìn nhau thì đều hiểu ngay.

- Không ổn! Bọn chúng đang phá trận pháp của chúng ta.

Bất ngờ, Hi Ngọc Sa cảm nhận được linh khí của trời đất trên đảo hừng như loãng hơn rất nhiều liên biến sắc.

Trên khu vực Thương Lăng cung có bố trí trận pháp sử dụng phương pháp vô cùng bá đạo thu hút linh khí trong phạm vi mấy trăm dặm về đây cho bọn họ sử dụng. Hiện tại linh khí trên đảo đột nhiên loãng đi chứng tỏ tốc độ hút linh khí giảm. Như vậy có nghĩa là có người đang phá trận pháp của Thương Lăng cung.

Mặc dù Thương Lãng cung có được từ Côn Luân một số ưu đãi, lại còn được cả thứ pháp quyết vô cùng lợi hại như Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu. Vì thế khiến cho trong mấy chục năm qua, thực lực của họ tăng vọt. Nhưng Côn Luân dường như cũng e ngại nên đối với trận pháp phòng ngự không hề truyền cho Thương Lãng cung vì thế mà bọn họ cũng không có nghiên cứu đặc biệt đối với trận pháp, cũng không có trận pháp phòng ngự đặc biệt nào. Vì vậy mà trong trận pháp phòng ngự, bọn họ không có gì để dựa.

- Không thể ngờ được Lạc Bắc thu phục được cả Thất Hải Yêu Vương thú. Trong Thất Hải có lẽ không có ai là địch thủ của hắn nữa.

Chiến Bách Lý trở lại bình tĩnh, nhìn Hi Ngọc Sa nói:

- Thao cung chủ không dám trở về mà bỏ trốn, có lẽ do hiểu rõ có trở về cũng không chống được. Chúng ta ở đây cũng chỉ chịu chết. Lúc này, chúng ta chỉ còn dựa vào Ô Đàm Ma Lang chiến xa để bỏ chạy nếu không sẽ bị độc thủ của hắn.

Trong lúc Hi Ngọc Sa đang do dự thì Chiến Bách Lý vung tay. Một tia sáng màu đen từ trong tay y lao ra, rồi trong nháy mắt biến thành chiếc chiến xa màu đen. Đó chính là pháp bảo vô cùng lợi hại - Ô Đàm Kim Ma Lang chiến xa.

Lấy chiếc chiến xa ra, Chiến Bách Lý liền bước vào trong. Nhìn thấy Chiến Bách Lý lên chiến xa, Hi Ngọc Sa cũng cắn răng:

- Được! Ta đi theo người.

- Trên trời rất nguy hiểm, nếu bay ra ngoài sẽ bị phát hiện. Chỉ có giống như lần trước tiếp tục dộn thổ.

Chiến Bách Lý nghĩ vậy, Ô Đàm Kim Ma Lang chiến xa liền tản ra ánh sáng màu đen rồi như bị một thứ lực lượng vô hình tác động nó chở hai người nhanh chóng nhắm phía sau đảo, rồi xuyên vào làn nước mà chạy đi.

- Sao lại thế này?

Chiến xa vừa mới chui vào trong làn nước biển thì Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa lập tức trợn tròn mắt.

Từ trên đảo nhìn ra xung quanh thì thấy hết sức bình thường nhưng khi chui vào làn nước biển, Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa mới thấy trong phạm vi mười dặm xung quanh hòn đảo có vô số những con cá bạc giống như con thoi đang bơi lội.

Chiến xa Ô Đàm Kim Ma Lang vừa mới chui vào trong nước, Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa nhìn thấy đàn cá thì chúng cũng như cùng nhau giật mình mà nhanh chóng lao ra xung quanh, làm bốc lên một đám bọt nước mù mịt. Âm thanh vừa mới lọt vào tai Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa thì tốc độ của đám cá nhỏ dường như so với âm thanh còn nhanh hơn.

- Định chạy trốn?

Cả hai còn chưa định thần xem có chuyện gì xảy ra thì tiếng cười lạnh của Lạc Bắc đã vọng đến.

Theo tiếng cười lạnh đó, Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa đột nhiên nhìn thấy một vầng ánh sáng trắng xóa đang lao về phía mình.

- Ngũ Âm Thần Lôi Giám của Thích Như Ý.

Chiến Bách Lý hét lên kinh hãi, hai tay nhấn lên chiến xa một cái khiến cho như có cả một trăm con ma lang chồm lên, quay cuồng ngăn cản lấy âm lôi được phát ra liên tục từ Ngũ Âm Thần Lôi Giám.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

10-01-2013, 11:44 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

180. Chương 179: Thương Lãng Cung Đầu Hàng. Mật Địa.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Nhưng đúng vào lúc này, một vầng ánh sáng chín màu và một đạo kiếm quang màu trắng đã đánh mạnh lên trên chiến xa, đồng thời Khuất Đạo Tử cũng từ từ xuất hiện.

Pháp thuật của Khuất Đạo Tử và Bỉ Ngạn Vô Thường Kiếm liên tục giáng lên trên chiến xa. Hi Ngọc Sa còn chưa kịp thi triển pháp thuật thì vô số những viên đạn to bằng quả trứng ngỗng màu vàng cũng giáng lên trên chiến xa.

Một đòn đó khiến cho thất khiếu của Chiến Bách Lý chảy máu, không khống chế được chiến xa Ô Đàm Kim Ma Lang làm cho nó quay tròn trong nước.

“ Xoạt! “ Một tia chớp màu tím vừa mới cản được Bỉ Ngạn Vô Thường Kiếm của Khuất Đạo Tử thì Ngũ Âm Thần Lô Giám lại chiếu vào chiến xa khiến cho âm lô đánh cho cả hai người từ bên trong văng ra ngoài.

- Mạng ta hết rồi.

Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa bị văng ra khỏi chiến xa, chân nguyên còn đang tán loạn không thể thi triển được pháp thuật thì chợt nhìn thấy một cái bóng đen xuất hiện cách mặt mình mấy chục trượng.

Mặc dù là mấy chục trượng nhưng cả hai có thể ngửi thấy mùi hôi từ cái bóng đó tản đến.

Quỷ Xa Âm Vương Cư!

Nhưng ngay vào lúc cả hai nghĩ tới cái tên đó thì Quỷ Xa Âm Vương Cư cũng há miệng phun ra hai luồng khí đen. Hai làn âm khí dày đặc trong nháy mắt xâm nhập vào kinh mạch của Hi Ngọc Sa và Chiến Bách Lý khiến cho chân nguyên và máu huyết của cả hai bị đóng băng.

Phía sau hai người, Khuất Đạo Tử vẫn đứng đưng gơ tay lên chụp một cái hút chiến xa Ô Đàm Kim Ma Lang, Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa rồi nhanh chóng bay lên.

Chỉ thấy một cái cột nước to phóng lên trên mặt biển rồi sau đó Khuất Đạo Tử xuất hiện. Y vung tay lên ném chiến xa, Chiến Bách Lý, Hi Ngọc Sa như một cái bao tải lên trên một cái Xích Huyết Ngô Chu ở trước mặt Thất Hải Yêu Vương thú.

Người Tịch Tộc đã điều khiển Ngân Tiền Ngư bao vây khu vực biển này. Chỉ cần bất cứ một người Thương Lãng cung nào xuống nước cũng sẽ bị phát hiện. Hơ nữa Lạc Bắc đã để cho Khuất Đạo Tử và người tộc Kim Thiềm giúp đỡ người tộc Long Nghe phá trận pháp Thương Lãng cung bố trí. Vì vậy mà khi Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa vừa mới chạm vào nước liền bị bắt giữ.

- Hiện tại ta có trận thế như thế này nên tâm tính cũng hoàn toàn khác. Trước kia Thất Hải Yêu Vương thú đi tuần hay chinh chiến thì phía trước có Tịch Tộc điều khiển trăm thú, mười Yêu tộc mạnh nhất thể hiện nghi trọng cầm Thất Hải Ngũ Sắc, Tử Hải Vân kỳ, Du Phiêu Hề quang phiến, Định Hải Tinh Kim, Trắc Ảnh trảng, Thanh Nguyệt việt đẳng pháp bảo đứng hai bên. Với khí thế như vậy thì khi đối địch, quân địch chưa đánh đã sợ, đồng thời tâm tính của ngài cũng được nâng lên cực cao.

Lạc Bắc trải qua vô số trận đánh lớn nhỏ, sống đi chết lại nhưng chưa hề có một lần nào nhẹ nhàng như thế này. Thậm chí hần không cần phải ra tay mà hai đối thủ lợi hại đã bị bắt, đưa tới trước mặt.

Lạc Bắc đứng trên đỉnh đầu Thất Hải Yêu Vương thú chợt có cảm giác toàn bộ Thất Hải đều nằm dưới chân mình.

Nhưng Lạc Bắc hiểu rất rõ đó không phải do tu vi của mình đạt tới mức độ đó mà là mượn thế của Thất Hải Yêu Vương thú, là do thực lực cực mạnh của nó khiến cho hần vô tình sinh ra suy nghĩ như vậy.

Nhưng Lạc Bắc cũng cảm nhận được cái suy nghĩ đó khiến cho tu vi và tâm tính của mình vô hình tăng lên rất nhiều.

Với một thứ khí phách như vậy thì tâm ma bình thường khó có thể xâm nhập.

Uy thế của Yêu vương!

Một vị đế vương quan sát thiên hạ so với khí thể và tầm mắt của một người bình thường chắc chắn là không thể giống nhau.

Tới lúc này, Lạc Bắc cũng hiểu được tại sao năm đó mỗi lần Thất Hải Yêu Vương xuất chinh đều có nghi thức rầm rộ như vậy. Bởi vì có những thứ đó đúng là không chỉ làm cho đối thủ kinh sợ mà có thể làm cho tâm tính và tu vi của bản thân tăng lên.

Bị ném như cái bao tải tới trước mặt Thất Hải Yêu Vương thú, trên người Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa liên tục bốc ra những làn khí đen.

Đó là do cả hai sử dụng chân nguyên để bức âm khí của Quỷ Xa Âm Vương Cưu ra khỏi cơ thể. Tuy nhiên tới lúc này, cả hai cũng đều tuyệt vọng.

Lạc Bắc chỉ liếc mắt nhìn cả hai một cái rồi quát

Liên bắn ra vài tia sáng màu xám khiến cho chân nguyên của hai người hoàn toàn đóng băng.

- Thao Sinh Nguyên chưa trở về Thương Lăng cung? - Lạc Bắc thản nhiên lên tiếng hỏi.

Lạc Bắc đứng trên Thất Hải Yêu Vương thú nhìn xuống nên âm thanh chột có một thứ gì đó uy nghiêm. Cái sự uy nghiêm đó giống như một vị đế vương nắm sinh tử của thế gian trong tay đang cất tiếng hỏi. Nhưng Hải Lang Vương Chiến Bách Lý cũng là nhân vật kiêu hùng ở Thất Hải. Nghe thấy Lạc Bắc hỏi như vậy, mặc dù chân nguyên không thể nào di chuyển được nhưng Chiến Bách Lý vẫn hừ lạnh:

- Ta không định lại bị bắt trong tay ngươi. Muốn giết thì cứ giết không phải nhiều lời.

- To gan!

Cầu Thương Dương đứng bên Chiến Bách Lý hét to một tiếng rồi chộp lấy yết hầu của y mà xách lên. Dáng người của Chiến Bách Lý tuy rằng khô ngô nhưng thân hình của Cầu Thương Dương còn cao gấp đôi. Cầu Thương Dương xách Chiến Bách Lý lên chẳng khác gì cầm một con tôm, hết sức nhẹ nhàng.

Chỉ cần Lạc Bắc thay đổi nét mặt, Cầu Thương Dương có thể bóp chết Chiến Bách Lý ngay lập tức.

- Cầu Thương Dương! Đừng giết hắn. Tịch Tây Nguyên! Trói chúng lại trên người Thanh Văn Hải ngư. Người cho người đưa tin, chiêu hàng. Người nào không đầu hàng, giết.

Lạc Bắc vừa dứt lời, Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa đều biến sắc.

- Thủ đoạn của hắn không ngờ độc ác đến vậy.

Người có tu vi như Hi Ngọc Sa và Chiến Bách Lý không hề sợ chết. Nếu sợ chết thì khi tu hành rất khó đột phá, không có được thành tựu như hiện nay. Nhưng Lạc Bắc lại trói hai người lên rồi cho đi thì chúng thì chính là làm nhục, so với việc giết hai người còn khó chịu hơn.

Cả hai thật sự không ngờ được với tuổi như vậy mà Lạc Bắc có thể tàn nhẫn, quyết đoán. Nhất thời vốn hai người không hề có chút sợ hãi lại vô tình sinh ra sự sợ hãi đối với Lạc Bắc.

Cả hai người đều không biết rằng hành động của Lạc Bắc đều là do học được từ Nguyên Thiên Y.

Lúc trước khi Nguyên Thiên Y tới Dược Vương tông, vì Thương Dương giác nên khi gặp đoàn xe của Bắc Lưu vương. Để dạy dỗ, Nguyên Thiên Y thì vung tay làm một cái pháp thuật đơn giản là được. Nhưng Nguyên Thiên Y lại sử dụng pháp thuật mà trong ngàn năm chỉ có vài người làm được - Lục Đạo phù đồ nghiệp hỏa hồng liên.

Dùng một thứ pháp thuật như vậy để đối phó với người tu đạo trong đoàn xe của Bắc lưu vương đúng là giết gà dùng dao mổ trâu. Nhưng sau đó Lạc Bắc hiểu được sở dĩ Nguyên Thiên Y dùng thứ pháp thuật đó thì mục đích thực sự cũng chỉ là để làm cho đám người Dược Vương tông kinh sợ.

Nguyên Thiên Y sử dụng thứ pháp thuật hủy thiên diệt địa đó ở ngay trên con đường của Dược Vương tông rồi sau đó dẫn Lạc Bắc vào trong môn phái của họ khiến cho người Dược Vương tông cơ bản không dám nói nhiều lời mà nhanh chóng mang bảo vật trấn phái là Thương Dương giác đưa cho Nguyên Thiên Y.

Có thể biểu hiện thực lực cực mạnh thì đó chính là phương phương tốt nhất làm cho người ta sợ hãi.

Hơn nữa phần lớn các môn phái trên thế gian e ngại La Phù đó là vì người La Phù không chỉ có pháp thuật cao tuyệt, một khi ra ngoài là nhân vật kinh thế hãi tục mà còn một nguyên nhân nữa đó là đối với người La Phù nếu người không động tới ta thì ta không động tới người, nhưng đã có thù thì phải báo.

Muốn cho kẻ ác sợ thì chỉ có ác hơn chúng.

Vì vậy mà rất nhiều những người tu đạo pháp quyết của Mật tông, Hiển tông khi tu luyện tới cảnh giới thân ngoại hóa thân thì phần lớn đều xuất ra hóa thân là những vị thần phước ma có tượng mạo vô cùng hung ác chứ không phải từ bi như trong miếu thờ.

Ngoại trừ Thất Hải Yêu Vương thú ra thì Thanh Hải Văn Ngưu có thể hình cao lớn nhất. Hơn nữa hai bên sườn của nó có mọc ra những cái gai chẳng khác gì sắt thép có thể treo lên đó.

Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa bị Pháp Vương thủy chu phun tóe nhện trời lại. Mà vừa rồi số pháp bảo của thất tông ngũ phái và đám người Thương Lăng cung cũng đồng loạt bị treo lên đó.

Ngay cả Tinh Tuyền Diệt ma thần giáp mà Thích Như Ý mặc cũng bị treo lên.

Tuy rằng pháp bảo của đám người thất tông ngũ phái và Thương Lăng cung trong trận chiến này cơ bản bị cuốn vào ngọn lửa dưới lòng đất nhưng số lượng còn lại cũng phải tới hơn năm mươi cái.

Sau khi treo toàn bộ số pháp bảo lên trên người Thanh Văn Hải Ngưu, từ xa nhìn lại giống như trang điểm thêm cho nó một chuỗi ngọc với đủ loại màu sắc.

Trong số hơn năm mươi cái pháp bảo, phần lớn đã bị hư hỏng trong chiến đấu. Có cái gần như bị vỡ nát, có cái bị lực lượng của pháp thuật đánh cho móp méo.

Nhưng cho dù bị hỏng như vậy thì càng tăng thêm sự tác động đối với tinh thần của người khác.

Bao nhiêu pháp bảo như vậy đều bị hư hỏng thì trận chiến đó phải kịch liệt tới mức độ nào?

- Thất Hải Yêu Vương đích thân tới, nếu còn ngoan cố chống lại không đầu hàng...giết!

Thanh Văn Hải Ngưu bước từng bước trên mặt biển về phía Thương Lăng cung. Mỗi bước đi của nó tạo ra trên mặt biển một con sóng lớn.

- Hải Lang Vương! Hi Ngọc Sa.

Người của Thương Lăng cung nhanh chóng nhận ra Hi Ngọc Sa và Hải Lang Vương Chiến Bách Lý bị trói trên người Thanh Văn Hải Ngưu, cùng với rất nhiều pháp bảo vốn của Thương Lăng cung được treo trên đó.

Hiện tại gần như toàn bộ số pháp bảo đó bị hỏng, hơn nữa đều bị dính trên người Thanh Văn Hải Ngưu. Vì vậy mà bọn họ có thể biết được kết quả của những người đã ra ngoài lúc trước.

Cơ bản họ cũng biết không thể nào ngăn cản. Vốn những người còn lại của Thương Lăng cung có tu vi không cao, hơn nữa ngay cả Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa cũng không biết bị người ta bắt từ lúc nào. Thủ đoạn và uy thế như thế thì ai còn có tinh thần mà chống lại?

Thanh Văn Hải Ngưu bước đi mà không hề gặp một chút cản trở. Cho tới khi mười sáu cái Xích Huyết Ngô Chu đuổi kịp, Lạc Bắc liền điều khiển cho Thất Hải Yêu Vương thú bước lên cái đảo nhỏ thì toàn bộ người của Thương Lăng cung đã quỳ rạp trên mặt đất.

Hơn hai trăm người của Thương Lăng cung bị đuổi tới quảng trường trước cửa điện. Tất cả bị thu pháp bảo, bùa chú và đồng thời bị phóng cấm chế lên người.

Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa cũng bị lôi xuống rồi bị Cầu Thương Dương xách tới trước mặt Lạc Bắc.

- Người tộc Ly Thủ bị các người bắt đang ở đâu?

Lạc Bắc khoanh tay đứng hỏi Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa.

Trong khoảng thời gian đó, tộc Đằng Giao và tộc Ly Thủ đã lên đảo tìm kiếm nhưng không hề phát hiện ra tung tích người của tộc Ly Thủ.

Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa lạnh lùng nhìn Lạc Bắc như không thèm để ý tới câu hỏi của hắn. Lạc Bắc cũng chẳng thèm để ý, quay sang nhìn hai trăm người Thương Lăng cung đang quỳ rạp trên mặt đất mà hỏi:

- Trong số các người có người nào biết người tộc Ly Thủ đang ở đâu không? Nếu không ai nói...giết hết.

Âm thanh của Lạc Bắc mặc dù không to nhưng sau khi thu phục Thất Hải Yêu Vương thú thì bản thân có một thứ khí thế như nhìn xuống cả Thất Hải. Hơn nữa, hiện tại đám người Thương Lăng cung chẳng khác gì lợn béo đang chờ bị giết nên khi nghe Lạc Bắc hỏi vậy thì có hai người run rẩy kêu lên:

- Yêu vương! Người tộc Ly Thủ có lẽ ở trong điện Bích Lạc.

- Điện Bích Lạc?

Ánh mắt của Lạc Bắc mới nhìn về phía hai người kia thì Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa cũng trừng mắt với họ.

Đương nhiên là cả hai biết người tộc Ly Thủ bị giam ở đâu nhưng khi bị Lạc Bắc treo trên người Thanh Văn Hải Ngưu như chiến lợi phẩm để thị chúng thì cả hai người vô cùng hận hắn, có chết cũng không chịu khuất phục.

“ Ánh mắt của Thái Thúc không ngờ tàn nhẫn tới vậy! “

Nhưng cả hai vừa mới trừng mắt với hai người kia thì cảm nhận được một cái ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía mình. Vừa mới liếc mắt, cả hai liền nhìn thấy Thái Thúc đang lạnh lùng nhìn sang.

Vốn Thái Thúc là một người kiên định, quả quyết. Hiện tại sau khi trải qua nhiều trận chiến sinh tử nên cũng tự nhiên xuất hiện một thứ uy thế khiến cho người ta sợ hãi. Mặc dù chỉ liếc mắt nhìn hai người nhưng cũng đủ khiến cho Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa ớn lạnh, như cảm nhận được Thái Thúc đang nói:

- Các người không nói còn định uy hiếp người khác hay không? Có tin ta móc hai mắt của các người ra không?

- Đúng vậy! Ta nhìn thấy người tộc Ly Thủ bị bắt đưa tới điện Bích Lạc.

- Trong điện Bích Lạc có trận pháp. Cứ mấy ngày ta lại chịu trách nhiệm vận chuyển tài liệu tìm được tới đó.

Sự tình liên quan tới tính mạng cho nên sau đó đám người Thương Lăng cung tranh nhau lên tiếng.

- A? Vận chuyển tài liệu? Đưa tài liệu gì tới đó?

Lạc Bắc nhìn tên nam tử trung niên của Thương Lăng cung có tướng ngũ đoản, thân hình hơi mập.

Tên nam tử trung niên đó nuốt nước bọt, cố bình tĩnh lại rồi nói:

- Bình thường vận chuyển vào đó đều là ngọc thạch, tinh kim. Có một số thứ ta không biết tên.

- Ngọc thạch, tinh kim đều là thứ cần để luyện pháp bảo. Điện Bích Lạc chẳng lẽ là nơi Thương Lăng Cung dùng làm nơi luyện chế pháp bảo?

Lạc Bắc và Thái Thúc liếc mắt nhìn nhau mà nhú mày rồi nói với nam tử trung niên kia:

- Người dẫn chúng ta tới điện Bích Lạc.

- Nếu không có người này nói thì chỉ sợ chúng ta có tìm cũng không chú ý tới chỗ này.

Điện Bích Lạc là một cái đền nhỏ nằm ở lưng chừng núi ở một hòn đảo nhỏ phía Tây, nó sâu chầm chầm nửa trượng, nhìn như một nơi bị vớt bỏ. Nhưng Lạc Bắc quan sát kỹ thì thấy cái đền này không có lấy một cánh cửa nhưng bên cạnh lại có một cái xe đẩy màu đen được làm bằng sắt. Mà trên con đường dẫn lên điện thậm chí nền điện có những dấu vết rất sâu.

Trên tầng đá lót nền có những dấu vết rộng bằng ba, bốn đầu ngón tay do vết bánh xe nhiều năm để lại. Hiển nhiên là có người dùng xe đẩy những vật gì đó rất nặng đi vào trong điện.

- Người nói ở đây có trận pháp? Bình thường khi người vận chuyển tài liệu tới đây thì làm thế nào để mở nó ra?

Trong lúc Lạc Bắc đang quan sát thì mấy người tộc Long Nghê cũng dò xét trong ngoài ngôi điện. Người tộc Long Nghê tinh thông trận pháp, những trận pháp bình thường không thể làm khó họ. Nhưng sau khi quan sát kỹ, bọn họ không thể tìm ra bất cứ thứ gì.

- Chỉ cần đứng ở đây một lúc thì trận pháp sẽ tự mình khởi động. - Nam tử trung niên chỉ vào giữa điện.

Ở đó là một tầng đá cũng giống như những tầng đá xung quanh chỉ có điều hoa văn khắc trên đó nhìn qua có chút khác biệt.

- Nói bậy!

Nghe thấy người đàn ông đầu trọc nói vậy, Thái Thúc liền trừng mắt:

- Nếu đứng trên đó pháp trận sẽ tự khởi động thì bất cứ ai cũng có thể vào được hay sao?

- Ta không dám nói bậy.

Bị Thái Thúc trừng mắt, tên đệ tử Thương Lăng cung tái mặt vội vàng giải thích:

- Nơi này vốn là cấm địa. Ngoại trừ mấy người cung chủ ra và đám đệ tử vận chuyển tài liệu thì những người khác không dám tiến vào. Thật sự chỉ cần đứng lên chỗ đó, điện Bích Lạc sẽ như bị vỡ ra rồi sau đó sẽ đi vào bên trong. Bên trong là một con đường thông ra tứ phía và rất nóng. Ở đó có một cái thùng sắt, chúng ta đặt tài liệu vào thì nó sẽ trượt đi.

“ Người này chắc là không nói dối! “

Lạc Bắc và Thái Thúc liếc mắt nhìn nhau đều thấy tên đệ tử Thương Lăng cung có tu vi thấp kém lại đang sợ hãi thì không thể nói dối được.

- Trong con đường đó còn có thứ gì khác không?

- Chúng ta chỉ chịu trách nhiệm đưa tài liệu vào trong đó. Còn sâu bên trong có gì thì chúng ta chưa bao giờ đi vào xem.

- Nơi đó rốt cuộc là đâu?

Âm thanh của Ly Nghiêu Ly và Cầu Thương Dương vang lên. Cầu Thương Dương đã xách Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa tới đây nên vào lúc này lớn tiếng quát, hỏi hai người.

- Các người đối xử với chúng ta thế này còn muốn ta nói cho các người biết bên trong có gì phải không? - Chiến Bách Lý cười lạnh:

- Muốn giết thì cứ giết, không phải nhiều lời.

- Bên trong có gì thì cứ vào xem rồi sẽ biết.

Lạc Bắc nhìn Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa nhưng không hề nổi giận mà chỉ thản nhiên nói câu đó.

- Chỉ sợ bên trong có nhân vật lợi hại mai phục. - Mộ Hàm Phong đứng bên cạnh Ly Nghiêu Ly liền lên tiếng.

- Nếu quả thật có nhân vật mà chúng ta không đối phó được thì Thao Sinh Nguyên cũng không sợ hãi chúng ta tấn công đến đây mà bỏ chạy. Hai tên này cũng không thấy chúng ta thì vất đảo, chạy trốn. Hơn nữa nếu như quả thật trong đó có nhân vật lợi hại như vậy thì cũng sẽ không để cho chúng ta dễ dàng bức được nhiều đệ tử Thương Lăng cung tới thế. - Lạc Bắc nhìn Mộ Hàm Phong trả lời.

Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa nghe Lạc Bắc nói vậy thì sự hung hãn trên nét mặt cũng bớt đi một chút.

Lạc Bắc phân tích không hề sai. Lúc trước, Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa vẫn chỉ nghĩ tu vi Lạc Bắc kinh người, pháp thuật lợi hại. Nhưng từ sau khi bị Lạc Bắc bắt, Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa càng lúc càng

phát hiện suy nghĩ của Lạc Bắc đều hơn cả hai người bọn họ. Khiến cho cả hai có cảm giác không thể tranh đấu.

- Sau khi các người vào trong trận pháp thì làm thế nào để ra ngoài?

Lạc Bắc quay lại hỏi tên đệ tử đầu trục của Thương Lăng cung.

- Trong cái thông đạo đó cũng có một nơi mà chỉ cần đứng lên đó thì sẽ trở lại điện Bích Lạc. - Tên đệ tử Thương Lăng cung vội vàng trả lời.

- A? Chẳng lẽ là trận pháp truyền tống tới nơi khác?

Nét mặt của mấy người tộc Long Nghê trở nên ưu tư.

“ Thứ trận pháp này hình như hơi giống với trận pháp của La Phù ta! “

Trong đại điện, tảng đá mà người đàn ông kia chỉ chỉ rộng chừng ba, bốn thước vuông. Nhưng khi Lạc Bắc vừa mới bước lên thì chỉ một lát liền cảm thấy trước mặt lóe lên ánh sáng màu hồng rồi điện Bích Lạc như bị ánh sáng tách ra làm hai. Chỉ hơi hoa mắt một chút, Lạc Bắc liền phát hiện ra mình và những người trong điện Bích Lạc đã xuất hiện trong một căn phòng đá rộng vài trượng vuông.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

10-01-2013, 11:47 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

181. Chương 180: Lão Đạo Lôi Thôi.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Giống hệt như những gì tên đệ tử của Thương Lăng cung miêu tả. Trong thạch thất có một tảng đá với những hoa văn giống hệt như ở trong điện Bích Lạc. Ba mặt của căn phòng được bịt kín chỉ có một con đường rộng chừng một trượng.

Từng tia sáng màu hồng và hơi nóng từ trong thông đạo thổi ra.

- Tại sao nơi này lại có nguyên khí hệ Hỏa nhiều như vậy?

Người tộc Đằng Giao trời sinh đã dị ứng với nguyên khí hệ Hỏa vì vậy mà vừa đặt chân vào trong căn phòng đã cảm nhận được nó. Cầu Thương Dương nhũ mây, cảm giác rất khó chịu, giống như bị đặt vào trong một cái lò thiêu.

- Bên trong có hơi thở người tộc Ly Thủ.

Lạc Bắc thả thần thức đảo qua thì phát hiện có hơn mười làn hơi thở như có như không của tộc nhân Ly Thủ. Sau khi nói với Thái Thúc và Ly Nghiêu Ly, hắn liền lệnh cho Khuất Đạo Tử đưa Ly Nghiêu Ly, Mộ Hàm Phong cùng với Thái Thúc đi theo thông đạo vào bên trong.

Trong thông đạo có một cái xe được buộc một cái ròng rọc.

Đi được chưa tới trăm trượng, cảnh tượng trước mặt Lạc Bắc đột nhiên rộng hẳn ra. Đồng thời, những hình ảnh đập vào mắt khiến cho đám người Lạc Bắc không còn giữ được bình tĩnh.

Trước mắt mọi người là một màu đỏ thẫm và hơi nóng của lửa.

Bao phủ kín bởi sắc hồng của ngọn lửa đó là một cái hang rộng lớn.

Cái hang này có hình dạng giống như một bình rượu, dưới đáy tròn có diện tích rộng nhất nhưng càng lên cao lại càng nhỏ hẹp.

Độ cao của cả cái hang chừng hơn hai trăm trượng. Khi đám người Lạc Bắc tiến vào từ thông đạo thì vị trí của họ gần như ở dưới đáy bình.

Một cái thác nước toàn là dung nham rộng chừng năm trượng từ trên đỉnh hang chảy xuống. Phía dưới nơi ngọn thác đổ xuống cũng chỉ toàn là dung nham.

Dòng dung nham cuộn cuộn đổ xuống cái ao dung nham phát ra những tiếng động âm âm, đồng thời làm cho dung nham bắn lên tung tóe bốc mùi khó chịu.

Hắc Sát hỏa khí!

Ngay cả khuôn mặt của đám người Lạc Bắc cũng bị ánh lửa làm cho đỏ hồng.

Một vài dòng dung nham vọt lên cao rồi hạ xuống giống như bầu trời bị thủng một lỗ mà rơi xuống từ dòng ngân hà.

- Hắc Sát hỏa khí có nguyên khí Ly Hỏa mạnh thật! Thứ nhiệt độ này có thể làm chảy những cái pháp bảo bình thường. Đây quả nhiên là một cái pháp trận truyền tống khác.

Mấy người của tộc Long Nghê vừa sử dụng chân nguyên chống lại hơi nóng vừa nói:

- Cái hang này phải nằm dưới địa tâm hỏa mạch.

Dưới địa tâm hỏa mạch, cho dù tu vi gần tới Độ Kiếp Chân tiên cũng khó tới gần. Nhưng nếu có được một chút thuật Khảm Sơn trắc mạch thì có thể tìm ra vị trí mà sử dụng truyền tống trận để đi vào. Như vậy cho dù người khác có biết được điều này mà không biết được pháp trận vào cửa thì cũng không vào được.

Sau khi Lạc Bắc đọc kỹ Thiên Cơ bí lục của phái Lao Sơn thì cũng biết rất nhiều dị nhân thường tạo những động phủ mà người thường không thể nào chạm tới được. Có một thứ pháp thuật giống như Nạp Tư Di Vu Giới, sử dụng phương pháp sáng tạo một cái không gian. Như vậy trừ khi bản thân sử dụng pháp thuật mở không gian, hoặc là người khác đạt tới tu vi Phá Toái Hư không thì mới có thể vào được. Còn một thứ khác chính là dùng thuật Kỳ Môn độn giáp tìm ra một chỗ như thế này mà người thường không thể nào tới, sau đó nghĩ cách dùng pháp bảo hoặc trận pháp để đi vào mà tạo động phủ.

Có âm khí lạnh lẽo từ thân Khuất Đạo Tử tản ra cho nên Lạc Bắc cũng không cảm thấy khó chịu lắm. Liếc mắt nhìn xung quanh, hắn thấy trên vách đá có mấy chục cái động lớn để trú ẩn. Mặc dù không có đường để đi lên nhưng mỗi cái động đều có những sợi xích to bằng cánh tay trẻ con vươn tới kèm theo cả những cái thùng sắt. Nhìn những sợi xích giăng chằng chịt chằng khác nào mạng nhện trong hang. Mà có một sợi xích sắt từ trên đỉnh hang rũ xuống, nếu đứng ở trong cái xe thì chỉ cần vươn tay là có thể chạm vào dòng dung nham đang âm âm chảy xuống.

- Ở chỗ nào?

Hơi dừng một chút, Lạc Bắc hơi di chuyển lướt tới một cái động phía bên trái. Hắn cảm nhận được hơi thở như có như không của tộc Ly Thủ từ trong cái động này tỏa ra.

- Cái gì?

Vừa mới xông vào trong động, Lạc Bắc liền lập tức cảm nhận được một sự mát mẻ áp vào mặt. Trong sơn động như được bố trí một cái trận pháp hệ Thủy, từ đó hơi nước cuộn cuộn tỏa ra ngăn cách hơi nóng từ Địa Tâm Hỏa Mạch ở bên ngoài.

Vừa nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cho dù là Lạc Bắc hay những người khác cũng đều ngây người.

Cửa vào của cái động rộng chừng hai trượng nhưng bên trong lại vô cùng rộng lớn phải tới mấy chục trượng. Mà trong sơn động có treo hơn mười người.

Trong số những người đó có một nửa là người tộc Ly Thủ mà một nửa khác là những dị thú đầu chim Ưng, thân sư tử toàn thân đỏ thẫm.

Mà cho dù là người tộc Ly Thủ hay là dị thú mình sư tử đầu chim thì đều bị treo trong những cái túi tơ trong suốt. Mặc dù bọn họ vẫn còn sự sống nhưng cơ bản không hề có tri giác, giống như đã chết.

Điều khiến cho đám người Lạc Bắc sửng sốt đó là hai tay của người tộc Ly Thủ và bốn chân của dị thú đầu ưng, mình sư tử đều bị rách. Từng giọt máu tươi chậm rãi qua vết thương chảy xuống dưới, tích tụ ở đáy cái túi tơ trong suốt. Có một cái ống dẫn màu lục nối liền với đáy của túi tơ xuyên qua một cái lỗ thủng ở vách động.

Mặc dù tạm thời không biết được cái ống dẫn này xuyên tới đâu nhưng tất cả mọi người có thể nhận ra nó có tác dụng thu lấy máu của dị thú và người tộc Ly Thủ.

Dị thú và người tộc Ly Thủ đều có thiên phú dị bẩm. Nếu bình thường, một vết thương như vậy thì chỉ một lúc sẽ thôi không đổ máu, sau một hai ngày sẽ bình phục. Nhưng hiện tại, trên người họ chỉ có một cái vết cắt nhỏ nhưng lại liên tục nhỏ máu thì chứng tỏ là bị dùng thuốc hoặc là một phương pháp nào đó không cho người tộc Ly Thủ và dị thú tự chữa trị.

Mà từ hơi nước và mùi thuốc tràn ngập trong trận pháp thì hiển nhiên là người Thương Lăng cung không muốn đám người tộc Ly Thủ và dị thú chết đi. Chúng muốn duy trì sự sống của họ để liên tục cung cấp máu.

Cái này không cần phải lo việc sống còn của người tộc Ly Thủ và dị thú, đồng thời biến họ hoàn toàn trở thành một thứ thực vật để lấy máu.

Cách làm này có thể nói là vô cùng tàn khốc.

Vào lúc này, trong sơn động vang lên những tiếng lách cách đó là do đám người Cầu Thương Dương và Ly Nghiêu Ly nhìn thấy cảnh tượng đó mà cắn răng.

Trong âm thanh đó, Lạc Bắc hít một hơi thật sâu rồi quay đầu nhìn Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa đang bị Cầu Thương Dương xích trong tay rồi hỏi:

- Các người lấy máu của họ để làm gì? Làm cách nào để cứu họ tỉnh lại?

Nghe thấy Lạc Bắc hỏi vậy, ánh mắt của Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa có chút chế giễu.

Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa đã quyết định không trả lời Lạc Bắc lấy một câu. Lúc trước hai người đã thể hiện rõ cái ý đó vì vậy mà hiện tại nghe Lạc Bắc hỏi, cả hai cảm thấy hắc quả thật là buồn cười.

Nhưng câu nói tiếp theo của Lạc Bắc khiến cho Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa giật mình:

- Chiến Bách Lý! Hi Ngọc Sa! Ta biết hai người không sợ chết vì vậy mà vừa rồi ta cũng không ép cung các người. Nếu làm vậy thì thật ra chúng ta cũng tàn nhẫn như Thương Lăng cung các người mà thôi. Có điều hiện tại với những hành vi của các người mà ta không ép các người thì không được.

Dừng một chút, âm thanh lạnh lùng của Lạc Bắc lại vang lên:

- Chiến Bách Lý! Hi Ngọc Sa! Ta cho các người một cơ hội cuối cùng, nếu không...

- Nếu không thì sao? - Chiến Bách Lý cười lạnh, ngắt lời Lạc Bắc:

- Cùng lắm thì các người tra tấn, làm nhục chúng ta mà thôi. Chẳng lẽ ta còn sợ chẳng?

- Cũng không cần phải vậy. - Lạc Bắc liếc mắt nhìn Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa rồi nhìn Khuất Đạo Tử:

- Nếu các người còn tiếp tục ương ngạnh thì ta sẽ biến các người thành Thi thần tướng linh giống như hắc, để cho ta sử dụng.

- Người...

Tính tình của Chiến Bách Lý tàn nhẫn, không sợ chết. Lúc trước, y đã có ý nghĩ ngọc đá cùng nát, nhiều lắm chịu chút tra tấn. Vì vậy y mới có thể đối chọi gay gắt với Lạc Bắc.

Nhưng cái việc bị biến thành Thi thần tướng linh giống như Khuất Đạo Tử thì quả thực so với tra tấn hay giết chết còn đau khổ gấp nghìn lần. Cho dù có chết thì cũng phải trở thành nô bộc cho người ta sai khiến.

Vì vậy mà khi nghe Lạc Bắc nói vậy, lại nhìn Khuất Đạo Tử yên lặng đứng sau, đừng nói là Hi Ngọc Sa tái mặt mà ngay cả Chiến Bách Lý cũng run người, hét lên:

- Lạc Bắc! Người đừng có mơ tưởng lừa ta. Ta biết để luyện ra Thi thần tướng linh thì cần phải có Tam Sinh Thạch và Thiên Niên bồ đề tử. Mà đó là những thứ chỉ bảo ngàn năm khó kiếm. Người đã biến Khuất Đạo Tử thành Thi thần tướng linh, ta không tin trong tay người còn có những thứ đó.

- Thật không?

Lạc Bắc hơi khép mắt lại rồi lấy ra một cái hộp sắt. Hắn mở cái hộp ra rồi giơ về phía trước:

- Vậy người nhìn xem đây là cái gì?

- Tam Sinh Thạch! Thiên Niên bồ...

Liếc mắt nhìn thấy hai thứ đó, Chiến Bách Lý liền hét lên chói tai, đồng thời gương mặt cũng trở nên méo mó:

- Người làm thế nào mà có được nhiều Tam Sinh Thạch và Thiên niên bồ đề tử như vậy?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

10-01-2013, 11:47 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

182. Chương 181: Lão Đạo Điền Khùng Chỉ Quan Tâm Bảo Vật Không Để Ý Tới Người.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Lạc Bắc không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa.

Trên thực tế, Lạc Bắc chiếm được tổng cộng hai viên Tam Sinh Thạch và Thiên niên bồ đề tử. Sau khi biến Khuất Đạo Tử thành Thi thần tướng linh, trong tay Lạc Bắc chỉ còn có một viên Tam Sinh Thạch và một quả Thiên niên bồ đề tử. Nhưng hiện tại bằng đó cũng đủ khiến cho tâm lý của Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa sụp đổ.

Quả nhiên khi Lạc Bắc nhìn tới Hi Ngọc Sa, nữ tử này liền cúi đầu xuống:

- Hi Ngọc Sa nguyện nghe theo lệnh của Yêu vương.

- Chiến Bách Lý! Còn người thì sao?

Lạc Bắc hừ một tiếng.

Lần này, Chiến Bách Lý tái mặt, toàn thân run lên bần bật. Đúng vào lúc, Chiến Bách Lý chuẩn bị nói lời chấp nhận đầu hàng với Lạc Bắc thì một âm thanh đột nhiên vang lên:

- Ai ở trong này nói nói năng nề bừa bãi như vậy? To gan! Gọi Thao Sinh Nguyên tới đây gặp ta. Tại sao y dám để cho người khác tới đây ăn nói linh tinh?

Âm thanh sắc bén giống như có một người tức giận hét lên. Nhưng nghe lời của người đó thì dường như cũng chẳng coi Thao Sinh Nguyên vào đâu.

- Đó là ai?

Lạc Bắc giật mình hỏi Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa.

- Bình thường chỉ có sư tôn và Xích Vân lão đạo được vào nơi này cho nên chúng ta cũng không biết. - Hi Ngọc Sa lắc đầu:

- Chỉ biết ở đây có một vị tiền bối chuyên luyện pháp bảo cho Thương Lăng cung chúng ta.

- Có một vị tiền bối chuyên luyện pháp bảo cho Thương Lăng cung?

Lạc Bắc và Thái Thúc liếc mắt nhìn nhau còn chưa kịp lên tiếng thì tiếng quát tức giận kia lại vang lên:

- Còn không cút ra? Thao Sinh Nguyên? Chẳng lẽ là người dẫn người vào đây?

- Nếu như vậy thì người này cũng có điểm đặc biệt.

Lạc Bắc nghe thấy tiếng hét liền liếc mắt nhìn những cái túi tơ treo đầy trong động rồi nói:

- Trước tiên chúng ta đi gặp vị tiền bối này đã.

Âm thanh kia đã chỉ cho Lạc Bắc biết vị trí của người đó.

Cảnh tượng trước mặt khiến cho Lạc Bắc xuất hiện đầy sát khí đối với người chưa biết thân phận. Chỉ có điều nếu người này không coi Thao Sinh Nguyên vào đâu, quát mắng thoải mái thì Lạc Bắc cũng hết sức cẩn thận. Trong lúc di chuyển, hần liền lấy Sơn Hà xá tắc chung ra, còn Khuất Đạo Tử được hần điều khiển cũng lấy Ngũ Âm Thần Lô Giám và Bỉ Ngạn Vô Thường Kiếm cầm trong tay.

Nhưng vừa mới lướt tới cái sơn động đó, đám người Lạc Bắc liền ngẩn ngơ.

Một lão đạo gầy gò mặc một chiếc áo bào màu lục đã trải qua không biết bao nhiêu năm tháng. Mái tóc của lão bù xù, thân hình thì cao hơn Thái Thúc chừng một cái đầu từ bên trong cái sơn động kia vọt ra.

- Không phải Thao Sinh Nguyên! Không cút đi cho ta! Mau gọi Thao Sinh Nguyên tới đây gặp ta.

Chỉ mới nhìn, thấy không phải là Thao Sinh Nguyên, lão đạo gầy gò liền giơ tay lên ném mấy thứ về phía đám người Lạc Bắc. Sau khi ném xong, lão đạo đó liền nhún lên trên cái xe mà trượt thẳng vào trong động của mình.

Đám người Lạc Bắc thấy vậy đều sững sờ, không biết như thế nào.

Vốn với tu vi của Lạc Bắc thì việc phản kích chỉ cần nghĩ là có thể phát ra. Nhưng nhìn lão đạo gầy gò giơ tay lên, đám người Lạc Bắc chỉ thấy thứ mà lão ném ra là một cái bầu bằng sắt ngăm đen.

Cái bầu đó cơ bản không phải là pháp bảo, mà dường như chỉ là một thứ mà lão trong lúc tức giận xông ra khỏi động liền tiện tay chụp lấy.

Lân này, vốn Tam Thiên Phù Đồ và Ngũ Âm Thần Lô Giám đã chiếu về phía lão đạo liền nhanh chóng dừng lại.

Hang động của lão đạo lời thôi kia quả thật là một cái địa cung khổng lồ. May là Lạc Bắc và Thái Thúc đã gặp rất nhiều đại trận nên khi vừa bước chân vào trong động của lão cũng không cảm thấy hoa mắt.

Cái động đó rộng chừng hơn bốn mươi trượng, cao cũng phải tới ba mươi trượng, còn chiều sâu tới bảy, tám mươi trượng.

Trong cả cái động, các loại khoáng thạch, ngọc thạch, cỏ cây chất chồng cao như núi. Cho dù là Hiên Hồ tông của Mộ Hàm Phong tích lũy trong mấy trăm năm cũng không bằng được một phần mười. Vô số những tài liệu, được vật bị lão đạo vắt tung tóe khắp nơi.

Có rất nhiều tài liệu lại được đặt trong một vật dụng đặc biệt, cái thì lại được đặt trong trận pháp bảo vệ không để cho linh khí tản mất. Vì vậy mà trong cái động này, trận pháp cũng phải tới ba mươi cái. Pháp lực dao động ở nơi đây có thể nói vô cùng hỗn loạn, có cảm giác nổ tung bất cứ lúc nào.

Ở một chỗ trống trải trong động có đặt bốn cái đỉnh. Mỗi một cái đỉnh cao tới gần năm trượng, trên bề mặt khắc đầy những ký hiệu như những con giun bò. Mỗi cái đỉnh có tới ba cái chân cao chừng nửa thân người, màu xanh đồng, bên trên còn được khảm bảo thạch rất to.

Mà bên trong cái động này cũng có một dòng dung nham từ trên không chảy xuống to chừng một cánh tay. Sau khi rơi xuống, dung nham liền chảy vào một cái cửa to bằng cái bát trên một cái đỉnh. Cái đỉnh này đứng trên bốn con thú có hình dạng giống như Thao Thiết. Cả cái đỉnh rộng chừng hai trượng chứa toàn dung nham sôi sùng sục. Sau đó, chúng lại qua đầu bốn con thú rồi chảy qua miệng chúng, theo những vết khắc trên mặt đất mà chảy ra ngoài. Bên dưới cái đỉnh to cũng có một cái cửa ra, phía dưới có một cái lỗ to chừng vài thước vuông, thi thoảng lại có từng giọt kim thiết nhỏ xuống. Sau khi nhỏ xuống cái lỗ đó, chúng được làm lạnh rồi trở thành huyền thiết, tinh kim sáng bóng.

Khi đám người Lạc Bắc và Thái Thúc vừa mới vào trong sơn động thì lão đạo lôi thôi dường như đã quên sự xuất hiện của họ. Lão đứng giữa bốn cái lò, nơi cái đỉnh cao nhất mà xem ngọn lửa. Rồi đột nhiên phát hiện ra đám người Lạc Bắc đi vào, lão chỉ hơi ngạc nhiên một chút. Quay sang nhìn cái đỉnh trước mặt một cái rồi lão đạo lôi thôi không kiềm được hét lên một tiếng chói tai:

- Ta bảo các người cút! Các người điếc hay sao? Các người có biết vì các người mà một lò Thiên Văn Cương tinh kim của ta thiếu mất ba phần lửa không? Ta phải bắt Thao Sinh Nguyên bắt các người lại, rót Tinh kim này vào trong tai các người.

Sau khi hét lên chói tai, lão đạo liền chộp lấy một cái bầu lớn trên cái bàn đá bên cạnh mà mức dung nham dưới rãnh sau đó hắt về phía đám người Lạc Bắc.

- Người là ai?

Nét mặt Lạc Bắc trở nên lạnh lùng. Sơn Hà Xã tắc chung chột lóe lên ánh sáng hắt bay chỗ dung nham ra xung quanh.

- A? Sơn Hà Xã tắc chung? Người là Khuất Đạo Tử phái Bắc Mang?

Chỉ cần lão đạo lôi thôi tiếp tục ra tay, Lạc Bắc sẽ ra lệnh bắt lão trước rồi nói sau. Nhưng khi nghe thấy Lạc Bắc quát hỏi, ánh mắt của lão đạo lại để ý tới Sơn Hà xã tắc chung đầu tiên rồi sau đó mới để ý tới đám người Lạc Bắc:

- A? Còn có tộc Đằng Giao? Tộc Ly Thủ, lại cả tộc Long Nghê? Tại sao các người lại tới đây?

Âm thanh của lão đạo the thé, nói lại nhanh chẳng khác gì một bà già đang cãi nhau. Tuy nhiên, trong lúc nói chuyện lão lại nhìn thấy Ngũ Âm Thần Lôi Giám và Bỉ Ngạn Vô Thường Kiếm mà Khuất Đạo Tử đang cầm thì kêu lên:

- Ngũ Âm Thần Lôi Giám, Bỉ Ngạn Vô Thường Kiếm! Người là Thích Như Ý của phái Hà Gian?

Lạc Bắc và Thái Thúc lập tức cảm thấy khó hiểu. Rõ ràng mình không phải là Khuất Đạo Tử. Mà Khuất Đạo Tử toàn thân đầy tử khí cũng chẳng phải là Thích Như Ý. Nhưng lão bảo này chỉ cần liếc mắt có thể nhận ra đó là thứ pháp bảo nào nhưng lại chỉ nhận ra được pháp bảo mà không nhận ra người.

- Không ổn!

Nhưng đúng vào lúc này, lão đạo chột vô đầu rồi vội vàng chạy về bên cạnh cái đỉnh, vung tay phóng một đạo chân nguyên màu hồng khiến cho ánh lửa trong cái đỉnh đang hùng hực giảm bớt.

- Lão đạo này dám bắt kính đối với Yêu vương của chúng ta. Nếu không nói cho chúng ta người là ai thì đừng trách chúng ta không khách khí.

Nhìn thấy lão đạo lôi thôi không coi họ vào đâu, Cầu Thương Dương không nhịn được quát to.

- Hét cái gì?

Nhưng lão đạo lôi thôi so với Cầu Thương Dương còn hung dữ hơn. Sau khi nhìn vào trong cái đỉnh mấy lần, lão đạo nổi xung quay đầu lại:

- Được lắm! Hôm nay Thiên Văn cương tinh kim bị hỏng rồi. Hiện tại có thời gian nói chuyện với các người. các người là ai? Tại sao lại xông vào quấy rầy việc luyện khí của ta?

- Ta là Lạc Bắc! - Lạc Bắc vừa nói vừa nhìn lão đạo lôi thôi:

- Thao Sinh Nguyên đã bị ta đánh cho trọng thương bỏ chạy. Hiện tại Thương Lăng cung đã đầu hàng ta.

- Người đánh cho Thao Sinh Nguyên bỏ chạy? Hiện tại Thương Lăng cung đã đầy hàng người?

Lão đạo lôi thôi liếc mắt nhìn Lạc Bắc rồi cũng chẳng có sự kinh hãi như mọi người tưởng tượng mà ngược lại lão còn hừ một tiếng:

- Vậy người muốn ta luyện chế cho người pháp bảo gì? Có...có thứ tài liệu nào thích hợp cho ta hay không?

Lạc Bắc nhìn lão đạo lôi thôi nói:

- Đám dị thú và người tộc Ly Thủ có phải bị người treo trong cái động kia không? Người lấy máu của họ đúng không?

- Dị thú nào? A! Người muốn nổi Hỏa kiều? Đúng thế! Đó là do ta chỉ thuận miệng nói một câu, Thao Sinh Nguyên liền bắt về rồi đặt ở đó. - Lão đạo lôi thôi nói tiếp:

- Còn về tác dụng thì có lẽ các người cũng không biết. Hỏa kiều và tộc Ly thủ là dị chủng trời sinh có máu huyết khác với chúng ta. Nếu dùng phương pháp đặc biệt hòa vào trong tinh kim thì có thể làm cho nó càng thêm tinh mịn. Nói đơn giản một chút, nếu không có hỏa kiều và tộc Ly thủ thì luyện chế pháp bảo có thể duy trì trong dung nham một giờ không tan ra. Nhưng nếu hòa thêm máu của hỏa kiều vào người tộc Ly Thủ thì phôi của pháp bảo có thể giữ được thêm hai tuần hương mà không bị chảy.

- Quả nhiên là người. - Ánh mắt của Thái Thúc trở nên lạnh lẽo, đầy sát khí:

- Không thể ngờ được người lại độc ác tới vậy. Nói! Người dùng cách gì mà làm cho họ mất cảm giác. Phải làm thế nào mới khiến cho họ tỉnh lại?

- Độc ác cái gì?

Khuôn mặt của lão đạo như dài ra thể hiện sự khinh miệt:

- Vạn vật trời sinh, từ nhỏ đều là tài liệu luyện chế pháp bảo. Chuyện lấy máu để luyện khí có gì ngạc nhiên. Hơn nữa, ta chỉ thuận miệng nói một câu, Thao Sinh Nguyên liền bắt đám người tộc Ly Thủ và Hỏa Kiều. Chuyện này liên quan gì tới ta. Hơn nữa, chúng cũng chỉ bị Thủy Lan hương mà chìm vào giấc ngủ sâu. Chỉ dùng một chút Điểm Xạ hương...nghiên nát thành phần rồi hun khói là tỉnh. Cần gì phải cứu? Hơn nữa ta cũng chỉ để ý tới chuyện luyện pháp bảo, quan tâm tới mấy cái thứ tài liệu này từ đâu tới làm gì? Các người có thứ pháp bảo gì cần thì ta giúp các người luyện chế. Đám tiểu bối các người không hiểu từ đâu tới đây làm mất thời gian của ta. Mau rời khỏi đây.

- Người giam cầm người ta như vậy, lại liên tục lấy máu mà còn không độc ác? - Thái Thúc tức tới nổi mặt trắng bệch:

- Người nói vạn vật từ nhỏ trời sinh đều là tài liệu luyện chế pháp bảo. Vậy sao người không lấy chính mình mà làm tài liệu luyện pháp bảo đi.

- Cái đứa tiểu bối không biết điều kia thật là khó nói chuyện. Ta đã nói với người là ta chỉ quan tâm tới việc luyện pháp bảo còn mặc kệ tài liệu từ đâu mà tới. - Lão đạo lôi thôi gần như tức giận tới tái mặt:

- Tự thân ta luyện chế bao nhiêu tài liệu luyện chế pháp bảo, chỉ có điều ta không nghĩ ra được có thứ pháp bảo nào cần tới những thứ này của ta. Có điều trước đây, Tương Dã Tử để cho bản thân mình nhảy vào trong lò mà luyện chế Đại Nhật Pháp Tọa, trình độ luyện khí của hắn khiến cho ta phải kính phục. Nếu người có thể tìm cho ta một thứ pháp bảo còn thần diệu hơn cả pháp bảo mà Tương Dã Tử đã luyện, nếu cần tới da thịt, xương cốt của ta để luyện chế thì ta cũng thử một lần.

- Người này vì luyện pháp bảo mà ngay cả thân thể của mình cũng không cần thì đúng là phát điên rồi.

Vừa nghe thấy lão đạo trả lời Thái Thúc, đám người Lạc Bắc liền nghĩ vậy. Vốn trong lòng Lạc Bắc đầy sát khí nhưng tới lúc này nhìn lão đạo lôi thôi vì luyện pháp bảo mà bất chấp cả tính mạng thì nhất thời không có lý do gì để ra tay.

- Được rồi! Không cần phải giằng co nữa. Thiên Văn Cương Tinh Kim đã bị luyện hỏng một lò rồi, ta còn phải luyện lại. Nếu các người còn tiếp tục làm cho ta luyện hỏng một lò nữa thì ta cũng không từ bỏ ý định.

Lão đạo lôi thôi lên tiếng ra lệnh trục khách đối với đám người Lạc Bắc, đồng thời lại điểm một đạo chân nguyên lên cái đỉnh kia. Tất cả chất lỏng kim loại trong cái đỉnh lập tức được chảy ra theo cái miệng bên dưới của nó.

- Thiên Văn cương tinh kim phát ra vân như thế rõ ràng được luyện rất tốt, vô cùng tinh khiết vì sao người lại nói là luyện hỏng?

Sau khi chất lỏng từ trong đỉnh chảy ra được làm lạnh liền ngưng tụ rồi hiện ra một thứ tinh kim màu trắng có cả vân. Mộ Hàm Phong là tông chủ Hiên Hồ tông, mà Hiên Hồ tông cũng luyện chế ngoại đan, nghiên cứu y đạo nên đối với thuật luyện kim cũng có xem qua. Vì vậy mà khi nhìn thấy Thiên Văn cương tinh kim rõ ràng hết sức tinh khiết, Mộ Hàm Phong không nhịn được lên tiếng hỏi.

- A! Người cũng biết Thiên Văn cương tinh kim tự động phát ra hoa vân là hết sức tinh khiết thì cũng có chút kiến thức, có thể nói với người một vài câu. - Lão đạo lôi thôi liếc mắt nhìn Mộ Hàm Phong:

- Người có biết vì sao có một số pháp bảo lúc thì là sắt thép nhưng khi phóng ra thì lại hóa thành vải vóc, thậm chí là mây trôi không? Bởi vì cho dù tinh kim ngọc thạch nào cũng là do vô số tiểu kim hợp lại một chỗ tạo thành. Hôm nay, mặc dù mức độ tinh khiết của Thiên Văn cương tinh kim đủ nhưng ngọn lửa lại chưa đủ. Nếu như dùng để luyện chế pháp bảo không cẩn thận còn kém đi rất nhiều.

- Hóa ra để ngưng luyện được tinh kim còn phải chú ý tới ngọn lửa như vậy. - Mộ Hàm Phong không khỏi có chút kính trọng đối với lão đạo:

- Vốn ta cứ nghĩ chỉ khi dung hợp tinh kim mới phải chú ý tới lửa.

- Sai! Mỗi một giai đoạn luyện khí, việc sử dụng ngọn lửa đều có sự khác biệt. - Nét mặt của lão đạo có chút đắc ý.

- Tất cả đều biết việc dẫn Địa Tâm ly hỏa để luyện pháp bảo nhưng người biết hóa giải Hắc Sát hỏa khí trong đó để cho pháp bảo trở nên tinh khiết hơn thì có bao nhiêu? Hơn nữa, khi dẫn Ly Hỏa lên tới mắt đất nó có sự thay đổi. Thuật luyện khí vô cùng tinh thâm, cho dù có theo đuổi cả đời cũng khó tìm hiểu hết sự ảo diệu của nó. Đừng nói là người, cho dù là ta cũng phải dùng tới một lọ Lưu Kim Ngọc Thanh Đan để đổi lấy thuật Khổng Hỏa như thế này.

- Lưu Kim Ngọc Thanh đan? - Vừa nghe thấy cái tên đó, Mộ Hàm Phong chợt nhớ tới một người liền thốt lên kinh ngạc:

- Ngài là Tu Bồ đạo nhân Bích Căn Sơn nhân?

- A! Người cũng biết tên của ta? - Lão đạo lôi thôi dương dương tự đắc nhìn Mộ Hàm Phong.

- Thì ra là lão.

Lạc Bắc và Thái Thúc nhú mày.

Cái tên Tu Bồ đạo nhân Bích Căn sơn nhân hết sức nổi tiếng. Đừng nói là Mộ Hàm Phong, ngay cả Lạc Bắc và Thái Thúc khi còn ở Thục Sơn cũng có nghe nói tới một vài sự tích về người này.

Bích Căn sơn nhân vốn là đại đệ tử của tông chủ Vũ Văn Chung Huyền Bích Vân tông núi Thiên Trụ. Nhưng y đối với việc luyện chế pháp bảo vô cùng si mê. Thậm chí có thể nói là tới mức điên cuồng. Y còn mang cái pháp bảo lợi hại nhất của Bích Vân tông là Bích Vân Thần Lăng đi luyện lại một lần rồi làm hỏng. Thậm chí còn ăn cấp linh đan nâng cao tu vi mà Vũ Văn Chung Huyền vất vả lắm mới có được để đi đổi lấy một thứ pháp quyết tu luyện hỏa nguyên về thuật khổng hỏa. Thế cho nên Vũ Văn Chung Huyền mới nổi giận, phế bỏ tu vi của y rồi đuổi khỏi tông.

Thứ linh đan mà Bích Căn sơn nhân ăn trộm đó chính là Lưu Kim Ngọc Thanh đan.

Sau khi bị trục xuất khỏi sư môn, Bích Căn sơn nhân cũng không để ý, tiếp tục tu luyện pháp quyết hệ Hỏa kia đồng thời tập trung vào luyện khí khiến cho việc luyện chế pháp bảo ngày càng lợi hại. Có rất nhiều môn phái tới nhờ Bích Căn sơn nhân luyện chế pháp bảo. Mà Bích Căn sơn nhân cũng chẳng cự tuyệt ai, cơ bản không để ý xem người nhờ mình luyện chế pháp bảo là tốt hay xấu, luyện chế pháp bảo làm cái gì.

Bích Căn Sơn nhân không hề để ý tới bất kỳ chuyện gì, chỉ giống như một người điên nghiên cứu việc luyện khí.

Với y mà nói thì chuyện chính hay tà, chuyện sống hay chết không liên quan gì tới mình.

Bích Căn sơn nhân có một sở thích hết sức quái dị đó là sửa chữa pháp bảo bị hỏng hoặc thậm chí là không thể sử dụng được. Thấy một cái pháp bảo như vậy đối với y giống như một thứ chí bảo. Vì vậy mà từ từ, trong giới tu đạo, Bích Căn sơn nhân có một cái ngoại hiệu là Tu ổ đạo nhân.

Mấy chục năm trước, Thất Sát ma cung và Huyền Tinh tông vì để có được Bích Căn sơn nhân nên đã nổ ra một trận đại chiến dẫn đến kết quả lưỡng bại câu thương. Sau đó không ai còn biết tung tích của Bích Căn sơn nhân, không ngờ bây giờ lại xuất hiện ở đây luyện chế pháp bảo cho Thương Lăng cung.

Lạc Bắc cũng biết Bích Căn sơn nhân là một người kiêu ngạo. Cho dù đối phương có là ai thì y cũng đều lấn át, cơ bản không hề phân biệt rõ phải trái.

Nguyên nhân thật sự rất đơn giản đó là vì Bích Căn sơn nhân thuần túy si mê tu ổ và luyện chế pháp bảo. Sau khi luyện chế được pháp bảo xong thì bản thân y lại không dùng mà chỉ xem uy lực của nó một chút rồi vất sang bên cạnh mà vui đùa vào luyện chế cái pháp bảo tiếp theo. Một người như vậy đối với đa số tông phái đều là thượng khách.

- Một người si mê như y thì chấp làm gì.

Lạc Bắc biết trình độ luyện khí của Bích Căn sơn nhân mặc dù rất cao nhưng tu vi pháp thuật của bản thân chẳng có gì lợi hại. Vì thế mà trong đầu có ý nghĩ kia, hắn cũng chẳng nhiều lời, quay lại nói với Ly Nghiêu Ly:

- Bây giờ, người cùng với Cầu Thương Dương đưa tộc của người xuống đây đi.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

10-01-2013, 11:48 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

183. Chương 182: Người Không Điên Không Luyện Khí Thành Công.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Dừng một chút, Lạc Bắc lại nói với Mộ Hàm Phong:

- Mộ tông chủ! Ngài chắc là có xạ hương...có thể cứu tỉnh đám người tộc Ly Thủ và Hỏa Kiều chứ?

- Nếu chỉ dùng Trầm thủy lan hương khiến cho mất đi tri giác thì chẳng cần được vật. Ta chỉ cần dùng Từ Châm Hồi Nguyên thuật là khiến họ tỉnh lại. - Mộ Hàm Phong gật đầu nói.

- Cái gì? Người định thả đám người tộc Ly Thủ và Hỏa Kiều? Máu huyết của chúng rất hữu dụng, làm sao có thể thả được. Từ châm hồi nguyên thuật? Người là người Hiên Hồ tông?

Mộ Hàm Phong vừa mới dứt lời thì Bích Căn sơn nhân đã thốt lên:

- Hiên Hồ tông các người có phải có Bồn Dược Thạch Thần Thiên hay không? Trong đó sách có nói dùng dược vật có thể thay đổi bản chất pháp thuật của ngọc thạch. Thứ pháp quyết này có thể nói là vô cùng thần kỳ, không chừng có thể giúp ta lĩnh ngộ được rất nhiều phương pháp luyện bảo, lại có thể dùng một số nguyên khí thảo mộc để tăng công hiệu của Tinh Kim, Ngọc Thạch. Ta đã từng nói với Thao Sinh Nguyên nhưng hắn vẫn chưa lấy được thứ đó của các người cho ta. Đúng là vô dụng. Có điều hiện tại các người tới đây thì mau đưa nó cho ta xem.

Bích Căn sơn nhân vừa nói ra thì Mộ Hàm Phong liền toát mồ hôi. Trên thực tế, Mộ Hàm Phong và Hiên Hồ tông đi tới bước này cũng là vì chứng kiến mọi chuyện nên rơi vào tình thế bất buộc. Nếu bọn họ biết phải đối đầu với Côn Luân từ sớm thì có khả năng Mộ Hàm Phong cũng quyết tâm không đi với đám người Lạc Bắc. Nhưng khi Bích Căn sơn nhân vừa mới dứt lời, Mộ Hàm Phong liền hiểu ra có lẽ Thao Sinh Nguyên đã sớm muốn ra tay với Hiên Hồ tông chỉ có điều vẫn chưa tìm được vị trí của con thuyền Xiêm La mà thôi.

- Cảm phiền! - Đứng vào lúc này, Lạc Bắc chợt quát to:

- Bích Căn sơn nhân! Ta niệm tình đám người tộc Ly Thủ không phải do ngươi bắt, và ngươi chỉ chuyên tâm luyện khí không hiểu những chuyện khác nên mới không giết ngươi. Nhưng nếu ngươi còn nói như vậy, ta sẽ đánh chết ngươi ngay lập tức. Ngươi là người chuyên tâm luyện khí, nhưng ngươi lại hay để ý tới chuyện người khác. Chỉ một câu nói của ngươi mà có bao nhiêu người vô tội bị chết. Trong lòng ngươi chỉ có sự tư lợi của bản thân, không thể hiểu được những kiến thức uyên thâm của trận pháp, pháp thuật thì làm sao có thể hiểu được những điều cao thâm ảo diệu của luyện khí?

- Ngươi nói cũng có lý. - Bích Căn sơn nhân hơi ngạc nhiên nhìn Lạc Bắc:

- Ngươi thật sự muốn giết ta? Chẳng lẽ ngươi không muốn ta luyện chế pháp bảo cho ngươi?

- Bình thường, pháp bảo chỉ là thứ kích phát uy lực của trời đất, làm sao có thể sánh được với tính mạng của bằng hữu? Lạc Bắc lạnh lùng nhìn Bích Căn sơn nhân:

- Ta cũng không biết ngươi dành cả đời luyện chế pháp bảo là vì cái gì.

- Ta muốn trở thành người luyện khí lợi hại nhất. - Bích Căn sơn nhân chẳng thèm suy nghĩ, nói ngay lập tức.

Lạc Bắc nói:

- Vậy thành người luyện khí lợi hại nhất thì sao?

- Cái này không nghĩ tới. - Bích Căn sơn nhân gãi mái tóc bù xù rồi lắc đầu:

- Dù sao thì trong ngàn năm qua, người luyện khí lợi hại hơn ta cũng có vài người. Đương thời, Trầm Thái Thanh Minh lợi hại hơn ta một chút. Chờ sau khi ta vượt qua họ cũng chưa muộn. Hiện tại ta chưa có tâm trí mà nghĩ tới chuyện đó.

- May mắn là đã thu được nhiều máu đám người tộc Ly Thủ và Hỏa Kiều rồi, đủ dùng cho nửa năm. Thả chúng đi. Nếu giết ta, ta cũng không thể luyện chế pháp bảo được nữa.

Câu nói này lão đạo lão thôi như tự nói cho mình nghe.

- Dù sao thì lão đạo này cũng là kẻ điên, có giết cũng chẳng có tác dụng. Hơn nữa lão lại là nhân vật luyện khí số một, số hai trên thế gian. Chúng ta còn phải thống nhất Thất Hải, đối đầu với Côn Luân, có thể để cho lão luyện chế pháp bảo cho chúng ta. Hơn nữa, hiện tại chúng ta có rất nhiều pháp bảo bị hỏng, có thể để cho lão nghĩ cách hồi phục.

Thái Thúc nhìn Bích Căn sơn nhân mà lắc đầu rồi nói với Lạc Bắc.

Lạc Bắc gật đầu. Trước tiên để cho Ly Nghiêu Ly và Cầu Thương Dương cùng với đám người tộc Long Nghê đưa người tộc Ly Thủ và Hỏa Kiều ra ngoài. Sau đó, hẳn lại sai Cầu Thương Dương dẫn người đưa số pháp bảo treo trên người Thanh Vân Hải ngư tới đây.

Bích Căn sơn nhân đúng là một người điên. Thấy Lạc Bắc nói chuyện với người khác, lão liền đi lựa một số khoáng thạch dường như để chuẩn bị tiếp tục luyện một ít Thiên Văn cương tinh kim.

Lạc Bắc và Thái Thúc biết lão khó thuyết phục nên cũng chẳng để ý tới lão. Đồng thời nhân cơ hội này, cả hai xem xét Địa Tâm hỏa mạch trong cái hang. Sau khi cả hai xem xong thì cảm thấy Bích Căn sơn nhân đúng là một người điên. Bởi vì trong này, ngoại trừ cái hang treo người tộc Ly Thủ và Hỏa Kiều ra thì những cái hang khác đều bố trí rất nhiều trận pháp, chất đựng những tài liệu hỏng. Lại có một vài đồng phù pháp bảo như là luyện hỏng vứt đó.

Xem ra Bích Căn sơn nhân ngoài việc điều tức, nghỉ ngơi ra thì chỉ có vùi đầu vào luyện chế.

Khi Lạc Bắc và Thái Thúc quan sát hết toàn bộ cái hang, đang đứng ở bên ngoài hang của Bích Căn sơn nhân mà nhìn dòng thác dung nham đổ xuống thì một đám người đi vào.

- Tại sao các ngươi lại tới đây? Người Thương Lãng cung đâu? Ai đang bảo vệ?

Lạc Bắc và Thái Thúc giật mình khi thấy gần như toàn bộ đám người tộc Đằng Giao, tộc Kim Thiềm, tộc Ly Thủ, Tịch tộc, tộc Thủy Tính đều tới đây.

Những người đó đều xưng phong nhận việc. Thật ra việc mang sổ pháp bảo đó chỉ cần một mình Cầu Thương Dương là có thể làm được. Có điều tên tuổi của Bích Căn sơn nhân quá lớn cho nên những người này đều muốn gặp xem người mà ngay cả pháp bảo của sư môn cũng phá hỏng, lấy linh dược của sư phụ đi đổi lấy pháp quyết là người như thế nào.

- Yêu vương! - Nghe thấy Lạc Bắc hỏi vậy, Tịch Tây Nguyên hơi ngượng:

- Tịch tộc chúng ta và tộc Đằng Giao vẫn còn có người trên đó. Ngoài ra còn có Thất Hải Yêu Vương thú, Quỷ Xa Âm Vương Cưu thì đám người Thương Lãng cung không ai trốn thoát được.

- Nếu các ngươi đã muốn tới xem thì cũng không mất thời gian nữa. Theo ta vào thôi.

Mặc dù Lạc Bắc là Thất Hải Yêu Vương mà Yêu tộc kính phục nhưng trong lòng hắn vẫn có một sự ngượng ngùng đối với chuyện sai khiến, ra lệnh. Hơn nữa, khi những người này có mặt ở đây, Lạc Bắc và Thái Thúc thậm chí hơi buồn cười. Bởi vì ở đây có rất nhiều phôi pháp bảo chỉ nhỏ có mấy tấc, so với dáng người của Yêu tộc chẳng khác nào họ đang cầm một con châu chấu.

Đám người Yêu tộc ngây thơ so với những người trên thế gian quả thật là đáng yêu hơn nhiều.

- Các ngươi vào đây nhiều người như vậy định làm gì?

- Làm sao mà các ngươi có nhiều pháp bảo bị hỏng đến vậy?

Cả đám người tiến vào theo Lạc Bắc và Thái Thúc khiến cho Bích Căn sơn nhân giật mình.

Sau đó, nhìn thấy từng người một mang pháp bảo tới đặt trước mặt thì lão chợt hiểu ra:

- Các ngươi nghĩ ta vẫn còn có hứng thú đối với mấy thứ pháp bảo rách nát này như trước đây hay sao?

Đám người Yêu tộc đang mặt mày hớn hở đi vào đây khi nghe thấy Bích Căn sơn nhân nói vậy thì ngơ ngác nhìn nhau:

- Người...người chẳng phải có ngoại hiệu Tu Bồ đạo nhân, rất thích sửa chữa pháp bảo hay sao?

- Các ngươi biết cái gì? - Bích Căn sơn nhân đắc ý lên tiếng:

- Trước kia ta sửa chữa pháp bảo thứ nhất là từ trong pháp bảo bị hỏng có thể xem tính chất của nó, nghiên cứu được phương pháp luyện chế và trận pháp. Ngoài ra việc sửa chữa so với việc luyện chế một cái pháp bảo mới còn khó khăn hơn. Ta sửa chữa pháp bảo là để nâng cao trình độ luyện khí của mình. Hiện tại mấy cái pháp bảo này đều hết sức bình thường, ta sửa chữa chúng thì nâng cao cái gì? Từ mười năm trước, những cái loại này ta không thèm để ý tới rồi.

- A! Tinh Tuyền Diệt ma thần giáp? Lại còn có cả Ô Đàm Kim Ma Lang chiến xa?

Vừa mới dương dương đắc ý, ánh mắt của Bích Căn sơn nhân chợt sững sờ rồi hét lên. Lạc Bắc và Thái Thúc ngăn người rồi cũng phát hiện ra những người này vì để tới đây xem mà mang cả hai cái Tinh Tuyền Diệt Ma thần giáp và Ô Đàm Kim Ma lang chiến xa tới đây.

- Hai thứ này đối với ta rất có ích. Cấp cho ta dùng đi.

Sau khi hét lên chói tai, Bích Căn sơn nhân thốt lên câu nói đó.

- Cái gì?

Hai người tộc Thủy Tính cầm Tinh Tuyền Diệt Ma thần giáp và Ô Đàm Kim Ma lang chiến xa ôm chặt lấy hai cái pháp bảo mà lắc đầu liên tục. Đùa? Hai cái pháp bảo lợi hại thế này cho dù là pháp bảo của mình

cũng không thể dễ dàng đưa cho Bích Căn sơn nhân tặng. Huống chi hai cái đó là do bọn họ muốn xuống đây nên cầm theo, còn những cái pháp bảo khác bị hỏng thì bị người ta lấy hết.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

10-01-2013, 11:48 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

184. Chương 183: Muốn Sánh Vai Với Thiên Ma, Luyện Chiến Xa.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Người muốn hai cái pháp bảo này để làm gì? - Lạc Bắc nhìn Bích Căn sơn nhân mà hỏi.
- Trận pháp trong Tinh Tuyền diệt ma thần giáp có thể hút linh khí trời đất, khi mặc vào linh khí sẽ tự rót vào trong kinh mạch nên lúc thi pháp đối địch thì chỉ mất tám phần chân nguyên so với bình thường. - Bích Căn sơn nhân nhìn Tinh Tuyền Diệt ma thần giáp không chớp mắt.
- Hơn nữa, ta biết trong lúc luyện chế nó còn được bỏ thêm vào Vãn Tinh Kim tinh. Cái thứ Vãn Tinh Kim Tinh đó có được từ một viên thiên thạch rơi xuống trái đất, trời sinh có khả năng tránh được Lôi, Hỏa. Hơn nữa khi nó rơi xuống được Thiên Hỏa, lôi cương tôi luyện cho nên khí Kim thiết hết sức ngưng tụ. Trên thế gian này có lẽ không có một thứ tinh kim nào có thể chém được nó. Cái loại Vãn Tinh kim tinh vô cùng khó kiếm. Ta lấy thứ pháp bảo này để nghiên cứu cái trận pháp trong đó, ngoài ra nghĩ cách nấu chảy nó để chiết xuất lấy Vãn Tinh Kim tinh.
- Cái gì? Người định hủy cái pháp bảo này vì Vãn tinh kim tinh? - Vừa mới nghe Bích Căn sơn nhân nói vậy, hai người tộc Thủy Tính tái mặt, càng giữ chặt hai cái pháp bảo hơn.
- Hai con khỉ các người thì biết cái gì?
- Bích Căn sơn nhân nổi giận, hai tay chống nạnh mà chửi hai người tộc Thủy Tính.
- Cái pháp bảo này bị hủy thì có làm sao? Ta có được Vãn Tinh Kim tinh thì có thể luyện chế được Thái Hư Nghê y còn tốt hơn cái này gấp trăm lần. Tinh Tuyền Diệt Ma thần giáp có gì hay? Hình dạng lại xấu, mà chỉ tránh được Lôi Hỏa. Còn Thái Hư Nghê Y của ta chẳng những có thể tránh được Lôi Hỏa mà còn có thể tị thủy, độn thổ, ngự phong.
- Nhưng chẳng may người hủy Tinh Tuyền Diệt Ma thần giáp mà không luyện được Thái Hư nghê y thì sao? Hai người tộc Thủy Tính bị Bích Căn sơn nhân mắng là con khỉ ngập ngừng lên tiếng hỏi.
- Nói thôi lắm! Với trình độ như của ta hiện nay thì làm sao mà không luyện được? - Bích Căn sơn nhân càng thêm tức giận, tiến lên vài bước gần như dí hần tay vào mũi của hai người tộc Thủy Tính mà nói văng nước miếng:
- Ta không còn là Tu Bồ đạo nhân trước kia nữa. Hiện nay, điểm lợi hại nhất của ta đó là có thể dung hợp đặc điểm của vài thứ pháp bảo thành một cái, có thể gọi ta là Tụ Hợp đạo nhân. Cho dù Trảm Thai Thanh Minh về mặt này cũng không bằng ta được. Làm sao mà ta không luyện được?
- Hai người tộc Thủy Tính bị chửi không nói được câu nào chỉ biết quay đầu nhìn Lạc Bắc cầu cứu.
- Được! Ta đưa Tinh Tuyền Diệt Ma thần giáp cho người.
- Lạc Bắc cũng không nói nhiều với Bích Căn sơn nhân, quay sang nhìn bảo người tộc Thủy Tính đưa nó cho lão rồi lại hỏi:

- Người cần Tinh Tuyền Diệt ma thần giáp để luyện chế Thái Hư Nghê Y. Thế còn Ô Đàm Kim Ma Lang chiến xa thì để làm gì?

- Ô Đàm Kim Ma Lang chiến xa là một thứ pháp bảo lợi hại mà năm xưa một trong các ma vương là Khủng Cự Thiên Ma luyện chế. Cho tới nay ta vẫn chưa luyện được một cái pháp bảo nào có thể sánh được với Ô Đàm Kim Ma lang.

Có được Tinh Tuyền Diệt Ma thần giáp, tâm trạng của Bích Căn sơn nhân rất cao, mặt mày hớn hở:

- Con đường luyện khí của y có một sự kiến giải độc đáo, hơn nữa lại tinh thông thuật Nạp Tu Di vu giới tử. Bên trong cái pháp bảo này còn ẩn chứa một cái tiểu thiên thể giới vô cùng ảo diệu. Ta tinh thông khổng hỏa, luyện kim, dung hợp vài cái pháp bảo lợi hại hơn xa y. Nhưng đối với việc luyện được tiểu thiên địa thì lại không biết. Hiện tại ta có được cái pháp bảo này thì có thể tìm hiểu một cách cẩn thận moi ra thuật Nạp Tu Di vu giới tử. Hơn nữa, ngày đó, Khủng Cự Thiên ma chỉ dùng Ô Đàm hắc kim rồi lấy máu Kỳ Lân làm vật dẫn, thêm cả nội đan của hỏa hoàng để luyện chế. Hiện tại các môn phái lớn đều chưa thể tiếp cận được với thứ này. Bây giờ có Ô Đàm Kim Ma Lang chiến xa, trời sinh là thứ tài liệu hấp thu Hắc Sát hỏa khí tuyệt vời. Mà hiện tại ta lại tìm được cái hang này nên có thể nói là sự phối hợp tuyệt vời.

- Cái gì? Người định nấu chảy cả Ô Đàm Kim Ma Lang chiến xa? - Âm thanh của một người nào đó lại vang lên:

- Ô Đàm Kim Ma Lang chiến xa làm gì có cái tiểu thiên thể giới nào?

Âm thanh đó là của Hải Lang vương Chiến Bách Lý.

Lúc trước, y bị Lạc Bắc làm cho sợ hãi nên bây giờ mặt vẫn trắng bệch, chưa bình tĩnh lại. Có điều Ô Đàm Kim ma Lang chiến xa vẫn là pháp bảo đặc ý nhất của y. mặc dù tu vi của Chiến Bách Lý kém hơn một chút so với Xích Vân lão đạo và Đinh Ngao nhưng có thể ngồi cùng với những người đó một phần là nhờ cái pháp bảo này. Thậm chí ngay cả cái danh hiệu Hải Lang vương cũng y cũng là từ cái Ô Đàm Kim Ma lang chiến xa mà ra.

Hiện tại nghe thấy Bích Căn sơn nhân định nấu chảy cái pháp bảo đó, Chiến Bách Lý gần như theo phản xạ mà kêu lên.

- Hả? Người là ai?

Bích Căn sơn nhân liếc Chiến Bách Lý rồi quay sang hỏi Lạc Bắc. Nói chuyện một lúc lâu, cho dù Bích Căn sơn nhân thờ ơ với những chuyện ngoài việc luyện khí nhưng cũng có thể nhận ra những người có mặt ở đây đều nghe theo lệnh của Lạc Bắc.

- Y là Hải Lang vương Chiến Bách Lý! Lúc trước cái pháp bảo này được y sử dụng. - Lạc Bắc nói.

- Hải Lang vương chiến Bách Lý?

Bích Căn đạo nhân hơi nhíu mày, hiển nhiên là chưa nghe nói tới cái tên đó. Sau khi liếc mắt nhìn Chiến Bách Lý, Bích Căn đạo nhân cất tiếng cười khinh bỉ:

- Người là chủ nhân của cái pháp bảo này vậy mà nói nó không có tiểu thiên thể giới bên trong? Người hãy nói thật cho ta xem cái pháp bảo này có công hiệu ra sao?

- Cái pháp bảo này chỉ cần dồn chân nguyên vào là có thể tản ra vân khí màu đen, cho dù pháp bảo và pháp thuật cực mạnh cũng không thể vượt qua. Hơn nữa, cái pháp bảo này có thể phi thiên độn địa với tốc độ cực nhanh.

- Chỉ có thể thôi? - Bích Căn sơn nhân cười lạnh.

Chiến Bách Lý nghe thấy vậy thì sững sờ. Còn đám người tộc Ly Thủ đứng xung quanh thì ngơ ngác.

Như thế vẫn còn chưa hết? Lúc ấy, Chiến Bách Lý sử dụng cái pháp bảo này để đối phó với Thất Hải Yêu Vương thú, bọn họ cũng có được chứng kiến một chút sự lợi hại của nó. Nếu nói về mức độ phòng ngự thì cho dù Sơn Hà xã tắc chung cũng không thể sánh được.

- Quả thực người còn ngu hơn cả lợn. Đường đường một cái pháp bảo cấp Kim tiên mà không ngờ người nói chỉ có tác dụng như thế.

Không để cho Chiến Bách Lý kịp phản ứng, Bích Căn sơn nhân đã nhảy tới trước mặt Chiến Bách Lý mà chỉ thẳng vào mặt y rồi chửi ầm lên:

- Người có biết năm đó Khủng Cự Thiên ma dùng cái pháp bảo này có thể thả ra một trăm con Hắc Sát Minh Lang. Chỉ một con Hắc Sát Minh Lang có thể chống lại được một cái pháp bảo thượng đẳng. Năm đó, U Minh huyết ma và Thập phương thiên ma tham gia trận chiến trên Kim Đỉnh với đám huyền môn. Khủng Cự Thiên ma đã dùng cái pháp bảo này mà phá được Vạn kiếm quy nguyên diệt ma kiếm trận của Thục Sơn.

- Cái pháp bảo này có thể phóng ra một trăm con Hắc Sát Minh Lang? Hắc Sát minh Lang là gì?

Lạc Bắc và Thái Thúc nghe thấy Bích Căn sơn nhân nhắc tới kiếm trận của Thục Sơn mà giật mình. Còn Chiến Bách Lý bị chửi tới mức ngây người. Bốn trăm năm trước với tai kiếp Huyết Ma được các phái ghi chép lại rất ít. Đừng nói là Lạc Bắc và Thái Thúc, ngay cả Mộ Hàm Phong cũng không biết nhiều. Cơ bản, Chiến Bách Lý cũng không biết Ô Đàm Kim Ma lang chiến xa có thể phóng ra một trăm con Hắc Sát Minh Lang.

- Hắc Sát Minh lang là do Khủng Cự thiên ma luyện dị thú Bắc Ngục Kim Lang mà thành. - Bích Căn sơn nhân cười lạnh:

- Ô Đàm Kim Ma lang chiến xa sở dĩ có được sự thần diệu cũng là vì Khủng Cự thiên ma dùng thuật Nạp Tu Di vụ giới tử tạo ra một cái thể giới nhỏ trong chiến xa. Cái tiểu thiên thể giới đó được dùng thi cốt của mười mấy tiền bối Ma Môn có tu vi cực cao của họ luyện thành, ẩn chứa âm khí và ma khí rất nhiều. Nếu vật luyện thi mà cho vào trong đó sẽ không bị mất, hơn nữa lại hấp thu âm khí, ma khí sẽ càng mạnh thêm. Hơn nữa, bản thân Ô Đàm Kim Ma Lang chiến xa còn có thể hấp thu hắc sát hỏa khí. Vì vậy mà lúc ấy, Khủng Cự thiên ma đã tìm một trăm con Bắc Ngục Kim Lang rồi luyện thành Kim Cương minh lang, sau đó bỏ vào trong Chiến xa rồi lại đặt lên miệng núi lửa để hấp thu Hắc sát hỏa khí. Càng về sau, thân thể của Hắc Sát Minh Lang được bảo phủ đầy đặc Hắc Sát hỏa tức, cho dù phi kiếm có tốt tới mấy cũng không chém được. Hơn nữa, Hắc sát hỏa khí một khi bám vào còn có công hiệu phá hủy phôi của pháp bảo và phi kiếm. Vì vậy mà ngày đó Khủng Cự thiên ma dùng chính cái pháp bảo này phá hủy kiếm trận của Thục Sơn. Y còn cũng với Côn Luân đồng quy vụ tận. Nhưng cái pháp bảo này của y lưu truyền lại không hề bị hỏng mà có rất nhiều điều thần diệu. Không ngờ người lại chỉ dùng nó để làm một thứ pháp bảo phòng ngự, bỏ chạy. Người nói xem có phải người có mắt không trông, còn ngu hơn lợn không?

- Muốn cho một thứ vào trong tiểu thể giới thì làm thế nào?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

10-01-2013, 11:49 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

185. Chương 184: Làm Sao Quên Được Thục Sơn.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Lạc Bắc biết Chiến Bách Lý cũng không biết tới khả năng này của pháp bảo nên hỏi thẳng Bích Căn sơn nhân. Về mặt pháp bảo, chắc chắn Bích Căn sơn nhân sẽ không nói dối. Mà Lạc Bắc lại tinh thông Thi thần quyết nên cái pháp bảo này có thể nói là vô cùng hữu dụng.

- Một ngày!

Bích Căn sơn nhân vẫn nhìn chiến xa chăm chú, nhưng đồng thời giơ một ngón tay với Lạc Bắc:

- Bây giờ ta còn chưa biết sử dụng cái pháp bảo này như thế nào. Nhưng người đưa nó cho ta một ngày. Chỉ cần một ngày, ta có thể nói được tất cả sự huyền diệu của nó và làm thế nào để sử dụng được.

- Được!

Lạc Bắc nhìn tên người tộc Thủy Tính mà gật đầu, bảo y đưa Chiến xa cho Bích Căn sơn nhân.

- Cái Sơn Hà xã tắc chung của người cũng được. Đưa cho ta.

Sau khi nhận lấy chiến xa Ô Đàm Kim Ma lang, Bích Căn sơn nhân cười toe toét nhưng vẫn chưa dừng lại mà quay sang nhìn Sơn Hà xã tắc chung của Lạc Bắc:

- Ủm! Có chiến xa, lại có thêm Sơn Hà xã tắc chung thì ta có thể luyện được một thứ pháp bảo còn cao hơn cả của Khủng Cự thiên ma.

- Lạc Bắc! Người thực sự muốn ở đây tu luyện kiếm nguyên? Mà người hoàn toàn yên tâm giao chiến xa Ô Đàm Kim Ma lang và Sơn Hà xã tắc chung cho Bích Căn sơn nhân luyện chế? Mặc dù trình độ luyện khí của lão rất cao nhưng cũng chưa chắc có thể sánh được với một thứ pháp bảo lợi hại như vậy. Chẳng may bị lão làm hỏng thì sao?

Trong một cái động dưới nền đất, Thái Thúc mặc một bộ trang phục màu vàng nhạt nhìn hơi nóng ở bên ngoài mà nói với Lạc Bắc đầy lo lắng.

Lạc Bắc ngồi xếp bằng bên cạnh Thái Thúc. Hắn cũng chỉ mặc một bộ trang phục màu vàng, có điều hình thức không giống và hoa văn khác biệt.

Quần áo cả hai người mặc được nữ tử Tịch tộc sử dụng Kim ti từ thủy tẩy mà dệt nên, có ẩn chứa hơi nước mát lạnh. Vì vậy mà cho dù ở đây cũng không có cảm giác quá nóng. Nữ tử Tịch tộc đối với việc này như có thiên phú cho nên dệt hai bộ trang phục có thể nói là vô cùng vừa vặn lại hết sức tinh tế và đẹp đẽ.

Lúc trước, phần lớn thời gian, Thái Thúc đều mặc đạo bào. Hiện tại, nàng mặc bộ trang phục này lại có vẻ thanh tú thoát tục.

- Cũng không có cách nào khác. Hơn nữa, ta vì để cho Bích Căn sơn nhân đồng ý chữa nhiều pháp bảo hỏng thì cho dù có làm hỏng hai cái pháp bảo đó cũng không tiếc.

Lạc Bắc thoáng nhìn Khuất Đạo Tử đang đứng nơi cửa động rồi lại nhìn Tam Thiên Phù Đồ mà nói với Thái Thúc.

Thật sự Lạc Bắc không có nhiều sự lựa chọn.

Khi Bích Căn sơn nhân hỏi Lạc Bắc về Sơn Hà xã tắc chung, hắn cũng hơi do dự. Bởi vì Sơn Hà xã tắc chung là một thứ pháp bảo cho dù phòng ngự hay đối địch đều có uy lực rất mạnh, so với pháp thuật của Khuất Đạo Tử còn lợi hại hơn. Hơn nữa, hiện tại Lạc Bắc cũng không có một cái pháp bảo phòng ngự nào khác. Đây là cái mà hắn dùng thuận tay nhất.

Mà chiến xa Ô Đàm Kim Ma lang so với Sơn Hà xã tắc chung còn lợi hại hơn. Có cái pháp bảo này, thực lực của Lạc Bắc sẽ mạnh hơn ba phần. Nhưng nếu cả hai cái pháp bảo đều bị hỏng thì thực lực của hắn sẽ giảm đi rất nhiều.

Lạc Bắc cũng hiểu rất rõ, việc luyện chế pháp bảo nhất là những thứ ở cấp bậc này, cho dù với trình độ của Bích Căn sơn nhân cũng không có lấy một phần trăm thành công. Luyện chế pháp bảo thì không thể thiếu thiên thời, địa lợi. Cho dù người luyện chế không sao, nhưng nếu trong hỏa mạch có sự thay đổi, ngọn lửa có sự khác biệt thì pháp bảo sẽ bị hỏng.

Nhưng sau khi do dự, Lạc Bắc liền đưa Sơn Hà xã tắc chung cho Bích Căn sơn nhân.

Bởi vì Lạc Bắc hiểu rõ, cho dù hiện tại bản thân thu phục được Thất Hải Yêu Vương thú, tiêu diệt thất tông ngũ phái và Thương Lăng cung nhưng so với Côn Luân vẫn còn kém quá xa.

Chưa nói tới tu vi của đám người tu đạo Côn Luân cao tới mức nào, pháp thuật của họ như Đạo Tàng Chân nguyên diệu yếu tuyệt vời tới đâu thì Côn Luân có thể điều động được rất nhiều môn phái. So với số đó thì thất tông ngũ phái chỉ là con kiến mà thôi.

Dù sao có chiến xa Ô Đàm Kim Ma lang và Sơn Hà xã tắc chung trong tay cũng không nắm chắc chống lại được, chẳng bằng đánh cược một lần xem Bích Cấn sơn nhân có thể luyện chế thành công một thứ pháp bảo lợi hại không.

Sau khi giao hai thứ pháp bảo cho Bích Cấn sơn nhân, Lạc Bắc liền để cho tất cả vào trong động. Ngay cả đám người Thương Lăng cung cũng bị đưa vào đây, giam tại nơi lúc trước tộc Ly Thủ và Hỏa Kiêu bị giam. Người tộc Long Nghê còn vào trong này thiết lập trận pháp khiến cho trận pháp vào đây di chuyển tới một chỗ đáy biển cách Thương Lăng cung tầm ba trăm dặm.

Nhưng Lạc Bắc biết, nếu Côn Luân thật sự đánh tới đây thì việc tìm được chỗ của họ chỉ là vấn đề thời gian âm thôi.

Mà hiện tại, Lạc Bắc có một vấn đề không thể tránh, cần thiết phải giải quyết ngay đó là ba con Hỗn Nguyên thần hoàng trong người.

Hỗn Nguyên Thần Hoàng bị Thao Sinh Nguyên phóng vào người Thất Hải Yêu Vương thú mặc dù chưa bị luyện hóa nhưng đã chết, không còn sự uy hiếp.

Cũng bởi vì trong cơ thể của Thất Hải Yêu Vương thú có Hắc sát hỏa khí, có thể bao phủ. Hơn nữa kinh mạch của nó hoàn toàn khác với người tu đạo và dị thú khác. Trong cơ thể lại còn có vài loại chân nguyên khác nhau, một loại trong số đó là chân nguyên hệ Hỏa. Hệ Hỏa liên tục bốc cháy nên mặc dù thân thể của Hỗn Nguyên thần hoàng rất chắc nhưng sức sống của nó và thần thức của Thao Sinh Nguyên không chế chúng cũng bị đốt cháy sạch khiến cho chúng biến thành vật chết, không còn có hành động nào khác.

Nhưng Lạc Bắc không tu luyện pháp quyết hệ Hỏa, không thể dùng hệ Hỏa để luyện hóa. Hơn nữa, ba con Hỗn Nguyên Thần Hoàng mặc dù bị Hắc sát hỏa khí bao phủ nhưng lại không có thêm số lượng mới được đưa vào vì vậy mà chúng từ từ nuốt khiến cho có dấu hiệu phá được Hắc Sát hỏa khí mà Thất Hải Yêu Vương thú truyền cho hắn.

Cũng chỉ có khi nhận chủ, Thất Hải Yêu Vương thú mới có thể truyền một phần chân nguyên và tu vi cho chủ nhân. Còn bình thường thì nó không thể.

Nếu Lạc Bắc không nhanh chóng giải quyết được ba con Hỗn Nguyên thần hoàng thì sẽ bị chúng xuyên thủng tâm mạch mà chết. Vì vậy mà hiện tại, Lạc Bắc chỉ còn có một sự lựa chọn đó là tiếp tục tu luyện kiếm quyết, để cho tu vi Kiếm Cương đột phá tới cảnh giới dẫn kiếm nhập thể.

Hỗn Nguyên Thần Hoàng không sợ chân nguyên của Lạc Bắc tấn công nhưng lại không thể nào nuốt được kiếm khí. Chỉ có cách đạt tới cảnh giới dẫn kiếm nhập thể, lợi dụng hơi thép của Tam Thiên Phù Đồ di chuyển trong kinh mạch mà đẩy chúng ra.

Một nơi như thế này, khí Ly Hỏa và Hắc Sát hỏa khí rất nhiều. Đối với người tu đạo mà nói thì khi tu luyện pháp quyết nếu có khí ô uế mà không tổn công hóa nó đi thì còn dễ dẫn tâm ma xâm nhập. Nhưng Lạc Bắc vẫn không thể giải thích với Thái Thúc vì linh khí của La Phù so với nơi này còn phức tạp hơn nhiều.

Thậm chí Lạc Bắc còn cảm thấy rất thoải mái.

Tu vi chân nguyên của hắn hoàn toàn có thể đột phá cảnh giới Kiếm Cương, nhưng trong khoảng thời gian này liên tục kịch chiến khiến cho hắn không có cơ hội yên tĩnh để tu luyện.

Mà hiện tại, sau khi Thất Hải Yêu Vương thú nhận chủ, truyền cho hắn rất nhiều chân nguyên nên hiện tại tu vi có phần tăng lên, vừa lúc có thể đột phá Kiếm Cương.

Đối với chuyện Lạc Bắc quyết định, bình thường Thái Thúc không hề ngăn cản. Lật xem một quyển sách mỏng, sau khi thở dài một cái, Thái Thúc cũng đưa ra quyết định của mình.

Trong quyển sách ghi lại thứ thuật pháp mà theo Hi Ngọc Sa nói đó chính là Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu Yếu.

Từ sau khi có được Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu, Thái Thúc có một vấn đề do dự đó là có nên tu luyện nó không.

Thái Thúc biết pháp quyết phi kiếm Thực Sơn của mình rất huyền ảo, sau khi tu luyện cũng không hề kém Đạo Tàng Chân nguyên diệu yếu. Nhưng kiếm quyết Thực Sơn phần lớn tu luyện từ từ, hơn nữa để đối địch thì ít nhất tu vi phải tới Kiếm Cương mới có được uy lực hùng mạnh. Mà tu luyện Đạo Tàng Chân nguyên diệu yếu có tốc độ rất nhanh. Hơn nữa nó có liên quan tới tốc độ thi pháp. Ngay cả Hi Ngọc Sa mặc dù tu vi không cao nhưng lúc đối địch lại rất có uy lực. Cho dù chống lại người có tu vi cao hơn so với mình cũng có phần thắng.

Chỉ có điều tu luyện Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu Yếu khác với những pháp quyết khác. Nếu tu luyện pháp quyết này, Thái Thúc sẽ phải vất bỏ Đại Đạo Trục chỉ thúy hư quyết.

Mà Thái Thúc cũng không muốn vất bỏ tu vi của Đại Đạo Trục chỉ thúy hư quyết.

Sau khi chiếm Thương Lãng cung, có thể tìm được rất nhiều linh đan nâng cao tu vi. Hơn nữa, Mộ Hàm Phong cũng có rất nhiều linh dược như vậy.

Số linh dược đó đối với Lạc Bắc mà nói thì không có nhiều công hiệu. Nhưng đối với Thái Thúc mà nói thì lại rất hữu dụng. Tu luyện Đạo Tàng Chân nguyên diệu yếu mà luyện hóa thêm dược lực đó có thể khiến cho thần dược thêm công hiệu.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

10-01-2013, 11:50 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

186. Chương 185: Núi Chiêu Diêu! Huỳnh Đệ Đấu Phép.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Điều Thái Thúc luyện tiếc đó là Thực Sơn.

Mặc dù, hiện tại bị người tu đạo trong thiên hạ quay lưng, Thực Sơn vất bỏ nhưng Thái Thúc biết ít nhất trong suy nghĩ của Yên Kinh Tà thì mình, Lạc Bắc, Huyền Vô Kỳ, Lạn Hàng vẫn là đệ tử Thực Sơn.

Thái Thúc cũng vẫn coi mình là đệ tử Thực Sơn, bởi vì nàng không hề nghĩ mình làm gì sai.

Nàng cũng biết, những ngày ở Thực Sơn cho dù Lạc Bắc, Huyền Vô Kỳ hay Lạn Hàng đều không thể quên.

Ngày đầu tiên tiến vào Thực Sơn, sau đó vào trong kiếm tháp có được Tân Thiên Trảm Lô, lần đầu tiên được nhìn thấy kiếm quyết quyết trong Thiên Nhược quật. Những cảm giác đó đều khiến cho Thái Thúc không bao giờ quên được.

Chỉ có những người trải qua thời gian là đệ tử của Thực Sơn mới có thể thực sự hiểu được pháp quyết của Thực Sơn và phi kiếm có ý nghĩa quan trọng như thế nào.

Nếu bỏ chúng đi mà tu luyện Đạo Tàng Chân Nguyên diệu yếu thì vô hình trung, bản thân đã tự chặt đứt sự liên hệ với Thực Sơn.

Như thế không còn là đệ tử Thực Sơn, hơn nữa lại phải tu luyện pháp quyết của kẻ địch mình. Mặc dù theo Lạc Bắc thì pháp quyết không quan hệ tốt xấu, chỉ cần dùng như thế nào nhưng cái chuyện này đối với Thái Thúc cũng là một điều khó chấp nhận.

Nhưng khi nhìn thấy Lạc Bắc quyết định bây giờ tu luyện chuẩn bị đột phá Kiếm Cương thì Lạc Bắc quyết định tu luyện Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu Yếu.

Để đưa ra được cái quyết định như vậy thật là khó. Nhưng Thái Thúc hiểu rất rõ bây giờ, giúp Lạc Bắc còn quan trọng hơn.

Lúc trước, bản thân mình vì đứa bé núi Quý Du, Lạc Bắc và đám Huyền Vô Kỳ không hề do dự đứng về phía nàng. Hiện tại, nếu tu vi và pháp thuật của mình có thể lợi hại hơn một chút thì có thể giúp Lạc Bắc kháng địch. Mà để giúp được họ thì cho dù có hy sinh, Thái Thúc cũng chấp nhận.

- Không biết Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ bây giờ thế nào?

Sau khi cầm Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu Yếu, Thái Thúc liền nghĩ tới Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ.

- Lạn Hàng sư huynh! Lúc ta ở Thục Sơn có một vấn đề nghĩ mãi không ra. Hiện giờ cần phải nghĩ cẩn thận.

Trong lúc Thái Thúc đang cầm quyền sách ghi Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu Yếu thì Huyền Vô Kỳ đang ngửa mặt lên trời mà nói với Lạn Hàng.

Huyền Vô Kỳ ngồi trên một cái sườn núi. Phía sau gã là một làn sương mù màu đen, khiến cho người ta nhìn không rõ được ngọn núi. Trước mặt gã là một cái bình nguyên hoang vu rộng lớn.

Trên bình nguyên rải rác những tảng đá. Mặt đất và đá nơi đây đều bị bám một lớp bụi rất lạ. Khắp cả bình nguyên chỉ có những cơn gió thổi qua, không hề có lấy một thân cây, ngọn cỏ.

Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng vẫn còn mặc trang phục của Thục Sơn. Ngồi trên sườn núi, Huyền Vô Kỳ cầm lấy một cái trái cây mà Lạn Hàng đưa cho, đồng thời hai chân di di trên mặt đất. So với thời điểm ở Thục Sơn gã thêm một chút lạnh lùng, khó gần, giống như một tảng đá có được mài sắc bén thêm một chút.

Lạn Hàng ngồi yên trên một tảng đá bên cạnh gã nhìn cảnh tượng trước mặt rồi quay sang nói:

- Vấn đề ngươi nghĩ không ra ở Thục Sơn tới bây giờ đã nghĩ được kỹ chưa?

- Lúc đó ta vẫn luôn cảm thấy lạ đó là người tu đạo đa phần đều mặc kệ mọi thứ, một lòng tu đạo, không muốn có sự ước thúc thì tại sao lại lập tông, lập phái để cho nhiều người ở cùng một chỗ mà chịu sự ước thúc? Lại còn phải mất nhiều thời gian truyền đạt kinh điển Nho gia? - Huyền Vô Kỳ cầm trái cây màu hồng, cắn một cái rồi nói:

- Khi đó ta nghĩ nếu là ta khi tu vi cao, phải thu đồ đệ thì thời gian tu luyện đâu có còn? Có lẽ tốt nhất là làm tán tu, để mặc cho thiên hạ xoay chuyển thế nào cũng được.

- Nhưng trong mấy ngày qua, ta hình như hiểu ra được một chút. - Huyền Vô Kỳ liếc mắt nhìn Lạn Hàng rồi nói tiếp:

- Cá không thể từ Trường Giang hay Hoàng Hà ra biển thì không thể vượt vũ môn. Con người trong thế gian có sinh lão bệnh tử, không một ai có thể thoát khỏi sự ràng buộc đó. Rất nhiều môn phái trong thế gian ta thấy đều là tụ tập người lại để tạo thành thế, bảo vệ mình mà thôi. Các thế lực nhỏ yếu cho dù hôm nay tiêu điều tự tại nhưng ngày mai lại bị người ta diệt. Cũng chẳng khác gì chúng ta bây giờ.

- Hiện tại quyền thế của Côn Luân khuynh đảo thiên hạ, khiến cho người ta bắt buộc phải suy nghĩ. - Lạn Hàng cười khổ, còn Huyền Vô Kỳ thì cúi đầu xuống, im lặng ăn trái cây.

Nơi cả hai người đang ở chính là núi Chiêu Diêu.

Ngày ấy, sau khi rời khỏi Đông Lai tự, Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng liền dẫn hai đứa bé núi Quý Du tới núi Chiêu Diêu.

Nhưng sau khi tới núi Chiêu Diêu, cả hai người không hề gặp được Bắc Minh vương mà bị đưa tới đây để giúp canh giữ mất trận này.

Mấy chục năm qua, núi Chiêu Diêu khiến cho chính đạo trong thiên hạ e ngại. Ngay cả Côn Luân cũng chưa dám xâm phạm. Bọn họ có một cái trận pháp bảo vệ núi có uy lực cực mạnh tên là Vạn Tuyệt Diệt Tiên trận bao quanh quả núi. Tổng cộng nó có hai mươi một mất trận. Chỉ khi nào phá vỡ được cả hai mươi một mất trận thì mới có thể phá được cái trận này.

Nhưng nói là trợ giúp trấn giữ mắt trận nhưng Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng đều không biết cái mắt trận đó ở đâu và như thế nào.

Tuy rằng người núi Chiêu Diêu đối với Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng rất khách khí nhưng cả Huyền Vô Kỳ vẫn cảm nhận ánh mắt của đám người núi Chiêu Diêu có ẩn chứa một thứ gì đó đề phòng đối với cả hai.

Cái cảm giác ăn nhờ ở đậu này cũng không được tốt lắm. Nếu như là trước đây, Huyền Vô Kỳ mà ở những nơi thế này thì có khả năng đã bỏ đi.

Nhưng hiện tại Huyền Vô Kỳ cũng không có sự lựa chọn nào khác. Đối với cả hai thì hiện tại núi Chiêu Diêu là nơi an toàn nhất.

- Đợi sau khi có tin của Lạc Bắc và Thái Thúc rồi nói sau. Ít nhất ở đây chúng ta có thể yên tâm tu luyện.

Sau khi Huyền Vô Kỳ từ từ ăn xong trái cây thì chợt ngẩng đầu lên nói với Lạn Hàng:

- Lạn Hàng sư huynh! Đến đây chúng ta bàn luận một chút xem sao.

- Được!

Lạn Hàng cũng cười cười rồi gật đầu. Người gã khẽ động liền nhanh chóng lướt sang một cái sườn núi khác. Còn Huyền Vô Kỳ thì đứng dậy, xoay người đối mặt với Lạn Hàng.

Nghe hai người nói với nhau thì hiển nhiên là việc này không phải là lần đầu tiên.

- Lạn Hàng sư huynh! Huynh chuẩn bị xong chưa?

Nhìn thấy Lạn Hàng đứng cách mình hai mươi trượng, Huyền Vô Kỳ liền cười ha ha.

- A! Huynh xem người kia là ai?

Đang cười ha ha, đột nhiên Huyền Vô Kỳ kinh ngạc nhìn Lạn Hàng.

- Ai?

Lạn Hàng vừa mới kinh ngạc quay đầu lại thì thấy mặt đất dưới chân chấn động rồi một làn pháp lực dao động xuất hiện. Gã lập tức kêu to lên một tiếng rồi vọt lên

- Giải cho tên Huyền Vô Kỳ người! Ta là sư huynh của người mà người dám đánh lén ta.

Trong tiếng kêu sợ hãi của Lạn Hàng, mặt đất dưới chân gã đột nhiên đội lên hơn mười cái cột đá nhọn hoắt. Nếu gã chỉ chậm một chút thì đã bị chúng đâm trúng.

- Ha ha! Bình bất yểm trá! Lạn Hàng sư huynh! Có như vậy thì khi đối địch mới không bị mắc mưu.

Huyền Vô Kỳ đắc ý cười ha hả nhưng động tác thì pháp thì không hề dừng lại. Một đạo kiếm quang từ sau lưng gã bay ra lượn một vòng khiến cho trong phạm vi mười trượng lập tức tối đen. Cùng lúc đó, hai tay gã bắt quyết khiến cho hơn mười tảng đá lớn nhỏ từ bốn phía lao về phía Lạn Hàng.

- Lạn Hàng sư huynh! Huynh cẩn thận đấy.

Nếu có người của Thục Sơn sở đây mà nhìn thấy Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng đầu phép chắc chắn sẽ phải giật mình. Bởi vì tu vi của Huyền Vô Kỳ hơn xa ngày xưa. Hơn nữa, uy lực Đại Diễn Tức Nguyên quyết của Hiên Viên trọng huyền có uy lực hết sức kinh người. Hiện tại bây giờ nhìn hần thuận tay phóng ra pháp thuật chẳng hề giống với việc sư huynh đệ bàn luận với nhau mà giống như đánh nhau sống chết.

- Cái tên này tu vi lại tăng lên. Pháp thuật người phóng ra dễ dàng nhưng lại không có cách thu hồi. Nếu ta mà không ngăn cản nổi thì bị người đánh chết rồi.

Lạn Hàng hét to một tiếng. Trong nháy mắt một vầng sáng màu hồng đột nhiên tản ra hóa thành một vầng lửa lớn.

Toàn bộ ánh lửa màu hồng đó đều là Thiên hỏa ngưng tụ. Dưới ánh lửa khiến cho quang cảnh xung quanh sáng lên, đồng thời mười cái tảng đá kia cũng bị đốt cháy sạch, rơi lả tả xuống dưới. Đồng thời với vầng lửa thiên hỏa đó, mấy trăm đạo kiếm quang cũng xuất hiện, không thể phân biệt rõ đâu là phi kiếm thật sự.

- Lạn Hàng sư huynh! Phi kiếm của huynh lợi hại như vậy, nếu pháp thuật của ta không ngăn cản được thì đúng là đâm đầu vào chỗ chết.

Phi kiếm của Huyền Vô Kỳ không dám tiếp xúc với đám mây lửa kia, hần nhanh chóng thu phi kiếm lại. Nhìn mấy tảng đá bị đốt cháy, hần cũng không nôn nóng chỉ mỉm cười rồi bắt mấy đạo pháp quyết. Một vầng ánh sáng màu vàng sáng lên, rất nhiều đá vụn liền lập tức hợp lại với nhau tạo thành một người khổng lồ cáo mấy chục trượng. Ngay lập tức người khổng lồ liền giơ tay lên mà chụp lấy Lạn Hàng trên không trung.

Vừa mới chạm vào vầng Thiên Hỏa, người đá khổng lồ liền bị đốt cháy, chẳng khác nào một cây nến to ném vào trong đồng lửa. Từng vòng lửa cuộn cuộn rơi xuống dưới đất. Tuy nhiên người đá khổng lồ vẫn bắt chắp những dòng dung nham đang chảy xuống mà không ngã. Từng chút dung nham rơi xuống lập tức lại ngưng tụ trên người nó.

Mắt thấy hai bàn tay khổng lồ như làm bằng dung nham sắp chụp trúng Lạn Hàng thì bất chợt từ trong ánh sáng màu hồng bắn ra mấy tia sáng màu đen rồi trong nháy mắt hóa thành mấy con Phi thiên ngô công khổng lồ cao hơn mười trượng, toàn thân rắn chắc giống như được tạo ra từ sắt. Toàn thân chúng được bao phủ bởi một lớp giáp xác màu đen, nhìn vô cùng khủng bố. Từ trong miệng chúng liên tục phun ra những ngọn lửa màu đen. Khi những con Ngô công đó vừa mới xuất hiện nhìn còn to hơn cả người đá. Một tiếng nổ vang lên, trong những làn sóng không khí tản ra, chúng liền đánh cho người đá gãy làm đôi. Còn đám đá vụn bắn lên người chúng lại bắn ngược ra ngoài cho thấy sức lực của chúng đúng là kinh khủng.

- Mấy con này lại xuất hiện rồi.

Huyền Vô Kỳ hét lên một tiếng. Ngay lập tức người đá khổng lồ bị đánh gãy làm đôi lập tức dính lại. Thậm chí nó còn hút thêm những tảng đá ở xung quanh để đánh với đám Hỏa ngô mà Lạn Hàng thả ra.

- Lạn Hàng sư huynh! Để xem huynh chống đỡ thế nào.

Cùng lúc đó, mười tảng đá to tròn lại xuất hiện lao về phía Lạn Hàng.

- Đại Diễn Lôi Thạch quyết! Đạo pháp của người thi triển càng thêm thuận buồm xuôi gió.

“Vù” mấy trăm đạo kiếm quang lại phóng ra kéo theo Lạn Hàng ngay vào lúc mấy tảng đá kia phóng tới mà lao lên cao.

- Lạn Hàng sư huynh! Không ngờ huynh đã tu luyện tới cảnh giới ngự kiếm đỉnh phong. Nhưng nếu không có đám Hỏa ngô thì có thể ngự kiếm phi hành thoải mái được không?

Lần này, ánh mắt của Huyền Vô Kỳ gần như lòi ra ngoài.

Thứ đấu pháp luận bàn thực chiến này có thể giúp cho kiếm quyết, pháp thuật càng thêm thuần thực và tinh xảo, đồng thời cũng có thể tăng kinh nghiệm trong lúc đối địch. Mà cho dù đấu pháp với huynh đệ của mình nhưng Huyền Vô Kỳ cũng không hề che giấu sự kinh ngạc của bản thân.

Sau khi tới núi Chiêu Diêu, Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng đều tĩnh tâm tu luyện cho nên có sự tiến bộ cực nhanh. Trước đây, cả hai đã rất nhiều lần luận bàn với nhau. Vốn tu vi và pháp lực của Huyền Vô Kỳ đều hơn xa Lạn Hàng nhưng do Trạng Thái Thanh Minh dốc hết sức giúp Lạn Hàng luyện lại Xích Tô khiến cho uy lực của nó lại tăng lên cực mạnh vì vậy mà cho dù Huyền Vô Kỳ có vắt hết óc cũng chưa bao giờ thắng được.

Lần này, luận bàn với Lạn Hàng, Huyền Vô Kỳ đã nắm giữ pháp thuật người đá khổng lồ vô cùng thuần thực. Hơn nữa, Đại Diễn lôi thạch quyết cũng tu luyện. Vì vậy mà Huyền Vô Kỳ vừa ra tay đã hiểm được tiên cơ, muốn cho Lạn Hàng nhảy lên không trung rồi sau đó sử dụng người đá khổng lồ mà thu hút đám Hỏa ngô, sau đó sử dụng Đại Diễn Lôi thạch quyết đánh bại Lạn Hàng. Những tảng đá do Đại Diễn Lôi Thạch quyết phóng ra ẩn chứa rất nhiều Lôi hỏa. Một khi gặp hỏa nguyên chúng nổ tung sẽ có uy lực rất mạnh. Thứ pháp quyết này mà một trong những pháp quyết dùng để đối đầu với pháp quyết hệ Hỏa. Vì vậy mà khi Huyền Vô Kỳ phóng ra gần như đã nắm chắc phần thắng bởi vì tu vi của Lạn Hàng còn chưa tới cảnh giới ngự kiếm phi hành. Như vậy thì gã không thể né tránh, chỉ có thể cố gắng chống lại. Cho dù vụ nổ không phá được phi kiếm của gã nhưng cũng đủ làm cho chân nguyên của Lạn Hàng tán loạn, sau đó Huyền Vô Kỳ chỉ thuận tay dùng pháp thuật là có thể khiến cho gã đầu hàng.

Nhưng hiện tại không ngờ Lạn Hàng đã tu luyện tới cảnh giới ngự kiếm phi hành, hơn nữa nhìn tu vi của gã gần như đã tiếp cận tới cảnh giới Ngự kiếm đỉnh.

- Tốc độ của huynh không ngờ nhanh như vậy. Xem ra ta cũng không thể chỉ tu luyện pháp thuật mà phải đột phá tới cảnh giới Kiếm cương, nếu không thì tu vi phi kiếm sẽ bị huynh ấy vượt qua một khoảng dài.

Huyền Vô Kỳ nghĩ vậy cũng không hề nổi giận, bóng hắc chỉ lóe lên một cái thì trên vách núi đột nhiên xuất hiện mười mấy Huyền Vô Kỳ giống nhau như đúc, không thể phân biệt rõ đâu là thật đâu là giả. Đây cũng chính là thứ pháp thuật lần đầu tiên mà Huyền Vô Kỳ sử dụng để đối phó với Tô Lũng - Nguyên Thổ Khôi.

- Huyền Vô Kỳ sư đệ! Bây giờ ngươi lại sử dụng pháp thuật để tự bảo vệ mình thì cũng đánh mất tiên cơ mất rồi. - Lạn Hàng cười cười chỉ tay một cái, vầng lửa trên trời và phi kiếm đồng loạt bắt vào trong đám Nguyên Thổ Khôi.

- Cho dù tiên cơ có mất nhưng cũng khó thắng được đệ.

- Thật không?

Huyền Vô Kỳ hừ lạnh một tiếng, mười mấy Nguyên Thổ Khôi đột nhiên đánh về phía mấy trăm tia sáng màu hồng.

Hiện tại, Xích Tô của Lạn Hàng phóng ra được mấy trăm tia sáng nên rất khó phân biệt. Có điều trước đây sau vài lần vất vả, Huyền Vô Kỳ cũng đã rút ra được kinh nghiệm. Vì vậy mà trong tích tắc khi Hỏa Ngô được phóng ra, hắc cũng phát hiện được đâu là phi kiếm thật sự.

Mười mấy Nguyên Thổ Khôi nhằm về phía đạo kiếm quang kia, đồng thời một tảng đá to cũng xuất hiện sau lưng Lạn Hàng mà đánh thẳng vào lưng gã.

Lần này, Huyền Vô Kỳ đã sử dụng Nguyên Thổ Khôi thu hút phi kiếm xung quanh Lạn Hàng rồi sau đó thừa lúc Thiên hỏa không còn sự áp chế, bảo vệ Lạn Hàng mà dựa vào pháp thuật để đánh bại đối phương.

- Thôi! Ta đầu hàng.

Nhưng điều khiến cho gã phải thốt lên đó chính là khi tảng đá kia vừa mới xuất hiện thì Lạn Hàng cũng bắt một cái kiếm quyết rồi phóng ra một đạo kiếm khí đánh lên tảng đá.

- Ta chỉ dựa vào sự lợi hại của phi kiếm còn tu vi và pháp thuật vẫn kém ngươi nhiều lắm.

Lạn Hàng ở trong không trung vội vàng an ủi một câu đồng thời thu kiếm quay lại. Trong nháy mắt thiên hỏa đang bao phủ trời đất và Hỏa Ngô cũng biến mất, chỉ còn lại duy nhất người đá khổng lồ vẫn đang đứng đó.

- Kiếm quyết Cửu Hỏa Tuyền Nguyên của huynh có thể phóng ra một đạo thái dương chân hỏa thì tu vi kiếm quyết lại cao hơn đệ.

Huyền Vô Kỳ lắc đầu, cười nói một câu. Bất chợt, có tiếng người khác cười ha hả vang lên:

- Huyền Vô Kỳ! Lạn Hàng! Hai người đầu phép làm cho ta được mở rộng tầm mắt a.

- A? Ai?

Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng quay đầu lại thì thấy cách đó chừng năm, sáu mươi trượng từ sau một tảng đá có một người thanh niên mặc áo xanh đi ra.

Người thanh niên đó có nét mặt mi thanh mục tú, đầu bóng, có chút giống với một tiểu sa di.

Nhưng với tu vi của Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng thì đừng nói là tập trung tinh thần, tất cả các giác quan đang mở rộng để bàn luận thì cho dù bình thường nếu có người tới gần như vậy chắc chắn cả hai đã nhận ra. Có điều mãi cho tới khi người này lên tiếng, Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng mới có phản ứng.

Hơn nữa, cả hai người trước đây cũng chưa hề nhìn thấy người này. Tuy nhiên âm thanh của người đó lại khiến cho Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng có cảm giác như đã từng quen biết.

- Các ngươi không nhận ra ta?

Trong lúc Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng hơi kinh ngạc nhìn người đó thì y cũng đi thẳng tới trước mặt cả hai người. Hình dạng của y có chút hơi mập nhưng âm thanh cũng hết sức hào phóng.

Nhìn cái vóc dáng và âm thanh đó khiến cho Lạn Hàng lập tức ngẩn người, thốt lên đầy kinh ngạc:

- Ngài là tiền bối Đông Hầu Thanh Bức?

Tiểu sa di mi thanh mục tú cười ha hả:

- Giỏi! Các người vẫn chưa quên ta. Ta đang định tới dạy hai người một chút pháp thuật nhưng thấy hai người đầu phép ta thấy cũng không còn nhiều thứ để dạy các người nữa.

- Quả nhiên là tiền bối. - Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng liếc mắt nhìn nhau. Nhưng nhìn nét mặt của hai người cho dù nói đó là Đông Hầu Thanh Bức thì hình như vẫn chưa tin.

- Tiền bối! Tại sao tiền bối lại thay đổi thành như thế này?

Sau khi tới núi Chiêu Diêu, Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng chỉ biết Đông Hầu Thanh Bức đã trở về mà không biết y bị Kỳ Liên Liên Thành đánh cho thân thể bị diệt chỉ còn Nguyên Anh bỏ chạy.

Nghe thấy hai người hỏi vậy, Đông Hầu Thanh Bức sờ sờ cái đầu của mình mà trả lời:

- Chẳng lẽ các người không biết rằng ngày đó ta bị Kỳ Liên Liên Thành chặn đánh? Chắc chắn! Mặc dù Kỳ Liên Liên Thanh hết sức cổ hủ nhưng tu vi có thể nói là gần sánh với Thập đại kim tiên của Côn Luân. Nếu như Nguyên Anh của ta không bỏ chạy đúng lúc thì đã bị y đánh cho hình thần câu diệt chứ không phải chỉ có thân thể bị hủy. Hiện tại hình dạng này của ta là do Bắc Minh vương giúp ta cải tạo một cái thân thể. Đừng nói là các người, cho dù bản thân ta cũng còn chưa quen.

- Ngài bị Kỳ Liên Liên Thành diệt thân thể? Không ngờ tu vi của Kỳ Liên Liên Thành lại tới mức như vậy.

Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng hít một hơi cảm thấy ớn lạnh.

Cả hai người đều biết rằng Đông Hầu Thanh Bức tu luyện được Nguyên Anh như đã có thêm một cái mạng nữa. Chỉ cần Nguyên Anh có thể trốn được là có thể mượn xác sống lại, hoặc dùng một cách khác mà tái tạo thân thể.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

10-01-2013, 12:00 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

187. Chương 186: Nghĩ Đã Nhanh Nhưng Không Ngờ Còn Nhanh Hơn.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Kỳ Liên Liên Thành là đệ tử của chương giáo Côn Luân - Hoàng Vô Thần. Truyền thuyết nói gã là đệ tử kiệt xuất nhất trong lớp hậu bối. Nhưng Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ không thể ngờ được tu vi của y lại tới được cảnh giới đó, ngay cả Đông Hầu Thanh Bức cũng không phải là đối thủ.

- Bây giờ mặc dù ta có lại được thân thể nhưng tu vi bị giảm. Sau này có gặp lại cũng không phải là đối thủ của y. Thù này thật ra không thể báo được.

Đông Hầu Thanh Bức cũng không hề để ý chỉ cười cười, hỏi:

- Thế nào rồi? Các người ở núi Chiêu Diêu có cảm thấy quen không?

- Nhân tài kiệt xuất của Côn Luân xuất hiện liên tiếp. Các tông phái khác đúng là không thể bằng nổi.

Huyền Vô Kỳ trầm ngâm một lúc rồi nhìn Đông Hầu Thanh Bức cười cười:

- Dù sao thì khi chúng ta tới núi Chiêu Diêu cũng chưa có gặp ai. Ngoài trừ phạm vi một trăm dặm quanh đây ra cũng chưa hề đi tới nơi nào khác nên cũng chẳng biết đã quen hay chưa.

- Thật không?

Đông Hầu Thanh Bức liếc mắt nhìn Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ mà cười cười rồi ngồi xuống bên hai người:

- Ta biết hai người cảm thấy núi Chiêu Diêu chúng ta có sự dễ phòng với hai người. Dù sao thì các người khác với chúng ta, ngay cả Bắc Minh Vương cũng e ngại các người. Có điều không phải là do người núi Chiêu Diêu chúng ta không có đủ tấm lòng để tin tưởng các người.

Trong lúc nói chuyện, nụ cười của Đông Hầu Thanh Bức có một chút chua xót. Y đưa tay chỉ khoảng bình nguyên trống trải trước mặt mà nói:

- Huyền Vô Kỳ! Lạn Hàng! Các người có biết tại sao nơi này lại không hề có lấy một ngọn cỏ không?

- Tại sao?

Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng ngẩn người. Cả hai người nhìn bình nguyên đó bao nhiêu ngày nhưng chỉ nghĩ đó là do trời sinh ra đã vậy chứ chưa hề nghĩ tới nguyên nhân của nó.

Đông Hầu Thanh Bức hơi thở dài:

- Hơn bốn mươi năm trước, Côn Luân từng kết hợp mười mấy môn phái trong vòng ngàn dặm muốn diệt núi Chiêu Diêu chúng ta. Lúc ấy, núi Chiêu Diêu vẫn chưa hề có được thanh thể như hiện tại, cũng không có được trận pháp phòng ngự như thế này. Mặc dù ngày đó, thập đại kim tiên của Côn Luân không hề có lấy một người nào tới đây nhưng núi Chiêu Diêu của chúng ta cũng không địch lại. Lúc đó, cái bình nguyên này chính là chiến trường. Sau đó, các vị tiền bối đã không tiếc bản thân liên thủ thi triển Thiên Hồng Diệt Tuyệt đại pháp mới có thể đánh bại đám huyền môn tới đây. Nhưng trong trận chiến đó, người núi Chiêu Diêu chúng ta từ bảy trăm người mà chỉ còn có hơn chín mươi người. Khu vực này bị ngọn lửa đốt cháy, trong vòng trăm năm có lẽ không có một thứ gì có thể sống được ở đây.

- Hơn bảy trăm người mà chỉ còn lại chín mươi người.

Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng nghe vậy mà biến sắc. Mặc dù không tận mắt chứng kiến trận chiến đó nhưng chỉ cần nghe Đông Hầu Thanh Bức kể lại, Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng có thể tưởng tượng ra sự thảm khốc lúc đó như thế nào.

- Yêu tộc chúng ta và người tu đạo đối đầu với nhau cả ngàn năm. - Đông Hầu Thanh Bức liếc mắt nhìn Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng:

- Thậm chí có rất nhiều người tu vi cực cao của núi Chiêu Diêu chúng ta đều cho rằng Yêu tộc và huyền môn là tử địch trời sinh. Bởi vì nội đan, máu huyết, da xương của Yêu tộc chúng ta đều là tài liệu luyện pháp bảo, nâng cao tu vi của Huyền môn chính đạo. Cho nên, dù không có trận chiến đó thì Yêu tộc chúng ta đối với con người các người có một sự e ngại và kháng cự từ trong tiềm thức.

- Đông Hầu Thanh Bức tiền bối! Ngài nói rất đúng. Nhưng thật ra ta nghĩ nhiều tới điều đó lắm rồi.

Huyền Vô Kỳ trầm ngâm một lúc rồi cười cười:

- Có phải ngài sợ chúng ta không vui nên mới tìm tới đây không?

- Cũng không phải. - Đông Hầu Thanh Bức khoát tay áo:

- Vốn sau khi ta có được thân thể nên muốn tới đây thăm các người, định dạy cho một chút pháp thuật. Nhưng hiện tại với tu vi của hai người các người thì cũng không còn gì để dạy nữa.

- Tiền bối nói đùa. - Lạn Hàng nghiêm mặt:

- Nếu không có tiền bối thì hai người chúng ta cũng không có được sự may mắn mà có được tu vi nhưng bây giờ.

- Mỗi điều mọi người gặp đều là vận số của mình, không liên quan gì tới người khác.

Đông Hầu Thanh Bức suy nghĩ một lúc rồi chợt đứng dậy vung tay, ném một cái pháp bảo và một cái ngọc giản cho Lạn Hàng.

- Tiền bối! Đây là cái gì? - Lạn Hàng sửng sờ.

- Cái pháp bảo này có tên là Lạc Thần Kim Phường. Còn trên ngọc giản ghi lại độn pháp Phù Quang lược ảnh quyết của ta.

Đông Hầu Thanh Bức nhìn Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ nói:

- Vừa rồi ta nhìn hai người đấu pháp thì uy lực phi kiếm của Lạn Hàng rất mạnh, kiếm quyết hết sức tinh diệu. Nhưng do đó là kiếm quyết hệ Hỏa vì vậy mà pháp thuật khác của ta người không dùng được, hơn nữa cũng không cần. Với tốc độ của người hiện nay, chỉ sợ trong mười năm, đám đệ tử hậu bối trong thiên hạ cũng chẳng còn ai là đối thủ của người. Có điều hiện tại mặc dù uy lực phi kiếm của người có thừa nhưng sự phòng ngự lại kém. Trên người ta không có pháp bảo phòng ngự tốt nhất. Ta chỉ có cái Lạc Thần Kim Phường này có thể coi là một cái pháp bảo phòng ngự không tồi lắm, có thể cho người. Huyền Vô Kỳ! Uy lực pháp thuật mà người tu luyện dường như còn cao hơn pháp thuật của ta. Hơn nữa nó cũng bao hàm cả công, phòng nên ta không có thứ gì truyền cho người. Có điều, Phù Quang Lược Ảnh quyết của ta cũng là một trong những độn pháp hạng nhất. Nếu để cho nó kết hợp với kiếm quyết và phi kiếm của các người thì uy lực lại càng tăng.

- Tiền bối! Sao lại tặng cho thế này?

Lạn Hàng biết Đông Hầu Thanh Bức đưa cho mình Lạc Thần Kim Phường chắc chắn không phải là một thứ pháp bảo bình thường.

- Ta phải bế quan trùng tu ngay, trong một khoảng thời gian ngắn không thể ra ngoài được. Cái pháp bảo này ta có giữ cũng chẳng để làm gì.

Đông Hầu Thanh Bức thở dài:

- Có những người như các người có lẽ có thể thay đổi oán hận chất chứa cả ngàn năm.

Sau khi nói xong, Đông Hầu Thanh Bức khoát tay xem như cáo từ rồi từ từ biến mất.

- Lòng dạ và sự hiểu biết của Đông Hầu Thanh Bức cao hơn chúng ta rất nhiều.

Nhìn chỗ Đông Hầu Thanh Bức biến mất, Huyền Vô Kỳ hơi nhíu mày, dường như có chút khó chịu:

- Trong mấy người chúng ta, có lẽ chỉ có lòng dạ và sự hiểu biết của Lạc Bắc mới có thể so được với những người như họ.

- Không biết bây giờ, tu vi của Lạc Bắc và Thái Thúc thế nào? - Lạn Hàng biết mỗi khi nhắc tới Lạc Bắc, nét mặt của Huyền Vô Kỳ thường rất khó chịu nhưng trên thực tế thì Lạc Bắc lại là người mà gã phục nhất. Vì vậy mà nhìn thấy Huyền Vô Kỳ, y cũng chỉ cười cười.

- Tu vi của hai người bọn họ chắc chắn là có thể cao hơn so với chúng ta.

Huyền Vô Kỳ gần như không cần phải nghĩ mà nói vậy.

Bởi vì gã hiểu rất rõ hiện tại mình có được tu vi như thế chủ yếu là do tâm trạng của bản thân có liên quan. Sở dĩ, Hiên Viên Trọng Huyền có thể dùng phương pháp quán chú chân nguyên để làm nâng cao tu vi của y, cũng là do tâm tính của y có thể chấp nhận được tâm ma xâm nhập. Còn sở dĩ tu vi của Lạn Hàng tiến nhanh cũng hoàn toàn tương tự.

Mà tâm tính của hai người tăng nhanh như vậy thì nguyên nhân chính cũng phần nhiều là vì Lạc Bắc và Thái Thúc. Chỉ trong lần Huyền môn chính đạo tập trung, dưới cả trăm cao thủ thực vậy mà cả hai vẫn theo Lạc Bắc và Thái Thúc quyết tâm vì hai đứa bé khiến cho tu vi của hai người tăng lên một tầng. Con đường tu đạo phải có sự quyết tâm rất lớn. Một khi tâm tính đã đạt được thì việc đột phá không có gì khó khăn.

Hiện tại, định lực, quyết tâm của Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng đã vượt qua phần lớn những người tu đạo cùng thế hệ.

Nhưng Huyền Vô Kỳ tự nhận so với Thái Thúc và Lạc Bắc còn kém hơn rất nhiều.

- Hiện tại có lẽ Lạc Bắc đã đạt tới cảnh giới Kiếm Cương, rất có khả năng gần tới cảnh giới dẫn kiếm vào trong cơ thể.

Huyền Vô Kỳ liếc nhìn Lạc Hàng rồi nói với gã.

- Ta cũng nghĩ như vậy. - Lạc Hàng gật đầu, cảm nhận Lạc Bắc có thể đã đạt tới cảnh giới Kiếm cương.

Với thời gian hai năm từ lúc vào Thục Sơn tới giờ mà có được tu vi Kiếm Cương thì Lạc Bắc có thể nói là người số một trong vòng mấy trăm năm qua.

Lạc Hàng và Huyền Vô Kỳ nghĩ Lạc Bắc bây giờ tới cảnh giới Kiếm Cương đã là hết sức nhanh nhưng cả hai lại không ngờ được Lạc Bắc lúc này đã tới cảnh giới dẫn kiếm vào trong cơ thể, nuôi dưỡng kiếm nguyên.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

16-01-2013, 01:31 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

188. Chương 187: Khó Luyện Hồn Nguyên Thần Hoàng. Bích Căn Lão Đạo Xông Vào Động.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Tam Thiên Phù Đồ lơ lửng trước mặt Lạc Bắc.

Lạc Bắc ngồi xếp bằng, tất cả tinh thần hoàn toàn tập trung vào Tam Thiên Phù Đồ. Tay trái của hắn úp xuống dưới, ngón cái và ngón trỏ chụm lại một chỗ, ba ngón còn lại hơi cong lên. Còn ngón giữa và ngón trỏ tay phải thì điểm lấy Tam Thiên Phù Đồ, ba ngón còn lại gấp trong lòng bàn tay.

Một tia chân nguyên màu vàng nhạt cuộn cuộn từ ngón trỏ và ngón giữa tay phải chảy ra, quán lên trên thân Tam Thiên Phù Đồ.

Tam Thiên Phù Đồ vốn rất nặng nhưng bây giờ nó không còn cứng rắn như sắt thép nữa mà chẳng khác nào dầu sôi. Chân nguyên chảy lên đó trong nháy mắt bị hấp thu hoàn toàn.

Theo chân nguyên liên tục thấm vào, toàn bộ thân của Tam Thiên Phù Đồ từ từ rung động khiến cho người ta có cảm giác nó như là một sinh vật sống.

Kiểm quyết của Lạc Bắc lại thay đổi. Tay trái lật nhẹ phát ra một tia chân nguyên quán lấy thân kiếm. Ánh sáng trên thân kiếm càng lúc càng đậm, dường như nó bắt đầu từ từ chảy ra, hóa thành làn khí sắt thép, bao phủ hoàn toàn Lạc Bắc.

- Tu vi chân nguyên của ta quả nhiên là đã đủ.

Lạc Bắc dựa theo kiếm quyết, đưa chân nguyên thấm vào trong thân kiếm đã được ba canh giờ.

Dẫn kiếm vào trong cơ thể hoàn toàn khác với cảnh giới Kiếm Cương. Nó cần phải làm cho khí kim thiết hoàn toàn phân tán rồi sau đó ngưng tụ.

Cảnh giới Kiếm Cương chỉ cần để cho chân nguyên và khí kim thiết ngưng tụ kết hợp lại một chỗ. Nhưng nếu muốn dẫn kiếm vào trong cơ thể thì không phải chỉ có phi kiếm hóa thành khí kim thiết mà còn phải để cho chân nguyên hoàn toàn thấm thấu, bao vây lấy khí kim thiết đó lại.

Phải làm như vậy đó là do khí kim thiết vô cùng sắc bén, hoàn toàn khác biệt với linh khí do trời đất sinh ra. Mà thân thể đối với khí kim thiết có một sự chống cự.

Hiện tại, ước chừng mất ba canh giờ, Tam Thiên Phù Đồ mới triệt để thẩm thấu, chuyển hóa thành khí kim thiết để cho chân nguyên bao phủ.

Cái thứ pháp quyết này có phần giống như luyện kim. Chẳng khác nào Tam Thiên Phù Đồ được luyện mà chân nguyên chính là cái lò và ngọn lửa. Tới lúc này nếu để cho khí kim thiết bị lạc mất một chút mà không thể dẫn kiểm vào trong cơ thể thì ngay cả phi kiểm cũng bị hư tổn.

Liên tục ba canh giờ, chưa nói tới việc tinh thần hao tổn, mà ngay cả chân nguyên cũng tiêu hao rất nhiều.

Nếu như tu vi còn kém khiến cho chân nguyên trong ba canh giờ đã bị hết thì cơ bản không thể đột phá cảnh giới kiểm cương để dẫn kiểm vào trong người.

Nhưng bây giờ, Lạc Bắc có thể cảm nhận được chân nguyên trong cơ thể mình vẫn chảy xuống giống như Hoàng hà.

Khi Thất Hải Yêu Vương thú nhận chủ để truyền vào trong cơ thể Lạc Bắc một lượng chân nguyên vô cùng lớn. Hiện tại tu vi chân nguyên của Lạc Bắc đã hơn tám phần của Hắc Phong lão tổ.

Tới lúc này, sau khi xác định chân nguyên của bản thân đầy đủ, sự tự tin của Lạc Bắc tăng lên nhiều.

Những tia chân nguyên liên tục thẩm vào trên thân kiểm khiến cho Tam Thiên Phù Đồ cuối cùng cũng hóa toàn bộ. Dưới lực lượng chân nguyên dẫn dắt, nó bao phủ toàn bộ xung quanh thân thể của Lạc Bắc giống như một cái kén.

Hiện tại, Tam Thiên Phù Đồ giống như một phần thân thể của Lạc Bắc. Người đứng ngoài quan sát thấy hiện tại Tam Thiên Phù Đồ chỉ là một quả cầu khí kim thiết màu đen. Nhưng Lạc Bắc có thể cảm nhận được một tia khí kim thiết của Tam Thiên Phù Đồ đã bị chân nguyên của mình biết thành những con thoi nhỏ chẳng khác nào một thanh tiểu kiếm, bên trong là khí kim thiết còn bên ngoài là một lớp chân nguyên màu vàng.

- Không ngờ Tam Thiên Phù Đồ lại biến thành hình dạng thế này. Không biết chân nguyên thực sự sẽ như thế nào?

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng Lạc Bắc không hề do dự, hai tay nhanh chóng bắt một cái pháp quyết. Ngay lập tức, khí kim thiết màu đen bao phủ quanh người Lạc Bắc lập tức qua hai ngón tay hắn mà chui vào trong huyết Thương Dương.

- Chẳng trách mà trong điển tịch nói việc dẫn kiểm vào trong cơ thể vô cùng nguy hiểm. Hóa ra là nguyên nhân này.

Khi khí kim thiết của Tam Thiên Phù Đồ chui vào trong kinh mạch, Lạc Bắc liền cảm nhận được sự đau nhức gần như nổ tung đầu. Hắn lập tức hiểu ra tại sao trong điển tịch lại nói tới sự nguy hiểm, nhẹ thì kiểm hủy mà nặng thì người chết. Hóa ra cho dù để cho chân nguyên thẩm vào, bao phủ nhưng khí kim thiết cũng hoàn toàn khác với linh khí trong trời đất. Để cho nó đi vào trong kinh mạch chẳng khác nào có hàng vạn mảnh kiếm đâm cắt.

Người tu đạo bình thường đều cần phải tập trung tinh thần, điều khiển chân nguyên. Bây giờ đột nhiên xuất hiện cảm giác đau đớn như thế này nếu không khống chế được chân nguyên, không khống chế được khí kim thiết để cho nó đi loạn trong cơ thể có thể dẫn tới cái chết.

Trên thực tế, rất nhiều kiểm quyết một khi dẫn kiểm vào trong cơ thể đều từ kinh mạch ở hai tay mà vào. Đó là để đề phòng nếu không khống chế được thì nhiều lắm là bị thương hai tay chứ không ảnh hưởng tới tính mạng.

Có điều tu vi của Lạc Bắc đã cao, hơn nữa lại tự luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh bất cứ lúc nào cũng phải chịu nỗi đau khổ mà người thường không thể nào cảm nhận được cho nên hắn từ từ điều khiển cho nguyên hút khí kim thiết vào trong người.

Dưới sự hấp thu liên tục của Lạc Bắc, khí kim thiết bao phủ quanh người từ từ lãnh đi rồi cũng cùng biến mất toàn bộ.

Sau khi vào trong cơ thể, khí kim thiết từ từ di chuyển, hội tụ trong Thất Hải của Lạc Bắc.

Cảm giác đau đớn khi chúng di chuyển qua kinh mạch vẫn còn, hiển nhiên là việc chúng gây thương tổn cho kinh mạch là rất lớn. Mà loại kiếm quyết di chuyển theo kinh mạch cũng đều cố tránh khỏi những vị trí quan trọng để cho người tu luyện không bị thương quá nặng.

- Lấy bản thân làm lò luyện để luyện phi kiếm không ngờ thần kỳ như vậy.

Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh của Lạc Bắc có khả năng chữa trị thân thể giúp cho hắn có phần đỡ e ngại, tinh thần lại càng thêm thoải mái. Hắn chỉ cảm thấy sau khi toàn bộ khí kim thiết hội tụ ở trong Nê Hoàn cung, chân nguyên lưu động trong đó liên tục mài giũa khí kim thiết.

Ở cảnh giới trước, theo kiếm quyết, chân nguyên được chia thành thanh khí và trọc khí, sử dụng thanh khí để tắm bổ cho phi kiếm. Nhưng hiện tại, chân nguyên trong Nê Hoàn cung tiếp xúc trực tiếp khác với trước đây, nó giống như một cây chùy lớn liên tục đánh lên thân kiếm để tôi luyện khiến cho nó càng thêm rắn chắc.

Mỗi một sợi tơ khí kim thiết dưới sự tấn công của chân nguyên đều liên tục biến hình, thậm chí tách ra.

Nhưng dưới sự bao phủ của chân nguyên trong Thước Hải, khí kim thiết cũng không tản ra mà liên tục va chạm, biến hình rồi ngưng tụ.

- Chẳng trách mà trong điển tịch có nói khi tới cảnh giới Kiếm Nguyên mới thực sự phát huy được uy lực lớn lao của phi kiếm.

Lạc Bắc cảm nhận được khí kim thiết ở trong Thước Hải chỉ dừng lại chốc lát. Dưới sự rèn luyện của chân nguyên, khí kim thiết thẩm nhập chân nguyên từ từ trở nên tinh mịn và cứng hơn.

Lạc Bắc biết, hiện tại do chân nguyên bị tổn hao nhiều. Nếu như bình thường, trong Thước Hải, chân nguyên rất dày khi đó công hiệu rèn luyện khí kim thiết còn lớn hơn. Sau một thời gian, khí kim thiết sẽ lớn mạnh, thay đổi biến thành kiếm nguyên giống như chân nguyên, dung hợp với chân nguyên của con người, thực sự trở thành bản mệnh kiếm nguyên.

Một chút thời gian nhưng dài bằng cả một ngày. Mặc dù Lạc Bắc không biết Bản mệnh kiếm nguyên như thế nào nhưng hắn cũng có thể cảm nhận được uy lực khủng bố của nó.

- Ta tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh trải qua đau đớn như vậy, cho nên việc đột phá tới cảnh giới dẫn kiếm vào trong cơ thể mới trở nên dễ dàng như vậy. Không biết sau khi dẫn kiếm nhập thể, căn cứ theo kiếm quyết tu luyện thì bao nhiêu lâu mới có thể thực sự cô đọng thành bản mệnh kiếm nguyên?

Tưởng tượng tới lúc có thể phóng ra bản mệnh kiếm nguyên thật sự, tâm trạng của Lạc Bắc hơi có một chút kích động.

- Cái gì?

Nhưng đúng vào lúc này, Lạc Bắc chợt cứng người. Hóa ra, ngay vào lúc Lạc Bắc dẫn kiếm vào trong người, ba con Hỗn Nguyên Thần Hoàng đã phá tan được Hắc Sát hỏa khí.

Chúng vừa mới xông ra liền dọc theo kinh mạch lao thẳng vào gần tâm mạch của Lạc Bắc.

Mặc dù Lạc Bắc thoải mái đạt tới cảnh giới dẫn kiếm vào trong cơ thể nhưng việc khống chế khí kim thiết di chuyển trong kinh mạch vẫn chưa được thuần thục. Hơn nữa, ba con Hỗn Nguyên Thần Hoàng lại rất gần với tâm mạch khiến cho Lạc Bắc muốn thử điều khiển khí kim thiết, làm quen một chút rồi mới ra tay đối với chúng.

Nhưng hiện tại, ba con Hỗn Nguyên Thần Hoàng đã phá tan Hắc Sát hỏa khí khiến cho Lạc Bắc không còn sự lựa chọn nào nữa mà nhanh chóng điều khiển khí Kim thiết chạy theo kinh mạch vọt về phía ba con Hỗn Nguyên Thần Hoàng.

- Tốt! Quả nhiên là dừng lại.

Lạc Bắc chỉ cảm thấy khí kim thiết chạy theo kinh mạch xông thẳng vào người ba con Hỗn Nguyên Thần Hoàng cũng là lúc chúng chỉ còn cách tâm mạch của mình chừng một, hai tấc. Ngay lập tức cả ba con liền dừng lại, rồi bị đẩy lùi ra sau.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

16-01-2013, 01:32 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

189. Chương 188: Kiếm Khí Phá Thể. Hai Vận May Cùng Lúc.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Không ổn.

Nhưng Lạc Bắc còn chưa kịp cảm thấy sung sướng thì ba con Hồn Nguyên Thần Hoàng mặc dù bị khí kim thiết đẩy lùi nhưng vẫn không hề chịu đứng yên. Hồn Nguyên Thần Hoàng là loại dị chủng trời sinh ẩn chứa một thứ sức mạnh cực lớn. Hơn nữa khí kim thiết cơ bản không thể cắt đứt được chúng. Lạc Bắc nhanh chóng tăng gấp đôi lực tấn công nhưng khi va chạm vào người Hồn Nguyên Thần Hoàng, khí kim thiết lại bị đẩy ra xung quanh, có rất nhiều tia liên vọt vào kinh mạch của hắn.

Lần này, chúng đâm thủng rất nhiều lỗ trong kinh mạch của Lạc Bắc.

May mắn hiện tại thân thể và kinh mạch của Lạc Bắc rất cứng cỏi. Nếu không thì chỉ với lực lượng mạnh như vậy chắc chắn sẽ làm tổn thương tới gân tâm mạch.

Nhưng Lạc Bắc cũng không hề kinh hãi. Chân nguyên trong Thức Hải cuộn cuộn trào ra bao phủ lấy khí kim thiết sau khi vọt tới người Hồn Nguyên Thần Hoàng bị đẩy văng ra xung quanh, không để cho chúng tiếp tục đâm vào kinh mạch.

Dưới sự chú tâm của Lạc Bắc, Hồn Nguyên Thần Hoàng không thể xông lên liền bị đẩy lùi lại phía sau chừng mấy tấc.

Nhưng không ngờ Hồn Nguyên Thần Hoàng có thể ứng biến xoay sang cắn xé kinh mạch rồi chui theo máu mà lao về phía tâm mạch.

- Không ngờ Hồn Nguyên Thần Hoàng lại khó đối phó như vậy.

Lạc Bắc không còn cách nào khí chỉ có dùng khí kim thiết của Tam Thiên Phù Đồ mà xông lên khiến cho việc kinh mạch tổn thương là điều không thể tránh khỏi. Hơn nữa, Hồn Nguyên Thần Hoàng cắn xé kinh mạch nên mỗi khi đẩy lui chúng lại một chút thì kinh mạch của Lạc Bắc cũng bị tổn thương.

Tuy nhiên chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh có tác dụng chữa trị kinh mạch. Vì vậy mà cứ sau khi đẩy lui Hồn Nguyên Thần Hoàng lại một chút, chân nguyên của Lạc Bắc lại bị hao tổn.

- Cứ tiếp tục thế này không thể đẩy được Hồn Nguyên Thần Hoàng ra ngoài.

Lạc Bắc có thể cảm giác được với tốc độ hao tổn chân nguyên của mình thì chưa đẩy được Hồn Nguyên Thần Hoàng ra ngoài đã hết sạch chân nguyên.

- Yêu vương đang tu luyện phi kiếm. Người không thể đi vào.

- Tu luyện phi kiếm? Hay! Phải vào xem mới được.

- Không được! Người muốn gặp ngài thì phải chờ ngài tu luyện xong mới có thể gặp.

- Vớ vẩn! Hắn luyện xong rồi thì ta nhìn cái gì nữa? Để cho ta vào. Ta nói cho người biết, nếu không cho ta vào ta sẽ nổi giận với người.

Đúng vào lúc này, bên ngoài sơn động vang lên những tiếng ồn ào. Mà tiếng the thé kia đúng là của lão đạo lôi thôi - Bích Căn sơn nhân.

- Cái lão điên này trước không tới lại nè ngay lúc này mà đến đây cãi nhau.

Nghe thấy âm thanh đó, Thái Thúc ngồi gần Lạc Bắc nhú mày rồi đứng dậy.

Mặc dù nàng không biết sự thay đổi trong người Lạc Bắc nhưng hiện tại chỉ cần dựa vào pháp lực dao động thì cũng có thể biết hắn đã sử dụng chân nguyên tới mức cao nhất.

Nhưng Thái Thúc vừa mới đứng dậy thì một tiếng nổ vang lên giống như có thứ gì đó nổ tung nơi cửa động. Một làn sóng khí ập thẳng vào bên trong. Cùng lúc đó, Thái Thúc nghe thấy mấy người tộc Đằng Giao đang gác cửa cùng nhau hét lên kinh hãi.

- Sao lại thế này? Bích Căn sơn nhân ra tay với họ?

Âm thanh to như vậy hiển nhiên cũng vọng vào tai Lạc Bắc. Nhưng lúc này, hắn cơ bản chẳng có thời gian để nghĩ xem tại sao Bích Căn sơn nhân lại muốn xông vào.

Không đẩy được Hồn Nguyên Thần Hoàng ra trước khi chân nguyên cạn kiệt thì chắc chắn sẽ bị chúng xuyên thủng tâm mạch mà chết.

Trong cái lúc quan trọng thế này, gặp phải cảnh Bích Căn sơn nhân xông vào nếu là một người bình thường thì có khả năng đã rối loạn tinh thần. Nhưng Lạc Bắc càng tới lúc như vậy lại càng thêm bình tĩnh. Nếu không thì cho dù hắn có liều mạng tới mấy cũng không thể sống sót sau nhiều trận đại chiến.

- Bây giờ chỉ còn có cách này.

Trong nháy mắt, Lạc Bắc hạ quyết tâm dồn chân nguyên và khí kim thiết thành một luồng, không theo kinh mạch tấn công Hồn Nguyên Thần Hoàng mà đột nhiên dồn lại đâm thẳng vào kinh mạch.

Mặc dù chân nguyên của Lạc Bắc đã mất hơn nửa nhưng lúc này tập hợp lại thì uy lực của nó không hề kém so với Kiếm Cương bùng nổ trước đây.

Sau nhất đâm không hề do dự, chỉ nghe một tiếng nổ vang lên, chân nguyên và khí kim thiết xuyên thủng kinh mạch, máu thịt của lạc mà đâm xuyên ra sau lưng. Cú đâm đó chẳng khác nào một đạo kiếm cương xuyên thủng cơ thể.

Chỉ thấy một đạo chân nguyên màu vàng kim xen lẫn với kiếm khí màu đen dài tới năm thước từ trong cơ thể Lạc Bắc vọt ra, tạo thành một miệng vết thương rất to.

- Lạc Bắc!

Nhìn thấy cảnh đó, sắc mặt Thái Thúc lập tức trở nên trắng bệch.

- Chẳng phải luyện phi kiếm hay sao mà lại thành thế này?

Cùng lúc đó, một bóng người đột nhiên xuất hiện bên cạnh Thái Thúc, chính là Bích Căn sơn nhân. Trong tay của lão vẫn còn cầm một cái pháp bảo nhưng nét mặt thì không giấu được sự sững sờ.

- Yêu vương! Bích Căn sơn nhân! Người...

Mấy người tộc Đằng Giao từ ngoài cửa xông vào, trên mặt và người họ có dấu vết bị đốt cháy. Vừa mới chạy vào, chứng kiến cảnh tượng kiếm khí xuyên thủng người thì sững sờ. Bọn họ nghĩ đó là do Bích Căn sơn nhân xông vào khiến cho Lạc Bắc không thể khống chế được kiếm khí làm cho nó phá thể ra ngoài.

- Các người không nên nóng, ta không sao.

Chân nguyên và khí kim thiết giống như Trường Giang và Hoàng Hà phá thể mà ra nhưng Lạc Bắc lại tỏ phào nhẹ nhõm.

Một chiêu này của Lạc Bắc cũng là chiêu hiểm. Nhận ra bản thân mình không thể bức được Hồn Nguyên Thần Hoàng ra khỏi kinh mạch, hắn liền liều mạng, bất chấp bị thương nặng. Vì vậy mà hắn tạo ra một cái vết thương, đồng thời nhân đó mà đẩy Hồn Nguyên Thần Hoàng ra ngoài. Quả nhiên, ba con Hồn Nguyên Thần Hoàng cũng bị chân nguyên và khí kim thiết đẩy ra khỏi cơ thể.

Không chút chần chừ, Lạc Bắc giữ vững tinh thần, bao lấy chỗ khí kim thiết không để chúng mất đi sự không chế. Cùng lúc đó, hai tay của hắn bắt mấy cái ấn pháp lên ba vàng sáng màu đen từ trong cơ thể hắn lao ra.

Ba đạo bùa mà Lạc Bắc phóng ra đó chính là nằm trong Thiên Cơ bí lục, có thể trấn áp thần hồn dị trùng. Hồn Nguyên Thần Hoàng là dị trùng từ thời thượng cổ, cho dù pháp bảo và pháp thuật khó làm cho nó bị thương. Thao Sinh Nguyên biến chúng thành cổ trùng khiến cho Lạc Bắc e ngại. Cho dù người có tu vi cao hơn cũng khó mà ngăn được nó. Hiện tại, ba con Hồn Nguyên Thần Hoàng vẫn còn sống cho nên Lạc Bắc không thể dễ phí.

Hồn Nguyên Thần Hoàng và vài loại dị trùng khác đã bị diệt sạch. Cũng bởi vì bản thân chúng hết sức cứng rắn, có thể nuốt chân nguyên. Tuy nhiên thần hồn lại rất nhỏ yếu, có thể không chế được. Lúc này, ba đạo phù của Lạc Bắc bay tới khiến cho ba con Hồn Nguyên Thần Hoàng cứng đờ, giống như bị chết. Lạc Bắc giơ tay phát một cái rồi hút chúng vào trong tay.

- Hóa ra Hồn Nguyên Thần Hoàng có hình dạng như thế này.

Lạc Bắc vừa mới nhìn thì thấy Hồn Nguyên Thần Hoàng giống như con đĩa, cái miệng nhỏ giống như có giác hút, không hề có mắt mũi. Chỉ có điều trên thân thể của chúng còn có hai cái cánh nhỏ. Toàn thân Hồn Nguyên Thần Hoàng và hai cái cánh đều có màu kim loại đen.

- Hồn Nguyên Thần Hoàng? Chắc chắn! Không ngờ người có cả cái thứ này. A! Không phải! Người sử dụng chân nguyên và khí kim thiết đẩy chúng ra ngoài. Người bị người ta đẩy ba con Hồn Nguyên Thần Hoàng vào trong người? Hóa ra tu vi phi kiếm của người đã đạt tới giai đoạn dẫn kiếm vào trong cơ thể. Chắc chắn! Người tu luyện pháp thuật gì mà bị thương nặng như vậy nhưng nhanh chóng khép miệng vết thương như không có gì thế?

Bích Căn sơn nhân nhìn không chớp mắt. Nét mặt lão không giấu được sự khen ngợi.

Cái pháp bảo màu vàng mà lão cầm trong tay có tên là Chướng Mục Biến Sắc Căn. Một khi khoắc nó lên người, nó sẽ thay đổi màu sắc hòa nhập với cảnh vật xung quanh khiến cho người ta khó phát hiện. Vừa rồi, Bích Căn sơn nhân sử dụng Nhất Lôi hỏa châu rồi sau đó sử dụng cái pháp bảo này tránh khỏi tầm mắt của đám người tộc Đằng Giao mà chạy vào trong động.

Lão đạo lôi thôi mặc dù tính tình hơi điên nhưng kiến thức thì đúng là không tầm thường. Chỉ mới liếc mắt đã nhìn rõ được nguyên nhân. Chỉ có điều sau khi thấy Lạc Bắc để cho chân nguyên và khí Kim thiết phá thể đẩy Hồn Nguyên Thần Hoàng ra ngoài xong, trong nháy mắt hắn không chế chân nguyên thu khí kim thiết vào trong cơ thể, miệng vết thương nhanh chóng đã khép lại thì Bích Căn sơn nhân liền mở miệng khen ngợi.

- Bích Căn sơn nhân! Sao lão lại xông vào đây?

Lạc Bắc biết Bích Căn sơn nhân nên hỏi thẳng lão.

- A! Vốn ta định nói cho người biết ta đã tìm được Huyết Tử thạch. Người là người không keo kiệt, không sợ ta phá hỏng pháp bảo đưa Tinh Tuyền Diệt Ma thần giáp, Ô Đàm Kim Ma Lang chiến xa, Sơn Hà xà tặc chung cho ta nên ta thấy người không phải là người tồi. Không như Thao Sinh Nguyên. Ta giúp y luyện Ngũ Ngục Thần Sơn, sau đó lại nghĩ ra một cách tốt hơn muốn lấy lại để luyện nhưng y kiêu có không chịu trả lại cho ta. Vì vậy mà ta tìm Huyết Tử Thạch đưa cho người. - Bích Căn sơn nhân gỡ rối mái tóc:

- Ta chỉ chưa thấy người rèn luyện kiếm cương. Việc này chân nguyên và khí kim thiết kết hợp theo một phương pháp xảo diệu, không chừng có thể dùng để luyện chế pháp bảo. Nghe nói người ở trong luyện phi kiếm, ta thấy với tu vi của người ít nhất thì cũng phải tới luyện kiếm cương. Vì vậy mà ta mới muốn vào xem. Không ngờ họ không cho ta vào vì vậy mà ta đành phải xông vào đây. Nhưng không ngờ người lại tới cảnh giới dẫn kiếm vào trong cơ thể.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

16-01-2013, 01:33 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

190. Chương 189: Tiên Nữ Nghê Thường. Sự Phối Hợp Hoàn Hảo.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Người đã tìm được Huyết Tủy Thạch?

Nghe thấy nửa câu đầu của Bích Căn sơn nhân, Lạc Bắc cảm thấy vui vẻ. Hắn vẫn mang con Thi Vương kia theo bên người. Khi ở núi Anh Giao, nó hấp thu khí Âm Lệ nên thực lực tăng mạnh. Chỉ có điều do thiếu tài liệu nên Lạc Bắc chưa thể luyện lại nó. Mà trước đó, Huyết Tủy Thạch của tộc Ly Thủ cùng với những bảo thạch khác của họ đã bị người Thương lãng cung lấy hết. Chỉ có điều đồng nguyên vật liệu của Bích Căn sơn nhân chồng chất như núi nên Lạc Bắc để cho đám người tộc Ly Thủ và Hiên Hồ tông tìm rất lâu cũng không được. Sau đó Bích Căn sơn nhân đuổi họ ra khỏi động. Không ngờ được tới giờ, Bích Căn sơn nhân lại tự mình tìm thấy.

- Hóa ra Ngũ Ngục Thần Sơn của Thao Sinh Nguyên là do người luyện?

Nhưng khi nghe tới nửa câu sau của Bích Căn sơn nhân thì Lạc Bắc hơi trờng mắt với lão một cái. Uy lực của cái pháp bảo đó, Lạc Bắc đã được chứng kiến hoàn toàn. Nếu không có Ngũ Ngục Thần Sơn thì có lẽ đối phó với Thao Sinh Nguyên không quá khó như vậy.

- A! Người đã được thấy cái pháp bảo đó?- Sắc mặt của Thao Sinh Nguyên có chút đặc ý.

- Có điều cái pháp bảo đó không có sự linh hoạt. Nếu để cho ta luyện lại thì uy lực của nó sẽ tăng lên nhiều. Đúng rồi! Những người mà ta biết trước kia đều không thể tu luyện bản mệnh kiếm nguyên. Người mau nói kiếm quyết của người cho ta nghe, để ta nghĩ xem cái việc chân nguyên hoàn toàn dung hợp với phi kiếm có thể sử dụng trên pháp bảo không?

- Kiếm quyết của sư môn không thể truyền cho người ngoài. - Lạc Bắc từ chối thẳng thừng.

Mặc dù trong con mắt của chính đạo thì hắn là nghịch đồ của Thục Sơn nhưng Lạc Bắc vẫn tuân theo luật lệ không truyền kiếm quyết Thục Sơn ra ngoài. Có điều Lạc Bắc lắc đầu sau đó lại móc ra một quyển sách đưa cho Bích Căn sơn nhân:

- Có cái này bên trong ghi lại một số phương pháp luyện bùa và luyện pháp bảo có lẽ có ích đối với lão. Có thể cho lão xem được.

- Thiên cơ bí lục? Thiên Cơ bí lục của phái Lao Sơn?

Vốn Bích Căn sơn nhân nghe thấy Lạc Bắc từ chối đang định mở miệng mắng. Nhưng khi nhìn thấy quyển sách Lạc Bắc đưa cho mình thì lão liền trợn tròn mắt chẳng khác nào mèo thấy mỡ.

- Không thể ngờ được người lại có được thứ này. Bùa chú của phái Lao Sơn rất đáng để nghiên cứu. Có được thứ này có khả năng giúp cho trình độ luyện khí của ta tăng lên được một chút.

Nói xong, Bích Căn sơn nhân giơ hai tay đoạt lấy cuốn Thiên Cơ bí lục mà giữ chặt trong lòng, ngay cả Bích Mục biến sắc cân cũng không thèm để ý, vất ngay trên đất.

- Được! Người rất tốt. Người đúng là phúc tinh của ta, hữu dụng hơn cái tên Thao Sinh Nguyên nhiều. Ô Đàm Kim Ma Lang chiến xa mà người đưa cho ta có thể có được tiểu thiên thể giới, bây giờ có thêm Thiên Cơ bí lục thì có khả năng giúp cho mặt trận pháp bùa chú của ta tăng lên.

Sau khi nói xong câu đó, Bích Căn sơn nhân dường như vội vàng muốn đi về nghiên cứu Thiên Cơ bí lục mà lao ra ngoài.

- Người này điên cuồng như vậy chẳng trách có được thành tựu về mặt luyện khí.

Lạc Bắc chợt nghĩ ra một chuyện liền thốt lên:

- Bích Căn sơn nhân! Huyết Tủy thạch đâu?

- A! Đúng là quên mất. - Bích Căn sơn nhân nhét Thiên Cơ bí lục vào người rồi sờ soạn tìm một lúc, sau đó ném một viên tinh thạch màu đỏ cho Lạc Bắc.

Lạc Bắc vừa mới bắt lấy Huyết Tủy thạch, còn chưa kịp nhìn kỹ thì Bích Căn sơn nhân đã gãi đầu rồi nói:

- Đúng rồi! Quên mất một việc. Các ngươi theo ta tới đây đi. Bộ Thái Hư Nghê Y đã được ta luyện xong rồi.

- Đây là Thái Hư Nghê Y?

Vừa bước vào trong cái động của Bích Căn sơn nhân, ánh mắt của Lạc Bắc và Thái Thúc lập tức chú ý về phía bộ trang phục được lão đặt trên bàn.

Lúc trước, mặc dù cả hai đã nghe Bích Căn sơn nhân nói cần Tinh Tuyền Diệt Ma thần giáp chính là để luyện chế Thái Hư Nghê y. Nhưng Lạc Bắc và Thái Thúc vẫn chưa hề hỏi xem nó là bộ trang phục như thế nào.

Nhưng hiện tại, cả hai người đều có thể khẳng định bộ trang phục đặt trên cái bàn đá kia chính là Thái Hư Nghê y mà Bích Căn sơn nhân đã nói tới.

Cái bộ quần áo này nhìn giống như một đám mây trời nhưng lại hơi lấp lánh ngân quang. Hơn nữa, Lạc Bắc và Thái Thúc có thể cảm nhận được pháp lực dao động trên bộ trang phục đó rất mạnh.

- Ánh mắt cũng được. Thế nào? Pháp bảo mà ta luyện chế so với Tinh Tuyền Diệt Ma thần giáp kia tốt hơn nhiều chứ? - Bích Căn sơn nhân giơ tay chụp một cái hút bộ Thái Hư Nghê Y vào tay rồi ném cho Lạc Bắc.

- Không thể ngờ được Bích Căn sơn nhân nhìn lồi thối lếch thếch nhưng đúng là có sự theo đuổi cả hình dạng đối với pháp bảo.

Lạc Bắc và Thái Thúc vừa mới nhìn thấy sự khinh bỉ của Bích Căn sơn nhân với Tinh Tuyền Diệt Ma thần giáp, đồng thời cũng nhận ra lão cũng giống như những nghệ nhân trong thế gian, không chỉ theo đuổi sự thực dụng mà còn phải cố gắng là cho hình dạng của đồ vật trở nên hoàn mỹ.

- Khá thật.

Đây là phản ứng đầu tiên khi Lạc Bắc đón lấy bộ trang phục mà Bích Căn sơn nhân ném cho.

Cả bộ trang phục Thái Hư Nghê y đều có một màu sắc trắng nõn. Trên bề mặt lại có những vân mây mang tới cho người khác một thứ cảm giác tao nhã.

Mà bao phủ bộ trang phục đó lại là một vầng ngân quang khiến cho nó càng trở nên quý giá, sạch sẽ không nhiễm lấy một hạt bụi.

Cầm bộ trang phục trên tay thấy nó hơi giống với những đám mây buổi sớm, chẳng khác nào có một vị tiên nhân dùng mây để dệt nên bộ trang phục này.

- Lão từ Tinh Tuyền Diệt Ma thần giáp mà luyện được bộ Thái Hư Nghê Y, không biết nó có gì thần diệu?

Lạc Bắc nhìn bộ Thái Hư Nghê y trong tay mà hỏi Bích Căn sơn nhân:

- Cái pháp bảo này sử dụng như thế nào?

- Pháp bảo của ta sử dụng hết sức đơn giản. - Bích Căn sơn nhân nói tiếp:

- Chỉ cần mặc nó lên người là được. Trên bộ trang phục này có trận pháp không làm mất chân nguyên.

- Chỉ cần mặc lên người là được?

Lạc Bắc nghe Bích Căn sơn nhân nói vậy thì định mặc thử xem thế nào. Nhưng hắn lập tức ngăn người vì rõ ràng là bộ Thái Hư Nghê Y nhỏ hơn người hắn một cỡ. Lạc Bắc có lỗi kéo thế nào thì hình như nó cũng không có tính co giãn.

- Cái pháp bảo này không thể thay đổi kích cỡ hay sao?

Lạc Bắc biết rất nhiều pháp bảo có thể thay đổi kích thước theo ý của người cầm nó. Vì vậy mà sau khi ngăn người, hắn liền lên tiếng hỏi câu đó.

- Cái này...người không mặc được?

Bích Căn sơn nhân nghe thấy Lạc Bắc nói vậy thì ngăn người rồi gãi gãi mái tóc bù xù của mình. Nét mặt lão hơi trở nên ngưng ngừng:

- Cái này đúng là ta không ngờ tới. Bộ trang phục này ta cảm thấy quá rắc rối, nên không luyện cho nó có thể thay đổi kích thước mà chỉ làm theo dáng người ta.

Bích Căn sơn nhân còn chưa kịp nói hết câu thì mấy gã đại hán tộc Đằng Giao đứng sau lưng Lạc Bắc và Thái Thúc đều mở to mắt ra mà nhìn.

Dựa theo vóc dáng của mình để làm? Bích Căn sơn nhân cao được tới đâu?

So với tộc Đằng Giao thì Bích Căn sơn nhân quả thật vô cùng thấp bé.

- Người định cho chúng ta thử thế nào đây?

Mấy đại hán của tộc Đằng Giao không biết nói thế nào. Nếu định để cho họ thử thì với chiều dài của bộ trang phục này chỉ đủ cho họ làm quần cộc mà thôi.

- Nếu mặc không được thì luyện lại mất năm, ba ngày.

Mặc dù đám người tộc Đằng Giao còn chưa nói gì nhưng Bích Căn sơn nhân cũng đỏ mặt. Đột nhiên, lão nhìn về phía Thái Thúc đứng bên cạnh Lạc Bắc mà mở to mắt:

- Người không mặc được thì để cho cô ta mặc thử xem.

- A?

Lạc Bắc ngăn người nhìn thì thấy bộ Thái Hư Nghê y quả thật tương đương với vóc người của Thái Thúc.

- Thế nào? Ta nói không kém nhiều đâu.

Thái Thúc nhận lấy bộ Thái Hư Nghê Y mặc vào người thì thật ra còn hơi rộng một chút. Bích Căn sơn nhân đắc ý quay sang hừ một tiếng với đám người tộc Đằng Giao nhưng trong lòng lại thấy may mắn.” May là ta theo Vân Thường Vũ y của Nga Mi để luyện cho nó có chút khí độ tông sư và phóng khoáng, nếu không thì ngay cả cô ta cũng không thể mặc được.”

.....

Đám người tộc Đằng Giao cơ bản cũng chẳng quan tâm tới việc Bích Căn sơn nhân đang chọc mình. Ngay cả Lạc Bắc cũng không để ý tới nét mặt của Bích Căn sơn nhân. Lúc trước, khi Thái Thúc mặc bộ trang phục mà thiếu nữ Tịch Tộc làm cho đã có một sự thoát tục nhưng bây giờ mặc thêm bộ Thái Hư Nghê Y thì nhìn nàng hoàn toàn khác biệt.

Thật đúng là phát dựa kim trang, người dựa gấm vóc. Sau khi mặc bộ Thái Hư Nghê Y, Thái Thúc trở nên hết sức trang nhã, nhìn chẳng khác nào một tiên tử bước ra từ trong đám mây không hề nhiễm lấy một chút bụi trần. Mà vốn Thái Thúc có một sự cương nghị, nên chỉ cần nàng hơi nhếch môi khiến cho người ta chột nghĩ đến bông sen trắng nở trên đỉnh núi tuyết lạnh cóng.

Nhất thời ngay cả Lạc Bắc cũng có chút run rẩy.

- Sao vậy?

Nhìn thấy ánh mắt của Lạc Bắc, khuôn mặt của Thái Thúc cũng hơi ửng đỏ.

“Vù” một ngọn lửa đột nhiên lao về phía Thái Thúc.

Ngọn lửa rộng tới một thước bốn ngón ngón là do Bích Căn sơn nhân phóng ra. Trong suy nghĩ của lão đạo này thì dường như ngoài pháp bảo ra không còn có khái niệm xấu đẹp gì khác:

- Người định làm gì?

Mấy tên đại hán tộc Đằng Giao vừa mới kêu lên thì ngọn lửa cũng đã vọt tới người Thái Thúc.

Nhìn thấy ngọn lửa lao tới người Thái Thúc, nét mặt của Lạc Bắc vẫn thản nhiên. Bởi vì trong nháy mắt, hắn có thể cảm giác được Bích Căn sơn nhân không hề có sát khí mà chỉ muốn cho họ xem sự kỳ diệu của bộ trang phục mà thôi.

- Tránh lửa?

Sự yên tâm của Lạc Bắc đã được thể hiện rất sớm.

Khi ngọn lửa còn cách người Thái Thúc chừng hai thước thì đột nhiên như bị một thứ lực lượng vô hình đẩy ra xung quanh. Lạc Bắc đứng ngay bên cạnh Thái Thúc nên bị ngọn lửa bắn vào khiến cho y phục thủng mấy chỗ.

- Cái lão đạo này.

Đám người tộc Đằng Giao vô cùng kính phục Lạc Bắc nên vừa thấy hắn bị mấy ngọn lửa đánh trúng thì nổi giận.

- Có thấy không?

Bích Căn sơn nhân cũng chẳng hề để ý tới nét mặt của đám người tộc Đằng Giao mà còn nở nụ cười đắc ý, đồng thời khoát tay áo đối với họ:

- Các người phát mấy đạo thủy tiễn bắn lên người cô ấy xem.

- Không sao. Các người cứ thử xem.

Lạc Bắc quay sang gạt đầu với đám người tộc Đằng Giao.

Mặc dù mấy tia lửa kia đốt cháy y phục của hắn nhưng cũng không gây thương tích đến thân thể. Hơn nữa, hiện tại Thái Thúc hoàn toàn bình an vô sự. Bích Căn sơn nhân nói vậy thì có nghĩa là bộ Thái Hư Nghê Y còn có công hiệu tị thủy.

Đám người tộc Đằng giao phóng mấy cái thủy tiễn về phía Thái Thúc.

Mặc dù sợ làm cho Thái Thúc bị thương nên đám người tộc Đằng Giao phát ra thủy tiễn có uy lực nhỏ nhưng vẫn khiến cho họ trợn mắt, há mồm.

- Có chuyện gì thế này?

Bởi vì họ có thể cảm nhận được thủy tiễn của mình không giống như ngọn lửa của Bích Căn sơn nhân bị đẩy ra xung quanh mà dường như nó bị Thái Hư Nghê Y hấp thu.

- Thế nào? Đã biết sự lợi hại chưa? Ta nói Thái Hư Nghê Y lợi hại hơn Tinh Tuyền Diệt Ma thần giáp mà.

Bích Căn sơn nhân nhìn thấy nét mặt của đám người tộc Đằng giao thì lại càng đắc ý:

- May mắn vừa rồi các người không ra tay với ta. Nếu không ta về mặc bộ trang phục này phải đánh cho các người tè ra quần, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Mấy người tộc Đằng giao giận gần nổ mắt nhưng nhìn nét mặt Lạc Bắc, bọn họ cố gắng nhịn lại được.

- Cái bộ Thái Hư Nghê y này còn có thể hấp thu chân nguyên lực lượng từ pháp thuật của người khác? - Thái Thúc không nhịn được lên tiếng hỏi.

Thái Thúc mặc bộ trang phục đó có cảm giác rất lạ. Nàng chỉ cảm thấy trên bề mặt của nó dường như có một tia linh khí liên tục thấm vào trong cơ thể mình hết sức thoải mái. Mà vừa rồi, mấy đạo thủy tiễn của tộc Đằng giao phóng đến, Thái Thúc liền cảm nhận được tốc độ linh khí thấm vào trong người mình tăng lên nhanh hơn.

- Đặc tính của các loại nguyên khí hoàn toàn khác nhau, có sự tương khắc tương sinh. Nếu muốn hấp thu toàn bộ lực lượng chân nguyên trong pháp thuật thì từ xưa tới nay chưa ai có thể làm được. - Bích Căn sơn nhân lắc đầu:

- Cái bộ Thái Hư Nghê y của ta có thêm trận pháp quý thủy cho nên có thể hấp thu pháp quyết hệ Thủy. Còn về phần tị hỏa, tị lôi đó là do có thêm đặc tính của Vãn Tinh kim tinh.

- Nếu không thể dùng thủy quyết thì chúng ta dùng phong quyết.

Mấy người tộc Đằng Giao dương dương tự đắc mà nói. Đối với công hiệu của bộ Thái Hư Nghê y nếu dùng pháp quyết hệ Thủy mà đánh chẳng khác nào tặng thuốc bổ cho người ta. Nhưng đám người tộc Đằng Giao còn nắm được pháp quyết Phong hệ.

- Ha ha! Ngại quá. Bộ trang phục này của ta ngoại trừ khả năng tị thủy, tị hỏa, tị lôi ra còn có thể ngự phong, độn thổ. Với tu vi của các người mà dùng phong quyết đánh thì cơ bản không thể phá được trận pháp của nó. - Bích Căn sơn nhân cười ha hả.

Mấy người tộc Đằng Giao tức giận tới mức không nói được tiếng nào. Một thứ pháp bảo như vậy có thể sánh với Ngũ Hành thần y của Thanh Thành ngày trước.

- Ha ha!

Mấy người tộc Đằng Giao càng tức, Bích Căn sơn nhân lại càng vui.

- Nói cho mấy tên ngốc các người biết, sự lợi hại của nó không phải ở mấy cái đó và khả năng phòng ngự. Sự phòng ngự của nó là từ trận pháp. Chỉ khi nào pháp thuật quá mạnh vượt quá sức chịu đựng của pháp bảo thì mới có thể phá được nó. Lúc trước ta có rất nhiều tinh kim nhưng đã sử dụng để luyện chế pháp bảo khác, vì vậy mà nó chỉ lợi hại hơn Tinh Tuyền Diệt ma thần giáp một chút thôi. Có điều ta đã nghiên cứu rõ trận pháp của nó. Vì vậy mà sự lợi hại của cái pháp bảo này chính là một khi mặc nó lên người, khi thi triển pháp thuật, mức độ chân nguyên chỉ bằng bốn phần so với bình thường.

- Khi thi triển pháp thuật, chân nguyên tiêu hao chỉ bằng bốn phần so với bình thường?

Lần này, sắc mặt của Lạc Bắc và Thái Thúc đều thay đổi. Mà đám người tộc Đằng Giao cùng hít một hơi, không giấu được sự cảm phục đối với Bích Căn sơn nhân.

Trận pháp trên Tinh Tuyền Diệt Ma thần giáp có thể hấp thu linh khí trong trời đất cho người mặc. Vì vậy mà khi mặc nó, lúc thi triển pháp thuật, chân nguyên tiêu hao chỉ bằng tám đến chín phần bình thường.

Tám đến chín phần đã là một việc hết sức kinh người.

Bởi vì pháp thuật đều cần chân nguyên của bản thân dẫn dắt uy lực trời đất. Pháp thuật càng lợi hại thì chân nguyên tiêu hao càng lớn. Có một số pháp thuật có thể gần như cần hết cả chân nguyên của người tu đạo. Cứ như vậy, nếu hai người tu đạo có cùng tu vi đánh nhau, một bên tiêu hao hết chân nguyên, mà bên kia còn một chút thì cũng đủ quyết định sinh tử.

Cái trận pháp trên bộ quần áo Thái Hư Nghê y này cũng được lấy từ Tinh Tuyền Diệt ma thần giáp nhưng chân nguyên hao tổn khi thi pháp lại chỉ bằng bốn phần bình thường. Chỉ với điểm đó, cũng có thể ấy được trình độ của Bích Căn sơn nhân như thế nào.

Một cái pháp bảo như vậy trong lúc hai người có tu vi ngang nhau đấu phép thì có công hiệu ra sao?

Cho dù chân nguyên đối phương hết sạch thì người mặc cái pháp bảo này cũng còn tới sáu phần.

Tới lúc này, cho dù Lạc Bắc, Thái Thúc hay là đám người tộc Đằng Giao cũng đều phải bội phục lão đạo lôi thôi trước mặt.

“Cái pháp bảo này đúng là sinh ra cho Thái Thúc.”

Lạc Bắc chợt xuất hiện ý nghĩ đó.

Tới lúc này, hắn cũng biết Thái Thúc đang chuẩn bị tu luyện Đạo Tàng Chân nguyên Diệu yếu. Tốc độ phóng pháp của nó, Lạc Bắc đã được chứng kiến. Mặc dù vừa nhanh vừa mạnh nhưng lại có một hậu quả đó là tốc độ tổn hao chân nguyên rất nhanh.

Như Hi Ngọc Sa, với tu vi chân nguyên chỉ có thể phóng ra mười đạo lôi quang trong mấy hơi thở là cũng đủ hết chân nguyên.

Nhưng nếu có cái pháp bảo này thì tương đương với số lượng chân nguyên nhiều gấp đôi, số lượng pháp thuật có thể thi triển cũng gấp đôi.

Một thứ pháp bảo như vậy phối hợp với Đạo Tàng Chân nguyên diệu yếu quả thực là sự tuyệt vời.

- Có thể luyện thêm Thái Hư Nghê y nữa không? - Mấy tên đại hán tộc Đằng Giao ngượng ngùng nhìn Bích Căn sơn nhân.

Bộ Thái Hư Nghê Y thật sự vô cùng huyền diệu. Nó làm cho mấy tên đại hán tộc Đằng Giao nhớ tới đám người Thương Lăng cung mặc pháp y tị thủy.

Nếu bây giờ mỗi người đều có một cái mà gặp pháp trường hợp đối chọi quy mô lớn như thế kia thì thực lực sẽ tăng lên mấy bậc. Hơn nữa, mấy người tộc Đằng Giao còn nghĩ thứ pháp y tị thủy đó đều do Bích Căn sơn nhân luyện ra.

- Làm thêm mấy cái? Người nghĩ Vấn Tinh kim tinh là sắt vụn hay sao mà muốn tìm ở đâu cũng có?

Mấy tên tộc Đằng Giao liền bị Bích Căn sơn nhân trừng mắt quát:

- Cho dù ngươi có tìm đủ cho ta những thứ đó thì ta cũng không có thời gian mà luyện thêm lần nữa.

“Chẳng lẽ lão đạo điên này chỉ luyện mỗi loại pháp bảo một cái duy nhất chứ không luyện cái thứ hai?”

Mấy gã đại hán của tộc Đằng Giao thầm suy nghĩ. Pháp y tị thủy chắc chắn không phải là của Bích Căn sơn nhân. Từ tính tình của lão, sau khi luyện được một cái pháp bảo, để lão luyện thêm một cái nữa lợi hại hơn thì còn được chứ bảo lão luyện một cái giống như thế thì chắc chắn là bị chứ. Nếu mở miệng bảo lão luyện mười cái giống như thì có lẽ lão cầm Lôi hỏa châu ném thẳng vào mặt cũng nên.

- Đúng rồi.

Bích Căn sơn nhân mắng đám người tộc Đằng Giao một trận rồi đột nhiên nhớ ra điều gì đó liền quay sang hỏi Lạc Bắc:

- Huyết Tùy thạch là một vật cực âm. Hơn nữa, trời sinh nó có lực lượng trừ khử tâm niệm. Nếu đặt một chỗ với pháp bảo khác trong thời gian dài thậm chí còn khiến cho pháp bảo bị hỏng. Ngoại trừ luyện chế một số pháp bảo cực âm ra thì không còn có tác dụng nào khác. Người cần nó để làm gì?

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

16-01-2013, 01:34 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

191. Chương 190: Luyện Lại Thi Vương. Sơn Nhân Hiến Quỳnh Dịch.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Ta cần nó để luyện lại Thi Vương.

Mặc dù Lạc Bắc biết luyện lại Thi Vương cần cái gì nhưng cũng không biết công dụng của Huyết Tùy thạch. Bây giờ, nghe Bích Căn sơn nhân nói vậy hẳn hiểu ra có lẽ nó là vật liệu chủ yếu. Bởi vì Thi Vương là thể nói là vật huyết luyện. Luyện lại nó đó là loại bỏ sạch sẽ khí huyết và thần hồn của chủ nhân đời trước.

- Luyện lại Thi Vương?

Bích Căn sơn nhân hơi giật mình:

- Người biết thuật luyện thi, hơn nữa trong tay có một con Thi vương?

Lạc Bắc vừa mới gạt đầu thì Bích Căn sơn nhân đã hét lên đầy hưng phấn:

- Đạo luyện thi và luyện chế pháp bảo cũng có sự tương đồng. Cái lão quỷ Trạng Thái Thanh Minh dựa vào đạo luyện thi để tạo ra một con đường luyện khí mới. Trước đây ta cũng muốn tìm một số pháp quyết luyện thi để xem nhưng chúng quá thô thiển, ngay cả Thi vương cũng không thể luyện ra được. Hiện tại người có một con Thi Vương trong tay thì mau đưa nó tới đây để ta xem.

- Các người giúp ta đi nói với Mộ tông chủ một tiếng. Bảo với ngài là đã tìm được Huyết Tử thạch, bảo ngài đưa những thứ ta cần tới đây.

Nhìn thấy Bích Căn sơn nhân hét lên, Lạc Bắc cũng không hề trách cứ. Hắn chỉ vừa mới nghĩ, Bích Căn sơn nhân đã cảm nhận một cơn gió âm ập vào khiến cho ánh lửa hừng hực cũng phải tối sầm lại.

Khuất Đạo Tử được bao phủ bởi một tấm vải đen cao hơn Lạc Bắc tới cả hai cái đầu. Còn con Thi Vương nhanh chóng xuất hiện cách Bích Căn sơn nhân rất gần.

- Cái con này có thể vận dụng pháp thuật. Không phải thi thần mà là Thi thần tướng linh. Không ngờ người còn có một con Thi thần tướng linh nữa.

Vừa mới thấy Khuất Đạo Tử xuất hiện, Bích Căn sơn nhân đang hết sức đặc ý gần như trọn lồi cả mắt mà hét lên chói tai.

Ánh mắt và sự hiểu biết của lão thật sự không hề tầm thường, nhanh chóng nhận ra Khuất Đạo Tử là Thi thần tướng linh do Lạc Bắc tạo ra.

Mà sau khi Bích Căn sơn nhân hét lên chói tai, quan sát cẩn thận Khuất Đạo Tử và con Thi Vương thì Lạc Bắc lại có một chút kinh ngạc.

Bởi vì con mắt của Thi vương mặc dù vẫn có màu tro như trước nhưng Lạc Bắc phát hiện ra hình như nó đang nhìn mình chằm chằm.

Trước trận chiến núi Anh Giao, Lạc Bắc và Thái Thúc đưa con Thi vương này theo chưa hề có cái cảm giác đó. Nhưng sau trận chiến núi Anh Giao, nhờ may mắn, Thi vương hấp thu vô số khí Âm Lệ mà dường như có sự thay đổi. Ngay cả pháp thuật của Khuất Đạo Tử cũng có chút không trấn áp được. Vì vậy mà Lạc Bắc mới để Khuất Đạo Tử ở bên cạnh Thi vương mà canh giữ.

Hiện tại với tu vi của Lạc Bắc và tất cả những người có mặt trong động thì cũng không sợ nó thoát ra khỏi sự kiềm chế. Điều quan trọng nhất lúc này đó là chẳng may con Thi vương có vấn đề gì đó nhảy vào trong dung nham thì mất rất nhiều công sức của hắn.

Trong mấy trận đại chiến, Khuất Đạo Tử mặc dù chỉ là Thi thần tướng linh nhưng lại đóng công sức rất lớn. Cho dù là người có tu vi ngang ngửa với Khuất Đạo Tử thì cũng cơ bản không phải là đối thủ.

Bởi vì Khuất Đạo Tử đã chết nên sử dụng đấu pháp đồng quy vu vận thì người khác không thể nào chịu nổi. Thậm chí y còn có thể sử dụng Trừu tử đoạt nguyên quyết nhanh chóng hồi phục lại như cũ.

Trước khi thu phục Thất Hải Yêu Vương thú, Khuất Đạo Tử có thể nói là một thứ vũ khí mạnh nhất trong tay Lạc Bắc.

Tu luyện Thi Thần kinh quyết của phái Bắc Mang, Lạc Bắc hiểu rất rõ Thi vương có thể tiến hóa. Nếu nó có được thi đan, trở thành thi thần thì uy lực thậm chí còn hơn cả Khuất Đạo Tử.

- Lạc Bắc! Đã tìm được Huyết Tử thạch?

Vừa lúc này, nơi cửa động thấp thoáng có bóng người. Ngay lập tức, Mộ Hàm Phong, Ly Nghiêu Ly, Cầu Thương Dương cùng nhau bước vào.

“Ly Nghiêu Ly đã luyện thành Tam Thần Long thể.”

Hiện tại sắc mặt của Mộ Hàm Phong hết sức hồng hào. Chỉ cần liếc mắt là có thể thấy được đã hồi phục bảy, tám phần. Cùng với đó, Lạc Bắc cảm nhận được trên người Ly Nghiêu Ly có pháp lực dao động rất mạnh, hơn trước đây rất nhiều. Hiển nhiên, hắn đã luyện được Tam Thần Long thể.

- Đây là Hoàn Hồn hoa và Thất Sắc Đăng Tâm thảo, cùng với Vân Đàm Tinh Kim.

Mộ Hàm Phong, Ly Nghiêu Ly vừa mới tiến vào liền lấy những thứ đó đặt trước mặt Lạc Bắc. Mộ Hàm Phong nhìn Lạc Bắc gật đầu rồi nói:

- Còn chì, thủy ngân, thiếc, Bạch lân...thì người cần số lượng quá nhiều nên đang cho người chuẩn bị đưa tới đây.

- Người cần mấy thứ đó?

Bích Căn sơn nhân lập tức kêu lên:

- Người còn cần thứ gì, ta có thứ đó.

Còn chưa dứt lời, Bích Căn sơn nhân đã như một con kiến chạy quay động nhanh chóng mang tới những thứ mà Mộ Hàm Phong vừa nói, chất đống bên cạnh Lạc Bắc.

...

Nhìn thấy Bích Căn sơn nhân nhanh chóng mang tới nhiều thứ như vậy, đám người Mộ Hàm Phong chỉ biết nuốt nước bọt mà không nói ra lời.

Trong cái sơn động của Bích Căn sơn nhân các thứ nguyên vật liệu chồng chất như núi, không thể tưởng tượng được. Nhưng nhìn động tác của Bích Căn sơn nhân thì mặc dù đồ đạc để lung tung nhưng lão nhớ rất rõ cái gì ở đâu.

Bởi vậy có thể thấy trước đó rõ ràng lão biết Huyết Tử thạch ở chỗ nào chỉ có điều không muốn tìm mà thôi. Rất có khả năng do lão luyện xong Thái Hư Nghê y thì cảm thấy đặc ý cho nên mới gọi đám người Lạc Bắc tới xem, đồng thời tiện tay lấy cả Huyết Tử Thạch.

- Trên người con Thi vương này có khí kim thiết nặng thật. Người mau luyện lại nó cho ta xem.

Sau khi lấy đồng tài liệu tới, Bích Căn sơn nhân lại quay sang hỏi Lạc Bắc:

- bằng này đủ chưa. Nếu chưa đủ thì để cho họ tiếp tục đưa tới.

- Luyện lại Thi vương thì thế là đủ rồi.

Lạc Bắc gật đầu rồi chợt nhớ ra mình vừa mới đẩy Hồn Nguyên Thần Hoàng ra khỏi cơ thể nên chân nguyên chỉ còn chừng một, hai phần mười. Mặc dù luyện lại Thi vương không mất nhiều chân nguyên lắm nhưng vì cẩn thận... Lạc Bắc quay sang hỏi Mộ Hàm Phong:

- Mộ tông chủ! Quên mất. Hiện tại ngài có mang theo đan dược bổ sung chân nguyên không?

- Phải có đan dược bổ sung chân nguyên? Ta có.

Bích Căn sơn nhân như một đứa bé, không để cho Mộ Hàm Phong kịp trả lời liền lôi ra một cái bình ngọc cao bảy tấc màu xanh nhạt cho Lạc Bắc.

Lạc Bắc vừa mới mở nắp bình thì một mùi hoa quế nhẹ nhàng tản ra. Còn Mộ Hàm Phong thì biến sắc:

- Thạch nhũ quỳnh dịch?

- Thạch nhũ quỳnh dịch?

Lạc Bắc và Thái Thúc liếc mắt nhìn nhau.

Thạch Nhũ quỳnh dịch là linh dịch được sinh ra từ linh mạch đầy đủ linh khí của Côn Luân. Mỗi một giọt ẩn chứa được lực rất mạnh, nhanh chóng bổ sung chân nguyên.

Đối với loại Thạch Nhũ quỳnh dịch, cho dù Côn Luân cũng phải mấy chục năm mới có thể sinh ra được một giọt. Vì vậy mà Côn Luân rất ít khi sử dụng, cho dù đệ tử cũng khó có.

- Xem ra Thao Sinh Nguyên nhận được sự ưu ái của Côn Luân. Chẳng trách mà trước đây Thương Lăng cung không hề có tiếng tăm, chỉ trong mấy năm mà đã tăng trưởng mạnh như vậy.

Lạc Bắc và Thái Thúc cũng lập tức hiểu ra.

Bích Căn sơn nhân luyện pháp bảo dùng chân nguyên khổng chế ngọn lửa cũng phải liên tục tiêu hao chân nguyên. Với tu vi của Bích Căn sơn nhân không thể kéo dài. Mà lão si mê đạo luyện khí trong thời gian dài như vậy thì chắc chắn khí huyết phải mất đi nhiều. Thạch Nhũ quỳnh dịch chắc chắn là được Thao Sinh Nguyên đưa cho y để điều dưỡng khí huyết, nhanh chóng bổ sung chân nguyên.

Mà sở dĩ lão được đưa cho thứ linh dược quý hiếm như vậy cũng là do pháp bảo của Bích Căn sơn nhân luyện ra được còn hữu dụng hơn linh dược rất nhiều.

- Người còn đứng ngây ra đó làm gì?

Bích Căn sơn nhân thấy Lạc Bắc đứng yên thì không nhịn được nữa mà hét lên:

- Nếu người nghĩ Thạch Nhũ quỳnh dịch hiếm lạ thì ta tặng nó cho người. Người mau luyện cho ta xem là được. Dù sao thì ta cũng còn một bình nữa.

- Chỉ với một chút Thạch Nhũ quỳnh dịch và pháp thuật mà có thể giúp cho Thương Lăng cung xưng bá Thất hải thì thật sự các phái lớn khác không thể sánh với cơ nghiệp của Côn Luân.

Lạc Bắc nghĩ vậy liền giơ tay rót một giọt Thạch Nhũ quỳnh dịch vào miệng mình.

Thạch Nhũ quỳnh dịch có màu trắng ngà, nhìn có phần trong suốt, lại hơi đặc sền sệt và tỏa ra mùi thơm của quế khiến cho người khác sáng khoái.

Sau khi nhả một giọt Thạch Nhũ quỳnh dịch vào trong miệng, Lạc Bắc cảm thấy mát lạnh. Đồng thời như có một sợi tơ mảnh chảy vào bụng rồi nhanh chóng lan ra toàn thân.

Trong nháy mắt, Lạc Bắc cảm thấy khí huyết trong người trở nên tràn đầy. Hơn nữa, trong giọt Thạch Nhũ quỳnh dịch dường như ẩn chứa một nguyên khí trời đất tinh khiết. Chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh trong người hắn giống như đang đói khát liền nuốt sạch số nguyên khí đó.

Bình thường, chân nguyên của người tu đạo không thể hấp thu linh khí của trời đất mà phải thông qua tu luyện sau đó chuyển hóa. Còn trong Thạch Nhũ quỳnh dịch, ngoại trừ linh khí trời đất rất dày ra thì dường như còn có thể dung hợp trực tiếp được với chân nguyên.

- Chẳng trách mà trong điển tịch đều nói Thạch Nhũ quỳnh dịch là một thứ báu vật để bổ sung chân nguyên.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

16-01-2013, 01:36 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

192. Chương 191: Huyết Tử Luyện Thi.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Lạc Bắc nghĩ vậy đồng thời lưu chuyển một chút chân nguyên trong người thì phát hiện bản thân mặc dù chưa vận chuyển pháp quyết để luyện hóa linh khí trời đất thì chân nguyên đã hồi phục một phần.

Mặc dù chỉ có một thành nhưng hiện tại Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh của Lạc Bắc đã đạt tới tầng thứ bảy, tu vi chân nguyên của Lạc Bắc đã xấp xỉ tám, chín phần Hắc Phong lão tổ. Thậm chí còn vượt qua tu vi của Thiên Huyền Tiên tử Áo Băng Vân. Với tu vi như vậy, nếu tu luyện nội đan đạo pháp thì đã có thể bước đầu sinh ra Nguyên Anh.

Tu vi như vậy so với nhiều vị tông chủ của các môn phái. Ngày đó trong Thất tông ngũ phái cũng chỉ có Thích Như Ý là có tu vi có thể sánh được với Lạc Bắc. Vì vậy mà một giọt Thạch Nhũ quỳnh dịch có thể

khiến cho chân nguyên của Lạc Bắc hồi phục một phần mười thì có thể hình dung được sự kinh khủng của nó.

Hơn nữa, đan được mặc dù thần diệu nhưng được lực trong đó rất mãnh liệt, thậm chí có hại, cần phải nhờ mấy thứ được vật khác trung hòa. Vì vậy mà khi luyện hóa cần phải hết sức cẩn thận. Nhưng Thạch Nhũ quỳnh dịch được ngưng tụ từ linh khí tinh khiết, không hề có lấy một chút tạp chất. Nhờ đó mà khi luyện hóa nó có thể nói là rất nhanh, không hề có lấy một chút nguy hiểm.

- Mỗi một giọt Thạch Nhũ quỳnh dịch có thể tương đương với một viên linh đan thượng phẩm.

Lạc Bắc nhỏ hai giọt Thạch Nhũ quỳnh dịch vào trong miệng thì cảm thấy chân nguyên nhanh chóng tăng lên mà chỉ biết cười khổ.

Ở La Phù mặc dù có vô số linh dược nhưng lại là nơi vô cùng hoang dã. Khắp nơi đều là độc trùng, khí độc, linh khí đầy tạp chất. Có thể nói La Phù và Côn Luân là hai nơi hoàn toàn đối lập nhau.

- Làm sao mà chậm như vậy? Uống liền ba giọt mà vẫn chưa đủ?

Bích Căn sơn nhân rất khó chịu. Có điều lần này lão không dám mắng Lạc Bắc chỉ nói thầm với bản thân. Đối với Bích Căn sơn nhân thì lão chỉ cần một, hai giọt là chân nguyên nhanh chóng được bổ sung. Bích Căn sơn nhân có thể thấy tu vi của Lạc Bắc cao hơn mình không chỉ tới một phần. Hơn nữa, lão có thể cảm nhận Lạc Bắc rất có uy thế lại có cả sát khí. Người như vậy tốt nhất là ít chọc thôi, nếu không hấn giết mình thì làm sao có thể luyện khí tiếp được.

Có điều mặc dù Bích Căn sơn nhân im lặng nhưng hai mắt vẫn mở trừng trừng quan sát.

Vì vào lúc này, Lạc Bắc đã đưa bình Thạch Nhũ quỳnh dịch cho Thái Thúc sau đó hút từng miếng chì, thích, Bạch lân, lưu hoàng... Tới trước mặt.

Sau khi uống xong ba giọt Thạch Nhũ quỳnh dịch, Lạc Bắc phát hiện chân nguyên của bản thân đã hồi phục được một nửa, muốn luyện Thi vương không còn vấn đề gì nữa. Hơn nữa, Lạc Bắc cảm nhận được chỉ cần luyện hóa linh khí thiên địa thấm thấu toàn thân là có thể bổ sung hoàn toàn chân nguyên, tiếp tục uống Thạch nhũ quỳnh dịch quả thật là lãng phí.

Vừa nhìn thấy động tác của Lạc Bắc, đám người Ly Nghiêu Ly đều giữ im lặng vì biết hấn bắt đầu luyện lại Thi vương. Chỉ thấy Lạc Bắc đưa tay chộp một cái hút những vật liệu tới trước mặt rồi sau đó để cho chân nguyên ép chúng thành bột phấn, trộn lẫn với nhau.

Hỗn hợp được trộn lại với nhau tản ra một mùi gay mũi khó thở. Ngay sau đó Lạc Bắc sử dụng chân nguyên bao phủ đồng bột rồi cho vào trong một cái vạc.

Trong cái vạc đó đầy thủy ngân. Bình thường, chì và thủy ngân là hai thứ thường dùng trong các tông phái luyện khí bởi chúng có thể hòa tan dễ dàng, ngưng kết, phát huy tài liệu. Mà thủy ngân có tính thẩm thấu mạnh, nếu chỉ cần một vết xước trên da mà nhỏ lên đó một giọt thủy ngân thì sẽ thấm thẳng vào máu.

- Người định trộn chúng với thủy ngân?

Nhìn thấy Lạc Bắc sử dụng chân nguyên bao phủ lấy bột phấn rồi cho vào trong thủy ngân, rồi sau đó lại sử dụng chân nguyên khuấy nó lên, Bích Căn sơn nhân liền lên tiếng hỏi.

Lạc Bắc gật đầu. Dựa thi pháp quyết ghi lại trong Thi thần kinh quyết thì những tài liệu này chỉ để che đậy âm khí trong cơ thể Thi vương, không để cho chúng thất lạc. Nếu không cho dù có luyện lại thành công thì con Thi vương cũng có thể bị hỏng, biến thành một Đồng Giáp thi bình thường.

- Để ta giúp người.

Vừa thấy Lạc Bắc gật đầu, Bích Căn sơn nhân liền phóng ra một vầng ánh sáng màu xanh. Ngay lập tức một cái hạnh đào màu xanh xuất hiện trên bề mặt thủy ngân. Bích Căn sơn nhân phất tay một cái từ trong cây hạnh đào xuất hiện những luồng gió quấy cả cái vạc thủy ngân.

- Xem ra cái pháp bảo này là thứ lão thường dùng để luyện pháp bảo.

Đám người Ly Nghiêu Ly vừa mới thấy thứ đồ đó của Bích Căn sơn nhân liền cảm thấy rất hữu dụng. Nhưng Bích Căn sơn nhân lại hơi khinh miệt đối với sự thô thiển của phương pháp luyện thi, chẳng khác nào đứa trẻ đang chơi đùa, không hề có lấy một chút tinh tú như thuật Luyện kim.

- Được rồi.

Đợi cho tới khi Lạc Bắc lên tiếng cho lão bỏ cái pháp bảo đó đi thì cặp mắt của Bích Căn sơn nhân lại mở thật to.

Trong nháy mắt, Lạc Bắc lại bắt mấy đạo pháp quyết. Một làn pháp lực dao động tản ra. Chỉ thấy lớp thủy ngân giống như một vật sống dâng lên, trong nháy mắt tạo thành một quả trứng to, lơ lửng trên đầu Thi Vương.

Cảnh tượng này hoàn toàn khác với phương pháp luyện khí. Nó nhắc cho Bích Căn sơn nhân nhớ được, pháp thuật có thể hóa ra đủ mọi thứ để đối địch. Đây là thứ mà lão nghĩ mãi cũng không ra. Pháp bảo và pháp thuật mỗi thứ có một mặt riêng biệt của nó.

Vào lúc này, ánh mắt của Lạc Bắc trở nên sắc bén vì đã tới giai đoạn quan trọng để luyện chế Thi vương.

- Phá!

Chỉ thấy Lạc Bắc nhướng mày, Khuất Đạo Tử đang đứng sau lưng hắn liền búng tay một cái, giải phóng phong ấn trên người Thi vương.

Sau khi thuật phong ấn được giải, Thi vương liền ngẩng phắt đầu lên khiến cho đám người Ly Nghiêu Ly đều rùng mình. Nhưng không để cho Thi Vương kịp cử động, Lạc Bắc đã vung tay lên, sử dụng chân nguyên ép toàn bộ Thất Sắc Đăng Tâm thảo, Hoàn Hồn hoa thành nước. Đúng vào lúc, Thi vương mới ngẩng đầu lên, hắn liền nhét vào trong thất khiếu của nó. Gần như đồng thời, Huyết Tử thạch cũng rời tay Lạc Bắc bay thẳng vào ấn đường của Thi vương.

Toàn thân Thi Vương rắn như kim cương, ngay cả Tân Thiên Trảm Lô của Thái Thúc cũng không chém đứt. Nhưng khi hai thứ nước thuốc kia chui vào, ấn đường của Thi vương liền lõm xuống. Làm cho, Huyết Tử thạch mới chạm phải liền đâm thẳng vào trong tới một nửa.

Con cương thi toàn thân đen xì, bây giờ trên trán lại có dính nửa viên bảo thạch khiến cho nó lại càng thêm quái dị.

Nhưng điều quái dị hơn nữa đó là khi Huyết Tử thạch cắm vào trán, lập tức Thi vương như biến thành vật chết, đứng yên không động đậy. Mà Huyết Tử thạch sau khi cắm vào trán nó thì dường như bắt đầu mềm đi, tan vào trong cơ thể của nó. Ngay cả nửa thanh Huyết Tử thạch còn bên ngoài cũng từ từ chui vào bên trong.

Cảnh tượng chẳng khác nào trên trán Cương thi xuất hiện một cái miệng, từ từ ăn từng miếng Huyết Tử thạch.

Sau khi Huyết Tử thạch xuyên vào trong trán của Thi vương, để lại nơi trán nó một vết thương hình lục lăng. Thân thể của Thi vương cũng như mềm đi. Một tia khói đen từ miệng vết thương và thất khiếu của nó bốc ra ngoài.

Nhìn thấy khí và chất lỏng màu đen chảy ra, Lạc Bắc liền bắt mấy đạo pháp quyết khiến cho cái kén thủy ngân chợt rơi xuống bọc lấy toàn bộ thân thể của Thi vương.

Trên người Thi Vương tản ra từng làn khí đen đập vào lớp thủy ngân. Từ bên ngoài nhìn vào giống như có vô số con ác quỷ đang dùng tay đẩy quả cầu thủy ngân đó để chui ra ngoài. Nhất thời trong quả cầu thủy ngân xuất hiện vô số quả bong bóng.

- Lúc trước, chủ nhân của Thi vương để lại trong cơ thể nó tâm niệm vào máu huyết. Bây giờ, tinh khí trên người nó bị phá khiến cho vô số khí Âm Lệ liền bị tản ra. Hắn làm thế này là để bọc lấy số khí đó lại.

Bích Căn sơn nhân neho mắt liền nhìn ra nguyên nhân.

Chỉ thấy Lạc Bắc liền tiếp phóng ra những lá bùa màu đen dính lên trên lớp thủy ngân bên ngoài cơ thể Thi vương. Bị lực lượng của những lá bùa đó áp chế, âm khí liền bị đẩy lại cơ thể của Thi vương. Mà lớp

thủy ngân dày cũng từ từ càng lúc càng bó sát vào người Thi vương. Toàn bộ chì, thiếc ngưng kết lại khiến cho Thi vương như được bọc trong một lớp vỏ cứng.

- Đốt.

Lạc Bắc hơi cắn đầu lưỡi rồi phun máu ra khỏi miệng. Trong nháy mắt, ngón tay của hắn vẽ liên tục rồi để cho máu huyết bắn lên người Thi vương chẳng khác nào một cơn mưa to khiến cho toàn thân nó biến thành màu đỏ.

- Luyện pháp thể này ta không thể làm được.

Bích Căn sơn nhân nhìn thấy mà sắc mặt trắng bệch. Với khí huyết và thân thể của lão mà luyện pháp thể này chắc chắn sẽ không thể chịu nổi.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

16-01-2013, 01:36 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

193. Chương 192: Nuốt Kim Thiết. Ra Tay Hồ Trợ Luyện Thi Thần.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Luyện pháp thể này là sử dụng khí huyết của bản thân dung hợp với lớp vỏ cứng bên trong thủy ngân, xuyên vào trong thân thể của Thi vương. Điều này tương đương với việc sử dụng khí huyết của bản thân thấm vào toàn bộ thủy ngân. Đừng nói là Bích Căn sơn nhân hàng năm say mê luyện khí, bị kim thiết xâm nhập, không quan tâm tới thân thể. Cho dù rất nhiều người tu đạo có sức mạnh trần trụi, tu vi cực cao cũng khó mà chịu đựng nổi.

Nhưng hiện tại Lạc Bắc có khả năng chữa trị và năng lực tái sinh kinh người, lại có khí huyết rất vượng tới mức người ta khó có thể tưởng tượng được. Ngay cả tộc Ly Thủ cũng khó mà sánh được. Sau khi phun ra chừng hai mươi ngụm máu, sắc mặt Lạc Bắc vẫn bình thản như không hề có chuyện gì xảy ra.

“Cái tên này như phun ra máu của người khác chứ không phải máu của mình vậy.”

Điều này khiến cho Bích Căn sơn nhân gần như sợ hết hồn.

Khoảng hơn mười ngụm máu được sử dụng pháp quyết Thi Thần kinh quyết phóng lên người Thi vương, khiến cho lớp vỏ cứng của nó bị thấm ướt đẫm. Sau khi máu huyết thấm vào trong cơ thể, thân thể của Thi vương giống như một cái cây khô bắt đầu hấp thu thủy ngân khiến cho lớp vỏ cứng rõ ràng quắt đi một vòng.

Đó là do máu huyết và lớp vỏ cứng dung hợp với nhau. Dưới tác dụng của pháp quyết, chúng liền thấm thấu vào trong cơ thể của Thi vương.

Sau khi phun liên tục hai mươi ngụm máu, chỉ trong nháy mắt, Lạc Bắc đột nhiên cảm giác thân thể lạnh đi. Đồng thời cảnh vật xung quanh chợt thay đổi. Hắn chợt đứng ở một cái không gian hoàn toàn trống trải.

Dõi mắt có thể thấy được trên bầu trời không hề có lấy một đám mây, chỉ có những tia sáng màu trắng dài hẹp và những ngọn lửa ma trời. Xung quanh thân thể của hắn là quỹ khí lạnh lẽo, như có thể khiến cho máu huyết của con người hóa thành băng.

Mà trong cái không gian đầy quỹ khí này, từ từ xuất hiện một cái pho tượng cao tới mấy trượng, toàn thân đen xì, miệng đầy răng. Trong tay nó cầm một cái quỹ xiên đang đâm thẳng về phía Lạc Bắc.

- Chỉ chút oán niệm, lệ khí cũng muốn làm ta sợ? Còn không mau hàng phục cho ta?

Giống như tế luyện một thứ pháp bảo âm lệ, Lạc Bắc biết cái cảnh tượng này là do oán niệm, lệ khí trên người Thi vương dẫn dắt tâm ma phản lại.

Nếu như không đè nén được việc này thì sẽ bị lệ khí, oán niệm quán vào thân mà biến thành một cái xác không hồn. Còn một khi trấn áp được tâm ma phản lại thì có thể thu phục được con Thi vương, trở thành chủ nhân mới của nó.

Tới bây giờ, tâm trí của Lạc Bắc hết sức vững vàng. Vào lúc này, nơi hỏa mạch dưới địa tâm, xung quanh tràn ngập khí Ly Hỏa thì Thi Vương dẫn phát tâm ma phản lại hết sức yếu. Vì vậy mà Lạc Bắc chẳng thêm cử động, chỉ trợn mắt. Một vầng mặt trời chói chang đột nhiên xuất hiện từ trên cao rơi xuống, quét sạch ma trôi, quỷ khí. Con quỷ khổng lồ kia kêu lên một tiếng thảm thiết, nhanh chóng biến mất.

Ảo ảnh xung quanh lập tức biến mất. Lạc Bắc nhìn thấy Bích Căn sơn nhân vẫn giống như vừa rồi nhìn mình với ánh mắt thất thần. Còn trên thân thể của Thi vương bắt đầu tản ra một chút pháp lực dao động.

Lạc Bắc có thể cảm nhận được con Thi vương đã thiết lập một mối liên hệ tinh thần kỳ diệu với mình. Tới bây giờ, nó cũng giống như Khuất Đạo Tử, chấp nhận để cho hắn điều khiển.

Tới đây, con thi vương coi như đã luyện lại thành công.

- Thế nào rồi? Luyện tốt lắm không?

Vừa mới thấy Lạc Bắc ngừng lại, Bích Căn sơn nhân đã vội vàng lên tiếng hỏi.

Một tiếng “răng rắc” vang lên, đáp lại câu hỏi của lão.

Lớp vỏ cứng bọc bên ngoài cơ thể của Thi vương nhanh chóng nứt toác, để lộ toàn thân thể đen xì, chẳng khác nào hung thần ác sát của Thi vương.

Không cần Lạc Bắc phải trả lời. Tất cả đều có thể cảm nhận được từ người Thi vương tản ra âm khí hết sức khó chịu. Và nó vẫn đứng yên không hề nhúc nhích, giống hệt như một người hầu thì tất cả đều có thể nhận ra nó đã bị Lạc Bắc luyện lại thành công.

- Cái gì?

Nhưng Lạc Bắc chợt nhíu mày. Bởi vì hắn có thể phát hiện được cái uy thế tự nhiên khiến cho người ta sợ hãi đã giảm đi rất nhiều. Điều đó chứng tỏ thực lực của con Thi vương đã giảm xuống không phải là nhỏ.

Theo lý mà nói thì trong quá trình luyện lại cơ bản không thể mất quá nhiều âm khí. Bởi vì trong mấy thứ tài liệu thì chỉ dùng để dung hợp, thủy ngân để thẩm thấu, còn thiếc có tác dụng phong bế...vì vậy mà âm khí khó có thể lọt ra ngoài.

- Chẳng lẽ là do pháp thuật có hạn. Luyện lại thi vương nhất định sẽ mất rất nhiều âm khí, làm cho thực lực của nó giảm xuống?

Lạc Bắc hơi trầm ngâm, đồng thời cảm thấy khó hiểu.

- Con Thi vương đã chịu sự khống chế của ngươi. Nghe nói nó có thể ăn được kim thiết, ngọc thạch để biến thành thi thần có đúng không?

Trong lúc Lạc Bắc còn đang trầm ngâm thì Bích Căn sơn nhân lại hưng phát hét lên một cách dồn dập:

- Cái việc ăn kim thiết, ngọc thạch để tự tiến hóa của phương pháp luyện thi đúng là khó có thể tưởng tượng được. Người đã luyện lại xong thì chắc cũng biết cách luyện chế thi vương, thi thần. Người mau luyện con Thi vương này để ta xem, nếu không ta hết sức khó chịu, luyện chế pháp bảo sẽ mắc sai lầm.

Hiện tại, Bích Căn sơn nhân không dám ra lệnh cho Lạc Bắc nhưng trong lòng cũng hết sức khó chịu vì vậy mà phải cố gắng giải thích.

- Đúng thế. Việc luyện Thi vương đó là để cho nó ăn các loại kim thiết, ngọc thạch, rồi luyện hóa trong người nó. Đến lúc đó da thịt chẳng khác nào vàng ngọc, pháp bảo và pháp thuật khó làm cho nó bị thương được. Càng ăn nhiều kim thiết ngọc thạch nó càng thêm cứng cỏi. Mà tới một mức độ nhất định, Thi vương

sẽ ngưng tụ được Thi thần đại đan, biến thành Thi thần. Cho tới lúc đó, móng tay của nó có thể cắt đứt được sắt thép. Người ta gọi nó là Huyền Âm a đồ nhận, so với phi kiếm còn cứng hơn. Mà tóc trên đầu cũng biến thành màu trắng, được gọi là Huyền Sát ngân ti, có rất nhiều uy lực. Phương pháp luyện chế nó ta tất nhiên biết.

Lạc Bắc liếc nhìn Bích Căn sơn nhân rồi gật đầu.

Nghe Lạc Bắc nói Thi Thần lợi hại như vậy, Bích Căn sơn nhân chỉ biết dậm chân, muốn Thi vương có thể mọc được ra Huyền Âm a Đồ Nhận và Huyền Sát ngân ti để cho lão nghiên cứu xem nó làm bằng chất liệu gì. Có điều, Lạc Bắc cũng không để cho lão khó chịu thêm. Sau khi gật đầu một cái, Lạc Bắc chỉ mới nghĩ, Thi vương liền cất tiếng gầm gừ rồi cầm mấy cái đinh chì, bánh thiếc ở bên cạnh.

Sau mấy tiếng răng rắc, Thi vương đã nhai nát mấy miếng chì và thiếc rồi nuốt chửng vào bụng, chẳng khác nào ăn cơm.

- Quả nhiên Thi vương có thể tự to luyện.

- Những cái này là mùi chì và thiếc.

Bích Căn sơn nhân nhìn thấy Thi vương nuốt xong mấy miếng chì và thiếc, Lạc Bắc liền bắt một cái pháp quyết. Ngay lập tức, Thi vương liền khoanh chân ngồi xuống, hai tay tự bắt pháp ấn. Chưa tới nửa nén hương, những lỗ chân lông của nó liền tản ra sương mù màu đen kèm theo mùi thép rất nặng. Bích Căn sơn nhân vừa mới nghĩ thấy liền nhận ra ngay.

Nhìn thế này có thể đoán được Thi Vương đã luyện hóa hết những thứ hữu dụng có trong chì và thiếc, còn những thứ khác thì đẩy ra ngoài.

Số chì và thiếc đó hoàn toàn do Bích Căn sơn nhân làm ra, hết sức tinh khiết. Chẳng lẽ bên trong chì và thiếc còn có loại khí cũng giống như chân nguyên, có thể đẩy ra được?

- Ta nghiên cứu pháp bảo, tụ hợp pháp bảo và tu bổ đều hơn hẳn Trạng Thái Thanh Minh. Nhưng phương pháp luyện khí tinh thuần thì lại không thể nào vượt qua hẳn được.

Bích Căn sơn nhân lắc đầu một cách bất đắc dĩ. Cái thứ pháp thuật luyện thi này quả thực không phải là lĩnh vực của lão. Trừ khi lão cũng giống như Trạng Thái Thanh Minh có một sự hiểu biết sâu sắc đối với sử dụng pháp thuật, thần hồn, khí huyết và khí kim thiết thì mới được.

- Cái gì?

Nhưng đúng vào lúc này, Lạc Bắc lại nhíu mày.

- Có chuyện gì vậy? - Thái Thúc đứng bên cạnh hần lên tiếng hỏi.

- Âm khí trên người Thi vương bớt đi một chút.

Lạc Bắc cau mày quan sát thi vương nhưng không nhận ra một chút manh mối. Một lúc sau, Lạc Bắc phát hiện âm khí ẩn chứa trong người Thi vương bớt đi một ít.

Mặc dù số lượng đó cực ít nhưng vừa rồi Lạc Bắc vẫn còn đang thắc mắc về việc Thi vương mất đi âm khí cho nên mới cảm giác được.

- Hiện tại Thi vương không hề đối địch, chỉ ăn sắt thép tu luyện thì làm sao âm khí của nó lại biến mất như vậy?

Âm khí, quỷ khí cũng là một thứ linh khí độc đáo trong trời đất. Người bình thường, chim thú, thực vật cho dù không biết tu luyện nhưng vẫn ăn ngũ cốc, uống nước, hít thở khiến cho trong cơ thể cũng sẽ chứa một chút linh khí trong trời đất. Thứ linh khí đó sẽ ẩn nấp trong máu thịt, xương cốt, cho tới khi chết, thối rữa sẽ tản ra mà biến thành linh khí lạnh lẽo. Thứ linh khí lạnh lẽo này bình thường rất dễ biến mất nhưng có một vài nơi âm u, hoặc là âm địa sẽ tích trữ chúng lại. Còn người tu đạo thì sau khi chết, âm khí tản ra sẽ càng mạnh thêm. Thậm chí có một số thần hồn, tâm niệm không tiêu tán cũng biến thành linh khí lạnh lẽo như vậy. Thái Thúc biết, âm khí trong cơ thể Thi vương chính là do hấp thu rất nhiều linh khí lạnh lẽo rồi ngưng tụ mà thành. Nó cũng giống như chân nguyên của người tu đạo. Lúc bình thường không thi triển pháp thuật hay đối địch thể không thể biến mất một cách vô lý cho được.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

16-01-2013, 01:40 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

194. Chương 193: Nguyên Liệu Có, Chỉ Thiếu Thời Gian.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Âm khí trên người Thi vương bị mất?

Bích Căn sơn nhân nghe thấy Lạc Bắc và Thái Thúc nói chuyện thì đảo mắt một cái rồi cầm lấy một cục tinh kim đưa cho Lạc Bắc:

- Lệnh cho nó nuốt thử cục tinh kim này xem.

- Chẳng lẽ ăn, luyện hóa tinh kim cần tới âm khí?

Nghe thấy Bích Căn sơn nhân nói, lại nhìn nét mặt của lão, Lạc Bắc hiểu ra liền lệnh cho Thi vương ăn miếng tinh kim đó.

Quả nhiên, giống như vừa rồi, âm khí trên người Thi vương lại mất đi một chút.

- Thế nào? Có mất đi đúng không?

- Xem ra ta đoán đúng.

Nghe câu nói của Lạc Bắc thì việc âm khí của Thi vương mất đi chắc chắn đã có câu trả lời thuyết phục. Bích Căn sơn nhân đi một vòng quanh người Thi vương rồi nói:

- Mặc dù ta không hiểu được tại sao sắt thép có thể hòa tan được với da thịt của một vật chết như thế này nhưng kim khí thiết vốn tổn thương tới khí huyết. Có lẽ đối với Thi vương nó cũng có sự tổn thương vì vậy mà mới phải mất âm khí để dễ chuyển hóa, hấp thu sắt thép. Nếu như âm khí không bị mất đi, mà nó liên tục ăn thì chẳng phải nhanh chóng đạt tới Thi thần hay sao?

- Đúng vậy. Đúng là như thế.

Bích Căn sơn nhân còn chưa dứt lời thì Lạc Bắc đã hiểu ra.

Đúng là nếu như không bị mất đi âm khí thì việc luyện Thi thần có thể nói là hết sức dễ dàng.

Cũng bởi vì ăn sắt thép, ngọc thạch không chỉ mất đi những thứ đồ đó mà còn phải tổn rất nhiều âm khí. Cho nên việc luyện Thi thần không chỉ phải tìm kiếm tinh kim ngọc thạch mà còn phải liên tục tìm những nơi có đầy đủ âm khí để cho Thi vương hấp thu.

Kim thiết, ngọc thạch tới một số lượng, đối với người tu đạo cũng là chuyện khó. Nhưng âm khí lại khó kiếm. Cứ như vậy không chỉ tìm kiếm tài liệu khó khăn mà hấp thu âm khí cũng càng tốn nhiều thời gian.

Từ đó có thể hiểu được trong trăm năm qua, rất nhiều môn phái tu luyện đạo pháp luyện thi vậy mà không một ai có thể có được một con Thi thần.

- Xem ra nhân quả tương báo. Không chỉ người là phúc tinh của ta mà ta cũng là phúc tinh của người. - Bích Căn sơn nhân thấy Lạc Bắc hiểu ra liền bật cười ha hả:

- Gặp được ta coi như người có sự may mắn.

- Lão có ý gì?

Lạc Bắc và Thái Thúc đều ngẩn người, không hiểu Bích Căn sơn nhân nói vậy là có ý gì.

- Nếu nói Tinh kim ngọc thạch thì ta là nguồn cung cấp vô hạn. Con Thi vương của người cho dù có nuốt mười vạn cân cũng không có vấn đề gì cả.

Bích Căn sơn nhân ngạo nghễ chỉ vào cái đỉnh liên tục có dung nham chảy vào.

- Cái lò này của ta có thể tách tinh kim từ trong dung nham. Trước đây, số tinh kim đó ta chỉ nhìn xem có cái gì đặc biệt hay không, còn lại ta liền ném lại vào trong ao dung nham. Hiện giờ có thể để số đó cho Thi vương của người nuốt.

- Hóa ra cái đỉnh này có tác dụng như vậy. Như vậy thật sự là tinh kim không bao giờ hết.

Đám người Lạc Bắc đều biết rằng, trong dung nham đều ẩn chứa một số sắt thép. Ngày đó, khi mọi người vào đây gặp Bích Căn sơn nhân cũng thấy cái đỉnh này nhưng không ngờ nó còn có tác dụng đó.

Với trình độ của Bích Căn sơn nhân, một chút huyền thiết, tinh kim chắc chắn là không để ý tới. Cho dù có tách được một số lượng lớn cũng chỉ để tinh luyện lấy một chút tinh kim hi hữu, còn lại cũng vất đi hết.

Nhưng Thi vương ăn sắt thép không cần biết chủng loại. Cứ như vậy, cái đỉnh này đối với việc luyện thi thần đúng là có công hiệu rất cao.

- Có cái thứ này thì việc người luyện thi thần làm ít mà công to.

Bích Căn sơn nhân hí mắt, xoay người chộp một cái gì đó vào tay.

- Diễm La Thiên ma chung?

Lạc Bắc và Thái Thúc lập tức nhận ra cái mà Bích Căn sơn nhân vừa mới chộp lấy chính là một trong ba chỉ bảo của Thích Như Ý - Diễm la thiên ma chung.

Cái pháp bảo này một khi khởi động thì tản ra huyết khí ngập trời, thậm chí có thể bao phủ cả một ngọn núi. Ngày đó, Thích Như Ý dựa vào pháp bảo định đánh chết Lạc Bắc thì bị đám người núi Anh Giao liên thủ phóng ra công kích khiến cho nó bị hư hại, không thể sử dụng. Vì vậy mà khi mọi người mang pháp bảo bị hỏng tới đây thì cũng có cả nó ở trong số đó.

- Cái Diễm La Thiên ma chung được luyện từ Huyết tinh thạch. Có điều trình độ của người luyện nó còn quá yếu, chỉ dựa vào khí huyết nên làm sao có đủ sức phòng ngự. Nếu để ta luyện, chỉ cần thêm Thiết Ma Tinh kim vào là không thể làm cho nó bị hỏng được.

Bích Căn sơn nhân nhìn Lạc Bắc như muốn nói việc luyện thi người là đại hành gia nhưng luyện khí thì ta là người uy quyền nhất.

- Mặc dù Diễm La thiên ma chung đã bị hỏng, khí huyết và âm khí trong đó đã bị đánh mất hơn nửa, nhưng chỉ với số âm khí còn thừa đó cũng có thể sánh với một nơi âm khí ứ tích.

- Lão có thể giải phóng chỗ âm khí tích tụ trong cái pháp bảo này? - Lạc Bắc hơi giật mình.

- Nói thừa. Ta am hiểu nhất phương pháp tụ hợp pháp bảo.

Bích Căn sơn nhân hét lên the thé:

- Chỉ là một chút âm khí ẩn chứa trong pháp bảo, làm sao mà ta không lôi ra được? Đừng nói là một chút âm khí đó, cho dù cả Huyết Tinh thạch của vô số con Thất Lệ Huyết ta cũng lôi ra được.

- Thất Lệ Huyết là cái gì? - Một người tộc Ly Thủ tò mò hỏi.

- Đó chính là thi huyết của người đã chết. - Bích Căn sơn nhân đắc ý liếc mắt nhìn Diễm La thiên ma chung.

- Cái pháp bảo này mặc dù bị đánh bay nửa khí huyết nhưng bên trong vẫn còn rất nhiều. Ít nhất cũng phải hấp thu Thất Lệ huyết của mười vạn cái xác.

- Thất lệ huyết của mười vạn xác chết?

Lạc Bắc hơi nhíu mày.

Xem ra, phái Hà Gian luyện Diễm La thiên ma chung rất nhiều đời. Chẳng trách mà khi khởi động nó, mùi máu tanh có thể bao phủ cả một ngọn núi.

- Tới đây. Ta sẽ lấy âm khí trong cái pháp bảo này ra, người để cho Thi vương hấp thu thử xem có được không.

Sau khi giải thích một lúc, Bích Căn sơn nhân vẫn chưa bình tĩnh nói với Lạc Bắc. Một người giống như người điên đó, khi đã thích thứ gì mà không được nhìn nó tới cùng thì sẽ gần như muốn chết.

Thích Như Ý có được tin của Lạc Bắc, mắt bình tĩnh định tới đánh chết hắn ngay nhưng cuối cùng lại tặng cho Lạc Bắc một cái lễ lớn.

Mà trên thực tế, trong dãy núi Bắc Mang, đối với con đường luyện thi, lại hại nhất chính là phái Bắc mang và phái Hà Gian. Hiện tại, Lạc Bắc có được điển tịch của phái Bắc mang, biến Khuất Đạo Tử thành Thi thần tướng linh, lại chiếm được ba vật chí bảo của phái Hà Gian vì vậy mà vô tình tu luyện thuật luyện thi phái Bắc Mang tới mức cao nhất.

Sau khi gạt đầu thử, Lạc Bắc cơ bản chẳng hề chuẩn bị. Vốn hắn vẫn đưa theo con Thi vương có bộ mặt khiến cho người ta cảm thấy khó chịu, cũng là bởi vì Thi vương rất khó luyện chế. Hơn nữa, khi luyện tới Thi vương rồi thì nó sẽ coi như một cái thân thể độc lập có thể tự mình tu luyện. Ngoại trừ nguyên liệu ra còn lại không cần phải mất nhiều sự quan tâm tới nó.

Nhưng Bích Căn sơn nhân thì lại loay hoay chẳng khác gì kiến bò trong chảo.

Trên bề mặt của cái pháp bảo có rất nhiều thứ nguyên liệu quý dung hợp tại một chỗ, cộng với cả một cái trận pháp rối rắm. Cái pháp bảo sau khi hoàn thành, nếu muốn xóa trận pháp trên đó đi rồi biến pháp bảo thành những nguyên liệu trước đó thì so với luyện chế pháp bảo khó hơn không biết bao nhiêu lần.

Cũng vì khó như vậy cho nên trước đây Bích Căn sơn nhân mới chuyên tu bổ pháp bảo để từ đó lão có thể lĩnh ngộ được rất nhiều thứ này thứ nọ.

Cho dù với trình độ hiện nay, Bích Căn sơn nhân muốn tách từng thứ một ra thì cũng không thể làm được. Có một số phương thức kết hợp nguyên liệu quá mức huyền ảo, phức tạp. Đối với Bích Căn sơn nhân hiện nay thì lão chỉ quan tâm tới những thứ có tác dụng trong đó mà thôi.

Chẳng hạn như Vãn Tinh tinh kim trong Tinh Tuyền Diệt Ma thần giáp, hay Huyết Tinh thạch và âm khí trong Diễm La thiên ma chung.

Lúc trước, Bích Căn sơn nhân đã nghĩ tới việc sử dụng Huyết Tinh thạch, còn âm khí bên trong thì lão coi như thứ đồ vứt đi. Nhưng hiện tại, âm khí có tác dụng như vậy, Bích Căn sơn nhân đành phải nghiên cứu thêm một lần nữa.

- Tổng cộng có năm cái trận pháp. Một cái dùng để phối hợp Huyết Tinh thạch hấp thu Lệ huyết. Một cái hấp thu, ngưng tụ âm khí. Còn một cái dùng để khống chế phi thiên huyết thì được nuôi dưỡng trong huyết khí. Một cái dùng để phóng và khống chế pháp bảo. Còn một cái trận pháp để điều hòa, tránh những trận pháp đó xung đột với nhau.

Trong nháy mắt, Lạc Bắc và Thái Thúc liền nhìn thấy Bích Căn sơn nhân thay đổi hơn mười loại pháp thuật và hơn mười loại nguyên liệu khó hiểu lên Diễm La thiên ma chung. Những thứ pháp thuật và nguyên liệu đó vào trong tay Bích Căn sơn nhân giống như một con dao mổ, từ từ tách từng tầng Diễm La thiên ma chung ra ngoài.

Sau khi nghiên cứu rõ ràng từng lớp trận pháp của nó, trước tiên, Bích Căn sơn nhân không định phá vỡ trận pháp mà lại tăng thêm vài cái khác.

Hiện tại, Diễm La thiên ma chung đã bị hỏng, mấy cái trận pháp trên nó cũng không còn nguyên vẹn. Vì vậy mà phá vỡ một cái trận pháp cũng có thể khiến cho mấy cái trận pháp đó bị hỗn loạn, mà làm cho nó bị hỏng.

Còn muốn tách âm khí ra cũng không đơn giản như là hấp thu. Nếu phá hủy trận pháp ngưng tụ âm khí sẽ làm cho nó tràn ra, rất khó khống chế.

- Thật kỳ diệu.

Khi Bích Căn sơn nhân tăng thêm trận pháp, thậm chí còn dùng một chút ngọc thạch, tinh kim khảm lên Diễm La thiên ma chung. Cảnh tượng lúc này khiến cho nó hết sức buồn cười. Nhưng mấy tên đại hán tộc Đằng Giao thì không hề cảm thấy buồn cười mà nhìn tới mức ngây người.

Trước những hành động kỳ lạ của Bích Căn sơn nhân, những cái trận pháp trên Diễm La thiên ma chung từ từ được gỡ ra.

Vốn Bích Căn sơn nhân không thích khi mình luyện khí bị người ta quấy rầy. Bởi vì lão theo đuổi một thứ triết lý hoàn mỹ, từ uy lực cho tới hình dạng. Một cái pháp bảo xấu xí mà được truyền lại khiến cho Bích Căn sơn nhân cảm thấy rất khó chịu. Vì vậy mà lão không muốn có người nhìn thấy mình luyện chế phối của pháp bảo. Bởi vì nếu không luyện chế thành công thì phối của nó không dễ xem lắm.

Nhưng hiện tại, Bích Căn sơn nhân rất thích thú trước ánh mắt của đám đại hán tộc Đằng Giao. Bởi vì mấy tên tộc này lúc trước không cho lão vào xem Lạc Bắc tu luyện phi kiếm.

- Cái này có là gì. Chờ khi nào ta sử dụng Ô Đàm Kim Ma lang chiến xa luyện chế thành công cái pháp bảo kia thì các ngươi còn phải mở to mắt ra nữa.

Cái chuyện loại bỏ trận pháp, hàng năm Bích Căn sơn nhân đã làm không biết bao nhiêu lần vì vậy mà đối với lão hết sức đơn giản. Hiện tại, lão cảm thấy đặc ý nên cố tình khoe khoang. Kết quả, chưa tới hai canh giờ, trận pháp hấp thu âm khí của Diễm La thiên ma chung đã bị lão phá vỡ tuy nhiên không có một tia âm khí nào chảy ra do bị lão dùng một thứ trận pháp khác khống chế.

- Bích Căn sơn nhân đã lợi hại thế này thì Mộc Đạo Tử mà Hắc Phong lão tổ từng nhắc chỉ sợ không thể sánh được với lão. Nhưng Trầm Thái Thanh Minh mà lão nói còn cao hơn lão thì không biết trình độ của người đó tới mức nào.

Khi nghe thấy Bích Căn sơn nhân nói vậy, trong đầu Lạc Bắc liền xuất hiện ý nghĩ đó. Chỉ có điều Lạc Bắc không biết rằng người luyện khí cao nhất trên đời đã gặp Lạc Hàng, lại còn luyện lại phi kiếm cho gã.

Từng sợi âm khí đen đặc từ trong Diễm La thiên ma chung tản ra. Còn Thi vương đang ngồi xếp bằng thì như đang hô hấp, hút từng sợi âm khí vào trong mũi.

- Phái Hà Gian tích lũy mấy đời khiến cho âm khí trong Diễm la thiên ma chung không ngờ lại tinh khiết như vậy.

Đúng như sự dự đoán của Bích Căn sơn nhân, Thi vương có thể hấp thu được âm khí trong Diễm la thiên ma chung. Nhưng mức độ hấp thu của nó lại hoàn toàn vượt ra ngoài sự dự đoán của Lạc Bắc và Bích Căn sơn nhân.

Thi vương hấp thu Diễm Ma thiên la chung không hề ngừng nghỉ. Từng tia âm khí được nó hút vào liền bị luyện hóa. Chẳng khác nào Diễm la thiên ma chung là một con suối còn Thi vương thì liên tục uống.

Lạc Bắc nhanh chóng hiểu ra. Bình thường những nơi có tích âm khí, phần lớn đều không có ánh mặt trời với đầy các loại khí bẩn khiến cho âm khí ở đó vô cùng hỗn tạp. Còn âm khí trong Diễm la thiên ma chung thì quả thực giống như Thạch Nhũ quỳnh dịch mà Lạc Bắc vừa mới uống.

Âm khí vô cùng cô đọng và tinh khiết quả thực nhanh chóng bổ sung thi khí trong người Thi vương.

- Con Thi vương của ngươi không bị nổ tung đấy chứ?

Bích Căn sơn nhân quan sát một lúc rồi chợt lên tiếng hỏi.

Thi vương liên tục hút âm khí khiến cho lớp da của nó từ từ trở nên đen bóng, có phần gần giống với Tam Thiên Phù Đồ. Tuy nhiên người nó cũng từ từ phình lên. Chưa tới nửa canh giờ, thân thể của Thi vương đã to hơn tới một nửa, chẳng khác nào một cái túi da bị thổi phồng.

- Hà Gian phái tích lũy mấy đời khiến cho âm khí trong Diễm la thiên ma chung có thể tương đương với một nơi âm khí tổng hòa. Hấp thu được nửa canh giờ còn nhiều hơn ở núi Anh Giao rất nhiều.

- Thân thể của Thi vương hình như không chịu nổi sức mạnh của nó.

Lạc Bắc có sự cảm ứng với Thi vương liền nhanh chóng nhận thấy.

Cũng giống như tâm tính của người tu đạo, cho dù chân nguyên có đủ nhưng tâm tính chưa đạt tới thì cũng không thể nào vượt qua được. Còn thi khí của Thi vương thì có động ở trong cơ thể nhưng thân thể lại chưa đủ mạnh thì nó cũng không chịu được. Nếu muốn để cho nó đủ mạnh thì phải cho nó ăn các loại kim thiết, ngọc thạch để rèn luyện thân thể.

- Không cần cho nó hấp thu âm khí. Người hãy cho nó ăn kim tinh, ngọc thạch trước đi.*

Hiểu được điều đó, Lạc Bắc liền nói với Bích Căn sơn nhân.

Âm khí trong Diễm La thiên ma chung còn rất đầy. Bích Căn sơn nhân lại có thể cung cấp vô số tinh kim để luyện chế thi thân. Có thể nói là trước mắt, tất cả đã chuẩn bị đủ.

Từng vòng ánh sáng màu vàng kim lấp lánh tản ra từ người Lạc Bắc. Có lúc nhìn nó giống như sóng ước, có lúc lại giống như một cái đài sen mông lung màu vàng.

Sau khi tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh tới tầng thứ bảy, cảnh tượng tu luyện của hoàn toàn giống với lúc điều khiển Thi vương. Nếu chỉ nhìn Lạc Bắc tu luyện thì chắc chắn không thể nào ngờ được Thi vương là do hắn điều khiển.

Con thi vương đứng trước mặt Lạc Bắc năm, sáu trượng.

Diễm ma thiên la chung không còn hình dáng trước đó của nó đang lơ lửng trên đầu Thi vương. Một tia âm khí giống như dòng thác từ từ chảy xuống, chui vào lỗ mũi của Thi vương.

Bên cạnh người thi vương chồng chất đủ mọi loại ngọc thạch, kim thiết với đủ màu sắc.

Có vô vàn kim loại, lại có cả Diễm Ma thiên la chung ngưng tụ âm khí, con Thi vương của Lạc Bắc tu luyện so với Thi vương của người khác có tốc độ nhanh gấp cả trăm lần.

Hiện tại, Lạc Bắc cơ bản không hề lo lắng tới việc thân thể của Thi vương do hấp thu âm khí nhiều mà không chịu được. Khi nó hấp thu âm khí tới mức cao nhất thì Thi vương lại ăn kim loại, rèn luyện bản thân. Đợi sau khi luyện hóa sắt thép xong, thân thể của Thi vương không chỉ có trở nên cứng rắn hơn thì âm khí cũng bị tiêu hao nhiều.

Cái vòng tuần hoàn lặp đi lặp lại này giống như một người tu đạo có được rất nhiều linh đan, liên tục luyện hóa được lực, nâng cao tu vi.

Cũng giống như Thái Thúc hiện giờ.

Từ khi Bích Căn sơn nhân bỏ trận pháp trên Diễm La thiên ma chung, phát hiện Thi vương có thể hấp thu âm khí của nó, Thái Thúc cũng bắt đầu bế quan tu luyện Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu.

Một nửa bình Thạch Nhũ quỳnh dịch, Hiên hồ tông của Mộ Hàm Phong mặc dù không tranh quyền đoạt thế nhưng trong mấy năm qua cũng tích trữ được rất nhiều linh dược. Hơn nữa, sau khi chiếm được Thương Lãng cung cũng thu được rất nhiều linh đan để tăng tu vi. Tổng cộng lại thì trong vòng mười ngày cũng không thể nào luyện hóa được hết.

Vốn đối với những môn phái tu đạo bình thường đều không thích chuyện ăn, uống quá nhiều linh dược. Bởi vì mặc dù linh dược có thể tăng chân nguyên nhưng khi chân nguyên đủ mà tu vi tâm tính không đủ cũng không được. Hơn nữa, rất nhiều linh dược đều rất mạnh, không ôn hòa giống như hấp thu linh khí của trời đất vì vậy mà khi đột phá rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma. Hiện tại, trong các môn phái tu luyện nội đan đạo pháp *thì rất nhiều. Còn tu luyện ngoại đan đạo pháp lại rất thưa thớt chính là nguyên nhân đó.

Nhưng hiện tại, Thái Thúc tạm thời không có gì e ngại. Bởi vì hiện tại Thái Thúc xóa bỏ tu vi của bản thân rồi sau đó lại chuyển sang tu Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu. Tu vi các mặt của nàng đã sớm đạt tới đủ, nên việc luyện hóa được lực, tu vi đột phá hết sức dễ dàng, cơ bản không sợ việc không chống lại được để cho tẩu hỏa nhập ma.

- Cũng không biết hiện tại Thái Thúc đã tu luyện Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu tới tầng thứ mấy rồi.

Lạc Bắc từ từ mở mắt mà nghĩ vậy. Ánh sáng màu vàng tản ra từ người hắn cũng từ từ biến mất, pháp lực dao động cũng ẩn đi.

Tới lúc này, Thái Thúc đã tu luyện được năm ngày nên Lạc Bắc không biết nàng đã tới được cảnh giới nào rồi.

Trong năm ngày qua, Lạc Bắc đã hoàn toàn luyện hóa linh khí ẩn chứa trong Thạch Nhũ quỳnh dịch tích tụ trong cơ thể nên tất cả thương thế của hắn đã hồi phục như cũ, chân nguyên cũng đạt tới trạng thái cao nhất.

Hiện tại trong nguyên thần thức hải của hắn có một tia khí kim thiết đang liên tục bị chân nguyên màu vàng của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh dao động rồi thấm vào. Chân nguyên màu vàng của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh giống như một dòng sông lớn, còn khí kim thiết chẳng khác nào tảng đá ngầm liên tục bị nó mài giũa.

Lạc Bắc đứng dậy. Mới vừa nghĩ thì một tiếng nổ vang lên rồi một vầng kiếm quang màu đen từ tay hắn lao ra, đánh trúng một miếng sắt bên cạnh Thi vương.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

16-01-2013, 01:40 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

195. Chương 194: Người Đến Từ Phía Tây.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Hiện tại, Lạc Bắc đã tới cảnh giới dẫn kiếm vào trong cơ thể. Trải qua năm ngày chân nguyên rèn luyện, dung hợp, uy lực của Tam Thiên Phù Đồ so với cảnh giới Kiếm cương đã hơn gấp đôi, tốc độ phóng ra nhanh hơn. Hơn nữa, Lạc Bắc có thể cảm nhận được khí kim thiết dựa theo kiếm quyết chạy dọc theo kinh mạch của mình rồi lao ra, không còn đau đớn như cái ngày mới chui vào trong cơ thể.

Lạc Bắc biết đó là vì khí kim thiết sau khi được chân nguyên trong cơ thể rèn giũa, dung hợp đã có sự thay đổi.

Còn thay đổi như thế nào thì Lạc Bắc có thể cảm nhận được. Chờ tới khi cảm giác đau đớn hoàn toàn biến mất thì khí kim thiết cũng hoàn toàn trở thành chân nguyên, kiếm nguyên thật sự.

Tới lúc đó, hắn có thể dựa theo kiếm quyết tu luyện cảnh giới cuối cùng của Phá Thiên Liệt - Bản mạng kiếm nguyên. Tới lúc đó có thể để cho chân nguyên bản thân dung hợp vào trong toàn bộ kiếm nguyên, đồng loạt phát ra đối địch.

- Cũng không biết ta phải mất bao nhiêu lâu mới có thể ngưng tụ được kiếm nguyên thật sự.

Trong điển tịch của Thục Sơn, trong năm trăm năm qua các hàng đệ tử của Thục Sơn sau khi tu luyện tới cảnh giới dẫn kiếm vào trong cơ thể, sau đó nhanh nhất có thể tu luyện tới cảnh giới kiếm nguyên thì cũng phải mất tới mười năm.

Lạc Bắc biết với tu vi của mình trong mấy trăm năm qua đã là người số một ở Thục Sơn. Nhưng hắn cũng hiểu rõ chỉ cần tu luyện tới cảnh giới dẫn kiếm vào trong cơ thể đều là những người có thiên tư trác tuyệt. Lạc Bắc hiểu rất rõ việc ngưng luyện thành kiếm nguyên thật sự không phải trong thời gian ngắn ngủi có thể làm được. Ánh mắt của hắn nhìn về phía Thi vương đang ngồi cách đó không xa.

Hiện tại, Thi vương đang hấp thu âm khí trong Diễm La thiên ma chung. Trải qua năm ngày hấp thu âm khí, luyện hóa tinh kim ngọc thạch, thân thể của Thi vương đã nhỏ đi một vòng, chỉ hơi cao hơn Khuất Đạo Tử một chút.

Thân hình Thi vương mặc dù nhỏ đi nhưng thân thể càng ngưng luyện, mạnh hơn.

Hiện tại, trên người Thi vương tản ra thi khí lạnh lẽo, thậm chí khiến cho quanh người nó liên tục xuất hiện những làn sương trắng. Sinh vật bình thường mà tiến vào gần nó mấy trượng thì sẽ bị thi khí xâm nhập, biến thành một cái thi thể, đồng thời bị khí lạnh làm cho đóng băng.

Ngoại hình của Thi vương cũng có sự thay đổi rất lớn. Vốn da thịt của nó tối đen thì hiện tại đã lấp lánh một chút màu lam, sáng bóng. Nhìn không còn giống với da thịt cương thi mà ngược lại giống với ngọc thạch. Móng tay của Thi vương cũng biến thành màu xanh đồng, tóc biến thành màu xám trắng. Tất cả đều hết sức trơn bóng.

Tóc và móng tay của Thi vương đều trở nên rất dài. Vốn tóc của nó chỉ tới bả vai thì bây giờ đã dài tới bên hông. Còn móng tay thì phải dài tới hai thước.

Từ sau khi móng tay và tóc của Thi vương có sự thay đổi, một ngày, Bích Căn sơn nhân lại tới hai lần để nghĩ cách lấy một chút móng tay và tóc về.

Nhưng cho dù nắm được thuật luyện kim thiên hạ vô song như Bích Căn sơn nhân thì cũng không thể phát hiện ra chất liệu của móng tay và tóc Thi thần tướng linh. Móng tay và tóc của nó không giống như tinh kim ngọc thạch mà giống như một thứ gì đó được trộn lẫn hai thứ đó vào với nhau.

Móng tay của Thi vương và tóc theo phán đoán của Bích Căn sơn nhân so với Vân đàm tinh kim còn cứng hơn nhiều lắm, nhất là móng tay. Bích Căn sơn nhân tìm kiếm cửu ngư nhị hổ lực, thậm chí là cố tình luyện một thanh tiểu đao sắc bén mới có thể cắt được một chút.

Bích Căn sơn nhân sử dụng Địa Tâm ly hỏa, luyện thử thì phát hiện ra sau khi móng tay và tóc hòa tan với dung dịch ngọc thạch rồi làm lạnh thì chúng lại hóa thành một thứ giống như đúc với gỗ. Hơn nữa, dường như nó không thể tách ra được.

Điều thần kỳ nhất đó là Bích Căn sơn nhân không thể sử dụng nó để luyện chế pháp bảo khác. Bởi vì lão phát hiện ra móng tay và tóc sau khi cắt xuống chừng năm canh giờ liền trở nên xám xịt, rất dễ bị bẻ gãy.

Nó chẳng khác nào một cái cành lá tươi tốt nhưng sau khi khô héo thì lại trở nên rất giòn.

Bích Căn sơn nhân chỉ biết tặc lưỡi rồi đành phải thừa nhận pháp thuật trong thiên hạ thiên biến vạn hóa, hết sức kỳ diệu. Cái đạo luyện thi cơ bản không phải là lĩnh vực của lão.

Sau đó, Bích Căn sơn nhân lại càng mang tới nhiều ngọc thạch, tinh kim. Trong đó có một số thứ không phải được tách ra từ dung nham mà do lão trước đây luyện chế được, có thể nói là rất cứng rắn, hiếm thấy. Chỉ có điều tạm thời bây giờ lão vẫn chưa dùng tới. Đối với những đồ vật để luyện khí, Bích Căn sơn nhân vẫn có một quan điểm ngựa tốt từ giống. Vì vậy mà pháp bảo có tốt thì nguyên liệu phải được ưu tiên hàng đầu. Bích Căn sơn nhân cảm nhận sau khi Thi vương ăn chỗ tinh kinh đó thì hiệu quả sẽ rất tốt.

Lão nôn nóng muốn nhìn xem Thi vương biến thành thi thần, sợi tóc trở thành Huyền Sát Ngân ti, móng tay biến thành Hâm Âm a đồ nhận sẽ như thế nào.

Cái này đó, Lạc Bắc cũng cảm nhận nó không xa lắm.

Bởi vì, do có sự liên hệ tinh thần độc đáo với Thi vương cho nên Lạc Bắc có thể cảm nhận được trong thân thể của nó, âm khí đã từ từ ngưng tụ ở vị trí Đan điền.

Đây là dấu hiệu sắp sửa ngưng tụ thành Thi thần đại đan.

Một khi ngưng tụ thành thi thần đại đan, thi vương sẽ thực sự đột phá trở thành Thi thần. Tới lúc đó, thi thần đại đan sẽ làm cho âm khí trở nên ngưng tụ thêm, không xuất hiện cái cảnh âm khí nhiều lắm mà không có chỗ chứa. Tới lúc đó, khi đối địch uy lực của Thi thần sẽ lợi hại hơn Thi vương không biết bao nhiêu lần.

Như tu luyện kiếm thuật, đạt tới cảnh giới Kiếm Cương mới có thể tính là uy lực thực sự hùng mạnh. Đạo pháp luyện thi khi đạt tới thi thần mới có thể xem như chân chính hùng mạnh. Hơn nữa, thực lực của nó so với phi kiếm còn lớn hơn nhiều.

- Yêu vương.

Trong lúc Lạc Bắc đang quan sát Thi vương thì hai người tộc Đằng Giao đột nhiên từ bên ngoài lướt vào, trong tay họ cầm một cái thứ gì đó lấp lánh ánh sáng trắng. Lạc Bắc liếc mắt liền có thể nhận thấy đó là một cái mặt nạ màu bạc.

- Đây là thứ gì? - Lạc Bắc không nhịn được lên tiếng hỏi hai tên Đại hán.
- Đây là mặt nạ Cưu Bàn Đồ Tăng Trưởng. - Hai tên đại hán cầm cái mặt nạ đưa cho Lạc Bắc.
- Chúng ta thuyết phục Bích Căn sơn nhân luyện chế giúp ngài.
- Mặt nạ Cưu Bàn đồ Tăng trưởng? Cái pháp bảo này là thứ gì mà có pháp lực dao động mạnh tới vậy?

Lạc Bắc vừa mới tiếp xúc với cái mặt nạ thì nét mặt hơi thay đổi. Bởi vì hắn có thể cảm nhận được pháp lực tản ra từ nó so với Sơn Hà xã tắc chung còn mạnh hơn.

- Pháp lực dao động đó là do Bích Căn sơn nhân sử dụng pháp trận tạo ra chứ không tới mức lợi hại đến vậy.

Hai gã đại hán tộc Đằng Giao giải thích:

- Mặt nạ Cưu Bàn Đồ Tăng trưởng là một pháp bảo của La Thần tướng trong thập đại kim tiên của Côn Luân. Nó có thể tăng phúc lực lượng chân nguyên của một người và uy lực pháp thuật.
- Thái Hư Nghê Y của Bích Căn sơn nhân chỉ dành cho Thái Thúc. Chúng ta nói với lão, ngài là Yêu vương, mọi người bên cạnh đều có pháp bảo nhưng ngài lại không có. Ít nhất thì lão cũng phải luyện một cái có thể tiết kiệm chân nguyên cho ngài. Kết quả, lão liền luyện cái pháp bảo này. Lão nói, cái pháp bảo này chỉ có thể tiết kiệm được một, hai phần chân nguyên. Vì vậy mà lão liền làm thẳng thành hình dạng của Cưu Bàn Đồ Tăng trưởng, còn dùng pháp trận làm cho nó có khí tức dao động giống hệt nhau.

“Vỏ quýt dày có móng tay nhọn. Bọn họ đối phó với Bích Căn sơn nhân thật sự rất hợp lý.”

Lạc Bắc không nhịn được nở nụ cười.

Tính tính của Bích Căn sơn nhân hết sức quái dị. Người bình thường cơ bản không thể nói được với lão hai câu. Hơn nữa, lão không phải là nhà thông thái, không nể mặt bất cứ ai. Như lần trước, lão bị mấy đại hán tộc Đằng Giao ngăn lại, Bích Căn sơn nhân rất thích khoe khoang trước mặt họ. Còn đại hán của tộc Đằng Giao thì tính tình đôn hậu. Bích Căn sơn nhân khoe khoang trước mặt họ, cố tình làm cho họ nhục. Nhưng người tộc Đằng Giao không hề giận mà còn nhân cơ hội khiến Bích Căn sơn nhân để cho tiến vào động của lão.

Vốn với tính của Bích Căn sơn nhân chắc chắn là coi thường luyện chế cái loại pháp bảo này. Nhưng hiện tại, lão lại đi làm ra nó thì chắc chắn là cố tình khoe khoang để chọc giận mấy tên đại hán tộc Đằng Giao. Tuy nhiên vô tình lại mắc bẫy của họ.

Thi triển pháp thuật có thể tiết kiệm được một, hai phần chân nguyên đối với Bích Căn sơn nhân chẳng là cái gì nhưng đối với Lạc Bắc lại có tác dụng rất nhiều.

Khi đeo cái mặt nạ đó lên, Lạc Bắc có cảm giác giống như uống Thạch nhũ quỳnh dịch, đầu óc sáng khoái. Đồng thời có một tia linh khí liên tục thấm vào trong da thịt.

Còn hai đại hán của tộc Đằng Giao nhìn thấy Lạc Bắc thì lại sững sờ.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

16-01-2013, 01:41 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

196. Chương 195: Nại Hà Ma Cung.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Hiện tại, với tu vi của mình, Lạc Bắc đã có một chút gì đó uy nghiêm. Nhưng hiện tại, dù sao thì hắn cũng vẫn còn trẻ nên gương mặt vẫn có sự non nớt. Có điều hiện giờ, hắn đeo cái mặt nạ vào khiến cho sự non nớt bị che kín, chỉ còn sự lạnh lùng, thần bí.

Lúc trước, Lạc Bắc đã có một chút phong độ của một vị tông sư thì hiện tại khi đeo cái mặt nạ này càng khiến cho hắn tràn ngập một phong thái vương giả.

- Yêu vương.

Đúng vào lúc này, Tịch Tây Nguyên nhanh chóng từ ngoài động chạy vào:

- Cách năm trăm dặm về phía Tây có người đang chạy tới đây. Pháp lực dao động trên người họ rất mạnh.

- Cuối cùng thì cũng đã tới.

Tinh thần Lạc Bắc liền trùng xuống.

Trong những ngày qua, điều Lạc Bắc lo lắng nhất đó là người Côn Luân tiến đến bao vây. Thao Sinh Nguyên bỏ chạy, Lạc Bắc biết hành tung của mình và Thái Thúc nhanh chóng sẽ bị lộ.

Việc Côn Luân chặn giết chỉ còn là vấn đề thời gian.

Mà hiện tại, việc Côn Luân tới vây giết đối với Lạc Bắc là vô cùng bất lợi.

Nếu chậm thêm một chút nữa, Thi vương biến thành Thi thần hay Bích Căn sơn nhân sử dụng Ô Đàm Kim Ma Lang và Sơn Hà Xã tắc chung luyện chế thành một thứ pháp bảo lợi hại thì thực lực của Lạc Bắc sẽ tăng mạnh tới lúc đó, phối hợp với Thái Thúc sẽ tạo ra một sự uy hiếp.

Nhưng Côn Luân cố tình đuổi giết tới đây thì cơ bản hắn không còn sự lựa chọn nào nữa.

Đám người Cầu Thương Dương cũng nhanh chóng chạy tới cái động của Lạc Bắc.

- Tổng cộng có tất cả ba người, còn cách chừng ba trăm dặm. Chính xác là họ đang hướng tới Thương Lăng cung.

Rất nhanh, một nam tử Tịch Tộc lo lắng lướt vào báo tin.

Sau khi nhận được tin đó, người Tịch Tộc cơ bản không hề nhận được tin tức nào của ba người đó nữa. Bởi vì ba người kia có lẽ phát hiện ra Ngân sắc tiễn ngư có tác dụng truyền tin cho nên những con nào tới gần đều bị đánh chết.

Đây đúng là một tin tức đầy sự đối địch.

Bình thường đối với người tu đạo cho dù phát hiện ra người ta đang quan sát cũng không ra tay đánh chết người khác. Bởi vì việc này rất dễ nảy ra đấu pháp sinh tử.

- Chỉ có ba người?

Lạc Bắc nghe thấy tin tức thì cảm thấy bất ngờ.

Hắn hiểu rõ người Côn Luân lợi hại tới mức nào. Uy lực Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu, Lạc Bắc cũng đã được chứng kiến.

Ảo Băng Vân và Hàng Thanh Phong là những đệ tử nổi bật nhất của Côn Luân, tu vi của cả hai đều cùng một đẳng cấp với Thích Như Ý, tương đương với một tông chủ của phái lớn.

Tuy nhiên trải qua mấy trận đại chiến, nhất là sau trận chiến núi Anh Giao, Lạc Bắc biết với tu vi của một người cho dù có cao tới mấy thì đối mặt với mười người tu vi kém hơn cũng không hề có được phần thắng.

Lạc Bắc cảm ấy cho dù là Hắc Phong lão tổ thì cũng không thể đánh lại được bản thân mình, Khuất Đạo Tử và Thi vương liên thủ.

Đương nhiên, Hắc Phong lão tổ cũng thừa nhận trên thế gian có nhiều người tu vi còn cao hơn mình. Mà Thập đại kim tiên của Côn Luân thì lão không thể nào địch nổi. Lạc Bắc cũng biết, càng lên cao tu vi càng khó tăng thêm. Nhưng càng lên cao, uy lực của pháp thuật cũng cao hơn rất nhiều.

Vì vậy mà thập đại kim tiên có khả năng còn cao hơn Hắc Phong lão tổ không chỉ một phần.

Nhưng cho dù là lợi hại gấp đôi gấp hai, trừ khi là cả ba người vừa tới đều là thập đại kim tiên của Côn Luân, nếu không thì Lạc Bắc cũng có thực lực để liều mạng.

Bởi vì ngoại trừ những người từ núi Anh giao đi theo mình thì hiện tại còn rất nhiều người tộc Ly Thủ và Hỏa Kiêu. Mặc dù Hỏa Kiêu không thể biến thành hình người như tộc Ly Thủ hay tộc Đằng Giao nhưng trời sinh đã biết được pháp quyết hệ Hỏa, lại là dị thú cực mạnh ở trong nước. Hơn nữa, hiện tại còn có Thất Hải Yêu Vương thú và rất nhiều dị thú khác giúp đỡ.

Chỉ riêng một mình Thất Hải Yêu Vương thú cũng tương đương với mấy cao thủ như Đinh Ngao và Thích Như ý.

“Chẳng lẽ người tới không phải là người Côn Luân?”

Lạc Bắc chợt nghĩ như vậy.

Nếu không phải là người Côn Luân, biết hẳn có năng lực tiêu diệt người của Thất tông, ngũ phái và đánh bại Thương Lăng cung thì tới đây không thể chỉ có ba người. Còn tập trung nhiều môn phái tạo ra thanh thế thật mạnh để làm vật hy sinh mới chính là phong cách của Côn Luân.

- Cứ để xem người chúng ta có còn những người khác đi theo hay không.

Lạc Bắc lập tức phân công mọi người. Mặc dù Tịch tộc khổng chế Ngân tiền ngư tới gần bọn họ chừng mười trượng là bị đánh chết nhưng những nơi khác thì vẫn có thể được.

- Đường như chỉ có ba người chứ không có nhiều người tới đây.

Sắc mặt người của Tịch tộc tới báo tin đó hết sức khác lạ:

- Ba người đó lao tới theo hướng của Thương Lăng cung. Nhưng khi cách Thương Lăng cung chừng hai trăm dặm thì bọn họ tách ra, bao vây con vật của Tịch Ngân Lân lại.

Tịch Ngân Lân chính là một người trong số mấy cô gái của Tịch tộc. Mà hiện tại, con vật người đó nói chính là Pháp vương thủy chu. Pháp vương thủy chu được Tịch Ngân Lân dùng Tịch Tộc đẳng âm gọi tới. Đám người Tịch tộc có thói quen gọi đám dị thú do mình điều khiển bằng một cái tên giống nhau. Vì vậy mà Tịch Ngân Lân cũng gọi Pháp vương thủy chu là tiểu pháp.

- Bọn chúng không tới Thương Lăng cung mà lại bao vây Pháp Vương thủy chu?

Lạc Bắc cũng không hiểu được ý đồ của ba người đó. Sau khi trầm ngâm một lúc, Lạc Bắc liền nói với đám người Tịch Tây Nguyên và Cầu Thương Dương:

- Các người cùng đi với ta xem ba người đó là ai.

Lúc này, trong động vẫn cuộn cuộn dung nham như trước cùng với ánh lửa chói mắt. Còn trên mặt biển đang là đêm khuya.

Một vầng trăng sáng giữa đêm đen tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

Rất nhiều ngày chưa ra khỏi hang. Lần đầu tiên vọt lên mặt biển, Lạc Bắc có cảm giác hết sức thoải mái.

Một cái bóng đen đưa Lạc Bắc, Cầu Thương Dương, Ly Nghiêu Ly, Tịch Tây Nguyên lao nhanh về phía vùng biển mà Pháp vương thủy chu ẩn nấp.

Cái bóng đen đó tỏa ra khí đen cuộn cuộn, trên lưng gồ lên giống như một cái xe vậy. Đó chính là Quý Xa Âm Vương Cư .

Trong làn nước biển bên dưới Quỷ Xa Âm Vương Cư còn có một bóng đen khổng lồ, trên lưng dường như có hai người đang đứng.

Ẩn nấp dưới làn nước sâu bên dưới Quỷ Xa Âm Vương Cư chính là Thất Hải Yêu Vương thú. Còn trên lưng của nó chính là Khuất Đạo Tử và Thi vương.

Khi Lạc Bắc giao thủ với người khác chưa bao giờ khinh địch. Nhưng trong tình hình chưa rõ địch thủ là ai thì hắn sẽ không thể hiện hết toàn bộ thực lực của mình trước mặt đối phương.

Khi còn cách vùng biển của Pháp vương thủy chu chừng năm mươi dặm, Lạc Bắc nhìn thấy một vầng ánh sáng màu vàng.

Gần thêm một chút, Lạc Bắc có thể nhìn rõ bên cạnh vầng ánh sáng màu vàng đó còn có hai chấm đen. Bên trong vầng ánh sáng màu vàng đó có một nam tử trung niên mặc trường bào màu đen, đầu đội kim quan, sắc mặt hơi vàng. Hai bên vầng ánh sáng là hai đám mây đen bao phủ hai nam tử trẻ tuổi. Một người hơi ục ịch, cầm trong tay một cái đoản trường màu xanh. Còn một người thì mặc áo choàng màu trắng, trong tay không cầm thứ gì nhưng lỗ tai lại xỏ một cái khuyên tai cực to.

- Dường như ba người này không phải thuộc huyền môn chính đạo.

Lạc Bắc liếc mắt thì có thể nhận ra qua cách ăn mặc của ba người đó cùng với hơi thở. Đồng thời pháp lực của hai tên thanh niên trẻ tuổi tản ra không hề giống với người trong huyền môn chính đạo.

Hơi thở của họ lạnh như băng, có phần giống với Khuất Đạo Tử và Thích Như Ý.

- Quỷ Xa Âm Vương Cư.

- Ai? Là đạo hữu ở đâu?

Khi Lạc Bắc nhìn thấy ba người thì bọn họ cũng có thể thấy được bóng dáng khổng lồ của Quỷ Xa Âm Vương Cư và mấy cái bóng đứng trên nó. Cả ba người đều không nhin được lên tiếng hỏi.

Âm thanh của cả ban người vọng trên mặt biển khiến cho Lạc Bắc thở phào nhẹ nhõm.

Vào lúc này, Lạc Bắc có thể cảm nhận được tu vi của ba người không hề kém. Tu vi của nam tử trung niên trong vầng sáng màu vàng kia tương đương với Lạc Bắc. Còn hai người còn lại thì mặc dù tu vi không bằng nhưng so với đám người Kỷ Âm Dương của Thất tông ngũ phái thì còn mạnh hơn một chút. Nhưng cả ba người chắc chắn không phải là cao thủ đứng đầu của Côn Luân.

- Ta là Thất Hải Yêu Vương! Các ngươi là người ở đâu? Tới đây có ý định gì?

Lạc Bắc lệnh cho Quỷ Xa Âm Vương Cư dừng lại rồi nhìn ba người mà lên tiếng.

- Là người Yêu tộc?

Khi ba người nhìn thấy rõ khuôn mặt của Lạc Bắc và đám người Cầu Thương Dương thì lắp bắp kinh hãi. Nhưng khi nghe Lạc Bắc tự xưng là Thất Hải Yêu Vương, hơn nữa do hắn tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh khiến cho hơi thở được che giấu, trên mặt lại đeo cái mặt nạ màu bạc làm tăng thêm sự thần bí và uy nghiêm khiến cho cả ba người kinh ngạc.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

16-01-2013, 01:42 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

197. Chương 196: Bạch Cốt Khô Lâu.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Thất Hải Yêu Vương? Tại sao từ trước đến giờ ta chưa nghe thấy cái tên này? Đây là khu vực gần với Thương Lăng cung, người và Thương Lăng cung có quan hệ thế nào?

Lạc Bắc lạnh giọng:

- Thương Lăng cung đã đầu hàng, chịu sự điều khiển của ta.

- Cái gì?

Vừa nghe thấy Lạc Bắc nói vậy, cả ba người đều hơi biến sắc. Chút kiêu căng trên khuôn mặt của nam tử trung niên trong vầng sáng màu vàng chợt biến mất. Y nghiêm mặt nói:

- Ta ít kiến thức. Trước kia chưa nghe thấy tên của tiền bối. Mong tiền bối bao dung. Ta là Mộc chân quân. Bọn họ là Thần Đạo Khôi. Hoàng Phổ Huy! Cả ba chúng ta đều là người của Nại Hà Ma cung.

- Nại Hà Ma cung? Bạch cốt chân nhân! Mộc chân nhân? Hóa ra là y. Chẳng trách mà các người lại có hơi thở như thế.

Lạc Bắc hơi sững sờ một chút.

Cái tên Mộc chân quân, Lạc Bắc đã được nghe Hắc Phong lão tổ nói qua.

Hiện tại, số mệnh của thiên hạ thay đổi. Ma môn vốn suy yếu bao nhiêu lâu thì trong mấy chục năm qua cũng từ từ mạnh lên, xuất hiện rất nhiều cao thủ tu luyện pháp quyết ma đạo. Bạch Cốt chân quân, Mộc chân quân chính là người trong những số đó.

Hóa ra cả ba người này đều tu luyện pháp quyết ma đạo. Chẳng trách mà hơi thở và pháp lực dao động của ba người hoàn toàn khác với đám người huyền môn chính đạo.

Hắc Phong lão tổ đã nói với Lạc Bắc, hiện tại những người tu luyện pháp quyết ma đạo bị Côn Luân dồn tới Nam Bộ châu. Nhưng Hắc Phong lão tổ cũng có nói rằng Nại Hà ma cung là môn phái ma đạo nằm ngoài Nam Bộ châu mà có thực lực mạnh nhất. Chỉ có điều pháp quyết Ma môn và hành tung của họ rất quỷ dị, cho dù Hắc Phong lão tổ cũng chỉ biết tới tên một vài cao thủ tu luyện pháp quyết Ma môn. Còn tình hình cụ thể của Nam bộ châu như thế nào và động của Nại Hà Ma cung ở đâu thì lão không biết.

Mặc dù Lạc Bắc không như đám đệ tử huyền môn chính đạo nhưng cũng biết người tu luyện đạo pháp ma môn khác biệt hoàn toàn. Bởi vì, bọn họ tu luyện hấp thu không phải linh khí trời đất mà là âm khí, thi khí. Nhưng Lạc Bắc cũng không phải như đám đệ tử huyền môn chính đạo vừa thấy người Ma môn là lao vào liều chết. Đây cũng là lần đầu tiên, Lạc Bắc gặp được người tu luyện pháp quyết ma môn vì vậy mà nhất thời cũng hơi mất bình tĩnh.

Nhưng Lạc Bắc đang đeo mặt nạ vì vậy mà người khác không thể nhìn rõ nét mặt của hắn ra sao. Chỉ có điều do sự trầm mặc của hắn mà khiến cho đám người Mộc chân quân cảm thấy hắn càng thêm thần bí, uy nghiêm.

- Chúng ta tới đây là do phát hiện hơi thở của Pháp vương thủy chu, vì vậy mà đuổi theo.

Mộc chân quân chớp mắt mấy cái rồi nói.

- A? Pháp vương thủy chu đã bị ta thu phục. - Lạc Bắc liếc mắt nhìn Mộc Thần Quân, Thần Đạo Khôi và Hoàng Phổ Huy:

- Các người đuổi theo Pháp vương thủy chu định làm gì?

- Pháp vương thủy chu đã bị người thu phục?

Một vài tia sáng như lóe lên trong mắt Mộc Chân quân, Thần Đạo Khôi và Hoàng Phổ Huy.

- Chúng ta đuổi theo Pháp vương thủy chu là muốn lấy chu nang của nó để luyện pháp bảo. Không biết ngài có thể bỏ thứ mình yêu thích hay không?

Lạc Bắc lắc đầu:

- Pháp vương thủy chu vừa mới về với ta, ta không bảo vệ tính mạng của nó lại mang tặng cho người khác thì còn ai chịu phục tùng ta nữa?

Lạc Bắc biết trong chu nang của Pháp vương thủy chu có tích trữ rất nhiều tơ nhận. Thứ tơ của Pháp vương thủy chu so với Kim tằm ti ngàn năm còn dẻo dai hơn, lại còn tránh được nước lửa. Có thể nói nó là thứ nguyên liệu tốt để luyện pháp bảo. Nhưng chu nang của Pháp vương thủy chu nằm trong bụng của nó. Nếu lấy Chu nang thì nó không sống được vì vậy mà Lạc Bắc chẳng hề do dự, từ chối.

- Cái này...

Ánh mắt của Mộc chân quân đảo liên tục, mà đôi mày của lão cũng hơi nhướng lên, hiển nhiên là đang suy tư. Sau một lúc, Mộc chân quân ngẩng đầu lên nhìn Lạc Bắc rồi nói:

- Ta biết Pháp vương thủy chu không phải là thứ dị thú bình thường. Nếu có người bảo ta để lại, ta cũng không dễ dàng đồng ý. Có điều, Nại Hà ma cung của chúng ta cũng không muốn vô công bắt thú lộc. Nếu Yêu vương đồng ý thì thậm chí cả Quỷ Xa Âm Vương Cửu, chúng ta cũng có thứ để trao đổi.

- Bạch Cốt chân quân dám nói to, lại nghênh ngang như vậy tới Thương Lăng cung thì thế lực của Nại Hà ma cung chắc chắn còn hơn xa Thương Lăng cung.

Trong lòng Lạc Bắc hiểu rất rõ, Quỷ Xa Âm Vương Cửu là một dị thú sống ở nơi âm uế, âm khí ngưng tụ trong người không biết bao nhiêu. Đối với người tu luyện pháp quyết Ma môn mà nói thì hiển nhiên nó còn quý giá hơn Pháp vương thủy chu. Điều này hẳn có thể nhận ra qua ánh mắt của ba người khi Quỷ Xa Âm Vương Cửu xuất hiện. Mà Mộc chân quân nói như vậy thì có thể khẳng định nếu Lạc Bắc đồng ý trao đổi, Nại Hà ma cung nhất định có điều kiện trao đổi khiến cho Lạc Bắc động tâm.

Nhưng thứ mà Nại Hà Ma cung có thể dùng để trao đổi cũng chỉ là pháp bảo, công pháp, linh đan mà người tu đạo thèm muốn. Nhưng Lạc Bắc lại không phải là những người tu đạo như vậy.

- Đa tạ ý tốt của chân quân. Việc trao đổi không cần phải nói. - Lạc Bắc lập tức lắc đầu.

- Chí bảo trong thiên hạ thuộc về người có duyên. Nếu theo thời gian thì chúng ta phát hiện Pháp vương thủy chu này có lẽ còn sớm hơn yêu vương. - Mộc chân quân nói với Lạc Bắc:

- Nếu Yêu vương không chịu nhường thì cũng phải để cho chúng ta tâm phục mới được.

“Tiên lễ hậu binh. Quả nhiên là chưa từ bỏ ý định.”

Lạc Bắc nhìn nét mặt của đám người Mộc chân quân thì biết bọn họ sẽ không bỏ đi một cách dễ dàng. Người tu ma nếu nói về bản chất thì do công pháp tu luyện theo một hệ thống khác với Huyền môn trong thiên hạ, đồng thời âm khí khác với linh khí nên hấp thu trong thời gian dài cũng khiến cho tâm tính dễ trở nên tàn nhẫn hơn nhiều. Hơn nữa, mấy trăm năm qua, ma môn hoàn toàn dựa vào sự bí ẩn và tàn nhẫn để sống sót nên tính tình phần lớn đều là người kiêu ngạo, tàn nhẫn, không dễ chịu bỏ qua.

- Được! Vậy các người muốn đấu phép với chúng ta sao? - Lạc Bắc thản nhiên hỏi một câu.

- Không dám. - Mộc chân quân lắc đầu cười nói:

- Yêu vương có thể thu phục được Thương Lăng cung thì với ba người chúng ta làm sao dám ngông cuồng đòi đấu pháp với yêu vương. Chỉ cần Yêu vương ra tay luận bàn với chúng ta một chút, chỉ điểm cho khiến cho chúng ta tâm phục thì ba người bọn ta sẽ rời khỏi đây ngay. Sau này gặp lại, người Nại hà ma cung chúng ta cũng sẽ nhớ tới cái nhân tình của Yêu vương.

Hắc Phong lão tổ cũng có nói suy nghĩ của Bạch Cốt chân quân hết sức nhạy bén. Lời nói của lão không mềm không rắn. Có điều Lạc Bắc cũng không để ý tới lời của lão, chỉ hơi gật đầu:

- Bạch Cốt chân quân có uy danh hiển hách, nói ta chỉ điểm đúng là quá khiêm tốn. Có điều luận bàn thì cũng được. Nhưng ta am hiểu về ngự thú và phương pháp luyện thì nếu luận bàn chỉ sợ lại bị nói là dựa vào số đông để chiến thắng.

- -A? Yêu vương cũng biết phương pháp luyện thi?

Mộc chân quân kinh ngạc cười nói:

- Thế thì không sao. Ta cũng tu luyện pháp môn luyện thi của Ma môn nên có thể luận bàn với Yêu vương rồi.

- Thật không?

Lạc Bắc vẫn thản nhiên. Ý nghĩ trong đầu hắn vừa mới xuất hiện thì một dòng nước mà trắng và một bóng đen nhanh chóng từ bên dưới lao lên.

Dòng nước màu trắng chính là Thi vương đã được Lạc Bắc luyện lại. Vốn luyện tới cảnh giới Thi vương là nó có thể phi thiên độn địa. Mà hiện tại, con Thi vương của Lạc Bắc đã thấp thoáng có dấu hiệu ngưng kết Thi thần đại đan, chỉ còn một chút nữa là thực sự trở thành thi thần. Vì vậy mà nó lao đi trong nước, khí lạnh quanh người nó làm cho nước biến thành những mảng băng tạo thành khí thể kinh người. Còn một cái bóng đen khác cũng chính là Pháp vương thủy chu mà ba người Mộc chân quân có ý đồ vây bắt.

Do chưa hiểu hết về đám người Mộc chân quân cho nên Lạc Bắc cũng không muốn để lộ thân phận của mình, chưa điều khiển Khuất Đạo Tử tham gia trận chiến mà chỉ cho gọi con Thi vương. Lạc Bắc cũng hiểu rõ Mộc chân quân cũng là đối thủ cấp bậc tương đương với Thích Như Ý. Vì vậy mà hắn e sợ chỉ với Quỷ Xa Âm Vương Cửu và Thi vương vẫn còn chưa đủ nên thông qua Thất Hải Yêu Vương thứ, gọi thêm Pháp Vương thủy chu tới.

- Thi vương? Thủ đoạn của Yêu vương quả nhiên không tầm thường.

Mộc chân quân nói câu đó thì chỉ hơi cười cười rồi móc ra một cái vòng xương màu trắng.

Cái vòng màu trắng đó được tạo ra từ xương cốt, to bằng cái vòng tay. Mộc chân quân tiện tay bắt một cái pháp quyết, cái vòng liền phóng ra mười vầng ánh sáng mờ đục. Trong nháy mắt chúng biến thành một đám xương khô cao chừng một trượng hai, một trượng ba.

- Đây là phương pháp luyện thi của Ma môn?

Lạc Bắc liếc mắt nhìn kỹ mười sáu bộ xương khô kia một cách cẩn thận thì thấy chúng giống như được làm từ sứ trắng, không hề có pha lẫn một chút màu nào khác. Mà các đốt ngón tay của chúng hình như có ánh sáng màu bạc lóe lên, nhìn như được khảm vào đó một thứ kim loại kỳ lạ. Thứ kim loại đó nhìn qua thì dường như hết sức mềm dẻo. Cả mười sáu bộ xương khô đứng trên mặt nước biển nhưng không hề chìm xuống nước lấy một chút. Đồng thời, cử động của chúng không hề có chút nào cứng mà hết sức linh hoạt.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

16-01-2013, 01:44 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

198. Chương 197: Biến Đổi Tức Thì.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Trong tay mười sáu bộ xương khô không hề có binh khí hay pháp bảo nhưng pháp lực trên người chúng lại dao động rất mạnh. Trong đôi mắt trống rỗng của chúng còn có một chút ánh lửa màu hồng khiến cho chúng càng thêm quái dị.

- Đây là mười sáu Bạch cốt ma ngẫu do ta luyện ra. - Mộc chân quân thả xong mười sáu bộ xương khô liền cười cười:

- Yêu vương ngài không nghĩ ta dựa vào số đông để chiến thắng chứ?

- Không có gì. Ta cũng không chỉ điều khiển hai con dị thú. - Lạc Bắc lặng lẽ lên tiếng.

- Nếu như vậy thì ta cũng không khách khí nữa.

Mộc chân quân gật đầu một cái, dưới chân liền xuất hiện một cái vàng sáng màu vàng bao phủ lấy toàn bộ thân thể của lão. Từ xa nhìn lại trông nó chẳng khác nào một hạt châu khổng lồ màu vàng. Cùng lúc đó, lão búng ngón tay. Một tia sáng màu vàng liền phóng ra, trong nháy mắt liền hóa thành cả trăm ngọn lửa màu vàng về phía Lạc Bắc.

- Pháp thuật của ma đạo hiển nhiên là khác với pháp thuật của huyền môn chính đạo, không ngờ có thể sử dụng pháp thuật để tạo ra ngọn lửa như thế.

Cả trăm ngọn lửa bao phủ trời đất vọt về phía lạc bắc. Có ngọn lửa to bằng cánh tay, có ngọn dài tới cả trượng. Khi chúng còn cách người chừng bảy, tám mươi trượng, Lạc Bắc liền ngửi thấy một mùi gay mũi, khó thở. Ngay lập tức hắn hiểu ra, ngọn lửa màu vàng kia là do khí hủ cốt thi ngưng tụ lại thành.

Khí hủ cốt thi được tạo ra thì thi dịch, thi khí và toan dịch. Không chỉ đối với thân thể con người mà cả sắt thép nó cũng có tác dụng ăn mòn rất mạnh. Một khi pháp bảo bị nó bao vây thì sẽ bị ăn mòn nhanh chóng. Nhưng nhìn thấy cảnh tượng đó, Lạc Bắc cũng không hề sợ hãi. Một ý nghĩ xuất hiện trong đầu hắn, pháp lực dao động từ người pháp vương thủy chu lập tức tản ra. Đồng thời, từ miệng nó phun ra một quả cầu gì đó và một bức tường nước khiến cho những ngọn lửa màu vàng đó bị ngăn lại.

Pháp vương thủy chu có cùng cấp bậc với Độc giác Đằng quy. Nó là một trong những dị thú mạnh nhất của Thất hải, có được thiên phú dị bẩm. Trong cơ thể nó, chất dịch và chân nguyên hội tụ có thể tạo ra được thứ tơ hết sức dẻo dai, ngay cả phi kiếm cũng có thể dính được.

Pháp Vương thủy chu ngăn được pháp thuật của Mộc chân quân, Quỷ Xa Âm Vương Cừ liền nhanh chóng chở Lạc Bắc lao về phía Mộc chân quân. Cùng lúc đó, mấy trăm tia sáng màu đen từ trên không trung phủ xuống như một trận mưa về phía Mộc chân quân.

Mấy trăm tia sáng màu đen đó là pháp thuật do Quỷ Xa Âm Vương Cừ phát ra. Mỗi một tia sáng đều dao động khí âm hàn cực mạnh cùng với tiếng động của nó khiến cho người nghe cảm thấy khó chịu. Thanh thể của pháp thuật do Quỷ Xa Âm Vương Cừ phóng ra không hề kém so với pháp thuật của Mộc chân quân. Thần đạo khôi và Hoàng Phổ Huy vốn thấy Mộc chân quân và Lạc Bắc ra tay đang định tránh xa. Thế nhưng phạm vi bao phủ bởi pháp thuật của Quỷ Xa Âm Vương Cừ rất rộng, ngay cả hai người cũng không tránh khỏi. Có điều, cả hai cũng chỉ phóng ra hai đám mây đen trên đầu rồi nhanh chóng phóng ra ngoài, không nhúng tay vào trận chiến.

Mộc chân quân hơi điểm nhẹ lên trên không. Một chùm ánh sáng màu vàng tản ra, tạo thành một cái lồng bao phủ lấy bản thân và mười sáu bộ xương khô. Đồng thời, mười sáu bộ xương khô phát ra những tiếng vang nho nhỏ. Đôi tay của chúng đong đưa một cách kỳ dị. Rồi bất chợt trong tay chúng chợt xuất hiện một cây trường mâu bằng xương trắng. Sau đó, chúng vung tay ném thẳng mấy cây trường mâu về phía Lạc Bắc và Quỷ Xa Âm Vương Cừ.

Giữa không trung lại như xuất hiện một cơn mưa màu trắng.

- Đám xương khô này không ngờ lại biết sử dụng pháp thuật.

Lạc có thể cảm nhận được lực lượng chân nguyên của đám xương khô rất mạnh. Trường mâu bằng xương của chúng đều có uy lực tương đương với giai đoạn ngự kiếm.

Tuy rằng đám trường mâu không thể thay đổi phương hướng nhưng trong lúc hai người đấu phép, số lượng trường mâu lại nhiều, bao phủ phạm vi rộng như vậy khiến cho uy lực của chúng không thua gì tám cao thủ giai đoạn ngự kiếm.

Lần này Mộc chân quân tương đương với tám người có tu vi ngự kiếm cùng đối đầu với Lạc Bắc đã chiếm lợi thế hoàn toàn. Hơn nữa, mười sáu bộ xương khô mới chỉ dùng một thứ pháp thuật mà thôi. Lạc Bắc hơi cảm nhận được rằng bọn chúng không chỉ biết một loại pháp thuật như vậy.

Cảm giác của Lạc Bắc hoàn toàn chính xác. Đám xương khô này thực sự không phải do pháp bảo hóa thành mà nó cũng giống như Thi vương, là vật thi luyện.

Pháp quyết luyện thi của Bạch cốt chân quân - Mộc chân quân so với pháp quyết của các môn phái ở Bắc Mang có một sự khác biệt hoàn toàn. Phái Bắc Mang, phái Hà Gian từ đầu đã tìm cách nâng cao uy lực xác chết của mình. Còn pháp quyết luyện thi của Mộc chân quân thì trước tiên lại luyện âm hồn. Y chọn âm hồn không tiêu tán ở những nơi âm lệ, sau đó làm cho lực lượng của chúng lớn mạnh mà tạo ra thân thể của chúng.

Đối với Thi vương của Lạc Bắc mà nói thì thân thể Thi vương là thân mình thật sự. Âm nguyên trong thân thể của nó là cách dùng để đối địch, nó tương đương với phòng ngự của thi vương. Còn bên ngoài, nó mặc khôi giáp. Cho dù có đánh tan âm nguyên, thân thể không bị phá hủy thì Thi vương vẫn không chết. Còn đối với Bạch cốt khô lâu của Mộc chân quân mà nói thì bên trong chúng lại ẩn chứa âm hồn làm thứ căn bản. Xương khô bên ngoài chẳng qua là một thứ giáp mà thôi.

Hai chủng loại chẳng khác nào võ sư trên thế gian. Một loại thì chuyên luyện ngoại công, tập luyện gân cốt, tu luyện nội khí cũng chỉ để tăng cường gân cốt. Còn một loại thì luyện nội công, chuyên dùng nội lực để đả thương người khác.

Nhưng tu luyện càng sâu thì cả hai phương pháp luyện thi cũng như trăm sông đổ về biển lớn.

Luyện Thi vương tới cảnh giới thi thần thì cùng với rèn luyện thân mình, lực âm nguyên trong người nó cũng mạnh lên. Còn Bạch cốt khô lâu của Bạch cốt chân quân thì xương cốt bên ngoài cũng càng ngày càng trở nên rắn chắc.

Chỉ có điều cái nào là chủ yếu, cái nào là thứ yếu, cái nào trước và cái nào sau mà thôi.

Pháp quyết luyện thi của Mộc chân quân thì chú trọng tới âm hồn, lực lượng chân nguyên. Bạch cốt khô lâu không dựa vào sức lực, sử dụng thân thể để giết địch mà sử dụng pháp thuật. Nói về mặt pháp thuật, mười sáu bộ xương khô tương đương với mười sáu người tu đạo. Tất nhiên là chúng không thể chỉ biết có một loại pháp thuật mà thôi. Khuôn mặt của Mộc chân quân hiện tại chỉ chừng trung niên nhưng trên thực tế đã một trăm năm mươi tuổi. Mười sáu bộ xương khô đã được lão luyện hơn sáu mươi năm, bộ xương của chúng nói về mức cứng cỏi đã vượt qua kim loại bình thường. Vì vậy mà đối với mười sáu con Bạch cốt khô lâu, nói về phương pháp luyện thi cũng chẳng hề kém so với thi vương của Lạc Bắc. Vì vậy mà khi nhìn thấy Thi vương của Lạc Bắc sắp trở thành Thi thần, mặc dù Mộc chân quân nói trình độ của Lạc Bắc giỏi nhưng trong lòng lại không nghĩ vậy.

Nhìn đám trường mâu có tốc độ và uy lực không thua gì phi kiếm lao tới, Pháp vương thủy chu vung những cái chân dài của nó mà vỗ mạnh một cái khiến cho mặt nước biển bốc lên rất nhiều những quả cầu nước to bằng nắm tay. Những quả cầu nước lao thẳng vào những câu trường mâu. Hai thứ va chạm vào nhau, quả cầu nước liền vỡ nát khiến cho nước biển rơi xuống chẳng khác gì một cơn mưa to. Còn bạch cốt trường mâu cũng vỡ nát, hóa thành một làn khí trắng.

Quả cầu nước và trường mâu bằng xương trắng cùng biến mất. Mười sáu bộ xương khô vẫn dao động theo sóng biển không hề có lấy một chút khác lạ. Còn pháp vương thủy chu thì rít lên, lắc lư mấy cái. Rõ ràng là nó bị thiệt hơn rất nhiều.

Lạc Bắc cũng biết, chiến đấu trên biển, nguyên khí quý thủy rất nhiều cho nên pháp thuật của Pháp vương thủy chu hoàn toàn chiếm đủ ưu thế. Nếu như ở một nơi khác thì lần này có lẽ nó đã bị thương nặng.

Cả hai đối mặt với nhau chỉ trong chừng một, hai lần hơi thở. Nhưng cũng chỉ trong khoảng thời gian đó, Lạc Bắc và Quỷ Xa Âm Vương Cừu cũng chỉ còn cách Mộc chân quân chưa tới sáu mươi trượng.

Ngay vào lúc những quả cầu nước do nguyên khí quý thủy ngưng tụ rơi xuống, trên người Quỷ Xa Âm Vương Cừu tản ra khí đen dày đặc chẳng khác nào một làn sương mù lao nhanh về phía mười sáu bộ xương khô và Mộc chân quân. Mặt biển bị khí đen bao phủ, đưa tay không thấy được năm ngón, cơ bản không phán đoán nổi vị trí của Lạc Bắc và Quỷ Xa Âm Vương Cừu.

Nhìn làn khí đen như sương mù ập tới, Mộc chân quân chẳng hề kinh hoàng. Lão vung tay lên, bắn một tia sáng trắng từ trong tay ra ngoài. Ngay lập tức, trước mặt lão lơ lửng chừng ba chục thanh phi đao xếp theo hình vòng cung.

Những thanh phi đao lơ lửng trước mặt lão bay lượn theo hình dạng của một con cá lớn. Nhìn từ ngoài vào

chỉ thấy một bộ xương cá chứ không hề có máu thịt đang bơi lượn quanh người lão. Cùng lúc đó, mười sáu bộ xương khô đều vung hai tay phóng ra hai vầng lửa.

Những vầng lửa đó bay ra theo một trình tự. Tất cả đều là lửa ma trời có màu xanh trắng, chiếu sáng vùng biển giữa Mộc chân quân và Lạc Bắc. Hơn nữa, khí đen do Quỷ Xa Âm Vương Cửu phóng ra khi gặp phải ngọn lửa đó chẳng khác nào dầu đổ lên lửa khiến cho ánh lửa càng mạnh.

- Đi!

Mười sáu bộ xương khô vừa mới đánh tan pháp thuật của Quỷ Xa Âm Vương Cửu, Mộc chân quân liền nhú mày, ba mươi mấy cái phi đao liền phóng về phía Lạc Bắc.

Khí đen khắp nơi lập tức co trở lại, nhanh chóng ngưng tụ trước mặt Lạc Bắc và Quỷ Xa Âm Vương Cửu thành một cái cây đại thụ tối đen.

Cái cây đại thụ nhìn bề ngoài giống với những quýt nhưng trên cành cây lại lư lững những trái cây to bằng quả trứng gà. Cây đại thụ đen xì như mọc lên từ mặt biển tản ra lực lượng chân nguyên khổng lồ, tạo thành một bức màn chắn vô hình khiến cho ba mươi mấy thanh phi đao màu trắng của Mộc chân quân không thể tiến lên được.

“Không ngờ pháp thuật của Quỷ Xa Âm Vương Cửu lại thần kỳ tới vậy.”

Đây là lần thứ nhất Lạc Bắc nhìn thấy Quỷ Xa Âm Vương Cửu phóng ra pháp thuật này nên trong lòng cũng hết sức ngạc nhiên.

Nhưng vào lúc này, Mộc chân quân chỉ bĩu môi, mỉm cười.

Mặc dù Quỷ Xa Âm Vương Cửu thể hiện thực lực cực mạnh của nó nhưng mười sáu bộ xương khô hoàn toàn đủ vây lấy Quỷ Xa Âm Vương Cửu và Pháp vương thủy chu. Mộc chân quân có thể hết sức thoải mái.

Hiện tại, Mộc chân quân phóng ra ba mươi mấy cây phi đao được dùng xương của Thiết Bối lân ngư ngàn năm tạo thành. Chúng có thể tạo thành trận pháp không thể đánh tan, hơn nữa lại có thể tuân theo ý lão phân ra đối địch. Có thể nói đó là một thứ pháp bảo có uy lực không hề tầm thường. Có điều thứ pháp bảo này cũng chỉ là vật ngụy trang của lão.

- Trung.

Ngay vào lúc phi đao của Mộc chân quân bị pháp thuật của Quỷ Xa Âm Vương Cửu ngăn lại thì mười sáu bộ xương khô cũng tách ra làm hai lao về phía Lạc Bắc, Quỷ Xa Âm Vương Cửu và Pháp vương thủy chu mà bắn ra những vầng ánh sáng màu xanh biếc.

Toàn bộ những tia sáng màu xanh biếc là những cây Bích lân hỏa tiễn dài chừng ba thước chuyên dùng để đốt cháy chân nguyên. Pháp thuật của Quỷ Xa Âm Vương Cửu ngưng tụ thành đại thụ lập tức phát ra tiếng nổ cùng với ánh lửa và khói mỏng. Còn bên Pháp vương thủy chu thì vừa mới phun ra một quả cầu nước bọc lấy Bích lân hỏa tiễn. Đồng thời lúc này, Mộc chân quân cũng đã bắn ra một vầng ánh sáng màu trắng xoay tròn. Nhìn kỹ thì ra đó là một cái luân.

Cái luân màu trắng to chừng năm, sáu tấc nhưng trên bề mặt của nó có rất nhiều những hình dạng kỳ dị nổi lên như những con kiến. Nhìn kỹ thì thấy đó là đủ mọi loại người đang cố gắng di chuyển. Những người đó đều chỉ có da bọc xương. Bọn họ như đang cố gắng bò từ giữa cái luân ra ngoài. Nhưng mới đi được vài bước thì bị những người phía sau giật lại, rồi có người dẫm lên người họ mà bước qua. Mà ở giữa cái luân là một ngọn núi cao tưởng như không thấy đỉnh, phủ kín đầy quỷ đói. Ngọn núi chỉ toàn là đá không hề có lấy một chút thực vật hay cái gì để ăn. Cảnh tượng trên cái luân có phần giống với quỷ đói trong lục đạo luân hồi của kinh Phật.

Cái luân xoay tròn trên người Pháp vương thủy chu. Mặc dù nó chỉ to chừng năm, sáu tấc nhìn như một con rận trên người Pháp vương thủy chu nhưng lại khiến cho nó chìm vào trong nước tới mười trượng.

- Không ổn! Đây là loại pháp bảo gì mà lợi hại như vậy?

Tịch Tây Nguyên và Cầu Thương Dương đều biến sắc. Bọn họ có thể nhận thấy một đòn đó đối với Pháp vương thủy chu mặc dù không phải là trí mạng nhưng cũng khiến cho nó bị thương nặng.

- Tại sao Lạc Bắc vẫn chưa ra tay? Nếu không ra tay thì Pháp vương thủy chu có thể bị đánh chết.

Trong nháy mắt, đám người Tịch Tây Nguyên đột nhiên nhận thấy Mộc chân quân chủ yếu tấn công lên Pháp vương thủy chu, dường như là định đánh chết nó.

Như vậy, cho dù Mộc chân quân đánh bại Lạc Bắc hoặc là ngang tay thì khi đánh chết được Pháp vương thủy chu cũng có thể nhân cơ hội lấy chu nang của nó.

Cao thủ ma đạo hành sự so với đám người của huyền môn chính đạo phải nói là âm hiểm và độc ác hơn nhiều.

- A? Súc địa thành thốn?

Nhưng đám người Tịch Tây Nguyên vừa mới đặt câu hỏi tại sao Lạc Bắc chưa ra tay thì bóng của Lạc Bắc đã biến mất khỏi lưng của Quỷ Xa Âm Vương Cửu mà xuất hiện sau lưng mười sáu bộ xương khô.

- Chỉ dùng Kim quang lôi chưởng mà định phá Bạch Cốt khô ngẫu của ta thì đúng là muốn chết.

Mộc chân quân liền híp mắt lại.

Lạc Bắc vừa mới xuất hiện sau lưng mười sáu bộ xương khô, bàn tay của hắn lập tức trở nên chói mắt với đầy lôi quang màu vàng. Hắn vung tay đánh thẳng về phía một bộ Bạch cốt khô lâu. Mười sáu bộ bạch cốt khô lâu đều cao hơn hắn tới nửa người vì vậy mà nắm tay của Lạc Bắc vừa đúng vào bên dưới giữa lưng của bộ xương khô.

Thoáng cái, Mộc chân quân có thể nhận ra pháp thuật Lạc Bắc sử dụng chính là Kim quang lôi thuật trong Ngũ lôi tử của Lao sơn. Kim quang lôi chưởng của hắn ngưng tụ lôi đình kim quang để đối địch. Cái thứ kim quang lôi đình này thật sự là khắc tinh của vật thi luyện và âm hồn quỷ vật. Tuy nhiên đây chỉ là thứ pháp thuật thô thiển của phái Lao sơn nên uy lực có hạn.

Trong suy nghĩ của Mộc chân quân thì cho dù Lạc Bắc có đánh mười lần cũng cơ bản không làm thương tổn tới một bộ Bạch cốt khô lâu.

Mười sáu bộ Bạch cốt khô lâu đã được lão luyện trong sáu mươi năm cho nên muốn đánh cho nó bị thương thì ít nhất cũng phải là pháp quyết từ cửu thiên lạc lôi trong ngũ lôi tử trở lên.

Vì vậy mà sau khi híp mắt và cười lạnh, một ý nghĩ xuất hiện trong đầu Mộc chân quân. Hai bộ Bạch cốt khô lâu bên cạnh Lạc Bắc chợt quay người, trong tay chúng xuất hiện hai thanh trường mâu đâm về phía Lạc Bắc. Cùng lúc đó, Mộc chân quân tập trung về phía Pháp vương thủy chu, định nhanh chóng đánh chết nó.

Suy nghĩ của Mộc chân quân so với đám người Tịch Tây Nguyên nghĩ còn tàn nhẫn hơn.

Hòa được thì hòa, nếu có cơ hội thì giết chết Lạc Bắc. Cho dù Lạc Bắc ở đây có thể mạnh nhưng vẫn có thể nhân lúc hỗn loạn mà mang thi thể Pháp vương thủy chu chạy đi, cơ bản chẳng thêm giảm cơ với Lạc Bắc.

Nhưng trong nháy mắt khi hai bộ xương khô quay đầu đâm vào lưng Lạc Bắc thì một tia sáng màu trắng từ trong nước lao ra chắn ở phía sau hắn. Cái bóng đó tản ra một thứ hơi thở lạnh lẽ, khiến cho người ta sợ hãi. Nó chính là Thi vương mà Mộc chân quân không để ý tới, gần như là quên mất. Con Thi vương thừa lúc loạn chiến đã lặng lẽ tiềm hành dưới đáy biển tới đây rồi vọt lên.

“Rắc! Rắc!” Hai cây trường mâu sắc bén không thua gì phi kiếm đâm vào ngực Thi vương liền vang lên những tiếng động. Nhưng hai cây trường mâu cơ bản không thể tiến lên mà hai con bạch cốt khô lâu thì bị phản lực làm cho người rung bần bật. Thi vương không hề do dự giơ hai tay chộp một cái. Trong tay Thi vương có một thứ gì đó sáng choang. Nó chẳng hề do dự bẻ gãy hai tay của hai bộ bạch cốt khô lâu mà cầm trong tay.

Móng tay của Thi vương so với phi kiếm còn sắc hơn rất nhiều.

Nhưng vào lúc này, cánh tay phải bọc đầy lôi quang chói mắt của Lạc Bắc cũng chạm vào hậu tâm của bộ xương khô trước mặt.

“Oành!” Bộ Bạch cốt khô lâu bị đánh bay về phía trước. Vị trí hậu tâm của nó bị đập nát, xương cốt nát cả một khoảng lớn khiến cho nó bị gãy làm đôi. Âm hồn lệ khí từ bên trong theo chỗ xương gãy mà bay ra ngoài.

Một con Bạch cốt khô lâu không ngờ bị Lạc Bắc phá hủy ngay tức khắc.

- Sao có thể như vậy? - Mộc chân quân không tin vào mắt mình, hét lên.

- Muốn giết Pháp vương thủy chu của ta thì ta hủy Bạch cốt khô lâu của ngươi trước rồi nói sau.

Dưới cái mặt nạ màu trắng, Lạc Bắc hơi nhếch môi cười lạnh.

Sở dĩ Lạc Bắc sử dụng Súc địa thành thốn tiếp xúc với bộ Bạch cốt khô lâu chính là không muốn sử dụng tới Khuất Đạo Tử, không muốn để lộ tu vi của bản thân quá sớm. Bởi vì từ vẻ mặt của ba người thì dường như cũng không biết hắn là Lạc Bắc. Dường như Thao Sinh Nguyên chỉ tiết lộ thân phận và hành tung của hắn cho đám người thất tông ngũ phái. Còn sau khi y trốn thoát cũng không lộ thân phận của hắn ra nữa. Nếu không thì tin hắn thu phục được Thất Hải Yêu Vương thú rồi chiếm được Thương Lăng cung có lẽ toàn bộ huyền môn trong thiên hạ đã biết. Và ba người trước mặt không thể nào không biết tới thân phận của hắn.

Mặc dù chỉ là đoán nhưng Lạc Bắc cũng không hiểu được tại sao bị mình chiếm Thương Lăng cung mà Thao Sinh Nguyên vẫn chưa lộ tin của mình ra ngoài. Nhưng Lạc Bắc đối với ba người trước mặt, nếu để cho họ không biết thì càng tốt.

Vốn Kim quang lôi chưởng của phái Lao Sơn đúng là không thể đánh cho Bạch Cốt khô lâu bị thương. Cho dù hiện tại sức mạnh của Lạc Bắc hết sức kinh người nhưng cũng chỉ có thể đánh bay nó chứ không phá hủy nổi.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

16-01-2013, 01:44 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

199. Chương 198: Yêu Vương Giận Dữ.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Nhưng kim quang lôi chưởng chỉ là thứ mà Lạc Bắc sử dụng để nguy trang.

Cái mà Lạc Bắc thực sự dùng để phá hủy Bạch cốt khô lâu chính là Tam Thiên Phù Đồ đã được hắn dẫn vào trong cơ thể.

Ngay vào lúc bàn tay của hắn chạm phải Bạch cốt khô lâu, ánh sáng tản ra chói mắt thì khí kim thiết của Tam Thiên Phù Đồ từ trong người hắn cũng lập tức theo bàn tay lao ra ngoài.

Khí kim thiết vừa mới chạm tới bộ xương liền được hắn thu lại.

Hiện tại, uy lực phi kiếm của hắn từ sau khi đạt tới cảnh giới dẫn kiếm nhập thể so với tu vi Kiếm cương đã gần như gấp đôi. Bạch Cốt khô lâu mặc dù còn cứng hơn cả kim loại bình thường nhưng làm sao có thể chịu nổi một đòn của Lạc Bắc.

Mà cùng lúc đó, Lạc Bắc cũng cảm nhận được ý nghĩ muốn đánh chết Pháp vương thủy chu của Mộc chân quân.

Tính tình của Mộc chân quân thật sự rất độc ác. Nhưng lão lại gặp phải Lạc Bắc với quan điểm người lần ta một thước, ta lần người một trượng.

Không hề dừng lại, bàn tay tản ra lôi quang màu vàng của Lạc Bắc đã chạm phải một bộ Bạch cốt khô lâu khác.

“Oành!” Bộ ngực của Bạch Cốt khô lâu hoàn toàn dập nát, đồng thời cũng đứt làm hai đoạn. Cùng lúc đó, Thi vương dường như cất tiếng cười âm hiểm. Nó vừa mới bẻ gãy hai tay của hai bộ Bạch cốt khô lâu nhưng vẫn tiếp tục nện lên mặt chúng. Cùng lúc đó hai tay của nó xoay ngang, cắt đứt đầu hai bộ Bạch cốt khô lâu.

Mặc dù Bạch cốt khô lâu có pháp thuật kinh người nhưng cùng với thi vương mỗi con có một sở trường riêng. Một khi cận chiến thì cơ bản chúng không phải là đối thủ của Thi vương sắp trở thành Thi thần.

Chỉ trong cái chớp mắt, bốn bộ Bạch cốt khô lâu được Mộc chân quân luyện hơn sáu mươi năm đã bị Lạc Bắc phá hủy.

- Người...

Tâm huyết hơn sáu mươi năm bị hủy trong chốc lát. Hơn nữa, Bạch cốt khô lâu vẫn còn có thể luyện tiếp, uy lực cũng giống như Thi vương càng ngày càng mạnh. Phá hủy chúng cũng giống như làm cho tu vi của Mộc chân quân bị tổn hại. Với tính tình của Mộc chân quân nhìn thấy cảnh tượng đó thì nổi giận tới ói máu. Nhưng Mộc chân quân vừa mới thét lên được một chút, thì Lạc Bắc đã điều khiển Thi vương làm tám chấn chấn ngay pháp thuật của hai bộ Bạch cốt khô lâu bên cạnh, đồng thời hấn cũng đánh trúng một bộ Bạch cốt khô lâu khác làm cho nó cũng bị gãy thành hai đoạn.

Năm con! Trong nháy mắt đã phá hủy năm con.

Thần Đạo Khôi và Hoàng Phổ Huy đứng quan sát trận chiến, nhìn Lạc Bắc đeo mặt nạ mà cảm thấy ớn lạnh. Còn Mộc chân quân thì cũng bất chấp tới chuyện ra tay với Pháp vương thủy chu. Y quát lên một tiếng chói tai, cái luân màu trắng chợt chuyển hướng, xoay tròn lao về phía Lạc Bắc.

- Đây là pháp bảo nào mà lợi hại tới vậy?

Mộc chân quân điều khiển cái luân màu trắng lao tới. Lạc Bắc chỉ thấy trên cái luân vô số những bóng người nhỏ như con kiến đang nhúc nhích cùng với cảnh tượng giống như trong Luân hồi. Vô số quỷ đói tràn ngập khắp nơi để kiếm ăn nhưng không hề có lấy một cái cây, ngọn cỏ. Cho dù tìm được một con sông lớn thì trong nháy mắt nó cũng khô héo. Tìm được thực vật thì vừa cho vào miệng nó liền biến thành ngọn lửa. Trong tích tắc cái luân lao tới còn cách Lạc Bắc chừng mấy chục trượng, hấn liền cảm nhận có một thứ lực hút rất lớn khiến cho thần hồn gần như bị hút ra ngoài, sẵn sàng biến thành một trong vô số những con quỷ đói kia.

Cái luân to chừng năm sáu tấc mang tới cho Lạc Bắc giống như một cơn lốc xoáy màu trắng, kết nối thẳng với lực đạo luân hồi trong điển tịch của mật tông khiến cho người khác vô tình cảm thấy sợ hãi.

Đó là do thứ lực lượng này khiến cho tinh thần của người ta không yên, không khống chế được chân nguyên. Hơn nữa, tốc độ của cái luân màu trắng lao tới cực nhanh, hướng đi của nó lại mơ hồ rất khó đoán. Lạc Bắc cảm nhận được lực lượng của nó không hề kém so với Ngũ ngục thần sơn của Thao Sinh Nguyên cho nên cơ bản cũng không dám đón đỡ. Hấn giơ tay bắt pháp quyết. Ngay lập tức bóng của Lạc Bắc liền biến mất. Đồng thời Thi vương cũng như tảng đá từ trên cao rơi thẳng xuống dưới, biến mất trong làn nước biển.

“Oành!” Khi Lạc Bắc xuất hiện thì cũng là ở sau một bộ Bạch cốt khô lâu. Một đòn của hấn lại khiến cho nó gãy ngựa, xương cốt bay tán loạn.

Hiện tại trong tay Lạc Bắc không hề có pháp bảo lợi hại nên không dám đối chọi thẳng với cái luân của Mộc chân quân. Nhưng Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh của Lạc Bắc hết sức kiên cường dẻo dai, không chịu sự ảnh hưởng của cái luân đó. Hơn nữa, thân thể của Lạc Bắc cũng vô cùng mạnh mẽ, di chuyển giữa đám Bạch cốt khô lâu không hề e ngại. Hiện tại, tu vi của hấn cũng đã tới cảnh giới dẫn kiếm vào trong thân thể, tốc độ phi hành so với khi ngự kiếm nhanh hơn rất nhiều. Đồng thời, hấn phối hợp với pháp thuật súc địa thành thôn lại càng nhanh hơn nữa. Còn Mộc chân quân thì đang trong tình trạng ném chuột sợ vỡ đồ quý. Giữa một đồng bạch cốt khô lâu, lão không dám để cho cái luân của mình đánh loạn. Cứ như vậy, Lạc Bắc chẳng khác nào một võ sĩ di chuyển trong chiến trường, thoải mái tàn sát đám Bạch cốt khô lâu.

- Người.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, Mộc chân quân vừa sợ vừa giận, sắc mặt tái nhợt không còn chút máu.

Cái pháp bảo của lão có tên là Bạch Cốt nại hà phiến. Đó là một trong những chí bảo của Nại Hà ma cung. Nó là một cái pháp bảo mà sư phụ của Mộc chân quân lấy được từ hơn ba trăm năm trước. Nó được luyện chế từ mật pháp của Ma môn. Người tu đạo bình thường mà bị pháp lực của Bạch Cốt nại hà luân tác động tới thì bị rối loạn tinh thần, không biết bản thân mình đang ở đâu. Còn người có tu vi kém thì chân nguyên sẽ bị hút mất. Cho dù người có tu vi cao cũng sẽ bị pháp bảo ảnh hưởng rất nặng.

Nhưng hiện tại, nhìn từng cử động của Lạc Bắc liên tiếp phá hủy những bộ xương thì cơ bản không hề chịu sự ảnh hưởng.

- Hẳn tu luyện thứ pháp quyết gì mà chân nguyên lại vững vàng tới vậy?

Mộc chân quân vừa sợ vừa giận. Lão búng ngón tay một cái. Mấy bộ Bạch cốt khô lâu còn lại nhanh chóng hóa thành tia sáng trắng chui vào bên trong cái vòng bằng xương trắng của lão.

Nếu không thu hồi Bạch cốt khô lâu lại thì đối đầu với Lạc Bắc sẽ bị vướng chân vướng tay. Hơn nữa, mấy bộ Bạch cốt khô lâu có giá trị rất quan trọng với lão, nên lão sợ bị Lạc Bắc đánh nát hết.

Vừa thu số Bạch cốt khô lâu đó lại, một vầng ánh sáng màu vàng nhanh chóng ngưng tụ trong tay Mộc chân quân. Tốc độ thi triển pháp thuật của Mộc chân quân quả thực hết sức thuần thực. Mấy cái pháp thuật gần như cơ bản không hề dừng lại.

Nhưng pháp thuật còn chưa thi triển thì liên tục những tiếng nổ nhỏ vang lên. Những trái cây nhỏ trên cái cây trước mặt Quỷ Xa Âm Vương Cừu đồng loạt bay ra. Trong nháy mắt chúng đánh cho ba mươi mấy cái phi đao màu trắng của Mộc chân quân không còn không chế được mà rơi xuống.

Vốn Mộc chân quân sử dụng mười sáu Bạch Cốt khô lâu đối đầu với Lạc Bắc, Quỷ Xa Âm Vương Cừu và Pháp vương thủy chu đã chiếm lợi thế về nhân số. Nhưng Mộc chân quân lại không thể ngờ được khả năng cận chiến của Lạc Bắc quái thai tới vậy. Hắn chỉ giờ tay là phá hủy một con Bạch cốt khô lâu của mình.

Vừa mới thu lại Bạch cốt khô lâu thì Mộc chân quân lại rơi vào tình trạng lấy ít địch nhiều. Ngược lại, Lạc Bắc, Quỷ Xa Âm Vương Cừu và Pháp vương thủy chu cùng nhau phối hợp đánh lão.

Cứ mỗi lần bạch cốt phi đao bị đánh rơi thì do chúng có sự liên hệ với tinh thần nên khiến cho chân nguyên của Mộc chân quân dao động. Tốc độ thi triển pháp thuật của lão cũng chậm đi. Một tiếng nổ vang lên. Trong nháy mắt, một tia sáng màu tím đánh trúng vầng ánh sáng bảo vệ Mộc chân quân làm bắn ra vô số tia chớp nhỏ màu tím.

Cái pháp bảo này cũng là Tử Lôi nguyên từ chùy mà lâu rồi Lạc Bắc không dùng.

Cái bàn to màu trắng mà Mộc chân quân dẫm lên cũng là một cái pháp bảo phòng ngự lợi hại. Tử lôi nguyên từ chùy đánh lên trên nó làm cho bùng lên một vầng ánh sáng màu vàng. Làn ánh sáng đó chỉ hơi dao động một chút chứ không có ảnh hưởng nào khác.

Tuy nhiên, trong lúc lôi quang bắn ra xung quanh, bóng của Lạc Bắc lại biến mất tiến vào gần Mộc chân quân tới cả ba mươi trượng.

Tu vi dẫn kiếm nhập thể của Lạc Bắc kết hợp với pháp thuật Súc địa thành thốn khiến cho tốc độ trong vòng hai mươi trượng gần như là tức thời. Ngay cả Mộc chân quân lấy ra Bạch cốt Nại hà luân cũng không thể nào đánh trúng được hắn.

Khi Lạc Bắc còn cách Mộc chân quân chừng ba mươi trượng, lão đã có thể cảm giác được khi Lạc Bắc thi triển pháp thuật, pháp lực dao động trên người hắn cực mạnh. Với thần thức của Mộc chân quân, lão có thể nhìn thấy thấp thoáng dáng người, và ngay cả hoa văn trên quần áo của Lạc Bắc. Tới lúc này, Mộc chân quân nhìn khuôn mặt đang đeo mặt nạ của Lạc Bắc tản ra một chút ánh sáng màu trắng bạc. Ánh sáng đó giống như một sợi tơ thoáng ẩn thoáng hiện cùng với pháp lực dao động khiến cho người ta sợ hãi.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

16-01-2013, 01:45 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

200. Chương 199: Ma Quyết Quái Dị.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Mặt nạ Cưu Bàn Đồ tăng trưởng.

Vừa nhìn thấy cái mặt nạ của Lạc Bắc, Mộc chân quân hét lên một tiếng kêu kinh ngạc.

Mặt nạ Cưu Bàn Đồ tăng trưởng là pháp bảo lợi hại của La thần tướng trong thập đại kim tiên, tại sao lại ở trong tay người này?

Làm thế nào mà hắn có được nó?

Mộc chân quân không biết cái mặt nạ Lạc Bắc đang mang là do Bích căn sơn nhân dựa theo Cưu bàn đồ trắng trường diện cụ làm ra. Vì vậy mà tinh thần của lão dao động mạnh, vô số suy nghĩ xuất hiện trong lòng.

Lần này, pháp thuật và việc điều khiển Bạch cốt nại hà luân của Mộc chân quân chậm đi một chút.

Chỉ trong tích tắc đó, cả trăm quả cầu nước to bằng nắm tay đồng loạt bay lên khỏi mặt biển, lao thẳng vào vầng ánh sáng màu vàng bao phủ quanh người Mộc chân quân.

- Không ổn.

Thần Đạo Khôi, Hoàng Phổ Huy đứng cách đó chừng sáu mươi trượng quan sát trận chiến đều kinh hoàng.

Cả trăm quả cầu nước đó là do Pháp vương thủy chu phóng ra. Sau khi bị Mộc chân quân đánh bị thương, Pháp vương thủy chu nghỉ ngơi một lúc liền bắt đầu tấn công. Pháp thuật của nó đánh vào vầng ánh sáng màu vàng mặc dù không đánh tan những cũng làm cho Mộc chân quân vắng ra khoảng hai trượng, còn vầng ánh sáng màu vàng thì dao động chẳng khác nào ngọn nến trước gió.

Còn Thần Đạo Khôi, Hoàng Phổ Huy quan sát trận chiến thì kinh hoàng là bởi vì cùng lúc đó một cột nước màu trắng cũng từ dưới biển lao lên với mái tóc bạc tung bay, móng tay dài tới cả xích. Đó chính là Thi vương ẩn nấp dưới làn nước cũng phóng lên, vừa đúng lúc xuất hiện bên cạnh Mộc chân quân.

Mười cái móng tay của nó sắc bén chẳng khác nào phi kiếm. Nó chop một cái không ngờ xuyên qua vầng ánh sáng màu vàng giống như xuyên qua lớp vải.

- Không ổn.

Bị Thi vương áp sát, lông tóc của Mộc chân quân dựng đứng. Nhìn thấy Thi vương đâm xuyên cả vầng ánh sáng bảo vệ của mình, Mộc chân quân biết nếu mình bị chop trúng thì chỉ sợ bị cắt đứt thành nhiều mảnh. Vì vậy mà trong tích tắc, Mộc chân quân cũng chỉ kịp phóng ra âm lôi đánh lên người Thi vương. Âm lôi nổ tung làm cho Thi vương bị đẩy vắng ra tới mấy trượng.

Nhưng lão vừa mới tránh được một đòn của Thi vương thì mười luồng lửa màu đen cũng đã bao phủ lấy người Mộc chân quân.

Mười luồng lửa đó cũng chính là những trái cây nhỏ mà Quỷ Xa Âm Vương Cưu tạo ra trên cái cây kia. Uy lực của trái cây hoàn toàn vượt qua Thiết bối lân ngư bạch cốt phi đao của Mộc chân quân. Trong khoảng thời gian ngắn, Lạc Bắc lại lách người, tránh được Bạch cốt nại hà luân, đồng thời chỉ còn cách Mộc chân quân chừng năm trượng.

Trong số cao thủ đứng đầu của Ma môn - Bạch cốt chân quân Mộc chân quân bị giáp công, cơ bản không còn có sức chống đỡ.

- Yêu vương.

Nhất thời, Bạch cốt chân quân kêu lên:

- Hạ thủ lưu tình. Ta đã biết thủ đoạn của ngài rồi.

- Cái gì?

Nại Hà Ma cung hết sức thần bí. Lạc Bắc và Ma môn cũng không có gì vướng mắc với nhau, bản thân cũng không muốn ra tay giết chóc. Vì vậy mà nghe thấy Mộc chân quân nhận thua, Lạc Bắc mới nghĩ liền lướt ra xa. Cùng lúc đó, Thi vương, Quỷ Xa Âm Vương Cửu, Pháp vương thủy chu đều dừng lại.

- Thần Đạo Khôi! Hoàng Phổ Huy! Ra tay.

Nhưng ngay lúc này, Mộc chân quân vừa mới hét lên nhận thua đột nhiên nét mặt trở nên tàn nhẫn, hét to.

Cùng với tiếng hét, ánh sáng vàng trong tay Mộc chân quân cũng lao về phía Lạc Bắc còn Bạch cốt nại hà luân thì quay đầu nện xuống pháp vương thủy chu. Cùng lúc đó, Thần Đạo Khôi, Hoàng Phổ Huy đều vung tay lên lấy ra một thứ pháp bảo màu đen và một cái như đám mây màu vàng. Cái pháp bảo màu đen là một cái bình cao chừng hai thước. Từ trong đó có một con quỷ anh nhảy ra hét lên oa oa lao về phía Quỷ Xa Âm Vương Cửu. Còn đám mây vàng do Hoàng Phổ Huy đánh ra thì bay thẳng về phía trước, đồng thời ngưng tụ thành hai con Hoàng long đánh về phía Lạc Bắc và Quỷ Xa Âm Vương Cửu.

- Không ngờ muốn đánh chết Pháp vương thủy chu của ta mà còn định chạy trốn.

Mộc chân quân, Thần Đạo Khôi, Hoàng Phổ Huy là những người tu luyện pháp quyết ma môn có tâm tư độc ác còn hơn sự tưởng tượng của Lạc Bắc.

Mộc chân quân không cam lòng để mất không sáu bộ bạch cốt khô lâu mà không có được Pháp vương thủy chu. Sau khi đánh lừa Lạc Bắc, y định đánh chết Pháp vương thủy chu rồi bỏ chạy.

- Các ngươi muốn chết.

Một cơn giận không thể ngăn được bốc lên trong đầu Lạc Bắc. Cùng với tiếng thét phẫn nộ, một làn pháp lực dao động hủy thiên diệt địa từ dưới mặt biển dâng lên.

Sóng biển dâng lên cao như ngọn núi, chẳng khác nào một đám mây mù bốc lên từ đáy biển. Hai đám mây vàng do Hoàng Phổ Huy phóng ra bị nó chạm phải lập tức tan vỡ.

- Cái gì vậy?

Mộc chân quân biến sắc khi sóng nước cao như ngọn núi chạm phải lớp ánh sáng vàng bao phủ quanh người lão. Còn Bạch cốt nại hà luân khi cách Pháp vương thủy chu chừng năm trượng cũng bị vô số nước biển, gió và Hắc sát hỏa khí bốc lên ngăn lại, không thể nào đánh xuống tiếp được.

Trong lúc nhất thời, vô số Hắc sát chân hỏa từ trong nước biển, giống như những đóa hoa sen nở rộ.

Một cái bóng tản ra hơi thở khổng lồ từ trong nước biển bay lên.

- Thất Hải Yêu Vương thú!

Vừa nhìn thấy cái bóng khổng lồ với hơi thở từ thời viễn cổ, Thần Đạo Khôi hét lên thất thanh.

Một trong những thứ mà Lạc Bắc che giấu cuối cùng cũng chính thức xuất hiện trước đám người Mộc chân quân.

Tu vi của đám người Mộc chân quân mặc dù rất cao, pháp thuật quỷ dị nhưng nhiều lắm cũng chỉ so được với Đinh Ngao, Chiến Bách Lý. Còn thực lực của Thất Hải Yêu Vương thú thì vượt hẳn qua đám người Đinh Ngao. Trước đây, nếu như Thao Sinh Nguyên không ra tay thì đám người Đinh Ngao, Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa cơ bản không làm gì nổi Thất Hải Yêu Vương thú.

Chưa nói lúc trước, Thất Hải Yêu Vương thú còn chưa nhận chủ, chiến đấu chỉ theo bản năng. Hiện tại thực lực của nó đã vượt qua khi bị đám người Đinh Ngao vây công nhiều lắm.

Trong hoàn cảnh này, cho dù Lạc Bắc không ra tay thì chỉ với Quỷ Xa Âm Vương Cửu và Thất Hải Yêu Vương thú cũng hoàn toàn chiến thắng.

- Người thậm chí thu phục được cả Thất Hải Yêu Vương thú?

Trong tiếng kêu kinh ngạc của Thần Đạo Khôi, Mộc chân quân cũng thốt lên tương tự. Gần như không hề chần chừ, Mộc chân quân, Thần Đạo Khôi, Hoàng Phổ Huy đều hóa thành những vầng sáng màu đen bỏ chạy theo ba hướng.

- Muốn chạy? Không dễ như vậy đâu.

Lạc Bắc cười lạnh một tiếng, Thất Hải Yêu Vương thú vừa mới trồi lên khỏi mặt nước liền gầm lên một tiếng điên cuồng. Tiếng gầm của nó chẳng khác nào một tiếng sét nổ tung trên mặt biển khiến cho trước mặt Mộc chân quân đang bỏ chạy chợt xuất hiện mười quả cầu to.

Quả cầu nước to đó là do nước biển ngưng tụ lại thành. Chúng bay lên trước mặt lão khiến cho nước biển bên dưới như xuất hiện một cái hố sâu rộng tới năm, sáu mươi trượng, sâu cả trăm trượng. Một khối lượng nước biển khổng lồ như vậy không ngờ bị pháp thuật của Thất Hải Yêu Vương thú ngưng tụ vào trong cả mười quả cầu nước.

Quả cầu rộng tới mười trượng tản ra nguyên khí quý thủy sáng bóng. Tuy nhiên bên trong nó lại tuôn ra vô số âm lôi và Hắc sát chân hỏa. Mộc chân quân không thể ngờ được với khoảng cách xa như vậy mà Thất Hải Yêu Vương thú vẫn có thể thi triển pháp thuật. Lão thu lại không kịp nên đụng thẳng vào đó.

Trong Thất Hải, Thất Hải Yêu Vương thú chính là một vị vua.

Một tiếng động vang lên. Giống như đụng phải một quả cầu lưu ly, Mộc chân quân chạm phải quả cầu to khiến cho toàn bộ nước biển trong đó lập tức ập về phía lão. Ngay cả âm lôi màu xám và hắc sát chân hỏa cũng giống như bị nam châm hút mà lao tới, nổ tung trên người lão.

Chỉ trong chốc lát, ánh sáng màu vàng trên cái đại bàn dưới chân Mộc chân quân đã nổ tan tành. Ngay cả phiêu của đại bàn cũng xuất hiện nhiều vết nứt.

Bị nhiều âm lôi và hắc sát chân hỏa nổ trên người như vậy, ngay cả Lạc Bắc bước đầu tu luyện thành Lưu ly kim thân cũng chưa chắc đã chịu được. Mắt thấy Mộc chân quân có thể bị một cái pháp thuật của Thất Hải Yêu Vương thú nổ chết thì đột nhiên lão hét lên một tiếng thê lương. Một vầng ánh sáng màu hồng từ người lão bắn ra. Ngay vào lúc cái pháp bảo bảo vệ lão bị phá hủy thì toàn thân lão như biến thành một cái bóng bằng máu mà lao đi với tốc độ kinh người. Trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng.

- Huyết Ảnh động?

Vừa thấy Mộc chân quân hóa thành vầng ánh sáng màu đỏ rồi chạy trốn, ánh mắt của Lạc Bắc lóe lên một tia sát khí.

Huyết Ảnh động là một trong những pháp quyết độc ác của ma môn. Nó có thể phát động máu huyết của mình trong nháy mắt khiến cho tốc độ bỏ chạy nhanh hơn gấp mấy lần. Nhưng thi triển thứ pháp quyết này sẽ tổn một lượng máu huyết lớn làm cho tu vi giảm xuống nhiều. Mà chỗ ác độc của thứ công pháp này đó là để thi triển nó cần phải lấy một tấm da người để làm vật dẫn. Mà thứ da người đó phải lột từ trên người sống xuống.

Lạc Bắc hiểu rất rõ đạo lý cá lớn nuốt cá bé, nếu không phải người chết thì ta chết. Từ sau khi rời khỏi Thục Sơn, Lạc Bắc đã đánh chết rất nhiều người. Nhưng muốn để cho Lạc Bắc bắt một người rồi lột da người ta thì hẳn không thể làm được.

Giết thì giết, còn cái cách làm đó thật sự quá mức tàn nhẫn.

Nhưng vào lúc này, Quỷ Xa Âm Vương Cưu lại ngưng tụ ra một đám mây đen giữa không trung, che khuất cả ánh trắng. Từ trong mây đen đột nhiên có một ngọn lửa đen dài to bằng cánh tay rủ xuống nhốt Thần Đạo Khôi và Hoàng Phổ Huy vào bên trong.

Nhìn thấy Mộc chân quân bất chấp tu vi giảm đi mà sử dụng Huyết Ảnh động, Thần Đạo Khôi và Hoàng Phổ Huy đều hét lên một tiếng chói tai. Trong tiếng hét thê lương, bóng cả hai đột nhiên phân ra thành năm người bỏ chạy về bốn hướng.

Cả hai người, mỗi người hóa thành năm bỏ chạy tán loạn khắp nơi. Chỉ có điều mười bóng người đó nhìn hơi u ám, dường như được bao phủ bởi một lớp khí đen.

- Độn pháp này tên là gì?

Lạc Bắc chưa hề thấy thứ độn pháp nào như vậy. Nhất thời, Quỷ Xa Âm Vương Cư, Pháp Vương thủy chu và Thất Hải Yêu Vương thú đều thi triển pháp thuật đánh tan sáu cái bóng nhưng vẫn còn bốn bóng người phi độn đi mất.

Toàn bộ mặt biển đang sục sôi từ từ trở nên yên tĩnh. Một đám nước bọt ừng ực bốc lên trên mặt nước biển. Kèm theo đó là Khuất Đạo Tử cầm Bì Ngạn Vô Thường Kiếm và Ngũ Âm Thần Lôi Giám từ từ xuất hiện.

- Những người tu luyện pháp quyết Ma môn đều hết sức quý dị.

Chưa hề sử dụng tới Khuất Đạo Tử, và lực lượng của Tam Thiên Phù Đồ, Lạc Bắc đã đánh cho ba người Mộc chân quân bỏ chạy trốn chết. Tuy nhiên, lúc này, Lạc Bắc lại cảm thấy trĩu nặng trong lòng.

Hiển nhiên, pháp thuật mà đám người Mộc chân quân tu luyện hết sức âm trầm quý dị. Từ trong giao thủ mà xét thì chân nguyên của họ dẫn phát uy lực của trời đất nhưng ẩn chứa trong đó lại có thi khí, độc thủy. Cứ như vậy, cho dù có ngăn được lực lượng chân nguyên nhưng nếu không cẩn thận mà để chúng dính vào người cũng rất rắc rối.

Tới lúc này, mặc dù đánh cho ba người đó bỏ chạy nhưng bọn họ cũng phải e dè Nại Hà ma cung.

- Yêu vương.

Khuất Đạo Tử chui ra khỏi làn nước đứng cùng với Thi vương ở phía sau lưng Lạc Bắc. Cách đó không xa, là Quỷ Xa Âm Vương Cư và một đám bọt biển đang ừng ực trào lên.

Tộc Đằng Giao, tộc Ly thủ, tộc thủy tính, Tịch tộc...từ từ xuất hiện khiến cho mặt biển như nhỏ lại. Xung quanh Lạc Bắc dường như xuất hiện cả một đội quân.

Có điều, mặc dù mọi người nóng lòng xông lên nhưng chợt phát hiện mình không còn tác dụng gì nữa. Trận chiến giữa Lạc Bắc và ba người Mộc chân quân đã đánh xong.

- Cuối cùng thì cũng đột phá đến tầng thứ tư.

Lúc này, trong cái động dưới khu vực hỏa mạch trong lòng đất, Thái Thúc từ từ mở mắt ra. Trong tròng mắt sáng ngời hiện rõ một chút ánh sáng màu tím.

Một cái trận pháp được bố trí ngăn cản khí lý hỏa và Địa tâm hắc sát hỏa khí cùng với cả linh khí của trời đất ở bên ngoài.

Hiện tại, trong sơn động của Thái Thúc không hề có lấy một chút nguyên khí. Nếu so sánh linh khí của thiên địa là nước thì cái động Thái Thúc ngồi chính là một cái sa mạc không hề có lấy một giọt nước.

Ở cái chỗ như thế này đừng nói là tu luyện, cho dù muốn thi triển pháp thuật cũng vô cùng khó khăn.

Nhưng khi Thái Thúc từ từ mở mắt ra, không hề thấy nàng có lấy một động tác nào. Ánh sáng màu tím khê dịch chuyển trong mắt, ngay lập tức một tia chớp màu tím đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng rồi ngưng tụ thành một quả cầu chớp.

Vừa niệm đã sinh ra, cho dù ở nơi không có linh khí cũng có thể dẫn được tia chớp trong nháy mắt thì đó chính là cảnh giới tầng thứ tư của Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu.

Trên cái bàn đá bên cạnh Thái Thúc có đặt hai mươi mấy cái lọ với đủ mọi loại màu sắc. Phần lớn trong số đó đều trống rỗng, chỉ còn vương lại mùi thuốc rất đậm. Bể quan liên tục ngày đêm, luyện hóa hơn nửa số linh đan của Hiên Hồ tông và Thương Lăng cung, tu vi Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu của Thái Thúc đã đạt tới tầng thứ tư.

Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu cũng giống như Đại Đạo Trục chỉ thủy hư quyết đều là đạo pháp nội đan, được chia ra làm chín tầng. Lúc trước, Đại Đạo Trục chỉ thủy hư quyết của Thái Thúc đã đạt tới tầng thứ

năm. Nhưng hiện tại, nàng hiểu rất rõ, uy lực của Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu hơn hẳn Đại Đạo Trực chỉ thúy hư quyết. Sau khi tu luyện lên, tốc độ so với Đại Đạo Trực chỉ thúy hư quyết sẽ chậm hơn nhiều.

Hiện tại, mặc dù Thái Thúc đã đạt tới tầng thứ tư nhưng nàng có thể cảm nhận được lực lượng chân nguyên trong cơ thể mình đã tương đương với trước đây. Còn tu vi của Hi Ngọc Sa thì cũng chỉ mới gần tới tầng thứ năm mà thôi.

Có thể nói mặc dù hiện tại Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu của Thái Thúc mới chỉ tới tầng thứ tư nhưng so với đệ tử Thục Sơn tu luyện tới tầng thứ năm của Đại Đạo Trực chỉ thúy hư quyết, cho dù sử dụng Tân Thiên Trảm Lô cũng không thể địch nổi Thái Thúc.

- Hiện tại không thể luyện hóa được lực tiếp được.

Bên trong Thúc Hải của Thái Thúc, chân nguyên Đại Đạo Trực chỉ thúy hư quyết ngưng tụ thành đóa hoa sen đã biến mất toàn bộ. Ngược lại một quả lô cầu to bằng trứng ngỗng, bên trên quần đầy những tia chớp lại xuất hiện. Nhưng bên trong quả cầu đó lại có một chút màu khác. Thái Thúc biết những màu loang lổ này cũng là do mình luyện hóa được lực chuyển thành chân nguyên. Thái Thúc cũng hiểu rất rõ, nếu cứ tiếp tục tu luyện, đột phá tầng thứ tư, quả cầu màu tím sẽ biến thành một đám mây. Tới lúc này tương đương với việc quả trứng được ấp nở. Đến lúc đó đám lô vân không đủ khí tiên thiên nên rất khó bồi đắp trở lại. Vì vậy mà hiện tại không thể luyện hóa được lực, phải theo pháp quyết mà từ từ lưu chuyển chân nguyên để đẩy tạp chất trong được lực ra ngoài.

Sau khi Thái Thúc nghĩ như vậy liền không hề do dự, nhắm mắt lại tiến vào trạng thái nhập tĩnh.

Chân nguyên giống như lô quang màu tím lại một lần nữa lưu chuyển trong cơ thể mà tẩy rửa.

Tu luyện như vậy cơ bản không hề biết tới thời gian. Chẳng biết trải qua bao lâu, những màu pha tạp trong chân nguyên của Thái Thúc hoàn toàn được luyện hóa. Quả lô cầu hình thành trong Thúc Hải của Thái Thúc nhìn giống như một viên bảo thạch màu tím.

Nhưng vào lúc này, Thái Thúc đột nhiên giật mình khi cảm nhận có tiếng người kêu rồi vọt qua cửa động của mình mà vào bên trong.

- Ai?

Ngoại trừ thứ chỉ bảo như Thạch Nhũ quỳnh dịch, cơ bản tất cả được lực của linh được đều mãnh liệt hơn so với linh khí trong trời đất, luyện hóa phải hết sức cẩn thận. Vì vậy mà như Thái Thúc bệ quan tu luyện, mỗi lần bị quấy nhiễu sẽ nguy hiểm hơn người tu đạo tu luyện lúc bình thường rất nhiều. Trước khi Thái Thúc bệ quan, Lạc Bắc đã sắp xếp rất nhiều người phòng thủ bên ngoài. Hơn nữa, Lạc Bắc tu luyện và luyện chế Thi vương cũng ở ngay bên cạnh động của Thái Thúc để đề phòng bất trắc. Vì vậy mà hiện tại có người dám xông vào, trong lòng Thái Thúc chợt nảy sinh địch ý.

Địch ý xuất hiện, Thái Thúc liền mở mắt. Trong nháy mắt, hai con ngươi của Thái Thúc liền biến thành màu tím, rồi ngay lập tức trong động xuất hiện một thanh tiểu kiếm màu tím chói mắt.

- Là người?

Một tiếng hét chói tai vang lên cùng với mấy tiếng nổ liên tiếp. Từng tia chớp xuất hiện đánh tan toàn bộ lô quang màu tím, khiến cho nó biến mất.

Người xông vào động chính là Bích Căn sơn nhân.

Thái Thúc vừa mới phóng ra Tử lô thần mang, một khi phát thì không có cách nào khống chế. Vì vậy mà khi thấy người xông vào là Bích Căn sơn nhân, Thái Thúc liền phóng một đạo pháp quyết khác đánh tan toàn bộ Tử lô thần mang.

Hai đạo pháp quyết chỉ là do Thái Thúc phản ứng theo bản năng. Có điều lúc này, nàng lại đỏ khốc đỏ cười, thầm nghĩ trong lòng:

- Ngươi có phải chuyên thích quấy rầy người đang bệ quan hay không?

- Cái này là pháp thuật gì mà tốc độ phóng ra nhanh như vậy?

Khuôn mặt Bích Căn sơn nhân trắng nhợt. Lão kinh hoàng lau mồ hôi lạnh trên trán.

Mãi một lúc, Bích Căn sơn nhân mới nhìn rõ khuôn mặt bất đắc dĩ của Thái Thúc ở trong động. Vừa rồi khi mới xông vào, lão liền cảm nhận được lôi quang trước mặt nổ tung khiến cho bản thân không kịp phản ứng để phóng pháp thuật hay lấy pháp bảo ra ngăn cản. Hơn nữa, vừa rồi, Bích Căn sơn nhân cũng cảm nhận được lực lượng của lôi quang rất mạnh. Nếu nó đánh trúng người lão thì không chết cũng phải trọng thương. Mặc dù đạo pháp thuật thứ hai của Thái Thúc làm cho lôi quang triệt tiêu nhưng những tia chớp tản ra cũng khiến cho tóc tai của lão dựng đứng.

- Bích Căn sơn nhân! Lần này lão xông loạn vào đây định làm gì? - Thái Thúc đứng dậy hỏi Bích Căn sơn nhân vẫn còn đang thất thần.

- Bích Căn sơn nhân! Người?

Mấy người tộc Ly Thủ hỗn hển chạy vào. Nhìn sắc mặt của họ thì biết lần này Bích Căn sơn nhân cũng giống như lần trước, chỉ không biết dùng cách nào mà xông vào.

Nghe thấy câu hỏi của Thái Thúc, Bích Căn sơn nhân định thần nhưng cũng chẳng thèm để ý tới đám người tộc Ly Thủ mà chỉ ảo não:

- Ta tới tìm Lạc Bắc! Vốn ta tưởng hắn ở trong cái động này, không ngờ lại vào nhầm động. Hắn ở đâu? Ta có chuyện gấp cần gặp hắn.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

16-01-2013, 01:45 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

201. Chương 200: Đạt Tới Thi Thần. Tiểu Dao Cắt Vàng Ngọc Chẳng Cắt Nổi Tóc Tơ.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Thái Thúc giật mình hỏi lại:

- Lão vội vàng tìm hắn là có chuyện gì?

- Cái nạp du vi giới tử chó má. Nó không phải là một tiểu thiên thể giới huyền diệu. - Bích Căn sơn nhân vừa mới nghe Thái Thúc hỏi liền kêu lên:

- Hóa ra trong đó nó được bố trí một cái trận pháp truyền tống. Làm mất của ta mười ngày vô ích. Con chó Khủng cụ ma vương kia chắc chắn trình độ luyện khí còn kém xa ta.

Thái Thúc nhú mày, nghe mãi tới câu cuối cùng, nàng mới hiểu ra:

- Bích Căn sơn nhân! Lão nói Ô Đàm Kim ma lang chiến xa không phải là nạp tu di vu giới tử mà chỉ sử dụng một cái trận pháp truyền tống?

- Đúng thế! Có lẽ tên Khủng cụ Ma vương chỉ tìm một nơi thích hợp để luyện ma lang. Bình thường y để ma lang ở đó rồi tới thời điểm đối địch mới sử dụng cái trận pháp này để dời chúng ra. Hiện tại, Khủng Cụ Ma vương đã chết hơn bốn trăm năm. Cái nơi tế luyện ma mang kia có lẽ cũng đã bị người ta phá hủy nên Ô Đàm Kim ma lang chiến xa không thể phóng ra được Ma lang nữa. - Bích Căn sơn nhân mắng luôn mồm:

- Cái này cơ bản không hề ẩn chứa tiểu thiên thể giới. Ta tới muốn nói với Lạc Bắc là đã mất hứng để luyện cái pháp bảo này.

Nghe thấy Bích Căn sơn nhân sơn nhân nói vậy, Thái Thúc mới hiểu được hoàn toàn. Trận pháp truyền tông hay tiểu thiên thể giới, Thái Thúc cơ bản không hề có cảm giác gì nhiều nhưng Bích Căn sơn nhân muốn dựa vào cái pháp bảo này để tìm hiểu sự huyền diệu của tiểu thiên thể giới, nắm được phương pháp luyện nạp tu di vu giới tử. Bây giờ phát hiện không phải, nên lão cơ bản không có tâm trạng nào để mà luyện nó nữa.

- Lạc Bắc đang ở đâu?

Hiểu được điều đó, Thái Thúc liền quay sang hỏi mấy tên tộc nhân tộc Ly Thủ. Bình thường, Lạc Bắc ở cái động bên cạnh để tu luyện, Bích Căn sơn nhân mà xông vào động làm huyên náo như vậy thì hẳn đã chạy tới đây.

- Yêu vương ngài đi gặp người đưa tin của Nại Hà Ma cung. - Mấy người tộc Ly Thủ lên tiếng.

- Nại Hà ma cung? Môn phái tu ma? Tại sao họ lại tới đây? - Thái Thúc giật mình hỏi.

- Trước đây vài ngày, ba người của Nại Hà Ma cung đuổi theo hơi thở của Pháp vương thủy chu mà tới nơi này, muốn lấy nó để luyện chế pháp bảo nhưng bị Yêu vương đánh cho bỏ chạy. - Mấy người tộc Ly Thủ giải thích:

- Hôm nay đột nhiên có một người mặc áo vàng tới nói là người đưa tin của Nại Hà ma cung cầu kiến Yêu vương. Vì vậy mà Yêu vương tới để gặp y.

- Chẳng lẽ là mang chiến thư?

Thái Thúc hiểu rất rõ những người tu luyện pháp thuật ma môn đều âm hiểm độc ác, không từ thủ đoạn. Nếu không đạt được mục đích thì không cam lòng.

Nhưng Thái Thúc lại thầm nghĩ nếu như bọn chúng là người âm hiểm độc ác, không từ thủ đoạn thì chúng sẽ đánh úp đến đây chứ không phải như các danh môn đại phái còn phải hạ chiến thư.

- Thái Thúc! Muội đã xuất quan?

Trong lúc Thái Thúc đang trầm ngâm thì một bóng người giống như làn khói nhẹ nhàng tiến vào. Người đó chính là Lạc Bắc.

- Muội nghe nói huynh và người của Nại Hà ma cung có sự xung đột. Hôm nay bọn chúng tới đây để làm gì? - Thái Thúc nhìn thấy Lạc Bắc liền lên tiếng hỏi ngay.

- Đó là Bạch Cốt chân quân - Mộc chân quân và hai người khác của Nại Hà ma cung đấu phép thua ta. Sau khi nhận thua chúng còn ra tay định đánh chết Pháp vương thủy chu. Nên Mộc chân quân bị ta phá hủy một cái pháp bảo và sáu con Bạch cốt khô lâu. Y phải dùng Huyết Ảnh độn để bỏ chạy, mất một chút tu vi. - Lạc Bắc nhìn Thái Thúc cau mày mà nói:

- Hôm nay, người tới đây tự xưng là Lâu Dạ Kinh. Ta chưa từng nghe tới tên của y nhưng tu vi thì không hề kém so với Bạch Cốt chân quân. Vốn ta nghĩ hẳn tới đây là để trút giận cho Bạch cốt chân quân nhưng không ngờ là tới đây để hòa đàm với ta.

- Hòa đàm?

Lạc Bắc nói:

- Đúng vậy! Lời nói của y rất cung kính. Y nói Mộc chân quân không biết ta thu phục được Thất Hải Yêu Vương thú, nếu không thì không dám ra tay với ta. Y còn nói rằng thu phục được Thất Hải Yêu Vương thú chính là Yêu vương thống nhất Thất Hải. Mà vào lúc này, thể của Côn Luân đang mạnh, cho dù là bọn họ hay chúng ta thì cũng chỉ có thể lo thân mình. Lần này y tới đây là hy vọng có thể liên thủ với chúng ta cùng chống chọi với Côn Luân, mời ta tới Nại Hà Ma cung và ba vị cung chủ tụ tập.

- Bọn chúng muốn liên minh với chúng ta? - Thái Thúc nhún mày:

- Chúng ta hiểu biết rất ít về Nại Hà ma cung. Điều này có gì đó hơi khả nghi. Chỉ sợ chúng mượn cớ này để dẫn chúng ta tới đó mà ra tay.

- Ta cũng cảm thấy thế. - Lạc Bắc nhượng mày nói:

- Nhưng hôm nay, Lâu Dạ Kinh nói nếu chúng ta nghi ngờ thành ý của chúng thì cả hai bên sẽ gặp nhau ở trên một cái đảo nhỏ độc lập trong Thất Hải. Trên cái đảo đó có một trận pháp tên là Thập Nguyên lạc tiên đại trận, mỗi bên chỉ có thể đi vào năm người mà thôi.

- Thập nguyên lạc tiên đại trận? Đây là loại trận pháp gì? Chỉ có thể cho mỗi bên năm người đi vào thôi sao? - Thái Thúc không nhịn được lên tiếng hỏi.

- Đây là một cái trận pháp của Hoàng Long Xiển giáo từ thời cổ. Một khi bố trí thành công thì trong đại trận chỉ có thể chứa được sinh khí của mười người. Nếu lại có người tiến vào sẽ động tới uy lực của trận pháp. Hơn nữa uy lực của nó vô cùng lợi hại có thể phóng ra được nghiệp hỏa luân hồi. Ngay cả tu vi cấp bậc địa tiên, nguyên anh đại thành cũng phải chết. Vì vậy mà nó có tên là Lạc tiên đại trận. - Một vị trưởng giả tộc Long Nghê đứng sau lưng Lạc Bắc nói:

- Mặc dù chúng ta không thể bố trí được trận pháp này nhưng cũng có thể nhận ra được. Nếu thật sự bố trí được nó thì người ngoài đúng là không thể thêm được một người. Mà phải đợi sau sáu canh giờ, lực tinh thần của nhật nguyệt thay đổi thì trận pháp mới tự động tan ra. Còn lại cơ bản không thể sử dụng ngoại lực để phá được nó.

- nói như vậy thì sau khi trận pháp được bố trí xong, người ngoài không vào được mà người bên trong cũng không ra được đúng không? - Thái Thúc lắc đầu:

- Ta luôn cảm thấy đám người Ma môn không thể tin được. Việc này rất khả nghi.

- Ta cũng không tin giống như muội. - Lạc Bắc gơ tay lên cười khổ:

- Nhưng Lâu Dạ Kinh nói để tỏ thành ý của đám người Nại Hà ma cung, y sẽ ở trên một hải đảo cách đây năm trăm dặm chờ câu trả lời của ta. Y còn đưa ra một thứ nói là lễ vật gặp mặt của ba vị cung chủ Nại Hà ma cung.

- Đây là cái gì?

Thái Thúc nhìn thì thấy Lạc Bắc cầm trong tay một hạt châu màu trắng xanh to bằng quả trứng gà. Nhìn qua thì giống như là một viên đan dược hay nội đan gì đó. Chỉ có điều trên bề mặt của nó tản ra từng đợt khí âm lệ như có như không. Hơn nữa dường như bên trong nó còn có thứ gì đó khiến cho trống ngực người ta đập thình thịch.

Lạc Bắc nhìn Thái Thúc rồi nói một cách chậm rãi:

- Đây là Thi thần đại đan.

- Thi thần đại đan?

Nhất thời, hơi thở của Thái Thúc tưởng như hơi dừng lại.

Thi vương mà kết được thi đan thì biến thành thi thần. Những ngày qua, Lạc Bắc vẫn luôn tế luyện Thi vương nhưng vẫn còn thiếu một bước nữa mới có thể khiến cho Thi vương kết được Thi thần đại đan, trở thành Thi thần thực sự. Nhưng hiện tại, người của Nại Hà ma cung không ngờ lại mang đến cho Lạc Bắc một viên Thi thần đại đan.

Sự khiếp sợ trên nét mặt của Thái Thúc cũng không nằm ngoài điều dự đoán của Lạc Bắc. Nhìn viên Thi thần đại đan, Lạc Bắc nói tiếp:

- Lâu Dạ Kinh có nói, viên thi thần đại đan do Nhị cung chủ của y vô tình có được từ hơn một trăm năm trước. Sau đó y sử dụng để luyện một cái pháp bảo cho nên đã tổn mất một nửa. Có điều chỉ còn một nửa thì có lẽ cũng đủ để Thi vương của ta trở thành Thi thần.

- Thứ này có thật sự là Thi thần đại đan hay không? Hay y đưa cho huynh để nhân cơ hội phá hủy thi vương, trút giận cho Bạch cốt chân quân? - Thái Thúc không nhịn được lên tiếng hỏi.

Ý nghĩ này của Thái Thúc hoàn toàn có lý. Cho dù là Thái Thúc cũng biết được Thi thần đại đan còn khó tìm kiếm hơn nội đan của dị thú nhiều lắm. Bởi vì cả ngàn năm nay, số lượng thi thần xuất hiện cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Thi thần đại đan thật sự ngưng tụ toàn bộ khí âm lệ của Thi thần. Thử nghĩ xem, để luyện thành thi thần thì nó đã hấp thu được bao nhiêu âm khí? Cho nên Thi thần đại đan đối với người

tu ma, người tu luyện pháp thuật luyện thi mà nói thì đúng là chỉ bảo số một trong thiên hạ. Mà Nại Hà ma cung lại là tông phái tu luyện pháp quyết Ma môn, tại sao lại đưa một thứ chỉ bảo của mình cho Lạc Bắc? Chẳng lẽ chúng thực coi trọng thực lực của Lạc Bắc và muốn liên minh?

- Ta có thể cảm nhận được Thi vương vô cùng khao khát đối với thứ này.

Khác với Thái Thúc, vào lúc này, Lạc Bắc cảm nhận được tới tám phần Thi thần đại đan là thật. Bởi vì, Lạc Bắc có một sự liên hệ độc đáo bằng tinh thần với thi vương. Thi vương chịu sự điều khiển theo ý nghĩ của Lạc Bắc, cơ bản không hề có suy nghĩ của mình. Nhưng Lạc Bắc có thể cảm nhận được khi nhìn thấy Thi thần đại đan trong tay mình, Thi vương gần như giật mình, như muốn thoát khỏi sự khống chế của hắn mà lao tới nuốt chửng lấy thi thần đại đan.

- Cuối cùng có phải thật hay không thì cứ thử một chút sẽ biết.

Lạc Bắc hành động hết sức quyết đoán. Vì vậy mà sau khi nói với Thái Thúc một câu, hắn liền ném Thi thần đại đan cho Thi vương.

- Graoooo!

Gần như Thi vương phát ra một tiếng huyết từ cổ họng. Nó vọt lên cao tới hai trượng. Vốn Thi vương là vật luyện thi không hề có cảm giác, tư tưởng. Nhưng vào lúc này, Thi vương chợt khiến cho người ta có cảm giác nó có tư tưởng, khao khát có được thứ mình cần và yêu mến.

“Bẹp!” Thi vương bắt được Thi thần đại đan của Lạc Bắc, còn chưa kịp rơi xuống đất nó liền nuốt ngay vào bụng.

- Không hay rồi. Viên Thi thần đại đan này là thật, hiện giờ Thi vương còn chưa chịu nổi nó.

Khi Thi vương vừa mới nuốt Thi thần đại đan, lồng ngực Lạc Bắc như thắt lại mà thái dương của hắn thì giật liên tục.

“Rắc! Rắc!” Trên người Thi vương liên tục vang lên những tiếng động. Toàn thân của nó cũng đồng thời phình lên.

Cái cảm giác thân thể phình ra, lúc trước Lạc Bắc cũng đã từng nhìn thấy. Đó là khi Bích Căn sơn nhân dỡ bỏ trận pháp của Diêm la thiên ma chung xem Thi vương có hấp thu được hay không. Cảnh tượng này là do hấp thu quá nhiều âm khí khiến cho thân thể của Thi vương không chịu nổi mà có sự thay đổi.

Lạc Bắc biết, hiện tại Thi vương còn chưa tiến hành tu luyện, chưa bắt đầu luyện hóa thi thần đại đan. Nhưng khi thi thần đại đan vừa mới vào trong cơ thể của Thi vương thì giống như linh đan vào miệng, tự động tan ra.

Tốc độ âm khí của thi thần đại đan tản ra để cho Thi vương hấp thu không ngờ vượt quá ngày đó Thi vương hấp thu âm khí từ Diêm La thiên ma chung không biết bao nhiêu lần.

Âm thanh răng rắc kia là do xương cốt trong cơ thể của Thi vương không chịu nổi âm nguyên mệnh mông ở trong Thi thần đại đan mà vỡ vụn.

Trải qua nhiều ngày tế luyện, hiện tại thân thể của Thi vương so với ngày đó đã mạnh hơn không biết bao nhiêu lần nhưng hiện tại vẫn không chịu nổi âm nguyên từ Thi thần đại đan. Mắt thấy thân thể của Thi vương sắp bị Âm nguyên làm cho nổ tung. Lạc Bắc không nghĩ được cách nào khác đành giờ tay. Kiểm quang màu đen hiện ra trên tay hắn, giã lên vách động rồi xuyên thủng, tạo ra một cái động rộng tới ba trượng khiến cho cái sơn động đối diện được nối thông.

Cái động đó là nói Lạc Bắc dùng để luyện Thi vương, trong đó chồng chất tinh kim, ngọc thạch. Bây giờ, Lạc Bắc xuyên thủng vách núi khiến cho nó được nối thông sang đây.

Lạc Bắc không hề dừng lại. Hai tay hắn chộp một cái, phát ra chân nguyên hút từng khối tinh kim ngọc thạch tới trước người Thi vương. Tối lúc này, Thi vương cũng theo bản năng liên tục nắm tinh kim ngọc thạch nhét vào miệng.

- Huynh ấy định để cho Thi vương tiêu hao âm nguyên bằng cách nuốt tinh kim ngọc thạch, trách để cho âm nguyên của thi thần đại đan làm cho nó nổ tung.

Động tác của Lạc Bắc khiến cho tâm trạng của Thái Thúc cũng trở nên hồi hộp.

- Không hay.

Mà càng làm cho Thái Thúc thêm lo lắng đó là nàng phát hiện tốc độ cắn nuốt, luyện hóa tinh kim, ngọc thạch của Thi vương mặc dù nhanh nhưng dường như vẫn chưa thể triệt tiêu âm nguyên phát ra từ Thi thần đại đan. Thân thể của nó vẫn từ từ phồng lên. Trong lúc nhất thời, toàn thân Thi vương gần như lớn gấp đôi, chẳng khác nào cái xác chết bị trương phình. Hiện tại, dường như bên trong thân thể của nó dường như không phải do tinh kim cô động thành mà toàn là khí.

- Thế này không được.

Đúng lúc này, Bích Căn sơn nhân chợt hét lên:

- Để cho nó ăn thứ tinh kim này đi.

Trong tiếng kêu the thé, Bích Căn sơn nhân liền sử dụng chân nguyên lựa chọn rất nhiều tinh kim ném tới trước mặt Thi vương. Cùng lúc đó, lão vung tay ném một tia sáng màu hồng vào miệng Thi vương.

“Răng rắc!”

Thi vương thuận miệng nhai nát vầng ánh sáng màu hồng đó. Lạc Bắc và Thái Thúc có thể thấy rõ đó là một thứ ngọc tinh màu đỏ to bằng đầu ngón tay.

Nói cũng lạ, sau khi nuốt thứ ngọc tinh màu hồng đó, thân thể của Thi vương cũng lập tức nhỏ đi một vòng.

- Bích Căn sơn nhân! Vật đó của lão là gì mà có tác dụng kỳ diệu như thế? - Lạc Bắc quay đầu hỏi.

- Đó là Hỏa Tinh phật nguyên xá lợi của ta.

Nghe Lạc Bắc hỏi, Bích Căn sơn nhân phát ra một tiếng kêu đau lòng.

- Lúc trước, Ma Diệp thượng sư của Triết Bạng Tự tọa hóa kết thành viên xá lợi này. Bên trong đó có chân nguyên hỏa nguyên mà lão ngưng tụ được. Nó là vật khắc tinh của khí âm lệ. Vốn ta lưu giữ nó để luyện chế pháp bảo nhưng bây giờ lại làm lợi cho con Thi vương của người. Hiện tại, âm nguyên trong người con Thi vương quá thịnh, sử dụng nó có thể giữ được.

- Đa tạ.

Bích Căn sơn nhân còn chưa dứt lời thì Lạc Bắc đã hiểu ra.

Bích Căn sơn nhân tinh thông thuật luyện khí vốn phản ứng không chế lửa hết sức nhạy bén. Trong nháy mắt khi hần cho Thi vương ăn các loại tinh kim khác nhau, lão liền hiểu ra Thi vương cắn tinh kim ẩn chứa hỏa nguyên thì âm nguyên bị tiêu hao khá nhiều. Vì vậy mà lão mới ném thẳng Hỏa tinh phật nguyên xá lợi cho Thi vương luyện hóa, giải phóng lượng lớn âm nguyên. Mà hiện tại, lão sử dụng chân nguyên vất tới rất nhiều các thứ tinh kim ẩn chứa hỏa nguyên, hoặc khi luyện chế ẩn chứa hỗn loạn khí Ly hỏa và Hắc sát hỏa khí.

Mặc dù theo lý mà nói thì âm nguyên dùng để hòa với hỏa nguyên là một sự lãng phí. Nhưng hiện tại âm nguyên quá nhiều, chẳng cần phải quan tâm tới sự lãng phí mà phải giữ được Thi vương trước rồi mới nói tiếp.

- Có thể coi như Thi vương đã được bảo vệ.

Mộ Hàm Phong, Cầu Thương Dương đứng sau lưng Lạc Bắc cũng đều lo lắng tới toát mồ hôi. Bọn họ có thể thấy sau khi ăn Hỏa tinh phật nguyên xá lợi và rất nhiều tinh kim mà Bích Căn sơn nhân ném cho, thân thể của Thi vương đã nhỏ đi rất nhiều. Hơn nữa, cho dù có vãn to lên nhưng tốc độ cũng chậm hơn nhiều.

- Nếu không được thì nghĩ tới cách dẫn khí Ly Hỏa từ bên ngoài vào cho Thi vương hấp thu để giữ được nó.

Sau khi bớt căng thẳng, những người này cũng bắt đầu suy nghĩ. Thậm chí có người còn nghĩ dùng thẳng hỏa khí ở bên ngoài. Dù sao thì hiện tại, bọn họ đang ở hỏa mạch trong địa tâm, bên ngoài có vô vàn khí Ly Hỏa và hắc sát hỏa khí.

Nhưng biện pháp như vậy cơ bản không cần dùng tới. Thi vương liên tục luyện hóa tinh kim khiến cho tốc độ phồng lên của nó càng lúc càng chậm, thân thể của Thi vương cũng càng thêm rắn chắc.

Chỉ trong thời gian hai nén hương, chẳng biết Thi vương đã ăn bao nhiêu tinh kim ngọc thạch. Những lỗ chân lông trên người nó đẩy khí kim thiết không luyện hóa được ra ngoài khiến cho cả cái động toàn là mùi sắt thép, làm cho mọi người đều tự động sử dụng chân nguyên để loại trừ thứ mùi đó. Hơn nữa, khí kim thiết nó đẩy ra khỏi người thật sự quá nồng, cửa động lại có trận pháp ngăn cản không thể thoát ra được khiến cho nó từ từ ngưng kết làm cho toàn bộ vách động tạo thành một lớp mạ kim loại rất dày.

- Dung hợp kim thiết như vậy so với ta sử dụng lô đỉnh và ly hỏa để kết hợp còn chặt chẽ hơn.

Bích Căn sơn nhân kinh ngạc tới mức há ngoác miệng. Lớp tinh kim dính trên vách động dường như so với phần lớn tinh kim đều kiên cường dẻo dai hơn mấy lần. Thi vương tự mình rèn luyện dường như là sử dụng pháp thuật âm nguyên độc đáo trong thân thể, hóa kim thiết thành khí rồi sau đó dung hợp với bộ phận trong cơ thể. Chỉ cần nhìn những thứ mà nó thải ra đã có mức độ cứng rắn như thế này thì có thể tưởng tượng được thân thể của Thi vương tới mức độ nào.

Mà điều khiến cho Bích Căn sơn nhân phải há hốc mồm đó là Thi vương liên tục luyện hóa tinh kim thì ánh sáng các bộ phận thân thể của nó cũng có sự thay đổi.

Nguyên vốn mái tóc màu trắng xám từ từ tan ra, biến thành màu trắng hoàn toàn. Mà nó cũng dài ra chấm đất. Móng tay của Thi vương cũng dài tới tận ba thước, xoắn lại nhìn như một cây kiếm. Hơn nữa màu sắc trên móng tay cũng từ từ biến thành màu bạc.

Da thịt của Thi vương cũng biến thành màu trắng ngà trong suốt. Bên trong đó thấp thoáng ánh sáng màu hồng.

Sự thay đổi khiến cho người ta giật mình nhất đó là hai mắt của Thi vương. Hai mắt của nó từ chỗ đầy tử khí từ từ biến thành màu lam, trong đó có nhiều điểm sáng trắng,. Thi thoảng nó lại lóe lên ánh sáng cầu hồn đoạt phách.

Những sự thay đổi đó khiến cho những người trong động, ngay cả Bích Căn sơn nhân, Lạc Bắc và Thái Thúc cũng đều yên lặng. Bích Căn sơn nhân chẳng hề chọn lựa hút lấy tinh kim rồi để mặc Thi vương tự mình ăn chúng.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

16-01-2013, 01:46 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

202. Chương 201: Đánh Hay Hòa.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Tới lúc này, thân hình của Thi vương cũng không còn to lên nữa mà ngược lại bắt đầu nhỏ đi, hồi phục hình dạng ban đầu.

Thân thể của Thi vương đã hoàn toàn có thể chịu được âm nguyên tan ra từ Thi thần đại đan.

- Kháng nạp âm thổ.

Gần như trong Thức Hải của tất cả mọi người đột nhiên vang lên tiếng Phạn xướng du dương. Âm thanh đó như ở một nơi xa lắc xa lơ vọng lại nhưng hết sức rõ ràng khiến cho người ta có cảm giác thư thái. Cùng lúc đó, vô số những đóa hoa màu đen rơi xuống kèm theo vô số thiếu nữ bay muốn như muốn câu hồn đoạt phách. Phía trên hư không lại xuất hiện một pho tượng Thiên ma có sáu tay, trên đầu có hai cái sừng và

một cái đuôi rất dài. Nhất thời đám người Cầu Thương Dương gần như không giữ được tinh thần chỉ chực quỳ xuống mà bái lạy Thiên ma.

- Loại trừ tâm ma.

Đúng vào lúc này, âm thanh của Lạc Bắc vang lên mạnh mẽ khiến cho tất cả ảo ảnh biến mất.

- Không thể ngờ được tinh thần của lão đạo lôi thôi này lại vững vàng hơn chúng ta.

Khi đám người Cầu Thương Dương bị tâm ma xâm nhập được tiếng hét của Lạc Bắc đánh thức thì cả đám chợt phát hiện ra Bích Căn sơn nhân vẫn bất động nhìn Thi vương mà xấu hổ.

Bích Căn sơn nhân chuyên tâm luyện khí khiến cho tinh thần của lão hết sức vững vàng.

Lúc này, Thi vương đã thôi không ăn tinh kim ngọc thạch nữa. Từ trên người nó tản ra một làn khí đen, đồng thời dưới chân ngưng tụ thành một đám mây màu đen hơi giống với một cái ngai vàng.

Mà vào lúc này, Lạc Bắc vẫn cảm nhận được âm nguyên từ Thi thần đại đan vẫn đang tản ra do chưa được luyện hóa hết. Có điều âm nguyên đó không bị chảy ra ngoài, cũng không làm cho thân thể của Thi vương phồng lên. Thi vương đã có thể sử dụng thân thể để cất chứa âm nguyên, đồng thời phát ra ảo cảnh thiên ma giáng xuống. Điều đó cũng đồng nghĩa với việc Thi vương đã ngưng tụ được Thi thần đại đan, trở thành Thi thần thực sự.

- Ma quang trong mắt nó làm cho lòng người phiền muộn

Bích Căn sơn nhân nhìn Thi thần chằm chằm, rồi theo bản năng tránh được ánh mắt của nó. Lão móc ra một cây dao nhỏ định cắt mái tóc của Thi thần xuống để xem.

Cái cây dao trắng này được Bích Căn sơn nhân cố tình luyện chế, có thể nói là còn sắc bén hơn cả Tân Thiên trảm lô. Nhưng cuối cùng, Bích Căn sơn nhân vẫn phải ngậy người.

Sợi tóc của Thi thần so với trước mảnh hơn những khi lão giơ tay cắt thì cơ bản một sợi cũng không cắt nổi.

- Cuối cùng thì cũng luyện hóa toàn bộ.

Âm nguyên ẩn chứa trong một viên thi thần đại đan đúng là làm cho người ta khó có thể tưởng tượng. Ước chừng ba canh giờ, pháp lực dao động trên người Thi thần mới từ ổn định lại. Thi thần đại đan mà Nại hà ma cung cấp cho Lạc Bắc cuối cùng cũng được nó luyện hóa hết.

Sau khi pháp lực dao động trên người nó ổn định xong, bản thân ngưng tụ được thi thần đại đan khiến cho khí tức của nó cũng thu liễm giống như Lạc Bắc. Chỉ có lại gần mới có thể cảm nhận được hơi thở lạnh lẽo chết chóc của nó.

“Phụp! Phụp!”

Lạc Bắc vừa mới nghĩ, Thi thần không hề có động tác nào nhưng khí đen trên người nó tản ra hình thành dưới chân một đám mây. Mái tóc dài màu trắng của nó đột nhiên hất lên, xuyên thẳng vào một viên tinh kim ở gần đó.

Mái tóc màu trắng của Thi thần vốn dài tới năm thước, tới tận đất. Nhưng hiện tại nó vừa mới dựng lên thì chẳng khác nào sinh trưởng đột nhiên duỗi dài ra. Vô số sợi tóc bạc bắn tới xuyên qua viên tinh kim chẳng khác nào xuyên qua miếng đậu làm cho nó vỡ vụn.

Thoáng cái đánh nát viên tinh kim nhưng Thi thần không hề dừng lại. Nó giơ tay chụp một cái, tất cả móng tay liền dài ra nhìn như những thanh đoản kiếm màu bạc.

Sợi tóc trắng trên đầu Thi thần bay múa, mười ngón tay mở rộng khiến cho người ta sợ hãi. Nó giơ tay chụp một cái, hút mấy miếng tinh kim lại phía mình. Ngay lập tức mười tia sáng bạc lóe lên trên ngón tay đồng thời tản ra một làn sát khí huyền hoàng. Tay nó vẽ một cái, toàn bộ số tinh kim đều bị cắt đứt, trên bề mặt vẽ cắt còn giống như bị ăn mòn.

- Sắc bén thế này, có lẽ Tân thiên trảm lô cũng không thể sánh được với nó.

Lạc Bắc có thể cảm nhận thực lực của Thi thần không hề kém hơn Khuất Đạo Tử.

Từ Thi vương đạt tới Thi thần, thực lực thay đổi chẳng khác nào cảnh giới Ngự kiếm tới cảnh giới Kiếm cương. Hiện tại, Lạc Bắc có thể cảm nhận được mười cái móng tay của Thi thần được gọi là Huyền Âm a đồ nhận mặc dù không thể giống như phi kiếm bay ra đã thương kẻ địch nhưng Huyền Sát ngân ti có thể dài ra tới hai mươi trượng. Cứ như vậy Thi thần không chỉ có thể cận chiến mà còn cả viễn chiến.

Hơn nữa, ánh mắt và hơi thở của Thi thần đều có thể làm cho tinh thần của người khác bị mê hoặc. Nếu như bị con mắt thi thần đảo qua, tinh thần sẽ bị chấn động không kịp thi triển pháp thuật và pháp bảo thì cho dù tu vi có cao tới đâu cũng bị thi thần đánh chết.

- Lần này Nại Hà ma cung không có lần lượt ta. Âm nguyên ẩn chứa trong viên Thi thần nội đan so với Diễm La thiên ma chung còn nhiều hơn. Nếu không có viên thi thần nội đan này thì chỉ sợ hết sạch âm khí trong Diễm La thiên ma chung, Thi vương cũng không thể tới được cảnh giới thi thần.

Sau khi thử nghiệm một chút uy lực của Thi thần, Lạc Bắc liền quay đầu nói với Thái Thúc. Hiện tại Thi thần có thể nói là vật chí bảo. Bởi vì Thi thần so với Khuất Đạo Tử còn có thể tiến lên, lợi hại thêm. Chỉ với chỗ âm khí còn thừa trong Diễm la thiên ma chung cũng đủ cho Thi thần lợi hại hơn nhiều.

Mà nếu thi thần đại đan là thật thì lễ gặp mặt của Nại Hà ma cung đã chứng tỏ sự thành ý.

Nhưng cho dù như vậy thì Thái Thúc cũng vẫn lo lắng.

- Tu luyện pháp quyết Ma môn chịu âm khí xâm nhập nên tính tình cực kỳ âm hiểm, độc ác. Có một số người còn dùng cả người thân, đệ tử của mình mà luyện pháp bảo. Cho dù bọn họ có đưa Thi thần đại đan thì chúng ta cũng không nên tin họ một cách dễ dàng. Nếu bọn họ muốn gặp thì tới thẳng Thương Lăng cung. Tới lúc đó, chúng ta đồng người cũng chẳng sợ gì họ.

- Làm như vậy thì có phần chúng ta không được thành ý cho lắm. - Lạc Bắc trầm ngâm nói:

- Đề phòng lẫn nhau như vậy, cho dù có thật sự liên minh thì cũng vô dùng, làm sao có thể cùng nhau đối địch.

- Dù sao thì muội vẫn cảm thấy việc này kỳ quái. - Thái Thúc lắc đầu nói:

- Nếu không thể giữ thực lực của chúng ta chiếm thế thượng phong thì có thể không cần phải gặp, tránh mắc bẫy chúng.

Mộ Hàm Phong gật đầu nói:

- Ta cũng thấy Thái Thúc nói có lý. Nại Hà Ma cung quỷ bí khó lường. Nghe bọn chúng nói thì Bạch Cốt chân quân cũng không phải là người có thân phận cao nhất trong Nại Hà ma cung. Cao thủ tu vi cao của họ chắc chắn là có rất nhiều. Mà bên chúng ta, ngoại trừ Lạc Bắc và mấy con dị thú ra thì cũng chỉ có Khuất Đạo Tử và Thi Thần. Nhiều hơn thì có Thi thần tướng lĩnh và Ly Nghiêu Ly cùng với Ly Đông Thần mới tu luyện thành Tam Thần Long thể. Nói là gặp để hòa đàm nhưng chúng ta không thể mang theo Thất Hải Yêu Vương thú và Quỷ Xa Âm Vương Cừu. Tới lúc đó, bên chúng có năm người mà có tu vi như Khuất Đạo Tử thì chúng ta thật sự khó ứng phó.

- Đúng thế. - Cầu Thương Dương cũng nhíu mày:

- Nếu theo bọn họ nói thì thập nguyên lạc tiên đại trận muốn chạy cũng không được. Ta thấy bọn họ hình như còn có ý khiêu khích, nếu không đồng ý thì hạ thấp uy thế của Thất Hải Yêu Vương. Hơn nữa, nếu bọn họ thật sự thành tâm cùng với chúng ta liên minh đối đầu với Côn Luân, chúng ta để mất đi một thế lực mạnh như vậy cũng đáng tiếc. Chuyện này đúng là hơi khó.

- Chuyện này có gì khó.

Đúng lúc này, một âm thanh the thé lại vang lên.

- A? - Đám người Cầu Thương Dương hơi kinh ngạc quay đầu lại thì phát hiện đó chính là Bích Căn sơn nhân vẫn đang nghiên cứu Thi thần từ nãy tới giờ.

- Lão có biện pháp gì sao? - Lạc Bắc liền hỏi Bích Căn sơn nhân.

- Dùng cái này không được hay sao?

Bích Căn sơn nhân tiện tay ném một thứ về phía Lạc Bắc, đồng thời nét mặt của lão có chút không vui.

- Ô Đàm Kim ma lang chiến xa? Lão có ý gì?

Đám người Lạc Bắc và Thái Thúc đều giật mình. Thứ mà Bích Căn sơn nhân ném cho Lạc Bắc chính là pháp bảo đặc ý của Khủng Cự ma vương - Ô Đàm Kim Ma lang chiến xa.

- Dừng cái trận pháp trong pháp bảo này là được. - Bích Căn sơn nhân chỉ cái chiến xa trong tay Lạc Bắc:

- Chẳng phải chúng nói hai bên chỉ được đi có năm người thôi sao? Nếu bọn chúng không có âm mưu với các ngươi thì năm người các ngươi cũng đàm phán liên minh với chúng. Còn nếu chúng có âm mưu, các ngươi sử dụng cái trận pháp trong này, truyền tống thêm vài người đối phó với chúng là được. Có điều, năng lực truyền tống xuyên không gian của Ô Đàm Kim Ma lang chiến xa có hạn, không thể truyền tống một số lượng người khổng lồ đến được. Trong mấy thời thần cũng chỉ có thể thi triển được một lần. Một lần nhiều lắm cũng chỉ được tới hai mươi người mà thôi. Nhưng bọn chúng chẳng phải chỉ đi có năm người thôi sao? Cho dù tu vi của chúng có lợi hại tới mấy mà phải đánh nhau thì hai mươi mấy người các ngươi đối đầu với năm người đã đủ chưa?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

16-01-2013, 01:47 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

203. Chương 202: Giữ Ngọc Có Tội.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Ô Đàm kim ma lang chiến xa còn có công hiệu thần diệu tới vậy hay sao?

Đám người Lạc Bắc không nghe Bích Căn sơn nhân nói chuyện với Thái Thúc cho nên khi lão vừa mới dứt lời tất cả đều kinh ngạc.

- Cái đó có gì mà thần diệu, chỉ là một chút thủ đoạn xé rách không gian, di chuyển ngàn dặm mà thôi. - Bích Căn sơn nhân đảo cặp mắt trắng dã, không thêm giải thích.

- Lạc Bắc! Bích Căn sơn nhân đã nhận ra trong chiến xa không hề có tiểu thiên thể giới mà chỉ có một cái trận pháp xé rách không gian, kết nối với một chỗ khác mà thôi. - Thái Thúc nghe Bích Căn sơn nhân nói liền quay sang giải thích với đám người Lạc Bắc.

- Hóa ra Ô đàm kim ma lang chiến xa có thể phóng ra một trăm con ma lang là nhờ có cái trận pháp đó chứ không phải ẩn chứa một cái thể giới nhỏ bên trong.

Lạc Bắc hết sức thông minh nên hiểu ra ngay.

Hóa ra trên cái chiến xa Ô Đàm Kim ma lang chỉ có cái trận pháp cùng loại với cái trận pháp ra vào cái động này. Chỉ có điều, trận pháp ra vào động lợi dụng địa mạch, linh khí của trời đất, còn Ô Đàm Kim ma lang chiến xa thì ngưng tụ cái trận pháp vào trong pháp bảo. Nếu bàn về sự huyền ảo thì trận pháp của Ô Đàm kim ma lang chiến xa cao minh hơn cái trận pháp ra vào động này rất nhiều.

Nếu tu luyện tới Nguyên Anh đại thành hay cảnh giới hóa thân đại thành, lực lượng chân nguyên của người tu đạo có thể xé rách hư không mà biến mất, sau đó xuất hiện cách đó cả ngàn dặm. Cái trận pháp kết nối từ mặt đất xuống cái động này và trận pháp trên chiến xa Ô Đàm Kim ma lang cũng có công hiệu như vậy.

Còn thể giới nhỏ ẩn chứa bên trong thì lại khác. Phương pháp tạo ra nó không phải là xé rách hư không mà phải sử dụng pháp lực rất lớn để tạo ra một cái động trong hư không.

Pháp thuật dễ dàng nhất đó là phá hoại còn khó nhất là sáng tạo.

Trong điển tịch của Mật tông thì pháp lực mạnh nhất đó là lực sáng tạo, chỉ một niệm sinh ra một thể giới chứ không phải lực phá hủy.

Chỉ có chân tiên độ kiếp thực sự mới có thể sử dụng pháp lực mà sáng tạo ra một cái thế giới nhỏ từ hư không. Vì vậy mà lúc trước Bích Căn sơn nhân nghĩ tới cái trận pháp sáng tạo tiểu thiên thế giới đúng là so với trận pháp truyền tông thì huyền diệu hơn nhiều. Chưa nói trong cái động này trận pháp nhiều như vậy, đối với loại trận pháp truyền tông, Bích Căn sơn nhân cũng có biết vì vậy mà khi lão phát hiện ra trận pháp trong chiến xa không phải thứ trận pháp mà lão hy vọng thì vô cùng thất vọng. Với tính tình si mê luyện khí tới phát cuồng như lão thì đúng là rất khó chịu đối với việc này. Cho dù Ô Đàm Kim ma lang chiến xa cũng là một loại pháp bảo có uy lực cực kỳ mạnh.

- Lão có thể làm cho trận pháp trong Ô Đàm Kim ma lang chiến xa kết nối với nơi này? Cái trận pháp trong Ô Đàm Kim Ma lang chiến xa có thể đưa người chạy trốn hay không hay chỉ có thể truyền tống người từ đây tới nơi người thi triển pháp thuật? - Suy nghĩ một lúc, Lạc Bắc liền hỏi Bích Căn sơn nhân:

- Cái trận pháp này có thể xuyên qua Thập vân lạc tiên đại trận?

Bích Căn sơn nhân liếc Lạc Bắc:

- Cái trận pháp này chỉ có thể truyền tống tới nơi người thi triển pháp thuật chứ không có cách này chạy trốn. Thập vân lạc tiên đại trận cũng không ngăn cản lực hư không. Cái trận pháp này xuyên qua hư không nên đương nhiên có thể vào được. Ta đã nói như vậy là có cách để cho cái pháp bảo này kết nối với nơi đây, thoải mái truyền tống người tới đó. Chỉ có điều khí âm lệ trong chiến xa quá nặng, xung khắc với khí huyết của con người. Nên khi truyền tống sẽ bị mất một chút chân nguyên mà thôi.

- Được.

Lạc Bắc gật đầu, đứng dậy nói với Cầu Thương Dương:

- Cầu Thương Dương! Người giúp ta nói với Lâu Dạ Kinh chuẩn bị ba ngày sau thì gặp.

Lạc Bắc dự tính chỉ cần ba ngày là Thi thần của mình có thể hấp thu tất cả âm khí trên Diễm La thiên mà chung khiến cho lực lượng âm nguyên trong người nó tăng thêm một bước.

- Ly Nghiêu Ly! Các người nhân cơ hội ba ngày mà tu luyện cho kỹ. Ba ngày sau, chúng ta đi gặp đám người Nại Hà Ma cung.

- Tịch Tây Nguyên! Các người truyền tin Thất Hải Yêu Vương thú xuất hiện ra ngoài để xem trong mấy ngày này có Yêu tộc khác tới đây hay không.

.....

Sau khi lệnh Cầu Thương Dương trả lời Lâu Dạ Kinh, Lạc Bắc liền nhanh chóng ra lệnh cho người khác.

Đánh hay là hòa thì phải xem Nại Hà Ma cung như thế nào.

Sáng sớm, trên mặt biển hết sức tĩnh lặng, chỉ có một chút ánh sáng trải rộng khắp mọi nơi khiến cho nó thêm lấp lánh.

Một chiếc Xích Huyết Ngô chu lướt nhanh trên mặt biển. Lạc Bắc, Thái Thúc, Ly Nghiêu Ly, Thi thần phủ kín bởi chiếc áo choàng đen và một người tên là Hạnh Hiền của tộc Long Nghê đứng trên chiếc thuyền.

Lạc Bắc vẫn mang theo chiếc mặt nạ mặc quần áo màu vàng kim. Còn Thái Thúc thì mặc bộ trang phục Thái Hư nghề y, khuôn mặt được che bởi một chiếc khăn lụa trắng nhìn hết sức thần bí.

Xích Huyết ngô chu đang lướt nhanh trên mặt nước thì nước biển trước mặt đột nhiên tách ra rồi có hai bóng người bay lên. Hai người đó là Tịch Tây Nguyên và một người tộc Long Nghê.

- Yêu vương! Thập nguyên lạc tiên đại trận không có vấn đề gì. - Người tộc Long Nghê thi lễ với Lạc Bắc rồi lên tiếng.

- Trong vòng phạm vi bảy trăm dặm cũng không có người nào khác. Bọn họ cũng chỉ có ba người. - Tịch Tây Nguyên cũng lên tiếng.

- Chỉ có ba người thôi sao?

Lạc Bắc đứng trên Xích Huyết Ngô chu gật đầu rồi liếc mắt với Thái Thúc.

Thời gian ba ngày đã trôi qua. Ngày hôm nay chính là ngày bọn họ ước hẹn gặp mặt với đám Nại Hà ma cung.

Trong ba ngày qua, Nại Hà Ma cung đã thể hiện thành ý của mình rất nhiều.

Địa điểm Lạc Bắc và Nại Hà ma cung gặp nhau đã được thống nhất, nằm trên một hòn đảo cách Thương Lăng cung chừng sáu trăm dặm. Sau khi chọn được chỗ xong, Nại Hà ma cung liền bố trí Thập nguyên lạc tiên trận, còn để cho người tộc Long Nghê tới xem xét.

Cứ như vậy, cái địa điểm gặp gỡ và trận pháp cơ bản không hề có gì vướng mắc.

Ở trên biển, lại cách Thương Lăng cung không quá xa nên đối với bên Lạc Bắc là hết sức có lợi. Hơn nữa Tịch Tây Nguyên thông báo Nại Hà ma cung chỉ tới có ba người.

Lúc trước, họ còn tặng Thi thần đại đan khiến cho thực lực của Lạc Bắc tăng lên rất nhiều. Bất kể xét theo mặt nào thì Nại Hà ma cung cũng gần như không có âm mưu gì với Lạc Bắc mà dường như thật lòng muốn liên minh.

Lòng người độc ác còn hơn cả yêu ma.

Câu nói đó hoàn toàn in sâu trong đầu Lạc Bắc.

Những lời nói đó Nguyên Thiên Y đã từng nói với Lạc Bắc trên con đường lên Dược Vương tông. Việc cản đường đoàn xe, nếu Nguyên Thiên Y và Lạc Bắc chỉ là người thường thì đã bị tên thiếu niên của vương phủ kia sử dụng pháp thuật đánh chết.

- Bọn họ tới ba người, chúng ta đi năm người là được rồi.

Vì vậy mà Nại Hà ma cung có làm như vậy cũng không khiến cho Lạc Bắc lơ là. Sau khi phát tay một cái để cho Tịch Tây Nguyên và người tộc Long Nghê chui vào trong làn nước biển, Xích Huyết Ngô chu lại tiếp tục lao nhanh về phía trước.

Với tốc độ của Xích Huyết Ngô chu, cái hoang đảo kia từ từ hiện lên trong tầm mắt.

- Đó là Lâu Dạ Kinh! Còn hai người kia không biết là ai.

Từ xa nhìn lại, đám người Lạc Bắc và Thái Thúc nhìn thấy trên hư không, cách hoang đảo chừng trăm trượng có ba người đang đứng.

Người mặc áo vàng đứng bên trái nhìn chừng ba mươi tuổi, ăn mặc theo kiểu văn sĩ, phong cách hết sức phóng khoáng. Y luôn nở một nụ cười như có như không, không hề giống với một người tu luyện pháp quyết Ma môn. Khuôn mặt của y cũng có phần tuấn tú, nếu ở trong thế gian có lẽ đã khiến cho rất nhiều thiếu nữ say đắm. Người này chính là Lâu Dạ Kinh đã tới định ngày hẹn với Lạc Bắc.

Đứng giữa là một nam tử mặc áo dài đen. Y quấn một cái đai lưng được khảm ngọc thạch màu đen. Mái tóc của y được búi lại, đầu đội mũ đạo quan như được chế tạo từ ô kim có khảm vài viên âm nã. Nam tử đó có gương mặt gầy gò, chừng bốn, năm mươi tuổi, tuy nhiên từ y lại có thứ khí thế duy ngã độc tôn.

Mà người bên phải thì giống như Thi thần của Lạc Bắc. Y phủ một chiếc áo bào màu đen kín từ đầu tới chân, có phần hết sức quỷ bí.

Cả ba người đó không sử dụng pháp bảo hay pháp thuật gì đứng ở bên ngoài hoang đảo chờ đợi Lạc Bắc tới.

- Vị đạo hữu có uy thế như thế này nhất định là Thất Hải Yêu Vương.

Từ xa, nhìn thấy Xích Huyết Ngô Chu lướt sóng đến, Lâu Dạ Kinh liền tiến lên đón. Mà người lên tiếng đầu tiên chính là nam tử mặc áo dài đen đứng ở giữa.

- Tu vi của người này cao thật. Đường như còn trên cả Khuất Đạo Tử.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

16-01-2013, 01:47 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

204. Chương 203: Chẳng Có Gì Đáng Sợ. Cầu Vàng Xé Rách Hư Không.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Hiện tại, Lạc Bắc đã hiểu được từ rất lâu rằng vạn pháp đều quy về một mối, trăm sông đổ về biển. Cho dù là công pháp của huyền môn, yêu tộc, tu ma thì chỉ có phương pháp khác nhau còn đạo lý đều giống nhau. Tất cả những cảnh tượng uy nghiêm chỉ khi nào có tu vi cực kỳ cao thì mới có thể thi triển được.

Phải có tu vi cực cao thì mới có thể thi triển ra pháp quyết có đủ cảnh tượng như thế này.

Rất nhiều pháp quyết nội đan đạo pháp, thân ngoại hóa thân khi tu luyện tới mức cuối cùng ngưng tụ được Nguyên Anh đại thành và hóa thân thường sẽ tạo ra hình tượng của Đạo tôn, Phật đà, ma thần như trong điển tịch ghi lại. Hiện tại, thậm chí Lạc Bắc còn nghĩ tới đây không phải là hình tượng do công pháp cổ tình ngưng tụ mà có lẽ đó là hình ảnh của những người có tu vi cực kỳ cao thời thượng cổ.

Người như vậy đối với những người trên thế gian thường được coi là Tiên, Phật.

Hiện tại, tu vi của Tiểu Vong Trần như vậy chỉ sợ còn mạnh hơn cả Khuất Đạo Tử, ít nhất đã bước chân vào cảnh giới ngưng tụ được thân ngoại hóa thân, là nhân vật số một trong thiên hạ.

Mà một điều thần diệu nữa của mặt nạ Cừu Bàn Đồ tăng trưởng đó là có thể khiến cho tâm thần người ta phân ra làm hai. Người tu luyện thân ngoại hóa thân sau khi hóa thân ra khỏi thân thể thì toàn bộ tinh khí sẽ ngưng tụ trong hóa thân còn thân mình sẽ biến thành cái cây khô, không thể đối địch. Nhưng nếu có cái mặt nạ này thì khác. Mặt nạ Cừu Bàn Đồ tăng trưởng có thể làm cho tinh thần phân ra hòa vào với thân thể. Như vậy nếu hóa thân không thể địch lại thì ngay cả thân thể cũng có thể thi triển pháp thuật và điều khiển pháp bảo.

Vì vậy mà cho dù cái mặt nạ này không có tác dụng tăng phúc thì chỉ với điểm đó cũng đủ khiến cho những người tu luyện pháp quyết Thân ngoại hóa thân liều mạng cướp đoạt.

Nếu có được cái mặt nạ này thì thực lực của người như Tiểu Vong Trần sẽ tăng lên gấp đôi.

“Chỉ tiếc rằng người không thể nào ngờ được cái mặt nạ này chỉ là hàng giả mà Bích Căn sơn nhân tiện tay làm thôi.”

Lạc Bắc cười lạnh một tiếng. Một đòn của Thi thần không trúng mục tiêu, nhìn thấy Tiểu Vong Trần cũng không phản kích nên Lạc Bắc không hề ra tay thêm.

Dù sao thì hiện tại tất cả đều bị nhốt trong trận pháp, cơ bản không thể ra ngoài được. Nhân tiện cứ để xem hiện tại Tiểu Vong Trần không ra tay là có ý gì.

Sau khi cười lạnh, Lạc Bắc liền nhìn Tiểu Vong Trần mà trầm giọng nói:

- Các ngươi dùng trăm phương ngàn kế để tạo ra điều này chỉ là muốn có được cái mặt nạ của ta. Có điều chỉ với ba người các ngươi mà muốn đoạt nó khỏi tay ta hay sao?

- Tu vi của người không tầm thường. Con Thi thần cũng đúng là khó chơi nên ta không hề coi thường người.

- Tiểu Vong Trần cười nói:

- Có điều nếu ta đã tự mình xuất cung ra tay với người thì chắc chắn sẽ không để cho người thất vọng. Ta còn có một chút đại lễ nữa để dành cho người.

- Cái gì?

Đám người Lạc Bắc đều rung mình. Bởi vì khi Tiểu Vong Trần nhắc tới hai từ đại lễ liền duỗi tay, gạt đầu với Ngụy Tử Kỳ được bao phủ bởi chiếc áo bào.

- A! Vừa rồi ta còn có một điều lừa người. - Lâu Dạ Kinh chợt cười nói:

- Quỷ vương Ngụy Tử Kỳ còn đang bế quan. Nếu không, hẳn sẽ cùng với chúng ta đánh đổ phong thái của Yêu vương người. Đây cũng không phải là Ngụy Tử Kỳ có điều danh hiệu của hắn nếu so với chúng ta thì còn vang dội hơn nhiều. Hắn tên là Bàn Ma Hoàng.

- Bàn Ma Hoàng?

Lạc Bắc chưa hề nghe thấy cái tên này cho nên cũng không có cảm giác gì khác biệt. Nhưng Thái Thúc lập tức biến sắc.

- Yêu vương! Trước tiên người cứ tiếp xúc với hắn trước. Qua một canh giờ, chúng ta sẽ lại tới để tiếp đãi Yêu vương.

Tới lúc này, Tiểu Vong Trần và Lâu Dạ Kinh đều nở nụ cười đắc ý. Lâu Dạ Kinh đột nhiên chỉ tay một cái. Một đạo chân nguyên xanh biếc liền bắn vào trong người được phủ bởi chiếc áo choàng. Cùng lúc đó, Tiểu Vong Trần giơ tay ném. Một tia sáng vàng xuất hiện. Ngay lập tức dưới chân hai người xuất hiện một cây cầu lớn màu vàng rộng chừng hai mươi trượng, dài tới hơn mười trượng, không hề có lan can. Trên bề mặt của cây cầu có điêu khắc vô số những lá bùa to bằng hạt đậu. Bên dưới cái cầu cũng chợt xuất hiện một con sông đen ngòm cuộn cuộn chảy trong hư không. Thậm chí còn vang lên cả tiếng nước chảy. Trong nước sông tản ra đầy tử khí kinh người khiến cho không thể nhận ra nó chảy từ nơi nào tới đây.

Lâu Dạ Kinh và Tiểu Vong Trần bước lên cây cầu màu vàng. Trong nháy mắt cả cây cầu và con sông liền biến mất như chưa bao giờ xuất hiện, mang theo cả hai người.

- Có chuyện gì thế này?

Ly Nghiêu Ly vô tình nắm chặt tay lại, ánh mắt trở nên lạnh lẽo.

- Xé tan hư không. Không ngờ cái cầu đó cũng là một thứ pháp bảo để độn tẩu. - Hạnh Hiên của tộc Long Nghê cũng thốt lên kinh ngạc.

Hạnh Hiên là người tinh thông trận pháp nhất trong tộc Long Nghê. Sở dĩ Lạc Bắc đưa y theo chính là vì đề phòng đám người Nại Hà Ma cung giở trò đối với trận pháp.

Nhưng hiện tại cho dù Hạnh Hiên không trả lời Ly Nghiêu Ly thì Lạc Bắc cũng có thể cảm nhận được cây cầu mà Tiểu Vong Trần phóng ra là một thứ pháp bảo xé rách không gian. Bởi vì hắn có thể cảm nhận được pháp lực dao động xé rách hư không từ trận pháp trên cây cầu.

Hơn nữa, nghe lời nói của Tiểu Vong Trần thì cái pháp bảo này không chỉ trốn đi mà còn có thể quay lại.

- Thái Thúc! Người biết người này? Rốt cuộc thì y là ai?

Những suy nghĩ nhanh chóng lướt qua trong đầu rồi tinh thần của Lạc Bắc tập trung hoàn toàn về phía người mặc áo bào đen mà quay sang hỏi Thái Thúc.

- Hẳn chính là Bất Tử Dạ xoa vương.

Thái Thúc cũng nhìn nam tử mặc áo bào đen, đồng thời sắc mặt cũng hơi tái.

- Bất Tử Dạ xoa vương? Không ngờ lại là hắn.

Lần này, Lạc Bắc cũng hơi giật mình. Nhưng đúng vào lúc này, một tiếng động vang lên, cái áo bảo của người mặc áo đen chợt nổ tung.

Bên dưới lớp áo bào không ngờ là một nam tử trẻ tuổi tuấn tú có mái tóc đen dài tới eo.

Có điều trên người y phủ kín bởi những hoa văn màu đỏ nhìn cái thì giống như ngọn lửa, cái thì giống như sợi tơ máu hết sức ghê người. Mà hai mắt của người đó chỉ toàn là màu đen, không hề có lấy một chút lòng trắng. Trên cái trán của y cũng xuất hiện một dải hoa văn màu đen giống hoa văn trên trán Dạ xoa ma vương mà Điển tịch của Mật tông ghi lại như đúc.

- Toàn bộ...các người...đều...phải...chết!

Trong lúc đám người Lạc Bắc nhìn thấy rõ khuôn mặt của y thì người đó cũng ngẩng cao đầu mà nói với giọng lạnh lùng, không hề có chút tình cảm.

Cũng lúc đó, một tiếng nổ vang lên, khoảng rừng cách đó chừng trăm trượng lập tức bốc cháy ngùn ngụt.

Toàn bộ khu rừng cách đám người Lạc Bắc chừng trăm trượng vậy mà bị pháp lực dao động đốt cháy.

Người này còn chưa thi triển pháp quyết gì chỉ mới do pháp lực dao động mà đã giống như ngọn lửa trên trời rơi xuống đốt cháy cả khu rừng gần đó.

Hơn nữa, giống như ngủ say được đánh thức, pháp lực dao động trên người y càng lúc càng mạnh khiến cho thể lửa càng mạnh thêm. Ban đầu nó mới chỉ làm cho khu rừng bốc cháy nhưng sau đó ngọn lửa cứ từng đám từng đám bốc lên khiến cho trong nháy mắt, gần như toàn bộ núi rừng trên hòn đảo bị đốt, chim thú từ trong rừng lao ra gần như phần lớn bị cháy đen.

Hóa ra đây mới là đòn sát thủ của Tiểu Vong Trần và Lâu Dạ Kinh. Đây đúng là một cái lễ lớn.

Pháp lực dao động tạo ra uy thế như vậy gần bằng với Thất Hải Yêu Vương thú. Nhưng sau khi hơi thở của Lạc Bắc tưởng như dừng lại thì trong lòng hắn lại trở nên yên tĩnh.

Bất tử Dạ Xoa Vương!

Bàn ma hoàng!

Mặc dù trước đây hắn chưa từng nghe qua tên người này nhưng khi nghe Thái Thúc nói tới danh hiệu của y thì Lạc Bắc cũng biết được Bàn Ma Hoàng là người như thế nào.

Bất Tử Dạ xoa vương! Cái tên này gần như trong giới tu đạo ai cũng biết. Khi Lạc Bắc còn ở Thục Sơn cũng đã được nghe truyền thuyết về người này.

Tương truyền hắn là đệ tử thân truyền của Kim cương trí thượng nhân ở Mật tông Cống Cát Tự. Hắn có thiên tư kinh người. Mười ba tuổi đã đọc thuộc, ngâm nga tất cả điển tịch của Cống Cát Tự. Tới khi mười bảy tuổi, hắn không nghe lời dạy tự chui vào trong tầng kinh thần sơn để tu luyện Niết Bàn dạ xoa phục ma kinh. Trong lúc tu hành do gặp rủi ro mà bị tẩu hỏa nhập ma.

Sau khi bị tẩu hỏa nhập ma, mất đi suy nghĩ lại không thể chết, tu vi tăng mạnh, trở thành một thứ Ma vương chỉ biết giết chóc trong điển tịch của Mật tông. Sau khi ra khỏi Tầng kinh thần sơn của Cống Cát tự, hắn liền giết gần như toàn bộ cả Cống Cát tự. Ngay cả trâu gà chó ngựa của người dân trong phạm vi ngàn dặm xung quanh cũng không còn lấy một móng. Sau đó, Thập Diệp Tự, Hoa Giáo của Mật tông liền phái cao thủ đuổi giết kết quả lại mất vài tên cao thủ. Tới mức độ này, các môn phái của Mật tông không còn giấu được nữa nên phải cầu viện tới Sắc Lặc tông đồng thời thông báo y tu luyện Niết Bàn Dạ xoa phục ma kinh cho dù bị đánh chết thành tro mà tinh thần không biết mất thì cũng sống lại. Hơn nữa một lần sống lại, chân nguyên chỉ giảm đi một chút. Trừ khi là đánh chết y mười bảy lần mới có thể làm cho y chết hẳn.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

16-01-2013, 01:48 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

205. Chương 204: Đội Mồ Sống Lại.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Sau đó, ba vị tôn giả của Sắc Lạc tông sử dụng Mạn Đà La liên hoa sinh pháp vây khốn Bàn Ma Hoàng đánh được hắn chết chín lần nhưng vẫn để cho hắn bỏ chạy.

Bàn Ma Hoàng khiến cho mấy phái lớn của Mật tông bó tay không có biện pháp nào. Tu vi của y cực cao là điều không thể nghi ngờ. Nhưng với sự vây công của ba vị tôn giả mà Bàn Ma Hoàng còn có thể trốn thoát thì đó là vì mỗi lần đánh chết hắn, chân nguyên tổn rất nhiều nên để cho hắn bỏ chạy mất.

Từ hơn trăm năm trước, sau khi bị ba vị tôn giả của Sắc Lạc tông vây công, Bàn Ma Hoàng bỏ chạy không nghe thấy tung tích. Hiện tại y xuất hiện ở đây có thể là do khí đó bị ba vị tôn giả đánh cho trọng thương. Sau đó bị đám người Nại Hà ma cung bắt gặp không chết, trở thành một Ma vương trong tay chúng.

Hiện tại, Lạc Bắc biết được lai lịch của Bàn Ma Hoàng liền hết sức tỉnh táo. Bởi vì Lạc Bắc hiểu được với thực lực của bản thân và những người bên mình thì Bàn Ma Hoàng chưa hẳn là đối thủ của họ. Thậm chí Lạc Bắc có thể đoán ra được ý của Tiểu Vong Trần và Lâu Dạ Kinh định dùng Bàn Ma Hoàng giảm bớt chân nguyên của đám Lạc Bắc.

Bình thường đối với người tu đạo thì cho dù là Thập đại kim tiên của Côn Luân có thể đánh chết được Bàn Ma Hoàng tới mười bảy lần, chân nguyên cũng gần như cạn kiệt. Tới lúc đó, đám người Tiểu Vong Trần chỉ cần tới thu dọn chiến trường là xong.

Nhưng điều này Lạc Bắc cũng không hề sợ.

Những tiếng vù vù từ phía Bàn Ma Hoàng bắt đầu xuất hiện, hiển nhiên là y đã ra tay.

Từng ngọn lửa màu trắng từ trong hư không xuất hiện bay quanh người y. Những ngọn lửa to bằng ngón tay cái khiến cho không khí ở xung quanh như bị đốt cháy làm cho khung cảnh bị vặn vẹo. Giống như chúng đang hút lấy hút để bầu không khí xung quanh. Bàn Ma Hoàng sau khi thốt lên câu đó cũng chỉ còn lại tiếng hít thở đầy tham lam.

Dường như sự tàn sát sinh mệnh chính là bản năng của y. Cái giờ phút này y đã chờ đợi không biết bao nhiêu năm.

Từng ngọn lửa màu trắng nhanh chóng ngưng kết tạo thành vô số hạt châu trong suốt màu trắng lưu động quanh người y. Trong mỗi hạt châu ẩn chứa hỏa nguyên hết sức mạnh. Tuy nhiên nhìn chúng lại không hề giống hỏa châu mà giống như những giọt sương trong suốt.

Sau khi Bàn Ma Hoàng thốt lên âm thanh không hề có lấy một chút tình cảm, rồi đến quanh thân thể xuất hiện những hạt châu trong suốt. Tất cả chỉ diễn ra trong tích tắc, giống như chỉ lóe lên một ý nghĩ. Nhưng hạt hỏa châu vừa mới được ngưng tụ, Bàn Ma Hoàng cũng di động. Trong nháy mắt y biến mất lao thẳng vào đám người Lạc Bắc với một tốc độ kinh người.

Bất Tử Dạ xoa vương chỉ biết pháp thuật cận chiến?

Hiển nhiên Bàn Ma Hoàng muốn tiến gần tới mọi người. Nhưng trong đầu Lạc Bắc chợt xuất hiện ý nghĩ đó. Trong điển tịch có ghi lại Niết Bàn dạ xoa vương không có pháp thuật cận chiến. Mà nhìn từ dáng vẻ bề vệ của Bàn Ma Hoàng thì hắn không chỉ biết sử dụng pháp thuật cận chiến mà là tàn sát diệt sát. Đối với hắn mà nói thì việc tàn sát như là một niềm vui, hưởng thụ cảm giác xé rách cơ thể người khác.

Tốc độ của Bàn Ma Hoàng gần như có thể sánh với Súc Địa thành thốn của Lạc Bắc. Trong nháy mắt, y chỉ còn cách đám người Lạc Bắc chưa tới năm trượng. Hơi thở mãnh liệt từ người y tản ra khiến cho đá núi dưới chân đám người Lạc Bắc vỡ vụn.

Oành!

Nhưng ngay lập tức, Bàn Ma Hoàng chợt giống như một quả bóng văng ngược về phía sau. Bị bay ngược lại sau, hai mắt y mở to như chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

Mà đánh cho Bàn Ma Hoàng bay ngược về phía sau chính là một tia chớp có được kinh hai thước và vô số sợ tơ màu trắng.

Tốc độ thi triển pháp thuật của Thái Thúc có thể nói là kinh người, cộng với tốc độ của Thi thần đứng sau lưng Lạc Bắc có thể nói là so với Bàn Ma Hoàng còn nhanh hơn.

Huyền Sát Ngân ti của Thi thần lợi hại như vậy, chẳng trách mà đám người Tiểu Vong trần cũng đều e ngại nó.

Hỏa nguyên ẩn chứa trong hỏa châu xung quanh người Bàn Ma Hoàng so với tam muội chân hỏa còn mạnh hơn. Hơn nữa nó còn có tác dụng phòng ngự hết sức lợi hại. Tử Lôi quang chùy của Thái Thúc và Huyết Sát ngân ti của Thi thần đánh lên người y cũng không làm cho chúng bị đánh tan. Ngay cả Lạc Bắc cũng thấy rõ, Huyền Sát ngân ti có thể đâm nát phi kiếm vậy mà mấy viên hỏa châu vẫn nguyên vẹn.

Một làn pháp lực dao động cực mạnh lại từ người Bàn Ma Hoàng tản ra. Dường như y khó chịu vì bị đánh bay nên theo pháp lực dao động, sau lưng Bàn Ma Hoàng phụt lên hai cột lửa cực lớn rooig ngưng kết tạo thành hai cái cánh.

- Cái gì vậy?

Sau khi hình thành hai cái cánh, Bàn Ma Hoàng bay mà dừng lại trong không trung. Miệng y như phát ra một thứ âm thanh gì đó. Mà thứ âm thanh đó lại là để nói với Thi thần của Lạc Bắc.

Mặc dù Bàn Ma Hoàng đã hoàn toàn biến thành ma nhưng vẫn còn có kiến thức và sự phán đoán của mình. Hơn nữa, sau khi được Lô Dạ Kinh giải trừ phong ấn, pháp lực và tâm trí của y như sống lại. Sau khi bị Thi Thần đánh lui, y cũng có thể cảm nhận được Thi thần hoàn toàn khác với những người tu đạo.

Oành! Oành!

Âm thanh lạnh lẽo của y bị một tiếng nổ to át mất. Một cột sét to bằng thùng nước từ trên cao giáng xuống hóa thành một con rồng khổng lồ. Xung quanh thân thể con rồng do sấm sét tạo ra đó còn bốc lên những vầng lửa.

Con Lô long vừa mới xuất hiện liền lao thẳng xuống đỉnh đầu của Bàn Ma Hoàng, chẳng khác nào một cây cột lớn từ trên cao nện xuống.

Lần này, Bàn Ma Hoàng bị đánh chui thẳng vào trong núi đá. Dưới sự rung chuyển dữ dội, đám người Lạc Bắc liền bay lên. Trong nháy mắt, Lô Long cũng biến mất. Chỗ đám người Lạc Bắc vừa đứng cũng không còn. Mà ngay cả hai cái cánh Bàn Ma Hoàng vừa mới ngưng tụ cũng bị đánh nát.

Tam Thần Long vương quyết có uy lực thật mạnh.

Cái pháp thuật đó là do Ly Nghiêu Ly phóng ra. Ngày đó, khi Ly Nghiêu Ly gặp Lạc Bắc là muốn sử dụng Tử Ngọc Hỏa thảo để tạo ra Tam Thần Long thể. Mà từ sau khi y được Mộ Hàm Phong giúp đỡ có được Tam Thần Long thể xong liền tu luyện Tam Thần long vương quyết.

- Các người...

Bàn Ma Hoàng còn chưa kịp cử động thì hai cột sét màu tím nối tiếp nhau giáng lên người Lạc Bắc. Lần này, nó làm cho Hỏa châu trên người y cũng không ngưng tụ được.

Bàn Ma Hoàng tản ra hơi thở điên cuồng. Ánh mắt của y không hề có chút tình cảm nhìn về phía Thái Thúc.

Với tu vi của Bàn Ma hoàng, nếu bình thường mà bị đánh lui thì có thể thi triển một, hai cái pháp thuật. Hắn cũng cảm nhận được mặc dù Lạc Bắc còn chưa ra tay nhưng trong cơ thể có chứa lực lượng rất mạnh. Nhưng tốc độ thi triển pháp thuật của Thái Thúc lại nhanh như vậy, dễ dàng cắt đứt pháp thuật của hắn khiến cho hắn phải luống cuống.

Vì vậy mà trước tiên, Bàn Ma Hoàng đã coi Thái Thúc trở thành mục tiêu đầu tiên phải diệt.

Ngay vào lúc, Thái Thúc phóng ra hai cột sét màu tím vào người Bàn Ma Hoàng, ánh mắt của y nhìn về phía Thái Thúc thì một loạt tiếng Phạn âm như có như không chọt vang lên.

Trong tiếng Phạn âm nỉ non đó, trên người Bàn Ma Hoàng chợt tản ra ánh sáng màu vàng. Đồng thời một cái bóng khổng lồ từ từ hiện ra phía sau lưng y. Trong ánh lửa chói mắt, cái bóng người đó có đầu giống như cái biếu lạc đà, không có tóc, tai nhọn, lại cầm một cái xiên trong tay. Bộ mặt của cái bóng đó chỉ có thể dùng hai chữ đáng sợ để hình dung. Bàn Ma Hoàng tu luyện Niết Bàn Dạ Xoa phục ma kinh cho nên cái bóng đó chính là Dạ xoa trong điển tịch của Mật tông ghi lại.

Cái bóng đó vừa mới xuất hiện, những viên hỏa châu đang di chuyển quanh người Bàn Ma Hoàng chợt bắn đi. Vô số hạt hỏa châu trong suốt bắn lên trời cao rồi giống như mưa châu rơi xuống. Những viên hỏa châu đó cung không lao về phía đám người Lạc Bắc và Thái Thúc mà giống như bức rèm che chắn trước mặt Bàn Ma Hoàng.

Ngay khi tiếng Phạn âm vang lên thì đạo pháp thuật thứ hai của Ly Nghiêu Ly cũng được phóng ra.

Lần này, Ly Nghiêu Ly phóng ra một con thủy long được quấn quanh bởi những tia chớp. Con thủy long có màu xanh đậm, toàn thân trong suốt. Vô số những tia chớp di chuyển trong đó chẳng khác nào kinh mạch và máu huyết của nó.

Nếu lấy tu vi chân nguyên tinh khiết mà nói thì hiện tại cấp bậc của Ly Nghiêu Ly kém hơn Khuất Đạo Tử rất nhiều. Nhưng Tam Thần Long vương quyết của tộc Ly Thủ cũng là một thứ pháp quyết lợi hại giống như Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu. Uy lực mỗi một phát thuật phóng ra đều tương đương với chín tầng ánh sáng của Khuất Đạo Tử.

Những viên hỏa châu rơi xuống như dòng thác đồng loạt phát ra tiếng nổ liên hồi. Những tiếng vang đó là do tốc độ lao xuống của chúng quá nhanh cọ sát với không khí mà phát ra. Những viên hỏa châu ngưng tụ hỏa nguyên tới mức cao nhân lại có tốc độ kinh người khiến cho con thủy long mang theo những tia chớp của Ly Nghiêu Ly không ngờ không thể xuyên qua được dòng thác mà bị đánh tan.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

16-01-2013, 09:14 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

206. Chương 205: Hộ Pháp Thị Giả! Dạ Xoa Vương Cùng Đường.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

“Oành!”

Vừa đỡ được pháp thuật của Ly Nghiêu Ly, Bàn Ma Hoàng liền duỗi ngón tay búng một cái. Một ngọn lửa màu đen đột nhiên ngưng tụ thành một cái xoa. Cái xoa giờ lên cao đảo một nhát khiến cho điện quang màu tím mà Thái Thúc phát ra bị đánh nát.

Tam Thần Long vương quyết của Ly Nghiêu Ly có uy lực tuyệt luân. Còn Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu của Thái Thúc thì vừa niệm là sinh pháp thuật, có tốc độ thì triển cực kỳ nhanh. Nếu như trong chiến đấu cả hai người liên thủ thì uy lực có lẽ còn không thể hiện nhưng trong tình trạng một đối một, hơn nữa đã chiếm được thể thượng phong thì cho dù là Khuất Đạo Tử cũng khó mà chiếm lại được. Nhưng hiện tại, Bàn Ma Hoàng đã ổn định được trận đấu.

Những viên hỏa châu rơi xuống với tốc độ kinh người rồi lại nhanh chóng phóng lên cao mà hạ xuống. Pháp thuật bình thường sau khi phát ra sẽ nhanh chóng tan biến nhưng không ngờ Bàn Ma Hoàng lại sử dụng pháp thuật như để tạo cho mình một lớp phòng ngự. Tu vi như vậy chỉ có thể dùng hai chữ kinh người để diễn tả.

- Chẳng trách mà Tiểu Vong Trần và Lâu Dạ Kinh đắc ý như vậy. Thái Thúc, Ly Nghiêu Ly và cả Thi thần của ta mà dường như cũng không làm được gì Bất Tử dạ xoa vương.

Lạc Bắc liếc mắt liên quan sát rõ được tình hình. Hắn chẳng hề chần chừ, ngón trỏ và ngón giữa của tay phải khép lại về nhẹ về phía trước. Tám đạo kiếm khí trong suốt như thủy tinh xuất hiện nơi đầu ngón tay hắn phát ra những tiếng rít.

Tám đạo kiếm khí trong suốt đó chính là sử dụng kiếm ý và chân nguyên dựa theo kiếm quyết Phá Thiên Liệt mà ngưng tụ, phát ra Phá thiên kiếm cương. Nếu như Yên Kinh Tà mà thi triển Phá Thiên kiếm cương thì một chiêu của lão có thể tạo ra kiếm cương dài tới mười dặm, uy lực còn vượt qua cả phi kiếm tu vi Kiếm cương của người tu đạo khác. Sau khi Lạc Bắc đạt tới cảnh giới dẫn kiếm nhập thể, uy lực của Phá Thiên Kiếm cương cũng đã hết sức kinh người. Hơn nữa, sự lợi hại thật sự của Phá Thiên Kiếm cương không phải là phát ra kiếm cương trong suốt mà là từng đạo, từng đạo nối tiếp nhau tập trung vào một điểm.

Tám đạo Phá Thiên kiếm cương bay ra. Từng đạo một liên tiếp nối đuôi nhau đánh trúng cái thác hỏa châu của Bàn Ma Hoàng. Cho tới đạo kiếm cương thứ tư xông tới thì dòng thác hỏa châu của y không ngờ bị phá một cái lỗ to chừng hai thước vuông. Ba đạo Kiếm cương còn lại chợt lóe lên giáng trúng ngực Bàn Ma Hoàng.

“Phụt!”

Ba đạo kiếm cương bay tới, xuyên thủng ngực Bàn Ma Hoàng. Đồng thời dư lực trên thân kiếm cương cũng làm cho y bị đánh bay về phía sau.

- Không ngờ các người làm ta bị thương.

Bàn Ma Hoàng bị ba đạo kiếm cương xuyên qua người cũng không chết mà hoàn toàn tỉnh táo gào lên một tiếng tức giận. Vết thương nơi ngực của y chảy ra không phải là máu tươi mà là một thứ lửa màu đen. Dường như toàn bộ cơ thể của y được tạo ra từ ngọn lửa vậy.

Ngọn lửa màu đen bốc lên khiến cho máu thịt nơi miệng vết thương của y lập tức hóa thành tro bụi. Tuy nhiên lại có một lớp thịt khác nhanh chóng mọc ra tạo thành cảnh tượng ghê người. Cái khả năng tự hồi phục thể này cơ bản ngay cả Lạc Bắc cũng không thể bằng được.

Trong tiếng gầm phẫn nộ từng giọt máu tươi từ nơi trán của Bàn Ma Hoàng chảy xuống.

Trên trán của Bàn Ma Hoàng cơ bản không hề có lấy một vết thương. Tuy nhiên từng giọt máu tươi đó lại đột nhiên thấm ra. Mà màu của nó lại lại màu đen.

Từng giọt máu tươi rơi xuống cùng với pháp lực trên người y dao động khiến cho cái bóng Dạ Xoa sau lưng y đột nhiên cử động rồi như một vật sống nhảy về phía trước. Một lần pháp lực dao động cũng tản ra kinh người. Cái dòng thác hỏa châu lần này có tốc độ thật sự là không thể nhìn thấy nó rơi xuống. Tốc độ kinh người của nó khiến cho người ta chỉ thấy như có một bức tường lửa màu trắng từ trên cao rũ xuống mà thôi.

Cái bóng của dạ xoa đột nhiên ngưng tụ, quanh thân phát ra ngọn lửa rồi biến thành một cái bóng thấp hơn Bàn Ma Hoàng. Có điều pháp lực dao động quanh người nó thì cực mạnh.

- Mật Tông hộ pháp thị giả. Chẳng trách mà hắn không nghe theo lời khuyên không được tu luyện Niết Bàn Dạ Xoa phục ma kinh. Không ngờ thứ pháp quyết này lại lợi hại tới vậy. Chẳng trách mà cả mấy môn phái Mật tông liên thủ cũng không làm gì được hắn.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, Lạc Bắc cũng phải lắp bắp kinh hãi.

Có một vài pháp thuật có thể lấy lực lượng chân nguyên hội tụ nguyên khí của trời đất để ngưng tụ ra hóa thân.

Trong đó thì thô thiển nhất chính là thuật người đất, người đá. Những pháp quyết đó chỉ cần dựa vào một chút sức mạnh để đối địch. Nhưng một vài pháp quyết lợi hại như Kim Đỉnh Hỏa nguyên quyết của Nga Mi, Thiên Nhất Thân thủy quyết của Đại Tự Tại cùng là có thể hóa ra Tam Muội chân hỏa chân quân và Chân Thủy chân quân.

Tam Muội chân hỏa chân quân và Chân Thủy chân quân không chỉ có bản thân hết sức mạnh mà còn có thể thi triển pháp thuật để đối địch. Như vậy, uy lực của chân nguyên cự linh thậm chí còn có thể vượt qua cả Ảo Băng Vân và Hàng Thanh Phong là những kẻ vừa mới ngưng tụ được Nguyên Anh.

Thứ pháp quyết có thể ngưng tụ được chân nguyên cự linh có thể nói là không hề tầm thường. Như Kim Đỉnh Hỏa Nguyên quyết, Thiên Nhất Thần Thủy quyết đều là pháp quyết trấn phái của Nga Mi và Đại Tự Tại cung. Mà bốn trăm năm trước, trong trận chiến Kim Đỉnh với U Minh Huyết Ma, Kim Đỉnh Hỏa Nguyên quyết của Nga Mi do mấy nhân vật đứng đầu chết mà thất truyền.

Hiển tông, Mật tông cũng có thứ pháp thuật ngưng tụ được chân nguyên cự linh được gọi là Hộ pháp thị giả hoặc là Tôn giả. Thứ Hộ pháp thị giả hay Gia trì tôn giả cung tương đương với Thi thần tướng linh của Lạc Bắc. Mà những pháp quyết đó không có cái nào không phải là pháp quyết tối cao của Mật Tông và Hiển Tông. Hiện tại, Bàn Ma Hoàng lập tức ngưng tụ được một pho Hộ pháp thị giả thì hiển nhiên Niết Bàn Dạ Xoa Phục ma kinh cũng là một trong những pháp quyết tối cao của Mật tông.

Con Dạ Xoa đó như bước ra từ trong dầu đen. Cái trán nó chẳng khác gì cái bướu lạc đà, răng nanh lòi ra khỏi miệng. Nó bước lên từng bước nặng nề. Cây xoa trong tay vung lên liền hóa ra một cái Phật tháp cao tới mười tám tầng. Mỗi một tầng của Phật tháp đều có cửa sổ, trên đó lại có một pho tượng Dạ Xoa có hình dạng khác nhau. Phật tháp xoay tròn chặn đứng một tia chớp màu tím mà Thái Thúc vừa mới phóng ra.

- Thái Thúc! Cẩn thận.

Vừa nhìn thấy Bàn Ma Hoàng ngưng tụ ra Hộ pháp thị giả Dạ Xoa, Lạc Bắc liền hiểu được mình còn coi thường hung danh Bất Tử Dạ Xoa vương. Vì vậy mà trong lòng cũng hơi đề phòng. Có điều, Lạc Bắc thật sự không ngờ trước đó Bàn Ma Hoàng mặc kệ cho mình đánh hấn bị thương chỉ để ý tới Thái Thúc. Chỉ thấy cùng với Dạ Xoa ngăn cản tia sét màu tím của Thái Thúc, trên người Bàn Ma Hoàng phát ra ánh sáng chói mắt rồi thân thể của y biến mất. Lần này, thân thể của y như biến thành hơn mười cái bóng màu đen lao tới bao vây Thái Thúc. Thứ pháp thuật này cũng giống với pháp thuật trước đó Thần Đạo Khôi và Hoàng Phổ Huy của Nại Hà Ma cung dùng để bỏ chạy. Lạc Bắc phát tay một cái phát ra một đạo kiếm quang màu đen dài đến mười trượng đánh nát sáu bóng đen. Còn Huyền Sát ngân ti của Thi thần cũng bắn ra đánh nát được năm, sáu cái. Tuy nhiên vẫn còn có bốn bóng đen không bị đánh nát. Một tiếng cười lạnh lùng vang lên. Thân thể của Bàn Ma Hoàng hiện ra từ trong một cái bóng, sau lưng y đã ngưng tụ hai cái cánh bằng lửa. Ngay lập tức y vọt lên trời cao. Còn ba cái bóng đen kia thì chợt hóa thành vàng lửa hừng hực bao vây lấy Thái Thúc.

Niết Bàn Dạ Xoa phục ma kinh đúng là một trong những pháp quyết tối cao của Mật tông. Nếu không phải Bàn Ma Hoàng có thiên tư khó gặp thì người tu luyện pháp quyết này sẽ biến thành nửa người nửa ma, đánh mất bản tâm.

Thứ pháp thuật vừa rồi có tên là Niệm Sanh Diễm Ảnh Phục ma quyết ở trong Niết Bàn Dạ Xoa kinh. Còn pháp thuật bỏ chạy mà Thần Đạo Khôi và Hoàng Phổ Huy sử dụng chính là Bồn thân tinh huyết và Nguyên thần hiển hóa. Chỉ cần một cái bị đánh chết thì tinh nguyên bản thân sẽ bị thương nặng. Nhưng pháp thuật của Bàn Ma Hoàng lại khác. Những những cái bóng đen kia thì lại do Bàn Ma Hoàng sử dụng suy nghĩ của mình mà hóa thành. Bản tôn của hấn có thể chuyển hóa theo suy nghĩ. Trừ khi là đánh nát toàn bộ cả mười cái bóng thì mới có thể đánh trúng bản tôn của hấn. Nếu không thì ngay cả cọng lông của hấn cũng không sờ tới được. Mà sau khi bản tôn của hấn hiện ra thì những bóng đen còn lại liền có thể hóa thành chân hỏa mà bao vây đối thủ.

Cái thứ Phục ma chân hỏa của mật tông này có uy lực không hề kém Tam muội chân hỏa. Pháp bảo, phi kiếm mà bị nó dính vào thì có thể bị đốt chảy thành sắt. Còn người tu đạo bị nó dính vào thì sẽ cháy thành tro.

Lúc nhìn thấy ba ngọn lửa bao phủ Thái Thúc, Bàn Ma Hoàng lường trước Thái Thúc nhất định sẽ bị chết cháy. Vì vậy mà hấn liền cất tiếng cười lạnh đầy đắc ý.

Nhưng tiếng cười của hấn vừa mới vang lên thì một tia chớp xuất hiện với hơn mười nhánh. Mỗi một nhánh đều giống như một mũi lao đâm thẳng vào lưng của hấn khiến cho Bàn Ma Hoàng giống như một tảng đá rơi thẳng xuống đất.

Thái Thúc vẫn nguyên vẹn không có chút tổn hao đứng trong ngọn lửa màu đen giống hệt như một tiên nữ, ngay cả mảnh lụa trắng vẫn như trước còn ngọn lửa hừng hực bốc cháy cách ngời nằng chừng ba thước.

- Tại sao lại...như vậy?

Ánh mắt không hề có chút tình cảm của Bàn Ma Hoàng như không tin vào mắt mình.

Cho dù thế nào thì y cũng không thể ngờ được một thứ pháp thuật lợi hại của mình không ngờ bị người ta trừ khử một cách vô hình.

Vừa nhìn thấy Bàn Ma Hoàng rơi xuống, Dạ Xoa liền vung cái xoa lên định phát ra một thứ pháp thuật yểm trợ của y. Nhưng nó còn chưa kịp có động tác thì cả không trung chợt như nứt toác rồi một đám mây lửa xuất hiện. Bên trong đám mây lửa có một con kim long lao ra đánh trúng cái Phật tháp mười tám tầng của Dạ Xoa.

Tam Thần Long vương quyết, Kim Long diệt thế.

Lần này, chân nguyên va chạm trực tiếp khiến cho Ly Nghiêu Ly và Dạ Xoa hộ pháp thị giả đều rung người. Mà cùng lúc đó, Lạc Bắc thấy Thái Thúc không sao liền phát kiếm quang màu đen chém về phía Bàn Ma Hoàng.

Một cú chém khiến cho Bàn Ma Hoàng bị kiếm quang cắt ra làm hai đoạn.

Kiếm quang lướt qua, thân thể Bàn Ma Hoàng vừa mới bị cắt làm đôi thì Thi thần cũng đã xuất hiện ngay tại vị trí của Bàn Ma Hoàng. Vô số sợi Huyền Sát ngân ti dựng đứng lên rồi đâm vào người y.

- Phụ! Phụ! Phụ!

Tựa như vô số cây châm xuyên qua cơ thể của Bàn Ma Hoàng khiến cho thân thể bị cắt làm đôi của y nhanh chóng dập nát.

lần này, cho dù tu vi của Bàn Ma Hoàng cao tới đâu cũng không thể sống được.

Một tiếng hét thê lương chói tai vang lên. Dạ Xoa hộ pháp thị giả giống hệt như một bãi dầu đen từ từ tan rã.

Bàn Ma Hoàng có hung danh hiển hách trong truyền thuyết dưới sự liên thủ của Lạc Bắc, Thái Thúc và Ly Nghiêu Ly không ngờ thoáng cái đã bị đánh chết.

- Quả nhiên là có thể đội mồ sống lại.

Thoáng cái đánh chết Bàn Ma Hoàng, Lạc Bắc, Thái Thúc không hề thả lỏng. Chỉ thấy giữa không trung đột nhiên bốc lên vô số ngọn lửa nhỏ màu đen. Những ngọn lửa đó chỉ to bằng con kiến rồi chợt ngưng tụ lại một chỗ. Ngay lập tức thân hình của Bàn Ma Hoàng lại hiện ra.

Niết bàn dạ xoa phục ma kinh có lực hồi sinh. Một khi tu vi tới được cảnh giới của Bàn Ma Hoàng thì nhất định phải đánh chết mười bảy lần mới có thể đánh tan lực lượng chân nguyên của y trong trời đất làm cho thân hình toàn diệt.

- Mấy lão già của Thập Diệp Tự, Hoa giáo giết chết ta được năm lần, sau đó từ từ bị ta giết từng người một. Ta thật sự muốn xem các ngươi có thể giết ta được bao nhiêu lần.

Bàn Ma Hoàng vừa mới sống lại liền thi triển Sanh Diễm Ảnh Phục ma quyết hóa thành mười bóng đen như vừa rồi. Có điều lần này y không sử dụng để tấn công mà phi độn, trốn tránh đòn tấn công của đám người Lạc Bắc. Sau khi bản tôn xuất hiện từ trong một cái bóng đen, nét mặt của Bàn Ma Hoàng đầy sự oán độc.

Nét mặt oán độc của y kết hợp với ma khí khiến cho y trở nên hết sức dữ tợn.

Uy lực lớn nhất của Niết Bàn Dạ xoa phục ma kinh đó là mỗi lần y chết, chân nguyên chỉ hơi giảm đi một chút. Sự giảm đi đó so với mức độ tiêu hao chân nguyên của người đánh chết y còn kém hơn nhiều.

Cho nên dù phải lấy ít địch nhiều, cho dù tu vi không bằng đối thủ, Bàn Ma Hoàng cũng có thể từ từ làm cho đối thủ tiêu hao chân nguyên. Đó là chỗ đáng sợ nhất của Bàn Ma Hoàng.

Đáp lại câu nói đầy oán độc và dữ tợn của Bàn Ma Hoàng là tiếng kiếm khí rít lên của Lạc Bắc. Tám đạo Phá Thiên kiếm cương trong suốt phá tan dòng thác Hỏa châu mà Bàn Ma Hoàng vừa mới phóng thích.

Cái pháp thuật dòng thác hỏa châu có năng lực phòng ngự rất mạnh, có thể ngăn cản được phần lớn pháp thuật có uy lực mạnh. Nhưng pháp quyết phi kiếm và pháp quyết khác hoàn toàn khác nhau. Ở trong tình huống một đối một, sức phá hoại và lực xuyên thấu của nó có thể nói là kinh người. Vì vậy mà người tu đạo nếu như có đảm lượng đấu pháp với đệ tử Thục Sơn tu vi từ Kiếm cương trở lên thì trong tay phải có một thứ pháp bảo phòng hộ rất mạnh chứ không dám sử dụng pháp thuật để phòng ngự.

Tám đạo Phá Thiên kiếm cương trong suốt đánh vỡ dòng thác hỏa châu của Bàn Ma Hoàng thì Dạ Xoa hộ pháp thị giả cũng xuất hiện. Nó liên vùng cây hỏa diễm xà xoa ngăn cản mấy đạo kiếm cương trong suốt. Con Dạ Xoa hộ pháp thị giả gần như hoàn toàn thoát ly khỏi Bàn Ma Hoàng, có thể độc lập thi triển pháp thuật. Hơn nữa, dường như nó không làm mất đi chân nguyên của Bàn Ma Hoàng.

Nhưng Dạ Xoa hộ pháp thị giả bị đánh nát gần như trong nháy mắt. Kiếm quang Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc trong nháy mắt cũng dọc theo lỗ thủng mà tám đạo kiếm cương tạo ra rồi bùng nổ khiến cho ngực của Dạ Xoa dập nát.

Sắc mặt oán độc của Bàn Ma Hoàng càng trở nên nặng hơn. Y lập tức lại hóa thành mười cái bóng đen.

Tới lúc này, Bàn Ma Hoàng có thể nhận ra mấy người này cũng giống như mấy lão bất tử của Thập Diệp tự, Hoa Giáo và ba đại tôn giả của Sắc Lạc tông. Bản thân y lúc đầu không thể địch lại.

Tốc độ thi triển pháp thuật Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu của Thái Thúc quá nhanh. Pháp thuật của Bàn Ma Hoàng mặc dù mạnh nhưng thời gian thi triển tương đối dài, nên cơ bản không thể nào phát ra được. Chỉ sợ vừa mới thi triển được một nửa thì cũng bị pháp thuật của Thái Thúc đánh trúng mà cắt đứt. Vì vậy mà hiện tại y chỉ có thể thi triển một vài pháp thuật có tốc độ nhanh khiến cho uy lực đối địch vô hình trung giảm xuống một nửa.

Còn Phá Thiên kiếm cương và tu vi dẫn kiếm nhập thể của Lạc Bắc có sức phá hoại kinh người. Pháp thuật của y không thể nào ngăn cản nổi. Hơn nữa, Tam Thần Long vương quyết của Ly Nghiêu Ly cũng có uy lực cực mạnh. Vì vậy mà có thể khẳng định Bàn Ma Hoàng chắc chắn bị giết vài lần nữa.

Vì vậy mà hiện tại điều y muốn làm đó là cho dù có bị giết thì cũng phải cố gắng làm cho chân nguyên của đối phương bị tiêu hao, hoặc làm cho đối phương bị thương.

Lần này, mục tiêu của Bàn Ma Hoàng không phải là Thái Thúc mà là Ly Nghiêu Ly. Bởi vì mặc dù y không biết trên người Thái Thúc có thứ pháp bảo gì nhưng có thể khẳng định pháp thuật của mình không thể làm cho nàng bị thương. Nếu một người ra tay thì cơ bản không có gì uy hiếp nhưng trong bốn người cùng ra tay thì thoáng nhìn, người dễ làm cho bị thương nhất chính là Ly Nghiêu Ly.

Nhưng suy nghĩ đó của Bàn Ma Hoàng hoàn toàn thất bại. Ngay vào lúc y hóa thành mười bóng đen thì Lạc Bắc vừa giết xong Dạ xoa liền vùng tay ném ra một tia sáng màu đen. Trong nháy mắt nó liền hóa thành một cái chiến xa màu ô kim với vô số hình ma lang thời cổ khắc trên đó. Chiến xa nhanh chóng chắn trước mặt đám người Lạc Bắc.

Trong nháy mắt, từ chiến xa tản ra vô số làn sóng màu đen rồi một vầng sáng chói ngời ngưng tụ trên đỉnh đầu chiếc xe, bao phủ toàn bộ đám người Lạc Bắc vào bên trong.

- Ô Đàm Kim Ma Lang chiến xa.

Ẩn trong một cái bóng đen, ánh mắt của Bàn Ma Hoàng gần như co lại. Một ngọn lửa màu đen lao tới nhưng không thể đột phá được qua cả cái mũi xe mà ngay lập tức bị làn sóng màu đen dập tắt.

Không để cho y kịp phóng ra pháp thuật đồng quy vu tận, Thái Thúc liền phóng ra một cột sét giáng thẳng vào huyết Thiên Lin của y. Khi ánh mắt của Bàn Ma Hoàng chạm phải ánh mắt của Thi Thần, bị pháp thuật của Thái Thúc đánh trúng thì Thi thần cũng đã hiện ra trước người y. Và cũng giống như lần trước, Huyền Sát ngân ti trên đầu Thi thần lập tức đậm nát người Bàn Ma Hoàng thành bột phấn.

Một lần...

Hai lần...

Ba lần...

Bốn lần...

Nét mặt oán độc của Bàn Ma Hoàng càng lúc càng nặng. Mặc dù y có thể đội mồ sống dậy nhưng cho dù là nửa người nửa ma thì cũng không thể chịu nổi cảm giác bị người ta giết.

Hơn nữa, điều khiến cho Bàn Ma Hoàng càng không thể chịu đựng được đó là tu vi của đám người Thái Thúc và Ly Nghiêu Ly so với mấy lão bất tử của Thập Diệp Tự, Hoa Giáo còn kém hơn nhiều. Nhưng khi đó, y vẫn còn có thể đáp trả lại. Còn bây giờ, đối mặt với đám người Lạc Bắc, y cơ bản không hề có lực đáp trả. Gần như mỗi lần sống lại, y chỉ kịp phóng ra hai, ba cái pháp thuật là bị giết chết.

Hơn một trăm năm trước, Bàn Ma Hoàng cũng biết tới cái chiến xa Ô Đàm Kim Ma Lang của Khủng Cự ma vương, biết được đó là một cái pháp bảo phòng ngự rất mạnh.

Mà thiếu nữ đeo khăn trắng kia quả thật là khắc tinh của y.

Pháp thuật của nàng làm cho y cơ bản không thể phóng ra được uy lực mạnh hơn do thời gian thi triển quá dài. Mà pháp thuật y có thể phóng ra được thì lại không thể phá được sự phòng ngự của bộ y phục Thái Thúc mặc.

Điều này khiến cho Bàn Ma Hoàng tức giận tới ói máu.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

16-01-2013, 09:15 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

207. Chương 206: Tịch Diệt Hắc Động.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Có điều Bàn Ma Hoàng cảm thấy sung sướng đó là thời điểm báo thù cuối cùng cũng đã tới.

Bởi vì như y phán đoán. Ngoại trừ người có pháp quyết phi kiếm kia ra, tu vi của hai người còn lại đều không bằng mấy lão bất tử Thập Diệp tự và Hoa Giáo. Sau khi giết hẳn được bốn lần ,chân nguyên của hai người đó gần như hết sạch.

- Cùng lắm thì để cho các người giết thêm một lần nữa, lần tiếp theo chính là lúc các người nếm mùi vị đau khổ.

Lần thứ năm sống lại từ ngọn lửa, Bàn Ma Hoàng nở nụ cười dữ tợn.

- Đây là cái gì?

Nhưng nụ cười của y chợt cứng ngắc, không thể tin được khi nhìn thấy Thái Thúc đột nhiên lấy ra hai hạt châu màu trắng. Một viên thì nàng nuốt còn một viên ném cho Ly Nghiêu Ly.

Sau khi nuốt hạt châu đó vào, Bàn Ma hoàng lại cảm nhận chân nguyên trong người Thái Thúc và Ly Nghiêu Ly lập tức mạnh lên.

- Đó là thứ gì mà có thể bổ sung chân nguyên trong nháy mắt như vậy?

Đó là suy nghĩ duy nhất trong đầu Bàn Ma Hoàng trước khi bị tia sét màu tím của Thái Thúc đánh trúng.

Thạch nhũ quỳnh dịch.

Thứ khiến cho Bàn Ma Hoàng kinh ngạc tới ngây người đó chính là Thạch Nhũ Quỳnh dịch mà Bích Căn sơn nhân đưa cho Lạc Bắc.

Sau khi có được nó, Lạc Bắc vốn định để cho Thái Thúc nâng cao tu vi. Nhưng do Thái Thúc thấy Thạch Nhũ Quỳnh Dịch quá quý giá vì vậy mà chỉ luyện hóa được lực linh đan để tu luyện chứ không sử dụng tới nó.

Toàn bộ nửa bình Thạch Nhũ Quỳnh dịch đã được Mộ Hàm Phong luyện thành từng viên linh đan màu trắng. Một viên là một giọt Thạch Nhũ Quỳnh Dịch, bên ngoài được bao bọc bởi Thủy Linh thảo. Thủy linh thảo là một thứ thảo dược trung tính có công hiệu tăng tốc độ hấp thu. Vì vậy mà khi đối địch sử dụng càng thêm tiện và nhanh hơn.

Cũng chính vì có Thạch Nhũ Quỳnh dịch và chiến xa Ô Đàm Kim Ma Lang cho nên Lạc Bắc cơ bản không sợ chiến thuật của Bàn Ma Hoàng.

Không hề chần chừ, ngay vào lúc Thái Thúc phóng ra tia chớp màu tím đánh trúng, Bàn Ma Hoàng rống to:

- Khí tức của các ngươi ta đã nhớ kỹ. Một ngày nào đó, ta sẽ nghiền xương các ngươi thành tro.

Trong tiếng rống thảm thiết, thân thể Bàn Ma Hoàng hóa thành mười bóng đen xông thẳng lên trời cao.

Với tính tình của Bàn Ma Hoàng chắc chắn không thể buông tha cho đám người Lạc Bắc và Thái Thúc mà phải giết cho thật sảng khoái. Hơn nữa, y còn phải dùng một cách nào đó tàn nhẫn nhất.

Nhưng hiện tại, Bàn Ma Hoàng cũng biết có đánh cũng không thể đánh lại. Nếu tiếp tục thì chỉ có bị đám người Lạc Bắc đánh chết.

Vì vậy mà hiện tại, Bàn Ma Hoàng chỉ đành liều lĩnh bỏ trốn rồi sau này tìm cơ hội giết chết đám người Lạc Bắc.

Nhưng mười cái bóng đen vừa mới vọt lên tới trăm trượng thì cả không trung đột nhiên xuất hiện ánh sáng lấp lánh chắn giữa không trung. Những cơn gió nổi tiếp nhau thổi tới bao phủ không còn lấy một chỗ trống.

Những trận gió tầng tầng lớp lớp tập trung lại với nhau khiến cho giữa không trung chợt xuất hiện cảnh tượng giống như tuyết rơi.

“A!” Một tiếng hét thảm thiết vang lên, mười cái bóng đen cùng lúc bị cắt nát.

Thập Nguyên lạc tiên trận.

Cái thứ gió trên chín tầng trời này mới chỉ là chút uy lực bên ngoài của nó nhưng Bàn Ma Hoàng đã không thể chịu nổi.

- Ngươi nghĩ rằng hôm nay còn có thể chạy trốn được hay sao?

Lạc Bắc nở nụ cười lạnh.

Tuy rằng Bàn Ma Hoàng chỉ là công cụ của Nại Hà Ma cung, ngay cả chính y cũng không biết được cái đảo này đã bị Thập nguyên lạc tiên trận phong tỏa. Có điều câu nói kia của Bàn Ma Hoàng đã làm khơi dậy sát tâm của Lạc Bắc.

Lạc Bắc có thể cảm giác được với tính tình của Bàn Ma Hoàng nếu để y bỏ chạy thì nhất định sẽ ản trốn, rắp tâm trả thù. Với tu vi của y có lẽ nhưng người bên cạnh hẳn sẽ có người bị hạ độc thủ.

Lạc Bắc không sợ người khác uy hiếp mình. Nhưng hận nhất là có kẻ uy hiếp bằng hữu của hắn.

Gần như Bàn Ma Hoàng vừa mới ngưng tụ từ trong vô số ngọn lửa, tám đạo kiếm cương trong suốt cũng đã từ tay Lạc Bắc lao ra về phía y.

Lúc trước, thấy bên mình có thể thắng được nên Lạc Bắc còn chưa dốc hết sức. Nhưng hiện tại, sát tâm của hắn đã bốc lên, lại thêm Lạc Bắc không biết lúc nào đám người Tiểu Vong Trần sẽ quay lại. Vì vậy mà để tránh đêm dài lắm mộng, Lạc Bắc liền dốc hết sức.

Lần này, tám đạo kiếm cương của Lạc Bắc không tấn công vào một điểm mà chia thành tám hướng, bao vây Bàn Ma Hoàng ở bên trong, chặn đứt tất cả đường lui của y. Cùng lúc đó, Tam Thiên Phù Đồ với hơi thở hủy diệt lập tức theo tám đạo kiếm cương mà phóng tới.

Từ xa nhìn lại giống như một cái tinh thể có tám mặt, ở giữa là một viên bảo thạch màu đen.

Dưới một đòn tấn công này, cho dù Bàn Ma Hoàng cũng trở nên hết sức nhỏ yếu. Y giống hệt như một con côn trùng bị nhốt trong cái lọ không thể trốn thoát. Một tiếng nổ vang lên. Trong tiếng gào thảm thiết, Dạ Xoa hộ pháp thị giả vừa mới được Bàn Ma Hoàng phóng ra chắn trước mặt liền bị Tam Thiên Phù Đồ đánh tan. Bản thân y thì bị chân nguyên tản ra đánh bay, nơi ngực bị kiếm khí cắt thành mười vết thương đáng sợ.

Mặc dù bị đánh chết năm lần, tu vi của Bàn Ma Hoàng chỉ giảm xuống chưa tới hai thành. Nhưng hiện giờ Lạc Bắc đã ra tay hết sức khiến cho y không ngăn cản nổi một đòn.

Kiểm quyết của Thực Sơn khi tu luyện tới cảnh giới nhất định, vào lúc một đối một sẽ tạo ra lực sát thương kinh người.

Mặc dù hiện tại Thái Thúc tu luyện Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu có tốc độ thi triển pháp thuật kinh người nhưng với tu vi dẫn kiếm nhập thể của Lạc Bắc, kiếm quang theo tâm mà phát nên tốc độ đối địch cũng cơ bản không hề kém Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu.

Sau khi đánh bay Dạ Xoa hộ pháp thị giả, ánh mắt của Lạc Bắc hơi động, kiếm quang lại vươn về phía trước, đuổi theo Bàn Ma Hoàng. Tốc độ và uy thế của một đòn đó hoàn toàn không hề kém so với vừa rồi đánh nát Dạ Xoa.

Mắt thấy không thể ngăn cản uy lực một kiếm của Lạc Bắc, đồng nghĩa với việc bị đánh chết lần thứ sáu, Bàn Ma Hoàng đột nhiên hét lên:

- Dừng tay! Dừng giết ta. Ta có chuyện muốn nói.
- Muốn nói cái gì thì chờ giết ngươi xong lần này rồi nói.

Lạc Bắc cơ bản không hề dừng tay, kiếm quang của Tam Thiên Phù Đồ vượt qua khiến cho Bàn Ma Hoàng giống như một con bướm bướm bị cắt nát.

Vào lúc này, ngay cả Bàn Ma Hoàng cũng cảm nhận mình vô cùng yếu ớt.

- Không cần phải giết ta vội.

Lần thứ bảy ngưng tụ thân thể, ma khí trên người Bàn Ma Hoàng giảm đi một chút, cũng càng trở nên giống người hơn. Sau khi ngưng tụ thân thể, sắc mặt của y hơi trắng, đồng thời cũng không phóng ra một cái pháp thuật nào mà chỉ hét lên như vậy.

- Ngươi định nói cái gì? - Lần này thì Lạc Bắc cũng ngừng tay, lạnh lùng nhìn Bàn Ma Hoàng đã rơi vào bước đường cùng.

- Ta đánh không lại các ngươi. - Bàn Ma Hoàng thở hổn hển, cố gắng bình tĩnh lại:

- Tiếp tục đánh nữa, ta sẽ bị các ngươi đánh chết. Các ngươi có thứ linh đan có thể hồi phục chân nguyên trong nháy mắt mà ngay cả mấy lão bất tử của Sắc Lạc tông cũng không có...

- Không phải nói nhiều.

Lạc Bắc lạnh lùng cắt lời Bàn Ma Hoàng. Lạc Bắc cũng không phải loại người sau khi chiếm được thể thượng phong thì đắc ý, quên hết tất cả. Chưa nói hiện giờ, hẳn còn không biết lúc nào đám người Tiểu Vong Trần sẽ quay lại.

- Chỉ cần ngươi chịu tha cho ta. - Bàn Ma Hoàng cúi thấp đầu:

- Chỉ cần ngươi chịu tha cho ta, ta nguyện thân phục nghe theo lệnh của ngươi.

- Cái gì?

Ngay cả cái loại nửa người nửa ma như Bàn Ma Hoàng mà cũng biết đầu hàng? Bàn Ma Hoàng vừa mới dứt lời, cho dù là Thái Thúc cũng không khỏi giật mình.

Mặc dù Bàn Ma Hoàng bị mấy người bọn họ liên thủ đánh cho không có sức hoàn thủ nhưng đó cũng là do mấy người cùng tấn công. Thực lực bản thân của Bàn Ma Hoàng có thể nói là còn trên cả Khuất Đạo Tử. Huống chi, Niết Bàn Phục Ma kinh của Bàn Ma Hoàng còn có thể giúp y sống lại tới mười bảy lần.

Như vậy thì không chỉ có tình huống một đối một mà cho dù trận chiến như ở núi Anh Giao, nên một bên có một người như Bàn Ma Hoàng thì sẽ có tính chất quyết định.

Bởi vì Bàn Ma Hoàng có thể chấp nhận bỏ mình, chui vào trong bên đối phương mà quấy rối hàng ngũ của địch.

Hiện tại, Lạc Bắc đã trở thành Thất Hải Yêu Vương, tụ tập yêu tộc trong Thất Hải nên chuyện đại chiến là việc khó tránh khỏi. Mà người như Bàn Ma Hoàng trong cuộc đấu pháp quy mô lớn thì tác dụng có thể nói là vô giá.

Chiến đấu quy mô lớn như vậy chỉ một mình Bàn Ma Hoàng còn đáng giá hơn cả ba người có tu vi như Khuất Đạo Tử.

Một lời đề nghị như vậy thì ai có thể từ chối?

- Lời đề nghị của người ta từ chối. - Nhưng Lạc Bắc lập tức lắc đầu.

- Tại sao? Người sợ mấy lão bất tử của Mật tông hay sao? Sợ sau khi ta đầu hàng người, bọn họ sẽ tìm tới người?

Bàn Ma Hoàng ngẩng đầu lên, hét lên một tiếng chói tai. Ngay cả Thái Thúc và Ly Nghiêu Ly cũng quay đầu nhìn Lạc Bắc. Thái Thúc cũng hơi khó hiểu tại sao Lạc Bắc lại từ chối lời đề nghị ấy.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

18-01-2013, 10:59 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

208. Chương 207: Một Chọi Một Công Bằng.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Là do lời người nói nhắc nhở ta. Hay có thể nói là mấy vị tiền bối của Thập Diệp tự và Hoa Giáo nhắc nhở để cho ta từ chối lời đề nghị đó.

Lạc Bắc liếc nhìn Bàn Ma Hoàng mà cất giọng lạnh lùng.

- Có ý gì? - Bàn Ma Hoàng hơi sững sờ, không hiểu Lạc Bắc nói vậy là có ý gì.

- Thập Diệp Tự và Hoa Giáo đều là những phái lớn của Mật tông. Các vị thượng sư của họ thì tu vi không thể kém ta được. - Lạc Bắc liếc nhìn Bàn Ma Hoàng rồi nói:

- Mặc dù chúng ta có pháp bảo và pháp thuật khắc chế người, giết người sử dụng ít sức. Nhưng hiện tại giết người năm lần, chân nguyên của ta vẫn chưa tiêu hao đến độ bị người giết chết. Vậy mà mấy vị Thượng sư, tôn giả của hai phái đó liên thủ giết người tại sao chỉ được có năm lần lại bị người giết chết?

- Giỏi lắm.

Lạc Bắc vừa mới dứt lời, Thái Thúc lập tức bừng tỉnh, hiểu ra vấn đề.

Thập Diệp Tự và Hoa Giáo đều là những phái lớn kế thừa ngàn năm của Mật tông có rất nhiều mật pháp. Có nhiều vị thượng sư, tôn giả của họ có tu vi tương đương với cấp bậc tông chủ của một phái. Cho dù

không giết Bàn Ma Hoàng dễ như đám người Lạc Bắc thì ít nhất cũng phải giết được hẳn tới bảy, tám lần chứ không thể nào chỉ mới năm lần đã bị Bàn Ma Hoàng giết chết.

Bọn họ chỉ mới giết chết Bàn Ma Hoàng được có năm lần mà đã chết trong tay y thì có khả năng là do y giả vờ đầu hàng rồi sau đó đột nhiên phản lại khiến cho họ không kịp đề phòng.

Một làn pháp lực dao động kịch liệt đã chứng thực suy nghĩ của Thái Thúc.

Từng vòng ảo ảnh màu vàng từ trên người Bàn Ma Hoàng tản ra. Thái Thúc nhanh chóng phóng ra một tia sét nhưng trên đỉnh đầu của Bàn Ma Hoàng đã xuất hiện một cái hắc động rộng tới hơn hai trượng. Tia chớp mà Thái Thúc phóng ra nhanh chóng bị nó hút vào.

Vốn tia chớp của Thái Thúc vô cùng chói mắt nhưng khi mới chui vào trong cái hắc động đó thì ngay cả một tia sáng cũng không kịp lóe lên. Cái hắc động đen ngòm, xung quanh tản ra những đám mây trôi chằng khác nào một lối thông tới nơi khác. Liếc mắt nhìn qua, cơ bản không thể nhìn thấy đầu bên kia.

- Người đã đoán đúng. Mấy lão bất tử kia do tin tưởng ta đầu hàng nên mới bị ta đánh lén mà chết.

Đứng dưới hắc động, sắc mặt nhợt nhạt của Bàn Ma Hoàng hoàn toàn biến mất mà chỉ còn một sự điên cuồng.

- Có điều các người đoán đúng thì đã sao. Các người cũng chỉ ngu như chúng. Trước khi ta giết chết các người, ta có thể nói cho các người biết một bí mật. Ta tu luyện Niết Bàn Dạ xoa phục ma kinh, mặc dù mỗi lần chết sẽ khiến cho lực lượng của ta yếu đi. Nhưng sau khi ta bị giết chết năm lần thì ma khí của ta sẽ được kích phát tới mức cao nhất có thể cho phép ta phát ra một lần cái Tịch Diệt Hắc động. Chỉ có điều cái pháp thuật này cần có thời gian chuẩn bị một chút.

“Soạt!”

Mặc dù không biết cái pháp thuật Tịch Diệt hắc động mà Bàn Ma Hoàng thi triển là như thế nào nhưng chỉ cần nhìn tia sét mà Thái Thúc phóng ra bị nó làm cho biến mất thì cũng đủ cho Lạc Bắc rung mình. Hẳn lập tức phóng ra tám đạo kiếm cương trong suốt về phía Bàn Ma Hoàng.

“Oành!”

Cùng lúc đó, một con rồng khổng lồ cũng giương nanh múa vuốt vọt tới Bàn Ma Hoàng.

Đó là một con rồng nước màu lam, là do Ly Nghiêu Ly nhìn thấy Thái Thúc phóng ra cột sét màu tím bị Bàn Ma Hoàng trừ khử nên sợ y có pháp thuật khắc chế Lôi quyết mà phóng ra. Con rồng nước cao chừng mười trượng, hoàn toàn do nguyên khí Quý thủy ngưng tụ mà thành. So với nó, cái hắc động trên đỉnh đầu Bàn Ma Hoàng chỉ giống như một quả bóng để cho nó nghịch mà thôi.

Nhưng tám đạo kiếm cương và con thủy long vừa mới lao tới thì cái hắc động đột nhiên trượt xuống chắc trước mặt Bàn Ma Hoàng khiến cho tám đạo kiếm cương và con thủy long giống như trâu đất xuống biển, bị hút vào trong mà biến mất không còn thấy tăm hơi đâu nữa.

- Cái pháp thuật này không ngờ có thể hấp thu cả lực lượng chân nguyên. Không biết Tam Thiên Phù Đồ của ta có bị nó hấp thu hay không?

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, Lạc Bắc vốn định phóng ra Tam Thiên Phù Đồ liền dừng lại.

- Các người nghĩ như vậy có thể phá được pháp thuật của ta hay sao? - Tới lúc này, Bàn Ma Hoàng chợt cất tiếng cười điên cuồng:

- Tịch Diệt thiên hủy diệt hắc động của ta theo như Mật tông ghi lại có ẩn chứa lực hủy diệt luân hồi. Cho dù lực lượng chân nguyên nào cũng bị nó hòa tan, làm cho hóa thành hư vô.

- Trên đời này không hề có cái pháp thuật nào mà không phá được. Người định lừa chúng ta hay sao?

Thái Thúc nhíu mày, cơ bản không thèm để ý tới việc Bàn Ma Hoàng đang cười. Hai mắt nàng lại lập tức biến thành màu tím.

Cùng với hai mắt của Thái Thúc biến thành màu tím, toàn bộ không trung trên hòn đảo cũng chuyển thành màu tím theo đó. Ít nhất có mấy trăm tia chớp màu tím từ trên đỉnh đầu của Bàn Ma Hoàng phóng xuống khiến cho toàn bộ hòn đảo nhỏ tràn ngập khí Lôi cương.

Cái cảnh tượng này giống như có người tu luyện Nguyên Anh tới mức cao nhất, dẫn phát lôi kiếp từ trên cửu thiên xuống.

Mấy trăm đạo lôi quang to bằng thùng nước tập hợp lại thành một mũi nhọn dài tới ba xích.

Cái mũi nhọn do lôi quang hình thành khi vọt tới Bàn Ma Hoàng dường như khiến cho cả thời gian cũng ngừng lại. Ngay cả tốc độ hạ xuống của hắc động mà Bàn Ma Hoàng phát ra cũng dừng.

Đó là do tốc độ quá nhanh từ cái mũi nhọn tạo ra từ lôi quang của Thái Thúc quá nhanh mà tạo ra cho người xem cái cảm giác đó.

Tử lôi phá thần chùy!

Với tu vi của Thái Thúc hiện nay thì đây cũng là cái pháp thuật mạnh nhất mà mình có thể phóng ra. Vừa mới phóng xuất cái pháp thuật đó, sắc mặt của Thái Thúc cũng nhanh chóng trở nên trắng xám. Ngay lập tức nàng lại lấy một giọt Thạch Nhũ quyền dịch mà nuốt.

Cái pháp thuật này cũng gần như rút hết toàn bộ chân nguyên trong người Thái Thúc.

- A? Tử Lôi Phá thần chùy? Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu?

Bàn Ma Hoàng giờ tay vẽ một cái, hắc động lại lập tức bảo vệ toàn bộ thân thể của y. Mấy trăm đạo Tử Lôi Phá thần chùy bắn lên đó lập tức lại bị hóa giải.

- Chẳng trách mà tốc độ thi triển pháp thuật nhanh như vậy. Hóa ra là Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu. Có điều cũng vô dụng thôi.

Vừa mới đỡ được Tử Lôi Phá thần chùy, cái hắc động đang bọc lấy Bàn Ma Hoàng giống như một viên thiên thạch nên xuống Lạc Bắc và Thái Thúc. Đồng thời âm thanh của y cũng vang lên như tiếng chuông đồng:

- Người nói đúng. Trên đời này không có cái pháp thuật nào không phá được. Có điều pháp thuật Tịch Diệt thiên hủy diệt Hắc động của ta có thể đánh tan lực lượng chân nguyên. Muốn phá được cái pháp thuật này thì chỉ có cách dùng lực phá pháp. Cái pháp thuật này của ta phát ra tiêu hao rất nhiều chân nguyên của ta. Mặc dù ta bị giết năm lần khiến cho lực lượng chân nguyên bị tiêu hao nhiều nhưng chỉ với mấy người như các người thì đừng mong ngăn được pháp thuật của ta.

- Dùng lực phá pháp hay sao? - Lạc Bắc điều khiển Ô Đàm Kim ma Lang chiến xa lập tức di chuyển cách Bàn Ma Hoàng mấy chục trượng:

- Người nói điều đó cho chúng ta là nghĩ chúng ta không phá được cái pháp thuật đó. Có điều chỉ cần thêm vài người đánh tan được cái pháp thuật của người cũng đủ rồi.

- Người đừng mong lừa ta. Ta không phải là mấy cái lão bất tử của Thập Diệp tự và Hoa giáo. - Bàn Ma Hoàng nở nụ cười chế nhạo:

- Mặc dù ta không biết tại sao mình lại có mặt ở đây, làm thế nào gặp các người. Nhưng cái trận pháp vừa mới chặn ta lại chính là Thập nguyên lạc tiên trận. Cái trận pháp này mà được khởi động thì người đừng mong xong được ra ngoài. Các người muốn ở đây tìm thêm vài người? Có điều các người đã giết ta năm lần khiến cho Ma khí của ta tăng lên tới mức cao nhất, cùng lúc giúp ta phá được một đạo cấm chế cuối cùng trong người. Cái cấm chế kia có lẽ là do đám người đó nhân lúc ta bị thương nặng mà bắt được ta. Có điều bọn chúng cũng giống như các người không biết tới sự huyền diệu của Niết Bàn Dạ Xoa phục ma kinh. Để cảm tạ các người giúp ta đỡ bỏ đạo cấm chế đó, ta sẽ sử dụng cái pháp thuật này giết chết các người, cho các người được chết một cách thoải mái một chút.

- Thật không?

Lạc Bắc chỉ tay vào chiến xa Ô Đàm Kim Ma Lang. Một đạo chân nguyên liên lưu chuyển theo một cái đồ hình trên chiến xa. Ngay lập tức một tiếng gầm gừ liên từ trong đó vang lên.

Nụ cười dữ tợn trên khuôn mặt Bàn Ma Hoàng lập tức biến mất.

Khí đen cuộn cuộn bốc lên từ Ô Đàm Kim Ma lang chiến xa đột nhiên ngưng kết thành một cái trận pháp huyền ảo giống như một cái cổng lớn. Mà theo tiếng gầm rít, thân hình khổng lồ của Thất Hải Yêu Vương thú từ trong cái trận pháp bước ra.

Mặc dù Bàn Ma Hoàng chưa từng nhìn thấy Thất Hải Yêu Vương thú, cũng không biết nó là thứ dị thú gì nhưng hình thể khổng lồ cùng với pháp lực dao động trên người khiến cho y cảm thấy áp lực.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

18-01-2013, 11:05 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

209. Chương 208: Tâm Uất Kết Xá Lợi. Cầu Vàng Xuất Hiện.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Tiếp theo Thất Hải Yêu Vương thú chính là Khuất Đạo Tử.

Toàn thân y được bao phủ bởi chiếc áo bào màu đen, một tay cầm Ngũ Âm Thần Lô Giám còn một tay cầm Bì Ngạn Vô Thường Kiếm đứng trên lưng Thất Hải Yêu Vương thú. Hơi thở của Khuất Đạo Tử tỏa ra khiến cho Bàn ma Hoàng cảm nhận được tu vi không kém mình bao nhiêu, đồng thời cũng là một con quái vật giống như thi thần.

Tiếng gầm của Thất Hải Yêu Vương thú còn chưa biến mất thì một cột lửa khổng lồ đã giáng xuống người Bàn Ma Hoàng.

Tốc độ thi triển pháp thuật cực nhanh, trong nháy mắt đã phóng ra. Đây không phải là pháp thuật lợi hại nhất của Thất Hải Yêu Vương thú nhưng trong đó ẩn chứa Hắc sát hỏa khí khiến cho Bàn Ma Hoàng hơi khựng người lại.

Chỉ trong một chút thời gian, lại có một cái bóng đen khổng lồ từ trong trận pháp vọt ra.

Quỷ Xa Âm Vương Cừu, Liệt Vân Phi Liêm, Thanh Văn Hải Ngưu, Pháp Vương Thủy Chu, Liệt Sa Cuồng Ngao...từng con dị thú lần lượt xuất hiện khiến cho hồn đảo càng thêm chật hẹp.

Hai mươi mấy người Cầu Thương Dương đứng trên lưng đám dị thú. Vừa từ trong trận pháp đi ra nên họ chưa kịp nhận rõ tình hình, chỉ cảm thấy chân nguyên dao động xung quanh người. Đám người Cầu Thương Dương liền lên tiếng:

- Yêu vương! Nại Hà Ma cung đúng là không giữ chữ tín?

- Nại Hà Ma cung cũng có pháp bảo có thể xuyên qua được cái trận pháp này.

Lạc Bắc không nói nhiều, đi thẳng vào vấn đề chính:

- Bọn chúng để chúng ta đối đầu với Bất Tử Dạ Xoa vương. Phải giết chết mười bảy lần mới có thể giết được y. Cái pháp thuật mà y thi triển chỉ có thể sử dụng sức để phá. Mọi người cùng ra tay giết hắn.

A!

Ngay vào lúc Lạc Bắc lên tiếng, Bàn Ma Hoàng liền hét lên một tiếng thê lương rồi lao về phía Lạc Bắc.

Tiếng hét chói tai của y cũng là tiếng kêu thảm thiết. Bởi vì Bàn Ma Hoàng nhìn thấy Thất Hải Yêu Vương thú xuất hiện thì biết mình không thể nào chống lại được. Vì vậy mà y chỉ muốn giết chết Lạc Bắc.

“Oành!”

Từng có kinh nghiệm trong trận đại chiến, đám người Cầu Thương Dương không hề chần chừ. Ngay khi tiếng hét của Bàn Ma Hoàng vang lên, hơn mười cái pháp thuật đã tọa thành một quả cầu tưởng như hủy thiên diệt địa.

Nhiều người như thế mà liên thủ đối phó với một người thì đúng là hoàn toàn áp đảo.

Các loại lực lượng pháp thuật trong nháy mắt hợp với nhau tạo thành một vầng sáng rộng hơn mười trượng, với đủ mọi màu sắc mà không thể diễn tả được bằng lời.

Bàn Ma Hoàng mất đi Tịch Diệt Thiên hủy diệt hắc động giống như mất đi một cái động phủ. Khi vầng sáng lao tới, đầu tiên nó còn tỏa sáng hấp thu liên tục, nhưng chỉ trong nháy mắt, hắc động không chịu nổi liên dập nát, cơ bản không còn gì trở ngại. Còn Bàn Ma Hoàng thì lập tức biến thành tro bụi.

“A!”

Lại một tiếng hét thảm thiết vang lên.

Tiếng hét thảm thiết đó là do khi vầng sáng biến mất, một số pháp thuật do được phát ra chậm mới tới nơi nhưng cũng vừa lúc Bàn Ma Hoàng ngưng tụ lại từ tro bụi nên y lập tức trúng đòn mà bị chết tiếp lần nữa.

Trong nháy mắt y bị giết hai lần liên tiếp.

- Tại sao...

- Rõ ràng không thể như thế...

...

Trong nháy mắt bị giết hai lần, trước lực lượng đối phương áp đảo, Bàn Ma Hoàng lại càng không có sức trả đòn, chỉ cần tái sinh là bị giết.

Những tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên. Mãi cho tới khi bị giết tới tám lần, mọi người mới nghe được câu nói của y:

- Rõ ràng Thập nguyên lạc tiên trận không thể có nhiều người ra vào được. Tại sao? Các ngươi nhiều người như vậy đúng là không công bằng.

Có thể nghe thấy những lời đó cũng là do Lạc Bắc có ý bảo mọi người dừng tay mới nghe thấy. Nếu không thì bị giết liên tục mười lăm lần cho dù bất cứ âm thanh nào y cũng không nói được.

Bị đánh chết liên tục mười lăm lần, chân nguyên trên người Bàn Ma Hoàng đúng là không còn nhiều lắm. Những vết thương trên người y cũng không còn khép lại được, không còn cái ma tính kinh người mà giống như một cái túi rách. Ngoại trừ việc miệng, và mũi y vẫn liên tục phun ra khí đen, nét mặt oán độc nhìn mọi người mà thôi.

- Không công bằng?

Cái chuyện đấu pháp sinh tử thế này thì làm gì có công bằng?

Đám người Cầu Thương Dương nghe thấy như vậy thì cảm thấy thấy hơi buồn cười.

Hạnh Hiên lập tức được đưa ra.

Hạnh Hiên là người hiểu rõ trận pháp nhất trong tộc Long Nghê. Sở dĩ Lạc Bắc đưa y theo cũng là vì e ngại người Nại Hà Ma cung giở trò đối với trận pháp.

Nhưng pháp thuật của tộc Long Nghê lại hết sức yếu kém. Trong tất cả những người có mặt ở đây thì y là người có tu vi yếu nhất.

Nhưng y lại được đẩy lên đầu, đứng đối diện với Bàn Ma Hoàng.

- Tốt! Ngươi yêu cầu công bằng đúng không? Vậy thì một chọi một. - Thái Thúc cười nói.

Trong tiếng cười của Thái Thúc, Hạnh Hiên tăng thêm can đảm, phát ra một mũi thủy tiễn trong suốt bắn về phía Bàn Ma Hoàng.

“Vù!” Thủy tiễn do Hạnh Hiên bắn ra tới trước mặt Bàn Ma Hoàng, lập tức bị y phát ra một viên thủy châu phá tan. Nhưng viên thủy châu của y cũng vỡ nát. Sắc mặt Bàn Ma Hoàng trắng bệch, nhất thời không phát động công kích.

Trong số các loại pháp quyết thì mạnh nhất là Lôi quyết và Hỏa quyết. Cả hai loại pháp quyết này có lực sát thương rất mạnh. Còn pháp quyết hệ Thủy thì lực sát thương kém hơn một chút.

Hiện tại uy lực thủy tiễn mà Hạnh Hiên phóng ra thậm chí còn kém hơn Ngũ Lôi Chánh pháp mà Lạc Bắc tu luyện trong Thiên Cơ Bí Lục, sử dụng chân nguyên vẽ bùa để thi triển.

Bởi vì trong Ngũ Lôi Chánh pháp rất nhiều pháp quyết có uy lực mạnh đều phải phối hợp với bùa. Mà phần lớn số bùa đều cần phải sử dụng nguyên liệu để luyện ra, giống như pháp bảo. Còn sử dụng chân nguyên để vẽ bùa phóng ra Lôi quyết thì uy lực cũng không mạnh, hơn nữa còn không bằng Tử Lôi Nguyên Từ chùy. Vì vậy mà pháp thuật cấp bậc này chỉ thích hợp cho người có tu vi thấp sử dụng. Tới cấp bậc như Lạc Bắc thì những pháp thuật yếu cơ bản không còn có ý nghĩa.

Thứ pháp thuật như thế này, nếu bình thường thì Bàn Ma Hoàng cũng không để ý tới. Cho dù có phát ra trăm mũi thủy tiễn thì cũng không thể phá nổi một cái pháp thuật phòng ngự mà y tiện tay phóng ra.

Nhưng liên tục bị giết mười lăm lần khiến cho chân nguyên của Bàn Ma Hoàng gần như cạn kiệt, ngay cả duy trì việc ngự không cũng hết sức khó khăn. Hiện tại, y phóng ra một thứ pháp thuật ngăn cản thủy tiễn của Hạnh Hiên không phải vì sợ đám người lạc nên không dám trả đòn mà là vì chân nguyên của hắn không còn vận chuyển được nữa thì lấy gì phóng ra pháp thuật để phản kích.

Với hung danh hiển hách của y, bình thường chỉ sợ có một trăm người tu đạo cấp bậc Hạnh Hiên cũng không làm gì được Bất Tử dạ xoa vương. Có điều bây giờ y đã lâm vào bước đường cùng.

Vừa nhìn thấy Bàn Ma Hoàng phóng ra một đạo pháp thuật ngăn cản mình rồi không có sức phản kích, Hạnh Hiên càng thêm dũng cảm liên tục phóng ra những đạo thủy tiễn về phía Bàn Ma Hoàng.

Sắc mặt Bàn Ma Hoàng từ từ trở nên tím tái.

Tới lúc này, không còn một từ ngữ nào có thể diễn tả được tâm trạng của y.

Một người tu đạo như Hạnh Hiên bình thường đối với y chẳng khác nào một con kiến. Nhưng bây giờ, đối mặt với từng đạo thủy tiễn của Hạnh Hiên, Bàn Ma Hoàng thậm chí không phát ra được pháp thuật chống đỡ, chỉ biết cố gắng né tránh, thì thoảng phát ra một hai đạo pháp thuật mà thôi.

Nhưng một hai đạo pháp thuật đó của y cũng bị Hạnh Hiên dùng thủy tiễn đánh tan.

- Như thế này có thể coi là công bằng hay không? Nếu công bằng thì có bản lĩnh để cho ta hồi phục lại chân nguyên rồi đánh, xem ta có bóp chết hắn hay không?

Bàn Ma Hoàng không nhịn được hét lên. Nhưng tiếng hét của y lại không thể ra khỏi miệng bởi vì trong lòng của y cũng không hề có hai chữ công bằng. Mà y cũng biết tiếng nói của mình cũng chẳng có tác dụng gì. Rõ ràng đám người Thái Thúc nắm chắc Hạnh Hiên có thể giải quyết được y cho nên mới để cho hắn một mình ra tay.

Bàn Ma Hoàng không sợ chết. Nhưng điều khiến cho y không thể chịu đựng được đó là bị một con kiến như Hạnh Hiên đánh chết.

Nhưng y cũng không còn cách nào khác.

Sắc mặt của Bàn Ma Hoàng vô cùng hung tợn. Khi ánh mắt oán độc của y nhìn hết toàn bộ đám người Lạc Bắc thì trong đầu y cũng có suy nghĩ phải liều chết mà giết hết Hạnh Hiên.

Mặc dù Hạnh Hiên đánh cho y không có sức trả đòn nhưng gã cứ liên tục phóng pháp thuật như vậy cũng sẽ bị tiêu hao chân nguyên.

Điều mà Bàn Ma Hoàng muốn đó là để cho chân nguyên của Hạnh Hiên tiêu hao tới mức không còn thì dồn tất cả sức lực cùng chết với đối phương.

Trong tích tắc, Hạnh Hiên đã phóng ra được mấy trăm đạo thủy tiễn.

Tộc Long Nghê vốn chú trọng tới trận pháp, không nặng về pháp thuật. Hạnh Hiên là người có thiên phú về pháp thuật, tốc độ thi triển cũng không hề chậm nhưng cách thức tấn công chỉ có một. Mỗi một đạo thủy tiễn phóng ra chỉ theo một quỹ đạo nên dễ dàng né tránh. Hơn nữa, với tu vi của Hạnh Hiên nhiều lắm chỉ có thể phóng ra một lúc năm, sáu đạo thủy tiễn. Nếu không với cả trăm đạo thủy tiễn mà lao tới thì Bàn Ma Hoàng đã bị đánh chết từ lâu rồi.

Có điều, mấy trăm đạo thủy tiễn của Hạnh Hiên cũng tạo ra mấy vết thương trên người Bàn Ma Hoàng.

Trong đó có một vết thương cách tâm mạch của y chừng ba tấc. Mặc dù không biết kinh mạch của cái loại nửa người nửa ma như Bàn Ma Hoàng như thế nào nhưng có thể nói vết thương đó cũng khiến cho y vô cùng khổ sở.

Ít nhất là trong con mắt của người khác thì là như vậy.

Vết thương khiến cho từ miệng mũi của Bàn Ma Hoàng trào ra thứ chất lỏng màu đen vàng, nhìn như hỗn hợp của máu hay dung nham núi lửa. Có điều vết thương đó cũng không thể khép miệng. Mỗi lần Bàn Ma Hoàng di chuyển bị gió cắt qua lại khiến cho y phải run rẩy, kêu lên đau đớn.

Nhưng mọi người không ai để ý trong lúc Bàn Ma Hoàng né tránh thì vô tình lại rút ngắn khoảng cách với Hạnh Hiên.

Cho tới lúc này, khoảng cách của Bàn Ma Hoàng với Hạnh Hiên chỉ còn chưa tới ba mươi trượng.

Chỉ cần tới thêm mấy trượng nữa, Bàn Ma Hoàng có thể phóng ra một đạo Như Ý Tịch Diệt hỏa. Pháp quyết Như Ý tịch diệt hỏa là một thứ pháp quyết bình thường trong Niết Bàn Dạ Xoa Phục Ma kinh. Tuy nhiên nó là một trong số những pháp quyết có tốc độ nhanh nhất trong lúc đối địch.

Với lực lượng chân nguyên hiện tại của Bàn Ma Hoàng thì nhiều lắm cũng chỉ phóng ra được một đạo Như Ý Tịch Diệt hỏa. Mà hiện tại, y sợ dĩ dùng đủ mọi cách tới gần Hạnh Hiên là để tránh khoảng cách quá xa, sợ đám người Lạc Bắc ra tay ngăn được.

Nếu phát ra trong khoảng cách hơn hai mươi trượng thì cho dù với tốc độ thi pháp của đám người Lạc Bắc cũng khó mà ngăn được.

Sau khi phóng liên tục mấy trăm đạo thủy tiễn, Bàn Ma Hoàng cảm nhận chân nguyên của Hạnh Hiên cũng đã hết.

Dựa theo những gì mà Bàn Ma Hoàng đoán thì chỉ cần phóng thêm mười đạo thủy tiễn nữa chân nguyên của Hạnh Hiên sẽ không còn vận chuyển được mà bắn ra tiếp được nữa.

Tới khi đó cũng chính là thời cơ mà Bàn Ma Hoàng đánh chết Hạnh Hiên.

Nhưng đúng vào lúc này, Bàn Ma Hoàng chợt rống lên một tiếng thê lương:

- Ta phải giết chết các ngươi.

Bởi vì, y đã nhìn thấy Thái Thúc dường như vô tình đưa một viên thuốc màu trắng cho Hạnh Hiên.

Mặc dù y không biết bên trong viên thuốc đó là một giọt Thạch Nhũ quỳnh dịch nhưng Bàn Ma Hoàng biết cái thứ đan dược này có thể nhanh chóng hồi phục chân nguyên. Có thể làm cho Hạnh Hiên tiếp tục phóng ra vô số những mũi thủy tiễn mà trước đây y không coi vào đâu.

Hạnh Hiên có thể được như vậy nhưng y thì không.

Trong tiếng rống thê lương, Bàn Ma Hoàng điên cuồng lao tới phóng ra một đạo Như Ý Tịch Diệt hỏa. Nhưng nó lại bị một đạo thủy tiễn của Hạnh Hiên đánh văng đi nơi khác.

- Sao lại thế này?

Lạc Bắc giật mình. Bởi vì sau khi mũi thủy tiễn của Hạnh Hiên phóng ra, toàn thân Bàn Ma Hoàng chợt bốc lên ngọn lửa xanh đậm. Trong nháy mắt, ngọn lửa đó bao phủ Bàn Ma Hoàng vào bên trong rồi thiêu đốt y cháy thành tro.

Sau khi Bàn Ma Hoàng cháy thành tro, cũng khôn ghê sống lại. Chỉ có một vầng sáng màu xanh từ từ rơi xuống mặt đất bị pháp thuật làm cho cháy đen từ trước.

Đám người Thái Thúc hơi giật mình. Rõ ràng bọn họ mới chỉ giết Bàn Ma Hoàng có mười sáu lần, y vẫn còn có cơ hội sống lại một lần nữa. Nhưng hiện tại, dường như Bàn Ma Hoàng đã hoàn toàn tan biến. Hơn nữa, cái vật màu xanh đậm kia dường như là một tảng đá to bằng quả trứng gà.

- Đây là thứ gì?

Lạc Bắc vừa mới nghĩ, Huyền Sát ngân ti trên đầu Thi thần liền phóng ra cuốn lấy thứ đó lại. Đó là một viên ngọc thạch trong suốt. Chỉ có điều Lạc Bắc và Thái Thúc nhìn thấy bên trong viên ngọc thạch dường như có một ít khí đen chiếu ra rất nhiều hình dáng và phù văn.

Những hình dáng đó hoàn toàn giống với nét mặt dữ tợn của Bàn Ma Hoàng như chực nhảy ra, ăn tươi nuốt sống Lạc Bắc và Thái Thúc. Nhưng cái bóng đó chỉ hơi nhảy lên rồi lại bị giam cầm bên trong viên ngọc mà không thoát ra được.

- Những cái phù căn này dường như là một thứ pháp quyết tu luyện.

Lạc Bắc tập trung nhìn xem trong chốc lát thì phát hiện ra những hình vẽ và ký hiệu đó rõ ràng là một thứ pháp quyết vô cùng huyền ảo.

- Đây là Niết Bàn Dạ Xoa phục ma kinh.

Gần như trong nháy mắt Lạc Bắc hiểu ra.

- Thì ra đây là Tam Ác Bích Nguyên xá lợi.

Lạc Bắc cũng hiểu được viên bảo thạch rơi từ trong đám tro của Bàn Ma Hoàng xuống là vật gì.

Trong tu luyện pháp thuật của Mật tông thì coi Tham, Sân, Si là ba thứ độc, là tất cả mọi ác niệm. Rất nhiều người tu luyện pháp quyết của Mật tông có được tu vi cao thâm, sau khi chết đi đều để lại Xá Lợi. Đó là một thứ đặc biệt của những người tu luyện pháp quyết Mật tông.

Phần lớn Xá lợi đều ngưng kết chân nguyên, tâm niệm phật pháp của người tu đạo Mật tông. Cũng tương tự có một số người tu đạo của Mật tông do ác niệm trong lòng ngưng tụ mà hình thành một thứ Xá lợi. Thứ xá lợi đó là một vật cực hung, được gọi là Tam ác xá lợi. Sau khi xuất hiện thứ xá lợi này, người ta liền nghĩ cách luyện nó thành tro chứ không để nói lưu truyền trên thế gian.

Ngàn năm trước, Cống Ba thượng sư của Mật tông đã dẫn tam sinh ác niệm kết làm Xá lợi để luyện hóa rồi tu thành pháp quyết vô thượng, ngưng xuất kim thân của Đại Nhật Như Lai, trở thành nhân vật số một của Mật tông.

Mà còn có một thứ xá lợi nữa là do người tu luyện Mật tông do chết quá uất ức, oán niệm khó tiêu sinh ra. Thứ Xá lợi này chính là Tam Ác Bích Nguyên xá lợi. Loại xá lợi thể này cả ngàn năm cũng khó có được một viên. Bởi vì người tu luyện Mật tông phần lớn đều không để ý tới sinh tử, tình, dục. Nhưng Bàn Ma Hoàng chết trong tay Hạnh Hiền nên quá uất ức, để cho lửa ma thiêu đốt. Lại thêm oán niệm của y không tiêu cho nên mới sinh ra một viên Tam Ác Bích Nguyên xá lợi.

Thứ Tam Ác Bích Nguyên Xá lợi này ẩn chứa chân nguyên, oán niệm của một người, cho nên không thể luyện hóa được một cách bình thường. Nhưng trong thứ xá lợi này cũng lưu giữ ký tức và pháp quyết mà người đó tu luyện. Vì vậy mà có thể từ viên xá lợi đó biết được Niết Bàn Dạ Xoa phục ma kinh của Mật tông.

- Thứ pháp thuật này mặc dù có uy lực mạnh nhưng tu luyện lại quá mức nguy hiểm.

Sau khi nhìn Niết Bàn Dạ Xoa phục ma kinh, Lạc Bắc liền cảm nhận được sự hùng mạnh của nó. Mặc dù Bàn Ma Hoàng lợi hại nhưng lại nhập ma chưa thể phát huy hết được uy lực của nó. Dựa theo những gì mà pháp quyết ghi lại thì sau này, nó có thể gọi ra bốn con Dạ Xoa. Bốn con Dạ Xoa này cũng giống như Bản tôn là phải đánh chết mười bảy lần mới tiêu diệt được nó.

Nhưng Lạc Bắc cũng cảm nhận được thứ pháp quyết này vô cùng huyền ảo, ẩn chứa nhiều đạo lý của Mật tông. Nếu không có sự từ bi, trí tuệ và định lực kinh người thì khó mà tu thành được. Chỉ cần có chút sai lầm là sẽ biến thành giống như Bàn Ma Hoàng.

- Trước tiên cứ niệm phong thứ pháp thuật này vào kho.

Thứ pháp thuật này có uy lực cực mạnh, đối với nhiều người tu đạo là một loại bảo bối khó có thể chống chọi. Hơn nữa, trong viên xá lợi lại ẩn chứa ma khí và oán niệm của Bàn Ma Hoàng. Nếu người có tu vi không đủ rất dễ bị ảnh hưởng. Vì vậy mà một thứ như thế này để nó lưu lạc trên thế gian thì chính là tai họa, có khả năng sẽ lại tạo ra một Bàn Ma Hoàng nữa.

Cho dù chính bản thân Lạc Bắc mà phải tu luyện thứ pháp quyết kia cũng không dám chắc. Vì vậy mà Lạc Bắc vốn định phá hủy nó nhưng chợt nghĩ pháp thuật không phân biệt tốt xấu. Loại pháp thuật này cũng là một thứ Mật tông theo đuổi, hơn nữa, hẳn cũng nghĩ tới chỗ thụ đạo ở trong La Phù. Truyền nhân của La Phù sau khi ra ngoài rèn luyện đều cất những pháp thuật đoạt được và những gì mình hiểu vào trong đó.

Vì vậy mà Lạc Bắc cất viên xá lợi một cách cẩn thận.

- Viên xá lợi này là thứ gì vậy?

Đám người Cầu Thương Dương nghe Lạc Bắc và Thái Thúc nói về lai lịch của nó thì đều sửng sốt. Thậm chí Ly Nghiêu Ly còn không nhận được quay sang trên Hạnh Hiên:

- Hạnh Hiên! Không thể ngờ được người làm cho Bất Tử đã xoa vương uất ghen mà sinh ra một viên xá lợi như thế.

Có điều ngón tay của Ly Nghiêu Ly vừa mới thu lại thì y cũng cứng người. Bởi vì vào lúc này, một làn pháp lực dao động chợt xuất hiện cách họ không xa.

Một cây cầu màu vàng từ trong hư không xuất hiện, đưa theo đám người Tiểu Vong Trần, Lâu Dạ Kinh và năm, sáu người của Nại Hà Ma cung theo vào. Tất cả bọn chúng đều ngậy người nhìn đám Lạc Bắc. Mà trong năm, sáu người của Nại Hà Ma cung còn có một người sắc mặt trắng bệch, là người quen cũ của Lạc Bắc và Thái Thúc - Bạch Cốt chân quân - Mộc chân quân.

Có một điều mà Tiểu Vong Trần và Lâu Dạ Kinh không có lừa gạt Lạc Bắc đó là cả hai người đó đúng là cung chủ của Nại Hà Ma cung.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

20-01-2013, 09:14 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

210. Chương 209: Huyết Ma Xá Lợi Tái Hiện.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Nại Hà ma cung có tổng cộng ba vị cung chủ. Tự Tại chân quân Tiểu Vong Trần, Quỷ vương Ngụy Tử Khấp và Tiêu Dao chân quân Lâu Dạ Kinh. Mà trong Nại Hà Ma cung thì ba người này cũng là ba người có tu vi cao nhất.

Cái cầu vàng xé rách hư không có tên là Nại Hà Kim kiều. Đó là một trong những chí bảo của Nại Hà ma cung. Tiểu Vong Trần, Lâu Dạ Kinh và Mộc chân quân khi nhìn thấy đám người Lạc Bắc thì chỉ biết khiếp sợ, nhất thời thất thần.

- Phá hủy Kim kiều của chúng.

Nhưng Lạc Bắc thì không hề do dự. Ngay vừa lúc pháp lực từ Kim kiều dao động hiện ra trong tầm mắt thì ý nghĩ đó của hắn đã được truyền tới Thất Hải Yêu Vương thú, Thi Thần, Khuất Đạo Tử.

“Oành!” Một tiếng nổ vang lên khiến cho hòn đảo nhỏ vừa mới yên tĩnh lại tràn ngập pháp lực dao động.

Hiện tại, Lạc Bắc không hề biết gì về cái pháp bảo này và Nại Hà Ma cung. Vì vậy mà ý nghĩ đầu tiên của Lạc Bắc đó là phải phá hủy cái pháp bảo này.

Chỉ cần phá hủy được nó thì ít nhất khiến cho đám người Tiểu Vong Trần không có cách nào truyền tống thêm nhiều người vào đây thêm được nữa.

Tám đạo kiếm cương trong suốt như thủy tinh của Lạc Bắc cùng với kiếm quang Tam Thiên Phù Đồ, Bỉ Ngạn Vô Thường Kiếm và Ngũ Âm Thần Lô Giám của Khuất Đạo Tử cộng thêm Thất Hải Yêu Vương thú phóng ra một vầng lửa Hắc sát hỏa khí giáng thẳng lên trên Kim kiều.

- Không ngờ bọn chúng cũng có pháp bảo có thể xé rách không gian.

- Không ổn.

Trong tích tắc, tất cả đám người Tiểu Vong Trần đang đứng trên cây cầu đều biến sắc.

Tất cả bọn chúng đều không ngờ được rằng những đám người Lạc Bắc không kiệt quệ chân nguyên mà còn xuất hiện nhiều người tới vậy. Thoáng chút thất thần khiến cho đám người Tiểu Vong Trần mất đi thời cơ.

Trong nháy mắt, đám người Tiểu Vong Trần sồn gai ốc, huyết Thái Dương hơi giật giật kịp phản ứng thì cơ bản không thể nào ngăn cản được đòn tấn công của đám người Lạc Bắc.

Bởi vì bỗng chốc bị đám người Lạc Bắc đoạt lấy thời cơ nên rất nhiều pháp thuật và pháp bảo của đám người Tiểu Vong Trần không kịp phóng ra. Mặc dù Nại Hà Kim kiều có thể xé rách hư không, là một thứ pháp bảo công phòng lợi hại nhưng nếu điều khiển nó chống lại một đòn liên thủ của Lạc Bắc, Thất Hải Yêu Vương thú và Khuất Đạo Tử thì lực lượng chân nguyên có thể làm cho Tiểu Vong Trần bị thương ngay lập tức.

Chưa nói, Lạc Bắc vừa mới ra tay thì Quỷ Xa Âm Vương Cừu, đám người Cầu Thương Dương cũng lập tức ra tay. Vô vàn pháp thuật nối tiếp theo đám người Lạc Bắc tạo thành một màn ánh sáng hủy diệt.

Trong tiếng nổ ầm ầm, tám đạo kiếm cương trong suốt như thủy tinh cùng với kiếm quang của Tam Thiên Phù Đồ, Bỉ Ngạn Vô Thường Kiếm, âm lôi từ Ngũ Âm Thần Lô Giám và vầng lửa Hắc sát hỏa khí do Thất Hải Yêu Vương thú phóng ra giáng lên khiến cho cây cầu vàng nát vụn. Trong ánh sáng tán loạn, tám bóng người giống như những con chim bay ra bốn xung quanh.

Lần này, Tiểu Vong Trần thấy không thể chơi cứng liền chấp nhận bỏ Nại Hà kim kiều để cho nó bị phá hủy.

- Đó là Khuất Đạo Tử! Kiếm quyết Phá Thiên Liệt! Chẳng lẽ hẳn chính là Lạc Bắc, người đã giết Thiên Áo tiên tử của Côn Luân?

Sau khi lao ra, da đầu Mộc chân quân cảm như té dại.

Trong nháy mắt, y cũng có thể nhận ra được Lạc Bắc sử dụng kiếm quyết Phá Thiên Liệt, mà người điều khiển Bỉ Ngạn Vô Thường Kiếm và Ngũ Âm Thần Lô Giám chính là Khuất Đạo Tử. Mà trên người Khuất Đạo Tử không hề có lấy một chút sức sống, hiển nhiên là bị người ta luyện thành thi vật.

Lần trước sau khi giao thủ với Lạc Bắc bị đánh trọng thương, Mộc chân quân cũng chỉ cho Lạc Bắc là một tu sĩ tà môn tinh thông thuật luyện thi, pháp quyết Lao Sơn, đạo pháp ngự thú. Lần này, trong tình hình Mộc chân quân bị thương nặng chưa lành lại cùng với Tiểu Vong Trần tiến tới chính là muốn tự tay giết Lạc Bắc, giải mối hận trong lòng mình. Nhưng Mộc chân quân không thể ngờ được rằng Lạc Bắc không những không bị hết chân nguyên mà còn tập trung nhiều người như vậy chờ họ. Hơn nữa y còn có thể phát ra kiếm quyết Phá Thiên Liệt.

Cùng với Mộc chân quân, tám cái bóng người liền lập tức phân biệt tách ra.

Kinh nghiệm đối địch của tám người này rất phong phú. Trong tình hình thế này, bọn họ biết tự lại một chỗ để đối đầu với đám người Lạc Bắc thì không hề có phần thắng. Hy vọng duy nhất đó là xé lẻ, du đấu với đám người Lạc Bắc để cho bọn họ phân tán. Hy vọng duy nhất của đám người Tiểu Vong Trần đó là tu vi của mình.

Mặc dù bên phía Lạc Bắc người đông thế mạnh nhưng ngoài Lạc Bắc, Thất Hải Yêu Vương thú và Khuất Đạo Tử ra thì tu vi của những người còn lại kém hơn bên Nại Hà ma cung nhiều.

Tiểu Vong Trần âm nghĩ hay là nhân lúc du đấu, dựa vào tu vi của bản thân mà liên tục lợi dụng cơ hội đánh chết người bên Lạc Bắc hòng vẫn lại tình cảnh.

Nhưng trong nháy mắt, tám cái bóng người lao ra lại chỉ còn có bảy.

Một tia chớp màu tím xẹt qua ngang trời đánh trúng người một tên Nại Hà Ma cung khiến cho thân thể của y nát bét.

- Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu?

Sắc mặt của Lâu Dạ Kinh trở nên lạnh lẽo, gơ tay chop một cái bắn ra năm sợi tơ về phía Thái Thúc.

Người của Nại Hà Ma cung bị giết trong nháy mắt chính là Minh Thủy chân quân, sư đệ của Quỷ vương Ngụy Tử Kỳ. Bình thường, tu vi của Minh Thủy chân quân không hề kém Mộc chân quân. Hiện tại, Mộc chân quân bị thương nặng nên trong số tám người tới đây, ngoại trừ Tiểu Vong Trần và Lâu Dạ Kinh ra thì Minh Thủy chân quân chính là người mạnh nhất.

Hiện tại, Minh Thủy chân quân bị giết chết trong nháy mắt khiến cho thực lực của phía Nại Hà Ma cung giảm đi nhiều. Mà lần này, Lâu Dạ Kinh cũng nhận ra thứ pháp thuật của Thái Thúc chính là Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu của Côn Luân.

Loại pháp thuật đó trong tình hình này có sức uy hiếp mạnh nhất đối với người của Nại Hà ma cung.

Bởi vì bảy người còn lại của Nại Hà ma cung chỉ có thể dựa vào tu vi của cá nhân để du đấu. Mà trong lúc du đấu chỉ cần một lần pháp thuật của Thái Thúc ngăn cản khiến cho pháp thuật của bản thân bị cắt đứt, hay chạy chậm một chút là sẽ bị đánh chết.

Cũng giống như Bàn Ma Hoàng lúc này, mục tiêu đầu tiên của Lâu Dạ Kinh đó là giết chết Thái Thúc.

Năm tia khí như sợi tơ lao tới ngưng tụ lại thành năm cái đầu lâu to bằng nắm tay.

Năm cái đầu lâu như có tính mạng đều tự mình di chuyển theo một quỹ tích không xác định mà lao về phía Thái Thúc. Cùng lúc đó, một vầng khí đen cũng lặng yên xuất hiện sau lưng Thái Thúc ngưng tụ thành một con hắc xà mà cắn vào lưng nàng.

Cùng với đó, ở một bên khác, Tiểu Vong Trần lại lao về phía Lạc Bắc.

Bất giác phải bắt vua trước. Tiểu Vong Trần hiểu rất rõ điều đó. Nếu như có thể đánh chết được Lạc Bắc hoặc là làm cho hắn bị thương nặng thì tình hình sẽ có một sự thay đổi lớn.

Một cái pháp quyết huyền ảo trong nháy mắt hình thành trên tay Tiểu Vong Trần. Theo pháp quyết đó tạo ra, một vầng sáng màu hồng hình quả trứng liền bao phủ Lạc Bắc, Ly Nghiêu Ly, Cầu Thương Dương và Hạnh Hiên cùng với hai gã tộc nhân tộc Ly Thủ vào bên trong. Trên vầng sáng đó tản ra một thứ pháp lực dao động kỳ dị. Cùng lúc đó, ba vầng sáng màu bạc, trắng và vàng kim cũng từ tay y lao ra về phía Lạc Bắc.

“Phụp!”

Bị vầng sáng màu hồng quấn lấy, Ly Nghiêu Ly, Cầu Thương Dương và hai gã tộc nhân tộc Ly Thủ liên rung người, sắc mặt đỏ ửng, phun ra một búng máu.

Vầng sáng màu đỏ đó chính là Đại Tự Tại phản phệ thần quang huyết mạch của Tiểu Vong Trần.

Mặc dù Tiểu Vong Trần không có danh tiếng trong giới tu đạo, ngay cả Hắc Phong lão tổ cũng chỉ biết tới Mộc chân quân mà không biết tới y. Nhưng trên thực tế, tu vi của y còn vượt qua Bạch Cốt chân quân, thậm chí là Hắc Phong lão tổ.

Tiểu Vong Trần tu luyện Đại Tự tại huyết ma quyết là một thứ pháp quyết của U Minh huyết ma còn sót lại.

Mặc dù trong trận chiến Kim Định bốn trăm năm trước, cao thủ ma đạo bị tiêu diệt toàn bộ, ngay cả U Minh Huyết ma cũng phải ngã xuống như một số công pháp của y cũng được lưu truyền.

Pháp quyết của Ma môn so với pháp quyết của huyền môn chính đạo hoàn toàn khác biệt. Mà công pháp của U Minh huyết ma để lại thì càng thêm quỷ bí và huyền diệu.

Hiện tại, Tiểu Vong Trần thi triển Đại tự tại phản phệ thần quang huyết mạch thì không chỉ khiến cho kẻ địch bị bao vây mà khi đối phương phóng thích pháp thuật thì bản thân cũng phải chịu lấy hai thành uy lực từ pháp thuật của mình.

Có thể nói, người bị Đại Tự tại phản phệ thần quang huyết mạch mỗi lần phóng pháp thuật thì sẽ có hai phần pháp thuật tác dụng lại bản thân.

Pháp thuật có uy lực càng mạnh thì bản thân bị phản lại càng mạnh.

Tựa như người đánh một quyền, nếu chỉ có lực một trăm cân thì khi bản thân người sẽ phải chịu hai mươi cân. Nếu người đánh với lực một ngàn cân thì mỗi quyền của người sẽ có hai trăm cân lực phản lại người.

Trong nháy mắt khi Tiểu Vong Trần phóng ra cái pháp thuật đó thì Ly Nghiêu Ly và Cầu Thương Dương cùng với hai người kia kịp phóng pháp thuật của mình vì vậy mà phải chịu hai phần mười uy lực pháp thuật phản lại khiến cho cả hai người bị thương nặng.

Pháp thuật của Tiểu Vong Trần không chỉ quỷ bí, độc ác mà uy lực cũng hơn xa những loại pháp thuật bình thường khác.

Thử nghĩ xem khi hai người đối đầu mà bị vàng sáng đó bao phủ thì bản thân người kia sẽ là người đầu tiên phải chịu hai phần thương tổn. Phóng thích pháp thuật càng lợi hại thì thương tổn càng lớn. Mà phóng thích pháp thuật không lợi hại thì bị Tiểu Vong Trần phá vỡ. Vì vậy mà cho dù tu vi có vượt Tiểu Vong Trần, uy lực pháp thuật có hơn nhưng trúng phải pháp thuật này thì cũng chưa chắc đã địch nổi y.

Nhưng khi đám người Ly Nghiêu Ly, Cầu Thương Dương phun máu, Tiểu Vong Trần liếc mắt nhìn thì thấy bóng Lạc Bắc không ngờ chỉ hơi lung lay một chút giống như chân nguyên chỉ hơi bị dao động vậy.

Tới lúc này, toàn bộ khoảng không trên hòn đảo đều là ánh sáng lửa và bóng người bay qua bay lại.

Liên tục né tránh pháp thuật do bên Lạc Bắc phóng ra đồng thời người của Nại Hà ma cung cũng bắt đầu phản kích.

Cảnh tượng nơi này cơ bản không hề giống như lúc ở núi Anh Giao.

Thất Hải Yêu Vương thú và Quỷ Xa Âm Vương Cừu đều là những dị thú có thực lực cực mạnh. Cho dù là một chọi một thì cũng không có người nào của Nại Hà ma cung có thể địch lại, chưa nói bên Lạc Bắc còn chiếm ưu thế về số người.

Mặc dù nhìn mấy người Nại Hà ma cung dựa vào pháp thuật và tu vi của mình du đấu với đám người bên Lạc Bắc nhưng vô tình bọn chúng bị ép vào một bên của hoang đảo. Xung quanh bị đám dị thú, người tộc Đằng Giao và tộc Ly Thủ bao vây.

Hiện tại trong số đám người Nại Hà Ma cung thì ngoại trừ Tiểu Vong Trần ra, Lâu Dạ Kinh có tu vi cao nhất thì bị Thái Thúc ngăn chặn.

Khác với Đại Tự tại Huyết Ma quyết của Tiểu Vong Trần, Tiêu dao chân quân Lâu Dạ Kinh tu luyện đó là Ma tâm chủng đạo quyết.

Ma tâm chủng đạo quyết cũng là một trong những pháp quyết huyền diệu và quỷ bí nhất của Ma Môn. Ma tâm chủng đạo có nghĩa là trong ma tâm ẩn chứa đạo tâm, giống như một ý nghĩ nhưng có hai mục đích, hai thân thể. Một khi phóng ra pháp thuật còn có thể phóng thêm một cái pháp thuật khác loại.

Bình thường thì người tu đạo mỗi lần chỉ có thể phóng ra một thứ pháp thuật.

Vì vậy nên khi đối đầu với Thái Thúc, Lâu Dạ Kinh thậm chí sẽ đánh chết Thái Thúc thật nhanh.

Nhưng cho dù là một đối một thì Thái Thúc chống lại Lâu Dạ Kinh cũng không rơi vào thế hạ phong.

Tốc độ thi triển pháp thuật Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu của Thái Thúc cực nhanh. Mặc dù có thể kém so với Ma Tâm chủng đạo của Lâu Dạ Kinh có thể phóng được ra hai loại pháp thuật nhưng tốc độ thi triển cực nhanh cũng khiến cho Lâu Dạ Kinh không có cách nào phóng ra được pháp thuật có uy lực lớn nhưng thời gian di chuyển dài.

Nhờ đó mà vô tình loại bỏ sự chênh lệch giữa đôi bên.

Hơn nữa, Lâu Dạ Kinh lập tức phát hiện cho dù bản thân lợi dụng tốc độ thi triển pháp thuật có một hai đạo pháp thuật đánh trúng Thái Thúc nhưng ngay lập tức nó liền bị trừ khử.

Uy lực của thứ pháp thuật phóng ra nhanh cơ bản không thể phá được sự phòng ngự của Thái Hư Nghê y.

Mà pháp thuật Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu thì Thi thần tướng linh càng lúc càng quen, thậm chí còn thi triển ra được một cái lôi thuấn. Càng đánh lâu, Lâu Dạ Kinh càng kinh hãi.

Trong lòng y hiểu rõ, thứ pháp quyết của Thái Thúc khi giao thủ đó là bị bắt buộc phải lấy nhanh đánh nhanh. Với tốc độ thi triển pháp thuật của hai bên thì pháp thuật thi triển trong vài hơi thở phải hơn người khác gấp bội.

Liên tục thi triển pháp thuật như thế khiến cho tốc độ tiêu hao chân nguyên cũng cực nhanh.

Sau khi liên tục phóng ra hơn mười đạo pháp thuật, chân nguyên của Lâu Dạ Kinh đã mất đi một phần ba.

Vốn với tu vi của Thái Thúc thì thi triển pháp thuật với tốc độ như vậy chân nguyên đã phải hết sạch.

Nhưng tốc độ tiêu hao chân nguyên của Thái Thúc lại hoàn toàn khiến cho Lâu Dạ Kinh phải kinh hãi.

Vào lúc, Lâu Dạ Kinh nghĩ chân nguyên của Thái Thúc đã gần hết nhưng nàng vẫn còn tiếp tục liên tục phát ra pháp thuật. Cho tới khi chân nguyên của Thái Thúc đã hết thật sự, Lâu Dạ Kinh chỉ thấy nàng nuốt một viên đan được màu trắng là chân nguyên lại tăng lên.

Thái Hư nghê y có thể tiết kiệm chân nguyên và Thạch Nhũ quỳnh dịch nhanh chóng hồi phục đối với Thái Thúc mà nói quả thực là sự phối hợp tuyệt vời.

Kinh nghiệm của Lâu Dạ Kinh có thể nói là vô cùng phong phú. Thấy lấy nhanh đánh nhanh không thể làm cho Thái Thúc tiêu hao chân nguyên y liền thay đổi sách lược. Lâu Dạ Kinh không có tiếp tục phóng pháp quyết tấn công mà phối hợp phóng ra hai cái pháp thuật phòng ngự để bảo vệ rồi thừa lúc Thái Thúc phá bỏ hai cái pháp thuật đó liền phóng ra một cái pháp thuật có uy lực cực mạnh để đánh chết Thái Thúc.

Nhưng điều khiến cho Lâu Dạ Kinh tím tái đó là cho tới khi pháp lực trên người y tản ra cực mạnh, có thể phát ra được một cái pháp thuật có uy lực kinh người thì trước mặt mình lại mất hẳn bóng dáng của Thái Thúc.

Thái Thúc đã hoàn toàn biến mất trước mặt y.

Thần thức của y cơ bản không thể phát hiện được hơi thở của Thái Thúc tuy nhiên từng tia chớp màu tím của Thái Thúc vẫn xẹt qua người y khiến cho khuôn mặt của Lâu Dạ Kinh tím bầm.

Càng là pháp thuật càng mạnh thì tiêu hao chân nguyên càng nhiều. Đại Tự tại phản phệ thần quang huyết mạch cũng Tiểu Vong Trần cũng không ngoại lệ. Sau khi phát ra cái pháp thuật đó, Tiểu Vong Trần liếc mắt nhìn thấy cảnh tượng kia thì chân nguyên trong cơ thể y cũng đã mất đi tới một phần ba chân nguyên.

Vào lúc, y phóng thích pháp thuật đó thì Lạc Bắc cũng vừa mới phóng Phá thiên kiếm cương. Uy lực của thứ kiếm cương này mặc dù chỉ có hai thành nhưng nếu phản lại vào người tu đạo bình thường thì họ cũng không chịu nổi. Nhưng Lạc Bắc tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh khiến cho thân thể hết sức dẻo dai lại có khả năng hồi phục. Vì vậy mà khi bị nó phản lại, Lạc Bắc chỉ bị tổn thất một thành chân nguyên đã hồi phục, còn sự đau đớn cơ bản chẳng có gì đáng nói.

Bởi vì những cơn đau khi tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh so với thứ pháp thuật phản lại thể này còn hơn nhiều.

Tiểu Vong Trần thấy Đại Tự Tại phản phệ thần quang không thể làm cho Lạc Bắc bị thương nặng liền giơ tay vẽ một cái phát ra một vầng ánh sáng màu hồng. Trong nháy mắt nó thành một cái đài sen.

“Phup!”

Trong nháy mắt khi cái đài sen xuất hiện, Khuất Đạo Tử điều khiển Bĩ Ngạn Vô Thường Kiếm và Ngũ Âm Thần Lô Giám đánh trúng vào nó. Nhưng chẳng những không làm cho đài sen bị đánh tan mà Khuất Đạo Tử còn như bị sấm đánh ngã nhào xuống đất.

- Đây là thứ pháp thuật gì?

Nhìn thấy cảnh tượng đó, vốn Lạc Bắc định phóng Tam Thiên Phù Đồ về phía Tiểu Vong Trần liền ngừng lại.

Vừa rồi, mặc dù Đại Tự tại phản phệ thần quang không thể làm cho Lạc Bắc bị thương nặng nhưng uy lực phản lại cũng làm cho Lạc Bắc e ngại. Hiện tại Tiểu Vong Trần phóng ra cái đài sen đó dường như cũng quý dị giống như Đại Tự tại phản phệ thần quang.

Hơn nữa, vừa mới rồi khi Đại Tự tại phản phệ thần quang tiêu tán, Tiểu Vong Trần liền phóng ra cái đài sen cũng là lúc Bĩ Ngạn Vô Thường Kiếm và Ngũ Âm Thần Lô Giám tấn công nhưng nó cũng không hề tiêu tan.

Khi Lạc Bắc e ngại, dừng lại thì Tiểu Vong Trần cũng nhìn Lạc Bắc mà nói:

- Yêu vương! Hai bên chúng ta cùng dừng tay giảng hòa có được không?

- Dừng tay giảng hòa?

Lạc Bắc lập tức cười lạnh:

- Tiểu Vong Trần, hiện tại ngươi có tư cách gì giảng hòa với chúng ta?

- Dựa vào cái pháp bảo này của ta.

Tiểu Vong Trần thần nhiên nhìn Lạc Bắc rồi giơ tay, một cái pháp bảo lập tức lơ lửng trước mặt y.

Cái pháp bảo lơ lửng trước mặt Tiểu Vong Trần là một cái quan tài màu đồng xanh. Trên cái quan tài đó không hề có hoa văn nhưng lại tỏa ra một thứ pháp lực dao động khiến cho người ta đầu váng, mắt hoa.

- Với tu vi của ngươi có lẽ có thể chống được Hoàng Tuyền hóa huyết ma quan của ta. Có điều nếu ta mà thi triển cái pháp bảo thì cho dù các ngươi có giết được ta, người bên các ngươi cũng phải chết một nửa.

- Hoàng Tuyền Hóa huyết ma quan? Trong tay y lại có thứ pháp bảo này?

Vừa nhìn thấy cái pháp bảo di động trước mặt Tiểu Vong Trần, Lạc Bắc cảm thấy ớn lạnh.

Lúc trước, mặc dù pháp thuật của Tiểu Vong Trần hết sức quý dị nhưng Lạc Bắc có thể nhận ra pháp thuật của y hết sức tiêu hao chân nguyên. Việc đánh giết đám người Tiểu Vong Trần và Lâu Dạ Kinh chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Nhưng Tiểu Vong Trần vừa mới đưa cái pháp bảo đó ra thì tình hình lại khác. Nó đưa hai bên trở lại thế cân bằng.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

20-01-2013, 09:14 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

211. Chương 210: Liên Thủ.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Bởi vì Lạc Bắc biết, Hoàng Tuyền Hóa Huyết Ma quan là thứ pháp bảo kinh khủng của Thập Phương thiên ma ngày trước. Nó sử dụng bảy trăm hai mươi xác chết của người tu đạo, thậm chí giết chết cả đệ tử thân truyền của mình mới có thể luyện chế thành. Trong Hoàng Tuyền Hóa Huyết Ma quan có vô số thi thủy kịch độc trào ra tràn ngập hơn phạm vi mười dặm. Hơn nữa, thi thủy lại ẩn chứa lực lượng chân nguyên cực lớn, tu vi của người bình thường cơ bản không thể nào ngăn cản nổi.

Cái pháp bảo này là một cái pháp bảo cùng cấp bậc với Ô Đàm Kim ma lang chiến xa. Trong trận chiến kim Đỉnh, Thập phương thiên ma sử dụng cái pháp bảo này, phối hợp tới pháp thuật đã đánh chết được mười tám người có tu vi cực cao.

Nếu Tiểu Vong Trần mà sử dụng cái pháp bảo này, có Thái Hư Nghê y và Ô Đàm Kim ma lang chiến xa, Lạc Bắc và Thái Thúc có thể chống được nhưng đám người tộc Ly Thủ và tộc Đằng Giao sẽ chết rất nhiều.

- Người cũng có thể nhận ra nếu tiếp tục chiến đấu thì cả hai bên đều lưỡng bại câu thương. - Tiểu Vong Trần nói tiếp:

- Ta cũng biết, nếu người không tiếc lưỡng bại câu thương thì chúng ta cũng sẽ bị người giết chết. Cho nên chỉ cần người đồng ý giảng hòa với chúng ta, Nại Hà Ma cung sẽ thật sự cùng liên minh với các người, hơn nữa còn đưa ra điều kiện khiến người vừa lòng.

- Thật sự liên minh với chúng ta? - Lạc Bắc lạnh lùng nhìn Tiểu Vong Trần:

- Sau đó lại giống như ngày hôm nay đúng không?

- Chúng ta đã được nhìn thấy thực lực của người nên thật sự muốn liên minh. - Tiểu Vong Trần lên tiếng:

- Chúng ta có thể kết Thái Cổ U Minh huyết thệ.

- Thái Cổ U Minh huyết thệ? Người có thứ pháp quyết này?

Lạc Bắc cũng hơi giật mình. Hắn biết Thái Cổ U Minh huyết thệ là một thứ pháp quyết dùng để thề trong Ma môn. Một khi kết lời thề đó, nếu một bên không tuân theo thì sẽ bị cạn kiệt máu huyết trong người mà chết.

Mà trong Ma Môn sở dĩ có thứ pháp thuật này cũng là vì tính tình của họ đều hiểm độc. Cho dù là sư đồ, sư huynh đệ cũng không thể tin tưởng nhau.

- Đúng thế! Ta có thứ pháp thuật này. - Tiểu Vong Trần lập tức gật đầu.

- Được! - Lạc Bắc không hề do dự nói với Tiểu Vong Trần:

- Chỉ cần người có thể đưa ra điều kiện ta vừa lòng thì ta sẽ giảng hòa và liên minh với người.

- Một viên Thiên Hư lôi châu, một viên U Minh Huyết Ma xá lợi. - Tiểu Vong Trần nhìn Lạc Bắc mà nói từng tiếng một.

- Người lại định dùng lời nói để lừa gạt ta? - Ánh mắt và giọng nói của Lạc Bắc chợt trở nên lạnh lùng.

Chỉ mới nghe thấy điều kiện của Tiểu Vong Trần, phản ứng đầu tiên của Lạc Bắc đó là y đang nói lung tung.

Thiên Hư lôi châu là pháp bảo của Thường Nguyệt tiên tử phái Côn Luân vào mấy trăm năm trước. Cái pháp bảo đó chỉ to bằng quả trứng bồ câu có màu sáng vàng nhìn qua không có gì khác một viên bảo thạch. Nhưng một khi sử dụng nó lại thì triển Lôi quyết thì có thể tạo ra gấp đôi lôi quang. Có thể nói nếu một đạo pháp thuật có thể tạo ra một cột sét thì có thêm cái pháp bảo này sẽ tạo thêm được một đạo nữa là hai. Nếu một cái pháp thuật có thể phóng ra mười cột sét thì khi dùng cái pháp bảo này lập tức có thể phóng ra hai mươi. Hơn nữa nó cũng không tổn nhiều chân nguyên của người sử dụng.

Tuy rằng uy lực của pháp thuật không thể lấy số lượng để quyết định, đối với một số pháp thuật phòng ngự và pháp bảo mà nói thì một đạo hay hai đạo đánh lên cũng chẳng có gì khác nhau. Vì vậy mà cái pháp bảo này cũng không thể nói tăng hoàn toàn uy lực pháp thuật của người.

Nhưng phần lớn pháp quyết Lôi Cương đều có uy lực cực mạnh nên nếu gấp đôi số lượng thì khi đối địch uy lực sẽ khác. Hơn nữa, Thái Thúc tu luyện Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu trong nháy mắt có thể phóng

ra tia sét mà biến được thành hai thì đối thủ ngăn cản lại càng khó khăn hơn. Còn neus phóng ra thứ pháp thuật Lôi quyết giống như Tử Lôi phá thần chùy mà được pháp bảo này tăng gấp đôi thì trong lúc chiến đấu đông người chỉ sợ giữa không trung tràn ngập là Lôi cương.

Có thể nói cái pháp bảo này là một thứ chí bảo khó cầu.

Còn Huyết Xá lợi của U Minh Huyết ma đối với người tu luyện pháp quyết ma đạo mà nói thì đúng là chí bảo trong chí bảo.

Năm đó, U Minh Huyết ma thống soái Thập Phương thiên ma cùng quyết chiến với Huyền môn chính đạo. Sau khi y chết đi đã để lại bảy viên Huyết Xá lợi. Thứ Huyết Xá lợi này là do chân nguyên của U Minh Huyết ma ngưng tụ lại thành. Đối với đám huyền môn mà nói thì luyện hóa Huyết xá lợi phải từ từ loại bỏ ma khí ẩn chứa trong nó. Nhưng đối với người tu luyện pháp quyết Ma môn thì có thể sử dụng ma khí trong đó để nâng cao tu vi của mình.

Ngày đó U Minh Huyết Ma có tu vi kinh thế hãi tục, trong Huyết Xá Lợi ẩn chứa chân nguyên ma khí mạnh tới mức độ nào thì có thể tưởng tượng là biết.

Luyện hóa chân nguyên trong một viên Huyết Xá Lợi đối với người tu luyện pháp quyết Ma Đạo mà nói thì tu vi tiến triển cực nhanh. Huống chi, trong mỗi một viên Huyết Xá lợi lại còn ẩn chứa một môn pháp quyết lợi hại của U Minh huyết ma. Chỉ cần có thể luyện hóa được một viên là có thể lấy được một thứ pháp quyết lợi hại.

Hiện tại trong tình thế bất buộc, đám người Tiểu Vong Trần phải đưa cho Lạc Bắc một cái điều kiện mê người nhưng nếu nói hai điều kiện đó thì đúng là quá lớn vì vậy mà phản ứng đầu tiên của Lạc Bắc đó là y nói dối.

- Nếu hiện tại ta còn dám lừa ngươi thì đúng là ta tự tìm đường chết. - Tiểu Vong Trần liếc mắt nhìn Lạc Bắc rồi vung tay ném một tia sáng màu vàng về phía hắn.

- Đây là Thiên Hư Lôi Châu?

Lạc Bắc khẽ giơ tay đón tia sáng đó vào trong tay thì thấy đó là một hạt châu màu vàng to bằng quả trứng chim bồ câu. Nhìn hình dạng của nó cũng không có gì đáng ngạc nhiên nhưng pháp lực dao động từ hạt châu lại cho Lạc Bắc thấy nó không phải là một thứ pháp bảo bình thường.

- Đây là pháp quyết phóng Thiên Hư Lôi Châu, ngươi có thể thử một lần.

Tiểu Vong Trần mỉm cười, hai tay khẽ động tạo ra trước mặt y một vầng sáng. Đó là do y sử dụng phương pháp vẽ bùa rồi ngưng tụ ra pháp quyết Thiên Hư Lôi Châu.

Rất nhiều pháp bảo trong quá trình điều khiển cần phải có pháp quyết độc đáo của riêng nó. Có điều pháp quyết điều khiển Thiên Hư Lôi Châu cũng không có gì huyền ảo. Chỉ nhìn qua một chút, Lạc Bắc liền có thể hiểu ngay. Ý nghĩ của hắn vừa mới xuất hiện, lập tức đã hoàn thành một cái pháp quyết ở trong tay phát ra một chút chân nguyên bao phủ lấy Thiên Hư Lôi Châu. Ngay lập tức Thiên Hư Lôi Châu vang lên những tiếng động, lơ lửng trước mặt Lạc Bắc đồng thời tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ.

- Âm!

Lạc Bắc tiện tay phóng ra một cái pháp quyết Ngũ Lôi Tử Hình của phái Lao Sơn. Tuy nhiên trong không trung chợt lóe lên hai đạo lôi quang giống như hai con rắn nhỏ quấn cùng một chỗ với nhau.

- Cái Thiên Hư Lôi Châu hơi giống với Tử Lôi Nguyên Từ chùy. Nhưng so với Tử Lôi Nguyên Từ chùy thì huyền diệu hơn nhiều.

Mỗi lần Lạc Bắc thi triển ra lôi quang lại được Thiên Hư Lôi Châu biến thành hai đạo. Trong lòng Lạc Bắc liền sinh ra một thứ cảm giác kỳ lạ, giống như trước mặt mình không phải một hạt châu mà là một cái ao toàn sấm sét.

Lạc Bắc cảm giác được bản thân mình phóng ra lôi quang thì như thông qua một sự liên hệ kỳ lạ làm cho từ trong cái ao đó cũng có một tia chớp phóng ra.

Tử Lôi Nguyên Từ chùy hút Lôi cương vào bên trong rồi tới lúc tự phóng ra đối địch. Nhưng hôm nay, Thiên Hư Lôi Châu mang tới cho Lạc Bắc một cái cảm giác Lôi cương tự mình sinh sôi không dứt, không cần phải hấp thu mà nó trực tiếp được sinh ra từ pháp bảo.

- Cái pháp bảo này mặc dù thần diệu nhưng lại không thể phóng ra âm lôi. Trong Ma môn chúng ta cũng gần như không có ai tu luyện pháp quyết Lôi cương cho nên cái pháp bảo này chỉ có tác dụng đối với các người còn lại với chúng ta thì không phải là không thể bỏ được. - Tiểu Vong Trần chờ sau khi Lạc Bắc sử dụng Thiên Hư Lôi Châu mới cười nói:

- Còn về phần một viên Huyết Xá lợi thì hiện tại không có trong tay chúng ta. Ta chỉ biết được có thể chặn cướp lấy nó ở chỗ nào mà thôi.

Thái Thúc cười lạnh, nói:

- Người nói muốn cướp một viên Huyết Xá lợi cho chúng ta thì ra là muốn dựa vào thực lực của chúng ta để cùng nhau đi cướp viên Huyết Xá lợi đó. Người tính toán cũng tốt đấy.

- Các người nghe ta nói lai lịch của viên Huyết Xá lợi này rồi đoán tiếp cũng chưa muộn. - Tiểu Vong Trần nói:

- Ngày xưa, khi U Minh Huyết ma ngã xuống để lại bảy viên Huyết Xá lợi rơi vào trong tay Thục Sơn, Triết Bạng tự, Nga Mi, Từ Hàng Tĩnh Trai, Đại Tự tại cung, Thanh Thành, Không Động. Mấy cao thủ Triết Bạng Tự bị thương nặng nên khi trở về thì bị sư tôn ta là Đại Hóa chân quân gặp được. Đám thượng sư của Triết Bạng Tự bị sư tôn của ta giết chết sau đó viên Huyết Xá lợi của họ rơi vào tay sư tôn. Sư tôn ta luyện hóa viên Huyết Xá lợi đó chiếm được một ít công pháp của U Minh huyết ma. Thứ pháp quyết mà ta tu luyện chính là pháp quyết trong Huyết Xá lợi.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

20-01-2013, 09:15 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

212. Chương 211: Một Giọt Máu Kết Minh.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

“Hóa ra mấy vị thượng sư của Triết Bạng Tự chết trong tay sư phụ y. Mà pháp thuật của y là của U Minh Huyết Ma thảo nào mà quái dị và độc ác như vậy”

Lạc Bắc nghe Tiểu Vong Trần nói thế liền nghĩ ngay tới việc đó.

Lúc này, Tiểu Vong Trần vẫn tiếp tục nói tiếp:

- Huyết Xá lợi đối với Ma môn chúng ta chính là chí bảo số một trong thiên hạ. Trong những năm qua, ánh mắt của những người Ma môn đều tập trung vào số Huyết Xá lợi còn lại. Lúc trước, chúng ta biết được Không Động đã giao nó cho Côn Luân. Sau đó chúng ta phát hiện Trừu Tùy đoạt nguyên quyết xuất hiện. Trừu Tùy đoạt nguyên quyết là một thứ pháp quyết của U minh huyết ma để bổ sung chân nguyên nhanh chóng. Chỉ cần để pháp thuật đó bắn trúng, lọt vào trong người thì chân nguyên sẽ bị hút sạch cùng với cả máu huyết, còn chân nguyên của người thì triển có thể bổ sung nhanh chóng. Cái pháp thuật này xuất hiện rõ ràng là sau khi người của Côn Luân đoạt được viên Huyết Xá Lợi đã luyện hóa nó. Thật buồn cười. Côn Luân là chính đạo số một trong thiên hạ vậy mà không ngờ lại sử dụng một thứ pháp thuật độc ác như thế.

- Trừu Tùy Đoạt nguyên quyết.

Lạc Bắc liền nhớ tới việc Khuất Đạo Tử có thể nhanh chóng hút lấy chân nguyên và máu huyết của người khác.

- Có điều Trừu Tử đoạt nguyên quyết mặc dù là thứ pháp thuật độc ác nhưng đối với phần lớn người tu đạo mà nói cũng là một thứ pháp quyết tối cao khó tìm. - Tiểu Vong Trần cười lạnh:

- Côn Luân đại khái cũng phát hiện được điểm tốt của Huyết Xá Lợi nhưng thực lực của Thực Sơn quá mạnh, trận pháp của Nga Mi lại quá lợi hại. Vì vậy mà hai viên Huyết Xá Lợi của hai môn phái đó cơ bản không thể mơ tới. Còn Từ Hàng Tĩnh Trai và Đại Tự Tại cung lại hết sức bí ẩn, không đi lại trên thế gian cho nên muốn có được hai viên Huyết Xá lợi của hai môn phái đó cũng là chuyện không thể. Vì vậy mà chúng ta vẫn âm thầm quan sát viên Huyết Xá lợi của Thanh Thành. Không ngờ trong lúc chúng ta theo dõi thì lại phát hiện ra ngày hôm qua, Nam Ly Việt và Trác Trầm Đạo của Côn Luân đã âm thầm đi vào chỗ Thanh Thành giấu Huyết Xá Lợi mà trộm nó ra. Hiện tại, hành tung của họ hoàn toàn nằm trong tầm kiểm soát của chúng ta. Nếu như chúng ta liên thủ thì có thể đánh chết chúng mà đoạt được Huyết Xá lợi. Côn Luân là kẻ địch chung của chúng ta nên ta thấy điều kiện này người không có gì để từ chối.

Lạc Bắc liếc mắt nhìn Tiểu Vong Trần cũng không nói là đồng ý hay không mà chỉ cười lạnh:

- Huyết Xá Lợi đối với các người là chí bảo số một trong thiên hạ thì làm sao các người có thể đồng ý đưa cho ta.

- Hiện tại tình thế bắt buộc. Nếu không có Huyết Xá lợi làm điều kiện thì người cũng không dễ buông tha cho chúng ta. Có điều người cũng yên tâm. Huyết Xá Lợi mặc dù là chí bảo nhưng tu vi của Nam Ly Việt và Trác Trầm Đạo rất cao. Thế lực của Côn Luân lại lớn nếu chỉ có Nại Hà Ma cùng chúng ta thì không được. Hơn nữa, đối với Nại Hà Ma cùng chúng ta mà nói thì xác chết, nguyên khí của người tu đạo cũng đều là tài liệu hết sức quan trọng. Cả hai người đó đều học Trừu Tử đoạt nguyên quyết. Tới lúc đó, cho dù không bắt được thì chỉ cần xác chết của họ ta cũng có cách có thể lấy được pháp quyết đó. Khi có được pháp quyết rồi, ta cũng có thể để người dùng chung. Chúng ta cùng liên thủ giết người Côn Luân lại vừa lúc có thể kết U Minh Huyết Thệ. Người thấy thế nào?

“Trong hoàn cảnh này mà suy nghĩ của Tiểu Vong Trần vẫn còn nhảy bén như vậy quả đúng là nhân vật kiêu hùng.”

Lạc Bắc biết, Tiểu Vong Trần mặc dù đưa ra hai điều kiện hết sức có lợi cho Lạc Bắc nhưng Nại Hà Ma cũng không hề chịu thiệt.

Hơn nữa với hai điều kiện đó, Lạc Bắc cũng khó từ chối. Mà nếu không đồng ý, Tiểu Vong Trần cho dù có chết cũng phải làm cho bên Lạc Bắc bị chết thảm.

- Được.

Chỉ hơi trầm ngâm một chút, Lạc Bắc liền đưa Thiên Hư Lôi Châu cho Thái Thúc rồi sau đó nói với Tiểu Vong Trần:

- Ta đồng ý với điều kiện của người.

- Nếu như vậy, chúng ta liền thiết lập U Minh Huyết Thệ.

Mặc dù Tiểu Vong Trần không nổi danh nhưng trong Ma môn chính là một nhân vật kiêu hùng. Chỉ có điều do tính sai nên pháp thuật mới bị Lạc Bắc khắc chế vì vậy mà phải điều đình với đối phương. Nhưng tính tình của y vốn tàn nhẫn quyết đoán, nghe thấy Lạc Bắc đồng ý cũng chẳng nói nhiều lời, đưa tay vẽ một cái, dùng chân khí ngưng tụ trước mặt mình một cái hình ảnh:

- Đây là pháp quyết U minh huyết thệ. Mời người xem qua.

- Quả nhiên là pháp quyết Ma Môn.

Vừa xem xong cái pháp quyết đó, Lạc Bắc càng hiểu rõ thêm tại sao tính tình của người tu ma tàn nhẫn, ích kỷ, độc đoán nhưng lại có thể tụ tập rất nhiều người ở xung quanh.

Một là dùng lợi để dụ, hai là cưỡng ép.

Như Thái cổ U minh huyết thệ mặc dù chỉ là một thứ pháp quyết nhưng cũng có hai cách dùng.

Một cách là để kết liên minh, cả hai bên đều dùng pháp quyết này lập lời thề máu. Chỉ cần một bên vi phạm lời thề, sinh lòng khác với bên kia thì lời thề sẽ phát tác.

Còn một cách khác đó là khống chế. Sử dụng pháp quyết này hạ một đạo cấm chế trong cơ thể của người khác. Tới lúc đó, người bị hạ cấm chế nếu sinh hai lòng với người thì người chỉ cần nghĩ cũng làm cho kẻ đó bị chết.

Loại pháp thuật này có phần giống với Lương Tâm Tri của Đại Tự Tại cung. Chỉ có điều Lương Tâm Tri thì triển chỉ để cho nhau biết trong lòng đối phương nghĩ gì chứ không thể đặt cấm chế mà khống chế đối phương.

Đối với hai cách dùng đó, nếu để kết minh thì hai bên chỉ cần cùng ý nghĩ, dựa theo pháp quyết là có thể thi triển. Còn muốn đặt một đạo cấm chế trong lòng người khác thì đầu tiên phải chế ngự được đối phương sau đó phong ấn chặt chân nguyên của y rồi mới có thể thi triển.

Trong tình hình hiện tại thì Tiểu Vong Trần không thể nào chế ngự được cũng như phong ấn chân nguyên của Lạc Bắc để mà thi triển pháp thuật. Mà bình thường trong đấu pháp muốn bắt được đối thủ thì trừ khi là tu vi cao hơn đối thủ cả một đẳng cấp nếu không so với việc đánh chết còn khó hơn nhiều. Vì vậy mà cái pháp thuật này bình thường chỉ có thể khống chế người tu đạo kém hơn mình rất nhiều.

Đối với Ma môn mà nói thì cách khống chế môn nhân đệ tử có rất nhiều. Vì vậy mà Tiểu Vong Trần cũng không coi cái pháp thuật này là thần diệu. Để gạt bỏ sự nghi ngờ của Lạc Bắc, y liền đưa ra cho hắn xem.

Nhưng Tiểu Vong Trần không thể ngờ được rằng đối với Lạc Bắc mà nói thì cái pháp thuật này lại vô cùng hữu dụng.

Sau khi bắt Thương Lãng cung đầu hàng, Lạc Bắc đang có trong tay khoảng hai trăm người. Nhưng để xử lý nhiều người như vậy đối với Lạc Bắc đúng là một vấn đề nhức đầu.

Bắt bọn họ đầu hàng thuần túy là dựa vào sức mạnh uy hiếp. Nếu muốn bọn họ thật sự dốc sức vì mình thì đó là chuyện không thể, cơ bản không thể thoải mái để cho họ làm việc. Nhất là Hải Lang Vương Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa. Một người thì có tu vi cực cao còn một người thì có pháp thuật lợi hại. Cho dù canh chừng cũng phải hết sức cẩn thận. Mà phải giết chết nhiều người như vậy với tính tình của Lạc Bắc là điều không thể làm được.

Hiện tại nếu có được thứ pháp thuật này thì hoàn toàn khác.

Hải lang vương Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa vốn bị đám người Lạc Bắc khống chế cho nên muốn thi triển thứ pháp quyết này cơ bản không có gì trở ngại.

Mà có thể khống chế được hai người đó thì thực lực của Lạc Bắc lại tăng lên.

- Cướp Huyết Xá Lợi chỉ cần vài ngày là đủ. - Nghĩ như vậy, Lạc Bắc liền nhìn Tiểu Vong Trần rồi gật đầu:
- Nếu như vậy ta và người định liên minh trong hai mươi ngày. Sau hai mươi ngày, là địch hay là bạn thì quyết định sau.

Sở dĩ Lạc Bắc nói như vậy là vì một khi thi triển pháp thuật thái cổ U Minh huyết thể thì còn có thể quyết định thời hạn. Cả hai bên dùng một giọt máu làm vật dẫn để ra lời thề. Lời thề sẽ có tác dụng trong vòng hai mươi ngày. Qua hai mươi ngày, lực lượng của nó liền biến mất, không còn sự ước thúc nữa. Nếu dùng hai giọt máu làm vật dẫn thì huyết thể sẽ có tác dụng trong bốn mươi ngày. Mỗi lần thi triển pháp thuật nhiều nhất có thể xuất ba mươi hai giọt máu, khiến cho huyết thể có hiệu lực trong sáu trăm bốn mươi ngày.

Một giọt máu liên minh đó là hai mươi ngày, cũng là thời hạn ngắn nhất.

Mặc dù ngay từ đầu, Lạc Bắc cũng định liên minh với Nại Hà Ma cung nhưng đó cũng chỉ là do áp lực từ phía Côn Luân. Nhưng hiện tại, sau khi chứng kiến sự độc ác, hiểm độc và lật lọng của đám người Tiểu Vong Trần, trên thực tế, Lạc Bắc đã cắt đứt ý định liên minh với chúng.

Đám người Ma môn đều chỉ hướng tới lợi, ngay cả đệ tử, thậm chí là người thân cũng giết chết. Những điều đó hoàn toàn trái ngược với tiêu chuẩn hành sự của Lạc Bắc. Hơn nữa, Lạc Bắc cũng không muốn bên mình chế nhiều, đành phải đồng ý với điều kiện của Tiểu Vong Trần. Nhưng cũng vì thế mà càng khẳng định thêm Lạc Bắc và Nại Hà Ma cung chỉ có thể là địch chứ không thể là bạn.

- Được! Người đứng là người phóng khoáng. Mặc dù người xuất thân từ Thục Sơn nhưng lại hoàn toàn khác với đám người chính đạo. - Tiểu Vong Trần vừa mới nghe Lạc Bắc nói hai mươi ngày liền cười ha hả:

- Hôm nay thất thủ, với thực lực của người, sau này Nại Hà Ma cung chúng ta muốn đối phó người cũng không còn dễ như vậy nữa. Chỉ cần người không định ra tay với chúng ta thì Nại Hà ma cung nhất định sẽ giữ khoảng cách với người.

- Lập huyết thệ đi. Trong vòng hai mươi ngày, ta giúp người chặn giết Nam Ly Việt và Trác Trầm Đạo. - Lạc Bắc cười lạnh, không nói nhiều lời nữa. Tam Thiên Phù Đồ phát ra kiếm khí đâm vào ngón trỏ. Một giọt máu tươi liền chảy ra nơi đầu ngón tay hấn.

- Hay cho một giọt máu liên minh. - Tiểu Vong Trần cũng chẳng hề do dự. Một giọt máu cũng từ đầu ngón tay y bay ra chạm vào giọt máu của Lạc Bắc.

Hai giọt máu đụng vào nhau không bay ra mà dung hợp với nhau, biến thành một giọt máu. Ngay sau đó nó liền chia ra thành hai tia máu lao vào mi tâm của hai người.

“Với sự quỷ dị của cái pháp thuật này chỉ sợ cho dù tu vi có cao tới đâu cũng không thể hóa giải được.”

Tia máu vừa mới chui vào trong mi tâm, Lạc Bắc liền cảm nhận có một làn hơi thở âm lệ chui thẳng vào tâm mạch rồi biến mất. Cho dù bản thân hấn có nội thị cũng không thể cảm nhận được.

- Hiện tại chúng ta đã kết thành liên minh. Thập nguyên lạc tiên đại trận còn một thời gian nữa mới có thể tan. Cái chiến xa Ô Đàm Kim Ma lang trong tay người vừa có công hiệu xé rách không gian. Nếu không ngại thì đưa chúng ta ra ngoài rồi nói sau.*

Sau khi kết huyết thệ, Tiểu Vong Trần liền nói với Lạc Bắc.

Lạc Bắc lắc đầu nói:

- Chiến xa của ta chỉ có công hiệu kết nối tới nơi khác, làm cho người ta vào đây chứ không thể xé rách không gian để đưa ra ngoài.

- Nếu như vậy thì các người cứ tự nhiên. - Tiểu Vong Trần và Lâu Dạ Kinh liếc mắt nhìn nhau rồi khoanh chân ngồi xuống, sắc mặt hơi có một chút khó coi.

Cái Nại Hà kim kiều của Tiểu Vong Trần có thể xé rách hư không, một lần vượt qua cả ngàn dặm nhưng đã bị Lạc Bắc phá hủy. Bây giờ hai người nghĩ tới chiến xa Ô Đàm Kim Ma lang thậm chí có thể di chuyển nhiều người như vậy vào đây nhưng bản thân mình lại bị thua bởi cái pháp bảo này.

Suy nghĩ của Tiểu Vong Trần và Lâu Dạ Kinh không hề sai. Chiến xa Ô Đàm Kim Ma Lang vốn là một pháp bảo của Khủng Cự thiên ma dùng để triệu tập Ma lang do y luyện. Mỗi con ma lang đó là vật âm hồn, không thể sinh ra. Vì vậy mà mỗi lần chỉ có thể truyền tống được trăm con. Mà để truyền tống người còn sống thì hiện tại đám người Lạc Bắc có mặt ở đây đã là nhiều nhất rồi.

Mặc dù hiện tại bên Lạc Bắc có nhiều người khiến cho thực lực rất *mạnh, nhưng nếu cao thủ của Nại Hà ma cung ra hết thì thực lực chắc chắn còn trên bên Lạc Bắc. Nhưng do bản thân y tính sai vì vậy mà Nại Hà Ma cung bị tổn thất nặng.

Hiện tại thì ván đã đóng thuyền, lại không có cách nào ra khỏi trận, Tiểu Vong Trần và Lâu Dạ Kinh đành phải dựa vào các pháp quyết của Nại hà mà hồi phục chân nguyên sau trận kịch chiến.

Cũng giống như Lâu Dạ Kinh và Tiểu Vong Trần, mấy tên Nại Hà ma cung khác cũng đều hao tổn rất nhiều chân nguyên nên đều theo pháp quyết mà tu luyện. Tới lúc này, không một ai trong số họ chú ý tới Thi thần đứng ở bên sử dụng Huyền Sát ngân ti cuốn lấy một cái vật màu vàng trên mặt đất vào trong tay áo.

Cái vật đó chính là phôi của Nại Hà Kim Kiều bị đám Lạc Bắc đánh cho hỏng.

Bình thường, một khi pháp bảo bị hỏng có muốn sử dụng cũng không được. Vì vậy mà sau khi Nại Hà Kim kiều bị phá hủy, người của Nại Hà Ma cung không ai để ý tới nó nữa. Nhưng hiện tại, Lạc Bắc có một người như Bích Căn sơn nhân, hơn nữa Nại Hà kim kiều lại là một cái pháp *bảo có thể xé rách hư không. Một cái pháp bảo như thế này có lẽ chỉ có Vân Mông kim toa phái Nga Mi là có thể sánh được. Không nói tới việc dùng đuổi giết mà để bản thân chạy trốn cũng là một thứ pháp bảo rất tốt.

Bình thường đột thuận di chuyển được trăm dặm đã coi như tốc độ kinh người nhưng làm sao có thể sánh với loại trong nháy mắt đi được ngàn dặm.

Một khi cái pháp bảo này tới được tay Bích Căn sơn nhân thì với trình độ của lão cho dù không sửa được cũng sẽ tìm ra sự ảo diệu của nó. Nói không chừng còn có thể luyện được một cái pháp bảo như thế.

- Hiện tại trận pháp đã không còn tác dụng. Chúng ta có nửa thời thần để chuẩn bị xuất phát. Nam Ly Việt và Trác Trầm Đạo là đệ tử nổi tiếng của Côn Luân nên không dễ đối phó. Ta còn phải đi triệu tập một ít người. Sau nửa canh giờ, ta sẽ ở vùng biển cách đây tám trăm dặm đợi người. Tới lúc đó, chúng ta sẽ cùng xuất phát chặn giết Nam Ly Việt và Trác Trầm Đạo.

Hơn một canh giờ qua đi, Lạc Bắc chỉ cảm thấy vàng sáng trên hòn đảo biến mất thì Tiểu Vong Trần và Lâu Dạ Kinh cũng lập tức mở mắt, đứng dậy.

- Sư đệ! Ta cảm thấy việc này có gì đó hơi kỳ lạ.

Lúc này, trên không trung gần với Thông châu, một gã nam tử trẻ tuổi có gương mặt tuấn tú, mặc áo dài màu tím và một gã nam tử kiêu ngạo mặc áo dài màu đỏ kim đang đứng trên một con thuyền nhỏ màu xanh biếc hơi giống con ốc mà phi hành. Trong lúc nói chuyện, một tia lôi quang màu tím ngưng tụ thành một vầng hào quang mỏng bao phủ hai người vào bên trong, ngăn cách hơi thở. Ngay cả tiếng nói chuyện của hai người cũng không phát ra ngoài.

Hai người đó chính là Trác Trầm Đạo và Nam Ly Việt nổi tiếng trong giới đệ tử của Côn Luân.

Nghe thấy Trác Trầm Đạo nói vậy, Nam Ly Việt cười cười:

- Ta cũng mới muốn nói với Trác sư huynh. Không ngờ Trác sư huynh cũng đã nhận ra.
- Chúng ta đuổi theo người này cả ngày mà không thể kịp. - Trác Trầm Đạo trầm ngâm:
- Trên thân người đó có hơi thở của Càn Khôn nhất nguyên đan. Chúng ta vừa mới có được Huyết Xá lợi, bây giờ gặp được một người mà môn có được Càn Khôn nhất nguyên đan thật là đúng lúc.
- Đúng thế. - Nam Ly Việt cười ha hả:
- Ta thấy người này không phải là chạy không thoát mà dường như cố tình dẫn chúng ta tới đây.

Trác Trầm Đạo gật đầu:

- Chuyện Huyết Xá lợi rất quan trọng. Không biết ý định của sư đệ thế nào.
- Không sao. - Nam Ly Việt cười cười, rung tay lên phong ra mấy vầng ánh sáng màu xanh:
- Việc Huyết Xá lợi rất nhiên là quan trọng nhưng Càn Khôn nhất nguyên đan cũng chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu. Nếu hấn có âm mưu với chúng ta thì để chúng ta xem y có thủ đoạn gì. Ta đã thông báo với sư tôn. Ngài cũng sẽ tới đây.

Vốn Trác Trầm Đạo đang nhủ mảy định nói gì tiếp nhưng khi nghe thấy Nam Ly Việt nói đã thông báo với Huống Vô Tâm, đồng thời lão cũng chạy tới đây thì y liền yên tâm cười cười:

- Nếu sư thúc tới đây thì không sao hết.

Sau khi rời khỏi hòn đảo hoang kia, Tiểu Vong Trần cũng không nói cho đám Lạc Bắc biết phải gặp nhau ở đâu mà cách tới tám trăm dặm, bởi vì y hiểu chẳng cần nói thì đám người Lạc Bắc cũng biết.

Hiện tại trong toàn bộ vùng biển của Thương Lăng cung đều nằm dưới sự giám sát của Tịch tộc.

Lần này có thể nói là Nại Hà ma cung không trộm được gà mà còn mất nắm gạo, khiến cho thực lực của Lạc Bắc được tăng cường lên rất nhiều. Đợi cho tới khi Lạc Bắc xuất hiện lần nữa thì bên cạnh Lạc Bắc ngoại trừ Thái Thúc ra còn có Hải Lang vương Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa.

Vốn Hải Lang Vương Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa đã bị uy thế của Lạc Bắc khuất phục, có thêm U Minh *Huyết Thệ, Lạc Bắc dễ dàng gieo một đạo cấm chế vào hai người. Hiện tại, cả hai chỉ hơi có lòng bất chính đối với Lạc Bắc là hấn có thể cảm nhận được ngay. Mà nếu Lạc Bắc muốn giết thì chỉ cần nghĩ là hai người đó sẽ chết ngay tại chỗ. Đó chính là điểm độc ác của U Minh Huyết Thệ.

Có thêm hai người Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa, thực lực của Lạc Bắc tăng lên rất nhiều. Nhưng khi nhìn đám người Tiểu Vong Trần đang chờ thì Lạc Bắc và Thái Thúc vẫn phải kinh hãi.

Trong đám người Ma cung đang chờ sẵn có tổng cộng mười tám người.

Ngoại trừ Tiểu Vong Trần và Lâu Dạ Kinh ra thì Lạc Bắc không nhận ra những người còn lại. Ngay cả Bạch Cốt chân quân cũng không có trong số đó. Nhưng mười sáu người còn lại thì ít nhất có bảy người pháp lực dao động sần sần như Mộc chân quân. Còn chín người nữa thì cũng chỉ kém hơn Mộc chân quân một chút mà thôi.

Tu vi của Bạch Cốt chân quân thậm chí so với Thích Như Ý còn cao hơn. Cho dù hiện tại Thích Như Ý có sống lại mà cầm mấy món pháp bảo của mình đánh nhau thì cả hai cũng khó phân thắng bại.

Một môn phái mà dễ dàng đưa ra bảy, tám người có cùng cấp bậc giống Thích Như Ý thì như thế nào?

Với thực lực như vậy thì đừng nói là Thất tông ngũ phái mà cho dù Thương Lãng cung cũng không phải là đối thủ. Cũng chẳng trách mà đám người Mộc chân quân dám đi lại trong phạm vi thế lực của Thương Lãng cung không hề e ngại.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

20-01-2013, 09:15 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

213. Chương 212: Thế Lực Ma Đạo.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Hiện tại mặc dù huyền môn chính đạo nhiều không đếm xuể nhưng một môn phái có được bảy, tám cao thủ giống Thích Như Ý thì ngoại trừ những phái lớn như Côn Luân, Thục Sơn, Nga Mi ra chỉ sợ không vượt quá mười ngón tay.

Hiện tại, tu vi của Lạc Bắc càng lên cao thì hắn càng cảm nhận được thế nào là núi cao còn có núi cao hơn. Nhìn cảnh tượng trước mặt, hắn mới hiểu được thế nào gọi là số phận xoay chuyển, đạo tiêu ma trường.

Đối với các môn phái huyền môn chính đạo, ngoại trừ những môn phái lớn ra thì những người có tu vi mới ngưng tụ được Nguyên Anh có thể nói là đếm được trên đầu ngón tay.

Nhưng hiện tại thì Nại hà ma cung tính thêm cả Tiểu Vong Trần và Lâu Dạ Kinh đã có mười mấy cao thủ tu vi Nguyên Anh.

Với thực lực như vậy thì trong đám huyền môn chính đạo, ngoại trừ Côn Luân và Thục Sơn ra thì có lẽ cũng không một môn phái nào chống lại được Nại hà ma cung.

Nhưng chắc chắn đây chưa phải là toàn bộ thực lực của chúng. Chưa nói, Nại Hà Ma cung cũng không phải là thế lực lớn nhất trong Ma cung.

Lạc Bắc nhớ rõ Hắc Phong lão tổ từng nói với mình rằng rất nhiều cao thủ tu luyện pháp quyết ma môn tập trung ở Nam Bộ châu. Vì vậy mà hiện tại Nam Bộ châu mới là thế lực khổng lồ nhất của Ma môn. Nại Hà ma cung chỉ có thể được coi là đứng thứ hai. Bởi vậy có thể thấy trong mấy trăm năm qua, mặc dù Ma môn không xuất hiện nhiều nhưng thực lực âm thầm của chúng cũng đã phát triển kinh người.

Cũng khó trách Tiểu Vong Trần và Lâu Dạ Kinh khi thấy Lạc Bắc sử dụng chiến xa Ô Đàm Kim Ma lang thì đều biến sắc. Nếu Tiểu Vong Trần mà có được cái pháp bảo như vậy thì chắc chắn bên Lạc Bắc sẽ bị thua thiệt.

- Đây là Hải lang vương Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa?

Lạc Bắc không biết khi mình thất kinh về thực lực của Nại Hà Ma cung thì Tiểu Vong Trần và Lâu Dạ Kinh cũng kinh ngạc về thực lực của hắn.

Tiểu Vong Trần và Lâu Dạ Kinh có thể khẳng định thực lực của Lạc Bắc kém hơn mình một cấp. Nhưng quan trọng là hắn đã thu phục được Thất Hải Yêu Vương thú, hơn nữa lại còn có một con Thi thần và Khuất Đạo Tử. Hơn nữa, hiện tại, Khuất Đạo Tử lại còn có Ngũ Âm Thần Lôi giám và Bỉ Ngạn Vô Thường Kiếm trong tay nên còn lợi hại hơn so với khi sống.

Ngũ Âm Thần Lôi Giám và Bỉ Ngạn Vô Thường Kiếm là pháp bảo yêu thích của Thích Như Ý. Hiện tại cả hai cái pháp bảo này đều nằm trong tay Khuất Đạo Tử thì kết quả đám người Thích Như Ý thế nào cũng có thể đoán được.

Người bên cạnh Lạc Bắc mặc dù không nhiều người có tu vi cao nhưng đều có pháp bảo và pháp thuật lợi hại. Như Thái Thúc, ngoại trừ Tiểu Vong Trần ra thì trong Nại Hà ma cung không một ai có thể thắng được nàng.

Hiện tại bên cạnh Lạc Bắc lại có thêm Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa, đám người Tiểu Vong Trần cũng giống như Lạc Bắc đều nghĩ đó chưa phải toàn bộ thực lực của hắn.

- Tên Thất Hải Yêu Vương sau này từ từ chắc chắn sẽ có tương lai. Xem ra sau này phải thật sự kết giao chứ không thể là địch.

Tiểu Vong Trần và Lâu Dạ Kinh nhìn đám người Lạc Bắc thì đều nghĩ như vậy.

Đối với người trong Ma môn mà nói thì chuyện vì lợi ích chung là điều hiếm có.

- Nhị cung chủ đã dẫn bọn chúng tới Thiên Xà Đảo.

Đám người Lạc Bắc đi theo đám người Nại Hà Ma cung tới một cái dãy núi dài liên miên thì đã có một người đứng chờ sẵn để đón. Người này mặc áo bào đen, tu vi cũng không hề kém. Y vừa mới kịp nói một câu thì trong rừng núi chợt có ánh sáng tỏa ra.

- Không hay rồi. Bọn chúng đã bắt đầu di chuyển. Chúng ta phải nhanh lên.

Đám người Tiểu Vong Trần vừa thấy ánh sáng đó thì biến sắc mà quát to. Sau đó bọn họ liền nhanh chóng nhằm thẳng hướng rừng núi mà lao đi.

Cái ngọn núi màu đen đó chính là Đại Lang sơn bên bờ của Thông châu.

Lang sơn vươn thẳng ra biển ngăn cách một khu vực nội hải rộng tới mấy trăm dặm. Mà Thiên Xà đảo chính là một hòn đảo bị Lang sơn ngăn cách trong nội hải. Do rất nhiều rắn độc cho nên nó có tên Thiên Xà đảo. Tia ánh sáng màu tím kia hiện lên trên chính Thiên Xà đảo, hiển nhiên là pháp thuật Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu do Trác Trầm đạo phóng ra.

Để chặn giết Nam Ly Việt và Trác Trầm Đạo, Nại Hà ma cung gần như dốc hết vốn liếng. Hiện tại sau khi nghe người của Nại Hà ma cung nói một câu, đám người Lạc Bắc liền hiểu ra, nhị cung chủ Quỷ vương Ngụy Tử Kỳ không hề bể quan mà dẫn dụ Nam Ly Việt và Trác Trầm Đạo tới đây.

Mặc dù trong Nại Hà Ma cung, Quỷ vương Ngụy Tử Kỳ có tu vi gần với Tiểu Vong Trần và thậm chí còn hơn cả Lâu Dạ Kinh nhưng tu vi của Nam Ly Việt và Trác Trầm Đạo đều rất cao. Nếu không cẩn thận, Nại Hà ma cung sẽ mất đi một nhân vật hết sức quan trọng.

Hơn nữa trên người Quỷ Vương Ngụy Tử Kỳ còn mang theo một viên Càn Khôn Nhất Nguyên đan.

Hiện tại đối với Lạc Bắc và Thái Thúc thì Càn Khôn Nhất Nguyên đan không là cái gì nhưng với phần lớn người tu đạo mà nói thì đó là thứ chí bảo hiếm có.

Bởi vì không những nó có thể nâng cao tu vi mà công hiệu lớn nhất đó là tẩy rửa thân thể. Nuốt một viên Càn Khôn nhất nguyên đan, toàn bộ được lực tản ra thì có thể khiến cho thân thể của một người trở nên hết sức dẻo dai tương đương với bước đầu Lưu Ly kim thân của Lạc Bắc. Pháp bảo và pháp thuật bình thường không thể làm cho bị thương được. Đồng thời, sức mạnh và chân nguyên trong kinh mạch cũng nhiều hơn.

Không giống như công pháp Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh khiến cho thân thể trở thành thánh của La Phù, bình thường nội đan đạo pháp mặc dù có nguyên khí nuôi dưỡng thân thể nhưng cuối cùng thì thân thể lại là nhược điểm lớn nhất. Chỉ cần pháp thuật yếu hơn hay bị người khác đánh lên thì rất dễ bị đánh chết.

Cần Khôn Nhất nguyên đan là thứ đan được được Nhất Nguyên Tử của Đan Đỉnh tông luyện chế ra. Cũng bởi vì thứ đan được này có tác dụng lớn đối với người tu đạo như vậy khiến cho Đan Đỉnh tông bị diệt môn. Không lâu sau khi Nhất Nguyên Tử luyện thành công, Đan Đỉnh tông liền bị Thiên Vọng Cuồng Ma trong thập phương thiên ma tiêu diệt, toàn bộ mười viên Cần Khôn Nhất nguyên Đan cũng biến mất.

Cách đây bốn, năm trăm năm, Thiên Vọng cuồng ma chết trong trận chiến Kim Đỉnh. Vì vậy mà hiện tại xuất hiện một viên Cần Khôn Nhất Nguyên đan có thể nói là vô cùng đáng quý.

- Đó có phải là Quỷ vương Ngụy Tử Kỳ?

Chiến Bách Lý điều khiển Ô Đàm Kim Ma lang chiến xa lao theo Tiểu Vong Trần. Vừa mới tiến vào khu vực nội hải, Lạc Bắc và Thái Thúc đang đứng trên chiến xa liền nhìn thấy một gã đạo nhân mặc trường bào màu vàng tiến tới đón đám người Tiểu Vong Trần. Lão đạo nhân đó đầu đội một cái đạo quan như được chế tạo từ xương trắng. Mà dưới chân y cũng đang dẫm lên một vầng ánh sáng đỏ như máu.

Là thứ pháp thuật hay pháp bảo nào phát ra ánh sáng đỏ thì nhất thời khó phát hiện. Nhưng tốc độ phi độ của lão đạo nhân dường như so với Ô Đàm Kim Ma lang chiến xa còn nhanh hơn nhiều.

- Ta tưởng ai hóa ra là Tự Tại chân quân Tiểu Vong Trần.

Vừa nhìn thấy đám người Tiểu Vong Trần lướt vào nội hải, Nam Ly Việt và Trác Trầm Đạo bám theo đạo nhân liền nở nụ cười lạnh mà dừng lại.

- Không thể ngờ được là các người biết tới tên ta.

Tiểu Vong Trần cười cười. Đám người Nại Hà Ma cung liền tản ra vây quanh Nam Ly Việt và Trác Trầm Đạo. Còn Lâu Dạ Kinh thì mấp máy môi như đang nói lại lịch đám người Lạc Bắc với Ngụy Tử Kỳ.

- Nếu như vậy ta cũng không nhiều lời nữa. Mau giao Huyết Xá lợi ra đây thì ta còn có thể suy xét cho các người một con đường sống.

Sau khi cười cười, Tiểu Vong Trần nhìn Nam Ly Việt và Trác Trầm Đạo nói vậy.

- Tự Tại chân quân Tiểu Vong Trần, Quỷ Vương Ngụy Tử Kỳ, Tiêu Dao chân quân Lâu Dạ Kinh.

Trác Trầm Đạo cũng không trả lời Tiểu Vong Trần mà chỉ đánh giá một cách cẩn thận đám người vây quanh mình. Vừa rồi, khi giao thủ một cái với Ngụy Tử Kỳ, Trác Trầm Đạo liền nhìn rõ thân phận của đối phương.

- Không thể ngờ được ba vị cung chủ của Nại Hà ma cung đều xuất hiện. Chẳng qua vị đạo hữu này có thể thông báo cho ta biết danh tính hay không?

Ánh mắt của Trác Trầm Đạo và Nam Ly Việt nhìn về phía Lạc Bắc:

- Người này đeo mặt nạ Cừu Bàn đồ tăng trưởng của La Thần tướng sư thúc. Không biết người nhất được nó ở đâu hay là gặp sư thúc của ta ở chỗ nào?

Lạc Bắc im lặng nhìn Trác Trầm Đạo và Nam Ly Việt chứ không nói gì.

Trong trận chiến với Nguyên Thiên Y, La Thần Tướng bị thua nên nhảy xuống biển, không biết sống hay chết. Với người có tu vi như La thần tướng nếu đã không muốn cho người khác thấy thì rất ít người có thể gặp được y. Mà La Thần tướng đứng trong số Thập Đại kim tiên của Côn Luân có được pháp thuật và pháp bảo lợi hại. Y như vậy khiến cho Côn Luân tổn thất rất lớn. Hai người Trác Trầm Đạo và Nam Ly Việt không nhận ra cái mặt nạ của Lạc Bắc là hàng dỏm cho nên mặc dù ngoài mặt bình tĩnh nhưng trong lòng lại vô cùng kinh hãi, muốn hỏi chỗ của La Thần tướng.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

20-01-2013, 11:47 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

214. Chương 213: Âm Dương Sinh Tử Đạo. Độc Trùng Kinh Người.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Đối với chuyện này, Lạc Bắc không hề hay biết gì cả. Trên thực tế thì ngày đó, Nguyên Thiên Y đối địch với Côn Luân, những người biết cũng chỉ có vài người. Nhưng thân là truyền nhân của La Phù thì Lạc Bắc lại không hề biết tới chuyện đó.

Lạc Bắc không trả lời đó là vì chứng kiến đệ tử Côn Luân người nào cũng ngang ngược, kiêu ngạo, không coi người khác vào đâu. Hơn nữa, Lạc Bắc cũng không muốn nói thân phận của mình cho hai người đó.

- Vị này là Thất Hải Yêu Vương! - Tiểu Vong Trần thấy Lạc Bắc im lặng liền cười nói:

- Yêu vương đã thu phục Thất Hải Yêu Vương thú, thống nhất Yêu tộc trong Thất Hải. Nghe nói trong tay các người có Huyết Xá lợi cho nên Yêu vương muốn cùng chúng ta đi xem.

- A?

Nam Ly Việt và Trác Trầm Đạo hơi nhướng mày.

Mặc dù sắc mặt của hai người thay đổi rất nhỏ nhưng không thoát khỏi ánh mắt của Lạc Bắc.

- Chẳng lẽ Thao Sinh Nguyên chưa loan tin ta diệt Thất tông ngũ phái, chiếm Thương Lãng cung cho Côn Luân? - Lạc Bắc thăm hỏi.

Hiện nhiên mặc dù Nam Ly Việt và Trác Trầm Đạo cố tình che giấu nhưng sắc mặt của chúng thay đổi khiến cho Lạc Bắc có thể cảm nhận được sự khiếp sợ của cả hai.

Thu phục được Thất Hải Yêu Vương thú đúng là một cái tin khiến cho người ta sợ hãi. Tin tức như vậy mà lan ra thì chỉ sợ rất nhiều người của huyền môn sẽ lại kêu trời rằng số mệnh thay đổi, đạo tiêu ma trường.

Nhưng nếu Thao Sinh Nguyên đã nói tin đó cho Côn Luân thì hiện tại Nam Ly Việt và Trác Trầm Đạo có thể đã biết thân phận thực sự của Lạc Bắc và Thái Thúc, cơ bản không có chuyện khiếp sợ như vậy.

Cho nên chỉ có một khả năng đó là cơ bản Thao Sinh Nguyên không thông báo thất tông ngũ phái và Thương Lãng cung bị chiếm cho chúng.

Đối với người tu đạo mà nói thì mấy năm hết sức ngắn, gần như chỉ trong một cái chớp mắt. Hơn nữa, hành tung của người tu đạo đều vô định. Biến mất hơn mười ngày cơ bản không hề có ai để ý. Người thất tông ngũ phái bị giết thì không ai biết là chuyện có thể. Nhưng Thao Sinh Nguyên đây đã tâm lại bị Lạc Bắc đánh cho bỏ chạy. Cái thù như vậy mà y không báo cho Côn Luân khiến cho Lạc Bắc cảm thấy khó hiểu.

- Không thể ngờ được Thất Hải Yêu Vương thú cũng xuất hiện.

Lông mi của Nam Ly Việt giật giật mấy cái rồi chợt nở nụ cười:

- Chỉ dựa vào mấy tên giấu đầu hở đuôi các người mà cũng định giữ hai chúng ta lại?

- Định ra tay?

Nam Ly Việt mới dứt lời, Lạc Bắc liền xuất hiện ý nghĩ đó.

Quả nhiên, âm thanh của Nam Ly Việt còn chưa biến mất, đôi mắt của Trác Trầm Đạo đã biến thành màu tím.

Đôi mắt của y như bằng thủy tinh màu tím, lóe lên ánh sáng màu tím yêu dị, giống như có một tia chớp màu tím thoáng hiện. “Âm!” Ngay lập tức một tia chớp màu tím đã nổ tung.

“Oành!”

Một cột sét màu tím to bằng thùng nước bổ tung trên người một trong hai gã Nại hà ma nhân ở cuối cùng. Người này có tên là Chân Chúc tán nhân, dáng người gầy nhin khoảng chừng bốn mươi tuổi, cằm có ba sợi râu dài, tóc tai bù xù, tướng mạo hơi xấu nhưng tu vi không hề kém Mộc chân quân. Trong lúc Tiểu Vong Trần, Nam Ly Việt và Trác Trầm Đạo đối thoại với nhau thì Chân Chúc tán nhân cũng đã tập trung đề phòng. Vào lúc này, mặc dù cột sét màu tím của Trác Trầm Đạo tiện tay phát ra nhưng y cũng kịp vung tay lên, một làn khí đen từ trong thất khiếu của y tràn ra nhanh chóng ngưng tụ thành một cái đầu lâu màu đen, chặn lấy cột sét, không hề chịu nhường.

Từ xa nhìn lại chỉ thấy trong không gian đột nhiên xuất hiện một cái đầu lâu màu đen, xung quanh thì ánh sáng màu tím bắn ra tung tóe, nhìn hết sức dữ tợn.

- Âm Dương Sinh Tử đạo của ta là do một vị tiền bối Côn Luân linh ngộ ra sau trận đánh Kim Đỉnh vào bốn trăm năm trước. Đó là thứ pháp quyết trời sinh khắc tinh với pháp quyết Ma Môn của các người. Đồ không biết sống chết, mau phá cho ta.

Nhưng ngay vào lúc này, một tia sáng bạc giống như tia chớp đánh trúng cái đầu lâu mà Chân Chúc chân nhân hóa ra.

- Âm Dương Sinh tử đạo!

Đồng tử của Lạc Bắc, Thái Thúc không tự chủ được liền co lại.

Tia sáng bạc từ trong tay Nam Ly Việt lao ra so với cái đầu lâu kia chẳng khác nào con đom đóm ngày hè. Nhưng khi tia sáng đó dính lên cái đầu lâu thì chân nguyên của Chân Chúc tán nhân liền có sự thay đổi, không chịu sự khống chế của y.

- Pháp thuật Côn Luân đứng đầu thiên hạ. Quả nhiên mỗi loại đều có uy lực không thể tưởng tượng được.

Lạc Bắc và Thái Thúc chỉ thấy khi Nam Ly Việt phát ra tia sáng màu bạc thì cái đầu lâu của Chân Chúc tán nhân liền nổ tung, hóa thành từng đám khói mỏng. Mà Chân Chúc tán nhân không dám đứng lại nhanh chóng từ trong làn khói trốn ra ngoài với sắc mặt trắng bệch.

Huống Vô Tâm truyền Âm Dương sinh tử đạo cho Nam Ly Việt có thể nói là tương đương với Vô Sắc Định Đại Hoa luân mà Hoàng Vô Thần tu luyện. Còn bản thân uy lực của nó thì không hề kém Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu. Hơn nữa, thứ công pháp này được các vị tiền bối Côn Luân tham gia trận chiến Kim Đỉnh hợp lực sáng tạo, chuyên để khắc chế công pháp Ma môn. Bởi vì khác với Huyền môn chính đạo chuyên hấp thu linh khí trong trời đất. Phần lớn công pháp Ma môn đều hấp thu khí âm lệ, ma khí đệ tử luyện. Pháp thuật Âm Dương Sinh Tử đạo có thể khiến cho lực lượng chân nguyên trong pháp thuật của Ma môn lập tức biến hóa khiến cho họ không thể khống chế được.

Khí Âm Lệ và linh khí của trời đất vốn là những hình dạng nguyên khí khác nhau, bản thân có thể chuyển hóa cho nhau. Tựa như các loại chân nguyên do sử dụng công pháp khác nhau mà làm cho hình thái của nó khác nhau thôi. Pháp quyết Âm Dương Sinh tử đạo có thể trong nháy mắt thay đổi lực lượng chân nguyên. Như vậy khiến cho bản thân phóng ra chân nguyên nhưng lại không khống chế được pháp thuật của mình làm cho nó tán loạn, thậm chí có thể cản lại làm cho bản thân bị thương.

Đạo lý mặc dù đơn giản nhưng muốn lấy pháp thuật của mình để thay đổi lực lượng chân nguyên do người khác phóng ra thì sự hùng mạnh của Âm Dương sinh tử đạo thật khó khiến người ta tưởng tượng được.

- Tử Lôi phá thần chùy.

Nam Ly Việt vừa mới ra tay phát ra tia sáng bạc thì toàn bộ không trung cũng lập tức biến thành màu tím. Ước chừng hơn ngàn cột sét ngưng tụ thành những mũi nhọn quần đầy lôi quang bao phủ trời đất bắn xuống.

Thái Thúc lập tức nhận ra, Trác Trầm Đạo phát ra thứ pháp thuật đó chính là một trong những pháp thuật có uy lực mạnh nhất của Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu - Tử Lôi phá thần chùy.

Đối với cái pháp thuật này, Thái Thúc phải tu luyện tới tầng thứ tư của Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu thì mới có thể thi triển. Trước mắt cũng là pháp thuật lợi hại nhất của nàng.

Hiện tại Hi Ngọc Sa và Thái Thúc cũng không khác biệt lắm. Mà tu vi của hai người nếu phóng ra nhiều lắm cũng chỉ được trăm đạo Tử Lôi Phá Thần Chùy. Nhưng Nam Ly Việt lại có thể phóng ra cả ngàn đạo, chẳng khác nào bầu trời bị xé rách.

- Tu vi của Trác Trầm Đạo còn cao hơn cả Hắc Phong lão tổ. Chẳng lẽ đệ tử kiệt xuất của Côn Luân đều có tu vi như vậy hay sao? Nếu thế thì thật sự là không ai có thể chống lại Côn Luân.

Trác Trầm Đạo vừa mới ra tay thì Lạc Bắc liền nghĩ như vậy.

Chỉ có điều Lạc Bắc không biết là mặc dù Trác Trầm Đạo đứng trong số đệ tử kiệt xuất của Côn Luân nhưng tu vi của y lúc trước không thể bằng được với Hắc Phong lão tổ. Chỉ bởi vì hiện tại y và Nam Ly Việt luyện được Trừu Tử đoạt nguyên quyết. Nhờ vào cái pháp thuật này mà tu vi của Trác Trầm Đạo và Nam Ly Việt tiến cực nhanh, ngưng đọng Nguyên Anh rồi tới Nguyên Anh xuất thể, tự do phi độ.

Chỉ có điều Trừu Tử đoạt nguyên quyết chỉ thuần túy hút lấy chân nguyên còn tâm tính thì không được tăng lên. Ở một giai đoạn nhất định tu vi có thể tăng mạnh, nhưng qua thời gian đó, tu vi sẽ bị trì trệ không tiến được, cần phải có khoảng thời gian tích lũy mới có thể tiến lên. Nói thẳng ra thì Trừu Tử đoạt nguyên quyết cũng giống như ăn linh đan, chỉ có điều là tiết kiệm thời gian hấp thu linh khí trong trời đất.

Tốc độ thi triển pháp thuật của Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu quả thật rất nhanh. Hơn nữa, tu vi Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu của Trác Trầm Đạo hiện nay ít nhất phải tới tầng thứ bảy. Hơn nữa, cái thứ nội đan đạo pháp sau khi tu tới Nguyên Anh thì sự cảm ứng với trời đất lại càng nhạy bén khiến cho tốc độ thi pháp nhanh hơn.

Vì vậy mà cho dù cùng phóng thích một cái pháp thuật đơn giản thì tốc độ của Trác Trầm Đạo cũng nhanh hơn Thái Thúc một tầng.

Vốn Trác Trầm Đạo vừa mới ra tay, người bên phía Nại Hà ma cung cũng đều xuất thủ nhưng tốc độ thi triển pháp thuật của Trác Trầm Đạo quá nhanh, gần như gấp đôi. Vì vậy mà pháp thuật của đám người Nại Hà ma cung vừa mới ra khỏi tay, cái đầu lâu của Chân Chúc tán nhân vừa mới bị đánh tan thì hơn một ngàn đạo Tử Lôi thần chùy cũng như mưa bão giáng xuống.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

22-01-2013, 08:40 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

215. Chương 214: Chặn Giết Bị Phá Hổng.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu của Trác Trầm Đạo mặc dù có tốc độ thi pháp cực nhanh nhưng Ma Tâm chủng đạo của Lâu Dạ Kinh lại có thể phóng ra hai đạo pháp thuật cùng lúc. Nếu chỉ luận về tốc độ thì Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu chắc chắn là hơn. Lúc trước, Lâu Dạ Kinh chống lại Thái Thúc mà không địch lại cũng không phải vì tốc độ thi pháp mà bị bức phải lấy nhanh đánh nhanh, cơ bản không thể phóng được pháp thuật có uy lực mạnh. Mà trên người Thái Thúc lại có Thái hư nghề y, nên nếu không phải là pháp thuật mạnh thì không thể làm cho nàng bị thương. Vì vậy mà Thái Thúc có thể thoải mái tấn công.

Còn hiện tại trên người Trác Trầm Đạo cũng không có cái pháp bảo giống như Thái Hư nghề y, lại e ngại những người còn lại của Nại Hà ma cung. Vì vậy mà mặt đối mặt khiến cho Trác Trầm Đạo rơi vào thế hạ phong.

- Ha ha! Ai bảo Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu của các ngươi là pháp thuật nhanh nhất trên thế gian?

Lúc trước, Lâu Dạ Kinh bị Thái Thúc đánh cho tối tăm mặt mũi. Hiện giờ đối mặt với Trác Trầm Đạo cũng tu luyện Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu mà chiếm được thượng phong nên cảm thấy rất sáng khoái. Trong tiếng cười, hai tay y liên tục bắn ra những tia sáng vàng về phía Trác Trầm Đạo.

- Còn chưa bó tay chịu trời?

Trong tiếng cười lạnh của Tiểu Vong Trần, một đóa hoa giống hệt như vừa rồi lại nở rộ.

Bình thường hai bên đấu phép với nhau, những pháp thuật giống nhau đều hết sức cố gắng ít khi lặp lại bởi vì nó khiến cho đối phương rất dễ biết đặc tính pháp thuật mà phá vỡ. Nhưng pháp quyết của Tiểu Vong Trần thì không ngại điều đó. Bởi vì gần như tất cả pháp thuật của y đều có hiệu ứng khiến cho chân nguyên của đối phương cản trở.

Hiện tại, Tử Tiêu Cửu Lôi thần vương thuần của Trác Trầm Đạo chỉ còn có ba mặt. Hơn nữa y đã bị Lâu Dạ Kinh kim chân nên cơ bản không có thời gian mà phóng ra một cái Tử Tiêu Cửu Lôi thần vương thuần nữa. Nhìn thấy đóa hoa đỏ như máu xuất hiện, Nam Ly Việt e sợ ngăn cản không nổi mà rơi vào đường cùng nên đành phải giơ tay vẽ một cái. Một tia sáng bạc lại đánh cho đóa hoa hóa thành tro bụi, đồng thời, thân thể của Nam Ly Việt cũng giống như bị một cái chùy nện trúng mà lắc lư.

Tiểu Vong Tần, Ngụy Tử Kỳ và Lâu Dạ Kinh phối hợp với nhau quả là không thể chê vào đâu được. Ngay vào lúc Tiểu Vong Trần làm cho chân nguyên của Nam Ly Việt bị kiềm chế thì Ngụy Tử Khốc giơ tay vẽ một cái. Một cái huyết ảnh chợt hiện ra trước bức tường của Nam Ly Việt. Huyết ảnh khê động như gió một cây búa to chém lên trên bức tường. Lần này ánh lửa phụt ra, đồng thời trên bức tường xuất hiện một cái lỗ rộng tới ba thước. Cùng lúc đó, Lâu Dạ Kinh cũng không để ý tới Trác Trầm Đạo, vung tay bắn một tia sáng màu vàng xuyên qua bức tường tới ngực Nam Ly Việt.

Một vầng ánh sáng màu đỏ từ chiếc áo của Nam Ly Việt tản ra chặn đứng ánh sáng vàng của Lâu Dạ Kinh. Nhưng lực lượng ẩn chứa trong ánh sáng vàng cũng khiến cho Nam Ly Việt phải kêu lên đau đớn, đồng thời Bích Vân Trùng cũng trầm xuống.

- Không thể ngờ được các người có thể làm cho ta bị thương.

Khóe miệng Nam Ly Việt rỉ ra một đường máu. Vào lúc này, tình trạng của y và Trác Trầm Đạo có thể nói là hết sức bất lợi nhưng y vẫn nở một nụ cười kiêu ngạo và dữ tợn.

Nụ cười như vậy, Lạc Bắc cũng đã từng nhìn thấy ở Áo Băng Vân.

Nhưng vào lúc này, Lạc Bắc hơi nhíu mày rồi quay đầu đi. Không chỉ có y mà tất cả những người Ma cung bao vây Nam Ly Việt và Trác Trầm Đạo đều cảm nhận được một làn hơi thở cực kỳ nguy hiểm đang bay nhanh tới đây. Vì vậy mà tất cả đều quay lại nhìn.

Trong nháy mắt khi mọi người quay đầu lại thì âm thanh Phạn ngữ chợt cuộn cuộn vọng đến. Đám mây trên đỉnh đầu mọi người chợt ngưng tụ lại một chỗ tạo thành cái phễu. “Âm!” Trong cái phễu từ đám mây kéo xuống đó chợt có một bàn tay to tản ra ánh sáng màu vàng. Bàn tay đó bắt Phật ấn nhưng móng tay sắc bén giống như bàn tay ma đè xuống đám người Tiểu Vong Trần.

Khí thế của bàn tay đó tưởng như có thể bóp chết đám người Tiểu Vong Trần trong tay. Nhưng sắc mặt Tiểu Vong Trần vẫn bình thản. Y giơ tay bắn ra một tia sáng màu hồng trúng bàn tay to khiến cho nó bị đánh nát một nửa.

- Bất Nhạc thiền sư. Khổng Nhượng Thiện. Khổng Nhượng Đạo. Không ngờ các người dám tới đây?

Trong tiếng cười lạnh, từ phía sau mọi người có ba bóng người từ từ xuất hiện.

Bên trái là Bất Nhạc thiền sư của Đại Đồng Tự. Lão mặc một chiếc áo cà sa màu vàng, đầu đội vòng vàng. Cái bàn tay to kia cũng là do lão phóng ra.

Ở giữa và bên phải đều là hai người có vóc dáng cao gầy, ước chừng cao hơn Bất Nhạc Thiền sư một cái đầu. Cả hai đều mặc đạo bào màu đỏ, lông mi dày, cằm nhọn. Nhìn khuôn mặt cả hai giống như đúc. Bọn họ chính là cặp huynh đệ song sinh là cao thủ nổi danh của Chính Nhất đạo.

Ba người ở phía cuối của Nại hà ma cung liền xoay người nghênh đón Bất Nhạc Thiền Sư.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng địch trong trẻo chợt vang lên trong tai mọi người.

Tiếng địch đó nghe giống như những đứa mục đồng vẫn thổi, du dương trong gió tuy nhiên âm thanh của nó lại từ trong tầng mây trước mặt mọi người vọng xuống.

Một con trâu trắng đạp trong hư không từ trong mây xuất hiện. Con trâu trắng đó cũng có kích thước giống như những con trâu bình thường nhưng nhìn nó như được tạo ra từ ngọc. Trên đôi sừng của nó có những cái hoa văn rất đẹp. Trên lưng con trâu trắng là một nam tử thanh niên thần sắc tự nhiên, cầm trong tay một cây sáo.

Mà bên cạnh nam tử thanh niên và con trâu trắng là một người trung niên có sắc mặt âm trầm mặc áo dài đen.

- Vân Mông Sinh! Tân Vô Cực.

Vừa nhìn thấy hai người đó, Tiểu Vong Trần, Ngụy Tử Kỳ và Lâu Dạ Kinh hơi thay đổi sắc mặt.

Vân Mông Sinh và Tân Vô Cực đều là người Đại Tự Tại cung.

Đại Đồng tự và Chánh Nhất đạo cũng đều là phái lớn nhưng gần trăm năm nay không hề xuất hiện nhân vật nổi tiếng. Tu vi Bất Nhạc Thiền sư, Khổng Nhượng Đạo, Khổng Nhượng Thiện không là gì trong mắt của Tiểu Vong Trần nhưng Đại tự tại cung thì lại khác.

Danh tiếng của Đại Tự tại cũng trong các môn phái tu đạo cũng không vang dội lắm tuy nhiên không phải là không có thực lực.

Thanh danh của họ không hiển hách đó là vì môn nhân của họ ít khi đi lại trên thế gian.

Đám người Tiểu Vong Trần hiểu rất rõ thực lực của Đại Tự Tại cũng hiện tại trong số huyền môn thì chỉ sợ là gần với Côn Luân, Thục Sơn. So với Nga Mi không chừng còn mạnh hơn.

Pháp thuật của Đại Tự Tại cung hết sức huyền diệu. Mà hai người Vân Mông Sinh và Tân Vô Cực ít nhất cũng phải cùng cấp bậc với Nam Ly Việt và Trắc Trầm Đạo.

- Đón của ta một kiếm.

Vân Mông Sinh ngồi trên lưng trâu giơ tay vuốt ve cái địch mà mỉm cười. Nhưng Tân Vô Cực thì cơ bản chẳng hề nói nhiều, một tia sáng chợt lóe lên trong mắt y rồi một vầng kiếm quang màu trắng vọt thẳng về phía Lâu Dạ Kinh.

“Kiếm cương này sử dụng Kiếm ý và chân nguyên ngưng tụ chân khí quý thủy để ngưng tụ ra.”

Lạc Bắc và Thái Thúc có thể cảm nhận được kiếm quang mà Tân Vô Cực phóng ra không phải phi kiếm mà là giống như Kiếm cương trong suốt của Lạc Bắc, chỉ dùng Kiếm ý và chân nguyên ngưng tụ thành. Hơn nữa, hai người liền cảm nhận được trong Kiếm cương của Tân Vô Cực còn có nguyên khí quý thủy dao động. Hiển nhiên là kiếm quang đó chỉ dùng Kiếm ý và chân nguyên lấy nguyên khí quý thủy quanh người để ngưng tụ ra. Nếu là nguyên khí quý thủy ở trên mặt biển hay trong nước thì uy lực của thứ kiếm quyết này càng mạnh hơn.

- Kiếm cương của y không ngờ còn có thể thay đổi phương hướng trên không trung.

Lạc Bắc sử dụng Kiếm ý và chân nguyên ngưng tụ ra kiếm cương Phá Thiên Liệt mặc dù có thể phát ra cùng lúc hay có thể từng đạo một nhưng sau khi phóng ra thì giống như bắn tên, không thể thay đổi phương hướng. Nhưng Lạc Bắc và Thái Thúc có thể thấy kiếm quang mà Tân Vô Cực phóng ra liền tránh khỏi tia sáng màu vàng của Lâu Dạ Kinh mà đánh tới người y.

Lâu Dạ Kinh nhìn thấy Kiếm cương vọt tới cũng không nôn nóng, hai tay hợp lại phát ra một đám mây vàng bao phủ y vào bên trong. Kiếm cương chém qua đám mây khiến cho nó tản ra nhưng Lâu Dạ Kinh cũng bình an vô sự.

- Giỏi! Đón tiếp ta một kiếm.

Đạo kiếm cương thứ nhất thất bại, Tân Vô Cực hừ một tiếng rồi đột nhiên chộp một cái phóng ra cả ngàn tia sáng như một cơn mưa xối xả giã xuống bên dưới.

- Đúng là một tên cuồng.

“Tại sao y lại có thể phóng ra nhiều Kiếm cương đến vậy?”

Ý nghĩ đó chợt thoáng xuất hiện trong đầu Lạc Bắc.

Một đòn đố của Tân Vô Cực không ngờ bao phủ tất cả mọi người vào bên trong. Hơn nữa Lạc Bắc có thể cảm nhận được những tia kiếm quang kia đều tản ra khí kim thiết, hoàn toàn là phi kiếm thật chứ không phải là Kiếm cương.

- Hẳn tu luyện kiếm quyết khác biệt. Uy lực của y cũng không hề thua kém gì Phá Thiên Liệt của ta.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

22-01-2013, 08:40 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

216. Chương 215: Đới Thủ.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Nhưng Lạc Bắc cũng chợt hiểu ra vô số những tia kiếm quang kia không phải là do Tân Vô Cực phát tay phóng ra một ngàn thanh phi kiếm mà là do kiếm quyết của y dường như có thể hóa một thanh phi kiếm ra thành nghìn đạo.

Đối với Lạc Bắc thì đây là cao thủ luyện phi kiếm thứ hai mà hắn gặp, ngoài Ảo Băng vân ra. Điều khác biệt đó là bản thân phi kiếm của Ảo Băng Vân lợi hại còn Tân Vô Cực thì cả tu vi và phi kiếm đều lợi hại.

- A!

Một tiếng thét chói tay chợt vang lên, lại là một người của Nại Hà ma cung đang thi triển pháp thuật ngăn cản mưa kiếm quang của Tân Vô Cực thì bị một tia sáng trắng bắn trúng. Lạc Bắc có thể thấy rõ, tia sáng đó là do Vân Mông Sinh phóng ra. Nó là một đóa hoa tản ra ánh sáng màu trắng có hình dạng gần giống với hoa cúc nhưng chỉ to chừng ba tấc. Tuy nhiên khi đóa hoa đó đụng trúng người kia của Nại Hà ma cung thì thân thể của y cũng nổ tung.

“Người này đúng là một kẻ độc ác!”

Lạc Bắc vừa nhìn thấy sau khi đánh chết một người của Nại Hà ma cung, nét mặt của Vân Mông Sinh vẫn dương dương tự đắc như không phải giết chết một mạng người mà là hái một cái lá cây vậy.

- Yêu vương! Nếu ngươi không ra tay thì chúng ta không thể đoạt được Huyết Xá lợi.

Tiểu Vong Trần vừa bắt một cái pháp quyết vừa nói với Lạc Bắc.

Mặc dù Lạc Bắc và Tiểu Vong Trần đã kết thái ở U Minh Huyết thệ nhưng cả hai bên chẳng qua lấy đó làm giải pháp tạm thời, nên Lạc Bắc cũng không có ý định liều chết. Vốn hiện tại, Lạc Bắc ngoại trừ việc tĩnh tâm quan sát và điều tức ra thì không có hành động gì khác. Tất cả pháp thuật lan tới họ đều bị chiến xa Ô Đàm Kim ma lang chặn lại

Hiện tại tình thế hết sức rõ ràng, xét tổng thể thực lực thì bên phía Nại Hà ma cung mạnh hơn một chút. Dù sao thì đám người đi theo Tiểu Vong Trần cũng đều là những nhân vật có tu vi cực kỳ cao.

Nhưng hiện tại điểm quan trọng nhất đó là ngoại trừ Tiểu Vong Trần ra thì không ai có thể áp chế được Nam Ly Việt.

Mà ngoại trừ Lâu Dạ Kinh ra cũng không ai có thể áp chế được Trác Trầm Đạo.

Hiện tại xuất hiện Vân Mông Sinh và Tân Vô Cực có cùng cấp bậc với Trác Trầm Đạo. Cả hai người vừa mới ra tay, Tiểu Vong Trần và Lâu Dạ Kinh không thể nào tập trung để đối đầu với Nam Ly Việt và Trác Trầm Đạo.

Thực sự Trác Trầm Đạo không phải là thứ hậu sinh không có đủ kinh nghiệm. Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu của y là một thứ pháp thuật có quy mô sát thương rộng. Chỉ cần một lần phóng ra Tử Lôi phá thần chùy như vừa rồi là hoàn toàn có thể quấy rối bên phía hàng ngũ của Nại hà ma cung.

Tiểu Vong Trần không hề nói ngoa. Nếu Lạc Bắc mà không ra tay thì đừng nói là đoạt được Huyết Xá lợi, thậm chí đám người Nại hà ma cung còn bị vây giết.

Lạc Bắc gạt đầu, còn chưa có động tác thì một vầng kiếm quang màu trắng đã chém về phía hắn.

- Ta không đi tìm người mà người lại tới tìm ta?

Khi kiếm quang màu trắng còn cách Lạc Bắc chừng mười trượng, kiếm khí kinh người cũng đã ập tới khiến cho Lạc Bắc phải nheo mắt lại.

Kiểm quang màu trắng đó là cho Tân Vô Cực của đại Tự tại cung phóng ra.

Có lẽ khi thấy Tiểu Vong Trần nói chuyện với Lạc Bắc lại thấy hắn đứng một cách bình thản nên một người vốn kiêu ngạo như Tân Vô Cực cảm thấy không vui liền cho Lạc Bắc một kiếm. Nhưng y không biết rằng tới lúc này, Lạc Bắc cũng cảm thấy khó chịu với cả hai người.

- Chiến Bách Lý! Hi Ngọc Sa! Các người đối phó với Vân Mông Sinh còn Tân Vô Cực để ta.

Sau khi lạnh lùng nói câu đó, Lạc Bắc vẫn chưa hề cử động mà chỉ chờ kiếm cương màu trắng tới trước mặt chừng năm trượng thì một tiếng nổ vang lên. Một đạo kiếm cương trong suốt từ trong người hắn lao ra đánh thẳng vào đạo kiếm cương màu trắng.

“Ồnh!”

Giống như hai thanh kiếm to va chạm vào nhau phát ra tiếng nổ.

“Tên này cũng tu luyện pháp quyết phi kiếm. Đúng là muốn chết!”

Tân Vô Cực liền có ý nghĩ đó.

Bởi vì sau khi hai đạo kiếm cương va chạm với nhau, đạo kiếm cương trong suốt của Lạc Bắc liền bị đánh tan. Hiển nhiên là xét về lực lượng thì Kiếm cương của Tân Vô Cực đã hơn một bậc.

Nhưng ý nghĩ đó còn chưa trôi qua khỏi đầu Tân Vô Cực thì một tiếng nổ nữa vang lên. Một đạo kiếm cương trong suốt lại đã giáng lên kiếm cương của Tân Vô Cực.

Lần này thì Kiếm cương của Tân Vô Cực bị đánh nát.

Kiểm quyết mà Tân Vô Cực tu luyện mặc dù hết sức huyền diệu, kiếm cương do kiếm ý và chân nguyên của y ngưng tụ thậm chí còn có thể thay đổi phương hướng. Nhưng kiếm quyết Phá Thiên Liệt của Lạc Bắc vốn có sức phá hoại cực mạnh. Vì vậy mà kiếm cương của Tân Vô Cực mặc dù mạnh nhưng cũng không thể chống lại Lạc Bắc.

Hiện tại Lạc Bắc có thể phóng ra được tám đạo kiếm cương trong suốt. Chỉ mới đạo thứ hai phóng ra đã đánh tan được kiếm cương của Tân Vô Cực.

“Xoạt!”

Một tiếng nổ vang lên, cùng lúc đó sáu đạo kiếm cương trong suốt cũng lao ra giống như một khối có sáu mặt, chặt đứt đường lui của Tân Vô Cực, bao vây y vào giữa.

Tốc độ kiếm cương cực nhanh khiến cho người khác không kịp ngăn cản. Đồng thời một tiếng động khác vang lên, một tia sáng màu đen xuyên giữa sáu đạo kiếm cương mà vọt về phía Tân Vô Cực.

Đại Tự Tại cung tích lũy cả ngàn năm nên ngoại trừ Côn Luân may mắn gặp được linh mạch, chỉ có số lượng môn nhân không đông lắm. Còn xét về mặt pháp thuật thì không hề kém Côn Luân.

Pháp quyết mà Tân Vô Cực tu luyện chính là Ngân hoa kiếm sát quyết. Đây là một thứ kiếm quyết rất lợi hại. Sự tinh diệu của nó không chỉ hút nguyên khí quý thủy để ngưng tụ kiếm cương mà có thể làm cho một thanh phi kiếm phân ra thành ngàn đạo. Hơn nữa cho dù chân nguyên của một ngàn đạo đó bị đánh tan thì khí kim thiết cũng không bị thất lạc. Chúng như có trí nhớ mà tự mình hội tụ trở lại.

Thứ kiếm quyết này nếu nói về sát thương quy mô lớn thì hơn xa các kiếm quyết khác nhưng nếu nói về sức bật thì kém xa kiếm quyết Phá Thiên Liệt của Lạc Bắc. Hơn nữa, Tân Vô Cực cũng không thể ngờ được Lạc Bắc cũng là một người tu đạo tu luyện phi kiếm giao chiến với mình, thậm chí còn lấy cứng chọi cứng đánh nát đạo kiếm cương của y.

Mắt thấy không kịp thì triển pháp quyết khác, Tân Vô Cực gầm lên giận dữ thu lại hơn một ngàn tia sáng rồi ngưng tụ lại thành một vầng kiếm quang màu bạc trong nháy mắt, giao thủ với Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc.

- Oành!

Kiểm quang màu bạc và Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc va chạm với nhau khiến cho ánh sáng bắn ra khắp nơi. Tuy nhiên kiếm quang màu bạc tản ra không bay ngược lại mà lại bắn về phía Lạc Bắc.

Lần này, Tân Vô Cực thấy không thể ngăn cản nổi uy thế của Tam Thiên Phù Đồ nên lợi dụng phi kiếm của mình có thể phân rời hợp định ép Lạc Bắc tự bảo vệ bản thân.

Chỉ cần Lạc Bắc nghĩ cách để tự bảo vệ mình thì uy thế Tam Thiên Phù Đồ sẽ giảm mạnh.

Một đòn đó của Tân Vô Cực chính là đầu pháp lưỡng bại câu thương.

- Không ổn.

Nhưng trong nháy mắt, kiếm quang màu đen chợt tản ra ánh sáng rực rỡ. Đường như kiếm quang phình ra tới mấy lần. Đó là do Lạc Bắc không hề tránh né mà dốc hết sức điều khiển Tam Thiên Phù Đồ.

Lần này, Tân Vô Cực cảm nhận được với tốc độ của Tam Thiên Phù Đồ, kiếm quang của y không thể nào ngăn cản được còn bản thân sẽ bị nó cắt cổ. Trong nháy mắt, Tân Vô Cực hét lên điên cuồng rồi nhanh chóng lướt về phía sau. Kiếm quang màu bạc cũng chẳng hề né tránh cứng rắn đối chọi với Tam Thiên Phù Đồ.

“Oành!” Tam Thiên Phù Đồ lập tức bị ngăn cản. Thân thể của Lạc Bắc giật mạnh còn kiếm quang của Tân Vô Cực cũng bị đánh tan tởm ra trong không trung giống như một đóa hoa đẹp mắt. “Phụt” Sau đó, Tân Vô Cực phun ra một ngụm máu tươi.

- Phá Thiên Liệt của Thục Sơn! Người là ai?

Tân Vô Cực phun ra một ngụm máu, đồng thời cũng hét lên. Nhưng tiếng hét của y vừa mới vang lên thì một cột sét to như thùng nước đã xuất hiện quật lên lưng y, đánh cho y rơi từ trên cao xuống dưới.

- Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu!

Nam Ly Việt và Trác Trầm Đạo lập tức quay sang nhìn về phía Thái Thúc trong bộ Thái Hư Nghê y, mặt được che bởi một chiếc khăn lụa.

“Xoẹt!”

Nhưng đúng vào lúc, Nam Ly Việt quay sang nhìn thì tám đạo kiếm cương trong suốt và kiếm quang màu đen lại lao về phía y.

Mới vừa rồi, Lạc Bắc đã thấy rõ đối với bên phía Nại Hà ma cung thì uy hiếp lớn nhất đối với họ là Âm Dương sinh tử đạo của Nam Ly Việt, cho nên sau khi cùng với Thái Thúc đánh cho Tân Vô Cực bị thương, Lạc Bắc liền lập tức tìm tới Nam Ly Việt.

- Tam Thiên Phù Đồ! Người là Lạc Bắc?

Nam Ly Việt nhanh chóng giơ hai tay, một vầng ánh sáng từ trên không trung chợt rải xuống rồi giống như một cái lồng xoáy mà che kín trước mặt Nam Ly Việt. Tam Thiên Phù Đồ và tám đạo kiếm cương trong suốt lập tức bị nó cuốn vào. Lồng xoáy nhanh chóng vỡ vụn nhưng tám đạo kiếm cương của Lạc Bắc cũng bị cắt

nát, Tam Thiên Phù Đồ thì như không không chế được mà có cảm giác cắn nát. Lạc Bắc vội vàng thu hồi Tam Thiên Phù Đồ còn trong đầu Nam Ly Việt chợt xuất hiện suy nghĩ đó liền hét lên.

- Phải thì sao mà không phải thì sao? Mau giao Huyết Xá lợi ra đây ta cho người chết được toàn thây.

Nhưng cũng vào lúc này, Ngụy Tử Kỳ chợt cười lạnh. Vàng sáng đỏ như máu dưới chân y chợt bắn ra một tia sáng hồng, đột kích trúng Bích Vân trùng khiến cho nó tan nát.

Trong tích tắc đó, Lạc Bắc và Thái Thúc đều thấy *rõ vàng ánh sáng đỏ như máu dưới chân Ngụy Tử Kỳ là một người nhỏ chừng bảy tấc, giống như trẻ con.

- Đó là ma luyện huyết anh.*

Vừa nhìn thấy đứa bé dưới chân Ngụy Tử Kỳ, Lạc Bắc và Thái Thúc liền hiểu ngay đó là cái gì.

Lúc trước, Lạc Bắc và Thái Thúc chỉ biết ma môn có một thứ pháp quyết có thể khiến lấy Nguyên Anh của người tu đạo rồi tế luyện thành Ma luyện huyết anh cho mình sử dụng.

Nhưng những người có được Nguyên Anh đều là những người có tu vi cực cao. Cho dù họ có bỏ mình, Nguyên Anh không bỏ chạy được thì phần lớn là lựa chọn để cho Nguyên Anh tự nổ. Muốn bắt được một Nguyên Anh quả thực so với cướp đoạt một cái pháp bảo lợi hại khác còn khó hơn nhiều. Vì vậy mà mặc dù biết trong Ma môn có thứ công pháp này nhưng Lạc Bắc và Thái Thúc cũng biết rất ít người có thể luyện thành Huyết Anh. Nhưng không ngờ Ngụy Tử Kỳ lại có được một huyết anh như thế.

- Chẳng trách mà Ngụy Tử Kỳ có thể đứng ở hàng thứ hai trong Nại Hà ma cung.

Khi biết được dưới chân Ngụy Tử Kỳ là một Ma luyện huyết anh, trong đầu Lạc Bắc liền có ý nghĩ đó.

Bình thường thì Nguyên Anh ngoại trừ tự thân không ngưng luyện ra còn lại lực lượng chân nguyên của nó rất mạnh, bản thân cũng có thể thi triển được pháp thuật. Mà Ma Luyện huyết anh có thể khiến cho Nguyên Anh trở nên hết sức dẻo dai, kết hợp với chân nguyên cực mạnh, phi độ cực nhanh trở thành một thứ pháp bảo cực kỳ lợi hại. Hơn nữa, nó còn có thể phóng ra pháp thuật để đối địch. Mà cái loại huyết anh này chỉ cần tế luyện thành công thì còn có thể thêm được vài thứ pháp thuật độc đáo. Uy lực của một con Ma luyện huyết anh chỉ sợ không hề kém Thi thần tướng linh Khuất Đạo Tử của Lạc Bắc.

Cái này Lạc Bắc cũng hiểu được cho dù không có Huyết Xá lợi thì đám người Nại Hà ma cung cũng phải dốc sức chặn giết đám người Nam Ly Việt. Bởi vì đối với người trong Ma môn mà nói thì khí huyết, xác chết người tu đạo đều là nguyên liệu luyện chế pháp bảo và tu luyện pháp thuật. Nhất là Nam Ly Việt và Trắc Trâm Đạo thì chỉ cần bắt được Nguyên Anh hai người luyện thành Huyết Anh của mình thì thực lực sẽ tăng lên rất nhiều.

Sau khi Bích Vân trùng bị Ma luyện huyết anh của Ngụy Tử Kỳ đánh cho bị tổn hại thì toàn bộ không trung lập tức vang lên những tiếng rống giận dữ. Âm thanh đó là của con trâu trắng dưới chân Vân Mông Sinh vọng lại.

Con trâu trắng dưới chân Vân Mông Sinh cũng là một con dị thú lợi hại. Mỗi một tiếng rống trầm thấp vọng ra, từ trên người nó lại tản ra một đám mây trời màu trắng như bảo vệ cho Vân Mông Sinh. Mới vừa rồi, Vân Mông Sinh ra tay đánh chết một tên cao thủ của Nại Hà ma cung thể hiện thực lực không hề dưới Lâu Dạ Kinh nhưng khi đánh với Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa, một người có tu vi cao tuyệt còn một người có tốc độ thi triển pháp thuật cực nhanh. Cả hai người liên thủ từ từ cuốn lấy Vân Mông Sinh.

Do đám người Lạc Bắc đột nhiên ra tay khiến cho toàn bộ tình hình bị đảo ngược. Hơn nữa, Bích Vân Trùng dưới chân Nam Ly Việt và Trắc Trâm Đạo bị đánh hỏng khiến cho không có pháp bảo phi độ. Tuy nhiên Nam Ly Việt không hề có lấy một chút lo lắng mà còn cười dài:

- Được! Các người muốn Huyết Xá Lợi đúng không? Cho các người.

Trong tiếng cười dài của y, một tia sáng hồng lóe lên rồi một quả trứng gà nhỏ tròn vo tản ra ánh sáng màu hồng bị Nam Ly Việt ném về phía Tiểu Vong Trần.

- Huyết Xá lợi! Đây là chủ nguyên xá lợi của U Minh huyết ma? Không ngờ phái Thanh Thành lại giữ xá lợi chủ của U Minh huyết ma.

Nhất thời, tất cả những người của Nại Hà ma cung đều hơi biết sắc, mà la lên thất thanh.

Khi thứ đồ đó được ném ra, tất cả mọi người đều cảm nhận được lực lượng chân nguyên và ma khí cực mạnh trên đó. Mặc dù tu vi của mọi người ở đây đều không hề kém nhưng ma khí tản ra cũng khiến cho mọi người cảm thấy tinh thần dao động, khó thở giống như đang bị vùi trong biển máu.

Thứ đồ này hiển nhiên là một trong những viên Huyết Xá Lợi mà U Minh Huyết ma chết để lại.

Nhưng lúc trước khi U Minh huyết ma ngã xuống, máu huyết trong người và chân nguyên ngưng kết thành bảy viên Huyết Xá Lợi. Sáu khối trong đó đều to bằng đốt ngón tay chỉ có một viên ngưng tụ nhiều máu huyết và chân nguyên nhất mới to bằng quả trứng gà.

Chủ nguyên Huyết Xá lợi ngoại trừ ngưng tụ chân nguyên và máu huyết nhiều hơn những viên Xá lợi khác thì có lẽ còn ẩn chứa nhiều loại pháp quyết của U Minh huyết ma hơn.

Đám người Nại Hà ma cung trước đây đều biết bảy viên Huyết Xá lợi bị các môn phái chia ra. Nhưng cũng giống như phần lớn mọi người, họ cũng không biết phái Thanh Thành có được Huyết xá lợi chủ nguyên của U Minh huyết ma.

Khi viên Huyết Xá lợi bị Nam Ly Việt ném cho Tiểu Vong Trần, cùng với ma khí từ nó tản ra thì mọi người cũng cảm nhận được một làn pháp lực kinh người dao động cách họ vài dặm. Theo đó một cái lốc xoáy màu bạc xuất hiện như xé rách hư không mà chui ra.

- Huống Vô Tâm.

Sắc mặt đám người Ngụy Tử Kỳ và Lâu Dạ Kinh trong nháy mắt trắng bệch.

- Người này chính là Huống Vô Tâm, một trong Thập đại kim tiên?

Lạc Bắc liếc mắt nhìn lại thì chỉ thấy Huống Vô Tâm mặc bộ trang phục màu vàng nhạt từ trong hư không bước ra. Thoáng cái, toàn bộ khí và mây trôi trên bầu trời như bị cái bước chân của Huống Vô Tâm làm cho tản ra. Thứ chấn động đó dường như còn khiến cho toàn bộ mặt đất cũng phải chấn động.

Phần lớn những nhân vật mà Lạc Bắc gặp trước kia đều là nhân vật đứng đầu thế gian, tông sư một phái nhưng so với Huống Vô Tâm thì bọn họ chẳng khác nào một con kiến so với ngọn núi.

- Đi!

Vừa nhìn thấy Huống Vô Tâm như xé rách hư không xuất hiện cách đó vài dặm, Tiểu vong Trần biến sắc phát ra một đạo chân nguyên đánh vào Huyết Xá lợi cho nó bay về phía Lạc Bắc còn bản thân y thì quát khê rồi xoay người vội vàng bỏ chạy.

- Không hay.

Có thể nói sự xuất hiện của Huống Vô Tâm khiến cho đám người Tiểu Vong Trần cảm thấy khó chiếm được lợi thế, định bỏ chạy. Nhưng sắc mặt của Nam Ly Việt cũng hơi thay đổi.

Lúc trước, đuổi theo Ngụy Tử Kỳ mặc dù không thấy thân phận của y nhưng Nam Ly Việt và Trác Trâm Đạo cũng cảm thấy kỳ lạ vì vậy mà thông báo cho đám người Vân Mông Sinh và Huống Vô Tâm.

Vì vậy mà mặc dù bị rơi vào hoàn cảnh bất lợi nhưng Nam Ly Việt biết Huống Vô Tâm sẽ đến vì vậy mà không hề lo lắng.

Nhưng vào lúc này, y lại nhìn thấy Tiểu Vong Trần đánh văng Huyết Xá lợi cho Lạc Bắc. Mà Lạc Bắc thì chỉ giơ tay lên hút nhẹ đã bắt được nó cầm trong tay.

Viên Huyết Xá Lợi này là xá lợi chủ nguyên của U Minh huyết ma. Năm đó, U Minh Huyết Ma để lại bảy viên Huyết Xá lợi thì đây là viên to nhất. Nam Ly Việt ném nó cho Tiểu Vong Trần cũng là do tình thế bất buộc.

Sở dĩ Nam Ly Việt ném nó đi là bởi vì y biết rõ Huyết Xá Lợi đối với người Ma môn là chí bảo số một trong thiên hạ, có thể khiến cho chúng phát điên.

Hơn nữa, một viên chủ nguyên Huyết Xá Lợi vốn ma khí của nó có tác dụng xâm nhập vào tinh thần của con người. Nếu ném thẳng nó tới mặt thì cho dù là người trong Ma môn chỉ sợ tinh thần cũng không kiềm chế được sự thu hút của nó.

Trong đám người của Nại Hà ma cung thì Tiểu Vong Trần có tu vi cao nhất, tu luyện Đại Tự tại huyết ma quyết nên đối với Nam Ly Việt có sự uy hiếp lớn nhất. Cho nên, Nam Ly Việt ném Huyết Xá lợi cho Tiểu Vong Trần chính là muốn để cho y thất thần, còn đám người Nại Hà ma cung thì bị thu hút mà nhân cơ hội đánh chết đối phương.

Nhưng Nam Ly Việt không hề biết rằng do Tiểu Vong Trần và Lạc Bắc đã kết Thái Cổ U minh huyết thệ nên trong lòng không thể tham được. Cho dù có viên Huyết Xá lợi này thì cũng phải giao cho Lạc Bắc vì vậy mà trong nháy mắt, Tiểu Vong Trần cơ bản không hề mất tinh thần mà đẩy viên Huyết Xá lợi về phía Lạc Bắc.

Lần này, kế sách của Nam Ly Việt hoàn toàn thất bại.

Thật sự cho dù có kết thái cổ U Minh Huyết thệ thì bình thường người trong Ma môn cũng không thể nào ngăn cản nổi sức hấp dẫn của Huyết Xá lợi. Bình thường nếu trong tình hình như vậy, người trong Ma môn chỉ sợ không kiềm chế nổi lòng tham mà vô lý, bất chấp U Minh huyết thệ cản trở.

Còn Tiểu Vong Trần thì đẩy viên Huyết Xá lợi cho Lạc Bắc đồng thời thấy Huống Vô Tâm xuất hiện liền dẫn người Nại Hà ma cung bỏ chạy có thể nói là vô cùng quyết đoán.

Vào lúc này, đám người Tiểu Vong Trần đang chiếm thượng phong, lập tức bỏ chạy trong khi Bích Vân trùng của Nam Ly Việt và Trác Trầm Đạo đã bị phá hủy có muốn ngăn cản cũng không được.

- Thế nào đây? Tự Tại chân quân. Người muốn giết đồ đệ của ta. Ta đã tới đây mà người còn định đi phải không?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

22-01-2013, 08:40 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

217. Chương 216: Huyết Xá Lợi Vào Tay.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Nhưng vào lúc này, Huống Vô Tâm chợt nở nụ cười nhạo rồi khẽ sải bước chân.

Động tác của Huống Vô Tâm hết sức chậm rãi khiến cho tất cả mọi người đều nhìn thấy rõ.

Khi mới sải bước, lão còn cách đám người Tiểu Vong Trần chừng vài dặm nhưng sau khi sải bước, lão liền xuất hiện trước mặt đám người Tiểu Vong Trần.

- Huống Vô Tâm! Người mở miệng ngông cuồng như vậy chẳng lẽ ta sợ người thật phải không?

Vừa nhìn thấy Huống Vô Tâm chặn trước mặt, trong mắt Tiểu Vong Trần lóe lên một tia sáng rồi nở nụ cười lạnh.

Một quang sáng giống như quả trứng màu hồng lập tức bao phủ Huống Vô Tâm vào bên trong.

Đại Tự Tại phản phệ thần quang huyết mạc.

Vàng sáng hình quả trứng màu hồng đó là thứ pháp thuật mà trước kia Tiểu Vong Trần dùng để đối phó với đám người Lạc Bắc. Bất cứ người nào bị vây trong đó mà thi triển thứ pháp thuật nào thì đều phải chịu hai phần uy lực phản lại người mình.

“Oành!” Một tiếng nổ lớn vang lên. Cùng lúc đó, hai tia sét màu tím giống như hai con Lôi long độn vào nhau làm tản ra hàng ngàn tia hồ quang màu tím.

Lần này, Trác Trầm Đạo thấy đám người Lạc Bắc sử dụng chiến xa Ô Đàm Kim Ma lang nên định phóng ra một đạo lôi cương ngăn cản Lạc Bắc nhưng không ngờ lại bị Thái Thúc phát ra lôi cương đánh tan.

- Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu là do ta truyền cho Thương Lăng cung. Pháp quyết của người học được từ đó mà dám lấy ra để đối phó với ta? Để ta cho người được thấy đâu mới là uy lực thực sự của Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu.

Trong hàng hậu bối của Côn Luân thì Trác Trầm Đạo là người có tâm cơ sâu nhất, nhạy bén nhất. Chỉ có điều vừa rồi nhìn thấy Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa đối đầu với Vân Mông Sinh, Hi Ngọc Sa phóng ra Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu thì y liền hiểu ra tại sao Thái Thúc lại có được thứ pháp quyết này. Mất thấy một đạo lôi cương của mình bị Thái Thúc đánh tan, khuôn mặt Trác Trầm Đạo trở nên tàn nhẫn. Trong tiếng hừ lạnh của y, một hình người nhỏ bé cao năm tấc màu tím chọt từ đỉnh đầu Trác Trầm Đạo lao ra.

Hình người màu tím có khuôn mặt giống Trác Trầm Đạo như đúc. Tuy nhiên trên người nó lại liên tục lóe lên những tia chớp, đồng thời tản ra một thứ uy nghiêm. Cái hình người nhỏ màu tím đó hiển nhiên là Nguyên Anh của Trác Trầm Đạo.

Nguyên Anh của Trác Trầm Đạo vừa từ đỉnh đầu lao ra thì hai bên đều đột nhiên xuất hiện một cái lôi ẩn dài một trượng hiện ra giữa không trung. Hai cái lôi ẩn đều do Lôi cương ngưng tụ lại tạo ra, xung quanh có những tia chớp lóe lên liên tục. Nhìn cảnh tượng giống như giữa không trung có một vị Thiên tôn cầm hai cái ẩn mà đập xuống đầu Thái Thúc.

Từ sau khi có được Trừu Tủy đoạt nguyên quyết, tu vi tăng mạnh, Trác Trầm Đạo đã tu luyện Nguyên Anh tới cảnh giới có thể ra khỏi cơ thể.

Nguyên Anh xuất thể cũng có thể một mình phóng ra pháp thuật.

Tốc độ thi triển pháp thuật của Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu vốn cực nhanh nên Nguyên Anh của Trác Trầm Đạo vừa mới ra khỏi cơ thể thì bản thân y phóng ra một đạo còn Nguyên Anh phóng ra một đạo.

Lúc trước, có đám người Nại hà ma cung vây công, bọn họ có rất nhiều pháp thuật quỷ bí độc ác lại có pháp thuật chuyên đối phó với Nguyên Anh. Vì vậy mà mặc dù Trác Trầm Đạo đã tu luyện tới cảnh giới Nguyên Anh xuất thể thì cũng không dám sử dụng. Nhưng hiện tại đám người Ma môn đều đã bỏ chạy nên y không còn e ngại nữa.

Bình thường các loại pháp quyết một khi tu luyện tới Nguyên Anh thì sự cảm ứng với trời đất càng thêm nhạy bén khiến cho tốc độ thi triển pháp thuật sẽ nhanh hơn. Mà Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu là thứ pháp quyết nổi tiếng thiên hạ về tốc độ thi triển pháp thuật.

Tốc độ thi triển pháp thuật gấp hai lần khiến cho Trác Trầm Đạo thấy Thái Thúc cơ bản không thể nào ngăn cản.

Nhưng hai cái lôi ẩn vừa mới giáng xuống thì hai cái lôi ẩn khác cũng xuất hiện. Một tiếng nổ vang lên, bốn cái lôi ẩn va chạm vào nhau làm cho vạn tia chớp bắn đầy ra xung quanh.

Một hạt châu to bằng quả trứng bồ câu màu vàng rung rung lơ lửng trước mặt Thái Thúc.

- Thiên Hư Lôi châu!

Ánh mắt của Trác Trầm Đạo trở nên hết sức tham lam.

Một viên Thiên Hư Lôi châu có thể làm cho uy lực pháp thuật Lôi hệ tăng lên gấp đôi. Như vừa rồi nếu Trác Trầm Đạo có được Thiên Hư Lôi châu mà thi triển lôi ẩn thì không phải hai mà là bốn.

Tu vi tới dạng như Trác Trầm Đạo thì muốn tăng lên đều vô cùng khó khăn. Chỉ cần một chút chênh lệch cũng là khó như lên trời.

Nếu đối thủ có tu vi và pháp thuật vượt hơn thì có khi cả đời Trác Trầm Đạo cũng đừng hòng mong vượt qua được. Nhưng một viên Thiên Hư Lôi châu có thể khiến cho thực lực của y tăng lên một cấp bậc, thậm chí có thể đánh chết một đối thủ như vậy.

Cũng giống như Huyết Xá Lợi là chỉ bảo số một trong thiên hạ đối với Ma môn thì Thiên Hư Lôi châu đối với Trác Trầm Đạo là người tu luyện pháp quyết Lôi Cương chính là chỉ bảo số một trong thiên hạ.

Mới vừa rồi khi Nam Ly Việt ném Huyết xá lợi do có U Minh huyết thể kiểm chế cho nên Tiểu Vong Trần cũng không bị nó thu hút. Nhưng lần này, Trác Trầm Đạo thì khác. Y hoàn toàn bị Thiên Hư Lôi châu hấp dẫn.

Chỉ trong một chút thất thần đó, một tia sáng tím chợt lóe lên trong mắt Thái Thúc rồi hai cột sét to như hai thùng nước đã một trước một sau nổ tung trên người Trác Trầm Đạo.

- Không hay.

Bởi vì giữa không trung tràn ngập tia chớp do bốn cái lôi ẩn vỡ vụn nên không thể nhìn rõ tình cảnh. Hơn nữa, Trác Trầm Đạo không ngờ được trong tình huống một đối một mà lại không địch nổi Thái Thúc. Vì vậy mà Nam Ly Việt ở gần Trác Trầm Đạo nhất cũng chỉ kịp biến sắc mà không kịp trợ giúp, đành phải trở mắt nhìn hai cột sét giống như hai con mãng xà nổ tung trên người Trác Trầm Đạo.

- A!

Trong tiếng sét nổ vang, Trác Trầm Đạo kêu lên một tiếng thảm thiết.

Thân thể của y bị sét nổ cho co quắp, cháy đen. Còn Nguyên Anh của y thì ở trong tia sét cũng giống như một con chuột bị cho vào chảo mà nổ tung.

- Sao lại thế này?

Trong số những người còn lại, Vân Mông Sinh vừa thấy Thái Thúc phóng ra hai tia sét liền cảm thấy không ổn. Nhưng y còn chưa kịp phóng pháp thuật thì dưới chân chợt chấn động. Con trâu trắng của y không ngờ rống lên một tiếng rồi quay đầu bỏ chạy.

Con trâu trắng của Vân Mông Sinh là một thứ dị chủng từ thời cổ, được y thu phục từ lâu nên không hề xuất hiện chuyện như vậy. Vân Mông Sinh cố gắng nhưng không thể nào áp chế nổi nó, mà chỉ cảm thấy nó đang hết sức sợ hãi như nhìn thấy một thứ gì vô cùng kinh khủng.

- Cái gì vậy?

Đúng vào lúc này, Vân Mông Sinh chợt nhìn thấy một cái bóng đen khổng lồ chợt hiện ra trên chiến xa Ô Đàm Kim ma lang.

“Oanh!”

Khi cái bóng đen lớn đó xuất hiện, một làn hơi thở xen lẫn thủy, hỏa, phong, lôi liền đánh trúng Trác Trầm Đạo.

Tiếng kêu thảm của Trác Trầm Đạo đột nhiên bị cắt ngang đó là vì toàn bộ thân thể và Nguyên Anh của y bị một làn hơi thở giống như dòng nước đen ập tới biến thành tro.

- Không ngờ Trác Trầm Đạo lại chết trong tay của nó.

Đây là ý nghĩ đầu tiên của Vân Mông Sinh.

“Thất Hải Yêu Vương thú!”

Gần như trong nháy mắt, Vân Mông Sinh cũng thấy rõ cái bóng màu đen to lớn trên người đầy những hoa văn màu đỏ đen.

Đồng thời hai bóng người tản ra tử khí và pháp lực dao động mạnh cũng xuất hiện sau lưng Lạc Bắc.

Lần này, Lạc Bắc dựa vào chiến xa Ô Đàm Kim Ma lang mà trong nháy mắt triệu tập Thất Hải Yêu Vương thú, Khuất Đạo Tử, thi thân tới đây.

- Đi! Không ổn.

Bất được Huyết Xá Lợi lại đánh chết Trác Trầm Đạo, Lạc Bắc không hề do dự lệnh cho Hải Lang vương điều khiển chiến xa nhanh chóng phi độn xuống bên dưới. Trong lúc nhìn thấy đám người Nam Ly Việt cơ bản ngăn không được thì đột nhiên một thứ cảm giác khác lạ chợt xuất hiện trong đầu hắn.

Cái cảm giác đó chính là lực lượng cấm chế của U Minh Huyết Thệ tạo ra.

Lạc Bắc vừa mới ngẩng đầu lên thì thấy Huống Vô Tâm bị Đại tự tại phản phệ thần quang huyết mạc bao phủ liền lật tay, một cái kính cổ lục giác màu vàng kim từ trong tay y bay ra. Ánh sáng giống như tia nắng mặt trời chợt lóe lên khiến cho Đại tự tại phản phệ thần quang đang bao phủ y chợt biến mất.

“Phá!”

Cùng lúc đó, hai tia sáng bảy màu từ trong mắt Huống Vô Tâm bắn ra đánh trúng ngực Tiểu Vong Trần xuyên ra sau lưng, tạo thành một vết thương kinh người.

Sau khi cả hai bên kết Thái cổ U Minh huyết thệ mà một bên gặp nguy hiểm thì bên kia bắt buộc phải giúp đỡ.

Sở dĩ Lạc Bắc cảm ứng được lực lượng thái cổ U Minh huyết thệ đó là vì Tiểu Vong Trần đã bị Huống Vô Tâm làm cho bị thương nặng.

Lần này, Lạc Bắc lệnh cho Chiến Bách Lý điều khiển chiến xa dừng lại.

- Hạo Thiên Kính!

Vừa nhìn thấy cái kính cổ đó, Lâu Dạ Kinh và Ngụy Tử Kỳ liền hét lên kinh hãi.

Mắt thấy Tiểu Vong Trần bị Huống Vô Tâm đánh cho trọng thương, bọn họ không hề do dự đặt tay trái lên trán của mình. Lần này, từ trong thất khiếu của Lâu Dạ Kinh liền chảy máu. Nhưng máu tươi vừa mới chảy ra liền biến thành màu vàng. Cùng lúc đó, Lạc Bắc chỉ cảm thấy từ trong dãy núi dưới chân chợt vọng lên những âm thanh ừ ừ.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

22-01-2013, 08:41 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

218. Chương 217: Lực Lượng Kim Tiên.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Ma nguyên trùng khiêu! Nguyên Từ Ngân Sát xạ tuyến.

Lạc Bắc còn chưa kịp làm động tác gì thì tiếng rít của Lâu Dạ Kinh vang lên. Toàn bộ rừng Lang Sơn dưới chân liền nứt toác xuất hiện vô số lỗ thủng. Có hàng ngàn, hàng vạn những làn khí vàng kèm theo đốm lửa màu đen từ dưới nền đất bay thẳng lên không trung. Từng tia sáng màu bạc theo khí vàng xuất hiện rồi tản ra xung quanh.

Toàn bộ không trung trong vòng mấy trăm dặm khắp nơi đều phụt lên khí vàng và ánh sáng bạc làm cho người ta hít thở cảm thấy cay xè.

Khí vàng đó chính là khí Hoàng Tuyền U Minh và khí Lưu huỳnh. Còn màu đen chính là Hắc sát hỏa khí. Mà từng tia sáng màu bạc liên tục nổ tung trong không gian không ngờ chính là Nguyên Từ xạ tuyến trong lòng đất.

Không thể ngờ được pháp thuật của Lâu Dạ Kinh lại có thể dẫn được cả Nguyên Từ xạ tuyến từ dưới lòng đất lên.

- Không ổn.

- Không ngờ thứ pháp thuật này lại có uy lực như vậy.

Khi Lâu Dạ Kinh phóng ra đạo pháp thuật đó, tất cả pháp bảo của những người có mặt lập tức mất đi sự không chế. Ánh sáng vốn có của chúng mất hẳn như lập tức bị tiêu diệt mà biến thành một cục sắt thường. Chiến xa Ô Đàm Kim Ma lang cũng mất đi sự không chế mà rơi xuống đất.

- Graoooo.

Thi thần đang lơ lửng phía sau Lạc Bắc là người đầu tiên rơi xuống giống như viên đạn. Còn Lạc Bắc và Thái Thúc thì bị một nguồn sức mạnh áp chế, ép cho cả hai không thể nào nhúc nhích, rơi xuống theo cái chiến xa.

Khi Lâu Dạ Kinh phát ra pháp thuật của mình thì Quý vương Ngụy Tử Kỳ đứng bên cạnh lập tức bao phủ bởi hồng quan. Chân nguyên của y có thể nhìn thấy được bằng mắt thường đang vọt xuống Ma luyện huyết anh ở dưới chân.

Thuật Huyết Anh của Ngụy Tử Kỳ cơ bản không hề kém Thi thần kinh quyết của Lạc Bắc, thậm chí còn có thể lấy chân nguyên của bản thân để cho Huyết Anh sử dụng.

Bản thân Huyết Anh được sử dụng Nguyên Anh của người tu đạo mà luyện thành. Mà Nguyên Anh của người tu đạo đều do chân nguyên và máu huyết tạo ra, ngưng tụ thành lực lượng chân nguyên nên bản thân nó tương đương với một người tu đạo cấp Nguyên Anh. Hiện tại, chân nguyên của Ngụy Tử Kỳ bổ sung nên ánh sáng màu đỏ từ Huyết Anh càng dày. Chỉ thấy Huyết Anh há miệng liên tục bắn ra mười ba dòng màu tươi về phía Huống Vô Tâm.

Mười ba dòng máu tươi, mỗi dòng đều phát ra những tiếng nổ vang trong không khí. Uy lực và khí thế của nó không hề kém so với Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc sau khi đã bước vào cảnh giới dẫn kiếm nhập thể.

Lần này như có mười ba người có tu vi phi kiếm giống như Lạc Bắc cùng ra tay đối đầu với Huống Vô Tâm.

Lâu Dạ Kinh và Ngụy Tử Kỳ là hai nhân vật kiêu hùng đứng đầu trong Ma Môn. Trong tình huống đối đầu với Huống Vô Tâm mạnh như thế, bọn họ đã hoàn toàn thể hiện hết sức lực mạnh nhất của mình.

Nguyên Từ xạ tuyến trong địa tâm tất nhiên là một thứ gì đó rất huyền diệu có sự vận vẹo của lực không gian lại còn có thể ảnh hưởng tới khí kim thiết.

Vì vậy mà khi Lâu Dạ Kinh phát ra Nguyên từ ngân sát xạ tuyến tất cả pháp bảo được đúc từ sắt thép đều mất đi hiệu lực trong nháy mắt. Mà trong quần áo Thái Hư Nghê y và Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc đều có sắt thép cho nên không chỉ pháp bảo mất hiệu lực mà thân thể cũng bị thứ pháp thuật đó ép cho không nhúc nhích được. Lúc trước khi Lạc Bắc và Thái Thúc đối địch, Lâu Dạ Kinh do bị Thái Thúc sử dụng nhanh đánh nhanh khắc chế nên không thể nào phóng ra được thứ pháp thuật này. Thứ hai là bởi vì để sử dụng nó, Lâu Dạ Kinh cũng phải sử dụng mật pháp ma nguyên xung khiếu, kích thích tất cả tiềm lực của bản thân khiến cho lực lượng chân nguyên tăng lên trong nháy mắt. Hậu quả của nó là tu vi sẽ bị suy giảm một thành. Cho nên nếu không vào trường hợp sinh tử thì Lâu Dạ Kinh cũng không muốn sử dụng thứ pháp thuật này.

Hiện tại, mặc dù Ma luyện huyết anh của Ngụy Tử Kỳ cũng là một thứ pháp bảo được luyện thêm sắt thép nhưng do Lâu Dạ Kinh phóng ra pháp thuật ở gần với y cho nên lại không bị ảnh hưởng.

Uy lực cả hai người phối hợp với nhau thật sự khiến cho người ta không thể nào tưởng tượng được.

Vô số những tia sáng màu bạc liên tục nổ tung trong không gian khiến cho ánh sáng Hạo Thiên Kính của Huống Vô Tâm cũng bị tiêu diệt. Nhưng mắt thấy mười ba tia máu bắn về phía mình, nét mặt của y lại điểm một nụ cười.

- Nguyên Từ ngân sát xạ tuyến. Thuật Huyết Anh. Uy lực của hai thứ pháp thuật này không hề kém, chẳng trách mà dám đối địch với ta.

Từng chữ một từ miệng y cứ thế được tuôn ra. Đợi cho tới khi âm thanh thứ nhất vọng vào tai mọi người thì y đã bước một bước ra ngoài.

Động tác của y hết sức chậm rãi nhưng bước trong hư không lại chẳng khác nào dẫm lên mặt đất. Không khí vô hình dưới chân y liên tục tản ra những gợn sóng.

Cảnh tượng như vậy chính là cảnh hư không sinh hoa sen mà tiên nhân tạo ra đã được ghi lại rất nhiều trong truyền thuyết.

Chỉ một cái bước chân, Huống Vô Tâm chợt xuất hiện cách đó trăm trượng, né tránh toàn bộ mười ba tia máu tươi.

Ngay vào lúc mà Huống Vô Tâm sải bước thì một gợn sóng màu bạc cũng lập tức từ trên người y tản ra.

Cái gợn sóng màu bạc đó chỉ là pháp lực dao động trên người Huống Vô Tâm tản ra nhưng nó cũng khiến cho không khí xung quanh người y hỗn loạn, biến thành một cái lốc xoáy. Cái lốc xoáy lớn đó nuốt chửng pháp lực dao động tản ra từ người y khiến cho nó trở nên lổm đổm. Nhìn chẳng khác nào có một dải ngân hà kéo dài sau lưng Huống Vô Tâm.

Cảnh tượng như vậy cũng là cảnh tượng được ghi lại trong điển tịch về Tiên Phật.

“Chát!”

Một cái lốc xoáy màu bạc cũng đồng thời xuất hiện bên cạnh Lâu Dạ Kinh. “Phụp! Phụp!...” Toàn bộ lỗ chân lông trên người Lâu Dạ Kinh lập tức xuất huyết.

Huyết quang đầy trời!

Từ trong những lỗ chân lông đều có một tia máu huyết và chân nguyên phun ra rất mạnh.

Trong mắt tất cả những người khác thì dường như trong cơn lốc xoáy màu bạc kia ẩn chứa một thứ lực hút kinh người khiến cho máu huyết của Lâu Dạ Kinh bị hút ra ngoài.

Tuy nhiên bản thân Lâu Dạ Kinh lại hiểu rất rõ đạo pháp thuật của Huống Vô Tâm dẫn động lực tinh thần trong trời đất mà làm nhiễu loạn sự vận hành chân nguyên trong người y khiến cho y không khống chế được chân nguyên của mình.

Tình huống thế này giống như lúc tu luyện bị tẩu hỏa nhập ma, chân nguyên không khống chế nổi bị bạo thể mà chết.

- Âm Dương Tinh Không tuyền! Thủ đoạn thật độc ác. Huống Vô Tâm! Hôm nay và và ngươi không chết không thôi.

Trong tiếng gầm giận dữ, nháy mắt, đôi mắt Lâu Dạ Kinh đã biến thành một người máu liên đỏ lên, chân nguyên trong cơ thể vốn không khống chế được đột nhiên biến thành một chính, một phản tạo thành hai cái lốc xoáy trong cơ thể.

Ma Tâm chủng đạo quyết. Một suy nghĩ khống chế hai luồng chân nguyên.

Hai cái lốc xoáy xông ra khỏi cơ thể của Lâu Dạ Kinh liền trừ khử Âm Dương tinh không tuyền của Huống Vô Tâm tuy nhiên nó cũng làm cho rất nhiều kinh mạch trong cơ thể của Lâu Dạ Kinh vỡ nát. Tuy nhiên y cũng không thèm để ý há mồm phun một cái, đồng thời hai tay chỉ nhẹ khiến cho máu tươi phun ra từ miệng y nổ tung.

Rầm rầm rầm!

Từng làn sương máu tản ra khiến cho không gian trong vòng mười trượng liên tục vang lên những tiếng nổ.

Uy lực bùng nổ của thứ sương máu này không ngờ khiến cho toàn bộ không gian dường như bùng nổ.

Cùng lúc đó, ánh sáng màu đỏ của huyết anh dưới chân Ngụy Tử Kỳ cũng ảm đạm. Nhưng pháp lực dao động trên người Ngụy Tử Kỳ lại khiến cho không khí quanh người lưu chuyển, làm thành những cơn gió.

Thuật huyết anh của Ngụy Tử Kỳ không những có thể làm cho chân nguyên dung nhập để huyết anh sử dụng mà còn có thể lấy chân nguyên của huyết anh cho bản thân sử dụng.

Khi làn sương máu của Lâu Dạ Kinh phun ra nổ tung thì thân thể của Ngụy Tử Kỳ cũng run lên rồi phù một tiếng mà phun ra cả búng máu. Nhưng máu tươi của Ngụy Tử Kỳ vừa mới ra khỏi miệng liền lập tức hóa thành vô số sợi tơ máu mà bắn về phía Côn Luân.

- Cho dù ngươi có là Thập đại kim tiên của Côn Luân thì sao? Người muốn giết chúng ta thì chúng ta giết người trước.

Từ trên người Ngụy Tử Kỳ và Lâu Dạ Kinh tản ra sát khí và pháp lực dao động rất mạnh như biến thành thực thể khiến cho đám người Nam Ly Việt cố gắng lắm mới không chế được bản thân không hề dám nhúng tay vào.

Tơ máu tràn ngập không gian cùng với làn sương máu khiến cho dù đối phương có thể xuyên qua hư không thì cũng không thể nào né tránh.

- Được lắm! Lâu Dạ Kinh! Không ngờ người có thể phá vỡ được Âm Dương Tinh Không tuyền của ta. Hôm nay mà không giết người, để cho người sống thêm năm mươi năm nữa thì người có thể chống lại ta.

Huống Vô Tâm nói một câu thản nhiên rồi vung tay phải lên. Vô số những sợi tơ bạc nhỏ giống như một bầu trời sao bao phủ toàn bộ người y ở bên trong.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

24-01-2013, 12:44 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

219. Chương 218: Không Gian Vạn Vẽ.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Tách tách... Một trận gió tưởng như có thể khiến cho pháp bảo và sắt thép có thể vỡ vụn xuất hiện. Vô số sợi tơ máu của Ngụy Tử Kỳ phát ra chạm phải màn hào quang đỏ thì như bị một thứ lực cản rất lớn mà nổ tung thành một màn hào quang màu bạc. Những điểm sáng bạc đó giống như bầu trời sao lấp lánh. Cơ bản rất khó có thể phá vỡ được nó.

Câu nói thản nhiên vừa mới dứt, màn hào quang màu bạc của Huống Vô Tâm đã xuất hiện trước mặt Lâu Dạ Kinh. Không để cho Lâu Dạ Kinh kịp phản ứng, Huống Vô Tâm đã đặt tay trái lên đầu y.

Oành!

Từ trong những lỗ chân lông lập tức có ánh sáng màu bạc tản ra rồi thân thể của Lâu Dạ Kinh liền hóa thành tro bụi mà bay ra bốn phía.

Chỉ trong chùng hai cái hô hấp, một người có tu vi cực cao với pháp thuật kinh người như Lâu Dạ Kinh đã bị Huống Vô Tâm đánh tan thành tro bụi.

“Phù!” Trong nháy mắt khi Huống Vô Tâm đánh chết Lâu Dạ Kinh, nguyên từ ngân sát xạ tuyến đang bao phủ toàn bộ không gian liền biến mất. Lạc Bắc đang gần như ngạt thở vội vàng hít lấy hít để.

Nguyên Từ Ngân Sát xạ tuyến. Uy lực của thứ pháp thuật này quả thực khiến cho người ta khó có thể tưởng tượng.

Nguyên từ ngân sát xạ tuyến che kín không gian, tác dụng trực tiếp tới mọi loại sắt thép hay khí kim thiết bám trên pháp bảo làm cho chúng mất đi hiệu lực. Thứ pháp thuật này của Lâu Dạ Kinh không chỉ có thể làm cho toàn bộ pháp bảo có khí kim thiết bám vào trong phạm vi bao phủ của nó mất đi tác dụng mà ngay cả như Lạc Bắc dẫn phi kiếm vào trong người cũng không thể nhúc nhích, hay hô hấp.

Thực lực của Lâu Dạ Kinh so với những đối thủ mà Lạc Bắc gặp trước đây còn mạnh hơn nhiều.

Nhưng một người tu vi cao tuyệt như vậy, tung hoành khắp Ma môn vậy mà không ngờ lại bị Huống Vô Tâm đánh chết, hóa thành tro bụi.

Lấy thực lực của Lâu Dạ Kinh và tu vi như vậy khi đối mặt với Huống Vô Tâm nếu xét một cách toàn diện thì như lấy trứng chọi đá, không hề có lấy một chút phản kháng.

Tu vi và lực lượng như vậy có nghĩa là thế nào?

Lần đầu tiên, Lạc Bắc thực sự cảm nhận được một đối thủ khủng bố. Cái sự khủng bố này so với khi tu vi Lạc Bắc còn kém phải đối mặt với Áo Băng Vân còn khủng bố hơn mấy chục lần.

Chỉ tích tắc giết chết Lâu Dạ Kinh, Huống Vô Tâm lại bước nhẹ một bước. Động tác của y nhìn hết sức thông thả nhưng một bước đó dường như vượt qua cả giới hạn không gian và thời gian. Trong nháy mắt khi thân thể của Lâu Dạ Kinh tan ra thì Huống Vô Tâm đã xuất hiện trước mặt Ngụy Tử Kỳ.

- Đại Hóa huyết nha trận.

Vừa thấy Lâu Dạ Kinh bị đánh chết, nên Tiểu Vong Trần vừa bị Huống Vô Tâm đánh cho trọng thương liền gầm lên.

Vô số ánh sáng màu hồng từ trên trời dưới đất bay tới bao quanh người Huống Vô Tâm.

Ánh sáng màu hồng đó đều là máu của quạ đen.

“Phụ phụ phụ phụ”

Trận thể do hàng ngàn hàng vạn giọt máu quạ tạo thành tấn công màn ánh sáng bạc của Huyết Vô Tâm rồi nổ tung thành những làn sương máu.

Huống Vô Tâm kêu lên đau đớn, toàn thân run rẩy nhưng vẫn không hề dừng tay, trong nháy mắt liền hóa ra năm, sáu đạo pháp ấn.

Từng làn ánh sáng từ trong tay Huống Vô Tâm bay ra đánh vào người Ngụy Tử Kỳ. Ánh sáng trong tay trái của y còn chưa dứt thì từng đạo pháp ấn đã tản ra lực lượng như những ngọn núi ép cho toàn thân Ngụy Tử Kỳ co rúm, xương cốt trên người vang lên những tiếng nổ.

Chẳng khác nào toàn bộ không gian đều nén ép xuống. Thứ lực lượng như vậy cơ bản không có cách nào chống đỡ.

“Phụ!” Tay trái của Huống Vô Tâm chụp trúng đầu Ngụy Tử Kỳ.

Dưới một trảo đó, toàn thân Ngụy Tử Kỳ nổ tung, mưa máu bắn ra đầy trời.

- A

- Huống Vô Tâm! Sau này ta nhất định phải băm thây ngươi thành vạn đoạn.

Cùng với lúc Ngụy Tử Kỳ bị Huống Vô Tâm bóp nát thân thể thì huyết anh dưới chân y cũng hóa thành một sợi chỉ máu mà bay vút ra xa, chỉ để lại tiếng kêu thê lương.

Vân Mông Sinh và Bất Nhạc Thiền sư đứng cách Huống Vô Tâm và Ngụy Tử Kỳ chừng trăm trượng đều tái mét mặt.

Nhất là Vân Mông Sinh của Đại Tự Tại cung. Y giống hệt như những đệ tử của Côn Luân luôn tự phụ tu vi cao, pháp thuật lợi hại, không coi ai ra gì. Vì vậy mà lúc mới đến đây, y không coi đám người Ngụy Tử Kỳ có trong mắt.

Nhưng cho tới khi đám người Lâu Dạ Kinh và Ngụy Tử Kỳ hợp lực đánh một trận tử chiến, đám người Vân Mông Sinh mới phát hiện ra thực lực của mình cơ bản không thể xen vào được.

Hiện tại, Vân Mông Sinh suy nghĩ cẩn thận thì biết thực lực của mình và đám người Lâu Dạ Kinh hoàn toàn kém nhau một cấp bậc.

Đánh nhau như vậy cơ bản ngay cả Nam Ly Việt cũng không xen tay vào được.

Tu vi dựa vào được lực mà xây dựng lên dù sao cũng kém so với tu vi chân thật của đám người Lâu Dạ Kinh. Chỉ cần cảnh giới kém một chút là thể hiện trên thực lực chính là một trời một vực.

Nhưng cả ba người Tiểu Vong Trần, Lâu Dạ Kinh và Ngụy Tử Kỳ liên thủ với nhau mà không ngờ chỉ trong nháy mắt, Lâu Dạ Kinh đã chết, Tiểu Vong Trần bị thương nặng còn Ngụy Tử Kỳ thì mất thân thể, chỉ còn lại nguyên thần bám trên huyết anh bỏ chạy.

Tuy rằng Ngụy Tử Kỳ hét lên như thế nhưng thân thể bị mất, dựa vào Huyết Anh bỏ chạy thì tương đương với tu vi bị hủy mất hơn nửa. Thật sự nếu muốn báo thù là điều không thể.

Vừa nhìn thấy thân thể của Ngụy Tử Kỳ bị bóp nát, huyết Thái Dương của Lạc Bắc cũng giật giật.

Hiện tại Lạc Bắc biết tu vi của thập đại kim tiên Côn Luân kinh khủng tới mức độ nào.

- Thái Thú! Ra tay.

Trong nháy mắt khi Huống Vô Tâm bóp nát thân thể của Ngụy Tử Kỳ, Lạc Bắc cũng gào lên.

Trong tích tắc này, hắn đã từ bỏ ý nghĩ sử dụng chiến xa Ô Đàm Kim Ma lang để triệu tập ra nhiều người đối địch với Huống Vô Tâm.

Với thân pháp vượt qua không gian và thời gian của y, pháp thuật bình thường cơ bản không thể đánh trúng. Hơn nữa, nếu người đông mà tu vi không mạnh thì chỉ cần một cái nhắc tay nhắc chân của y cũng đủ khiến cho họ phải chết.

Trong nháy mắt gào lên, ý chí mãnh liệt của Lạc Bắc cũng truyền tới Thất Hải Yêu Vương thú, Chiến Bách Lý, Hi Ngọc Sa, Khuất Đạo Tử và thi thần.

Graooo!

Vào lúc này, toàn bộ lớp vẩy trên người Thất Hải Yêu Vương thú dựng đứng tất cả khiến cho thân thể của nó như to hơn một vòng, tản ra pháp lực dao động rất mạnh khiến cho đám người Vân Mông Sinh phải lùi lại phía sau.

"Ầm! Ầm!"

Một quả cầu màu đen do âm lôi, Địa sát hỏa khí ngưng tụ mà lao về phía Huống Vô Tâm.

Cũng lúc đó, thần quang từ trong hai mắt của Chiến Bách Lý bắn ra, cổ dốc toàn bộ lực lượng tạo thành một xoáy khí màu đen tụ dưới chân Huống Vô Tâm.

Đồng thời, ngàn vạn đạo lôi quang màu tím tràn ngập không trung xuất hiện ngưng kết thành những mũi nhọn xoay tròn từ bốn phương tám hướng lao xuống.

Tử lôi phá thần chùy!

Tám đạo kiếm cương trong suốt cùng với Tam Thiên Phù Đồ với tốc độ cực nhanh như xé rách không gian lao tới.

Ngũ Âm Thần Lôi Giám, Bỉ Ngạn Vô Thường Kiếm và vàng sáng chín màu cũng đồng loạt lao về phía Huống Vô Tâm.

Bởi vì Lâu Dạ Kinh chết, uy lực của Nguyên Từ ngân sát xạ tuyến biến mất cho nên tất cả các loại pháp bảo đều hồi phục. Vào lúc này, ngoại trừ đám người Lạc Bắc ra thì người của Nại Hà ma cung đã phóng tất cả pháp thuật và pháp bảo lợi hại về phía Huống Vô Tâm.

- Châu châu đá xe. Không biết lượng sức.

Mắt nhìn thấy bao phủ toàn bộ không gian là các loại pháp bảo và pháp thuật điên cuồng lao tới, ánh mắt của Huống Vô Tâm tản ra sát khí dày đặc.

Mấy trăm năm qua y ngồi ở vị trí cao của Côn Luân. Trong khi một đệ tử bình thường của Côn Luân cũng không coi người môn phái khác vào đâu.

Vì vậy mà Nam Ly Việt biết Huống Vô Tâm sớm hay muộn sẽ đến đây cho nên mới ném Huyết Xá Lợi cho Tiểu Vong Trần rồi để nó rơi vào tay Lạc Bắc. Bởi vì y cảm thấy chỉ cần Huống Vô Tâm tới thì đừng nói là Huyết Xá Lợi, chỉ sợ những người có mặt ở đây không một ai có thể thoát.

Nhìn khắp thế gian, trong số những nhân vật có tu vi cực cao ra thì ngoại trừ Nguyên Thiên Y, y cũng chỉ e ngại Hoàng Vô Thần. Còn lại cho dù là những người khác trong Thập đại kim tiên thì y cũng không coi vào đâu.

Đám người Ma môn mặc dù tu vi cũng có thể nói là ngạo thị thiên hạ, pháp thuật thì triển có được uy lực hủy thiên diệt địa nhưng trong mắt của Huống Vô Tâm thì đám người Lâu Dạ Kinh chỉ là những con kiến nhỏ tiện tay có thể bóp chết mà thôi.

Nhưng dưới Đại Hóa huyết nha trận của Tiểu Vong Trần thì Huống Vô Tâm cũng bị pháp thuật của mình phản lại khiến cho kinh mạch bị tổn thương.

Bị một con kiến trong mắt gây ra điều đó khiến cho Huống Vô Tâm nổi giận.

- Châu châu đá xe. Không biết lượng sức.

Khi tám chữ đó từ trong miệng y phun ra thì hai tay Huống Vô Tâm cũng giơ lên cao.

Trên đỉnh đầu của y chợt xuất hiện một cái lỗ xoáy màu bạc, xoay tròn kịch liệt.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

24-01-2013, 12:44 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

220. Chương 219: Thần Binh Hiện Thế. Truyền Nhân .

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Tất cả mọi người chợt thấy dường như trời đất bị đảo lộn vậy.

Tất cả không khí, ánh sáng, sinh khí, thần hồn như bị rút ra ngoài.

Âm Dương sinh tử đạo! Sinh tử bất diệt tuyền qua.

Toàn bộ không gian giống như bị bóp méo. Tất cả những pháp thuật, pháp bảo phát ra liền thay đổi quỹ đạo. Rầm! Rầm! Nguyên bản pháp thuật, pháp bảo đánh về phía Huống Vô Tâm liền va chạm với nhau khiến cho pháp lực dao động kinh người tản ra xung quanh tạo thành từng vầng lửa đỏ, giống như một đám mây hình nấm khổng lồ.

Vào lúc này, Huống Vô Tâm giống như một vị thần hủy thiên diệt địa.

Y đứng trong không trung, không hề nhúc nhích mà né tránh được tất cả công kích của mọi người.

“Phụp! Phụp!”

Trong tích tắc đó, Lạc Bắc cố gắng kiềm chế Tam Thiên Phù Đồ không để cho pháp thuật và pháp bảo khác va chạm. Nhưng lực lượng không gian vận vẹo khiến cho Tam Thiên Phù Đồ của hắn như bị gấp khúc, làm cho Lạc Bắc vô cùng khó chịu. Mà lúc này, đám người Nại hà ma cung chưa kịp thu lại pháp bảo song tu của mình khiến cho chúng bị đánh nát mà bản thân bị thương nặng, máu tươi từ miệng phun ra dữ dội còn thân thể thì rơi xuống đất.

- Còn không lấy Huyết Xá lợi ra cho ta.

Nhưng vào lúc này, ánh mắt của Huống Vô Tâm xuyên qua không gian mà nhìn về phía Lạc Bắc.

“Thình thịch!”

Ánh mắt xuyên qua tất cả tới người Lạc Bắc. Mặc dù cách nhau cả trăm trượng nhưng trái tim của hắn giống như bị cây chùy to gõ lên hai cái thật mạnh mà muốn học máu.

- Đi mau.

Lạc Bắc lập tức gầm lên một tiếng.

Hắn có thể khẳng định cho dù cả mình và mọi người cũng không ai có thể chống đỡ được với Huống Vô Tâm.

Tới giờ, Lạc Bắc mới hoàn toàn hiểu được tại sao trong mấy trăm năm qua, Côn Luân đều đứng ở vị trí số một, không một môn phái nào dám đối địch với họ. Cho tới cấp bậc như Huống Vô Tâm cơ bản không sợ người ta dùng số đông vây công.

Tu vi và lực lượng pháp thuật của y quả thật quá mạnh.

- Lạc Bắc!

Phía sau, Thái Thúc cũng kêu lên.

Mảnh lụa trên mặt nàng đã tan nát do lực lượng chân nguyên xung quanh lan tới để lộ một khuôn mặt thanh cao, thoát tục.

Trong mắt nàng lúc này chỉ có hình ảnh Lạc Bắc nhảy ra khỏi chiến xa Ô Đàm Kim Ma lang.

Cùng với tiếng quát của Lạc Bắc, Chiến Bách Lý cũng điều khiển chiến xa nhanh chóng phi động xuống bên dưới. Với tu vi của Huống Vô Tâm, hiện tại muốn phi động trên trời cơ bản là điều không thể. Vì vậy mà Lạc Bắc lệnh cho Chiến Bách Lý điều khiển chiến xa động thổ.

Nhưng khi chiến xa Ô Đàm Kim Ma Lang bay xuống bên dưới thì Lạc Bắc, Khuất Đạo Tử và Thi thần lại từ trên chiến xa nhảy ra.

Khi Lạc Bắc nhảy ra khỏi chiến xa, Thái Thúc chợt cảm thấy rung mình đồng thời lực lượng chân nguyên toàn thân nàng bị phong ấn.

- Lạc Bắc! Lạc Bắc! Sao ngươi lại làm thế đối với ta? Nếu có chết thì cùng chết chung một chỗ.

Làm sao mà Thái Thúc không hiểu Lạc Bắc định làm gì.

Lạc Bắc biết với tu vi của Huống Vô Tâm cho dù động thổ thì chỉ sợ chiến xa còn chưa kịp chui vào trong lòng đất đã bị Huống Vô Tâm chặn đứng.

Hành động của Lạc Bắc đó là thu hút Huống Vô Tâm để cho Thái Thúc bỏ chạy.

Trong nháy mắt đó, ngực và yết hầu của Thái Thúc như có một thứ gì đó chặn đứng, nghẹn ngào không nói ra lời.

“Trốn!”

Khi Lạc Bắc xông ra khỏi chiến xa thì trong đầu chỉ có một suy nghĩ đó.

Không hề dừng lại, hắn lưu chuyển chân nguyên tới mức cao nhân vào trong kiếm quyết Thục Sơn khiến cho tốc độ phi động cực nhanh. Hơn nữa, Lạc Bắc đã tới tu vi dẫn kiếm nhập thể nên một khi dốc hết sức thì hắn chỉ còn lại một cái bóng lao nhanh về phía khác.

- Ngươi còn định chạy thoát?

Một bước!

Lại chỉ có một bước!

Một đóa hoa sen trong suốt nở ra dưới chân Huống Vô Tâm. Thân thể của Huống Vô Tâm liền xuyên qua Khuất Đạo Tử cầm Ngũ Âm Thần Lôi Giám đứng chặn mà hiện ra sau lưng Lạc Bắc. Bàn tay của y gần như đã ấn lên lưng hắn.

Rắc! Rắc!

Không gian xung quanh người Lạc Bắc chợt lờm xờm. Đồng thời một thứ lực lượng khó tả giống như mây ngọn núi từ xung quanh đè lên người Lạc Bắc.

Trong tay Lạc Bắc liền nghe thấy tiếng xương cốt trong người vỡ vụn.

- Không ổn.

Lần này, bàn tay bao phủ ánh sáng bạc của Huống Vô Tâm lại ấn xuống lưng của Lạc Bắc. Lúc này, chiến xa Ô Đàm Kim Ma lang vẫn còn chưa chui vào lòng đất, mà Lạc Bắc thì bị ép tới mức không thể nào nhúc nhích để mà né tránh.

- Đại tự tại phản phệ thần quang huyết mạch.

Mắt thấy Lạc Bắc sẽ bị một đòn kia giết chết, một vầng sáng màu đỏ trong suốt chợt bao phủ lấy Huống Vô Tâm.

Khi vầng sáng màu đỏ như máu đỏ bao phủ lấy Huống Vô Tâm và chạm với quang sáng màu bạc liền lập tức biến mất nhưng thân thể Huống Vô Tâm cũng lắc lư mấy cái.

- Người muốn chết.

Một làn pháp lực dao động trực tiếp trên người Huống Vô Tâm tạo thành một đám mây trôi trong suốt, lạnh như băng. Huống Vô Tâm giơ tay lên, năm tia sáng bạc như năm đạo kiếm khí lao thẳng vào người Tiểu Vong Trần.

“Phụt! Phụt!...” Tiểu Vong Trần há to miệng. Nét mặt y lúc này chỉ có một sự hoảng sợ nhưng lại không phát ra được âm thanh. Da thịt trên người y giống như bị nứt toác, đồng thời từ bên trong cũng tản ra ánh sáng bạc chói mắt.

Ai cũng có thể thấy được một đòn đó của Huống Vô Tâm đã cắt đứt tất cả đường sống của Tiểu Vong Trần. Khi ánh sáng bạc tản ra từ người y thì xương cốt, kinh mạch, khí huyết và chân nguyên trong cơ thể Tiểu Vong Trần đã hóa thành tro bụi, ngay cả Nguyên Anh cũng không trốn thoát.

Cùng lúc đó, Huống Vô Tâm cũng duỗi ngón tay bắn ra một tia sáng bạc vào lưng Lạc Bắc.

Bởi vì có sự ước thúc của U Minh huyết thệ cho nên khi nhìn thấy Lạc Bắc bị Huống Vô Tâm giết chết, Tiểu Vong Trần ở gần đó bắt buộc phải cứu nên dốc toàn lực phát ra Đại tự tại phản phệ thần quang.

Đạo pháp thuật đó cũng làm cho Huống Vô Tâm bị thương không hề nhẹ chút nào. Tuy nhiên sau khi phóng ra đạo pháp thuật đó, chân nguyên trong người Tiểu Vong Trần cũng không còn lại bao nhiêu nên bị Huống Vô Tâm đánh chết.

Chỉ hơi chậm một chút do Tiểu Vong Trần ra tay, Lạc Bắc cũng đã kịp thôi thúc chân nguyên trong người lên tới mức cao nhất.

Lúc này, Lạc Bắc có một thứ cảm giác hết sức nhạy bén. Phải đối mặt với một kẻ địch lớn như Huống Vô Tâm, tu vi của Lạc Bắc cũng thấp thoáng có dấu hiệu đột phá.

Chân nguyên của hắn đã lên tới mức cao nhất khiến cho toàn thân hóa thành một tia sáng, tốc độ so với Kiếm cương còn nhanh hơn. Trong tích tắc đó hắn đã cách xa Huống Vô Tâm cả trăm trượng.

Nhưng tia sáng do Huống Vô Tâm bắn ra cũng như vượt qua cả không gian và thời gian. “Chát!” Chỉ thấy khi Huống Vô Tâm bắn ra tia sáng đó, không khí trước mặt y liền xuất hiện một gợn sóng, đồng thời sau lưng Lạc Bắc cũng có một gợn sóng xuất hiện. Tia sáng bạc đó trong nháy mắt đã vượt qua hai gợn sóng mà đánh vào lưng Lạc Bắc.

- Không ổn!

Khi tia sáng bạc của Huống Vô Tâm chạm vào người, Lạc Bắc chỉ cảm thấy một thứ lực lượng cực mạnh xuyên vào trong cơ thể của mình.

Thứ lực lượng đó giống như có người ngưng tụ thiên hỏa lại thành một tia sáng mà nhét vào trong cơ thể người khác.

Chỉ trong nháy mắt, Lạc Bắc liền cảm nhận chân nguyên toàn thân sôi trào. Lực lượng ẩn chứa trong tia sáng đó có sức xuyên thấu rất mạnh, nhanh chóng thấm thấu khắp người hắn.

Tất cả những kinh mạch trong người Lạc Bắc bị thứ lực lượng đó khiến cho hóa hết thành tro tàn.

- Đây là lửa tinh thần và lực chân từ.

Lạc Bắc lập tức nhắm hai mắt lại điều khiển Tam Thiên Phù Đồ vọt tới tất cả kinh mạch, bao lấy những kinh mạch quan trọng.

Lần này, hắn cũng chẳng để ý tới chuyện khí kim thiết của Tam Thiên Phù Đồ xông tới làm cho kinh mạch của mình bị tổn thương.

Trong nháy mắt ngoại trừ mấy kinh mạch quan trọng được Tam Thiên Phù Đồ bao phủ ra thì tất cả các kinh mạch khác trong cơ thể Lạc Bắc bị một đòn của Huống Vô Tâm biến thành tro tàn.

“Tách! Tách!”

Cùng lúc đó, chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh của Lạc Bắc cũng điên cuồng tản ra. Chân nguyên được tồn trữ trong một vạn ba ngàn tiểu chư thiên dường như cảm nhận được sự uy hiếp trí mạng mà cùng nhau bùng lên khiến cho kinh mạch bị hóa thành tro bụi nhanh chóng được chữa trị.

Thậm chí Lạc Bắc có thể cảm nhận được máu thịt nhanh chóng sinh trưởng.

Trong tích tắc đó, thân thể của Lạc Bắc có thể cử động được. Chân nguyên trong người hắn lúc này gần như không còn. Nhưng không hề dừng lại, Lạc Bắc giờ tay nhét năm viên đan dược màu trắng vào miệng.

Năm viên đan dược màu trắng đó chính là đan dược được chế từ Thạch Nhữ quỳnh dịch mà Lạc Bắc lấy được từ tay Bích Căn sơn nhân.

Khi năm viên đan dược vào miệng liền hóa thành một luồng chân nguyên cực mạnh. Rồi trong tiếng thét dài, Lạc Bắc không hề dừng lại, thậm chí càng phi độ về phía trước nhanh hơn.

- A? Tại sao lại thế?

Tới lúc này, Huống Vô Tâm vừa mới giết chết Tiểu Vong Trần, đột nhiên nhìn thấy Lạc Bắc điên cuồng bỏ chạy thì ngẩn người, kinh ngạc.

Huống Vô Tâm liên tục bị thương nên đã nổi giận. Đạo pháp thuật của y đánh trúng Lạc Bắc mặc dù nhìn thì không có gì là lạ nhưng lại tập trung lửa tinh thần và lực chân từ trong vũ trụ. Uy lực của thứ pháp thuật đó chỉ cần bị đánh trúng thì người ngưng tụ ra Nguyên anh cũng không thể nào đỡ nổi. Trong nháy mắt tất cả kinh mạch trong cơ thể hóa thành tro bụi mà chết.

Cho nên khi đạo pháp thuật đó đánh trúng Lạc Bắc, sự chú ý của Huống Vô Tâm liền tập trung vào đám người Nại Hà ma cung đang bỏ chạy.

Nhưng y không ngờ được thứ pháp thuật đó lại không thể đánh chết được Lạc Bắc.

Trong lúc Huống Vô Tâm hơi ngẩn người, bóng Lạc Bắc nhanh chóng phi độ đã gần như biến mất khỏi tầm mắt.

- Cái gì?

Một thứ cảm giác huyền ảo trong nháy mắt chợt dao động trong Thức hải của Huống Vô Tâm.

Đó là một thứ hơi thở cực mạnh, kiên cường và dẻo dai không thể nào tiêu diệt hay khuất phục.

Bình thường sau khi phát ra pháp thuật cơ bản không hề sinh ra cảm giác hay uy lực sau khi đánh trúng đối thủ. Nhưng sau khi Huống Vô Tâm phóng ra đạo pháp thuật đó, trong nháy mắt nó bị trừ khử thì lại nắm được hơi thở của thứ lực lượng đã trừ khử pháp thuật của mình.

- Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh!

- Hắn là truyền nhân La Phù, đệ tử của Nguyên Thiên Y?

Đôi mắt của Huống Vô Tâm đột nhiên trở nên sáng ngời.

- Đi khắp nơi cuối cùng cũng không uống công phu. Kỳ Liên Liên Thành! Người tốn bao nhiêu công sức đuổi giết Nghiệp Triệu Nam mà không tìm ra được truyền nhân của La Phù. Không ngờ cuối cùng để cho ta gặp được.

- Nguyên Thiên Y! Người đúng là một người không tầm thường. Không ngờ lại để cho đệ tử của mình ẩn nấp ở Thục Sơn, chỉ tiếc cuối cùng lại bị lộ.

“Bốp!” Một tiếng nổ nhỏ vang lên. Dưới chân Huống Vô Tâm lại xuất hiện đóa hoa sen trong suốt, rồi sải một bước. Chỉ một bước đó, y đã cách Lạc Bắc chưa tới mấy trăm trượng. Nhưng một bước đó cũng khiến cho nét mặt của Huống Vô Tâm hơi thay đổi.

Mặc dù chỉ giơ tay nhắc chân giết chết Lâu Dạ Kinh và Tiểu Vong Trần, đánh cho Ngụy Tử Kỳ mất thân thể nhưng dù sao thì tu vi của ba người đó cũng quá cao. Hơn nữa, pháp thuật của Tiểu Vong Trần khiến cho uy lực pháp thuật của đối phương càng mạnh thì bị phản lại người mình càng mạnh.

Tới cấp bậc như Huống Vô Tâm, uy lực mỗi một đạo pháp thuật đều tới mức người ta khó có thể tưởng tượng được.

Tuy rằng chỉ bị một, hai thành uy lực phản lại người nhưng Huống Vô Tâm cũng bị thương nặng. Vào lúc này, y không còn có thể thi triển đòn pháp hư không sinh liên để xé rách không gian được nữa.

Nhưng chỉ hơi dừng lại một chút, bóng dáng của Lạc Bắc chợt biến mất trong khu rừng.

- Sư tôn!

Nam Ly Việt vừa bay tới bên Huống Vô Tâm liền vội vàng đưa một viên đan dược có mùi kỳ lạ to bằng quả trứng gà cho y.

Viên đan dược đó chính là Càn Khôn Nhất Nguyên đan mà Quỷ Vương Ngụy Tử kỳ đã mang trên người để thu hút Nam Ly Việt và Trác Trầm Đạo tới đây. Khi Huống Vô Tâm đánh nát thân thể của Ngụy Tử Kỳ, Nam Ly Việt liền lấy được nó.

Nhưng hiện tại, khi đưa viên đan dược đó cho Huống Vô Tâm, Nam Ly Việt vốn kiêu ngạo như vậy lại cúi thấp đầu, sắc mặt tái xám.

Một nhân vật như Huống Vô Tâm chẳng khác nào vị vua trên thế gian, một khi giận dữ thì đó chính là máu chảy thành sông, thủy lập đầy đồng.

Hơn nữa, không ai có thể biết được lúc nào vua sẽ nổi giận. Cho dù là Nam Ly Việt thì khi đối mặt với Huống Vô Tâm trong lòng liền sinh ra sự sợ hãi chẳng khác nào gần cọp.

Đối diện với lực lượng tuyệt đối thì không có thể lấy gì làm căn cứ.

Cho dù hiện tại người Nại Hà ma cung đã gần như bị diệt hết nhưng Trác Trầm Đạo sau khi Huống Vô Tâm đến còn bị đánh chết.

Thậm chí ngay cả Huống Vô Tâm cũng bị thương nặng.

Hiện tại, việc Lạc Bắc chạy thoát không quan trọng mà quan trọng trên người hắn còn có một viên chủ nguyên Huyết Xá lợi.

Viên chủ nguyên Huyết Xá lợi đó đối với Huống Vô Tâm cực kỳ quan trọng.

Một khi luyện hóa viên Huyết Xá lợi đó không chỉ có được thứ pháp thuật lợi hại nhất của U Minh huyết ma mà tu vi còn có thể tiến mạnh, có lẽ khiến cho Huống Vô Tâm hoàn toàn vượt qua được Hoàng Vô Thân.

Nhưng hiện tại viên Huyết Xá lợi đó cũng mất.

Mặc dù lúc này, Nam Ly Việt không thể nhìn nét mặt của Huống Vô Tâm để biết y nghĩ gì nhưng gã cũng sợ Huống Vô Tâm trong cơn nóng giận đánh chết mình.

- Viên Càn Khôn nhất nguyên đan này người ăn đi.

Nhưng khiến cho Nam Ly Việt lập tức ngậy người đó là lại nghe thấy Huống Vô Tâm nói với mình một câu như vậy.

- Cái gì?

Nam Ly Việt nghĩ mình nghe nhầm nên kinh hoàng ngẩng đầu lên nhìn Huống Vô Tâm.

- Đệ tử làm mất viên Huyết Xá Lợi đã phạm phải sai lầm lớn, làm sao dám nhận lấy Càn Khôn Nhất Nguyên Đan.

- Với tu vi của hần thì cơ bản không thể luyện hóa được viên Huyết Xá lợi đó. Sớm hay muộn thì nó cũng là vật trong tay ta mà thôi.

Nét mặt Huống Vô Tâm điểm chút trào phúng:

- Hơn nữa người giúp ta biết được thân phận của hần. Chỉ riêng điểm này có thể miễn trách người.

- Thân phận thật sự của hần? - Nam Ly Việt giật mình.

- Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh là công pháp số một của La Phù.

Huống Vô Tâm tươi cười:

- Nguyên Thiên Y coi trọng nên mới truyền công pháp đó cho hần.

- La Phù! Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh!

Nam Ly Việt rung mình, sắc mặt trở nên trắng như tuyết, đồng thời phát ra hơi thở kịch liệt:

- Sư tôn! Chẳng lẽ hần là....

- Ngoại trừ truyền nhân của Nguyên Thiên Y ra thì còn ai có được Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh? - Huống Vô Tâm cúi đầu nhìn xuống tay mình:

- Uy lực của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh còn hơn cả Không Sinh diệt hải lưu ly quyết của Nguyên Thiên Y, được coi là công pháp số một trong thiên hạ. Ta thật sự muốn xem Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh có gì khác biệt.

Sau khi nói câu đó, Huống Vô Tâm từ từ ngẩng đầu lên nhìn Nam Ly Việt, đồng thời một cái kính lục giác chọt bay vào trong tay gã.

-Sư tôn...

Nam Ly Việt vừa mới cầm cái kính đó thì rung mình bởi vì pháp lực dao động trên nó quá mạnh.

- Hiện tại ta phải đi làm một chuyện không thể phân thân để đối phó với Lạc Bắc. Hần đã bị pháp thuật của ta đánh trúng, trên người lại mang theo Huyết Xá lợi nên còn phải chống cả ma khí xâm nhập. Cho dù có chạy cũng không chạy được xa. - Huống Vô Tâm nhìn Nam Ly Việt.

- Uy lực của Hạo Thiên Kính người đã nhìn thấy rõ. Hơn nữa vừa rồi ta còn niệm phong trong đó một đạo Đại Tự tại phản phệ huyết mạc thần quang của Tiểu Vong Trần. Người luyện hóa Càn Khôn Nhất Nguyên Đan, khi đối phó với hần chần chẫn không có vấn đề gì. Đến lúc đó, người bắt hần về gặp ta. Nếu không làm được thì sau này người không cần phải về gặp ta nữa.

- Đệ tử tuân lệnh.

Nam Ly Việt không khỏi giật mình.

Chuyện như vậy làm sao mà gã có thể giữ được bình tĩnh cơ chứ?

Đệ tử Côn Luân trời sinh kiêu ngạo không coi các môn phái khác vào đâu. Nhưng có hai môn phái mà họ không hề dám kiêu căng.

Một là Sắc Lặc tông, còn một là La Phù.

Ai cũng biết La Phù là như thế nào.

Mỗi một đệ tử của La Phù đều là nhân vật kinh thế hãi tục, đứng trên đỉnh cao nhất của giới tu đạo.

Nhưng không thể ngờ được đệ tử Thục Sơn đánh chết Ảo Bằng Vân lại là truyền nhân La Phù mà Côn Luân vẫn tìm kiếm.

Cần Khôn Nhất Nguyên Đan đối với mỗi người tu đạo đều là chí bảo. Hơn nữa hiện tại y còn có thêm cả Hạo Thiên kính.

Cái tên Hạo Thiên Kính mặc dù hết sức bình thường nhưng bất cứ một người tu đạo nào cũng biết đó là thứ pháp bảo ra sao.

Ngày xưa, ba đại thần binh của Nga Minh chính là Tử Trình, Thanh Tác và Hạo Thiên kính.

Bốn trăm năm trước, U Minh huyết ma dẫn thập phương thiên ma quyết chiến với huyền môn thiên hạ trên Kim Đỉnh. Nhân vật số một của Nga Mi lúc đó là Trác Vô Tướng sử dụng Thanh Tác và Hạo Thiên Kính giết chết hai thiên ma trong thập phương thiên ma. Hạo Thiên Kính không chỉ là pháp bảo phòng ngự cực cao mà khi sử dụng chân nguyên khổng lồ còn có thể phản lại rất nhiều thứ pháp thuật. Hơn nữa, sự thần diệu nhất của Hạo Thiên kính đó là trong khi nhật nguyệt di chuyển được một vòng còn có thể phong ấn được một cái pháp thuật của đối thủ rồi phóng thích bất cứ lúc nào để đối địch.

Khi đối địch trước tiên có thể phong ấn một cái pháp thuật sau khi phóng nó ra liền có thể lập tức phong ấn một cái pháp thuật khác để đối địch. Vì vậy mà trên thực tế, trong vòng mười hai canh giờ cái pháp bảo này có thể phóng ra hai cái pháp thuật không phải của mình.

Mà cái pháp thuật Đại tự tại phản phệ huyết mạch thần quang của Tiểu Vong Trần có uy lực như thế nào?

Có một cái pháp bảo như vậy, thậm chí đối phương cũng không dám phóng thích pháp thuật lợi hại nhất của mình vì sợ bị phong ấn mà phản lại. Bởi vì phần lớn pháp thuật khủng bố ngay cả bản thân cũng khó ngăn cản. Vì vậy mà khi thấy Huống Vô Tâm có cái pháp bảo đó, thậm chí Lô Dạ Kinh không tiếc làm cho bản thân mình bị thương mà phóng ra Ngân Sát nguyên tử xạ tuyến khiến cho tất cả pháp bảo mất đi tác dụng.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

24-01-2013, 08:34 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

221. Chương 220: Cổ Nhân Xuất Hiện.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Cái pháp bảo biến mất trong trận đại chiến bốn trăm năm trước, không biết làm sao lại rơi vào tay Huống Vô Tâm và bây giờ là Nam Ly Việt.

- Mặc dù cái pháp bảo này rất thần diệu nhưng người cũng biết truyền nhân của La Phù không phải dễ đối phó. Việc này cũng không được để cho Kỳ Liên Liên Thanh biết, nếu không cho dù người có cái pháp bảo này cũng chưa chắc đã đoạt được vật trong tay hắn đâu.

Huống Vô Tâm liếc mắt nhìn Nam Ly Việt nói một câu thản nhiên đó xong, thân hình khẽ động rồi chỉ trong mấy hơi thở liền biến mất.

- Hậu bối Thục Sơn không ngờ lại là truyền nhân của La Phù. Nếu lần này không thành công thì sư tôn sẽ không bỏ qua cho ta.

Khi Huống Vô Tâm biến mất khỏi tầm mắt, ánh mắt của Nam Ly Việt cũng tràn đầy sát khí.

- Không ngờ Huống Vô Tâm lại lợi hại đến vậy.

Lạc Bắc dồn chân nguyên tới mức cao nhất liều mạng phi độn bỏ lại Khuất Đạo Tử và Thi thần một khoảng cách xa.

Tuy rằng nơi này cách Lang Sơn đã hơn hai trăm dặm nhưng Lạc Bắc biết cơ bản vẫn không an toàn.

Khoảng cách hai trăm dặm đối với Huống Vô Tâm mà nói thì cơ bản chỉ trong nháy mắt có thể đuổi tới nơi. Trong lòng Lạc Bắc cũng rất rõ cho dù hiện tại tập trung đám dị thú, Cầu Thương Dương và Ly Nghiêu Ly thì cơ bản không đánh lại Huống Vô Tâm.

Bởi vì cơ bản không có một ai có tu vi gần với Huống Vô Tâm để có thể sử dụng pháp thuật ngăn được y. Nhưng nếu du đấu thì Huống Vô Tâm thậm chí nhẹ nhàng đánh chết Lạc Bắc.

Cả ba người Lâu Dạ Kinh, Tiểu Vong Trần và Ngụy Tử Kỳ có pháp thuật uy lực lớn có thể uy hiếp được Huống Vô Tâm, làm cho y bị thương. Nhưng bên Lạc Bắc thì ngoại trừ Thất Hải Yêu Vương thú thì ngay cả Lạc Bắc, Khuất Đạo Tử cũng không uy hiếp được y.

Vì vậy mà hiện tại, Lạc Bắc bỏ chạy theo hướng ngược lại với Thương Lăng cung. Bởi vì hấn sợ Huống Vô Tâm đuổi giết tới Thương Lăng cung thì cho dù mình có thoát được các tộc khác cũng bị chết rất nhiều.

- Hiện tại chỗ thiếu hụt của ta đó là không biết tới những loại pháp thuật có lực sát thương mạnh.
- Nếu có thể tu luyện được bản mệnh kiếm nguyên thì có thể tạo ra sự uy hiếp đối với y.

Mặc dù Lạc Bắc không sợ sự hùng mạnh của đối thủ nhưng hấn biết với tu vi hiện tại của mình thì còn kém Huống Vô Tâm quá xa.

Với khoảng cách như vậy, thì hoàn cảnh xấu của Lạc Bắc lúc này lại càng rõ ràng. Tu vi dẫn kiếm nhập thể đối với cấp bậc từ Khuất Đạo Tử trở xuống còn tạo ra uy lực lớn, thậm chí ngay cả người như Tân Vô Cực cũng không ngăn cản nổi. Nhưng từ Khuất Đạo Tử trở lên, giống như đám người Lâu Dạ Kinh đã không thể tạo ra sự uy hiếp trí mạng.

Hơn nữa, hiện tại Lạc Bắc chỉ tu luyện một chút pháp thuật phái Lao Sơn, uy lực của chúng không có gì là mạnh. Như pháp thuật Súc địa thành thốn cũng chỉ có thể di chuyển được trong phạm vi mười trượng là hết. Pháp thuật cấp bậc này cơ bản không thể phá nổi phòng ngự của người cấp bậc Nguyên Anh.

Cho dù Lạc Bắc có thể phóng ra cả trăm cái pháp thuật như vậy thì cơ bản cũng không thể phá nổi mà hào quang mà vừa rồi Huống Vô Tâm thi triển.

Còn ngược lại, pháp thuật của Huống Vô Tâm mặc dù nhìn hết sức đơn giản, ánh sáng cũng không hề rực rỡ, không giống với pháp thuật có uy thế hủy diệt thiên địa nhưng Lạc Bắc lại hiểu rõ, uy lực của pháp thuật không liên quan tới vẻ bề ngoài. Huống Vô Tâm chỉ tiện tay đã tạo ra uy lực khó có thể tưởng tượng được.

- Tại sao Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh của ta ngoại trừ tu luyện thân thể, sức sống cực mạnh ra nhưng lại không hề có pháp thuật nào uy lực hùng mạnh?

Pháp thuật bình thường khi tu luyện tới một cấp bậc nhất định đều có pháp thuật tương đương có thể sử dụng. Như Thái Thức tu luyện Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu tới tu vi này có thể phóng ra Tử Lôi phá thần chùy. Còn nếu tu luyện tới cảnh giới Nguyên Anh thì có thể thi triển Lôi Ngục cuồng sơn, dẫn động lôi cương trong phạm vi ngàn dặm tạo thành một ngọn núi lớn.

Nhưng Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh liên tục tu luyện, nâng cao tu vi lại không có pháp thuật tương ứng để thi triển.

“Chẳng lẽ phải ngưng tụ thành Bất diệt lưu ly kim thân thì mới có thể dựa vào bản thân để giết địch?”

Lạc Bắc cũng biết tu luyện tới cảnh giới của Nguyên Thiên Y, toàn thân đều là pháp bảo chí cường, uy lực có thể đánh tan gần như tất cả các loại pháp bảo và pháp thuật. Mỗi cái nhấc tay nhấc chân liền dẫn phát uy lực trời đất. Cho dù là một quyền thì cũng ít người có thể ngăn cản.

- Chẳng lẽ Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh cũng phải tu luyện tới cảnh giới Lưu ly kim thân bất diệt. Còn trong quá trình đó thì cơ bản không có pháp thuật nào có thể thi triển cho nên sư tôn mới để cho ta vào đời rèn luyện, phải tu luyện tới bản mệnh kiếm nguyên thì mới có thể trở về La Phù?

Cái ý tưởng đó chỉ hơi lóe lên trong đầu Lạc Bắc.

Pháp thuật của Huống Vô Tâm hết sức mãnh liệt và bá đạo. Ngọn lửa tinh thần và lực chân từ làm cho kinh mạch của hắn thành tro vẩn chưa biến mất mà xông vào tận xương tủy. Lạc Bắc trúng phải thứ pháp thuật này giống như trúng phải một thứ kịch độc có thể ăn mòn máu thịt, kinh mạch của hắn.

Mặc dù ngọn lửa tinh thần và lực chân từ đang từ từ tiêu tán nhưng chân nguyên Lạc Bắc cũng tiêu hao với tốc độ kinh người.

Từ một cái bình Thạch Nhũ quỳnh dịch mà Bích Căn sơn nhân đưa cho, Mộ Hàm Phong điều chế thành linh đan. Bên trong mỗi một viên linh đan có một giọt thạch nhũ quỳnh dịch, nhanh chóng bổ sung chân nguyên. Nhưng Lạc Bắc cũng không có pháp thuật tiêu hao chân nguyên nhiều, hơn nữa nó đối với Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu của Thái Thức là sự phối hợp tuyệt vời nên hắn chỉ giữ có năm viên để đề phòng.

- Cứ tiếp tục thế này cơ bản ta không chịu nổi lâu.

Phát hiện chân nguyên của bản thân tiêu hao nhanh chóng, Lạc Bắc hơi dừng lại để cho Khuất Đạo Tử và Thi thần bay tới, sau đó dựa vào chúng để phi độ.

- Không ổn.

Nhưng chỉ bay được hơn một trăm dặm, Lạc Bắc liền cảm nhận được âm khí từ trên người Khuất Đạo Tử và Thi thần làm cho khí huyết của hắn gần như không lưu chuyển được, tay chân gần như đông cứng. Cùng lúc đó, một làn khí tức quái dị, phát ra một thứ lực hút đường như khiến cho khí tức và thần hồn của hắn như muốn thoát khỏi thân thể.

- Do viên chủ nguyên U Minh huyết ma xá lợi này. Ma khí của nó quá nhiều, nếu ta không điều tức thì cơ bản không duy trì được.

Lạc Bắc cố tập trung tinh thần chống đỡ ma khí từ Huyết xá lợi tản ra. Chỉ có điều trong mấy hơi thở, hắn liền cảm nhận tốc độ tiêu hao chân nguyên của mình nhanh hơn.

Nhưng nếu không tu luyện điều tức, bổ sung chân nguyên thì chân nguyên sẽ nhanh chóng kiệt quệ. Hơn nữa, ngọn lửa tinh thần và lực chân từ vẫn còn chưa tiêu tán hết, thậm chí có thể khiến cho hắn bỏ mạng.

- Chướng khí của khu rừng kia có thể ngăn cản được hơi thở của ta, Thi thần và Khuất Đạo Tử.

Lạc Bắc vô cùng quyết đoán. Trong phạm vi ngàn dặm quanh Lang Sơn cũng chính là bờ biển. vào lúc này, Lạc Bắc chợt nhìn thấy phía bên trái có một dãy núi dài, trong đó có một khu rừng được bao phủ bởi một lớp khí màu vàng. Lạc Bắc biết trong thung lũng đó, hoa lá, cây cối thối rữa, trầm tích lại một chỗ mà tạo thành khí độc. Vì vậy mà nghĩ như thế, Lạc Bắc liền lệnh cho Khuất Đạo Tử và Thi thần lao thẳng vào trong thung lũng đó, khuất bóng sau lớp khí vàng.

- Ông trời giúp ta.

Trong nháy mắt khi xuyên qua lớp chướng khí dày đặc, Lạc Bắc liền cảm thấy một bầu không khí trong trẻo.

Cái thung lũng này mặc dù rất trũng nhưng từ ngoài cửa lại có một làn gió liên tục thổi vào khiến cho khí độc bị đẩy lên cao, còn đáy cốc thật ra lại không hề có chướng khí. hơn nữa, khu rừng cũng rất rậm, có thể che được tầm mắt và khí tức của Thi Thần cùng với Khuất Đạo Tử.

Phụp! Phụp!

Thi Thần vừa mới rơi xuống đất, móng tay sắc như dao của nó lập tức dài ra móc vào trong bọng một cái cây thành một cái chỗ vừa đủ cho một người ngồi xếp bằng. Rồi nó lại cắt một khúc gỗ rồi ẩn vào bên trong đầm.

- Thi thần là vật chết, không có thần hồn. Ma khí của Huyết Xá Lợi có lẽ không ảnh hưởng tới nó.

Lạc Bắc lệnh cho thi thần sau khi nhanh chóng khoét một cái lỗ trong thân cây liền ném Huyết Xá lợi vào tay thi thần.

Quả nhiên Lạc Bắc cảm nhận được Huyết Xá Lợi không ảnh hưởng tới Thi thần.

“Phup!”

Thi Thần khép hai tay lại, cầm Huyết Xá Lợi kén trong tay. Mái tóc trắng trên đầu nó bao quanh lấy thành một cái kén rồi chui thẳng vào trong đầm. Chỉ một lát, bóng dáng của nó hoàn toàn biến mất.

Dưới sự điều khiển của Lạc Bắc, Thi thần chui xuống dưới lòng đất hơn mười trượng, dưới sự che chắn bởi hai tay và Huyền Sát ngân ti của nó, ma khí của Huyết Xá Lợi hoàn toàn bị giấu kín.

Không còn bị ma khí xâm nhập, áp lực của Lạc Bắc giảm đi. Hắn khoan chân ngồi vào trong cái bọng cây, còn Khuất Đạo Tử thì đứng bên gờ tay hút một đồng cảnh lá khô che khuất bên ngoài. Rồi một tiếng động nhỏ vang lên, bóng dáng của Khuất Đạo Tử cũng lập tức ẩn kín vào trong chướng khí.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

24-01-2013, 08:36 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

222. Chương 221: Khó Thấy Nhân Quả.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Thứ chướng khí độc này đối với vật thi luyện như Khuất Đạo Tử cơ bản không hề ảnh hưởng.

Nếu Huống Vô Tâm đuổi theo thì cách này cơ bản không thể nào giấu được. Nhưng do tình hình bất buộc, cộng thêm với tính tình quyết đoán của Lạc Bắc cho nên cũng chẳng e ngại. Trong nháy mắt, Lạc Bắc đã tĩnh lặng, để cho một tia linh khí của trời đất từ từ chui vào trong người cùng với linh khí của Thạch nữ quỳnh dịch ẩn chứa trong cơ thể luyện hóa, ngưng tụ rồi tan ra thành chân nguyên.

- Âm Dương Sinh Tử đạo của Huống Vô Tâm quả là một thứ pháp quyết cao tuyệt.

Vừa mới vào trạng thái tĩnh, Lạc Bắc nhanh chóng phát hiện chân nguyên của mình cơ bản không thể nào luyện hóa được ngọn lửa tinh thần và lực nguyên từ. Hai thứ này hỗn hợp lại một chỗ với nhau giống như khí kim thiết hòa trộn trong pháp bảo, kết hợp với máu huyết và xương cốt của Lạc Bắc. Thậm chí ngay cả Tam Thiên Phù Đồ của hắn cũng có dấu hiệu bị ngọn lửa tinh thần và lực chân từ xâm nhập. Đã không thể luyện hóa thì chỉ có thể chờ cho nó từ từ tiêu tán mà thôi.

Trong lúc ngọn lửa tinh thần và lực chân từ từ tiêu tán thì chân nguyên của Lạc Bắc cũng tiêu hao theo.

Lạc Bắc chỉ biết liên tục hút linh khí của trời đất hồi phục chân nguyên để bổ sung. Bởi vì một khi chân nguyên kiệt quệ, Lạc Bắc cũng mất đi năng lực tái sinh thân thể, khiến cho thân thể hắn từ từ hoại tử mà không có thuốc nào chữa được.

Nhưng Lạc Bắc tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh bản thân không phải muốn tu luyện bao lâu cũng được. Mỗi một tia chân nguyên của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh đều khiến cho kinh mạch đau đớn, tổn rất nhiều tinh thần và thể lực.

Lạc Bắc chìm vào trạng thái nhập tĩnh nên không cảm nhận được thời gian trôi đi. Chẳng biết đã bao lâu, nhưng từ từ một cái cảm giác đau đớn lan từ trong Thức hải ra khắp người Lạc Bắc.

Lúc trước, Lạc Bắc cảm nhận không hề sai. Giao thủ với Huống Vô Tâm, chịu đựng pháp thuật và uy áp của y, tinh thần của Lạc Bắc cũng được rèn luyện rất nhiều. Trong trận chiến sinh tử như thế này, vô hình trung giúp hắn có sự đột phá. Trước đây, nếu lưu chuyển nhiều vòng như vậy, Lạc Bắc đã sớm không chịu nổi nhưng hiện tại thì hắn vẫn còn dư sức.

Nhưng vào lúc này pháp thuật của Huống Vô Tâm vẫn còn chưa tan hết. Lạc Bắc có thể cảm nhận được, với tốc độ tan như vậy bản thân khi chống đỡ tới cực hạn, lực lượng của nó vẫn còn lại một chút.

- A?

Đúng lúc này, Lạc Bắc chợt hơi nhú mào.

Một thứ cảm giác khó hiểu khiến cho Lạc Bắc thoát khỏi trạng thái nhập tĩnh. Cái cảm giác khiến cho tim đập nhanh đó là do sự liên hệ tinh thần giữa Lạc Bắc và Khuất Đạo Tử cùng với Thi thần cảnh bảo hân.

Thi thần và Khuất Đạo Tử đều cảm nhận được một thứ pháp lực dao động khác thường.

“Tách! Tách!”

Sau khi thoát khỏi trạng thái nhập tĩnh, Lạc Bắc liền nghe thấy được một thứ âm thanh kỳ lạ. Âm thanh đó hình như có nhiều người đang hút khí qua miệng.

Một con mao xà tản ra ánh sáng màu vàng kim trên người nhanh chóng quấn theo cành cây xuất hiện trong tầm mắt của Lạc Bắc.

- Giết.

Đây là phản ứng đầu tiên của Lạc Bắc. Cảm nhận được suy nghĩ đó của hân, Khuất Đạo Tử cũng từ trong chướng khí rơi xuống, Ngũ Âm Thần Lôi Giám nhanh chóng bay về phía con mao xà.

Nhìn pháp lực và khí tức từ trên người con mao xà tản ra thì hình như nó đã tu luyện được nội đan.

Một viên nội đan vào lúc này có thể giúp cho Lạc Bắc thoát khỏi cái chết.

Nhưng trong nháy mắt khi Ngũ Âm Thần Lôi Giám bay đi, Lạc Bắc chợt thấy rõ trên đầu con mao xà có hai cái sừng nhỏ màu vàng. Hơn nữa một bên mắt nó là màu phấn hồng giống như hai viên bảo thạch. Đồng thời, lúc này, ánh mắt của nó có một sự mừng rỡ, hưng phấn.

Lần này thì Lạc Bắc chợt biến sắc rồi thốt lên:

- Tiểu Ô Cầu?

Ngũ Âm Thần Lôi Giám trong tay Khuất Đạo Tử lập tức dừng lại. Chỉ có một chút đó con mao xà cũng đã quét sạch đồng lá khô mà xuất hiện trước mặt Lạc Bắc.

- Tiểu Ô Cầu.

Con mao xà cứ thế đem đưa cái đầu trước mặt Lạc Bắc thể hiện một sự thích chí. Hiển nhiên là nó rất vui vẻ, thích cái mùi của Lạc Bắc. Đồng thời từ người con mao xà có một thứ mùi quen thuộc khiến cho Lạc Bắc không hề nghi ngờ việc nó chính là tiểu Ô Cầu.

- Người đã dài hơn trước nhiều rồi đấy.

Lạc Bắc nhìn tiểu Ô Cầu cứ lấy đầu dụi vào ngực mình một cách thân thiết. Hai cái sừng nhỏ trên đầu nó cũng đã dài ra cả thước, nhìn giống như sừng hươu. Hơn nữa hai con mắt màu hồng phấn của nó nhìn như hai viên ngọc sáng bóng. Tiểu Ô Cầu không còn sự hung dữ mà ngược lại có chút đáng yêu. Từ sau khi Lạc Bắc rời khỏi Thục Sơn cũng hay nghĩ tới Tiểu Trà và tiểu Ô Cầu. Vào lúc này, đột nhiên thấy tiểu Ô Cầu, trong lòng Lạc Bắc cảm xúc chợt trào dâng.

- Tiểu Ô Cầu! Người ở đây thì tiểu Trà đâu.

Lạc Bắc vươn tay, xoa xoa đỉnh đầu của tiểu Ô Cầu. Vừa rồi hân cố bình tĩnh để nói câu đấy khiến cho ngọn lửa tinh thần và lực chân từ trong cơ thể còn sót làm cho người hân run rẩy.

“A!” Một tiếng hét kinh hãi vang lên. đúng lúc này, một thiếu nữ mặc quần áo màu vàng nhạt xuất hiện sau một gốc cây to.

Lúc này, mặt trời đã ngã về Tây, ánh dương quang xiên xiên chiếu vào trong khu rừng đầy chướng khí khiến cho nàng giống như một vị tiên tử đứng dưới ánh trăng.

Thiếu nữ cao gầy thanh thoát đó chẳng phải là tiểu Trà hay sao?

- Lạc... Lạc Bắc?

Sau tiếng hét kinh hãi, tiểu Trà run rẩy bước ra. Trước kia nàng nói lắp cũng là do không có ai nói chuyện. Còn bây giờ nàng lắp bắp cũng là bởi vì bất ngờ vì sự xuất hiện của Lạc Bắc.

- Người bị thương? Có nặng hay không?

Mặc dù gương mặt của Lạc Bắc được che sau cái mặt nạ nên chỉ nhìn được vào mắt nhưng tiểu Trà cũng lập tức cảm nhận được hắn bị thương, hơn nữa không hề nhẹ. Bởi vì ánh mắt cương nghị của hắn bây giờ lại như có chút gì đó khác lạ.,

- Tại sao người và tiểu Ô cầu lại ở đây?

Ngửi mùi hương thơm lan ra từ thiếu nữ, Lạc Bắc không tự chủ được nói câu đó rồi mới cười khỏ, lắc đầu:

- Ta bị pháp thuật của người Côn Luân làm cho bị thương, chân nguyên hao tổn rất nhiều, không bổ sung kịp.

- Mấy thứ này có thể bổ sung chân nguyên, không biết có tác dụng không.

Tiểu Trà lo lắng, chẳng hề nghĩ ngợi bước tới đặt mấy quả cây vào tay Lạc Bắc.

Sau khi rời khỏi Thục Sơn, những lời đồn về Lạc Bắc, tiểu Trà cũng được nghe nói rất nhiều. Vì Yêu tộc, vì bạn, cứu yêu tộc mà trở thành kẻ địch của huyền môn trong thiên hạ. Hiện tại, Lạc Bắc được truyền đi giống như một người cùng hung cực ác, yêu ma có tội ác tày trời. Thậm chí có lời đồn rằng hắn là một ma đầu tu luyện chuyên hút máu người. Nhưng hình ảnh của Lạc Bắc trong đầu tiểu Trà vẫn không hề thay đổi. Thiên hạ rộng lớn, thiên biến vạn hóa nhưng có vài thứ không dễ thay đổi. Có một vài người trong suy nghĩ của người khác thì trước sau vẫn như một, không có gì thay đổi.

Lạc Bắc chẳng thèm nhìn, nhét mấy quả đó vào trong miệng.

“Không thể ngờ được lần này lại được tiểu Trà cứu.”

Sau khi nuốt mấy quả cây đó, Lạc Bắc lập tức có cảm giác như nhân quả tuần hoàn.

Dược lực trong mấy quả cây đó kém rất nhiều so với dược lực trong linh đan nhưng cũng đủ giúp Lạc Bắc duy trì được tới lúc ngọn lửa tinh thần và lực chân từ tan đi.

Nhân quả trong thế gian ai có thể thấy được rõ ràng. Lúc trước, Lạc Bắc liều chết cứu tiểu Ô Cầu và tiểu Trà để cả hai có thể trốn thoát khỏi Thục Sơn, được ra nhìn ngắm thế giới bên ngoài. Hiện tại, tiểu Trà lại cứu mạng Lạc Bắc.

Cảm nhận được lực của mấy quả trái cây đã đủ, tinh thần Lạc Bắc cũng hơi thả lỏng để cho chân nguyên của mình lưu chuyển trong kinh mạch mà luyện hóa nó.

Từ sau khi tiểu Trà và tiểu Ô Cầu rời khỏi Thục Sơn đã bao lâu không gặp?

Nhắm lại thì dường như cũng không lâu lắm nhưng từ sau khi rời khỏi Thục Sơn có quá nhiều chuyện xảy ra khiến cho hắn cảm thấy như cách xa quá lâu rồi.

Có những lúc, mặc dù muốn nói nhiều lắm nhưng lại không thể thốt ra lời. Tiểu Ô Cầu ngẩng đầu tò mò nhìn Khuất Đạo Tử đang đứng bất động trên cành cây rồi lại nhìn ra cách đó vài thước. Lạc Bắc không biết nói gì chỉ quay sang hỏi tiểu Trà:

- Sao các người lại ở đây?

- Hiện tại ta và tiểu Ô Cầu trú ở trong cái cốc này.

Sau khi rời khỏi Thục Sơn, đi được tới đây cũng đã xảy ra rất nhiều chuyện. Lúc này, nhìn thấy Lạc Bắc như trút được gánh nặng, tiểu Trà liền biết mấy quả trái cây của mình có tác dụng. Nhưng nàng vẫn cảm thấy lo cho thương thế của Lạc Bắc nên cau mày nói:

- Đây là quả Thiên Ma. Ta vẫn còn một ít. Ai mà làm người bị thương nặng như vậy?

Vừa thấy tiểu Trà hơi cau mày, Lạc Bắc liền nghĩ tới cả hai lúc còn ở Thục Sơn đều im lặng tu luyện. Mặc dù ngọn lửa tinh thần và lực chân từ vẫn còn trong máu huyết của hắn, rất nhiều chỗ đang như có vô số con kiến cắn xé nhưng Lạc Bắc cũng cảm nhận được không khí xung quanh dường như ôn hòa hơn rất nhiều.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

01-02-2013, 07:06 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

223. Chương 222: Đứng Đầu Yêu Đạo.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Hình như cô ấy không cao lên nữa.

Ý nghĩ đó đột nhiên xuất hiện trong đầu Lạc Bắc khiến cho hắn bật cười, nhất thời không biết nói với tiểu Trà như thế nào. Hiện tại tiểu Ô Cầu so với khi ở Thục Sơn đã lớn hơn nhiều. Còn tiểu Trà thì vóc dáng cao gầy, so với Lạc Bắc cũng chỉ thấp hơn nửa cái đầu mà thôi. Nếu cao tiếp thì chắc chắn sẽ cao hơn Lạc Bắc. Chỉ có điều so với khi ở Thục Sơn thì dường như nàng đã bớt trẻ con đi một chút mà trưởng thành hơn.

Một bầu không khí kỳ diệu tràn ngập trong sơn cốc. Tiểu Trà mở to mắt khẽ cần mồi không hiểu tại sao Lạc Bắc lại mỉm cười. Mặc dù không hr nhưng mặt nàng cũng chợt đỏ lên, ngay cả cái cổ trắng nõn cũng hơi hồng một chút.

- Thứ quả cây này giúp ta hồi phục nhanh hơn một chút.

Lạc Bắc nhanh chóng nghĩ nơi này cách Lang sơn cũng chỉ chừng ba, bốn trăm dặm, không an toàn lắm vì vậy mà hắn trở nên nghiêm túc:

- Do Huống Vô Tâm đánh ta bị thương. Các người đang ở đâu. Chỉ sợ các người nên đi với ta, nếu không bọn chúng tìm tới đây thì các người cũng bị liên lụy.

- Người nói vậy thì chúng ta sẽ đi theo người.

Tiểu Trà gật đầu. Mà tiểu Ô Cầu cũng như nghe hiểu Lạc Bắc nói gì liền ngẩng đầu lên nhanh chóng lướt người quẩn lấy một cây đại thụ rồi quay đầu lại lúc lắc với Lạc Bắc, ý bảo hắn đuổi theo. Câu nói của tiểu Trà hết sức nhẹ nhàng. Nàng nào biết rất nhiều nam nữ trong thế gian mà biết thì sẽ kinh hãi tới mức độ nào.

- Đây là chỗ người ở?

Đi theo tiểu Ô Cầu vào trong thung lũng, nó chợt theo một cái cây to mà bò lên cao. Cái cây đại thụ đó cũng không cao lắm nhưng xung quanh lại có rất nhiều dây leo to bằng cổ tay trẻ con. Lạc Bắc ngẩng đầu lên nhìn cũng phải kinh ngạc mà mỉm cười. Những sợi dây leo đó quẩn theo cái cây bò lên cao rồi kết thành một quả trứng, có phần hơi giống một cái hồ lô. Nơi này cũng là chỗ mà chương khí dày đặc nhất, vừa đủ ngăn cách mùi của tiểu Trà và tiểu Ô Cầu. Những sợi dây leo đó quẩn quanh lại nở ra một vài bông hoa màu tím dường như có công hiệu ngăn cách chương khí khiến cho chúng bị đẩy cách xa khoảng vài thước.

Trong cái phòng gỗ ấy, Lạc Bắc nhìn thấy không gian thoáng đãng, gần như cái gì cũng có. Có điều Lạc Bắc cũng không hề ngạc nhiên bởi vì tiểu Trà là linh hoa nên đối với nàng mà nói thì toàn bộ núi rừng đều là nhà của nàng. Có một chỗ như thế này cũng chỉ là để che giấu mùi của nàng mà thôi.

Mấy đám dây leo sau khi hợp lại rồi phân ra để lộ năm sáu quả giống hệt với thứ quả mà vừa rồi tiểu Trà đưa cho Lạc Bắc.

Đối với thứ hoa quả, cây cỏ kỳ lạ, tiểu Trà có sự phân biệt tốt hơn đám người Mộ Hàm Phong nhiều. Thứ quả Thiên Ma là một thứ linh dược bổ sung chân nguyên và hồi phục máu huyết.

Tiểu Ô Cầu từ bên ngoài thò đầu vào nhìn thấy năm, sáu trái cây đó thì thèm nhỏ dãi. Nhìn thấy tiểu Ô Cầu như vậy, tiểu Trà nhẹ nhàng lên tiếng:

- Tiểu Ô Cầu! Lạc Bắc bị thương cần dùng thứ trái cây này. Đợi lần sau nó kết trái ta sẽ hái cho ngươi.

Mặc dù không thể nói được nhưng tiểu Ô Cầu nghe có thể hiểu nên sau khi dụi nhẹ đầu vào Lạc Bắc liền ngoan ngoãn lui ra, quấn mấy vòng trên cành cây.

- Nó to lên nhanh như vậy chắc là ngươi thường xuyên cho nó ăn kỳ hoa dị thảo đúng không? - Lạc Bắc nhìn thấy tiểu Ô Cầu như vậy, nên sau khi ăn mấy trái cây đó liền không nhịn được cười cười.

Đột nhiên hắn nghĩ tới tiểu Trà và tiểu Ô Cầu ở đây không có đồng bọn nào khác. Nhưng nếu có thể tới hỏa mạch bên dưới Thương Lăng cung gặp nhiều Yêu tộc ở đó thì cả hai sẽ có rất nhiều bằng hữu.

- Y tới rồi.

đúng lúc này, tiểu Trà đột nhiên nhú mày.

- Hẳn tới?

Lạc Bắc giật mình trở nên cảnh giác:

- Y là ai?

Tới lúc này, Lạc Bắc vẫn để cho Thi thần ẩn nấp sâu dưới lớp bùn, chỉ có Khuất Đạo Tử theo tới đây. Tuy nhiên cho dù là Khuất Đạo Tử và Thi thần cũng đều cảm nhận được một làn hơi thở mong manh rồi trở nên cực kỳ mạnh.

Người này trong lúc hành động thì hơi thở và pháp lực dao động đều ẩn giấu, mặc dù chỉ tản ra có một chút nhưng cũng đã thể hiện sự lợi hại kinh người.

- Ta cũng không biết tên của y.

Tiểu Trà cau mày, nét mặt có chút lo lắng.

- Ngươi không biết tên của y?

Lạc Bắc ngăn người. Lớp chướng khí màu vàng phía trên căn phòng của tiểu Trà chợt tách ra rồi một bóng người từ từ hạ xuống khi tới ngang với căn phòng y liền dừng lại.

Lạc Bắc liếc mắt liền nhìn thấy rõ ràng đó là một nam tử mặc trường bào màu bạc tuy nhiên từ người y, pháp lực dao động tản ra rất mạnh.

Bộ trường bào màu bạc y mặc không biết được dệt từ thứ gì nhưng hết sức mềm mại. Kiểu dáng của nó rất đơn giản không hề có hoa văn nhưng chính như thế lại làm cho nó càng tăng thêm sự tự nhiên. Nam tử đó nhìn chỉ chừng hai mươi tuổi, mặt trắng như ngọc, ngũ quan nghiêm chỉnh. Tóc của y bóng mượt được đính thêm một cây trâm bằng ngọc. Kiểu tóc của y có phần giống với Thái Thúc trước kia.

Hơn nữa, dáng người của y cũng rất cao khiến cho người ta có cảm giác tao nhã.

Chỉ có một điểm duy nhất đó là ngũ quan của y quá tinh tế, nhưng lông mày lại dài nhỏ mang tới cho người ta một cái cảm giác gian tà.

Từ hơi thở của y thì có thể thấy y không thuộc Yêu tộc mà là một người tu đạo có tu vi cực cao.

- Tiểu Mỹ nữ, ta tới rồi.

Chưa để cho Lạc Bắc lên tiếng, nam tử trẻ tuổi cười cười rồi liếc mắt nhìn Lạc Bắc sau đó hỏi tiểu Trà:

- Người này là ai?

Vừa nghe thấy người đó lên tiếng, Lạc Bắc liền hơi nhú mày. Bởi vì hắn cảm nhận được giọng điệu của y hết sức ngả ngớn. Hơn nữa, Lạc Bắc phát hiện khi thấy nam tử này, tiểu Ô Cầu liền dựng thẳng người lên như rất tức giận. Nhưng nó liền trốn ngay ra sau cái cây, dường như đã chịu đau khổ bởi tay y, nên rất sợ.

- Tu vi của y rất cao. Trước tiên người không cần phải chọc vào y. - Tiểu Trà quay sang nói với Lạc Bắc, đồng thời một bàn tay như lo lắng mà nắm lấy áo của hắn. Nàng hơi nhú mào, nói với nam tử mặc trường bào:

- Hắn là bằng hữu của ta. Sao người lại tới đây?

- Ta sợ người bị người khác lừa mà bắt mất. Hơn nữa, mấy ngày không gặp tiểu mỹ nữ nên thấy nhớ. Hôm nay thuận tiện đi qua đây xem nàng có thay đổi ý định hay không. - Nam tử mặc trường bào cười cười nhìn Lạc Bắc rồi nói một cách đầy thâm ý:

- Không thể ngờ người còn có một người bạn như thế này. Tại sao trước đây ta không nghe người nói? Không biết hắn tên là gì?

- Hắn không liên quan gì tới người. - Tiểu Trà lắc đầu:

- Ta không muốn nói cho người biết.

- Tiểu mỹ nữ! Ta đã nói với người. Thần thông của ta trong thiên hạ ít người vượt qua được. Người không nói cho ta thì ta cũng có thể nói được tên của hắn. - Nam tử mặc trường bào màu bạc nở nụ cười quay đầu nhìn Lạc Bắc:

- Người chính là Lạc Bắc?

- Sao người biết? - Lạc Bắc không nhịn được thốt lên thất thanh.

Với tu vi hiện tại của Lạc Bắc cho dù người ta có công bố ngay ra thân phận của mình cũng không thất thần như vậy. Nhưng trong tích tắc đối mặt với nam tử mặc trường bào màu bạc, Lạc Bắc chợt thấy trong mắt y lóe lên một tia sáng bảy màu khiến cho hắn thất thần rồi vô tình hét lên.

- Quả nhiên là người. - Nam tử trẻ tuổi cười ha hả, có chút đắc ý gật đầu chỉ về phía Khuất Đạo Tử:

- Lúc trước ta nghe nói Áo Băng Vân dẫn thất tông lục phái vây giết người nhưng rồi lại bị người giết chết. Ngay cả phái Bắc Mang cũng bị diệt sạch, Khuất Đạo Tử biến mất. Hiện tại Khuất Đạo Tử đã biến thành vật thí luyện, hơn nữa trên người của người lại thấp thoáng khí kim thiết có lẽ tới tu vi dẫn kiếm nhập thể cho nên ta đoán ra người là Lạc Bắc.

- Không biết tiền bối là ai?

Lạc Bắc nhìn nam tử mặc áo bạc mà hỏi. Tướng mạo của y hết sức trẻ nhưng rất nhiều người có tu vi cao đều có thuật trú nhan. Hơn nữa, người này có kiến thức như vậy, suy tính kỹ càng thì Lạc Bắc có thể khẳng định tuổi của y không hề nhỏ mà phải là một nhân vật nổi danh.

- Tên của ta cũng không có gì nổi cho lắm. Người gọi ta là Bạch Nhân Hạc. - Nam tử mặc áo choàng bạc cười nói.

- Bạch Nhân Hạc?

Lạc Bắc suy nghĩ thật nhanh nhưng hắn nghĩ không ra trong giới tu đạo có một người nào tên như vậy.

Nhưng đúng lúc này, Bạch Nhân Hạc chợt cười nói:

- Có điều bình thường người ta đều thích gọi ta là Vân Hạc Tử.

- Vân Hạc Tử? Hoan Hỉ đạo nhân Vân Hạc Tử?

Lạc Bắc giật mình mà biến sắc.

Lần này, Lạc Bắc cũng không bị ánh sáng bảy màu trong mắt y ảnh hưởng nhưng do giật mình mà thất thần.

Hoan Hỉ đạo nhân Vân Hạc Tử là một trong bát đại yêu đạo.

"Không ngờ người này lại là Vân Hạc Tử trong bát đại yêu đạo. Thoáng nhìn y trẻ đến vậy.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

01-02-2013, 07:06 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

224. Chương 223: Nhân Cơ Hội Để Ép.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Nếu là những người còn lại trong bát đại yêu đạo thì vào lúc này, Lạc Bắc cũng không thất thần như thế. Nhưng khi Hắc Phong lão tổ nói tới bát đại yêu đạo có nói trong số đó thì người có tu vi cao nhất là Vân Hạc Tử.

Luận tu vi thì Vân Hạc Tử chính là người đứng đầu trong bát đại yêu đạo.

Hành vi của Hắc Phong lão tổ không theo lẽ thường nhưng là một người quang minh lỗi Lạc Bắc. Lão đã nói thì không bao giờ sai. Thậm chí, Hắc Phong lão tổ còn nói với Lạc Bắc mặc dù lão cùng với Vân Hạc Tử được tôn là bát đại yêu đạo nhưng cho dù có giết được Khuất Đạo Tử rồi biến thành Thi thần tướng lĩnh thì lão cũng chưa phải là đối thủ của Vân Hạc Tử.

Nguyên nhân của Hắc Phong lão tổ không thích Vân Hạc Tử đó là y hành sự hết sức âm độc, hơn nữa lại thích gái đẹp.

Hiện tại, từ khi Vân Hạc Tử xuất hiện, ánh mắt của y gần như lúc nào cũng chỉ nhìn về phía tiểu Trà. Điều này làm cho Lạc Bắc phải biến sắc.

- Đúng thế! Ta chính là Hoan Hỉ đạo nhân Vân Hạc Tử.

Vân Hạc Tử thoáng thấy Lạc Bắc biến sắc liền cười nói:

- Trận đại chiến ở Lang sơn cũng là do ngươi gây nên? Ngươi cũng không phải tầm thường. Không ngờ có thể trốn thoát khỏi tay Huống Vô Tâm.

- Đúng thế. Đó là do Huống Vô Tâm tự ra tay chặn giết ta.

Lạc Bắc chợt nghĩ ra một ý liền nói:

- Không chừng vào lúc này y vẫn còn đang tìm ta.

- Vậy thì ngươi không cần phải lo lắng.

Vân Hạc Tử lắc đầu:

- Huống Vô Tâm đã đi về phía Nam. Với thân phận và tu vi của y sẽ không quay lại giết ngươi.

“Người này cũng ở gần đó.”

Nếu bình thường khi nghe nói Huống Vô Tâm đã đi xa, Lạc Bắc chắc chắn phải vui sướng. Bởi vì đối mặt với đám người Nam Ly Việt mặc dù Lạc Bắc không địch lại nhưng cũng không tới mức như đối mặt với Huống Vô Tâm. Nhưng lúc này, Lạc Bắc không hề có lấy một chút vui sướng. Bởi vì hắn cố ý nói như vậy là định để mượn hơi Huống Vô Tâm dọa Vân Hạc Tử. Nhưng Vân Hạc Tử lại âm thầm rình ở xung quanh biết Huống Vô Tâm đã đi. Hơn nữa, ánh mắt của y làm cho Lạc Bắc có cảm giác như bị đối phương xuyên thấu suy nghĩ.

- A! Đúng rồi.

Vân Hạc Tử như nghĩ ra điều gì đó liền nói với Lạc Bắc:

- Nếu ngươi đã biết tới thanh danh của ta thì cũng biết ta lợi hại như thế nào. Tiểu mỹ nữ này là bằng hữu của ngươi, ngươi thay ta khuyên tiểu mỹ nữ để cô ấy theo ta. Ngươi cũng rõ, một thứ linh hoa như cô ấy

trong mắt của huyền môn chính đạo thì đó là yêu tộc, phải bị tiêu trừ. Chỉ cần cô ấy theo ta thì không gặp nguy hiểm nào nữa. Hơn nữa ta còn có thể song tu với cô ấy, dạy cô ấy đạo pháp .

- Cô ấy là bằng hữu của ta, ta sẽ giúp đỡ cô ấy. Nếu cô ấy đồng ý thì ta không ngăn cản. - Lạc Bắc nhìn Vân Hạc Tử:

- Nhưng nếu cô ấy không muốn thì ta sao phải giúp người thuyết phục?

- Tiền bối Vân Hạc Tử.

Tiểu Trà nghe Lạc Bắc nói vậy thì chớp mắt rồi gật đầu mà lên tiếng:

- Ta biết tu vi của ngài rất lợi hại. Ta cũng cảm kích sự giúp đỡ của ngài. Nhưng ta thực sự không muốn đi theo ngài, cũng không có gì yêu cầu ngài. Ngài hãy trở về đi, ta không thay đổi ý định đâu.

- Thật không? Thật sự người không có chuyện gì cầu khẩn ta? - Vân Hạc Tử mỉm cười.

- Hắn nói người có chuyện cần cầu khẩn là sao? - Lạc Bắc cau mày, hỏi nhỏ tiểu Trà.

- Có lần ta và tiểu Ô Cầu bị người huyền môn đuổi giết nên được y cứu. Sau đó y nói muốn ta làm đạo lữ nhưng ta không muốn... Sau đó y lại nói nếu một ngày ta có việc cầu y mà y thay ta làm được thì ta trở thành đạo lữ của y. Nhân y đối với ta có ân cứu mạng, hơn nữa ta quyết tâm không cầu gì y cho nên ta đồng ý. Sau đó, y thường xuyên tới đây, có điều chỉ hỏi một tiếng rồi đi. Chúng ta cũng không có chỗ nào để đi nên đành phải ở lại đây... - Thái Thúc nói nhỏ vào tai Lạc Bắc.

- Vân Hạc Tử quả nhiên là gian tà. Không ngờ y lấy ân cứu mạng ra để ép. Chẳng trách mà Hắc Phong lão tổ nói y không xứng đứng trong bát đại yêu đạo.

Sau khi nghe rõ, Lạc Bắc chợt nổi giận.

Chỉ sợ y ra tay cứu tiểu Trà cũng là vì ham sắc đẹp của nàng. Nếu là một người khác dẫn tiểu Ô Cầu theo thì có khi tiểu Ô Cầu đã bị y giết chết mà lấy nội đan.

Hơn nữa cho dù tiểu Trà có muốn đi thì chỉ sợ cũng không thoát khỏi sự đeo bám của y. Nói không chừng, Vân Hạc Tử đã thi triển một thủ đoạn gì đó quanh khu rừng này. Nếu không thì làm sao mà Lạc Bắc vừa tới thì y cũng xuất hiện?

Mặc dù ngoài mặt thì y lấy lễ đối đãi với tiểu Trà nhưng trên thực tế cũng coi như giam cầm tiểu Trà ở đây từ từ làm cho nàng thay đổi suy nghĩ.

- Hiện giờ người còn chưa khỏi, đừng có xung đột với y.

Tiểu Trà cảm nhận được cơn tức của Lạc Bắc liền nắm lấy vạt áo của hắn mà giật khê. Sau đó, nàng ngẩng đầu lên nói một cách kiên quyết với Vân Hạc Tử:

- Ngài đi đi. Ta đúng là không có việc gì cầu ngài.

- Nếu như vậy thì ta đi.

Vân Hạc Tử cũng chẳng tức giận gật đầu rồi quay người. Bỗng nhiên, y như nghĩ tới chuyện gì đó mà cười với Lạc Bắc:

- Đúng rồi! Ta quên mất. Mặc dù Huống Vô Tâm đã đi nhưng vẫn còn vài tên nữa đang tìm người. Theo ta thấy thì sớm hay muộn chúng cũng tới đây mà thôi.

- Ngài muốn thừa cơ hội ép cô ấy cầu khẩn ngài giúp đỡ ta? - Ánh mắt Lạc Bắc trở nên lạnh lùng.

- Ép? Nếu ta muốn dùng sức thì tiểu mỹ nữ đã trở thành người của ta từ lâu rồi. Vân Hạc Tử ta chưa bao giờ dùng sức mạnh đối với nữ nhân. Có điều nếu người nói vậy thì cũng có thể đúng. - Vân Hạc Tử như không để ý tới nét mặt của Lạc Bắc mà nói:

- Có điều đó cũng là ý tốt của ta. Ta thấy hiện tại chân nguyên của người đã hết. Nếu mấy người...tiểu nhân kia tới đây thì người chắc chắn không địch lại được. Trên đời này còn có cái gì quan trọng hơn sự sống? Cho dù người không sợ chết, chết là xong nhưng còn tiểu mỹ nhân và con rắn nhỏ này chắc chắn sẽ bị chúng hạ độc thủ. Người nhẫn tâm để cho cô ấy chết cùng với người? Không phải ta nói ngoa nhưng

ngoại trừ Hoàng Vô Thần và Huống Vô Tâm ra thì những người khác ta không coi vào đâu. Tiểu mỹ nhân! Chỉ cần nàng mở miệng nói một câu ta giúp hần thì ta cam đoan những người đó không động tới một sợi lông của hần được. Hơn nữa, nàng cũng có thể được tu luyện đạo pháp thượng thừa. Đây cũng là chuyện trăm lợi chứ không có hại.

Câu nói cuối cùng, Vân Hạc Tử lại quay sang nói với tiểu Trà.

- Ta chưa từng có thói quen đàm phán điều kiện với người khác. - Lạc Bắc nói với giọng lạnh lùng:
- Ý tốt của ngài, ta xin ghi nhớ.
- Nếu như vậy cứ coi như ta chưa nói gì. - Vân Hạc Tử cũng chẳng nói nhiều lời, chỉ cười cười rồi bay lên đứng trên một cây đại thụ cao tới vài chục trượng rồi nhắm mắt dưỡng thần.
- Đã như vậy tại sao ngài còn không đi? - Lạc Bắc nhìn Vân Hạc Tử không nhận được lên tiếng hỏi.
- Không có gì. - Vân Hạc Tử nghe Lạc Bắc hỏi vậy liền mở mắt:
- Người như ta mặc dù thương hương tiếc ngọc nhưng cũng thích một thân thể toàn vẹn. Tiểu mỹ nữ như thế này nên ta phải ở đây xem. Nếu không các người xảy ra chuyện gì thì không ổn.
- Người nói năng bậy bạ. - Lạc Bắc nổi giận.
- Thế nào? Người định ra tay với ta hay sao? - Vân Hạc Tử lắc đầu cười cười:
- Cho dù chân nguyên của người hồi phục hoàn toàn cũng không phải là đối thủ của ta. Hơn nữa người còn có người phải ra tay. Nếu muốn ra tay thì không tới lượt ta.

Lạc Bắc chợt biến sắc. Bởi vì khi Vân Hạc Tử vừa mới dứt lời thì trống ngực hần đã đập mạnh. Vài luồng pháp lực dao động đang lao tới chỗ thung lũng này.

- Vân Mông Sinh! Bất Nhạc Thiền sư, Khổng Nhượng Thiện và Khổng Nhượng Đạo.

Mặc dù kiệt quệ chân nguyên nhưng Lạc Bắc vẫn nhạy bén đối với sự thay đổi linh khí cùng với pháp lực dao động xung quanh. Nhất là mấy thứ pháp lực dao động khác nhau kia khiến cho hần có thể đoán ra được người tới là ai.

- Là người Côn Luân sao?

Núi rừng khắp nơi đều là tai mắt của tiểu Trà cho nên nàng cũng phát hiện. Nàng hơi kinh hoảng nói với Lạc Bắc, đồng thời vô tình liếc nhìn Vân Hạc Tử.

"Có lẽ những người này do Vân Hạc Tử cố tình dẫn tới đây. Nếu không thì chương khí đầy như thế này làm sao mà họ có thể xác định được vị trí của ta một cách dễ dàng như vậy?"

Vừa thấy tiểu Trà nhìn về phía Vân Hạc Tử rồi lại nhìn thấy lão mỉm cười như nắm chắc phần thắng, Lạc Bắc càng thêm tức giận, nhất thời không nghĩ ra được cách nào.

Chỉ trong mấy hơi thở, một cơn cuồng phong đột nhiên thổi tới khiến cho núi rừng ào ào, rất nhiều cây cối bị gãy. Chương khí bên trong sơn cốc cũng bị cuồng phong thổi sạch mà trở nên quang đãng.

- Quả nhiên là ở đây.

Chương khí che lấp thung lũng bị cơn gió thổi sạch khiến cho đám người Vân Mông Sinh và Lạc Bắc đều nhìn thấy đối phương.

Tính tình của Lạc Bắc hết sức cứng cỏi, phản ứng cũng nhạy bén. Hơn nữa, tu vi của hần bây giờ không còn tầm thường, có thể coi là nhân vật trác tuyệt trên thế gian. Nhưng bây giờ, chân nguyên của hần đã kiệt quệ, đối mặt với Vân Hạc Tử cho dù liều chết để cho tiểu Trà và tiểu Ô Cầu đi trước thì Vân Hạc Tử cũng vẫn sẽ bám theo. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, Lạc Bắc không nghĩ ra được một cách nào khả dĩ.

- Không biết vị này là ai?

Trong lúc Lạc Bắc đang suy nghĩ thì đám người Vân Mông Sinh chia ra thành bốn góc vây Lạc Bắc vào giữa.

Hóa ra Nam Ly Việt biết việc lần này rất quan trọng, hơn nữa nhân vật như Huống Vô Tâm tính tình thay đổi thất thường. Ngoại trừ một vài người ra thì trong mắt y có lẽ người trong thiên hạ chẳng khác nào con kiến. Cho dù gã là đệ tử của lão, nhưng nếu không bắt được Lạc Bắc thì không chừng trong cơn tức mà bị lão đánh chết. Hơn nữa, lúc trước, gã cũng đã thấy thực lực của Lạc Bắc mạnh tới mức độ nào. Cho nên mặc dù Nam Ly Việt có được Hạo Thiên Kính thì đầu tiên y vẫn đi tìm một chỗ luyện hóa viên Càn Khôn Nhất nguyên đan rồi sau đó lại mời thêm mấy cường giả khác giúp. Y lại lệnh cho đám người Vân Mông Sinh đi xung quanh tìm Lạc Bắc.

Đám người Vân Mông Sinh đều là những nhân vật không tầm thường, suy nghĩ cũng không phải là ngu. Thấy Nam Ly Việt không đi tìm mà lại ra lệnh cho bốn người họ đi tìm Lạc Bắc, tất cả có cảm giác như biến thành tay sai cho y. Mặc dù uy thế của Huống Vô Tâm rất lớn đám người Vân Mông Sinh không dám trái nhưng bọn chúng vẫn có sự e ngại đối với Lạc Bắc.

Thật ra Lạc Bắc cũng đã đoán đúng. Đám người Vân Mông Sinh có thể đến được đây cũng là do Vân Hạc Tử để cho họ cảm nhận được hơi thở của Lạc Bắc. Nhưng đám người Vân Mông Sinh lại không biết Vân Hạc Tử, hay lão với Lạc Bắc có quan hệ như thế nào. Bọn chúng chỉ cảm nhận Vân Hạc Tử có tu vi cực cao. Vì vậy mà khi nhìn thấy Vân Hạc Tử, thì trong bốn người, Vân Mông Sinh là người có tu vi cao nhất lại là người của Đại Tự tại cũng cho nên y vô tình lên tiếng hỏi.

Trực giác của bốn người cho họ biết nếu Vân Hạc Tử mà là người bên Lạc Bắc thì bốn người họ không hề có lấy một chút lợi thế.

Nghe thấy Vân Mông Sinh lên tiếng hỏi, Vân Hạc Tử cười cười:

- Tại hạ là Hoan Hỉ đạo nhân Vân Hạc Tử.
- Là lão.

Đám người Vân Mông Sinh đều là những người có kiến thức trác tuyệt cho nên biết Vân Hạc Tử là ai. Vì vậy mà tất cả đều biến sắc.

- Các người muốn đối phó với Lạc Bắc?

Thấy bốn người kia biến sắc, Vân Hạc Tử liền cười cười, nói ngay:

- Các người cứ yên tâm. Ta và hắn không liên quan gì tới nhau. Ta chỉ ưa thích tiểu mỹ nữ bên cạnh hắn mà thôi. Các người cứ tự nhiên ra tay, ta không nhúng tay vào. Chỉ cần tiểu mỹ nữ đó để cho ta là được.
- Tiền bối Vân Hạc Tử, sao ngài lại nói vậy.

Vân Hạc Tử nói thể hoàn toàn đẹp bỏ sự băn khoăn của đám người Vân Mông Sinh. Sắc mặt tiểu Trà lập tức trắng bệch, trở nên giận dữ. Nhưng Vân Hạc Tử nói thể hoàn toàn không nằm ngoài dự đoán của Lạc Bắc. Hiện tại đối đầu với kẻ địch mạnh, Lạc Bắc hết sức bình tĩnh. Hắn chỉ hừ lạnh một tiếng, thầm nhủ hôm nay mà có thể trốn thoát thì người đầu tiên mà hắn cần ra tay đó chính là Vân Hạc Tử.

- Vân Hạc Tử quả nhiên là người có tu vi cực cao, coi sắc như mạng.

Vừa nghe thấy Vân Hạc Tử nói vậy, đám người Vân Mông Sinh cảm thấy vui mừng. Huống Vô Tâm hành sự luôn xem trọng ân uy. Hiện tại Lạc Bắc đã bị Huống Vô Tâm đánh cho trọng thương, bên người lại không còn cao thủ nào khác nên đây chính là thời cơ bắt hắn tốt nhất. Chỉ cần có thể bắt được hắn thì nhất định sẽ được Huống Vô Tâm thưởng cho.

- Nếu Vân Hạc Tử đạo hữu có thể nể mặt chúng ta thì chúng ta xin thiếu ngài một chuyện nhân tình. - Vân Mông Sinh liền chấp tay nói với Vân Hạc Tử.

Vân Hạc Tử cười nhạt một tiếng rồi chấp tay sau lưng, làm như không liên quan tới mình:

- Các vị cứ tự nhiên.
- Lạc Bắc! Nếu người ngoan ngoãn gơ tay chịu trói thì không chừng ta có thể vì người mà cầu xin tha cho người một mạng. - Vân Mông Sinh thấy Vân Hạc Tử gật đầu liền quay sang quát Lạc Bắc.
- Buồn cười. Muốn đánh thì đánh đi.

Việc đã tới nước này, cũng không còn đường để lui nên Lạc Bắc cười lạnh:

- Các người là tay sai của Côn Luân. Trong suy nghĩ của Huống Vô Tâm thì các người có khác gì con kiến, có tư cách gì mà cầu xin cho ta. Đúng là lừa người.

- Hồn láo. Tới giờ mà tên tiểu bối người vẫn còn ương ngạnh.

Lời nói của Lạc Bắc hoàn toàn là sự thật. Nhưng hầu là sự thật thì đám người Vân Mông Sinh lại khó có thể chấp nhận được. Nếu bình thường có lẽ cả bốn người còn e ngại tu vi của Lạc Bắc nhưng hiện tại hẳn đang bị trọng thương lại ăn nói không chút nể nang, chộc đúng nỗi đau của họ. Vì vậy mà trong bốn người, Bất Nhạc thiền sư là người đầu tiên không nhịn được, trong tiếng hét phẫn nộ, một cái bàn tay to tản ra ánh sáng màu vàng xuất hiện chớp lấy Lạc Bắc.

“Oành!”

Bàn tay to mới hạ xuống được mấy trượng, trên bề mặt của nó liền nổ tung vô số âm lôi khiến cho bàn tay vỡ ra thành bốn năm mảnh. Đó là do Khuất Đạo Tử sử dụng Ngũ Âm Thần Lôi Giám phá pháp thuật của Bất Nhạc thiền sư.

- Bất Nhạc thiền sư. Người có tư cách gì để dạy ta? Chỉ một cái phái nhỏ, với tu vi như thế lại là chó săn thì đừng nói là ngày thường, cho dù hiện tại thì người cũng không phải là đối thủ của ta. - Sau khi Khuất Đạo Tử sử dụng Ngũ Âm Thần Lôi Giám đánh tan bàn tay to của Bất Nhạc thiền sư, Lạc Bắc liền cất tiếng cười lạnh:

- Nếu người dám đánh với ta một trận, ta sẽ đánh cho người quỳ xuống đất mà xin.

- Không ngờ trên đời lại có một thứ tiểu bối ngông cuồng như người. - Bất Nhạc thiền sư nổi trận lôi đình, mặt mũi tím tái hét to:

- Được! Để ta đánh một trận với người xem người có thủ đoạn gì.

- Bất Nhạc thiền sư! Ngươi cần gì phải để ý tới hắn. Không nên trúng kế khích tướng của hắn.

Bất Nhạc thiền sư vừa mới nói xong thì Vân Mông Sinh cũng nhìn Lạc Bắc rồi cười lạnh, giơ tay vẽ một cái. Một cái cây hoa cúc to bằng bát ăn cơm màu vàng kim lao thẳng về phía Lạc Bắc.

Hai tay Khuất Đạo Tử khẽ nhấc lên, một vầng ánh sáng chín màu bắn trúng cây hoa cúc. “Ầm!” Một làn sóng không khí tản ra. Vầng sáng của Khuất Đạo Tử phát ra va chạm với cây cúc màu vàng liền tan vỡ. Tuy nhiên cây hoa cúc chợt hóa thành bốn đóa hoa rồi chân nguyên từ trong đó lao thẳng về phía Lạc Bắc.

“Soạt! Soạt!” Trong nháy mắt, Lạc Bắc phát ra bốn đạo kiếm cương đánh nát bốn đóa hoa cúc đang lao về phía mình. Có điều gương mặt của hắn sau tám mặt nạ cũng trắng bệch.

Pháp thuật của Đại tự tại cũng quả nhiên là vô cùng huyền diệu. Lúc trước, trong trận đại chiến ở Lang Sơn, pháp thuật của đám người Huống Vô Tâm và Tiểu Vong Trần quá mạnh nên uy lực pháp thuật của Vân Mông Sinh không được thể hiện. Tuy nhiên hiện tại chỉ có một mình Lạc Bắc nên uy lực của nó đã được thể hiện ra ngoài.

Pháp quyết của Đại Tự tại cũng mà Vân Mông Sinh tu luyện mặc dù không giống như pháp quyết của Tiểu Vong Trần khiến cho người ta bị pháp lực của mình phản lại. Nhưng pháp thuật của y sau khi phát ra thì không bị mất đi mà thậm chí còn có thể sinh ra thứ pháp thuật có uy lực kém hơn một chút. Pháp thuật như vậy muốn ngăn chặn là điều vô cùng khó.

Hiện tại, mặc dù Lạc Bắc phát ra bốn đạo kiếm cương chặn lấy một đòn của Vân Mông Sinh nhưng hắn cũng thấy rõ là với chân nguyên của mình không còn khả năng thi triển pháp thuật, chỉ có dựa vào Khuất Đạo Tử. Còn sở dĩ Lạc Bắc dùng lời kích Bất Nhạc thiền sư cũng là định để cho Khuất Đạo Tử một chọi một đối phó với đám người Bất Nhạc thiền sư thì không sao nhưng nếu lấy một địch bốn, cho dù có thêm Thi thần cũng không địch lại. Nhưng đám người Vân Mông Sinh không chỉ có pháp thuật huyền diệu mà suy nghĩ cũng vô cùng nhạy bén nên lên tiếng nhắc nhở Bất Nhạc thiền sư, cơ bản không để cho Lạc Bắc thực hiện được mưu kế của mình.

Như vậy cho dù hắn có liều mạng thế nào thì cũng không thể địch lại được bốn người này.

Trong tích tắc, tiểu Trà cắn răng vùng hay tai lên. Mấy tiếng nổ chọt vang lên trong không gian rồi mấy trăm cái dây leo to chọt xoắn lại biến thành một người cây cao mấy chục trượng vùng hai tay lên đánh Vân Mông Sinh.

Cùng lúc đó, tiểu Ô Cầu đang cuộn mình sau thân cây cũng lập tức vọt tới bên cạnh Lạc Bắc và tiểu Trà, tức giận ngẩng cao đầu. Nhưng cùng lúc đó, một tia sáng màu vàng chọt giáng trúng ngực Lạc Bắc khiến cho hắn phun ra một ngụm máu tươi, ngay cả cái mặt nạ cũng rơi xuống.

- Bây giờ ta muốn xem ngươi còn kiêu ngạo tới đâu.

- Trước tiên cứ tạm đối phó với vật thi luyện của y. Không cần phải đánh chết hắn.

Âm thanh của Bát Nhạc thiền sư và Vân Mông Sinh gần như vang lên cùng một lúc.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

01-02-2013, 07:06 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

225. Chương 224: Bị Bắt.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Đánh trúng ngực Lạc Bắc là một viên phật châu màu vàng của Bát Nhạc thiền sư. Lần này, khi Vân Mông Sinh ra tay thì Khổng Nhượng Thiện và Khổng Nhượng Đạo của Chánh Nhất Đạo cũng cùng ra tay. Pháp thuật và pháp bảo của hai người này cũng rất huyền diệu. Khổng Nhượng Thiện phát ra pháp bảo là mười viên thuốc to bằng quả trứng gà nhưng mỗi một viên lại có hai cái cánh vừa bay vừa xoay tròn. Hơn nữa, dường như chúng còn có linh tính nên khi vàng sáng chín màu của Khuất Đạo Tử lao tới thì chúng chỉ mượn lực vàng ra xa rồi sau đó liền quay lại. Còn pháp bảo của Khổng Nhượng Đạo thì là hai cái phi bạt màu xanh đồng. Khi hai mảnh phi bạt chạm vào nhau liền phóng ra vô số những cơn gió sắc bén.

Bỉ Ngạn Vô Thường Kiếm của Khuất Đạo Tử sau trận chiến ở Lang Sơn đã bị hỏng, uy lực công kích giảm đi nhiều. Còn hai thứ pháp bảo của Khổng Nhượng Đạo và Khổng Nhượng Thiện lại hết sức thần diệu bao vây Khuất Đạo Tử khiến cho viên phật châu màu vàng của Bát Nhạc thiền sư đánh trúng Lạc Bắc.

- Được.

Đánh cho Lạc Bắc phun máu khiến cho Bát Nhạc thiền sư vô cùng vui sướng. Sau đó y lại nghe thấy câu nói của Vân Mông Sinh, Bát Nhạc Thiền sư cũng biết nếu giết Lạc Bắc thì chắc chắn không được Huống Vô Tâm thưởng cho. Vì vậy mà sau khi Bát Nhạc thiền sư lên tiếng liền hóa ra bàn tay to chộp tới Khuất Đạo Tử.

“Oành!” Ánh sáng chín màu của Khuất Đạo Tử đánh ra đánh tan được bàn tay của Bát Nhạc thiền sư nhưng lại để cho mười viên thuốc màu bạc của Khổng Nhượng Thiện lao tới người. Vô số những tiếng kết kết vang lên rồi trên người Khuất Đạo Tử xuất hiện hơn mười vết thương. Nhưng bên trong thân thể của Khuất Đạo Tử không có máu huyết cho nên miệng vết thương đen thui, từ đó có khói trắng bay ra khiến cho người ta ớn lạnh.

- Cho dù có giết ta thì các ngươi cũng đừng mong đó được Huyết Xá Lợi.

Tới lúc này, Lạc Bắc còn không biết Huống Vô Tâm muốn bắt mình là do biết được thân phận truyền nhân La Phù mà chỉ nghĩ y muốn lấy viên Huyết Xá Lợi. Nếu có được viên chủ nguyên Huyết Xá Lợi này thì sau khi luyện hóa xong có lẽ trong thiên hạ không còn ai là địch thủ của y nữa. vào lúc này, thấy thực lực của Khổng Nhượng Thiện và Khổng Nhượng Đạo dường như còn cao hơn Bát Nhạc thiền sư, cho dù gọi Thi

thần tới đây cũng không dịch lại nên trong đầu Lạc Bắc xuất hiện ý nghĩ ngọc đá cũng nát. Hắn lệnh cho thi thần vẫn ngồi trong đám bùn kia mà chôn vùi viên Xá Lợi vĩnh viễn.

Nhưng vào lúc này Văn Hạc Tử đang đứng khoanh tay chợt mỉm cười nói với tiểu Trà một cách dịu dàng:

- Tiểu Mỹ nữ! Ta không lừa nàng chứ? Hắn chắc chắn không phải là đối thủ của bọn chúng. Có điều nàng chỉ cần mở miệng cầu xin thì ta sẽ cứu hắn.

- Cảm ơn!

Vừa nghe thấy Văn Hạc Tử nói vậy, Lạc Bắc quay đầu nhìn tiểu Trà mà nói:

- Chết thì chết chứ có gì đáng ngại. Nếu người cầu hắn thì ta sẽ tự đoạn tâm mạch.

- Cái gì?

Chợt nghe thấy Văn Hạc Tử định ra tay với bốn người mình, đám người Vân Mông Sinh sợ hãi. Nhưng khi nghe thấy Lạc Bắc gầm lên như vậy lại thấy hắn trợn mắt nhìn Văn Hạc Tử như muốn giết chết thì bốn người cảm thấy khó hiểu về quan hệ giữa Văn Hạc Tử, Lạc Bắc và Tiểu Trà.

- Hắn không phải địch thủ của bốn người này. Cho dù bị bắt thì có lẽ cũng khó lòng thoát chết. Chỉ cần cứu được hắn thì ta đồng ý với Văn Hạc Tử cũng có làm sao.

Vốn bản tính của tiểu Trà rất tốt không tranh đấu với người nên khi thấy Lạc Bắc thi triển pháp quyết đối đầu với đám người Vân Mông Sinh, tiểu Trà đã thầm nghĩ như vậy. Nhưng khi Lạc Bắc gầm lên thì tiểu Trà đã hiểu ý của hắn:” Đúng rồi! Với tính của hắn cho dù ta có mở miệng cầu Văn Hạc Tử thì hắn cũng rất khó chịu, sau này không thể vui vẻ được. Mà nếu hắn chết thì ta chết theo hắn cũng được.

Nghĩ thông điều đó, sự sợ hãi trong lòng biến mất khiến cho tiểu Trà bình tĩnh lại, sắc mặt cũng trở nên thản nhiên mà lắc đầu với Văn Hạc Tử:

- Tiền bối Văn Hạc Tử! Người hãy đi thôi. Ta chắc là không mở miệng cầu ngài.

Sắc mặt Văn Hạc Tử hơi biến đổi, ánh mắt nhìn Lạc Bắc cuối cùng cũng không che giấu được sự giận dữ. Lão phát tay nói:

- Không ngờ người lại coi ý tốt của ta trở thành lòng lang dạ sói. Nếu như vậy thì Bất Nhạc thiên sư. Các người mau chóng đưa người đi, đỡ để ta phải nhìn thấy.

- Văn Hạc Tử là người đứng đầu Bát đại yêu đạo, không phân rõ chính tà, vui buồn bất thường. Không biết y có liên quan gì tới Lạc Bắc và thiếu nữ này nhưng cần phải nhanh hơn một chút để tránh đem dài lắm mòng.

Nghe thấy Văn Hạc Tử nói vậy, đám người Vân Mông Sinh liếc mắt nhìn nhau rồi sau đó Vân Mông Sinh và Bất Nhạc Thiên sư lập tức dồn hết chân nguyên toàn thân mà phóng ra các thứ pháp thuật lợi hại đánh cho Khuất Đạo Tử liên tục lùi lại. Cùng lúc đó, Khổng Nhượng Thiện và Khổng Nhượng Đạo cũng thừa cơ vọt tới. Mười viên thuốc màu bạc của Khổng Nhượng Thiện khiến cho đám dây leo đang bay tới dập nát. Cùng lúc đó, Khổng Nhượng Đạo cũng vung tay ném ra một cái pháp bảo giống như tấm lưới màu trắng định bắt lấy Lạc Bắc.

- Định bắt ta? Tìm chết?

Lúc này, Lạc Bắc đã mang ý cùng chết nên chẳng còn tiếc chân nguyên. Hắn liền phóng ra tám đạo kiếm cương trong suốt và Tam Thiên Phù Đồ cắt nát tấm lưới màu trắng. Hơn nữa, Tam Thiên Phù Đồ cũng không dừng lại. Trong khoảng khắc đó, Khổng Nhượng Đạo liền để cho hai cái phi bạt chắn trước mặt. Một tiếng nổ to vang lên, hai cái phi bạt bị Tam Thiên Phù Đồ đánh cho văng đi chỗ khác.

- Thật đáng tiếc.

Khó khăn lắm mới ngăn được một đòn của Lạc Bắc khiến cho Khổng Nhượng Đạo toát mồ hôi. Còn Lạc Bắc thì thẫn thán.

Kiểm cương do kiếm ý và chân nguyên ngưng tụ không thể sánh với Tam Thiên Phù Đồ. Nó có thể cắt, chém tùy ý. Nếu bình thường sau khi đánh bay hai cái phi bạt của Khổng Nhượng Đạo xong, Lạc Bắc có

thể thuận thể cắt cổ Khổng Nhượng Đạo. Nhưng hiện tại thì một đòn của Lạc Bắc không đủ chân nguyên để khống chế Tam Thiên Phù Đồ bay xa hơn được nữa mà chỉ đành trơ mắt nhìn đối phương tránh thoát.

- Không chịu bó tay chịu trời?

Chỉ trong tích tắc đó, hơn mười viên thuốc màu bạc cũng lao tới Lạc Bắc. Tuy nhiên ngay lập tức y chợt thốt lên một tiếng kêu kinh ngạc.

Mấy viên thuốc màu bạc của y chính là phi thiên ngân hoàn, một thứ pháp bảo lợi hại của Chính Nhất đạo. Cái pháp bảo này được luyện thành từ kim tinh, hơn nữa trên bề mặt của nó còn có trận pháp, nếu bị đánh trúng thì sẽ như quả bóng cao su văng đi chứ rất khó bị đánh hỏng. Đồng thời trên bề mặt của nó còn có những lưỡi dao sắc bén, phi kiếm bình thường đều có thể bị cắt đứt. Do Khổng Nhượng Thiện chỉ có ý định bắt Lạc Bắc nên ra tay cũng có mức độ. mấy cái phi thiên ngân hoàn của y chỉ cắt nhẹ một chút nhưng trong nháy mắt Khổng Nhượng Thiện chợt phát hiện ra mười cái phi thiên ngân hoàn lại không thể nào cắt đứt được.

- Hẳn tu luyện thứ pháp thuật gì mà da xương lại chắc như thế?

Trong sự kinh ngạc, Khổng Nhượng Thiện lại làm cho mấy cái phi thiên ngân hoàn tăng thêm lực mà cắt vào người Lạc Bắc.

- Khổng Nhượng Thiện! Người định giết hẳn sao?

Hiện tại trong thiên hạ chỉ có lão Triệu Nam, Huống Vô Tâm, Nam Ly Việt là biết được lai lịch thật sự của Lạc Bắc. Đám người Vân Mông Sinh không hề biết Lạc Bắc tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh, bước đầu đã ngừng tụ được Lưu Ly kim thân. Nên khi thấy mấy cái phi thiên ngân hoàn cắt mạnh lên người Lạc Bắc, đám người Vân Mông Sinh và Bất Nhạc Thiên sư vội vàng hét lên.

- Không biết hẳn tu luyện thứ pháp thuật gì mà da thịt còn cứng hơn cả tinh kim.

Mấy cái phi thiên ngân hoàn lại bay lên cao còn Khổng Nhượng Thiện cũng vội vàng trả lời. Bởi vì y cảm nhận được mấy cái phi thiên ngân hoàn chỉ cắt được một chút là dừng lại.

Tuy nhiên một chút đó cũng tạo ra mấy vết thương khiến cho Lạc Bắc phải kêu lên đau đớn.

- Lạc Bắc!

Lạc Bắc kêu lên đau đớn cũng không phải mấy vết thương đó mà là vì lực lượng chân nguyên ẩn chứa trong mấy cái ngân hoàn đánh lên người tương đương với cơn đau khi hẳn tu luyện. Còn cái thứ bị thương ngoài da thịt thì không là cái gì cả. Nhưng vừa nhìn thấy Lạc Bắc rung người, mấy cái vết thương tràn ngập máu tương thì tiểu Trà không nhịn được mà kêu lên kinh hãi.

- Tiểu mỹ nữ. Người thực sự muốn nhìn hẳn chết trước mắt người mà không mở miệng cầu xin ta?

Nhưng vào lúc này, Vân Hạc Tử chợt mở miệng nói với tiểu Trà.

Vốn tiểu Trà đã quyết tâm cùng chết với Lạc Bắc, trong lòng hết sức thản nhiên. Nhưng lúc này nhìn Lạc Bắc đầm đìa máu tươi, đầu óc nàng hoàn toàn trống rỗng.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

01-02-2013, 07:08 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

226. Chương 225: Muôn Màu Muôn Vẽ.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Bất chợt, nàng chỉ thấy trong mắt Vân Hạc Tử lóe lên một thứ tia sáng bảy màu khiến cho suy nghĩ của nàng chấn động, rồi run rẩy thốt lên:

- Vân Hạc Tử! Cầu ngài cứu hân.

- Tiểu Trà!

Trong nháy mắt Lạc Bắc trắng bệch khuôn mặt mà gào lên:

- Người đã quên vừa rồi ta nói gì với người hay sao?

- Ta...

Nhất thời tiểu Trà vừa lo lắng vừa hối hận không nói được ra thành tiếng. Nàng chỉ cảm thấy cổ họng ngòn ngọt rồi phun ra một búng máu.

- Ha ha! Tiểu mỹ nhân. Cuối cùng thì người cũng chịu mở miệng cầu khẩn ta.

Trong tiếng cười điên cuồng đó của Vân Hạc Tử, Lạc Bắc chỉ cảm thấy hơn mười luồng hơi lạnh lập tức tràn vào trong kinh mạch khiến cho số chân nguyên còn sót lại bị đông bay, chân tay và khuôn mặt của hân đều cứng đờ, không thể nhúc nhích.

- Không ổn. Người này ra tay giúp Lạc Bắc.

Đám người Vân Mông Sinh biến sắc, chỉ cảm thấy trước mặt chợt xuất hiện một đám mây trôi màu trắng bao phủ một phạm vi mười dặm. Nhìn đám mây màu trắng, Vân Mông Sinh bất chấp không để ý tới một cái gì khác mà lao lên định bắt Lạc Bắc. Nhưng Vân Mông Sinh vừa mới di chuyển thì một vầng ánh sáng màu trắng đã lao tới.

- Pháp thuật của Vân Hạc Tử không ngờ lại quái dị như vậy.

Vân Mông Sinh giơ tay chỉ nhẹ một cái, trong nháy mắt cây hoa cúc màu vàng lại xuất hiện và chạm với tia sáng màu trắng kia. Nhưng sau cú va chạm, không ngờ pháp lực dao động từ vầng sáng màu trắng đó lại càng mạnh dường như hấp thu toàn bộ lực lượng chân nguyên trong pháp thuật của Vân Mông Sinh. Sau khi va chạm, vầng sáng đó cũng không biến mất mà nó như một viên đạn lao tới Khổng Nhượng Đạo. Khổng Nhượng Đạo vừa mới sử dụng đôi phi bạt của mình ngăn cản thì tia sáng kia liền vọt sang phía Bất Nhạc thiền sư. Trong khoảng khắc, tia sáng không ngờ giống như một viên đao xuyên qua xuyên lại giữa bốn người. Hơn nữa, càng về sau, tốc độ của nó càng nhanh. Đợi cho tới khi lần thứ năm tia sáng đó lao về phía Vân Mông Sinh, y dốc toàn lực phát ra một đạo pháp thuật va chạm với tia sáng đó thì y mới nhận ra mà hét to:

- Không nên dùng pháp bảo va chạm với nó.

Nhưng khi Vân Mông Sinh vừa mới hét lên thì đã chậm. “Ầm!” Tia sáng màu trắng đã xông thẳng vào đôi phi bạt khiến cho nó vỡ nát, còn sắc mặt của Khổng Nhượng Đạo thì vàng như tờ giấy mà rơi xuống đất.

Hóa ra vầng sáng màu trắng đó khi lao tới người Vân Mông Sinh, y liền cảm nhận được pháp thuật của mình không triệt tiêu được uy lực ẩn chứa trong đó. Vốn sau khi y phóng ra một cái pháp thuật, đang chuẩn bị phóng tiếp cái pháp thuật thứ hai thì vầng sáng đó liền va chạm với cái pháp thuật thứ nhất của y, rồi đột nhiên văng ra. Lần này, Vân Mông Sinh liền cảm nhận được uy lực to lớn của vầng sáng đó. Nhưng dường như chỉ cần ngăn cản được lực xung kích của nó là cái vầng sáng đó lại bắn đi. Tương đương có một vật nặng ngàn cân đập về phía mình, người dùng quyền đánh lên đó mặc dù cảm nhận rõ là lực nặng ngàn cân nhưng khi quyền của người chạm vào thì nó lập tức chuyển hướng.

Pháp thuật của Vân Hạc Tử sử dụng pháp thuật để ngăn cản thì không có vấn đề. Nhưng nếu sử dụng pháp bảo để ngăn cản thì gần như trên pháp bảo đều có dung hợp chân nguyên và tinh thần của người sử dụng pháp bảo đó. Một khi va chạm với pháp bảo, nếu không chống lại được lực lượng của vầng sáng thì pháp bảo sẽ bị phá còn người thi triển pháp bảo cũng bị thương nặng.

Pháp thuật của Vân Hạc Tử không những có thể cuốn lấy người mà còn giống như Nguyên Từ ngân sát xạ tuyến của Lâu Dạ Kinh có thể khắc chế được pháp bảo. Chỉ trong nháy mắt tới khi Vân Mông Sinh hiểu ra thì pháp bảo của Khổng Nhượng Đạo đã bị pháp hủy và bị pháp thuật đó làm cho thương nặng.

Vàng sáng màu trắng làm cho Khổng Nhượng Đạo bị thương chỉ trong chùng mấy hơi thở. Cùng lúc đó, Vân Mông Sinh và đám người Bất Nhạc Thiên sư chỉ nghe thấy tiếng cười của Vân Hạc Tử từ khắp nơi vọng tới:

- Các người không phải là đối thủ của ta. Nếu muốn cướp người từ trong tay ta thì tiếp tục tu luyện thêm một trăm tám mươi năm nữa hãy tới.
- Vân Hạc Tử! Chẳng trách mà Hắc Phong lão tổ coi thường người. Nếu người dám vô lễ với tiểu Trà thì ta sẽ băm người ra làm vạn đoạn.

Trong đám mây màu trắng, Lạc Bắc bị Vân Hạc Tử sử dụng chân nguyên quán lấy mà phi độn. Hắn không thể nhìn thấy được cảnh vật xung quanh, cũng chẳng cảm nhận được hơi thở của tiểu Trà và tiểu Ô Cầu. Lạc Bắc tức giận quát mắng nhưng không mắng nổi. Trong cơn giận của hắn, chân nguyên lại không ngăn cản nổi ngọn lửa tinh thần và lực chân từ khiến cho người hắn run rẩy. Lạc Bắc chỉ nghe thấy Vân Hạc Tử cười khê:

- Ta đã đồng ý với tiểu Mỹ nữ cứu người. Nếu người chết thì chuyện lớn hỏng mất.

Vân Hạc Tử vừa nói câu đó, Lạc Bắc chỉ cảm thấy một làn chân nguyên từ trên đỉnh đầu mình chảy xuống rồi trong nháy mắt, hai mắt hắn tối sầm, mất đi cảm giác.

- Đây là đâu?

Chẳng biết hôn mê được bao lâu, cuối cùng thì Lạc Bắc cũng tỉnh dậy. Đập vào mắt hắn là ánh dương quang chói lọi, hình như là chính ngọ. Mà điều khiến cho Lạc Bắc nhất thời sửng sốt đó là bản thân đang ở trong một con phòng hoa lệ. Chiếc giường của hắn được trải đệm mới tinh, chăn màn đều là gấm màu tím, tỏa ra mùi thơm ngát. Mặt đất trong căn phòng được lát bằng đá màu hồng nhạt, sáng bóng.

Tất cả vật dụng khác trong nhà đều được làm từ gỗ cây Tử Đằng, được chạm trổ một cách tinh tế. Trên cửa sổ có một cái rèm làm bằng lụa mỏng, từng cơn gió nhẹ xuyên qua cửa sổ khiến cho tấm rèm lay động nhẹ để cho từng tia nắng mặt trời xuyên vào.

Nhìn qua cửa sổ là một khoảng sân có một hòn non bộ, hai bên còn có hai cái ao nhỏ chia ra thả một ít cá trắng và đen.

Tất cả cảnh tượng giống như ở trong phủ của một vị vương công quý tộc. Mà điều khiến cho Lạc Bắc sửng sốt đó là hắn thấy còn có một nha hoàn tầm mười bốn, mười lăm tuổi đang gục đầu trên bàn ngủ gà ngủ gật.

Lạc Bắc cố gắng ngồi dậy làm phát ra tiếng động khiến cho cô bé tỉnh dậy. Nàng lắp bắp kinh hãi, quay đầu lại thì thấy Lạc Bắc ngồi dậy liền vội vàng đứng lên:

- Công tử! Ngài đã tỉnh?

- Đây là đâu?

Đầu óc của Lạc Bắc đã tỉnh táo hơn. Nhưng điều khiến cho hắn cảm thấy ngạc nhiên đó là nha hoàn mặc một bộ cẩm y, trên đầu có cắm một cây trâm nhưng lại không hề có lấy một chút pháp lực dao động. Hơn nữa, nha hoàn mở miệng nói công tử khiến cho Lạc Bắc cảm thấy ngạc nhiên.

- Đây là cung Thiên Diễm. Công tử không biết hay sao? - Tiểu nha hoàn nhìn Lạc Bắc dường như hết sức kinh ngạc.

- Cung Thiên Diễm?

Lạc Bắc tỉnh táo lại liền suy nghĩ. Hắn có thể cảm nhận được ngọn lửa tinh thần và lực chân từ trong người đã hoàn toàn biến mất. Nhưng chân nguyên trong kinh mạch lại như bị đóng băng, không thể nào lưu chuyển được.

- Chủ nhân của người có phải là Vân Hạc Tử hay không?

Sau khi hít một hơi thật sâu, âm thanh của Lạc Bắc vô tình trở nên lạnh lùng.

- Ngài không biết tên tục của lão gia gia nhà ta? - Tiểu nha hoàn thấy Lạc Bắc trở nên lạnh lùng thì kinh ngạc nói:

- Lão gia của ta họ Bạch tên là Nhân Hạc.

- Vân Hạc Tử! Không ngờ ngươi lại như thế này.

Một cơn tức bốc lên trong đầu Lạc Bắc. Hắn lập tức đẩy cửa bước ra ngoài. Vừa bước ra tới sân thì đập vào mắt hắn là tất cả lầu đài san sát không ngờ lại là một cái trang viên rộng lớn. Cái trang viên này dựa lưng vào sườn núi. Mà xung quanh đó, Lạc Bắc có thể nhìn thấy dưới chân núi có vài cái sơn thôn trải dài.

- Công tử! Gia chủ của ta nói ngài bị bệnh nặng, thân thể yếu ớt. Hơn nữa, buổi tối còn phải uống rượu mừng của gia chủ cho nên sau khi ngài tỉnh lại không nên đi lại linh tinh.

Lạc Bắc vừa đi ra ngoài thì nha hoàn kia kinh hoàng, vội vàng nói với Lạc Bắc.

- Hay cho cách sống ẩn thế. Vân Hạc Tử! Chỉ cần nhìn cái sơn trang này mọi người ai cũng nghĩ đây là phủ của một vị thương nhân hay vương công đại thần chứ nào ai biết người đứng đầu bát đại yêu đạo lại ở đây.

Lạc Bắc biết, Bạch Nhân Hạc chính là Vân Hạc Tử. Mà nhìn tiểu nha hoàn thì dường như cũng không biết rằng lão gia nhà mình chính là nhân vật lợi hại nhất trong bát đại yêu đạo lừng lẫy thế gian. Hiện tại, y phục của Lạc Bắc đã được thay hết thành một bộ cẩm y màu hồng. Tóc cũng được búi lên bởi một miếng gấm. Đứng ở trong sơn trang, nghe tiểu nha hoàn gọi công tử công tử khiến hắn như không phải người tu đạo mà chỉ là một công tử nhà giàu trong thế gian. Nhưng Vân Hạc Tử càng giả bao nhiêu thì Lạc Bắc càng giận bấy nhiêu. Buổi tối còn uống rượu mừng chẳng phải là nói lão với tiểu Trà chứ còn ai vào đây khác?

- Cho dù ta có đi loạn thì có làm sao?

Nhất thời, Lạc Bắc không kiềm chế được cơn giận của mình mà xoay người nói với nha hoàn.

Từ sau khi Lạc Bắc thu phục được Thất Hải Yêu Vương thú trên người tự nhiên sinh ra một thứ uy thế khiến cho người ta run sợ. Nhìn đôi mắt của hắn trợn lên, tiểu nha hoàn run rẩy lùi lại ba bước, sắc mặt trắng bệch:

- Công tử! Cái này...do lão gia căn dặn cho nên...

“Bỏ đi! Sao ta lại trút cơn giận lên đầu cô ấy.”

Nhìn thấy tiểu nha hoàn hoảng sợ, tâm trạng của Lạc Bắc cũng trở nên yên tĩnh:

- Ta muốn nghỉ ngơi. Người không cần phải quấy rầy ta.

Sau khi khoát tay áo với tiểu nha hoàn, Lạc Bắc liền xoay người về phòng, đóng cửa rồi khoanh chân ngồi xuống.

Hiện tại cho dù có tới gặp Vân Hạc Tử cũng không được ích gì. Cơ hội duy nhất lúc này đó là xem mình có thể hồi phục lại chân nguyên hay không.

- Hắn sử dụng pháp thuật gì thế này?

Lạc Bắc có thể cảm nhận một cách rõ ràng toàn bộ kinh mạch bị đóng băng, như là bị Vân Hạc Tử tạo một đạo cấm chế trong cơ thể hắn. Việc đầu tiên đó là phải loại trừ cấm chế đó nếu không thì không thể nào dựa vào pháp quyết tu luyện để bổ sung chân nguyên. Đối với việc loại trừ cấm chế thì Lạc Bắc có một sự ưu thế hơn những người khác bởi vì hắn đã tới cảnh giới dẫn kiếm nhập thể. Mặc dù hiện tại trong cơ thể chân nguyên gần như hết sạch nhưng khí kim thiết của Tam Thiên Phù Đồ vẫn có thể lưu chuyển theo ý của hắn. Hơn nữa sau khi Tam Thiên Phù Đồ được chân nguyên rèn giũa nên lực lượng chân nguyên và khí kim thiết dung hợp khiến cho khí kim thiết gần như đã biến thành chân nguyên. Mặc dù không thể sử dụng giống như chân nguyên, phóng ra vẫn cần có chân nguyên tác động nhưng nếu di chuyển trong người thì không cần tới chân nguyên mà lực lượng của nó vẫn rất lớn.

Sau khi hoàn toàn tỉnh táo lại rồi chìm vào trạng thái nhập tĩnh, hắn tập trung tinh thần để dùng Tam Thiên Phù Đồ tấn công kinh mạch. Dưới sự điều khiển của hắn, Tam Thiên Phù Đồ chỉ trong một chút là đã thông, thậm chí Lạc Bắc còn nghe thấy cả tiếng âm vang khi kinh mạch được thông tắc. Nhưng điều khiến cho Lạc Bắc không thể tưởng tượng được đó là mỗi lần kinh mạch được thông xong, khí kim thiết của Tam Thiên Phù Đồ vừa mới đi qua thì kinh mạch lập tức trở lại nguyên dạng.

tính tình Lạc Bắc vốn hết sức kiên nhẫn. Lúc trước vì mình mà khiến cho tiểu Trà phải cầu khẩn Vân Hạc Tử nên làm cho hắn rối loạn. Hiện tại, sau khi bình tĩnh, cho dù thử mấy lần không thành công nhưng Lạc Bắc cũng chẳng hề nổi giận. Đột nhiên hắn nghĩ tới, cấm chế của Vân Hạc Tử không thể thông từng kinh mạch một thì có thể đồng loạt thông tất cả các kinh mạch có khi lại bỏ được cấm chế.

Nghĩ tới đây, Lạc Bắc thầm quyết tâm chia khí kim thiết của Tam Thiên Phù Đồ ra làm mười đạo mà phóng vào cả mười kinh mạch.

“Bốp! Bốp!”

Ngay lập tức, Lạc Bắc liền nghe thấy những tiếng nổ. Hơn mười cái kinh mạch bị đóng băng liền được thông hết. Nhưng trong nháy mắt, tất cả những kinh mạch đó lại bị đóng băng. Còn khí kim thiết của Tam Thiên Phù Đồ đi lại trong kinh mạch dễ làm cho kinh mạch bị tổn thương, hơn nữa, Lạc Bắc vốn quyết liệt cho nên lần này hắn dùng rất mạnh khiến cho cả mười kinh mạch bị tổn thương làm cho hắn phải thốt lên một tiếng đau đớn.

- Vô ích.

Đúng vào lúc này, một âm thanh nhỏ bé chợt vọng vào tai hắn.

- Ai?

Lạc Bắc mở bừng mắt, liền thấy đứng đối diện với mình có một thiếu nữ mặc áo đen đang đứng.

Thiếu nữ đó chỉ chừng hai mươi, nhìn thấp hơn Thái Thúc một cái đầu. So với chiều cao của các thiếu nữ trong thế gian thì có thể nói là lùn nhưng nhìn vóc dáng của nàng lại có thể nói là yếu điệu, khuôn mặt xinh xắn. Nơi khoe miệng còn có một cái nốt ruồi đen làm tăng thêm sự quyến rũ.

Từ trên người thiếu nữ đó cũng tản ra pháp lực dao động không hề yếu. Với pháp lực dao động như vậy mà trong tình trạng bình thường thì cho dù cách mấy trăm trượng, Lạc Bắc cũng cảm nhận được. Nhưng hiện giờ, chân nguyên của Lạc Bắc đã kiệt quệ lại đang tập trung phá tan cấm chế trong cơ thể nên không phát hiện ra thiếu nữ đó đi vào phòng.

- Vô ích?

Nghe thấy Lạc Bắc quát hỏi, thiếu nữ áo đen cũng không nói mình là ai mà chỉ nhìn Lạc Bắc rồi lắc đầu:

- Lão cho vào trong cơ thể của người chính là huyền băng nhuyễn ngọc châm, mềm mại như dòng nước. Cho dù chân nguyên của người có mạnh tới mấy mà thông được kinh mạch thì huyền băng nhuyễn ngọc châm sẽ lại ngưng tụ rồi bịt kín kinh mạch của người lại.

- Huyền Băng nhuyễn ngọc châm?

Lạc Bắc giật mình còn chưa kịp mở miệng thì đã nghe thấy thiếu nữ đó lên tiếng:

- Nếu ta giúp người nhổ Huyền Băng nhuyễn ngọc châm ra thì người có đi giết Vân Hạc Tử hay không?

- Người biết cách nhổ Huyền Băng nhuyễn ngọc châm? - Lạc Bắc không nhịn được hít một hơi thật sâu.

- Hiện tại ta hỏi người chứ người không được hỏi ta.

Âm thanh của thiếu nữ vẫn như trước, không hề có lấy một chút tình cảm:

- Ta hỏi người có thể giết Vân Hạc Tử hay không?

- Vân Hạc Tử ta nhất định phải giết. - Lạc Bắc nhìn thiếu nữ mà nói:

- Chỉ có điều hiện tại chưa chắc ta đã địch nổi lão. Nếu người có thể nhổ Huyền Băng nhuyễn ngọc châm ra trước thì điều đầu tiên ta muốn đó là cứu vị bằng hữu của ta mà lão bắt.

- Người cũng không phải là người vô căn cứ. Người con gái kia có được một vị bằng hữu như người đúng là điều may mắn. - Thiếu nữ áo đen nhìn Lạc Bắc rồi gật đầu:

- Nhưng nếu người không giết được lão thì đừng có mơ đưa người ta bỏ chạy. Người cũng biết hấn yêu sắc như mạng sống. Nếu là người con gái lão thích thì đối với lão mà nói còn quan trọng hơn cả pháp bảo thượng đẳng.

Lạc Bắc gật đầu, ánh mắt trở nên hết sức kiên quyết:

- Ta biết! Nếu thật sự không được thì ta liều mạng với lão.

- Tốt lắm.

Thiếu nữ áo đen lẳng lặng nhìn Lạc Bắc với ánh mắt lạnh lùng. Sau khi nhìn Lạc Bắc một lúc, nàng liền đưa tay ra, bắn một viên đá tròn màu trắng vào bụng hấn. “Soạt! Soạt!” Viên đá tròn vừa chạm vào bụng Lạc Bắc, hấn liền cảm nhận được Huyền Băng nhuyễn ngọc châm ngưng kết trong kinh mạch liền bị hút về phía viên đá.

Một tiếng động vang lên, viên đá tròn chợt bay về tay thiếu nữ. Chỉ có điều lần này, Lạc Bắc cảm nhận được sự lạnh lẽo trong bụng biến mất hoàn toàn.

- Rốt cuộc thì người là ai mà có thể nhỏ được Huyền Băng nhuyễn ngọc châm? - Lạc Bắc mừng rỡ như điên xong liền bình tĩnh lại lên tiếng hỏi thiếu nữ:

- Người đang ở trong sơn trang của Vân Hạc Tử vì sao lại muốn giúp ta?

- Theo cách nói của Vân Hạc Tử thì ta là thê tử của y. - Thiếu nữ áo đen nở nụ cười lạnh.

- Người sợ tiểu Trà được lão sủng ái mà lạnh nhạt với mình nên mới giúp ta? - Phản ứng đầu tiên của Lạc Bắc là hỏi câu đó. Nhưng hấn chợt thấy không đúng. Bởi vì nếu như vậy thì ngay từ đầu thiếu nữ áo đen đã không hỏi hấn có đi giết Vân Hạc Tử hay không. Bởi vì nghe giọng của nàng thì dường như cũng muốn giết lão.

- Người không biết tại sao nơi này lại gọi là cung Thiên Diễm?

Thiếu nữ áo đen cũng không trả lời thẳng vấn đề của Lạc Bắc mà lẳng lặng hỏi lại.

Lạc Bắc lập tức lắc đầu. Hấn không có thời gian để vòng vo với thiếu nữ.

- Theo cách nói của Vân Hạc Tử thì ta là vợ của y. - Thiếu nữ áo đen nhếch miệng cười:

- Nhưng cho dù lão nói vậy thì cũng chỉ là một trong số những thê tử mà thôi. Chính xác thì phải là một trong số bảy trăm ba mươi hai vị thê tử. Nếu thêm cả bằng hữu của người thì chính là bảy trăm ba mươi ba người.

- Bảy trăm ba mươi ba? - Lạc Bắc cảm thấy ớn lạnh.

- Hiện tại người có còn nghĩ ta sợ bằng hữu của người được sủng ái nên lạnh nhạt với ta mà ta phải giúp người không? - Thiếu nữ áo đen cười nhạt:

- Ta chỉ không chịu nổi cái chỗ này nữa. Không muốn nhìn thấy cái người mà ta ghê tởm thôi.

Dối trá?

Lúc trước, Lạc Bắc cũng nghe nói tới rất nhiều lời bình luận về Vân Hạc Tử nhưng chưa hề có điều này. Sau khi gần ra một chút, Lạc Bắc cảm thấy nặng nề mà nói với thiếu nữ áo đen:

- Người cũng bị hấn bức hiếp? Người giúp ta không sợ hấn phát hiện mà ra tay với người hay sao?

- Cái chuyện đó chỉ là chuyện râu ria. Hơn nữa, thật sự ta không thể nào chịu nổi chỗ này nữa, không muốn nhìn thấy lão. - Thiếu nữ áo đen nhìn Lạc Bắc nói:

- Người chỉ cần biết lão xây dựng sơn trang này, đặt tên nó là cung Thiên Diễm đó là vì muốn tập trung đủ ngàn thiếu nữ đẹp tuyệt trần, để thỏa mãn tâm lý biến thái của lão. Lão không từ bất cứ một thủ đoạn nào, cho dù chúng ta có muốn ra tay với lão thì lão luyện tiếu mà không giết bớt một người trong số chúng ta. Bởi vì nếu giết mất một người thì lão sẽ phải mất thời gian để đạt tới con số một ngàn.

Lạc Bắc sững sờ.

Hắn chỉ biết thế gian có rất nhiều người có thể bỏ qua được sự cố chấp của mình. Chẳng hạn như có người chấp nhận bán đứng người thân của mình, bằng hữu chứ không chịu bỏ ra một chút tiền, thà để cho tiền đẻ chết mình còn hơn. Có một số người lại bỏ qua hết thảy mọi thứ vật chất chỉ liên tục theo đuổi quyền lực. Nhưng quả thật hắn không thể tưởng tượng được người tu đạo như Vân Hạc Tử lại còn có sự cố chấp như thế.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

01-02-2013, 07:08 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

227. Chương 226: Khác Thường.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Bởi vì có thể thấy được trên thế gian không hề có tiên phạt thật sự, cho dù là người tu đạo có tu vi cao tới đâu thì chẳng qua cũng là người, không phải thần cũng chẳng phải phạt.

- Người yên tâm. Hắn không hề cảm thấy mệt mỏi với cái loại chuyện này đâu. - Thiếu nữ áo đen nhìn Lạc Bắc rồi nói tiếp:

- Rõ ràng không phải là người sống trong trần thế nhưng lão lại cứ muốn phải có lễ thành hôn, biểu hiện không phải lão chỉ muốn giữ mà muốn cưới thành thê tử chính thức. Nhưng điều khiến cho lão cảm thấy đặc ý nhất đó là cho dù có người tu vi cao hơn mình nhưng không một ai lại có được một ngàn người vợ tuyệt đẹp như lão cả. Vì vậy mà trước đêm nay, không biết lão đối với vị bằng hữu của người thế nào.

- Chỉ còn nửa ngày nữa. - Lạc Bắc nhìn thiếu nữ xinh xắn trước mặt mà nói:

- Người có thể giúp gì được cho ta nữa không? Nếu không thì ta không thể là địch thủ của lão.

- Số đan dược này ngoài việc bổ sung chân nguyên của người ra thì ít nhất còn có thể nâng cao tu vi của người.

Thiếu nữ áo đen cầm một cái bình ngọc màu tím ném cho Lạc Bắc:

- Ta còn có thể đưa người tới một chỗ.

- Tại sao người lại chọn ta?

Lạc Bắc vừa mới hé cái bình ra thì sắc mặt liền thay đổi.

Mặc dù hắn không có sự hiểu biết đối với đan dược nhưng nhìn mấy viên đan dược trong bình, ngửi mùi hương của nó, Lạc Bắc có cảm giác như hấp thu rất nhiều linh khí. Dược lực của thứ đan dược này hoàn toàn hơn hẳn thứ đan dược mà Mộ Hàm Phong đưa cho Thái Thúc. Thứ đan dược này cho dù những môn phái luyện đan cũng rất khó lấy ra tặng cho người khác. Đan dược như vậy cho dù là Vân Hạc Tử cũng rất quan trọng.

Lúc trước, Lạc Bắc nói với thiếu nữ hiện tại mình không phải là đối thủ của Vân Hạc Tử, còn thiếu nữ đưa thứ đan dược này cho Lạc Bắc thì hiển nhiên là rất coi trọng hắn. Vì vậy mà Lạc Bắc mới hỏi một chút.

- Bởi vì lão nói với ta, người có thể trốn thoát khỏi tay Huống Vô Tâm, hơn nữa tu vi phi kiếm của người chỉ còn một chút nữa là có thể ngưng tụ được Bản mệnh kiếm nguyên. Lão nói ta phải để ý người cẩn thận không để người xảy ra chuyện. - Thiếu nữ áo đen nhìn Lạc Bắc nói:

- Nếu lão đã e ngại người thì chúng tớ người có thể đối phó được với lão. Hơn nữa, ta quan sát người một lúc thì thấy sau khi người tỉnh lại cũng hoàn toàn bình tĩnh. Rõ ràng là khác với mọi người. Hơn nữa, người tu luyện phi kiếm nên đó là toàn bộ lý do.

Trang viên của Vân Hạc Tử, lầu đài chồng chất kéo dài lên tới trên núi. Có thể nói phủ vương hầu, phú gia trong thế gian so với những gia đình bình thường có một sự chênh lệch khó mà tưởng tượng được.

Dưới ánh mặt trời rực rỡ sau giờ ngọ, thiếu nữ áo đen và Lạc Bắc nối đuôi nhau đi ra khỏi phòng.

Thiếu nữ áo đen đi trước còn Lạc Bắc thì bước theo sau. Một nam một nữ có thể nói là trai tài gái sắc nhưng thiếu nữ lại quá lạnh lùng còn Lạc Bắc thì quá cương quyết. Vì vậy mà hai người đi với nhau vô hình khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Trang viên của Vân Hạc Tử có hơn bảy trăm thiếu nữ tuyệt sắc nhưng thiếu nữ và Lạc Bắc đi cùng nhau lại cố tình tránh khỏi đám nha hoàn và người làm cho nên trên đường hai người đi lại giống như một cái trang viên không có người.

Thiếu nữ áo đen và Lạc Bắc đi với nhau thẳng lên cao. Đi ra phía sau nói một lúc, thiếu nữ áo đen đang cúi đầu bước từ từ đột nhiên dừng lại.

Từ sau bức tường trắng trên sơn đạo chợt có một thiếu nữ mặc cung trang màu xanh biếc bước ra. Thiếu nữ đó cũng không quyến rũ như thiếu nữ áo đen, vóc người hơi gầy mà sắc mặt cũng tái tái.

Nhưng tất cả những điều đó lại tạo ra một thứ cảm giác khó nói ra lời, khiến cho người ta cảm thấy thương tiếc. Chỉ cần nhìn vóc dáng yếu ớt như bị bệnh của nàng cũng đủ có suy nghĩ như vậy.

Thiếu nữ khiến cho người ta nhìn thấy phải nảy sinh lòng thương tiếc bước ra đối mặt với thiếu nữ áo đen cứ như vô tình gặp mặt. Tuy nhiên câu nói tưởng như vô tình của nàng lại cho thấy đây không phải là một sự vô tình.

- Tỷ tỷ.

Thiếu nữ mặc trang phục màu xanh nhìn qua hơi có chút lo lắng. Vóc người của nàng còn thấp hơn cả thiếu nữ áo đen:

- Tỷ đi theo phu quân trong thời gian dài nhất cho nên phu quân cũng tin tưởng tỷ nhất, vì vậy mà mới để cho tỷ canh chừng hắn, không cho hắn xảy ra chuyện gì. Nhưng tại sao tỷ lại muốn giúp hắn vào trong cấm địa?

- Uyển Đại Mi. - Thiếu nữ áo đen hơi cau mày:

- Phu quân? Lão có thể coi như phu quân của ta? Muội hỏi thật hay. Cùng bởi vì ta ở với lão lâu nên cho nên mới càng hiểu rõ lão là một người có thứ dục vọng biến thái mà khắp thiên hạ không có được người thứ hai.

- Tỷ! Tại sao tỷ lại nói những điều như vậy?

Thiếu nữ áo xanh mà thiếu nữ áo đen gọi là Uyển Đại Mi kinh ngạc nhìn sang:

- Tại sao lão không phải là phu quân của chúng ta?

- Nói nhiều vô ích. - Thiếu nữ áo đen lạnh lùng nhìn Uyển Đại Mi:

- Bây giờ muội biết ta đưa hắn vào cấm địa có phải định nói cho lão biết không?

- Cái này...

Uyển Đại Mi hơi do dự một chút rồi cắn môi:

- Tỷ giúp người ngoài đối đầu với phu quân thì muội phải nói cho phu quân biết.

- Phu quân?

Trong mắt thiếu nữ áo đen chợt trở nên tức giận:

- Uyển Đại Mi! Đầu óc người đứng là ngu ngốc. Hắn nói với chúng ta là cùng song tu nhưng bao nhiêu năm qua có ai nhận được cái gì tốt thật sự từ hắn chưa? Mặc dù hợp tịch song tu với hắn khiến cho nhan sắc của chúng ta trăm năm không già nhưng trong người chúng ta như có cấm chế của hắn. Chỉ cần đi ra khỏi trang viên là sẽ bị y phát hiện. Người thích vĩnh viễn bị nhốt ở đây nhưng ta thì không chịu nổi nữa. Hôm nay người đừng có ngăn ta.

- Tỷ tỷ. - Uyển Đại Mi lắc đầu nói:

- Tỷ nghĩ hơi cực đoan một chút. Chúng ta ở trong này chẳng phải lo nghĩ gì thì có gì không tốt? Tỷ chỉ nghĩ ra ngoài mới sung sướng nhưng tỷ có nghĩ tới ở đây chúng ta được phu quân bảo vệ không phải lo lắng tới chuyện gì khác, yên tâm mà tu luyện không?

- Không ngờ lại có kiểu tự lừa mình như vậy.

Ánh mắt của thiếu nữ áo tím trở nên lạnh như băng:

- Yên tâm tu luyện? Bị giam cầm ở đây cho dù trường sinh thì có ích gì? Còn chẳng bằng ở ngoài thoải mái mà bị người ta giết cũng được.

- Đó chẳng qua là suy nghĩ của một mình tỷ. - Ánh mắt của Uyển Đại Mi hơi giận dữ.

- Tỷ tỷ không được quên, ngoại trừ tỷ ra thì trong cung Thiên Diễm còn có bao nhiêu người nữa. Tỷ không nên vì suy nghĩ ích kỷ của mình mà phá hủy cung Thiên Diễm để cho nhiều tỷ muội chết vì tỷ.

- Ích kỷ sao? - Thiếu nữ áo đen nở nụ cười lạnh:

- Tại sao ta lại dẫn hắn đi theo đường này tới? Mỗi ngày Vân Hạc Tử đều tĩnh tu, phần lớn chúng ta không hề tĩnh tu. Người có thể phát hiện ra tay thì chẳng lẽ những người khác lại chết, không có ai phát hiện ra ta đưa hắn tới đây?

Sắc mặt của Uyển Đại Mi trở nên trắng hơn. Nàng chợt nghĩ tới điều thiếu nữ áo đen nói không hề sai. Hiện tại chỉ có hai người đứng ở đây, còn Vân Hạc Tử không tới đây thì chỉ có một chuyện đó là ngoại trừ mình ra tất cả mọi người đều ngầm đồng ý với việc thiếu nữ áo đen làm, hoặc giả như không biết.

Nghĩ như vậy khiến cho Uyển Đại Mi trở nên rối loạn. Nàng hơi lắc đầu nói:

- Không được. Dù sao thì tỷ định hại phu quân là không đúng. Ta nhất định phải nói cho người biết.

Nói xong Uyển Đại Mi cương quyết ngắt đầu:

- Tỷ! Tu vi của tỷ mặc dù cao hơn nhưng nếu hai chúng ta đấu với nhau thì chỉ sợ tỷ không có cách nào che giấu được phu quân.

Thiếu nữ áo đen không nói gì chỉ hơi ngắt đầu lên nhìn về phía sau Uyển Đại Mi mà cười lạnh.

Uyển Đại Mi hơi hoảng sợ quay người lại thì phát hiện ra ở trong một cái đình cách đó không xa có một thiếu nữ áo trắng ngồi đó từ lúc nào.

Gương mặt của thiếu nữ áo trắng đẹp tuyệt trần, có thể dùng mấy từ quốc sắc thiên hương để hình dung. Nhưng gương mặt của nàng lại lạnh như băng. Nàng khẽ quay người rồi nói một câu hết sức đơn giản:

- Ta cũng muốn để cho hắn thử xem. Người đừng có mong báo tin, nếu không thì chỉ có chết.

Dưới ánh mặt trời giữa trưa khiến cho rất nhiều nha hoàn và sai dịch đi trong sơn trang mặt đỏ ửng. Mà gần như tất cả trang viên lại có một sự yên tĩnh kỳ lạ. Còn trên con đường núi, ba người con gái đứng đối diện với nhau trong một bầu không khí hơi quái dị.

Từng tia nắng xuyên qua tán lá cây chiếu xuống mặt đất đầy lá rụng.

Một tay Lạc Bắc vô tình chợt xoa xoa ngực.

Không biết thiếu nữ áo đen đưa cho Lạc Bắc thứ đan dược gì. Hắn cũng mới chỉ thử có một viên nhưng không ngờ được lực của nó xông lên làm cho Lạc Bắc thấy khó chịu.

Được lực cực mạnh cơ bản không theo sự khống chế của Lạc Bắc. Nó vừa vào trong cơ thể liền như hóa thành vô số tia lửa vọt vào trong các kinh mạch của Lạc Bắc, thậm chí xâm nhập vào trong máu thịt của hắn. Mà được lực tràn vào ngực bụng giống như được châm thêm ngọn lửa mãnh liệt làm cho nó bốc cháy khiến Lạc Bắc vô cùng đau đớn.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

01-02-2013, 07:08 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

228. Chương 227: Vết Kiếm.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Mặc dù cảm thấy khó chịu nhưng được lực của nó đúng là không tầm thường.

Cơ bản Lạc Bắc không cần phải dẫn đường nó cũng tự động lưu chuyển. Hơn nữa, điều khiến cho Lạc Bắc kinh ngạc đó là đầu tiên chúng không phải bổ sung chân nguyên mà là chữa trị một số tổn thương trong cơ thể của hắn rồi sau đó mới thẩm thấu tẩy rửa máu thịt và kinh mạch.

Cái cảm giác này giống như khi Lạc Bắc tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh, chân nguyên rèn luyện thân thể của hắn.

Sự khác biệt đó là được lực đó mặc dù mang tới cho người ta cảm giác nóng bỏng nhưng thực chất lại hết sức âm nhu, cơ bản không hề có sự cương mãnh giống như chân nguyên của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh xé rách kinh mạch. Nó giống như rót dầu vào da trâu rồi sau đó mang da trâu ra hong khô, sau đó lại từ từ rót vào tiếp.

Từ từ cảm nhận cái cảm giác đó, cuối cùng Lạc Bắc cũng có thể cảm nhận thấy trong kinh mạch khô của mình bắt đầu có chân nguyên màu vàng chảy rồi từ từ biến thành một dòng suối nhỏ. Đồng thời, hắn cũng phát hiện kinh mạch của mình lại càng thêm vững chắc. Mặc dù độ rộng lớn của nó không thay đổi nhưng dường như có thể kéo dài và mỏng hơn mà rất khó bị vỡ.

Cứ như vậy mặc kích thước của kinh mạch không thay đổi nhưng trong cùng một thời gian chân nguyên đi qua có thể được nhiều hơn.

Hiển nhiên là thứ đan dược mà thiếu nữ áo đen đưa cho hắn có công hiệu sánh được với Càn Khôn Nhất Nguyên đan. Điều khác biệt đó là công hiệu lớn nhất của Càn Khôn Nhất Nguyên đan là có thể khiến cho thân thể của người tu đạo trở nên dẻo dai. Còn loại đan dược màu đỏ này thì lại có công hiệu với kinh mạch.

Một cái cứng rắn còn một cái mềm dẻo.

Sau khi đưa tay vỗ ngực, Lạc Bắc cũng không có thời gian để cảm nhận điểm tốt của nó mang tới, hắn chỉ thầm nhủ rằng nhân họa đắc phúc mà thôi.

Thậm chí trong đầu hắn cũng không hề nghĩ tới Vân Hạc Tử cũng tạm thời chẳng nghĩ tới Thái Thúc và tiểu Trà.

Bởi vì hắn phát hiện ra chỗ mà thiếu nữ áo đen đưa mình tới cũng rất khác thường.

Thiếu nữ áo đen đưa Lạc Bắc tới chỗ này là chỗ nào thì ngay cả nàng cũng không biết.

Bởi vì ngọn núi phía sau không nằm trong phạm vi của sơn trang. Lời nói của Vân Hạc Tử cũng không phải là hoàn toàn lừa dối. Mỗi người con gái của lão đều nhận được một bộ công pháp. Tu luyện thứ công pháp này có thể có được mấy trăm năm tuổi thọ, nhan sắc không già, còn người trong thế gian thì coi đó

là trường sinh bất lão. Nhưng Vân Hạc Tử lại tạo ra một thứ cấm chế cổ quái trong sơn trang giúp cho lão có thể cảm nhận được bất cứ một thiếu nữ nào tu luyện công pháp của mình có ý định ra ngoài.

Vì vậy mà mặc dù thiếu nữ áo đen ngày nào cũng nhìn thấy ngọn núi nhưng không thể nào bước vào đó.

Vân Hạc Tử có thể để mặc cho các nàng đi lại trong sơn trang nhưng không chấp nhận cho họ ra bên ngoài.

Thiếu nữ áo đen chỉ nghe Vân Hạc Tử nói ở sau núi có một thứ rất có ích lợi đối với những người tu luyện tới một cảnh giới nhất định của phi kiếm. Mà nàng cũng nghe Vân Hạc Tử nói nếu như không có gì xảy ra thì Lạc Bắc có thể tiến tới cảnh giới Bản mệnh kiếm nguyên cực nhanh. Vì vậy mà thiếu nữ áo đen mới để cho Lạc Bắc đi lên ngọn núi, còn ở đó có gì thì nàng không biết.

Lớp đá của ngọn núi có màu xanh đậm. Loại đá này ở vùng Trung châu có tên là đá thanh cương, là một thứ mà phần lớn các gia đình dùng để xây nhà. Cây cối mọc trên núi không có gì đặc biệt so với những nơi khác.

Tuy nhiên khi đặt chân lên ngọn núi, Lạc Bắc liền cảm nhận được một làn hơi thở khác thường. Càng đi lên, làn hơi thở đó càng lúc càng mạnh.

Thứ hơi thở đó đầu tiên khiến cho Lạc Bắc cảm nhận được một sự hùng mạnh dường như hết sức lợi hại. Thứ đó như được nuôi dưỡng ở sau núi. Tuy nhiên cái thứ hơi thở đó không phải là do pháp lực dao động, thậm chí nó còn mang tới một thứ cảm giác gần gũi.

Hơn nữa, càng đi lên, Lạc Bắc càng cảm nhận được trống ngực của mình mạnh thêm. Cái này thực sự không phải là do tác dụng của được lực mà là do thứ hơi thở kia. Dường như nó chỉ chờ Lạc Bắc tới đây vậy.

- Rốt cuộc cái gì ở trong đó?

Đang đi lên núi, Lạc Bắc đột nhiên dừng lại. Còn thiếu nữ áo trắng ngồi trong cái đình trên con đường lên núi cũng chợt ngừng đầu mà thốt lên câu nói đó.

- Ta cũng muốn biết. Đó cũng là lý do mà ta để cho hắn lên đó.

Thiếu nữ áo đen lên tiếng. Nhưng khi nàng nói ra câu nói đó thì ánh mắt lại nhìn về phía một cái thôn trang ở cách đó không xa. Mà dường như chỉ tới lúc nhìn về phía đó, trong mắt nàng mới có một chút gì đó ảm áp.

Lạc Bắc đột nhiên dừng lại cũng bởi vì trước mặt đã không còn đường.

Trước mắt hắn lúc này là một cái khe rất sâu.

Ngọn núi ở phía sau trang viên của Vân Hạc Tử không thể bằng được với núi Ngõa Nhận. Nhưng những cái khe ở đó cũng lắm là chỉ sâu tới mười trượng. Tuy nhiên cái khe trước mặt Lạc Bắc không ngờ nhìn như xuyên qua cả ngọn núi, chui tận xuống lòng đất.

Tại sao trên một ngọn núi thế này lại có một cái khe như vậy?

Hơn nữa, thứ hơi thở cổ quái kia được lan ra từ chính cái khe này.

Cái khe sâu không thấy đáy nằm ngay trước mặt nhưng Lạc Bắc không cần phải xuống tới tận đáy bởi vì mỗi một tảng đá nơi đây đều có đầy thứ hơi thở đó.

Cái cái khe rộng chừng mười trượng, dài một dặm và sâu không thấy đáy. Mà hai bên vách của cái khe đều trơn nhẵn giống như gương. Cho dù có một người thợ giỏi tới đâu đi chăng nữa đến đây mài thì cũng không thể làm được như vậy. Bởi vì cái khe này rõ ràng là một vết kiếm.

Khi Lạc Bắc nhìn xuống cái khe đó thì hắn cũng nhận ra đây là một vết kiếm.

Bởi vì khi nhìn hai bên vách núi, Lạc Bắc cũng có thể cảm nhận được thứ hơi thở cổ quái đó chính là Kiếm ý.

“Ai mà để lại một vết kiếm như thế này?”

Lạc Bắc đứng bên vách khe mà lòng tràn ngập sự rung động.

Từ khi Lạc Bắc ra khỏi Thục Sơn, số lượng cao thủ tu luyện kiếm mà Lạc Bắc gặp còn nhiều hơn những người tu đạo khác rất nhiều. Hơn nữa, Lạc Bắc cũng đã nhìn thấy người có tu vi phi kiếm cao nhất hiện nay ra tay. Ngày đó, một kiếm của Yến Kinh Tà tiêu diệt Khuất Đạo Tử có thể nói là long trời lở đất. Tu vi phi kiếm của Lạc Bắc mặc dù tăng lên rất nhiều phần lớn là nhờ vị bằng hữu vô danh mà hắn gặp ở Thiên Nhục quật.

Không thể nghi ngờ rằng Yến Kinh Tà là người có tu vi phi kiếm cao nhất trên đời.

Nhưng Lạc Bắc cũng có thể khẳng định cho dù Yến Kinh Tà thì cũng không thể để lại được một vết kiếm như vậy.

bởi vì từ trực giác của mình, Lạc Bắc phát hiện ra kiếm ý từ vết kiếm trước mặt so với một kiếm kia của Yến Kinh Tà còn mạnh hơn rất nhiều.

Hơn nữa, nhìn cảnh vật xung quanh, Lạc Bắc biết một kiếm này đã xuất hiện ở đây nhiều năm, tuy nhiên kiếm ý của nó vẫn còn ngưng tụ ở đây không mất đi. Không hiểu người tạo ra vết kiếm này có tu vi như thế nào mới có thể làm được điều đó?

Thứ kiếm ý này đối với người khác mà nói có lẽ không có cảm giác nhưng Lạc Bắc lại có thể cảm nhận nó một cách rõ ràng.

Lạc Bắc ngồi xuống bên cạnh cái khe với một sự thành kính. Hắn lặng lẽ cảm nhận kiếm ý tản ra từ đó.

Không gì không phá được!

Lạc Bắc chợt hiểu được tại sao cảm giác đầu tiên của mình với thứ hơi thở này lại quen thuộc và gần gũi đến vậy.

Đó cũng chính là sự tin tưởng với phi kiếm của chính mình, như tin tưởng đồng bọn, bằng hữu của mình.

Thứ kiếm ý thế này Lạc Bắc có thể cảm nhận được ở trong Tam Thiên Phù Đồ, cũng chính nhờ linh hội được phi kiếm đó mà lúc trước tu vi phi kiếm của hắn mới tiến một bước thật nhanh.

Nhanh, sắc bén...còn có...

Lạc Bắc tĩnh tâm cảm giác dường như đó là thứ mạnh nhất trong thứ kiếm ý này. Nhưng hắn biết đó chỉ là vỏ ngoài của một thanh kiếm còn bản chất của nó mới là điều quan trọng nhất.

Bao dung.

Lạc Bắc cảm nhận được người thi triển nhất kiếm này là một người vô cùng khoan dung, như có thể bao bọc lấy toàn bộ trời đất. Vì vậy mà một kiếm của y dường như có thể bao trọn lấy cả đất trời vào bên trong khiến cho nó có được uy lực như vậy.

Không có ta.

Nhưng điều khiến cho Lạc Bắc để ý nhất lại là một thứ rất nhỏ trong kiếm ý nhưng dường như nó lại là bộ phận quan trọng nhất của nhất kiếm. Người phát ra một kiếm này dường như cơ bản quên mất sự hiện hữu của mình, như tất cả chân nguyên, khí huyết thậm chí cả thần hồn cũng đều dung hợp vào đó mà phát ra. Một nhất kiếm đó khi được thi triển dường như đã không còn người thi kiếm mà chỉ còn có một mình nó.

Hiển nhiên tu vi của người này đã đạt tới cảnh giới Bản mệnh kiếm nguyên đại thành.

Nhưng cho dù thế nào thì mới có thể đạt tới cảnh giới quên mình? Biến bản thân trở thành một kiếm không gì không phá được như vậy?

Lạc Bắc mở mắt. Khi nhìn thấy hai bên vách khe thẳng tắp, bóng loáng thì đột nhiên hắn liền hiểu ra.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

01-02-2013, 07:10 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

229. Chương 228: Một Chiêu Kiếm Nguyên.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Không gì không phá được, bất khuất, bao dung và hoàn toàn quên mất bản thân.

Bao nhiêu hình ảnh chợt trôi qua trong đầu Lạc Bắc. Cảnh tượng ngày đó hần cố hết sức cuối cùng cũng có được Tam Thiên Phù Đồ. Ngày đó, Thái Thúc đối mặt với Hàng Thanh Phong, đối mặt với cả trăm cao thủ nhưng vẫn không hề chùn bước. Rồi uy thế của Yến Kinh Tà, lời nói của Nguyên Thiên Y trước khi tới Thục Sơn. Hiện tại, nhìn vết kiếm do Kiếm ý tạo ra nó giống như một tia sáng xuyên qua sương mù làm cho Lạc Bắc và Tam Thiên Phù Đồ trong cơ thể như dung hợp với nhau.

Không hề có lấy một dấu hiệu nhỏ, khí kim thiết của Tam Thiên Phù Đồ trong cơ thể Lạc Bắc đã được rèn luyện giống như thanh tiểu kiếm màu vàng thì bây giờ chợt tỏa ra ánh sáng rực rỡ mà bay nhanh.

Khí kim thiết lưu chuyển nhanh cùng với chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh trong người Lạc Bắc cùng chạm vào nhau. Một tia Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh với tốc độ kinh người chợt thấm thấu vào trong khí kim thiết mà dung hợp với nó hoàn toàn.

Dường như chỉ trong chớp lát, Lạc Bắc liền cảm nhận được thứ được lực từ viên đan dược màu đỏ đã gần như không còn. Mà chân nguyên của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh trong cơ thể của hần cũng gần như biến mất.

Chẳng khác nào khí kim thiết cần phải có cây chùy nặng tới cả vạn cân để rèn nó nhưng chân nguyên của hần thì chỉ như một cây chùy nhỏ nặng hai trăm cân mà thôi.

Không hề có lấy một chút do dự, Lạc Bắc nuốt từng viên đan dược màu đỏ.

Dược lực của từng viên đan dược tan ra giống như dầu sôi được tưới vào trong lò khiến cho ngọn lửa càng mạnh thêm. Chân nguyên trong cơ thể Lạc Bắc từ một dòng suối nhỏ biến thành một con sông lớn. Dưới lực lượng của chân nguyên cạo rửa, tia khí kim thiết từ từ như biến thành một viên hổ phách trong suốt.

Thứ tinh thể đó sau khi được chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh chảy qua liền biến thành giống như giọt nước rất khó phân biệt. Nó có thể hòa tan vào trong chân nguyên mà chân nguyên cũng như có thể tan vào trong nó.

Ngay vào lúc này, đôi mắt đang nhắm chặt của Lạc Bắc trở nên ướt ươn.

- Sư phụ! Cuối cùng thì con cũng có thể trở về La Phù! Nhưng con không biết mình còn có thể về được tới đó không. Bởi vì người đã nói với con rằng làm việc không thẹn với lòng. Tu vi của Vân Hạc Tử hơn xa con. Nếu con chết trong tay lão thì người có báo thù cho con không?”

Lạc Bắc mở mắt, toàn tâm toàn ý quay về phía La Phù mà dập đầu ba cái.

Vân Hạc Tử nhìn hoàn toàn chính xác. Đúng là Lạc Bắc có thể nhanh chóng tu luyện tới cảnh giới bản mệnh kiếm nguyên. Đối với người tu luyện pháp quyết phi kiếm mà nói thì vết kiếm này thật sự có tác dụng. Ít nhất đối với Lạc Bắc mà nói thì vết kiếm đó cũng với những tích lũy ban đầu khiến cho hần thật sự ngưng tụ được bản mệnh kiếm nguyên.

Nếu có người trên thế gian biết được có người tu luyện được bản mệnh kiếm nguyên nhanh như vậy thì cho dù người đó là Yến Kinh Tà cũng phải cố giữ một đệ tử như vậy.

Lạc Bắc cũng hiểu rõ, sư phụ của mình không thích lễ nghi phiền phức của thế gian. Nhưng đối với hần mà nói thì đây là lần đầu tiên hần quyết tâm như vậy cho dù lúc nào bản thân cũng muốn được trở lại đó, gặp lại sư phụ của mình. Giống như Thái Thúc tu luyện Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu bất chấp phải bỏ Đại Đạo Trục chỉ thủy hư quyết.

Quyết định như vậy, Lạc Bắc biết mình có khả năng không thể trở lại tới La Phù. Tuy nhiên hẳn hoàn toàn khẳng định nếu lúc này, Nguyên Thiên Y biết hẳn làm vậy cũng sẽ không hề trách.

Nhưng đúng vào lúc này, Lạc Bắc lại nghe từ xa, thiếu nữ áo đen đột nhiên hét lên.

Tiếng hét của thiếu nữ cắt đứt dòng suy nghĩ của Lạc Bắc, kéo hẳn quay trở về với thực tại. Nó khiến cho Lạc Bắc vội vàng lao đi mà không hề để ý chân nguyên lưu chuyển trong cơ thể so với dĩ vãng đã có sự khác biệt.

Cùng lúc đó, trong nội cung dưới lòng đất, trong một cái trận pháp do rất nhiều ngọc thạch bố trí tạo ra, Vân Hạc Tử thở dài ảo não. Lão thâm nghĩ: "lão quỷ! Chẳng lẽ bộ công pháp này cần phải có một ngàn thiếu nữ thì mới có công hiệu? Còn trước khi đó thì uy lực của nó cơ bản không thể hiện được?"

Tình hình trên sơn đạo có chút quái dị. Ngoại trừ Lạc Bắc, thiếu nữ áo đen, Uyển Đại Mi và thiếu nữ lạnh lùng trong cái đình kia ra thì còn có thêm hai thiếu nữ nữa.

Hai thiếu nữ vừa mới xuất hiện thì một người không thể nói là yếu điệu mà thậm chí còn dùng cụm từ khôi ngô để hình dung. Người đó mặc trang phục màu lục, cao hơn Lạc Bắc một nửa cái đầu. Vóc dáng của nàng mang tới cho người ta một cái cảm giác rắn chắc. Nếu chỉ nhìn dáng người hay khuôn mặt thì không thể nói nàng là mỹ nhân nhưng xét tổng thể thì lại hết sức cân xứng. Nếu để nàng mặc thêm một bộ nhuyễn giáp thì giống hệt với một nữ tướng của một số bộ tộc thiểu số.

Những thiếu nữ trong trang viên của Vân Hạc Tử có thể nói là muôn màu muôn vẻ, mỗi người một nét.

Tuy nhiên lúc này, mỹ nữ đó lại bị một thiếu nữ khác chộp lấy gáy như xách một con gà.

Thiếu nữ áo tím chộp lấy gáy mỹ nữ kia cũng giống hệt với mỹ nữ áo trắng trong đình, gương mặt xinh xắn nhưng lạnh lùng. Đôi mắt của nàng có màu xanh da trời. Nhìn nàng giống như một thiếu nữ Ba Tư, tuy nhiên cho dù là thiếu nữ Ba Tư thì nàng cũng vô cùng xinh xắn.

Khi Lạc Bắc lướt tới thì đột nhiên nhìn thấy ngoài thiếu nữ áo đen ra còn có thêm bốn mỹ nữ nữa thì sửng sờ. Mà tất cả những người còn lại cũng không ngờ được Lạc Bắc đột nhiên lại xuất hiện.

- Thường Nguyệt! Chẳng trách được ngươi lại đưa hẳn tới sau núi.

Trầm mặc một lúc, thiếu nữ mặc áo tím đang xách thiếu nữ có vóc dáng cao lớn kia liền mở miệng nói với thiếu nữ áo đen.

Câu nói đó vang lên liền phá vỡ bầu không khí im lặng. Thiếu nữ áo đen lạnh lùng nhìn thiếu nữ áo tím mà nói:

- Ngươi làm vậy có ý gì?

Câu hỏi của thiếu nữ áo đen hiển nhiên là đối với thiếu nữ áo tím kia đang xách thiếu nữ cao lớn.

- Không có gì.

Thiếu nữ áo tím cười cười:

- Ta chỉ không muốn cô ấy phá hỏng cái trò hay này thôi.

Ánh mắt của Uyển Đại Mi sáng rực lên nhưng nét mặt buồn bã của nàng lại thêm một chút. Hóa ra không chỉ một mình nàng muốn đi báo cho Vân Hạc Tử nhưng hiện tại người đó cũng đã bị bắt.

- Ngươi cũng muốn giết Vân Hạc Tử? - Sắc mặt của thiếu nữ áo đen dễ nhìn hơn một chút.

- Mặc dù tu vi của hẳn đã tới bản mệnh kiếm nguyên, nhưng ta không biết hẳn có thể giết được Vân Hạc Tử hay không. - Thiếu nữ áo tím lắc đầu:

- Ta vừa nói rồi, chỉ là không muốn bỏ qua trò vui này. Những ngày qua quả thực rất buồn chán. Khó lắm mới có được chuyện thú vị như vậy thì làm sao có thể để cho nó hỏng được?

- Hiện tại Vân Hạc Tử đang tỉnh tu?

Sắc mặt của thiếu nữ áo đen thoáng trở nên dễ coi hơn một chút. Bởi vì nàng biết thiếu nữ áo tím nói rất thực tế. mặc dù nàng cảm nhận được Lạc Bắc khác với những người tu đạo nhưng nàng vẫn không ngờ được Lạc Bắc lại xen vào câu hỏi đó.

- A? - Thiếu nữ áo tím nghe thấy Lạc Bắc hỏi như vậy liền nhướn mày, nở nụ cười như muốn trêu tức:

- Thì sao?

- Nếu hiện tại y đang tĩnh tu thì chính là thời điểm tốt nhất để giết y. - Lạc Bắc lẳng lặng nhìn thiếu nữ áo tím mà nói.

Đừng nói là thiếu nữ áo trắng hay thiếu nữ có màu da trắng như tuyết, tất cả đều là những người có nhan sắc đẹp tuyệt trần. Tuy nhiên sau khi đột phá tới bản mệnh kiếm nguyên, Lạc Bắc lại hết sức bình tĩnh. Thật ra đây chính là cái gọi là cảnh giới kiếm tâm trong pháp quyết phi kiếm. Người có tu vi đột phá tới cảnh giới bản mệnh kiếm nguyên, tâm trạng sẽ giống như một thanh kiếm hết sức trầm tĩnh.

- Cái này càng thú vị. - Thiếu nữ áo tím hơi kinh ngạc nhìn Lạc Bắc rồi cười cười lắc đầu:

- Có điều như thế này vẫn chưa đủ. Với hơi thở hiện tại của ngươi, cho dù là hắc đang tĩnh tu thì chỉ sợ ngươi vừa mới tới gần hắc trong vòng năm, mười trượng đã bị hắc phát giác.

Thiếu nữ áo đen đột nhiên nở nụ cười lạnh nhìn thiếu nữ áo tím rồi nói:

- Vậy người còn chờ cái gì?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

01-02-2013, 07:10 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

230. Chương 229: Một Đôi Mắt Màu Vàng..

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Ta muốn chuyện này thêm thú vị hơn một chút. - Thiếu nữ áo tím quay đầu nhìn Lạc Bắc:

- Vân Hạc Tử tu luyện Thất Xảo Di Thiên đại pháp. Điểm lợi hại nhất của thứ pháp quyết này đó là thứ nhất đạo pháp thuật của hắc có thể có tác dụng mấy lần. Cho dù ngươi sử dụng pháp thuật hay pháp bảo nào ngăn cản thì pháp thuật của hắc cũng sẽ hấp thu một phần lực lượng chân nguyên rồi phản lại lên người đối thủ. Càng về sau, lực lượng của nó càng mạnh. Có thể nói là nó chuyên sử dụng để phá pháp bảo, không sợ quần công. Còn mặc khác là pháp thuật Thất Xảo Di Thiên Trấn của hắc có thể bao phủ phạm vi mấy trượng. Một khi ở trong phạm vi thì triển pháp thuật của lão thì giác quan thứ sáu, pháp thuật sẽ bị chậm đi, còn bản thân của lão thì không bị ảnh hưởng.

....

Vốn mỗi buổi chiều, Vân Hạc Tử đều tĩnh tu ít nhất hai canh giờ. Nhưng hôm nay lão lại ra khỏi địa cung sớm hơn một canh giờ.

Bởi vì lão đột nhiên nghĩ tới một vấn đề mà mình chưa suy tính cẩn thận.

- Nếu Huống Vô Tâm tìm đến ta thì ta có thể trốn thoát. Nhưng nơi này...

Lúc trước khi lão đưa tiểu Trà về đây thì chỉ nghĩ nếu Huống Vô Tâm muốn tìm mình thì lão cho dù không đánh lại cũng có thể trốn thoát. Nhưng sau khi đưa tiểu Trà về tới nơi này, Vân Hạc Tử đột nhiên nghĩ tới cho dù mình có trốn được thì chỗ này chắc chắn cũng không còn.

- Bảy trăm ba mươi ba. Chỉ còn hơn hai trăm mấy chục người nữa thì cho dù Huống Vô Tâm có tới đây ta cũng không sợ. Có điều hiện tại cần phải nhanh chóng thay đổi chỗ ở, không để cho hắn tìm tới đây mới được.

Nghĩ như vậy nên khi Vân Hạc Tử đi ra khỏi địa cung có chút mất bình tĩnh.

Đây chắc chắn không phải là một dấu hiệu tốt. Vân Hạc Tử phát hiện ra tình thần mình có chút mất bình tĩnh thì cả kinh. Bởi vì với tu vi của lão hiện nay thì tà ma khó xâm nhập. Dấu hiệu tinh thần bị hoảng hốt như vậy rõ ràng là có tâm chướng, trở ngại cho việc tu vi tiến triển.

Đúng vào lúc này, Vân Hạc Tử chợt nheo mắt lại.

Một vầng kiếm quang kinh người khiến cho Vân Hạc Tử như đối diện với một mặt trời chợt sáng lên trước mặt lão.

Trong phạm vi mấy trượng nơi kiếm quang lướt qua, tất cả phòng ốc, đá núi, cỏ cây đều hóa thành bột phấn trong nháy mắt. Một vầng ánh sáng đỏ như máu từ ngực Vân Hạc Tử phụt ra, lóng lánh mê người.

“Rắc rắc rắc rắc ”

Khi vầng máu đỏ từ ngực Vân Hạc Tử phụt ra thì âm thanh đó cũng vang lên.

Trong nháy mắt, kiếm quang vọt tới với một tốc độ và uy thế không thể diễn tả bằng lời.

Ngay cả Vân Hạc Tử cũng không thể nào ngăn cản được một kiếm đó.

Nhưng đúng vào lúc đó, khi ánh sáng đỏ như máu của Vân Hạc Tử đột nhiên tản ra, trên người lão cũng xuất hiện một làn pháp lực dao động mạnh.

Một kiếm của Lạc Bắc có thể nói là đã chiếm hết cả thiên thời địa lợi và nhân hòa.

Trong nháy mắt khi Vân Hạc Tử vừa mới xuất hiện một chút lo lắng, hơn nữa thiếu nữ áo tím lại sử dụng pháp thuật khiến cho Lạc Bắc che giấu được hơi thở của mình. Và điều quan trọng nhất đó là Lạc Bắc đã ngưng tụ được Bản mệnh kiếm nguyên của mình.

Nhưng trong nháy mắt, kiếm quang chém trúng ngực Vân Hạc Tử, lão liền chột cách đó một khoảng xa.

Vốn thiếu nữ áo tím nói với Lạc Bắc rằng Vân Hạc Tử tu luyện Thất Xảo Di Thiên đại pháp, hắn còn chưa hiểu lắm. Pháp thuật có thể khiến cho trong phạm vi mấy trăm trượng mà thần thức, tốc độ pháp thuật của con người đều chậm đi là như thế nào?

Có điều hiện tại thì Lạc Bắc cũng hiểu được.

Ngay vào lúc vầng sáng màu đỏ nở rộ trên ngực Vân Hạc Tử thì Lạc Bắc chợt cảm nhận được giữa mình và lão chợt như xuất hiện bảy tầng trong suốt. Kiếm nguyên phá thủng một tầng nhưng vẫn không thể tiếp xúc được với Vân Hạc Tử.

Pháp thuật của Vân Hạc Tử không ngờ khiến cho không gian xung quanh như được xếp chồng lên giữa bản thân và Lạc Bắc.

Thứ pháp thuật này không ngờ cũng giống như Âm Dương Sinh Tử đạo của Huống Vô Tâm, có lực vận vẹo không gian. Hơn nữa về mặt này, dường như nó còn huyền diệu hơn cả Âm Dương Sinh Tử đạo.

Bình thường rõ ràng khoảng cách chỉ có một trượng nhưng khi cái pháp thuật đó được thì triển thì giữa đó lại như có bảy cái không gian rộng một trượng chồng lên nhau khiến cho tất cả thần thức, pháp thuật như phải xuyên qua bảy trượng. Xét một cách tương đối thì làm sao mà nó không chậm đi được?

Nhờ vào pháp thuật Thất Xảo Di Thiên trấn khiến cho lão và Lạc Bắc cách nhau một khoảng. Vân Hạc Tử liền giơ tay lên hút lấy một bóng người chắn trước mặt.

Cái bóng đó cũng là một tiểu nha hoàn đã sợ tới mức ngã quỵ trước cửa phòng.

Vốn vầng mặt trời nổ tung đó chính là kiếm nguyên. Bất ngờ nó chợt co lại, còn Lạc Bắc thì như một viên sắc mà rơi xuống đất.

Một khối không khí màu trắng như tuyết trong nháy mắt bao phủ lấy Lạc Bắc, đưa hắn tới một khoảng đất trống sau lưng Vân Hạc Tử. Trên khoảng đất trống đó chợt hiện lên một vầng ánh sáng của trận pháp. Một tiếng nổ nhỏ vang lên, Lạc Bắc lập tức biến mất trong trận.

- Bản mệnh kiểm nguyên thật lợi hại.

Giữa không trung, Vân Hạc Tử một tay cầm tiểu nha hoàn sợ tới mức hôn mê, còn một tay thì chặn trên ngực mà ho ra mấy búng máu, đồng thời nét mặt lão lại không giấu được sự bội phục. Nhưng khi nhìn thấy tiểu nha hoàn trong tay, lão chợt lắc đầu rồi lẩm bẩm một cách mỉa mai:

- Chỉ tiếc là nhược điểm của người thật sự quá lớn. Vừa mới tu luyện được bản mệnh kiểm nguyên, còn chưa nắm nó một cách tự nhiên mà đã dám liều lĩnh thu lại. Ngay cả sinh tử của người khác còn để ý thì sao có thể là địch thủ của ta.

Tới lúc này, Vân Hạc Tử có ba phần bội phục Lạc Bắc, còn bảy phần khinh miệt.

Bội phục đó là trong mấy năm mà hắn có thể tu luyện tới Bản mệnh kiểm nguyên. Tốc độ tăng tiến của tu vi có thể là nhân vật số một trong mấy trăm năm. Một kiểm này đúng là khiến cho Vân Hạc Tử cảm nhận được cái chết uy hiếp. Nhưng điều khiến cho Vân Hạc Tử khinh miệt đó là với tu vi của Lạc Bắc như vậy mà lại quan tâm tới sống chết của người bình thường thì tu đạo làm sao được?

- Con mẹ nó.

Vân Hạc Tử ho khan hai tiếng rồi đột nhiên mắng to. Có điều lão cũng không phải sợ Lạc Bắc. Mà vì khi thốt ra câu chữ đó là do lão ngẩng đầu lên nhìn thấy trong không trung có một vầng sáng màu xanh đang lao nhanh tới sơn trang của mình.

Khi bị pháp thuật của Vân Hạc Tử đánh trúng, trong đầu Lạc Bắc cũng có một câu hỏi. Nếu như mình không quan tâm tới sống chết của nha hoàn kia mà bản mệnh kiểm nguyên vẫn tiếp tục chém tới thì có đánh chết được Vân Hạc Tử hay không.

Đáp án hoàn toàn có thể khẳng định.

Mặc dù chỉ vừa mới ngưng tụ được bản mệnh kiểm nguyên nhưng lực lượng chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh trong cơ thể Lạc Bắc rất mạnh vì vậy mà uy lực một chiêu bản mệnh kiểm nguyên kia có thể nói là không thể tưởng tượng được. Hơn nữa, Lạc Bắc có thể cảm nhận được, không biết là vì nguyên nhân gì nhưng trong tích tắc đó, Vân Hạc Tử vẫn chưa có sự phản ứng nhanh nhất.

Với tu vi và tốc độ thi triển pháp thuật của Vân Hạc Tử thì trong nháy mắt đó lão có thể phản ứng nhanh hơn. Nhưng để cho Lạc Bắc làm mình bị thương nặng, Vân Hạc Tử đã mất thời cơ, chỉ kịp thi triển pháp thuật Thất Xảo Di Thiên đại pháp. Cái pháp thuật này cũng chỉ có thể kéo dài thêm một chút thời gian, nhiều lắm thì để cho Vân Hạc Tử có thể thi triển một thứ pháp thuật đối địch. nếu Lạc Bắc không để ý tới bản thân thì hoàn toàn có thể một kiếm đánh chết lão.

Rất nhiều người tu đạo không hề để ý tới sống chết của người bình thường. Có đôi khi trong đấu pháp mà uy lực của pháp thuật tản ra làm cho không biết bao nhiêu người bị chết và bị thương. Giống như hai người đánh nhau, đâu còn coi ai ở xung quanh thế nào nữa?

Đối với Vân Hạc Tử mà nói thì tu đạo là để cho lão có thể đứng lên trên chúng sinh, nhìn những người dưới chân giống như con kiến. Vì một tiểu nha hoàn không quen biết mà bỏ lỡ thời cơ thốt nhất giết Vân Hạc Tử thì điều này dường như quá mức ngu dốt.

Nhưng trong tích tắc đó, Lạc Bắc lại nghĩ tới những ngày mình lang thang cầu thực, tranh cả thức ăn với chó. Vì vậy mà một kiếm này của Lạc Bắc không thể nào chém xuống được.

Mặc dù đã thực sự ngưng tụ được bản mệnh kiểm nguyên nhưng Lạc Bắc lại chưa thể khống chế được nó. Vân Hạc Tử đã nhận định hết sức chuẩn xác. Lạc Bắc cố gắng thu bản mệnh kiểm nguyên lại mặc dù không làm cho hắn bị thương nhưng nó cũng khiến cho chân nguyên của Lạc Bắc gần như tản ra hết.

Với một chút thời gian đó cũng đủ giúp cho Vân Hạc Tử chiếm lại tiên cơ, mà phóng ra một đạo pháp thuật trúng Lạc Bắc.

Có điều, vì tiểu Trà nên sự sát thương của Vân Hạc Tử cũng không mạnh lắm. Một đám mây màu trắng này đánh trúng Lạc Bắc thậm chí không thể đã thương được hắn mà chỉ làm cho chân nguyên của hắn tán loạn, nhất thời không thể phóng được ra pháp thuật. Chỉ có điều mục đích quan trọng nhất của Vân Hạc Tử dường như chỉ đẩy Lạc Bắc vào trong cái trận pháp kia mà thôi.

Cái trận pháp này vô cùng cổ quái...

Khi Lạc Bắc bị Vân Hạc Tử nhốt vào trong trận pháp, chứng kiến trước mắt là một làn khói xanh. Ngoại trừ những đám mây trôi ra, trước mắt của Lạc Bắc không hề có một thứ gì khác. Lạc Bắc đứng trong một cái không gian rộng lớn, xung quanh chỉ có những đám mây trôi, tuy nhiên hắn không cần phải làm thứ pháp thuật gì cũng vẫn không hề rơi xuống.

Trong cái không gian tràn ngập mây trôi này, cơ bản Lạc Bắc không hề cảm nhận có một chút linh khí của trời đất.

Lạc Bắc nhanh chóng di chuyển về một phía. Hiện tại, hắn tu luyện tới cảnh giới bản mệnh kiếm nguyên, tốc độ phi độ so với trước nhanh hơn gấp mấy lần. Tuy nhiên, hắn vẫn chỉ thấy xung quanh toàn là mây mà thôi.

Khắp cả hư không hoàn toàn là những đám mây trôi mênh mông.

Lạc Bắc đang lướt đi thật nhanh đột nhiên dừng lại. Một vầng kiếm quang trước mặt hắn đột nhiên sáng lên mà chém về phía trước.

Vầng kiếm quang sáng lên giống như trong trời đêm chợt xuất hiện một tia chớp. Ngay vào lúc kiếm quang sáng lên, những đám mây trôi trước mặt Lạc Bắc chợt tản ra, tạo thành một con đường dài tới mấy trăm trượng.

Tuy nhiên khi kiếm quang qua đi, những đám mây lại từ từ tụ lại.

Không gian hoàn toàn trở lại giống như trước. Chỉ có điều trên đỉnh đầu Lạc Bắc, trong những đám mây trôi đột nhiên xuất hiện một đôi mắt màu vàng.

Đó là một đôi mắt có hai con người màu đen còn tròng mắt màu vàng.

Không hề có thân thể mà chỉ có một đôi mắt màu vàng mà thôi.

- Người muốn dùng lực phá đạo, phá vỡ trận pháp này hay sao? - Ánh mắt lơ lửng trong không gian nhìn Lạc Bắc với một chút gì đó đồng tình:

- Vô ích thôi. Đây là Thanh Nguyên Hồng Mông Trận. Chỉ có người ở ngoài trận mới có thể thả người ra còn ở bên trong thì không thể nào phá được cái trận pháp này.

- Người là ai?

Lạc Bắc nhìn đôi mắt màu vàng. Nếu như là những người trong thế gian thì sẽ nghĩ đây là điều quái quỷ, nhưng đối với Lạc Bắc mà nói thì cơ bản hết sức bình thường. Mặc dù đôi mắt đó giống như ngọn đèn dầu nhưng cơ bản hắn không hề cảm nhận được xung quanh có làn hơi thở nào khác.

- Nếu ta tính không sai thì người tới sớm hơn ba ngày.

Đôi mắt màu vàng lẳng lẳng nhìn Lạc Bắc, không quan tâm tới câu hỏi của hắn. Điều đó khiến cho Lạc Bắc cảm thấy khó hiểu.

- Vốn ta định đến lúc đó mới nói cho người biết một việc nhưng không ngờ người lại tới đây vào lúc này. Có điều bây giờ sự phụ của người vẫn thua vì mặc dù người tu luyện được bản mệnh kiếm nguyên nhưng tu vi so với Vân Hạc Tử vẫn kém hơn nhiều.

- Nói vậy là có ý gì?

Lạc Bắc không hiểu được ý của đôi mắt màu vàng vì vậy hắn chỉ biết lên tiếng hỏi.

- Tại sao? Sự phụ của người không nói cho người biết? - Ánh mắt màu vàng hơi kinh ngạc nhìn Lạc Bắc:

- Sự phụ của người nói như thế nào mà để cho người tới cái sơn trang này?

- Không có ai bảo ta tới đây. - Lạc Bắc kinh ngạc lắc đầu:

- Ta bị Vân Hạc Tử bắt đến đây.

- Bị Vân Hạc Tử bắt đến? - Ánh mắt màu vàng kinh ngạc.

- Đúng thế.

Lạc Bắc gật đầu, kể lại một chút mình và tiểu Trà bị Vân Hạc Tử bắt đến đây rồi làm sao mà lạc vào trận pháp này.

- Bởi vì người tới sau núi cho nên mới đột phá tới Bản mệnh kiếm nguyên? - Ánh mắt màu vàng có chút ngần ngại, lẩm bẩm:

- Nhưng người thi triển chính là kiếm quyết Phá Thiên Liệt thì không thể nào sai được.

- Vậy kiếm quyết Phá Thiên Liệt của người là do ai truyền cho? - Sau khi lẩm bẩm một lúc, đôi mắt màu vàng chợt nhìn Lạc Bắc mà hỏi.

Lạc Bắc càng cảm thấy kỳ quái. Hắn không biết đôi mắt màu vàng là thứ gì mà chỉ nhìn một chút đã nhận ra kiếm quyết Phá Thiên Liệt của hắn. Tuy nhiên hắn cũng cảm nhận được cho dù đôi mắt màu vàng là thứ gì thì cũng không hề có ác ý đối với mình. Vì vậy mà Lạc Bắc hơi ngẩng đầu lên nói:

- Kiếm quyết Phá Thiên Liệt của ta là do Yến Kinh Tà truyền cho.

- Yến Kinh Tà? Thì ra người là đệ tử của hắn? - Ánh mắt màu vàng có chút thất vọng:

- Người không đến đây để phó ước?

- Phó ước? - Lạc Bắc ngạc nhiên lắc đầu:

- Ta không biết người nói phó ước là sao nhưng ta đúng là không tới đây để làm việc đó.

- Người là đệ tử của Yến Kinh Tà thì hẳn là sư thúc của người. - Đôi mắt màu vàng trầm ngâm một chút rồi đột nhiên nhớ ra gì đó:

- Vậy vị Diệp sư thúc của người nhận ai làm đệ tử? Tu vi kiếm quyết Phá Thiên Liệt của y so với người thế nào?

- Diệp sư thúc?

Lạc Bắc lắc đầu, ngơ ngác:

- Tu luyện kiếm quyết Phá Thiên Liệt ở Thục Sơn chỉ có sư tôn Yến Kinh Tà và ta. Ta cũng chưa nghe nói tới Diệp sư thúc.

- Sao có thể như vậy?

Ánh mắt màu vàng nhìn Lạc Bắc như không thể tin được vào điều đó:

- Tu vi của Diệp Khuynh Thành so với Yến Kinh Tà còn lợi hại hơn nhiều. Người là đệ tử Thục Sơn tại sao chưa nghe tới tên của hắn?

- So với sư tôn Yến Kinh Tà của ta còn lợi hại hơn? - Lạc Bắc nghe thấy vậy cũng giật mình tuy nhiên hắn chợt nghiêm sắc mặt:

- Thục Sơn có ngàn ngọn núi, rất nhiều tiền bối có tu vi cực cao. Có lẽ cũng có vị Diệp sư thúc mà người nói. Nhưng ta đúng là chưa nghe nói qua. Cũng không nghe nói có người khác tu luyện kiếm quyết Phá Thiên Liệt.

...

Ánh mắt màu vàng trầm mặc một lát rồi vô cùng thất vọng mà thở dài:

- Thì ra người thật sự không phải là đệ tử của hắn.

Sau khi nói xong câu nói đó, ánh mắt màu vàng từ từ nhạt dần rồi biến mất trong đám mây. Còn Lạc Bắc vẫn lơ lửng trong hư không như trước.

- Tiền bối.

Lạc Bắc giật mình. Mặc kệ vị Diệp sư thúc có liên quan thế nào tới hắn nhưng nếu y thực sự có tình bằng hữu với sư thúc của mình thì như vậy ít nhất y cũng là tiền bối của hắn. Hơn nữa, vào lúc này, Lạc Bắc vẫn ở trong trận, cơ bản không biết ra ngoài như thế nào. Vì vậy mà sau khi gọi to, Lạc Bắc lên tiếng:

- Vân bối bị Vân Hạc Tử nhốt ở đây, xin tiền bối chỉ cho cách phá trận.

- Mặc dù ta biết cách ra khỏi trận nhưng bây giờ không thể giúp ngươi.

Ánh mắt màu vàng không xuất hiện nhưng âm thanh của y vẫn vọng tới:

- Bởi vì ta chịu sự ủy thác của chủ nhân, chỉ có đệ tử của Diệp Khuynh Thành mới có thể chỉ cho hắn cách ra vào trận.

“Nếu không biết cách ra trận thì tiểu Trà sẽ ra sao?”

Lạc Bắc im lặng đứng đó mà cảm giác toàn thân cứng đờ.

Hắn biết mình bị Vân Hạc Tử nhốt vào đây thì không dễ gì thả mình ra. Mà tiểu Trà mặc dù biểu hiện yếu ớt nhưng Lạc Bắc biết sâu trong lòng nàng cũng chẳng khác nào Thái Thúc. Nếu Vân Hạc Tử thật sự ép nàng thì chỉ có hai cái kết quả, hoặc là Vân Hạc Tử dùng cách gì đó ảnh hưởng tới tâm trí còn hai là...chết.

Cả hai cái kết quả đó thì Lạc Bắc đều không thể nào chịu nổi.

- Tiền bối.

Âm thanh của Lạc Bắc vang lên nghèn nghẹn:

- Ta biết tiền bối không muốn làm trái lời phó thác nhưng tình thế bất đắc dĩ, mong tiền bối giúp cho.

- Không phải.

Âm thanh của Lạc Bắc chưa dứt, ánh mắt màu vàng lại giống như bóng ma hiện ra trước mặt Lạc Bắc với một chút vui mừng:

- Ngươi dùng hết sức thì triển kiếm cương Phá Thiên Liệt của ngươi cho ta xem. Thứ kiếm cương trong suốt mà sử dụng kiếm ý Phá Thiên Liệt và kiếm khí ngưng tụ ra đó.

- Thi triển kiếm cương Phá Thiên Liệt?

Lạc Bắc không hiểu tại sao đôi mắt màu vàng lại muốn mình thi triển kiếm cương Phá Thiên Liệt, nhưng hắn vẫn gật đầu.

Trong không gian màu xanh mênh mông đột nhiên xuất hiện chín thông đạo trống rỗng. Những đám mây trôi bị đẩy ra thành chín con đường bởi chín đạo kiếm cương trong suốt.

Khi phóng ra chín đạo kiếm cương trong suốt, Lạc Bắc không hề có ý nghĩ gì khác nhưng trong cả không gian mênh mông màu xanh lại vang lên những tiếng cười:

- Hay lắm! Hay lắm!

Hay cái gì?

Cơ bản Lạc Bắc không hề có ý nghĩ gì khác. Nhưng chỉ trong chớp lát, hắn hiểu ra sau khi chính mình đột phá tới bản mệnh kiếm cương, kiếm cương Phá Thiên Liệt cũng tới mức cao nhất. Tới lúc này, hắn phóng ra là chín đạo chứ không phải tám đạo. Hơn nữa khi chín đạo kiếm cương được phóng ra thì cũng để lộ kiếm ý và kiếm khí như hóa thành thực thể. Hiển nhiên kiếm ý của hắn tiến bộ rất nhiều cho nên uy lực của kiếm cương so với trước kia cũng mạnh hơn nhiều lắm.

- Kiếm quyết Phá Thiên Liệt chỉ có thể phóng ra được bảy đạo kiếm cương.

Trong lúc Lạc Bắc không hiểu tại sao ánh mắt màu vàng lại cười ha hả như vậy thì câu hỏi chợt vang lên:

- Tại sao người lại có thể phóng ra được chín đạo?

Lạc Bắc ngẩn người.

Hắn đột nhiên nghĩ tới khi mình có được kiếm quyết Phá Thiên Liệt từ Thiên Nhược quật đúng là chỉ có thể phóng ra bảy đạo kiếm cương trong suốt. Cho dù là với tu vi của Yến Kinh Tà thì cũng chỉ có thể phát ra được bảy đạo mà thôi.

Cái này hoàn toàn là do kiếm quyết. Chẳng hạn như Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu một khi thi triển thì dẫn động lôi cương trên chín tầng trời. Cái này không hề liên quan gì tới tu vi.

Hiện tại sở dĩ Lạc Bắc có thể phóng ra được chín đạo kiếm cương là do một người...khi ở Thiên Nhược quật đã chỉ cho hắn một chút cải biến nho nhỏ.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

01-02-2013, 07:10 PM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

231. Chương 230: Bảy Mười Năm..

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Mặc dù chỉ là một chút nho nhỏ nhưng cũng có thể giúp cho Lạc Bắc phát ra được nhiều hơn hai đạo kiếm cương. Hơn nữa, Lạc Bắc cũng cảm nhận được sau chút cải biến nho nhỏ đó, chân nguyên vận chuyển trong người có sức bật mạnh hơn. Điều đó có thể nói chính sự cải biến nho nhỏ đó nhưng khiến cho người tu luyện kiếm quyết Phá Thiên Liệt cũ có cùng tu vi với Lạc Bắc khi phát ra kiếm nguyên thì uy lực lại kém hơn hẳn rất nhiều.

Lạc Bắc không khỏi nhớ về Thiên Nhược quật, nhớ về vị bằng hữu của mình...người mà có nụ cười ấm áp nhưng ngay cả tên của mình cũng quên.

Chẳng lẽ người đó chính là Diệp Khuynh Thành mà đôi mắt màu vàng nhắc tới?

Lạc Bắc ngẩng đầu lên nhìn về phía đôi mắt. Tuy nhiên đôi mắt trong hư không nhìn hắn đồng thời hỏi một câu:

- Người có chắc chín đạo kiếm cương này là do Yến Kinh Tà dạy mình chứ?

Lạc Bắc lắc đầu. Mặc dù hắn cảm nhận được một điều gì đó khó hiểu, không biết tại sao đôi mắt lại có sự hiểu biết đối với kiếm quyết Phá Thiên Liệt tới như vậy nhưng chút thay đổi nho nhỏ đó đúng là không phải do Yến Kinh Tà dạy hắn.

- Vào thôi.

Trong không gian màu xanh mênh mông đó, đôi mắt màu vàng từ từ biến mất. Tuy nhiên khi âm thanh ôn hòa đó vang lên thì trước mặt Lạc Bắc lại xuất hiện một cái lỗ thủng cao hơn người.

Lạc Bắc giật mình bước vào qua cái lỗ đó thì thấy nó vẫn là không gian vô tận như trước tuy nhiên không gian này lại có mấy tấm bia đá nhỏ lơ lửng.

- Tại sao người lại để cho ta gặp? Người và vị sư thúc Diệp Khuynh Thành của ta có quan hệ thế nào?

Lạc Bắc đi tới trước một tấm bia đá trầm mặc một lúc rồi lên tiếng. Mặc dù không gian xung quanh không hề có bóng dáng của đôi mắt nhưng Lạc Bắc biết đôi mắt đó vẫn lắng nghe hắn.

- Bởi vì đó là điều cần dặn của chủ nhân.

Quả nhiên đôi mắt từ từ hiện ra trong không trung mà lẳng lẳng nhìn Lạc Bắc:

- Về phần Diệp Khuynh Thành ta chỉ biết là người duy nhất của Thục Sơn trong hai trăm năm qua có thể sửa đổi kiếm quyết. Hơn nữa, ta đã gặp hắn, thấy hắn thi triển kiếm quyết vì vậy mà vừa rồi ta mới chợt nhận ra chân nguyên lưu chuyển khi người phóng ra kiếm nguyên rất giống với hắn.

- Người đã thấy sư thúc thi triển kiếm quyết? - Lạc Bắc nghĩ tới vị bằng hữu trong Thiên Nhược quật:

- Sư thúc trông như thế nào?

- Sư thúc?

Đôi mắt màu vàng chớp chớp:

- Khi ta thấy hắn thì hắn mặc một bộ trang phục màu trắng thanh tú, sạch sẽ. Đúng rồi...

Đôi mắt màu vàng chợt nhìn Lạc Bắc:

- Chẳng phải người có vị bằng hữu đang ở trong tay Vân Hạc Tử cần phải ra ngoài sao? Tại sao lại muốn hỏi hắn?

- Bởi vì...có một vị bằng hữu cũng rất quan trọng với ta. - Lạc Bắc thầm nhủ cái tên Diệp Khuynh Thành rồi cười khổ:

- Hơn nữa bây giờ có vội vàng cũng chẳng được ích gì.

- Vội cũng không được ích gì? - Ánh mắt màu vàng hơi sững sờ. Lúc trước, cơ bản là Lạc Bắc không hiểu được nhưng bây giờ lại thay đổi thành y không hiểu rõ những lời Lạc Bắc nói.

- Những gì trên tấm bia này người không xem? - Lạc Bắc đột nhiên hỏi.

- Chủ nhân nói những gì trên tấm bia đá hoàn toàn vô dụng với ta. Hơn nữa, chủ nhân nói cho đệ tử của Diệp Khuynh Thành xem. Người cũng chỉ nói rằng trên tấm bia đá này có cách để đệ tử Diệp Khuynh Thành ra khỏi trận, chứ không bảo ta xem. Vì vậy mà ta không xem. - Ánh mắt màu vàng trả lời hết sức chân thành.

Một nụ cười khổ xuất hiện trên gương mặt Lạc Bắc.

Không biết tại sao, ngoại trừ vị bằng hữu ở Thiên Nhược quật ra nhìn đôi mắt màu vàng, Lạc Bắc còn nhớ tới lão Triệu Nam.

Vì vậy mà Lạc Bắc không hề nghi ngờ cái người trung thành với chủ nhân của mình hay vì một lời hứa. Vào lúc này, Lạc Bắc cũng chẳng hề nghi ngờ câu nói của đôi mắt. Cho nên khi nghe đôi mắt nói vậy, Lạc Bắc chợt cảm thấy một chút gì đó ảm áp.

Đôi mắt màu vàng nói đúng. Trên tấm bia đúng là có ghi lại cách phá trận. Nhưng quan trọng là cái cách đó lại không để cho người ở trong trận chạy ra.

Trên tấm bia đá trước mặt Lạc Bắc ngoại trừ một chút quan trọng ra thì chính là pháp quyết tu luyện Thất Xảo Di thiên đại pháp.

- Chủ nhân của người và vị sư thúc Diệp Khuynh Thành của ta có mối quan hệ như thế nào?

Lạc Bắc trầm ngâm một lúc rồi lại nhìn cặp mắt màu vàng hỏi:

- Người nói sự ước hẹn của họ là chuyện gì?

- Bấy mươi năm trước, chủ nhân của ta cùng với vị Diệp sư thúc của người đều là những nhân vật trẻ tuổi kiệt xuất trong thiên hạ. - Đôi mắt màu vàng cũng như chìm vào trong hồi ức:

- Sau đó bọn họ gặp nhau ở đây rồi giao thủ một chút. Đó là lần đầu tiên chủ nhân của ta thua. Có điều bọn họ lại trở thành bằng hữu. Chủ nhân của ta không có cách nào thắng được hắn vì vậy mới hẹn sau bảy mươi năm để cho đệ tử hai người so tài thử xem ai dạy được đồ đệ lợi hại hơn. Còn ba ngày nữa là ngày ước hẹn. Chỉ có điều... Người tới đây, có được kiếm quyết của hắn nhưng ngay cả tên của hắn cũng chưa hề nghe nói tới. Chẳng lẽ hắn xảy ra chuyện rồi hay sao?

- Cái vết kiếm kia là do sư thúc để lại?

Mặc dù đôi mắt màu vàng nói hết sức bình thản nhưng trông ngực Lạc Bắc cũng đập thình thịch.

Hắn không khỏi tưởng tượng tới cảnh ngày đó hai người trẻ tuổi làm sao gặp nhau tại đây.

Rồi sau đó hai người đấu phép như thế nào và Diệp Khuynh Thành tại sao lại chém một kiếm long trời lở đất như vậy? Mà tại sao cuối cùng hai người lại trở thành bằng hữu.

Thừa nhận bản thân không bằng người nhưng không chịu thua. Cái hẹn bảy mươi năm kia tại sao lại có được sự ràng buộc như thế?

- Sau đó không biết xảy ra chuyện gì nhưng người quên mất tên của mình. Ngay cả tất cả những người ở Thục Sơn cũng đều im lặng không nhắc tới chuyện của sư thúc. Vì vậy mà đệ tử

Lạc Bắc trầm ngâm nhìn tấm bia thì thấy trên đó có một hàng chữ nhỏ.

- Đệ tử Bạch Nhân Hạc của ta có thiên tư tuyệt vời, còn trên cả ta nhưng...

Những dòng chữ nhỏ đó như xuyên qua tấm màn bảy mươi năm mà làm cho cảnh tượng khi đó hiện rõ. Đồng thời chuyện Diệp Khuynh Thành để lại một kiếm kinh người kia đã được Lạc Bắc hiểu rõ.

Trong trận pháp để lại tấm bia đá này chính là chủ nhân của đôi mắt màu vàng và cũng là sư tôn của Vân Hạc Tử.

Cái trận pháp này và những dòng chữ nhỏ đã nói rõ những điều lão lo lắng. Lão thu nhận Vân Hạc Tử làm đồ đệ thì phát hiện ra y dường như là người có lòng lang dạ sói, để nâng cao tu vi của mình sẵn sàng bất chấp mọi thủ đoạn. Mà hiện tại, tất cả những gì lão lo lắng đã trở thành sự thật.

Lão muốn thay đổi tính tình của Vân Hạc Tử nhưng thất bại. Tuy nhiên, lão để lại trong cái trận pháp này một người hầu trung thành và tấm bia đá.

Bản ghi chép trên tấm bia đá mới là Thất Xảo Di Thiên đại pháp thật sự. Trong đó có rất nhiều pháp thuật mà ngay cả Vân Hạc Tử cũng không biết. Những gì Vân Hạc tử tu luyện chẳng qua chỉ là một thứ pháp quyết không hoàn chỉnh mà thôi.

Chẳng qua Vân Hạc Tử lấy được chưa hoàn toàn đầy đủ Thất Xảo Di Thiên đại pháp. Bởi vì chủ nhân của tấm bia đá này đã làm rất nhiều tấm. Lão cũng để lại ở chỗ khác một tấm bia đá mà Vân Hạc Tử có được. Còn tấm bia đá này thì chủ nhân của nó ghi lại những pháp quyết khác mà lão chưa truyền cho y.

Thất Xảo Thiên Di đại pháp và Âm dương sinh tử đạo là pháp quyết cực mạnh có sự biến đổi không gian. Trên tấm bia đá này ghi lại một số pháp thuật mà Vân Hạc Tử không biết đến, còn có cả pháp thuật thoát ra khỏi cái trận pháp này. Mà đôi mắt màu vàng người đó để lại trong Hồng Mông không gian chính là Hồng mông linh viên.

Đó là một linh vật được hóa ra từ khí Hồng Mông, có thể từ hữu hình chuyển thành vô hình hay ngược lại. Cho dù Vân Hạc Tử có tới đây cũng không phát hiện được sự tồn tại của nó.

Lão để lại tấm bia đá này và một người hầu trung thành là đã tính toán kỹ càng. Để nếu như lão không thay đổi được tính tình của Vân Hạc Tử, chết trong tay y thì pháp quyết Thất Xảo Di Thiên đại pháp cũng có thể làm cản trở tốc độ tăng tu vi của Vân Hạc Tử.

Còn khi đệ tử của Diệp Khuynh Thành tới đây thì chỉ cần Hồng Mông linh viên dẫn người đó vào trong này, nhìn thấy tấm bia đá thì đánh bại Vân Hạc tử cũng không khó.

Thậm chí người để lại tấm bia đá này còn tính toán rất tốt, để lại một thứ pháp quyết kỳ dị. Thứ pháp quyết này có thể giúp chân nguyên của một người chuyển hóa thành chân nguyên của Thất Xảo Di Thiên đại pháp.

Rất nhiều công pháp nội đan đạo pháp khi tu được lực lượng chân nguyên đều có phần giống nhau. Tuy nhiên có một vài công pháp tu ra được lực lượng chân nguyên lại khác. Chẳng hạn như Lạc Bắc và Thái Thúc có thể thi triển được pháp thuật Lao Sơn nhưng nếu muốn sử dụng pháp thuật của Đạo Tàng Chân

Nguyên Diệu yếu thì phải tu luyện nó mới được. Vì vậy mà Thái Thúc mới phải từ bỏ Đại Đạo Trực chỉ thúy hư quyết của mình.

Mà bộ Thất Xảo Di Thiên đại pháp cũng giống như Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu tu luyện được chân nguyên cũng hoàn toàn khác với những loại khác. Vì vậy mà nếu dùng lực lượng chân nguyên khác thì không thể nào phát ra được pháp thuật lợi hại của nó.

Trên tấm bia này có ghi lại một thứ pháp thuật kỳ lạ có thể khiến cho một người tu luyện đạo pháp khác có thể để một phần chân nguyên trong người chuyển hóa thành chân nguyên của Thất Xảo Di Thiên đại pháp. Vốn ý của sư phụ Vân Hạc Tử là muốn để cho sau khi đệ tử Diệp Khuynh Thành nhìn thấy tấm bia này có thể tu luyện sở trường của hai phái rồi lợi dụng pháp thuật trong đó mà thoát ra.

Tuy nhiên lão không ngờ được trong bảy mươi năm lại có nhiều thay đổi như vậy. Diệp Khuynh Thành lúc trước bây giờ ở Thục Sơn không có một ai biết. Lạc Bắc tới đây cũng không phải vì lời ước hẹn, cũng không phải được Hồng Mông linh viên đưa vào mà là do đánh Vân Hạc Tử trọng thương khiến cho lão mới phải nhốt hẳn vào đây.

Ma xui quỷ khiến. Pháp thuật của lão lưu lại mặc dù huyền ảo nhưng Lạc Bắc lại không có thời gian.

Để chuyển hóa một lượng chân nguyên có thể phóng ra được cái pháp thuật đó thì ít nhất cũng phải mười mấy canh giờ thì làm sao kịp?

“Làm thế nào bây giờ?”

Lạc Bắc nhìn tấm bia đá đỏ. Có lẽ do tác dụng của đan dược màu đỏ khiến cho tâm trạng và chân nguyên trong cơ thể của hắn đều không giữ được sự ổn định. Nhưng Lạc Bắc biết hiện tại mình không còn sự lựa chọn nào khác. Vì vậy mà hắn liền cố gắng bình tĩnh lại, quan sát kỹ thứ pháp thuật đó rồi để cho chân nguyên trong cơ thể theo cái pháp thuật đó lưu chuyển trong kinh mạch.

- Tại sao?

Tuy nhiên sắc mặt Lạc Bắc lập tức thay đổi. Thứ pháp thuật này mặc dù kỳ dị nhưng Lạc Bắc tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh kinh nên cũng không khó hiểu lắm. Chân nguyên lưu chuyển cũng không có gì khác thường. Nhưng điều khiến cho Lạc Bắc giật mình đó là chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sinh kinh của mình sau khi lưu chuyển theo thứ pháp thuật kia thì dường như cơ bản không thay đổi.

Từng đạo chân nguyên sau khi di chuyển theo lý thuyết phải biến thành chân nguyên Thất Xảo Di Thiên đại pháp, tuy nhiên chân nguyên ở trong Thức Hải của hắn vẫn là từng sợi có màu vàng kim.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

26-02-2013, 07:53 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

232. Chương 231: Điểm Mạnh Mẽ Của Công Pháp

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Chân nguyên của Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh vẫn là chân nguyên của Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh, căn bản cũng không có gì thay đổi.

Chỉ là Lạc Bắc giật mình vì pháp thuật chuyển đổi kỳ dị được chủ nhân lưu lại trên tấm bia đá, theo lý hắn là chuyển hóa thành chân nguyên của Thất Xảo Di Thiên Đại Pháp. Tuy nhiên nó chỉ như vài giọt nước mưa rơi vào dòng suối nhỏ, hợp vào trong chân nguyên của Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh lưu chuyển tại trong cơ thể Lạc Bắc, không để lại bất cứ dấu vết nào.

Thứ pháp thuật kỳ dị này rõ ràng hoàn toàn không có cách nào chuyển hóa chân nguyên của Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh trong cơ thể Lạc Bắc?

- Tại sao lại như vậy?

Trống ngực của Lạc Bắc đập thành thịch vì hắn đột nhiên nghĩ đến một loại khả năng.

Hít sâu một hơi, ánh mắt của Lạc Bắc dừng lại trên trên tấm bia đá.

Gần như tất cả các pháp quyết đều giống nhau, trong Thất Xảo Di Thiên Đại Pháp thì mỗi một giai đoạn tu vi khác nhau đều có pháp thuật thích hợp để sử dụng, hiện tại hắn đang nhìn kỹ chính là một đạo pháp thuật đơn giản nhất.

Một làn pháp lực dao động như có như không đột nhiên từ trên người hắn tỏa ra bên ngoài, theo từng trận pháp lực dao động như có như không, một đám mây trôi màu trắng đột nhiên xuất hiện ở trước người Lạc Bắc. Một tiếng nổ vang lên, đạo pháp thuật phá vỡ vân khí màu xanh mờ mịt phía trước, như một cây tiêu thương bắn ra ngoài rồi biến mất không thấy gì nữa.

“Hóa ra chủ nhân lưu lại Thất Xảo Di Thiên Đại Pháp trên tấm bia đá này.”

Đôi con mắt màu vàng kia một mực yên tĩnh xem xét Lạc Bắc. Có lẽ Lạc Bắc đã làm cho hắn nghĩ tới rất nhiều người, rất nhiều sự việc của bảy mươi năm trước, cho nên thời điểm đôi mắt màu vàng nhìn Lạc Bắc cũng có một chút ám áp. Nhìn thấy Lạc Bắc đột nhiên phát ra đám mây trắng như tuyết, đôi con ngươi màu vàng than nhẹ một tiếng, nhắc nhở Lạc Bắc nói.

- Thanh Nguyên Hồng Mông trận hoàn toàn ngăn cách linh khí thiên địa, chân nguyên tiêu hao không tìm được cách nào bổ sung. Cho nên trước tiên ngươi hãy nghĩ cách đi ra ngoài rồi tính, những thứ pháp thuật này cũng đừng có thử hết ở đây.

Nhưng cơ bản Lạc Bắc cũng không có nghe rõ nửa câu nói của đôi mắt màu vàng, bởi vì trong nháy mắt, hắn thất thần nhìn đám mây màu trắng phá tan những đám mây màu xanh mù mịt xung quanh.

Đạo pháp thuật này là một đạo pháp thuật đơn giản nhất trong Thất Xảo Di Thiên Đại Pháp, nhưng đạo pháp thuật này lại dùng chân nguyên của Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh để phát ra.

Vì hầu như tất cả pháp quyết, kể cả Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu Yếu rồi đến pháp quyết chí cao Thất Xảo Di Thiên Đại Pháp, ở mỗi giai đoạn đều có pháp thuật có thể đối địch thích hợp, nhưng Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh lại không có.

Vì sao Lạc Bắc có thể không tu luyện Đại Đạo Trực Chỉ Thụ Hư Quyết mà dùng Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh để tu luyện kiếm quyết Phá Thiên Liệt.

Vì sao mà sau khi thứ pháp thuật kỳ dị kia chuyển hóa, chân nguyên của Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh vẫn như cũ, nhưng tại sao Lạc Bắc có thể trực tiếp phóng ra pháp thuật của Thất Xảo Di Thiên Đại Pháp.

Một đoạn ngắn móng lưng, dần hiện ra trong đầu Lạc Bắc từ từ tạo thành một suy nghĩ rõ ràng.

Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh là một bộ công pháp có thể phóng ra bất cứ pháp thuật nào!

Vì sao những công pháp khác có rất nhiều pháp thuật dùng để đối địch, mà Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh sau khi tu đến tầng thứ năm, tầng thứ sáu rõ ràng có được lực lượng chân nguyên rất mạnh, nhưng ngay cả một đạo pháp thuật dùng để đối địch cũng không có ghi lại. Đó là bởi vì chân nguyên của Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh có thể phóng ra bất cứ pháp thuật của bất kỳ loại công pháp nào, nên không cần phải ghi lại pháp thuật đối địch đặc biệt nào nữa!

Trồng dưa được dưa, trồng đậu được đậu, hạt giống Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh chỉ biết mọc ra một thân cây, nhưng lại có thể đem bông kết đủ mọi loại trái khác nhau!

Vì cái gì Lạc Bắc có thể trực tiếp dùng Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh tu luyện kiếm quyết Phá Thiên Liệt, vì cái gì có thể trực tiếp phóng ra pháp thuật của Thất Xảo Di Thiên Đại Pháp, cũng chính bởi vì điểm ấy!

Lạc Bắc chậm rãi ngẩng đầu lên, hai mắt không có bất kỳ biến hóa, nhưng một làn pháp lực dao động từ trên người hắn đồng thời phát ra. Một tia sét màu tím giống như một con rắn, đột nhiên nổ tung trong đám mây mờ mịt màu xanh.

Tia chớp đó giống như lúc trời đất còn sơ khai, từ trong một mảnh hỗn độn mà nuôi dưỡng ra đạo loi cương đầu tiên.

Lần này, trong đôi mắt màu vàng cũng tràn đầy thần sắc khiếp sợ cùng khó hiểu.

- Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu Yếu?

- Quả nhiên là như vậy.

Lạc Bắc hít một hơi thật sâu, cố gắng làm cho mình một lần nữa trấn định lại.

Trước kia, Lạc Bắc cũng xem Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu Yếu, bởi vì trong Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu Yếu nói rằng không có cách nào dùng chân nguyên khác phóng ra pháp thuật của Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu Yếu, hơn nữa cơ hồ tất cả mọi người đều biết rõ, dùng chân nguyên khác phóng ra pháp thuật khác, nếu không phóng thích thành công, đồng dạng như chân nguyênđi loạn trong kinh mạch như khi tu luyện, nhẹ thì trọng thương, nặng thì chết. Cho nên Lạc Bắc cơ bản cũng không dám thử, thậm chí cũng không dám có ý nghĩ phóng ra pháp thuật trên Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu Yếu.

Nhưng hiện tại, Lạc Bắc lại dùng chân nguyên của Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh, phát động một đạo pháp thuật của Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu Yếu.

Chẳng trách được tại sao chỗ tàng kinh của La Phù lại có nhiều pháp thuật khác nhau như vậy, trách không được Nguyên Thiên Y thi triển ra bất cứ pháp thuật gì cũng hết sức dễ dàng.

Hóa ra đây chính là chỗ mạnh của công pháp La Phù!

Một chiếc xe ngựa lẻ loi trên quan đạo.

Ánh nắng sau giờ Ngọ dát lên chiếc xe ngựa một lớp màu vàng óng ửng đỏ, làm cho người đánh xe ngựa ngồi ở phía trước hơi buồn ngủ.

Đây là một chiếc xe ngựa phổ thông, mỗi ngày đều có xe ngựa như vậy lui tới trên con đường này.

- Dừng ở đây.

Đột nhiên, người trong xe ngựa lên tiếng.

- Công tử! Ngài muốn đi ra ngoài sao?

Người đánh xe hơn bốn mươi tuổi, đầu đội một cái nón nhỏ, cổ quấn khăn trắng. trên nét mặt tầm bốn mươi tuổi của y như có một chút gì đó khéo hiểu lòng người.

- Hai bên trống trải, chỗ ngoặt phía trước có một cánh rừng.

- Người đi đi.

Người trong xe nói với người đánh xe ngựa.

- Cái gì?

Người đánh xe ngăm đen có chút ngạc nhiên, hắn hoài nghi mình có nghe lầm hay không, nhin không được xoay người hỏi một lần.

- Công tử, người nói cái gì?

- Người đi đi.

Rèm vải trên xe ngựa bị vén lên, một người mặc áo dài màu xanh, tuổi trẻ, ăn mặc kiểu văn sĩ, lông mi rậm bước xuống.

- Ta có một số việc, phải xuống xe ở chỗ này, người đi nhanh đi.

- Đa tạ công tử.

Người đánh xe ngựa tuy không biết người trẻ tuổi kia muốn xuống xe ở đây làm gì. Nơi này cách thị trấn mà lúc đầu hắn muốn đi còn hơn một trăm dặm, hơn nữa phía trước không có thôn, sau không có điểm, khoảng cách khách điểm gần nhất cũng hơn năm mươi dặm. Nhưng hắn cũng không có nhiều lời, trực tiếp quay ngược xe ngựa, chạy như bay ra ngoài. Bởi vì người trẻ tuổi đưa ngân lượng gấp mấy lần tiền xe, dưới tình huống này, hắn cũng biết có một số việc tuy làm cho người ta hiểu kỳ, nhưng tốt nhất vẫn là nên rời xa.

- Khánh Triết sư diệt, ngươi và Kỳ Liên Liên Thành có phần cổ hủ quá.

Khi xe ngựa biến mất, trong tầm mắt của người tuổi trẻ áo xanh, một bóng người màu vàng nhạt bỗng nhiên xuất hiện ở đối diện cách đó không xa.

Huống Vô Tâm.

Trong Côn Luân thập đại kim tiên, ngoại trừ Hoàng Vô Thần là nhân vật mạnh nhất, chỉ với một mình mà đánh chết Tiểu Vong Trần cùng Lâu Dạ Kinh, đánh nát thân thể của Ngụy Tử Kỳ đang nở một nụ cười trào phúng nhìn người trẻ tuổi đứng ở giữa đường.

- Người đánh xe ngựa cũng chỉ như con kiến hôi, vậy mà cũng đáng cho người để ý?

- Cổ hủ?

Tô Khánh Triết mặc đồ xanh nhìn Huống Vô Tâm, im lặng nói.

- Không sai, đối với chúng ta mà nói, bọn họ nhỏ yếu như kiến hôi, nhưng là người cũng chó quên, cũng bởi vì có những người như họ, chúng ta mới có được vị trí cao, nếu đều là người như người thì người còn có thể hoành hành không sợ như hiện tại, uy phong như vậy sao?

- Lời của người cũng có lý.

Huống Vô Tâm cười cười.

- Cho nên ta cảm thấy Kỳ Liên Liên Thành và người đều rất cổ hủ, nhưng ta cũng luôn cảm thấy trong nhiều môn hạ đệ tử như vậy, chính thức xuất sắc nhất cũng chỉ có người và Kỳ Liên Liên Thành.

- Thế thì sao? Nam Ly Việt cũng không được tính sao?

Tô Khánh Triết cười lạnh nói.

- So với các người, hắn còn kém hơn rất nhiều. Tuy hiện tại tu vi của người chưa có khả năng vượt hắn, nhưng về lâu dài thì thành tựu của người khẳng định sẽ đứng trên hắn. Đương nhiên điều kiện đầu tiên là người có thể còn sống sót.

Huống Vô Tâm nhìn Tô Khánh Triết mỉm cười.

- Không bằng người bái làm môn hạ của ta, ta cam đoan tu vi trong tương lai của người sẽ không thấp hơn Kỳ Liên Liên Thành.

- Thì sao?

Tô Khánh Triết cười lạnh nói.

- Người cho rằng hôm nay người giết ta, thì có thể che đậy sự việc người gây ra? Chưởng giáo sớm muộn cũng phát giác người làm cái gì...

- Hoàng Vô Thần?

Huống Vô Tâm ha ha cười.

- Hắn phát giác thì sao? Không có hắn, Côn Luân vẫn là Côn Luân.

- Người.

Nội tâm Tô Khánh Triết bỗng nhiên phát lạnh, hắn vốn cho rằng Huống Vô Tâm chỉ là một lòng muốn tăng tu vi, cho nên hành sự không từ thủ đoạn, nhưng hiện tại hắn lại phát giác, suy nghĩ của Huống Vô Tâm đã vượt xa dự đoán của mình.

- Người thực không có ý định thay đổi chủ ý sao?

Huống Vô Tâm nhìn Tô Khánh Triết, ánh mắt có chút tiếc hận.

- Người cũng nên biết, ta dám làm như thế, tự nhiên là nắm chắc đối phó được Hoàng Vô Thần...

- Cho dù người có thể đối phó được cường giáo thì sao?

Tô Khánh Triết cười lạnh cắt ngang lời nói.

- Như vậy mà người cho rằng có thể đùa bỡn toàn bộ thiên hạ trong bàn tay? Người cũng không phải chưa thấy qua tu vi và pháp thuật của Nguyên Thiên Y, người cũng biết Kỳ Liên sư huynh một mực truy tra nơi ở truyền nhân của hắn. Người cũng biết rõ, chỉ cần truyền nhân La Phù còn trên đời một ngày, vô luận ai chấp chương Côn Luân, đều khó có khả năng tùy ý hiệu lệnh cả thiên hạ!

- Nể người là sư diệt của ta, hôm nay ta nói cho người biết một bí mật.

Huống Vô Tâm cười cười.

- Người hẳn là biết đệ tử Lạc Bắc của Thục Sơn chiếm được Tam Thiên Phù Đồ?

Tô Khánh Triết trầm mặc nhìn Huống Vô Tâm, không nói gì.

Huống Vô Tâm lại nhìn hắn, tiếp tục vừa cười vừa nói.

- Hắn chính là truyền nhân của La Phù.

- Làm sao có thể!

Tô Khánh Triết thoáng cái thất thần kêu lên một tiếng, đây là lần đầu tiên sau khi hắn bị Huống Vô Tâm chặn đứng, biết rõ hẳn phải chết mới có sự thất thần.

- Trên đời này chỉ có ba loại chân nguyên công pháp có thể thi triển pháp thuật của bất cứ công pháp nào.

Huống Vô Tâm mỉm cười nhìn Tô Khánh Triết nói.

- Một loại là Địa Tàng Tâm Kinh của Sắc Lạc tông, một loại là Không Sinh Diệt Hải Lưu Ly Quyết của Nguyên Thiên Y, còn một loại chính là đệ nhất pháp quyết của La Phù, Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh. Tàng Tam Kinh cùng Không Sinh Diệt Hải Lưu Ly Quyết ta đều đã nhìn thấy, Lạc Bắc tu không phải là Địa Tàng Tâm Kinh, cũng không phải là Không Sinh Diệt Hải Lưu Ly Quyết, chính là ta cảm giác được chân nguyên của hắn có thể phóng ra pháp thuật của công pháp còn lại, hơn nữa lực lượng chân nguyên của hắn và Không Sinh Diệt Hải Lưu Ly Quyết của Nguyên Thiên Y rất giống nhau, người nói hắn tu là cái pháp thuật gì?

- Truyền nhân của La Phù thực sự là hắn sao?

Gương mặt Tô Khánh Triết trở nên trắng không còn chút máu, truyền nhân của La Phù lại ẩn nấp tại Thục Sơn, hơn nữa hiện tại là người bị thiên hạ chính đạo huyền môn truy sát.

Lúc đầu Tô Khánh Triết có cùng mục đích với đám người Kỳ Liên Liên Thành đó là muốn đánh chết truyền nhân của La Phù, nhưng giờ phút này biết rõ Huống Vô Tâm sẽ không bỏ qua cho truyền nhân của La Phù, trong lòng Tô Khánh Triết chợt cảm thấy ớn lạnh.

Chỉ cần truyền nhân của La Phù một ngày không xuất hiện, một ngày không bị đánh chết, thì còn có thể khống chế được Huống Vô Tâm, nhưng là hiện tại...Đường như không có gì có thể ngăn cản Huống Vô Tâm được nữa.

- Đường Khanh Tướng rõ ràng cũng là người của người.

Tô Khánh Triết ngẩng đầu quan sát bầu trời, hắn chọn tuyến đường này, cũng chỉ có Kỳ Liên Liên Thành, Đường Khanh Tướng và hắn là biết rõ. Mà trong khoảng thời gian này, Huống Vô Tâm làm rất nhiều việc nhưng chương giáo đường như hoàn toàn không biết gì cả.

Bây giờ đệ tử Côn Luân hành tẩu trên thế gian nhiều như vậy, còn có mấy người trung thành với Côn Luân, với chương giáo mà không trung thành với Huống Vô Tâm?

Tô Khánh Triết nhìn bầu trời, nhìn rất cẩn thận, bởi vì hắn biết rõ, đây là lần cuối cùng hắn nhìn nó.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

26-02-2013, 07:55 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

233. Chương 232: Cho Người Xuống Núi

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Vì cái gì mà sư phụ nhất định muốn ta tu luyện thành bốn mạng kiếm nguyên, mới được trở lại La Phù?

Thi triển ra một đạo pháp quyết trong Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu Yếu, Lạc Bắc cũng không có chú ý tới khiếp sợ và khó hiểu trong đôi mắt màu vàng. Những nghi hoặc trước kia có quan hệ với Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh bỗng nhiên được giải đáp, nhưng một thắc mắc mới cũng lại xuất hiện ở trong lòng hắn.

Chẳng trách mà Nguyên Thiên Y nói, chỉ cần tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh đến cảnh giới chí cao, liền có thể chính thức nắm vận mệnh của mình trong tay.

Chân nguyên do Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh sinh ra, có thể phóng ra bất cứ thuật pháp nào, hơn nữa bản thân Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh là công pháp thân thể thành thánh, tu đến mức cuối cùng, thân mình chính là kim thân bất tử bất diệt, thể gian này còn ai là đối thủ?

Không chỉ nói Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh là công pháp đệ nhất của La Phù mà nói nó là công pháp đệ nhất thiên hạ cũng không có gì quá đáng.

Sở dĩ Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh không có ghi lại bất cứ pháp thuật đối địch nào, đó là bởi vì cho dù pháp thuật nào cũng có thể dùng.

Đã như vậy thì tại sao cứ phải tu được bốn mạng kiếm nguyên mới có thể trở lại La Phù?

Trước nay Lạc Bắc chưa bao giờ sinh ra nghi vấn với điều đó, bởi vì Lạc Bắc cho rằng Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh phải tu luyện đến mức cuối cùng là bất diệt kim thân thì mới có uy lực chân chính, giờ tay nhắc chân cũng có thể tác động uy lực của trời đất. Sau khi tu kiếm quyết Thục Sơn đến bốn mạng kiếm thì uy lực cực mạnh. Trước khi tu luyện đến cảnh giới sau cùng của Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh, có thể dùng bốn mạng kiếm nguyên đối địch. Bốn mạng kiếm nguyên mạnh như vậy, có thể làm cho mình bảo đảm quá trình tới lúc Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh đại thành.

Nhưng tất cả pháp thuật đều có thể dùng thì cơ bản không cần dựa toàn bộ vào bốn mạng kiếm nguyên. Lạc Bắc đột nhiên mơ hồ cảm thấy, Nguyên Thiên Y để cho hắn gia nhập Thục Sơn, muốn cho hắn sau khi tu thành bốn mạng kiếm nguyên thì mới có thể trở về, ngoại trừ uy lực tuyệt cường của bốn mạng kiếm nguyên ra thì chắc còn có nguyên nhân khác.

Ngoại trừ uy lực tuyệt cường của bốn mạng kiếm nguyên, chẳng lẽ còn là vì.... Thục Sơn rất an toàn.

Trước tiên ở Thục Sơn tu thành bốn mạng kiếm nguyên thì ở Thục Sơn rất an toàn. Nhưng có lẽ Nguyên Thiên Y cũng không nghĩ tới, tiến cảnh tu vi Lạc Bắc lại nhanh như vậy, và có nhiều chuyện xảy ra đến thế, lại còn trở thành đối tượng bị thiên hạ chính đạo huyền môn đuổi giết?

- Chẳng lẽ sư phụ cảm thấy nguy hiểm gì?

Ý nghĩ này làm cho sắc mặt của Lạc Bắc, vốn không biết cùng ngày tại Côn Luân xảy ra một trận chiến có một không hai có chút thay đổi. Hắn nghĩ “nếu cảm giác của mình là đúng thì không biết trong thiên hạ này người nào có thể làm cho sư phụ của mình cảm thấy nguy hiểm, thậm chí phải để mình ở Thục Sơn,

mới có thể bảo đảm an toàn của mình? Mà bây giờ, mình đã không ở Thục Sơn, cơ bản không có một chút an toàn thì tại sao sư phụ chưa bao giờ cho mình biết bất cứ tin tức gì?”

- Ân?

Lo lắng như vậy cũng chỉ chợt lóe trong đầu của Lạc Bắc, bởi vì ngay lúc đó, hư không mịt mờ màu xanh, đột nhiên có chút chấn động.

- Vân Hạc Tử phát động pháp trận.

Đôi mắt màu vàng cũng sức tĩnh, trong giọng nói lại tràn đầy kinh ngạc cùng khó hiểu.

- Người phải cẩn thận, hẳn muốn thả người đi ra ngoài.

Vân Hạc Tử thật vất vả mới đưa Lạc Bắc vào pháp trận này thì vì cái gì đột nhiên lại muốn thả Lạc Bắc ra ngoài?

Lạc Bắc tuy nghĩ mãi mà không rõ nguyên nhân trong đó, nhưng trong nháy mắt thần kinh toàn thân của hắn dường như kéo căng, khí tức trên thân hoàn toàn thu liễm khiến cho hắn như người thường không có tu luyện qua pháp thuật nào, trên người không có nửa phần pháp lực dao động. Nhưng trên thực tế người của hắn lại như biến thành một thùng thuốc súng chỉ trong tích tắc sẽ nổ tung, phát ra một đòn mãnh liệt nhất.

Nhưng trong nháy mắt lần nữa nhìn thấy ánh nắng sau giờ ngo, con mắt của Lạc Bắc hơi híp lại cũng không có phát ra một kích đã vận sức chờ phát động.

Bởi vì đập vào mắt hắn đầu tiên là một dáng người cao gầy mặc trang phục màu hồng.

Bóng người mặc trang phục màu hồng đó chính là Tiểu Trà.

Trong nháy mắt này, thời gian giống như dừng lại, ánh mắt của Lạc Bắc cùng Tiểu Trà xuyên qua vài chục trượng không khí chạm thẳng vào nhau.

Tiểu Trà mặc trên người chính là trang phục áo cưới màu hồng. Ban đầu sắc mặt của Tiểu Trà còn có chút tái nhợt, nhưng dưới ánh nắng chiếu vào mặt, lại làm cho nàng càng thêm xinh đẹp quyến rũ.

Tiểu Trà lẳng lặng đứng ở nơi đó, không thể động đậy, nói cũng không thể nói, nhưng thời điểm nàng đối mặt cùng với Lạc Bắc, Lạc Bắc lại nhìn ra được trong mắt của nàng biểu đạt ý tứ chỉ có hai chữ

- Chạy mau.

Bốn người, mỗi người tự chiếm cứ một vị trí, bao vây Lạc Bắc ở trung ương.

Trong bốn người này có hai người Lạc Bắc nhận biết, có hai người Lạc Bắc không biết, trong hai người Lạc Bắc nhận biết một người đứng bên người Tiểu Trà, đang nhìn Lạc Bắc như nhìn một con chim trong lồng.

Phát động pháp trận, thả Lạc Bắc ra, cũng không phải là Vân Hạc Tử.

Trong bốn người này, cũng không có Vân Hạc Tử... Chẳng những không có Vân Hạc Tử, mà cả trong sơn trang hoàn toàn yên tĩnh, những chiếc đèn lồng màu đỏ mới được treo lên không lâu còn đang lay động trong gió, nhưng toàn bộ người trong sơn trang, Vân Hạc Tử, những nữ tử tuyệt sắc, kể cả những gã sai vặt cùng nha hoàn đều biến mất không thấy tung tích.

- Vân Hạc Tử là người thúc thời, ta hi vọng người cũng thúc thời. Nếu như người ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói, ta có lẽ sẽ bỏ qua tính mạng của yêu hoa này.

Trong sơn trang yên tĩnh, xuất hiện bên người của Tiểu Trà là Nam Ly Việt mặc áo dài màu hồng điểm vàng nhìn Lạc Bắc, nói một câu rồi tạm ngừng. Y không hề che dấu chút nào thần sắc đắc ý trong mắt mình.

- Muốn cho ta thúc thủ chịu trói, người cần gì phải đưa ra điều kiện với ta?

Ánh mắt của Lạc Bắc bỗng trở nên lạnh lùng, nhìn qua Nam Ly Việt.

- Người cơ bản không cần phải thả ta khỏi pháp trận mà cứ để ta bị vây ở trong trận, đợi Huống Vô Tâm đích thân đến, chẳng phải càng thêm chắc chắn hơn sao?

- Người nói không sai, đây thật là một đạo lý vô cùng đơn giản.

Nam Ly Việt nhìn Lạc Bắc nói.

- Hơn nữa ta cũng biết rõ, đối phó với người cho dù như thế nào cũng phải cẩn thận một chút. Nhưng ta thả người ra là vì có hai nguyên nhân. Một, ta phải xem Vân Hạc Tử có gạt ta hay không, xem người có thật ở bên trong pháp trận. Hai, ta cũng không có lo lắng vấn đề người có thể đào thoát. Nếu như hiện tại có thể bắt người, thì tại sao chúng ta phải tốn thời gian cùng khí lực, mỗi mắt trông coi pháp trận, đợi cho sư tôn ta tới? Ta chỉ muốn người hợp tác một chút, để cho chúng ta bớt chút sức lực.

Dừng một chút, Nam Ly Việt đột nhiên nở nụ cười, nói tiếp.

- Hơn nữa ta biết rõ người chắc chắn sẽ không trốn.

- Chắc chắn sẽ không trốn?

Lạc Bắc cười lạnh nói.

- Đánh không thắng lại không trốn, người cho ta là người ngu sao?

- Người không ngốc, chỉ là ngu xuẩn chút ít, nếu không thì giữa nhiều người như vậy, cũng sẽ không vì hai đứa bé núi Quý Du mà ra tay với Hàng Thanh Phong.

Nam Ly Việt nhìn thoáng qua một lão già áo đen đang im lặng, liếc mắt nhìn tiểu Trà rồi quay đầu lại nhìn Lạc Bắc.

- Bách Độc Sơn Nhân đã thả một loại cổ độc trên người của nàng. Ta cam đoan, chỉ cần người chạy trốn thì cổ độc trên người nàng lập tức phát tác, trên đời này chắc chắn không ai có thể giải được.

- Người nói không đúng.

Nam Ly Việt vừa dứt lời, lão già áo đen vẫn giữ im lặng đứng ở bên cạnh dường như chớp mắt, đột nhiên lắc đầu, lạnh nhạt nói.

- Đạo cổ độc này, trừ ta ra, trên đời còn hai người có thể giải được.

- Bách Độc Sơn Nhân!

Lạc Bắc nhướng mày, sắc mặt hần hặc dù không có gì thay đổi, nhưng một sự ớn lạnh chợt dâng lên trong lòng của hắn.

Lão già áo đen, tướng mạo nhìn không có gì lạ, dĩ nhiên là Bách Độc Sơn Nhân.

Một trong bát đại yêu đạo, Bách Độc Sơn Nhân có pháp thuật cổ độc đệ nhất thiên hạ! Tuy lão nói cổ độc thả trên người Tiểu Trà có hai người có thể giải, nhưng nội tâm Lạc Bắc rất rõ ràng, lão nói có thể giải, cùng việc khó giải cũng không khác nhau nhiều lắm.

Lão già áo đen tướng mạo bình thường không có gì lạ, tóc có chút xám trắng là Bách Độc Sơn Nhân, còn một người khác là ai?

Nam Ly Việt, Vân Mông Sinh, Bách Độc Sơn Nhân... Ánh mắt của Lạc Bắc nhìn một người lạ mặt đứng phía sau.

Đứng sau lưng Lạc Bắc hơn vài chục trượng là một tên trung niên nhân mặt áo dài màu xám.

Mái tóc của y được cài bằng một cây trúc trầm tâm thường, ngón tay thon dài, móng tay được cắt tỉa vô cùng chính tề. Tướng mạo của người này cũng không có gì đặc biệt, chỉ là tạo cho người ta một loại cảm giác vô cùng sạch sẽ.

Người này vẫn nhìn Lạc Bắc. Khi thấy Lạc Bắc nhìn liền từ trong ánh mắt đó hiểu Lạc Bắc đang nghĩ gì.

- Hậu sinh khả ỷ.

Sau khi lạnh nhạt nói một câu, trung niên nhân mặc áo dài tro mới thản nhiên nói.

- Ta tên là Cổ Lưu Vân, không có danh tiếng.
- Cổ sư thúc chỉ ở Côn Luân trông coi kinh văn.

Nam Ly Việt nhìn Lạc Bắc.

- Tuy rằng Áo Băng Vân sư muội là đệ tử của sư thúc Vấn Thiên, nhưng từ nhỏ đã được Cổ sư thúc yêu mến, một ít pháp quyết năng học cũng là Cổ sư thúc chỉ dạy. Sư muội cùng Cổ sư thúc có cảm tình vô cùng tốt. Cổ sư thúc muốn gặp ngươi nên mới xuất sơn.

Trong tâm Lạc Bắc lạnh lẽo.

Sư thúc của Nam Ly Việt, đều là người cùng thế hệ với Huống Vô Tâm, tuy Cổ Lưu Vân không phải là người trong Côn Luân thập đại kim tiên, nhưng chỉ riêng khí độ tự nhiên của lão, Lạc Bắc có thể khẳng định, đó là một người khó đối phó nhất trong bốn người này.

Nam Ly Việt, Vân Mông Sinh, Bách Độc Sơn Nhân, thêm một sư thúc của Nam Ly Việt.

Thực lực như vậy, so với Huống Vô Tâm đích thân đến, cũng thật sự không kém là bao nhiêu.

- Hiện tại ngươi còn cảm thấy mình có thể thoát được sao?

Nhìn sắc mặt Lạc Bắc càng thêm âm trầm, khoe miệng Nam Ly Việt lần nữa xuất hiện một nụ cười trào phúng.

- Ta biết gần đây ngươi rất may mắn, nếu không sư muội Áo Băng Vân cũng không chết trong tay ngươi. Nhưng lần này may mắn lại đứng bên cạnh ta. Vốn ta biết ngươi bị Vân Hạc Tử bắt, ta cũng khó có thể tìm tới nơi này ngay vì hành tung của Vân Hạc Tử gần đây quý bí, chỗ ẩn thân cũng không có mấy người biết rõ. Tuy nhiên Bách Độc Sơn Nhân lại là một trong số những người hiếm hoi đó. Ban đầu chúng ta tới nơi này cũng chỉ muốn cùng Vân Hạc Tử giảng hòa, xem có thể cùng hắn bàn chút điều kiện hay không. Người cũng biết tu vi của hắn cực cao, hơn nữa Thất Xảo Di Thiên Đại Pháp của hắn rất là khó chơi, cho dù chúng ta có thể giết hắn, cũng phải trả một cái giá lớn. Nhưng hắn lại bị ngươi đánh lén đả thương. Mặc dù chúng ta không giết được hắn, thì hắn cũng sẽ bảo vệ những nữ nhân trong sơn trang này, cho nên hắn chỉ có cách cùng chúng ta giảng hòa, giao yêu hoa và người cho chúng ta. thật ra người cũng không ngu ngốc. Chỉ có điều ngươi cùng Vân Hạc Tử đều rất dễ dàng bị người bắt lấy điểm yếu. Người không thể bỏ mặc sinh tử của người khác, dù là bọn người núi Quý Du không liên quan tới ngươi. Cho nên ta vẫn nói câu kia, nếu ngươi ngoan ngoãn bó tay chịu trời, ta có thể thả nàng một con đường sống.

- Ngươi nói đúng, thật sự thì ta không thể bỏ qua sinh tử của người khác.

Lạc Bắc chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn Nam Ly Việt.

- Nhưng ta cũng chưa bao giờ cùng người như các ngươi bàn điều kiện!

Lời vừa ra khỏi miệng, một lần pháp lực dao động vô cùng mãnh liệt, từ trên người Lạc Bắc tản ra.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

26-02-2013, 07:56 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

234. Chương 233: Xuất Thủ

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Ánh mắt Lạc Bắc như có một ngọn lửa thiêu đốt hùng lực, một thứ khí thế nói không nên lời theo pháp lực dao động vô cùng mãnh liệt từ trên người hắn tản ra, như một làn khói trắng tập đám rách trời xanh.

Lúc này hắn tạo cho mọi người ở đây một loại ảo giác, cả người của hắn dường như biến thành một thanh kiếm, một thanh kiếm kiêu ngạo, thà làm kiếm gãy chứ không cong.

Vân Mông Sinh là đệ tử của Đại Tự Tại cung, cùng một cấp bậc với Thích Như Ý, Khuất Đạo Tử.

Nam Ly Việt, một trong những đệ tử kiệt xuất nhất trong thế hệ trẻ Côn Luân, tuy còn chưa kịp luyện hóa Càn Khôn Nhất Nguyên đan, nhưng tu vi của hắn còn trên Lạc Bắc.

Bách Độc Sơn Nhân cùng Vân Hạc Tử như nhau, cực ít khi hành tẩu trên thế gian, nhưng được thế nhân xếp vào một trong bát đại yêu đạo, tu vi của hắn so với Khuất Đạo Tử chỉ sợ cũng cao hơn nhiều.

Cổ Lưu Vân, sư thúc của Nam Ly Việt.

Đối mặt với bốn người liên thủ, ngay cả Huống Vô Tâm gặp bốn người cũng không thể tránh bị tổn thương, vậy mà Lạc Bắc dứt khoát ra tay.

- Ta vì ngươi mà ra khỏi Côn Luân.

Lúc pháp lực dao động vô cùng mãnh liệt từ trên người Lạc Bắc tản ra, trong tâm của Cổ Lưu Vân mặc áo dài màu xám lập lại câu nói kia. Lúc đầu thần sắc của hắn nhìn Lạc Bắc chỉ lạnh lùng, dường như Lạc Bắc cùng hắn cũng không có bao nhiêu quan hệ, nhưng theo pháp lực dao động vô cùng mãnh liệt trên người Lạc Bắc tỏa ra, ánh mắt của lão cũng đột nhiên trở nên nóng rực. Trong nháy mắt, một thứ uy thế dị thường kinh tâm động phách cuộn cuộn hướng về phía Lạc Bắc.

Mọi người rõ ràng đều biết thân thể của Cổ Lưu Vân cũng không có thay đổi lớn, nhưng trong nháy mắt mọi người dường như sinh ra một loại ảo giác rằng lão như biến thành một pho tượng thiên thần với hào quang tỏa ra bốn phía.

Đúng lúc này, Nam Ly Việt chỉ một ngón tay, một cái kính cổ lục giác màu vàng liền xuất hiện.

Hình dạng của cái kính cổ trông rất bình thường, chỉ có trên rìa gương hiện ra một ít ký hiệu kỳ dị giống như Bát Quái, nhưng trên bề mặt của nó tản ra pháp lực dao động mãnh liệt, chẳng kém gì khí thế tản ra trên người của Lạc Bắc, và của Cổ Lưu Vân.

Hạo Thiên Kính!

Mặc dù hình dạng của nó hết sức bình thường, nhưng không ai hoài nghi uy lực của cái pháp bảo này.

Trong nháy mắt pháp lực dao động vô cùng mãnh liệt trên người Lạc Bắc phát ra, Vân Mông Sinh có chút thất thần. Bởi vì hắn có thể khẳng định, Lạc Bắc đối mặt với bốn người mình căn bản là không có khả năng chiến thắng, cho nên hắn không ngờ được Lạc Bắc lại ra tay.

Nhưng Nam Ly Việt thì khác.

Lão Triệu Nam, Huống Vô Tâm, Nam Ly Việt là ba người trên thế gian biết rõ Lạc Bắc là truyền nhân của La Phù. Về phần Tô Khánh Triết thì được Huống Vô Tâm nói cho nghe nên không có khả năng để cho y được sống trên cõi đời này.

Truyền nhân của La Phù làm sao có thể khuất phục người khác một cách đơn giản được.

Cho nên, mặc dù Nam Ly Việt đang ra điều kiện với Lạc Bắc nhưng đã chuẩn bị tốt để ra tay. Cho nên trong nháy mắt Vân Mông Sinh có chút thất thần mà không làm ra bất kỳ động tác nào, Nam Ly Việt đã xuất ra Hạo Thiên Kính.

Ba làn khí thế dị thường cực mạnh đồng thời xuất hiện ở trong sơn trang của Vân Hạc Tử, đụng vào nhau, giống như trong đêm tối đột nhiên sáng lên ba ngọn lửa phóng lên trời.

Dưới ba làn pháp lực dao động vô cùng mãnh liệt, trên không của sơn trang, bầu trời trong xanh gần như trong nháy mắt trở nên xám xịt, vô số đám mây quay cuồng đụng vào nhau, trong tầng mây xoay tròn, một giọt mưa trong suốt đột nhiên rơi xuống.

Nhưng vào lúc này, Lạc Bắc phát ra một đòn.

Vài giọt mưa trong suốt đang rơi, đột nhiên dừng lại, thời gian trong nháy mắt như đình trệ.

Dưới pháp lực dao động mãnh liệt trên thân Cổ Lưu Vân, Hạo Thiên Kính cùng Lạc Bắc đã tạo ra vô số khí xoáy tụ, bằng mắt thường có thể thấy chúng như ngưng tụ trong không trung, mà xoay tròn một cách thông thả.

Theo Lạc Bắc duỗi tay, một vài giọt mưa trong suốt bất động trên không. Cả không gian dường như bị một cách thức kỳ dị gấp khúc thành tầng tầng lớp lớp lóng lánh như lưu ly. Ánh sáng xuyên qua đó sinh ra chiết xạ kỳ dị, trở nên khúc chiết mê ly.

Mà giờ khắc này, Bách Độc Sơn Nhân vốn đang híp mắt như ngủ, lại ngẩng phắt đầu lên. Chiếc áo dài đen trên người lão thoáng phồng lên, ngay cả nếp nhăn trên mặt dường như bị ủi phẳng, biến mất không thấy đâu. Khuôn mặt của lão vốn vàng xám giờ lại tản mát ra hồng nhuận sáng bóng đầy yêu dị.

- Thất Xảo Di Thiên Đại Pháp?

Thời điểm Lạc Bắc phát ra kích thứ nhất, có hai bóng người cũng theo một đám mây màu trắng nhàn nhạt bỗng nhiên xuất hiện sau lưng Cổ Lưu Vân không xa. Trong đó, một nam tử áo dài màu bạc, xinh đẹp tuyệt trần gần như yêu dị, tuy nhiên nét mặt của y khiến người ta cảm thấy khó tin tưởng. Một người khác thân thể có vẻ hơi cứng nhắc, toàn thân bao phủ trong miếng vải đen, tản mát ra tử khí âm lãnh làm lòng người run sợ.

Theo một kích của Lạc Bắc mà xuất hiện chính là thi thần tướng linh Khuất Đạo Tử của Lạc Bắc cùng với Vân Hạc Tử!

Tất cả mọi người đều đánh giá thấp chấp niệm của Vân Hạc Tử đối với một cô gái tuyệt sắc như Tiểu Trà.

Ngay cả Lạc Bắc cũng đánh giá thấp chấp niệm cùng sự xảo trá của Vân Hạc Tử.

Với thực lực của bốn người Cổ Lưu Vân, Nam Ly Việt, thì cho dù Vân Hạc Tử không bị trọng thương, có thể chiến một trận nhưng cũng là đánh không lại. Còn Lạc Bắc sở dĩ dưới tình huống Tiểu Trà bị quản chế, đối mặt với bốn người mà còn kiên quyết ra tay, cũng bởi vì hắn cảm thấy khí tức của Khuất Đạo Tử có liên lạc đặc biệt cùng tâm thần mình.

Lúc đầu Lạc Bắc cho rằng, Vân Hạc Tử tuy bị ép giảng hòa nhưng trong tâm không cam lòng, mới vụng trộm thả Khuất Đạo Tử vốn đã bị hắn chế trụ ra, nói không chừng nhờ vậy Lạc Bắc có thể làm cho bốn người này chịu chút tổn thương. Lạc Bắc muốn Khuất Đạo Tử liều mạng trả giá lớn cho dù bị đánh chết, cùng bọn người Cổ Lưu Vân liều mạng. Hiện tại Thất Xảo Di Thiên Đại Pháp của Lạc Bắc, thậm chí một ít pháp thuật trong Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu Yếu, kể cả Khuất Đạo Tử ẩn nấp này, đều là lực lượng cất dấu của hắn.

Lạc Bắc muốn dựa vào những lực lượng cất dấu này mà thoáng cái bạo phát, cùng bọn người Cổ Lưu Vân, Nam Ly Việt liều mạng.

Nhưng Lạc Bắc thật sự không ngờ, Vân Hạc Tử cũng đích thân xuất hiện.

Hiện tại Vân Hạc Tử xuất hiện thì hiển nhiên là đã bố trí an toàn cho những cô gái tuyệt sắc kia. Vân Hạc Tử tới đây là muốn nhân cơ hội vợ vết chỗ tốt.

Nam Ly Việt cũng hơi cứng người khi Khuất Đạo Tử vừa mới hiện thân. Nét mặt hắn cũng như Vân Hạc Tử như co giúm lại. Hắn há miệng ra, trong nháy mắt không phát ra được thanh âm nào.

Đối với việc Vân Hạc Tử và Khuất Đạo Tử đột nhiên xuất hiện, Lạc Bắc bộc phát ra một kích này cũng đánh trúng vào tinh thần của hắn.

Lúc phát ra một kích này, trên người của Lạc Bắc tản ra kiếm ý kinh thiên, làm cho Nam Ly Việt cảm thấy Lạc Bắc đã chính thức ngưng tụ thành bốn mạng kiếm nguyên, cho nên trước đó Nam Ly Việt mới lấy ra pháp bảo Hạo Thiên Kính. Ngoài trừ việc có thể phong ấn một đạo pháp thuật, Hạo Thiên Kính còn là một pháp bảo phòng ngự cực mạnh.

Nhưng bây giờ, Lạc Bắc vừa phát ra... Đầu tiên lại là một đạo Thất Xảo Di Thiên Trấn trong Thất Xảo Di Thiên Đại Pháp.

Đạo pháp thuật này vừa phát ra, ngoại trừ không gian trong phương viên mấy trăm trượng đều bị vận vẹo gấp khúc kỳ dị, khiến cho bóng dáng của Lạc Bắc như có có chút mê ly khó nắm bắt, và thời gian dường như trở nên chậm lại.

Trong số tất cả mọi người thì chỉ có nét mặt của Cố Lưu Vân là vẫn bình tĩnh.

Trong lúc một giọt mưa trong suốt xoay tròn trên tầng mây rơi xuống, toàn thân Cố Lưu Vân tản ra hào quang chói mắt. Lão liền vươn ra đôi bàn tay vô cùng sạch sẽ, móng tay cắt tỉa gọn gàng.

Động tác của lão hết sức nhẹ nhàng, vô thanh vô tức, nhưng không khí dưới chân cùng đất đá căn bản không chịu nổi khí tức cực độ thô bạo từ trên người lão tản ra, mà âm âm nổ tung. Không gian giữa lão và Lạc Bắc cũng thoáng cái sụp đổ, xuất hiện một cái hắc động. Lão sải bước vượt qua hắc động, hai tay đè xuống ngực của Lạc Bắc.

Cùng lúc đó, một quả cầu tuyết cũng trong nháy mắt ngưng tụ trong không trung, rồi rơi xuống như một tảng thiên thạch vào thẳng đầu Cố Lưu Vân.

Nhưng Cố Lưu Vân căn bản không tránh. Ánh mắt của lão hết sức nóng bỏng. Đối mặt với vàng sáng màu trắng như tảng thiên thạch rơi xuống đầu, lão bất chấp vàng sáng màu trắng mà kiên cường ép xuống ngực Lạc Bắc.

Lại một đạo pháp lực dao động nổ âm âm. Sau một tiếng ho khan, Vân Hạc Tử ho ra một ngụm máu tươi. Quanh người Lạc Bắc vốn đã vận vẹo, dần hiện ra không gian sáng như lưu ly bỗng nhiên kịch liệt co rút. Theo những tiếng nổ liên tiếp vang lên, không gian quanh người Lạc Bắc phát sáng như thủy tinh. Một nguồn sức mạnh vô cùng cuồng bạo đè ép trên người Lạc Bắc, tạo thành một cái lăng trụ thủy tinh, khóa Lạc Bắc vào bên trong.

Vân Hạc Tử cũng xuất thủ.

Vân Hạc Tử quay lại là định âm thầm đánh lén đám người Nam Ly Việt. Ngược lại lão không phải cảm thấy Lạc Bắc đáng yêu hơn so với bọn người Nam Ly Việt, mà là lão kết luận, Lạc Bắc còn xa mới là đối thủ của Cố Lưu Vân cùng Nam Ly Việt. Đối với Vân Hạc Tử, kết quả tốt nhất chính là có thể làm cho Lạc Bắc cùng bọn người Cố Lưu Vân lưỡng bại câu thương.

Nhưng hiện tại lập trường của hắn đã hoàn toàn thay đổi. Lạc Bắc vừa ra tay thì triển chính là pháp thuật trong Thất Xảo Di Thiên Đại Pháp! Hơn nữa Lạc Bắc thi triển ra Thất Xảo Di Thiên Đại Pháp so với lão dường như còn huyền diệu hơn.

Tại sao Lạc Bắc lại tu luyện được Thất Xảo Di Thiên Đại Pháp?

Lúc này ý nghĩ của Vân Hạc Tử thậm chí cũng không cần bắt Lạc Bắc hỏi thăm rõ ràng mà ngược lại lão cảm nhận được một sự nguy hiểm lạnh thấu xương. Gần như theo trực giác, Vân Hạc Tử cảm thấy nếu như mình không đánh chết Lạc Bắc, thì chính mình sẽ chết trong tay hắn.

Cho nên Vân Hạc Tử muốn giết Lạc Bắc, vì vậy mà lão liền dốc hết sức ra tay với hắn.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

26-02-2013, 07:57 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

235. Chương 234: Không Thể Ngăn Cản

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Lúc đầu Vân Hạc Tử muốn thừa cơ đánh lên Nam Ly Việt, nhưng khi chứng kiến Lạc Bắc thi triển Thất Xảo Di Thiên Đại Pháp thì lão hoàn toàn thay đổi ý định, cõi lòng đầy sát khí. Trong nháy mắt lão ra tay không lưu tình, một lần pháp lực dao động như núi cuồng ép đến chân động.

Bách Độc Sơn Nhân hơi nhúc nhích thân người, nhưng làn khói đen bỗng nhiên từ hai bên thân thể của lão lao ra, vòng quanh thân thể của lão một nửa vòng rồi đâm thẳng đến sau lưng của Lạc Bắc.

Hai tia sáng đen vừa lao ra, lão già vẫn khoác chiếc áo choàng đen, khuôn mặt hồng nhuận không có một chút nếp nhăn nào, nhanh chóng tái đi, giống như tinh, khí, thần trong cơ thể lão theo hai tia sáng màu đen đó cũng lao ra bên ngoài cơ thể.

- Rắc rắc rắc...

Không gian giữa Bách Độc Sơn Nhân cùng Lạc Bắc sau khi hai tia sáng đen xuất hiện liên rung rung chấn động.

Lực lượng chân nguyên thô bạo và mạnh mẽ, làm cho hai tia sáng đen rộng chỉ hơn thước lại giống như hai ngọn núi to màu đen đè về phía Lạc Bắc.

Một tia khí đen từ trong một tia sáng đen tản ra như có như không, Tia sáng màu đen với tốc độ kinh người xuyên qua trong không gian bị thuật pháp bóp méo, khi nó còn cách thân thể của Lạc Bắc ít nhất còn vài chục trượng, quần áo sau lưng của Lạc Bắc như một đóa hoa tươi trong nháy mắt bị bốc hơi, nhanh chóng khô nứt thành từng mảnh nhỏ, những mảnh nhỏ kia lại biến thành màu đen, lập tức hóa thành từng đám bột phần màu đen.

Tia sáng màu đen còn lại với lực lượng chân nguyên vô cùng mạnh, giống như ngọn núi màu đen tiếp tục lao về phía Lạc Bắc, sau khi nhìn kỹ thì thấy nó do từng điểm nhỏ màu đen ngưng tụ mà thành, những điểm nhỏ màu đen này toàn bộ đều là rất nhỏ, căn bản thấy không rõ cổ trùng màu đen này rốt cuộc có hình dạng như thế nào!

Trong bát đại yêu đạo, ngay cả Hắc Phong lão tổ cũng chỉ nghe qua kỳ danh, nhưng chưa từng thấy qua Bách Độc Sơn Nhân, thì tại thời khắc này lão đã thể hiện thực lực kinh người của mình.

Kịch độc, cổ trùng khó có thể bàn luận. Phần lớn người tu đạo e sợ tránh còn không kịp đối với hai loại này, nhưng ở trong tay của lão lại giống như phi kiếm của Thục Sơn, có tính mạng của mình. Hai loại này giống như phi kiếm kết hợp với pháp quyết của lão tạo thành một sự kết hợp hoàn mỹ. Trong tia sáng đen của lão không chỉ ẩn chứa lực lượng thuật pháp kinh người, mà còn ẩn chứa kịch độc, cổ trùng khó có thể tưởng tượng!

Trong nháy mắt Bách Độc Sơn Nhân phát ra hai tia sáng màu đen giống như hai đạo kiếm cương cực mạnh được tẩm thêm kịch độc, nhưng khẳng định so với hai đạo kiếm cương thực sự được tẩm kịch độc còn khó ngăn cản hơn.

Ba lần pháp lực dao động hoàn toàn khác biệt từ trên người của Nam Ly Việt, Vân Mông Sinh cùng Khuất Đạo Tử cũng tản ra.

Ba lần pháp lực này được đặt ở nơi khác cũng đủ làm lòng người kinh hãi, nhưng pháp lực dao động cùng với dao động của bốn đạo pháp lực bộc phát lúc trước lại có vẻ không hợp nhau.

Nếu như lúc trước trên người của Cố Lưu Vân, Lạc Bắc, Vân Hạc Tử cùng Bách Độc Sơn Nhân phát ra uy thế giống như cột lửa phóng lên trời, vậy uy thế phát ra trên người của Khuất Đạo Tử, Nam Ly Việt cùng Vân Mông Sinh nhiều nhất chỉ có thể coi là ngọn lửa thật lớn mà thôi.

Tu vi của Cố Lưu Vân, Vân Hạc Tử, Bách Độc Sơn Nhân thực sự hoàn toàn vượt qua bọn người Khuất Đạo Tử.

Dưới sức ép của đối thủ như vậy, Lạc Bắc cũng bộc phát ra khí thế trước nay chưa có, cùng Cố Lưu Vân, Vân Hạc Tử, Bách Độc Sơn Nhân không phân cao thấp!

Thời gian như ngưng trệ, hết thấy đều phát sinh trong thời điểm một giọt mưa trong suốt ngưng tụ trên không trung.

Trong nháy mắt này, Lạc Bắc phóng xuất ra một vầng ánh sáng trắng như tuyết, giống như thiên thạch rơi xuống, tấn công người Cổ Lưu Vân.

Vầng sáng trắng như tuyết trong nháy mắt bao phủ cả người của Cổ Lưu Vân. Một lực tác động cực mạnh làm cho vầng sáng trắng như tuyết vỡ vụn thành vô số tia sáng, tản ra từ người Cổ Lưu Vân, những tia sáng màu trắng như biến thành thực thể nhưng không bắn ra bốn phía mà lại xoay tròn xung quanh, chặt chém cùng bay múa không tiếng động trên người của Cổ Lưu Vân.

Trường sam màu xám trên người Cổ Lưu Vân trong nháy mắt biến thành từng cánh bướm màu xám bay múa, trên thân thể của lão xuất hiện mấy trăm vết thương, từng sợi chân nguyên trong thân thể của hắn theo những vết thương mà tản ra.

Nhưng trong nháy mắt Cổ Lưu Vân chỉ có chút nhú mảy, ánh mắt của hắn càng thêm nóng rực, hắn cứng rắn chịu đựng va chạm với vầng sáng trắng như tuyết, căn bản không thi triển bất luận thuật pháp nào khác mà vẫn như trước ép xuống ngực Lạc Bắc.

Giờ khắc này lão dường như biến thành một vầng sáng, đã hình thành thì không thay đổi, bất chấp vô số vô số những tia sáng màu trắng như tuyết chọc thủng trên người. Nhìn lão lúc này có dáng vẻ bệ vệ Phật ngăn giết Phật, Thần ngăn sát Thần.

Giờ khắc này, Vân Hạc Tử lại vượt ngực, ho ra một búng máu.

Thất Xảo Di Thiên đại pháp vốn bóp méo không gian, một trong những thuật pháp phá toái hư không. Tuy Vân Hạc Tử căn bản không có học được vài đạo thuật pháp có uy lực lớn nhất trong Thất Xảo Di Thiên đại pháp, nhưng tu vi của lão trên thế gian cũng là đếm trên đầu ngón tay. Lão bất chấp thương thế, dốc sức phát ra một đạo thuật pháp, trong nháy mắt hoàn toàn giam cầm Lạc Bắc, khiến cho hắn không thể động đậy được, ngay cả một ngón tay cũng không thể nhúc nhích.

Đa số thuật pháp, đều cần dùng chân nguyên lưu động cùng thủ quyết mới có thể thi triển.

Dựa theo luận điểm của một vài điển tịch có trong Thực Sơn, kỳ thật bùa, thuật pháp cùng pháp trận cũng không có sự khác biệt quá lớn. pháp thuật được phát ra, đó là dùng chân nguyên lưu động theo một cách đặc biệt, sau đó dùng thủ quyết ngưng tụ pháp trận, dẫn phát thiên địa chi uy đến đối địch.

Nhưng ngay lúc đó, tại trên người của bọn người Nam Ly Việt vừa mới tản ra pháp lực dao động, còn chưa kịp phóng ra bất cứ pháp thuật nào, thì vô tận Lôi Cương từ trên bầu trời đã lao xuống. Toàn bộ loạn văn xoay tròn, bầu trời bao la xám xịt bỗng nhiên biến thành màu tím, mấy trăm tia sét với tiếng nổ điếc tai, lao xuống kéo theo một cái đuôi lửa thật dài. Đồng thời một cây chùy dài do Lôi Cương màu tím ngưng tụ thành, như thiên phạt thiết côn, từ không trung đập xuống.

- Tử Lôi Phá Thần Trùy! Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu Yếu!

Một cảm giác ớn lạnh dâng lên trong tâm của Nam Ly Việt, lúc này hắn cũng hiểu ra vì sao Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh được xưng là đệ nhất công pháp của La Phù, ngay cả Huống Vô Tâm cũng mơ tưởng tìm được.

Sau khi phát ra ánh sáng màu bạc kịch liệt xoay tròn phóng về phía Khuất Đạo Tử, Hạo Thiên Kính hơi đảo lộn một chút rồi bắn lên trời.

Một vầng ánh sáng tỏa ra từ trên Hạo Thiên Kính, khí thể lúc trước phát ra trên người của Cổ Lưu Vân, Vân Hạc Tử, Lạc Bắc, Bách Độc Sơn Nhân dường như yếu đi so với cái khí thể cuộn cuộn tuôn ra từ nó. Thần binh này dưới khí thể của mấy người, dường như cũng phóng xuất ra hào quang ngày xưa. Bốn trăm năm trước, nhân vật số một Nga Mi là Trác Vô Tướng chỉ với một cái kính trong tay đã tiêu diệt một trong Thập diện thiên ma.

Lôi trùy màu tím điên cuồng xuyên thẳng về phía Nam Ly Việt, trực tiếp vỡ vụn thành từng đạo lôi quang tứ tán, như sợi mưa màu tím âm âm rơi xuống.

Không có thần binh nơi tay, Vân Mông Sinh trước tiên đình chỉ công kích Lạc Bắc, lựa chọn phòng ngự. Hai đám mây lập tức xuất hiện xoay quanh người y tạo thành hai đóa hoa cái linh chi, ngăn chặn trên đỉnh đầu của Vân Mông Sinh. Khuất Đạo Tử lại cầm trong tay Ngũ Âm Thần Lô Giám, lô âm cuộn cuộn chống đỡ vàng sáng màu bạc kịch liệt xoay tròn của Nam Ly Việt đang đánh tới, cùng lúc phát ra từng đạo pháp thuật bảo vệ Tiểu Trà.

Nhất niệm nhất sinh, tuy cả người bị pháp thuật của Vân Hạc Tử giam cầm, ngay cả một ngón tay cũng không thể nhúc nhích, nhưng Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu Yếu là một trong số ít pháp thuật trên đời chỉ cần dùng tâm niệm cùng chân nguyên lưu động là có thể phóng ra pháp thuật.

Mười tia sáng khổng lồ do Lô cương tạo thành kéo theo những cái đuôi lửa, giống như mười cây thương được mười vị thiên thần phóng từ trên cao xuống lao thẳng tới người Cổ Lưu Vân.

Trong nháy mắt tốc độ của nó đã sớm vượt qua tốc độ của âm thanh, cho nên hết thấy dường như lặng yên không một tiếng động.

Cả người Cổ Lưu Vân quần quanh đầy những cánh tay lô quang màu tím, lô quang màu tím như sắt thép vỡ vụn, như vô số sợi roi thép hung hăng quất trên người Cổ Lưu Vân. Ngay cả trong mấy trăm vết thương của Cổ Lưu Vân đều có những tia chớp lóe lên.

pháp quyết Lô Cương chính là pháp quyết có uy lực mạnh nhất trong các loại pháp quyết.

Dưới một kích này, trong thân thể Cổ Lưu Vân, lô quang tiến thẳng, như tùy ý tàn sát bừa bãi, đánh nát máu thịt cùng với kinh mạch của hắn.

Nhưng đồng tử của Lạc Bắc lại co rút.

Bởi Cổ Lưu Vân không hề dừng lại bất chấp lô quang màu tím cuồng loạn nổ tung mà xông qua, hai tay của hắn vẫn như trước nhằm thẳng vào ngực của Lạc Bắc, căn bản không có bất kỳ vật gì có thể ngăn cản hắn!

Người tu đạo bình thường, nếu liên tiếp gặp hai lần trọng kích như vậy, sớm đã bị đánh nát vụn.

Cho dù là Lạc Bắc tu luyện công pháp thân thể thành thánh, căn bản cũng không có cách nào chịu nổi bị tấn công nặng như vậy.

Cổ Lưu Vân, sư thúc của Nam Ly Việt, cao thủ Côn Luân căn bản không có danh tiếng gì trên thế gian, nhưng tu luyện lại là công pháp thân thể thành thánh!

Hắn có thể dùng phương thức trực tiếp như vậy, mà tấn công Lạc Bắc thì có thể nói rõ, tuy hắn tu luyện công pháp thân thể thành thánh khác nhau, nhưng tu vi của hắn thực sự cao hơn Lạc Bắc... Hơn nữa, hắn dường như căn bản không thèm để ý đến thương tích của mình, ánh mắt của hắn vô cùng nóng bỏng. Vốn người này là cao thủ phụ trách trông coi kinh văn Côn Luân, sớm đã cùng thế gian chặt đứt trần duyên, chỉ có một chút liên quan với Áo Băng Vân kia có một chút liên hệ vậy mà ngay cả tính mạng của mình cũng không thương tiếc muốn bắt giữ Lạc Bắc.... Hoặc là đánh chết!

Lúc đầu trong phạm vi thi pháp của đạo pháp thuật Thất Xảo Di Thiên Trấn, Lạc Bắc như đặt tốc độ dòng thời gian hoàn toàn bất đồng với không gian, tốc độ thi pháp hoàn toàn vượt qua mọi người. Hắn phát ra vàng sáng trắng như tuyết kia cũng nằm trong Thất Xảo Di Thiên đại pháp, cùng đạo pháp thuật mà Vân Hạc Tử từng thi triển qua, trời sinh thích hợp dùng cho quần chiến, hơn nữa có thể hạn chế pháp thuật của pháp bảo đối phương.

Nhưng đạo pháp thuật này nhưng trong nháy mắt bị Cổ Lưu Vân phá vỡ, ngay cả pháp thuật như Tử Lô Phá Thần Truy đều không cách nào ngăn cản được đối phương lấy một chút!

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

26-02-2013, 07:58 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

236. Chương 235: Bách Độc Sơn Nhân

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Trên đời này, có rất nhiều loại pháp quyết khác nhau... Pháp quyết nội đan, pháp quyết thân ngoại hóa thân, pháp quyết thân thể thành thánh, ngay cả pháp quyết ngoại đan đạo pháp không được nhiều người để ý. Trong số nhiều pháp quyết tu đạo như vậy, pháp quyết tu luyện thân thể thành thánh là thứ pháp quyết có số lượng người tu luyện ít nhất.

Bởi vì tuyệt đại đa số công pháp loại này tu luyện đến cuối đều biến bản thân mình thành một thứ vũ khí lợi hại nhất, dùng chân nguyên của mình, thân thể đi giết địch. Dùng thân thể của mình, đối chọi với thuật pháp và pháp bảo của đối thủ, rất nhiều người tu đạo cao cao tại thượng đều không thích điểm ấy. Nếu như vung tay lên, một cái tâm niệm có thể phóng ra một đạo thuật pháp cực kỳ lợi hại, so vọt tới trước người đối phương đánh đối phương một quyền, đá đối phương một cước, thật sự thoải mái tiêu sái nhiều lắm.

Tuy nhiên mỗi loại công pháp đều có chỗ lợi hại của mình, Cố Lưu Vân trong nháy mắt chịu đựng hai đạo thuật pháp của Lạc Bắc, đồng thời biểu hiện ra tu vi tuyệt cao vượt qua mọi người, và cũng phát huy uy lực loại công pháp này một cách vô cùng tinh tế.

Trên người của hắn hiện đầy vết thương kinh tâm động phách, chân nguyên từ trong những vết thương tản ra rất nhiều. Thể như sinh mệnh chỉ hỏa cũng đang tận tình thiêu đốt, khiến cho cả người y giống như một ngôi sao băng nóng bỏng không thể ngăn cản, cho dù ngăn cản ở trước mặt là một ngọn núi lớn, cũng sẽ bị hắn phá tan, nghiền nát trong nháy mắt.

Trong nháy mắt, thời gian gần như dừng lại, Tiểu Trà đứng dưới vài luồng pháp lực ba động, mặc dù được thuật pháp của Khuất Đạo Tử che chở, nhưng nàng vẫn giống như một gốc cây trong trận cuồng phong, hoa lá lúc nào cũng có thể bị bẻ gãy.

Một đạo lực lượng chân nguyên bị tứ tán kéo theo một luồng gió mạnh xẹt qua khuôn mặt trắng nõn của nàng, khiến cho trên khuôn mặt thanh lệ thoát tục không vương một chút bụi trần bị rạch một vết thương nhỏ màu hồng. Vài hạt huyết châu li ti, chảy xuống. Ánh mắt của nàng nhìn Cố Lưu Vân tràn đầy hào quang cuồng nhiệt như sao băng cùng với Lạc Bắc bị pháp thuật của Vân Hạc Tử giam cầm, tưởng như bình tĩnh nhưng lại mang theo đau thương nồng đậm.

Cố Lưu Vân chẳng tiếc tổn thương bản thân ra tay với Lạc Bắc, cũng không phải là vì chính mình, cũng không phải vì Côn Luân, mà vì Ảo Băng Vân đối với Cố Lưu Vân, trong quá trình tu đạo dài đằng đặc, tiểu cô nương kia thường xuyên chạy đến chỗ mình nói chuyện.

trong suy nghĩ của Tiểu Trà thì y cũng không coi là một người xấu.

Đối với Tiểu Trà cái gọi là tốt xấu cũng không có giới hạn tuyệt đối, chỉ là tương đối mà thôi.

Trên thực tế lúc Lạc Bắc ra tay, Tiểu Trà có chút kinh hoảng và sợ hãi, có chút hận chính mình hại Lạc Bắc, nhưng trong nháy mắt khi Lạc Bắc ra tay, nàng ngược lại bình tĩnh lại, bởi vì nàng biết rõ, nếu là mình thì nàng cũng sẽ làm như vậy.

Cho nên thời điểm nàng nhìn Cố Lưu Vân cùng Lạc Bắc, ánh mắt chỉ có sự đau thương nồng đậm.

- Người có lý do của mình là vì người khác vậy thì hành động của hắn có gì sai?

Thời điểm đối mặt Ảo Băng Vân, đối mặt Vân Hạc Tử, thậm chí hiện tại đối mặt với Cố Lưu Vân, Lạc Bắc làm sao có lựa chọn, hắn chỉ không muốn người bên cạnh mình bị thương tổn...tất những điều hắn làm chỉ là để còn sống mà thôi.

Thế nhưng phần lớn thời gian của hắn muốn sống tốt đẹp cũng là điều không thể!

Cho nên Lạc Bắc mới có thể vì việc nghĩa không chùn bước đi tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh, nhưng bây giờ còn có cái gì có thể thay đổi kết quả sau cùng?

Pháp thuật Thất Xảo Di Thiên đại pháp chí cường, bù vào chỗ thiếu hụt trước đây của Lạc Bắc, làm cho Lạc Bắc thực sự trở thành nhân vật sóng vai cùng rất nhiều cường giả trên thế gian, nhưng tu vi của Cổ Lưu Vân lại quá mức kinh người, quan trọng chính là dường như y không thèm để ý đến sinh tử của mình, chỉ cần hoàn thành mục đích của mình đánh bại Lạc Bắc.

Khi mà Cổ Lưu Vân bắt chấp sinh tử, thì với một đối thủ như vậy ngay cả Huống Vô Tâm đều muốn tránh. Còn cái gì có thể chống lại được hắn?

Đúng vậy, Lạc Bắc còn có bốn mạng kiếm nguyên, một trong những vũ khí uy lực kinh khủng nhất trên đời, nhưng còn hai tia sáng đen kia của Bách Độc Sơn Nhân!

Bốn người Vân Hạc Tử, Bách Độc Sơn Nhân, Cổ Lưu Vân, Lạc Bắc đều tự phát động công kích mạnh mẽ nhất của mình, ngay cả cường giả như Nam Ly Việt cùng Vân Mông Sinh đều bị đẩy ra ngoài.

Đây là lực lượng thuần túy!

Cơ bản Lạc Bắc cũng không có cách nào ngăn cản tia sáng mà Bách Độc Sơn Nhân phát ra. Chúng giống như hai ngọn núi nhỏ nghiền ép chính mình.

- Ba

Một tiếng nổ rất nhỏ vang lên, thân thể Cổ Lưu Vân làm hơn mười đạo Tử Lôi Phá Thần Trùy tỏa ra, đồng thời lao về phía Lạc Bắc, đồng thời một tia sáng đen của Bách Độc Sơn Nhân đánh vào hậu tâm của Lạc Bắc.

Giống như một cơn mưa lớn rơi xuống vùng đất khô cằn đã lâu và tràn đầy tro bụi, quần áo sau lưng Lạc Bắc trong nháy mắt hóa thành bột phấn. Lực đánh mạnh mẽ hội tụ làm cho một làn sóng không khí nhanh chóng khuếch tán ra một đóa sen màu đen. Một đám hoa văn màu đen nhìn thấy mà giật mình, lan tràn trên da của Lạc Bắc với một tốc độ khó có thể tưởng tượng.

Một đám hoa văn màu đen tràn vào kinh mạch cùng mạch máu dưới da của Lạc Bắc! Hiện tại những kinh mạch cùng mạch máu này trong nháy mắt bắt đầu thối rữa.

Nhưng vào lúc này, trong bầu trời bao la chỉ có đầy những đám mây cuộn cuộn cùng với những hạt trong suốt rơi xuống gần như ngưng trệ trên không, Nam Ly Việt cùng Vân Mông Sinh chưa nhúng tay vào chiến cục của bốn người, đột nhiên sinh ra biến hóa kinh thiên động địa!

Một tia sáng màu đen khác được Bách Độc Sơn Nhân phát ra đúng vào lúc này đột nhiên phóng về phía trước, nhưng không phải đánh trúng hậu tâm của Lạc Bắc, mà thoáng hóa thành một vòng tròn, đánh lên trên người Cổ Lưu Vân.

Một tia sáng màu đen đó chính là do vô số cổ trùng màu đen nhỏ đến cực điểm cùng lực lượng pháp thuật ngưng tụ mà thành.

Những cổ trùng màu đen trong cơ thể của Bách Độc Sơn Nhân, không biết trải qua rèn luyện gì, nhưng khi kết hợp với lực lượng chân nguyên của hắn thì gần như trở thành một loại kiếm nguyên.

Một ít cổ trùng màu đen vẫn còn sống, cũng không phải vật chết khi chúng đến sau lưng Lạc Bắc, tự thân cổ trùng màu đen dường như cũng thoáng cái phát ra lực lượng pháp thuật không thuộc về Bách Độc Sơn Nhân.

Lực lượng mãnh liệt tán phát ra, không có ngôn ngữ nào có thể hình dung một đạo pháp thuật này của Bách Độc Sơn Nhân huyền diệu quỷ dị như thế nào, cũng không có ngôn ngữ nào có thể hình dung tốc độ của một tia sáng màu đen này.

Tia sáng màu đen này dường như so với ánh mắt còn nhanh hơn, đâm xuyên qua hư không, làm cho không khí chung quanh nổ thành từng vết rạn vòng tròn trong suốt, đâm thẳng vào ngực Cổ Lưu Vân.

Ánh mắt nóng bỏng, như sao băng thiêu đốt chưa từng có từ trước đến nay, thân thể Cổ Lưu Vân tưởng như không gì có thể ngăn cản đột nhiên run lên. Trong nháy mắt tia sáng màu đen với lực lượng cực mạnh đâm vào lồng ngực của hắn khiến cho lồng ngực của hắn lõm xuống, nhưng tia sáng màu đen lại không từ phía sau lưng của hắn lao ra, mà như mũi tên biến mất bên trong thân thể của hắn.

Lúc đầu cho dù trên người tràn ngập mấy trăm đạo vết thương, nhưng da thịt của hắn vẫn sáng bóng như đá cẩm thạch. Lão tu luyện công pháp thân thể thành thánh đến cảnh giới như vậy, cả người đã hoàn toàn biến thành một thứ pháp bảo cực mạnh, một thanh hung khí đủ uy hiếp thiên địa! Nhưng khi một đạo hắc mang này chui vào thân thể của hắn, làm da thịt sáng bóng như đá cẩm thạch của lão trong nháy mắt giống một vùng đất bị khô cạn nước, da thịt cũng lập tức khô nứt...Lộ ra huyết nhục bên trong đã bị khô héo... Từng mảnh da thịt cùng huyết nhục trên ngực hắn đều rớt xuống, trong nháy mắt tạo thành một cái lỗ lớn, như có một loại lực lượng khó có thể tưởng tượng, trong nháy mắt làm tan rã chân nguyên của hắn, đoạn tuyệt khí huyết cùng sinh cơ của thân thể hắn.

- Người!

Một tiếng tiếng thét chói tai vô cùng sắc nhọn được kích động bởi lực lượng chân nguyên gần như làm cho không gian vỡ vụn.

Nam Ly Việt điên cuồng hét lên như không thể tin vào mắt mình.

Kể cả Lạc Bắc, Tiểu Trà cũng không thể ngờ, Bách Độc Sơn Nhân lại ra tay với Cổ Lưu Vân!

Vốn được Côn Luân sở dụng, bọn người Nam Ly Việt mới đưa Bách Độc Sơn Nhân đến đây, không ngờ lão lại giúp Lạc Bắc!

Nếu như Bách Độc Sơn Nhân muốn giúp Lạc Bắc, vậy tại sao lại dẫn bọn hắn đến nơi đây?

Không có hắn, bọn người Nam Ly Việt cũng không biết Vân Hạc Tử ẩn thân ở đây, cũng không hình thành được cục diện vây giết Lạc Bắc như bây giờ.

Nói cách khác, nếu như Bách Độc Sơn Nhân là bạn cũ của Lạc Bắc, hắn cũng có thể nghĩ cách một mình cứu Lạc Bắc, mà không cần phải đẩy Lạc Bắc vào chỗ chết như vậy.

Rốt cuộc là vì sao?

Trên thực tế Lạc Bắc cũng không biết vì cái gì, bởi vì trước đây hắn và Bách Độc Sơn Nhân dường như không có chút liên quan nào, thậm chí cái tên của Bách Độc Sơn Nhân, hắn cũng chỉ là nghe được qua Hắc Phong lão tổ. Mà thậm chí ngay cả Hắc Phong lão tổ cũng chưa từng thấy Bách Độc Sơn Nhân, chứ đừng nói là có giao tình với lão.

Nhưng Lạc Bắc lại là người thứ nhất phát giác trong nháy mắt này Bách Độc Sơn Nhân dốc hết toàn lực, bạo phát ra một kích cũng không phải muốn đối phó chính mình, mà là đang giúp mình.

Ngay lúc một tia sáng màu đen đánh trúng Lạc Bắc.

Tia sáng đối với người xem đều thấy chúng có lực sát thương cực kỳ mạnh, mặc dù cách xa hơn mười trượng, cũng làm cho người ta có thể cảm giác được trong đó ẩn chứa kịch độc vô cùng mạnh, kịch độc thậm chí còn vượt qua cả lực lượng pháp thuật, kinh mạch sau lưng của Lạc Bắc thối rữa trong nháy mắt, cũng chính bởi vì kịch độc.

Nhưng trong nháy mắt Lạc Bắc lại cảm giác được, bên trong tia sáng màu đen đó ngoại trừ những thứ kịch độc kia, còn có một thứ lực lượng kì dị, một thứ được lực kinh người cùng lực lượng chân nguyên vô cùng mạnh dung hợp cùng một chỗ.

Tia sáng màu đen đó chui vào trong thân thể Lạc Bắc, khiến cho chân nguyên trong cơ thể Lạc Bắc dường như bị thiêu đốt mạnh, giống như than củi trên lửa đỏ bị gọi vào một gáo lớn dầu hỏa.

Khi kịch độc đồng thời trong nháy mắt xâm nhập toàn thân của Lạc Bắc, thì lực lượng kỳ dị này cũng dùng phương thức vô cùng mãnh liệt sáp nhập vào chân nguyên của hắn. Trong nháy mắt, chân nguyên tiêu hao của Lạc Bắc không chỉ được bổ sung, mà so với dĩ vãng càng mạnh hơn.

Một tiếng giống như một ánh nền bùng lên, cùng với một đạo kiếm khí hủy thiên diệt địa từ trên người Lạc Bắc vọt ra.

Không khí chung quanh bị đạo kiếm khí cùng kiếm ý lạnh thấu xương làm cho phát ra thanh âm gào thét điên cuồng, hòa quyện cùng một tiếng hét của Nam Ly Việt.

Trong không trung một vài mưa châu bị ngưng trệ, đột nhiên tản ra, bị thổi tan đi, dưới kiếm khí cùng kiếm ý khiến cho nước dường như không còn là nước, mà biến thành bột phấn, biến thành tro bụi.

Lạc Bắc phát ra bốn mạng kiếm nguyên do Tam Thiên Phù Đồ rèn luyện mà thành!

Kiểm nguyên nóng rực như mặt trời bay đi làm cho không gian chung quanh tỏa ra vết rạn trong suốt lao phía về Cổ Lưu Vân kèm theo sát ý vô cùng vô tận. Lực lượng chân nguyên ẩn chứa trong đó thô bạo tới cực điểm..

Người có sự kiên quyết của người, ta có sự kiên định của ta.

Đây là một kích mạnh nhất mà Lạc Bắc phát ra từ trước đến nay, trong một kiếm này tràn đầy bất khuất cùng với lòng tin đối mặt với bất kỳ người nào cũng sẽ không lùi bước.

Một kiếm đó từ trước tới nay chưa từng có, không cách nào ngăn cản, cho dù Cổ Lưu Vân tu vi cao và kiêu ngạo cũng không thể!

Kiểm quang chói mắt như một vầng ánh sáng mặt trời gay gắt bao phủ Cổ Lưu Vân. Lúc này trên người Cổ Lưu Vân tràn ngập vết thương, ngực bị xuyên thủng, nhưng hai tay của lão vẫn dè xuống, ép lên trên bốn mạng kiếm nguyên của hắn.

Lúc này, cũng chỉ tới trong nháy mắt sau khi mấy trăm đạo Tử Lôi Phá Thần Trùy bị đánh rơi.

Trong tiếng thét điên cuồng chói tai của Nam Ly Việt, ngón trỏ cùng ngón giữa của hắn có chút cong lên, giống như gõ cửa, nhẹ nhàng đánh lên trên Hạo Thiên Kính ở trước mặt, một lần pháp lực dao động kịch liệt tản ra xâm nhập tới kiếm khí, đồng thời một màn hào quang đỏ như máu đột nhiên bao phủ Lạc Bắc.

Cơ bản không một ai có thể ngờ được Nam Ly Việt lại phóng ra phong ấn Đại Tự Tại phản phệ thần quang huyết mạch được phong ấn trong Hạo Thiên kính.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

26-02-2013, 07:58 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

237. Chương 236: Mất Đi

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Bởi vì có vài cường giả tuyệt thế trong nháy mắt bạo phát công kích, đã hoàn toàn siêu việt tốc độ âm thanh.

Hai tay của Cổ Lưu Vân lướt nhẹ đặt trên bốn mạng kiếm nguyên mà Lạc Bắc phát ra. Trong nháy mắt không một tiếng động, hai bờ vai và sau lưng của Cổ Lưu Vân đồng thời lao ra hơn mười đạo kiếm khí trong suốt cùng hơn mười lần máu.

Kiểm ý cùng kiếm khí thô bạo mà nghịch thiên xuyên thấu song chưởng của Cổ Lưu Vân, trong nháy mắt xuyên qua thân thể, đánh nát huyết nhục của hắn, xương cốt rồi xuyên ra phía sau lưng của hắn.

Đối mặt với bốn mạng kiếm nguyên, Cổ Lưu Vân vẫn như cột sắt giữa dòng nước lũ, một bước cũng không lui lại. Lão tựa như một trụ cột chắc chắn cứng rắn lơ lửng trong không trung, ngăn cản bốn mạng kiếm nguyên của Lạc Bắc trùng kích.

Ngay lúc đó, Đại Tự Tại Phản Phệ Thần Quang Huyết Mạc thoáng cái bao phủ Lạc Bắc.

Bởi vì không ai ngờ rằng Lạc Bắc lại dùng thuật pháp của Thất Xảo Di Thiên Trấn, không ai ngờ rằng sẽ xảy ra biến hóa như vậy, làm cho Nam Ly Việt phóng thích phong ấn Đại Tự Tại Phản Phệ Thần Quang Huyết Mạc trong Hạo Thiên Kính chậm một chút. Sau khi bốn mạng kiếm nguyên Lạc Bắc của Lạc Bắc và Cổ Lưu Vân va chạm thì nó mới bao phủ Lạc Bắc. Nếu không dù là thân thể của Lạc Bắc cũng chưa chắc có thể chịu được chân nguyên cực mạnh từ bốn mạng kiếm nguyên chạm phải Thần Quang Huyết Mạc mà phản lại người mình.

Một màn hào quang đỏ như máu cũng giống như đạo thuật pháp mà lúc trước Vân Hạc Tử đã phát ra, làm cho Lạc Bắc trong nháy mắt cũng ngừng lại. Vốn điểm mạnh nhất của bốn mạng kiếm nguyên là trong nháy mắt phát ra tốc độ cùng lực lượng nghịch thiên. Vào lúc, bốn mạng kiếm nguyên của Lạc Bắc lại lần nữa tuôn ra, nhưng hẳn biết rất rõ uy lực và tác dụng của đạo thuật pháp này, nên phương pháp tốt nhất chính là không thi triển bất luận thuật pháp nào. Vì vậy mà hẳn cứng rắn ngừng lại bốn mạng kiếm nguyên của mình đang lần nữa chực phóng ra.

Chân nguyên rung chuyển mãnh liệt làm cho thân thể đang đứng thẳng như cây thương của Lạc Bắc cũng không kiềm nén được mà run rẩy. Cùng lúc đó, mặc dù ngực và bụng của hẳn cũng xuất hiện một vết thương lớn, hai vai cùng sau lưng cũng đồng thời xuất hiện rất nhiều lỗ thủng. Thương thế của hẳn nặng đến nỗi không thể nặng thêm nữa, nhưng Cổ Lưu Vân vẫn lần nữa động thân, hai tay tiếp tục lao tới người Lạc Bắc.

Lúc này, thân thể của Vân Hạc Tử cũng run rẩy, hẳn không có tiếp tục ho khan, nhưng khoe miệng cùng vết thương trước ngực lại đồng thời trở nên đỏ tươi. Một lần pháp lực dao động từ trên người hẳn rồi xuất hiện một vầng ánh sáng màu trắng theo cánh tay lao về phía Bách Độc Sơn Nhân.

Tuy Vân Hạc Tử cũng không hiểu tại sao Bách Độc Sơn Nhân giúp Lạc Bắc, nhưng lúc này trong lòng của hẳn lại càng thêm quyết tâm, muốn giết Lạc Bắc thì Bách Độc Sơn Nhân chính là sự cản trở lớn nhất. Cho nên hẳn toàn lực ra tay với Bách Độc Sơn Nhân!

Bách Độc Sơn Nhân.

Người khởi xướng làm cho chiến cuộc sinh ra biến hóa to lớn, chính là lão giả mặc chiếc áo choàng đen, tướng mạo hẳn xấu xí. Trong nháy mắt sắc mặt của lão xám trắng lại trở nên hồng hào, giống như hồi quang phản chiếu, ánh mắt của lão cũng trở nên khác thường, hai tay của lão chợt duỗi ra cùng với đó là một tràng thanh âm huyền ảo khó hiểu từ trong miệng của lão phát ra.

Khi lão dốc hết toàn lực khổng lồ đánh vào trong cơ thể của Cổ Lưu Vân, bị chân nguyên vô cùng mãnh liệt của Cổ Lưu Vân mạnh mẽ áp chế, cổ trùng màu đen lại điên cuồng lưu động cường chế đột phá chân nguyên giam cầm của Cổ Lưu Vân, làm cho khí huyết cùng thân thể của Cổ Lưu Vân thối rữa rơi xuống từng miếng một.

Giờ khắc này, Bách Độc Sơn Nhân dĩ nhiên là không để ý đến pháp thuật của Vân Hạc Tử đang đánh về phía mình mà bộc phát ra tất cả lực lượng của mình nhằm ngăn cản một kích của Cổ Lưu Vân về phía Lạc Bắc.

Trong nháy mắt trên khuôn mặt xám trắng của Cổ Lưu Vân xuất hiện những vết nứt. Lúc này, Cổ Lưu Vân như một miếng vải rách với vô số lỗ thủng, trừ hẳn ra thì bất luận kẻ nào ở đây, trên người nếu có thương thế như vậy chỉ sợ đã không đứng lên nổi. Tuy nhiên ánh mắt của y lại càng thêm nóng bỏng, nhìn y giống như một pho tượng bất tử chiến thần, trên đời không gì có thể ngăn cản, không có gì có thể giết chết được hẳn.

Hai tay của hẳn xuyên qua hư không, xuyên qua bốn mạng kiếm nguyên, mà giáng lên ngực ngực Lạc Bắc.

Lúc này không một tiếng động, dưới một đòn vượt qua tốc độ âm thanh, Lạc Bắc như một tảng thiên thạch bay ngược ra ngoài, lồng ngực của hẳn lõm xuống giống như một miếng đậu hũ, trong lỗ chân lông ở sau

lưng, lực lượng chân nguyên phun ra kèm theo một mảnh máu tươi dài hơn mười trượng. Khiến cho người ta nhìn mà thấy sợ hãi.

Mặt đất bên dưới người Lạc Bắc, sau cú đánh của Cổ Lưu Vân cũng lõm sâu xuống. Trong phương viên vài chục trượng, tất cả phòng ốc, núi đá đều biến thành bột phấn, tạo thành một hố sâu rộng vài trượng.

Ánh mắt nóng bỏng của Cổ Lưu Vân rót cuộc thoảng phai nhạt, Vân Hạc Tử phát ra vầng ánh sáng trắng như tuyết nổ tung trên người của Bách Độc Sơn Nhân. Như bị một nắm tay cực to đánh trúng, thân thể của Bách Độc Sơn Nhân bị lực lượng thật lớn đánh cho cong lại, quần áo cùng lông tóc đều nổ tung. Bách Độc Sơn Nhân không thể so với Cổ Lưu Vân, thân thể của lão yếu hơn nhiều, hơn nữa pháp quyết mà bản thân lão tu luyện đi theo một con đường khác, trong lực lượng chân nguyên xen lẫn vật kịch độc. Một khi không chế không nổi thì kịch độc cũng xâm nhập vào thân thể của lão. Đạo pháp thuật của Vân Hạc Tử đánh trúng vào người của lão, làm cho sinh mệnh lực của lão dường như theo máu tươi văng ra khắp nơi. Nét mặt của lão vô cùng đau đớn, nhưng hai tay của lão lại siết chặt với nhau, một làn sát khí kinh khủng từ trên người của lão tuôn ra.

Theo sát khí tuôn ra, số quần áo còn sót trên người lão cũng nát vụn, trong máu tươi tản ra cùng chân nguyên, đều có vô số điểm đen.

Trong nháy mắt, chẳng khác nào một tảng đá lớn đập trúng một tổ ong vô vẽ, vô số ong độc màu đen từ trong tổ ong vô vẽ bay ra, vô số điểm đen từ trên người Bách Độc Sơn Nhân xuất hiện khiến cho người ta có cảm giác toàn thân của Bách Độc Sơn Nhân giống như được tạo thành bởi đám cỏ trùng đó.

Vân Hạc Tử, Nam Ly Việt, kể cả Vân Mông Sinh cùng Khuất Đạo Tử đang giằng co với nhau nhìn thấy vậy con người của bọn hắn đều co rút lại. Những điểm đen dày đặc chằng chịt trong không gian đều là đủ loại cỏ trùng. Cỏ trùng của Bách Độc Sơn Nhân hội tụ kịch độc cùng lực lượng chân nguyên! Tuy không biết đám cỏ trùng này có hình dạng thế nào, nhưng bọn người Vân Hạc Tử lại rất rõ ràng uy lực của chúng.

Cơ hồ đồng thời, bọn người Vân Hạc Tử buông tha dự định tiếp tục ra tay công kích, mà đều tự thi triển thủ đoạn phòng ngự. Tuy nhiên bọn họ vẫn không hiểu tại sao Bách Độc Sơn Nhân lại liều mạng bảo vệ Lạc Bắc.

Thế nhưng, một kích của Cổ Lưu Vân vẫn giáng trúng người Lạc Bắc.

Tất cả mọi người đều có thể cảm thụ được uy lực một đòn kia của Cổ Lưu Vân. Tuy nhiên dù sao thì Cổ Lưu Vân cũng không phải có được bất diệt kim thân thật sự, nếu không những pháp thuật kia cũng sẽ không tạo ra những tổn thương nghiêm trọng như vậy cho thân thể của hắn, tuy nhiên tất cả mọi người có thể cảm giác được một kích này của Cổ Lưu Vân đối với tu vi hiện tại của hắn mà nói cũng giống như ngọn đèn sắp cạn nhưng uy lực của nó vẫn không có một người tu đạo nào có khả năng chịu nổi.

Cho dù là với bản thân mình, Cổ Lưu Vân cũng không thể chịu đựng được.

Nam Ly Việt biết rõ Lạc Bắc cũng tu luyện công pháp thân thể thành thánh, nhưng hắn cũng nhìn ra được, tu vi của Lạc Bắc so với Cổ Lưu Vân thấp hơn nhiều. Cho nên một kích này, ít nhất đánh cho Lạc Bắc hoàn toàn trọng thương, không còn khả năng tiếp tục đánh trả. Nam Ly Việt chỉ lo lắng Cổ Lưu Vân ra tay quá nặng, mà đánh chết Lạc Bắc.

Có điều ánh mắt của Cổ Lưu Vân vốn đã phai nhạt dần hiện nên sự kinh dị, ngực bụng của Lạc Bắc vốn đã lõm xuống toàn bộ, trên người lại lần nữa lại bốc lên một đạo kiếm khí mãnh liệt mà thô bạo.

Nhìn qua thì thương thế của Lạc Bắc không nhẹ hơn so với Cổ Lưu Vân, trong miệng mũi của hắn chảy ra máu tươi đều là màu đen, nhưng ngón trỏ cùng ngón giữa tay phải của hắn vẫn như cũ khép lại về về phía trước một cái.

Chỉ về một cái, một đạo kiếm nguyên nóng rực như mặt trời vô cùng cuồng bạo, giáng thẳng vào người của Cổ Lưu Vân.

Trong nháy mắt Cổ Lưu Vân gào lên một tiếng điên cuồng, hai tay của hắn lần nữa giơ lên, tựa như một chiến thần vĩnh viễn bất tử, lần nữa đè xuống bốn mạng kiếm nguyên, khi hai tay của hắn đặt trên bốn mạng kiếm nguyên thì bốn mạng kiếm nguyên cuồng bạo đã nhanh hơn một bước so với hai tay của hắn, mà xuyên thẳng vào lồng ngực Cổ Lưu Vân.

Giống như cầu vòng rực rỡ, kiếm nguyên nóng rực phá tan thân thể vốn đã bị thương nặng của hắn, tạo ra trên lưng một lỗ thủng khó có thể tưởng tượng. Tuy nhiên lực lượng cực mạnh của kiếm nguyên cũng không đủ xé nát thân thể hắn, mà chỉ kéo theo thân thể hắn bay theo.

Hai tay của Cố Lưu Vân không cam lòng rũ xuống. Thân thể của y lúc này chẳng khác nào một chiếc lá khô bị một thanh trường thương ghim lấy. . Khí thể kinh người cùng lực lượng chân nguyên kinh người chưa từng có từ trước đến nay, kèm theo sát khí không thể ngăn cản từ bên trong thân thể của hắn trút ra ngoài hoàn toàn biến mất không còn bóng dáng.

- Làm sao hắn còn có thể phát ra bốn mạng kiếm nguyên như vậy?

Nam Ly Việt không thể tin nhìn Cố Lưu Vân bị bốn mạng kiếm nguyên của Lạc Bắc đâm thủng, hai tay rũ xuống. Trong nháy mắt máu trong thân thể của hắn dường như đông cứng, một cái cảm giác ớn lạnh vô cùng vô tận lan khắp người y.

Nam Ly Việt là người nổi bật trong nhất trong đám đại đệ tử của Côn Luân, nên có chút cuồng ngạo. Lần này vì bắt Lạc Bắc đoạt lại chủ nguyên huyết Xá Lợi, hắn đã vô cùng chú ý cẩn thận, đặc biệt dẫn theo Cố Lưu Vân, một người không có bao nhiêu danh khí, nhưng thế gian lại chẳng có mấy người có thể là đối thủ của hắn. Trong tay Nam Ly Việt còn có thần binh như Hạo Thiên Kính. Vậy mà trong trận giao tranh, Cố Lưu Vân có tu vi cao nhất lại là người đầu tiên bị đánh chết!

Vô số tia sáng màu bạc hiện ra trước người Nam Ly Việt rồi hóa thành vô số sợi bạc trong nháy mắt xuyên qua thân thể của Lạc Bắc.

Trong nháy mắt từ thân thể của Lạc Bắc thoát cái phóng ra hơn một ngàn, hơn vạn đạo ánh sáng màu bạc.

Bởi vì ngay từ đầu Cố Lưu Vân, Bách Độc Sơn Nhân, Vân Hạc Tử cùng Lạc Bắc phóng ra khí thể cùng thực lực cực mạnh, làm cho Nam Ly Việt, Vân Mông Sinh, Khuất Đạo Tử đều bị đẩy ra khỏi vòng chiến đấu. Cố Lưu Vân rơi rụng, Bách Độc Sơn Nhân và Lạc Bắc trọng thương nên hiện tại đã không còn ai có thể ngăn chặn Nam Ly Việt phóng ra một chiêu này về phía Lạc Bắc.

Tinh thần chi hỏa, chân từ chi lực!

Nam Ly Việt chỉ còn có thể phát ra một đạo thực thiên ngân tuyến, là pháp thuật mạnh nhất mà gã tu luyện trong Âm Dương Sinh Tử Đạo.

Nỗi sợ hãi làm cho Nam Ly Việt không có cách nào khống chế được tinh thần của mình, hoàn toàn quên việc chính mình muốn bắt giữ Lạc Bắc chứ không phải đánh chết.

Sau khi trúng một đạo pháp thuật này thì không ai có thể còn lực tái chiến. Hơn một ngàn, hơn vạn đạo tinh thần chi hỏa cùng chân từ chi lực ngưng tụ thành xạ tuyến có thể làm cho thân thể một người trong nháy mắt tan tác.

- Làm sao có thể!

Tuy thân thể Lạc Bắc bị hơn một ngàn, hơn vạn đạo thực thiên ngân tuyến xuyên qua, nhưng tay phải của hắn lại có vung lên rồi điểm nhẹ một cái.

Bốn mạng kiếm nguyên nóng rực như mặt trời, lại lần nữa dâng lên, phóng về phía Vân Hạc Tử.

Vân Hạc Tử vội vọt lui lại! Vân Hạc Tử điên cuồng hét lên! Trong tiếng thét chói tai lạnh giá, trước người của hắn dường như có tới bảy lớp không gian khác nhau, rồi bảy cái bóng của Vân Hạc Tử điên cuồng bỏ chạy. Nhưng sau một khắc, kiếm nguyên nóng rực đâm vỡ toàn bộ bảy mặt không gian như thủy tinh, nhưng bóng dáng Vân Hạc Tử đã biến mất, chỉ để lại tiếng thét chói tai càng thêm thê lương cùng với vài giọt máu từ trong không trung bay lả tả xuống.

Vân Hạc Tử lần nữa trọng thương bỏ chạy!

Ánh sáng của Hạo Thiên Kính bao phủ lấy Nam Ly Việt. Trong mắt Nam Ly Việt bắt gặp hiện ra thân sắc tràn đầy hoảng sợ. Y đang định phóng về phía Lạc Bắc một đòn nữa thì một đôi mắt màu vàng chợt

xuất hiện cách trước người Nam Ly Việt không xa, nhìn chăm chăm vào y, đồng thời tản mát ra một đám mây quỷ dị mật mờ màu xanh.

- Ai?

Lông tơ toàn thân của Nam Ly Việt dựng lên, rồi nhảy ra sau.

Không có bất kỳ pháp lực dao động, đôi con mắt màu vàng sau khi xuất hiện cũng không phóng ra bất kỳ công kích nào về phía Nam Ly Việt, nhưng tính khí bồn mạng kiếm nguyên mang tính hủy diệt đã nhận nhạo lao đến.

Hạo Thiên Kính tản ra ánh sáng màu trắng chói mắt, dường như sau khi đánh xong một trận kinh thiên tại bốn trăm năm trước trước, rốt cuộc lần nữa Hạo Thiên Kính cảm thấy một thứ khí tức có thể cùng chính mình ngang hàng, có thể mang đến cho mình uy hiếp.

- Oanh!

Hạo Thiên Kính cứng rắn chặn một kích bồn mạng kiếm nguyên của Lạc Bắc.

Ánh sáng của Hạo Thiên Kính vẫn rực rỡ như trước. Sau khi chặn một kích bồn mạng kiếm nguyên của Lạc Bắc, thần binh không có nửa phần tổn thương, thậm chí pháp lực dao động cùng khí thế càng mạnh thêm. Lực lượng chân nguyên va chạm cũng làm cho trong lỗ tai Nam Ly Việt chảy máu. Dĩ vãng hấn kiêu ngạo cùng tự tin bao nhiêu thì vào lúc này cũng hoàn toàn biến mất. Gần như theo bản năng, hấn tự vung tay lên, phóng một tia sáng bạc cuốn Tiểu Trà ra phía sau của mình.

Lần này, Khuất Đạo Tử dây dưa cùng một chỗ với Vân Mông Sinh nên không có bận tâm chú ý được, vừa nhìn thấy Vân Hạc Tử độn đi, Nam Ly Việt liền lôi Tiểu Trà như tấm gỗ ngăn cản tại phía sau của mình rồi cũng điên cuồng đào tẩu. Vân Mông Sinh cũng không có do dự chút nào, xoay người dốc hết toàn lực bỏ chạy!

Nhưng Vân Mông Sinh vừa mới xoay người bay đi không đến mười trượng, vô tận kiếm nguyên như thiết côn từ trên trời buông xuống, giáng lên trên người hấn.

- Phốc.

Lưng Vân Mông Sinh hoàn toàn vỡ vụn, sau đó cả người bị vô tận kiếm khí cùng kiếm ý xoắn thành mưa máu đầy trời.

Trong phạm vi trăm trượng thì tốc độ của các loại độn pháp trên đời so ra đều kém hơn bồn mạng kiếm nguyên!

Một kiếm đánh chết Vân Mông Sinh, trên mặt xám trắng của Lạc Bắc hiện lên một nụ cười khổ khó hiểu. Vốn thân thể đang phát ra khí thế thô bạo mà nghịch thiên chợt trở nên mệt mỏi. Nam Ly Việt cũng không biết, Hồng Mông linh viên trong lúc vô hình biến hóa thành hữu hình, đôi mắt màu vàng đột nhiên xuất hiện tuy yếu dị nhưng thực tế cũng không thể phóng ra bất luận pháp thuật có lực sát thương nào.

Giờ phút này, Lạc Bắc cũng đã đạt tới cực hạn, không chỉ không thể cản hấn rời đi, thậm chí ngự không cũng không được. Nhưng Lạc Bắc vẫn lập tức lướt tới chỗ Bách Độc Sơn Nhân. Bách Độc Sơn Nhân cùng Cổ Lưu Vân đồng dạng đều từ không trung ngã xuống.

Giờ phút này chỉ có Bách Độc Sơn Nhân cùng Lạc Bắc mới có thể rõ ràng, vì sao Lạc Bắc có thể chịu được sự tấn công của Cổ Lưu Vân và Nam Ly Việt như vậy.

- Vì sao?

Từ không trung ngã xuống, sinh cơ trong cơ thể có lẽ toàn bộ đã bị xói mòn sạch sẽ, thậm chí gần như không cảm giác được lực lượng chân nguyên của lão già áo đen, Lạc Bắc vừa ngơ ngác vừa đau đớn mà vội vàng hỏi.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

26-02-2013, 07:58 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

238. Chương 237: Bí Mật Không Thể Không Nói

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Bách Độc Sơn Nhân rất nhẹ, ôm lấy giống như một miếng than củi sau khi cháy hết, lưu lại một đám tro bụi bất cứ lúc nào cũng đều có thể tản đi. Sắc mặt của Bách Độc Sơn Nhân đã hoàn toàn xám trắng, trên người lão có rất nhiều vết thương chảy không biết bao nhiêu máu tươi, dường như trong cơ thể của lão có bao nhiêu máu tươi đã chảy ra hết.

Ánh mắt của lão đã hoàn toàn mờ nhạt, rõ ràng sức sống gần như biến mất toàn bộ..

Mới vừa rồi còn có nhiều tuyệt thế cường giả như vậy, vậy mà bây giờ, Cổ Lưu Vân chết, Vân Mông Sinh cũng đã chết, Vân Hạc Tử trọng thương trốn đi, còn Bách Độc Sơn Nhân cũng sắp sửa chết vì Lạc Bắc.

Thân thể của Bách Độc Sơn Nhân đột nhiên run rẩy một chút, Lạc Bắc không tự chủ được nắm tay lão. Khi tay hắn chạm vào lớp da nhăn nheo lạnh như băng, không có bất kỳ sinh khí, tâm của Lạc Bắc cũng đồng thời run rẩy một chút.

Lúc này chỉ có Lạc Bắc cùng Bách Độc Sơn Nhân mới rõ ràng, vì sao Lạc Bắc có thể chịu đựng được dưới sự kết hợp của Cổ Lưu Vân cùng Nam Ly Việt, thậm chí còn có thể phóng ra được bốn mạng kiếm nguyên.

Nếu không có Bách Độc Sơn Nhân ra tay, trong nháy mắt Vân Hạc Tử sử dụng thuật pháp giam cầm, Lạc Bắc cũng không thể chống được một đòn kia của Cổ Lưu Vân.

Bách Độc Sơn Nhân đẩy vào trong cơ thể Lạc Bắc một tia sáng đen, hàm chứa kịch độc khiến người khó có thể tưởng tượng, nhưng trong đó lại ẩn chứa lực lượng chân cực mạnh. Trong nháy mắt chỉ có Lạc Bắc mới biết được Bách Độc Sơn Nhân cứng rắn truyền vô số lực lượng chân nguyên do chính mình tu luyện cho mình.

Những kịch độc kia?

Những kịch độc kia tuy cũng tạo thành tổn thương nặng cho thân thể của Lạc Bắc, nhưng thời điểm một đòn của Cổ Lưu Vân đánh trúng Lạc Bắc, số kịch độc kia dưới chân nguyên của Bách Độc Sơn Nhân thúc dục, thoáng cái ngăn chặn thương thế của Lạc Bắc, chúng như biến thân thể của Lạc Bắc thành một đoạn gỗ khô, tuy bị đánh nát một đoạn nhưng thương tích lại không lan đến chỗ khác.

Thời điểm Thực Thiên Ngân Tuyền của Nam Ly Việt đánh trúng Lạc Bắc, vốn lực lượng do ngọn lửa tinh thần và lực chân từ ngưng tụ gần như trong nháy mắt hủy hoại toàn thân Lạc Bắc, nhưng với số kịch độc vô cùng mạnh cùng lực lượng chân nguyên mà Bách Độc Sơn Nhân dồn vào trong cơ thể của Lạc Bắc, thực sự làm cho lực lượng của đó khuếch tán đi nhiều, khiến cho Lạc Bắc chỉ như bị ngàn vạn cái ngân châm đâm xuyên qua mà thôi.

Loại kịch độc khó có thể tưởng tượng này làm cho thân thể của Lạc Bắc trong nháy mắt khô héo, như biến thành một đoạn gỗ khô, nhưng lại không có cắt đứt chân nguyên và sự sống của Lạc Bắc. Vốn kịch độc dùng để giết người, vậy mà trong tay của Bách Độc Sơn Nhân không ngờ nó lại có công hiệu thần diệu như vậy.

Nhưng số kịch độc cùng lực lượng chân nguyên như vậy, vốn phải ở trên người Bách Độc Sơn Nhân.

Giờ phút này Lạc Bắc rất rõ ràng, thứ lực lượng này là cách mà Bách Độc Sơn Nhân dùng để bảo vệ tính mạng, nhưng hiện tại lão lại truyền nó cho Lạc Bắc.

Lạc Bắc có thể khẳng định, trước kia chính mình chưa bao giờ gặp qua Bách Độc Sơn Nhân.

Thế nhưng Bách Độc Sơn Nhân lại liều mạng bảo hộ chính mình. Tới lúc này, Lạc Bắc chợt nghĩ tới việc Huyền Vô Kỳ chết ở trong tay của Khuất Đạo Tử, mà lúc này ánh mắt của Bách Độc Sơn Nhân mờ nhạt ảm đạm, lại hiện lên thần sắc vui mừng, điều này làm cho tâm của Lạc Bắc càng thêm đau đớn.

- Vì sao?

Lạc Bắc siết chặt tay mà vội vàng hỏi một câu.

Cầm nhận bàn tay đột nhiên bị siết chặt, Lạc Bắc cảm nhận được lão nhân mặc dù sắp chết nhưng vẫn cố nắm chặt tay hắn.. Lòng mày của Bách Độc Sơn Nhân giãn ra, mở miệng nhưng nhất thời lại không nói ra được âm thanh nào.

Giống như có một con dao đâm vào tim, Lạc Bắc cảm giác lão nhân này sắp không chịu được nữa. Thế nhưng đối mặt với lão nhân cứu mình mà hắn hoàn toàn không biết gì cả... Đột nhiên, trên mặt của Bách Độc Sơn Nhân trở nên rạng rỡ, lão cố gắng nói mấy từ:

-... Phải cứu nàng, đi Đông Sơn... Từ Hàng Tĩnh Trai...

Đi Đông Sơn? Từ Hàng Tĩnh Trai?

Lúc này, nét mặt tươi cười của Bách Độc Sơn Nhân có chút gì đó phức tạp. Nhìn ánh mắt trấn an của Bách Độc Sơn Nhân, Lạc Bắc cũng hiểu được tâm ý của lão. Hắn biết rõ, Bách Độc Sơn Nhân đang nói tới Tiểu Trà. Không ngờ cho đến tận lúc này Bách Độc Sơn Nhân lại còn nghĩ giúp hắn.

- Vì sao lão lại giúp ta?

Lúc này Lạc Bắc cơ bản không có suy nghĩ vì sao Bách Độc Sơn Nhân nói muốn cứu Tiểu Trà phải đi Từ Hàng Tĩnh Trai, nhìn lão nhân vì mình mà sắp mất đi, vô cùng bị thương cùng nghi hoặc làm cho tâm Lạc Bắc dường như sắp nổ tung.

Lạc Bắc biết rõ, cho dù cái gì dùng tính mạng đi giữ gìn thì đều có nguyên nhân của nó, tất cả sức sống của Bách Độc Sơn Nhân cũng đã thiêu đốt hết, cặp mắt của lão nhìn Lạc Bắc, rồi nhìn là bầu trời bao la trên cao. Dường như lão còn có nhiều chuyện muốn nói với Lạc Bắc, trong mắt còn mang theo vô số quyến luyến đối với thế gian này. Nhưng trong tích tắc ánh mắt của lão tối sầm, thân thể nằm trong ngực của Lạc Bắc cũng hoàn toàn mềm nhũn.

Bách Độc Sơn Nhân chết, lão chết khi liều mạng che chở cho Lạc Bắc.

Lạc Bắc cúi đầu, lão nhân này và hắn vốn không quen biết, nhưng lại vì hắn mà chết, Lạc Bắc đỡ đỡ ôm Bách Độc Sơn Nhân.

- Cám ơn.

Hồi lâu sau, Lạc Bắc thốt lên hai chữ. Hai chữ đó chính là nói cho Bách Độc Sơn Nhân, cũng là với đôi mắt màu vàng đang im lặng nhìn hắn.

Tuy Hồng Mông linh viên có thể biến ảo thành vô hình và hữu hình, có thể che giấu tất cả khí tức của chính mình, nhưng dưới pháp thuật có tính sát thương quy mô rộng thì vẫn có thể làm Hồng Mông linh viên bị thương. Dưới tình huống vừa rồi, cũng bởi vì Hồng Mông linh viên mạo hiểm đe dọa ngăn cản, mới hoàn toàn vẫn hồi chiến cuộc.

- Âm âm.

Trong những đám mây bị chân nguyên kịch liệt chấn động đến hỗn loạn, vang lên sấm sét rồi vô số giọt mưa trong suốt rơi xuống đất.

- Giúp ta chôn lão.

Trong đây trời mưa bụi, Lạc Bắc đứng lên, quay sang đôi mắt màu vàng nói. cho tới bây giờ Lạc Bắc cũng không phải là người già mòm côi lão, Bách Độc Sơn Nhân chết, nhưng Tiểu Trà vẫn bị Nam Ly Việt bắt đi. Hắn biết mình nói như vậy thì Hồng Mông linh viên nhất định sẽ giúp mình mai táng Bách Độc Sơn Nhân. Hắn muốn đi Từ Hàng Tĩnh Trai, hắn muốn đi cứu Tiểu Trà, có lẽ tại đó hắn cũng tìm được nguyên nhân vì sao Bách Độc Sơn Nhân không tiếc tính mạng để bảo hộ mình.

Đôi mắt màu vàng cũng không nói gì thêm. Rồi một bóng dáng con khỉ màu vàng gầy yếu lưng còng chậm rãi hiện ra trong mưa, nhìn Lạc Bắc nghiêm túc gật đầu. sau khi chậm rãi vái Lạc Bắc, nó ôm thi thể của Bách Độc Sơn Nhân mà biến mất trong mưa.

- Làm sao hần có thể lĩnh hội được Thất Xảo Di Thiên đại pháp!

- Làm sao hần có thể đồng thời phóng thích ra được Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu Yếu!

Trong một đám mây trắng như tuyết đang nhanh chóng bỏ chạy, ánh mắt của Vân Hạc Tử như không thể tin nổi vào những gì mà mình đã nhìn thấy.

Ngoại trừ lúc trước Lạc Bắc để lại cho y một vết kiếm thương, trước ngực của y lại xuất hiện một vết thương nặng, da thịt hoàn toàn bầy nhầy, lộ ra cả xương trắng bên trong. Trên người của y dính đầy vết máu, đầu tóc tán loạn. Lúc trước trên khuôn mặt tuấn tú gần như yêu dị thì bây giờ không còn tới nửa phần tiêu sái.

Cả đời Vân Hạc Tử chưa bao giờ thụ thương nặng như vậy, cũng chưa bao giờ chật vật như vậy.

Hiện tại nội tâm Vân Hạc Tử cực kỳ rung động, không phải vì Lạc Bắc lĩnh hội pháp thuật của Thất Xảo Di Thiên đại pháp, mà là vì Thất Xảo Di Thiên đại pháp cùng Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu Yếu chính là hai loại pháp thuật hoàn toàn khác nhau, cần lực lượng chân nguyên cũng hoàn toàn khác nhau.

Trên đời có bao nhiêu loại công pháp, có thể đồng thời phóng ra pháp thuật của Thất Xảo Di Thiên đại pháp cùng pháp thuật của Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu Yếu?

Hơn nữa công pháp mà hần tu luyện dường như là công pháp thân thể thành thánh, nếu không hần cũng không thể nào có được thân thể và sinh cơ mạnh như vậy.

- Không Sinh Diệt Hải Lưu Ly Quyết... Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh... Hần là đệ tử của La Phù?!

Đột nhiên trong lúc đó, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Vân Hạc Tử. Ý niệm xẹt qua trong đầu như tia chớp làm cho Vân Hạc Tử trong nháy mắt cứng đờ, phát run lên.

Không phải vì thương thế, mà là vì hoảng sợ!

Từ khi Vân Hạc Tử sinh ra tới nay cũng chưa bao giờ sợ hãi như thế này!

Thế gian này, chỉ có hai ba loại công pháp là có thể cho một người có thể đồng thời tiện tay phóng ra pháp thuật của Thất Xảo Di Thiên đại pháp cùng Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu Yếu, mà Lạc Bắc đương nhiên không thể nào là đệ tử của Sắc Lặc tông, như vậy thì hần chỉ có thể là truyền nhân của La Phù!

Vân Hạc Tử cũng không biết rằng La Phù từ đời này qua đời khác đều chỉ truyền cho một người, nhưng Vân Hạc Tử rất rõ ràng thực lực của La Phù tông, La Phù là một môn phái có thù tất báo. Trong suy nghĩ của rất nhiều người tu vi cực cao thì La Phù so với thập đại kim tiên còn khủng bố hơn, đó là một thế lực ẩn nấp trên thế gian không thể địch nổi.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Diệt Hồng Trần

26-02-2013, 07:59 AM

La Phù

Tác giả: Vô Tội

239. Chương 238: Thiên Hạ Chấn Động

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Vân Hạc Tử tự tin có thể thoát được Huống Vô Tâm đuổi giết, nhưng hần lại không có lòng thoát được sự đuổi giết của La Phù.

Sợ hãi mãnh liệt làm cho Vân Hạc Tử gần như không thở nổi, Lạc Bắc nhất định sẽ không bỏ qua cho chính mình, dù là Lạc Bắc thì hiện tại y cũng không thể ứng phó. Vân Hạc Tử biết rõ nếu như Lạc Bắc không chết thì mình nhất định sẽ chết trong tay của hắn.

Nhưng như thế nào mới có thể giết Lạc Bắc, sau lưng Lạc Bắc có một ngọn núi lớn như La Phù chống đỡ làm cho bất luận người tu đạo nào đều ngưỡng mộ.

- Làm cho người nào trên thế gian cũng biết thân phận của hắn!

Vân Hạc Tử run rẩy thở ra một hơi, lúc này hắn cảm thấy mình chỉ có cách để lộ thân phận của Lạc Bắc ra, làm cho những kẻ thù của La Phù đều đến đuổi giết Lạc Bắc thì mình mới có khả năng sống trên cõi đời này.

Cùng lúc đó, Nam Ly Việt cũng cuốn lấy Tiểu Trà nhanh chóng bỏ chạy theo hướng đông.

- Nếu không có Hạo Thiên Kính thì không chừng ta đã chết ở trong tay của hắn!

- Biết rõ như vậy mà vẫn không thể đối phó được, ngay cả Cố sư thúc cũng chết trong tay của hắn, lần này đi Từ Hàng Tĩnh Trai cho dù như thế nào cũng phải thành công. Nếu không để cho đêm dài lắm mộng, chỉ sợ thật sự không đối phó nổi hắn nữa.

Trông ngược Nam Ly Việt đập thành thịch, đồng thời ánh mắt của y trở nên sáng rực.

Tây Cương, trong hoang mạc vô tận một tia sáng màu trắng đột nhiên từ trên bầu trời lướt xuống.

Tia sáng màu trắng kia là một con bạch hạc đỉnh đầu màu đỏ, toàn thân trắng như tuyết. Ánh trắng trong trắng nhưng lạnh lùng, trong cát vàng vô tận, bạch hạc từ trên không trung lướt xuống dưới, bỗng nhiên giống như quỷ mỵ biến mất trên không trung.

Trong biển cát vàng mênh mông vạn dặm, chỗ bạch hạc biến mất dao động tản ra một vòng trong suốt, có rất nhiều đình đài lầu các trùng điệp. Một cái trận pháp lớn tạo thành một màn sáng trong suốt đứng sừng sững trong vô tận hoang mạc, ngăn cản ánh mắt của người ngoài.

Dù có thương đội vô tình tiến sâu vào trong biển cát vàng, cũng sẽ không thể ngờ được rằng ở một nơi chỉ có tử vong cùng phong trần lại ẩn nấp một tòa cung điện như vậy.

Bạch hạc từ trên không trung lao xuống rồi đậu lên một gian lầu.

Một cánh tay trắng nõn từ trong lầu rủ ra ngoài cửa sổ, cầm lấy một khối ngọc bích ở trên chân bạch hạc. Chủ nhân của cánh tay duỗi ngón tay khẽ vỗ trên ngọc bích, một vầng ánh sáng nhàn nhạt từ trên ngọc quyết phát ra, tạo thành một dòng chữ lưu động.

Mắt thấy chữ viết trên khối ngọc quyết hiện ra, thân thể của chủ nhân cánh tay hơi giật mình, lập tức đứng lên nhìn hai thiếu niên áo xanh đang cung kính đứng ở cửa ra vào ngôi lầu nói nhanh.

- Nhanh đi thông báo cung chủ cùng tất cả trưởng lão rằng có chuyện quan trọng, báo cho toàn bộ bọn họ tới Nghị Sự Điện thương nghị!

Hai thiếu niên áo xanh cũng không nói gì, gật đầu, nhanh chóng lướt ra ngoài. Chủ nhân của cánh tay đang nắm ngọc quyết ngọc bích, là một nam tử trẻ tuổi mặc hoa phục màu xanh. Y cũng không ngồi nguyên đó mà lập tức hóa thành một vầng sáng màu xanh mà lướt vào trong một gian cung điện rộng mấy trăm trượng.

Toàn bộ cung điện màu cổ đồng, thậm chí có một hồ nước u tĩnh hình trăng khuyết. Trong cung điện, long tiên hương tỏa khói như mây tía bông bành trong không khí.

Nam tử trẻ tuổi mặc hoa phục màu xanh cau mày lại, sắc mặt ngưng trọng kéo chiếc ghế bằng gỗ sam màu tím rồi ngồi xuống, cúi thấp đầu nhìn ngọc quyết trong tay mình, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Sau một lúc lâu, những tiếng động xé gió vang lên ở ngoài điện, bảy tám bóng người nhanh chóng lướt vào bên trong.

- Thẩm sư đệ! Có chuyện gì mà sốt ruột như vậy?

Người đi đầu là một nam tử mặc trường bào màu tím nhìn nam tử trẻ tuổi mặc hoa phục màu xanh hỏi. Nam tử mặc trường bào màu tím nhìn cũng chỉ ba mươi tuổi, gương mặt có chút dài hẹp, dáng người cũng hơi thon gầy, theo lý thuyết bề ngoài như vậy cùng hai chữ uy nghiêm cơ bản không hề có sự liên quan. Hơn nữa lúc người này tiến vào trong cung điện, trên người cũng không tản mát ra pháp lực dao động nào, nhưng từ khi hắn tiến vào cung điện cho tới lúc ngồi xuống, mỗi một cử động lại tự nhiên tản mát ra một loại khí tức uy nghiêm cao quý.

- Cung chủ, Vân Mông Sinh chết rồi.

Nam tử trẻ tuổi mặc hoa phục màu xanh có hai cánh tay trắng nõn nhìn nam tử mặc trường bào màu tím chậm rãi thở ra một hơi.

- Hắn chết trong tay ai?

Một lão giả mập lùn mặc trường bào màu lục trong mắt lóe lên hàn quang, nhưng nét mặt vẫn bình thản.

- Lạc Bắc.

Nam tử trẻ tuổi mặc hoa phục màu xanh nói.

- Là tên tiểu bối, nghiệt đồ của Thục Sơn?

Một trung niên đại hán mặc huyền sam phát ra thanh âm như sấm rền.

- Hắn và người Côn Luân đi với nhau, tại sao lại chết trong tay nghiệt đồ Thục Sơn?

- Không rõ.

Nam tử trẻ tuổi mặc hoa phục màu xanh lắc đầu. Dường như đối với hắn một khi không rõ thì tuyệt đối sẽ không nhiều lời.

- Ta cũng hơn mười năm không có ra ngoài đi lại.

Một nam tử cao lớn tướng mạo cũng bất quá hai mươi mấy mặc trường sam màu tía, đứng lên, khẽ thở dài.

- Để cho ta đi điều tra rõ ràng nguyên do, rồi giết chết nghiệt đồ Thục Sơn báo thù cho Vân Mông Sinh sư đệ.

- Có lẽ chúng ta không nên đụng vào Lạc Bắc.

Nam tử trẻ tuổi mặc hoa phục màu xanh lắc đầu, trên trán lộ ra thần sắc lo âu.

- Tại sao Thẩm sư huynh lại nói vậy?

Trung niên đại hán mặc huyền sam cười lạnh nói.

- Chẳng lẽ Đại Tự Tại cung chúng ta lại không thể động vào một kẻ như vậy hay sao?

Nam tử trẻ tuổi mặc hoa phục màu xanh lắc đầu, duỗi vung tay lên. Dưới sự bao phủ bởi lực lượng chân nguyên của y, mảnh ngọc quyết trong tay hắn lơ lửng ở trước mặt mọi người. Đồng thời một dòng chữ lưu động lần nữa từ trên ngọc quyết dần hiện ra.

- Vân Mông Sinh chết, người giết Vân Mông Sinh là Lạc Bắc, truyền nhân La Phù.

- Cái gì?

Vừa nhìn thấy hàng chữ này toàn bộ mọi người liền biến sắc. Lúc đầu khi nghe Vân Mông Sinh chết đi cũng không có một ai biến sắc như vậy. Trên thực tế việc Vân Mông Sinh chết đi cũng làm cho bọn họ hơi giật mình, có thể trong lòng của bọn họ còn cảm thấy có chút chuyện bé xé ra to, cơ bản không cần đem những người như bọn họ hội tụ đến đây. Nhưng tới lúc này, bọn họ cũng hiểu được vì sao Trầm Phi Dung là người là trầm ổn nhất trong mọi người, được cung chủ coi trọng lại giống trống khua chiêng triệu tập tất cả trưởng lão của Đại Tự Tại cung.

Truyền nhân La Phù!

Lạc Bắc - nghiệt đồ Thục Sơn làm sao có thể đột nhiên trở thành truyền nhân của La Phù?

Người nào cũng biết, hai chữ La Phù có ý nghĩa như thế nào. Hai chữ này vang lên trong tâm mỗi người giống như tiếng sấm, thiếu chút nữa khiến cho bọn họ hồn phi phách tán.

- Tin tức này có đáng tin?

Trong lúc nhất thời, nam tử cao lớn mặc trường sam màu tía vừa mới đứng lên không nhin được hít sâu một hơi, mà hỏi.

Nam tử trẻ tuổi mặc hoa phục màu xanh không có trả lời hẳn. Trên thực tế mọi người cũng đã biết đáp án, cơ bản là không cần phải trả lời. Mấy chục năm qua, vô số tin tức Đại Tự Tại cung lấy được đều là do Triệu Truy Dương cùng Trầm Phi Dung cung cấp. Tính tình của Triệu Truy Dương so với Trầm Phi Dung còn muốn trầm ổn hơn, nếu như không phải tin tức trăm phần trăm xác thực, cơ bản hẳn sẽ không truyền đến Đại Tự Tại cung. Triệu Truy Dương chính là tai mắt trên thế gian của Đại Tự Tại cung, tin tức mấy chục năm qua truyền đến cho Đại Tự Tại cung cũng chưa từng từng có lấy một chút sai lệch.

Hiện tại mọi người đều nghĩ sơ dĩ Triệu Truy Dương truyền về câu nói kia, bởi vì y cảm thấy cái tin đó thật sự quan trọng, vô cùng khẩn cấp. Nếu không, hẳn sẽ điều tra rõ ràng xem Vân Mông Sinh chết như thế nào, sau đó mới gửi tin tức về.

Một lát thất thần qua đi, ánh mắt tất cả những người cao cấp nhất trong Đại Tự Tại cung đều nhìn về phía người nam tử mặt dài mặc trường bào màu tím.

Bởi vì tất cả mọi cử động của người này thể hiện một sự uy nghiêm cùng tôn quý không thể che dấu. Y chính là cung chủ Trần Thanh Đế của Đại Tự Tại cung. Là người có quyền thế nhất, một người duy nhất có thể quyết định hướng đi của Đại Tự Tại cung phát triển trong tương lai.

- Tạ sư đệ.

Trần Thanh Đế quay đầu nhìn nam tử cao lớn mặc trường sam màu tía vừa mới đứng lên kia, khẽ gật đầu nói.

- Người cùng Trầm sư đệ xuất cung, tra rõ ràng Vân Mông Sinh chết như thế nào ở trong tay Lạc Bắc. Nếu Kỳ Liên Liên Thành cũng biết hẳn là truyền nhân La Phù, y sẽ đi giết Lạc Bắc. Lúc cần thiết... Nếu như Kỳ Liên Liên Thành không giết được hẳn, các người trợ giúp Kỳ Liên Liên Thành một chút...

240. Chương 239: Từ Hàng Tĩnh Trai

Chương 239: Từ Hàng Tĩnh Trai Gió sớm thổi, mang theo đám sương còn chưa hoàn toàn tan hết trong rừng, lan theo một khe suối lấp lánh cả ánh nước. quanh co lưu chuyển bên dưới rừng cây.

Dòng suối nhỏ trong suốt thấy đáy uốn lượn quanh co yên tĩnh chảy trong núi rừng, cùng với mấy dòng suối khác hội tụ thành một cái đầm rộng lớn, rồi sau đó đổ xuống vách núi hình thành một cái thác nước.

Dòng suối rộng lớn trong veo dưới thác nước, có thể nhìn thấy rõ những viên đá trắng dưới đáy, bầy cá chập chờn tạt qua, hòa với bóng những cây đại thụ xanh biếc khiến cho cảnh tượng càng thêm, xinh đẹp nói không nên lời.

Một cơn gió mát thổi tới làm bắn ra một chút những giọt nước li ti từ dòng thác tạo thành một đạo cầu vồng mờ nhạt. Trong tiếng chim hót líu lo, cái thác nước đột nhiên tách ra làm hai,, rồi từ đó một cái sào trắng muốt như cánh tay thiếu nữ xuất hiện, tiếp theo là một cái bè nhỏ màu xanh từ từ lộ ra cùng với, một bóng người yếu điệu màu trắng hiện ra.

Đứng trên chiếc bè nhỏ màu xanh dĩ nhiên là một thiếu nữ diễm lệ không gì sánh được. Thiếu nữ này mắt ngọc mây ngài, mặc một bộ trường sam màu trắng. Nhìn nàng khiến người ta có cảm giác như tiên nữ trong tranh, nhưng bên hông của nàng lại treo một thanh trường kiếm có vỏ màu xanh lam tăng thêm vài phần anh khí.

Sáng sớm trong gió nhẹ, mái tóc đen của thiếu nữ áo trắng bay phấp phới, bàn tay trắng nõn của nàng hơi giữ nhẹ mái tóc. Cũng không thấy nàng có bất kỳ động tác nào, nhưng cái bè trúc dưới chân nàng cứ chậm

rải trôi dọc theo khe suối . Từng giọt sương trong suốt đọng trên một loại hoa màu tím giữa rừng từ từ bay lên, rồi từng giọt bay vào cái bình ngọc trong tay của thiếu nữ áo trắng.

”Phạch” Một đám bọt nước bắn lên tung tóe, từ trong con suối nhỏ trong suốt đột nhiên một con cá chép toàn thân màu trắng có cái đuôi dài đến hai thước phóng lên.

Con cá chép nhảy lên mặt nước rồi rơi xuống, sau đó nó lại bơi dọc theo cái bè trúc làm lan ra từng làn sóng nước. Thiếu nữ áo trắng dường như cũng thấy quen, khoe miệng hơi cong lên nở một nụ cười lộng lẫy. Cái bình ngọc trong tay nàng chứa hơn mười giọt sương trong suốt thì ngừng lại, nàng rót từng giọt xuống cá chép trắng.

“Ào!” Con cá chép trắng há miệng ra đón hết hơn mười giọt sương trong suốt. .

Con cá chép trắng dường như rất có linh tính, sau khi ăn hơn mười giọt sương trong suốt, nó liên tục nhảy động trong nước, dường như hết sức cao hứng, hoặc là tỏ ý cảm tạ thiếu nữ áo trắng.

- A?

Thiếu nữ áo trắng mỉm cười, đang định tiếp tục thu thập những giọt sương đọng trên đóa hoa tím giữa rừng, đột nhiên lông mày nàng cau lại.

Không có bất kỳ báo hiệu, một làn pháp lực dao động đột nhiên từ trên người nàng tản ra. Trong núi rừng yên tĩnh đột nhiên bốc lên một cơn gió, rồi một thiếu nữ mặc trang phục màu hồng như bị làn gió núi từ trong rừng cuốn ra.

Thiếu nữ áo hồng có dáng người cao gầy, dung nhan so với thiếu nữ áo trắng còn muốn thanh lệ thoát tục hơn. Điều bất ngờ đó là thiếu nữ áo hồng lại chính là... Tiểu Trà!

hai mắt Tiểu Trà nhắm nghiền bị thiếu nữ áo trắng dùng thuật pháp từ trong rừng cuốn tới. Có thể thấy nàng đang chìm vào trong hôn mê, hơn nữa dưới sắc mặt trắng nõn, thấp thoáng lưu động vàng khí đen như có như không.

Đây là đâu? Tiểu Trà bị Nam Ly Việt bắt đi, tại sao lại ở chỗ này?

- Không ngờ lại là một linh hoa. Tại sao lại ở chỗ này, mà lại trúng cổ độc lợi hại như vậy!

Thiếu nữ áo trắng suy nghĩ một chút, lập tức quyết đoán xoay người. Cái bè trúc dưới chân nhanh chóng đưa nàng tới thác nước phía trước.

Đằng sau thác nước là một cái động đá vôi có ánh sáng nhàn nhạt. cái bè trúc nhanh chóng xuyên qua động đá vôi, được gần một dặm thì bỗng nhiên không gian trở nên sáng sủa, đằng sau động đá vôi không ngờ là một cái lòng chảo rộng lớn.

Một cái hồ nhỏ yên tĩnh nối liền với với dòng suối lớn bên ngoài qua cái động đá vôi. Ven bờ hồ toàn là những ghềnh đá trắng. Địa hình của lòng chảo cũng không phải bằng phẳng, dọc theo ghềnh đá màu trắng đi tới, tạo thành một triền núi kéo dài không biết bao nhiêu dặm.

Từ bên hồ cho tới sườn núi mọc toàn một loại cỏ nhỏ màu hoàng kim, có lá dài hẹp, hết sức mềm mại, Mỗi khi có một con gió nhẹ thổi qua khiến cho đám cỏ lay động tạo thành những gợn sóng. Xa hơn là một vùng thảo nguyên mọc đủ loại hoa đại với đủ mọi màu sắc., Trên toàn bộ thảo nguyên chỉ mọc thưa thớt hơn mười cây hoa khổng lồ.

Hơn mười cây hoa khổng lồ như cây đa trong thế gian có tuổi rất dài, mỗi một cây đều bao trùm một phạm vi hơn mười trượng, nở đầy hoa màu hồng phấn.

Trên thảo nguyên rộng lớn, khắp nơi trong không khí đều tràn ngập hương hoa thoang thoang.

Loại cảnh tượng này, quả thực không cách nào diễn tả bằng lời.

Xa hơn trên sườn núi, đứng sừng sững hơn mười tòa cung điện trắng tinh. Xuyên qua những cây hoa khổng lồ như mộng ảo kia, xuyên qua thảo nguyên rộng lớn khắp nơi đều có cánh hoa mềm mại như bông, dọc theo sơn đạo trái cấm thạch đi lên, ngay cái cung điện đầu tiên, đập vào mắt là bốn chữ to màu vàng: Từ Hàng Tĩnh Trai.

Từ Hàng Tĩnh Trai, hóa ra nơi này chính là Từ Hàng Tĩnh Trai trong truyền thuyết!

Cùng những môn phái như La Phù, Sắc Lặc tông, Đại Tự Tại cung, Từ Hàng Tĩnh Trai có rất ít người đi lại trên thế gian. Trong thế gian đa số các môn phái biết rất ít về Từ Hàng Tĩnh Trai, mọi người chỉ biết một điểm về Từ Hàng Tĩnh Trai đó là tựa như Sắc Lặc chỉ có nam đệ tử, còn Từ Hàng Tĩnh Trai thì chỉ có nữ đệ tử.

Có lẽ cũng chính vì nguyên nhân như vậy, đa số người tu đạo đều tưởng tượng Từ Hàng Tĩnh Trai chính là một am toàn ni cô.

Nhưng tưởng tượng và sự thật thường có sự cách biệt một trời một vực, tựa như phần lớn mọi người cho rằng La Phù là một đại môn phái có đông người chứ không biết La Phù từ đời này sang đời khác chỉ truyền lại cho một người.

- Sư tỷ!

Thiếu nữ áo trắng ôm Tiểu Trà đang hôn mê bất tỉnh, giống như một trận gió lướt dọc theo sơn đạo, vượt qua mấy cái cung điện, rồi lướt vào một mảnh rừng trúc xanh biếc vờn quanh một ngôi viện. Tiểu viện thấp thoáng bên trong rừng trúc xanh biếc tản ra mùi thuốc như có như không. Đến trước cửa tiểu viện, thiếu nữ áo trắng cũng không gõ cửa, kêu một tiếng rồi đẩy cửa ra đi vào.

Trong một gian phòng lớn đối diện cửa viện, một nữ tử buông quyển thư tịch trên tay xuống. Nữ tử này cũng mặc trang phục màu trắng, tuổi so với thiếu nữ áo trắng đang ôm Tiểu Trà cũng không lớn hơn nhiều lắm. Nàng có một cái khuôn mặt tròn, ngũ quan cũng không tinh xảo, nhưng toàn thân lại tản ra một loại khí chất thư nhã, người vừa thấy nàng đều sẽ cảm giác được tính tình của nàng hết sức ôn hòa.

- Thi kiểm, ai vậy?

Mắt thấy thiếu nữ áo trắng đẩy cửa vào trong tay còn có Tiểu Trà, sắc mặt nữ tử tuổi hơi lớn liền hơi đổi, lập tức đỡ lấy. Ngón tay nàng cũng tự nhiên xoa nhẹ trên tay Tiểu Trà, một tia chân nguyên trong nháy mắt liền từ trong tay của nàng chui vào trong cơ thể Tiểu Trà.

Thiếu nữ áo trắng lắc đầu, liếc mắt nhìn thiếu nữ kia.

- Sư tỷ! Người muội quen biết cũng giống như tỷ. Tỷ không biết, chẳng lẽ muội lại nhận ra?

- Nói năng linh tinh.

Nữ tử mặt tròn nói.

- Muội phát hiện ra nàng ở đâu?

Ngày thường sư tỷ là người thân nhất của thiếu nữ áo trắng, cùng sư tỷ bình thường cũng quen đùa giỡn, cho nên mặc dù nữ tử mặt tròn nghiêm mặt lại, nhưng nàng vẫn bĩu môi nói.

- Hôm nay muội phát hiện ra nàng ở sâu trong rừng.

- Phát hiện ở bên trong rừng?

Nữ tử mặt tròn nhìn Tiểu Trà, nhú mày, nhất thời trầm mặc không nói, dường như đang suy tư gì đó.

Thiếu nữ áo trắng nhìn nữ tử mặt tròn trầm mặc không nói, không nhin được nói.

- Sư tỷ! Tỷ đang suy nghĩ gì vậy. Muội thấy dường như nàng ta bị trúng cổ độc lợi hại. Nếu tỷ không ra tay cứu nàng, chỉ sợ là nàng chịu đựng không được bao lâu.

- Cứu... Việc này phải để cho sư phụ quyết định.

Nữ tử mặt tròn như không nghe lời nói của thiếu nữ áo trắng, mà lẩm bẩm nói một câu như vậy.

- Cứu nàng còn phải chờ sư phụ quyết định?

Thiếu nữ áo trắng cực kỳ kinh ngạc kêu lên.

- Sư tỷ! Hôm nay tỷ làm sao vậy? Tỷ cũng biết sư phụ người...

- Thi Kiếm.

Nữ tử mặt tròn cười khổ cắt đứt lời nói thiếu nữ áo trắng.

- Cho dù ta có muốn cứu, những dựa vào một mình ta cơ bản cũng không cứu được nàng.

- Tỷ cũng không cứu được nàng?

Thiếu nữ áo trắng giật mình.

- Nàng trúng cổ độc gì mà lợi hại như vậy?

- Hắc Diễm Cổ.

Nữ tử mặt tròn chậm rãi thở ra một hơi.

- Thứ Cổ độc này, phải để ta cùng Yến Hồng sư tỷ, Bích Dao sư thúc liên thủ mới có thể hóa giải được nó.

- Sư tỷ, cái này cơ bản cũng không cần phải sư phụ quyết định.

Thiếu nữ áo trắng Thi Kiếm nhìn người ngày thường thân nhất với mình, cũng là sư tỷ kính yêu nhất.

- Ta đi mời Yến Hồng sư tỷ cùng Bích Dao sư thúc tới đây.

- Sự tình không có đơn giản như vậy.

Nữ tử mặt tròn lắc đầu.

- Hắc Diễm Cổ là một thứ cổ độc rất khó giải, Từ Hàng Tĩnh Trai chúng ta đúng là có thể giải được đạo thuật pháp cổ độc này. Có điều muốn giải đạo cổ độc này khí huyết bản thân chúng ta cũng sẽ bị thương nặng. Sư phụ lại mới vừa vận pháp quan đi ra, tu vi còn chưa khôi phục. Đúng lúc này, nàng ta lại xuất hiện trong khu vực Từ Hàng Tĩnh Trai chúng ta...

Nét mặt Thi Kiếm cũng trở nên nghiêm trọng, bên trong Từ Hàng Tĩnh Trai có chút pháp thuật có thể trừ tà liệu độc, nhưng những pháp thuật này đều phải do người có tu vi nhất định mới có thể thi triển, mà thi triển những pháp thuật này cũng cần tiêu hao chân nguyên nhất định, bây giờ nghe Vân Viện sư tỷ nói, chỉ có Yến Hồng sư tỷ cùng Bích Dao sư thúc và nàng liên thủ mới có thể loại bỏ cổ độc này, hơn nữa cho dù thành công cũng sẽ bị tổn thương nặng.

Vân Viện sư tỷ, Yến Hồng sư tỷ cùng Bích Dao sư thúc đều là mấy người có tu vi cao nhất trong Từ Hàng Tĩnh Trai, hơn nữa sư phụ tu luyện Tĩnh Niệm Thông Minh quyết, sau khi trùng quan nguyên khí đại thương, còn chưa khôi phục.

Lúc đầu Thi Kiếm cơ bản không có nghĩ nhiều như vậy, nhưng bây giờ nghe Vân Viện sư tỷ nói, nàng lại hơi hiểu được có chút gì đó không bình thường.

- Đi thôi, chúng ta đi gặp sư phụ.

Mặc dù thoát nhìn thì khuôn mặt so với Thi Kiếm cũng không lớn hơn mấy tuổi, nhưng trong lúc đó giờ tay nhắc chân đã có phong cách của một người từng trải, Vân Viện cũng không có do dự nhìn thiếu nữ áo trắng nói. Nhìn sư muội nhỏ tuổi nhất trong Từ Hàng Tĩnh Trai nhất thời lo lắng, Vân Viện nhẹ nhàng vỗ vỗ nàng.

- Có một số việc, nếu như muốn tới thì cuối cùng cũng tránh không khỏi, bản khoản nhiều thêm cũng không có tác dụng.

241. Chương 240: Minh Nhược

Chương 240: Minh Nhược

Mỗi tông phái đều có khí tức đặc biệt của riêng mình. Giống như Thiên phong Thục Sơn kỳ tú lúc ẩn lúc hiện, so với rất nhiều môn phái nguy nga tráng lệ, khí thế phi phàm, Từ Hàng Tĩnh Trai giống như một đảo nguyên thẳng địa ẩn nấp trên thế gian. Dọc theo triền núi kiến tạo nhiều cung điện, phòng ốc, ngoại trừ

mấy gian phía trước sơn đạo tương đối cao lớn ra thì còn lại tất cả đều là trang viện, giống như có rất nhiều người khác nhau ẩn cư tại đây.

Cả Từ Hàng Tĩnh Trai tản ra khí tức đặc biệt yên bình an hòa, ngoại trừ làn khí tức đặc biệt, sơn đạo trắng tinh... Rất nhiều viện lạc mọc mọc, vách tường thanh nhã, tạo thành cho người ta một thứ cảm giác từ bi.

Ở ẩn vì thanh tịnh, trường kiếm vì từ bi.

Tuy nhiên Từ Hàng Tĩnh Trai làm cho người ta có ấn tượng ở chỗ vẫn luôn ở ẩn không ra, cực ít khi hành tẩu trên thế gian, nhưng trên thực tế lúc tai họa hoành hành, cũng có bóng dáng đệ tử Từ Hàng Tĩnh Trai hành tẩu thế gian .

Bảy mươi năm trước lúc Hoàng Hà vỡ đê, một thiếu nữ áo trắng từ phía đông lướt sóng mà đến, cứu tế nạn dân, sau tai nạn quyên góp tiền, tu bổ đê bờ, khai thông thủy lợi, khiến cho vạn dặm đầm lầy biến thành ruộng tốt.

Sáu mươi năm trước, giặc cỏ Đông Hải làm loạn, một thiếu nữ áo trắng từ trên biển, một người một kiếm giết chết toàn bộ hơn vạn tên cướp nổi tiếng đang chiếm giữ trên hải đảo .

Năm mươi năm trước, Thông Châu xảy ra ôn dịch lây lan, một thiếu nữ áo trắng bôn tẩu các nơi ở thông châu , thi thuật bố dược, cứu tính mạng của ngàn vạn người.

Những thiếu nữ áo trắng này, tồn tại trong rất nhiều truyền thuyết thế gian, đều được truyền thuyết coi các nàng là hóa thân của Quan Âm Bồ Tát, nhưng trên thực tế, những người đó đều là đệ tử Từ Hàng Tĩnh Trai.

Trong một tòa trúc lâu nho nhỏ, Vân Viện cùng Thi Kiếm đang ôm Tiểu Trà mà khuôn mặt đầy kính ý ngược nhìn một thiếu nữ trước mặt.

Mà thiếu nữ mặc trang phục bằng tơ trắng lại nhìn Vân Viện cùng Thi Kiếm với ánh mắt yêu thương.

Thiếu nữ áo trắng nhìn bất quá chừng ba mươi tuổi, mái tóc đen dày của nàng được buộc lại bằng một sợi lụa trắng buông sau lưng. Làn da nàng nhẵn nhụi như sứ trắng. Nhưng bất luận kẻ nào lần đầu gặp nàng, đều sinh ra một loại cảm giác muốn quỳ bái.

Bởi vì thiếu nữ áo trắng trước mặt, rất giống với hình dạng Quan Âm trong rất nhiều miếu thờ trên thế gian Nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện nàng thật ra so với tượng Quan Âm trong miếu thờ có sự khác biệt rất lớn.

Chỉ bởi vì, trên người nàng tự nhiên tản mát ra một thứ phong thái từ bi nói không nên lời.

Tên của nàng là Minh Nhược, trưởng giáo Từ Hàng Tĩnh Trai .

Minh Nhược yêu thương nhìn Thi Kiếm vốn hoạt bát thiện lương, có đôi khi lại có tính trẻ con, đồng thời đệ tử sôi nổi nhất, thiếu nữ thanh xuân động lòng người. Mỗi khi nàng nhìn thấy Thi Kiếm là lại nhớ tới chính mình lúc còn trẻ , nhớ tới những ngày bản thân còn chưa trở thành trưởng giáo Từ Hàng Tĩnh Trai.

Mà nhìn Vân Viện, nàng là người được Minh Nhược đánh giá là người thứ nhất có thể tu luyện Tĩnh Niệm Thông Minh quyết đột phá đến tầng thứ tám, cảnh giới Kiếm Tâm Thông Minh, cũng là đệ tử thành tài được yêu thương nhất, tuy nhiên cùng so sánh phần đông đệ tử thì dung mạo Vân Viện có vẻ bình thường nhất, bình thường đến nỗi không có gì lạ.

-Vân Viện! Con nói đúng, chuyện này thực sự cũng không đơn giản. “ Minh Nhược nhìn Vân Viện tướng mạo cũng không tính diễm lệ nhưng lại có vẻ thanh nhã, gật nhẹ đầu nói.

- Trừ hai điểm con nói ra thì còn có một chút trùng hợp là năm đó khi ta tới Thông Châu, có một người đối với ta cũng có ân cứu mạng, mà người kia cũng là một Hoa Linh.

Vân Viện thoáng giật mình, cho dù đây cũng là một điều trùng hợp, nhưng nhiều chuyện trùng hợp như vậy tập trung lại, làm cho trong tâm Vân Viện cũng cảm thấy hơi ớn lạnh.

-Vân Viện, người mang theo nàng tới Vân Lư. “ Minh Nhược nhìn Tiểu Trà trong tay Thi Kiếm, rồi nhìn Thi Kiếm nói ,

- Thi Kiếm, người đi mời Yến Hồng sư tỷ cùng Bích Dao sư thúc người tới Vân Lư.

- Tới Vân Lư?

Vân Viện cùng Thi Kiếm đồng loạt chấn động,

- Sư phụ, người muốn. . . . Cứu nàng? “

-Vì sao không cứu?

Minh Nhược đột nhiên nở nụ cười, hỏi ngược lại hai đệ tử mình yêu thương.

- Vì việc này có khả năng là có người có âm mưu đối với Từ Hàng Tĩnh Trai chúng ta . “ Vân Viện không nhịn được lên tiếng., Trong óc của nàng có chút hỗn loạn, nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

-Có người âm mưu đối với chúng ta,thì chẳng lẽ chúng ta sẽ không cứu sao? - Minh Nhược lắc đầu.

- Bởi vì mình gặp nguy hiểm mà không cứu người, thì trên đời thầy thuốc như vậy tức là thiếu cái tâm người thầy thuốc, mà đối với chúng ta mà nói thì chính là mất đạo tâm cơ bản.

Thi Kiếm ngưng ngẩn, trong nháy mắt nàng nghĩ tới rất nhiều sự tình.

Nàng biết rõ, năm mươi năm trước, Thông Châu xảy ra ôn dịch lây lan, có chút môn phái ma đạo nhân cơ hội làm loạn, chính nhờ sư phụ của nàng bôn tẩu tại các nơi Thông Châu mà cứu được vô số người đời.

Qua nhiều năm như vậy, Minh Nhược vẫn thủy chung coi mình trở thành một thầy thuốc, chứ không phải một người tu đạo thanh cao tại thượng .

Tĩnh Niệm Thông Minh quyết của Từ Hàng Tĩnh Trai là một trong những pháp quyết có uy lực mạnh nhất, huyền ảo nhất trong thế gian. Nhưng rất nhiều chỗ trong đạo pháp quyết này, Thi Kiếm vẫn cơ bản không hiểu nổi. Chẳng lẽ nói, chỉ người có cái tâm thanh tịnh đậm bạc, thủy chung mang một cái tâm không tiếc bản thân từ bi tế thế, mới có thể lĩnh ngộ đạo pháp quyết này để đạt đến những cảnh giới kia?

“ Đa tạ sư phụ điểm tỉnh. “

Thời điểm Thi Kiếm còn ngưng ngẩn, Vân Viện đã cung kính thi lễ với Minh Nhược một cái. Trên thực tế Vân Viện cũng không phải thiếu một cái tâm quên mình vì người. Nàng vô cùng rõ ràng năm đó Thông Châu bị ôn dịch chết vô số người, trong ngàn dặm giống như biến thành một bãi tha ma lộ thiên lớn, có vài người Ma Môn thừa cơ thu thập thi cốt, tu luyện ma công. Minh Nhược cũng bị đánh lén suýt chút tử vong. Nàng vô cùng rõ ràng năm đó Minh Nhược hành tẩu tại Thông Châu mang theo một cái tâm từ bi, không quan tâm tới sống chết. Nếu là Vân Viện thì nàng cũng nhất định sẽ như Minh Nhược năm đó. Thời điểm nàng đối mặt Tiểu Trà sở dĩ do dự dè dặt còn là vì Minh Nhược, vì Từ Hàng Tĩnh Trai.

Tu vi bản thân Vân Viện nếu so với Thi Kiếm thì cao hơn rất nhiều, mà bây giờ Minh Nhược nói với Vân Viện, lại giống như một tấm gương, có thể cho Vân Viện thấy rõ chính mình, cũng thấy rõ con đường chính mình sau này phải đi. . . để có thể tiếp cận hoặc là vượt qua tu vi Minh Nhược.

“ Đi thôi. “

Minh Nhược có chút thoả mãn nhìn hai nàng đệ tử. Trên thực tế nàng cũng không hy vọng từng đệ tử của mình đều hành động giống như mình. Nếu cứ lo lắng cho người khác nhiều thì bản thân mình lại không thể nào chú ý tới được.

Nhưng là, quan trọng vẫn phải có một ít người nắm lấy trọng trách của Từ hàng tĩnh trai.

Nàng hiểu rõ, nếu như trong tâm mình bớt đi một chút ràng buộc đối với Từ Hàng Tĩnh Trai , có lẽ Tĩnh Niệm Thông Minh quyết của mình sớm đã đột phá đến cảnh giới kế tiếp .

Nhưng là người sống trên thế gian, có nhiều thứ đâu phải muốn bỏ là bỏ được.

Minh Nhược mỉm cười, tay phải theo thói quen đưa lên vuốt tóc. Nhìn nàng lúc này, ánh mắt của Thi Kiếm cùng Vân Viện trở nên sáng ngời. Minh Nhược lại nhàn nhạt nói một câu.

- Các người yên tâm đi. Từ ngàn năm nay, người có mưu đồ đối với Từ Hàng Tĩnh Trai chúng ta không biết có bao nhiêu, nhưng là Từ Hàng Tĩnh Trai chúng ta vẫn luôn tồn tại như trước. “

Vân Lư là một cái cung điện được xây dựng trên sườn núi của Từ Hàng Tĩnh Trai , nằm ở trung tâm của tất cả các kiến trúc. Đây là một ngôi tiểu lâu ba tầng màu trắng.

Giữa một gian phòng trên tầng cao nhất có một hàn ngọc màu lam dài đến một trượng.

Tiểu Trà vẫn hôn mê được đặt trên tấm ngọc. Trên bề mặt của tấm ngọc được khắc một trận pháp làm cho hơi lạnh của nó thấm vào trong cơ thể Tiểu Trà . Loại hơi lạnh này không làm tổn thương thân thể Tiểu Trà, nhưng có thể khiến khí huyết cùng cổ độc đang hoạt động trong cơ thể Tiểu Trà xuống đến mức thấp nhất, như vậy cho dù trong quá trình cứu chữa có xảy ra cái gì ngoài ý muốn, cổ độc cũng không lập tức bùng phát, làm cho người cứu chữa không có thời gian phản ứng.

Ngoại trừ Minh Nhược, Vân Viện, Yến Hồng, Bích Dao, là ba người có tu vi cao nhất của Từ Hàng Tĩnh Trai. Cả ba song song ngồi xếp bằng ở trước hàn ngọc.

Theo từng đợt pháp lực dao động phát ra. Trong đám người Vân Viện, Yến Hồng cùng Bích Dao , vị Vân Dao ở giữa vung tay lên đầu tiên, phóng bảy mươi hai cây kim châm li ti dài hơn một xích lên thân thể Tiểu Trà đánh.

“ Phải dùng kim châm truyền máu? Trách không được sư tỷ nói muốn cứu nàng thì phải tổn thương khí huyết! “

Thi Kiếm đứng ở gần cửa ra vào, vừa nhìn thấy Vân Viện phóng lên trên thân thể Tiểu Trà nhiều cây kim châm li ti như vậy , sắc mặt lập tức trở nên lo lắng.

242. Chương 240.1: Minh Nhược

Bảy mươi hai cây kim châm li ti không phải đặc ruột mà là rỗng, chính giữa có một lỗ thủng nho nhỏ thông suốt từ đầu đến cuối .

Khi Vân Viện phóng những cây kim châm này lên trên người Tiểu Trà , trên tay Yến Hồng ngồi bên tay trái Vân Viện cũng xuất hiện một cây ngân châm. Nàng để cho ngân châm đâm vào đầu ngón tay của mình. Một đôi mày liễu có chút nhíu lại, nhưng động tác của nàng lại không có bất kỳ dừng lại, ngọc thủ nhỏ bé duỗi ra xuất ngân châm đã đâm tới, một tia khí huyết như làn sương từ trên ngón tay của nàng bay ra, dọc theo những kim châm li ti kia chui vào trong thân thể Tiểu Trà.

Một lát thời gian, khí đen xuất hiện dày trên gương mặt Tiểu Trà..

Vân Viện cùng Bích Dao đồng thời ra tay, hai người cũng cùng Yến Hồng đồng dạng đâm rách ngón tay của mình, khí huyết tinh thuần theo ngón tay của các nàng nhanh chóng chảy ra, quấn quanh thân thể Tiểu Trà. Không biết qua bao nhiêu lâu, khí huyết của Yến Hồng cũng không tiếp tục thấm vào thân thể Tiểu Trà, mà chỉ quấn quanh người nàng.

Quanh thân thể Tiểu Trà , giống như được bao phủ bởi một làn sương máu dày đặc, nhìn thập phần khủng bố, tựa như có người đang dùng ma công bào chế nàng.

Nhưng Thi Kiếm lại hiểu rất rõ, Vân Viện cùng Bích Dao, Yến Hồng, lấy khí huyết bản thân mình, phối hợp với thuật pháp dẫn cổ độc trong cơ thể Tiểu Trà n ra ngoài, sau tiêu diệt chúng.

Thi Kiếm không biết Hắc Diễm Cổ có phương pháp khác để tiêu trừ hay không, nhưng Từ Hàng Tĩnh Trai cũng chỉ lĩnh hội một loại phương pháp, mà loại thuật pháp này cực kỳ hao phí chân nguyên cung khí huyết.

Một tia khí huyết tinh thuần trong ngón tay ba người liên tục thấm ra khiến cho sắc mặt cả cũng càng ngày càng trắng, Thi Kiếm thậm chí lo lắng, khí huyết trong thân thể ba người chảy hết.

Một tia khí đen cuối cùng từ đỉnh kim châm chậm rãi chảy ra. Vừa thấy được tia khí đen này xuất hiện, xuất thủ trước tiên là Yến Hồng. Mặc dù sắc mặt của nàng tái nhợt nhất nhưng động tác lại không hề chậm đi, mà ánh mắt Vân Viện cùng Bích Dao trong nháy mắt trở nên lạnh thấu xương. Không khí trong Vân Lư đột nhiên có một tia lưu động hóa thành từng đạo kiếm khí rất nhỏ lao thẳng vào làn sương máu mà xé nát những làn khí đen đó.

Nhưng ngay lúc đó, một làn khí màu xám quỷ dị chợt lóe trên mặt Tiểu Trà rồi biến mất, rồi một bóng người màu xám đột nhiên từ trên người Tiểu Trà hiện lên, giống như cái bóng Tiểu Trà bỗng nhiên ngồi dậy, thoát ly khỏi thân thể nào mà nhào về phía Vân Viện, Yến Hồng Bích Dao.

“ Vật gì vậy! “

Bóng người màu xám lao tới, cả Vân Lư đột xuất hiện những trận gió âm, quỷ ảnh nặng nề. Thi Kiếm chỉ cảm thấy một làn hơi thở lạnh thấu xương tanh hôi xông vào mũi. Trực giác nàng cảm thấy không ổn, nhưng do mấy người Vân Viện đang ra tay cứu trợ Tiểu Trà khiến cho Thi Kiếm nhất thời có chút do dự, không biết mình có nên ra tay hay không .

-Phốc!

Nhưng vào lúc này, Vân Viện chợt há mồm, phun ra một kiếm hoàn.. Trong nháy mắt nó nổ tung thành trăm ngàn đạo kiếm khí, kèm theo lực lượng chân nguyên mãnh liệt , xé nát cái bóng xám thành vô số những mảnh nhỏ.

- Thi Kiếm, ra tay giết ma quỷ!

Vừa phun ra kiếm hoàn, Vân Viện cũng phát ra thanh âm.

Nghe được tiếng hô của Vân Viện, một đạo kiếm quang từ bên hông Thi Kiếm vọt ra, chém lên bóng xám, cùng lúc đó, từng đạo không khí lưu động cũng trong nháy mắt ngưng kết thành thất luyện cương phong cuốn lấy bóng xám khiến cho nó không thể hoạt động.

Xèo xèo!

Bị cương khí cùng kiếm quang xoắn lấy, quỷ ảnh màu xám phát ra tiếng kêu quỷ dị thê lương, rồi vỡ nát thành từng mảnh nhỏ, nhưng trong tiếng kêu quỷ dị thê lương, những mảnh nhỏ này lại không tiêu tán, dường như còn muốn tụ hợp lại.

Một nữ tử xinh đẹp đầy đặn đột nhiên xuất hiện trong Vân Lư với tốc độ kinh người, vừa thấy quỷ ảnh màu xám bị Thi Kiếm cắt thành mảnh nhỏ, sau một tiếng thét kinh hãi, nàng lập tức chỉ một ngón tay, một đạo lực lượng chân nguyên mạnh mẽ cuốn những mảnh quỷ ảnh màu xám vỡ vụn khỏi Vân Lư.

“ Xèo xèo xèo! “

Nữ tử xinh đẹp đầy đặn là sư thúc Vân Linh Lan của Thi Kiếm, sau khi đẩy toàn bộ những mảnh vụn của quỷ ảnh màu xám ra bầu trời bên ngoài Vân Lư, Vân Linh Lan lại phát từng đạo chân nguyên cùng cương phong ngưng kết thành lưỡi dao trong suốt sắc bén cắt quỷ ảnh màu xám thành tro bụi, đồng thời từng vầng lửa màu hồng từ trong tay của nàng bay ra, hóa thành từng vầng lửa nóng rực đốt đám bụi màu xám. Trên tiếng kêu quỷ dữ rồi cuộc nó hóa thành một làn khói xanh rồi biến mất không thấy gì nữa.

- không ngờ phải làm như vậy mới có thể giết được Ma quỷ . “

Thi Kiếm nhìn bóng xám hóa thành khói xanh, kịch liệt thổ hổn hổn, trong tâm càng nghĩ mà sợ.

Nếu không phải Vân Linh Lan sư thúc tới kịp thời, thì với tu vi của mình thì chưa chắc có thể ngăn cản được bóng xám, không biết bóng xám rốt cuộc là vật gì.

Vân Viện vừa mới phun ra một cái kiếm hoàn, thì lưng của nàng cũng ướt đẫm, sắc mặt trắng bệch. Tuy nhiên hiện tại cổ độc trên người Tiểu Trà đã được khống chế, chỉ cần thêm một lát là có thể luyện hóa toàn bộ cổ độc trên người nàng , nhưng khí huyết cùng chân nguyên của nàng cũng bị mất rất nhiều.

Hơn nữa, phụ tâm ma mị cũng đã chứng minh phán đoán của nàng.

Thực sự là có người có âm mưu với Từ Hàng Tĩnh Trai, hơn nữa phụ tâm ma mị bị luyện đến tình trạng nát bấy còn có thể tụ hình, rất rõ ràng người thả phụ tâm ma vào trong cơ thể Tiểu Trà có tu vi cực cao.

Mà làm cho Vân Viện càng thêm rét run chính là nàng nghĩ đến trước đó chính mình cùng Thi Kiếm đã dẫn Tiểu Trà dẫn đến trước mặt Minh Nhược, bản thân sư phụ đã tu đến cảnh giới Kiếm Tâm Thông Minh cũng không cảm giác được.

- Thương thế trên người sư phụ khẳng định rất nặng, làm cho tu vi giảm xuống rất nhiều, nếu không người không thể nào không nhận ra.

trong lúc y nghĩ như vậy xuất hiện trong đầu Vân Viện, thì nàng cũng nhìn thấy có mấy bóng người đã lướt vào Vân Lư

Người trong Từ Hàng Tĩnh Trai cảm giác được khí tức đấu pháp tại Vân Lư nên chạy tới. Vân Viện phát hiện trong số những người này không có sư phụ mình,.

Sư phụ biết nàng ở Vân Lư khu trừ cổ độc cho hoa linh, hiện trong này xảy ra chuyện, với tu vi của nàng, làm sao có thể không cảm giác mà tới đây đầu tiên ?

Sư phụ đang ở đâu?

Những cơn gió ẩm áp lên nhẹ qua rừng liễu ven hồ, phiêu du trong ánh nắng.

Mấy chiếc thuyền đánh cá bồng bềnh trên mặt hồ. Trên một con thuyền có một lão ngư ngồi ở đầu thuyền đang ngậm một cái tẩu thuốc nhìn sang hai chiếc thuyền bên cạnh có hai thanh niên đang ngồi buông lưới. Những làn khói thuốc trắng phả ra lơ lửng trước mũi của lão.

Bất chợt, lão và hai thanh niên đều quay đầu nhìn về phía bờ hồ.

Trên mặt hồ yên tĩnh không biết từ lúc nào chợt xuất hiện một đám mây màu xám. Đám mây đó lơ lửng cách mặt hồ chừng mấy trượng, cách họ khoảng chừng trăm trượng. Từ trong đám mây, một làn hơi lạnh lan tới khiến cho mấy ngư dân chợt rung mình một cái.

Tất cả mọi người theo bản năng cảm nhận được trong đám mây đó dường như ẩn chứa một thứ gì đáng sợ.

Đám mây xám lướt qua mặt hồ, xuyên qua bụi cỏ lau ven hồ, qua rừng dương rồi lướt vào trong núi Đại Đông.

Sau khi nó bay vào trong khu rừng rậm dưới chân núi Đại Đông, đám mây xám mới từ từ tan biết để lộ ra Lạc Bắc, Khuất Đạo Tử, Thi Thần và tiểu Ô Cầu.

Một người, một con dị mãng và hai vật thi luyện tản ra tử khí khiến cho người ta sởn tóc gáy. Hơn nữa, để ngăn cách ma khí của Huyết Xá lợi, mặc dù Lạc Bắc dẫn Thi Thần theo nhưng vẫn để cho tóc của nó kết thành cái kén bao phủ khắp người. Trên người Thi Thần bám đầy bùn khô khiến cho nó càng thêm âm trầm quỷ dị.

Tuy nhiên Lạc Bắc không hề để ý tới sự quỷ dị của của nhóm người mình. Nếu như bốn người mà để người trong thế gian nhìn thấy thì không biết họ sẽ sợ hãi tới mức độ nào.

Cũng có thể nói, hẳn không có tâm trạng để ý tới điều đó, nếu không thì Lạc Bắc đã không lướt qua mặt hồ.

Tại sao Bách Độc sơn nhân lại nói muốn cứu tiểu Trà thì tới Từ Hàng Tĩnh Trai?

Mặc dù cho tới bây giờ, Lạc Bắc không biết tại sao Bách Độc sơn nhân bất chấp tính mạng để cứu mình, nhưng hẳn có thể khẳng định rằng lão không hề lừa gạt hẳn.

Do lo lắng cho sự an nguy của tiểu Trà nên Lạc Bắc không về ngay địa cung dưới lòng đất của Thương Lăng cung mà ngày đêm phi hành tới đây.

Trên đường đi, Lạc Bắc lệnh cho Khuất Đạo Tử thi triển pháp thuật đưa hẳn và Thi thần cùng với tiểu Ô Cầu lướt tới nơi này. Trên đường đi, hẳn liên tục điều tức, tu luyện. Có thêm thứ dược lực kỳ dị của Bách Độc sơn nhân, thương thế của Lạc Bắc đã hồi phục được bảy phần. Tuy nhiên thứ kịch độc trong làn khí đen của Bách Độc sơn nhân vẫn chưa biến mất, di chứng của nó để lại trên da của Lạc Bắc rất nhiều dấu vết đen xỉ khiến cho dáng vóc của hẳn có chút tiêu tụy.

Hiện tại, đứng trên vách núi, nét mặt và ánh mắt của Lạc Bắc có chút lo lắng.

Từ Hàng Tĩnh Trai ở đâu?

243. Chương 241: Một Yêu Cầu.

Từ Hàng Tĩnh Trai, La Phù và phái Sắc Lạc đều là những môn phái bí ẩn nhất trên thế gian.

Mặc dù trong điển tịch của Thục Sơn cũng có ghi lại rằng Từ Hàng Tĩnh Trai nằm ở núi Đại Đông, Hồ châu nhưng trên thế gian cơ bản không có mấy người có thể biết được nó ở đâu.

Sau khi vòng qua cản thận mấy trăm dặm trong phạm vi núi Đại Đông, thậm chí còn tới gần hồ để xem xét nhưng cơ bản, Lạc Bắc vẫn không phát hiện ra chỗ của Từ hàng tĩnh trai.

Đứng ở chỗ này có thể quan sát được toàn bộ cả ngọn Đại Đông. Dường như Lạc Bắc có thể cảm nhận được sinh mệnh của tiểu Trà đang trôi đi rất nhanh nhưng bản thân thì không thể nào thay đổi được vận mệnh.

Từ sau khi có được Tam Thiên Phù Đồ, rời khỏi Thục Sơn, mặc dù Lạc Bắc tu luyện thành công bản mệnh kiếm nguyên, ở trong Thanh Nguyên Hồng Mông trận có được Thất Xảo Di thiên đại pháp, thực sự đứng vào trong hàng ngũ những cường giả của thế gian nhưng chưa bao giờ hắn có cảm giác bó tay như lúc này.

- Văn bối cầu kiến tiền bối Từ Hàng Tĩnh Trai.

Trong lúc bó tay không còn cách nào khác, không ngờ Lạc Bắc chợt hét lên một tiếng. Tiếng hét của hắn lan theo khu rừng mà vọng cả ra ngoài.

- Người muốn gặp ai của Từ Hàng Tĩnh Trai? Vô ích thôi. Người có ở đây gọi thì người của họ cũng không thể nghe được.

Trong một khu rừng gần với Lạc Bắc chợt vang lên một tiếng cười khê.

Vừa mới cảm nhận được một chút pháp lực dao động, Lạc Bắc liền xoay người lại thì thấy bên cạnh một cái cây nở đầy hoa trắng có một thiếu nữ tuyệt sắc mặt áo trắng đang đứng nhìn mình một cách thần nhiên.

Cái cây hoa trắng đó không biết đã sống ở đây bao nhiêu năm nhưng thân cây đã bị tia sét chia làm đôi. Nhưng hai nửa thân cây vẫn kiên cường đứng thẳng mang theo vô số dấu vết của năm tháng. Tán cây của nó xòe rộng che chở cho đám cây nhỏ và hoa cỏ bên dưới.

Thiếu nữ áo trắng thanh nhã đứng dưới tán cây, mái tóc đen dài của nàng được cột lại bởi một miếng vải ở sau lưng. Ngoại trừ một chút pháp lực dao động hết sức ôn hòa ra thì nhìn nàng còn khiến cho người ta có một cái cảm giác từ bi.

Nhưng điều khiến cho trống ngực của Lạc Bắc đập thành thịch đó là ánh mắt của nàng nhìn mình mặc dù thần nhiên nhưng xen lẫn một chút cảnh giác.

Thiếu nữ áo trắng mang tới cho Lạc Bắc cái cảm nhận đầu tiên thì đó không phải là kẻ địch mà là một vị tiền bối giống như Bách Độc sơn nhân.

- Người là?

Lạc Bắc không nhẹn được lên tiếng hỏi.

- Ta tên Minh Nhược. - thiếu nữ áo trắng nhìn Lạc Bắc cùng với Khuất Đạo Tử, thi thần và tiểu Ô Cầu bên cạnh hắn mà hỏi:

- Người đến đây muốn gặp ai của Từ Hàng Tĩnh trai?

- Văn bối không biết. - Lạc Bắc cười khổ rồi lắc đầu. Hắn không biết phải trả lời câu hỏi này như thế nào. Bởi vì trước khi chết Bách Độc sơn nhân chỉ nói cho hắn rằng muốn cứu tiểu Trà thì phải tới Từ Hàng Tĩnh Trai.

- Người không biết?

Trong mắt Minh Nhược như xuất hiện một nụ cười.

Thế hệ truyền nhân này của La Phù so với Nguyên Thiên Y dường như không làm cho người ta cảm nhận thấy sự cao ngạo khó tiếp xúc.

Khi Lạc Bắc tới núi Đại Đông thì nàng cũng cảm nhận được chân nguyên độc đáo của hắn.

Nếu là người khác, cho dù có cảm nhận được chân nguyên của Lạc Bắc thì cơ bản cũng không thể phát hiện ra hần là truyền nhân của La Phù. Nhưng trong trăm năm qua, Minh Nhược là người duy nhất tu luyện Tĩnh Niệm thông minh quyết tới cảnh giới Kiếm tâm thông minh. Hơn nữa, hơi thở chân nguyên trên người Lạc Bắc và hơi thở của Nguyên Thiên Y thực sự là hết sức giống nhau.

Sáu mươi năm trước, Minh Nhược đã được gặp Nguyên Thiên Y nên nàng hết sức quen thuộc với hơi thở này.

Ánh mắt của Minh Nhược như đang cười Lạc Bắc dẫn theo mấy người không thể tưởng tượng được, mà cũng như nàng đang cười Lạc Bắc tới tìm Từ Hàng Tĩnh Trai nhưng lại không biết cần phải gặp ai. Có điều trong đầu nàng chợt nhớ tới bóng dáng của nam tử chân trần áo tang, nhìn như lúc nào cũng có thể lướt theo ngọn gió.

Sáu mươi năm trước, Minh Nhược cố đi tìm nam tử đó để hỏi xem Thương Nguyệt sư tỷ của mình có gì không xứng với y. Nhưng y chỉ nhẹ nhàng nói với Minh Nguyệt một câu.

- Phải có người duy trì sự tồn tại của La Phù.

Câu nói đó của nam tử đứng cô đơn bên bờ biển khiến cho bao nhiêu câu hỏi, bức xúc trong lòng Minh Nhược biến mất, cũng làm cho nàng nhớ kỹ người thanh niên đó. Vậy mà không ngờ thoáng cái đã sáu mươi năm trôi qua.

- Người không biết phải gặp ai của Từ Hàng Tĩnh Trai vậy thì tới đây làm gì? - Minh Nhược nhìn Lạc Bắc chăm chú như muốn nhìn thấy một chút bóng dáng năm đó từ hần.

- Văn bối có một người bạn bị trúng cổ độc rất nặng rồi sau đó lại bị một kẻ địch của văn bối bắt đi. - Lạc Bắc trầm ngâm rồi nói:

- Một vị bằng hữu của văn bối trước khi chết có nói muốn cứu cô ấy thì phải tới Từ Hàng Tĩnh Trai. Có lẽ y ám chỉ ta rằng kẻ địch của ta đưa nàng tới gần Từ hàng tĩnh trai nên ta nghĩ ít nhất phải tìm được vị trí của nó.

- Nếu như không có chuyện gì xảy ra thì hiện tại vị bằng hữu của ngươi chắc là không có gì đáng lo. - Minh Nhược hơi nhíu mày:

- Vậy người đối đầu với ngươi có phải là người Côn Luân không?

Lạc Bắc giật mình nhưng vẫn gật đầu nói:

- Đúng vậy. Kẻ bắt đi vị bằng hữu của văn bối là Nam Ly Việt - Đệ tử của Côn Luân.

- A! - Minh Nhược hơi nhíu mày, trầm mặc suy nghĩ. Nhưng Lạc Bắc không nhịn được lại lên tiếng hỏi:

- Tiền bối! Làm sao người biết vị bằng hữu của văn bối không có gì đáng lo?

- Bởi vì Từ Hàng Tĩnh Trai của chúng ta đã cứu được cô ấy. - Minh Nhược như hiểu ra được sự tình liền tươi cười trả lời.

- Tiền bối chính là người của Từ Hàng Tĩnh Trai? - Lạc Bắc mới nghe thấy tiểu Trà được cứu thì mừng ra nhưng ngay lập tức hần liền giật mình.

- Đúng vậy! Ta chính là đại chủ nhân giáo của Từ Hàng Tĩnh Trai. - Minh Nhược cười cười, nhìn Lạc Bắc với một ánh mắt âm áp:

- Vậy ngươi thì sao? Lạc Bắc! Ngươi có thể nói cho ta biết tại sao ngươi lại vào Thục Sơn rồi trở thành đệ tử của Thục Sơn? Hần để cho ngươi làm vậy hay sao?

“ Không thể ngờ được thiếu nữ mang tới cho mình cái cảm giác gần gũi này lại chính là chủ nhân giáo của Từ Hàng Tĩnh Trai. “

Mà câu hỏi tiếp theo của Minh Nhược lại còn khiến cho Lạc Bắc ngây người. Mặc dù Minh Nhược chỉ nói một chữ “ hần “ chưa nói ra tên nhưng Lạc Bắc hiểu rõ người đó chính là Nguyên Thiên Y.

- Người biết sự phụ của văn bối? - Ngây người một chút, Lạc Bắc bình tĩnh lại mà hỏi Minh Nhược.

Minh Nhược gật đầu.

Lạc Bắc cũng không nói nhiều chỉ kính cẩn trả lời:

- Do sự phụ bảo văn bối vào Thục Sơn để tu luyện bản mệnh kiếm nguyên.

Mặc dù Lạc Bắc không hiểu ngày trước Minh Nhược và Nguyên Thiên Y như thế nào nhưng vào lúc này, hẳn có thể khẳng định người phụ nữ trước mặt và sự phụ mình là bằng hữu. Nếu như vậy thì bà chính là tôn trưởng của hắn. Vì vậy mà Lạc Bắc cũng trở nên kính cẩn với nàng.

“ Chuyện người làm chỉ sợ trên thế gian này cũng không một ai có thể hiểu được. “

Minh Nhược thăm thở dài rồi ngẩng đầu lên nói với Lạc Bắc:

- Ta có thể dẫn người tới Từ Hàng Tĩnh Trai để gặp vị bằng hữu của người nhưng có điều căn cứ vào việc chúng ta cứu nàng, không biết người có thể đồng ý với một yêu cầu của ta hay không?

- Yêu cầu thế nào? - Lạc Bắc không hề che giấu sự kinh ngạc của mình. Hẳn kinh ngạc là vì Minh Nhược không như người khác yêu cầu báo đáp. Lạc Bắc có thể cảm nhận rõ phong thái từ bi từ trên người Minh Nhược. Hơn nữa, mặc dù Minh Nhược không thi triển một cái pháp thuật mạnh nào nhưng căn cứ vào pháp lực dao động và khí thế của nàng cũng đủ để Lạc Bắc khẳng định tu vi của Minh Nhược cao hơn mình rất nhiều. Một vị cường giả chân chính lại là chủồng giáo của Từ Hàng Tĩnh Trai thì có chuyện gì cần tới hắn? Mà hắn có khả năng gì có thể giúp được nàng?

- Từ Hàng Tĩnh Trai của ta cũng giống như La Phù các người tồn tại trên thế gian hơn một ngàn năm. Trong cả ngàn năm qua, Từ Hàng Tĩnh Trai chúng ta đã trải qua vô số kiếp nạn. - Minh Nhược bước vài bước về phía Lạc Bắc rồi lặng lẽ nhìn hắn mà nói:

- Nếu ta tính toán không nhầm thì Từ Hàng Tĩnh Trai của ta sẽ gặp phải một cái kiếp nạn lớn. Ta biết yêu cầu này đối với người có chút khó khăn nhưng với năng lực trước mắt của Từ Hàng Tĩnh Trai chúng ta chưa chắc có thể vượt qua được một cách bình yên... Vì vậy...

- Vì vậy mà ngài muốn ta ra tay giúp đỡ? - Lạc Bắc chẳng hề do dự lên tiếng:

- Chưa nói tới việc mọi người cứu bằng hữu của ta, có ân lớn đối với ta. Chỉ cần tình bạn của ngài với sự phụ của ta thì Từ Hàng Tĩnh Trai gặp nạn, ta sẽ dốc hết sức giúp đỡ.

- Không chỉ như vậy. - Minh Nhược lắc đầu, mỉm cười:

- Ý của ta là muốn người...làm chủồng giáo Từ Hàng Tĩnh Trai của ta....

- Cái gì?

Câu nói của Minh Nhược giống như một tiếng sét ỏ ngay bên tai Lạc Bắc, khiến cho hắn ngây người.

“ Muốn mình làm chủồng giáo của Từ Hàng Tĩnh Trai là sao? “

244. Chương 242: Kiếm Tâm Thông Minh.

Chương 242: Kiếm tâm thông minh Từ Hàng Tĩnh Trai cũng không phải là một môn phái nhỏ. Trong suy nghĩ của vô số huyền môn thì Từ Hàng Tĩnh Trai là một thế lực cực mạnh và thần bí. Hơn nữa điều quan trọng ở đây là cho tới bây giờ Từ Hàng Tĩnh Trai vẫn không có đệ tử nam lại chưa nói tới việc để cho một nam tử làm chủồng giáo.

Lạc Bắc nhìn Minh Nhược mà như không tin vào tai mình. Hẳn cảm thấy Minh Nhược như đang nói đùa với mình. Tuy nhiên từ ánh mắt và nét mặt của Minh Nhược thì lại không hề có lấy một chút đùa giỡn.

- Minh Nhược tiền bối! Tại sao người lại đưa ra đề nghị như vậy?

- Môn hạ của ta có vài đệ tử rất được. Tính tình của Vân Viện bình tĩnh, suy nghĩ kỹ càng. Yến Hồng thì quyết đoán, ứng biến nhạy bén. Thi Kiếm thì lương thiện, có lòng yêu thích vạn vật trong trời đất, cốt cách lại tốt. Trong tương lai có lẽ thậm chí còn hơn của Vân Viện và Yến Hồng. Nhưng Thi Kiếm lại mới nhập

môn, tu vi và kinh nghiệm còn ít. Với tu vi của Vân Viên và Yến Hồng thì bình thường có thể gánh vác nhưng hiện tại thì chưa chắc có thể được. - Minh Nhược nói tới đó chợt nhìn Lạc Bắc rồi cười nói:

- Có phải người không hiểu tại sao với tu vi của ta lại còn định truyền chức vị chương giáo cho người?

Lạc Bắc gật đầu:

- Vân bối đúng là cảm thấy khó hiểu với điều đó.

- Người thấy cái cây Sơn Anh này đã sống được bao nhiêu năm? - Minh Nhược hơi quay đầu nhìn cái cây Sơn Anh mọc bên cạnh mà nói với Lạc Bắc:

- Khi ta và sư tỷ của ta mới đến đây đã trông nó.

Lạc Bắc theo bản năng quay đầu nhìn cây Sơn Anh bị sét chẻ ra làm đôi tuy nhiên cành lá vẫn sum suê, đồng thời có một chút gì đó khiến cho người ta cảm thấy từ bi. Minh Nhược lại lên tiếng:

- Nhìn nó nở nhiều hoa đẹp như vậy nhưng tuổi thọ của ta cũng đã sắp hết.

- Sao như vậy được?

Trong nháy mắt, Lạc Bắc lại hơi ngây người. Cái cây Sơn Anh này cũng chỉ chừng hai trăm năm trở lên mà thôi. Còn bất cứ một thứ công pháp bình thường nào thì sau khi tu luyện tới một mức nhất định cũng đều có được ít nhất hai, ba trăm năm tuổi thọ thì khí huyết trong cơ thể giảm xuống. Với tu vi của Minh Nhược thì ít nhất phải có ba, bốn trăm năm tuổi thọ thì làm sao mà sức sống của nàng lại sắp hết được?

- Đó là vì Tĩnh Niệm thông minh quyết của Từ Hàng Tĩnh Trai chúng ta. - Minh Nhược chuyển tầm mắt từ cái cây Sơn Anh về phía Lạc Bắc mà giải thích cặn kẽ:

- Tất cả những pháp quyết càn huyền ảo, uy lực mạnh thì tu luyện lại càng khó khăn. Công pháp La Phù các người cũng vậy mà Tĩnh Niệm Thông Minh quyết của chúng ta cũng thế. Ta không biết người có tu luyện Không Sinh Diệt hải lưu ly quyết như sư phụ người hay không nhưng dù sao thì sư tỷ Thường Nguyệt đã từng nói với ta rằng quá trình tu luyện của sư phụ người liên tục sử dụng chân nguyên để rèn luyện thân thể, kinh mạch. Trong lúc tu luyện phải chịu nỗi đau do kinh mạch liên tục vỡ nát rồi được chữa trị. Còn Tĩnh Niệm thông minh quyết của Từ Hàng Tĩnh Trai chúng ta thì lại dựa vào niệm lực rất mạnh để dẫn thông khiến cho kinh mạch tuần hoàn.

- Sử dụng niệm lực cực mạnh để dẫn thông mà tạo ra sự tuần hoàn trong kinh mạch.

- Đúng vậy. Không Sinh Diệt Hải lưu ly quyết của các người dựa vào sự chịu đựng đau khổ trong quá trình tu luyện mà làm tăng tâm tính. Còn Tĩnh Niệm Thông minh quyết của Từ Hàng Tĩnh Trai chúng ta thì lại lấy sự bình thản trong tâm, lấy bản thân chịu khổ cứu người trong thiên hạ tạo ra niệm lực, làm giảm đi sự đau khổ trong quá trình tu luyện. Công pháp La Phù các người liên tục cường hóa kinh mạch, thân thể, máu thịt để cho các người có thể chứa được nhiều chân nguyên. Trong nháy mắt, chân nguyên trong kinh mạch các người nhiều hơn các công pháp khác gấp mấy lần, về sau thậm chí tới mấy chục lần. Đồng thời chân nguyên chứa trong cơ thể các người cũng có thể nhiều hơn các công pháp khác mấy lần hay mấy chục lần. vì vậy mà công pháp La Phù các người mới có được uy lực kinh thể hải tục. Còn công pháp của Từ Hàng Tĩnh Trai chúng ta thì ở trong khu vực của cơ thể không có kinh mạch sử dụng niệm lực cực mạnh để làm xuất hiện thêm mấy cái kinh mạch giúp cho trong cơ thể của chúng ta có được số lượng chân nguyên nhiều hơn các loại công pháp khác.

Lạc Bắc trầm mặc lắng nghe. hắn biết Không Sinh Diệt Hải Lưu Ly quyết chỉ là một bộ công pháp dựa trên cơ sở của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh. Nó tương đương với một bản đơn giản hóa của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh. Nhưng trên thực tế Lạc Bắc biết rất ít về hai bộ công pháp này. Mỗi điều Minh Nhược nói với hắn đều có rất nhiều điểm có ích.

- Tâm niệm con người, lực ý chí đều là những điều huyền diệu. Một khi dẫn thông thêm mấy cái kinh mạch trong cơ thể sẽ khiến cho cơ thể chịu sự tổn thương rất nặng. Tĩnh Niệm thông minh quyết của Từ Hàng Tĩnh Trai chúng ta sử dụng tâm niệm và ý chí điều khiển chân nguyên và linh khí trong trời đất để chữa trị tổn thương trong lúc tu luyện. - Minh Nhược nói một cách thông thả:

- Trước tầng thứ bảy của Tĩnh Niệm thông minh quyết, mỗi một tầng đều đã thông và tạo thêm một cái kinh mạch trong cơ thể. Cứ tăng lên một tầng thì những kinh mạch được đã thông lại to lên, chứa được nhiều chân nguyên hơn. Tuy nhiên muốn đã thông thêm một cái kinh mạch lại càng khó hơn. Mà Tĩnh Niệm Thông Minh quyết đạt tới cảnh giới thứ tám Kiếm Tâm thông minh đó là đắp nặn ra một cái kinh mạch nối liền với toàn bộ bảy cái kinh mạch trước đó. Khi tám kinh mạch đó thông suốt, tâm niệm trong sáng càng thêm cảm ứng đối với trời đất. Mà lực lượng chân nguyên lưu chuyển trong cả tám kinh mạch cũng không thể nào so sánh nổi. Trong nháy mắt, lực lượng chân nguyên thông qua tám kinh mạch khiến cho uy lực pháp thuật so với tầng thứ bảy mạnh hơn rất nhiều.

Bình thường đối với người tu đạo mà nói thì những lời của Minh Nhược sẽ rất khó hiểu, nhưng Lạc Bắc lại có thể hiểu được ngay. Bởi vì từ một mức độ nào đó mà nói thì Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh của hắn có rất nhiều điểm tương tự với công pháp của Từ Hàng Tĩnh Trai. Lạc Bắc cũng hiểu rõ hiện tại trong mỗi kinh mạch, lực lượng chân nguyên chảy xuôi trong đó một khi bùng nổ thì so với khi hắn vừa mới tu luyện không biết mạnh hơn bao nhiêu lần. Nếu như ngày đó kinh mạch của hắn tương đương với một cái ống nhỏ thì hiện tại nó chẳng khác nào một con sông lớn. Hiện tại trong nguyên thần thức hải của Lạc Bắc chỉ cần có một luồng chân nguyên chảy ra thì kinh mạch của hắn khi đó cũng không thể nào chứa nổi, có khả năng bị dập nát trong nháy mắt. Mà hiện tại kinh mạch của hắn có thể chịu nổi mệnh mệnh lực lượng. Sau khi sử dụng nhiều pháp thuật, Lạc Bắc có thể cảm giác được chân nguyên tuần hoàn trong kinh mạch của hắn càng mạnh hơn nên thi triển pháp thuật có uy lực cũng mạnh lên theo.

- Mười mấy ngày trước, cuối cùng thì ta cũng đã thông được cái kinh mạch chủ, đạt tới cảnh giới Kiếm Tâm thông minh, nếu không thì ta cũng không thể nào cảm nhận được người tới đây. - Minh Nhược vô tình có chút kiêu ngạo. Nhưng rồi nàng lại hơi tiếc nuối:

- Đáng tiếc là lại chậm một chút.

- Chậm một chút? - Lạc Bắc có thể cảm nhận được Minh Nhược mạnh như thế nào nhưng hắn lại không hiểu được tại sao nàng lại nói như thế.

- Mặc dù nói trăm sông đổ về biển, bản thân pháp thuật không có cao thấp khác nhau nhiều. Nhưng ta cũng phải thừa nhận một điều đó là bộ công pháp của Từ Hàng Tĩnh Trai so với công pháp La Phù của các người có rất nhiều điểm giới hạn. - Minh Nhược hơi buồn rầu, lắc đầu:

- Mặc dù ta nắm được sự huyền diệu của Tĩnh Niệm thông minh quyết nhưng sau khi đạt tới cảnh giới Kiếm Tâm Thông Minh thì thân thể của ta cũng không chịu nổi sự thương tổn. Có lẽ do thiên tư của ta còn chưa đủ. Nếu như ta có thể lĩnh ngộ được nó sớm hơn ba mươi năm thì với sức sống của ta lúc đó có thể chịu nổi sự tổn thương khi đột phá lên cảnh giới Kiếm Tâm Thông minh.

Lạc Bắc im lặng nhưng trong đầu hắn lại chẳng khác nào bị sét đánh.

Nếu như đạt tới cảnh giới này sớm hơn ba mươi năm... Dưới sự giải thích của Minh Nhược, Lạc Bắc hiểu rất rõ được uy lực và sự hùng mạnh của thứ pháp quyết này cũng như điểm giới hạn của nó.

Trong quá trình tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh khiến cho sức sống của người tu luyện nó ngày càng mạnh. Đạt tới cảnh giới như của Lạc Bắc thì ít nhất cũng phải hơn ba trăm tuổi, sức sống mới từ từ giảm đi. Nhưng Tĩnh Niệm thông minh quyết lại không phải công pháp thân thể thành thánh, một khi không đạt tới được cảnh giới cao thì có lẽ sau hai trăm tuổi, thân thể sẽ từ từ yếu đi.

Nếu như trước khi sức sống giảm đi mà có thể đột phá tới cảnh giới Kiếm Tâm thông minh thì thân thể có thể chịu đựng được sự thương tổn khi đã thông cái kinh mạch chủ kia. Nhưng một khi sức sống giảm đi thì khi đột phá cảnh giới đó, thân thể không chịu nổi thì vốn tốc độ yếu đi đang thông thả sẽ nhanh hơn gấp vô số lần.

245. Chương 243: Chỉ Cần Một Lý Do Là Đủ

Hơn trăm năm qua, Từ Hàng Tĩnh Trai chưa có người nào đạt tới cái cảnh giới này. Cho dù trước đó có người đột phá tới cảnh giới đó nhưng cũng chưa chắc đã phát hiện ra điều này. Vì vậy mà sau khi Minh

Nhược đột phá tới cái cảnh giới này thì phát hiện ra điểm giới hạn đó, đồng thời sức sống của bản thân giảm xuống với một tốc độ kinh người.

Vốn tuổi thọ của nàng còn tới cả trăm năm nhưng lại chỉ còn hơn mười ngày.

Nhưng nét mặt của Minh Nhược vẫn hết sức thản nhiên. Bởi vì thì dù sao đạt tới cảnh giới này, cho dù phát hiện ra điểm giới hạn của nó thì nàng cũng không hề bất mãn với cái công pháp đó mà chỉ đổ lỗi cho thiên tư không đủ. Nếu thiên tư của nàng tốt hơn đạt tới cảnh giới này sớm hơn ba mươi năm thì bản thân đã không rơi vào hoàn cảnh như vậy.

Nhưng nhìn khuôn mặt xinh xắn đó mà nghĩ nàng chỉ còn có hơn mười ngày khiến cho Lạc Bắc hơi đau đớn.

- Không có thứ công pháp nào có thể ngăn được sự suy yếu này sao? - Lạc Bắc không nhịn được hỏi Minh Nhược.

- Không còn kịp nữa rồi. Người cũng hiểu rõ thứ suy yếu này hoàn toàn khác với bị thương. - Minh Nhược mỉm cười chỉ về một cái cây đã héo khô:

- Người cũng biết một cái cây bắt đầu già đi thì không còn có cách nào có thể kéo dài tuổi thọ của nó. Cùng lắm chỉ là thêm một chút thời gian mà thôi.

Tất nhiên Lạc Bắc hiểu rõ sức sống giảm đi hoàn toàn khác với thương thể. Nhưng nhìn Minh Nhược xinh xắn như vậy, Lạc Bắc thật sự khó có thể tưởng tượng được sức sống trong cơ thể của nàng biến mất.

Nói chuyện với một người sắp chết thì bầu không khí phải đau buồn nhưng do Minh Nhược hết sức thản nhiên khiến cho bầu không khí lại vô tình chỉ trở nên trang nghiêm hơn.

- Tại sao lại chọn ta? - Lạc Bắc nhìn Minh Nhược rồi lắc đầu:

- Ta cũng không phải là người nên chọn. Trong thiên hạ có nhiều huyền môn chính đạo chỉ muốn diệt ta cho thoả mái. Nếu ta làm chủ đạo giáo của Từ Hàng Tĩnh Trai sẽ khiến cho môn phái có thêm nhiều kẻ địch.

- Chuyện của người ta cũng được nghe tới một chút. Nhưng nếu ta yêu cầu như vậy thì cũng đã suy nghĩ kỹ.

- Minh Nhược nở nụ cười thản nhiên đồng thời nhìn sâu vào trong mắt Lạc Bắc:

- Người nói đúng. Rất nhiều huyền môn chính đạo và cả Côn Luân đều muốn diệt người. Nhưng hiện tại chẳng phải người vẫn còn sống hay sao?

Lạc Bắc lắc đầu cười khổ:

- Đó là do vận bối may mắn.

Lạc Bắc không hề nói dối. Mặc dù hiện tại hắn đã bước chân vào hàng ngũ những cường giả nhưng từ khi Lạc Bắc rời khỏi Thục Sơn cho tới nay đã bao nhiêu lần đứng bên bờ vực sinh tử, chỉ một chút là đã chết trong tay kẻ khác.

- May mắn? - Minh Nhược cười cười nói:

- Đối với người tu đạo chúng ta mà nói thì chỉ có nhân quả chứ không nói tới vận may. Có đôi khi những thứ gọi là may mắn chẳng qua xuất phát từ những điều mà người lựa chọn. Chẳng hạn như hôm nay người đứng ở đây cũng là do những quyết định trước kia của người chứ không phải do may mắn.

- Lựa chọn của mình? - Lạc Bắc hơi sững sờ. Hắn càng hiểu rõ thêm Minh Nhược thực sự đã chạm tới cảnh giới huyền ảo. Chỉ có điều do những mối quan hệ của mình nên không thể hiểu rõ được hàm nghĩa thực sự từ mỗi câu nói của Minh Nhược.

- Người tu đạo chúng ta chỉ nói tới chữ duyên. Hiện giờ người xuất hiện ở đây chính là có cơ duyên với Từ Hàng Tĩnh Trai chúng ta. - Minh Nhược nhìn Lạc Bắc rồi nói tiếp:

- Với tu vi của người thì cơ bản đã có thể đứng chắn một hướng. Hơn nữa, đối với Từ Hàng Tĩnh Trai chúng ta thì người chính là người được lựa chọn tốt nhất.

- Người được chọn tốt nhất?

- Đúng vậy. - Minh Nhược gật đầu hỏi:

- Người tu luyện Không Sinh Diệt Hải Lưu Ly quyết hay sao?

Lạc Bắc hơi do dự một chút. Bởi vì khi trước, Nguyên Thiên Y đã nói với hắn là không được để lộ thân phận đệ tử La Phù của mình. Nhưng nếu như Minh Nhược đã biết rõ thân phận của hắn, cộng với tình bằng hữu của hai người thì dường như không có gì phải giấu diếm. Sau khi do dự một chút, Lạc Bắc lắc đầu:

- Văn bối tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh.

- Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh?

Nghe thấy Lạc Bắc nói tới cái tên đó, ánh mắt của Minh Nhược hơi có chút thay đổi: “ Thì ra Nguyên Thiên Y truyền bộ công pháp này cho hắn. Mà không ngờ hắn đã tu luyện được tới cảnh giới này. “

Một nụ cười đầy hàm ý xuất hiện trên môi của Minh Nhược:

- Người tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh thì cũng giống với Không Sinh Diệt Hải lưu Ly quyết. Phần lớn pháp thuật trên thế gian này các người đều có thể sử dụng. Pháp thuật của Từ Hàng Tĩnh Trai chúng ta cũng vậy. Hơn nữa, Từ Hàng Tĩnh Trai chúng ta tu luyện Tĩnh Niệm thông minh quyết chính là tu luyện kiếm tâm, lấy pháp quyết tu luyện phi kiếm làm phụ, kiếm khí và kiếm ý phụ trợ cho tâm niệm để dẫn thông kinh mạch, đột phá, cầu đạt tới cảnh giới Kiếm Tâm thông minh. Hiện tại người đã tu luyện tới cảnh giới Bản mệnh kiếm nguyên, kiếm ý và kiếm khí thậm chí còn cao hơn cả ta. Hơn nữa, người tu luyện bộ công pháp của La Phù tới mức độ này thì tâm tính cũng rất mạnh, tâm niệm và ý chí cũng đủ, sử dụng pháp thuật của Từ Hàng Tĩnh Trai chúng ta cũng không khó. Hơn nữa, thân thể và sức sống của người rất mạnh, nếu tu luyện Tĩnh Niệm thông minh quyết, không chừng sẽ đạt tới cảnh giới Kiếm Tâm thông minh rất nhanh, vượt qua cả ta.

- Nhưng...văn bối hoàn toàn không biết gì về Từ Hàng Tĩnh Trai. Hơn nữa, người cũng hiểu rất ít về văn bối. Cái vị trí chương giáo này dường như hơi quá đường đột. - Lạc Bắc có chút trầm trọng nhìn Minh Nhược.

- Người cảm thấy chưa đủ lý do?

Minh Nhược lắc đầu, hơi chỉ ngón tay, dường như có phần tức giận Lạc Bắc mà không nói được ra lời, định gõ lên đầu Lạc Bắc. Nhưng nàng giờ tay ra cuối cùng lại chỉ dừng một ngón tay mà lắc lắc với Lạc Bắc:

- Thật ra chỉ cần một lý do là đủ rồi. Nếu y truyền Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh cho người cũng có nghĩa là đã đặt vận mệnh của La Phù lên người người. Ta đưa trọng trách của Từ Hàng Tĩnh Trai cho người có gì là sai? Lý do này chẳng lẽ còn chưa đủ hay sao?

“ Người là đệ tử mà Nguyên Thiên Y để ý. Trong thiên hạ chỉ có một La Phù, chỉ có một Nguyên Thiên Y. “

Chỉ cần điều đó đối với Minh Nhược mà nói đã thực sự đầy đủ.

Nhưng nàng cũng không nói ra thêm còn hai lý do nữa. Một là tu luyện tới cảnh giới Kiếm Tâm thông minh, Minh Nhược bắt buộc dĩ phải thừa nhận hai bộ công pháp của La Phù so với Tĩnh Niệm thông minh quyết của Từ Hàng Tĩnh Trai đúng là lợi hại hơn một chút. Mà một lý do khác chợt lóe lên trong đầu nàng đó là nàng chợt nghĩ tới năm đó có một người giống như mình cũng định thuyết phục Nguyên Thiên Y trở thành chương giáo của Từ Hàng Tĩnh Trai. Có người như vậy, chẳng phải là có thể cùng đón nhận trọng trách của La Phù và Từ Hàng Tĩnh Trai hay sao?

- Người tự quyết định đi. Là chương giáo của Từ Hàng Tĩnh Trai thì gánh nặng của người sẽ tăng thêm, nhưng với tu vi của người cũng có chỗ tốt. Có điều, theo ta suy nghĩ thì ta hy vọng người có thể đáp ứng thỉnh cầu của ta. - Minh Nhược đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn về phía Tây:

- Thời gian của ta cũng không còn nhiều nữa.

Thoáng cái, cả hai đều chìm vào im lặng.

Nếu như bình thường, một cái môn phái cho dù ít có quan hệ với mình mà mời làm chương giáo thì có lẽ Lạc Bắc sẽ không hề do dự đồng ý. Bởi vì Lạc Bắc muốn có thêm lực lượng để đối đầu với Côn Luân. Nhưng Từ Hàng Tĩnh Trai và La Phù lại có rất nhiều mối quan hệ, hơn nữa, tuổi thọ của Minh Nhược sắp hết,

giao Từ Hàng Tĩnh Trai vào trong tay hắn khiến cho nó còn có một ý nghĩa giống như ủy thác. Nếu thật sự đồng ý thì Lạc Bắc chắc chắn không thể bỏ mặc Từ Hàng Tĩnh Trai.

- Ta muốn quay về La Phù. - Lạc Bắc suy nghĩ một chút rồi nhìn Minh Nhược, sau đó lặp lại câu nói đó:
- Ta muốn quay về La Phù.
- Không sao.

Minh Nhược nở nụ cười. Nàng biết Lạc Bắc chỉ muốn nói quá lên. Hắn là đệ tử của Nguyên Thiên Y thì chung quy phải trở về La Phù, để cho La Phù tiếp tục tồn tại. Đó cũng không phải là lời cự tuyệt mà chỉ tương đương với một điều kiện của Lạc Bắc. Vì vậy mà Minh Nhược gật đầu nói:

- Sự tồn tại của Từ Hàng Tĩnh Trai cũng là vì nó tuân theo đạo. Nó không phải vì người của Từ Hàng Tĩnh Trai hay vị trí của nó ở đâu. Người muốn về La Phù thì đưa Từ Hàng Tĩnh Trai tới La Phù cũng được.

Đầu tiên Lạc Bắc ngạc nhiên những sau đó thì trong lòng hắn tràn ngập một sự tôn kính với Minh Nhược.

Thử hỏi trên thế gian có bao nhiêu người có thể vứt bỏ cái quan niệm môn phái? Nếu người nào cũng như vậy thì có lẽ sự phân tranh trong thiên hạ cũng bớt đi một chút.

Lạc Bắc nghĩ vậy thì không nói gì nữa, chỉ nhìn Minh Nhược rồi gật đầu.

Người như Minh Nhược hay tông phái như Từ Hàng Tĩnh Trai trên đời thực sự là hiếm có. Khi Lạc Bắc gật đầu đồng ý thì trong lòng hắn cũng nghĩ tới việc có một người và một tông phái như vậy thì cần phải cố gắng mà giữ gìn nó.

246. Chương 244: Âm Sơn Di Cốt.

- Đi thôi.

Thấy Lạc Bắc gật đầu đồng ý, Minh Nhược liền nở nụ cười rạng rỡ. Có đôi khi, cho dù người nào nhìn thấy Minh Nhược cũng chỉ nghĩ nàng là một thiếu nữ chứ không hề nghĩ nàng lại là chủ giáo của Từ Hàng Tĩnh Trai nổi tiếng thiên hạ hay sức sống của nàng đang biến mất rất nhanh.

- Ta đưa người tới Từ Hàng Tĩnh Trai, có một thứ đồ cho người. Thuận tiện ta cũng truyền Tĩnh Niệm thông minh quyết cho người, để người xem nó có tác dụng gì với người hay không.

Lạc Bắc gật đầu, thân mình khẽ động mà đi sau Minh Nhược. Còn Khuất Đạo Tử thì vung tay lên phát ra một đạo chân nguyên quán lấy thi thần và tiểu Ô Cầu bay theo Lạc Bắc.

Khi Minh Nhược và Lạc Bắc rời khỏi chỗ đó thì từ trên cái cây Sơn Anh, những bông hoa của nó rụng lả tả xuống đất. Cùng lúc đó, trên không trung phía Tây, từ phía chân trời có ba vầng sáng như bay thẳng tới núi Đại Đông.

Ba vầng sáng đó có một màu xanh, một đen và một tím.

Màu xanh là một vầng kiếm quang, trên kiếm quang có một nữ tử mặc cung trang màu hồng. Trong mắt của nàng liên tục lóe lên những tia sáng. Nhìn bề ngoài thì thiếu nữ cũng chỉ chừng hai mươi mấy tuổi, mặc dù nét mặt khiêm cung nhưng thần quan trong mắt cho người ta thấy chưa chắc nàng đã dịu dàng và khiêm tốn như vậy.

Màu tím là một cái hồ lô dài một trượng, nhìn rất nặng, nhưng ánh sáng của nó vô cùng rực rỡ. Tốc độ phi động của nó cực nhanh. Trên cái hồ lô có một lão già mập mạp, râu tóc bạc trắng đang nằm. Nét mặt của lão hết sức nhàn nhã, nhìn chẳng khác gì một vị tiên ông.

Còn vầng sáng màu đen là một cái kiệu lớn.

Cái kiệu đó so với cái kiệu do tám người khiêng trong thế gian còn to hơn nhiều. Nó được làm bằng gỗ, nhưng nắp không biết được làm từ vật liệu gì mà nhìn cũng hết sức rắn chắc. Trên đỉnh cái kiệu có gắn một viên bảo thạch màu đen đang tỏa ra từng vầng sáng, ngăn cản những cơn gió xung quanh không cho chúng

tới gần. Mà đáy của cái kiệu lại có dính những lá bùa màu bạc, liên tục tản ra những vầng sáng, nâng cái kiệu phi hành. Từng vầng sáng tản ra nhìn như những gợn sóng đang lan truyền trên mặt nước.

“ Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt! “ Kiếm quang màu xanh, hồ lô màu tím và cái kiệu màu đen bay trong không trung phát ra tiếng rít gió chói tai.

Từ người thiếu nữ đứng trên kiếm quang màu xanh và lão già trên hồ lô màu tím không có nhiều pháp lực dao động, hiển nhiên là việc ngự không không hề liên quan tới chân nguyên của hai người.

Trong cái kiệu màu đen thì ngay cả một tiếng gió nhẹ cũng không có. Vầng sáng từ viên ngọc trên đỉnh kiệu ngăn cản những cơn gió ở bên ngoài. Bên trong cái kiệu rất rộng có đặt hai cái giường, trên mặt trải một lớp lông cáo rất dày.

Hai tấm lông chồn trải trên giường trắng muốt không hề có một chút màu nào khác. Hơn nữa, từ hai tấm da này thì thoảng lại có ánh sáng lóe lên, hiển nhiên là da của loại Ngân Tuyết hồ ở nơi cực Bắc. Thớ da của Ngân Tuyết Hồ không chỉ mềm mại thoải mái mà có tác dụng loại trừ phong thấp. Nếu người nào mà bị phong thấp thì chỉ cần mỗi ngày dùng hơi nóng hun chừng nửa canh giờ sau đó lại lấy lông của Ngân Tuyết Hồ quần lại thì sau vài ngày sẽ có tác dụng rất tốt. Thớ lông này chỉ có ở trong hoàng cung hoặc trong các phủ đệ của các vị vương hầu khanh tướng mới có. Trên thế gian, mỗi một tấm lông của Ngân Tuyết Hồ có giá trị cả vạn đồng vàng.

Trên mỗi cái giường đều có một người đang ngồi. Một trong hai người nhìn chừng bốn mươi tuổi, thân mặc một chiếc áo bào màu đen, trên trán có một khối u rất to cộng với khuôn mặt vô cùng hung ác. Hai tay của y khép trong tấm áo. Y lặng im không nói gì chỉ ngồi nhìn sang người bên giường đối diện.

Người ngồi đối diện với y mặc một chiếc đạo bào màu vàng kim, phần đuôi lông mi có chút xéch lên khiến cho người ta có cảm giác y là một người rất kiêu ngạo. Người này chính là Nam Ly Việt.

Vào lúc này, Nam Ly Việt đang ngồi xếp bằng trên cái giường, hai mắt nhắm nghiền. Một chút pháp lực dao động cực mạnh từ trên người hắn tản ra. Từ trong những lỗ chân lông trên người y thấp thoảng lóe lên một chút ánh sáng màu vàng và mùi thuốc kỳ dị.

Bất chợt, Nam Ly Việt thở ra một hơi dài rồi mở mắt.

- Đa tạ tôn giả giúp đỡ. Nếu không thì ta không thể nào luyện hóa được Càn Khôn Nhất Nguyên đan nhanh như vậy. - Trong lúc nói chuyện, ánh mắt của Nam Ly Việt sáng ngời, cùng với nét mặt và lời nói hết sức tự tin rõ ràng là đã luyện hóa thành công viên Càn Khôn Nhất Nguyên Đan mà Huống Vô Tâm ban cho. Bây giờ, tu vi của y đã tăng lên rất nhiều.

- Hậu sinh khả úy. Bản thân ngươi có tu vi Nguyên Anh kỳ nên luyện hóa thứ thuốc này sẽ nhanh hơn người thường rất nhiều. Hơn nữa, ta có được Trừu Thủy đoạt nguyên quyết của các ngươi, đồng ý với điều kiện của các ngươi thì phải ra tay giúp đỡ rồi. - Người trung niên hơi liếc mắt nhìn Nam Ly Việt.

- Chỉ có điều không thể ngờ được rằng Lạc Bắc lại là truyền nhân của La Phù.

- Lần này chúng ta phải nắm thật chắc. - Nam Ly Việt nghe thấy người trung niên nói vậy thì sắc mặt trở nên căng thẳng:

- Có được Huyết Xá Lợi của Từ Hàng Tĩnh Trai còn phải nhờ tôn giả giúp đỡ để ta luyện hóa. Nếu không để cho thời gian kéo dài thì không biết Lạc Bắc sẽ có sự thay đổi như thế nào. Hơn nữa, Kỳ Liên Liên Thành vốn là một người cẩn thận, một khi để Lạc Bắc rơi vào tay y thì vô cùng rắc rối.

- Kỳ Liên Liên Thành... Hai năm trước, Đông Hầu Thanh Bức đã không phải là đối thủ của y. - Người trung niên nở nụ cười lạnh:

- Thật ra ta rất muốn được xem tu vi của y lợi hại tới mức độ nào rồi.

- Tu vi của tôn giả đứng trên thiên hạ. Tuy nhiên Kỳ Liên Liên Thành một khi không đạt được mục đích thì không bỏ qua, thậm chí đấu pháp còn sẵn sàng cùng chết với người khác. Ngay cả sư tôn của tại hạ cũng rất e ngại y. Trong hay năm qua, y ở bên ngoài núi Chiêu Diêu chờ đợi Nghiệp Triệu Nam là người hầu của Nguyên Thiên Y. Ở đó hai năm vậy mà không có một người nào của núi Chiêu Diêu dám ra tay với

hắn. Vì vậy mà tôn giả cũng không nên coi thường y. - Nam Ly Việt hít một hơi thật sâu, ánh mắt hơi trở nên lạnh lùng:

- Có điều nếu có thể luyện hóa được viên Huyết Xá Lợi của Từ Hàng Tĩnh Trai, có được thêm một môn công pháp của U Minh huyết ma thì tới lúc đó, hai chúng ta liên thủ thì đừng nói là bắt Lạc Bắc, cho dù đối phó với Kỳ Liên Liên Thành cũng không có vấn đề gì.

....

Núi Vương Ốc.

Kỳ Liên Liên Thành mặc áo bổ từ trong một làn khí đen chậm rãi xuất hiện.

Trước mặt y là một bãi tha ma rộng lớn.

Cái bãi tha ma này đã bị bỏ hoang từ lâu, rất nhiều ngôi mộ bị sập xuống, cỏ dại mọc khắp nơi để lộ ra những cái quan tài bị mục nát. Chính vì như vậy mà ở trong cái bãi tha ma này không hề có bóng dáng của con người, hơn nữa ngay cả chó hoang cũng không có lấy một con.

Kỳ Liên Liên Thành vững vàng bước đi trong bãi tha ma, khi tới một cái đồi đất, y đột nhiên dừng bước.

Không hề có lấy một dấu hiệu, bàn tay của Kỳ Liên Liên Thành hơi giật giật. Một làn áp lực cực mạnh đột nhiên từ trên bầu trời giáng thẳng xuống cái đồi trước mặt.

“ Ầm! “ Cái đồi đất bị áp lực vô hình từ trên cao ép cho lún xuống, trên bề mặt cũng xuất hiện vô số cái khe to.

Cả cái đồi nhỏ vậy mà chẳng khác nào một cái bình trên mặt đất bị người ta dẫm nát.

Cùng với nó những khu vực xung quanh cũng bị chấn động khiến cho vô số đất đá bắn lên tạo thành một gợn sóng toàn tro bụi tản ra.

Đối mặt với đám tro bụi dày đặc bay tới, Kỳ Liên Liên Thành vẫn đứng yên không hề nhúc nhích, thậm chí còn không có lấy một chút nhíu mày. Một nguồn chân nguyên vô hình khiến cho y giống như một cây cột được đóng chắc ở đó. Khi làn sóng khí lan tới người y thì tách ra làm đôi.

- Người là ai vì sao mà vô cớ phá chỗ ở của ta?

Dưới cái đồi vừa bị đánh nát đột nhiên bốc lên từng vầng khí đen, cùng với đó những vầng lửa màu xanh bùng lên thấp thoáng tụ thành một gương mặt to chừng hai trượng đầy tức giận. Khi tiếng hét đó vang lên, từ gương mặt cũng phun ra vô số đốm lửa kéo theo một làn pháp lực dao động tản ra xung quanh khiến cho bãi tha ma bốc lên những cơn gió lốc kinh người.

Không ngờ dưới ngọn đồi này lại có người sống. Hơn nữa tu vi của người này lại vô cùng lợi hại. Mà hiện tại người này đối với Kỳ Liên Liên Thành cũng không hề che giấu địch ý của mình.

- Ta là Kỳ Liên Liên Thành. - Kỳ Liên Liên Thành vẫn thản nhiên, chỉ nhìn chằm chằm gương mặt khổng lồ mà nói:

- Âm Hàn Ly! Ta phá hủy mộ phần của ngươi bởi vì ngươi không cần tới nó nữa.

- Kỳ Liên Liên Thành? Ngươi là đệ tử của Hoàng Vô Thần?

Âm thanh trong đám mây đen hơi ngừng lại một chút, bởi vì y không ngờ được Kỳ Liên Liên Thành lại tới đây, thậm chí còn gọi tên của mình.

247. Chương 245: Lầu Trúc Luận Phép

phép - Ngươi tới để giết ta?

Gương mặt khổng lồ hơi ngấn ra một chút lại lên tiếng đầy lạnh lùng.

- Không phải! Ta chỉ đến đây để nói cho người biết rằng từ nay trở đi, người không cần phải trốn nữa. - Kỳ Liên Liên Thành nói tiếp:

- Năm đó các người bị Nguyên Thiên Y diệt sạch cả môn phái nhưng không người nào biết rằng phái Âm Sơn còn sót lại người. Bao nhiêu năm qua, có lẽ lúc nào người cũng muốn rời khỏi đây để báo thù.

- Kỳ Liên Liên Thành! Cuối cùng thì người định nói cái gì?

Trong làn khí đen vang lên tiếng nói giống như dã thú bị thương.

- Nguyên Thiên Y đã chết tại Côn Luân của ta. - Kỳ Liên Liên Thành vẫn thản nhiên nói tiếp:

- Chỉ cần người giúp ta một chuyện thì ta sẽ giết truyền nhân của La Phù, tiêu diệt La Phù, báo thù cho phái Âm Sơn các người.

Sau khi Kỳ Liên Liên Thành nói câu đó, ánh lửa màu xanh trong làn khí đen từ từ biến mất, tuy nhiên không hề có âm thanh nào vang lên. Một lúc sau...

- Ha ha ha

- Nguyên Thiên Y đã chết?

Trong bãi tha ma vang lên tiếng cười điên cuồng.

- Cuối cùng thì ta cũng đợi được tới cái ngày này.

Trong tiếng cười điên cuồng đó, từng làn khí đen như núi lửa phun trào từ dưới đất phun lên, chẳng khác nào cả bãi tha ma nổ tung.

- Được! Kỳ Liên Liên Thành! Ta thấy người không hề lừa ta. Mà với tu vi của người cũng chẳng cần phải lừa ta làm gì.

- Kỳ Liên Liên Thành! Người nói ta phải làm gì? Chỉ cần có thể giết được truyền nhân La Phù, diệt được La Phù thì người muốn ta làm cái gì ta cũng làm theo.

....

Trong làn khí đen từ từ xuất hiện một bóng người giống như cái cây khô bị chôn vùi nằm ở dưới bùn đất.

- Ta đi giết truyền nhân của La Phù không muốn xảy ra nhiều chuyện hay có người quấy rầy. - Kỳ Liên Liên Thành nhìn bóng người trong làn khí đen mà nói:

- Người tới động Bích Vân giúp ta giết Thạch chân nhân.

- Bích Vân chân nhân? Được! Ta giúp người giết hắn.

Từ cái bóng giống như cây khô tản ra sát khí lạnh như băng. Sau khi lên tiếng, y im lặng không nói tiếng nào thu hồi toàn bộ khí đen rồi phóng lên cao bay về phía Nam với tốc độ kinh người.

- Với tu vi của Âm Hàn Ly, cho dù không giết được Thạch chân nhân thì ngăn cản y cũng không có vấn đề gì.

Khi làn khí đen lao lên không, Kỳ Liên Liên Thành cơ bản chẳng thèm nhìn theo mà hơi cúi đầu xuống:

- Thái thượng giáo ở Trung Châu... Thạch chân nhân động Bích Vân... Thạch tán nhân của Trường Bạch Lạc... Núi Chiêu Diêu và cái thế lực của Lạc Bắc ở Thất hải kia. Ngoại trừ những người này ra còn có những ai một khi nhận được tin biết ta muốn giết Lạc Bắc sẽ tới để đối đầu với ta?

Từ Hàng Tĩnh Trai.

Cái lầu trúc nhỏ mà Minh Nhược đi tới vẫn vắng lặng giống như ngày thường. Xung quanh có mấy cây lan trắng tản ra mùi hương thơm ngát.

Minh Nhược và Lạc Bắc đi vào nơi này nhìn hết sức bình thường nhưng trong suy nghĩ của mỗi một người của Từ Hàng Tĩnh Trai thì nó lại là nơi vô cùng quan trọng.

Khuất Đạo Tử, thi thần và tiểu Ô cầu đi theo Lạc Bắc cùng vào trong ngôi lầu trúc. Vì vậy mà mặc dù ngôi lầu của Minh Nhược vẫn yên tĩnh như thường ngày nhưng bây giờ bầu không khí lại khiến cho người ta cảm thấy khó chịu.

Thi Kiếm đứng trước cửa ngôi lầu của Minh Nhược. Thiếu nữ áo trắng đang trong độ tuổi dậy thì xinh xắn, tuy nhiên lúc này trên khuôn mặt vô tư của nàng lại bao phủ bởi một sự lo lắng.

Từ Hàng Tĩnh Trai đã yên bình bao nhiêu năm nên Thi Kiếm cũng tạo thành một cái thói quen bình tĩnh. Tuy nhiên hiện tại nàng lại có cảm giác Từ Hàng Tĩnh Trai sẽ xảy ra chuyện lớn. Bắt đầu từ khi nàng cứu được hoa linh từ trong khu rừng bên núi Đại Đông bị trúng bởi một thứ cổ độc, đồng thời trong người lại có cả phụ tâm ma mỵ ẩn nấp.

Mặc dù Vân Viện sư tỷ đã cứu được Hoa linh nhưng khí huyết và tu vi của mọi người cũng vẫn bị hao tổn nặng. Mà phụ tâm ma mỵ thì hiển nhiên là có người sử dụng để đối phó với Từ Hàng Tĩnh Trai.

Còn sư phụ nàng thì sau đó lại đưa một người con trai về đây.

Người này là ai? Có quan hệ gì với sư phụ?

Thi Kiếm cảm thấy bồn chồn, hơi liếc mắt nhìn về phía ngôi lầu trúc. Nàng có thể cảm nhận được khí thế và lực lượng chân nguyên từ trên người thanh niên đó rất mạnh, tu vi của hắn dường như còn cao hơn sư tỷ Vân Viện rất nhiều. Tuy nhiên nhìn hắn có chút gì đó quái dị. Hai thứ đi theo hắn chắc chắn là vật thi luyện.

Cảm nhận hơi thở khó chịu từ trong lầu trúc tản ra, Thi Kiếm hơi nhíu mày. Trong suy nghĩ của nàng thì những tông phái tu luyện đạo luyện thì thi dường như không có một người nào thực sự đứng trong hàng ngũ chính đạo. Cũng chẳng có một ai là người khiến cho nàng cảm thấy thích thú.

Nhưng dường như sư phụ lại vô cùng ưu ái và tin tưởng người thanh niên kia.

Rốt cuộc thì người thanh niên đó là ai?

.....

Trong ngôi lầu trúc, Lạc Bắc im lặng ngồi phía dưới Minh Nhược. Nhìn nét mặt của hắn thì cũng chẳng khác gì lúc trước khi ở Thục Sơn vẫn ngồi nghe đám người Đan Lăng Sinh truyền đạt cho kinh điển nho gia.

- Tĩnh Niệm Thông Minh quyết chú trọng nhất đó là tâm niệm và ý chí. Cho nên ta luôn cảm thấy cứ dựa vào vật khác thì có thêm một sự ràng buộc, cản trở tâm niệm và tu vi. Vì vậy mà trên người ta cũng chẳng hề có một cái pháp bảo nào. - Minh Nhược đưa một thứ cho Lạc Bắc:

- Có điều cái thứ này cũng có thể coi là một cái pháp bảo thượng đẳng, đối với người cũng có chút tác dụng.

- Đây là?

Lạc Bắc nhận lấy thì thấy đó là một cái vòng đeo tay bằng ngọc, trên bề mặt tản ra một chút pháp lực dao động tương tự như của Minh Nhược.

- Đây là Thiên Ngọc ban chỉ. - Minh Nhược giải thích cặn kẽ:

- Những thứ công pháp bình thường một khi tu lên tới một trình độ nhất định thì trong cơ thể tạo ra một sự tuần hoàn chân nguyên độc đáo. Vì vậy mà sau khi chân nguyên hao tổn thì cho dù không điều tức tu luyện, bản thân cũng sẽ tự hấp thu linh khí của trời đất xung quanh để hồi phục chân nguyên. Chỉ có điều tốc độ hồi phục đó so với khi chúng ta tu luyện chậm hơn. Như tu luyện tới tu vi của chúng ta, nhất là với công pháp La Phù của các người thì tốc độ tự hồi phục chân nguyên cũng nhanh hơn người bình thường rất nhiều. Mà cái Thiên Ngọc ban chỉ của Từ Hàng Tĩnh Trai chúng ta có thể giúp cho tốc độ hồi phục chân nguyên tăng lên mấy phần.

- Không ngờ Thiên Ngọc ban chỉ lại có công dụng kỳ diệu như vậy.

Lạc Bắc nhìn kỹ cái Thiên Ngọc ban chỉ trong tay. Hắn biết rõ cái pháp bảo này mặc dù không thể tấn công nhưng nhiều lúc so với những pháp bảo tấn công được còn hữu dụng hơn.

Tốc độ hồi phục chân nguyên nhanh hơn mấy phần có lẽ bình thường không có nhiều tác dụng, cùng lắm chỉ tiết kiệm một chút thời gian. Nhưng liên tục đấu phép với người khác hay đuổi theo thời gian dài thì lại rất hữu dụng. Thử nghĩ xem nếu hai người có tu vi giống nhau mà đuổi theo, trong tay người đuổi mà có cái Thiên Ngọc ban chỉ này thì càng lâu, chân nguyên lực lượng trong cơ thể của y sẽ càng chênh lệch lớn với người bỏ chạy. Càng đuổi thì chỉ sợ người kia khó có thể trốn thoát, một khi bị đuổi kịp càng khó địch lại. Mà nếu người bỏ trốn có cái Thiên Ngọc ban chỉ thì có thể bỏ chạy cho tới khi đối phương hết sạch chân nguyên rồi đuổi lại.

Bộ trang phục Thái Hư nghệ y có thể giảm bớt mức độ tiêu hao chân nguyên khi phóng ra pháp thuật. Mà Thiên Ngọc ban chỉ thì có thể đẩy nhanh tốc độ hồi phục chân nguyên cho nên nó và Thái Hư Nghệ Y có thể nói là sự phối hợp tuyệt vời, đối với Thái Thức vô cùng hữu dụng.

Nhìn Lạc Bắc cúi đầu quan sát Thiên Ngọc ban chỉ, cảm nhận sự kỳ diệu của nó thì Minh Nhược dịu dàng hỏi:

- Ta vừa nói Tĩnh Niệm Thông Minh quyết với người, người đã nhớ kỹ chưa?

Lạc Bắc gật đầu nói:

- Nhớ kỹ.

Trên thực tế thì Lạc Bắc cũng không phải là người có trí tuệ hơn người. Ban đầu khi ở Thục Sơn ngâm nga kinh văn hắn cũng không nhanh hơn người khác bao nhiêu. Nhưng liên tục tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh khiến cho thân thể thay đổi, ý chí của hắn cùng với sức phán đoán và trí nhớ đã hơn hẳn trước kia. Hơn nữa, khi giảng cho hắn về Tĩnh Niệm Thông Minh quyết, Minh Nhược cũng nói hết sức cẩn thận, cơ bản giải thích gần hết những điều huyền diệu trong đó vì vậy mà hắn nhanh chóng nhớ kỹ,

- Tĩnh Niệm Thông Minh quyết lấy kiếm khí và kiếm ý để phụ trợ cho tâm niệm dẫn thông kinh mạch. Nhưng khi phóng ra pháp thuật thì lại lấy kiếm khí và kiếm ý để tăng cường uy lực của pháp thuật. Cái này đối với văn bối thực sự rất có ích. - Sau khi gật đầu, Lạc Bắc lại nói thêm:

- Thứ pháp thuật này tương đương với việc chỉ dùng phi kiếm để phụ trợ, tăng cường uy lực. Một khi sử dụng chân nguyên phóng ra pháp lực thì cũng dùng phi kiếm để tăng uy lực của nó. Mà bản mệnh kiếm nguyên của ta lại dùng tất cả lực lượng chân nguyên tăng cường uy lực phi kiếm. Nếu văn bối kết hợp hai cái lại một chỗ thì khi phóng ra kiếm nguyên có thể dụng lực lượng chân nguyên để dẫn phát pháp thuật. Cái này tương đương với lực lượng chân nguyên và lực lượng kiếm nguyên không hề phân ra cái nào chính cái nào phụ. Đến lúc đó, một đòn của bản mệnh kiếm nguyên kèm theo uy lực của pháp thuật thì khi đối địch có thể tưởng tượng được. Huống chi nếu tu luyện tới cảnh giới Kiếm Tâm thông minh thì Tĩnh Niệm Thông Minh quyết còn có nhiều điều thần diệu hơn.

248. Chương 244: Âm Sơn Di Cốt.

- Đi thôi.

Thấy Lạc Bắc gật đầu đồng ý, Minh Nhược liền nở nụ cười rạng rỡ. Có đôi khi, cho dù người nào nhìn thấy Minh Nhược cũng chỉ nghĩ nàng là một thiếu nữ chứ không hề nghĩ nàng lại là chủ nhân của Từ Hàng Tĩnh Trai nổi tiếng thiên hạ hay sức sống của nàng đang biến mất rất nhanh.

- Ta đưa người tới Từ Hàng Tĩnh Trai, có một thứ đồ cho người. Thuận tiện ta cũng truyền Tĩnh Niệm thông minh quyết cho người, để người xem nó có tác dụng gì với người hay không.

Lạc Bắc gật đầu, thân mình khẽ động mà đi sau Minh Nhược. Còn Khuất Đạo Tử thì vung tay lên phát ra một đạo chân nguyên quán lấy thi thần và tiểu Ô Cầu bay theo Lạc Bắc.

Khi Minh Nhược và Lạc Bắc rời khỏi chỗ đó thì từ trên cái cây Sơn Anh, những bông hoa của nó rụng lá tả xuống đất. Cùng lúc đó, trên không trung phía Tây, từ phía chân trời có ba vầng sáng như bay thẳng tới núi Đại Đông.

Ba vầng sáng đó có một màu xanh, một đen và một tím.

Màu xanh là một vầng kiếm quang, trên kiếm quang có một nữ tử mặc cung trang màu hồng. Trong mắt của nàng liên tục lóe lên những tia sáng. Nhìn bề ngoài thì thiếu nữ cũng chỉ chừng hai mươi mấy tuổi, mặc dù nét mặt khiêm cung nhưng thần quan trong mắt cho người ta thấy chưa chắc nàng đã dịu dàng và khiêm tốn như vậy.

Màu tím là một cái hồ lô dài một trượng, nhìn rất nặng, nhưng ánh sáng của nó vô cùng rực rỡ. Tốc độ phi động của nó cực nhanh. Trên cái hồ lô có một lão già mập mạp, râu tóc bạc trắng đang nằm. Nét mặt của lão hết sức nhàn nhã, nhìn chẳng khác gì một vị tiên ông.

Còn vầng sáng màu đen là một cái kiệu lớn.

Cái kiệu đó so với cái kiệu do tám người khiêng trong thế gian còn to hơn nhiều. Nó được làm bằng gỗ, nhưng nắp không biết được làm từ vật liệu gì mà nhìn cũng hết sức rắn chắc. Trên đỉnh cái kiệu có gắn một viên bảo thạch màu đen đang tản ra từng vầng sáng, ngăn cản những cơn gió xung quanh không cho chúng tới gần. Mà đáy của cái kiệu lại có dính những lá bùa màu bạc, liên tục tản ra những vầng sáng, nâng cái kiệu phi hành. Từng vầng sáng tản ra nhìn như những gợn sóng đang lan truyền trên mặt nước.

“ Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt! “ Kiếm quang màu xanh, hồ lô màu tím và cái kiệu màu đen bay trong không trung phát ra tiếng rít gió chói tai.

Từ người thiếu nữ đứng trên kiếm quang màu xanh và lão già trên hồ lô màu tím không có nhiều pháp lực dao động, hiển nhiên là việc ngự không không hề liên quan tới chân nguyên của hai người.

Trong cái kiệu màu đen thì ngay cả một tiếng gió nhẹ cũng không có. Vầng sáng từ viên ngọc trên đỉnh kiệu ngăn cản những cơn gió ở bên ngoài. Bên trong cái kiệu rất rộng có đặt hai cái giường, trên mặt trải một lớp lông cáo rất dày.

Hai tấm lông chồn trải trên giường trắng muốt không hề có một chút màu nào khác. Hơn nữa, từ hai tấm da này thi thoảng lại có ánh sáng lóe lên, hiển nhiên là da của loại Ngân Tuyết hồ ở nơi cực Bắc. Thớ da của Ngân Tuyết Hồ không chỉ mềm mại thoải mái mà có tác dụng loại trừ phong thấp. Nếu người nào mà bị phong thấp thì chỉ cần mỗi ngày dùng hơi nóng hun chừng nửa canh giờ sau đó lại lấy lông của Ngân Tuyết Hồ quấn lại thì sau vài ngày sẽ có tác dụng rất tốt. Thớ lông này chỉ có ở trong hoàng cung hoặc trong các phủ đệ của các vị vương hầu khanh tướng mới có. Trên thế gian, mỗi một tấm lông của Ngân Tuyết Hồ có giá trị cả vạn đồng vàng.

Trên mỗi cái giường đều có một người đang ngồi. Một trong hai người nhìn chừng bốn mươi tuổi, thân mặc một chiếc áo bào màu đen, trên trán có một khối u rất to cộng với khuôn mặt vô cùng hung ác. Hai tay của y khép trong tấm áo. Y lặng im không nói gì chỉ ngồi nhìn sang người bên giường đối diện.

Người ngồi đối diện với y mặc một chiếc đạo bào màu vàng kim, phần đuôi lông mi có chút xéch lên khiến cho người ta có cảm giác y là một người rất kiêu ngạo. Người này chính là Nam Ly Việt.

Vào lúc này, Nam Ly Việt đang ngồi xếp bằng trên cái giường, hai mắt nhắm nghiền. Một chút pháp lực dao động cực mạnh từ trên người hắn tản ra. Từ trong những lỗ chân lông trên người y thấp thoáng lóe lên một chút ánh sáng màu vàng và mùi thuốc kỳ dị.

Bất chợt, Nam Ly Việt thở ra một hơi dài rồi mở mắt.

- Đa tạ tôn giả giúp đỡ. Nếu không thì ta không thể nào luyện hóa được Càn Khôn Nhất Nguyên đan nhanh như vậy. - Trong lúc nói chuyện, ánh mắt của Nam Ly Việt sáng ngời, cùng với nét mặt và lời nói hết sức tự tin rõ ràng là đã luyện hóa thành công viên Càn Khôn Nhất Nguyên Đan mà Huống Vô Tâm ban cho. Bây giờ, tu vi của y đã tăng lên rất nhiều.

- Hậu sinh khả úy. Bản thân ngươi có tu vi Nguyên Anh kỳ nên luyện hóa thứ thuốc này sẽ nhanh hơn người thường rất nhiều. Hơn nữa, ta có được Trừu Thủy đoạt nguyên quyết của các ngươi, đồng ý với điều kiện của các ngươi thì phải ra tay giúp đỡ rồi. - Người trung niên hơi liếc mắt nhìn Nam Ly Việt.

- Chỉ có điều không thể ngờ được rằng Lạc Bắc lại là truyền nhân của La Phù.

- Lần này chúng ta phải nắm thật chắc. - Nam Ly Việt nghe thấy người trung niên nói vậy thì sắc mặt trở nên căng thẳng:

- Có được Huyết Xá Lợi của Từ Hàng Tĩnh Trai còn phải nhờ tôn giả giúp đỡ để ta luyện hóa. Nếu không để cho thời gian kéo dài thì không biết Lạc Bắc sẽ có sự thay đổi như thế nào. Hơn nữa, Kỳ Liên Liên Thành vốn là một người cẩn thận, một khi để Lạc Bắc rơi vào tay y thì vô cùng rắc rối.

- Kỳ Liên Liên Thanh... Hai năm trước, Đông Hầu Thanh Bức đã không phải là đối thủ của y. - Người trung niên nở nụ cười lạnh:

- Thật ra ta rất muốn được xem tu vi của y lợi hại tới mức độ nào rồi.

- Tu vi của tôn giả đứng trên thiên hạ. Tuy nhiên Kỳ Liên Liên Thành một khi không đạt được mục đích thì không bỏ qua, thậm chí đấu pháp còn sẵn sàng cùng chết với người khác. Ngay cả sư tôn của tại hạ cũng rất e ngại y. Trong hay năm qua, y ở bên ngoài núi Chiêu Diêu chờ đợi Nghiệp Triệu Nam là người hầu của Nguyên Thiên Y. Ở đó hai năm vậy mà không có một người nào của núi Chiêu Diêu dám ra tay với hắn. Vì vậy mà tôn giả cũng không nên coi thường y. - Nam Ly Việt hít một hơi thật sâu, ánh mắt hơi trở nên lạnh lùng:

- Có điều nếu có thể luyện hóa được viên Huyết Xá Lợi của Từ Hàng Tĩnh Trai, có được thêm một môn công pháp của U Minh huyết ma thì tới lúc đó, hai chúng ta liên thủ thì đừng nói là bắt Lạc Bắc, cho dù đối phó với Kỳ Liên Liên Thành cũng không có vấn đề gì.

....

Núi Vương Ốc.

Kỳ Liên Liên Thành mặc áo bổ tử trong một làn khí đen chậm rãi xuất hiện.

Trước mặt y là một bãi tha ma rộng lớn.

Cái bãi tha ma này đã bị bỏ hoang từ lâu, rất nhiều ngôi mộ bị sập xuống, cỏ dại mọc khắp nơi để lộ ra những cái quan tài bị mục nát. Chính vì như vậy mà ở trong cái bãi tha ma này không hề có bóng dáng của con người, hơn nữa ngay cả chó hoang cũng không có lấy một con.

Kỳ Liên Liên Thành vững vàng bước đi trong bãi tha ma, khi tới một cái đồi đất, y đột nhiên dừng bước.

Không hề có lấy một dấu hiệu, bàn tay của Kỳ Liên Liên Thành hơi giật giật. Một làn áp lực cực mạnh đột nhiên từ trên bầu trời giáng thẳng xuống cái đồi trước mặt.

“Ầm!” “Cái đồi đất bị áp lực vô hình từ trên cao ép cho lún xuống, trên bề mặt cũng xuất hiện vô số cái khe to.

Cả cái đồi nhỏ vậy mà chẳng khác nào một cái bình trên mặt đất bị người ta dẫm nát.

Cùng với nó những khu vực xung quanh cũng bị chấn động khiến cho vô số đất đá bắn lên tạo thành một gợn sóng toàn tro bụi tản ra.

Đối mặt với đám tro bụi dày đặc bay tới, Kỳ Liên Liên Thành vẫn đứng yên không hề nhúc nhích, thậm chí còn không có lấy một chút nhíu mày. Một nguồn chân nguyên vô hình khiến cho y giống như một cây cột được đóng chắc ở đó. Khi làn sóng khí lan tới người y thì tách ra làm đôi.

- Người là ai vì sao mà vô cớ phá chỗ ở của ta?

Dưới cái đồi vừa bị đánh nát đột nhiên bốc lên từng vầng khí đen, cùng với đó những vầng lửa màu xanh bùng lên thấp thoáng tụ thành một gương mặt to chừng hai trượng đầy tức giận. Khi tiếng hét đó vang lên, từ gương mặt cũng phun ra vô số đốm lửa kéo theo một làn pháp lực dao động tản ra xung quanh khiến cho bãi tha ma bốc lên những cơn gió lốc kinh người.

Không ngờ dưới ngọn đồi này lại có người sống. Hơn nữa tu vi của người này lại vô cùng lợi hại. Mà hiện tại người này đối với Kỳ Liên Liên Thành cũng không hề che giấu địch ý của mình.

- Ta là Kỳ Liên Liên Thành. - Kỳ Liên Liên Thành vẫn thản nhiên, chỉ nhìn chằm chằm gương mặt khổng lồ mà nói:

- Âm Hàn Ly! Ta phá hủy mộ phần của ngươi bởi vì ngươi không cần tới nó nữa.

- Kỳ Liên Liên Thành? Người là đệ tử của Hoàng Vô Thần?

Âm thanh trong đám mây đen hơi ngừng lại một chút, bởi vì y không ngờ được Kỳ Liên Liên Thành lại tới đây, thậm chí còn gọi tên của mình.

249. Chương 245: Lầu Trúc Luận Phép

phép - Người tới để giết ta?

Gương mặt khổng lồ hơi ngẩn ra một chút lại lên tiếng đầy lạnh lùng.

- Không phải! Ta chỉ đến đây để nói cho người biết rằng từ nay trở đi, người không cần phải trốn nữa. - Kỳ Liên Liên Thành nói tiếp:

- Năm đó các người bị Nguyên Thiên Y diệt sạch cả môn phái nhưng không người nào biết rằng phái Âm Sơn còn sót lại người. Bao nhiêu năm qua, có lẽ lúc nào người cũng muốn rời khỏi đây để báo thù.

- Kỳ Liên Liên Thành! Cuối cùng thì người định nói cái gì?

Trong làn khí đen vang lên tiếng nói giống như dã thú bị thương.

- Nguyên Thiên Y đã chết tại Côn Luân của ta. - Kỳ Liên Liên Thành vẫn thản nhiên nói tiếp:

- Chỉ cần người giúp ta một chuyện thì ta sẽ giết truyền nhân của La Phù, tiêu diệt La Phù, báo thù cho phái Âm Sơn các người.

Sau khi Kỳ Liên Liên Thành nói câu đó, ánh lửa màu xanh trong làn khí đen từ từ biến mất, tuy nhiên không hề có âm thanh nào vang lên. Một lúc sau...

- Ha ha ha

- Nguyên Thiên Y đã chết?

Trong bãi tha ma vang lên tiếng cười điên cuồng.

- Cuối cùng thì ta cũng đợi được tới cái ngày này.

Trong tiếng cười điên cuồng đó, từng làn khí đen như núi lửa phun trào từ dưới đất phun lên, chẳng khác nào cả bãi tha ma nổ tung.

- Được! Kỳ Liên Liên Thành! Ta thấy người không hề lừa ta. Mà với tu vi của người cũng chẳng cần phải lừa ta làm gì.

- Kỳ Liên Liên Thành! Người nói ta phải làm gì? Chỉ cần có thể giết được truyền nhân La Phù, diệt được La Phù thì người muốn ta làm cái gì ta cũng làm theo.

....

Trong làn khí đen từ từ xuất hiện một bóng người giống như cái cây khô bị chôn vùi ở dưới bùn đất.

- Ta đi giết truyền nhân của La Phù không muốn xảy ra nhiều chuyện hay có người quấy rầy. - Kỳ Liên Liên Thành nhìn bóng người trong làn khí đen mà nói:

- Người tới động Bích Vân giúp ta giết Thạch chân nhân.

- Bích Vân chân nhân? Được! Ta giúp người giết hắn.

Từ cái bóng giống như cây khô tản ra sát khí lạnh như băng. Sau khi lên tiếng, y im lặng không nói tiếng nào thu hồi toàn bộ khí đen rồi phóng lên cao bay về phía Nam với tốc độ kinh người.

- Với tu vi của Âm Hàn Ly, cho dù không giết được Thạch chân nhân thì ngăn cản y cũng không có vấn đề gì.

Khi làn khí đen lao lên không, Kỳ Liên Liên Thành cơ bản chẳng thèm nhìn theo mà hơi cúi đầu xuống:

- Thái thượng giáo ở Trung Châu... Thạch chân nhân động Bích Vân... Thạch tán nhân của Trường Bạch Lạc... Núi Chiêu Diêu và cái thế lực của Lạc Bắc ở Thất hải kia. Ngoại trừ những người này ra còn có những ai một khi nhận được tin biết ta muốn giết Lạc Bắc sẽ tới để đối đầu với ta?

Từ Hàng Tĩnh Trai.

Cái lầu trúc nhỏ mà Minh Nhược đi tới vẫn vắng lặng giống như ngày thường. Xung quanh có mấy cây lan trắng tản ra mùi hương thơm ngát.

Minh Nhược và Lạc Bắc đi vào nơi này nhìn hết sức bình thường nhưng trong suy nghĩ của mỗi một người của Từ Hàng Tĩnh Trai thì nó lại là nơi vô cùng quan trọng.

Khuất Đạo Tử, thi thần và tiểu Ô cầu đi theo Lạc Bắc cùng vào trong ngôi lầu trúc. Vì vậy mà mặc dù ngôi lầu của Minh Nhược vẫn yên tĩnh như thường ngày nhưng bây giờ bầu không khí lại khiến cho người ta cảm thấy khó chịu.

Thi Kiềm đứng trước cửa ngôi lầu của Minh Nhược. Thiếu nữ áo trắng đang trong độ tuổi dậy thì xinh xắn, tuy nhiên lúc này trên khuôn mặt vô tư của nàng lại bao phủ bởi một sự lo lắng.

Từ Hàng Tĩnh Trai đã yên bình bao nhiêu năm nên Thi Kiềm cũng tạo thành một cái thói quen bình tĩnh. Tuy nhiên hiện tại nàng lại có cảm giác Từ Hàng Tĩnh Trai sẽ xảy ra chuyện lớn. Bắt đầu từ khi nàng cứu được hoa linh từ trong khu rừng bên núi Đại Đông bị trúng bởi một thứ cổ độc, đồng thời trong người lại có cả phụ tâm ma mỵ ẩn nấp.

Mặc dù Vân Viện sư tỷ đã cứu được Hoa linh nhưng khí huyết và tu vi của mọi người cũng vẫn bị hao tổn nặng. Mà phụ tâm ma mỵ thì hiển nhiên là có người sử dụng để đối phó với Từ Hàng Tĩnh Trai.

Còn sư phụ nàng thì sau đó lại đưa một người con trai về đây.

Người này là ai? Có quan hệ gì với sư phụ?

Thi Kiềm cảm thấy bồn chồn, hơi liếc mắt nhìn về phía ngôi lầu trúc. Nàng có thể cảm nhận được khí thế và lực lượng chân nguyên từ trên người thanh niên đó rất mạnh, tu vi của hắn dường như còn cao hơn sư tỷ Vân Viện rất nhiều. Tuy nhiên nhìn hắn có chút gì đó quái dị. Hai thứ đi theo hắn chắc chắn là vật thi luyện.

Cảm nhận hơi thở khó chịu từ trong lầu trúc tản ra, Thi Kiềm hơi nhíu mày. Trong suy nghĩ của nàng thì những tông phái tu luyện đạo luyện thi thì dường như không có một người nào thực sự đứng trong hàng ngũ chính đạo. Cũng chẳng có một ai là người khiến cho nàng cảm thấy thích thú.

Nhưng dường như sư phụ lại vô cùng ưu ái và tin tưởng người thanh niên kia.

Rốt cuộc thì người thanh niên đó là ai?

.....

Trong ngôi lầu trúc, Lạc Bắc im lặng ngồi phía dưới Minh Nhược. Nhìn nét mặt của hắn thì cũng chẳng khác gì lúc trước khi ở Thục Sơn vẫn ngồi nghe đám người Đan Lăng Sinh truyền đạt cho kinh điển nho gia.

- Tĩnh Niệm Thông Minh quyết chú trọng nhất đó là tâm niệm và ý chí. Cho nên ta luôn cảm thấy cứ dựa vào vật khác thì có thêm một sự ràng buộc, cản trở tâm niệm và tu vi. Vì vậy mà trên người ta cũng chẳng hề có một cái pháp bảo nào. - Minh Nhược đưa một thứ cho Lạc Bắc:

- Có điều cái thứ này cũng có thể coi là một cái pháp bảo thượng đẳng, đối với người cũng có chút tác dụng.

- Đây là?

Lạc Bắc nhận lấy thì thấy đó là một cái vòng đeo tay bằng ngọc, trên bề mặt tản ra một chút pháp lực dao động tương tự như của Minh Nhược.

- Đây là Thiên Ngọc ban chỉ. - Minh Nhược giải thích cặn kẽ:

- Những thứ công pháp bình thường một khi tu lên tới một trình độ nhất định thì trong cơ thể tạo ra một sự tuần hoàn chân nguyên độc đáo. Vì vậy mà sau khi chân nguyên hao tổn thì cho dù không điều tức tu

luyện, bản thân cũng sẽ tự hấp thu linh khí của trời đất xung quanh để hồi phục chân nguyên. Chỉ có điều tốc độ hồi phục đó so với khi chúng ta tu luyện chậm hơn. Như tu luyện tới tu vi của chúng ta, nhất là với công pháp La Phù của các người thì tốc độ tự hồi phục chân nguyên cũng nhanh hơn người bình thường rất nhiều. Mà cái Thiên Ngọc ban chỉ của Từ Hàng Tĩnh Trai chúng ta có thể giúp cho tốc độ hồi phục chân nguyên tăng lên mấy phần.

- Không ngờ Thiên Ngọc ban chỉ lại có công dụng kỳ diệu như vậy.

Lạc Bắc nhìn kỹ cái Thiên Ngọc ban chỉ trong tay. Hắn biết rõ cái pháp bảo này mặc dù không thể tấn công nhưng nhiều lúc so với những pháp bảo tấn công được còn hữu dụng hơn.

Tốc độ hồi phục chân nguyên nhanh hơn mấy phần có lẽ bình thường không có nhiều tác dụng, cùng lắm chỉ tiết kiệm một chút thời gian. Nhưng liên tục đấu phép với người khác hay đuổi theo thời gian dài thì lại rất hữu dụng. Thử nghĩ xem nếu hai người có tu vi giống nhau mà đuổi theo, trong tay người đuổi mà có cái Thiên Ngọc ban chỉ này thì càng lâu, chân nguyên lực lượng trong cơ thể của y sẽ càng chênh lệch lớn với người bỏ chạy. Càng đuổi thì chỉ sợ người kia khó có thể trốn thoát, một khi bị đuổi kịp càng khó địch lại. Mà nếu người bỏ trốn có cái Thiên Ngọc ban chỉ thì có thể bỏ chạy cho tới khi đối phương hết sạch chân nguyên rồi đuổi lại.

Bộ trang phục Thái Hư nghệ y có thể giảm bớt mức độ tiêu hao chân nguyên khi phóng ra pháp thuật. Mà Thiên Ngọc ban chỉ thì có thể đẩy nhanh tốc độ hồi phục chân nguyên cho nên nó và Thái Hư Nghệ Y có thể nói là sự phối hợp tuyệt vời, đối với Thái Thúc vô cùng hữu dụng.

Nhìn Lạc Bắc cúi đầu quan sát Thiên Ngọc ban chỉ, cảm nhận sự kỳ diệu của nó thì Minh Nhược dịu dàng hỏi:

- Ta vừa nói Tĩnh Niệm Thông Minh quyết với người, người đã nhớ kỹ chưa?

Lạc Bắc gật đầu nói:

- Nhớ kỹ.

Trên thực tế thì Lạc Bắc cũng không phải là người có trí tuệ hơn người. Ban đầu khi ở Thục Sơn ngâm nga kinh văn hắn cũng không nhanh hơn người khác bao nhiêu. Nhưng liên tục tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh khiến cho thân thể thay đổi, ý chí của hắn cùng với sức phán đoán và trí nhớ đã hơn hẳn trước kia. Hơn nữa, khi giảng cho hắn về Tĩnh Niệm Thông Minh quyết, Minh Nhược cũng nói hết sức cẩn thận, cơ bản giải thích gần hết những điều huyền diệu trong đó vì vậy mà hắn nhanh chóng nhớ kỹ,

- Tĩnh Niệm Thông Minh quyết lấy kiếm khí và kiếm ý để phụ trợ cho tâm niệm dẫn thông kinh mạch. Nhưng khi phóng ra pháp thuật thì lại lấy kiếm khí và kiếm ý để tăng cường uy lực của pháp thuật. Cái này đối với văn bối thực sự rất có ích. - Sau khi gật đầu, Lạc Bắc lại nói thêm:

- Thứ pháp thuật này tương đương với việc chỉ dùng phi kiếm để phụ trợ, tăng cường uy lực. Một khi sử dụng chân nguyên phóng ra pháp lực thì cũng dùng phi kiếm để tăng uy lực của nó. Mà bản mệnh kiếm nguyên của ta lại dùng tất cả lực lượng chân nguyên tăng cường uy lực phi kiếm. Nếu văn bối kết hợp hai cái lại một chỗ thì khi phóng ra kiếm nguyên có thể dụng lực lượng chân nguyên để dẫn phát pháp thuật. Cái này tương đương với lực lượng chân nguyên và lực lượng kiếm nguyên không hề phân ra cái nào chính cái nào phụ. Đến lúc đó, một đòn của bản mệnh kiếm nguyên kèm theo uy lực của pháp thuật thì khi đối địch có thể tưởng tượng được. Huống chi nếu tu luyện tới cảnh giới Kiếm Tâm thông minh thì Tĩnh Niệm Thông Minh quyết còn có nhiều điều thần diệu hơn.

250. Chương 246: Cường Giả, Nữ Nhân

Chương 246: Cường giả, nữ nhân - Người quả thực không phải kẻ ngốc. - Minh Nhược cười cười:

- Đó là lý do tại sao trước đây ta nói người là người lựa chọn tốt nhất cho vị trí trưởng giáo của Từ Hàng Tĩnh Trai chúng ta. Nếu là người khác, cho dù có nghĩ được điều đó, đồng thời cũng tu luyện tới cảnh giới bản mệnh kiếm nguyên thì lực lượng chân nguyên trong cơ thể của y cũng không thể nào phóng ra được pháp thuật của Tĩnh Niệm Thông Minh quyết. Vì vậy mà để có được uy lực hỗn hợp của hai thứ pháp quyết

là chuyện vô căn cứ. Còn người thì khác. Chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh của người có thể phóng ra được pháp thuật của Tĩnh Niệm Thông Minh quyết.

- Có điều Tĩnh Niệm Thông Minh quyết khác với những thứ pháp thuật khác. - Lạc Bắc suy nghĩ một lúc nói:

- Bình thường pháp thuật đều nhờ chân nguyên lưu chuyển trong kinh mạch rồi phóng ra. Nhưng tất cả pháp Thuật của Tĩnh Niệm Thông Minh quyết đều phải đả thông được kinh mạch thì mới có thể phóng ra được.

Nếu Tĩnh Niệm Thông Minh quyết không thể đột phá được một tầng thì không thể nào mở được một cái kinh mạch không tồn tại trong cơ thể. Còn một khi phóng ra pháp thuật của nó chỉ chân nguyên cũng lại lưu chuyển qua cái kinh mạch đó. Vì vậy mà lực lượng chân nguyên của Lạc Bắc mặc dù có thể phóng ra được pháp thuật của Tĩnh Niệm Thông Minh quyết nhưng nếu không đả thông được những cái kinh mạch đó thì cũng không thể nào phóng ra được.

- Hiện tại, với tâm niệm, ý chí và kiểm ý của người, muốn đả thông kinh mạch, thậm chí còn tới được cảnh giới Kiểm Tâm thông minh. Chỉ cần bỏ chút thời gian tu luyện Tĩnh Niệm Thông Minh quyết là được.

Nghe thấy Lạc Bắc nói vậy, Minh Nhược cũng không hề để ý, chỉ mỉm cười nói thế.

Lạc Bắc gật đầu rồi đột nhiên nhìn Minh Nhược mà thì lễ:

- Lúc trước tiên bối dường như có sự hiểu biết đối với công pháp La Phù của chúng ta. Ta tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh có điểm không hiểu, không biết tiên bối có thể giải thích cho văn bối hay không?

Vào lúc này, Lạc Bắc thì lễ cũng giống như khi bái sư ở Thục Sơn. Mặc dù Lạc Bắc không gọi Minh Nhược là sư phụ nhưng việc nàng truyền Tĩnh Niệm Thông Minh quyết và vị trí chương giáo của Từ Hàng Tĩnh Trai cho hắn cũng đủ khiến cho hắn coi Minh Nhược như sư phụ của mình.

- Thật ra sự hiểu biết của ta đối với công pháp La Phù của các người cũng không nhiều như người nghĩ. - Minh Nhược liếc mắt nhìn Lạc Bắc:

- Có điều người cứ thử nói xem, có khi ta có thể cho người một lời khuyên.

- Lực lượng chân nguyên của văn bối dường như đã đủ nhưng không biết tại sao lại rất lâu không thể đột phá được tới tầng thứ tám của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh...

Lạc Bắc gật đầu rồi nói chậm rãi cho Minh Nhược nghe.

Hóa ra từ lúc ở trang viện của Vân Hạc Tử, được mấy thiếu nữ giúp đỡ có được bản mệnh kiếm nguyên rồi lại bị Bích Độc Sơn nhân rót vào người một lượng chân nguyên, Lạc Bắc cảm nhận được chân nguyên trong Thức Hải có sự khác biệt so với trước. Mà trên thực tế thì sự khác biệt đó xảy ra sau khi đạt tới cảnh giới bản mệnh kiếm nguyên. Chỉ có điều sau hai trận chiến ác liệt, Lạc Bắc không có thời gian để cảm nhận mà thôi.

Hiện tại lực lượng chân nguyên trong cơ thể Lạc Bắc đã nhiều tới mức trong kinh mạch sắp không chứa được nữa. Sau khi đột phá mấy tầng, Lạc Bắc có thể cảm nhận được Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh có thể đạt tới được tầng thứ tám. Bởi vì lúc trước khi đột phá cũng đều có hiện tượng như vậy. Một khi lực lượng chân nguyên nhiều tới mức thân thể không chứa nổi nữa thì sẽ khiến cho biến đổi, đạt tới một tầng mới, giúp cho thân thể càng thêm dẻo dai, mạnh hơn, chứa được nhiều chân nguyên hơn. Hiện tại, Lạc Bắc cũng vừa đạt tới Lưu Ly kim thân, mà khi đột phá tới tầng thứ tám thì có thể thực sự biến thành Lưu Ly Kim thân. Một số vị trí còn yếu trên người sẽ được tăng cường giống như những chỗ khác.

Nhưng cho dù Lạc Bắc cảm nhận bản thân mình phải đột phá được tới tầng thứ tám thì trên thực tế vẫn chưa có sự thay đổi. Không có sự thay đổi thì không có sự thay đổi về chất, đột phá tới một tầng mới.

- Tu vi chân nguyên đã đủ thì phải đột phá điểm tới hạn. Nhưng mặc dù có tình trạng này tại sao lại không hề có dấu hiệu đột phá hay thay đổi gì?

Minh Nhược nghe thấy Lạc Bắc nói thì cũng nhú mảy. Mặc dù nàng hiểu biết đối với Không Sinh Diệt Hải Lưu Ly quyết còn hơn cả Lạc Bắc, và bản thân tu luyện tới cảnh giới Kiếm Tâm Thông Minh có sự hiểu biết rất nhiều đối với các loại pháp quyết trên thế gian nhưng Minh Nhược cũng không thể nghĩ ra được nguyên nhân của nó.

Tu vi chân nguyên trong cơ thể đã đủ, những cái khác cũng hoàn toàn đáp ứng thì cho dù không thể nhảy vọt tới tầng tiếp theo thì ít nhất cơ thể cũng phải có một chút thay đổi, tại sao lại giống như không hề tu luyện, chẳng có một chút dấu hiệu nào?

Huống chi Lạc Bắc tu luyện công pháp thân thể thành thánh. Thứ công pháp này thì thân thể được chân nguyên liên tục rèn luyện thì chắc chắn phải có một chút thay đổi tại sao lại giữ nguyên như vậy?

Đây chắc chắn là một chuyện khác thường.

Nhưng suy nghĩ một chút, đồng thời liên hệ với rất nhiều công pháp trên thế gian, Minh Nhược đành phải lắc đầu.

- Công pháp của La Phù thực sự người bình thường không thể nào hiểu được sự huyền diệu của nó. - Không nghĩ ra được, Minh Nhược liền lên tiếng an ủi Lạc Bắc:

- Có điều người có lo lắng cũng chẳng được ích gì. Người rất có duyên, tốc độ tăng tu vi của người trong trăm năm qua có lẽ là người số một, không cần phải vội. Hơn nữa người có lo cũng chẳng được ích gì. Thứ công pháp này của người có chỗ thiếu sót, tới khi nào người vọt tới tầng thứ tám thì sẽ hiểu ra.

Lạc Bắc gật đầu. Hắn hiểu rất rõ trên thế gian có một số công pháp càng tu luyện về sau càng có vấn đề. Bởi vì khi người ta sáng tạo ra công pháp mặc dù hiểu được một thứ gì đó, nghĩ tới một cái đạo lý nào đó nhưng cũng chưa hẳn đã tu luyện tới cảnh giới cao nhất. Cho nên tới phần cuối của công pháp thậm chí chỉ có sự phán đoán. Có một số người mặc dù đưa ra nhưng lại không hề thử. Vì vậy mà sau này có một số người tu luyện công pháp đó, khi tới thời điểm cuối sẽ đột nhiên phát hiện ra nó có sự sai lầm, thậm chí còn dẫn tới tẩu hỏa nhập ma.

Những chuyện như vậy không phải chưa có. Nhưng nếu Không Sinh Diệt Hải Lưu Ly quyết được trích ra từ Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh, hơn nữa Nguyên Thiên Y đã tu luyện tới cảnh giới như vậy thì Lạc Bắc có thể khẳng định được rằng bản thân thứ công pháp này không hề có vấn đề. Vì vậy mà Lạc Bắc có thể yên tâm tu luyện, không cần phải lo tới việc nó có sự thiếu sót chết người hay không.

- Sư phụ!

Cùng lúc đó, âm thanh của Thi Kiếm vang lên bên ngoài ngôi lầu trúc.

- Có chuyện gì?

Minh Nhược lên tiếng hỏi Thi Kiếm bên ngoài ngôi lầu trúc. Vốn nàng để Thi Kiếm đứng ngoài là để không cho bất cứ ai có thể vào đây. Mà cái ngôi lầu trúc, bản thân nàng đều là những thứ được tôn kính ở Từ Hàng Tĩnh Trai. Đối với nàng mà nói thì Thi Kiếm chắc chắn không bao giờ vi phạm. Vì vậy mà hiện tại cho dù Thi Kiếm có chuyện cần nói với Minh Nhược cũng chỉ ở bên ngoài ngôi lầu mà nói vọng vào.

mà sở dĩ Minh Nhược để cho Thi Kiếm đứng ở ngoài tiểu túc cũng là không muốn cho những người khác nghe thấy nàng nói cho Lạc Bắc một số pháp quyết hay đạo lý trong Tĩnh Niệm Thông Minh quyết. Cũng không phải là do nàng muốn giấu hay là vì một vài phần của công pháp chỉ có thể nói cho chưong giáo. Mà là bởi vì tu vi của đám người Thi Kiếm còn thấp. Một số đạo lý và pháp thuật nàng nói với Lạc Bắc quá sức huyền ảo. Nếu để cho các nàng biết trước thì có lẽ sẽ tạo thành lực cản đối với tu vi của họ.

- Ngọc Hồ tiên ông và ba người nữa đang tới Từ Hàng Tĩnh Trai, nói muốn cầu kiến chưong giáo.

Âm thanh đó cũng không phải là của Thi Kiếm mà là của một người đệ tử khác. Đó chính là âm thanh của Vân Tiêu. Hiên nhiên, Thi Kiếm vẫn canh giữ ở bên ngoài ngôi lầu, còn Vân Tiêu thì vừa mới tới để thông báo.

- Ngọc Hồ tiên ông? Ngay cả y cũng xuống nói định đối địch với Từ Hàng Tĩnh Trai chúng ta? - Minh Nhược mỉm cười, nói nhỏ. Sau đó nàng lại nói với Vân Tiêu và Thi Kiếm:

- Được rồi! Có chuyện gì thì cứ để Vân Viện thay ta xử lý, chờ tới lúc ta tới.
- Ngọc Hồ tiên ông là ai? - Nghe thấy Minh Nhược lẩm bẩm, Lạc Bắc lập tức lên tiếng hỏi.

Minh Nhược nói:

- Ngọc Hồ tiên ông là tán tu núi Thiên Thai, không có nhiều danh tiếng. Có điều tu vi của y cũng tương đương với bát đại yêu đạo. Bình thường y chỉ ẩn cư ở núi Thiên Thai mà tu luyện thôi.
- Nhân vật tương đương với bát đại yêu đạo? - Lạc Bắc hơi nhũn mày:
- Y còn chưa nói ý đồ thì làm sao mà tiên bối biến hấn muốn đối đầu với chúng ta?
- Đó là một điểm tốt khi tu luyện tới cảnh giới Kiếm Tâm Thông Minh? Đối với việc che giấu hơi thở thì có lẽ còn không thể cảm nhận được rõ nhưng đối với ý đồ địch thì lại cảm nhận rất rõ ràng. - Minh Nhược khẽ vuốt lọn tóc đen, rồi nở nụ cười:
- Nếu người tu luyện Tĩnh Niệm Thông Minh quyết tới cảnh giới Kiếm Tâm Thông Minh thì sẽ biết rõ.

251. Chương 247: Sáu Mươi Năm

năm Lạc Bắc gặt đầu:

- Vân Viện trừ cổ độc cho tiểu Trà đã bị thương nặng, hiện tại sao tiên bối lại để cho cô ấy đi mà không lo lắng hay sao?
- Người cảm thấy ngạc nhiên tại sao ta cảm nhận được địch ý của chúng mà không nôn nóng? - Lần đầu tiên, Minh Nhược nở nụ cười lạnh:
- Nếu bọn chúng giả vờ tìm cơ muốn gặp ta thì không thể ra tay ngay được.
- Đi! Chúng ta tới xem đám Ngọc Hồ tiên ông đến đây định làm cái gì.

Sau một lúc, Minh Nhược nhìn Lạc Bắc rồi mỉm cười:

- Có điều trước tiên ta phải giúp người thay đổi chút trang phục... Người phải nhớ rằng có đôi khi ẩn tượng đầu tiên rất quan trọng... Hơn nữa đám sư muội, đồ đệ của ta đều là con gái...

Ánh mắt cười cười của Minh Nhược khiến cho Lạc Bắc hơi ngạc nhiên.

Đến lúc này, hấn mới nghĩ tới việc Từ Hàng Tĩnh Trai toàn là đệ tử nữ. Hơn nữa, quần áo của hấn sau mấy trận đại chiến, lại phi hành ngày đêm nên rách rất nhiều chỗ.

Mà vào lúc này, ánh mắt của Minh Nhược tươi cười làm cho Lạc Bắc phát hiện ra một chút nghịch ngợm trong tính tình của nàng... Mà cũng đúng, cho dù tu luyện tới cảnh giới Kiếm Tâm Thông Minh, lại là chưởng giáo của Từ Hàng Tĩnh Trai, cường giả đứng đầu trên thế gian nhưng có đôi lúc nàng cũng chỉ là một người con gái.

.....

- Sư phụ!

Thi Kiếm hơi nôn nóng đứng ngoài đợi. Nàng có cảm giác hôm nay sư phụ hoàn toàn khác với thường ngày.

Vị trí của Từ Hàng Tĩnh Trai cơ bản trên thế gian không có mấy người biết. Nhưng đám người Ngọc Hồ tiên ông lại có thể xâm nhập vào đây, hơn nữa không hề chạm phải trận pháp phòng ngự thì dường như hết sức hiểu biết đối với Từ Hàng Tĩnh Trai.

Mặc dù Vân Tiêu tới đây báo tin không nói rõ nhưng Thi Kiếm cũng có thể đoán ra được một chút. Mà Vân Tiêu cũng biết Minh Nhược cũng phát hiện ra điều đó cho nên cũng không cần phải nói. Có điều không ngờ sư phụ lại không hề nôn nóng, chỉ lệnh cho Vân Viện ra trước.

Thật sự Thi Kiếm cảm thấy khó hiểu, nhưng khi nhìn thấy Minh Nhược và Lạc Bắc đi ra thì nàng cũng phải ngây người.

Người khiến cho nàng ngơ ngác chính là Lạc Bắc.

Lúc trước khi Lạc Bắc và Minh Nhược đi vào lầu trúc, Thi Kiếm nhìn thấy trang phục của hắn hơi tồi, nên cũng không thấy có gì đáng chú ý, chỉ có một chút khó chịu. Trong đầu nàng chỉ có hình ảnh của một Lạc Bắc lôi thôi, dẫn theo Khuất Đạo Tử và thi Thần. Nhưng hiện tại, Lạc Bắc mặc một bộ trang phục màu trắng, mái tóc rối bù cũng được búi gọn khiến cho dưới nắng sớm phong thái của hắn lại càng thêm khoan thai... Hơn nữa, khuôn mặt, cái miệng đều làm tôn thêm đáng vẻ cương nghị của Lạc Bắc.

Hình ảnh đó khiến cho Thi Kiếm lần thứ hai nhìn thấy mà chẳng khác nào mới gặp lần đầu.

Trong nắng sớm, trái tim của thiếu nữ áo trắng như đập nhanh hơn một chút.

- Không ngờ hắn điển trai tới vậy. - Suy nghĩ này cũng chợt xuất hiện trong đầu nàng cùng với một cảm giác khó hiểu. Nàng cảm thấy Lạc Bắc đứng cùng với sư phụ mình có điều gì đó rất hợp.

Thi Kiếm không hiểu tại sao mình lại có cảm giác đó nhưng dường như cũng chỉ có người giống Lạc Bắc mới có thể xứng với sư phụ của nàng....

.....

Tâm Lư!

Đây là một ngôi đền gần với con đường lên núi nhất trong vô số những căn phòng, đền đài của Từ Hàng Tĩnh Trai. Hiện tại, bên trong Tâm Lư, lão ông mập mạp lúc trước nằm trên cái hồ lô màu tím đang ngồi yên vị. Lão ông mập mạp có râu tóc trắng muốt chính là Ngọc Hồ tiên ông mà Minh Nhược đã nói. Ngồi dưới tay lão là một thiếu nữ mặc trang phục màu hồng, lúc trước đứng trên kiếm quang màu xanh.

Còn cái kiệu màu đen thì ở bên cạnh Ngọc Hồ tiên ông và thiếu nữ mặc trang phục màu hồng. Bên trong cái kiệu màu đen, nam tử trung niên có tướng mạo hung ác và Nam Ly Việt đều không ra ngoài. Còn người bên ngoài thì không thể nào cảm nhận được khí tức từ trong cái kiệu khiến cho nó càng thêm thần bí.

Một bức rèm màu trắng ngăn cách ngôi điện thành hai nửa. Bên kia của bức rèm là Vân Viện và hơn mười đệ tử của Từ Hàng Tĩnh Trai.

- Minh Nhược nói chuyện này để cho người tự xử lý?

Ngân Hồ tiên ông nghe thấy Vân Tiêu trả lời thì nét mặt không giấu được sự kinh ngạc.

- Nếu chuông giáo đã nói như thế thì đó là sự thực.

Vân Viện ngồi bên kia bức rèm vẫn thản nhiên mà gật đầu. Tuy nhiên sắc mặt của nàng hơi tái cộng thêm một chút mệt mỏi cho thấy việc cứu chữa cho tiểu Trà khiến cho nàng bị tổn thương rất nặng.

- Chỉ sợ việc này quá quan trọng, với thân phận của người cơ bản không thể nào làm chủ được. - Ngân Hồ tiên ông hơi chau chừ một chút rồi vuốt bộ râu dài vừa nói:

- Hãy để cho Minh Nhược ra mặt đi.

- Vậy tiên bối cứ nói rõ ý định tới đây, còn về việc phải để cho sư tôn của vân bối quyết định hay không thì ta sẽ căn cứ vào đó mà xử lý. - Vân Viện bình tĩnh nói với Ngân Hồ.

- Quả nhiên là Vân Viện hết sức cẩn thận.

Đúng lúc này, Lạc Bắc và Minh Nhược cũng đi ra khỏi cánh cửa của Từ Hàng Tĩnh Trai vừa đúng lúc nghe thấy Vân Viện đối đáp với Ngân Hồ tiên ông. Ngay lập tức, trong đầu Lạc Bắc liền có suy nghĩ đó. Lúc này, Vân Viện cũng chẳng hề để ý tới giọng nói lạnh lùng của Ngân Hồ tiên ông mà trả lời rất cẩn thận.

- Thế nào đây? Chẳng lẽ chuông giáo Minh Nhược nghĩ chúng ta không đủ tư cách để ra gặp hay sao?

Nghe thấy Vân Viện trả lời như vậy, Ngân Hồ tiên ông biến sắc, khuôn mặt trở nên xám xịt thốt lên tiếng hừ. Ngay lập tức cái rèm che trong sảnh liền bị một thứ lực lượng vô hình đánh cho tan nát.

- Ngân Hồ tiên ông! Vốn ta không định gặp người nhưng là do người xông vào đây thì người lấy lý do gì mà nói ta khinh người không thèm gặp?

Âm thanh lạnh lùng của Minh Nhược vang lên trong đại điện. Bức rèm mặc dù bị chân nguyên của Ngân Hồ tiên ông đánh nát nhưng vẫn không hề rơi xuống mà được một thứ lực lượng vô hình bao phủ khiến cho nó vẫn nguyên vẹn, như chưa từng bị đánh nát.

Theo âm thanh lạnh lẽo vang lên trong đại điện, Minh Nhược và Lạc Bắc cùng với Thi Kiếm bước vào. Đám người Vân Viện nhìn thấy Lạc Bắc đi bên cạnh Minh Nhược cũng đều ngỡ người giống như Thi Kiếm lúc trước. Ngay cả Vân Viện khi bức rèm bị đánh nát cũng không hề bối rối thì bây giờ lại không thể giấu được sự kinh ngạc. Có điều các nàng cũng không nói gì thêm chỉ quay sang Minh Nhược thì lễ, nhường cho Minh Nhược, Lạc Bắc và Thi Kiếm ngồi xuống.

Ngân Hồ tiên ông biến sắc.

Câu trả lời của Minh Nhược có thể nói là hết sức kiêu ngạo, không hề nể mặt lão. Nhưng những lời nói đó cũng nhắc nhở mọi người ở đây một cách rõ ràng rằng nơi này là Từ Hàng Tĩnh Trai, Minh Nhược mới chính là chủ nhân ở đây, nàng không chấp nhận bất cứ kẻ nào làm bừa.

Nếu là người khác nói với Ngân Hồ tiên ông như vậy thì lão đã ra tay ngay lập tức. Tuy nhiên bây giờ, lão chỉ biến sắc rồi cố gắng kiềm chế.

Ngân Hồ tiên ông hừ lạnh một tiếng sử dụng chân nguyên đánh nát bức rèm thành bột phấn nhưng nó lại được Minh Nhược sử dụng chân nguyên ép lại, tạo thành một bức rèm hoàn chỉnh. Sáng tạo so với phá hỏng khó hơn rất nhiều. Trong giới tu đạo, Độ Kiếp chân tiên không chỉ có gờ tay nhắc chân là có thể dẫn phát được uy lực trời đất mà bọn họ có thể sử dụng thần thông của mình mở ra một cái thế giới khác.

Chỉ việc sử dụng lực lượng chân nguyên biến bức rèm hóa thành bột trở lại nguyên vẹn so với Ngân Hồ tiên ông đã cao hơn mấy bậc. Hơn nữa, cho dù người có được lực lượng chân nguyên tương đương cũng chưa chắc đã có thể làm được như Minh Nhược. Hay có thể nói nếu người khác cho dù có thể nén ép đám bột phấn thành một thứ rắn chắc nhưng rất khó có thể làm được trong nháy mắt, thậm chí còn biến nó thành một bức rèm như trước.

Tu vi thế này khiến cho Ngân Hồ tiên ông cảm thấy nếu như mình không kiềm chế thì chỉ sợ sẽ bị đánh chết trong nháy mắt.

Hóa ra tu vi của chủ nhân Từ Hàng Tĩnh Trai đã đạt tới mức độ như thế này.

Về phần Lạc Bắc đi cùng với Minh Nhược không làm cho lão chú ý nhiều lắm.

Do có bức rèm, cộng thêm Lạc Bắc mặc trang phục màu trắng khiến cho đám người Ngân Hồ tiên ông cơ bản không thể nhìn rõ khuôn mặt của Lạc Bắc, thậm chí còn không nhận ra hẳn là nam. Hơn nữa, cùng với sự xuất hiện của Minh Nhược, một thứ lực lượng như có như không che giấu toàn bộ khí tức của Lạc Bắc. Ngay cả người trung niên và Nam Ly Việt ở trong kiệu cũng không thể cảm nhận được bên cạnh Minh Nhược còn có một cường giả như Lạc Bắc.

Ngân Hồ tiên ông biến sắc một chút rồi lập tức trở lại bình thường. Với tu vi của lão cho dù không địch nổi cũng không tới mức độ bị tu vi của đối phương làm cho thất thần. Hơn nữa, bản thân lão tới đây cũng không phải để ra tay với Minh Nhược, nếu như phải ra tay thì còn chưa tới lượt lão.

- Minh Nhược! Đây là cách người đãi khách hay sao? - Cơ mặt của Ngân Hồ tiên ông hơi giật giật một chút rồi lên tiếng:

- Thật ra ta cũng không muốn gặp ngươi, chỉ thuận tiện muốn xem Từ Hàng Tĩnh Trai ở đâu và như thế nào. Nhưng có một người thì ngươi không thể nào không gặp.

252. Chương 248: Trước Trận Tu Luyện.

- Người là ai?

Khi Ngân Hồ tiên ông nói câu đó thì ánh mắt của lão cũng nhìn về phía thiếu nữ mặc trang phục màu hồng đồng thời lên tiếng hỏi.

Minh Nhược cơ bản cũng không để ý tới Ngân Hồ tiên ông, chẳng chẳng để ý tới cái kiệu màu đen tản ra hơi thở rất mạnh. Nàng chỉ để ý tới nữ tử mặc trang phục màu hồng. Trong mắt nàng như xuất hiện một chút cảm xúc khó hiểu.

- Đệ tử Dung Huyền bái kiến chương giáo sư thúc. - Thiếu nữ áo hồng đứng dậy, từ xa thi lễ với Minh Nhược, sau đó nói tiếp:

- Gia sư Thương Nguyệt.

- Cái gì?

Chương giáo sư thúc? Gia sư Thương Nguyệt?

Mấy từ đó chẳng khác nào tiếng sấm nổ ngay bên tai đám người Vân Viện. Những lời nói của thiếu nữ áo hồng khiến cho tất cả các nàng không giữ được bình tĩnh, còn hơn cả lúc đám người Ngân Hồ tiên ông tới đây hay khi thấy Lạc Bắc đi cùng Minh Nhược bước ra.

Thương Nguyệt tiên tử của Từ Hàng Tĩnh Trai.

Sáu mươi năm trước, nàng chính là cô gái đứng cùng với Nguyên Thiên Y bên bờ Đông Hải.

Mâu Xá châu giúp cho Lạc Bắc thay đổi cũng chính là cái hạt châu mà Nguyên Thiên Y đã đặt vào trong tay nàng. Sáu mươi năm trước, sau khi chia tay với Nguyên Thiên Y ở bên bờ Đông Hải cho dù là Minh Nhược cũng chỉ biết Thương Nguyệt tiên tử đi du lịch chứ không biết nàng đi tới đâu. Trong nháy mắt, sáu mươi năm trôi qua, Mâu Xá châu theo luật nhân quả đưa Lạc Bắc tới được La Phù. Còn bây giờ, không ngờ thiếu nữ áo hồng lại là đệ tử của Thương Nguyệt tiên tử?

Đối với chuyện của Nguyên Thiên Y và Thương Nguyệt tiên tử năm đó, Lạc Bắc cũng không biết. Vì vậy mà hắn chẳng có gì ngạc nhiên. Có điều nhìn cả Vân Viện cũng sững sờ thì hắn hiểu rõ thiếu nữ áo hồng chắc chắn có mối quan hệ rất lớn đối với Từ Hàng Tĩnh Trai. Cùng lúc đó, hắn từ Minh Nhược cũng nhận được sự khẳng định đối với suy nghĩ của mình. Ánh mắt nàng lúc này tràn ngập cảm xúc, khe thở dài:

- Sư tỷ cũng không còn nữa.

.....

Bầu không khí trong đại diện trở nên yên lặng. Dung Huyền cúi đầu đứng đó mà sắc mặt hơi trắng. Ngay cả hai nắm tay của nàng cũng được xiết chặt tới mức trắng bệch.

- Dung Huyền! Ta không biết hiện tại ngươi tới đây có lý do gì. Nhưng nếu ngươi là đệ tử của sư tỷ Thương Nguyệt thì chính là đệ tử của Từ Hàng Tĩnh Trai. - Minh Nhược ngẩng đầu lên, nhìn xuyên qua bức rèm che mà nói với Dung Huyền không hề có lấy một chút hoài nghi:

- Ngươi có thể ở lại, có chuyện gì cứ nói. Nhưng những người đi với ngươi thì phải rời khỏi Từ Hàng Tĩnh Trai. Chỉ cần bọn họ rời đi thì cho dù hôm nay ngươi tới đây vì lý do gì thì ngươi cũng là đệ tử của Từ Hàng Tĩnh Trai, là đệ tử của sư tỷ ta.

- Chương giáo sư thúc. - Sắc mặt Dung Huyền lại trắng thêm một chút. Nàng cảm giác dưới ánh mắt của Minh Nhược, bản thân như không còn một chút bí mật nào. Ngay cả lời nói của Minh Nhược nàng cũng hiểu được ý của nó. Nhưng sau khi do dự một chút, khuôn mặt khiêm tốn của Dung Huyền lại trở nên lạnh lùng:

- Đám người tiên ông là do ta cố ý mời tới để chứng kiến cho chuyện này. Vì vậy mà đệ tử không định mời họ đi khỏi đây.

- Ngươi thực sự quyết định như vậy? - Minh Nhược nhìn Dung Huyền mà hỏi.

Dung Huyền không nói tiếng nào, chỉ gật đầu. Mặc dù câu nói của Minh Nhược khiến cho nàng xúc động nhưng Nam Ly Việt đã đồng ý với điều kiện của nàng khiến cho nàng khó có thể từ chối vì Thạch Nhũ quỳnh dịch và Trừu Tử đoạt nguyên quyết cùng với một bộ công pháp của Côn Luân, cộng thêm với vị trí chương giáo Từ Hàng Tĩnh Trai. Bằng đó điều kiện đủ khiến cho nàng bớt được trăm năm khổ tu, sớm ngày tiếp cận hoặc vượt qua cảnh giới như Minh Nhược.

Thấy Dung Huyền gật đầu, Minh Nhược thở dài một tiếng, ánh mắt không giấu được sự thất vọng.

Cho dù Thương Nguyệt thu Dung Huyền làm đệ tử nhưng nếu nàng còn trên đời chắc chắn sẽ thất vọng với Dung Huyền.

- Người muốn bọn họ tới đây để làm chứng cho cái gì? - Minh Nhược thở dài một tiếng rồi lại nhìn Dung Huyền với ánh mắt lạnh lùng. Đối với Minh Nhược mà nói, bất cứ chuyện gì uy hiếp tới sự tồn tại của Từ Hàng Tĩnh Trai thì đều là kẻ địch của nàng. Cho dù đối phương có thân phận như thế nào cũng vậy.

- Chứng giáo sư thúc. Ngày đó vị trí chứng giáo là do gia sư truyền lại cho ngài. - Dung Huyền hít một hơi thật sâu rồi ưỡn ngực nói:

- Ngày đó gia sư truyền vị trí chứng giáo cho ngài rồi đi du lịch thế gian. Rất nhiều người biết rằng gia sư đã ước hạn với chứng giáo, nếu ngày sau đệ tử của người có trở lại Từ Hàng Tĩnh Trai mà có tu vi cao hơn tất cả đệ tử của ngài thì ngài phải truyền lại vị trí chứng giáo.

- Đúng thế! Đúng là có chuyện đó. - Minh Nhược trả lời một cách thản nhiên.

Vào lúc này, dường như nàng có chút gì đó thất thần. Tuy nhiên đám người Dung Huyền lại không thể ngờ được rằng Minh Nhược chỉ đang nghĩ tới những chuyện cũ.

Minh Nhược nhớ lại sáu mươi năm trước, mình và Thương Nguyệt đứng trên sườn núi Đại Đông mà trông cái cây Sơn Anh. Những đóa hoa sơn anh rụng xuống vai của Thương Nguyệt khiến cho tim của nàng cũng phải đập nhanh vì sắc đẹp của sư tỷ mà thầm nghĩ tại sao trên thế gian lại có một người xinh đẹp như vậy. Còn Thương Nguyệt thì nắm tay mình mà mỉm cười nói: “ Minh Nhược! Tỷ đi rồi. Những chuyện vất vả còn lại đều nhờ muội làm. “

“ Lúc đó mình trả lời như thế nào? “

Minh Nhược lặng yên hồi tưởng tới lúc đó:

- Không có gì! Chỉ cần có người giúp cho Từ Hàng Tĩnh Trai tồn tại là được.

Mà khi đó Thương Nguyệt nói thế nào?

Dường như nàng chỉ nở nụ cười nói:

- Có điều muội cứ yên tâm. Nếu tỷ thu được một đồ đệ tốt, mà nó lại hơn tất cả các đệ tử của muội thì tỷ sẽ để cho nó quay về giúp muội làm chứng giáo.

- Sáu mươi năm trôi qua. Sư tỷ! Chúng quy chúng ta vẫn không gặp được một lần.

- Người muốn làm chứng giáo của Từ Hàng Tĩnh Trai? - Ánh mắt của Minh Nhược nhìn Dung Huyền lại càng thêm lạnh lùng.

Có nhiều thứ nhìn thì phức tạp nhưng đạo lý của nó lại hết sức đơn giản.

Hiện tại Dung Huyền có mặt ở đây khiến cho Minh Nhược và Lạc Bắc có thể nhận ra được trong cái chuyện tưởng như hết sức phức tạp lại có thể nhận ra những chuyện vô cùng đơn giản.

Nếu hiện tại Thương Nguyệt mà còn thì nàng không để cho Dung Huyền đi tranh vị trí chứng giáo. Bởi vì cho dù là Thương Nguyệt hay Minh Nhược cũng đều hiểu rõ làm chứng giáo của Từ Hàng Tĩnh Trai thì phải trả một cái giá như thế nào. Năm đó cả hai người ước hẹn với nhau cũng chỉ vì Thương Nguyệt cảm thấy áy náy. Nếu Thương Nguyệt có thể tìm được một đệ tử xuất sắc thì giúp được cho Minh Nhược một cái gánh nặng.

Nhưng hiện tại, Dung Huyền rõ ràng không phải là người mà Thương Nguyệt đặt cái trọng trách đó. Điều này thì Minh Nhược có thể nhận ra được. Hơn nữa, Dung Huyền cũng không xuất sắc hơn Vân Viện và Yên Hồng.

Mà trên thế gian, người có thể giết chết được Thương Nguyệt không có mấy. Có lẽ, nàng cũng giống như Minh Nhược đặt tới cảnh giới Kiếm Tâm thông minh chậm một chút.

Còn đối với Lạc Bắc mà nói thì tiểu Trà vốn bị Nam Ly Việt bắt đi, nhưng hiện tại đang ở Từ Hàng Tĩnh Trai, hơn nữa nàng còn bị người ta thả phụ tâm ma mỵ sau đó được Vân Viện và Yên Hồng cứu khiến cho mấy nàng bị thương nặng. Còn Vân Viện và Yên Hồng hiện tại chính là những đệ tử có tu vi cao nhất của Minh Nhược. Vào lúc này, Dung Huyền lại nhân cơ hội đó mà dựa vào cái ước hẹn kia để tới tranh đoạt vị trí chưởng môn.

Vì vậy mà mọi việc trở nên hết sức rõ ràng đối với hắn. Ngân Hồ tiên ông làm sao có thể là chỗ dựa vững chắc của Dung Huyền được? Phía sau lưng Dung Huyền chắc chắn là Côn Luân hoặc có thể nói là Huống Vô Tâm và Nam Ly Việt.

Lạc Bắc cũng suy nghĩ cẩn thận tại sao Bách Độc Sơn nhân lại bảo hắn phải tới Từ Hàng Tĩnh Trai. Bởi vì tất cả những chuyện này đều nằm trong kế hoạch của Nam Ly Việt.

Lợi dụng tiểu Trà để cho Vân Viện và Yên Hồng bị thương rồi sau đó để Dung Huyền tới cướp lấy vị trí chưởng giáo. Dung Huyền trở thành chủ nhân của Từ Hàng Tĩnh Trai, Nam Ly Việt hoàn toàn có thể lấy được Huyết Xá Lợi.

Còn Nam Ly Việt bao vây, tiêu diệt Lạc Bắc ở sơn trang của Vân Hạc Tử không có kết quả nên hắn muốn dùng một viên Huyết Xá lợi để tăng cường tu vi. Bách Độc sơn nhân đoán được điều đó cho nên mới bảo Lạc Bắc tới Từ Hàng Tĩnh Trai.

.....

Sắc mặt của Dung Huyền càng lúc càng trắng, chân nguyên trong cơ thể nàng lưu chuyển vô tình bắt đầu nhanh lên khiến cho toàn thân tản ra một chút pháp lực dao động. Nhưng pháp lực dao động từ người nàng vừa mới tản ra thì bị lực lượng vô hình từ trên người Minh Nhược đánh nát.

Một làn sát khí lạnh thấu xương từ trên người Minh Nhược trong nháy mắt bao phủ lấy Dung Huyền, chẳng khác nào trong điện bị bao phủ toàn bộ bởi băng tuyết. Nhưng vừa lúc đó, một luồng sức mạnh chột từ trong cái kiệu màu đen tản ra khiến cho sát khí lạnh thấu xương đang bao phủ Dung Huyền biến mất. Thứ lực lượng đó đủ khiến cho sự kinh hãi của Dung Huyền biến mất. Nàng quay người nhìn qua cái rèm, chẳng hề kêu ngao lên tiếng:

- Đệ tử thực sự hiểu.

253. Chương 248.1: Trước Trận Tu Luyện.

Chương 248.1: Trước trận tu luyện

Nghe được câu đó, ánh mắt của Thi Kiếm không giấu được sự tức giận. Cho dù là nàng thì cũng hiểu được âm mưu ở đây tuy nhiên sắc mặt của Minh Nhược vẫn không hề thay đổi, chỉ nhìn Dung Huyền đầy thần nhiên.

- Theo ý của người thì người cảm ấy rằng mình xuất sắc hơn tất cả đệ tử của ta?
- Xuất sắc hay không thì cứ đánh sẽ biết. - Ngân Hồ tiên ông cười lạnh.
- Chẳng lẽ xuất sắc hay không xuất sắc đều phải dựa vào tu vi của ai cao và pháp thuật lợi hại hay sao? - Minh Nhược nói hết sức thần nhiên. Sau đó nàng chợt nói nhỏ với Lạc Bắc:
- Ngân Hồ tiên ông chỉ là con rối mà thôi. Bằng này tuổi rồi còn làm điều đó đúng là khiến cho ta xem thường.

Trong lúc nàng nói chuyện với Lạc Bắc liền phóng ra một thứ lực lượng vô hình bao phủ hai người khiến cho đám Ngân Hồ tiên ông không thể nào nghe được hai người nói chuyện.

Lạc Bắc gật đầu:

- Văn bối thấy tiếp theo họ muốn để cho Dung Huyền khiêu chiến với đệ tử của tiền bối.
- Ta sẽ để cho chúng được như ý. - Minh Nhược mỉm cười:

- Có điều tới lúc đó có lẽ người sẽ ra tay.

Lạc Bắc gật đầu, còn chưa kịp lên tiếng thì Ngân Hồ tiên ông đã cất tiếng cười ha hả:

- Xuất sắc hay không xuất sắc chẳng phải căn cứ vào tu vi và pháp thuật ai cao hơn hay sao? Hay là xem ai đẹp hơn?

- A? - Nghe thấy Ngân Hồ tiên ông nói vậy, Minh Nhược cũng chẳng hề tức giận, chỉ nhìn Dung Huyền mà hỏi:

- Dung Huyền! Người mời bọn họ tới đây chứng kiến. Vậy ý của lão có phải là ý người hay không?

Dung Huyền cúi đầu nói:

- Đệ tử là vân bối. Việc này cứ để cho các tiền bối quyết định. Kinh nghiệm của họ cao hơn đệ tử nên ý của họ chính là ý của đệ tử.

- Nếu vậy thì theo ý người đi. Nếu trong số đệ tử của ta có người đấu phép thắng được người thì sao? - Minh Nhược gật đầu nói.

Dung Huyền lên tiếng:

- Đệ tử sẽ rời khỏi Từ Hàng Tĩnh Trai, dốc lòng tu luyện. Chờ tới khi nào có thể thắng được đệ tử của trường môn sư thúc sẽ quay lại.

Nghe thấy Dung Huyền nói vậy, Lạc Bắc liền thở dài.

Nghe thấy tiếng thở dài của Lạc Bắc, Minh Nhược liền cười mà nói với hắn:

- Tại sao người lại thở dài?

Lạc Bắc hờ hững cười:

- Vân bối cảm nhận được Dung Huyền muốn dùng lời nói để lấn lướt, cho rằng mình chiếm được lợi thế. Nhưng cô ta lại không ngờ tiền bối cũng dùng lời nói để chiếm lấy lợi thế, hơn nữa còn để cho người chiếm được lợi thế rất lớn. Cứ thế này, nếu cô ta thua thì không còn có gì, chỉ đành phải rời khỏi Từ Hàng Tĩnh Trai. Hơn nữa, người chỉ nói trong số đệ tử của người có một người thắng được cô ấy mà thôi. Tiếp theo cho dùng sử dụng xa luân chiến mà thắng thì cô ta cũng không nói được gì.

- Người đúng là thông minh. - Minh Nhược hơi mỉm cười:

- Ta dùng lời nói đánh lừa một tên hậu bối như vậy dường như có chút vô sỉ. Nhưng đối với họ ta làm thế cũng chẳng sao.

Lạc Bắc không nhận được mỉm cười. Minh Nhược hành sự cũng rất thoải mái. Hơn nữa, nàng như đối với hắn có một cái cảm giác gần gũi vì vậy mà khi nói chuyện với nàng, Lạc Bắc cảm thấy hết sức vô tư.

- Có điều đám người Ngân Hồ tiên ông chắc không ngu như vậy. Bọn họ không ý kiến gì với Dung Huyền thì chắc là đã có sự chuẩn bị. - Minh Nhược tiếp tục nói.

Hiện tại đại địch tới đây, đối phương hiển nhiên là đã lập mưu từ trước. Nhưng hai người Minh Nhược và Lạc Bắc vẫn nói chuyện thoải mái, cơ bản không coi đám người Dung Huyền vào đâu.

Mà đám người Dung Huyền thì cơ bản không nghe thấy Minh Nhược và Lạc Bắc nói chuyện. Nàng chỉ im lặng chờ đợi. Trong suy nghĩ của nàng, có hai người trong cái kiện màu đen để dựa thì mình chẳng cần phải lo lắng, chỉ đánh bại toàn bộ đám đệ tử của Minh Nhược là được rồi.

- Thiên tư của Thương Nguyệt sư tỷ cao hơn ta nhiều. Mà đệ tử của tỷ cũng có thiên tử rất tốt. Nếu ta nhìn không nhầm thì ít nhất cô ấy cũng phải tu luyện Tĩnh Niệm Thông Minh quyết tới tầng thứ sáu. - Sau khi nở nụ cười với Lạc Bắc, Minh Nhược chợt lên tiếng:

- Vốn tu vi của Vân Viện và Yến Hồng đều cao hơn cô ta. Nhưng vào lúc này cũng chỉ có người ra tay được thôi. Có điều người hãy nương tay một chút. Dù sao thì cô ta cũng là đệ tử của sư tỷ ta.

- Vân bối biết. - Lạc Bắc nhìn thẳng vào đôi mắt của Minh Nhược mà nói:

- Có điều trước tiên tiền bối nên kéo dài thời gian một chút, thuận tiện hộ pháp cho văn bối.
- Hộ pháp cho người? - Minh Nhược liếc mắt nhìn Lạc Bắc:
- Người nói vậy là có ý gì?

Lạc Bắc nói:

- Văn bối chưa hề tu luyện Tĩnh Niệm Thông Minh quyết. Văn bối nghĩ nếu sử dụng pháp thuật khác để thắng cô ấy thì cho dù nói văn bối là đệ tử của tiền bối thì họ cũng không chịu phục mà lấy lý do khác.

Minh Nhược nghe thấy vậy thì ngẩn người, ngay cả Thi Kiếm cũng vậy.

Khi Minh Nhược phóng ra thứ lực lượng vô hình cũng bao phủ cả Thi Kiếm vào trong cho nên nàng cũng nghe được hai người nói chuyện.

Lúc trước, Minh Nhược và Lạc Bắc cơ bản không để ý tới đám người Ngân Hồ tiên ông khiến cho thiếu nữ áo trắng cũng cảm thấy thoải mái. Tuy nhiên nàng cũng không giữ được bình tĩnh bởi vì nghe thấy sự phụ của mình lại thu người thanh niên này làm đệ tử.

Mà hiện tại người thanh niên đó không ngờ lại có ý tu luyện Tĩnh Niệm Thông Minh quyết ngay lúc này rồi sử dụng nó mà đánh lại Dung Huyền đã tu luyện tới tầng thứ sáu.

“ Làm sao có thể như vậy? Rốt cuộc thì hắn là ai? “

Trong lúc Thi Kiếm nhìn Lạc Bắc như không thể tin được thì Minh Nhược cũng nhìn hắn như lần đầu tiên mới gặp. Có điều nàng lập tức mỉm cười rồi gật đầu nói:

- Hoa đại trải qua bão táp mưa sa có đôi khi đẹp hơn hoa trồng nhiều lắm. Xem ra bị coi là kẻ địch của huyền môn chính đạo khiến cho tu vi của người tăng lên nhiều.
- Tử Di!

Sau khi nói câu đó, âm thanh của Minh Nhược chợt vang lên trong điện. Mọi người chỉ thấy nàng quay sang nói với một đệ tử có đôi mắt to đang ngồi bên cạnh Văn Viện.

- Chẳng phải người vẫn có nhiều chỗ không hiểu đối với tâm pháp tầng thứ sáu đó sao? Người hãy để cho Dung Huyền sư tỷ chỉ điểm cho một chút đi.

Nghe thấy Minh Nhược nói vậy Tử Di bình thường vốn trầm mặc, không thích nói nhiều liền gật đầu, rồi đứng dậy đi qua bức rèm đứng đối diện với Dung Huyền mà thi lễ rồi nói:

- Vậy xin mời sư tỷ Dung Huyền chỉ giáo.

Vừa thấy Tử Di đi ra, Dung Huyền liền cảm thấy thoải mái. Căn cứ vào chân nguyên dao động của Tử Di thì dường như còn kém hơn mình nhiều. Hơn nữa, sau lưng lại có chỗ dựa cho nên Dung Huyền không hề sợ mình không địch lại được.

- Sư muội khách khí rồi.

Dung Huyền hơi nghiêng người thi lễ với Tử Di rồi nói:

- Mời sư muội ra tay.
- Được!

Ánh mắt của Tử Di sáng ngời, cũng không nói nhiều chỉ gật đầu rồi một vầng ánh sáng màu tím từ trong miệng nàng phun ra. Trong nháy mắt nó liền hóa thành cả trăm đạo kiếm khí lao về phía Dung Huyền. Cùng lúc đó, mấy trăm lưỡi đao gió cũng ngưng kết, đánh vào những đạo kiếm khí làm cho tốc độ của nó lao về phía Dung Huyền nhanh hơn nhiều.

Điểm lợi hại của Tĩnh Niệm thông minh quyết là có thể sử dụng tu vi phi kiếm phụ trợ uy lực pháp thuật.

Mà một đòn của Tử Di cũng là sử dụng lực lượng pháp thuật làm cho uy lực của phi kiếm tăng lên.

Trăm đạo kiếm khí màu tím với tốc độ kinh người nhanh chóng lao về phía Dung Huyền.

- Ta đang làm sao thế này? Người là ai?

Đúng vào lúc Tử Di ra tay với Dung Huyền thì Tiểu Trà cũng tỉnh lại. Vân Lư của Từ Hàng Tĩnh Trai đối với tiểu Trà hoàn toàn xa lạ. Tuy nhiên tiểu Trà cũng không hề cảm thấy ngạc nhiên lắm. Cổ độc trong cơ thể nàng đã được tiêu trừ sạch sẽ, hơn nữa tiểu Trà còn cảm nhận được ở gần nàng có một thiếu nữ áo trắng đang đứng nhìn ra ngoài cửa sổ. Nét mặt thiếu nữ chỉ có một sự lo lắng chứ không hề có lấy một chút ác ý đối với mình.

- Ta tên là Nhu Gia, đệ tử của Từ Hàng Tĩnh Trai. Hiện tại người đang ở Vân Lư của Từ Hàng Tĩnh Trai.

Nhìn thấy tiểu Trà tỉnh dậy, thiếu nữ áo trắng đang đứng bên cửa sổ liền giải thích một cách ngắn gọn:

- Sư muội Thi Kiếm của ta phát hiện ra người liền đưa về đây. Sau đó, Vân Viện sư tỷ của ta đã cứu người.

- Từ Hàng Tĩnh Trai? - Một cơn gió nhẹ lướt qua mặt. Lúc này, nét mặt của tiểu Trà hết sức ngơ ngác. Nàng vốn không biết nhiều đối với các môn phái trên thế gian, ngay cả Từ Hàng Tĩnh Trai cũng thế.

- Tại sao người lại bị trúng Hắc Diễm cổ? - Nhu Gia đang đứng nhìn ra ngoài chột bùng tỉnh, quay người lại hỏi tiểu Trà. Nhưng trong tích tắc, nàng cũng hơi giật mình bởi vì không ngờ mặc dù khuôn mặt của tiểu Trà đang tái nhợt nhưng vẫn xinh xắn tới mức như vậy.

- Bách Độc sơn nhân...Nam Ly Việt.

254. Chương 249: Tĩnh Niệm Không Minh.

Mỗi một cái tên mà tiểu Trà nhắc tới càng khiến cho Nhu Gia ớn lạnh, thậm chí còn không giấu được sự run rẩy.

Côn Luân? Không ngờ lần này kẻ có mưu đồ đối với Từ Hàng Tĩnh Trai lại chính là Côn Luân.

Mà gần như đồng thời, Nhu Gia cũng xác định với phán đoán của mình. Với tu vi và năng lực của sư phụ thì ngoại trừ Côn Luân ra còn ai dám có ý đồ với Từ Hàng Tĩnh Trai?

- Bọn chúng bắt ta là để uy hiếp Lạc Bắc...

Trong lúc Nhu Gia cảm thấy ớn lạnh thì tiểu Trà lại cau mày suy nghĩ. Lúc đầu, Nam Ly Việt bắt mình chỉ là để Lạc Bắc phải run tay. Bởi vì Nam Ly Việt hiểu rất rõ Lạc Bắc không thể nào bỏ mình lại. Nếu như không có mình thì cho dù Lạc Bắc không thể địch lại cũng có thể bỏ chạy được. Rồi sau đó, Bách Độc sơn nhân không tiếc bản thân che chở cho Lạc Bắc nên Nam Ly Việt mới bắt mình định làm lá chắn để bỏ chạy. Bây giờ tại sao lại ở đây?

- Hẳn chính là Lạc Bắc?

Trong lúc tiểu Trà đang cau mày suy nghĩ thì ánh mắt của Nhu Gia chợt sáng ngời. Nàng nhanh chóng đi tới trước mặt tiểu Trà mà hỏi với âm thanh vui mừng:

- Người nói bọn chúng bắt người là để uy hiếp Lạc Bắc? Người là bằng hữu của Lạc Bắc?

- Có chuyện gì? - Tiểu Trà giật mình nhìn nét mặt vui mừng của thiếu nữ. Đột nhiên, nàng chợt để ý tới một cái tên trong câu nói của Nhu Gia mà run rẩy... Hẳn chính là Lạc Bắc?

- Hẳn đã tới Từ Hàng Tĩnh Trai sao? - Tiểu Trà không nhịn được hỏi Nhu Gia.

- Đúng vậy! Hẳn và gia sư cùng nhau về Từ Hàng Tĩnh Trai. Lúc trước, hẳn có tới đây thăm người.

Nhu Gia nhanh chóng trả lời tiểu Trà, đồng thời trong lòng nàng không giấu được sự kích động.

- Hóa ra hẳn chính là Lạc Bắc.

- Chắc chắn không thể nhầm được. Kiếm ý và kiếm khí của hẳn mạnh hơn chúng ta rất nhiều. Hơn nữa, trên người hẳn còn có dấu vết bị trúng phải độc...lại còn phong thái kiên nghị và bất khuất của hẳn....

Thật ra trong lòng mỗi một thiếu niên hay thiếu nữ đều có một thần tượng của mình. Mà Lạc Bắc lại chính là nhân vật anh hùng trong suy nghĩ của Nhu Gia.

Về những chuyện của Lạc Bắc, Nhu Gia được nghe nhắc tới rất nhiều. Mặc dù nàng vẫn chưa hề ra khỏi Từ Hàng Tĩnh Trai, nhưng trong trí tưởng tượng của nàng thì Lạc Bắc có gan vì hai đứa bé yêu tộc mà chống lại huyền môn chính đạo không biết như thế nào. Hiện tại, người thanh niên đó đã tới Từ Hàng Tĩnh Trai, hơn nữa mình còn được gặp mặt.

Trống ngực Nhu Gia đập thình thịch có vẻ không giấu được sự kích động thậm chí còn quên mất cả những điều mà mình lo lắng. Đột nhiên, nàng chợt nhớ ra điều gì đó liền kéo tay tiểu Trà:

- Hiện tại hân và gia sư đã tới Tâm Lư. Ta dẫn người tới gặp hân.

- Lạc Bắc!

Tiểu Trà gật đầu. Vào lúc này, không ai có thể ngờ được trong lòng Hoa Linh vẫn không để ý tới việc tranh quyền đoạt thế lại tràn ngập một thứ cảm xúc khó có thể nói được nên lời. Nàng không biết làm sao mà mình lại tới được đây nhưng nàng biết Lạc Bắc tới đây là vì mình.

.....

Tại Tâm Lư! Nhìn kiếm khí và những cơn gió ập tới, Dung Huyền ngẩng đầu lên phóng ra từng tia pháp lực dao động ôn hòa. Một cái gợn sóng được tạo ra từ gió lượn vòng quanh người nàng. Mấy trăm đạo kiếm khí và những lưỡi đao gió cực mạnh va chạm vào đó nhưng không thể phá được mà bị đẩy ra xung quanh.

Những trận gió va chạm với nhau làm vang lên những tiếng động giống như thủy tinh vỡ vụn. Mái tóc Tử Di và Dung Huyền bay phất phới. Một làn kiếm ý từ hai người tản ra khiến cho không khí xung quanh vang lên những tiếng nổ.

Trong nháy mắt, pháp thuật của hai người phóng ra không hề rực rỡ nhưng chẳng có một ai nghi ngờ uy lực của nó. Uy lực của những cơn gió và kiếm khí mà Dung Huyền phát ra đều không thua gì uy lực của phi kiếm. Cho dù trước đó Hắc Phong lão tổ hay hiện giờ Tử Di phóng ra những trận gió trong suốt nhưng lực xung kích và lực xuyên thấu của chúng đều không hề tầm thường.

Tuy nhiên, sự chú ý của Vân Viện, Thi Kiếm và hơn mười đệ tử Từ Hàng Tĩnh Trai hoàn toàn không phải nằm ở cuộc tỉ thí đó.

Hiển nhiên, Dung Huyền dễ dàng ngăn cản một đòn của Tử Di chứng tỏ đã tu luyện Tĩnh Niệm Thông Minh quyết tới tầng thứ sáu. Còn tu vi của Tử Di chỉ mới tới tầng thứ năm. Đám người Vân Viện hiểu rất rõ một tầng cách biệt này khiến cho uy lực và lực lượng chân nguyên có sự chênh lệch rất nhiều. Hơn nữa, nhìn tốc độ thi pháp của Dung Huyền thì hiển nhiên là có nhiều kinh nghiệm đối địch hơn Tử Di.

Có điều rõ ràng là Dung Huyền vẫn chưa dốc hết sức. Nàng biết Tử Di chỉ là người thử thực lực của mình, cho nên Tử Di cũng không bị đánh thua ngay tức khắc.

Sự chú ý của đám người Vân Viện hoàn toàn tập trung về phía Lạc Bắc.

Trong nháy mắt khi Tử Di và Dung Huyền ra tay, các nàng chợt thấy Lạc Bắc nhắm mắt lại rồi sau đó hai tay bắt một cái pháp ấn. Cái pháp ấn này chính là thủ pháp để tu luyện Tĩnh Niệm Thông Minh quyết.

“ Cuối cùng thì hân là ai mà sư phụ lại truyền Tĩnh Niệm Thông Minh quyết cho hân? Hơn nữa, không ngờ hân lại tu luyện Tĩnh Niệm Thông Minh quyết ngay tại đây. “

Tuy rằng pháp lực và hơi thở của Lạc Bắc bị lực lượng huyền ảo giấu kín, dường như chỗ hân ngồi chỉ là không khí nhưng Vân Viện thì Thi Kiếm đều có thể nhận ra được hân đang tu luyện Tĩnh Niệm Thông Minh quyết.

Tĩnh niệm...không minh.

Tiếp sau đó, Lạc Bắc liền tiến vào trong một thứ trạng thái huyền ảo.

Dường như hân hoàn toàn quên hết những người xung quanh mà chỉ còn có bản thân.

Nơi ngọn núi sau trang viện của Vân Hạc Tử, hiểu được kiếm ý từ vết kiếm, ngưng tụ được bản mệnh kiếm nguyên, Lạc Bắc liên tục gặp phải những kẻ địch như Vân Hạc Tử, Cổ Lưu Vân. Hơn nữa, trong lúc bị đám người Cổ Lưu Vân vây giết, tính tình của Lạc Bắc đã được nâng cao.

Nhưng nguyên nhân khiến cho hấn tự tin nhất đó là Minh Nhược đang ở bên cạnh.

Người thiếu nữ đang có sức sống trôi nhanh chính là chủ nhân của Từ Hàng Tĩnh Trai, cũng là cường giả tuyệt thế.

Có nàng ở bên cạnh, Lạc Bắc có cảm giác hết sức yên ổn. Thậm chí không khác gì khi hấn ở bên cạnh Nguyên Thiên Y. Lạc Bắc có thể khẳng định được nàng hoàn toàn có đủ sức để bảo vệ cho mình.

Vì vậy mà lúc này, Lạc Bắc tu luyện Tĩnh Niệm Thông Minh quyết không hề có lấy một chút e ngại.

Giống như đang ngồi trong hư không vô tận. Một tia chân nguyên và kiếm ý được Lạc Bắc sử dụng tâm niệm ngưng tụ. Cảnh giới thứ nhất của Tĩnh Niệm Thông Minh quyết đó là đã thông một cái kinh mạch có tên là “ chủng huyền! “

Cái tên này rất hình tượng. Bởi vì việc đã thông kinh mạch này đối với người tu luyện Tĩnh Niệm Thông Minh quyết mà nói thì giống như gieo xuống một hạt giống thành công.

Đối với người tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh mà nói thì Lạc Bắc phát hiện ra tu luyện Tĩnh Niệm Thông Minh quyết an toàn hơn nhiều. Cái kinh mạch đầu tiên được nối thông từ Thức Hải cho tới năm ngón tay. Ít nhất thì cái kinh mạch này tránh được rất nhiều rủi ro. Nếu có bị gì thì cùng lắm cũng chỉ mất một cánh tay mà thôi.

Nhưng cho dù pháp thuật nào thì có lợi cũng có hại. Như Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh mặc dù tu luyện lúc nào cũng gặp nguy hiểm nhưng lại giúp cho sức sống của người tu luyện ngày càng lớn mạnh, chân nguyên vô biên vô tận. Còn Tĩnh Niệm Thông Minh quyết thì mặc dù có chân nguyên so với pháp quyết khác nhiều hơn nhưng Minh Nhược tu luyện tới cảnh giới Kiếm Tâm Thông Minh vẫn vướng phải một cái nhược điểm trí mạng đó là thời gian. Dĩ nhiên đối với một người có thiên tư tốt, cơ duyên cao thì thứ nhược điểm này cơ bản không hề có.

Nhưng quan trọng nhất là phần lớn mọi người đều không phải sinh ra đã có thiên tư tốt ngay.

Không hề có lấy một chút chần chừ, dưới sự điều khiển bởi tâm niệm và ý chí, một tia chân nguyên và kiếm ý ngưng kết thành một thanh tiểu kiếm màu vàng xoay tròn trong cơ thể, chui vào trong máu thịt của hấn mà xuyên thủng thành một con đường.

Một tia chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh thẩm thấu đến để chữa trị cho vết thương nhưng dưới pháp quyết của Tĩnh Niệm Thông Minh quyết và tâm niệm điều khiển của Lạc Bắc, tia chân nguyên của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh liền thu về. Dưới sự thu hút của pháp quyết Tĩnh Niệm Thông Minh quyết linh khí trong trời đất theo cái kinh mạch kia liền tràn vào trong cơ thể của Lạc Bắc, bám vào vết thương mà thanh tiểu kiếm tạo ra khiến cho nó tạo thành một cái con đường, một kinh mạch mới trong cơ thể.

Một tiếng động nhỏ vang lên, Lạc Bắc không hề nhíu mày bởi chút đau đớn do máu thịt bị xuyên thủng. Tuy nhiên đám người Văn Viện có thể nhìn thấy từ mấy ngón tay của hấn có những tia chân nguyên bốc lên mà giạt mình. Bọn họ không thể ngờ được tầng thứ nhất của Tĩnh Niệm Thông Minh quyết bị hấn phá tan trong nháy mắt.

255. Chương 250: Người Trong Kiệu Màu Đen

đen - Rốt cuộc thì hấn là ai?

Lúc này, trong đầu Thi Kiếm chỉ có một câu hỏi đó. Nàng ngơ ngác nhìn Lạc Bắc, còn bản thân thì giống như bị một tia chớp đánh trúng mà tê dại.

Một luồng chân nguyên vô tình chạy dọc theo kinh mạch “ chủng huyền “ của nàng mà tản ra một chút pháp lực dao động.

Mất bao lâu Thi Kiếm mới có thể đột phá được tầng thứ nhất của Tĩnh Niệm Thông Minh quyết mà tạo ra được cái kinh mạch này?

Bảy năm! Ước chừng bảy năm.

Mất bảy năm, Thi Kiếm mới có thể tích tụ đủ chân nguyên và kiếm ý để phá tan tầng thứ nhất Tĩnh Niệm Thông Minh quyết, tạo ra cái kinh mạch đó. Tốc độ tu luyện của nàng ở Từ Hàng Tĩnh Trai ít nhất cũng ở mức độ trung bình, không phải là chậm.

Hiện tại thời gian từ lúc Thi Kiếm phá tan tầng thứ nhất của Tĩnh Niệm Thông Minh quyết đã qua bao nhiêu năm nhưng cái cảm giác đau đớn khi chân nguyên và Kiếm ý xuyên qua máu thịt thì nàng vẫn còn nhớ rõ. Cho dù Thi Kiếm đã tu luyện tới tầng thứ tư của Tĩnh Niệm Thông Minh quyết nhưng cái cảm giác lúc đầu cánh tay như bị xé nát vẫn còn khiến cho nàng cảm thấy ớn lạnh.

Nhưng hiện tại, người thanh niên đẹp trai trước mặt chỉ trong mấy hơi thở đã phá tan được tầng thứ nhất của Tĩnh Niệm Thông Minh quyết mà cũng chỉ hơi nhúu mày một chút.

Cơ đó đó cơ bản như chẳng ảnh hưởng gì tới tinh thần và thể lực của hắn, dường như đó là một chuyện hết sức bình thường.

Chẳng trách mà hắn tự tin tu luyện Tĩnh Niệm Thông Minh quyết ngay vào lúc này.

Trong lúc Thi Kiếm nhìn Lạc Bắc đầy rung động thì đôi môi Minh Nhược hơi nhếch lên.

Đúng như nàng lường trước, Tĩnh Niệm Thông Minh quyết đối với người khác mà nói thì tu luyện cực kỳ khó khăn nhưng với Lạc Bắc lại hết sức đơn giản.

Bình thường trong cơ thể của người tu đạo không hề có kiếm ý và kiếm khí cực mạnh. Nhưng kiếm khí và kiếm ý của Lạc Bắc lại còn cao hơn cả Minh Nhược. Hơn nữa chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh của hắn có thể thay thế được chân nguyên của Tĩnh Niệm Thông Minh quyết.

Mà quan trọng nhất là Lạc Bắc lại có ý chí cứng cỏi chịu được nỗi đau.

Bình thường người tu đạo cho dù đủ chân nguyên nhưng kiếm ý và kiếm khí không đủ thì sau khi phá tan được một cái kinh mạch như vậy cũng khó chịu nỗi đau đớn mà mất rất nhiều tinh thần cùng thể lực. Điều đó giống như lúc đầu Lạc Bắc tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh, chỉ mới được vài vòng là đã không chịu nổi.

Vì vậy mà bình thường người tu đạo cho dù có thể tạo ra được một cái kinh mạch trong nháy mắt những cũng không thể đủ ý chí và sức khỏe để có thể tạo ra một cái kinh mạch thứ hai.

Nhưng Lạc Bắc tu luyện từ trước tới nay, lúc nào cũng phải chịu sự đau đớn vì vậy mà cái chuyện này đối với hắn cơ bản không hề tồn tại.

Hiện tại, Minh Nhược cũng chỉ hơi tò mò, không biết cuối cùng thì Lạc Bắc có thể một lần đạt tới tầng thứ mấy của Tĩnh Niệm Thông Minh quyết.

.....

- Thành!

Ngay lập tức, từ trong cái kinh mạch Chung Huyền kia xuất hiện một luồng chân nguyên lực lượng bốc lên. Bởi vì quá quen cho nên thân thể và Thức Hải của Lạc Bắc dường như tự động loại trừ cảm giác đau đớn ra ngoài.

Hắn cũng không vội vàng lập tức đột phá tới tầng thứ hai mà hơi ngừng một chút, khống chế chân nguyên vọng của mình để đảm bảo nó không chữa trị cái kinh mạch vừa mới được tạo ra.

Sau khi cảm nhận cái kinh mạch được tạo ra bởi Tĩnh Niệm Thông Minh quyết hoàn toàn biến thành một phần thân thể của mình, chứ không phải tổn thương của cơ thể thì Lạc Bắc cũng hiểu được một chút sự huyền diệu của nó. Hắn có thể cảm nhận rõ rệt được Tĩnh Niệm Thông Minh quyết thực sự là một môn pháp quyết độc đáo.

Tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh khiến cho Lạc Bắc và trời đất có một sự liên hệ, cảm ứng. Qua đó, có thêm Tĩnh Niệm Thông Minh quyết lại càng khiến cho Lạc Bắc thêm liên hệ và hiểu được đối với không gian xung quanh.

Lạc Bắc có thể cảm nhận được mặc dù Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh càng về cuối sự cảm ứng sẽ càng mạnh nhưng tu luyện Tĩnh Niệm Thông Minh quyết thì việc tới cái cảnh giới Thiên Nhân hợp nhất có lẽ sẽ nhanh hơn một chút.

Ít nhất thì tu luyện Tĩnh Niệm Thông Minh Quyết không hề có gì hại đối với Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh.

Cảm nhận một chút sau khi trong cơ thể có thêm mộ cái kinh mạch, chân nguyên vốn đang căng phồng trong các kinh mạch của Lạc Bắc chợt vơi đi. Sau khi chân nguyên tràn vào trong cái kinh mạch đó, chân nguyên và lực lượng trong cơ thể của Lạc Bắc ổn định hơn rất nhiều.

Hiện tại, chân nguyên trong cơ thể của Lạc Bắc có thể nói gấp mười lần chân nguyên trong cơ thể của những người tu luyện những công pháp bình thường.

...

Lạc Bắc hơi dừng lại cũng chỉ trong mấy hơi thở mà thôi.

Khi ánh mắt của Thi Kiếm vẫn còn tràn ngập sự rung động nhìn Lạc Bắc thì một tia chân nguyên và kiếm ý từ trong cánh tay trái nhanh chóng tập trung lại.

Cái kinh mạch thứ hai của Tĩnh Niệm Thông Minh quyết có tên là Định Thần. Cái kinh mạch này có thể nói là nguy hiểm hơn cái thứ nhất, bởi vì một phần kinh mạch phải đi qua gần tâm mạch. Nhưng Lạc Bắc cũng không hề có lấy một chút lo lắng.

Lúc trước, khi tu luyện bản mệnh kiếm nguyên, Lạc Bắc không chế khí kim thiết di chuyển trong người cũng phải đi qua một cái kinh mạch quan trọng gần với tâm mạch. Vì vậy mà việc không chế chân nguyên và kiếm khí của hắn đã vượt qua vô số người tu đạo. Chưa nói, Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh của Lạc Bắc còn có thể nhanh chóng chữa trị những kinh mạch bị thương, chẳng may nếu có chuyện gì khiến cho tâm mạch bị thương thì cũng không bị uy hiếp tới tính mạng.

Chưa nói tới khả năng chịu đau rất tốt khiến cho Lạc Bắc khi không chế chân nguyên và kiếm ý không hề có gì lo lắng.

Một tiếng nổ nhỏ vang lên.

Những tia chân nguyên lực lượng từ trong tay trái của Lạc Bắc vọt. Tuy nhiên chúng bị thứ lực lượng vô hình của Minh Nhược làm cho biến mất.

Lạc Bắc nhanh chóng phá tan tầng thứ hai của Tĩnh Niệm Thông Minh quyết.

Sau tầng thứ hai chính là tầng thứ ba.

.....

Thi Kiếm hoàn toàn chết lặng.

Dường như Lạc Bắc không phải cưỡng chế xuyên thủng máu thịt tạo ra một cái kinh mạch mà hắn chỉ để cho chân nguyên theo một cái kinh mạch có sẵn mà lao đi.

Nhưng thật ra ánh mắt của Vân Viện vẫn bình thản, thậm chí trong lòng còn có một thứ cảm giác thoải mái. Một người được Minh Nhược kính nể, đối xử đặc biệt như thế thì làm sao có thể là một người bình thường được.

.....

Trong cái kiệu lớn màu đen, nam tử trung niên mặc áo bào đen chợt ngẩng đầu lên mà nhướng mày.

Mặc dù có cái kiệu và bức rèm chắn khiến cho y không thể nào nhìn thấy đám người Minh Nhược nhưng đối với một nhân vật như y thì cho dù có thêm một cái kiệu và bức rèm nữa cũng chẳng có gì khác nhau. Thứ thực sự ngăn cản cảm giác của y chính là thứ lực lượng được Minh Nhược phát ra.

Thứ lực lượng đó dường như biến toàn bộ không gian sau bức rèm che thành một lớp không khí trống không cho dù mấy người Minh Nhược rõ ràng đều ngồi ở đó.

Tu vi của Minh Nhược hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của y. Hơn nữa, mặc dù lúc này không cảm nhận được chuyện gì đang diễn ra sau bức rèm nhưng y có thể cảm nhận được nơi đó đang diễn ra một chuyện gì đó vô cùng bất lợi cho mình.

Người trung niên chỉ hơi nhíu mày, nét mặt trở nên âm trầm. Ngay lập tức một làn hơi thở hùng mạnh từ người y liên tràn tới sau lưng Dung Huyền.

Vốn Dung Huyền chiếm được thể thượng phong nhưng vẫn không thể giải quyết được Tử Di một cách nhanh chóng.

Bởi vì trong người Dung Huyền có một ít Thạch Nhũ quỳnh dịch cho nên nàng cơ bản không lo lắng tới việc xa luân chiến. Hơn nữa, nàng cũng từ Tử Di cảm nhận được một số sự tinh tế khác biệt về pháp thuật. Tuy nhiên, khi cảm nhận được sự khó chịu từ trong cái kiệu màu đen, Dung Huyền liền cảm thấy căng thẳng.

Đột nhiên mọi người chợt thấy ánh mắt của Dung Huyền trở nên sắc bén, pháp lực dao động trên người mạnh hơn trước rất nhiều.

Theo làn pháp lực dao động đó tản ra, từng vầng ánh sáng trong vắt đột nhiên từ trên nóc nhà xuyên xuống bao phủ lấy cả một bên đại điện.

Ánh sáng trong vắt đó giống như ánh trăng từ trên không trung rơi xuống. Có điều ánh sáng này lại có thể xuyên qua nóc đại điện vào bên trong.

Ánh trăng xuyên thẳng qua nóc điện. Cảnh tượng đó như thế nào đây?

“ Không minh tinh hoa! “

Vốn toàn bộ sự chú ý của mọi người đang tập trung về phía Lạc Bắc, phát hiện ra đạo pháp thuật của Dung Huyền, tất cả đều biến sắc.

- Không ngờ đã đột phá được tới tầng thứ bảy.

Cùng lúc đó, Minh Nhược cũng hơi nhíu mày mà lẩm bẩm.

Không minh Tinh hoa là một thứ pháp thuật trong Tinh Niệm Thông Minh quyết. Thứ pháp thuật này là một trong những pháp thuật có uy lực độc đáo trong Tinh Niệm Thông Minh quyết. Khác với Đại Tự Tại Huyết Ma quyết của Tiểu Vong Trần có thể khiến cho uy lực pháp thuật của đối thủ phản lại, Điểm đặc biệt của Tinh Niệm Thông Minh quyết đó là có thể khiến cho uy lực pháp thuật của đối thủ giảm đi.

Không Minh Tinh Hoa là một thứ pháp thuật trong Tinh Niệm Thông Minh quyết. Đạo pháp thuật này có thể khiến cho uy lực pháp thuật của người tu đạo nằm trong phạm vi bao phủ của nó giảm đi hai phần.

256. Chương 251: Ngay Lập Tức Tăng Lên Tầng Thứ Bảy

Mà cái đạo pháp thuật này cũng chỉ có thể thi triển khi đã tu luyện Tinh Niệm Thông Minh quyết tới tầng thứ bảy.

Có thể nói tu vi của Dung Huyền cao hơn so với dự đoán của Minh Nhược một tầng. Mặc dù việc đột phá của Tinh Niệm Thông Minh quyết càng lên cao càng khó nhưng khoảng cách từ tầng thứ bảy cho tới tầng thứ tám lại càng khó vượt qua. Rất nhiều tu vi các vị tiền bối của Từ Hàng Tinh Trai cũng đều dừng lại ở tầng thứ bảy. Nhưng hiện tại trong số đệ tử của Minh Nhược cũng chỉ có một mình Vân Viện mới đạt được tới tầng thứ bảy mà thôi.

Khi ánh trăng chiếu từ trên cao xuống, Dung Huyền hé miệng. Một tia sáng màu xanh liền xuất hiện rồi trong nháy mắt nó hóa thành cả trăm tia kiếm quang tấn công Tử Di. Trong Không Minh Tinh Hoa của Dung Huyền, ánh sáng của cả trăm đạo kiếm quang của Tử Di yếu đi nhiều.

Đối với người tu đạo có cấp bậc như nàng mà nói thì hai phần uy lực có một sự chênh lệch cực lớn. Khi cả trăm đạo kiếm quang của Dung Huyền tấn công lên kiếm quang của Tử Di, chỉ thấy mấy tiếng nổ vang lên, đồng thời sắc mặt Tử Di trắng nhợt, phun ra một ngụm máu tươi.

Dung Huyền cũng không ra tay tiếp. Bởi vì sau khi Tử Di ngã xuống thì một thứ lực lượng nhẹ nhàng đã bốc lên từ phía sau bức rèm cuốn lấy Tử Di. Cùng lúc đó, Minh Nhược cũng thản nhiên nhìn vào trong cái kiệu mà nói:

- Ta tưởng là ai hóa ra là Độc Long tôn giả.

Sắc mặt của người trung niên áo đen trong chiếc kiệu hết sức âm trầm. Vừa rồi y chỉ tản ra một chút tâm nhiệm để cho Dung Huyền nhanh chóng giải quyết Tử Di, không ngờ được trong cảnh đấu pháp hỗn loạn như vậy mà Minh Nhược vẫn có thể phát hiện ra. Có điều người trung niên cũng chẳng hề che giấu, cất tiếng cười lạnh:

- Giỏi lắm. Chính là ta. Minh Nhược! Cái thứ đệ tử tu vi không bằng Dung Huyền này đừng đưa ra cho xấu hổ. Chẳng lẽ ngươi thực sự định dùng xa luân chiến để cho Dung Huyền đánh với từng đệ tử của ngươi hay sao?

- Độc Long tôn giả?

Thi Kiếm qua lời nói của Minh Nhược có thể nhận ra được sự coi trọng của sư phụ đối với người này, mà nàng lại chưa từng nghe qua danh hiệu của Độc Long tôn giả. Nếu như nói Vân Hồ Tiên Ông không có mấy tiếng tăm thì Độc Long tôn giả ngay cả chút tiếng tăm cơ bản cũng không có, bởi vì Thi Kiếm ít hoặc nhiều biết rõ Vân Hồ Tiên Ông là một tán tu có tu vi không kém. Trong hàng đệ tử hơn mười người của Từ Hàng Tĩnh Trai thì chỉ có một người duy nhất biết rõ Độc Long tôn giả đó là Vân Việ.

Tuy có tướng mạo bình thường, nhưng nàng lại là đệ tử xuất sắc nhất trong Từ Hàng Tĩnh Trai so với người khác càng nhận trách nhiệm lớn hơn.

Thực ra trên thế gian Độc Long tôn giả còn có một cái danh hiệu càng thêm hiển hách, danh hiệu này gọi là Kim Trưởng quốc sư.

Trong nước Hung Nô thì Kim Trưởng quốc sư là người có địa vị được tôn sùng nhất, không ai so sánh được, hẳn có thể truyền ra rất nhiều lệnh, thậm chí có thể hơn cả vương lệnh của Hung Nô Vương. Bởi vì Kim Trưởng quốc sư ở trong nước Hung Nô là đại biểu tuyệt đối về quyền uy, thần quyền. Có thể khiến cho khắp nơi trở thành bão cát cùng máu lửa, lão khiến cho chủng tộc cường hãn chuyên sống ở trên lưng ngựa và sinh tồn trong chiến tranh hoàn toàn thần phục và tôn sùng.

Thực ra Độc Long tôn giả cũng không phải là người vô tình thông hiểu pháp quyết tu luyện nào đó, hoặc là trong lúc vô tình chiếm được công pháp của người tu đạo còn sót lại. Sư môn của hắn là Động Chân Đạo. Nhưng không biết vì duyên cớ gì mà Độc Long tôn giả bị trục xuất khỏi Động Chân Đạo. Mấy chục năm sau, Độc Long tôn giả quay lại Động Chân Đạo, dựa vào tu vi mạnh mẽ mà giết sạch hơn ba trăm người Động Chân Đạo. Lúc ấy Động Chân Đạo đang cường thịnh vậy mà chỉ trong vòng một ngày liền biến mất khỏi danh sách huyền môn trên thế gian.

Ngày xưa uy thế của Động Chân Đạo thậm chí không thua gì phái Thanh Thành đã suy yếu ngày nay. Vậy mà chỉ với sức một người xóa bỏ hoàn toàn Động Chân Đạo trên thế gian, thì đó tuyệt đối là cường giả đứng trên đỉnh của thế gian.

Lúc trước thái độ của Nam Ly Việt đối với Độc Long tôn giả, cùng thái độ của Độc Long tôn giả đối với Nam Ly Việt, thì có thể biết rõ tu vi của Độc Long tôn giả còn ở bên trên Nam Ly Việt.

Nhưng trong lúc đối kháng cùng Minh Nhược, Độc Long tôn giả trong lúc biểu hiện lại thua nửa chiêu, trên người của Minh Nhược phát ra một loại lực lượng vô hình, Độc Long tôn giả thủy chung không cảm giác được đằng sau bức rèm, làm cho hắn không biết biến hóa là từ đâu tới, nhưng Minh Nhược lại thông qua hắn làm một cái ám hiệu của y đối với Dung Huyền nên đã phát giác chuẩn xác ra sự hiện hữu của hắn.

Đến cảnh giới tu vi như Độc Long tôn giả, thường thường sẽ vô tình tự hình thành một loại uy nghiêm, một loại khí thế, một loại gần như là quân vương coi người khác ở dưới chân. Cho nên hiện tại trong nụ cười lạnh của Độc Long tôn giả đã tràn ngập địch ý mãnh liệt.

Tuy rằng tất cả chuyện này đã nằm trong một kế hoạch hoàn chỉnh, nhưng người trước mặt lại là Độc Long tôn giả thì rất nhiều chuyện thường thường không thể nói đạo lý... Hoặc có thể dùng bộ dạng kẻ điên không hợp tình lý để hình dung, chỉ cần Minh Nhược xử lý làm cho Độc Long tôn giả không hài lòng thì rất có thể

Độc Long tôn giả sẽ không để ý đến Dung Huyền, không để ý Nam Ly Việt, bất chấp đến cái kế hoạch này mà ra tay đối với Minh Nhược.

- Độc Long tôn giả, người đã đến Từ Hàng Tĩnh Trai, chắc hẳn không cần vội vã rời đi.

Đưa mắt về phía đại kiệu màu đen đang cuộn cuộn để lộ ra uy áp, Minh Nhược chỉ là nhàn nhạt cười nói.

- Nếu như người cảm thấy đấu pháp này đối với người không có bất kỳ ý tứ gì, thì ta cam đoan sẽ để cho người xem đến thỏa mãn. Chỉ có điều do một người đệ tử của ta còn cần một chút thời gian chuẩn bị.

Trong đại kiệu màu đen, Độc Long tôn giả thân mặc hắc bào, làm việc đã có thể không thềm đếm xỉa đến rất nhiều pháp tắc cùng quy tắc trên thế gian cũng không có trả lời Minh Nhược, nhưng trong ánh mắt của hắn lại trở nên lạnh lẽo và sắc bén.

Ngay trong nháy mắt Minh Nhược trả lời, hắn cũng cảm giác được phía sau bức rèm nên hắn biết được rốt cục biến hóa từ đâu đến.

Bởi vì ngay sau đó, Minh Nhược thoáng trở lại bình thản, làm cho thần thức mạnh mẽ của hắn thoáng có thể xuyên qua.

Trong nháy mắt Độc Long tôn giả cũng cảm giác trong cơ thể của Lạc Bắc có một luồng lực lượng chân nguyên vô cùng mạnh mẽ, hơn nữa lại ẩn chứa kiếm ý không người nào so nổi, nhưng còn chưa làm cho hắn đến mức sợ hãi. Làm cho hắn im lặng chính là hắn đồng thời cảm giác được, lúc này Lạc Bắc thực sự đang tu luyện Tĩnh Niệm Thông Minh Quyết của Từ Hàng Tĩnh Trai, hơn nữa lại lên cấp với một tốc độ kinh người.

Là ai mà có thể trong tình hình như thế này, lên cấp độ nhanh như vậy? Hắn có thể đột phá đến tầng thứ mấy?

Độc Long tôn giả trầm mặc, đang cân nhắc xem mình có nên lập tức ra tay hay không. Tuy rằng trong lòng của hắn cũng tràn ngập tò mò, nhưng người ở bên cạnh Minh Nhược đang lên cấp với tốc độ kinh người lại làm cho hắn có cảm giác uy hiếp khó hiểu, thoáng có chút bất an.

Trong nháy mắt Độc Long tôn giả trở nên trầm mặc, còn Dung Huyền vừa mới đánh bại Sư Tử Di có chút ớn lạnh, nàng không cảm giác được đằng sau bức rèm che có gì thay đổi, nhưng trong cảm giác của nàng thì đại kiệu màu đen dường như biến thành một đám lông vũ màu đen thật lớn, như đang nuôi dưỡng cái gì đó, dường như sau một khắc này trong nó sẽ bộc phát ra bão tố thôn phệ hết thảy.

Cũng ngay lúc đó, một tiếng động vang lên, một đạo chân khí mạnh mẽ từ người Lạc Bắc lao ra, theo pháp lực dao động làm cho đệ tử xung quanh đều tập trung toàn bộ sự chú ý về phía hắn.

- Tầng thứ sáu!

Trong ánh mắt hơn mười người đệ tử của Từ Hàng Tĩnh Trai, ngoại trừ sự rung động thật sâu còn hiện ra sự kinh nể nói không nên lời.

Trong thời gian ngắn ngủi không đến một nén nhang, hắn trực tiếp từ tầng thứ nhất vọt tới tầng thứ sáu của Tĩnh Niệm Thông Minh Quyết, hơn nữa tinh thần cùng thể lực của hắn hầu như không tổn hao bao nhiêu.

Cái này phải có bao nhiêu sự nhẫn nại cùng lực ý chí?

Thi Kiếm cơ bản cũng không có thời gian suy nghĩ đến vấn đề này, bởi vì nàng cùng tất cả đệ tử của Từ Hàng Tĩnh Trai phát hiện, sau khi phá tan tầng thứ sáu thì Lạc Bắc cũng không có dấu hiệu đình chỉ, một tia pháp lực dao động biểu hiện rằng có một luồng chân nguyên cùng kiếm ý đang ngưng tụ trong cơ thể hắn.

Từ khi tu luyện Tĩnh Niệm Thông Minh Quyết đến lúc lên cấp, tâm niệm hấp dẫn thiên địa linh khí tụ tập tới rồi dung nhập vào làm dịu da thịt của Lạc Bắc, kịch độc xâm nhập của Bách Độc Sơn Nhân lưu lại cũng chậm chậm giảm đi.

Như một khối bảo thạch chậm rãi bị tẩy đi thuốc nhuộm trên mặt, cả người Lạc Bắc càng toát ra loại cảm giác sáng lấp lánh.

Ở trong đại kiệu màu đen, sắc mặt Nam Ly Việt thay đổi liên tục. Tu vi của hắn so với Độc Long tôn giả kém hơn một chút, cho nên hắn vẫn không thể nào cảm giác được biến hóa ở phía sau bức rèm che, hơn nữa hắn cũng không dám mở miệng hỏi Độc Long tôn giả, bởi vì hắn cảm giác được Độc Long tôn giả đã có ý tứ muốn ra tay với Minh Nhược. Nhưng hắn cũng cảm giác được thực lực cơ bản của Minh Nhược không hề kém Độc Long tôn giả, ở trong kế hoạch của hắn thì Độc Long tôn giả chỉ là một nhân vật để uy hiếp, nếu như Độc Long tôn giả thật sự động thủ, cho dù chưa hắn có thể thực sự khống chế toàn bộ Từ Hàng Tĩnh Trai, thì kế hoạch của hắn cũng có khả năng thất bại mà chấm dứt.

257. Chương 252: Sự Chênh Lệch Lực Lượng

lượng

- Pằng!

Một tiếng nổ vang lên, nguyên một đám khối không khí lớn nhỏ như trứng bồ câu đột nhiên nổ tung xung quanh hai tay của Độc Long tôn giả. Những khối không khí này cũng không phải là pháp thuật của Độc Long tôn giả, thuần túy là do chân nguyên trong cơ thể của Độc Long tôn giả lưu động đã dẫn động không khí trong phạm vi cực nhỏ va chạm vào nhau mà phát sinh ra.

Theo một tiếng nổ này vang lên, Độc Long tôn giả hạ quyết tâm, mạnh mẽ ngẩng đầu lên.

Độc Long tôn giả quyết định sẽ ra tay với Minh Nhược. Tuy rằng lão không biết Lạc Bắc là ai, nhưng ở trong cảm giác của lão thì Lạc Bắc càng ngày càng lớn mạnh lại càng gây cho lão áp lực càng lúc càng lớn, Quan trọng hơn chính là lão không thể chịu đựng được cảm giác dường như mọi chuyện đều ở trong lòng bàn tay của Minh Nhược.

Nhưng ngay lúc đó, "rầm", vài luồng chân nguyên cũng từ thiên linh của Lạc Bắc vọt ra.

- Tầng thứ bảy!

Tới lúc này, Lạc Bắc đã phá tan tầng thứ bảy của Tĩnh Niệm Thông Minh quyết!

Cũng ngay lúc đó, nguyên nhân làm cho Độc Long tôn giả dừng lại là do Lạc Bắc mở ra hai mắt .

- Chỉ tới tầng thứ bảy. Có điều tới tầng thứ bảy thì muốn đối phó với nàng cũng không có vấn đề gì.

Lạc Bắc mở hai mắt ra nhìn Minh Nhược cười cười.

Từ trong nụ cười kiêu ngạo của Lạc Bắc, Minh Nhược thậm chí còn nhìn ra vài phần áy náy như là được nàng bảo vệ, vậy mà Lạc Bắc chỉ đột phá đến tầng thứ bảy. Nhìn Lạc Bắc, Minh Nhược cũng nở một nụ cười đẹp mắt.

- Hãy đi đi, nếu không bọn họ sẽ không chờ được.

Lạc Bắc nhẹ gật đầu. Khi hắn đứng lên, Minh Nhược đột nhiên nhắc nhở một câu.

- Lấy cái ngọc ban chỉ ta cho người mà đeo lên...

- Được!

Lạc Bắc không hề dừng lại chút nào, trên người phát ra lực lượng vô hình đẩy bức rèm che mà bước ra. Trong nháy mắt, hắn liền đứng ở đối diện Dung Huyền.

- Thiên ngọc ban chỉ!

Trong nháy mắt này, khi nhìn thấy trên ngón tay cái nơi bàn tay trái của Lạc Bắc là ban chỉ màu trắng, thì sắc mặt của Dung Huyền trở nên cứng đờ.

- Chương giáo sư thúc... Người đem ngôi vị chương giáo.... Truyền cho hắn?!

Cái thiên ngọc ban chỉ này là tiêu chí của chương giáo Từ Hàng Tĩnh Trai?

Lạc Bắc ngẩn người, tuy rằng trước kia hắn đã biết công dụng của thiên ngọc ban chỉ, nhưng mà Minh Nhược cũng không có nói với hắn cái thiên ngọc ban chỉ này còn có một ý nghĩa khác.

- Đúng thế! Hắn là quan môn đệ tử quan môn đệ tử của ta, hơn nữa ta cũng đã truyền ngôi vị chưởng giáo cho hắn.

Nghe thấy vậy, Dung Huyền không giấu được sự khiếp sợ, nhưng Minh Nhược chỉ nhàn nhạt cười cười nói.

- Chỉ cần ngươi có thể đánh bại hắn, thì ngươi có thể làm chưởng giáo của Từ Hàng Tĩnh Trai.

Dung Huyền từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, nhìn Minh Nhược hỏi.

- Chưởng giáo của Từ Hàng Tĩnh Trai làm sao có thể truyền cho một người nam nhân!

- Từ Hàng Tĩnh Trai chưa từng có điều lệ nói rằng không thể thu nam đồ, không thể đem ngôi vị chưởng giáo truyền cho một người nam nhân.

Minh Nhược lạnh lùng nhìn Dung Huyền.

- Nếu ngươi làm chưởng giáo của Từ Hàng Tĩnh Trai thì ngươi có thể lập ra điều lệ đó. Nhưng trước tiên ngươi phải làm chưởng giáo, trở thành chủ nhân sau này của Từ Hàng Tĩnh Trai.

- Lạc Bắc!

Cũng ngay lúc đó, ở giữa đại kiêu màu đen, Nam Ly Việt rút cuộc cảm giác ra khí tức trên người của Lạc Bắc, liền thốt lên danh tự của Lạc Bắc, toàn thân y hơi cứng lại, rồi sau đó tản mát ra sát khí lạnh thấu xương.

Hắn lại đến Từ Hàng Tĩnh Trai, nhưng lại thành đệ tử của Minh Nhược, trở thành chưởng giáo của Từ Hàng Tĩnh Trai?!

- Ồ? Chính là tên nghịch đồ của Thục Sơn?

Giờ phút này Độc Long tôn giả ngược lại trở nên yên tĩnh. Lúc này tuy rằng tin tức Lạc Bắc là đệ tử của La Phù đã được truyền ra, nhưng từ trước đến nay bọn người Nam Ly Việt cùng đám người Độc Long tôn giả cũng không biết. Mà nguyên nhân làm cho Độc Long tôn giả yên tĩnh lại chính là hiện tại Lạc Bắc đã đi ra, mà giao thủ giữa hắn và Minh Nhược cũng cận trực tiếp mặt đối mặt đấu pháp mới phân chia ra được thắng bại.

Dung Huyền cũng hoàn toàn bình tĩnh lại. Khi người ta không còn gì để lựa chọn, thường thường sẽ hết sức nguy hiểm, bộc phát ra thực lực hơn hẳn so với trước kia. Hiện tại Dung Huyền cũng không lo lắng gì nữa, Minh Nhược đã cho nàng lựa chọn con đường sống, mà nàng lại quyết định giữ Vân Hồ Tiên Ông, Độc Long tôn giả cùng với Nam Ly Việt lại, hiện tại nàng cũng chỉ có một con đường có thể đi đó là phải đánh bại người thanh niên trẻ tuổi trước mắt này, lúc này trên da thịt của hắn như chớp lóe ánh sáng.

Dung Huyền cũng không phải là kẻ yếu, nàng đã tu luyện Tĩnh Niệm Thông Minh Quyết đến tầng thứ bảy, nếu không phải do Thương Nguyệt với Minh Nhược đều không thích pháp bảo, chỉ thích theo đuổi lực lượng của bản thân cùng pháp thuật, nên không để lại cho Dung Huyền pháp bảo lợi hại nào. Nếu có thể tìm được một hai thứ pháp bảo lợi hại, Dung Huyền có thể nhẹ nhàng bước lên cấp bậc cường giả như Khuất Đạo Tử.

Từ khí tức trên người Lạc Bắc, Dung Huyền cảm giác được Tĩnh Niệm Thông Minh Quyết của Lạc Bắc cũng giống như mình, đã tu luyện đến tầng thứ bảy. Trên thực tế, trước khi tới Từ Hàng Tĩnh Trai thì Tĩnh Niệm Thông Minh Quyết của Dung Huyền chỉ tu đến tầng thứ sáu mà thôi, tất cả hoàn toàn là do Hắc Long tôn giả vận dụng chân nguyên, mạnh mẽ dẫn thông kinh lạc, giúp nàng đột phá đến cảnh giới tầng thứ bảy của Tĩnh Niệm Thông Minh Quyết.

Chính vì như thế, Dung Huyền mới biết được Độc Long tôn giả rốt cuộc là một nhân vật mạnh mẽ đến cỡ nào.

Có một người như vậy đứng ở phía sau của mình, Dung Huyền thấy mình không có lý do bại bởi một người mới tu Tĩnh Niệm Thông Minh Quyết đến tầng thứ bảy.

Lạc Bắc lạnh lùng nhìn Dung Huyền.

Không biết có đúng hay không do tu luyện Tĩnh Niệm Thông Minh quyết, linh ngộ loại tươi sáng tự nhiên mà càng cảm giác tiếp cận gần hơn với cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất. Đồng thời cũng còn do ở lâu với Minh Nhược nên bị khí tức của Minh Nhược lây sang, hiện tại khí tức cùng tâm tính trên người của Lạc Bắc dường như có sự thay đổi rất lớn. Giảm đi rất nhiều kiêu ngạo, sắc sảo, nhiều thêm một chút bình thản, một cảm giác nắm chắc thắng lợi trong tay.

Cái cảm giác như ở vị trí cao, nắm chắc thắng lợi trong tay, giống như của Độc Long tôn giả chống đối và khó chịu đối với Minh Nhược, thậm chí không nhận được muốn động thủ.

Nhưng loại cảm giác này là tự nhiên toát ra, phải thành lập trên cơ sở lực lượng mạnh mẽ mới có được.

Toàn bộ đại diện chìm vào trong yên lặng.

Lạc Bắc cũng không phải là người động thủ đầu tiên, hắn chỉ làm cho chân nguyên của mình nhanh chóng lưu chuyển trong người. Luồng chân nguyên của Vọng Niệm Thiên Trường Sinh Kinh, ở trong cơ thể của Lạc Bắc đang giống như một con sông yên tĩnh chợt biến thành một dòng thác lũ.

Chân nguyên mạnh mẽ chuyển động dữ dội trong cơ thể của Lạc Bắc, đồng thời một làn pháp lực dao động cùng uy áp mãnh liệt làm cho người ta hít thở khó khăn từ trên người Lạc Bắc tỏa ra.

Lạc Bắc đứng yên, lạnh lùng nhìn Dung Huyền, nhưng chỉ trong nháy mắt bên trong đại diện xuất hiện một dòng nước xoáy cực lớn lấy hắn làm trung tâm, dưới sự dẫn dắt của pháp lực dao động mãnh liệt làm cho không khí trong đại diện bị co lại, pháp lực dao động mãnh liệt khuếch tán tạo thành từng gợn sóng trong không khí.

Giữa những gợn sóng này có một làn khói với khí tức sắc sảo phóng lên trời, khí tức như thực chất đọng vào đỉnh đại diện, phát ra tiếng ma sát cùng tiếng vỡ vụn. Làn khói đó chính là kiếm ý được phát ra từ trên người Lạc Bắc.

- không ngờ lực lượng chân nguyên cùng kiếm ý của hắn lại mạnh đến mức này!

Trong nháy mắt, kể cả Vân Viện hay toàn bộ hơn mười người đệ tử của Từ Hàng Tĩnh Trai đều thay đổi sắc mặt.

Tuy rằng trước kia bọn họ đã cảm giác được Lạc Bắc có tu vi chân nguyên mạnh mẽ, nhưng trong nháy mắt này, Lạc Bắc làm cho các nàng cảm giác nó giống như là một lốc xoáy cuốn hết tất cả, kịch liệt rít gào cuốn cuộn trên sông lớn, giống như một thanh cự kiếm đỉnh thiên lập địa! So sánh về lực lượng chân nguyên cùng kiếm ý mạnh mẽ, cho dù là Vân Viện cũng lập tức xuất hiện cảm giác không có cách nào địch nổi.

- Nàng còn muốn động thủ cùng với ta sao?

Mặc dù nhìn thấy sắc mặt của Dung Huyền trở nên trắng bệch, nhưng Lạc Bắc hơi bất ngờ khi thấy Dung Huyền ngay cả một bước cũng không có lùi lại, hơn nữa trên người của nàng còn tỏa ra chiến ý nồng hậu.

Lạc Bắc sở dĩ cố ý thể hiện lực lượng chân nguyên cùng kiếm ý mạnh mẽ của mình, cũng bởi vì muốn làm cho Dung Huyền kinh sợ. Bởi vì thực lực của hắn nếu so với Dung Huyền thì cường hoành hơn nhiều, dù không dùng pháp thuật khác, cùng là Tĩnh Niệm Thông Minh Quyết tầng thứ bảy nhưng lực lượng chân nguyên cùng tu vi kiếm nguyên mạnh mẽ của Lạc Bắc cũng đã có ưu thế áp đảo, hơn nữa trước kia Minh Nhược có nói qua với hắn, Dung Huyền dù sao cũng là đồ đệ của sư tỷ nàng, nên muốn Lạc Bắc khi ra tay thì nương tay một chút với Dung Huyền.

Cho nên Lạc Bắc đơn giản thể hiện thực lực của mình, muốn cho Dung Huyền trực tiếp nhận thua.

258. Chương 252.1: Sự Chênh Lệch Lực Lượng.

Dung Huyền rõ ràng cảm giác được thực lực của nàng so với hắn có sự chênh lệch rất lớn, nhưng còn dám cùng mình khiêu chiến.

- Nàng dựa vào Độc Long tôn giả kia sao?

- Xem ra có khả năng Độc Long tôn giả sẽ âm thầm ra tay.

Nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Dung Huyền, ánh mắt lại hơi liếc nhìn về phía sau, trong tâm của Lạc Bắc lập tức sinh ra cảm giác như vậy.

- Lạc Bắc!

Ngay lúc đó, Nhu Gia và Tiểu Trà xuất hiện ở phía sau bức rèm.

Ánh mắt của Nhu Gia và Tiểu Trà đều nhìn về phía Lạc Bắc đang đứng đối diện với Dung Huyền ở trên sơn đạo Lai Tâm Lư, Nhu Gia và Tiểu Trà cũng cảm thấy trên người của Lạc Bắc tản mát ra một luồng kiếm ý phóng lên trời. Luồng kiếm ý đó trong mắt của Nhu Gia và Tiểu Trà lại hoàn toàn khác nhau.

- Kiếm ý của Lạc Bắc quả nhiên lợi hại như vậy!

Trong mắt của Nhu Gia lấp lánh hào quang, trong cảm nhận của mình thì anh hùng quả nhiên lợi hại như vậy.

- Lạc Bắc!

Dưới đáy lòng của Tiểu Trà thầm gọi tên Lạc Bắc, nàng chỉ nhìn Lạc Bắc lâu, như muốn đem bóng lưng của Lạc Bắc khắc thật sâu ở trong đầu của nàng.

- Hắn là ai vậy?

- Hắn quả nhiên lợi hại như vậy.

Trong mắt Nhu Gia lấp lánh hào quang, làm cho Yến Hồng không nhận được mà hỏi một câu. Những lời này thật ra là Yến Hồng hỏi Minh Nhược, nhưng trong lòng của Nhu Gia đang tràn đầy hưng phấn nên kích động trả lời trước.

- Yến Hồng sư tỷ, tỷ còn chưa biết sao? Hắn là Lạc Bắc đó.

- Lạc Bắc! Hóa ra hắn là người không ngại vì hai đứa bé yêu tộc của Quý Du Sơn, mà đối địch với huyền môn trong thiên hạ và Côn Luân!

Hồ hấp của đám người Thi Kiếm và Vân Viện cũng thoáng cái trở nên nóng rực lên.

Hiện tại Lạc Bắc thực sự cũng coi như danh chấn thiên hạ, nhưng lúc này thân phận Lạc Bắc là truyền nhân La Phù còn chưa có lan ra. Trên thực tế, thế gian cũng không thiếu môn phái cho rằng Lạc Bắc cùng đám người Thái Thực không hề sai, cũng giống như Từ Hàng Tĩnh Trai bây giờ.

- Tiểu Trà?

Lạc Bắc vừa cảm thấy khí tức của Tiểu Trà liền quay đầu. Xuyên thấu qua bức rèm che có chút lắc lư do pháp lực dao động cùng kiếm ý mạnh mẽ của hắn làm ra, ánh mắt của Lạc Bắc cùng ánh mắt của Tiểu Trà không tiếng động chạm vào nhau.

Tiểu Trà vẫn nhìn thật sâu vào Lạc Bắc. Còn Lạc Bắc thấy được Tiểu Trà đầy đủ không chút sợ hãi thì nở nụ cười. Từ xa, Lạc Bắc nhẹ gật đầu với Tiểu Trà.

- Hóa ra ngày thường nàng cũng đẹp như vậy.

Lúc này, Thi Kiếm đột nhiên phát giác, sau khi hắc khí của cổ độc ở trên mặt tan đi, Tiểu Trà mặc quần áo màu hồng đứng lẳng lặng mà ngóng nhìn Lạc Bắc khiến người ta có cảm giác xinh đẹp nói không nên lời.

- Cũng chỉ có cô gái như vậy, mới xứng đôi với hắn sao?

Trong tâm Thi Kiếm đột nhiên hiện lên một chút cảm xúc mà từ trước tới giờ chưa bao giờ có.

- Phốc!

Ngay lúc đó, một làn pháp lực dao động kịch liệt từ trên người của Dung Huyền phát ra. Làn pháp lực dao động kịch liệt sáng tỏ như ánh sáng của ánh trăng, xuyên thấu qua nóc nhà hầu như bao phủ cả đại điện.

- Không Minh Tĩnh Hoa.

Nhân lúc Lạc Bắc nhìn thấy Tiểu Trà đã bình yên vô sự mà tươi cười, trong nháy mắt Dung Huyền liền ra tay với Lạc Bắc.

Không Minh Tĩnh Hoa có thể cắt giảm hai thành uy lực pháp thuật của đối phương đồng thời trút xuống, trong đại diện nhanh chóng biến thành một vùng chân không, không khí trong đại diện cùng không khí ở cửa đại diện tràn vào trong nháy mắt tụ tập trước người Dung Huyền tạo thành một dòng xoáy, trên trăm đạo kiếm hoa màu xanh mạnh mẽ bắn ra, cuộn ở trong dòng xoáy tạo thành một cái miệng to như chậu máu có thể nuốt chửng hết tất cả, cắn nát bất kỳ vật gì lao về phía Lạc Bắc.

Đạo pháp thuật này của Dung Huyền, ngoại trừ lực lượng của dòng xoáy cùng phi kiếm còn làm cho không gian trong phạm vi vài chục trượng quanh người của Lạc Bắc co lại thành chân không. Trong hoàn cảnh chân không Lạc Bắc cũng không phải không có cách nào hô hấp, hơn nữa bởi vì áp lực bỗng nhiên biến hóa làm cho khí huyết cùng chân nguyên trong cơ thể như muốn nổ tung.

Nhưng Lạc Bắc cơ bản cũng không có bị bất cứ cái gì ảnh hưởng. Hắn quay đầu lạnh lùng nhìn Dung Huyền, mà không hề kiểm chế chân nguyên cùng khí huyết đang muốn nổ tung kia, thậm chí hắn còn khiến cho chân nguyên chạy dọc theo mấy cái kinh lạc mà bắn ra.

Rõ ràng xung quanh thân thể của Lạc Bắc đã hoàn toàn bị co lại thành chân không thể nhưng dòng xoáy kiếm khí vô cùng mãnh liệt của Dung Huyền ở trên không trung đột nhiên vãn vẹo, như bị một thứ lực lượng mạnh mẽ mà vô hình chặn đứng lại, không có cách nào tiến thêm.

Tu vi chân nguyên khác nhau, khi phóng ra cùng một pháp thuật thì uy lực cũng là hoàn toàn khác nhau.

Lực lượng chân nguyên của Lạc Bắc so với Dung Huyền thì thật sự mạnh mẽ hơn nhiều, cho dù Nam Ly Việt trong đại kiêu màu đen đã luyện hóa Càn Khôn Nhất Nguyên đan thì trong tình huống Lạc Bắc không che giấu lực lượng chân nguyên của bản thân, gã phát giác ra chân nguyên ẩn chứa trong cơ thể của Lạc Bắc cũng đã vượt qua mình.

Tuy rằng bị Dung Huyền dùng Không Minh Tĩnh Hoa cắt giảm hai thành uy lực, nhưng Lạc Bắc chỉ dựa vào một đạo tâm niệm vô hình trong Tĩnh Niệm Thông Minh Quyết đã hoàn toàn ngăn chặn được một đòn toàn lực của Dung Huyền.

Không có bất kỳ động tác dư thừa nào, Lạc Bắc chỉ đi về phía trước một bước. Theo một bước này một nguồn lực lượng vô hình từ trên người hắn liền tản mát ra mà nghiền ép về phía trước, kịch liệt xoay tròn, khiến cho dòng suối vãn vẹo liên tiếp rồi nổ tung. Khí lưu tản ra xuyên xuống lớp cảm thạch trên mặt đất, làm cho lớp cảm thạch dày vài thước trên mặt đất lan tràn đầy vết rạn như tơ nhện, trên trăm đạo kiếm khí màu xanh giống như bị đóng băng trong không khí, toàn bộ không có cách nào tiến thêm.

Cùng lúc đó, trên người của Lạc Bắc phát ra từng vòng ánh sáng êm dịu như ánh trăng, trong khu vực hơn mười trượng xung quanh hắn, vô luận là khu vực chân không cũng bị khí lưu tàn sát bừa bãi, xuất hiện nhiều đóa hoa sen như được ánh trăng ngưng tụ thành.

Những hoa sen này lớn nhỏ như chén cơm, vừa thực vừa ảo cũng không có tiêu tán đi.

Khi những hoa sen này phát ra ánh sáng, thì sắc mặt của Dung Huyền cũng trở nên xám xịt.

Không Minh Tĩnh Liên!

Dung Huyền rất rõ ràng Lạc Bắc đã thi triển ra đạo pháp thuật nào. Đạo pháp thuật Không Minh Tĩnh Liên này cùng với Không Minh Tĩnh Hoa mà Dung Huyền vừa mới phát ra có tác dụng giống nhau, có thể cắt giảm hai thành uy lực pháp thuật của đối phương. Nhưng điểm mấu chốt là thời gian duy trì liên tục Không Minh Tĩnh Hoa của Dung Huyền cũng chỉ có thể hơn mười hơi thở, còn đạo Không Minh Tĩnh Liên này lại có thể duy trì liên tục nửa nén hương!

Ai cũng có thể so sánh được, uy lực đạo pháp thuật này của Lạc Bắc đã vượt xa Không Minh Tĩnh Hoa của Dung Huyền. Bởi vì đạo pháp thuật này một khi được phóng ra thì Lạc Bắc trong thời gian nửa nén hương liền có thể tùy ý phóng ra pháp thuật khác, còn uy lực pháp thuật của đối thủ đều bị cắt giảm hai thành. Dung Huyền cũng không phải không biết điểm ấy. Nàng vô cùng rõ ràng phóng thích đạo pháp thuật này như thế nào, nhưng điểm mấu chốt là nàng không có cách nào phóng ra đạo pháp thuật này, bởi vì uy lực mạnh mẽ cũng đồng nghĩa với việc mất thật nhiều chân nguyên. Nếu như dùng lực lượng chân nguyên của

Dung Huyền để phóng ra đạo pháp thuật này, thì trong nháy mắt chân nguyên trong cơ thể nàng sẽ bị giảm hơn nửa, đến lúc đó cơ bản sẽ không có cách nào phóng ra pháp thuật đối địch lợi hại khác!

Về lực lượng chân nguyên thì Dung Huyền khó có thể vượt qua Lạc Bắc, tuy rằng cùng là Tĩnh Niệm Thông Minh quyết tầng thứ bảy, nhưng với sự chênh lệch này thì cơ bản Dung Huyền cũng không có sức đánh một trận với Lạc Bắc. Trên người Lạc Bắc phát ra pháp lực dao động giống như một ngọn núi, khiến cho Dung Huyền có cảm giác mình giống như là một con kiến nhỏ, có thể bị nghiền ép thành bùn bất cứ lúc nào!

Trong đại kiêu màu đen, mười ngón của Hắc Long tôn giả đan kết cùng một chỗ, tạo thành một cái thủ ấn kỳ dị.

Đằng sau bức rèm che, Minh Nhược vẫn ngồi không nhúc nhích như đang chìm vào trong suy nghĩ, chỉ có đôi lông mi dài xinh đẹp là thỉnh thoảng nhướng lên một chút.

Trên người của Hắc Long tôn giả không có tỏa ra pháp lực dao động mãnh liệt, nhưng trong cặp mắt của hắn lại lấp lánh hai luồng ánh sáng nóng rực như hai ngọn lửa đang thiêu đốt hừng hực.

Nhưng khi Lạc Bắc phóng ra Không Minh Tĩnh Liên, thì ánh lửa trong hai mắt của Hắc Long tôn giả bỗng nhiên ảm đạm xuống, vốn y đang ngẩng cao đầu thì bây giờ cũng hơi cúi thấp xuống.

Trong nháy mắt khi Lạc Bắc giao thủ với Dung Huyền thì Hắc Long tôn giả cũng tiến hành một hồi chém giết vô hình với Minh Nhược.

Pháp quyết tu luyện của Hắc Long tôn giả có thể làm cho hắn không cần phải phát ra bất cứ pháp lực dao động nào nhưng vẫn có thể phóng xuất ra được lực lượng mạnh mẽ mà vô hình. Dưới tu vi mạnh mẽ của Hắc Long tôn giả thì loại pháp thuật này có thể làm cho đối thủ không hề phát giác ra mà bị mất tiên cơ, hoặc bị giết ngay. Mà Tĩnh Niệm Thông Minh Quyết của Minh Nhược cũng có vài pháp thuật giống như pháp thuật mà Hắc Long tôn giả đang tu luyện

259. Chương 253: Không Chết Không Thôi.

Chỉ là đơn thuần vận dụng tâm niệm, Minh Nhược cũng có thể phóng ra lực lượng mạnh mẽ nhưng vô hình làm cho khác không biết. Hơn nữa đối với việc phát giác ra khí tức cùng lực lượng chân thì Tĩnh Niệm Thông Minh Quyết của Minh Nhược còn ở pháp mà Độc Long tôn giả đang tu Nhưng bản thân Độc Long tôn giả cũng không có vọng xa với Minh Nhược sẽ không phát giác ra việc mình âm thầm ra hắn chỉ muốn thử một chút mình có thể đánh bại chủ nhân của Từ Hàng Tĩnh Trai không. Nhưng chỉ một chút giao thủ đó cho hắn biết nữ nhân này dường như có thể khống chế tất cả.

Lạc Bắc lại đi về một bước.

Chỉ có điều một bước này lại xa hơn Dưới tâm niệm, ý chí cùng lực lượng chân thuần túy đã kích phát ra lực lượng mạnh mẽ vô hình từ cao ép xuống. Trên đạo kiếm màu ở đang lơ lửng không chợt xuất hiện vô số vết rạn nứt. Khi những vết rạn này xuất hiện Dung Huyền cùng số kiếm này cũng không chịu được nữa, toàn bộ đều bị lực lượng đó ép tới cho ra húc toáng cánh cửa chính của Tâm Lư mà ra rơi mạnh xuống đường núi.

Sắc mặt của Nam Ly Việt hoàn toàn nên khó coi.

Tuy rằng hắn cũng không cảm giác được nháy mắt này Hắc Long tôn giả và Minh Nhược đã giao thủ với nhau như thế nào, nhưng kết quả lại rất rõ ràng.

Nếu như vừa rồi Hắc Long tôn giả và Minh Nhược lúc đó tiến hành giao thủ với nhau mà phân biệt được Hắc Long tôn giả thắng thì hiện tại Dung Huyền cũng sẽ không thất bại thảm hại như vậy.

- Đi thôi!

Thần sắc âm tàn mặt của Hắc Long tôn giả chậm rãi đi, hiện tại mặt của hắn chỉ còn một sự mặc nói không nên lời. Về mặt như thế làm cho Hắc Long tôn giả giống như một sói đang tiềm phục tại cánh đồng vu, mạnh mẽ nhưng lại được hiểm nên muốn lặng yên rời đi.

- Tôn giả, cả cũng không có biện pháp đối phó với Minh Nhược sao?

Đồng tử Nam Ly Việt không tự giác mà co rút lại, hấn gần như là vô ý thức kêu lên.

- Không được, không bao lâu nữa thì Kỳ Liên Liên Thành sẽ tới nơi này. Hiện tại đám Vân Viện còn chưa hồi phục nên Từ Hàng Tĩnh Trai có thể chống lại chúng ta cũng chỉ có Minh Nhược và Lạc Bắc. Nhưng sau khi Kỳ Liên Liên Thành đến đây thì chúng ta không còn bất kỳ cơ hội nào.

Ánh mắt của Hắc Long tôn giả nên sắc bén hơn một chút một chút.

- Ta dùng thời mười hơi thở giúp chặn lại Minh Nhược. Người có bằng đó thời để đối phó với Lạc Bắc.

Hắc Long tôn giả nhìn Nam Ly Việt nói vậy, nhưng lòng thì cười lạnh một tiếng.

Hắc Long tôn giả rất rõ ràng kết cục nếu như Nam Ly Việt không được Lạc Bắc thì với thủ đoạn cùng tâm tính làm việc của Huống Vô Tâm vừa bị Nam Ly Việt đánh mất một viên chủ Xá Lợi, lại cho Nam Ly Việt một viên Càn Khôn Nhất Nguyên đan. Nếu như Nam Ly Việt không thể đưa Lạc Bắc tới mặt của hắn, nhất định Nam Ly Việt cũng phải một cái giá lớn tương ứng. Nam Ly Việt cơ bản là chịu không nổi một cái giá lớn như vậy, cho dù rút hết chân toàn thân của Nam Ly Việt thì cũng không thể đền bù nổi lực lượng chân ẩn chứa một viên chủ Xá Lợi của U Minh ma.

Nhưng Hắc Long tôn giả lại khác, đối với Hắc Long tôn giả thì tối đa cũng chỉ mất một cái Trừu Thủy Đoạt Nguyên Quyết cùng một vài điều kiện khác. Vì điều kiện như vậy nên Hắc Long tôn giả tự giác không cần phải đem tính mạng của mình ra mạo hiểm, huống chi Kỳ Liên Liên Thành có tới không, đối với Hắc Long tôn giả cũng không có gì khác biệt. Kỳ Liên Liên Thành chỉ muốn giết Lạc Bắc, thậm chí Hắc Long tôn giả có thể đợi đến lúc đó thừa loạn mà đoạt được nhiều thứ

Đương nhiên Hắc Long tôn giả cũng không cho là mình thật sự có thể thời mười hơi thở. Tuy rằng vừa rồi chỉ giao thủ nháy mắt nhưng Hắc Long tôn giả cảm giác được lực lượng của Minh Nhược so với mình còn mạnh hơn vài phần.

Điều khiến cho Hắc Long tôn giả cảm thấy hiệp chính là Lạc Bắc, có lẽ bởi vì thân phận nhân La Phù của Lạc Bắc mà làm cho Hắc Long tôn giả có cảm giác vô cùng hiểm. Hắc Long tôn giả giao thủ một lần với Minh Nhược liền định rút lui, cũng bởi vì Lạc Bắc vừa mới phóng ra Không Minh Tĩnh Liên. Vốn với sự chênh lệch thực lực giữa Lạc Bắc cùng Dung Huyền cơ bản là không cần phóng ra đạo pháp thuật Không Minh Tĩnh Liên này.

Nhưng Hắc Long tôn giả lại rất rõ ràng nhân thực sự mà Lạc Bắc phóng ra đạo pháp thuật này.

Nguyên nhân thực sự mà Lạc Bắc phóng ra đạo pháp thuật này đó là do hắn cảm nhận được sự ra của Hắc Long tôn giả, cho nên khoảnh khắc đó, Lạc Bắc mới phóng ra đạo pháp này để cắt giảm lực lượng pháp thuật của lão.

Trong cùng một thời điểm đối không nên chọc tới hai đối thủ có thể có hiệp đối với mình, đây là tắc làm việc của Hắc Long tôn giả.

Cho nên Hắc Long tôn giả mới cho Nam Ly Việt thời là mười hơi thở, với số thời đó hắn là có thể phân thắng bại giữa Lạc Bắc và Nam Ly Việt, vượt qua thời mười hơi thở, vô luận thắng bại như thế nào, Hắc Long tôn giả liền định rút lui.

- Đa tạ tôn giả!

Vốn nét mặt Nam Ly Việt như bình thường nhưng nháy mắt liền nên dữ tợn. Hắn cũng không biết đáy lòng của Hắc Long tôn giả đang gì, đối với hắn thì Hắc Long tôn giả đã ném ra một cây rơm cứu mạng.

Vân Hồ Tiên Ông nhìn Dung Huyền nặng nề xuống đường núi mà sắc mặt hơi cứng đờ. Với tu vi của lão mà ở một đại phái bình thường thì cũng là một nhân vật hết sức nhưng Lạc Bắc thể hiện lực lượng mạnh mẽ khiến cho Vân Hồ Tiên Ông cơ bản không còn lấy một chút cảm giác kiêu nào.

Trong tình hình thế này, lão cũng chỉ có thể chờ đợi lời nói của đại kiêu màu đen. Lúc đầu dưới tình huống dường như nắm chắc thắng lợi đứng ở đại điện Từ Hàng Tĩnh Trai mà Vân Hồ Tiên Ông có chút đắc ý, mừng thầm vì có thể chà đạp lên môn năm. Nhưng hiện tại Vân Hồ Tiên Ông chợt xuất hiện cái cảm giác xấu hổ. Với tu vi của lão lại giống như rơi đứng ở chỗ này mà chờ khác lên tiếng.

- Minh Nhược chường giáo, có biết rằng hấn là đồ của Thục Sơn không?

Đúng lúc này, tấm rèm đại kiêu màu đen bị nặng nề nhấc lên, Nam Ly Việt mặc đạo bào màu hồng điểm vàng đi ra, nhìn Lạc Bắc cùng Minh Nhược đang ở phía sau bức rèm che rồi lên tiếng.

- Hấn làm bạn với yêu tộc, thu hấn làm đồ đệ chẳng lẽ muốn làm địch với môn thiên hạ?!

Nhiệt độ đại điện đột nhiên giảm xuống.

Ban đầu Nam Ly Việt có tu vi là Nguyên Anh kỳ, sau khi hóa Càn Khôn Nhất Nguyên đan thì tu vi lại tiến Hấn vừa đi ra khỏi đại kiêu màu đen, bộc phát ra khí thế cùng lực lượng có cảm giác không hề thua kém với Lạc Bắc. Mà lời của hấn lại đẩy thẳng Từ Hàng Tĩnh Trai lên nơi đầu sóng gió, cùng với một sự hiếp.

- Nam Ly Việt, sai rồi.

Bức rèm che vẫn che ở sáng bỗng nhiên vỡ vụn ra. Rốt cuộc thì nó cũng không thể chịu nổi lực lượng của hai Minh Nhược và Hắc Long tôn giả hoàn toàn nát bấy. Lần này Minh Nhược cũng không tiếp tục dùng lực lượng chân để giữ bức rèm che nữa, nhưng cũng vì vậy lại làm cho âm bình thần của Minh Nhược giống như tất cả cùng nát.

- Người xưng hô sai rồi. Hiện tại chường giáo của Từ Hàng Tĩnh Trai là Lạc Bắc, mà không phải là ta. Hơn nữa Phật viết lập địa thành Phật, mặc dù kia Lạc Bắc có chỗ sai, nhưng hiện tại biết hối cải để làm đã là tốt rồi.

- Người thực sự muốn làm địch với Côn Luân ta sao?

Trên Nam Ly Việt toát ra sát khí lạnh thấu xương. Một câu sau cùng của Minh Nhược thực sự là không có để hấn vào mắt, đầy ý tứ chọc.

- Côn Luân thế lớn, chúng ta làm sao có đảm làm địch với Côn Luân.

Minh Nhược lắc đầu, nhìn Nam Ly Việt nói.

- Có là địch không chẳng phải đều ở Côn Luân các sao.

Nam Ly Việt biến sắc, cơ bản hấn tìm không ra lời gì để phản bác Minh Nhược.

Thực sự với thực lực của Côn Luân, chỉ cần Côn Luân không chủ động đi tìm khác gây phiền phức, những môn phái khác cũng không chủ động đi tìm Côn Luân gây phiền phức.

Nam Ly Việt đột nhiên xuất hiện cảm giác như bị châm đâm.

Lạc Bắc lạnh lùng nhìn Nam Ly Việt, làm cho toàn thân y xuất hiện cái cảm giác như vậy.

Về mặt của Bách Độc Sơn Nhân ở Tử Huyền Cốc, rồi tới cuộc chiến ở Thương Lăng Cung, một vài yêu tộc chết ở Anh Giao Sơn, từng cái một hiện lên đầu Lạc Bắc. Trong lúc đó giữa Lạc Bắc và Nam Ly Việt đã không còn bất cứ đường sống để làm hòa nào.

260. Chương 254: Chỉ Hơn Một Hơi Thở

Nhìn ánh mắt lạnh như băng của Lạc Bắc, Nam Ly Việt đột nhiên biết rõ kết quả mặt đối mặt giữa hấn và Lạc Bắc đó là không chết không thôi, giữa hai chỉ có một có thể sống sót.

- Lạc Bắc, cũng rõ ràng thực lực của Côn Luân chúng ta.

Nam Ly Việt không nhìn Minh Nhược, mà nhìn lên Lạc Bắc đang tỏa ra khí tức cùng áp mạnh mẽ.

- Nếu như không muốn liên lụy đến Từ Hàng Tĩnh Trai, thì lúc này không nên để cho khác đến nhúng vào!

Lời này vừa ra khỏi miệng, một làn khí thế phá nóc điện Tâm Lư, tạo thành một cái lỗ hổng rộng chừng năm vuông. Theo khí thế dị thường cường hoành phát ra, một đạo ánh sáng màu vàng lơ lửng đỉnh đầu Nam Ly Việt, đó chính là thần Hạo Thiên Kính.

- Nói nhiều!

Cơ bản Lạc Bắc không có cùng Nam Ly Việt nói vòng vo, nháy mắt Nam Ly Việt té ra Hạo Thiên Kính, thì một dòng xoáy kịch liệt giống như một cái hố đen bỗng nhiên lao về phía Nam Ly Việt.

Bên đại điện tiếp bị biến thành chân không, cùng lúc không khí từ lỗ thủng lớn bị phá đỉnh điện liền dừng mãnh vào với tốc độ cơ bản cũng không kém so với dòng xoáy hút không khí.

Đạo pháp thuật của Lạc Bắc cùng với dòng xoáy mà Dung Huyền vừa mới phát ra cũng cùng một loại, nhưng lực lại cách biệt một một vực, Lạc Bắc tự ra dòng xoáy này so với Dung Huyền còn hơn năm sáu lần, hơn nữa ở giữa dòng xoáy là một đạo kiếm hoa nóng rực như mặt Đỏ là bốn mạng kiếm của Lạc Bắc!

Từ đại điện, Lạc Bắc tỏa ra một luồng lực lượng mạnh mẽ đánh cho nàng ra Dung Huyền nặng nề xuống đường núi nhưng lại chóng đứng lên.

Dung Huyền biết rõ luồng lực lượng mạnh mẽ nhưng vô hình đó chính là một đạo pháp thuật Tĩnh Niệm Thông Minh Quyết, nàng cũng biết rõ luồng lực lượng chân mà Lạc Bắc kích phát ra có bao nhiêu lực, nhưng chủ yếu bị đánh ra cũng chỉ có phi kiếm mà thôi, cho nên nàng không cũng không có bị thương nặng.

Dưới sự khống chế của Lạc Bắc, luồng lực lượng mạnh mẽ này chỉ đẩy nàng bắn ra mà không hoàn toàn đè ép lên nàng.

Một kích này của Lạc Bắc đã hoàn toàn phá hủy lòng cùng chiến ý của Dung Huyền. Tuy Dung Huyền có thể đứng lên nhưng tâm của nàng đã như tàn, bởi vì nàng biết mình không còn có khả năng thành chưởng giáo của Từ Hàng Tĩnh Trai. Dung Huyền đã tu Tĩnh Niệm Thông Minh Quyết đến tầng thứ bảy nên nàng có thể cảm giác được khí tức giao thủ giữa Hắc Long tôn giả và Minh Nhược. nếu như Độc Long tôn giả có thể áp đảo Minh Nhược thì nàng cũng sẽ không đến nỗi thua dưới của Lạc Bắc. Về sau, cho dù Độc Long tôn giả và Nam Ly Việt có thể đánh bại Minh Nhược và Lạc Bắc, thì đó cũng không phải kết quả mà nàng muốn.

Bởi vì nếu như Độc Long tôn giả và Nam Ly Việt giành thắng lợi, thì khi đó cũng không có khả năng bảo vệ được Từ Hàng Tĩnh Trai, đến lúc đó nàng sẽ không còn giá trị dụng đối với Độc Long tôn giả và Nam Ly Việt.

Nhưng mà tâm như tàn chỉ là tương đối mà thôi, khi gặp một sự đả kích lớn, thì sẽ phát hiện ra những điều kia của mình cũng không phải là sự đả kích lớn nhất.

Trong nháy mắt bốn mạng kiếm của Lạc Bắc liền xuất hiện ở đại điện, tản ra một luồng khí tức có thể hủy thiên diệt địa, khiến cho lực lượng chân cơ thể Dung Huyền như dừng lại. Kiếm khí cuộn cuộn tới Dung Huyền, rằng nàng miễn cưỡng đứng vững nhưng quần áo lại bị xé rách, lộ ra từng khoảng da thịt như sợi dây cột tóc của cô cũng bị chặt đứt thành mấy khúc.

Lúc này, tâm của Dung Huyền mới thực sự lạnh!

Bởi vì đến bây giờ nàng mới phát hiện ra, nếu như Lạc Bắc phát động một đòn toàn lực đối với nàng, thì sợ rằng nháy mắt nàng sẽ biến thành một đồng thịt vụn, cơ bản là không có bất cứ đường sống nào!

Minh Nhược và Lạc Bắc dự đoán cũng không sai. Lạc Bắc chính là thích hợp nhất để tu Tĩnh Niệm Thông Minh Quyết, hơn nữa bốn mạng kiếm và Tĩnh Niệm Thông Minh Quyết của hắn sau khi kết hợp sẽ bộc phát ra lực vượt qua lực của bốn mạng kiếm

Đầu tiên, nháy mắt Tĩnh Niệm Thông Minh Quyết sẽ hình thành ra một dòng xoáy, tạo thành một khu vực chân không, thậm chí tạo ra hấp lực hút lấy Nam Ly Việt, khiến cho Nam Ly Việt hơi bị dừng lại. Dòng xoáy kịch liệt càng thúc đẩy lực lượng chân toàn thân của Lạc Bắc kích phát ra bốn mạng kiếm Cảnh tượng này càng khiến cho bốn mạng kiếm của Lạc Bắc có một tốc độ khủng khiếp.

Tốc độ khủng bố như có thể thủng không kiếm khí cuộn cuộn ép tới làm cho Dung Huyền không kịp cản, không có cách nào nhúc nhích, quần áo liền bị cắt thành nhiều lỗ nhỏ.

Nhưng đây chỉ là những kiếm khí rải rác khi phát động bốn mạng kiếm mà thôi!

Dòng xoáy xuất hiện như muốn nuốt chửng cả đại điện. Khi bốn mạng kiếm nóng rực như mặt phóng ra, không rộng vài chục Lạc Bắc và Nam Ly Việt nháy mắt liền xuất hiện vô số vết nứt mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy. Những vết nứt suốt này rộng ra với một tốc độ không thể tưởng tượng nổi. Lúc này, Toàn

bộ không đại diện như biến thành một khối thủy còn bốn mạng kiếm ở mặt Nam Ly Việt khi khối thủy đó vỡ nát cũng hóa thành những mảnh nhỏ.

- Xèo!

Nam Ly Việt có thể cảm giác được sự động của Hạo Thiên Kính khi nó phát ra ánh sáng màu vàng. Có lẽ nó động là vì một đòn lực của Lạc Bắc, hoặc là vì đã lâu chưa gặp đối thủ mà ra hưng phấn.

Ban đầu Hạo Thiên Kính lơ lửng ở đỉnh đầu của Nam Ly Việt nhưng nháy mắt nó liền chặn ở mặt Nam Ly gã tản ra hào nóng rực khó có thể tưởng tượng được> những vết nứt như mạng nhện kéo dài khắp nơi Hạo Thiên Kính, nhưng lại không có cách nào qua ánh sáng chói mắt của nó.

Giống như hai mặt chạm vào nhau, bốn mạng kiếm của Lạc Bắc liền nổ ở bên Hạo Thiên Kính.

- Không thực lực của hần lại mạnh đến cỡ này! Trách không được Hoàng Vô Thần lại muốn Kỳ Liên Liên Thành bất chấp tất cả cũng phải đánh chết Lạc Bắc!

Một tiếng nổ lên, dòng xoáy bốn mạng kiếm của Lạc Bắc và Hạo Thiên Kính đụng vào nhau khiến cho nửa cái đại diện bên cạnh Nam Ly Việt đã bị thổi Trong nháy mắt từng khối cẩm thạch và gạch đá bị kiếm khí kèm theo gió mạnh đánh nên nát bấy. Nam Ly Việt cũng bị luồng lực lượng vô tận này đánh cho khí toàn thân như sôi mà vắng ra

- Trách không được có nói Hạo Thiên Kính là thần đã vượt qua cấp địa tiên, không lại có lực lượng mạnh mẽ như vậy!

Thoáng cái khi Nam Ly Việt bị bốn mạng kiếm đánh Lạc Bắc cũng hừ một tiếng, cũng không được tốt lắm. Hạo Thiên Kính không chỉ chặn một đòn này của hần mà dường như nó còn ẩn chứa một thứ lực lượng phản chấn rất mạnh, phản kích lại bốn mạng kiếm của Lạc Bắc, khiến cho mạch của hần bị thương nhẹ.

Thế nhưng Lạc Bắc cũng không hề dừng lại, tiếp tục bắn ra chín luồng kiếm cương suốt về phía Nam Ly Việt. Cùng lúc đó, một màn sáng suốt như gợn sóng từ không buông xuống khiến cho cả không như bị gấp khúc, mà bóng Nam Ly Việt từ không ra, có vẻ thả hơn

sau bốn mạng kiếm là chín luồng bạo kích của kiếm cương Phá Thiên Liệt! Sau khi thi bốn mạng kiếm thì không thể thi ra pháp thuật khác, nhưng kiếm cương mạnh mẽ này được biến hóa ra từ bốn mạng kiếm nên không có hạn chế như vậy. Bởi vì muốn đánh ra một đòn bốn mạng kiếm thì nhất định phải chờ lực lượng chân theo kiếm lại Sau đó mới có thể phát ra đòn thứ hai, có lẽ bản thân sáng chế kiếm Phá Thiên Liệt đã tạo ra kiếm cương suốt để đền bù chỗ nhược điểm của pháp thuật này.

Sau khi chín luồng kiếm cương suốt nổ nháy mắt không như bị bóp méo, pháp thuật phát ra ánh sáng như lưu chính là Thất Xảo Di Thiên Trần Thất Xảo Di Thiên đại pháp!

Trong nháy mắt này, có thể nói Lạc Bắc đã phát lực của Tinh Niệm Thông Minh kiếm Phá Thiên Liệt và Thất Xảo Di Thiên đại pháp vô cùng sâu sắc.

Trong nháy mắt Nam Ly Việt và Lạc Bắc ra thì phương thức ra của hai là hoàn toàn khác nhau. Trước tiên Nam Ly Việt lấy ra Hạo Thiên Kính, còn Lạc Bắc hoàn toàn không để ý đến phòng thủ, dồn toàn lực mà tiến công. Giờ phút này lực lượng chân của Nam Ly Việt và Lạc Bắc cũng không chênh lệch nhiều, mặc dù tu vi so với Lạc Bắc lại cao hơn vài phần, với lại thân thể của Lạc Bắc lại vô cùng mạnh mẽ và dẻo dai nên không sợ bị tổn thương, như vậy thực lực của hai cũng không kém nhau bao nhiêu. Bởi vì hai có lựa chọn khác nhau nên nháy mắt Lạc Bắc đã chiếm được tiên cơ. Công kích của Lạc Bắc tàn nhẫn và điên cuồng khiến cho Nam Ly Việt hoàn toàn bị rơi xuống hạ

261. Chương 255: Sóng Máu

Tuy rằng bị lực lượng vô cùng mạnh mẽ đánh nhưng ánh mắt của Nam Ly Việt lại tản ra một thứ ánh sáng khát máu và điên cuồng.

Không có bất kỳ dấu hiệu nào, Thất Xảo Di Thiên Trần do Lạc Bắc phát ra biến mất không còn thấy bóng dáng. Thật ra, dưới tình huống bình thường thì Nam Ly Việt sẽ hoàn toàn bị rơi vào thế hạ nhưng mà Nam

Ly Việt lại có thần như Hạo Thiên Kính, nó có thể tiếp ẩn một đạo pháp thuật của đối thủ để cho mình sử dụng.

Lúc này Nam Ly Việt đang dùng Hạo Thiên Kính ẩn pháp thuật Thất Xảo Di Thiên Trấn của Lạc Bắc. Vốn cái kiệu màu đen ở sau lưng Nam Ly Việt, nhưng bởi vì Nam Ly Việt bị lại cái rèm của nó chột tách ra làm hai.

Lúc này hơn phân nửa Tâm Lư đã bị lực pháp thuật của Lạc Bắc và Nam Ly Việt phá hủy hoàn toàn, nhưng cái nóc của đại kiệu màu đen ở chỗ Độc Long tôn giả lại không có chút sức mẻ, cơ bản không có bị tổn hại nào.

Độc Long tôn giả từ đại kiệu màu đen đi ra, y vừa bước ra thì đại kiệu màu đen liền thu nhỏ lại, biến thành một viên bảo thạch màu đen như hạt táo khảm vào mi tâm của y. Mà mặt đất dưới chân của y đã hoàn toàn vỡ nát. Tuy nhiên Độc Long tôn giả không có bất kỳ biến hóa gì mà vượt qua hư không, nháy mắt phải của y hoàn thành một cái kết ấn, cái hơi hướng phía hư không chỗ Minh Nhược nhấn một cái, cùng lúc đó một nửa đại điện còn lại không một tiếng động mà biến thành bột phấn không lưu lại một chút dấu vết.

Độc Long tôn giả cũng không có để ý đến Lạc Bắc, lúc Lạc Bắc và Nam Ly Việt giao thủ làm tản ra gió mạnh và lực lượng chân tới cách lão hai thì đều bị văng ra

Đạo pháp thuật này của y gọi là “ Tuế Nguyệt pháp ấn “

Tuy rằng Độc Long tôn giả cũng như không có tỏa ra pháp lực dao động, nhìn y giống như một bình thường không có bất kỳ tu vi. Nhưng luồng lực lượng đè ép này lại làm cho Lạc Bắc hơi lão đảo, lòng không nhin được mà xuất hiện một sự hoảng sợ.

Thử hỏi thế có lực lượng nào có thể cản được năm tháng?

Nào là hồng quốc thành, nào là thê hên biển, nào là sự thống của đế vương, dưới vô tận năm tháng cũng sẽ hóa thành bụi đất, không lưu lại một chút dấu vết.

Nhưng khu vực đối diện pháp ấn của Độc Long tôn giả lại có một luồng lực lượng không và từ bi bao lấy Tiểu Trà và tất cả đệ tử của Từ Hàng Tĩnh Trai vào

Trong nháy mắt, chỗ của Minh Nhược liền biến thành hư vô.

Xưa không một vật, nơi nào bụi bám đây, đã không có vật, cần gì phải e năm tháng xâm nhập ?

“Phiên âm:

Bồ-đề bốn vô thọ

Mình kính diệp phi đài;

Bản lai vô nhất vật,

Hà xứ nhạ ai?

Dịch

Bồ-đề vốn không cây

Gương sáng cũng không đài

Xưa không một vật

Nơi nào bụi bám đây!?”

Minh Nhược vẫn yên vậy mà có thể phá vỡ một đạo pháp thuật cực mạnh của Độc Long tôn giả. Cùng lúc phá vỡ đạo pháp thuật này của Độc Long tôn giả, Minh Nhược liền đầu lên, nhìn Độc Long tôn giả đang ở xa.

Chỉ là một cái nhìn thần nhiên nhưng cũng khiến cho Độc Long tôn giả như co rút lại, một làn máu tươi từ mũi Độc Long tôn giả chảy ra.

Tất cả mọi đường như chỉ diễn ra hơn một hơi thở!

Chính thức hiệp được Độc Long tôn giả chỉ là một loại lực lượng nhỏ như cây châm. Luồng lực lượng vô hình này nhìn không thấy chỉ như cây châm nhỏ xíu, thế nhưng thời điểm đâm tới mi tâm của Hắc Long tôn giả, thì luồng lực lượng mạnh mẽ này lại làm cho thân thể của lão co rút lại. Trong nháy mắt này, Độc Long tôn giả cũng cảm giác được rất nhiều mạch cơ thể mình bị tổn hại, xương cốt cũng xuất hiện nhiều vết rạn nứt.

Hư không thành châm!

Một đòn này của Minh Nhược giống như rút cả hư không, mà tụ thành một cây châm không thể phá hủy, không có cách nào chống lại.

Cùng lúc đó một đòn giao thủ giữa Lạc Bắc và Cố Lưu Vân rằng cũng đầy lực lượng không thể cản, thế nhưng so sánh với một đòn của Độc Long tôn giả và Minh Nhược thì lại kém hơn vài cấp bậc.

Cùng là luồng lực lượng vô hình giống nhau, nhưng Minh Nhược hoàn toàn giữ vững luồng lực lượng nhỏ xíu nhưng vô thượng này.

Chỉ thời một hơi thở, Độc Long tôn giả lúc giao thủ với Minh Nhược đã bị thương không nhẹ, nhưng không chút nào ảnh hưởng đến chiến ý của Độc Long tôn giả.

Minh Nhược mạnh đến như vậy, cũng đã nằm dự liệu của Độc Long tôn giả, cho nên lão mới cho Nam Ly Việt thời mười hơi thở. Trong thời mười hơi thở này, bản thân Độc Long tôn giả sẽ giả như nhượng bộ bởi vì thực lực của Minh Nhược, nhưng bây giờ lấy tu vi của Độc Long tôn giả thì hoàn toàn không có khả năng tiếp tục nhượng bộ.

Đối với cấp bậc giao thủ của hai như Độc Long tôn giả và Minh Nhược, nếu tiếp tục nhượng nhịn thì tương đương với việc phá hủy sự tiến bộ về tâm tính và tu vi của mình, tu vi từ về sau rất có thể bị không tiến.

Tuy rằng bị Minh Nhược dùng một đòn đánh thương, nhưng cơ bản thái thần của Độc Long tôn giả không có bất cứ sự động nào.

Trong nháy mắt khi y ra cả của y dường như đã thành một khối băng lạnh không có một chút cảm tình. Mặc dù thân thể của y dưới một đòn này đều bị ép tới nỗi co rút. Khi tia lực lượng vô hình tới cách mi tâm của Độc Long tôn giả khoảng ba thước, Độc Long tôn giả có thể cảm giác được luồng lực lượng kia phát ra khí tức từ bi và sát ý mãnh liệt hòa với nhau.

Lực lượng toàn thân của Độc Long tôn giả cũng hội tụ tại mi tâm của y cùng với luồng lực lượng vô hình ở khu vực ba thước. Hai luồng lực lượng này có thể ở nháy mắt giết chết một như Thích Như Ý giằng co cùng một chỗ khiến cho thời như bị Độc Long tôn giả đang chờ luồng lực lượng vô thượng này của Minh Nhược biến mất. Bởi vì y biết rõ, tình huống này thì Minh Nhược tiêu hao chân còn hơn mình.

Lúc này, Minh Nhược thật giống như một đang nắm lấy một cây châm hăng hái ám sát, rằng có thể tạo ra lực thấu cùng lực sát thương thế nhưng Độc Long tôn giả chỉ làm hiện ra một cái khiên, dùng cái khiên giằng co với cây châm của đối phương. Dùng châm lại tiêu hao thật nhiều khí lực. Phương thức tốt nhất cũng là thông nhất, đó là tiên thu hồi cây châm, sau đó lấy phương thức khác để đánh chết đối thủ chứ không phải cầm cây châm đi giằng co với cái khiên.

Còn Độc Long tôn giả đang chờ đến khi Minh Nhược thu hồi cây châm.

Đến lúc đó Độc Long tôn giả sẽ phát động phản kích. Chỉ cần Minh Nhược lại thì ra pháp thuật khác, Độc Long tôn giả lợi dụng chỗ hở này mà phát động một đòn phản kích mạnh nhất của y.

Hiện tại, rằng đại diện còn chưa rơi những đóa hoa như ánh lực lượng Không Minh Tĩnh Liên của Lạc Bắc còn chưa có tiêu tán khiến cho lực lượng pháp thuật của Độc Long tôn giả cũng bị cắt giảm hai thành, thế nhưng nó cũng không có ảnh hưởng lớn đến Độc Long tôn giả. Bởi vì cái đại kiêu màu đen giống như một bảo thạch màu đen, đang khảm của Độc Long tôn giả, đó cũng là một cái pháp bảo nhất của y.

Đến cấp bậc tu vi như Độc Long tôn giả thì lực của lực lượng chân và lực lượng pháp thuật đã hoàn toàn vượt qua khối lực của phần lớn pháp bảo thể cho nên loại như Độc Long tôn giả hoặc là không dùng pháp bảo, còn muốn dùng pháp bảo thì phải là một cái pháp bảo cực mạnh. Mà cái pháp bảo này của Độc Long tôn giả có thể làm cho lực lượng chân gia tăng thêm một thành.

Lực lượng chân dưới sự tăng phúc của pháp bảo có thể gia tăng thêm một thành đủ khiến cho lực của pháp thuật được tăng phúc có lẽ vượt xa hai thành.

Cho nên Độc Long tôn giả cũng không cho rằng mình sẽ bị thiệt thòi dưới lực lượng pháp thuật còn chưa tiêu tán của Lạc Bắc. Thế nhưng, khiến cho Độc Long tôn giả có chút ý muốn đó là luồng lực lượng vô hình của Minh Nhược cũng không có biến mất.

Một luồng lực lượng dường như do vô tận hư không tạo thành, vô cùng mạnh mẽ giăng co với lực lượng tụ ở mi tâm của Độc Long tôn giả!

“ Tại sao nàng lại có niềm mạnh mẽ đối với Lạc Bắc như vậy?

Ánh mắt của Độc Long tôn giả vốn lạnh lùng, rốt cuộc cũng lóe lên hào di.

Trong nháy mắt màn ánh sáng suốt vụn vụn buông xuống.

Sau khi ẩn pháp thuật Thất Xảo Di Thiên Trấn của Lạc Bắc, Nam Ly Việt lập tức lấy pháp thuật này dùng với Lạc Bắc.

Pháp thuật Thất Xảo Di Thiên Trấn này có lực lượng bóp méo không đó là pháp thuật lợi hại nhất Thất Xảo Di Thiên đại pháp. Hơn nữa Độc Long tôn giả chỉ cho Nam Ly Việt thời là mười hơi thở mà thực lực của Lạc Bắc thậm chí vượt qua Nam Ly Việt. Trong tình huống này, Nam Ly Việt cũng không có thời để chần chừ, nhìn có thể phát ra một loại pháp thuật ẩn lợi hại hơn để đối phó với Lạc Bắc.

262. Chương Lạc Bắc Và Minh Nhược Liên Thủ

Quan hơn nữa đó là lực pháp thuật của Minh Nhược khẳng định là rất mạnh, nhưng Minh Nhược dường như biết rất rõ lực của Hạo Thiên Kính. Pháp thuật của nàng phát ra, cơ bản Nam Ly Việt không có phát giác ra được cho nên không thể dùng Hạo Thiên Kính ẩn lại để phản kích.

- Phốc phốc phốc phốc!

Không bị vụn vụn đến kỳ dị, làm cho toàn bộ chín luồng kiếm cương Phá Thiên Liệt do Lạc Bắc phát ra bị chệch đi. Toàn bộ khu vực bên cạnh của Nam Ly Việt bị cắt nát, tạo thành luồng ánh sáng suốt dài đến ở bầu nhìn lên bầu như có chín cây cột băng thật lớn.

Vô số ánh sao màu bạc từ Nam Ly Việt phát ra.

Nam Ly Việt biết rất rõ hậu quả nếu như mình không đánh bại được Lạc Bắc khoảng thời mười hơi thở, nếu như vòng mười hơi thở mà đánh bại được Lạc Bắc, thì lúc đó mới có thể giữ Độc Long tôn giả lại để cùng với mình đối phó Minh Nhược. Nếu như thời mười hơi thở gã không đánh bại được Lạc Bắc, thì khi đó sẽ không thể đoạt lại chủ Xá Lợi, càng không có khả năng bắt được Lạc Bắc. Mà như vậy gã sẽ thế nào chịu nổi lửa giận của Huống Vô Tâm.

Cho đến lúc này, Nam Ly Việt đã hoàn toàn không có đường lui, cho nên gã bất chấp tất cả, dồn toàn bộ chân của mình mà phát ra vô số ánh sáng sao màu bạc lên cánh khiến cho chân chống bị mất đi một nửa.

Pháp thuật này mất hết một nửa lực lượng chân ở cơ thể của Nam Ly Việt.

Nó có tên là Tinh Thần Biến, một ba pháp thuật lợi hại nhất của Âm Dương Sinh Tử Đạo.

Trong lúc đó lực lượng chân của Nam Ly Việt và Lạc Bắc sần sần như nhau. Mà hiện tại lực lượng chân của Lạc Bắc lại làm cho một có tu vi như Dung Huyền không thể chống cự. Nhưng nháy mắt này pháp thuật của Nam Ly Việt đã hút ra một nửa lực lượng chân khiến cho lực của nó càng thêm mạnh mẽ!

Một khi thi ra pháp thuật này, Nam Ly Việt giống như một vị chúa sáng thế đứng ở hư không, của hắn dường như đang nâng lên một cái hà, một cái vũ nhỏ nhỏ.

Từng luồng ánh sao màu bạc tản ra giống như những sao ở bên bầu Mỗi một luồng ánh sao màu bạc đều tỏa ra lực lượng tới Lạc Bắc, thật giống như những quả cầu, ép tới Lạc Bắc.

Nam Ly Việt có một thần cùng với Lạc Bắc không có thần liên thể hiện ra sự khác biệt thật lớn về thực lực.

Lực lượng phòng của Hạo Thiên Kính cực mạnh, cho nên Nam Ly Việt có thể thoải mái phóng ra pháp thuật công kích mạnh nhất của mình. Còn Lạc Bắc lại không có pháp bảo nào có thể cản được pháp thuật mạnh mẽ của Nam Ly Việt. Trong số những pháp bảo như lợi hại nhất ở của Lạc Bắc thì chỉ có Thập Nhị Đô Thiên Thần Ma nhưng cũng không được, chân và thân thể của Lạc Bắc cũng không được, bốn mạng kiếm của Lạc Bắc cũng không thể cản quét hết ánh sao màu bạc từ bốn phương tám hướng đang vọt tới.

Cho nên Lạc Bắc chỉ có thể né

Một luồng hào từ Lạc Bắc xuất hiện. Khi vòng hào được phát ra thì bóng dáng của Lạc Bắc cũng di tựa như đi nhưng lại như chạy không không

Từng luồng ánh sao màu bạc từ Nam Ly Việt ra, nhưng lại từ bốn phương tám hướng tới Lạc Bắc. Cho dù Lạc Bắc có chút thành tựu cũng sẽ như một sê bị những ánh sao này đánh Thê nhưng không Lạc Bắc lại bắt đầu vụn vụn, rồi hắt từ những ánh sao màu bạc đi ra.

Một nụ cười lạnh không thích hợp hiện lên khoe miệng Nam Ly Việt.

Nam Ly Việt biết rõ, Lạc Bắc là dựa vào pháp thuật Thất Xảo Di Thiên đại pháp để thoát ra, thế nhưng pháp thuật này của hắn cũng sẽ không tiêu lập tức mà còn có thể thời năm hơi thở.

Toàn bộ thời chỉ mới qua hai hơi thở mà thôi!

Hơn nữa, lúc Nam Ly Việt và Lạc Bắc hoàn toàn bộc phát ra lực của pháp thuật, Độc Long tôn giả đang cuốn lấy Minh Nhược thì của Từ Hàng Tĩnh Trai đã không còn ai có thể vào được. Vốn với thực lực của đám Vân Viện còn có thể đột phá lực lượng chân của hai phát ra pháp thuật có tính hiệp đối với Nam Ly Việt, thế nhưng hiện tại đám Vân Viện đang bị thương, cơ bản không phát ra được pháp thuật cực mạnh.

Mà bên phía Nam Ly Việt vẫn còn có một ở cách đó không xa, luôn đứng ở bên cạnh Độc Long tôn giả.

Vân Hồ tiên ông!

Một vòng hào màu dưới sự dồn ép mạnh mẽ của lực lượng chân quán thân thể Vân Hồ tiên ông, động giống như lửa đèn cây. Trong nháy mắt khi Lạc Bắc từ dày đặc ánh sao màu bạc đi ra, từ của Vân Hồ tiên ông phát ra một chùm hào màu tím hoa, thoáng cái chụp xuống Lạc Bắc.

Luồng hào màu tím chính là cái hồ lô Tử Kim Bàn ở Vân Hồ tiên ông. Khi hào màu tím tỏa ra rực rỡ thì toàn bộ núi đá ở mặt đất đều lên bầu giống như một cơn mưa.

Hào màu tím ẩn chứa lực lượng từ tính rất mạnh, chẳng khác nào có tách một cái mạch khoáng ở lòng đất ra. Trong lúc nhất thời từ lực phạm vi mấy hỗn loạn tới cực điểm. Thân thể của Lạc Bắc bị hào màu tím bao lấy đột nhiên nên nặng nề, như nặng thêm mấy vạn lần làm cho hắn hơi bị dừng lại.

Trong tiếng cười lạnh của Nam Ly Việt, phía sau lưng của Lạc Bắc xuất hiện vô số ánh sao màu bạc tạo thành một sông dài vọt tới thân thể của Lạc Bắc.

Nhưng vào lúc này, ánh mắt đặc ý của Vân Hồ Tiên Ông đột nhiên xuất hiện thần sắc cực kỳ khủng, lồng của lão đột nhiên xuất hiện một vết rạn nhỏ, rồi nó tản ra với tốc độ tạo thành một miệng vết thương khủng bố thấu qua thân thể của Vân Hồ tiên ông, nháy mắt sau lưng của Vân Hồ tiên ông chảy ra một làn sóng máu dài vài chục

Vân Hồ tiên ông hoảng sợ nhìn Minh Nhược.

Lúc Vân Hồ tiên ông có thể cảm nhận được tu vi và pháp thuật của Minh Nhược hoàn toàn hơn hẳn mình. Nhưng mãi cho tới khi bị thứ lực lượng vô hình kia tạo thành một vết thương lớn khiến cho y cảm thấy như phần lớn khí và lực lượng chân như bị ra Tới lúc này, Vân Hồ tiên ông mới biết mình không nổi một đòn của Minh Nhược.

Có thể nhận ra sự hoảng sợ mắt của Vân Hồ tiên ông. Bất chợt, Vân Hồ tiên ông hét lên một tiếng thê lương rồi như một mũi tên mà bỏ chạy.

Toàn bộ lực phủ, tạng của Vân Hồ tiên ông gần như bị phá nát. Chân cơ thể và máu tươi đã mất gần một nửa. Nhưng với tu vi của lão thì cũng có thể chịu đựng không chết được. Chỉ có điều Vân Hồ tiên ông cũng không dám ở đây tiếp. Bởi vì lão cũng không thể chịu nổi. Mặc dù Vân Hồ tiên ông đã tu tới mức có thể

để cho Nguyên Anh xuất thể nhưng muốn tìm được một cái thân thể của tư chất thượng giai không hề đơn giản. Nhất là một tán tu như Vân Hồ tiên ông cho dù có thể tìm được một cái thân thể như vậy thì cũng có thể bị ta nhân lúc yếu mà ra. Cho nên chỉ cần còn có một chút vọng, tu đạo không hề muốn vất bỏ thân thể của mình.

Sau khi sử dụng số chân còn sót bao phủ lấy số máu và sức sống rồi bỏ chạy, đầu Vân Hồ tiên ông sự động đối với lực lượng của Minh Nhược ra thì còn một khác đó là tại sao nàng đang giằng co với Độc Long tôn giả vậy mà vẫn có thể phân lực lượng làm cho mình bị thương phải bỏ chạy.

Một cơn tức giận và cũng xuất hiện mắt của Độc Long tôn giả.

Độc Long tôn giả tức giận ở chỗ tình mình ra toàn lực vậy mà Minh Nhược vẫn còn có thể phân tâm để ra với Vân Hồ tiên ông. Độc Long tôn giả đã hứa với Nam Ly Việt cho y mười hơi thở nhưng Minh Nhược lại ra với Vân Hồ tiên ông tương đương với việc y không giữ được lời hứa. Khi lực lượng vô thượng mi tâm của y biến mất, Hắc Long tôn giả phát động đòn công kích mạnh nhất của mình.

Trong khoảng khắc đó, lực lượng của Hắc Long tôn giả tự mi tâm cản lực lượng của Minh Nhược liền hóa thành một mũi tên vô hình có thể phá hủy tất cả mọi thứ. Quang Âm tiên.

Mặc dù, Hắc Long tôn giả cảm nhận được sau khi đánh thương Vân Hồ tiên ông, thứ lực lượng kia lại chặn pháp thuật của mình. Nhưng Hắc Long tôn giả cũng có thể cảm nhận được một phần lực lượng pháp thuật của mình qua lớp phòng của Minh Nhược mà vào cơ thể.

Hắc Long tôn giả hiểu rất rõ lực một đòn của mình. Cho dù là tu công pháp thân thể thành thánh mà bị một đạo Quang âm tiên này thì có lẽ lực phủ tạng cũng bị thương nặng. Mà mức độ thân thể của Minh Nhược thì cho dù một chút lực lượng qua thân thể cũng đủ khiến cho nàng bị thương.

263. Chương 256.1: Lạc Bắc Và Minh Nhược Liên Thủ

— Theo lý mà nói thì Minh Nhược phải bị thương nặng mới phải.

Nhưng hiện tại, Hắc Long tôn giả chỉ thấy mặt Minh Nhược có chút ửng hồng khác thường.

Màu hồng đó khiến cho Minh Nhược lại càng thêm diễm lệ, mà chân phản kích của nàng cơ bản không hề có cảm giác yếu đi, thậm chí còn mạnh hơn.

- Chẳng lẽ nàng ta không bị thương?

Hắc Long tôn giả dốc hết sức cản thứ lực lượng vô thượng ép về phía mình đồng thời thăm nhủ.

Bởi vì nếu Minh Nhược bị thương nặng thì cơ bản không thể tiếp tục bộc phát ra được lực lượng mạnh như vậy. Nếu không thì nhất định sẽ khiến cho nàng bị thương nặng hơn.

.....

Lạc Bắc hét lên một tiếng thật to.

Tiếng hét của hắn ý chí chiến đấu và sát khí. Theo tiếng hét, một luồng lực lượng vô hình từ hắn tản ra. Thứ lực lượng vô hình đó cơ bản không thể nào cản được ánh sáng màu bạc mà Nam Ly Việt phóng ra. Chỉ một tích tắc đó thứ lực lượng đủ khiến cho Dung Huyền hoàn toàn mất đi sức chống cự mà bị lực kích đánh cho dập nát. Nhưng đạo pháp thuật của hắn cũng đủ để cho ánh sáng màu tím của Vân Hồ tiên ông không còn giữ Lạc Bắc được nữa.

Khi ánh sáng màu bạc phá nát lực lượng vô hình của Lạc Bắc, nháy mắt lao tới hậu tâm của hắn thì một gợn sóng chợt xuất hiện dưới chân, đồng thời Lạc Bắc biến mất rồi xuất hiện cách Nam Ly Việt chưa tới ba

Đó cũng không phải là pháp thuật Súc Địa Thành Thốn của Lạc Bắc. Tới cấp bậc hiện cái loại pháp thuật như thể cơ bản hoàn toàn mất đi công dụng. Thất Xảo Di thiên có thể làm cho lực không bị vận vẹo đủ khiến cho thứ pháp thuật như vậy nhằm phương hướng.

Mà Lạc Bắc ở Thanh Nguyên Hồng môn tu được Thất Xảo Di thiên còn có một thứ pháp thuật vượt qua cả Súc Địa Thành Thốn.

Trong mắt của Nam Ly Việt, Lạc Bắc cũng giống như Huống Vô Tâm sử dụng Hư Không Sinh Liên mà bước ra, thoáng cái đã tới mặt mình.

Cơ bản không hề dừng lại, Lạc Bắc vừa mới xuất hiện mặt Nam Ly Việt thì một bóng kiếm mãnh liệt nổ mặt hai

Từng cơn gió và bản mệnh kiếm theo khí tức hủy diệt liên tục ập tới Hạo Thiên Kính. Dưới sự tấn công liên tiếp của bản mệnh kiếm ở khoảng cách nhỏ như vậy lại còn kèm theo vô số kiếm cương Phá Thiên Liệt và những tia chớp màu tím.

Từng luồng ánh sáng và lực lượng chân tản ra cả hai Xung Lạc Bắc và Nam Ly Việt xuất hiện một lốc xoáy dữ dội. Nam Ly Việt bị Lạc Bắc đánh cho về sau với một tốc độ Nhưng Lạc Bắc vẫn bám theo sát Nam Ly Việt không thôi.

Trong mắt của khác thì vô cùng vô tận lôi và lốc xoáy, Lạc Bắc và Nam Ly Việt như biến thành hai vầng sáng, nháy mắt đã vụt ra vài dặm.

- Hẳn bị điên nhập ma rồi?

Hơi thở của Nam Ly Việt gần như dừng hẳn.

Do y phóng ra Tinh Thần Biến Âm Dương Sinh Tử Đạo cho nên phạm vi mấy bảo phủ toàn là màu bạc.

Lại thêm có Hạo Thiên Kính nhưng Nam Ly Việt lại không thể được Lạc Bắc ở một cái khoảng cách gần như vậy mà vẫn có thể phóng ra công kích điên cuồng.

Cho dù kẻ nào ở một cái khoảng cách như vậy mà sử dụng pháp thuật tấn công Hạo Thiên Kính đều không khỏi bị pháp thuật của mình làm cho bị thương.

Hơn nữa, Lạc Bắc ra phóng bản mệnh kiếm có lực khủng.

Từng gió và bản mệnh kiếm rực rỡ va chạm lên Hạo Thiên Kính làm tản ra vô số kiếm khí tạo thành rất nhiều vết thương Lạc Bắc. Mặc dù hiện tại Lạc Bắc đã có được Lưu Ly thân nhưng cũng không thể nào chống được lực lượng chân từ kiếm ý và kiếm khí của mình tản ra.

Hơn nữa, mỗi một đạo pháp thuật giáng lên Hạo Thiên Kính đánh cho Nam Ly Việt đi thì Hạo Thiên Kính cũng phản lại một phần lực đủ giống như một cái chùy gõ lên Lạc Bắc. Mỗi một lần như vậy đều khiến cho mạch và xương cốt của hắn xuất hiện những tổn hại khác nhau.

Nhưng cơ bản Lạc Bắc vẫn không hề dừng lại.

Hắn hoàn toàn sử dụng phương thức thô bạo, không để ý tới bản thân mà phát ra đòn tấn công mạnh nhất, liên tục giáng lên Hạo Thiên Kính của Nam Ly Việt.

Thậm chí có thể nói đây là một đấu pháp xuẩn. Nhưng đối mặt với pháp bảo có thể cản được bản mệnh kiếm Lạc Bắc không ra được cách nào khác có thể đánh chết Nam Ly Việt.

Nam Ly Việt có thể nhận ra được mỗi một đòn của Lạc Bắc đều hết sức dữ dội khiến cho bản thân hắn cũng chịu thương. Nhưng dưới sự tấn công thô bạo của Lạc Bắc, chân của y cũng bị chấn động không thể phóng ra được công kích.

Mà một đạo Tinh Thần Biến vừa rồi đã làm mất đi một nửa chân Nên khi đối mặt với đòn đánh của Lạc Bắc, Nam Ly Việt có Hạo Thiên Kích cũng gần như không khống chế được mà bị đánh

Nam Ly Việt chỉ cố dùng hết lực lượng toàn thân, khống chế Hạo Thiên Kính để cản đòn tấn công của Lạc Bắc. Mà mỗi một đạo bản mệnh kiếm của hắn khi chạm vào Hạo Thiên Kính tạo ra chấn động khiến cho Nam Ly Việt cũng cảm nhận được rất nhiều mạch cơ thể bị vỡ nát.

Như sử dụng một cái chùy lớn tấn công. Mặc dù Lạc Bắc không thể phá được sự phòng của Hạo Thiên Kính nhưng lực kích của nó cũng đủ khiến cho Nam Ly Việt không chịu nổi.

Trong của Nam Ly Việt thì Lạc Bắc đã hoàn toàn thành ma, thần rồi.

Mặc dù Lạc Bắc như sử dụng thân thể của mình liều mạng với Hạo Thiên Kính khiến cho bản thân chịu những vết thương so với Nam Ly Việt còn nặng hơn. Nhưng ý chí chiến đấu và sát khí của Lạc Bắc càng lúc càng mạnh, chẳng khác nào một cái kén bao phủ lấy Nam Ly Việt.

“ Nếu còn tiếp tục thế này, chắc chắn ta sẽ bị hấn giết. “

Sự tự và ý chí chiến đấu của Nam Ly Việt bị Lạc Bắc đánh nháy mắt. Dưới một đòn từ bản mệnh kiếm của Lạc Bắc, Nam Ly Việt hét lên một tiếng chói tai rồi ra một máu. Ngay sau đó, tốc độ văng lại của y chợt hơn gấp mấy lần. Dưới sự bao bọc của Hạo Thiên Kính, Nam Ly Việt hóa thành một tia sáng màu vàng rồi biến mất tầm mắt của mọi

Nam Ly Việt không bị Lạc Bắc làm cho thương. Y lợi dụng lực kích rồi tách ra một phần chân để bỏ chạy.

- Cái gì? Không ổn.

Vừa lúc đó, Độc Long tôn giả cũng biến sắc.

Thời chỉ mới có sáu hơi thở. Độc Long tôn giả hứa với Nam Ly Việt sẽ kéo dài chừng mười hơi thở. Vốn theo tính toán của lão thì với tu vi và pháp thuật cộng với Hạo Thiên Kính, vòng mười hơi thở, Nam Ly Việt hoàn toàn có khả năng đánh chết Lạc Bắc. Cái ý đó cho dù khi Vân Hồ tiên ông bỏ chạy cũng không hề mất.

Nhưng chỉ vòng sáu hơi thở, Nam Ly Việt đã bị Lạc Bắc đánh cho thương mà bỏ

Trong một tích tắc đó, Độc Long tôn giả cũng xuất hiện ý bỏ Nhưng ý đó vừa mới xuất hiện thì một vầng ánh sáng từ Minh Nhược chợt tản ra. Theo vầng sáng đó, nháy mắt, Độc Long tôn giả chợt cảm thấy lực lượng vô hình của Minh Nhược ép lên mình tăng gấp đôi khiến cho lão lên những tiếng vỡ vụn và không thể cử động được.

Đồng tử của Độc Long tôn giả vô tình co lại. Lão có thể cảm nhận được rằng ánh sáng tản ra từ Minh Nhược cũng chính là Không Minh tĩnh liên mà Lạc Bắc đã phóng ra lúc Ngay lập tức, Độc Long tôn giả có thể cảm nhận được lực lượng pháp thuật của mình giảm xuống ba phần.

Nhưng cho dù bị giảm ba phần thì Độc Long tôn giả cũng không hề e Minh Nhược. Bởi vì dù sao thì y cũng có thể cản được thứ lực lượng hùng mạnh kia, chỉ có điều bị thương mà thôi. Tuy nhiên, tới lúc này, Lạc Bắc đã lại.

Trong đôi mắt của Độc Long tôn giả khuôn mặt của Minh Nhược lại như hồng hơn. Có điều màu của nó hơi đậm hơi một chút, có phần quái dị.

Màu đỏ khuôn mặt của Minh Nhược khiến cho Độc Long tôn giả có thể khẳng định được một đòn vừa rồi của mình chính xác làm cho Minh Nhược bị thương rất nặng. Nhưng tại sao Minh Nhược lại không chú ý tới tổn thương của bản thân mà vẫn phóng ra lực lượng?

Trong nháy mắt, Độc Long tôn giả cảm thấy ớn lạnh.

Mặc dù lão mãi không ra tại sao Minh Nhược phải làm như vậy. Tuy nhiên lúc cả hai giằng co, Độc Long tôn giả chợt như phát hiện ra ý của Minh Nhược.

Minh Nhược muốn giữ lão lại là để xóa bỏ một kẻ địch mạnh cho Lạc Bắc.

Điên rồi.

Trong nháy mắt, Độc Long tôn giả cảm thấy Minh Nhược hoàn toàn bị điên. Một tu đạo đến cảnh giới như Minh Nhược và Độc Long thì phải giả rất nhiều.

Người tu tới mức này vậy mà có thể bất chấp thương thể của bản thân để giúp cho Lạc Bắc giết chết lão?

“ Xoạt! “

Một vầng kiếm chói kéo dài như một sao giáng lên Độc Long tôn giả.

Viên bảo thạch màu đen từ mi tâm của Độc Long tôn giả ra khiến cho bản mệnh kiếm của Lạc Bắc dừng lại. Nhưng tích tắc, toàn thân Độc Long tôn giả chợt giống như thủy bị vỡ vụn thành những mảnh nhỏ rồi biến mất.

264. Chương 257: Bắc Minh Vương.

Chương 257: Bắc Minh Vương Dưới một đôn liên thủ của Minh Nhược và Lạc Bắc mặc dù Độc Long tôn giả sử dụng pháp bảo có thể cản được bản mệnh kiếm của Lạc Bắc nhưng lực lượng vô thượng của Minh Nhược cũng hoàn toàn áp đảo đè nát lão thành vụn phẩn khiến cho cả Nguyên Anh cũng bị đập nát mà không chạy thoát được.

Tu vi của Độc Long tôn giả tới mức nào?

Lực lượng của Độc Long tôn giả hoàn toàn vượt qua Vân Hạc Tử. Cho dù chống lại Huống Vô Tâm thì Độc Long tôn giả cũng có sức đánh một Người này ở thể có một địa vị được vô cùng tôn sùng, thậm chí có thể nói là tương đương với một vài số Thập Đại tiên.

Tuy nhiên Lạc Bắc vừa mới đánh cho Nam Ly Việt thương rồi liên thủ với Minh Nhược đánh chết Độc Long tôn giả lại không hề có lấy một chút đắc ý. Tất cả sự chú ý của hắn toàn toàn tập về phía Minh Nhược.

Vào lúc này chỉ có Lạc Bắc mới biết được tại sao Minh Nhược bất chấp thương thể của mình mà dốc sạch chân Bối vì sức sống của nàng đang chóng mất. Thương thể biến xấu tạo ra tốc độ tác thân thể của nàng có lẽ còn không bằng với tốc độ mất đi sự sống. Từ ánh mắt của Lạc Bắc và gương mặt hồng hào của Minh Nhược, Vân Viện và Yến Hồng cùng cảm nhận ra được gì đó.

Một thứ cảm giác đau thương nháy mắt lòng các nàng. Nhưng khi các nàng nhìn về phía Minh Nhược, Minh Nhược cũng từ từ đứng dậy, nói với Lạc Bắc một câu:

- Kỳ Liên Liên Thành đã tới.

.....

Kỳ Liên Liên Thành đã tới.

Mặc dù không hiểu tại sao Minh Nhược lại biết được điều đó nhưng khi Minh Nhược nói ra câu đó, hơi thở của đám Vân Viện hơi nên dồn dập. Một thứ cảm giác khó hiểu từ cuối chân giống như có một thứ gì đó khủng bố đang lao tới.

So với phần lớn các môn phái thế thì Từ Hàng Tĩnh Trai vốn ẩn nấp núi Đại Đông khiến cho tức cũng không được nhận cho lắm.

Nhưng cho dù như vậy thì đệ tử của Từ Hàng Tĩnh Trai cũng đều biết rằng Kỳ Liên Liên Thành ở một nơi cách núi Chiêu Diêu hai năm. Trong hai năm qua, núi Chiêu Diêu vẫn lặng, như một núi chết. Không có một ai đi vào cũng như đi ra.

.....

Trên sườn núi, một cái đình nho nhỏ có một tử mặc áo bố đang lẳng lặng nhìn về phía

Đó là một đàn ông tướng mạo còn rất mái tóc được bện lại rất đẹp. Nhìn y hết sức sạch sẽ, khái nhưng sắc mặt lại tái nhợt không hề có lấy một chút máu. Thi thoảng y lại ho kịch liệt giống như một lão nhân đang tới gần đất xa

Trước mặt y là bóng đêm dày đặc chỉ có vài điểm lân nổi dập dềnh làn sương mù.

Khu vực được bao phủ bởi một màn lân mỏng là một cái lũng rộng lớn, khắp nơi toàn là nước đen chảy xuôi. Nước đen tụ lại thành một cái đầm nước nhìn vào đó chỉ toàn là hải cốt, pháp bảo. Thi thoảng lại có hai quái thú có hình dạng ghê qua rít lên chói tai.

Lúc này đang là sau giờ Ngọ nhưng ở đây lại đang là đêm.

Người đàn ông như bị bệnh nặng đó đang nhìn về phía núi mà Kỳ Liên Liên Thành đã đó hai năm.

Nơi đây chính là núi Chiêu Diêu.

Một tử niên mặc hoa phục màu tím từ làn sương mù dày đặc đi ra, từ từ tới gần sau lưng tử mặc áo bố.

Nam tử niên mặc hoa phục tản ra hơi thở rất mạnh khiến cho làn sương dao động cuộn cuộn. Nhưng không biết tại sao, khi y đối mặt với đàn ông đang ho lại không hề khiến cho ta có cái cảm giác đứng ở cao.

Dường như thể của mặc áo bố chột mạnh lại khiến cho kia không có lấy một chút ảnh hưởng.

Khi đàn ông mặc hoa phục màu tím tới sau lưng kia, y còn chưa nói gì thì tử có gương mặt tái nhợt dường như đã biết ý định của y mà lên tiếng:

- Hằng Đạo Nguyên! Kỳ Liên Liên Thành đã đi rồi?

Hằng Đạo Nguyên?

Hóa ra tử mặc hoa phục màu tím lại chính là Tây Hầu Hằng Đạo Nguyên, một tứ hầu, nối với Đông Hầu Thanh Bức.

- Bắc Minh Vương!

Sau khi Hằng Đạo Nguyên gạt đầu liền thốt ra một câu đủ khiến cho cả thiên hạ giật mình. Vị lão nhân giống như gần đất xa kia không lại chính là Bắc Minh vương đứng đỉnh của núi Chiêu Diêu, chống lại Côn Luân. Không Bắc Minh Vương có còn hơn cả Thập đại tiên của Côn Luân lại là một như vậy.

Tuy nhiên cả thiên hạ cũng chỉ có một Bắc Minh Vương.

Ngoại y ra thì không còn có một ai được xưng tụng là Bắc Minh vương nữa.

Sau khi thốt lên mấy chữ Bắc Minh Vương, Tây hầu Hằng Đạo Nguyên gạt đầu nói:

- Hẳn đã bỏ đi cách đây một

Sau khi dừng một chút, Tây hầu Hằng Đạo Nguyên lại nói:

- Nghiệp Triệu Nam cũng đã đi.

- Cuối cùng thì Nghiệp Triệu Nam cũng phải đi. - Bắc Minh Vương liếc mắt nhìn Hằng Đạo Nguyên một cái. Lão cũng không hỏi nhân mà Kỳ Liên Liên Thành và Nghiệp Triệu Nam rời đi còn Hằng Đạo Nguyên cũng không hề giải thích. Dường như cả hai đều rõ cái nhân đó.

- Lý do để cho hẳn tồn tại đó là La Phù, cũng giống như ta tồn tại là vì núi Chiêu Diêu. - Bắc Minh Vương đặt hai lên thăm rồi đột nhiên hỏi Hằng Đạo Nguyên.

- Hai kia đi rồi sao?

- Hai kia? - Hằng Đạo Nguyên giật mình rồi mới sực nhớ ra hai mà Bắc Minh vương nói tới là ai. Gã lắc đầu:

- Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng còn chưa nhận được

- Nói cho chúng biết đi. Dù sao thì Bắc hầu cũng không thích chúng ở lại đây, hơn nữa chúng cũng cần biết cái này.

- Còn chúng ta? - Hằng Đạo Nguyên nhìn Bắc Minh Vương rồi bỏ

- Núi Chiêu Diêu chúng ta.

- Trước tiên cứ sát. - Bắc Minh Vương đầu lại nhìn xuống cái chỉ toàn là một làn nước đen mà nói.

- Trước tiên cứ sát?

- Đúng vậy. Cứ

Bắc Minh Vương là một có thể định cuối cùng của núi Chiêu Diêu liền gạt đầu.

Lão biết có lẽ Hằng Đạo Nguyên và rất nhiều núi Chiêu Diêu không hiểu định của mình tại sao không giúp nhân của La Phù. Bởi vì xét từ bất cứ mặt nào mà nói thì La Phù cũng là kẻ địch của Côn Luân. Tạo ra cho kẻ địch một đối thủ mạnh cũng là giúp chính mình.

Nhưng Hằng Đạo Nguyên và núi Chiêu Diêu cũng không biết rằng khi Bắc Minh vương định như vậy thì lòng y cũng có rất nhiều cảm xúc.

Y biết rõ cái lũng mặt tại sao lại biến thành như vậy.

Trong cái lũng này ít nhất có mai táng cả cao thủ của núi Chiêu Diêu. Mà Kỳ Liên Liên Thành cũng không phải là dễ đối phó. Hơn nữa, sở dĩ y để mặc cho Kỳ Liên Liên Thành ở bên núi Chiêu Diêu chờ đợi hai năm cũng là vì biết rõ Kỳ Liên Liên Thành chính là một cái giới hạn giữa mình và Hoàng Vô Thần.

Nếu giết Kỳ Liên Liên thành, có khả năng Hoàng Vô Thần sẽ bắt chấp tất cả để tiêu diệt núi Chiêu Diêu. Nếu y không giết Kỳ Liên Liên Thành thì Hoàng Vô Thần cũng chẳng liệu mạng chiến với núi Chiêu Diêu. Mặc dù, Bắc Minh Vương cũng rõ tới một ngày sẽ xảy ra. Tuy nhiên chỉ cần chưa vượt qua cái giới này thì ít nhất đó chưa xảy ra vào lúc này.

Nếu ra giúp cho Lạc Bắc, Bắc Minh vương cũng không biết núi Chiêu Diêu có thể giá bằng một cái sơn cốc thế này để tiếp tục tồn tại không.

Bắc Minh Vương định như vậy là vì lão không biết hiện tại La Phù sẽ xuất hiện sóng gió như thế nào.

Y không biết có bao nhiêu vì Nguyên Thiên Y, vì La Phù cùng với Kỳ Liên Liên Thành và thành kẻ địch của Côn Luân.

Tuy nhiên nếu có thể tạo ra được một lực lượng đủ cho y cảm thấy ra thì y cũng sẽ không quá quý lực lượng Còn nếu không có thì núi Chiêu Diêu cũng sẽ đứng nhìn.

.....

Trong bóng đêm dày đặc, bóng dáng của Bắc Minh vương chợt có vẻ tịch mịch và lạnh lẽo.

Trong làn sương mù màu xám cũng có một bóng mặc phục màu đang từ vùng đất cháy đen của núi Chiêu Diêu từ từ đi ra

Bóng đi lớp bụi màu đen là một thiếu nữ mặc phục màu

Mặc dù khuôn mặt nàng được che lại bởi một lớp lụa màu nhiên chỉ cần dựa vào vóc dáng cũng có thể biết nàng rất đẹp.

Người gái đó đủ khiến cho tất cả những đóa hoa động lòng thiên hạ mất đi sắc. Nàng đi hết sức chậm rãi, cũng không hề sử dụng pháp thuật. Thậm chí nàng cũng không hề có lấy một chút pháp thuật dao động ra. Bởi vì nàng hiểu rất rõ sự ảo diệu của pháp Vạn Tuyệt Diệt Tiên núi Chiêu Diêu. Chỉ cần bản thân để lộ ra một chút pháp lực dao động là sẽ bị núi phát hiện ra.

Bước mặt đất cháy đen, nhưng nét mặt thiếu nữ không hề có lấy một chút khó chịu mà lại còn có một sự tôn kính.

Bởi vì nàng hiểu rõ khu vực nơi này cũng với vùng đất mà Bắc Minh vương luôn nhìn tại sao mà có.

265. Chương 258: Số Mệnh.

Chương 258: Số mệnh Bốn mươi năm cái sườn núi này, mỗi khi hè đến đều nở rộ vô số những loài hoa lạ. Nhưng hiện tại, sườn núi cháy đen đó lại mai táng hơn năm cao thủ của núi Chiêu Diêu. Năm xưa, khi núi Chiêu Diêu chiến với môn thiên hạ, đám cao thủ cuối cùng của họ đã bắt chấp tất cả tạo ra Thiên Thủy đại pháp mới có thể đẩy lùi kẻ địch xâm nhập. Mỗi một tấc đất ở đây đều tụ ý chí bất khuất của núi Chiêu Diêu.

Thiếu nữ áo lạnh nhìn màn tối đen rồi đi tiếp. Đột nhiên nàng dừng lại vì từ làn sương mù cách nàng không xa có một tiểu sa di đầu bước ra. Người tuổi đó chính là Đông Hầu Thanh Bức đã được tái tạo thân thể sau khi bị Kỳ Liên Liên Thành đánh nát.

- Sự muối! Muối định rời khỏi núi Chiêu Diêu?

Đông Hầu Thanh Bức đi ra khỏi làn sương mù nhìn thấy thiếu nữ áo dừng lại liền thở dài. Lão biết sự muối một khi đã định thì chắc chắn khó có thể khiến cho nàng đổi. Nhưng hiện tại, Bắc Minh vương đã hạ lệnh tất cả núi Chiêu Diêu không được phép rời núi, nhúng vào việc giữa Kỳ Liên Liên Thành và Lạc Bắc. Nếu không thì sẽ không còn là núi Chiêu Diêu. Một khi rời khỏi Chiêu Diêu thì sẽ không còn được phép về. Đông Hầu Thanh Bức cũng biết sự muối của mình có một vị khác biệt lòng của Bắc Minh vương. Nhưng hiện tại núi Chiêu Diêu có rất nhiều tất cả đều dựa vào Bắc Minh vương. Đám Bắc Hầu Bạch Lão vẫn sát, nếu Bắc Minh vương mà không công bằng thì chắc chắn họ sẽ đổi đầu lại.

Tất nhiên Đông Hầu Thanh Bức không Bắc Hầu Bạch Lão có thể hiếp được Bắc Minh vương nhưng núi Chiêu Diêu cũng không thể mất đi một đám như Bắc hầu. Vì vậy mà núi Chiêu Diêu nhất định phải tuân thủ định. Nếu hôm nàng rời khỏi núi Chiêu Diêu thì thật sự có khả năng không thể về được nữa.

- Nếu ta không đi, núi Chiêu Diêu sẽ không còn là núi Chiêu Diêu nữa.

Thấy sắc mặt lo âu của Đông Hầu Thanh Bức, thiếu nữ áo bình tĩnh lắc đầu rồi hỏi lại Đông Hầu Thanh Bức:

- Trong của núi Chiêu Diêu chúng ta chỉ cần có một nơi toàn để sống thôi sao?

- Muối nói vậy cũng đúng. Nếu Lạc Bắc không có giúp đỡ thì núi Chiêu Diêu sẽ mất đi ý tồn tại. Nhưng ta muốn sự muối thật kỹ. - Đông Hầu Thanh Bức hít một hơi rồi từ từ nói tiếp:

- Mặc dù thực lực của núi Chiêu Diêu chúng ta mạnh hơn bốn mươi năm nhưng bốn mươi năm qua, thực lực của Côn Luân cũng mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Mà núi Chiêu Diêu chúng ta cũng đã mất mát quá nhiều.

- Tất cả vì núi Chiêu Diêu.

Thiếu nữ áo nhìn Đông Hầu Thanh Bức:

- Quyết định của sự phụ không hề sai. Rất nhiều của núi Chiêu Diêu không muốn giúp Lạc Bắc. Còn ta ra cũng là vì núi Chiêu Diêu.

- Ta biết không phục được muối. - Đông Hầu Thanh Bức cười khổ rồi lắc đầu, sau đó lên tiếng:

- Có điều Kỳ Liên Liên Thành thật sự là một đối thủ đáng sợ. Hẳn lại là cổ hủ, chỉ cần một vấn đề như thế nào sẽ không bao giờ đổi. Thậm chí hẳn còn bất chấp để hoàn thành. Mà muối cũng phải nhớ một là không làm, khi đã làm thì phải cẩn thận.

Sau khi dừng một chút, Đông Hầu Thanh Bức lại bổ thêm:

- Cũng vì tính tình như thế cho nên tu vi của hẳn tăng lên với một tốc độ Hiện tại có lẽ với tu vi của hẳn thì cả sự phụ cũng chưa chắc đã thắng được.

- Ta biết tu vi của mình kém hẳn rất nhiều. Nhưng nếu tất cả đều không làm gì thì chẳng lẽ để cho Côn Luân nắm hết sống chết của mọi thế

- Cái này ta cũng hiểu. - Đông Hầu Thanh Bức thở dài:

- Có điều muối hiểu sai ý của Huynh cũng không phải là muối không có cơ hội, nếu không thì cũng không định cho muối đi.

Thiếu nữ áo hơi bối rối nàng không Đông Hầu Thanh Bức lại nói như vậy.

- Nếu muối biết được Lạc Bắc đang ở đâu thì phải dốc hết sức mà dò ra - Đông Hầu Thanh Bức nói tiếp.

Thiếu nữ áo lên tiếng hỏi:

- Tại sao?

- Ta đoán sự phục cũng chưa hẳn không ra mà muốn sát Lạc Bắc sẽ như thế nào, hoặc muốn có bao nhiêu sẽ vì La Phù, vì Nguyên Thiên Y mà đổi đầu với Kỳ Liên Liên Thành. Người muốn những này sẽ tập hợp

được bao nhiêu lực lượng. Nếu như cục diện bất lợi thì núi Chiêu Diêu chúng ta có cố cũng chỉ phí sức mà không đổi được kết quả. - Đông Hầu Thanh Bức nhìn vùng đất cháy đen rồi đột nhiên cười nói:

- Một khi đó ra sẽ có nhiều xuất hiện. Ta có cảm giác một thể lực như La Phù một khi đối diện với sự sống còn chắc chắn sẽ thể hiện một thứ lực lượng mà chúng ta không thể nào tưởng tượng được. - Đông Hầu Thanh Bức dừng một chút rồi nói

- Hơn nữa...cũng vì Lạc Bắc. Ta biết muối chỉ vì hấn chứ không phải vì cái thân phận đệ tử của La Phù mà đi giúp hấn. Ta tưởng chắc chắn sẽ có giống như muối.

- Đa tạ sư

Thiếu nữ áo thi lễ một cái với Đông hầu Thanh Bức.

- Đi thôi.

Đông hầu Thanh Bức

- Ta muốn đi với muối ra

Mặc dù không giống như những Đông hầu Thanh Bức có một sự tương đối với Lạc Bắc và La Phù. Nhưng Đông hầu Thanh Bức cũng hiểu rõ cảm giác của mình về sự mạnh mẽ của Kỳ Liên Liên Thành.

Mặc dù Yêu tộc bọn họ có tuổi thọ rất dài không như những mười năm qua, Đông hầu Thanh Bức đã với việc rất nhiều bên mình đã biến mất.

Có lẽ lão đi với nàng một đoạn đường để sau này chẳng không có cơ hội gặp lại.

Nhưng Đông hầu Thanh Bức lại không biết giằng giữa thiếu nữ áo và Lạc Bắc còn có một cái số mệnh nứ kéo.

Thiếu nữ áo muốn đi với Lạc Bắc cũng là để khiêu chiến cái số mệnh kia.

.....

- Con mụ điên...

Trong lầu nhỏ, mặc dù khuôn mặt đỏ hồng nhưng Minh Nhược lại như đang nhoẻn cười.

Trong nháy mắt khi Độc Long tôn giả bị nàng đánh chết, vào lúc hai luồng lực lượng vô thượng nát, Độc Long tôn giả cũng có thể cảm nhận được của nàng mà đồng thời nàng cũng cảm nhận được một chút của lão.

Minh Nhược từ cửa lão biết được tức Lạc Bắc là nhân của La Phù đã ra vì vậy mà Minh Nhược mới biết Kỳ Liên Liên Thành sẽ chóng tới đây.

Tuy nhiên Minh Nhược dường như cũng không tới Kỳ Liên Liên Thành mà bởi vì cảm nhận được khi chết Độc Long tôn giả chứ mình là mụ điên mà buồn cười.

Hiện tại, tất cả mọi Từ Hàng Tĩnh Trai đều đã biết sức sống của Minh Nhược đang chóng biến mất. Nhưng bên lầu nhỏ, Lạc Bắc và Minh Nhược ra lại không còn một ai khác.

Bởi vì Minh Nhược không muốn cho mọi ở mặt mình với một sự đau thương.

Là thì ai mà chẳng phải chết. Cho dù tu đạo có tu vi cao tới đâu thì cũng là Ngàn năm có biết bao nhiêu tu đạo với tu vi cực cao nhưng có nào có thể sống tới bây giờ?

Chưa nói Minh Nhược còn có rất nhiều phải làm.

- Thì ra Nam Ly Việt muốn có được viên Huyết Xá Lợi. - Minh Nhược đang cười vì câu mắng của Độc Long tôn giả lại nhìn Lạc Bắc:

- Viên Huyết xá lợi của Từ Hàng Tĩnh Trai chúng ta ở pháp Thanh Lư. Vân Viện biết chỗ của nó. Nếu muốn sử dụng thì bảo Vân Viện đi lấy nó cho

Lạc Bắc cảm thấy buồn bã nhiên hấn rất chăm chú. Bởi vì hấn biết hiện tại Minh Nhược nói tới gì cũng đều hết sức đối với Từ Hàng Tĩnh Trai.

- Có điều Nam Ly Việt thật đơn giản.

Minh Nhược dường như hơi mệt, khẽ nhắm mắt lại:

- Cho dù với tu vi của ta cũng rất khó hóa được một viên Huyết Xá lợi mà không bị ma khí xâm nhập.

- Cho dù với tu vi của cũng không thể hóa được hoàn toàn một viên Huyết xá lợi? - Lạc Bắc nhìn Minh Nhược.

- Nếu như có thể thì ta chẳng hóa nó từ lâu rồi sao? - Minh Nhược giả vờ giận dữ, mắt nhìn Lạc Bắc:

- Nhưng chỉ có Huống Vô Tâm mới có thể hóa được một viên Huyết Xá Lợi đầy đủ để có được một môn công pháp của U Minh ma. Mặc dù này Huống Vô Tâm phải tới sau khi hóa Huyết Xá Lợi mới biết nhưng Nga Mi và Từ Hàng Tĩnh Trai chúng ta đã biết được từ bốn năm

- Với tu vi của mà cũng không thể hóa vậy Huống Vô Tâm... - Lạc Bắc đột nhiên tới một cái khả năng mà hít một hơi.

- Bốn năm Nga Mi và Từ Hàng Tĩnh Trai chúng ta đã phát hiện gần như tất cả lực lượng chân đều có thể sử dụng công pháp của U Minh ma. Tuy nhiên công pháp của y lại nằm Huyết Xá Lợi, nên muốn có được công pháp đó thì tiên phải hóa ma khí. Chỉ cần hóa được một viên Huyết Xá lợi, khi chân và ma khí của nó ra toàn bộ thì mới có thể nắm được thứ công pháp kia. Dù sao, ta tự lượng với tu vi của mình, một khi dẫn nhiều ma khí vào có lẽ cũng phải chịu ảnh hưởng.

266. Chương 259: Lan Thần Quân

quân Minh Nhược lại nói thẳng:

- Có thể tu vi của y vốn hơn xa ta, hoặc chỉ cố gắng làm cho ma khí xâm nhập vào giảm tới mức thấp nhất có khi phóng ấn chặt nó lại.

- Vậy nếu để cho ma khí ảnh hưởng thì như thế nào? - Lạc Bắc nhìn Minh Nhược mà hỏi.

- Nhẹ thì tâm tính đổi, nặng thì biến thành U Minh ma thứ hai. - Minh Nhược nói một cách thần nhiên.

- Nhưng cho dù Huống Vô Tâm có bị ma khí xâm nhập làm mất đi nhân tính thì tu vi và pháp thuật của y vẫn không thể sánh nổi với U Minh ma khi đó. Trừ khi y phải có được cả bảy viên Huyết Xá lợi. Có điều theo ta biết thì Thục Sơn các đã áp được ma khí của Huyết Xá Lợi mà hóa. Nói thật, ta cũng có phần bội phục Vũ Nhược Trần và Thiên Tập Việt. Dù sao thì bọn họ cũng không vì thứ pháp thuật có đó mà hóa ma khí của nó.

Mặc dù Minh Nhược nói một cách thần nhiên nhưng vẫn đủ khiến cho Lạc Bắc ớn lạnh. Tuy rằng thực lực của Huống Vô Tâm không vượt qua U Minh ma năm đó nhưng với tu vi của y như vậy, nếu thật sự mà mất đi nhân tính thì không biết sẽ có bao nhiêu chết y.

- Có thêm một cái pháp thuật lợi hại cũng chẳng phải là xấu. Ít nhất thì lực pháp thuật của U Minh mà gần như vượt qua mọi pháp thuật thế - Minh Nhược nhìn Lạc Bắc rồi nói:

- Ta đề chong tu Tĩnh Niệm Thông Minh tới tầng thứ chín rồi đi hóa hai viên Huyết Xá Lợi kia. Ít nhất ta có thể đoán nếu tu Tĩnh Niệm Thông Minh tới tầng thứ chín thì việc hóa Huyết xá lợi sẽ rất tốt.

- Tầng thứ chín?

Lạc Bắc gật đầu. Hấn biết tu Tĩnh Niệm Thông Minh khiến cho tâm niệm và lực ý chí có tác dụng rất lớn việc chặn ma khí. Hơn nữa nhìn tu vi của Minh Nhược dường như đã đạt tới tầng thứ tám là Kiểm Tâm thông đủ hiểu được lực lượng của thứ pháp này mạnh như thế nào. Điều nhất đó là Lạc Bắc không hề Minh Nhược.

- Trước tiên không phải lo tới khác cứ ở đây tu Kỳ Liên Liên Thành sẽ chóng tới đây mà thôi.

Minh Nhược đầu nhìn những đám mây bên lầu mà nói:

- Nghe nói tu vi của y so với Độc Long tôn giả còn lợi hại hơn nhiều.

Ba núi thẳng vào mây, bốn vách núi là bốn thác. Khắp nơi đây không tới, sông băng khắp chốn khó tới

Núi Bắc Âm khắp nơi chỉ toàn một màu xóa.

Những cơn gió to thổi núi cọ vào băng làm lên những tiếng sần sạt. Khắp dãy núi bao phủ bởi băng chỉ có một loại cây với cành lá rắn như sắt thép nhưng nhìn lại hết sức nhỏ bé.

Tuy nhiên khắp đất toàn đó đột nhiên xuất hiện một điểm đen. Điểm đen đó theo cuồng đột nhiên hạ xuống đứng giữa băng

Kỳ Liên Liên Thành.

Cái bóng đen từ cao đột nhiên hạ xuống giữa băng chính là Kỳ Liên Liên Thành với gương mặt cương

Nửa y còn ở Liêu Đông nhưng nửa sau y đã tới núi Bắc Âm cách đó dặm.

Cho dù là có tu vi cực cao nhưng qua dặm với một tốc độ như vậy thì chân cũng sẽ bị tổn hao rất nhiều. Nhưng dường như Kỳ Liên Liên Thành không hề bị ảnh hưởng mà vẫn đứng thẳng tắp.

Nhìn quần áo rách gần hết, Kỳ Liên Liên Thành đột nhiên giơ chop một cái nhổ tận gốc hơn mười bụi cây vào

Y khẽ đưa nhào nặn một cái hơn mười bụi cây liền biến thành một sợi chỉ gai dài mỏng. Ngay lập tức nó chóng bện lại rồi biến thành một bộ phục màu xám đơn giản.

Còn bộ phục rách rưới y lúc liền biến thành bụi. Sau đó, Kỳ Liên Liên Thành liền mặc cái bộ phục màu xám vừa mới tạo ra lên

Sau khi mặc bộ phục đó Kỳ Liên Liên Thành lại đưa khiến cho băng đang múa gió chóng quăn lại rồi hóa thành một hạt nước nhỏ y.

Hạt nước đó từ lòng bàn của Kỳ Liên Liên Thành chạy dọc theo thân thể của y. Lăn dọc từ cánh qua rồi qua tóc khiến cho giọt nước suốt càng lúc càng nên đen xì, dơ bẩn. Tuy nhiên thân thể của Kỳ Liên Liên Thành thì lại chóng nên sạch sẽ. Sau khi giọt nước lại nơi đầu của mình, toàn thân của Kỳ Liên Liên Thành hoàn toàn sạch hết bụi tản ra một thứ khí thể cực mạnh.

Chỉ một giọt nước mà có thể làm cho toàn thân sạch sẽ.

Một giọt nước lóng lánh chợt xuất hiện Kỳ Liên Liên Thành rồi sau đó giọt nước màu đen liền biến mất cuồng

Kỳ Liên Liên Thành vừa mới đón lấy bông thì một thứ khí thể đột nhiên từ y tản ra. Với thứ khí thể đó, cuồng như đột nhiên biến mất không còn thấy bóng dáng. Khi phát ra làn khí thể đó, Kỳ Liên Liên Thành liền úp từ cao ẩn xuống.

Chỉ một cái ẩn nhẹ nhưng một thứ lực lượng làm cho ta khó có thể tưởng tượng đột nhiên xuất hiện theo lớp băng khiến cho cả Bắc Âm như biến thành một khổng lồ thức tỉnh mà mình. Tất cả băng núi vọt lên cao tới mây

Toàn bộ băng bề mặt núi Bắc Âm bị lực lượng chân của Kỳ Liên Liên Thành làm cho lên cao nên lớp đá đen bên dưới thì vẫn không hề bị ảnh hưởng.

Như thế này cần phải có lực lượng và sự khống chế chân đạt tới mức nào?

Kỳ Liên Liên Thành cũng không hề để ý tới lớp băng lên. Ánh mắt của y hết sức chăm chú nhìn về phía dãy núi mặt. Ở một nơi cách y sáu mươi cái sườn núi đen đột nhiên xuất hiện một chữ “ Sắc “ được điêu khắc.

Không hề dừng lại, Kỳ Liên Liên Thành giống như một bóng quỷ nháy mắt xuất hiện chữ “ Sắc “ . Trong nháy mắt, một làn lực lượng chân chợt kết dưới chân của y tạo thành tia sáng màu tím, rồi chui xuống bên dưới.

Trong nháy mắt khi Kỳ Liên Liên Thành chui vào lớp thạch, lớp băng bên liền rơi xuống dưới xóa sạch mọi giấu vết.

Chưa tới một nén Kỳ Liên Liên Thành đã xuống sâu được bốn, năm mươi Càng đi xuống dưới, lớp đá thạch cứng rắn càng nên giống như sắt thép. Một tiếng động đục chọt lên, lực lượng chân dưới chân Kỳ Liên Liên Thành như đụng phải cái gì đó. Chỉ thấy bên lớp thạch chọt lóe lên một vầng ánh sáng màu Trong nháy mắt, ánh sáng màu mở rộng va chạm với chân của Kỳ Liên Liên Thành. Trên vầng sáng đó lập tức xuất hiện rất nhiều Phạn văn giống như xà kiên cường chống lại.

Kỳ Liên Liên Thành vẫn bình thản, hai y đột nhiên tản ra ánh sáng màu vàng rồi nháy mắt hóa thành một Kim Cương xử giáng mạnh lên vầng sáng màu “ Ầm! “ Vầng sáng màu giống như cái vỏ lập tức nát vụn.

Một làn hơi thở bạo giống như núi lửa bốc lên. Đường như ở bên dưới đó đang ẩn một ma vô cùng lợi hại.

Những âm thấp từ dưới nền đất lập tức vọng lên.

Làn hơi thở vô cùng mãnh cho dù đám Tiểu Vong Trần của Nại Hà ma cũng không có được cái khí thế như vậy. Tuy nhiên, Kỳ Liên Liên Thành cũng chẳng hề sợ hãi tiếp tục thẳng xuống bên dưới.

Bên dưới vầng ánh sáng màu không lại là một cái không rộng lớn.

Năm sợi dây xích nối tiếp nhau tạo thành một cái pháp lấp lánh ánh vàng. Trong pháp ẩn một có vóc dáng cao gầy.

“ Leng Leng “ Tiếng sợi xích va chạm vào nhau cùng với hơi thở ác giống như dâng lên khiến cho toàn bộ không có một cảm giác khó chịu.

- Ha ha! Cuối cùng thì cũng có xông vào đây. Ha ha! Khắp gầm này chỉ có ta là độc tôn. Ha ha.

Trong tiếng cười điên cuồng và kiêu ánh sáng từ sợi xích nên rực rỡ khiến cho toàn bộ lòng núi như một tầng băng sập xuống.

Người pháp nhìn giống như một cái cây khô nhưng thân thể lại liên tục có những bọt máu xuất hiện. Trong mắt y thi thoảng lại xuất hiện tia sáng màu bích. Năm cái vòng màu vàng thì một cái thùng tâm mạch của y, một cái qua bụng, mấy cái khác thì qua hai và hai chân mà quán lấy xương cốt, kéo y ra thẳng tắp, giữa không chỉ còn có cái đầu là có thể cự quây.

Trên đỉnh đầu của y còn có một cây Hàng Ma xử màu vàng thùng qua đỉnh đầu vào

Nếu là một khác thì một khi bị cái Hàng Ma xử đâm vào Thiên Linh cái và bị một sợi xích qua tâm mạch thì đều khó có khả năng sống được. Nhưng cái xác này lại vẫn tản ra pháp lực dao động rất mạnh.

Dưới thân đó có một cây đèn. Trên thân đèn có khắc vô số hình ảnh những pho tượng Phật. Từng luồng hơi nóng từ cây đèn bốc lên đốt cháy y. Mỗi một đợt hơi nóng như vậy, thân thể của y lại xuất hiện một cái bóng máu thật to cùng với mùi thối tươi.

Có thêm một cái pháp khí liên tục thiêu đốt đêm như vậy mà này vẫn không hề chết.

Hơn nữa, nhìn hình dạng của y thì có lẽ bị ẩn ở đây đã không biết bao nhiêu năm.

- Tới đây đi! Hiện khí và chân của cho ta để ta phá cái pháp này.

267. Chương 260: Ai Để Ý.

Nhìn thấy Kỳ Liên Liên Thành tiến vào, người đó cơ bản chẳng thèm hỏi lai lịch của Kỳ Liên Liên Thành mà há cái miệng to thối ra mấy luồng ánh sáng màu vàng về phía gã.

Kỳ Liên Liên Thành cũng chẳng trả lời, phất tay đánh ra một vầng ánh sáng màu hồng. “ Oành! “ Hai luồng ánh sáng va chạm vào với nhau khiến cho mấy tia sáng màu vàng kia quay tròn một vòng rồi trở lại trước mặt người đó. Nhìn kỹ thì ra đó là năm viên Xá lợi tử màu vàng.

“ Oành! “ Người đó phun ra một luồng chân nguyên về phía cây đèn. Dưới tác dụng bởi chân nguyên của lão, ngọn lửa trên cây đèn bốc lên hừng hực phát ra ánh sáng màu trắng, tràn ngập cả ngọn núi.

Cây đèn đó vốn là pháp khí để đối phó với lão nhân đó nhưng không ngờ lão lại lợi dụng nó để tấn công Kỳ Liên Liên Thành.

Một vầng ánh sáng màu tím đột nhiên tỏa ra từ người Kỳ Liên Liên Thành ngăn cản ánh sáng màu trắng của cây đèn. Ánh sáng màu tím lưu chuyển rồi từ từ biến thành một pho tượng thần cầm trong tay Kim Cương xử, Hàng Ma trượng, Song Cổ kiếm, kinh tràng...từ thanh pháp khí liên tục xuất hiện trong tay pho tượng.

- Đại Đạo Như Thiên quyết! Người là tyeg đệ tử của Côn Luân?

Lão nhân thối rửa tới mức độ này nhưng dường như không hề cảm thấy có lấy một chút đau đớn. Lão vẫn yên lặng nhìn Kỳ Liên Liên Thành:

- Không ngờ Côn Luân lại có được một tên văn bối như ngươi.

- Lan thần quân. Chỉ cần ngươi giúp cho ta một chuyện, ta sẽ để cho ngươi ra ngoài. - Kỳ Liên Liên Thành nhìn thẳng vào ánh mắt của lão nhân kia mà nói.

- Đồng ý làm một chuyện cho ngươi? - Lão nhân thối rửa cất tiếng cười điên cuồng:

- Ngươi không sợ sau khi thả ta ra ta không giúp ngươi hay sao? Có khi ngươi vừa thả ta ra thì ta sẽ giết ngươi?

- Ngươi không giết được ta. - Kỳ Liên Liên Thành nhìn lão già thối rửa:

- Hơn nữa ta sẽ thả ngươi ra vì ngươi không như những người khác. Chỉ cần ngươi đồng ý một chuyện của ta thì ngươi sẽ nhất định làm.

Đột nhiên không gian trong lòng núi trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại hơi nóng bốc lên từ cây đèn thiêu đốt lão nhân.

Im lặng một lúc, lão nhân thối rửa chợt cất tiếng cười điên cuồng:

- Được! Vì câu nói của ngươi. Sau khi ngươi thả ta ra ngoài, ta sẽ giúp ngươi một chuyện.

- Kỳ Liên Liên Thành đi tìm Lan thần quân?

Trên không trung tại bên bờ của Tây Hải, Đường Khanh Tướng nhìn Huống Vô Tâm rồi trầm giọng nói:

- Ngoại trừ Lan thần quân ra thì hẳn còn tới núi Bắc Âm để tìm người nào nữa? Ta thấy Lạc Bắc chỉ sợ có mọc cánh cũng không thoát khỏi sự bố trí của y.

- Kỳ Liên Liên Thành đúng là nhân tài kiệt xuất nhất trong số đệ tử hậu bối của Côn Luân. - Huống Vô Tâm chẳng hề e ngại Đường Khanh Tướng mà cười nói:

- Thừa lúc phái Sắc Lặc mở trận pháp bế quan sáu mươi năm liền thả Lan Thần quân bị Sắc Lặc phong ấn. Không ngờ y có thể nghĩ ra được cả cái cách này. Thật sự ta vẫn hơi xem thường hắn.

- Tu vi của Kỳ Liên Liên Thành thật sự tiến quá nhanh. - Sắc mặt của Đường Khanh Tướng cũng trở nên lạnh lùng. Không biết có phải vì Huống Vô Tâm nói y không bằng Kỳ Liên Liên Thành hay là vì lý do nào khác.

- Hiện tại nếu không loại trừ hắn thì sợ sau này khó đối phó.

- Ngươi cứ theo hắn mà bố trí là được. Còn về phần hắn thì tới lúc ta sẽ tự tay đối phó. - Huống Vô Tâm quay đầu nhìn về hướng Côn Luân mà cười nhạt:

- Hiện tại ta có việc phải làm trước.

“ Lão định làm gì? “

Một cái cảm giác ớn lạnh tràn ngập khắp người Đường Khanh Tướng.

Mặc dù Huống Vô Tâm nói hết sức bình thản, sắc mặt cũng thản nhiên nhưng Đường Khanh Tướng lại cảm nhận được dã tâm của lão. Cái dã tâm đó khiến cho y cảm thấy sợ hãi. Y cảm thấy một cách rõ ràng chuyện Huống Vô Tâm định làm chắc chắn sẽ là chuyện kinh thiên động địa.

...

Núi Bích Vân...

Trong một cái động rộng lớn, trước mặt một lão đạo mặc đạo bào màu xanh có một đồng tử trẻ tuổi đang quỳ.

Nhìn đồng tử cung kính dập đầu với mình, lão đạo khẽ thở dài một tiếng.

- Nếu một ngày người chưa tu luyện Bích Vân chân quyết tới được tầng thứ bảy thì không được ra khỏi cái động này. Người nhớ kỹ chưa?

- Đệ tử ghi nhớ.

Nghe thấy đồng tử trẻ tuổi gật đầu đồng ý, lão đạo liền bước ra khỏi hang. Từ trên tay lão xuất hiện một vầng sáng, ngay lập tức cái cửa động từ từ bị đóng lại rồi biến thành một vách đá bóng loáng.

Lão đạo mặc đạo bào màu xanh biếc chính là Thạch Chân nhân của Bích Vân động.

Mặc dù Thạch Chân nhân vẫn còn lưu luyến nhưng khi lão quay người phi ra khỏi núi thì ánh mắt lại hết sức kiên quyết.

Lão biết rõ lần này rời núi có thể sẽ không quay trở lại được nữa. Vì vậy mà trong một ngày, lão đã khắc toàn bộ Bích Vân tyeg chân quyết lên trên vách động.

Tuy nhiên tyeg con người sinh ra trên đời có một số việc

Mặc dù mái tóc của Thạch chân nhân hơi điểm bạc nhưng có một vài chuyện lão vẫn còn nhớ rõ.

.....

Thạch chân nhân lướt thẳng ra khỏi Bích Vân động được vài dặm thì chợt dừng lại.

Bầu trời đột nhiên tối sầm lại rồi một luồng khí đen bao phủ ánh lửa màu xanh đột nhiên từ trên cao giáng xuống rồi ngưng tụ lại thành một gương mặt khổng lồ.

- Âm Sơn chân pháp?

Thạch chân nhân nhìn gương mặt khổng lồ tyeg mà hơi giật mình:

- Phái Âm Sơn vẫn còn có người sống?

- Người của La Phù vẫn còn chưa chết hết cho nên ta còn phải sống. - Gương mặt khổng lồ cất tiếng cười lạnh lùng.

Thạch chân nhân vẫn thản nhiên nhìn gương mặt khổng lồ:

- Ta và phái Âm Sơn các ngươi không liên quan gì tới nhau, không hiểu tại sao ngươi lại cản đường của ta.

- Phái Âm Sơn của ta và ngươi thật sự không liên quan tới nhau. Ta cũng không biết ngươi có quan hệ với La Phù như thế nào. Tuy nhiên Kỳ Liên Liên Thành bảo ta phải giết ngươi, cho nên ta...nhất định phải giết ngươi.

- Muốn giết tyeg ta? Vậy thì tới đây đi.

Thạch chân nhân vừa nói một câu đó liền ra tay cùng với gương mặt khổng lồ màu đen của Âm Hàn Ly.

“ Phù! “

Hơn mười luồng khí đen trong nháy mắt hình thành một cái lồng giam bao phủ Thạch chân nhân vào bên trong. Ánh lửa màu xanh hừng hực trong làn khí trong nháy mắt đốt cháy Thạch chân nhân thành tro. Tuy nhiên trong nháy mắt khi lão đạo hóa thành tro thì một giọt nước màu xanh biếc cũng biến mất.

- Sao có thể như vậy?

Từ tyeg trong làn khí đen và ánh lửa màu xanh chậm chậm xuất hiện bóng dáng của Âm Hàn Ly.

Do tu luyện pháp thuật của phái tyeg Âm Sơn cho nên sắc mặt của Âm Hàn Ly hoàn toàn tối đen tyeg nhưng hiện tại sắc mặt của y hoàn toàn trắng bệch.

Hai tay của y ôm lấy ngực. Từ nơi đó đang phun ra máu huyết và chân nguyên rất mạnh.

Âm Hàn Ly nhìn nơi Thạch chân nhân hóa thành tro bụi mà như không tin nổi vào chuyện đã xảy ra.

Tu vi của Thạch chân nhân nếu so với Âm Hàn Ly thì kém hơn một chút.

Nhưng cơ bản Âm Hàn Ly lại không thể ngờ được khi đối mặt với một đòn của mình, không ngờ Thạch chân nhân lại không hề phát ra một thứ pháp thuật phòng ngự nào mà dồn hết sức đón lấy một đòn của y.

Mãi cho tới bây giờ, Âm Hàn Ly mới hiểu ra rằng Thạch chân nhân dường như không hề muốn sống. Tựa như lão chỉ muốn loại bỏ bớt một kẻ địch của La Phù.

- Sao có thể như vậy?

Một ngụm máu tươi đột nhiên từ miệng Âm Hàn Ly phun ra rồi y như một tảng đá rơi xuống đất.

Tại sao?

Rốt cuộc thì La Phù cho lão cái gì mà lão lại chấp nhận liều mạng để cùng chết với mình?

Ánh mắt thất thần của Âm Hàn Ly nhìn lên bầu trời.

Y chưa bao giờ nghĩ tới chuyện mình lại chết trong tay của Thạch chân nhân. Cơ bản y cũng không hề ngờ tới trong khoảng khắc đó, Thạch chân nhân lại quyết định như vậy.

Tuy nhiên trong không trung xanh thẳm, lại có một cái đáp án mà Âm Hàn Ly không thể nào ngờ được...

.....

Hơn một trăm năm trước, tại núi Bích Vân có một nam tử mặc áo tang gặp một người sai vặt bị bệnh chốc đầu.

Nam tử mặc áo tang thân nhiên hỏi gã sai vặt có muốn sống hay không.

Tên tiểu tử sai vặt đó trả lời lại rằng muốn. Vì vậy mà nam tử mặc áo tang nói cho y một bộ khẩu quyết, đồng thời giúp y nhớ rõ.

Tên tiểu tử bị bệnh đó chính là Thạch chân nhân. Mãi cho tới tận sau này, Thạch chân nhân mới biết nam tử mặc áo tang đó chính là Nguyên Thiên Y của La Phù. tyeg

Mà Âm Ly Hàn lại không thể ngờ được nguyên nhân thực sự khiến cho Thạch chân nhân chấp nhận cái chết để kéo y đi theo cũng không phải là do Nguyên Thiên Y truyền cho mình bộ khẩu quyết.

Đó là bởi vì trước khi Nguyên Thiên Y nói chuyện với lão thì trên đời này chưa từng có một ai để ý tới lão.

Những cơn đau nhức trên người khiến cho mỗi người gặp lão đều cảm thấy ghê tởm. Tất cả mọi người đi qua lão đều bịt mũi. Sở dĩ lão tới núi Bích Vân đó là bởi vì tyeg lão nghe thấy có người nói chuyện sợ lão lây bệnh nên định trục xuất ra khỏi trấn.

Nhưng Nguyên Thiên Y lại không giống những người khác, cơ bản đối xử với tyeg lão hết sức bình đẳng.

Cái nguyên nhân chính đó cho dù là Kỳ Liên Liên Thành biết được Bích Vân chân quyết được Nguyên Thiên Y truyền cho lão cũng không thể hiểu được.

tyeg

268. Chương 261: Áo Bào Đỏ Thẫm

Núi Trường Bạch.

Thạch Tán nhân mặc một bộ trang phục màu đen đang vuốt ve một viên ngọc như ý màu trắng.

Mỗi lần chạm vào viên ngọc liền có một vầng ánh sáng màu trắng tản ra bao phủ cả y và năm, sáu đệ tử bên người.

Ánh mắt của Thạch tán nhân và mấy tên đệ tử đều hết sức hoảng sợ.

Ánh sáng từ viên ngọc như ý trong tay Thạch tán nhân tản ra bảo vệ bọn họ khỏi những trận gió và những tảng băng sắc bén từ xung quanh vọt tới liên tục va chạm lên trên vầng sáng.

Cuối cùng, Thạch tán nhân chợt run người. Chân nguyên và lực lượng của y không thể tyeg nào giữ được sự phòng ngự đó nữa. Ánh sáng màu trắng từ viên ngọc như ý lập tức vỡ nát.

tyeg

Năm, sáu tên đệ tử của Thạch tán nhân tyeg đồng loạt hô lên một tiếng rồi phát ra mấy đạo kiếm quang che chở cho Thạch tán nhân.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, một tảng băng lăng dài tới một trượng lao qua màn kiếm với một tốc độ kinh người, xuyên thủng hai tên đệ tử tyeg của Thạch tán nhân, găm họ lên trên mặt đất.

Nhìn máu tươi chảy xuôi theo tảng băng lăng, Thạch tán nhân không nhìn được nhìn một nam tử trẻ tuổi ở phía xa mặc trang phục được tạo ra từ lông chim mà kêu lên:

- Người là ai? Tại sao lại muốn giết chúng ta?
- Ta là ai thì cơ bản các người không cần phải biết. - Nam tử trẻ tuổi cười cười:
- Kỳ Liên Liên Thành cảm thấy người sẽ đi ngăn cản việc giết truyền nhân của La Phù cho nên mới sai ta đi giết các người.
- Cái gì?

Thạch tán nhân nhìn đệ tử bị tảng băng xuyên qua người rồi hét lên:

- Ta cơ bản không muốn đi ngăn cản việc giết truyền nhân của La Phù. Ta không hề nghĩ tới việc đó...

Mãi cho tới lúc này, Thạch tán nhân mới có thể hiểu được nguyên nhân tại sao đối phương định giết mình. Mà nhìn sắc mặt của y thì cơ bản không hề nghĩ tới việc ngăn cản Kỳ Liên Liên Thành. Cho nên tiếng hét của y dường như muốn cầu xin được tha thứ.

Nhưng thanh âm của y vừa mới vang lên đã biến mất.

Một cột băng với lực lượng cực mạnh đã phá nát thân thể của y rồi đóng nó xuống mặt đất giống như tên đệ tử.

Nhìn ánh mắt hoảng sợ và cầu xin của Thạch tán nhân, nam tử mặc áo tyeg bằng lông chim phát tay phóng ra mấy cái pháp thuật đánh chết những tên đệ tử còn lại rồi thản nhiên thoát lên:

- Ai quan tâm?

Vân Hồ tyeg tiên ông liều mạng bỏ chạy.

Lồng ngực của lão tyeg đã được quần áo che phủ nhưng bên dưới vẫn là một cái vết thương nặng.

Khác với những môn phái, bình thường tán tu đều mang tất cả tài sản bên người. Bởi vì phần lớn tán tu đều không có chỗ ở cố định. Hơn nữa, những động phủ của họ cũng không có được trận pháp phòng ngự mạnh. Những người có tu vi cao thường là tìm được, hay chiếm lấy động phủ còn sót lại của những người tu đạo thời cổ.

Mà không có trận pháp phòng ngự cũng rất dễ dàng lúc nào cũng bị trộm tới thăm. Cho nên để bảo đảm nhất là những thứ đồ quan trọng nên mang theo người.

Vân Hồ tiên ông cũng mang hết tất cả những đồ quan trọng trên người. Hơn nữa, một người như lão có kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú. Đồng thời một tán tu đã tu luyện trăm năm nên trên người cũng có rất nhiều thứ tốt, chẳng hạn như thuốc chữa thương.

Vốn với pháp thuật của mình và linh dược mang theo, cho dù bị người ta xuyên thủng thân thể thì vẫn có thể chữa trị được. Nhưng bên trong bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc lại có tyeg kiếm ý và kiếm khí rất mạnh. Tất cả vẫn còn trong miệng vết thương của lão giống như những lưỡi dao sắc bén ngăn chặn vết thương của lão bình phục.

Cho nên mặc dù đã dùng hết đan dược mang theo, Vân Hồ tiên ông vẫn không thể ngăn vết thương chuyển biến xấu. Lão chỉ có thể miễn cưỡng luyện hóa kiếm khí và kiếm ý để lại trong miệng vết tyeg thương mà thôi.

Vào lúc này, Vân Hồ tiên ông biết mình phải nhanh chóng tìm một nơi có đầy đủ linh khí để tĩnh tu, chữa thương.

Nhưng mới chạy ra khỏi núi Đại Đông, Vân Hồ tiên ông nhanh chóng cảm nhận được có một làn hơi thở bám theo sau mình.

Làn hơi thở đó ngay từ đầu đã khiến cho Vân Hồ tiên ông cảm thấy lạnh người. Sau một lát, lão liền hiểu tại sao bản thân mình lại có cảm giác đó.

Bởi vì làn hơi thở đó hoàn toàn khác với chân nguyên của lão.

Có thể nói nó hoàn toàn khác với hơi thở chân nguyên của tất cả các huyền môn chính đạo trong thiên hạ. Nó phát ra từ người tu luyện pháp quyết Ma tyeg đạo, người tu luyện khí âm lệ.

Mặc dù Vân Hồ tiên ông không có ân oán đối với người trong ma môn nhưng khí huyết, thân thể và nguyên anh của người tu đạo đều là những vật liệu rất tốt đối với ma môn.

Hiện tại chân nguyên trong cơ thể của Vân Hồ tiên ông đã gần hết. Quan trọng nhất kinh mạch của mình bị Lạc Bắc làm cho trọng thương hơn nữa. Phần lớn pháp thuật mà lão am hiểu đều cơ bản không thể thi triển. Thực lực của Vân Hồ tiên ông lúc này thậm chí còn không bằng hai phần bình thường.

Trong tình hình như vậy, Vân Hồ tiên ông cơ bản không dám dừng lại xem người đó là ai hay có ý nghĩ chiến đấu.

Vân Hồ tiên ông chỉ có cách sử dụng hết tất cả sức lực để trốn.

Nhưng dường như người đó đã theo lao được chừng hơn ba canh giờ. Cho dù lão có cố gắng tới đâu cũng đều không thể nào thoát khỏi.

Tới lúc này, chân nguyên trong người của Vân Hồ tiên ông tyeg đã còn không tới hai phần, đồng thời đan dược bổ sung chân nguyên cũng đã hết sạch. Vốn trong những điều kiện mà Nam Ly Việt hứa với lão có một bình Thạch Nhũ quỳnh dịch nhưng khi bỏ chạy khỏi Từ Hàng Tĩnh Trai, Vân Hồ tiên ông cũng cảm nhận được Nam Ly Việt cũng bỏ chạy như mình. Vì vậy mà điều kiện của hắn khó có thể thực hiện. Hiện tại lão không biết Nam Ly Việt có bị người Ma môn để ý hay không.

Tuy nhiên người Ma môn vốn có hành tung bí ẩn, cơ bản rất ít khi đi lại trên thế gian. Mà hiện tại, bọn chúng là ngang nhiên đuổi theo mình thì chẳng lẽ số mệnh thiên hạ đã thay đổi, người ma môn không sợ để lộ hành tung của mình?

Vân Hồ tiên ông càng lúc càng ớn lạnh. Lão cũng hiểu rõ hai phần chân nguyên trong cơ thể cũng chỉ đủ cho bản thân phi hành được một canh giờ nữa mà thôi.

Hiện tại, Vân Hồ tiên ông chỉ có một vọng duy nhất đó là có thể chạy trốn được tới Vân Lâm tông.

Vân Lâm tông là một phái gần nhất trong vòng ngàn dặm, ngoại trừ Từ Hàng Tĩnh Trai. Mặc dù Vân Hồ tiên ông không có qua lại với họ nhưng bây giờ bị Ma môn đuổi giết nên lão nghĩ tyeg Vân Lâm tông nhất định sẽ giúp.

.....

Nửa canh giờ nhanh chóng trôi qua.

Vân Hồ tiên ông phát hiện ra chân nguyên trong cơ thể mình mất đi còn nhanh hơn tưởng tượng. Tới lúc này, chân nguyên trong người lão còn chưa tới nửa thành.

Nhưng bất chợt, lão chợt phát hiện ra rằng làn hơi thở vẫn bám theo sau đột nhiên giảm dần, rồi từ từ biến mất trong tyeg cảm giác của lão.

- Chẳng lẽ hần cảm thấy nơi này gần với Vân Lâm tông nên không dám đuổi theo tiếp?

Cảm giác mừng như điên khiến cho toàn thân Vân Hồ tiên ông tưởng như không còn tyeg chút sức lực nào nữa.

Nhưng cái cảm giác mừng rỡ vừa mới xuất hiện, Vân Hồ tiên ông đã ngây người. Lão như bị ngấm vào trong thùng nước đá vì cái cảm giác ớn lạnh. Không hề có lấy một chút dấu hiệu, một bóng người màu hồng đã xuất hiện trước mặt lão.

Đó là một người thanh niên mặc áo bào đỏ thẫm.

Màu da tyeg của hần nhìn trong suốt, khuôn mặt thanh tú giống như một vị công tử thế gian. Hơn nữa, nhìn qua thì tyeg hần dường như rất lễ phép, thậm chí còn hơi mỉm cười, gật đầu với Vân Hồ tiên ông.

Tuy nhiên, Vân Hồ tiên ông vẫn sợ hãi, đứng trong không trung mà không dám cử động.

Người thanh niên nhìn như chỉ mới tyeg hai mươi, sắc mặt hiền hòa mặc áo bào đỏ thẫm. Tuy nhiên khí tức tản ra từ tyeg người y lại tyeg hoàn toàn khác biệt với khí tức của huyền môn chính đạo.

Chỉ có người tu luyện công pháp của Ma môn mới có thể phát ra được thứ khí tức đó.

Hơn nữa, Vân Hồ tiên ông có thể khẳng định cho dù người Vân Lâm tông có tới đây thì cũng không có tác dụng. Bởi vì chân nguyên khí tức của người mặc áo đỏ trước mặt so với khi lão chưa bị thương còn mạnh hơn nhiều.

Vân Hồ tiên ông đột nhiên hiểu ra tại sao trước kái nó lại biến mất.

Cũng chẳng phải nó e ngại Vân Lâm tông mà vì người thanh niên đó cơ bản không còn bám theo sau nữa.

- Người bị thương bởi bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc?

Trong lúc, Vân Hồ tiên ông ngây người, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi ướt đầm trên trán thì người thanh niên chợt hỏi câu đó.

Vân Hồ tiên ông gật đầu. Điều khiến cho lão đỡ sợ hơn đó là người thanh niên kia dường như không có ý giết người.

- Nói vậy thì hiện giờ Lạc Bắc đang ở Từ Hàng Tĩnh Trai?

Người thanh niên mặc áo bào đỏ thẫm liếc mắt nhìn Vân Hồ tiên ông rồi như đang nói chuyện phiếm:

- Nói vậy thì các người tới Từ Hàng Tĩnh Trai là để giết Lạc Bắc?

Vân Hồ tiên ông lắc đầu. Do dự một chút, lão nói:

- Chúng ta tới đó vốn chỉ định cướp một viên Huyết xá lợi của Từ Hàng Tĩnh Trai tuy nhiên không ngờ Lạc Bắc lại có mặt ở đó.

- Độc Long tôn giả cũng tới đó? - Người thanh tyeg niên trở nên trầm ngâm:

- Tại sao có lão ở đó mà các người không đánh lại? Không Minh tâm đăng trận của Từ Hàng Tĩnh Trai chẳng phải đã thất truyền từ bốn trăm năm trước rồi hay sao?

269. Chương 262: Chúng Ta Tới Xem Huyết Xá Lợi

Lợi - Tu vi của Minh Nhược rất cao. - Vân Hồ tiên ông hơi run rẩy một chút, dường như mất một lúc mới bình tĩnh lại:

- Ngay cả Độc Long tôn giả cũng không đánh lại nàng.
- Nói như vậy thì tu vi của Minh Nhược đã đột phá cảnh giới Kiếm Tâm thông minh.

Người thanh niên nở một nụ cười rồi nói một câu cảm ơn với Vân Hồ tiên ông. Sau đó, y lại nói Vân Hồ tiên ông cứ đi tự nhiên.

- Người...người không giết ta? - Vân Hồ tiên ông ngây người.
- A? - Người thanh niên mặc áo hồng liếc mắt nhìn Vân Hồ tiên ông:
- Tại sao người muốn ta giết người?

“ Hẳn nói thật hay giả? Hẳn là người Ma môn tại sao lại bỏ qua cho ta? “

Vân Hồ tiên ông cảm thấy khó hiểu. Hơn nữa, lão cũng không tin người này có thể bỏ qua cho mình dễ dàng. Cho tới này, trong suy nghĩ của tất cả những người thuộc huyền môn chính đạo thì người ma môn đều là người gian tà âm hiểm. Tuy nhiên trong tích tắc, Vân Hồ tiên ông vẫn nhanh chóng lao đi. Bởi lão biết rõ, nếu người áo hồng muốn giết mình thì cho dù thế nào bản thân cũng không chạy nổi.

- Hẳn thật sự tha cho ta?

Mãi cho tới khi chân nguyên trong người gần như hết sạch, không cảm nhận thấy có hơi thở đuổi theo, Vân Hồ tiên ông mới dám nghĩ như vậy. Mà vừa xuất hiện ý nghĩ đó, Vân Hồ tiên ông liền bủn rủn hết toàn thân, ngay một chút sức lực cũng không còn.

- Rốt cuộc thì người đó là ai?

Vân Hồ tiên ông ngã ngồi trên một tảng đá lớn mà thở hổn hển. Người tu đạo có tu vi cao trên thế gian chẳng có được bao nhiêu. Vốn Vân Hồ tiên ông đi lại trên thế gian có thể nói là gần như không có gì phải sợ. Nhưng hiện tại, Minh Nhược, Độc Long tôn giả, Lạc Bắc rồi lại xuất hiện một người tu luyện pháp quyết ma đạo....

Không ngờ những người có tu vi cao như vậy lại xuất hiện ở đây thì thiên hạ chắc chắn sẽ có sự chuyển biến rất mạnh.

.....

Sau khi Vân Hồ tiên ông biến mất không lâu. Một bóng người trong suốt hiện ra bên cạnh người mặc áo hồng. Người đó kính cẩn thi lễ với người mặc áo hồng một cái:

- Đông công tử. Tiếp theo chúng ta phải làm như thế nào?
- Người loan tin Lạc Bắc đang ở Từ Hàng Tĩnh Trai ra ngoài.
- Tại sao? - Cái bóng gần như trong suốt cảm thấy khó hiểu:
- Như vậy Kỳ Liên Liên Thành chẳng phải sẽ tới Từ Hàng Tĩnh Trai hay sao?

- Nếu Kỳ Liên Liên Thành muốn tới thì đã tới rồi. Hiện tại hẳn còn chưa tới là vì hẳn không vội tìm lạc mà đang sắp xếp. Người như hẳn đã không làm thì thôi mà một khi làm thì triệt để. Chắc hẳn muốn cẩn thận không để cho Lạc Bắc thoát. Chỉ có loan tin ra thì mới có thể làm cho một số người tới kịp. - Người áo hồng suy nghĩ một chút rồi nói. Không thể ngờ được suy nghĩ của người đó cùng với Đông Hầu Thanh Bức lại hoàn toàn giống nhau.

Trên vùng đất Thượng Lạc Trung châu lúc này đã vào cuối hạ.

Năm nay, Thượng lạc mưa ít cho nên tới cuối hạ không khí hết sức oi bức. Thời tiết như vậy khiến cho nhiều người đều tụ tập trung trà lâu hoặc những quán trà ven đường mà bàn tán về những chuyện xảy ra gần đây.

Bất chợt, trong không gian, một cơn gió to ập tới. Trận gió đó không hề có dấu hiệu, hơn nữa lại rất to khiến cho nhiều quán trà ven đường bị thổi tung. Rất nhiều quần áo của người dân bị cuốn bay đầy trong các con hẻm.

Rất nhiều khách uống trà bị mái che đập vào người mà hoảng sợ. Trong những con phố vang lên rất nhiều những tiếng chửi mắng.

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn lên không trung. Bầu trời đang xanh thẫm thẫm đột nhiên bị mây đen bao phủ. Toàn bộ khu vực Thượng lạc như xuất hiện một cái ô to che phủ. Những đám mây quay cuồng như có vô số con giao lao ẩn mình bên trong hết sức khủng bố.

Tuy nhiên, mặc dù không gian tối sầm nhưng lại không hề có lấy một giọt mưa.

Những ai nhìn lên không trung chỉ thấy trong đám mây đen phía trên đường như có một vầng sáng rực rỡ đang lao về phía Đông Nam với một tốc độ kinh người.

- Có chuyện gì vậy?

- Đó là tiên nhân hay sao?

- Rốt cuộc thì có chuyện gì xảy ra?

- Tại sao lại tới đây?

Đủ mọi nét mặt xuất hiện trong đám người. Tất cả những người dân không biết tới sự tồn tại của những người tu đạo đều cảm thấy sợ hãi. Bọn họ cảm nhận dường như sắp có chuyện lớn xảy ra. Bởi vì trong hai ngày qua, bọn họ đã nhìn thấy rất nhiều vầng sáng như vậy bay qua bầu trời Thượng Lạc. Chỉ có điều những vầng sáng trước đó không tạo ra gió to như vậy.

.....

Nhạc Sơn.

Một người đàn ông trung niên mặc áo ngắn đang cầm một cây chùy sắt mà từ từ đục đá.

Vóc dáng của gã cũng không cao lắm nhưng hết sức cân xứng. Dưới những nhát búa nện xuống, mồ hôi từ người y chảy đầy trên làn da màu đồng sáng bóng khiến cho người ta có cảm giác rất khỏe.

Mỗi một lần cái chùy đen giáng xuống đều đập nát một hòn đá nhỏ. Nhưng nếu quan sát kỹ thì phát hiện ra thời gian mỗi lần cây chùy của y giáng xuống đều giống nhau với một tiết tấu không hề thay đổi.

Những tới gần, cơ bản cũng không biết gã đang đục cái gì. Dường như gã cơ bản không để ý tới việc đập đá để tạo ra một cái hố hay tạo ra một vết nứt.

Tuy nhiên nếu từ xa nhìn lại thì sẽ phát hiện ra gã đang đục một pho tượng Phật.

Đó là một pho tượng cao ngang bằng ngọn núi, nguy nga rộng lớn.

Phần lớn hình dạng của pho tượng Phật đã hoàn thành. Lúc này, gã đang đục tới chân của pho tượng.

So với pho tượng Phật đó, người đàn ông đang đeo chày khác nào một con kiến nhỏ. Cũng không biết gã mất bao nhiêu thời gian mới có thể hoàn thành pho tượng Phật nhưng gã hết sức kiên nhẫn và đục đeo vô cùng cẩn thận.

Bất chợt, một con vượn trắng từ trên vách núi lao xuống, kêu réo và ra hiệu cho gã rất nhiều động tác.

- Lạc Bắc đang ở Từ Hàng Tĩnh Trai?

Người đàn ông đang đục pho tượng liền đứng thẳng người dậy. Rồi sau đó, y cầm cây trùy vào bên hông mà gạt đầu đối với con vượn bạch. Sau đó, y quay đầu lại về phía hướng núi Đại Đông mà lao đi. Thoáng cái, bóng dáng của y đã biến mất trong khu rừng, chỉ còn lại một pho tượng Phật chưa hoàn thành.

.....

Trong một cái động núi có một thiếu nữ mặc quần áo màu tím đang ngồi xếp bằng.

Dung nhan của nàng hết sức xinh đẹp nhưng trên người lại tỏa ra một thứ khí phách của một nữ kiệt.

“ Chát! Chát! Chát! Chát! “

Quang người nàng, trong cái động liên tục xuất hiện những tia chớp màu tím khiến cho khắp nơi tràn ngập khí tức của Lôi cương.

Cảnh tượng này chính là do tu luyện Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu tới cảnh giới hư không sinh điện.

Bên ngoài sơn động là một dòng thác dung nham từ trên không trung chảy xuống, tạo thành một cái đầm toàn dung nham.

Nơi đây chính là địa cung dưới dòng dung nham trong lòng đất của Bích Căn sơn nhân. Mà người thiếu nữ quanh người toàn những tia chớp kia chính là Thái Thúc.

- Thái Thúc!

Đột nhiên từ cửa động vang lên một tiếng gọi như tiếng sấm khiến cho Thái Thúc mở mắt. Trong mắt nàng chợt có một tia chớp lóe lên. Ngay lập tức toàn bộ những tia chớp bên trong sơn động liền biến mất.

- Ly Nghiêu Ly! Có chuyện gì?

Một bóng người cao to từ ngoài cửa động nhanh chóng lao vào cuốn theo một luồng hơi nóng. Người đó đúng là Ly Nghiêu Ly của tộc Ly Thủ.

Hiện tại, pháp lực dao động và long tức trên người Ly Nghiêu Ly so với trước kia mạnh hơn nhiều. Hiển nhiên tu vi của y so với trước đã tăng mạnh. Tuy nhiên vào lúc này, nét mặt của y hết sức vội vàng. Vừa thấy Thái Thúc, Ly Nghiêu Ly chợt nói:

- Yêu vương đang ở Từ Hàng Tĩnh Trai.

- Từ Hàng Tĩnh Trai? - Thái Thúc hít một hơi thật sâu rồi gật đầu.

- Chúng ta nên làm thế nào? - Ly Nghiêu Ly nhìn Thái Thúc hỏi.

- Các người chuẩn bị một chút. - Thái Thúc dường như cơ bản cũng không hề suy nghĩ mà nói với Ly Nghiêu Ly:

- Chúng ta sẽ tới Từ Hàng Tĩnh Trai.

- Được. - Ly Nghiêu Ly gật đầu rồi xoay người lướt ra ngoài động.

- Tại sao huynh lại tới Từ Hàng Tĩnh Trai?

Thái Thúc từ từ bước ra ngoài động mà thì thào như đang hỏi Lạc Bắc.

Trên thực tế cũng giống với rất nhiều người khác, Thái Thúc có rất nhiều câu hỏi. Chẳng hạn như tại sao Lạc Bắc lại là truyền nhân của La Phù? Là bằng hữu nhưng dường như Lạc Bắc có rất nhiều bí mật che giấu.

Tuy nhiên Thái Thúc cũng không hề có lấy một chút bất mãn đối với Lạc Bắc bởi vì nàng tin rằng nếu hần không nói cho nàng chắc chắn là có lý do.

- Hóa ra cái chỗ người nói kia chính là La Phù?

Khi bước ra ngoài sơn động Thái Thúc chợt nhớ tới khi ở Thục Sơn, Lạc Bắc có nói với nàng nếu như một ngày nào đó có cơ hội hần muốn dẫn nàng tới một chỗ để xem. Mà khi Lạc Bắc nói câu đó, ánh mắt của gã lóng lánh như nói về quê hương của mình.

.....

- Hóa ra hần ở Từ Hàng Tĩnh Trai.

Vào lúc này, trên không trung cách Từ Hàng Tĩnh Trai chừng ngàn dặm, thiếu nữ áo trắng có thói quen che mặt bởi một tấm lụa xanh đã cho Lạc Bắc xem qua mặt nhìn con chim ưng mà kinh ngạc. Nàng thầm nghĩ:

- Ai đã truyền cái tin này ra?

270. Chương 263: Dự Định Trong Thanh Lư.

Vào lúc này, thiếu nữ áo trắng kinh ngạc cũng không phải vì tin tức mà người nào đó đã loan ra hoàn toàn giống với ý của Đông Hầu Thanh Bức.

Với những nhân vật có tu vi cao như nàng thì hiểu rõ trên thế gian có bao nhiêu cường giả. Trên đời này, những người có tu vi và sự hiểu biết cao hơn Đông Hầu Thanh Bức nhiều không kể xiết nên nghĩ được chuyện đó cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Điều khiến cho nàng ngạc nhiên đó là tốc độ cái tin này loan ra. Theo tin tức từ núi Chiêu Diêu mà Đông Hầu Thanh Bức đưa tới thì chỉ trong mấy thời thần, phần lớn các môn phái tu đạo trong thiên hạ đã biết tin Lạc Bắc đang ở Từ Hàng Tĩnh Trai.

Tốc độ lan truyền của tin tức không hề liên quan tới tu vi. Bởi vì chuyện có đơn giản tới mấy thì cũng phải có người để làm. Mà người có thể loan tin nhanh như vậy chắc chắn sau lưng phải có một thế lực lớn.

Nhất thời, thiếu nữ áo trắng không thể nghĩ được ra ai là người đã loan cái tin này. Nhưng nàng có thể cảm nhận được cái thế lực đó ít nhất cũng không đứng cùng một phía với Kỳ Liên Liên Thành.

Từ xa nhìn về phía núi Đại Đông, nơi Từ Hàng Tĩnh Trai, không gian vẫn hết sức yên tĩnh. Nhưng thiếu nữ áo trắng lại hiểu rõ, Kỳ Liên Liên Thành đã bố trí như thiên la địa võng.

Nàng có thể cảm nhận được trận chiến này của Lạc Bắc và Kỳ Liên Liên Thành chắc chắn sẽ khiến cho số mệnh của thiên hạ và rất nhiều người thay đổi.

.....

Từ Hàng Tĩnh Trai!

Trong lầu trúc nhỏ, Lạc Bắc từ từ mở mắt. Hắn hơi bất đắc dĩ nhìn Minh Nhược mà lắc đầu:

- Vẫn còn kém một chút.

- Có thể nói so với ta tưởng tượng tốt hơn nhiều. - Minh Nhược cười cười:

- Chỉ còn kém một chút mà thôi. Tổ sư của Từ Hàng Tĩnh Trai chúng ta sáng chế ra Tĩnh Niệm Thông Minh quyết có lẽ cũng không thể ngờ được có người lại tu luyện tới cảnh giới Kiểm Tâm thông minh nhanh như vậy.

Lạc Bắc trầm ngâm một chút rồi chợt nói với Minh Nhược:

- Ta muốn đi xem viên Huyết xá lợi của Từ Hàng Tĩnh Trai.

- Cái gì?

Minh Nhược liếc mắt nhìn Lạc Bắc. Đối với yêu cầu của Lạc Bắc dường như nàng cũng không kinh ngạc lắm mà chỉ gật đầu nói:

- Dù sao thì viên Huyết xá lợi này cũng sắp xuất hiện. Đã như vậy ta đi với người.

Gần như không hẹn mà gặp. Ở bên ngoài, khi Minh Nhược, Lạc Bắc vừa mới đi ra khỏi lầu trúc, Vân Viện, Thi Kiếm, Yến Hồng...tất cả những người của Từ Hàng Tĩnh Trai đều xuất hiện trước mặt hai người. Tới lúc này, tất cả các nàng đều hiểu rõ tiếp theo Từ Hàng Tĩnh Trai sẽ biến thành trung tâm của trận lốc xoáy. Nhưng cho dù có quyết định thế nào càng nàng cũng sẽ ở bên cạnh Minh Nhược mà không bỏ đi.

- Đi thôi. - Minh Nhược cũng không nói gì thêm, chỉ cười cười mà phất tay với các nàng:

- Chúng ta đi xem Huyết xá lợi. Huyết xá lợi mà U Minh Huyết ma để lại...các môn phái bình thường đừng mong mà nhìn thấy.

Đoàn người của Từ Hàng Tĩnh Trai từ từ đi theo Minh Nhược với một sự trang nghiêm.

Cho dù tính cả viên Huyết xá lợi bị Huống Vô Tâm luyện hóa thì trong toàn bộ thiên hạ cũng chỉ có bảy viên Huyết Xá lợi. Sự trang nghiêm của mọi người cũng không phải vì phần lớn người tu đạo trong thế gian không được nhìn thấy Huyết Xá lợi mà vì các nàng hiểu rõ có lẽ đây là lần cuối cùng mọi người có thể trang nghiêm đi sau Minh Nhược.

- Cũng đi xem Huyết xá lợi.

Đối với Minh Nhược, khi nói ra câu đó, trong lòng nàng chẳng khác nào một thiếu nữ muốn nhìn thấy một thứ đồ chơi lạ. Nàng không nhịn được nghĩ lại ngày đầu tiên khi mình nhìn thấy viên Huyết Xá lợi, gần như sợ quá mà hét lên.

Hôm nay, Từ Hàng Tĩnh Trai có vẻ hết sức trống trải và yên tĩnh.

Thanh Lư hiện ra trước mặt mọi người.

Đây cũng không phải là một ngôi đền lớn. Nó được xây dựng bằng đá xanh. Trải qua bao nhiêu năm tháng, trên mặt đá mọc một lớp rêu dày. Còn trên nóc nhà cũng mọc rất nhiều cỏ dại. Nơi cánh cửa bao năm qua vẫn đóng chặt có hai pho tượng điêu khắc bằng đá nhìn giống chó nhưng đầu lại là đầu hổ. Cả hai pho tượng bị thời gian bào mòn khiến cho nhiều chỗ bị bong ra từng mảng. Tuy nhiên trên thân chúng lại không hề có rêu xanh bám vào.

Đi tới trước mặt hai pho tượng đá, Minh Nhược chợt dừng lại.

Hai hàng mi của Lạc Bắc hơi giật giật nhìn ánh mắt đầy tình cảm của Minh Nhược. Mặc dù Minh Nhược cũng không cố tình nhưng đối với Lạc Bắc mà nói thì mỗi hành động của nàng đều mang tới cho hắn một cái cảm nhận, khiến cho hắn có thể từ bản thân nàng mà học được cái làm thế nào để nàng có thể tu luyện Tĩnh Niệm Thông Minh quyết tới cảnh giới như vậy.

Hiện tại, Lạc Bắc hiểu rất rõ, để tu luyện Tĩnh Niệm Thông Minh quyết tới cảnh giới Kiểm Tâm Thông Minh cần phải có lực lượng chân nguyên rất mạnh. Cho dù với lực lượng chân nguyên của Lạc Bắc lúc này vẫn còn thiếu một chút. Tuy nhiên trước đó, Lạc Bắc đã thử đột phá Tĩnh Niệm Thông Minh quyết tới cảnh giới Kiểm Tâm Thông Minh cũng hiểu được, ngoại trừ lực lượng chân nguyên ra thì cần phải có tâm niệm lực và ý cảnh từ bi, giết chóc đạn xen rất mạnh.

Từ bi và giết chóc là hai thứ vô cùng mâu thuẫn. Nếu là người khác có lẽ rất khó hiểu được một người trong lòng đầy sự giết chóc làm thế nào lại tràn ngập cả sự từ bi? Nếu là một thể giới tràn ngập sự từ bi thì làm thế nào lại có thể hủy diệt một cái gì đó? Hơn nữa, người tu đạo bình thường rất khó có thể hiểu được làm thế nào lực tâm niệm của một người lại có thể vượt qua được lực lượng chân nguyên của bản thân.

Tuy nhiên Tĩnh Niệm Thông Minh quyết chính là như vậy. Nếu một người vô tình hủy diệt một thứ gì đó trong lòng mình không có sự từ bi trong sáng. Nếu lực tâm niệm không mạnh thì không thể nào đột phá đến cảnh giới Kiểm Tâm thông minh. Cho dù lực lượng chân nguyên có mạnh tới mấy cũng không được.

- Cảm tình đúng là một thứ gì đó thật kỳ diệu. Thậm chí nó còn có thể áp đảo hết tất cả những suy nghĩ.

Thấy Minh Nhược nhìn Thanh Lư, Lạc Bắc liền nghĩ tới những lời nàng đã nói với mình. Hiện tại, nhìn Minh Nhược, Lạc Bắc biết tình cảm của Minh Nhược đối với Thanh Lư, đối với Từ Hàng Tĩnh Trai có lẽ rất sâu, thậm chí còn vượt xa bản thân.

Vì vậy mà nàng phải bảo vệ những thứ này. Tất cả những thứ đó khắc sâu trong lòng nàng thậm chí so với mạng sống còn quan trọng hơn.

Chính vì tình yêu đối với cái thể giới đó mới có thể khiến cho nàng bỏ qua tình yêu đối với người khác.

Chính bởi vì vượt qua tình cảm của bản thân cho nên Minh Nhược mới có được lực tâm niệm và lực lượng chân nguyên như thế.

Chỉ kém một chút.

Lạc Bắc đi bên cạnh Minh Nhược đã hoàn toàn cảm nhận, thậm chí chạm tới cảnh giới Kiểm Tâm thông minh chỉ còn một chút nữa mà thôi.

.....

Minh Nhược như từ hai pho tượng đá mà nhớ lại những hồi ức. Nàng còn nhớ rất rõ mình và sư tỷ trước đây rất hay ngồi lên hai pho tượng để nói chuyện. Còn vì sao phải ngồi lên hai pho tượng đó thì nàng nghĩ mãi không nhớ. Có thể là do trước đó cả hai thấy hai pho tượng này hết sức đáng yêu.

Đối với tốc độ của Lạc Bắc, Minh Nhược hết sức hài lòng. Lạc Bắc chỉ còn một chút nữa. Mà thời gian tiếp theo, nàng sẽ đích thân giúp đỡ để hắn vượt qua được cái khoảng cách mong manh đó.

Một thứ lực lượng dịu dàng từ trên người Minh Nhược tản ra, chạm vào ký hiệu trên cánh cửa đá của Thanh Lư. Trận pháp bên trong Thanh Lư nhanh chóng từ từ mở ra.

Một vầng ánh sáng nhẹ nhàng như làn nước từ trong Thanh Lư hơi dao động. Đứng ở ngoài cửa Thanh Lư cơ bản không hề cảm thấy hơi thở âm lệ. Tuy nhiên vừa mới bước vào bên trong Thanh Lư, tu vi của Thi Kiếm thấp nhất trong số đệ tử của Từ Hàng Tĩnh Trai liền cảm thấy mình như bước vào trong ma cảnh.

- Đại....ma...bất diệt...

Một thứ ma âm như từ trên trời cao giáng xuống xuyên thẳng vào trong Thức Hải với một sự uy nghiêm.

Tuy nhiên bên trong cái ma âm uy nghiêm đó lại xen lẫn một ít Phạn âm dường như đè nén toàn bộ thứ uy nghiêm của Ma âm xuống.

Đối với Lạc Bắc có tâm tính và tu vi cực cao mà nói thì thứ ma khí này cơ bản không hề mang tới cái cảm giác bị ma âm xâm nhập. Cho dù ngày đó khi mang viên chủ nguyên Huyết Xá lợi bên người, Lạc Bắc cũng có thể giữ cho bản thân được sáng suốt.

Tiến vào bên trong Thanh Lư chẳng khác nào bước vào một không gian với bầu trời đầy sao. Bốn vách tường, trên đỉnh đầu toàn là những điểm sáng của bùa chú. Mà trong Thanh Lư, chỉ có một cái cây nhỏ màu xanh biếc.

Đó là một cây bồ đề giống như được làm bằng ngọc, cao chừng nửa người. Từ thân nó liên tục tản ra những vầng sáng như gợn nước tràn ngập cả Thanh Lư. Trong lá bồ đề xanh tươi lại hiển lên ánh sáng màu hồng yêu dị. Hiển nhiên viên Huyết Xá lợi được đặt trên cây bồ đề.

- Đây là cây bồ đề?

Nhìn thấy cây bồ đề liên tục tản ra ánh sáng, Lạc Bắc không nhịn được quay đầu hỏi Minh Nhược.

- Đúng vậy! Năm đó thượng sư của Triết Bạng Tự sau khi đánh xong trận chiến Kim Đỉnh đã tặng bảy thứ pháp khí để trấn áp Huyết Xá lợi. - Minh Nhược gật đầu:

- Từ Hàng Tĩnh Trai được tặng cây bồ đề này. Còn Thục Sơn thì được tặng một cái Ba Lạp oản.

271. Chương 264: Ma Binh Vô Tận.

Lạc Bắc có thể cảm nhận được ngoại trừ việc là khắc tinh của ma khí ra thì cây bồ đề trước mặt cũng là một cái pháp bảo phòng ngự lợi hại. Có điều sự chú ý của hắn nhanh chóng bị thu hút bởi điểm sáng màu hồng bên trong cây bồ đề. Đó là một viên Huyết xá lợi to bằng quả ô liu, chỉ bằng nửa viên chủ nguyên Huyết Xá Lợi. Chỉ có điều khí tức chân nguyên ẩn chứa trong đó rất mạnh.

Trong suy nghĩ, một thứ lực lượng vô hình từ trên người Lạc Bắc tản ra quấn lấy viên Huyết xá lợi mà lôi nó ra ngoài.

Viên Huyết Xá lợi từ trên cây bồ đề bay về phía Lạc Bắc. Mặc dù nó chỉ to bằng quả ô liu nhưng đám người Thi Kiếm cũng có thể cảm nhận được ma khí cực mạnh ép về phía mình. Trước mắt các nàng như xuất hiện một biển máu.

Không có trời, chẳng có đất. Trước mắt chỉ toàn là máu tươi. Trong nháy mắt, đám người Thi Kiếm như cảm thấy bình chìm vào trong biển máu, không thể hô hấp. Mũi và miệng đều bị máu tươi tràn vào. Cái cảm giác và mùi máu rất thật.

Vào lúc mà Thi Kiếm đang cảm thấy chìm vào trong biển máu, không thể hít thở được thì một thứ lực lượng cực mạnh liền bao phủ lấy mình. Chỉ trong nháy mắt, tất cả ảo giác đều biến mất. Trước mắt nàng không còn biển máu mà chỉ có một cái cây bồ đề. Sau khi hô hấp trở lại bình thường, nhận ra Minh Nhược phát ra lực lượng bảo vệ các nàng thì nàng cũng nghe thấy Lạc Bắc thở dài.

.....

- Người định luyện hóa ma khí trong viên Huyết Xá lợi rồi sau đó dùng nó để tăng cường chân nguyên? - Thấy Lạc Bắc nhìn viên Huyết Xá Lợi trong tay rồi thở dài, Minh Nhược liền cười cười.

Lạc Bắc gật đầu. Sở dĩ hắn muốn nhìn thấy viên Huyết Xá lợi chính là vì lý do như vậy. Mặc dù trực tiếp luyện hóa ma khí sẽ không thể có được ma pháp trong đó của U Minh huyết ma. Nhưng hiện tại kẻ địch mạnh sắp tới. Kỳ Liên Liên Thành là một cường địch rất mạnh cho nên Lạc Bắc muốn liều mạng mất đi một thứ pháp thuật mà sử dụng Huyết Xá lợi để tăng cường tu vi chân nguyên. Dù sao thì ngoại trừ viên Huyết Xá lợi này ra, trong tay hắn còn có một viên chủ nguyên Huyết Xá lợi.

Tuy nhiên, sau khi nhìn thấy viên Huyết xá lợi, Lạc Bắc mới hiểu suy nghĩ của mình ít nhất không thể thực hiện được. Bởi vì khi cầm nó trong tay, Lạc Bắc cũng cảm nhận được ma khí trong đó mặc dù ít hơn viên chủ nguyên Huyết Xá lợi nhưng cũng không phải là nhỏ. Cơ bản không thể nào luyện hóa được trong một thời gian ngắn.

- Hiện tại ngươi cũng hiểu được đó là điều không thể thực hiện. Với tu vi của ta thì ít nhất cũng phải cần có hai năm mới có thể luyện hóa được ma khí trong viên Huyết Xá lợi này. Vì vậy mà ta nói cho dù tu vi của ta mà nuốt nó, luyện hóa được một thứ pháp thuật thì cũng không thể ngăn cản được ma khí xâm nhập.

Minh Nhược nhìn Lạc Bắc cũng biết được suy nghĩ của hắn. Mặc dù biết trước suy nghĩ đó của hắn không thực hiện được nhưng Minh Nhược vẫn đến đây. Bởi vì mục đích của nàng và Lạc Bắc tới nơi này là hoàn toàn khác. Nàng biết có lẽ Thanh Lư sẽ nhanh chóng mất đi. Còn viên Huyết xá lợi này sớm muộn gì cũng phải lấy ra. Đã thế thì chẳng bằng thuận tiện tới đây thăm lại.

- Vì vậy mà trước khi tu luyện Tĩnh Niệm Thông Minh quyết tới tầng thứ chín, không được phép sử dụng hai viên Huyết Xá lợi. - Nhìn Lạc Bắc đang trầm ngâm, Minh Nhược lại giao hẹn một câu:

- Nếu không ngăn cản được ma khí của nó thì sẽ biến thành nửa người, nửa ma mà mất đi nhân tính.

Từ Hàng Tĩnh Trai!

Vân Viện đứng từ xa nhìn Minh Nhược và Lạc Bắc đứng ở trước đồng hoang tàn của Tâm Lư.

Sắc mặt của Minh Nhược càng lúc càng hồng hào. Hiện tại Vân Viện có thể cảm nhận được sự phụ dx bị thương nặng tới mức không thể chữa được. Cho dù cố không nghĩ tới chuyện đó, nhưng Minh Nhược - Chủ nhân của Từ Hàng Tĩnh Trai, một thiếu nữ xinh đẹp cũng sắp chết.

Có điều trên người nàng không hề có chút dấu vết của sự sống đang trôi đi mà hoàn toàn ngược lại giống như lực sinh mệnh cực mạnh lại tản ra từ người nàng, giống như trong người nàng đang căn tràn nhựa sống.

Bởi vì có một chuyện nàng vẫn còn chưa làm xong.

.....

Dưới chân núi, trước mặt Lạc Bắc và Minh Nhược là một bãi cỏ vàng đang phất phơ theo gió, tạo thành những con sóng. Hơn mười cái cây to cao với những cánh hoa màu hồng bay lả tả trong gió.

Tuy nhiên, từ rất xa trên bầu trời của núi Đại Đông lại dường như xuất hiện một tia sáng màu hồng.

Không lâu sau, tia sáng màu hồng đó càng lúc càng đậm, càng lúc càng gần. Vô số sự sống trên núi Đại Đông như cảm nhận được sự nguy hiểm mà bỏ chạy cuống cuống.

Trong phạm vi mấy trăm dặm bên ngoài núi Đại Đông từ từ có một đám mây màu đỏ quái dị bao phủ. Đám mây đỏ sậm từ từ che phủ không gian giống như một cái lọng chắn trên đầu núi Đại Đông.

Minh Nhược vẫn bình tĩnh nhìn triền núi trước mặt. Toàn bộ lực lượng chân nguyên của nàng hoàn toàn ngưng tụ, bất cứ lúc nào cũng có thể phun ra. Bởi vì nàng biết nếu để cho chân nguyên lưu chuyển trong người thì rất khó thu nó lại, cũng không thể sử dụng thứ sức mạnh mà rất nhiều người mơ ước, thậm chí bất chấp mọi giá để đổi lấy.

Ánh nắng ấm áp chiếu lên khuôn mặt khiến cho Minh Nhược hơi nheo mắt lại. Những cảnh tượng ứ từ từ hiện ra trong đầu nàng. Những việc nàng làm, những người nàng gặp cứ lặn lẽ trôi qua trước mắt Minh Nhược không một tiếng động.

Bất chợt, dường như nàng cảm nhận được một cái gì đó liên hơi ngắc đầu lên mà nhìn về phương xa.

- Thi Kiếm! Con đi theo chúng ta. - Đột nhiên, Minh Nhược quay lại nhìn Thi Kiếm đứng sau lưng mà vẫy tay. Chờ tới khi Thi Kiếm bước tới sau lưng mình, Minh Nhược đột nhiên quay đầu nhìn Lạc Bắc rồi thở dài mà nói:

- Vốn ta muốn giúp người loại bỏ Kỳ Liên Liên Thành.

- Vãn bối hiểu.

Lạc Bắc cũng nhìn Minh Nhược chăm chú rồi gật đầu. So với bất cứ người nào, hắn hiểu rất rõ sinh mệnh của Minh Nhược đã tới thời điểm cuối cùng. Điều này cũng chẳng có gì khó hiểu. Bởi vì tu vi Tĩnh Niệm Thông Minh quyết của hắn gần với Minh Nhược nhất cho nên giúp hắn có thể hiểu được tâm ý của nàng.

- Tên đệ tử của Hoàng Vô Thần so với ta tưởng tượng còn lợi hại hơn nhiều. Xét về đệ tử thì Huống Vô Tâm còn kém xa Hoàng Vô Thần. - Minh Nhược nói xong câu đó lại nhìn Lạc Bắc:

- Tu vi của Thi Kiếm tuy thấp nhưng tương lai có lẽ nó còn cao hơn cả mấy người Vân Viện. Nếu lần này có thể đối phó được với Kỳ Liên Liên Thành thì người cần phải giúp ta quan tâm tới nó.

- Đệ tử hiểu. - Lạc Bắc gật đầu. Mặc dù Minh Nhược chưa bao giờ bắt hắn gọi nàng là sư phụ nhưng không thể phủ nhận nàng chính là người dạy hắn nhiều nhất.

Thi Kiếm ngây người, ánh mắt trở nên long lanh. Nàng có thể hiểu được ý của Minh Nhược. Đây là điều dặn dò cuối cùng của sư phụ đối với Lạc Bắc. Tuy nhiên nàng không hiểu mình có gì đặc biệt mà sư phụ lại gọi tới gần sau đó căn dặn Lạc Bắc như vậy.

- Nếu như có thể hãy giúp ta bù đắp sự thiếu sót của Tĩnh Niệm Thông Minh quyết. - Minh Nhược liếc nhìn đám người Vân Viện rồi nói với Lạc Bắc:

- Ta không muốn chúng nó cũng giống như ta, cố gắng tu luyện tới cảnh giới Kiếm Tâm Thông Minh nhưng lại chậm một chút.

- Con sẽ giúp các cô ấy tìm một vài đan dược tăng cường tuổi thọ. Chuyện này không khó. - Lạc Bắc gật đầu:

- Con cũng đã nghĩ, nếu tu luyện một môn công pháp phụ trợ để tăng cường tuổi thọ chỉ sợ sẽ khiến cho mọi người phân tâm, khó đạt tới cảnh giới Kiếm Tâm thông minh. Vì vậy chỉ có dùng đan dược. Con có một người bằng hữu là tông chủ Hiên Hồ tông. Việc luyện chế thứ đan dược đó là lẽ không khó.

- Sử dụng đan dược trợ giúp?

Minh Nhược vẫn không thích sử dụng pháp bảo nghe thấy vậy cũng ngăn người. Sử dụng đan dược tăng cường tuổi thọ là một chuyện hết sức đơn giản. Nhưng bởi vì do nàng vẫn cho rằng dựa vào ngoại vật sẽ ảnh hưởng tới tốc độ tăng tiến của tu vi cho nên không hề nghĩ tới chuyện đó. Mà khác với việc sử dụng pháp bảo, việc sử dụng đan dược tăng tuổi thọ thực sự không ảnh hưởng tới việc tu vi tăng lên. Còn Tĩnh Niệm Thông Minh quyết khi tu luyện tới cuối cũng chỉ vì khí huyết và sức sống yếu đi cho nên mới không thể đột phá tới cảnh giới Kiếm Tâm Thông Minh.

Ngắn người một lúc, Minh Nhược thở dài rồi cười cười nhìn Lạc Bắc:

- Quả nhiên ta không nhìn nhầm người. Xem ra xét về đệ tử ta không chắc đã thu Hoàng Vô Thần.

Lạc Bắc im lặng. Mặc dù hắn biết ngoại trừ toàn bộ tiên nhân trong truyền thuyết không thể chết ra thì tất cả rồi ai cũng phải chết. Hắn cũng không sợ chết nhưng khi bằng hữu, người thân đối diện với cái chết lại vô cùng khó chịu, không làm sao mà trò chuyện vui vẻ được với Minh Nhược.

272. Chương 265: Diệt Thế Cuồng Thương.

- Đi thôi.

Minh Nhược cũng không nói thêm, chỉ quay đầu liếc mắt nhìn Thi Kiếm:

- Thi Kiếm! Người và Lạc Bắc đi với ta ra ngoài.

.....

Bên ngoài núi Đại Đông, đám mây màu đỏ sẫm bao phủ phạm vi mấy trăm dặm đã sà xuống chỉ cách mặt đất chừng năm mươi trượng.

Tất cả những sinh linh có thể bỏ chạy khi đám mây lan tới đã trốn hết.

Trong đám mây màu đỏ sẫm quay cuồng, một người bỗng nhiên từ từ đi tới. Trên người y liên tục tản ra ngọn lửa. Đám mây bao phủ mấy trăm dặm màu đỏ như bốc ra từ người đó. Người này toàn thân rất gầy, đầu bóng loáng nhìn chẳng khác nào một cây gậy trúc. Tuy nhiên trong mắt của y lại lóe lên hào quang màu xanh biếc.

Trên da thịt của y thi thoảng lại tản ra một cái bong bóng máu màu đen, dường như ngọn lửa bao phủ bên ngoài đã đốt cháy thân thể của y. Người đó chính là Lan thần quân bị phong ấn trong lòng núi Bắc Âm.

Những tổn thương do ngọn Trương Minh Tô Du Đăng gây ra vẫn chưa biến mất. Tuy nhiên so với khi ở trong lòng núi Bắc Âm, khí tức chân nguyên hung dữ của y cũng đã mạnh hơn mấy lần, thậm chí là mấy chục lần.

Y đi từng bước một từ trên mặt hồ về phía núi Đại Đông.

Mỗi một bước đi của y khiến cho trên mặt hồ sau lưng xuất hiện vô số những bọt nước. Vô số xương cốt chẳng biết là mới chết hay chìm dưới hồ bao nhiêu năm đều theo bọt nước trôi lên.

Mà một số xương cốt nhanh chóng chồng chất lại tạo thành một cái khung xương. Từng dòng nước nhanh chóng từ trên mặt hồ lan tới những khung xương đổ rồi biến thành những bộ giáp màu đỏ sẫm.

Mỗi bước đi của y khiến cho đám ma binh sau lưng lại xuất hiện mấy trăm người.

Rất nhanh, sau lưng y khắp nơi đều là ma binh mặc giáp màu đỏ sẫm. Theo hướng y đi về phía núi Đại Đông, càng lúc càng có nhiều ma binh xuất hiện sau lưng.

Đám ma binh sau lưng y nhanh chóng tập trung lại như một đội quân, giống như dòng nước lũ từ trên mặt hồ mà tràn về núi Đại Đông.

.....

Thi Kiếm không giữ được bình tĩnh. Đứng sau lưng Lạc Bắc và Minh Nhược, nếu như không được chúng kiến trận chiến trước đó thì bây giờ gặp cảnh tượng này có lẽ nàng đã không giữ được tinh thần mà đi theo Minh Nhược.

Toàn bộ núi Đại Đông bị đám mây màu đỏ sẫm bao phủ. Một ngọn lửa màu đỏ liên tục từ trong đám mây sà xuống dưới. Bên trong mỗi một ngọn lửa đó đều có một tên ma binh mặc khôi giáp màu đỏ.

Những tên ma binh đó đều cao lớn. Bên trong bộ giáp mặc dù chỉ còn lại một chút xương tàn nhưng pháp lực tản ra từ người chúng rất mạnh. Nếu chỉ có một hai con thì Thi Kiếm cũng không sợ như vậy, hoàn toàn tự tin để đối phó. Nhưng khắp cả núi Đại Đông, trong phạm vi mấy trăm dặm ma binh rơi xuống chẳng khác nào một cơn mưa.

Pháp lực tản ra từ người đám ma binh phát ra những tiếng gió rít sắc bén.

“ Xoẹt! Xoẹt! “

Chỉ trong nháy mắt, hơn trăm mũi tên màu đỏ lao về phía Minh Nhược và Lạc Bắc. Những mũi tên nước đó đều do đám ma binh tới gần phát ra. Uy lực của chúng có thể sánh với một thanh phi kiếm ở cảnh giới ngự kiếm.

- Đi thôi.

Nhìn khắp núi Đại Đông như bị một bầu kiến đỏ bao phủ và mấy trăm mũi thủy tiễn lao tới, Minh Nhược vẫn bình thản. Nàng vẫn bước từng bước về phía cái hồ.

- Lạc Bắc! Người không phải ra tay.

Vừa bước, vừa nói với Lạc Bắc một câu đó, trong nháy mắt, trăm mũi thủy tiễn trên không trung đã vỡ nát. Hơn mười con ma binh đang lao về phía ba người giống như bị một thứ kiếm cương vô tận chém xuống, cắt thành hai nửa.

Minh Nhượng bước đi.

Nàng không hề có một động tác dư thừa nhưng lại như có hàng ngàn, hàng vạn đạo kiếm khí vô hình từ trên người tản ra.

Xung quanh nàng, trong phạm vi năm, sáu mươi trượng chỉ cần có ma binh chạm vào là bị kiếm khí vô hình đánh nát. Cả một khu vực xung quanh nàng gần như biến thành một cấm địa tử vong. Đám ma binh tản ra pháp lực dao động mạnh như vậy mà tới trước mặt Minh Nhượng chẳng khác nào những cánh bướm yếu ớt, không thể vọt vào bên trong.

Đám ma binh bị kiếm khí đánh nát biến thành màu loãng và xương cốt tràn ngập trên núi Đại Đông.

Theo bước đi của Minh Nhượng, sắc mặt của Thi Kiếm càng lúc càng trắng. Thi Kiếm nhìn thấy đám ma binh vọt tới từ trên không trung nhanh chóng rơi xuống biến thành hai đoạn rồi sau đó bị sát ý của Minh Nhượng cắt nát thành vô số những mảnh nhỏ.

Thi Kiếm cũng không kinh sợ. Đó là do cho dù nàng có sử dụng toàn bộ chân nguyên vẫn không thể chịu nổi sát khí từ người của Minh Nhượng tác động.

Sắc mặt của Minh Nhượng vẫn đỏ hồng như trước nhưng thân thể của nàng lại giống như một khoảng không, dường như tất cả chân nguyên và khí huyết trong người đều chảy ra, hóa thành sát khí và kiếm khí tràn ngập trong trời đất.

Trước đây, Thi Kiếm chưa bao giờ thấy được sự phụ phóng ra sát khí và kiếm ý hóa thành kiếm khí vô hình và tàn khốc như vậy.

Tuy nhiên với kiếm khí như vậy, Thi Kiếm có thể thấy được đám ma binh mặc dù rất mạnh nhưng lại không thể chịu nổi được một đạo.

Tới trình độ như của Minh Nhượng không ngờ lại có sự chênh lệch như vậy. Thi Kiếm cảm thấy run rẩy, thân thể gần như thoát ra khỏi sự khống chế của bản thân, loạng choạng bước đi theo Minh Nhượng.

So với Thi Kiếm, Lạc Bắc đã từng giao thủ với Huống Vô Tâm hiểu rất rõ những nhân vật đẳng cấp như Minh Nhượng. Hắn cũng có thể hiểu được đạo lý kiến giết voi. Nhưng đối với người tu đạo bình thường thì Huống Vô Tâm và Minh Nhượng cơ bản không còn là một con voi mà là một con rồng khổng lồ. Cho dù con kiến có nhiều tới mấy cũng không làm cho họ bị thương chứ đừng nói là ăn được.

Lạc Bắc chỉ mở mắt quan sát sát ý và kiếm khí mà Minh Nhượng phóng ra. Hắn rất nhanh chóng có thể hiểu được tại sao Minh Nhượng nói mình không cần phải ra tay. Bởi vì trận chiến này cho dù thắng hay bại thì Minh Nhượng cũng tới thời điểm cuối cùng. Nàng không muốn Lạc Bắc phải lãng phí chân nguyên mà chỉ dùng mỗi một cử động, một tiếng nói của mình để đưa Lạc Bắc đi nốt một đoạn đường, để cho hắn dùng tâm cảm nhận được sự hùng mạnh của Tinh Niệm Thông Minh quyết, giúp hắn cảm nhận được làm thế nào mới tới được cảnh giới Kiếm Tâm Thông Minh.

Trong tràn ngập sát khí và kiếm ý, Lạc Bắc có thể cảm nhận được hơi thở từ bi tản ra từ người Minh Nhượng như đang bảo vệ đối với từng lá cây ngọn cỏ. Tuy nhiên trong sự bảo vệ đó là hóa thành vô tận sát ý xé rách từng thân thể ma binh. Trong suy nghĩ của nàng mỗi một vật trên núi Đại Đông đều vô cùng đáng quý tuy nhiên sau đó thì bất cứ địch thủ nào cũng phải bị tiêu diệt.

Thậm chí Lạc Bắc còn có thể cảm nhận được trong hơi thở của Minh Nhượng, toàn bộ linh khí tràn ngập trên núi Đại Đông, mỗi một hơi thở của từng gốc cây tản ra đều dưới sự khống chế của nàng. Chúng hợp lại mang tới cho Minh Nhượng một thứ kiếm khí kinh thiên.

Hiện tại Minh Nhượng đã phát ra một thứ lực lượng hơn xa lực lượng chân nguyên của bản thân nàng. Đó là lý do tại sao lại có được lực lượng chân nguyên vượt quá của mình.

Tuy nhiên muốn đột phá tới cảnh giới Kiếm Tâm Thông Minh, Lạc Bắc còn thiếu một chút cảm giác. Do chưa hiểu rõ nên nhất thời Lạc Bắc cũng không rõ lắm. Nhưng hắn biết nhất định Minh Nhượng sẽ cho mình

xem.

.....

Minh Nhược bước đi cơ bản không hề có một Ma binh nào ngăn cản được bước chân của nàng. Phía sau ba người tràn ngập xương cốt và máu đỏ trên mặt đất.

Chỉ cần nghĩ tới đâu kiếm khí liền nở rộ ở đó. Một khi tới cảnh giới Kiếm Tâm Thông Minh, tốc độ thi triển pháp quyết cơ bản không hề kém so với Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu.

Minh Nhược đột nhiên dừng lại giống như khi tới trước Thanh Lư. Trước mặt nàng đã là một mỏm đá, tiếp theo là một cái hồ rộng.

Đứng trên mặt hồ chính là một bóng người ngạo nghễ.

Người đó tất nhiên là Lan Thần quân.

Từng làn chân nguyên màu đỏ sậm bao phủ quanh người y như hóa thành vật thực với một làn lửa màu đỏ sậm.

Trên đầu của y là một đám mây màu đỏ sậm đang quay cuồng. Đám mây nhanh chóng ngưng tụ lại thành một Ma thần. Nó cũng giống như một vị Thần vương đưa theo vô số hộ pháp, tôn giả và thần phật giáng trần.

Trong tiếng cười, từ trên người Lan thần quân tản ra một sự căm hận như muốn thiêu đốt cả thiên hạ. Y hận ông trời, hận mẹ đất.

Y hận thần phật hư vô mờ mịt, hận mọi người trên thế gian.

Cơn hận và lực lượng chân nguyên nhanh chóng ngưng kết trong tay y tạo thành một cây trường thương màu đỏ sậm. Sau khi cây trường thương được ngưng tụ trong tay của y “Ầm! “. Một tiếng nổ vang lên giữa không gian giống như trời đất bị lực lượng và sự căm hận của nó làm cho xuất hiện một cái hố to.

Lan thần quân điểm nhẹ chân lên mặt hồ rồi bay lên. Cây trường thương trong tay lão giống như một tia chớp đâm về phía Minh Nhược.

Y cơ bản cũng chẳng thêm hỏi Minh Nhược và Lạc Bắc là ai. Bởi vì y chỉ sùng bái lực lượng ta là số một. Bởi vì y hận cái thế giới này nên y sẵn sàng hủy diệt tất cả mọi sinh linh mà mình nhìn thấy. Bất kể là kẻ địch hay là Kỳ Liên Liên Thành đã giúp y thoát ra.

273. Chương 266: Khoảng Khắc Thăng Hoa

Sau khi giúp Kỳ Liên Liên Thành giết chết kẻ đối diện y cũng sẽ giết Kỳ Liên Liên Thành. Đối với y mà nói thì giết ai trước hay sau cũng chẳng khác gì nhau.

Cây trường thương trong tay Lan thần quân đâm về phía Minh Nhược một cách đơn giản. Nó đi theo một con đường thẳng tắp không hề có sự biến hóa.

Đơn giản nhưng lại vô cùng mạnh.

Nhất thương đó mang theo lực lượng vô tận, mang theo niềm tin phải hủy diệt toàn bộ thế giới này. Đó chính là Diệt thể cuồng thương của Lan thần quân.

Trong nháy mắt khi Lan thần quân bay lên, tất cả ma binh xung quanh người Minh Nhược liền nứt thành từng mảnh nhỏ. Pháp lực dao động tản ra từ người đám ma binh cơ bản không hề kém một người tu đạo bình thường nhưng chúng lại bị đốt cháy đồng loạt thành tro bụi rồi bị một cơn gió thổi tan trong nháy mắt.

Đó cũng không phải là lực lượng của Minh Nhược mà là bị nhất thương của Lan thần quân ảnh hưởng.

Nhất thương đó so với tốc độ của âm thanh còn nhanh hơn, so với tia chớp lại càng thêm chói mắt. Đâm ra nhất thương đó, đám mây màu đỏ sậm trên đầu Lan thần quân và mặt hồ dưới chân liền bị tách ra làm hai. Nhất thương đó như cắt đứt trời ra làm hai mảnh.

Mà ánh mắt của Minh Nhược vào lúc này cũng vô cùng sáng. Hoàn toàn khác với đối địch trước đó, nàng giờ tay trái liên đâm hai ngón tay về phía Lan thần quân.

Toàn bộ linh khí, sức sống của những ngọn cây cộng cỏ trên núi Đại Đông, bao gồm cả chân nguyên, kiếm ý, ý chí của nàng nhanh chóng ngưng tụ lại rồi chằng hệ lưu tình mà vọt về phía Lan Thần quân.

Răng rắc! Răng rắc!

Đầu tiên là mũi thương rồi sau đó là thân thương trong tay Lan thần quân nhanh chóng vỡ vụn. Tuy nhiên tiếng nứt vỡ kia là từ núi Đại Đông vọng tới. Những vết nứt lớn xuất hiện trên ngọn núi. “ Xoẹt! “ Ngọn lửa màu đỏ sậm quần trên cây trường thương ẩn chứa một thứ lực lượng vô hình. Khi cây trường thương bị đánh nát, thứ sức mạnh đó cũng giống như một con rắn lao về phía Minh Nhược với một tốc độ kinh người.

Lan thần quân vẫn giữ nguyên tư thế bay lên trên không. Tuy nhiên đúng lúc đó, một tia sáng đen lại từ trong tay phải của Minh Nhược bay ra rồi ẩn vào mi tâm của Minh Nhược. Khi điểm đen đó thoáng hiện, Lan Thần quân chợt phát hiện ra lực lượng đánh nát Diệt thể cuồng thương chợt mạnh hơn mấy lần.

Sự kinh ngạc còn chưa kịp xuất hiện trong mắt của y thì cây Diệt thể cuồng thương đã bị dập nát. Thứ lực lượng vô thượng đó bay tới tấn công lên người Lan thần quân. Lực lượng chân nguyên và nỗi hận của Lan thần quân bị bao phủ quay ngược trở lại, trong nháy mắt khiến cho kinh mạch và xương cốt trong người y dập nát.

Ở bên trong thân thể của y lúc này chỉ còn lại ngọn lửa mà Trường Minh tô du đăng của phái Sắc Lặc để lại.

Toàn bộ máu huyết và xương cốt của Lan thần quân từ trong thân thể của y bay ra ngoài khiến cho y chỉ còn lại một lớp da. Nhưng Lan thần quân vẫn chưa chết.

“ Hóa ra nàng cũng muốn chết! “

Trong nháy mắt, Lan thần quân chợt biết lực lượng đột nhiên mạnh lên kia chỉ là ảo giác của mình. Bởi vì vừa rồi lực lượng trước mặt y chợt tách ra làm hai khiến cho y không thể phán đoán được sự thật mà chống lại. Y biết Minh Nhược chắc chắn đã dùng một thứ pháp bảo nào đó khiến cho lực lượng chân nguyên tăng lên một chút. Mà trên đời này cũng cơ bản không có một thứ pháp bảo nào có thể khiến cho lực lượng chân nguyên tăng lên vài lần. Trong nháy mắt khi trường thương bị Minh Nhược đánh nát, Lan thần quân cũng thấy nghiệp hỏa của mình tràn vào trong cơ thể của Minh Nhược.

Phù đồ Nghiệp hỏa được y lĩnh ngộ ra sau trăm năm bị phái Sắc Lặc sử dụng Trường minh tô du đăng thiêu đốt có thể đốt cháy chân nguyên và tâm thần cơ bản không thể nào luyện hóa. Một khi nó đã chui vào trong người sẽ đốt sạch chân nguyên và khí huyết của người đó mà chết. Với tu vi của Minh Nhược không thể nào không biết sự lợi hại của Phật nghiệp hỏa. Tuy nhiên, Minh Nhược lại không hề sử dụng chân nguyên để ngăn cản mà lựa đánh chết y.

Vào thời điểm ngọn lửa Trường Minh tô du đăng để lại trong người đốt cháy tất cả ý thức và tâm niệm, y có thể cảm nhận được Minh Nhược hóa ra có lẽ sắp chết nên nàng mới dùng cách đó để đánh chết y. Nhưng điều kỳ lạ đó là trong lòng y không hề có lấy một chút tức giận vì bị mắc lừa. Mà lúc này, trong đầu của y xuất hiện một cái thảo nguyên rộng lớn đầy cỏ mọc xanh rì. Trên cái thảo nguyên đó khắp nơi là dê bò.

Đó là nơi đầu tiên bị Lan thần quân hủy diệt. Tuy nhiên vào thời điểm cuối cùng không ngờ trong đầu y lại hiện ra khung cảnh nơi đó. Chút kinh ngạc xuất hiện trong mắt y cũng là vì vậy.

Mãi cho tới lúc này, Thi Kiếm mới hiểu được cường giả thực sự đấu phép tàn khốc tới mức độ nào.

Cơ bản không hề có sự công thủ biến hóa, không có người phát ra một cái pháp thuật công kích ta phóng ra một cái pháp thuật phòng ngự rồi nhân cơ hội phóng ra một cái pháp thuật phản kích. Chỉ có lực lượng hoàn toàn vượt qua sức tưởng tượng của nàng va chạm với nhau. Nàng chỉ thấy Lan thần quân phóng ra một đòn kinh thiên động địa tuy nhiên lực lượng trong tay Minh Nhược lại hóa thành một thanh thần kiếm đánh chết Lan thần quân.

Không hề có một lời nào có thể diễn tả được một đòn của Minh Nhược.

Lực lượng vô cùng vô tận giết chết Lan Thần quân vẫn tiếp tục đánh xuyên thủng đám mây đỏ trên trời. Hộ pháp tôn giả do đám mây ngưng tụ lại bị lực lượng vô cùng vô tận đánh cho tan nát.

Đó là một kiếm tàn khốc, lạnh lùng giống hệt như Minh Nhược.

Một kiếm đó phát ra khiến cho màu hồng trên mặt Minh Nhược hoàn toàn biến mất, chỉ còn sự tái nhợt.

Thương thế trong người nàng đã rất nặng. Liên tục đánh chết Độc Long tôn giả và Lan thần quân cũng đủ khiến cho thân thể của nàng hoàn toàn không còn cứu chữa được. Mà tổn thương nghiêm trọng nhất đối với nàng đó chính là mấy ngọn phạt nghiệp hỏa mà Lan thần quân đã đánh vào trong người nàng.

Trong cơ thể của nàng đã gần như biến thành cỏ khô. Tất cả lực lượng và sức sống đã bị nàng tách ra hết cơ bản không thể luyện hóa được Phật nghiệp hỏa. Tới lúc này, thân thể của nàng chẳng khác nào một đám cỏ khô bị châm một đóm lửa.

Lạc Bắc vẫn quan sát Minh Nhược cũng rùng mình. Tuy nhiên ánh mắt của Minh Nhược vừa mới đánh chết Lan thần quân lại hết sức sáng. Trong nháy mắt, toàn thân nàng tỏa ra ánh sáng giống như một bông hoa đẹp tuyệt trần.

Nàng đột nhiên ngẩng đầu lên, hai ngón tay đâm lên không trung. Thân thể của nàng cũng bay lên giống như Lan thần quân vừa rồi.

.....

Toàn bộ không khí, mây trôi đỏ sẫm, pháp lực dao động trước mặt Minh Nhược đều bị đánh nát mà tản ra. Không trung như bị Minh Nhược cắt ra làm đôi, tạo thành một cái lỗ thủng.

Một kiếm này so với một kiếm vừa mới đánh chết Lan thần quân không ngờ còn mạnh hơn, lạnh lùng, tàn khốc hơn.

Vì sao mà Minh Nhược lại dùng tất cả lực lượng của mình phóng ra một đòn như vậy?

Trong nháy mắt khi hai tay của Minh Nhược đâm lên trời, Lạc Bắc cũng ngẩng đầu, đồng tử của hắn nhanh chóng co lại. Một làn pháp lực dao động và kiếm khí kinh người cũng từ trên người hắn tỏa ra, hóa thành một đạo bản mệnh kiếm nguyên chói mắt tuôn ra theo hướng hai ngón tay của Minh Nhược.

Trên không trung, khi tất cả mọi thứ ngăn cản tầm mắt bị Minh Nhược phá hủy để lộ ra một cái bóng màu xám.

Cái bóng màu xám khoanh tay đứng đó tuy nhiên trên người của y lại tỏa ra một thứ khí thế cực mạnh như không một ai có thể thay đổi, làm cho ý chí của y dao động. Việc của y cần phải làm nếu như có gì ngăn cản sẽ đều bị y đánh nát.

Kỳ Liên Liên Thành!

Cho dù trước kia chưa từng gặp Kỳ Liên Liên Thành tuy nhiên cái tên đó chợt xuất hiện trong đầu Lạc Bắc.

Y chính là Kỳ Liên Liên Thành.

Lạc Bắc đột nhiên hiểu rõ tại sao Minh Nhược lại bộc phát một đòn mạnh nhất của mình.

Bởi vì đứng trong hư không chính là Kỳ Liên Liên Thành, người có ý chí không dễ bị lung lay.

Vốn Minh Nhược vẫn định giúp Lạc Bắc giết chết Kỳ Liên Liên Thành nhưng Minh Nhược lại không thể ngờ được y tìm Lan thần quân tới đây. Một nhân vật như Lan thần quân đủ để kiểm tra thực lực của Từ Hàng Tĩnh Trai và Lạc Bắc, đủ để Minh Nhược không còn sức giết chết Kỳ Liên Liên Thành.

Nhưng Kỳ Liên Liên Thành dường như cũng không ngờ được lực lượng của Minh Nhược lại mạnh tới mức độ này và không ngờ là nàng lại phát hiện ra sự có mặt của y.

Kỳ Liên Liên Thành!

Minh Nhược muốn giết Kỳ Liên Liên Thành.

Vào lúc sát ý của Minh Nhược lao lên không trung, Kỳ Liên Liên Thành đang đứng trên không trung như quan sát cũng dường như có một chút khiếp sợ.

Y khiếp sợ Minh Nhược lại phát hiện ra sự có mặt của mình, khiếp sợ Minh Nhược có thực lực mạnh như vậy.

Nhưng y cũng không hề sợ thứ lực lượng đó. Y không hề chần chừ, hai tay kết một cái ấn mà ấn xuống đầu Minh Nhược và Lạc Bắc.

Khi cái ấn của Kỳ Liên Liên Thành được hoàn thành, toàn bộ không trung dường như tối đi. Pháp lực dao động mạnh phát ra ánh sáng tạo thành sau lưng Kỳ Liên Liên Thành một pho tượng Phật vô cùng trang nghiêm. Đó là một pho tượng cao tới mấy trăm trượng, giống hệt như cái bóng của Phật Như Lai.

Kỳ Liên Liên Thành vươn tay khiến cho toàn bộ không trung trong nháy mắt tối sầm, dường như bầu trời sụp xuống đầu Minh Nhược.

274. Chương 266.1: Khoảng Khắc Thăng Hoa.

Đại Đạo như thiết quyết.

Trước mặt ông trời, cho dù bất cứ là ai cũng nhỏ bé như một con kiến mà Minh Nhược cũng không ngoại lệ.

Nhưng Minh Nhược giống như một hạt bụi trước ông trời lại ngạo nghễ đâm ra một kiếm. Một kiếm đó ngưng tụ toàn bộ lực lượng của nàng và linh khí trong phạm vi mấy trăm trượng, hóa thành một thanh thiên kiếm vô hình chém phá ông trời đang ập xuống.

Trên người Kỳ Liên Liên Thành vẫn tản ra lực lượng nghiêng trời lệch đất. Chỉ cần pháp lực dao động tản ra từ người y cũng có thể ngăn cản được những cơn gió sắc bén. Tuy nhiên một đòn của Minh Nhược như vượt qua sự hàn chế về không gian và thời gian. Sau một đòn phá thiên đó, lực lượng vô tận từ bốn phương tám hướng theo một quỹ tích kỳ diệu ập tới người Kỳ Liên Liên Thành. Chỉ trong nháy mắt, bộ quần áo màu xám của y xuất hiện vô số những vết nứt. Vô số những vết thương nhỏ đã xuất hiện trên người y và bắt đầu chảy máu.

Kỳ Liên Liên Thành đột nhiên hơi nhíu mày rồi nhanh chóng bay vút đi. Tốc độ của y không ngờ vượt qua cả tốc độ bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc, hay có thể nói y lợi dụng lực xung kích từ bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc mà bay đi. Chỉ thấy đạo bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc tạo thành một cột sáng chói mắt. Thân thể của Kỳ Liên Liên Thành như một người bằng tuyết, bất cứ lúc nào cũng có thể bị cột sáng hòa tan. Tuy nhiên cái cột sáng dài tới mười trượng đó lại không thể đánh trúng được y.

Rồi sau đó, Kỳ Liên Liên Thành xoay người rồi biến mất trong tầm mắt của Minh Nhược và Lạc Bắc.

- Núi Đại Đông! Kỳ Liên Liên Thành đã giao thủ với Lạc Bắc.

Ngay vào lúc Kỳ Liên Liên Thành xoay người biến mất rất nhiều người đều thấy được bản mệnh kiếm nguyên giống như một cây đuốc khổng lồ của Lạc Bắc. Đạo bản mệnh kiếm nguyên của hắn ở trong mắt của họ tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

....

- Vẫn còn thiếu một chút.

Nhìn Kỳ Liên Liên Thành biến mất, Minh Nhược hơi tiếc nuối mà cười nói. Rồi nàng lắc đầu như có chút trẻ con. Lực lượng vô thượng bao phủ quanh người nàng chợt biến mất rồi giống như một con bướm bị gãy cánh, Minh Nhược rơi từ trên không trung xuống.

Minh Nhược rơi xuống, ngã vào người Lạc Bắc. Vốn thân thể phóng ra được lực lượng vô hình lại hết sức nhẹ như một cánh bướm, bất cứ lúc nào cũng có thể bị cơn gió thổi bay. Mà thân thể của nàng cũng lạnh như băng.

Rất nhiều bóng người từ trong núi Đại Đông bay ra. Vân Viện, Yến Hồng...tất cả mọi người của Từ Hàng Tĩnh Trai cũng lao tới.

Đây là lần duy nhất các nàng không nghe lời Minh Nhược ở lại trong Từ Hàng Tĩnh Trai. Bởi vì các nàng có thể cảm nhận được một đờn kinh người của Minh Nhược, cũng cảm giác được sức sống của sư phụ đã hết.

Ngọn lửa sinh mệnh được đốt lên rồi từ từ tắt đi. Không một ai có thể thay đổi được cái kết quả đó.

- Đi thôi! Trở về Từ Hàng Tĩnh Trai.

Tuy nhiên nét mặt của Minh Nhược hết sức thản nhiên. Nhìn đám đệ tử bao quanh, nàng bình thản nói câu đó.

.....

Trước ánh mắt đau đớn của đám đệ tử, ánh mắt của Minh Nhược hết sức bình tĩnh. Nàng như nhìn thấu tất cả mọi chuyện trên thế gian.

Với yêu cầu của Minh Nhược, nàng được đưa tới Thiên Lư được xây dựng ở trên chỗ cao nhất, có thể nhìn thấy được toàn bộ khung cảnh của Từ Hàng Tĩnh Trai.

- Cái này cho người.

Minh Nhược đưa viên bảo thạch màu đen cho Lạc Bắc. Lạc Bắc đón lấy. Hắn biết đây chính là cái pháp bảo của Độc Long tôn giả. Mà vừa rồi Minh Nhược đã sử dụng nó để tăng cường lực lượng chân nguyên đánh chết Lan thần quân.

- Còn thiếu một chút gì người có hiểu không?

Sau khi đưa cho Lạc Bắc cái pháp bảo, Minh Nhược mệt mỏi dựa người lên giường, hai mắt híp lại nhìn Từ Hàng Tĩnh Trai và hỏi Lạc Bắc.

Mặc dù nàng hỏi rất đột ngột nhưng Lạc Bắc lại hiểu rõ ý của nàng. Hắn gật đầu nói:

- Hiểu rõ.

Sự tiếc nuối của Minh Nhược đó là không giết được Khuất Đạo Tử. Còn hiện tại nàng nói với Lạc Bắc còn thiếu một chút nữa chính là một chút trở ngại để Lạc Bắc đạt tới cảnh giới Kiếm Tâm Thông Minh.

Rốt cuộc là còn thiếu một chút gì?

Tới lúc này, Lạc Bắc hiểu rất rõ. Bởi vì Minh Nhược đã lấy bản thân, lời nói và việc làm thành một câu trả lời cho hắn.

Lạc Bắc có thể cảm nhận được trong nháy mắt khi đánh chết Lan thần quân, sức sống của Minh Nhược cũng hết sạch. Thân thể của nàng tan tác không thể bị thương nặng hơn được nữa. Hơn nữa, ngọn phạt nghiệp hỏa thiêu đốt đã làm cho nàng chết.

Nhưng nàng lại còn phóng ra một đờn hung hiểm hơn đánh lui Kỳ Liên Liên Thành. Hơn nữa hiện tại Minh Nhược vẫn chưa chết.

Tâm niệm và ý chí đôi khi có thể vượt qua được cái chết.

Đó cũng là câu trả lời của Minh Nhược cho Lạc Bắc.

Mà đáp án thì khi Lan thần quân bị đánh chết hắn cũng có thể cảm nhận được.

Điểm ngăn cản Lạc Bắc đột phá tới cảnh giới Kiếm Tâm thông minh đó chính là do Lạc Bắc cảm nhận muốn đột phá tới cảnh giới đó thì chân nguyên và kiếm khí của bản thân công kích, thân thể của bản thân sẽ không chịu nổi tổn thương mà chết đi. Nhưng hiện tại Lạc Bắc đã hiểu được rõ ràng. Tới một lúc, tâm niệm và ý chí của một người đủ mạnh thì lực lượng trong một thời gian ngắn ít nhất có thể vượt qua sinh tử. Cho nên thời điểm đột phá tới cảnh giới Kiếm Tâm thông minh cho dù thân thể không chịu nổi, nhất thời chết đi nhưng tâm niệm và ý chí đủ mạnh khiến cho thần thức không tiêu tan. Tiếp theo Tĩnh Niệm Thông Minh quyết sẽ sử dụng linh khí trong trời đất để chữa trị chỗ tổn thương của thân thể, làm cho người ta khởi tử hồi sinh.

Có điều cho dù là khỏi tử hồi sinh, nhưng thân thể bị thương quá nặng cho nên với sức sống của một người như Minh Nhược cho dù tu luyện tới cảnh giới Kiếm Tâm thông minh cũng không thể nào hồi phục lại, không thể ngăn được thân thể tan tác. Tuy nhiên điều đó đối với những người tu đạo có sức sống mạnh như Lạc Bắc thì không hề e ngại.

Cái đáp án cuối cùng Lạc Bắc đã hiểu rõ cho nên một chút ngăn cách tới cảnh giới Kiếm Tâm thông minh đã bị phá. Lạc Bắc nhất định sẽ trở thành người tu luyện tới cảnh giới Kiếm Tâm thông minh nhanh nhất trong lịch sử của Từ Hàng Tĩnh Trai.

- Có lẽ người chính là người tu luyện tới cảnh giới Kiếm Tâm thông minh nhanh nhất của Từ Hàng Tĩnh Trai chúng ta. Nhưng bản thân người cũng là người tu luyện tới cảnh giới Bản mệnh kiếm nguyên nhanh nhất của Thục Sơn.

Minh Nhược mỉm cười nói một câu đó. Sau khi mỉm cười một lúc, Minh Nhược đột nhiên quay đầu nhìn Lạc Bắc rồi hỏi:

- Người còn điểm gì không hiểu?

- Con đã cảm nhận được thứ lực lượng sau khi đạt tới cảnh giới Kiếm Tâm thông minh. - Lạc Bắc nhìn Minh Nhược rồi hỏi:

- Nhưng dường như lực lượng của người lại rất mạnh. Cuối cùng thì người đã tu luyện Tĩnh Niệm Thông Minh quyết tới tầng thứ mấy?

- Tu luyện tới tầng thứ chín. - Nét mặt của Minh Nhược chợt hơi giống một thiếu nữ tinh nghịch và tươi cười đắc ý:

- Sau khi tu luyện tới cảnh giới Kiếm Tâm thông minh liền đột phá tới tầng thứ chín một cảnh giới đơn giản.

“ Hóa ra là đã tu luyện tới tầng thứ chín... “

Một chút nghi hoặc trong lòng Lạc Bắc đã có được câu trả lời. Hóa ra Minh Nhược không chỉ đột phá tới cảnh giới Kiếm Tâm thông minh mà còn tăng thêm một tầng đột phá tới tầng thứ chín.

- Vì vậy mà ta mới có thể nói với người, ít nhất phải tu luyện tới tầng thứ chín mới có thể nghĩ cách luyện hóa Huyết Xá lợi. - Minh Nhược nhìn Lạc Bắc đang trầm mặc.

- Bởi vì ta cảm nhận được cho dù tới cảnh giới của ta, luyện hóa một viên cũng vô cùng nguy hiểm.

Lạc Bắc gật đầu.

Trên thực tế hẳn hiểu rất rõ sức mạnh và sự nguy hiểm của Huyết Xá lợi. Vì vậy mà hiện tại cả hai viên đều được hãn đế cho Thi Vương giữ, cũng từ bỏ suy nghĩ dùng chúng để đối phó với Kỳ Liên Liên Thành.

- Tu vi của Kỳ Liên Liên Thành so với sự tưởng tượng của ta còn cao hơn. Cho dù thân thể của ta không có vấn đề thì ta chưa chắc đã thắng được hắn. Tu vi của hắn đã vượt qua một số người trong Thập đại kim tiên. - Minh Nhược nhìn Lạc Bắc rồi gật đầu, nói tiếp:

- Có điều y không ngờ được ta phát hiện ra sự có mặt của y nên bị ta đánh cho trọng thương. Ít nhất thì phải hai canh giờ nữa y mới có thể quay lại. Người có thể nhân cơ hội này mà tu luyện Tĩnh Niệm Thông Minh quyết tới cảnh giới Kiếm Tâm thông minh.

- Các người lại đây đi. - Sau khi nói xong với Lạc Bắc, Minh Nhược gật đầu với đám đệ tử của Từ Hàng Tĩnh Trai.

Lạc Bắc quay đầu lại nhìn phần lớn mọi người của Từ Hàng Tĩnh Trai cũng giống như mình đang cố gắng kiềm chế sự đau đớn. Còn Thi Kiếm và mấy người nữa thì khóc thầm.

- Không ai có thể trường sinh bất diệt. Ít nhất từ trước tới nay chưa hề có người nào như vậy. Cho dù là U Minh huyết ma cũng phải chết. - Minh Nhược bình tĩnh nhìn đám đệ tử Từ Hàng Tĩnh Trai tập trung trước mặt mình:

- Các người có thể hiểu được tại sao ta truyền chức vị trưởng giáo cho Lạc Bắc hay không?

Đám người Vân Viện liền gật đầu. trước mặt Minh Nhược các nàng chưa bao giờ che giấu suy nghĩ của mình chứ nói gì là lúc này.

275. Chương 267: Trận Đại Chiến Đầu Tiên Sau Bốn Trăm Năm.

- Phần lớn người tu đạo đều coi mình ở trên cao nhưng thực tế rất nhiều chuyện đều phải nhờ một người bình thường để làm. Chẳng hạn như phái luyện đan, bọn họ mất nhiều thời gian để tìm được liệu thì còn thời gian đâu để tu đạo? Thế gian thay đổi nên trên thực tế cũng thay đổi số mệnh của giới tu đạo chúng ta. Nếu thiên hạ yên bình, người người an cư lạc nghiệp thì lấy đâu ra tai họa, đâu có nhiều người phơi thầy nơi hoang dã, người tu luyện ma đạo làm sao có đủ tài liệu để cho ma đạo nổi lên? Cho nên mỗi khi tai họa lan tràn, Từ Hàng Tĩnh Trai chúng ta đều phải đệ tử đi lại trên thế gian. Mặc dù là cứu vớt sinh linh những cũng là nghĩ cách thay đổi số phận. Trong tình hình trước mặt ai còn có thể lo cho thân mình?

- Minh Nhược nói một cách chậm rãi:

- Lòng người không tốt cho nên chiến loạn mới xảy ra. Hiện tại việc thiên hạ đại loạn cũng đã hình thành. Với sức lực của Từ Hàng Tĩnh Trai chúng ta cũng không thể bằng quan, nhưng cũng không thể quyết định thế cục mà chỉ lựa chọn một nơi tốt nhất để đứng. Côn Luân cũng được, ma đạo cũng thế. Cho dù ta lựa chọn đứng bên nào chỉ sợ Từ Hàng Tĩnh Trai cũng khó mà tồn tại. Trên thực tế Từ Hàng Tĩnh Trai cũng không có ý nghĩa nữa nhưng Lạc Bắc lại khác.... Hơn nữa, hần là truyền nhân của La Phù. Vào lúc này, ai cũng không biết sẽ có bao nhiêu người vì hần mà tồn tại cho nên ta đã lựa chọn hần.

Đám người Vân Viện và Yến Hồng gật đầu. Còn Thi Kiếm thì vẫn khóc thầm và cố gắng ghi nhớ từng lời một. Mặc dù có những điều nàng còn chưa hiểu nhưng Thi Kiếm tin rằng những lời Minh Nhược nói đều có lý đối với mình.

.....

Cái gì cần nói thì đã nói.

Minh Nhược hơi thở ra một hơi. Nàng có cảm giác thân thể của mình lạnh dần, dường như trở nên rất nặng. Tuy nhiên suy nghĩ của nàng lại nhẹ bồng như muốn bay ra ngoài.

Một người thiếu nữ có được lực lượng vô thượng, chủ nhân của Từ Hàng Tĩnh Trai đã biết mình tới thời điểm cuối cùng.

Tuy nhiên nàng vẫn bình tĩnh và thản nhiên.

Nàng không có để cho tâm niệm và ý chí giữ chặt trong thân thể mà gần như thả lỏng cho giải thoát, để cho suy nghĩ của mình tản ra khắp mọi nơi trên núi Đại Đồng.

Khắp nơi của Từ Hàng Tĩnh Trai, từng cái cây ngọn cỏ từ từ hiện ra trước mắt nàng.

Minh Nhược hơi ngạc nhiên và vui mừng khi phát hiện trong lúc mình giao chiến với Lan thần quân và Kỳ Liên Liên Thành nhưng cái cây sơn anh do mình và Thương Nguyệt trồng vẫn còn nguyên như kỷ tích. Mặc dù trên cành cây trắng nõn dính máu nhưng nó vẫn đứng thẳng một cách ngoan cường.

- Thật là đẹp.

Minh Nhược nhìn cây sơn anh mà thầm khen trong lòng.

- Hóa ra Đại tự tại cũng cũng đã chọn chỗ đứng cho mình. - Sau đó, Minh Nhược đột nhiên cảm nhận được vài hơi thở quen thuộc.

- Trần Thanh Đế! Không biết Từ Hàng Tĩnh Trai ta và Đại Tự Tại cung của ngươi lần này ai chọn đúng, ai sẽ thắng.

Sau khi thầm cười giễu trong lòng, ý thức của Minh Nhược có chút mơ hồ.

- Trên đời này ta còn có gì để tiếc nuối?

Minh Nhược cố gắng suy nghĩ. Nàng nghĩ tới những chuyện, những người đã gặp...nếu như nói còn có gì tiếc nuối... Minh Nhược đột nhiên nhoẻn miệng cười, nhỏ giọng nói với Lạc Bắc đang đứng bên cạnh:

- Ta muốn tới La Phù để xem. Nếu như có thể, người đưa ta tới đó để xem đi.

Những con gió từ xa thổi tới mang theo những giọt hơi nước. Đám mây màu đỏ sẫm từ từ tản đi khiến cho quang cảnh của núi Đại Đông Sơn và Từ Hàng Tĩnh Trai lại sáng lên. Nhất là trên mặt hồ bốc lên từng làn hơi nước được ánh nắng mặt trời chiếu vào càng tăng thêm nhiều màu sắc.

Tại một phía khác của núi Đại Đông, ở bên kia của bờ hồ có một con thuyền lá.

Trên đầu con thuyền có một người thanh niên mặc hoa phục màu xanh. Đôi tay của người đó trắng nõn như ngọc đang chắp ở sau lưng. Gương mặt của y mặc dù không được tuấn tú cho lắm nhưng ánh mắt thâm thúy thể hiện một sự cơ trí và trầm ổn. Trong con thuyền có một nam tử mặc áo dài màu tía, tướng mạo chỉ chừng hai mươi mấy tuy nhiên tóc đã ngả màu trắng. Nam tử mặc áo tía chỉ ngồi lẳng lặng ở đó nhưng lực lượng chân nguyên tản ra từ người y lại khiến cho đám mưa bụi từ trên cao rơi xuống không thể tới gần được con thuyền nhỏ.

Bất chợt người thanh niên mặc áo xanh và nam tử mặc áo tím như cảm ứng được điều gì đó liền ngẩng lên, nhìn về phía Từ Hàng Tĩnh Trai.

- Minh Nhược cảm nhận được chúng ta.

Nam tử mặc áo tía hơi cau mày lại:

- Không thể ngờ được tu vi của cô ấy lại tới mức độ này.

Người thanh niên mặc hoa phục gật đầu vẫn trầm mặc không nói. Tuy nhiên ánh mắt của gã có chút gì đó phức tạp.

Gã cũng cảm nhận được Minh Nhược phát hiện ra sự có mặt của mình. Thậm chí còn cảm nhận rất rõ Minh Nhược cũng phát hiện ra họ là người của Đại Tự Tại cung.

Người thanh niên mặc hoa phục màu xanh biết tiếp theo, chủ nhân của Từ Hàng Tĩnh Trai chắc chắn đã yên lặng mất đi. Mặc dù tu vi của nàng mạnh như vậy nhưng đối diện với một kẻ địch như Kỳ Liên Liên Thành, như Côn Luân thì nàng cũng sẽ phải ngã xuống.

Nhưng nàng chắc chắn phải hiểu rõ điều này. Không biết vì lý do gì mà mặc dù biết điều đó nhưng Minh Nhược vẫn quyết định như vậy.

Thẩm Phi Dung là một cường giả của Đại Tự Tại cung là vị sư đệ được Trần Thanh Đế coi trọng nhất. Trong tim của y có chút lo lắng đối với sự lựa chọn của Trần Thanh Đế.

Đột nhiên Thẩm Phi Dung và Tà Phúc Vân mặc áo bào màu tím chợt ngẩng đầu lên.

Từ phía chân trời, ở một nơi khác xuất hiện rất nhiều vầng sáng như những tia chớp bay về phía núi Đại Đông.

Trong đó có rất nhiều cường giả khiến cho Thẩm Phi Dung và Tà Phúc Vân cảm thấy run sợ. Từ bốn trăm năm trước, sau trận đánh với U minh huyết ma, thiên hạ không còn nhiều cường giả tập trung lại một chỗ như vậy.

Mặc dù Kỳ Liên Liên Thành bị thương nhưng những gì mà y bố trí đã hoàn toàn khởi động. Trong phạm vi ngàn dặm xung quanh núi Đại Đông đã biến thành một cái chiến trường khổng lồ.

- Lạc Bắc! Hóa ra người đã đột phá tới cảnh giới bản mệnh kiếm nguyên.

- Lạc Bắc... Lạc Bắc... Người phải chờ ta.

Nơi chân trời phía Tây núi Đại Đông, Thái Thúc đứng trên một vầng sáng xanh biếc mà phi hành về phía núi Đại Đông.

Trong mắt của nàng là hình ảnh núi Đại Đông vừa mới xuất hiện một bóng kiếm quang kinh người. Mặc dù nàng không biết Lạc Bắc tu luyện tới cảnh giới bản mệnh kiếm nguyên vào lúc nào nhưng nàng có thể cảm nhận được trong đạo kiếm kinh thiên động địa đó có hơi thở từ Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc.

Đứng bên cạnh nàng chính là Ly Nghiêu Ly. Vầng sáng dưới chân nàng là một con thuyền giống với Bích Vân tròng của Côn Luân. Nó giống như một cái lá trúc khổng lồ tuy nhiên phần đuôi lại là một cái pháp bảo để phi hành.

Tốc độ phi hành của cái pháp bảo này vượt xa so với tốc độ các vầng sáng từ các nơi đang bay về phía núi Đại Đông. Cái pháp bảo này là Thái Thúc yêu cầu Bích Căn sơn nhân làm ra, bỏ qua tất cả những công dụng phòng ngự mà chỉ cần tới tốc độ phi hành.

Thái Thúc cũng chẳng hề dùng khăn che mặt. Những trận gió mạnh thổi lên bộ trang phục Thái Hư nghệ y khiến cho nó tản ra ánh sáng hắt lên khuôn mặt đang lo lắng của Thái Thúc làm cho nó càng trắng thêm.

Để mô tả dung nhan của nàng lúc này gần như không có lời về sự xinh đẹp và kiên nghị của Thái Thúc.

Cô phải tới bên cạnh, chiến đấu cùng với Lạc Bắc, cho dù người mà hấn đối địch là ai.

.....

Từ bên trong đám mây đen đối diện với Thái Thúc đột nhiên có ba cái bóng màu đen bay ra.

Tuy nhiên khi ba cái bóng đó tách ra khỏi đám mây khiến cho đám mây dường như nhạt hơn một chút. Phía sau ba cái bóng đen đó, trong đám mây đen có đầy bóng người với một thứ khí thể nghiêng trời lệch đất ập tới trước mặt Thái Thúc. Thứ sát khí đột nhiên xuất hiện khiến cho cả bầu không khí đột nhiên trở nên căng thẳng.

Ba cái bóng màu đen đó là ba nam tử mặc hoa phục màu đen. Trên trang phục của họ đều được thêu hình rồng bằng tơ vàng. Cả ba người bay ra khỏi đám mây đen với một tốc độ kinh người. Tuy nhiên pháp bảo dưới chân Thái Thúc cũng có tốc độ cực nhanh nên chỉ trong nháy mắt, bọn họ đã tới gần Thái Thúc.

Đối mặt với ba cái bóng đen và vô số những cái bóng sau lưng ba người giống như cả một đại quân nhưng Thái Thúc vẫn không hề dừng lại, chỉ có điều trong đôi mắt sáng của nàng xuất hiện đầy sát khí.

“ Xoạt! “ Ba đạo kiếm quang màu đỏ gần như cùng một lúc từ ba người đó lao ra về phía Thái Thúc và Ly Nghiêu Ly. Ba đạo kiếm quang giống như ba con giao long uốn lượn trên không trung tỏa ra ánh sáng chói mắt. Nhưng ngay khi ba đạo kiếm quang vừa mới bay ra được năm trượng thì một tiếng nổ vang lên. Một làn khí tức hệ Hỏa kinh người từ trên người Ly Nghiêu Ly bốc lên rồi trong nháy mắt hóa thành một con Hỏa Long dài tới hơn mười trượng. Ngay cả lớp vảy và cái râu của nó đều sống động như thật.

276. Chương 268: Diệt Tuyệt Lôi Vân.

Một gã áo đen vọt lên trước, trong mắt mới xuất hiện sự kinh hãi thì con hỏa long đã đánh bay ba đạo kiếm quang rồi đốt cháy y thành tro bụi.

Thái Thúc chợt hừ một tiếng lạnh lùng.

Mãi cho tới khi người áo đen đầu tiên bị cháy thành tro, hai người áo đen phía sau mới có sự phản ứng. Gần như theo bản năng cả hai đều dừng lại rồi vội vàng lao ra.

Nhưng một gã áo đen cũng không kịp chạy trốn. Thân người của y vừa mới bắt đầu lao đi thì đã bốc lên ngọn lửa. Con Hỏa Long còn chưa chạm vào người y thì hỏa nguyên đã khiến cho quần áo của y cháy thành tro, sau đó tới da thịt và xương cốt.

Ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp thốt lên, hai gã áo đen biến mất trước mặt Hỏa long trong nháy mắt.

Chỉ có một gã áo đen tránh được một đòn của Ly Nghiêu Ly mà run rẩy bay về. Nhưng tiếng hừ lạnh của Thái Thúc còn chưa biến mất thì từ trong đám mây đen chợt vọng ra tiếng cười khinh thường:

- Ngay cả một chút cũng không đỡ được, đúng là thứ rác rưởi. Để người lại còn có tác dụng gì?

Theo tiếng cười lạnh đó, một đạo kiếm khí cực mạnh lao ra, chém người áo đen đang bỏ chạy thành hai đoạn.

Một người mặc áo xanh ngạo nghễ đứng trên không trung, tiện tay phát ra một đạo kiếm khí đánh chết người áo đen. Sau đó, y chẳng thèm nhìn tới cái xác của đối phương mà chỉ nhìn Thái Thúc và Ly Nghiêu Ly với ánh mắt khinh miệt. Chỉ có điều khí thế của một kiếm này hoàn toàn xóa bỏ khí thế một đòn vừa rồi của Ly Nghiêu Ly.

Người thanh niên không che giấu sự khinh miệt và kiêu ngạo của mình chính là Đường Khanh Tướng của Côn Luân.

Mặc dù có thể nói y là một con cò của Huống Vô Tâm đặt bên cạnh Kỳ Liên Liên Thành, nghe lệnh của Huống Vô Tâm mà hành sự theo ý của Kỳ Liên Liên Thành tuy nhiên nhìn khắp thiên hạ thì ngoại trừ nhân vật có tu vi cao như Huống Vô Tâm ra Đường Khanh Tướng hoàn toàn có vốn để kiêu ngạo. Hơn nữa, do đi theo Kỳ Liên Liên Thành nên hẳn mặc dù biết Thái Thúc nhưng không hiểu rõ bằng Nam Ly Việt. Trong suy nghĩ của y thì Thi thần tướng linh cũng chỉ là một tên tiểu bối có thể tiện tay tiêu diệt mà thôi.

- Thái Thúc! Người chẳng phải là đệ tử của Thái Thúc hay sao?

Đường Khanh Tướng ngạo nghễ nhìn Thái Thúc bay tới mà cười lạnh:

- Thái Thúc các người được xưng tụng là có phi kiếm số một thiên hạ. Ta cho người một cơ hội. Nếu người dùng phi kiếm đỡ được một kiếm của ta thì ta để cho người đi.

Đáp lại câu nói của Đường Khanh Tướng là một tia chớp hình xoắn ốc xuất hiện sau lưng y.

Tia chớp xuất hiện hết sức đột ngột. Trong nháy mắt khi nó xuất hiện liền tản ra pháp lực dao động và khí lôi cương. Cho dù Đường Khanh Tướng có phản ứng, phát ra một đạo kiếm khí đánh tan được tia chớp màu tím tuy nhiên những tia điện nhỏ bắn ra cũng khiến cho áo của y bị rách mấy chỗ.

- Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu?

Sắc mặt của Đường Khanh Tướng trở nên âm trầm. Y thật sự không ngờ Thái Thúc lại tư luyện Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu của Côn Luân. Hơn nữa, nhìn Thái Thúc đột nhiên phát ra một đòn đó có thể thấy nàng đã tu luyện tới cảnh giới Hư không sinh điện. Nhưng trong suy nghĩ của y thì Thái Thúc cố chấp, trầm mặc tấn công mình vẫn chỉ là một con kiến.

Trong phạm vi ngàn dặm của núi Đại Đông, Kỳ Liên Liên Thành đã bố trí một tấm lưới lớn. Trong tấm lưới đó, ngoại trừ Đường Khanh Tướng ra thì còn có mười mấy tên cao thủ của các huyền môn trong thiên hạ. Đường Khanh Tướng thậm chí cũng cảm thấy cho dù mình không ra tay thì Thái Thúc và Ly Nghiêu Ly cũng khó có thể đột phá khỏi nơi này để tới núi Đại Đông. Nhưng Thái Thúc không hề nói một câu mà lạnh lùng tấn công cũng chính là thái độ miệt thị đối với y. Điều đó khiến cho Đường Khanh Tướng cảm thấy tức giận.

- Các người không cần phải ra tay.

Từng đợt pháp lực dao động tản ra từ phía sau người Đường Khanh Tướng. Tuy nhiên Đường Khanh Tướng hết sức quả quyết phát tay. Khi tay y hạ xuống, một làn kiếm khí từ trên người y tản ra. Sau đạo bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc, trên bầu trời của núi Đại Đông chợt xuất hiện một đạo bản mệnh kiếm nguyên với khí tức hủy diệt xuất hiện lao về phía Thái Thúc với một tốc độ điên cuồng.

Cái này không phải là do Đường Khanh Tướng ngông cuồng mà trên thực tế y cũng chẳng để ý tới sự sống chết của đám người sau lưng. Như ba người trước đó tranh nhau lập công rồi bị Ly Nghiêu Ly đánh chết. Tu vi của họ đối với y chẳng khác nào một con kiến. Còn những người có tu vi không tầm thường thì đều được Kỳ Liên Liên Thành sử dụng. Mà người bên Kỳ Liên Liên Thành cũng không phải là người phái y hay Huống Vô Tâm. Nhưng người này có chết thêm vài người đối với y cũng chẳng có gì xấu.

Đường Khanh Tướng ra lệnh cho bọn họ dừng tay cũng là vì y tu luyện pháp quyết phi kiếm. Hơn nữa từ khi bị thua lão Triệu Nam, Đường Khanh Tướng cũng hiểu được kiếm ý và kiếm khí đối với bản thân mình quan trọng như thế nào.

Nếu đối mặt với một đối thủ bị mình miệt thị mà còn né tránh thì nhục khí của y sẽ bị giảm rất nhiều. Điều này hoàn toàn bất lợi đối với tu vi sau này của y. Một người có được kiếm thai thì phải có được sự bất khuất và dũng cảm, có như vậy tu vi kiếm quyết mới càng cao. Trong chiến đấu sinh tử, so sánh Lạc

Bắc với Đường Khanh Tướng thì mặc dù kiếm quyết không kém nhau nhưng do lực lượng chân nguyên và Tĩnh Niệm Thông Minh quyết, hơn nữa Lạc Bắc có kiếm ý và khí thể được ma luyện khiến cho bản mệnh kiếm nguyên của hắn chỉ sợ đã vượt qua Đường Khanh Tướng từ lâu.

Nhưng cho dù thế nào thì bản mệnh kiếm nguyên đối với nhiều người mà nói thì cũng là một thứ mong muốn. Nó vẫn là một thứ vũ khí có uy lực mạnh nhất trên đời.

.....

Trong nháy mắt, một làn hơi thở cuồng bạo nổ tung. Phía sau lưng Đường Khanh Tướng có nhiều nhân vật với tu vi cực cao nhưng trong nháy mắt đó bọn họ cũng phải nhắm mắt lại. Bởi vì kiếm khí tản ra từ bản mệnh kiếm nguyên của Đường Khanh Tướng khiến cho đôi mắt của họ cảm thấy đau đớn.

Soạt!

So với kiếm nguyên có hơi thở không gì không phá được của Lạc Bắc từ trước tới nay, bản mệnh kiếm nguyên của Đường Khanh Tướng có màu lam lại mang tới cho người ta một cái cảm giác lạnh lẽo và vô tình. Tuy nhiên bản mệnh kiếm nguyên của y vẫn vượt qua vô số pháp bảo và pháp thuật trên thế gian. Khí tức hủy diệt vừa mới xuất hiện, bản mệnh kiếm nguyên đã tới trước mặt Thái Thúc.

Tuy nhiên đối diện với những tia kiếm khí từ bản mệnh kiếm nguyên, Thái Thúc lại không hề né tránh.

Ánh mắt nàng lấp lánh một sự kiên định vững vàng, dường như không một thứ gì có thể ngăn cản mình tiến vào núi Đại Đông, tới Từ Hàng Tĩnh Trai. Một lần pháp lực dao động có khí thể kinh người đủ sánh với Hạo Thiên Kính ngay lập tức tản ra từ người Thái Thúc, làn khí thể đó xuyên thẳng xuống mặt đất và bốc lên tới tận trời cao giống như có một cây đèn trời được đốt lên. Theo làn khí thể đó phóng lên cao, một vầng ánh sáng màu đen đột nhiên xuất hiện giữa Thái Thúc và Ly Nghiêu Ly. Vầng sáng màu đen đó lan vào không khí phát ra những tiếng ma âm liên tục.

Một cái pháp bảo giống như đài sen thoảng cái xuất hiện trước mặt mọi người, đối diện với bản mệnh kiếm nguyên.

Nói nó là đài sen bởi vì cái vật thể màu đen tới hơn nửa rất giống với đài sen mà trong điển tịch của Mật tông ghi lại. Hơn một nửa bộ phận của nó rộng tới bốn trượng, chẳng khác nào một cái sân khấu lơ lửng trên không trung. Khí thể từ đám hoa văn tản ở một nửa trên của nó tản ra khí thể uy nghiêm. Một nửa số hoa văn bên dưới nhìn giống như đủ loại hình dạng điêu khắc về ma thần cầm vô số pháp khí trong tay. Những phù điêu đó to chừng bàn tay hiện ra bên ngoài ít nhất phải tới cả ngàn cái với đủ mọi hình dạng khác nhau. Mà trong làn ánh sáng màu đen, những pho tượng đó giống như đang cử động liên tục.

Nói nó không giống đài sen là vì trên cái pháp bảo còn có một cái trường giống như một cái mũi xe. Cái mũi xe mặc dù tản ra ánh sáng màu đen nhưng lại có màu vàng nhạt. Trên đỉnh của nó còn có một cây cột đá điêu khắc tượng phật với đầy đặc hoa văn toàn là những lá bùa huyền ảo. Vô số những tia sáng từ trên cái pháp bảo chiếu xuống bao phủ Thái Thúc và Ly Nghiêu Ly vào bên trong khiến cho người ngoài không thể nhìn rõ hai người.

Trước khi cái pháp bảo đó xuất hiện, Thái Thúc khiến cho đám người Đường Khanh Tướng có cảm giác giống như một cánh bướm yếu ớt. Nhưng khi cái pháp bảo này xuất hiện, một làn khí thể uy nghiêm và hùng mạnh khiến cho nàng lại giống như một pho tượng Ma vương chột giáng xuống nhân gian.

Xoẹt!

Bản mệnh kiếm nguyên của Đường Khanh Tướng và chạm vào cái pháp bảo của Thái Thúc. Lực xung kích hủy diệt và lực xuyên thấu khiến cho cả cái pháp bảo rung động. Kiếm quang trong nháy mắt xé rách ánh sáng màu đen của pháp bảo. Nhưng khi ánh sáng màu đen của nó lóe lên, cảnh tượng lại chẳng khác nào bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc không thể nào phá được sự phòng ngự của Hạo Thiên Kính. Bản mệnh kiếm nguyên của Đường Khanh Tướng phá vỡ lớp ánh sáng màu đen bên ngoài tấn công lên những dải tua rua của pháp bảo thì chợt dừng lại không thể tiến thêm được nữa.

277. Chương 269: Yêu Vương Liên Thai.

Mặc dù không thể nào phá tan được những dải tua rua đang tản ra ánh sáng nhưng một ít kiếm khí và kiếm ý sắc bén từ bản mệnh kiếm nguyên vẫn tiến được vào bay loạn bên trong cái mũi xe. Tuy nhiên nét mặt của Thái Thúc vẫn thản nhiên. Ánh mắt nàng chỉ có một sự lạnh lùng để mặc cho đám kiếm khí va chạm phải bộ Thái Hư nghề y của mình rồi vỡ nát.

Ngay vào lúc bản mệnh kiếm nguyên của Đường Khanh Tướng bị cái pháp bảo ngăn lại, trong mắt nàng chợt biến thành màu tím, ngay cả mái tóc cũng lấp lánh thứ ánh sáng đó.

Trong không trung đột nhiên xuất hiện một làn ánh sáng màu tím. Rồi không hiểu từ đâu, vô số những cột sét như một làn khói nhẹ xuất hiện, quện lại với nhau rồi tạo thành hai đám mây rộng tới mười trượng.

Liên tục có những tia chớp lóe lên trong đám mây, ẩn chứa một cái thế giới đầy lôi điện. Gần như đồng thời, vô số những tia sét màu tím từ trên cao ập xuống dưới giống như một làn nước lũ tràn về phía Đường Khanh Tướng.

Đường Khanh Tướng ngay lập tức lướt sang một bên. Vô số kiếm khí từ người y tản ra khiến cho người ta có cảm giác y như biến thành một con nhím. Vô số những mũi nhọn sắc bén từ người y tản ra xung quanh đánh nát những tia chớp đang giáng xuống người mình.

Tuy nhiên hai đám mây giống như có sinh mệnh cho dù Đường Khanh Tướng có tránh né thế nào thì những tia chớp vẫn được chúng trút xuống như dòng nước lũ về phía y.

Trong lúc nhất thời như có hai cột sáng liên tục chiếu về phía Đường Khanh Tướng. Còn xung quanh Đường Khanh Tướng thì xuất hiện một vòng ánh sáng màu tím với vô số tia chớp liên tục nổ tung. Hàng loạt những tia kiếm khí xé rách vàng sáng bay ra khiến cho trên không trung tạo thành một dải sáng dài hẹp.

- Pháp bảo của cô ta là thứ gì?

- Tại sao cô ta lại có thể phóng ra được hai đám Diệt Tuyệt lôi vân?

Có rất nhiều người có thể nhận ra Thái Thúc sử dụng Diệt tuyệt lôi vân trong Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu. Sự mạnh mẽ của đạo pháp thuật này đó là chỉ cần lực lượng chân nguyên có đủ thì vẫn có thể giữ được sự tồn tại của đám mây sét. Tuy nhiên do bản mệnh kiếm nguyên phóng ra và Thái Thúc phản kích quá nhanh khiến cho nhiều người cơ bản không hiểu tại sao nàng lại có thể phát ra được hai đám mây sét.

Hơn nữa thời gian tồn tại của chúng dường như cũng dài hơn một chút. Bởi vì thi triển một cái pháp thuật như vậy lực lượng chân nguyên sẽ rút đi cực nhanh.

- Làm sao mà lực lượng chân nguyên của cô ta có thể khiến cho hai đám mây đó vẫn còn tồn tại?

Trong nháy mắt rất nhiều người không thể hiểu nổi tại sao Thái Thúc có thể chịu đựng được việc chân nguyên mất đi như thế. Tuy nhiên bọn họ đều có thể cảm thấy tình hình của Đường Khanh Tướng cũng không hề ổn. Đường Khanh Tướng tu luyện bản mệnh kiếm nguyên có lực công kích khủng bố. Tuy nhiên người tu luyện bản mệnh kiếm nguyên lại có một sự thiếu hụt cũng như trước đó Lạc Bắc đã nhận ra rằng sự thiếu hụt đó là không thể sử dụng pháp thuật có tác dụng phụ trợ.

Mặc dù nói công kích là sự phòng thủ tốt nhất. Trong tình huống một đối một, bản mệnh kiếm nguyên có thể tạo ra lực sát thương áp đảo, chỉ sợ đầu tiên đối thủ phải nghĩ tới cách bảo vệ mình mà không có thời gian phản kích. Tuy nhiên nếu bản mệnh kiếm nguyên không thể làm cho đối phương bị thương thì nhược điểm của nó sẽ được thể hiện ngay.

Trên người Đường Khanh Tướng cũng không có cái pháp bảo nào có thể ngăn cản được thứ pháp thuật lợi hại như Diệt tuyệt lôi vân. Mặc dù pháp thuật của Côn Luân tuy nhiều, pháp bảo cũng lắm nhưng chúng lại tập trung ở trên tay của một nhóm người. Còn Văn Thiên trong số Thập Đại kim tiên cũng giống như Minh Nhược không hề thích dựa vào ngoại vật. Đối với y mà nói thì chỉ cần một thanh kiếm là đủ rồi. Vì vậy mà trên người Đường Khanh Tướng cũng chẳng có nhiều pháp bảo. Hơn nữa, Đường Khanh Tướng vẫn luôn ở vị trí trên cao, không phải trải qua nhiều trận chiến như Lạc Bắc nên y không phát hiện ra được nhược điểm của mình. Mà cơ bản y cũng chẳng có lấy một cái pháp thuật phòng ngự nào lợi hại.

Vì thế mà y chỉ còn dựa vào kiếm ý và kiếm khí để ngăn cản những tia sét đang phóng về phía mình.

Đối với sự khổng chế kiếm nguyên và kiếm khí Đường Khanh Tướng có thể nói là đứng trên đỉnh cao. Y chia kiếm khí ra thành hàng nghìn, hàng vạn đạo mà đánh nát những tia sét đang lan về phía mình, thậm chí còn có một chút gì đó giống như lúc Minh Nhược tiêu diệt đám ma binh. Nhưng tu vi của Đường Khanh Tướng dù sao thì cũng kém hơn Minh Nhược rất nhiều. Hơn nữa sử dụng kiếm khí phá nát những tia chớp liên tục cũng chẳng khác nào cầm chùy to mà đập ruồi khiến cho lực lượng chân nguyên của y hao tổn còn nhiều hơn cả Thái Thúc.

Cứ thế này dường như Đường Khanh Tướng không phải là đối thủ của Thái Thúc. Hơn nữa, Ly Nghiêu Ly ở bên cạnh nàng còn chưa ra tay.

Trong đám mây đen rất nhiều người do dự. Mặc dù bọn họ muốn ra tay nhưng lại nghĩ tới mệnh lệnh vừa rồi của Đường Khanh Tướng. Cái mệnh lệnh đó khiến cho họ do dự không biết phải nên làm như thế nào.

.....

Bị những tia chớp màu tím bao phủ, sắc mặt của Đường Khanh Tướng trở nên hết sức khó coi.

Sự hiểu biết của Đường Khanh Tướng đối với Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu còn hơn mọi người rất nhiều. Y tất nhiên biết Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu có một cái pháp thuật là Diệt Tuyệt lôi vân. Nhưng y cũng không biết Thái Thúc dựa vào cách nào mà có thể phóng ra được hai đám mây. Nhưng lúc này, y cũng chẳng có thời gian để mà suy nghĩ. Gần như toàn bộ sự tập trung của y đều để ngăn cản những tia chớp đang lao về phía mình.

Bản mệnh kiếm nguyên của y không ngờ không thể phá được cái pháp bảo của Thái Thúc.

Tên hậu bối của Thục Sơn nhìn như một tiểu cô nương còn chưa hết sức mẹ vậy mà lại đánh cho y không có sức hoàn thủ.

Cái cảm giác nhục nhã khiến cho lồng ngực của Đường Khanh Tướng gần như nứt toác.

- Làm sao ta có thể thua trong tay người? Ta thật sự muốn xem chân nguyên của người còn có thể duy trì được tới đâu.

Đường Khanh Tướng gào lên trong đầu. Y cũng đang chờ đợi. Chỉ cần Thái Thúc không chịu nổi nữa y sẽ phản kích ngay lập tức. Y không tin dưới sự liên kích từ bản mệnh kiếm nguyên của mình mà không đánh nát được cái pháp bảo kia.

Tuy nhiên, ở bên trong cái pháp bảo kia, Thái Thúc vẫn thản nhiên nuốt Thạch Nhũ quỳnh dịch.

Vào lúc này, đối với Thái Thúc mà nói thì cơ bản nàng chẳng thêm để ý tới việc Thạch Nhũ quỳnh dịch tiêu hao như thế nào.

Trên người nàng chỉ có một thứ ý chí lạnh như băng mà không một ai ngăn cản được. Nàng phải tới núi Đại Đông, đến bên cạnh Lạc Bắc.

Thái Thúc không còn là tiểu cô nương lưng đeo Tân Thiên Trạm Lô như khi vừa mới rời khỏi Thục Sơn nữa. Trong một khoảng thời gian ngắn, nắm trong tay lực lượng mạnh hơn cho nên Thái Thúc đã quên mất Tân Thiên Trạm Lô, tu luyện Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu.

Trên người nàng không còn kiếm nhưng ánh mắt của Thái Thúc lại như xuyên thủng đám kẻ địch tầng tầng lớp lớp trước mặt mà nhìn về phía núi Đại Đông. Từ trên người nàng tản ra một thứ hơi thở kiên quyết, lạnh lẽo khiến cho người ta cảm giác nàng giống như thanh Tân Thiên Trạm Lô. Dường như linh hồn của nó đã hòa tan vào trong thân thể của Thái Thúc.

Vào lúc này, đối diện với một đối thủ như Đường Khanh Tướng, Thái Thúc cũng chỉ nghĩ tới Lạc Bắc. Lúc trước, Lạc Bắc không hề có quyết định nào sai lầm. Thái Hư nghe y và Thạch Nhũ quỳnh dịch đối với Thái Thúc mà nói đúng là một sự phối hợp tuyệt vời.

Đường Khanh Tướng cố gắng chịu đựng. Hiện tại, gã và Thái Thúc thì xem chân nguyên của ai không chịu nổi trước. Nhưng điều khiến cho gã khó có thể chấp nhận được đó là chân nguyên của Thái Thúc không hề có dấu hiệu kiệt quệ.

Do dự một chút, sắc mặt của Đường Khanh Tướng lập tức trở nên dữ tợn.

- Ra tay! Giết cô ta.

Âm thanh oán độc trong nháy mắt được thốt ra khỏi miệng gã.

Tiếp theo, Đường Khanh Tướng cũng biết trên người Thái Thúc có thứ gì đó bổ sung chân nguyên, nếu không thì nàng không thể chịu đựng được mức độ chân nguyên mất đi như vậy. Mặc dù trước đó, y ra lệnh cho những người khác không được ra tay, hiện tại lại ra lệnh cho họ đứng là mất mặt. Nhưng Đường Khanh Tướng cũng không phải là một kẻ ngốc lầy trũng chọi đá. Chỉ trong một chút thời gian mà chân nguyên của Đường Khanh Tướng đã mất đi hơn nửa. Nếu còn tiếp tục thi chỉ sợ qua vài hơi thở nữa sẽ không chống nổi pháp thuật của Thái Thúc. Chưa nói bên cạnh Thái Thúc còn có Ly Nghiêu Ly vẫn chưa ra tay.

Đường Khanh Tướng vừa thốt lời, từng đợt pháp lực dao động cực mạnh lập tức từ trong đám mây đen lan ra.

Trên thực tế thì đó cũng không phải là đám mây đen mà là do một vài người có khí thể và pháp lực dao động quá mạnh va chạm với nhau khiến cho không khí bị hỗn loạn, từ xa nhìn lại không được rõ ràng giống như một đám mây đen.

Đối mặt với Đường Khanh Tướng, mặc dù lúc đầu y hết sức tự tin không để cho họ ra tay định một mình đánh chết Thái Thúc và Ly Nghiêu Ly. Nhưng hiện tại không chống đỡ được lại ra lệnh cho họ xuất thủ nhưng tất cả không ai dám cười nhạo. Mặc dù Đường Khanh Tướng không địch lại Thái Thúc nhưng gần như toàn bộ những người có mặt ở đây đều hiểu rõ bản thân mình không chống nổi một chiêu bản mệnh kiếm nguyên của y.

278. Chương 269.1: Yêu Vương Liên Thai.

Có điều Thái Thúc thể hiện thực lực dường như quá mạnh.

Một vài người trong đám mây đen thậm chí còn xuất hiện cảm giác bất an. Cũng giống như đám người Triệu Phi Dung ở trên con thuyền nhỏ kia lo lắng, bọn họ nghĩ Lạc Bắc là đệ tử của La Phù, còn Thái Thúc là hậu bối của Thục Sơn mới vào môn phái được mấy năm nhưng hiện tại lại có thực lực mạnh như vậy khiến cho bọn họ hơi lo lắng mình đứng nhầm vị trí.

Tuy nhiên lúc này cho dù Thái Thúc có thể hiện thực lực mạnh tới mấy thì bên cạnh nàng cũng chỉ có một người nữa mà thôi.

Với hai người, trừ khi Thái Thúc đạt tới cấp bậc như Huống Vô Tâm còn không thì nàng chắc chắn không phải là đối thủ của nhiều người.

Suy nghĩ như vậy, ba, bốn chục người bên phía Đường Khanh Tướng lập tức ra tay. Những người còn lại thấy bằng đó người ra tay cũng đủ làm cho Thái Thúc và Ly Nghiêu Ly biến mất.

....

Tuy nhiên, Thái Thúc lại nhanh hơn họ một bước.

Cũng không phải do tu vi của Thái Thúc cao hơn những người trong đám mây đen mà là do cũng giống như phần lớn các loại pháp thuật khác, Diệt Tuyệt lời vẫn một khi phóng ra cũng chẳng cần phải mất nhiều sức khổng lồ. Nó chỉ tương đương với việc nối liền một cái thông đạo từ trong người rồi liên tục dồn lực lượng chân nguyên để kích động khí Lôi Cương mà thôi. Thậm chí trong lúc Đường Khanh Tướng đang dốc hết sức, Thái Thúc lại vô cùng nhàn nhã. Nàng chỉ có một việc phải làm đó là nuốt Thạch nhũ quỳnh dịch để bổ sung chân nguyên đồng thời chú ý tới cử động của đám người bên Đường Khanh Tướng.

Ngay vào lúc nét mặt của Đường Khanh Tướng trở nên dữ tợn nhưng chưa kịp thốt nên lời thì một vầng ánh sáng màu tím đã xuất hiện trong tay Thái Thúc bay vào bên trong cái đài sen dưới chân nàng.

luồng lực lượng chân nguyên vừa mới chui vào trong đài sen thì từng vầng ánh sáng màu đen lập tức tản ra tạo thành những cái lá sen rộng lớn. Một vầng ánh sáng màu đen ngưng tụ thành đóa hơ sen trong nháy mắt xuất hiện trước mặt mọi người mà cái pháp bảo kia lại hóa thành tâm sen.

Không hề có lấy một dấu hiệu, một làn pháp lực dao động tràn ngập hơi thở hoang dã tản ra. Theo tiếng gầm vang lên như tiếng sấm, một cái bóng to như một quả núi nhỏ từ trong vầng sáng màu đen xuất hiện.

Cái bóng đó vừa mới xuất hiện khiến cho ánh sáng trước mặt mọi người như biến mất.

Cái cảm giác đầu tiên của mọi người về cái bóng đó là vô cùng khổng lồ. Khi cái bóng đó hiện ra lập tức đội cái pháp bảo dài sen lên người giống như đeo thêm một cái yên.

Khủng bố và hoang dã là thứ cảm giác mà cái bóng to như ngọn núi đó mang tới cho mọi người. Từ cái bóng khổng lồ không chỉ tản ra pháp lực dao động mạnh mẽ mà còn như những cơn sóng ập tới tấn công tất cả. Hơn nữa, trên người nó phủ kín những đường vân màu đen khủng bố.

Thất Hải Yêu Vương thú!

Con thú khổng lồ xuất hiện dưới cái đài sen của Thái Thúc chính là con dị thú mạnh nhất trong Thất hải - Thất Hải Yêu Vương thú.

So với trước đây, thân hình của Thất Hải Yêu Vương thú đã to thêm một vòng, hơn nữa trên trán của nó cũng thấp thoáng những đường vân màu đỏ đen. Hiển nhiên từ sau khi trở thành vật cưỡi của Lạc Bắc, mở ra thần trí khiến cho Thất Hải Yêu Vương thú cũng bắt đầu trưởng thành.

Sau khi Thất Hải Yêu Vương thú xuất hiện, Thái Thúc gây cho Đường Khanh Tướng và đám người kia cái cảm giác ánh mắt và tinh thần bị tấn công liên tục. Từng đợt pháp lực cực mạnh không giống của người tu đạo tản ra kéo thành một dải dài sau lưng Thất Hải Yêu Vương thú.

Quỷ Xà Âm Vương Cừu, Liệt Vân Phi liêm, Pháp Vương thủy chu, Thanh Văn Hải Ngưu, Liệt Sa cuồng ngao... Mỗi một con đều là dị thú cực mạnh trong Thất hải. Chúng bám theo sau Thất Hải Yêu Vương thú.

Số lượng dị thú so với khi Lạc Bắc ở đó còn nhiều hơn. Hiển nhiên là trong thời gian qua, Thái Thúc và đám người Ly Nghiêu Ly vẫn tiếp tục tập hợp các yêu tộc trong Thất hải.

Sau đám dị thú là mười sáu vầng sáng đỏ như máu. Mười sáu chiếc Ngô chu có hình dạng giống hệt những con rết đang giương nanh múa vuốt. Trong ánh mắt của đám người bên Đường Khanh Tướng thì mười sáu chiếc Xích Huyết ngô chu cũng không có gì lợi hại nhưng hiện tại không hiểu tại sao chúng lại có thể lơ lửng trên không trung.

Trên mười sáu chiếc Xích Huyết Ngô Chu đứng đầy bóng dáng người của tộc Ly Thủ, tộc Đằng Giao và tộc Long nghệ.

.....

Vốn không trung quanh Thái Thúc đang hết sức trống trải lập tức trở nên chật kín.

Nếu như nói vốn so với hai người Thái Thúc và Ly Nghiêu Ly thì đám người bên Đường Khanh Tướng chẳng khác gì một ngọn núi nhỏ thì hiện tại bên phía Thái Thúc lại chẳng khác nào xuất hiện một ngọn núi khổng lồ.

Cảnh tượng đó giống như có một đội quân cực mạnh xuất hiện ra trước mặt mọi người. Câu nói của Đường Khanh Tướng còn chưa dứt, đợt công kích thứ nhất của mười mấy người sau lưng y mới phóng ra. Tuy nhiên bên phía Thái Thúc vẫn yên tĩnh chỉ có hai luồng máu tươi phun tới hai người với pháp lực dao động hỗn loạn gây ra lốc xoáy.

Cảnh tượng như vậy khiến cho tinh thần của mỗi người chịu áp lực cực lớn. Cứ như vậy hai người đó lập tức không giữ nổi tinh thần, không khống chế được pháp thuật mà bị chân nguyên phản lại.

- Đây là thứ pháp bảo gì mà có lực phòng ngự mạnh thậm chí lại còn có công hiệu xé rách hư không? Tại sao trước kia ta chưa từng nghe nói tới?

Trong nháy mắt Đường Khanh Tướng và đám người ở bên y đều có ý nghĩ như vậy.

Trên thực tế cũng không trách được đám người Đường Khanh Tướng không nhận ra lai lịch của cái pháp bảo đó bởi vì trước đây nó chưa hề tồn tại.

Bản thân của cái pháp bảo này được Bích Căn sơn nhân sử dụng Ô Đàm Kim Ma lang chiến xa, Thiên Hư lôi châu, Sơn Hà xā tắc chung, Nại Hà kim kiều và rất nhiều pháp bảo để luyện chế mới tạo thành một cái pháp bảo này. Tên của nó là Yêu vương liên thai.

Lúc trước, sau khi phát hiện trong Ô Đàm kim ma lang chiến xa không có động phủ ẩn chứa nên cho dù nó là một thứ pháp bảo rất mạnh những Bích Căn sơn nhân cũng chẳng có nhiều hứng thú với nó. Nhưng Nại Hà kim kiều của Tiểu Vô Trần có thể xé rách hư không lại khiến cho Bích Căn sơn nhân cuồng nhiệt.

Mà Bích Căn sơn nhân cũng không thẹn với danh hiệu người luyện khí số hai trong thiên hạ với thực lực tu bổ tụ hợp pháp bảo số một. Không ngờ lão có thể luyện chế lại Nại Hà kim kiều, Sơn Hà xā tắc chung, Ô Đàm kim ma lang chiến xa và Thiên Hư lôi châu thành một cái Yêu vương liên thai.

Cái Yêu vương liên thai này là có một cái trận pháp phòng ngự rất mạnh và lực truyền tống xé rách không gian. Hơn nữa khi thi triển pháp thuật lôi cương nó còn có thể tăng phúc lên gấp đôi.

Có thể nói đây là cái pháp bảo lợi hại nhất mà Bích Căn sơn nhân luyện chế từ trước tới nay.

- Lạc Bắc! Người phải chờ ta.

Trong nháy mắt khi thể hiện thực lực cực mạnh, Thái Thúc thầm thốt lên câu đó.

Nàng hiểu rất rõ nếu là bản thân thì Lạc Bắc cũng bất chấp tất cả để tới cứu. Trên thực tế rất nhiều lần Lạc Bắc hoàn toàn suy nghĩ cho nàng. Chẳng hạn như khi Huống Vô Tâm tới, không địch lại phải bỏ trốn thì Lạc Bắc cũng để cho nàng đi trước, hơn nữa còn để cái Nại Hà kim kiều tàn phế vào bên trong Ô Đàm kim ma lang chiến xa.

Nếu người khác mà thấy thì chỉ nghĩ đó là một hành động vô thức, nhưng Thái Thúc lại hiểu rõ hẳn làm vậy là để tăng cường thực lực cho nàng, đề phòng chẳng may hắn mất đi, Côn Luân đánh tới địa cung thì nàng có sức để trốn thoát.

Thái Thúc hiểu rất rõ sinh mệnh mặc dù quý giá nhưng nếu vì Lạc Bắc thì nàng cũng bất chấp tất cả cho dù là tính mạng của mình.

.....

Tuy rằng Đường Khanh Tướng và những người bên cạnh không ngờ được cái đài sen lại là một thứ pháp bảo như vậy nhưng dù sao thì bên y cũng có rất nhiều cường giả. Gần như vào lúc hai người kia do mất tinh thần làm cho chân nguyên phản lại, phun máu thì từ trong đám mây đen, một gã trung niên áo đen chợt tản ra một thứ khí thể hùng mạnh. Y chém mạnh hai tay một cái khiến cho Diệt Tuyệt Lôi Vân của Thái Thúc đột nhiên bị cắt đứt. Dòng thác những tia chớp trong nháy mắt bị y dẫn dắt liền ngưng kết lại tạo thành một thanh kiếm màu tím mà chém thẳng về phía Thái Thúc.

Sự mạnh yếu của hai bên lập tức thể hiện.

Người bên phía Đường Khanh Tướng nhiều lắm cũng chỉ là những người thuộc các môn phái nhỏ, chỉ có hơn mười người là thuộc thất tông lục phái. Khi vừa mới gặp nhau, bọn họ bị Ly Nghiêu Ly đánh chết hai người rồi lại bị Đường Khanh Tướng tiện tay đánh chết mất một. Hơn nữa, những người này đều mới tập trung lại với nhau, sự phối hợp pháp thuật còn không bằng những người thất tông lục phái.

Mà bên Thái Thúc lại khác. Trải qua những trận chiến với thất tông lục phái và Thương Lăng cung, đấu pháp của bọn họ tăng trưởng rất nhiều, hơn nữa cũng có sự chuẩn bị từ trước.

Vì vậy mà bên Thái Thúc chẳng khác nào quân chính quy của triều đình còn bên Đường Khanh Tướng thì lại cơ bản chẳng khác nào đám giặc cỏ.

Trong nháy mắt đó pháp thuật và pháp bảo của mười mấy người bên Đường Khanh Tướng phóng ra đã bị pháp thuật của hơn mười con dị thú bao phủ. Đám người bên Đường Khanh Tướng giống như chim sợ tên lập tức tản ra. Ít nhất trong số đó có bốn người do pháp bảo bị đánh nát mà không kịp né tránh khiến cho pháp thuật của đám dị thú đánh cho nát thành tro bụi.

279. Chương 270: Mật Tông Vô Thượng Pháp.

- Hả?

Tuy nhiên người trung niên áo đen trong nháy mắt ngưng tụ thành kiếm quang màu tím rồi phá tan lực lượng của hơn mười con dị thú mà đâm thẳng vào Yêu vương liên thai khiến cho nó rung rung tản ra từng làn ánh sáng. Lần này, ánh mắt của Thái Thúc lập tức tập trung về phía người trung niên áo đen đó.

Tên trung niên áo đen xuất hiện phóng ra một đòn kia liền nhanh chóng bay lên cao hơn mười trượng, tránh thoát khỏi pháp thuật của mười con dị thú bắn ra. Tuy nhiên lúc này, gã cũng đối diện với bên Thái Thúc cho nên Thái Thúc có thể nhìn rõ được bộ mặt của gã.

Người này có vóc dáng cực cao, chòm râu ngắn. Nét mặt hết sức kiên cường, lông mi dày đậm giống như hai thanh đao nằm ngang trên mắt. Toàn thân y để lộ một thứ hơi thở rất mạnh mẽ. Mà gã tu luyện rõ ràng là pháp quyết Lôi cương, nếu không thì không thể nào cắt đứt được mối liên hệ giữa Thái Thúc và Diệt tuyệt lõi vân trong nháy mắt như thế được, thậm chí còn lấy ngay khí Lôi cương để sử dụng.

Mà điều khiến cho ánh mắt của Thái Thúc trở nên lạnh lùng đó là tu vi của người trung niên đó dường như cũng xấp xỉ với Đường Khanh Tướng. Bên trong đạo kiếm quang mà gã ngưng tụ thành cũng không hề có Kiếm ý hiển nhiên chỉ tu luyện đạo pháp lôi cương đơn thuần mà ngưng tụ thành hình cây kiếm. Tuy nhiên dưới lực lượng chân nguyên của gã thanh kiếm được ngưng tụ từ tia chớp kia đánh lên Yêu vương liên thai không hề kém với bản mệnh kiếm nguyên của Đường Khanh Tướng.

.....

- Thất Hải Yêu Vương thú? Không thể ngờ được ngay cả Thất Hải Yêu Vương thú cũng bị chúng thu phục. Hai người Lạc Bắc và Thái Thúc lại có thể tập trung được một lực lượng như thế này.

Ánh mắt của Kinh Tuyệt cũng nhìn thẳng về phía Thái Thúc trên Yêu vương liên thai. Kinh Tuyệt cũng chính là tên của người trung niên áo đen mà Thái Thúc đang nhìn.

Người trung niên mà Thái Thúc không nhận ra lai lịch đó thực ra có thân phận chính là Hoàng Giáo pháp vương. Ngoại trừ phái Sắc Lạc ra thì Hoàng Giáo chính là một trong ba môn phái lớn của Mật Tông. Mà hiện tại gã có mặt ở đây đủ chứng minh cũng giống như Từ Hàng Tĩnh Trai và Đại Tự Tại cung, Hoàng Giáo rất ít khi nhúng tay vào chuyện trên thế gian nhưng đối mặt với số phận thay đổi bọn họ cũng đã lựa chọn chỗ đứng cho mình. Điều khác biệt ở đây chính là Minh Nhược chọn Lạc Bắc, Trần Thanh Đế chọn Huống Vô Tâm còn Hoàng Giáo thì chọn Hoàng Vô Thần và Kỳ Liên Liên Thành.

- Bắt giặc phải bắt vua trước.

Trong đầu của Kinh Tuyệt và Đường Khanh Tướng lập tức xuất hiện ý nghĩ đó.

Hiển nhiên vốn Đường Khanh Tướng thấy Thái Thúc và Ly Nghiêu Ly giống như hai con thỏ tới đây tìm cái chết nhưng hiện tại Thái Thúc thể hiện thực lực khiến cho tình thế có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất. Nếu như không thể đánh chết Thái Thúc thì chỉ sợ bên phía Đường Khanh Tướng không thể ngăn được phía Thái Thúc tiến vào núi Đại Đông.

Cùng lúc đó, Thái Thúc đang nhìn Kinh Tuyệt chăm chú cũng xuất hiện ý nghĩ đó.

Mặc dù Thái Thúc hiểu rõ bên mình chiếm ưu thế áp đảo nhưng hoàn toàn khác so với khi giao thủ ở núi Anh Giao. Lúc ấy, núi Anh Giao có trận pháp bảo vệ, chỉ có một cánh cửa để ra vào, không gian trong núi rất hẹp cơ bản hai bên chỉ có thể đánh bừa. Nhưng hiện tại nơi đây lại không có gì hạn chế. Mặc dù đối phương không thể cùng mình đánh loạn nhưng bốn phía giăng co cũng rất rắc rối. Chẳng khác nào giờ tay mà đập muỗi khó có thể đánh chết hết được. Chưa nói còn có cả Đường Khanh Tướng và Kinh Tuyệt ở đây.

Lực lượng của hai người này mặc dù không công phá được sự phòng ngự của Yêu Vương liên thai nhưng nếu để cho họ thoải mái thì rất nhiều người, thậm chí là vài con dị thú cũng không ngăn cản được lực lượng của họ khiến cho bên mình sẽ bị tổn thương nặng.

Nhưng nếu lực lượng chân nguyên không đủ thì hai người đó mặc dù không đánh loạn nhưng cũng có thể sát thương, từ từ tiêu hao thực lực bên Thái Thúc. Đó là điều mà Thái Thúc không hề cho phép nó xảy ra.

.....

Trong nháy mắt khi Thái Thúc nhìn về phía Kinh Tuyết, trong mắt của nàng chợt biến thành màu tím.

Không trung đột nhiên xuất hiện hai luồng lốc xoáy màu tím. Khí lôi cương vô cùng vô tận trong nháy mắt được dẫn xuống tạo thành hai cái lồng giam khổng lồ màu tím. Trong nháy mắt chúng liền bao phủ Kinh Tuyết vào bên trong rồi nhanh chóng co lại.

Thứ pháp thuật này hoàn toàn phong tỏa sự di chuyển của một người khiến cho người ta không thể bỏ chạy.

Trong nháy mắt tia chớp đã tới trước mặt Kinh Tuyết rồi nhanh chóng co lại như muốn bao vây trước mặt y. Khoảng cách từ cái lồng giam bằng tia chớp tới trước mặt Kinh Tuyết chỉ có mấy thước khiến cho những tia chớp như muốn chạm vào người y. Ánh sáng chói mắt khiến cho y cũng như biến thành một luồng sáng. Tuy nhiên ngay lập tức hai tia chớp trong cái lồng giam đó liền biến hình trước mặt y rồi ngưng tụ lại thành một thanh Hàng Ma xử.

Thanh Hàng ma xử được ngưng tụ từ tia chớp chẳng khác nào được làm từ sắt thép có ba mặt với một đầu sắc nhọn còn một đầu khác lại tròn. Trên Hàng Ma xử thậm chí còn lưu chuyển một đám phù điêu bằng Phạn Văn. Cây Hàng Ma xử vừa mới xuất hiện liền đẩy lui cái lồng giam. Cùng lúc đó từ trong mắt Kinh Tuyết chợt bắn ra một tia sáng chui vào trong Hàng ma xử khiến cho nó chợt xuất hiện một con mắt màu tằm ra ánh sáng màu vàng.

Con mắt đó như có sự sống nhìn xuyên qua ánh sáng màu đen của Yêu vương liên thai mà tập trung lên người Thái Thúc.

“ Xoẹt! “ Một tiếng động vang lên. Ngay sau đó một đạo bản mệnh kiếm nguyên cốt qua không gian mà phóng về phía yêu vương liên thai.

Trong nháy mắt, bản mệnh kiếm nguyên của Đường Khanh Tướng và Hàng Ma xử của Kinh Tuyết cùng nhau tấn công Thái Thúc.

Cơ bản không cần phải Thái Thúc chỉ huy. Bên phía nàng vốn chiếm áp đảo lập tức phóng ra vô số đạo pháp thuật với đủ mọi loại màu sắc rực rỡ khiến cho cả không gian sáng rực. Tuy nhiên dù sao thì bản mệnh kiếm nguyên cũng là một trong những thứ pháp thuật có uy lực khủng bố trên đời. Trong nháy mắt xuất hiện, tốc độ của nó cơ bản là phần lớn pháp thuật không thể nào bằng được.

Khi vàng sáng rực rỡ bao phủ trời đất bên Thái Thúc vừa mới xuất hiện thì bản mệnh kiếm nguyên của Đường Khanh Tướng cũng đã chạm vào Yêu vương liên thai.

Mà cây Hàng Ma xử của Kinh Tuyết cũng chỉ chậm hơn bản mệnh kiếm nguyên của Đường Khanh Tướng một chút. Từ xa nhìn lại thì khi bản mệnh kiếm nguyên của Đường Khanh Tướng chạm vào vàng sáng phía trước sau đó va chạm với Yêu vương liên thai thì Hàng Ma xử của Kinh Tuyết cũng xuất hiện bên trong quang sáng.

Cây Hàng Ma xử chỉ chậm hơn một vài loại pháp thuật. Ngay khi phần lớn pháp thuật còn chưa liên kết tạo thành quang sáng không thể đột phá thì nó cũng đã xuyên qua. Mà mấy đạo pháp thuật nhanh hơn Hàng Ma xử ngăn cản trước cũng bị cho nó tấn ra ánh sáng màu hồng kéo theo những tiếng lục đục như dầu sôi mà đột phá sự phòng ngự của mấy thứ pháp thuật đó rồi đánh lên Yêu vương liên thai.

.....

Một cái cảm giác ớn lạnh lập tức xuất hiện trong lòng Ly Nghiêu Ly và rất nhiều người của Yêu tộc. Ly Nghiêu Ly cũng vừa mới phong ra một cái pháp thuật để ngăn chặn. Nếu bàn về uy lực của pháp thuật bên Thái Thúc vừa mới phóng ra thì hoàn toàn đánh chết Đường Khanh Tướng và Kinh Tuyết tới cả mấy chục lần. Tuy nhiên bản mệnh kiếm nguyên của Đường Khanh Tướng và pháp thuật của Kinh Tuyết lại có tốc độ quá nhanh.

Trong nháy mắt, Ly Nghiêu Ly cũng cơ bản không kịp phóng ra một cái pháp thuật thứ hai để ngăn chặn Đường Khanh Tướng và Kinh Tuyết.

Oành!

Bản mệnh kiếm nguyên của Đường Khanh Tướng với hơi thở hủy diệt đánh lên Yêu Vương liên thai khiến cho nó rung chuyển tản ra những vầng sáng. Cũng giống như lần trước, bản mệnh kiếm nguyên của Đường Khanh Tướng chạm phải những tia sáng rủ xuống của Yêu vương liên thai liền dừng lại không thể tiến thêm được. Tuy nhiên ngay lập tức một thứ lực lượng không hề thua kém bản mệnh kiếm nguyên cũng lập tức húc thẳng vào vầng sáng rủ xuống từ Yêu vương liên thai.

Rắc rắc!

Trên cây Hàng Ma xử xuất hiện vô số những vết rạn. Tuy nhiên bị hai nguồn lực lượng va chạm khiến cho ánh sáng rủ xuống bị xé rách thành một cái lỗ. Trên Hàng Ma xử mặc dù phủ kín những vết rạn nhưng con mắt to trên đó vẫn nhìn Thái Thúc chăm chăm. Hàng Ma xử xé rách được yêu vương liên thai liền giống như một tia chớp lao thẳng về phía Thái Thúc.

Vào lúc này, Đường Khanh Tướng và Kinh Tuyết tỏa sáng rực rỡ.

Cả hai giống như hai tên thích khách đi giữa thiên quân vạn mã dùng trường thương đâm thẳng chủ tướng của đối phương.

Mặc dù nói Hàng Ma xử đã đầy vết rạn, lực lượng của nó khi xé rách lớp phòng ngự của Yêu vương liên thai đã mất hơn nửa nhưng chỉ với một nửa lực lượng cũng hơn hẳn những pháp thuật bình thường.

Yêu vương liên thai giống như một cái phồng kín mít chợt xuất hiện một cái lỗ thủng khiến cho cuồng phong từ bên ngoài ập vào bên trong. Khi cây Hàng Ma xử vừa mới xé rách lớp phòng ngự của Yêu vương liên thai thì một thứ lực lượng khiến cho người ta cảm thấy khó thở liền lấp đầy không gian bên trong đó.

280. Chương 271: Ai Chặn Ta? Giết!

!_ Trong co mắt màu vàng kim đang nhìn Thái Thúc chăm chú tràn ngập một thứ ánh sáng mang tính hủy diệt.

Trong nháy mắt đôi mắt của Thái Thúc lại biến thành màu tím. Dưới sự kích thích bởi lực lượng chân nguyên sau lưng nàng vọt lên ánh sáng màu tím. Tới lúc này cũng chỉ có tốc độ thi triển pháp thuật vừa niệm đã sinh của Thái Thúc mới có thể ngăn chặn được một đòn cực mạnh của Pháp vương Hoàng Giáo. Nhưng đúng lúc này, điều khiến cho mọi người không thể ngờ được đó là pháp lực dao động từ trên người nàng tản ra những lời quang màu tím cũng không xuất hiện trước mặt nàng mà lại hiện ra sau lưng Đường Khanh Tướng.

Trong tích tắc đó không ngờ Thái Thúc lại không để ý tới đòn tấn công của Kinh Tuyết mà lại đi phản kích Đường Khanh Tướng.

Hai cái chùy được ngưng kết bằng lời quang xuất hiện sau lưng Đường Khanh Tướng trong nháy mắt. Sau khi phóng ra bản mệnh kiếm nguyên, Đường Khanh Tướng lợi dụng sự va chạm giữa bản mệnh kiếm nguyên và Yêu vương liên thai mà nhanh chóng bay về phía sau. Điều này giúp cho y sau khi phóng ra bản mệnh kiếm nguyên cũng có thể tránh được những đạo pháp thuật phản kích của Thái Thúc. Tuy nhiên tốc độ lui lại của y cực nhanh lại khiến cho Đường Khanh Tướng không thể né tránh được với hai cái chùy lớn hình thành sau lưng nhanh như chớp.

“ Xoẹt! “

Nét mặt của Đường Khanh Tướng trong nháy mắt trở nên sợ hãi. Hai tia chớp xoay tròn đã húc thẳng vào người y.

Đường Khanh Tướng đang bay ngược về phía sau đột nhiên dừng lại.

Trên thực tế thì y cũng không phải là dừng lại mà do bị lực xung kích cực mạnh giáng lên người khiến cho y văng sang một bên. Ánh sáng rực rỡ bùng lên sau lưng Đường Khanh Tướng. Trên ngực y xuất hiện hai điểm sáng nhỏ màu tím rồi trong nháy mắt lan rộng ra do lời cương quá mạnh xuyên thủng thân thể.

Trong lúc những tia chớp kịch liệt bắn ra ngoài một bóng người nhỏ bé màu xanh hét lên chói tai rồi lao ra khỏi Thiên Linh cái của Đường Khanh Tướng.

Cùng lúc đó, Hàng Ma xử lọt vào trong Yêu vương liên thai với một tốc độ kinh người tản ra những làn sóng cung tiếng nổ mạnh giáng lên người Thái Thúc.

Lực lượng còn sót trên Hàng ma xử không hề thua kém một đòn của Thái Thúc phóng ra. Cho dù là Lạc Bắc chỉ sợ cũng không thể chịu nổi uy lực của một đòn đó.

Tuy nhiên khi Hàng Ma xử chạm vào người Thái Thúc thì bộ Thái Hư nghe y lại tản ra một vầng ánh sáng dịu dàng, ngăn cản thứ lực lượng mang tính hủy diệt của nó. Giằng co một chút, cuối cùng Hàng Ma xử không chịu nổi lực lượng tản ra từ Thái Hư nghe y mà tản ra xung quanh, hóa thành vô số những tia chớp tấn công Yêu vương liên thai.

Trong tích tắc đó, khoe miệng của Thái Thúc cũng rỉ ra một dòng máu tươi.

Thân thể của nàng hơi run rẩy nhưng ánh mắt lại nhìn xuyên qua những vầng ánh sáng liên tục lóe lên trên bầu trời, tập trung về phía Kinh Tuyệt.

Đồng tử trong mắt của Pháp vương Hoàng Giáo liền co lại.

Đối mặt với sự liên thủ của y và Đường Khanh Tướng vậy mà không ngờ Thái Thúc bắt chắp một đòn của y mà đánh tan thân thể của Đường Khanh Tướng. Mặc dù hiện tại Kinh Tuyệt nhận ra bộ trang phục của Thái Thúc có sức phòng ngự kinh người nhưng y cũng có thể nhận ra được sau một đòn đó nàng cũng bị thương không hề nhẹ.

- Trên người cô ta có thứ ma lực gì giúp cho cô ta được như vậy?

Kinh Tuyệt hiểu rõ trong tình hình bình thường, Thái Thúc cơ bản không cần phải để mình bị thương mà đánh nát thân thể của Đường Khanh Tướng. Bởi vì vào lúc này bên phải Thái Thúc đã chiếm ưu thế tuyệt đối. Hơn nữa uy lực một đòn của y như thế nào thì ai cũng có thể cảm nhận được. Thái Thúc làm như vậy chỉ có một nguyên nhân đó là để nàng nhanh chóng tới được núi Đại Đông.

Bởi vì nàng không biết bây giờ Lạc Bắc đang như thế nào.

.....

- Người chặn ta... Giết!

Ngay vào lúc đồng tử của Kinh Tuyệt co lại thì câu nói lạnh lùng kiên quyết đó cũng thốt ra từ miệng của Thái Thúc.

Mặc dù Thái Thúc chỉ là một thiếu nữ còn trẻ tuổi nhưng khi nàng thốt lên câu nói đó, tất cả những người bên phía Đường Khanh Tướng đều cảm thấy ớn lạnh. Vì người đối diện với Thái Thúc theo bản năng liền tản sang hai bên.

Kinh Tướng cũng vọt sang một bên.

Vừa rồi y và Đường Khanh Tướng cùng phát ra đòn tấn công mạnh nhất, mặc dù phá được lớp phòng ngự của yêu vương liên thai nhưng cũng không làm cho nó bị tổn hại.

Hiện tại Nguyên Anh của Đường Khanh Tướng đã bỏ chạy, với sức một mình y cũng không thể nào xuyên thủng lớp phòng ngự của Yêu vương liên thai được nữa, cơ bản không thể nào sát thương Thái Thúc một cách hữu hiệu. Nếu cố gắng ngăn cản tiếp thì đối mặt với lực lượng cực mạnh bên Thái Thúc, y sẽ bị nghiền nát ngay lập tức.

Hơn nữa, phía sau, ngoại trừ Ly Nghiêu Ly ra thì y cũng đã nhận ra hai cái bóng khác. Đó là Hải Lang vương Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa. Với tu vi và pháp thuật của hai người đó, chỉ cần mỗi lần họ ra tay là bên phía Kinh Tuyệt lại có một người rơi xuống.

Kinh Tuyệt không còn tiếp tục tiến hành tấn công Thái Thúc mà áp dụng phương pháp du đấu.

Khí lôi cương trong không trung liên tục bị hấn ngưng kết. Mỗi lần y tấn công đều khiến cho bên Thái Thúc bị chút tổn thương nhất định.

- Các ngươi tập trung giết chúng.

Nhưng điều khiến cho Kinh Tuyệt cảm thấy bất đắc dĩ đó là Thái Thúc cơ bản cũng không có giằng co với mình. Sau khi nói với đám người Ly Nghiêu Ly một câu xong, Thái Thúc chẳng để ý tới đám người Kinh Tuyệt mà điều khiển Yêu vương liên thai phóng thẳng về phía núi Đại Đông.

Trong không trung bùng nổ vô số những vầng sáng với mọi loại màu sắc có một vầng sáng màu đen bay thẳng về phía núi Đại Đông.

....

- Cả Đường Khanh Tướng và Kinh Tuyệt mà cũng không ngăn cản nổi hay sao?

Cùng lúc đó ở một phía khác của núi Đại Đông, một nam tử mặc trang phục màu trắng nhìn thấy ánh sáng màu đen của Yêu vương liên thai mà cảm thấy kinh ngạc.

Người này có cặp lông mày nhỏ, nhìn hơi chút yếu dị. Y mặc bộ trang phục màu trắng được làm từ lông chim. Y chính là người thanh niên trẻ tuổi đã giết hết toàn bộ đám người ở núi Trường Bạch.

- Có kẻ tới đây chịu chết.

Sau khi liếc mắt nhìn vầng sáng màu đen, người thanh niên mặc áo trắng liền quay người lại, nét mặt y chợt nở nụ cười.

Trong khoảng khắc có hơn mười bóng người xuất hiện trong tầm mắt của y.

Mười mấy người xuất hiện trước mặt người thanh niên đó có cả già cả trẻ, ăn mặc quần áo vùng Miêu Cương, hoàn toàn khác biệt với quần áo của đám huyền môn chính đạo. La Phù nằm ở Miêu Cương có sự quân tâm tới các tộc Miêu ở đây. Hiện tại có nhiều người ăn mặc trang phục của người Miêu tới đây như vậy hiển nhiên là những người tu đạo ở Miêu Cương chịu ơn Nguyên Thiên Y cũng tới nơi này.

Mà người đàn ông mặc trang phục màu trắng cũng chẳng để ý xem người tới là ai. Đối với y mà nói thì chỉ cần bất cứ người nào định đi qua vị trí của y tiến vào núi Đại Đông đều là kẻ địch của mình.

Chưa kịp để cho mười mấy người ăn mặc trang phục của người Miêu phản ứng, một cột băng bỗng nhiên xuất hiện rồi giáng xuống với tốc độ kinh người, xuyên thủng một lão nhân người Miêu đi trước. Hơi lạnh thấu xương của nó trong tích tắc làm cho lão bị đóng băng mà rơi từ trên không rơi xuống.

Một cái bông tuyết đột nhiên từ trong tay y bay ra. Khi nó vừa xuất hiện, trong bầu trời đột nhiên có vô số những đóa hoa trong suốt lơ lửng trong không trung.

Cũng chẳng có ai hỏi xem tên của người đàn ông mặc áo trắng đó là ai. Trong nháy mắt khi lão già người Miêu bị đánh chết nhưng người còn lại đều phản kích.

Một làn khói bầy màu từ một lão nhân người Miêu bốc lên cũng giống như ngọn lửa đen của Bách Độc sơn nhân. Bên trong làn khói đó có đủ mọi loại sâu độc. Mà trong năm người Miêu còn lại nhanh chóng lấy ra năm cái bình đen xì.

Sau khi một trang Miêu ngữ từ miệng của người đó tản ra, năm cột khói đen liền phun lên biến thành những con ác quỷ cao ba trượng vọt về phía nam tử áo trắng.

- Không biết lượng sức.

Nam tử áo trắng hơi lắc đầu. Nếu là người tu đạo bình thường khi đối mặt với nhiều người như vậy sẽ nhanh chóng né tránh rồi sử dụng phương pháp du đấu. Nhưng y vẫn đứng nguyên ở đó chẳng hề động đậy. Vô số đóa hoa băng đang lơ lửng trong không trung nhìn rất đẹp. Khi đám sâu độc vừa mới từ người lão nhân kia bay ra được mấy trượng liền lập tức biến thành những tảng băng mà rơi xuống.

Ngay cả pháp thuật của những người khác khi chạm vào những đóa hoa băng đó, ánh sáng liền mờ đi mà lực lượng cũng bị biến mất.

Khi năm con ác quỷ màu đen lao tới mỗi lần va chạm với một đóa hoa băng thì trên người lại hiện ra một lớp băng dày. Khi chúng còn chưa lao đi được năm trượng thì một cột băng đã lao tới xuyên thủng ngực người vừa mới phóng ra năm con ác quỷ bay ra sau lưng kéo theo một làn máu. Tuy nhiên ngay cả máu bắn ra cũng nhanh chóng bị đóng băng.

281. Chương 272: Thiên Bằng Cực Hàn.

Sau khi đánh chết năm con ác quỷ màu đen to lớn của người trung niên, nam tử mặc trang phục màu trắng liền lấy ra một miếng ngọc như ý.

Chân nguyên của y hơi dồn vào đó một chút liền xuất ra đám pháp bảo của người núi Lạc Thạch. Bởi vì cảm giác được lực lượng phòng ngự của mấy thứ pháp bảo này rất tốt cho nên sau khi giết đám người núi Lạc Thanh, nam tử đó liền thu chúng lại.

Tuy nhiên nam tử áo trắng lấy ra cái pháp bảo đó không phải sợ bản thân không chống nổi sự phản kích của Vu sư Miêu cương mà là để cho việc giết chóc dễ hơn một chút.

Đối với nam tử áo trắng mà nói thì sau khi cảm nhận được pháp lực dao động từ đám người kia cũng đã quyết định ra tay tàn sát.

- Hoàng Vô Thần! Huống Vô Tâm. Vũ Nhược Trần...Yến Kinh Tà...Bắc Minh Vương...

Trong nháy mắt lấy ra ngọc như ý, nam tử mặc trang phục màu trắng hơi trầm ngâm một chút rồi nghĩ tới tên của những cường giả đó. Y nghĩ mình đứng ở đây, trên thế gian không biết có bao nhiêu người có thể vượt qua chỗ của mình mà vào trong núi Đại Đông.

Mười? Có lẽ thêm cả cái tên Kỳ Liên Liên Thành nữa.

Nam tử mặc trang phục màu trắng hơi nhíu mày nghĩ tới việc những người qua được có cả Kỳ Liên Liên Thành thì y cảm thấy hơi không vui một chút.

Tốc độ của Khuất Đạo Tử thật sự là quá nhanh. Chỉ hai năm trước, nam tử áo trắng còn nhận có thể thắng được Kỳ Liên Liên Thành nhưng hiện tại thì nếu mình đối địch với gã khả năng kết quả cũng sẽ giống như Đông Hầu thanh bực.

Cho dù nam tử áo trắng là bạn hay là địch với Kỳ Liên Liên Thành thì trên đầu mình có thêm một người nữa cũng chẳng khiến người ta vui nổi.

Mà có lẽ đó cũng chính là nguyên nhân Huống Vô Tâm càng ngày càng cách xa với Huống Vô Thần.

Những nhân vật như Huống Vô Tâm ngoại trừ lực lượng mạnh ra thì gần như có tuổi thọ vô tận. Vậy lão còn theo đuổi cái gì nữa?

Thậm chí trong suy nghĩ của lão người có đủ tư cách trở thành kẻ địch của mình cũng chỉ có vài người.

- Người là ai?

Một gã vừa mới phóng ra một tia sáng màu lục giống như một con rắn rồi bị ánh sáng từ Ngọc như ý cản lại sau đó bị nam tử áo trắng phóng ra một cái cột băng xuyên qua người. Trong nháy mắt khi lực lượng chân nguyên bị hơi lạnh làm cho đông cứng, người đó khàn giọng hỏi ba tiếng đó.

- Ta là ai có gì quan trọng.

Tuy nhiên nam tử áo trắng chỉ lắc đầu một cách thương hại. Y cũng không hề muốn làm ra vẻ thần bí. Thường thì chỉ có những người không đủ sức mạnh mới cần tới sự thần bí để tăng thêm sức mạnh cho mình. Mà nam tử áo trắng thì không cần tới sự thần bí đó. Y chỉ cảm thấy cái tên của mình cần phải được nhắc tới trong miệng người sống chỉ nói cho đám người chết thì cơ bản chẳng có ý nghĩa gì cả.

Gần như khi y lắc đầu thì một cột băng cực mạnh khiến cho mười mấy Vu Sư Miêu cương cơ bản không thể nào chặn lại lao xuống. Có một số loại pháp thuật có thể xuất hiện gần ngay đối thủ. Nhưng pháp thuật của nam tử áo trắng mạnh ở chỗ nó từ trên cao giáng xuống tạo ra lực xung kích và tốc độ càng mạnh hơn.

- Hắn là Lâm Mộc Bạch, tông chủ Tề Vân tông.

Nhưng đúng lúc này một âm thanh hết sức êm dịu vang lên xóa tan sự thắc mắc của vị Vu sư sắp chết kia. Theo âm thanh êm dịu đó vang lên, cột băng vốn có lẽ đánh chết một vị Vu sư của Miêu Cương lại nổ tung trong không trung.

- Người là đệ tử Bắc Minh Vương?

Nam tử áo trắng dừng tay lại nhìn thiếu nữ che mặt bởi một tấm lụa xanh nhưng vẫn không thể che đầy được sắc đẹp của nàng mà cười cười như tự chế giễu:

- Cuối cùng là Bắc Minh vương quá mức lợi hại hay là ta quá yếu trong mắt núi Chiêu Diêu các người. Người đã biết tới danh tính của ta vậy mà vẫn dám đối địch với ta?

- Ta là đệ tử của người.

Thiếu nữ áo trắng từng cứu Lạc Bắc một lần trả lời:

- Sư tôn của ta từng dặn nếu ta đối địch với người có bảy phần thắng.

Âm thanh của thiếu nữ áo trắng không hề có sự kiêu ngạo hay xu nịnh hơn nữa còn rất thật như đang trả lời câu hỏi của một vị trưởng bối. Tuy nhiên câu nói của nàng lại khiến cho nam tử áo trắng nở nụ cười lạnh:

- Bắc Minh vương nói vậy có quá hay không? Nếu y tự tin cho rằng đệ tử của y đánh với ta có bảy phần thắng thì tại sao Kỳ Liên Liên Thành ở bên ngoài núi Chiêu Diêu hay năm, y lại như con chó không dám thò đầu ra ngoài?

- A! Ta quên mất. Mà lão cũng thật sự là một con chó điên. - Sau khi dừng một chút, nam tử áo trắng liền vừa cười vừa bổ sung thêm một câu.

Thực ra nam tử áo trắng vẫn hoài nghi với thực lực của Bắc Minh vương. Cho dù là ai có thể vào lúc Côn Luân mạnh như vậy mà vẫn giữ được núi Chiêu Diêu thì nhất định là có thực lực không tầm thường. Vì vậy mà vừa rồi trong số tên những cường giả xuất hiện trong đầu y có tên của Bắc Minh vương. Nhưng câu trả lời của thiếu nữ áo trắng lại khiến cho y nổi giận.

Tề Vân tông cũng là một môn phái nổi danh giống như Nga Mi, Thanh Thành và Thục Sơn. Nhưng do bốn trăm năm trước trong trận đại chiến với U Minh huyết ma có mặt cả Tề Vân tông cho nên thanh thế của họ giảm xuống còn nhanh hơn cả Nga Mi. Tuy nhiên cũng giống với Nga Mi, mặc dù thanh thế giảm xuống nhưng một số pháp thuật hùng mạnh vẫn còn được lưu truyền. Ngoại trừ Thiên Bảng thần quyết mà y tu luyện ra thì Tề Vân tông còn có một thứ pháp thuật độc đáo nữa là Thiên Nhân thần thuật.

Thiên Nhân thần thuật có thể nói là một trong những pháp thuật vọng khí lợi hại nhất. Với tu vi như của Lâm Mộc Bạch thì chỉ cần đối thủ xuất hiện trong tầm mắt của y là y có thể biết được tu vi của đối phương như thế nào.

Trong mắt của y cường độ chân nguyên lực lượng sẽ tương ứng với ánh sáng từ đối thủ. Đối thủ mạnh hay yếu thì y chỉ cần liếc mắt là có thể biết. Cho nên đám Vu sư Miêu Cương vừa xuất hiện là y biết chỉ có một sự tàn sát mà thôi. Bởi vì y có thể thấy được vàng sáng trên người đám thuật sĩ Miêu Cương đều có màu hồng hoặc là màu xanh, không một ai có màu vàng.

Ánh sáng màu xanh hay màu hồng là do tác dụng của Thiên Nhân thần thuật. Người khác cơ bản không thể nào nhìn được. Mà thực chất thứ ánh sáng đó cũng không hề tồn tại. Tuy nhiên dưới tác dụng của Thiên Nhân thần thuật, ánh sáng màu hồng hay màu xanh đại diện cho lực lượng chân nguyên của người đó chỉ tương đương với tu vi Kết Đan sơ kỳ hoặc hậu kỳ mà thôi, còn không một ai có tu vi Nguyên Anh.

Một khi sử dụng Thiên Nhân Thần thuật nếu có người tu vi Nguyên Anh thì y sẽ nhìn thấy trên người đối phương có ánh sáng màu vàng.

Mà hiện tại thì nam tử áo trắng hay tông chủ Lâm Mộc Bạch của Tề Vân tông mặc dù thi triển Thiên Nhân thần thuật nhưng chỉ thấy được trên người thiếu nữ áo trắng lóe lên ánh sáng màu vàng vô cùng nhạt. Điều đó chứng tỏ thiếu nữ này mới chỉ tới Nguyên Anh sơ kỳ mà thôi. Thậm chí Nguyên Anh còn không ra khỏi cơ thể được. Một là thiếu nữ này nói dối Bắc Minh Vương đã nói như vậy, hai là chính Bắc Minh vương quá ngông cuồng coi y là một kẻ yếu.

- Sư tôn của ta không ra khỏi núi chẳng qua là không muốn xung đột một cách vô vị. - Tuy nhiên thiếu nữ áo trắng vẫn lên tiếng:

- Bởi vì núi Chiêu Diêu chúng ta cũng chỉ muốn có một nơi để an cư chứ không muốn tiêu diệt Côn Luân hay chiếm lấy toàn bộ thiên hạ.

- Người vừa nói đó là lời của Bắc Minh vương?

Lâm Mộc Bạch không hề giận mà còn cười nói:

- Hôm nay người gặp ta, mà lão đã nói như vậy khiến cho người vẫn cảm thấy có bảy phần thắng ta đúng không?

Thiếu nữ áo trắng che mặt bởi một tấm lụa màu xanh bước lên. Cũng có thể vì sắc đẹp của nàng hay là vì thực lực mà nàng thể hiện khiến cho đám Vu sư Miêu cương đều tránh ra nhường cho nàng bước tới đối diện với Lâm Mộc Bạch. Sau khi liếc mắt nhìn Lâm Mộc Bạch, thiếu nữ áo trắng gật đầu rồi nói:

- Đúng vậy! Ta cũng thấy sư tôn nói chẳng có gì sai.

- Ta sẽ cho Bắc Minh vương thấy hậu quả của việc coi thường ta. Ta sẽ giết người. Chỉ có điều không biết nếu ta giết người thì y có can đảm rời núi tới đánh với ta một trận hay không?

Lâm Mộc Bạch nói rất nhẹ nhàng tuy nhiên căn cứ vào pháp lực từ người y tản ra thì thấy được y đang giấu cơn giận của mình. Ở phía sau thiếu nữ áo trắng có một lão nhân Miêu Cương mặc trang phục may bằng da thằn lằn và da báo cầm một cây trượng ngắn bằng xương trắng. Sắc mặt của lão lập tức trở nên trắng bệch. Bởi vì lão có thể cảm nhận được vừa rồi khi đánh với họ, tông chủ của Tề Vân tông nhiều lắm chỉ dùng tới sáu phần thực lực.

Không trung vẫn sáng sủa như trước nhưng tiếng nói của Lâm Mộc Bạch lại như sự phán quyết của Thần vương. Giữa không trung trong nháy mắt xuất hiện những bông tuyết bay lả tả như lông ngỗng.

- Các người tạm thời lui lại.

282. Chương 272: Thiên Bằng Cực Hàn.

Sau khi đánh chết năm con ác quỷ màu đen to lớn của người trung niên, nam tử mặc trang phục màu trắng liền lấy ra một miếng ngọc như ý.

Chân nguyên của y hơi dồn vào đó một chút liền xuất ra đám pháp bảo của người núi Lạc Thạch . Bởi vì cảm giác được lực lượng phòng ngự của mấy thứ pháp bảo này rất tốt cho nên sau khi giết đám người núi Lạc Thanh, nam tử đó liền thu chúng lại.

Tuy nhiên nam tử áo trắng lấy ra cái pháp bảo đó không phải sợ bản thân không chống nổi sự phản kích của Vu sư Miêu cương mà là để cho việc giết chóc dễ hơn một chút.

Đối với nam tử áo trắng mà nói thì sau khi cảm nhận được pháp lực dao động từ đám người kia cũng đã quyết định ra tay tàn sát.

- Hoàng Vô Thần! Huống Vô Tâm. Vũ Nhược Trần...Yến Kinh Tà...Bắc Minh Vương...

Trong nháy mắt lấy ra ngọc như ý, nam tử mặc trang phục màu trắng hơi trầm ngâm một chút rồi nghĩ tới tên của những cường giả đó. Y nghĩ mình đứng ở đây, trên thế gian không biết có bao nhiêu người có thể vượt qua chỗ của mình mà vào trong núi Đại Đồng.

Mười? Có lẽ thêm cả cái tên Kỳ Liên Liên Thành nữa.

Nam tử mặc trang phục màu trắng hơi nhíu mày nghĩ tới việc những người qua được có cả Kỳ Liên Liên Thành thì y cảm thấy hơi không vui một chút.

Tốc độ của Khuất Đạo Tử thật sự là quá nhanh. Chỉ hai năm trước, nam tử áo trắng còn nhận có thể thắng được Kỳ Liên Liên Thành nhưng hiện tại thì nếu mình đối địch với gã khả năng kết quả cũng sẽ giống như Đông Hầu thanh bức.

Cho dù nam tử áo trắng là bạn hay là địch với Kỳ Liên Liên Thành thì trên đầu mình có thêm một người nữa cũng chẳng khiến người ta vui nổi.

Mà có lẽ đó cũng chính là nguyên nhân Huống Vô Tâm càng ngày càng cách xa với Huống Vô Thần.

Những nhân vật như Huống Vô Tâm ngoại trừ lực lượng mạnh ra thì gần như có tuổi thọ vô tận. Vậy lão còn theo đuổi cái gì nữa?

Thậm chí trong suy nghĩ của lão người có đủ tư cách trở thành kẻ địch của mình cũng chỉ có vài người.

- Người là ai?

Một gã vừa mới phóng ra một tia sáng màu lục giống như một con rắn rồi bị ánh sáng từ Ngọc như ý cản lại sau đó bị nam tử áo trắng phóng ra một cái cột băng xuyên qua người. Trong nháy mắt khi lực lượng chân nguyên bị hơi lạnh làm cho đông cứng, người đó khàn giọng hỏi ba tiếng đó.

- Ta là ai có gì quan trọng.

Tuy nhiên nam tử áo trắng chỉ lắc đầu một cách thương hại. Y cũng không hề muốn làm ra vẻ thần bí. Thường thì chỉ có những người không đủ sức mạnh mới cần tới sự thần bí để tăng thêm sức mạnh cho mình. Mà nam tử áo trắng thì không cần tới sự thần bí đó. Y chỉ cảm thấy cái tên của mình cần phải được nhắc tới trong miệng người sống chỉ nói cho đám người chết thì cơ bản chẳng có ý nghĩa gì cả.

Gần như khi y lắc đầu thì một cột băng cực mạnh khiến cho mười mấy Vu Sư Miêu cương cơ bản không thể nào chặn lại lao xuống. Có một số loại pháp thuật có thể xuất hiện gần ngay đối thủ. Nhưng pháp thuật của nam tử áo trắng mạnh ở chỗ nó từ trên cao giáng xuống tạo ra lực xung kích và tốc độ càng mạnh hơn.

- Hẳn là Lâm Mộc Bạch, tông chủ Tề Vân tông.

Nhưng đúng lúc này một âm thanh hết sức êm dịu vang lên xóa tan sự thắc mắc của vị Vu sư sắp chết kia. Theo âm thanh êm dịu đó vang lên, cột băng vốn có lẽ đánh chết một vị Vu sư của Miêu Cương lại nổ tung trong không trung.

- Người là đệ tử Bắc Minh Vương?

Nam tử áo trắng dừng tay lại nhìn thiếu nữ che mặt bởi một tấm lụa xanh nhưng vẫn không thể che đậy được sắc đẹp của nàng mà cười cười như tự chế giễu:

- Cuối cùng là Bắc Minh vương quá mức lợi hại hay là ta quá yếu trong mắt núi Chiêu Diêu các người. Người đã biết tới danh tính của ta vậy mà vẫn dám đối địch với ta?

- Ta là đệ tử của người.

Thiếu nữ áo trắng từng cứu Lạc Bắc một lần trả lời:

- Sư tôn của ta từng dặn nếu ta đối địch với người có bảy phần thắng.

Âm thanh của thiếu nữ áo trắng không hề có sự kiêu ngạo hay xu nịnh hơn nữa còn rất thật như đang trả lời câu hỏi của một vị trưởng bối. Tuy nhiên câu nói của nàng lại khiến cho nam tử áo trắng nở nụ cười lạnh:

- Bắc Minh vương nói vậy có quá hay không? Nếu y tự tin cho rằng đệ tử của y đánh với ta có bảy phần thắng thì tại sao Kỳ Liên Liên Thành ở bên ngoài núi Chiêu Diêu hay năm, y lại như con chó không dám thò đầu ra ngoài?

- A! Ta quên mất. Mà lão cũng thật sự là một con chó điên. - Sau khi dừng một chút, nam tử áo trắng liền vừa cười vừa bổ sung thêm một câu.

Thực ra nam tử áo trắng vẫn hoài nghi với thực lực của Bắc Minh vương. Cho dù là ai có thể vào lúc Côn Luân mạnh như vậy mà vẫn giữ được núi Chiêu Diêu thì nhất định là có thực lực không tầm thường. Vì vậy mà vừa rồi trong số tên những cường giả xuất hiện trong đầu y có tên của Bắc Minh vương. Nhưng câu trả lời của thiếu nữ áo trắng lại khiến cho y nổi giận.

Tề Vân tông cũng là một môn phái nổi danh giống như Nga Mi, Thanh Thành và Thục Sơn. Nhưng do bốn trăm năm trước trong trận đại chiến với U Minh huyết ma có mặt cả Tề Vân tông cho nên thanh thể của họ giảm xuống còn nhanh hơn cả Nga Mi. Tuy nhiên cũng giống với Nga Mi, mặc dù thanh thể giảm xuống nhưng một số pháp thuật hùng mạnh vẫn còn được lưu truyền. Ngoại trừ Thiên Băng thần quyết mà y tu luyện ra thì Tề Vân tông còn có một thứ pháp thuật độc đáo nữa là Thiên Nhân thần thuật.

Thiên Nhân thần thuật có thể nói là một trong những pháp thuật vọng khí lợi hại nhất. Với tu vi như của Lâm Mộc Bạch thì chỉ cần đối thủ xuất hiện trong tầm mắt của y là y có thể biết được tu vi của đối phương như thế nào.

Trong mắt của y cường độ chân nguyên lực lượng sẽ tương ứng với ánh sáng từ đối thủ. Đối thủ mạnh hay yếu thì y chỉ cần liếc mắt là có thể biết. Cho nên đám Vu sư Miêu cương vừa xuất hiện là y biết chỉ có một sự tàn sát mà thôi. Bởi vì y có thể thấy được vàng sáng trên người đám thuật sĩ Miêu Cương đều có màu hồng hoặc là màu xanh, không một ai có màu vàng.

Ánh sáng màu xanh hay màu hồng là do tác dụng của Thiên Nhân thần thuật. Người khác cơ bản không thể nào nhìn được. Mà thực chất thứ ánh sáng đó cũng không hề tồn tại. Tuy nhiên dưới tác dụng của Thiên Nhân thần thuật, ánh sáng màu hồng hay màu xanh đại diện cho lực lượng chân nguyên của người đó chỉ tương đương với tu vi Kết Đan sơ kỳ hoặc hậu kỳ mà thôi, còn không một ai có tu vi Nguyên Anh.

Một khi sử dụng Thiên Nhân Thần thuật nếu có người tu vi Nguyên Anh thì y sẽ nhìn thấy trên người đối phương có ánh sáng màu vàng.

Mà hiện tại thì nam tử áo trắng hay tông chủ Lâm Mộc Bạch của Tề Vân tông mặc dù thi triển Thiên Nhân thần thuật nhưng chỉ thấy được trên người thiếu nữ áo trắng lóe lên ánh sáng màu vàng vô cùng nhạt. Điều đó chứng tỏ thiếu nữ này mới chỉ tới Nguyên Anh sơ kỳ mà thôi. Thậm chí Nguyên Anh còn không ra khỏi cơ thể được. Một là thiếu nữ này nói dối Bắc Minh Vương đã nói như vậy, hai là chính Bắc Minh vương quá ngông cuồng coi y là một kẻ yếu.

- Sư tôn của ta không ra khỏi núi chẳng qua là không muốn xung đột một cách vô vị. - Tuy nhiên thiếu nữ áo trắng vẫn lên tiếng:

- Bởi vì núi Chiêu Diêu chúng ta cũng chỉ muốn có một nơi để an cư chứ không muốn tiêu diệt Côn Luân hay chiếm lấy toàn bộ thiên hạ.

- Người vừa nói đó là lời của Bắc Minh vương?

Lâm Mộc Bạch không hề giận mà còn cười nói:

- Hôm nay người gặp ta, mà lão đã nói như vậy khiến cho người vẫn cảm thấy có bảy phần thắng ta đúng không?

Thiếu nữ áo trắng che mặt bởi một tấm lụa màu xanh bước lên. Cũng có thể vì sắc đẹp của nàng hay là vì thực lực mà nàng thể hiện khiến cho đám Vu sư Miêu cương đều tránh ra nhường cho nàng bước tới đối diện với Lâm Mộc Bạch. Sau khi liếc mắt nhìn Lâm Mộc Bạch, thiếu nữ áo trắng gật đầu rồi nói:

- Đúng vậy! Ta cũng thấy sư tôn nói chẳng có gì sai.

- Ta sẽ cho Bắc Minh vương thấy hậu quả của việc coi thường ta. Ta sẽ giết người. Chỉ có điều không biết nếu ta giết người thì y có can đảm rời núi tới đánh với ta một trận hay không?

Lâm Mộc Bạch nói rất nhẹ nhàng tuy nhiên căn cứ vào pháp lực từ người y tản ra thì thấy được y đang giấu cơn giận của mình. Ở phía sau thiếu nữ áo trắng có một lão nhân Miêu Cương mặc trang phục may bằng da thằn lằn và da báo cầm một cây trượng ngắn bằng xương trắng. Sắc mặt của lão lập tức trở nên trắng bệch. Bởi vì lão có thể cảm nhận được vừa rồi khi đánh với họ, tông chủ của Tề Vân tông nhiều lắm chỉ dùng tới sáu phần thực lực.

Không trung vẫn sáng sủa như trước nhưng tiếng nói của Lâm Mộc Bạch lại như sự phán quyết của Thần vương. Giữa không trung trong nháy mắt xuất hiện những bông tuyết bay lả tả như lông ngỗng.

- Các người tạm thời lui lại.

283. Chương 273: Thân Phận Thật Sự.

Âm thanh của thiếu nữ áo trắng vang lên khiến cho đám vu sư Miêu cương lúc này gần như chân nguyên và khí huyết trong người đã đông cứng liền theo bản năng mà bay về phía sau. Sau khi họ rời đi được mười

trương liền nhìn thấy trước mắt chỉ còn một khoảng không mênh mông, không còn thấy bóng dáng của thiếu nữ và Lâm Mộc Bạch.

- Rắc rắc.

Đạo pháp thuật của Lâm Mộc Bạch khiến cho trong phạm vi trăm trượng xuất hiện một trận tuyết lớn. Những bông tuyết bay lá tả xuống dưới gần như trong nháy mắt giống như những đóa hoa băng lúc trước lơ lửng trong không trung. Đây hoàn toàn không phải là ảo giác mà là khí lạnh khiến cho ngay cả không khí trong không gian cũng dường như bị đóng băng. Những tiếng băng vỡ vụn liên tiếp vang lên.

Thiên băng cực hàn.

Đạo pháp thuật của Lâm Mộc Bạch có tên là Thiên Băng cực hàn. Đạo pháp thuật của y chỉ lấy lực lượng chân nguyên chuyển hóa thành khí lạnh khiến cho khí huyết và lực lượng chân nguyên của đối thủ đóng băng, không thể lưu chuyển. Mà sự lợi hại nhất trong Thiên Băng thần quyết của Tề Văn tông nằm ở chỗ một khi nó xuất hiện sẽ không biến mất mà chồng chất lên nhau. Hiện tại, uy lực của hoa băng trước đó và uy lực đạo pháp thuật mới cộng hưởng với nhau mà tọa nên Thiên Băng cực hàn có uy lực mạnh hơn rất nhiều.

Ngay vào lúc Lâm Mộc Bạch phóng xuất Thiên Băng cực hàn thì mấy trăm tia sáng vàng đột nhiên từ phía sau của thiếu nữ áo trắng bắn lên tạo thành một bức màn chắn trước mặt nàng. Bức màn ánh sáng lấp lánh hiển cho thiếu nữ áo trắng giống như Cát Tường thiên nữ trong điển tịch của huyền môn.

Sau khi bức màn chắn xuất hiện, bên cạnh Lâm Mộc Bạch đột nhiên tỏa ra ánh sáng màu vàng rực rỡ. Trong vầng sáng đó xuất hiện những thứ pháp khí như diệu liên, bảo tán, bạch loa, kim luân, bảo bình, Kim ngư. Trong nháy mắt chúng kết lại xoay tròn thật nhanh vây quanh người Lâm Mộc Bạch.

- Đúng là yêu tộc, pháp quyết cứ phải biến thành Phật tướng trang nghiêm lừa mình dối người.

Tám thứ bảo vật cát tường chuyển động quanh người Lâm Mộc Bạch. Trên người của y lực lượng chân nguyên liên tục tản ra bên ngoài cơ thể rồi biến mất. Đạo pháp thuật kia rõ ràng là của thiếu nữ áo trắng nhưng cảnh tượng lại cứ như Lâm Mộc Bạch liên tục tiêu hao chân nguyên để duy trì sự chuyển động của tám bảo vật Cát Tường. Cái pháp thuật này là một trong những pháp thuật thành danh của Bắc Minh vương - Minh Vương Bát Cát kim bàn vô cùng huyền ảo. Nếu tự tay Bắc Minh vương thi triển thì chỉ sợ trong nháy mắt một phần ba chân nguyên của Lâm Mộc Bạch đã biến mất. Tuy nhiên hiện tại đối diện với việc chân nguyên trong người liên tục bay ra, Lâm Mộc Bạch cũng chỉ cất tiếng cười lạnh.

Trong tiếng cười lạnh của y, uy lực của Thiên Băng cực hàn cũng được thể hiện hoàn toàn. Trong phạm vi mấy trăm trượng, nhiệt độ giảm xuống cực nhanh khiến cho không khí bị nó làm cho đóng băng một chỗ tạo thành một dải bông tuyết màu lam rất dài. Những bông tuyết và hoa băng lơ lửng trong không trung nối liền với nhau như tọa thành một sợi xích.

Y chẳng hề có lấy một động tác nhưng Bát bảo cát tường đang xoay quanh người y lập tức bị đóng băng không thể chuyển động. Ngay cả Thiên Phúc kim luân ở phía sau thiếu nữ cũng dừng lại.

- Tu vi cao thấp quyết định tất cả.

Nhìn thiếu nữ áo trắng gần như bị đóng băng trong Thiên Băng cực hàn, Lâm Mộc Bạch giơ tay vẽ một cái giống như khi y đánh chết hai thuật sĩ Miêu Cương, trên bầu trời lại xuất hiện một cột băng giống như tia chớp rơi xuống. Điều khác biệt ở đây là khi nó rơi xuống trong phạm vi bao phủ của Thiên băng cực hàn liền càng lúc càng to. Từ trên không giáng xuống, lúc đầu cột băng dài chưa quá bốn thước nhưng chỉ trong nháy mắt nó đã to bằng cánh tay của em bé và dài tới một trượng. Đó cũng chính là sự đặc biệt của Thiên Băng thần quyết. Rất nhiều pháp thuật sau khi phóng ra không hề biến mất mà sẽ làm cho uy lực của pháp thuật phát ra sau tăng thêm.

- Trước khi giết chết người ta sẽ để cho người hiểu được một điều pháp thuật cho dù yếu nhưng ở trong tay cường giả vẫn có được uy lực cực mạnh còn pháp thuật có mạnh tới mấy nhưng trong tay kẻ yếu thì cũng vẫn là yếu.

Lâm Mộc Bạch nhìn thiếu nữ áo trắng mà nói với giọng mỉa mai.

Không thể phủ nhận giết một đệ tử của Bắc Minh vương cũng không giống như khi y giết đám người núi Lạc Thạch.

Thiếu nữ áo trắng cũng không trả lời Lâm Mộc Bạch. Nàng gần như bị sợi xích bằng vô số bông tuyết giam cầm. Do nàng đeo một tấm mạng màu xanh cho nên nhìn nàng hết sức thê lương. Dưới hơi thở hủy diệt của cột băng lao xuống, không biết vì lý do gì mặc dù nghe thấy Lâm Mộc Bạch nói vậy nhưng nàng không hề có chút kinh hoàng. Thậm chí ngay cả việc ngẩng đầu lên nhìn cũng không.

Thiên Phúc kim luân ở sau lưng nàng đột nhiên lại chuyển động chậm rãi như nàng dùng hết lực lượng toàn thân mới có thể làm cho nó nhúc nhích. Tuy nhiên lực lượng chân nguyên bị đóng băng có một chút lưu chuyển cũng đủ từ trong tay nàng bay ra một vầng ánh sáng xanh biếc rồi trong nháy mắt hóa thành một cái lá liễu bằng ngọc bích to chừng hai trượng quấn quanh người nàng.

- Thiên Thiên ngọc điệp.

Cột băng từ trên cao lao xuống tới cách thiếu nữ chừng năm trượng đột nhiên va chạm phải một thứ lực lượng vô hình mà dừng lại rồi bắt đầu vỡ tung. Vừa thấy thiếu nữ phóng ra cái pháp bảo đó, sự mỉa mai trong mắt của Lâm Mộc Bạch chợt biến mất. Ánh mắt của y trở nên sắc bén:

- Chí bảo của Hồ Yêu vương tại sao lại có trên người người?

Tất cả thiên hạ đều biết trong mười chín châu Trung Thổ có ba người có tu vi cao nhất của Yêu tộc là Bắc Minh vương, Cửu Thần vương và Hồ Yêu vương. Tuy nhiên cả thế gian đều biết rằng trong ba vị vương đó thì ngoại trừ Bắc Minh vương ra, Cửu Thần vương và Hồ yêu vương đều rất khó phát hiện ra tung tích. Ngay cả núi Chiêu Diêu cũng không hề thấy xuất hiện.

Tuy nhiên thiếu nữ áo trắng rõ ràng là đệ tử của Bắc Minh vương tại sao lại có pháp bảo cực mạnh của Hồ Yêu vương ở trong tay?

Đột ngột với tiếng quát của Lâm Mộc Bạch, thiếu nữ áo trắng cũng không trả lời ngay. Trong nháy mắt nàng bắt một cái pháp quyết huyền ảo.

Khi cái pháp quyết huyền ảo đó hình thành, một làn pháp lực dao động mạnh hơn trước mấy lần từ trên người nàng tản ra. Rồi một vầng sáng giống như trăng rằm đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu của Lâm Mộc Bạch. Khi vầng sáng đó xuất hiện, sắc mặt của Lâm Mộc Bạch chợt trắng bệch.

Không chỉ có sự kinh hãi mà trong nháy mắt như có một vị Thần vương ở trong không trung chộp một cái khiến cho chân nguyên trong người Lâm Mộc Bạch bị hút mất ba phần ra bên ngoài. Mà ba phần lực lượng chân nguyên đó cũng không biết mất giống như khi thiếu nữ phóng ra Bát bảo cát tường. Nó hóa thành chín hạt châu ở cách Lâm Mộc Bạch chừng hai trượng rồi bay tới.

Chín hạt châu đó chỉ to bằng quả trứng chim bồ câu nhưng lại hội tụ toàn bộ ba phần chân nguyên của y.

“Oành!” một tiếng nổ vang lên. Trong nháy mắt, Lâm Mộc Bạch bắn ra chín đóa hoa băng phá nát chín hạt châu nhưng bản thân y thì lại lui về phía sau hai bước.

- Đoạt Nguyên thiên pháp.

Đồng tử trong mắt Lâm Mộc Bạch co lại như không tin vào mắt mình.

- Sư tôn của ta nói ta gặp người có bảy phần thắng cũng không phải vì tu vi của ta cao hơn người, uy lực pháp thuật vượt xa người mà là vì ba nguyên nhân.

Thiếu nữ áo trắng được Thiên Thiên ngọc điệp bao phủ ngẩng đầu lên nhìn Lâm Mộc Bạch chăm chú. Trong đôi mắt của nàng lóng lánh chút gì đó giống như sương mù tuy nhiên nó không hề liên quan tới dung nhan của nàng. Trên thực tế, bất kể ai phải chịu cái số mệnh giống như nàng cũng đều có đôi mắt đó.

Trong lúc đôi mắt như mộng như ảo của nàng nhìn Lâm Mộc Bạch thì Thiên phúc kim luân và Bát bảo cát tường lập tức lại chuyển động thật nhanh. Trong nháy mắt, hai phần chân nguyên của Lâm Mộc Bạch lại bị hút ra ngoài cơ thể mà tan biến trong không trung lạnh giá. Lại thêm lúc đầu y bị hút mất một ít chân nguyên nữa khiến cho toàn bộ chân nguyên của y chỉ còn lại chưa đến bốn thành. Lâm Mộc Bạch theo bản

năng lui lại nhưng từ trong không trung chợt xuất hiện một cây Kim Cương phạm trụ hình bát giác ở ngay trước mặt y.

- Thứ nhất là ta có cái Thiên Thiên ngọc điệp này khiến cho phần lớn pháp bảo của ngươi khó làm cho ta bị thương.
- Thứ hai do là vì mặc dù ta là đệ tử của Bắc Minh vương nhưng cũng là con gái của Hồ Yêu vương.
- Thứ ba là vì ngươi tu luyện Thiên Nhân thần thuật cho nên sẽ xác định nhằm tu vi của ta.

Khi ba câu nói của nàng vừa dứt, Kim Cương phạm trụ đã đánh nát vài đóa hoa băng rồi giáng mạnh lên ngực Lâm Mộc Bạch khiến cho lồng ngực của y lõm xuống. Lực lượng cực mạnh khiến cho bộ trang phục của y vỡ vụn bay lá tả như những bông tuyết.

- Không ngờ ngươi lại là con gái của Hồ Yêu vương.

284. Chương 274: Thiếu Nữ Yêu Tà.

Lâm Mộc Bạch phun ra một ngụm máu tươi nhưng trong nháy mắt nó bị đông cứng lại. Cảm nhận thương thế của bản thân, Lâm Mộc Bạch mới hiểu được suy nghĩ của bao người trước đây. Lúc này trong đầu y chỉ có một suy nghĩ duy nhất đó là dùng mọi biện pháp để biến mất khỏi tầm mắt của thiếu nữ áo trắng. Tuy nhiên điều khiến cho tâm của y trong nháy mắt trở nên lạnh cóng đó là do sự tác động của Bát bảo cát tường khiến cho chân nguyên trong cơ thể y không còn chịu được Thiên băng cực hàn do y tạo ra mà đông cứng trong người, không lưu chuyển được nữa.

Tới lúc này, cho dù y có muốn thi triển pháp thuật để bỏ chạy cũng không được.

Cả đời Lâm Mộc Bạch chưa bao giờ bị thương nặng như vậy. Bình thường y chỉ biết tới uy lực pháp thuật của mình cực mạnh chứ chưa bao giờ nghĩ tới bản thân lại phải hứng chịu nó.

Sau khi nói xong ba nguyên nhân mà Bắc Minh vương đã nói, thiếu nữ áo trắng cũng không phóng ra một cái pháp thuật nào khác. Bát bảo cát tường vẫn từ từ chuyển động hút chân nguyên từ trong cơ thể của Lâm Mộc Bạch ra ngoài.

Khi chân nguyên bị xói mòn thêm một bước, Lâm Mộc Bạch bắt đầu cảm nhận được khí huyết của mình cũng từ từ trở nên lạnh cóng, tay chân nặng nề. Ngay cả ngón tay của y cũng không thể cử động.

Mãi cho tới bây giờ, Lâm Mộc Bạch mới hiểu được hóa ra Bắc Minh vương nói thiếu nữ trước mặt chống lại mình có bảy phần thắng vẫn còn là khiêm tốn.

Với thân phận liên quan tới cả Hồ yêu vương và Bắc Minh vương, nàng có thể phóng ra được tất cả pháp thuật đứng đầu của hai người. Nói có tám phần thắng cũng không có gì quá.

Pháp thuật Bát Bảo cát tường kim bàn trong Minh vương bảo sinh kinh của Bắc Minh vương có thể trừ khử ít nhất ba phần chân nguyên của đối phương. Mà Đoạt Nguyên thiên pháp của Hồ Yêu vương có thể trong nháy mắt rút ba phần chân nguyên của đối phương mà đánh lại y. Người có thể phóng ra hai thứ pháp thuật này đã có thể hút hết được sáu phần chân nguyên của đối thủ. Hơn nữa nàng còn có cái pháp bảo như Thiên Thiên ngọc điệp.

Tuy nhiên còn có sức để mà trách mình kiêu ngạo và khinh địch nữa sao?

Tới lúc này, Lâm Mộc Bạch cũng chẳng có sức mà hối hận. Bởi vì nàng là con gái của Hồ Yêu vương... Kinh mạch trong cơ thể dòng dõi Hồ Yêu vương so với người tu đạo và Yêu tộc bình thường hoàn toàn khác biệt. Sử dụng Thiên Nhân thần thuật để phát hiện tu vi của nàng chắc chắn là không thể chuẩn.

Rắc rắc!

Lâm Mộc Bạch chợt nghe thấy trên người mình có tiếng vỡ vụn. Một nỗi sợ hãi không nói được nên lời xuất hiện trong lòng y. Tiếng động đó là do thân thể của y bị đông cứng lại mà vỡ vụn. Cái cảm giác thân thể bị vỡ khiến cho Lâm Mộc Bạch sợ quá mất hết lên inh ỏi nhưng y lại không thể cử động được nên không

hề có âm thanh nào phát ra. Tới lúc này, Lâm Mộc Bạch mới chợt nghĩ tới hóa ra đây là cái cảm giác cuối cùng của những người bị pháp thuật của y đánh chết.

.....

Khi thân thể của Lâm Mộc Bạch vỡ vụn đã hoàn toàn tái nhợt. Những mảnh vụn cuối cùng nát ra chính là đôi mắt màu xám chứa đầy sự hoảng sợ của y. Trong đôi mắt đó không còn nhìn thấy cái thần sắc chẳng thêm để ý khi tiện tay đánh chết người khác như giết một con kiến nữa.

Trong nháy mắt Thiên Phúc kim luân và Bát Bảo cát tường của thiếu nữ áo trắng cũng biến mất tuy nhiên thân thể của nàng cũng chợt run rẩy. Liên tục thi triển hai đạo pháp thuật đó đã gần tới cực hạn của nàng. Nếu không có Thiên Thiên ngọc điệp thì chỉ sợ nàng cũng không thể vượt qua được khoảng không lạnh giá trước mặt để tiến vào núi Đại Đông.

Bắc Minh vương nói hết sức đúng. Cho dù trong thiên hạ số người vượt qua được Lâm Mộc Bạch không quá mười lăm người nhưng nếu nàng gặp y thì cũng có bảy phần thắng. Tuy nhiên Bắc Minh vương cũng hơi nói quá. Cho dù nàng thắng được Lâm Mộc Bạch thì bản thân cũng rất có khả năng rơi vào tình trạng lưỡng bại câu thương.

Lâm Mộc Bạch chết cũng không làm cho nhiều người chú ý lắm.

Lúc này, trong phạm vi ngàn dặm quanh núi Đại Đông chỗ nào cũng có hơi thở cực mạnh và pháp lực dao động tản ra hoặc là biến mất.

Trong không gian phía sườn Bắc của núi Đại Đông lại đột nhiên xuất hiện hai đạo kiếm quang màu đỏ. Người cưỡi trên hai đạo kiếm quang đó chính là hai thiếu niên áo xanh. Một thiếu niên nhìn hơi có phần gần yếu khiến cho chiếc áo của gã trở nên rộng thùng thình. Còn một thiếu niên khác thì gương mặt hết sức tuấn tú, trời sinh khiến cho sắc mặt của y có một sự lạnh lùng.

- Lại có người tới. Tu vi phi kiếm của hai người này dường như cũng không mạnh lắm.

Trong không gian đối diện với hai đạo kiếm quang đó có hai người đang đứng thẳng. Khi hai đạo kiếm quang vừa mới xuất hiện trong tầm mắt. Một trong hai người đó mặc áo choàng đen, trong tay cầm một cây đoản côn màu vàng. Câu nói vừa rồi chính là của y.

- Một số nơi không biết là ai tới mà không ngờ ngay cả Đường Khanh Tướng và Kinh Tuyết pháp vương cũng không thể ngăn được.

Một lão đạo mặc áo choàng trắng đứng bên cạnh nam tử mặc áo đen cũng nhìn về phía xa mà thốt lên. Y có thể nhìn thấy từ nơi đó, Yêu vương liên thai của Thái Thúc kéo theo một dải màu đen thật dài bay về phía núi Đại Đông. Lão đạo đó có cặp mắt dài nhỏ, trên đầu cắm một cây trâm bằng ngọc khiến cho tướng mạo hết sức kỳ lạ. Trong tay y cũng cầm một viên minh châu màu vàng to bằng nắm tay. Bên trong viên minh châu có những hoa văn màu lam bông bênh.

- Thật ra có xông vào núi Đại Đông hay không cũng chẳng có gì liên quan.

Nam tử ăn mặc kiểu văn sĩ cầm một cây quạt xếp màu trắng nhìn liếc người trung niên rồi lắc đầu:

- Hiện tại Kỳ Liên Liên Thành đã thể hiện thực lực của mình. Điều quan trọng là phải xem thực lực của Lạc Bắc có thể áp đảo được hay không.

- Phạm đạo huynh! Theo ý của huynh rằng chúng ta cũng chỉ là một phần thực lực của Kỳ Liên Liên Thành, những người này có xông vào núi Đại Đông hay không thì cũng không liên quan. Chỉ cần xem những người đó có thực lực cao hơn chúng ta hay không. - Một người trẻ tuổi liếc nhìn trung niên văn sĩ cầm cây quạt rồi nói:

- Phạm đạo huynh nói có lý. Có điều thế này dường như chúng ta đều là con cờ trong tay người ta. Thật sự cảm thấy hơi khó chịu.

- Sự thật là như vậy. - Trung niên văn sĩ thở dài:

- Trong tình hình hiện nay có ai không phải là tốt thí đâu?

- Phạm Vô Thường! Xem ra Chiêm Bạc tâm quyết của ngươi lại có sự tinh tiến. Không ngờ có thể nhận ra sự việc một cách thần nhiên như vậy.

Âm thanh của một người con gái vang lên.

Trang phục của người con gái này hết sức độc đáo. Nàng mặc một cái váy dài màu đen, áo màu vàng nhạt có thêu rất nhiều hoa văn tinh tế. Tuy nhiên chiếc váy ngắn của nàng lại để lộ rất nhiều da thịt, ngay cả rốn cũng để lộ ra ngoài.

Thiếu nữ áo vàng ngồi trên lưng một con hươu trắng, hai chân đóng đũa. Khuôn mặt của nàng rất đẹp. Mái tóc đen dài phất phơ trong gió tô điểm thêm cho những đường con mỹ miều cộng với bộ trang phục càng làm cho nàng có một sự hoang dã.

Mà âm thanh của thiếu nữ áo vàng cũng vô cùng quyết rũ, tuy nhiên có chút gì đó hơi khàn khiến cho người ta có cảm giác đặc biệt.

- Bạch Lạc tiên tử nói đùa. - Văn sĩ cười cười nhìn hai đạo kiếm quang đang bay tới mà chợt lên tiếng:

- Tại hạ là Phạm Vô Thường của Dật Vân Tông. Xin hỏi là đạo hữu ở đâu?

.....

- Làm sao bây giờ?

Nghe thấy âm thanh của văn sĩ áo tím vọng tới, thiếu niên hơi gầy quay sang thiếu niên anh tuấn mà nói.

- Xem ra trong phạm vi ngàn dặm quanh đây đều có người chặn. Không thể ngờ được Kỳ Liên Liên Thành lại triệu tập được một thế lực mạnh như vậy. Chẳng trách không một ai dám là địch với Côn Luân. - Thiếu niên anh tuấn nở nụ cười lạnh:

- Lạn Hàng sư huynh. Bọn họ đã thế thì chúng ta cũng nên tiên lễ hậu binh thôi.

- Được!

Thiếu niên áo xanh gật đầu liền dừng lại. Nhưng gã còn chưa kịp trả lời văn sĩ áo tím thì một người bên cạnh đó chợt kêu lên:

- Thì ra là các ngươi.

Người vừa mới hét lên là một vị đầu đà, trên môi có hai miếng thịt thừa, mắt sâu hoắm.

- A! Tổ Lũng đạo hữu. Ngươi biết chúng? - Nghe thấy tiếng gầm của vị đầu đà đám người Phạm Vô Thường liền quay lại hỏi.

- Hai người này chính là hai tên nghiệt đồ khác của Thục Sơn là Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng.

Ánh mắt của tên đầu đà xanh lè nhìn Huyền Vô Kỳ chăm chú.

- Xem ra hôm nay hình như lại là oan gia khó gặp đây.

Người đứng trên hai đạo kiếm quang đó đúng là Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ. Hiện tại, nhận ra người vừa mới gào lên là người đã đuổi giết mình rồi bị chính mình làm cho bỏ chạy, Huyền Vô Kỳ liền nở nụ cười lạnh.

- A? Hóa ra chính là hai tên Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ trốn ở núi Chiêu Diêu. Không ngờ Huyền Vô Kỳ lại đẹp trai đến vậy.

Thiếu nữ áo vàng nhìn Huyền Vô Kỳ chăm chú.

- Các ngươi định tới giúp Lạc Bắc?

285. Chương 274.1: Thiếu Nữ Yêu Tà.

Ngày đó Tổ Lũng bị Huyền Vô Kỳ dọa cho bỏ chạy mặc dù là do có cao nhân giúp đỡ tuy nhiên Huyền Vô Kỳ cũng là một tên hậu bối trong suy nghĩ của y vì vậy mà không giấu nổi cơn giận. Lại thêm những ngày qua, tu vi của Tổ Lũng có sự tăng tiến vì vậy mà hiện tại thấy Huyền Vô Kỳ lập tức đỏ mắt:

- Các người trốn trong núi Chiêu Diêu làm bạn với đám yêu nhân còn dám tới núi Đại Đông tìm chết?
- Chịu chết? - Huyền Vô Kỳ cười lạnh:
- Không biết ngày đó ai bị ta đánh cho tè ra quần mà bỏ chạy trốn chết?
- Người muốn chết?

Vừa nghe thấy Huyền Vô Kỳ nói ra sự thật trước mặt mọi người, Tổ Lũng nổi giận lôi đình, vung tay phóng ra. Một đoàn hoa lửa to bằng hạt đậu từ trong tay y lao ra rồi trong tích tắc hóa thành một vầng lửa to bằng cái đầu mà bay thẳng về phía Huyền Vô Kỳ.

Nhiệt độ của ngọn lửa khiến cho không khí xung quanh dao động. Hơi nóng của nó đủ có thể cho sắt cũng phải hóa thành nước. Tuy nhiên Huyền Vô Kỳ vẫn thản nhiên chỉ nở nụ cười lạnh. Ngay lập tức một tảng đá màu vàng xuất hiện chặn đứng lấy vầng lửa đó:

- Ta đang tự hỏi hôm nay sao người kiêu ngạo như vậy, hóa ra là đã học được pháp thuật công kích quá mười trượng. Chỉ tiếc cũng vẫn là chút thủ đoạn mèo quào mà thôi.
- Tên này thật sự ngông cuồng.

Trong tiếng cười lạnh của Huyền Vô Kỳ, Tổ Lũng không kìm nổi cơn giận. Mà nam tử mặc áo choàng đen đứng bên cạnh cũng hơi nhíu mày.

- Tổ Lũng đạo hữu! Không nên nôn nóng.

Đúng lúc này, thiếu nữ được Phạm Vô Thường gọi là Bạch Lạc tiên tử chợt cất tiếng cười khanh khách, bắn từ trong tay ra một tia sáng màu lục xóa bỏ mấy đốm lửa mà Tổ Lũng phóng ra:

- Trước tiên cứ để ta nói với hần mấy câu đã.
- Bạch Lạc tiên tử! Người định làm gì? - Thấy pháp thuật của mình bị Bạch Lạc tiên tử phá vỡ, Tổ Lũng ngẩng phắt đầu mà gào lên:
- Cái thứ này có gì phải nói?
- Người thấy không có nhưng ta lại có chuyện để nói a. - Bạch Lạc tiên tử cười khanh khách, để lộ hai cái lúm đồng tiền xinh xắn:
- Người muốn ra tay thì chờ ta nói xong cũng chưa muộn.
- Người. - Tổ Lũng nhìn Bạch Lạc tiên tử mà giận quá hóa cười:
- Được được! Để ta xem người nói gì.
- Người là Huyền Vô Kỳ?

Bạch Lạc tiên tử chẳng thèm để ý tới Tổ Lũng chỉ nhìn Huyền Vô Kỳ mà hỏi.

Huyền Vô Kỳ lạnh lùng gật đầu nhưng cũng không trả lời. Tuy nhiên Bạch Lạc tiên tử cũng chẳng hề giận mà cười cười, giơ tay chỉ vào áo tím bên cạnh mà nói:

- Vừa rồi hần cũng đã nói với các người hần là Phạm Vô Thường, tông chủ Dật Vân tông. - Sau đó Bạch Lạc tiên tử lại nhìn nam tử áo choàng đen mà nói:
- Còn đây là Hắc Thế Ma, đệ tử đắc ý nhất của tông chủ Ích Thích Nô phái Hắc Nguyệt.
- Đây là chương giáo Lăng Tư chân nhân núi Vương Ốc. - Bạch Lạc tiên tử lại chỉ lão đạo có mặt như ngựa đang cầm hạt minh châu màu vàng trong tay.

Bạch Lạc tiên tử cứ như vậy chỉ rồi giới thiệu cho Huyền Vô Kỳ lai lịch của những người bên mình.

Huyền Vô Kỳ chỉ cười lạnh lùng cũng không nói gì. Mặc dù hắn không hiểu ý của Bạch Lạc tiên tử nhưng cũng đã nghe thấy danh tiếng của nàng. Bạch Lạc tiên tử là tu sĩ Tây Vực, rất mê trai đẹp, làm việc phóng đảng. Cho nên mặc dù Bạch Lạc tiên tử tuy đẹp nhưng Huyền Vô Kỳ cũng chẳng hề có lấy một chút hảo cảm.

- Người vừa mới sử dụng pháp quyết hệ Thổ nên chắc có được sau khi ra khỏi Thục Sơn. Hơn nữa tu vi của người rất được. - Tuy nhiên Bạch Lạc tiên tử vẫn để ý tới Huyền Vô Kỳ. Thấy hắn không nói gì, nàng lại nói tiếp:

- Có điều người còn chưa có Nguyên Anh có lẽ không phải là địch thủ của chúng ta. hơn nữa tu vi của Kỳ Liên Liên Thành không hề kém so với Thập Đại kim tiên, hơn xa chúng ta. Người có vào núi Đại Đông cũng vô ích. Hay là người đừng có xông vào nữa.

- Nếu ta xông vào thì sao?- Huyền Vô Kỳ lạnh lùng nhìn Bạch Lạc tiên tử:

- Muốn động thủ thì bắt đầu đi. Không cần phải nói nhiều.

Bạch Lạc tiên tử là thiếu nữ tộc Hồ ở Tây Vực Lâu Lan. Nơi đó chuyện nam nữ hết sức bình thường. Bạch Lạc tiên tử cũng từng có mấy người tình rất anh tuấn nhưng không biết tại sao vừa thấy Huyền Vô Kỳ nàng lại bị hấp dẫn. Hiện tại, Huyền Vô Kỳ hết sức khách khí với Bạch Lạc tiên tử nhưng có thể thấy khi hắn lên tiếng lại hơi nhếch môi. Sự lạnh lùng của hắn càng khiến cho Bạch Lạc tiên tử ưa thích, chỉ muốn ôm chặt lấy Huyền Vô Kỳ và âu yếm.

- Nếu người xông vào ta thật sự không đành lòng nhìn thấy người chịu chết. - Bạch Lạc tiên tử nhìn Huyền Vô Kỳ với ánh mắt nóng bỏng:

- Hay là chúng ta rời đi. Ta và người trở thành đạo侶, đừng nhúng tay vào việc phân tranh ở đây nữa.

- Chẳng trách mà ngay cả trang phục cũng quái dị như vậy. Thiếu nữ Tây Vực quả nhiên là hoang dã, lại để ý tới tên mặt trắng này.

Nghe thấy Bạch Lạc tiên tử nói vậy, Tổ Lũng và lão đạo có khuôn mặt dài đều cười lạnh. Còn Hách Thế Ma và Phạm Vô Thường thì hơi nhú mày.

- Làm đạo侶 của người? - Ánh mắt của Huyền Vô Kỳ trở nên lạnh lùng:

- Người nghĩ ta là ai?

- Chẳng lẽ người thấy ta không xinh đẹp, không xứng với người hay sao? - Bạch Lạc tiên tử nở nụ cười rồi khẽ rướn người để lộ vòm ngực cao vút.

- Muốn ta làm đạo侶 với người cũng được. - Huyền Vô Kỳ cười lạnh nhìn đám người Tổ Lũng rồi lại nhìn Bạch lạc tiên tử mà nói:

- Trừ khi người giết hết bọn chúng để cho ta đi gặp Lạc Bắc sư đệ.

- Giết hết tất cả bọn họ? Huyền Vô Kỳ! Điều kiện của người quá hà khắc, ta không làm được đâu. - Bạch Lạc tiên tử buồn bã lắc đầu. Chưa kịp lên tiếng thì Hách Thế Ma đã không nhịn được ngắt lời:

- Bạch Lạc tiên tử! Người thích thiếu niên tuấn tú thì chờ sau khi xong việc ở đây ta giúp người tìm bảy, tám người. Nói nhiều với hắn làm gì?

- Việc này khác. - Bạch Lạc tiên tử lắc đầu:

- Đám nam tử tục tằn trên thế gian làm sao như hắn được?

- Nếu không được thì muốn cái gì? - Tới lúc này, Huyền Vô Kỳ cũng không kiềm chế được mà quát to với Tổ Lũng:

- Tổ Lũng! Người dám quyết một trận sinh tử với ta không?

- Huyền Vô Kỳ! Người là của ta.

Cặp đùi ngọc của Bạch Lạc tiên tử khép lại, nhẹ nhàng đóng đưa. Khuôn mặt nàng hơi ửng hồng. Mặc dù Bạch Lạc tiên tử đã gặp rất nhiều nam tử tuấn tú nhưng không có một ai khiến cho nàng rung động như Huyền Vô Kỳ. Hơn nữa, tất cả những loại nam tử trên thế gian cho dù là người tu đạo hay công tử văn nhã thì chỉ cần nàng đóng đưa mắt một cái là những người đó sẵn sàng quỳ dưới váy, cầu xin một đêm. Nhưng Huyền Vô Kỳ lại hết sức lạnh lùng, không thèm chú ý tới nàng. Mà càng như vậy, Bạch Lạc tiên tử lại càng ưa thích hẳn. Hiện tại, thấy Huyền Vô Kỳ khiêu chiến Tổ Lũng, Bạch Lạc tiên tử lại càng thêm nóng người.

- Hôm nay không nghiền người thành tro thì ta không còn là họ Tổ nữa.

Vừa nghe thấy Huyền Vô Kỳ lớn tiếng hét, Tổ Lũng không kiềm chế nổi cơn giận mà hét lên. Y chẳng nói hai lời, ngón tay búng nhẹ một cái bắn ra một tia lửa to bằng ngón trỏ về phía Huyền Vô Kỳ.

Huyền Vô Kỳ không hề sợ hãi, giơ tay vẽ một cái. Lại một tảng đá to xuất hiện chặn lấy ngọn lửa của Tổ Lũng. Huyền Vô Kỳ có được Đại Diễn Tức Nguyên quyết của Hiên Viên Trọng Huyền. Điểm đặc biệt của thứ pháp quyết này đó là có thể khiến cho linh khí hệ Thổ sau khi bị tản ra lại một lần nữa tụ hợp lại. Sở dĩ nói đây là thứ pháp thuật có sức phòng ngự rất mạnh nhưng pháp thuật của Tổ Lũng cũng có một sự huyền diệu. Sau khi va chạm với tảng đá lớn của Huyền Vô Kỳ nó liền tản ra rồi hóa thành trăm sợi tơ lửa mà tiếp tục lao về phía Huyền Vô Kỳ.

Huyền Vô Kỳ không ngờ có sự biến hóa như vậy nên vội vàng sử dụng kiếm quang để lao lên. Nhưng cho dù như vậy thì vẫn có mấy tia lửa dính lên người gã.

Hơn mười tia lửa dính lên người Huyền Vô Kỳ cũng không tản ra mà như một mũi tên nhọn xuyên thủng trên người Huyền Vô Kỳ mấy cái lỗ.

Mặc dù tránh được chỗ yếu hại nhưng cơn đau cũng khiến cho Huyền Vô Kỳ không nhịn được phải rên lên một tiếng. Người gã hơi rung động, nét mặt không giấu được sự đau đớn.

- Huyền Vô Kỳ sư đệ.

Nhìn thấy cảnh đó, Lạn Hàng lập tức kêu lên kinh hãi. Tuy nhiên Huyền Vô Kỳ vẫn cắn răng thốt lên lạnh lùng:

- Sư huynh! Huynh không cần phải ra tay. Đây là ý của đệ, đệ sẽ xử lý gã.

- Chết đến nơi mà vẫn còn mạnh miệng.

Tổ Lũng nhớ tới ngày đó bị Huyền Vô Kỳ đánh cho bỏ chạy mà oán hận. Y cũng chỉ nghĩ Huyền Vô Kỳ chiếm được tiên cơ, cũng chỉ sử dụng được thổ khôi chứ không thể phóng ra được pháp quyết nào khác. Hơn nữa, trong hai năm qua, Tổ Lũng cũng gặp được một vài chuyện tu được vài thứ pháp thuật hệ Hỏa lợi hại, tu vi tiến cũng nhanh. Hiện tại thấy Huyền Vô Kỳ bị mình đánh cho bị thương thì sự tự tin lập tức tăng vọt.

286. Chương 275: Tổ Lũng Nổi Xung.

— Trong tiếng cười điên dại, bốn ngọn lửa to bằng cái đầu có màu đỏ sậm, đỏ son, vàng óng và màu trắng xuất hiện xoay tròn quanh người Tổ Lũng. Bốn ngọn lửa xoay tròn quanh người y giống như bốn cái nổ bắn ra vô số những đóm lửa về phía Huyền Vô Kỳ.

- Người nghĩ là có thể thắng được ta?

Huyền Vô Kỳ cũng không hề né tránh, hai búng vào hư không khiến cho từng lớp không khí nổ tung giống như pháo hoa rồi hình thành hơn mười tảng đá tròn, tạo thành một cái trận thế gấn bó trong không trung ngăn cản những đóm lửa kia lại. Đồng thời với việc ngăn chặn những đóm lửa đó, hai tay của Huyền Vô Kỳ lại bất pháp quyết. Từng luồng khí vàng đột nhiên xuất hiện tạm thành một Khôi lõi hệ thổ to bằng người gã. Trong nháy mắt xuất hiện tới cả mười con. Từ người chúng khí vàng tản ra tràn ngập còn Huyền Vô Kỳ ẩn nấp trong đó thu kiếm quang lại khiến cho không thể nhận rõ gã đang ở đâu.

- Ngoại trừ chiêu này ra người còn biết cái gì?

Mất đi hơi thở của Huyền Vô Kỳ lại nhìn thấy hơn mười khối lõi hệ Thổ từ bốn phương tám hướng bay vọt về phía mình, Tổ Lũng cười lạnh móc ra một cái kính nhỏ màu bạc. Y phất tay một cái lập tức có thể thấy được vị trí của Huyền Vô Kỳ trên cái kính. Tổ Lũng chỉ tay một cái, một tia lửa to bằng ngón tay lại bắn về phía Huyền Vô Kỳ.

- Hóa ra đã chuẩn bị pháp bảo có thể phát hiện được hơi thở của ta.

Huyền Vô Kỳ cũng chỉ một ngón tay, trước ngọn lửa chợt xuất hiện một tảng đá màu vàng dài hơn một trượng. “ Xoẹt! “ Tia lửa bắn trúng tảng đá lại giống như vừa rồi tách ra thành mấy trăm tia lửa. Tuy nhiên tảng đá hình quả trứng cũng nổ bung hóa thành một lớp nguyên khí hệ Thổ màu vàng bao phủ mấy trăm tia lửa đó vào bên trong.

Sau khi nguyên khí hệ Thổ bao phủ mấy trăm tia lửa vào bên trong thì chợt thít chặt rồi hóa lại thành hình dạng ban đầu. Những tia lửa giống như những cây châm liên tục đâm vào tảng đá khiến cho nó nổ tung nhưng lớp nguyên khí hệ Thổ tản ra lại lập tức bọc thành một lớp khác ở bên ngoài khiến cho những tia lửa không thể thoát ra được.

Tổ Lũng biến sắc, gơ tay chụp một cái lấy ra một cây đèn màu tím. Trong nháy mắt từ cây đèn có hơn mười tia lửa xuất hiện khiến cho đám khối lõi hệ Thổ tới gần y trong phạm vi năm trượng liền bị đốt cháy. Nhưng khi ấn quyết của Huyền Vô Kỳ hình thành vô số những tảng đá đang lơ lửng trong không trung lập tức tập trung lại rồi biến thành một người đá khổng lồ cao tới mấy chục trượng. Hai tay nó bóp lại nắm lấy Tổ Lũng vào trong tay mà nghiền nát.

Xèo! Xèo! Xèo!

Dưới sự tác động từ chân nguyên của Tổ Lũng, bốn ngọn lửa xoay tròn quanh người y liền bắn ra vô số đốm lửa đánh cho toàn bộ lớp vỏ ngoài của người đá khổng lồ chảy thành dung nham giống như sáp dầu rơi xuống đất. Người đá khổng lồ cũng nhanh chóng nhỏ đi nhiều. Hai tay của nó khép lại nhưng cũng không bắt được Tổ Lũng. Trong nháy mắt, Tổ Lũng cũng đã bay về phía sau mười trượng tuy nhiên hai tay của người đá vồ vào nhau làm cho vô số dung nham bắn ra. Tổ Lũng bị người đá thu hút sự chú ý nên không cẩn thận bị một đạo kiếm quang lao tới, không né tránh kịp mà bị trúng đòn. Trên lưng y xuất hiện một vết thương thật sâu.

Trong tiếng kêu đau đớn, Tổ Lũng vọt lên cao, lướt qua đỉnh đầu của người đá. Mặc dù hiện tại Tổ Lũng cũng đã tu luyện được vài thứ pháp thuật có thể bù đắp chỗ khiếm khuyết trước đây, công kích xa hơn mười trượng nhưng phần lớn pháp thuật của y cũng chỉ có tác dụng trong vòng hai mươi trượng. Lúc này, bị phi kiếm của Huyền Vô Kỳ đánh trúng, Tổ Lũng tránh đi khiến cho khoảng cách với Huyền Vô Kỳ lại xa tới ba mươi trượng.

Nhìn thấy Tổ Lũng đang lao về phía mình như một mũi tên, trong mắt của Huyền Vô Kỳ đầy sát khí. Cơ bản gã cũng chẳng hề trốn tránh nhìn thấy Tổ Lũng càng lúc càng tới gần liền trong nháy mắt hoàn thành một đạo pháp quyết.

Hơn mười tảng đá màu đỏ tròn vo đột nhiên xuất hiện trước mặt Tổ Lũng. Chương giáo núi Vương Ốc là Lăng Tư lão đạo vốn luôn im lặng quan sát, cho dù Tổ Lũng bị chém trúng một kiếm cũng vậy. Nhưng khi Huyền Vô Kỳ phát ra đạo pháp thuật kia, cảm nhận chút hơi thở từ hơn mười tảng đá màu đỏ, lão đạo có khuôn mặt dài như ngựa chộp mắt mà quát lên chói tai:

- Tổ Lũng! Không được chống lại mấy viên đá đó.

Tiếng quát của Lăng Tư lão đạo vừa mới vang lên, Hách Thế Ma đứng bên cạnh lão cũng chưa kịp phản ứng thì đã thấy từ người Tổ Lũng tản ra một vầng lửa hừng hực. Chỉ có điều vầng lửa đó vừa mới chạm vào tảng đá thì một tiếng nổ vang lên như có mười tiếng sấm. Hơn mười tảng đá nổ tung. Vô số ánh lửa tạo thành một vầng lửa khổng lồ. Hơi nóng của nó tản ra khiến cho Hách Thế Ma phải lùi lại một bước. Mãi cho tới khi y có thể nhìn thấy thì đã không còn bóng dáng của Tổ Lũng.

Không ngờ Tổ Lũng bị vụ nổ làm cho hồn bay phách lạc, xương cốt không còn.

- Hừ!

Lăng Tư lão đạo hừ lạnh một tiếng, ánh mắt không che giấu được cơn giận.

Trong tích tắc vừa rồi, lão cảm nhận được trong mấy tảng đá đó thấp thoáng chút hơi thở của Lôi cương cùng với ngọn lửa. Chút hơi thở đó khiến cho lão kịp hiểu ra pháp thuật của Huyền Vô Kỳ chuyên sử dụng để khắc chế pháp thuật hệ Hỏa. Cho dù lão lên tiếng nhắc nhở nhưng vẫn chậm một chút. Trong cơn giận của mình, Tổ Lũng phóng ra pháp quyết vừa lúc toàn bộ những tảng đá nổ tung mà tan xương nát thịt, không kịp thốt lên tiếng kêu.

- Người tu luyện pháp thuật gì mà có uy lực mạnh như vậy?

Đôi mắt đẹp của Bạch Lạc tiên tử vì vụ nổ cũng hơi nhúu lại. Nhưng nàng lại nở nụ cười:

- Có điều tu vi của người vẫn còn hơi thấp. Nếu người có thể tu luyện được ra Nguyên Anh, tốc độ thi triển pháp thuật nhanh hơn bây giờ một nửa thì cho dù tỷ tỷ của ta có thực lòng muốn đối đầu với người cũng chưa chắc đã ngăn được. Có điều hiện tại ngay cả Tổ Lũng cũng làm cho người bị thương, người muốn vào núi Đại Đông lại càng khó khăn. Lăng Tư lão đạo có lẽ sẽ không nhịn được mà ra tay với người đấy.

- Không ngờ người còn trẻ tuổi mà đã có được tu vi như vậy. - Ánh mắt của Bạch Lạc tiên tử vừa mới chạm vào Lăng Tư lão đạo thì trong lòng cũng nghĩ như thế. Lăng Tư lão đạo bước về phía trước nhìn Huyền Vô Kỳ rồi nói:

- Để cho ta xem người còn có thủ đoạn gì nữa?

Huyền Vô Kỳ lạnh lùng liếc mắt nhìn Lăng Tư lão đạo nhưng không trả lời. Từng vầng nguyên khí hệ Thổ như những đóa hoa cúc vọt tới người đá.

- Người thật sự nóng vội. - Thấy Huyền Vô Kỳ làm như vậy, Bạch Lạc tiên tử thầm cười khổ mà lắc đầu. Nàng lập tức nói với Lăng Tư lão đạo:

- Lăng Tư chân nhân! Huyền Vô Kỳ vừa mới đấu với Tổ Lũng, hiện tại ngài muốn ra tay với hắn có khác nào xa luân chiến. Còn đâu ra sự công bằng nữa?

- Bạch Lạc tiên tử! Ta tự mình ra tay với gã là đã nể mặt lắm rồi. Tiên tử đừng có quên thân phận của mình mà đi bảo vệ cho thứ nghiệt đồ này. - Lão đạo Lăng Tư âm trầm nhìn Bạch Lạc tiên tử rồi nói:

- Chẳng lẽ người muốn trở thành kẻ địch với Côn Luân?

- A? - Bạch Lạc tiên tử cười nhẹ:

- Tại sao lão đạo Lăng Tư lại nói vậy? Chúng ta ở đây chỉ để ngăn cản người tiến vào núi Đại Đông. Ta chưa thả hai người đó đi thì làm sao có thể nói ta là địch với Côn Luân?

- Bạch Lạc tiên tử! Ta cũng không phải là Tổ Lũng. Nếu người còn tiếp tục giằng co ta cũng không ngại phân tài cao thấp đâu. - Lão đạo Lăng Tư cụp mắt xuống, cười lạnh:

- Nếu như vô tình để cho hai người này có một người đi vào thì Kỳ Liên Liên Thành sẽ coi chúng ta như thế nào?

Bạch Lạc tiên tử hơi biến sắc. Mặc dù có cảm tình với Huyền Vô Kỳ nhưng Bạch Lạc tiên tử cũng không dám vì điều đó mà đứng vào vị trí đối đầu với Côn Luân. Nàng có mặt ở đây bởi vì hiểu rất rõ Côn Luân là một thế lực mạnh như thế nào, nếu mình đối đầu với Côn Luân chỉ sợ sẽ bị con quái vật đó nghiền nát.

- Lạn Hàng sư huynh! Chúng ta cùng xông lên.

Khi Bạch Lạc tiên tử bị câu nói của Lăng Tư đạo nhân ngăn cản, Huyền Vô Kỳ cũng nói với Lạn Hàng câu đó.

Hôm nay, Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng có mặt ở đây cũng không phải luận bàn đấu pháp nâng cao tu vi. Mục đích của cả hai cũng chỉ có một đó là phải tiến vào núi Đại Đông kê vai chiến đấu với Lạc Bắc. Huyền Vô Kỳ cơ bản không có tâm trạng quyết phân thắng bại với Lăng Tư đạo nhân.

- Đi.

Lạn Hàng gật đầu. Trên người Lạn Hàng cũng không hề có khí chất kiên quyết. Mặc dù y là sư huynh của đám người Lạc Bắc và Huyền Vô Kỳ nhưng cho dù ở cùng với họ thì y cũng không phải là người quyết định.

Trong trường hợp nào, y cũng hỏi ý kiến của đám người Lạc Bắc. Nhưng cho dù Lạc Bắc, Thái Thúc hay Huyền Vô Kỳ quyết định như thế nào thì y cũng không hề do dự.

Huyền Vô Kỳ còn chưa dứt lời, Lạn Hàng đã gật đầu rồi cùng với gã lao đi.

287. Chương 276: Xông Vào.

Muốn chạy không dễ đâu.

Mặc dù đang nói chuyện với Bạch Lạc tiên tử nhưng lão đạo Lăng Tư vẫn để ý tới Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng. Khi Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng vừa mới có động tác, lão đạo Lăng Tư liền rung tay bắn về phía hai người một tia sáng vàng. Trong nháy mắt tia sáng hóa thành một cái điện thờ màu vàng chói mắt.

toàn bộ cái điện thờ chói mắt như được đúc từ vàng cao tám tám trượng, rộng bốn trượng. Từ bên trong nó vô số cơn gió tràn ra rồi trong nháy mắt liền hóa thành vô số đao kiếm, thương, kích mà phóng về phía Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ.

Cái pháp bảo đó của Lăng Tư lão đạo có tên là Lạc Tiên Kim phường, ngưng tụ khí kim thiết trong trời đất rồi hóa thành vô số binh khí. Hơn nữa, số binh khí này tự nhiên xuất hiện vô số lá bùa, có công hiệu loại trừ chân nguyên rất mạnh. Đây là một pháp bảo hiếm thấy có uy lực phi phàm. Khi phóng ra cái pháp bảo đó, Lăng Tư lão đạo tự tin có thể ngăn chặn hai người lại. Nhưng khi cái pháp bảo đó vừa mới xuất hiện, một vầng ánh sáng màu hồng chợt tản ra rồi như có một con Hỏa Long quấy mình mà phun ra một đám mây lửa.

Vừa mới chạm vào ánh lửa đó, vô số Đao, thương kiếm, kích do Lạc Tiên Kim phường phóng ra liền biến thành nước. Mà ánh lửa kia trong nháy mắt vọt tới chỗ của Lạc Tiên kim phường khiến cho nó vang lên những tiếng xèo xèo.

- Thứ pháp bảo gì mà lợi hại như vậy?

Lão đạo Lăng Tư thấy tình hình không ổn liền lập tức thu hồi pháp bảo nhưng phôi của nó cũng bị tổn hại, hơn nữa biến dạng. Nhất thời, Lăng Tư lão đạo cảm thấy đau lòng mà hét lên.

- Tiểu bối dám càn rỡ.

Mắt thấy Lạc Tiên kim phường của Lăng Tư lão đạo bị phá hủy nhưng ánh lửa vẫn ập tới, Phạm Vô Thường đứng bên cạnh Lăng Tư lão đạo liền vùng tay lên. Chỉ thấy cái quạt xếp trong tay y mơ ra rồi ngay lập tức trước mặt xuất hiện ba chữ Thủy, phong, sơn rất to màu bạc.

Khi ba chữ đó vừa mới xuất hiện, ánh sáng của cái quạt cũng trở nên rực rỡ, tràn ngập pháp lực dao động.

Khi chữ Sơn hiện lên, từ cái chữ đó tràn ra lực lượng mạnh mẽ như một ngọn núi mà ép về phía ánh lửa. Khi chữ Thủy hiện lên, một làn hơi nước liền xuất hiện. Mà khi chữ Phong hiện ra trước mặt Phạm Vô Thường chợt bốc lên một cơn lốc cuộn cuộn khiến cho ánh lửa đang ập tới lập tức bị cuốn quay ngược lại.

- Mau nổ cho ta.

Nhưng sự đặc ý còn chưa kịp xuất hiện trong mắt y thì tiếng quát của Huyền Vô Kỳ đã vang lên. Chỉ thấy hơn mười tảng đá màu đỏ đánh chết Tổ Lũng đã xuất hiện trong vầng lửa. Nhưng tiếng nổ kịch liệt vang lên khiến cho thiên hỏa lập tức biến thành vô số những dải sáng màu đỏ.

- Không ngờ pháp bảo lợi hại như vậy lại là một thanh phi kiếm?

Bên trong ánh đỏ ngập trời, Phạm Vô Thường và Lăng Tư lão đạo chỉ thấy mấy trăm đạo kiếm quang liên tục xuyên qua không trung lao về phía hai người, cơ bản không nhìn rõ đâu là giả đâu là thực. Mà mấy trăm đạo kiếm quang tỏa ra thiên hỏa lại càng dữ dội hơn. Rõ ràng thiên hỏa vừa rồi là từ trên phi kiếm tản ra.

Thứ thiên hỏa này có uy lực vượt qua rất nhiều pháp bảo hệ Hỏa. Tuy nhiên hỏa nguyên cũng chỉ do phi kiếm phát ra mà hình thành thôi. Hiện tại kiếm quang từ phía sau phóng tới tản ra hơi thở hệ Hỏa còn mạnh hơn mấy lần.

“ Xoẹt! “ Cây quạt trong tay Phạm Vô Thường nhanh chóng thổi sạch tất cả những tia sáng màu đỏ đang lao tới. Tuy nhiên một đạo kiếm quang lóe lên chém trúng vào cái pháp bảo của y khiến cho trên bề mặt của nó xuất hiện một vết nứt.

Chỉ một lần giao thủ, hai người Lăng Tư lão đạo và Phạm Vô Thường cũng không ngờ được phi kiếm của Lạn Hàng lại có uy lực mạnh như vậy làm cả hai đều tổn thất một cái pháp bảo. Nhưng dù sao thì Lăng Tư lão đạo cũng không phải kẻ yếu. Cái pháp bảo của Phạm Vô Thường cũng giúp cho lão lấy được rất nhiều thời gian.

Lão chợt nâng tay trái lên. Viên minh châu trong tay lão liền bay lên trước mặt. Ngón trỏ tay phải của lão nhanh chóng vẽ một đạo bùa lên trên viên minh châu. Chân nguyên và đạo bùa vừa mới dính lên đó, bên trong viên Minh châu chợt vang lên tiếng nổ rồi sóng không khí và một vầng ánh sáng màu vàng từ trong viên minh châu bay ra rồi trong nháy mắt ngưng tụ thành một cái bóng khổng lồ.

Kim Sí đại bàng.

Cái bóng khổng lồ đó không ngờ lại là một con đại bàng có hai mắt giống như hai viên bảo thạch, móng vuốt sắc bén. Nhưng cái lông của nó như từng lưỡi dao được làm từ vàng ròng.

Một tiếng rít dài chợt vang lên.

Trên đỉnh đầu của mọi người, tầng mây chợt tách ra khiến cho ánh dương quang chói lọi chiếu xuống dưới.

Con Kim Sí đại bàng vừa mới xuất hiện, tiếng rít của nó đã làm cho mây trên cao cũng phải tách ra làm hai.

Đó cũng không phải do pháp thuật và chân nguyên tạo ra thành hình ảnh mà đó thực sự là một con Kim Sí đại bàng.

Không ngờ viên minh châu trong tay Lăng Tư lão đạo lại là một thứ pháp bảo có thể phong ấn sinh linh. Mà thứ phong ấn bên trong đó của lão lại chính là một con Kim Sí đại bàng.

Kim Sí đại bàng là loài dị chủng từ thời thượng cổ gần như đã tuyệt tích trên thế gian. Từ nhỏ chúng đã ăn giao long, cự mãng để sống. Ngay cả giao long đối diện với nó cũng chẳng khác nào con giun con dế.

Rầm!

Con Kim Sí đại bàng được Lăng Tư lão đạo thả ra liền vươn cánh. Khoảng cách giữa hai bên vượt quá ba mươi trượng vậy mà nó chỉ chớp một cái khiến cho nửa người của người đá khổng lồ đã bị bẻ vụn.

- Huyền Vô Kỳ sư đệ.

Đúng lúc đó, Lạn Hàng hét lên một tiếng kinh hãi. Mà Bạch Lạc tiên tử đang ngạc nhiên trước uy lực phi kiếm của Lạn Hàng cũng biến sắc. Hóa ra thấy phi kiếm của Lạn Hàng lợi hại, Hắc Thể Ma cũng ra tay. Hai cây đoản trường mà y cầm không ngờ lại là một thứ pháp bảo Lôi hệ. Hai cái pháp bảo này đập vào nhau lập tức bắn ra vô số những quả cầu sét. Huyền Vô Kỳ thấy vậy lập tức ngưng tụ hơn mười tảng đá chắn trước mặt Lạn Hàng nhưng cái pháp bảo của Hắc Thể Ma cũng rất quái dị. Lôi cầu nó bắn ra bay được nửa đường chợt đụng vào nhau rồi tản ra, tạo thành một vùng đầy điện quang, bẻ gãy những tảng đá của Huyền Vô Kỳ và giáng vào lưng Lạn Hàng. Lúc này, Lạn Hàng đang tập trung đối phó với Phạm Vô Thường và Lăng Tư, hơn nữa cả hai phối hợp có một sự ăn ý cho nên Lạn Hàng hoàn toàn tấn công, chiếm lấy tiên cơ còn Huyền Vô Kỳ thì phòng thủ. Hiện tại thấy Lạn Hàng không kịp ngăn cản, cũng không kịp phóng ra pháp thuật cho nên Huyền Vô Kỳ liền lao tới chắn sau lưng Lạn Hàng.

“ Rầm! “ Mấy tia chớp giáng lên người Huyền Vô Kỳ mặc dù chỉ vang lên âm thanh rất nhỏ nhưng Lạn Hàng cũng cảm nhận có thứ gì đó như nước bắn lên lưng mình. Lạn Hàng không tự chủ được hét lên kinh hãi. Gã không cần phải quay đầu lại cũng biết mấy tia chớp kia đã làm cho Huyền Vô Kỳ bị thương nặng phun máu lên lưng mình.

Sau tiếng hét kinh hãi, đôi mắt của Lạn Hàng trở nên đỏ ngầu.

- Chết đi.

Mấy trăm đạo kiếm quang rợp trời ập xuống đầu Hắc Thế Ma. Đồng thời một tia Thiên hỏa sáng đen cũng lao thẳng về phía y như một tia chớp.

- Đây là cái gì?

Hắc Thế Ma còn chưa nhìn thấy rõ tia sáng màu đen đó là thứ gì nhưng có thể cảm nhận được một làn hơi thở hùng mạnh lao thẳng tới mặt. Hắc Thế Ma cảm thấy không ổn, giờ hai cây trượng gỗ vào nhau làm bắn ra vô số những quả lôi cầu chắn trước mặt, đồng thời nhanh chóng bay về phía sau.

- Không ổn! Đó là Địa Tâm hắc sát hỏa khí.

Lão đạo Lăng Tư và Phạm Vô Thường có sự cảnh giác nên khi thấy tia sáng màu đen kia thì chỉ thấy nó giống như một thứ dầu đen bay thẳng tới dính lên người Hắc Thế Ma khiến cho y dừng lại.

Chỉ trong tích tắc, một vầng ánh sáng màu đen cũng ập tới người Hắc Thế Ma.

- Phi kiếm của hắc là thứ gì mà mạnh tới vậy? Không ngờ bên trong còn phong ấn cả dị thú so với pháp bảo Tiên cấp còn lợi hại hơn.

Trong nháy mắt đồng tử trong mắt Lăng Tư lão đạo và Phạm Vô Thường cùng với Hắc Thế Ma đều co lại. Cả ba người cùng thấy rõ từ trong Thiên hỏa lao ra là một con Phi Thiên ngô công toàn thân giống như được bọc thép. Từ miệng con Ngô công liên tục phun ra Hắc sát hỏa khí vô cùng khủng bố.

Mắt thấy Hắc Thế Ma bị con Ngô công phun ra Hắc sát hỏa khí dính chặt lại không kịp né tránh, trong tích tắc, Lăng Tư lão đạo và Phạm Vô Thường đều phát ra một vầng sáng đánh lên người con Phi Thiên ngô công.

- Cái con rết này tại sao không giống như sinh vật sống mà giống như một thứ pháp bảo?

Tuy nhiên khi hai vầng sáng chạm mạnh và người con Ngô công làm bắn lên hai vầng lửa, chẳng khác nào chạm phải tấm thép. Trên lớp vỏ cứng của Ngô công xuất hiện rất nhiều lá bùa khiến cho hai đạo pháp thuật của Lăng Tư lão đạo và Phạm Vô Thường không để lại một chút dấu vết. Trong tiếng hét thảm thiết, con Phi Thiên ngô công xoay người chẳng khác nào một thanh đao mà cắt Hắc Thế Ma thành hai đoạn.

288. Chương 276: Xông Vào.

Muốn chạy không dễ đâu.

Mặc dù đang nói chuyện với Bạch Lạc tiên tử nhưng lão đạo Lăng Tư vẫn để ý tới Huyền Vô Kỳ và Lạn Hằng. Khi Huyền Vô Kỳ và Lạn Hằng vừa mới có động tác, lão đạo Lăng Tư liền rung tay bắn về phía hai người một tia sáng vàng. Trong nháy mắt tia sáng hóa thành một cái điện thờ màu vàng chói mắt.

toàn bộ cái điện thờ chói mắt như được đúc từ vàng cao tám tấc, rộng bốn tấc. Từ bên trong nó vô số cơn gió tràn ra rồi trong nháy mắt liền hóa thành vô số đạo kiếm, thương, kích mà phóng về phía Lạn Hằng và Huyền Vô Kỳ.

Cái pháp bảo đó của Lăng Tư lão đạo có tên là Lạc Tiên Kim phường, ngưng tụ khí kim thiết trong trời đất rồi hóa thành vô số binh khí. Hơn nữa, số binh khí này tự nhiên xuất hiện vô số lá bùa, có công hiệu loại trừ chân nguyên rất mạnh. Đây là một pháp bảo hiếm thấy có uy lực phi phàm. Khi phóng ra cái pháp bảo đó, Lăng Tư lão đạo tự tin có thể ngăn chặn hai người lại. Nhưng khi cái pháp bảo đó vừa mới xuất hiện, một vầng ánh sáng màu hồng chợt tản ra rồi như có một con Hỏa Long quấy mình mà phun ra một đám mây lửa.

Vừa mới chạm vào ánh lửa đỏ, vô số Dao, thương kiếm, kích do Lạc Tiên Kim phường phóng ra liền biến thành nước. Mà ánh lửa kia trong nháy mắt vọt tới chỗ của Lạc Tiên kim phường khiến cho nó vang lên những tiếng xèo xèo.

- Thứ pháp bảo gì mà lợi hại như vậy?

Lão đạo Lăng Tư thấy tình hình không ổn liền lập tức thu hồi pháp bảo nhưng phôi của nó cũng bị tổn hại, hơn nữa biến dạng. Nhất thời, Lăng Tư lão đạo cảm thấy đau lòng mà hét lên.

- Tiểu bối dám can rờ.

Mắt thấy Lạc Tiên kim phướng của Lăng Tư lão đạo bị phá hủy nhưng ánh lửa vẫn ập tới, Phạm Vô Thường đứng bên cạnh Lăng Tư lão đạo liền vùng tay lên. Chỉ thấy cái quạt xếp trong tay y mơ ra rồi ngay lập tức trước mặt xuất hiện ba chữ Thủy, phong, sơn rất to màu bạc.

Khi ba chữ đó vừa mới xuất hiện, ánh sáng của cái quạt cũng trở nên rực rỡ, tràn ngập pháp lực dao động.

Khi chữ Sơn hiện lên, từ cái chữ đó tràn ra lực lượng mạnh mẽ như một ngọn núi mà ép về phía ánh lửa. Khi chữ Thủy hiện lên, một làn hơi nước liền xuất hiện. Mà khi chữ Phong hiện ra trước mặt Phạm Vô Thường chợt bốc lên một cơn lốc cuộn cuộn khiến cho ánh lửa đang ập tới lập tức bị cuốn quay ngược lại.

- Mau nổ cho ta.

Nhưng sự đặc ý còn chưa kịp xuất hiện trong mắt y thì tiếng quát của Huyền Vô Kỳ đã vang lên. Chỉ thấy hơn mười tảng đá màu đỏ đánh chết Tổ Lũng đã xuất hiện trong vầng lửa. Nhưng tiếng nổ kịch liệt vang lên khiến cho thiên hỏa lập tức biến thành vô số những dải sáng màu đỏ.

- Không ngờ pháp bảo lợi hại như vậy lại là một thanh phi kiếm?

Bên trong ánh đỏ ngập trời, Phạm Vô Thường và Lăng Tư lão đạo chỉ thấy mấy trăm đạo kiếm quang liên tục xuyên qua không trung lao về phía hai người, cơ bản không nhìn rõ đâu là giả đâu là thực. Mà mấy trăm đạo kiếm quang tỏa ra thiên hỏa lại càng dữ dội hơn. Rõ ràng thiên hỏa vừa rồi là từ trên phi kiếm tản ra.

Thứ thiên hỏa này có uy lực vượt qua rất nhiều pháp bảo hệ Hỏa. Tuy nhiên hỏa nguyên cũng chỉ do phi kiếm phát ra mà hình thành thôi. Hiện tại kiếm quang từ phía sau phóng tới tản ra hơi thở hệ Hỏa còn mạnh hơn mấy lần.

“ Xoẹt! “ Cây quạt trong tay Phạm Vô Thường nhanh chóng thổi sạch tất cả những tia sáng màu đỏ đang lao tới. Tuy nhiên một đạo kiếm quang lóe lên chém trúng vào cái pháp bảo của y khiến cho trên bề mặt của nó xuất hiện một vết nứt.

Chỉ một lần giao thủ, hai người Lăng Tư lão đạo và Phạm Vô Thường cũng không ngờ được phi kiếm của Lạn Hằng lại có uy lực mạnh như vậy làm cả hai đều tổn thất một cái pháp bảo. Nhưng dù sao thì Lăng Tư lão đạo cũng không phải kẻ yếu. Cái pháp bảo của Phạm Vô Thường cũng giúp cho lão lấy được rất nhiều thời gian.

Lão chợt nâng tay trái lên. Viên minh châu trong tay lão liền bay lên trước mặt. Ngón trở tay phải của lão nhanh chóng vẽ một đạo bùa lên trên viên minh châu. Chân nguyên và đạo bùa vừa mới dính lên đó, bên trong viên Minh châu chợt vang lên tiếng nổ rồi sóng không khí và một vầng ánh sáng màu vàng từ trong viên minh châu bay ra rồi trong nháy mắt ngưng tụ thành một cái bóng khổng lồ.

Kim Sí đại bàng.

Cái bóng khổng lồ đó không ngờ lại là một con đại bàng có hai mắt giống như hai viên bảo thạch, móng vuốt sắc bén. Nhưng cái lông của nó như từng lưỡi dao được làm từ vàng ròng.

Một tiếng rít dài chợt vang lên.

Trên đỉnh đầu của mọi người, tầng mây chợt tách ra khiến cho ánh dương quang chói lọi chiếu xuống dưới.

Con Kim Sí đại bàng vừa mới xuất hiện, tiếng rít của nó đã làm cho mây trên cao cũng phải tách ra làm hai.

Đó cũng không phải do pháp thuật và chân nguyên tạo ra thành hình ảnh mà đó thực sự là một con Kim Sí đại bàng.

Không ngờ viên minh châu trong tay Lăng Tư lão đạo lại là một thứ pháp bảo có thể phong ấn sinh linh. Mà thứ phong ấn bên trong đó của lão lại chính là một con Kim Sí đại bàng.

Kim Sí đại bàng là loài dị chủng từ thời thượng cổ gần như đã tuyệt tích trên thế gian. Từ nhỏ chúng đã ăn giao long, cự mãng để sống. Ngay cả giao long đối diện với nó cũng chẳng khác nào con giun con ốc.

Rầm!

Con Kim Sí đại bàng được Lăng Tư lão đạo thả ra liền vươn cánh. Khoảng cách giữa hai bên vượt quá ba mươi trượng vậy mà nó chỉ chộp một cái khiến cho nửa người của người đá khổng lồ đã bị bể vụn.

- Huyền Vô Kỳ sư đệ.

Đúng lúc đó, Lạn Hàng hét lên một tiếng kinh hãi. Mà Bạch Lạc tiên tử đang ngạc nhiên trước uy lực phi kiếm của Lạn Hàng cũng biến sắc. Hóa ra thấy phi kiếm của Lạn Hàng lợi hại, Hắc Thể Ma cũng ra tay. Hai cây đoản trường mà y cầm không ngờ lại là một thứ pháp bảo Lôi hệ. Hai cái pháp bảo này đập vào nhau lập tức bắn ra vô số những quả cầu sét. Huyền Vô Kỳ thấy vậy lập tức ngưng tụ hơn mười tảng đá chắn trước mặt Lạn Hàng nhưng cái pháp bảo của Hắc Thể Ma cũng rất quái dị. Lôi cầu nó bắn ra bay được nửa đường chợt đụng vào nhau rồi tản ra, tạo thành một vùng đầy điện quang, bể gãy những tảng đá của Huyền Vô Kỳ và giáng vào lưng Lạn Hàng. Lúc này, Lạn Hàng đang tập trung đối phó với Phạm Vô Thường và Lăng Tư, hơn nữa cả hai phối hợp có một sự ăn ý cho nên Lạn Hàng hoàn toàn tấn công, chiếm lấy tiên cơ còn Huyền Vô Kỳ thì phòng thủ. Hiện tại thấy Lạn Hàng không kịp ngăn cản, cũng không kịp phóng ra pháp thuật cho nên Huyền Vô Kỳ liền lao tới chắn sau lưng Lạn Hàng.

“ Rầm! “ Mấy tia chớp giáng lên người Huyền Vô Kỳ mặc dù chỉ vang lên âm thanh rất nhỏ nhưng Lạn Hàng cũng cảm nhận có thứ gì đó như nước bắn lên lưng mình. Lạn Hàng không tự chủ được hét lên kinh hãi. Gã không cần phải quay đầu lại cũng biết mấy tia chớp kia đã làm cho Huyền Vô Kỳ bị thương nặng phun máu lên lưng mình.

Sau tiếng hét kinh hãi, đôi mắt của Lạn Hàng trở nên đỏ ngầu.

- Chết đi.

Mấy trăm đạo kiếm quang rợp trời ập xuống đầu Hắc Thể Ma. Đồng thời một tia Thiên hỏa sáng đen cũng lao thẳng về phía y như một tia chớp.

- Đây là cái gì?

Hắc Thể Ma còn chưa nhìn thấy rõ tia sáng màu đen đỏ là thứ gì nhưng có thể cảm nhận được một làn hơi thở hùng mạnh lao thẳng tới mặt. Hắc Thể Ma cảm thấy không ổn, giờ hai cây trường gỗ vào nhau làm bắn ra vô số những quả lôi cầu chắn trước mặt, đồng thời nhanh chóng bay về phía sau.

- Không ổn! Đó là Địa Tâm hắc sát hỏa khí.

Lão đạo Lăng Tư và Phạm Vô Thường có sự cảnh giác nên khi thấy tia sáng màu đen kia thì chỉ thấy nó giống như một thứ dầu đen bay thẳng tới dính lên người Hắc Thể Ma khiến cho y dừng lại.

Chỉ trong tích tắc, một vầng ánh sáng màu đen cũng ập tới người Hắc Thể Ma.

- Phi kiếm của hắc là thứ gì mà mạnh tới vậy? Không ngờ bên trong còn phong ẩn cả dị thú so với pháp bảo Tiên cấp còn lợi hại hơn.

Trong nháy mắt đồng tử trong mắt Lăng Tư lão đạo và Phạm Vô Thường cùng với Hắc Thể Ma đều co lại. Cả ba người cùng thấy rõ từ trong Thiên hỏa lao ra là một con Phi Thiên ngô công toàn thân giống như được bọc thép. Từ miệng con Ngô công liên tục phun ra Hắc sát hỏa khí vô cùng khủng bố.

Mắt thấy Hắc Thể Ma bị con Ngô công phun ra Hắc sát hỏa khí dính chặt lại không kịp né tránh, trong tích tắc, Lăng Tư lão đạo và Phạm Vô Thường đều phát ra một vầng sáng đánh lên người con Phi Thiên ngô công.

- Cái con rết này tại sao không giống như sinh vật sống mà giống như một thứ pháp bảo?

Tuy nhiên khi hai vầng sáng chạm mạnh và người con Ngô công làm bắn lên hai vầng lửa, chẳng khác nào chạm phải tấm thép. Trên lớp vỏ cứng của Ngô công xuất hiện rất nhiều lá bùa khiến cho hai đạo pháp thuật của Lăng Tư lão đạo và Phạm Vô Thường không để lại một chút dấu vết. Trong tiếng hét thảm thiết, con Phi Thiên ngô công xoay người chẳng khác nào một thanh đao mà cắt Hắc Thể Ma thành hai đoạn.

289. Chương 277: Hỏa Ngô Dọa Quần Hùng

hùng “ Xoẹt! Xoẹt! “

Địa sát hỏa khí từ người con Ngô công tẩn ra đốt cháy xác của Hác Thế Ma thành tro, chỉ còn hai cây trượng ngắn rơi xuống đất.

- Huyền Vô Kỳ sư đệ.

Vốn Lạn Hàng là người yếu nhược nhất trong bốn người Lạc Bắc, nhân hậu nhất. Nhưng vào lúc này, Huyền Vô Kỳ bị thương nặng đã kích thích toàn bộ ý muốn giết người của gã. Sau khi ngô công giết chết Hác Thế Ma, Lạn Hàng quay đầu lại nhìn Huyền Vô Kỳ nhưng Phi Thiên ngô công lại lao về phía Lăng Tư lão đạo và Phạm Vô Thường.

- Yên tâm! Đệ chưa chết.

Sau lưng Lạn Hàng, sắc mặt của Huyền Vô Kỳ trắng bệch, khoe miệng rỉ ra một sợi tơ máu nhưng ánh mắt của gã vẫn lạnh lùng nhìn Lăng Tư lão đạo và Phạm Vô Thường.

- Sao lại thế này?

Từ sau khi được Trạng Thái Thanh Minh luyện lại, Xích Tô đã vượt qua khái niệm của phi kiếm mà biến thành một thứ pháp bảo có uy lực chí cường trên thế gian. Cho dù pháp thuật của Huyền Vô Kỳ hết sức thâm sâu nhưng khi trước lúc hai người đấu pháp gã cũng không thắng nổi Lạn Hàng. Mà bên trong Xích Tô lại phong ấn Hỏa ngô, nó có suy nghĩ gắn liền với Lạn Hàng nên khi điều khiển hết sức thuận lợi. Tuy nhiên, khi quay đầu lại, Lạn Hàng chợt cảm nhận được Hỏa ngôi rung người, như kinh hãi mà dừng lại.

.....

Một vầng ánh sáng màu vàng chói mắt từ trên cao chiếu xuống bao phủ Phi thiên ngô công.

Kim Sí đại bàng.

Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ không thể ngờ được trong tay Lăng Tư lão đạo lại phong ấn một con dị thú mạnh như vậy. Còn đám người Lăng Tư lão đạo cũng không ngờ trong phi kiếm của Lạn Hàng phong ấn một con mãnh thú. Mà hiện tại, sau khi Kim Sí đại bàng đánh nát người đá của Huyền Vô Kỳ liền trong nháy mắt giống như một đám mây bay tới đầu con rết.

Cùng lúc này, đối diện với Kim Sí đại bàng, Hỏa ngô vốn hung dữ đang bay trong không trung liền đứng im không dám động đậy để mắt cho Kim Sí đại bàng chớp lấy.

- Được rồi! Chỉ dựa vào phi kiếm lợi hại mà thôi. Bây giờ để xem các ngươi còn có gì nữa.

Nhất thời, Lạn Hàng không hiểu vì sao Hỏa ngô lại sợ hãi dừng lại như thế. Nhưng Lăng Tư đạo nhân thì hiểu ngay mà nở nụ cười lạnh.

Hóa ra Kim Sí đại bàng vốn là khắc tinh của các loại rắn rết chuyên ăn chúng để sống. Như Hỏa Ngô, giao lòng mặc dù là dị chủ từ thời thượng cổ nhưng nếu gặp phải Kim Sí đại bàng thì cũng chỉ thành đồ ăn của nó. Vì vậy mặc dù con hỏa ngô được phong ấn bên trong thanh kiếm chỉ là nguyên thần nhưng ý thức tiềm ẩn của nó hết sức sợ hãi đối với Kim Sí đại bàng. Khi phát hiện ra sự có mặt của nó, Hỏa Ngô sợ tới mức run rẩy không dám ra tay với con đại bàng.

Rắc rắc!

Thể hình của Kim Sí đại bàng so với Hỏa ngô còn to hơn. Hai cái chân của nó chộp thẳng xuống đầu Hỏa Ngô và đuôi. Khi hai cái móng của nó siết lại làm vang lên tiếng sắt thép co rút.

“ Phù! “ Trên đỉnh đầu Hỏa ngô bốc lên ánh lửa chói mắt, trong miệng cũng phun ra một cột khí dài tới hai trượng.

Sau khi chộp lấy Hỏa Ngô, con Kim Sí đại bàng tiếp tục mổ một cái lên đầu nó.

Cú mổ của nó giống như một cái chùy to đánh cho thân thể của Hỏa ngô tụt xuống mấy trượng. Đồng thời, hai móng của Kim sí đại bàng cũng kéo Hỏa ngô ra thẳng tắp.

- Cái gì?

Thấy Kim Sí đại bàng là khắc tinh của Hỏa ngô, sự chú ý của Lăng Tư lão đạo và Phạm Vô thường liền chuyển về phía Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng. Nhưng đúng lúc này, một tiếng động vang lên. Con Kim sí đại bàng bị cái đuôi của Hỏa ngô quét trúng mà rung người, ánh sáng từ người nó tán loạn.

- Sao lại thế này?

Nhất thời, Lăng Tư lão đạo cũng phải giật mình không hiểu vì sao hỏa ngô đang sợ hãi Kim Sí đại bàng, không dám phản kháng chột xuất hiện biến cố như vậy.

.....

Biến cố đó xảy ra trong tích tắc.

Kim Sí đại bàng chớp, mổ rồi xé. Đó là cách mà nó đối phó với rắn rết. Bình thường, Hỏa ngô mà bị hai móng nó chớp trúng sẽ bị xuyên thủng cả lớp vỏ cứng. Sau cú mổ, Kim sí đại bàng sẽ lôi não của nó ra mà ngậm lấy Ngô đan. Còn nhát xé của Kim sí đại bàng sẽ làm cho Hỏa ngô mất đi sự sống, sau đó chỉ việc ăn nữa là xong.

Nhưng đây không phải là một con hỏa ngô bình thường.

Nguyên thần của Hỏa Ngô được nuôi dưỡng trong Xích Tô hết sức mạnh mẽ, hóa thành thực thể. Hơn nữa, Trạm Thai Thanh Minh để tăng cường uy lực cho phi kiếm liền mở hai lò cũng một lúc, dốc sức chế tạo một bộ giáp cho Hỏa Ngô.

Cho dù với thủ đoạn luyện khí biến thái như Bích Căn sơn nhân thì cũng phải thừa nhận Trạm Thai Thanh Minh là người luyện khí số một thiên hạ. Rất nhiều mặt lão không thể sánh được với Trạm Thai Thanh Minh.

Trạm Thai Thanh Minh dốc sức luyện chế pháp bảo cho Lạn Hàng, tạo ra cho Hỏa ngô một cái áo giáp với một sự bền chắc như thế nào thì không cần phải nói cũng biết.

Vì vậy mặc dù một trào của Kim Sí đại bàng khiến cho người Hỏa ngô vang lên những tiếng động nhưng đó cũng chỉ là tiếng cọt xát giữa móng của nó và lớp vỏ cứng chứ không thể làm cho Hỏa ngô bị thương. Đồng thời, cú mổ của nó cũng không thể xuyên thủng áo giáp trên người Hỏa ngô.

Sau cú mổ, mặc dù Hỏa ngô sợ hãi Kim sí đại bàng nhưng cũng muốn bỏ chạy. Hơn nữa, mặc dù bị Kim Sí đại bàng kéo làm cho thăng tập người nhưng vẫn không thể kéo đứt. Cứ như vậy, Hỏa Ngô không nhận được liên giây dựa.

Nó lập tức phát hiện ra Kim sí đại bàng mặc dù bắt được mình nhưng bản thân vẫn không hề bị thương.

Giống như mèo vờn chuột, con chuột đột nhiên phát hiện ra con mèo không làm cho mình bị thương vậy. Hơn nữa, Lạn Hàng liên tục thúc giục khiến cho sự hung dữ của nó lại xuất hiện, vung đuôi quét vào người con đại bàng.

Trong tiếng rít chói tai, Kim Sí đại bàng phun ra một viên đại đan tỏa ánh sáng chói mắt mà nện lên người Hỏa ngô. Viên đại đan giống như một ngọn núi làm cho toàn thân Hỏa ngô trầm xuống. Tuy nhiên Hỏa Ngô với khí thể bùng bùng cũng run người, phóng ra vô số ánh lửa màu đen mà đập thẳng vào đầu Kim Sí đại bàng.

Bản thân Kim Sí đại bàng có một sức kháng cự với lửa rất mạnh. Lớp lông của nó cũng có công hiệu khu trừ pháp thuật. Vì vậy mà hỏa nguyên của Hỏa ngô đối với nó không thể gây thương tích. Nhưng hỏa nguyên của con Hỏa ngô này rất mạnh, ngay cả phi kiếm cũng còn dính được. Hắc sát hỏa khí lập tức bao phủ toàn thân Kim Sí đại bàng.

Kim Sí đại bàng chỉ hơi dừng lại một chút thì một đám Hắc sát hỏa khí lại ập tới. Địa sát hỏa khí sền sệt giống như dầu đen bọc kín người đại bàng khiến cho vừa rồi nó vẫn còn tỏa ra ánh sáng màu vàng lập tức bị bao phủ bởi màu đen.

- Giết!

Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ vẫn phóng về phía trước. Một thứ sát khí tản ra từ người của gã. Dưới sự điều khiển của Lạn Hàng, Con Hỏa ngô cất mạnh lên người Kim Sí đại bàng.

Hai cánh và móng vuốt của Kim Sí đại bàng liên tục đánh khiến cho Hỏa ngô hoàn toàn bực lộ hết sự hung dữ của nó. Nó điên cuồng quần chặt, va chạm với Kim Sí đại bàng.

Hỏa Ngô và Kim Sí đại bàng giống hệt như hai người điên ôm lấy nhau. Mặc dù hai cánh và móng vuốt của đại bàng làm cho miệng Hỏa ngô liên tục phun ra khí đen nhưng cũng không thể phá được lớp áo giáp. Còn mỗi lần va chạm, Hỏa Ngô lại gây cho nó một vết thương kinh người.

Từ trong vết thương cũng không hề có máu tươi xuất hiện. Địa sát hỏa tức nhanh chóng dính chặt lấy miệng vết thương, đồng thời hỏa nguyên cũng theo đó mà chui vào. Con Kim sí đại bàng kêu lên một tiếng thê lương. Vào lúc này, Lăng Tư lão đạo không thể tin nổi khi phát hiện Kim Sí đại bàng của mình không phải là đối thủ của Hỏa ngô.

Nhưng còn chưa kịp ra tay, mấy trăm đạo kiếm quang màu đỏ đã xuất từ trên cao giáng xuống. “ Oành! “ Một vầng ánh sáng màu trắng và màu lam từ trong tay của Lăng Tư lão đạo và Phạm Vô Thường xuất hiện, ngăn cản thiên hỏa đang vọt về phía mình. Nhưng chỉ trong tích tắc đó, Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ đã lướt qua đỉnh đầu hai người. Con Hỏa ngô ngửa đầu lên đón hai người đứng lên đầu nó.

Lăng Tư lão đạo và Phạm Vô Thường nhìn thì thấy Kim Sí đại bàng gần như không còn thở ngả xuống dưới thân của Hỏa Ngô. Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng thì song song đứng trên đầu nó. Con Hỏa ngô màu đen như hết sức đắc ý, phát ra khí thế độc ác mà phóng về núi Đại Đông.

Trong tích tắc đó, Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ đứng trên đầu Hỏa ngô chợt tản ra một thứ khí thế khiến cho Lăng Tư lão đạo và Phạm Vô Thường chợt khựng người lại mà không dám đuổi theo.

290. Chương 278: Tử Đấu Hai Trăm Dặm Núi Đại Đông.

Trên một ngọn núi cách núi Đại Đông chưa tới hai trăm dặm. Kỳ Liên Liên Thành đang ngồi xếp bằng chợt mở mắt rồi đứng dậy.

Bộ quần áo màu xám của gã gần như rách toàn bộ để lộ rất nhiều vết thương. Mặc dù những vết thương đó không còn máu tươi nhưng vẫn chưa khép miệng. Da thịt và sắc mặt của Kỳ Liên Liên Thành đều tái nhợt như bị ngâm trong nước lâu ngày.

Từ chỗ của y có thể thấy được thấp thoáng ánh sáng của những trận đấu pháp kịch liệt quanh mình. Y cũng có thể thấy được Yêu vương liên thai của Thái Thúc và Hỏa ngô của Lạn Hàng đang bay thẳng về phía núi Đại Đông kéo theo một dải sáng thật dài. Tuy nhiên hẳn chẳng thèm liếc nhìn hai luồng sáng đó mà hơi ngẩng đầu, chợt lên tiếng một cách hết sức thản nhiên:

- Sư đệ! Không ngờ chúng ta lại chạm trán nhau ở đây.

- Xem ra người cũng không ngờ được tu vi của Minh Nhược lại mạnh tới vậy.

Một vầng ánh sáng màu hồng chợt xuất hiện trước mặt Kỳ Liên Liên Thành. Nam Ly Việt mặc đạo bào màu vàng kim, sắc mặt cũng hơi tới đứng đối diện với Kỳ Liên Liên Thành mà quan sát những vết thương trên người gã.

- Tu vi của cô ấy so với sự dự đoán của ta cao hơn rất nhiều. Xem ra ít nhất thì cũng phải tu luyện Tĩnh Niệm Thông Minh quyết tới tầng thứ chín. Có điều sức sống của nàng ta đã tận, hiện tại chỉ sợ đã không còn nữa. - Kỳ Liên Liên Thành nhìn về phía núi Đại Đông như đang hoài cảm một cường giả mất đi.

- Người tới đây định giết ta?

Kỳ Liên Liên Thành đột nhiên liếc mắt nhìn Nam Ly Việt mà hỏi câu đó.

- Nếu người có thể hứa với ta rằng bắt Lạc Bắc sau đó giao cho ta thì ta không giết người. - Nam Ly Việt nhìn Kỳ Liên Liên Thành.

Cả hai người như hai huynh đệ đang nói chuyện trong nhà nhưng lại có một thứ sát khí vô hình bao phủ không gian xung quanh.

- Nhưng ta biết người sẽ không đồng ý với điều kiện đó của ta. - Nam Ly Việt lắc đầu. Trên mặt y lóe lên một chút châm biếm rồi biến mất.

- Trong đầu người chỉ có Hoàng Vô Thần. Người chỉ biết làm mọi chuyện vì lão.

- Đó là do chuyện sư tôn bảo ta làm chắc chắn là đúng. - Một thứ ý chí vững vàng không hề dao động bởi bất cứ kẻ nào xuất hiện trên người Kỳ Liên Liên Thành.

- Trong hai trăm năm qua, dưới sự quản thúc của sư tôn, Côn Luân chúng ta đã mạnh hơn trước rất nhiều. Đồ vật của chúng ta cũng nhiều hơn. Đệ tử của Côn Luân chúng ta cũng vượt qua tất cả các môn phái. Ta không biết tại sao các người lại sinh lòng khác đối với sư tôn.

- Tại sao à? - Trong mắt Nam Ly Việt chợt xuất hiện một nỗi căm hận:

- Chẳng phải là không vượt qua được các người? Vĩnh viễn ở dưới các người hay sao?

- Trong lòng người tràn ngập sự bất mãn và dục lợi. Chúng như một chiếc lá che khuất con đường trước mặt cho nên tu vi của người mới không thể vượt qua được ta. - Kỳ Liên Liên Thành nhìn Nam Ly Việt rồi nói tiếp:

- Con đường tu đạo làm sao có đường tắt được.

Nam Ly Việt hơi trầm mặc.

Mục đích của gã lúc này chỉ có một đó là giết chết Kỳ Liên Liên Thành, sử dụng Trừu tủy đoạt nguyên quyết chiếm lấy chân nguyên và khí huyết của Kỳ Liên Liên Thành để nâng cao tu vi của mình.

Nhưng vào lúc này, đối diện với Kỳ Liên Liên Thành, người duy nhất khiến cho y không thể vượt qua được, Nam Ly Việt tràn ngập một thứ cảm xúc phức tạp.

Đột nhiên trong vô số những cảm xúc đó của y chợt có một chút hối hận. Nam Ly Việt biết Kỳ Liên Liên Thành nói như vậy hoàn toàn có lý. Từ sau khi có được Trừu tủy đoạt nguyên quyết, tu vi của Nam Ly Việt cao hơn lúc rời khỏi Côn Luân rất nhiều. Tuy nhiên sau khi giao thủ vài lần với đám người Lạc Bắc, Nam Ly Việt cũng phát hiện ra bản thân mình chỉ có chân nguyên hùng mạnh ra thì còn thiếu chất lượng. Lực lượng của gã như thiếu một cái gì đó nên không có cách nào ganh đua thực sự với những người có tu vi cao trong một thời gian ngắn. Vì vậy mà y mới nhiều lần bị thua bởi Lạc Bắc. Mà y có lẽ cũng không thể vượt qua được Kỳ Liên Liên Thành. Có lẽ nếu y không lựa chọn đi theo Huống Vô Tâm, không có dã tâm lớn, một lòng tiềm tu thì không chừng cũng có thể đạt tới được tu vi như ngày hôm nay.

Nhưng cảm xúc căm giận và bất đắc dĩ hoàn toàn áp đảo sự hối hận đó. “ Bản thân mình có sự lựa chọn khác sao? Nếu mình không lựa chọn bước đi với Huống Vô Tâm thì có lẽ mình đã bị Huống Vô Tâm vất bỏ. Cơ bản mình cũng chẳng có sự lựa chọn cho nên mới phải làm như vậy. Mình chỉ muốn tương lai không phải đứng dưới người khác, không phải làm theo ý của người khác. “

“ Như lúc này tới giết Kỳ Liên Liên Thành có phải sự lựa chọn của mình không? “

“ Nếu như không giết Kỳ Liên Liên Thành, không thể nâng cao tu vi của mình được thì bản thân không thể bắt được Lạc Bắc, thậm chí đừng mong đoạt lại viên Chủ nguyên Huyết Xá lợi. Không đoạt lại được nó thì có lẽ bản thân mình sẽ trở thành vật hi sinh để Huống Vô Tâm sử dụng Trừu tủy đoạt nguyên quyết. “

- Nói nhiều vô ích. - Lúc này, ánh mắt của Nam Ly Việt nhìn Kỳ Liên Liên Thành chỉ toàn sát khí:

- Hôm nay ta nhất định phải giết người.

- Người cũng bị thương?

Kỳ Liên Liên Thành lắc lẳng nhìn Nam Ly Việt rồi nói:

- Làm sao người biết người có thể giết được ta?

- Bởi vì người bị thương nặng hơn ta gấp trăm lần. - Nam Ly Việt cười lạnh nói tiếp:

- Nếu không thì sao phải nói nhiều với ta như vậy? Với tính cách của người chẳng phải đã giết ta từ lâu rồi tới thẳng Từ Hàng Tĩnh Trai. Người còn nói nhiều với ta như vậy chẳng phải để kéo dài thời gian, chờ cho người hồi phục chút thương tích hay sao?

- Người nói đúng. Thương thế của ta so với người còn nặng hơn gấp trăm lần. Chỉ có điều...

Kỳ Liên Liên Thành nhìn Nam Ly Việt rồi nói hết sức chậm rãi. Tuy nhiên y nói tới đây liền dừng lại vì vào lúc này, Nam Ly Việt đã ra tay.

Trong phạm vi ngàn dặm, khắp nơi đều là những trận chiến sinh tử nhưng không ai ngờ được ở một nơi gần với núi Đại Đông, môn hạ đệ tử của Côn Luân, hai đệ tử kiệt xuất nhất cũng bắt đầu chiến đấu sinh tử.

Một làn hơi thở cực mạnh gần như biến thành vật thực vọt thẳng lên trên không trung.

Trái qua sự tấn công bởi bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc, Hạo Thiên Kính cơ bản không hề bị hỏng mà vẫn tỏa ra ánh sáng rực rỡ như trước.

Trong nháy mắt lấy ra Hạo Thiên Kính, một làn pháp lực dao động xung quanh người Nam Ly Việt tạo thành những gợn sóng màu bạc. Tất cả cỏ cây trong phạm vi năm trượng xung quanh Nam Ly Việt bị bẻ gãy rồi hóa thành bột phấn. Cái chuyện pháp lực dao động mạnh như thế này lúc trước trên người Nam Ly Việt cũng chỉ xuất hiện một lần.

Tĩnh Thần Biển!

Vào lúc này, đạo pháp thuật của Nam Ly Việt chính là Tĩnh Thần Biển có sức sát thương mạnh nhất trong Âm Dương sinh tử đạo mà y đã sử dụng đối với Lạc Bắc.

Với tu vi chân nguyên của Nam Ly Việt bây giờ mà phóng ra đạo pháp thuật đó thì ít nhất phải tiêu hao một nửa lượng chân nguyên trong người. Mà cũng phải mất nhiều chân nguyên như vậy mới có thể sinh ra được pháp lực dao động mạnh như vậy.

Sau trận chiến với Lạc Bắc, chân nguyên của Nam Ly Việt đã mất hơn nửa, đồng thời cũng bị thương nặng. Trong thời gian qua, mặc dù y cũng hồi phục được một ít nhưng không thể đạt tới mức cao nhất. Vì vậy mà hiện tại, y phóng ra đạo pháp thuật này thì chỉ sợ phải mất tới sáu, bảy phần chân nguyên trong người.

Đối mặt với Kỳ Liên Liên Thành, người mà y tự nhận khó có thể vượt qua, Nam Ly Việt ra tay không hề lưu luyến một chút tình cảm. Gã phóng ra pháp thuật mạnh nhất của mình.

Mái tóc của Kỳ Liên Liên Thành bị pháp lực dao động làm cho bay lên phát phới.

Một làn chân nguyên cũng từ trong thân thể của y bắt đầu tỏa ra khiến cho sắc mặt của Kỳ Liên Liên Thành càng lúc càng trắng.

Thật ra cho dù y không chịu thừa nhận thì cũng không thể dấu được một đòn của Minh Nhược đã làm cho mình bị thương nặng. Nhưng điều khiến cho người ta ngạc nhiên đó là thứ ý chí của y khiến cho mọi người không hề cảm nhận được bản thân Kỳ Liên Liên Thành yếu ớt. Trong tích tắc đó, y chẳng khác nào một cây thương kiên cường đứng thẳng.

Cảm nhận pháp lực dao động từ trên người Nam Ly Việt mạnh như vậy, ánh mắt của Kỳ Liên Liên Thành chợt xuất hiện một chút tiếc nuối.

“ Sự khác biệt lớn nhất của ta và người là người quyết tâm làm một chuyện nhưng không như ta chẳng để ý tới chuyện sống chết. Vì vậy mà người lựa chọn phóng Hạo Thiên kính ra trước còn ta thì chọn tấn công. “

Cùng với lúc xuất hiện ý nghĩ đó, ánh mắt của Kỳ Liên Liên Thành cũng trở nên hết sức vững vàng. Đó là thứ ánh mắt bất chấp sinh tử, sát phạt quyết đoán, không một ai có thể ngăn cản. Vào lúc này, Nam Ly Việt không còn là sư đệ của y mà biến thành kẻ địch. Cho dù Nam Ly Việt có là thần hay phật thì một khi chân đường của y, y cũng không nể nang mà giết chết.

291. Chương 279: Hai Người Thanh Niên Mạnh Nhất.

Nam Ly Việt xòe tay, trên đó chợt xuất hiện vô số những điểm sáng màu bạc. Trên người gã cũng tỏa ra một vầng ánh sáng màu bạc như khi đối diện với Lạc Bắc. Lúc này, gã như đang đứng trong không trung, trong tay nâng một dải ngân hà.

Tuy nhiên tinh quang màu bạc còn chưa tỏa ra thì một thứ khí thể hủy thiên diệt địa từ một cái bàn tay Phật tỏa ra ánh sáng màu hồng đã giáng mạnh lên vầng sáng của Hạo Thiên Kính.

“ Oành! “ Nam Ly Việt bắn ngược về phía sau. Một cái gò đất nhỏ cách gã vài chục trượng chợt biến mất.

Bàn tay Phật giống như viên bảo thạch màu hồng đánh trúng Hạo Thiên Kính nhưng uy lực của nó lại vượt qua khoảng không khiến cho cả mô đất cách Nam Ly Việt mười trượng cũng biến mất.

Một đòn đó của Kỳ Liên Liên Thành cũng giống như bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc, không phá được sự phòng ngự của Hạo Thiên Kính. Tuy nhiên lực lượng của nó không ngờ lại gần như khiến cho chân nguyên trong người Nam Ly Việt xơ xác. Vốn đạo Tinh Thần Biến đang được phát ra nhưng do chân nguyên hỗn loạn liên biến mất khỏi tay của Nam Ly Việt.

Không hề dừng lại, bàn tay Phật cao gấp đôi Nam Ly Việt lại giáng mạnh lên Hạo Thiên Kính. Mỗi một lần như vậy nó lại biến hóa thành một cái ấn quyết mới nhưng lực lượng vẫn cực mạnh.

Chỉ ba cú đánh, Nam Ly Việt đã bị bàn tay Phật đánh cho rơi xuống, chui cả vào trong lòng đất. Lực lượng vô cùng vô tận khiến cho trên mặt đất xuất hiện một cái hố sâu tới vài chục trượng.

Hạo Thiên Kính vẫn là một thứ pháp bảo cực mạnh. Cho tới lúc này, Kỳ Liên Liên Thành vẫn không thể phá được sự phòng ngự của nó. Mà bản thân nó cũng chẳng hề có lấy một chút gì hư tổn.

Nhưng từng ngụm máu liên tục phun ra khỏi miệng của Nam Ly Việt. Bị Kỳ Liên Liên Thành tấn công liên tục, lực lượng chân nguyên toàn thân của y không chịu nổi lực xung kích và chấn động.

Sắc mặt của Nam Ly Việt trở nên kinh hoàng.

Thứ lực lượng của Khuất Đạo Tử không ngờ có uy lực còn mạnh hơn cả bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc. Nam Ly Việt bị chôn vùi dưới đất có thể cảm nhận bản thân giống như một ngọn đèn dầu sắp tắt, nhiều lắm chỉ có thể chịu thêm một đòn nữa của Kỳ Liên Liên Thành.

.....

“ Oành! “

Bàn tay Phật chẳng hề có chút tình cảm nào lại ấn xuống.

Trong nháy mắt khi ánh sáng của Hạo thiên kính biến mất, Nam Ly Việt cũng tan biến dưới bàn tay Phật màu hồng. Kỳ Liên Liên Thành gơ tay chụp một cái hút Hạo Thiên Kính vào trong tay. Lúc sau, nhìn chỗ Nam Ly Việt vừa mới bị mình đánh chết, ánh mắt của Kỳ Liên Liên Thành lại có một chút gì đó tiếc hận.

- Người nói đúng. Thương thế của ta nặng hơn người gấp trăm lần. Nhưng tiếc là cho dù ta có nặng hơn nữa thì người cũng không phải là đối thủ của ta.

- Hạo Thiên Kính đúng là thứ pháp bảo tuyệt cường.

Nhìn Hạo Thiên Kính, sắc mặt của Kỳ Liên Liên Thành lại trở nên lạnh lùng.

- Lạc Bắc! Vốn với thực lực của ngươi, ta cần phải ít nhất thêm hai canh giờ nữa mới có thể giết được. Nhưng có Hạo Thiên Kính thì không cần mất thời gian nữa.

Bóng dáng của Kỳ Liên Liên Thành lập tức bước từng bước một về phía núi Đại Đông.

Từ Hàng Tĩnh Trai!

Mặt trời đã ngã về Tây hắt lên trên bầu trời một màu đỏ ửng. Vân Viện, Yến Hồng, Thi Kiếm và toàn bộ đệ tử của Từ Hàng Tĩnh Trai đều tập trung dưới lầu trúc. Đứng ở đây, cho dù là Thi Kiếm có tu vi thấp kém thì cũng có thể cảm nhận được pháp lực dao động rất mạnh nổ bung bên ngoài núi Đại Đông.

Chỉ cần để tâm cảm giác một chút là có thể dễ dàng nhận ra trong phạm vi ngàn dặm xung quanh núi Đại Đông đã biến thành một cái chiến trường khổng lồ.

Rốt cuộc thì bên ngoài có bao nhiêu cường giả đang đấu phép sinh tử?

Có bao nhiêu người đứng về phía Từ Hàng Tĩnh Trai và bao nhiêu người là địch?

Dưới vỏ sò hơi thở hùng mạnh đó, Từ Hàng Tĩnh Trai giống như một con thuyền nhỏ bồng bềnh trong sóng dữ, bất cứ lúc nào cũng có thể bị xé nát. Tuy nhiên tất cả đệ tử của Từ Hàng Tĩnh Trai vẫn lẳng lặng chờ đợi, không ai rời khỏi, cũng chẳng có ai đi xem có bao nhiêu kẻ địch, khi nào chúng tới đây.

Đây là mệnh lệnh của Lạc Bắc.

Mặc dù Minh Nhược chỉ là một người con gái nhưng địa vị của nàng trong lòng của đám đệ tử Từ Hàng Tĩnh Trai chỉ sợ vượt qua tất cả địa vị của những vị chưởng giáo trong lòng đệ tử các môn phái khác. Đám đệ tử của Từ Hàng Tĩnh Trai cho dù có hoài nghi với sự lựa chọn của Minh Nhược thì cũng không hề làm trái. Minh Nhược để cho Lạc Bắc làm chưởng giáo của Từ Hàng Tĩnh Trai. Mặc dù từ ngàn năm nay chưa hề có một người đàn ông nào ngồi ở vị trí đó nhưng nếu Minh Nhược đã nói thì Lạc Bắc chính là chủ nhân của Từ Hàng Tĩnh Trai.

Cho nên, dù bên ngoài thi thoảng có pháp lực dao động lan tới tạo ra áp lực với các nàng thì mọi người vẫn nghe theo mệnh lệnh của Lạc Bắc mà ở bên ngoài lầu trúc tìm hẩn.

Cái lầu trúc vẫn hết sức yên tĩnh như trước nhưng lại có một làn kiếm ý hùng mạnh liên tục từ biên trong tản ra.

.....

Bên trong lầu trúc, toàn bộ chân nguyên, kiếm khí, kiếm ý của Lạc Bắc đã tập trung trong Thước Hải. Tuy nhiên lực lượng súc tích vẫn không hề dừng lại. Rõ ràng tất cả chân nguyên, lực lượng kiếm nguyên từ Tam Thiên Phù Đồ của Lạc Bắc đã ngưng tụ lại nhưng vẫn còn có một thứ lực lượng nhẹ nhàng liên tục ngưng tụ khiến cho lực lượng ngưng tụ đã hoàn toàn vượt quá lực lượng của bản thân hẩn.

Ý chí và niềm tin là một sự kỳ diệu có đôi khi còn vượt qua cả cái chết.

Vào lúc này, Lạc Bắc nghĩ tới những điều Minh Nhược đã nói với mình, đồng thời cũng cảm nhận được sự hùng mạnh của thứ lực lượng này.

Tuy nhiên, Lạc Bắc như đột nhiên cảm nhận được cái gì đó khiến cho hẩn chợt nở một nụ cười khổ. Khi nụ cười biến mất, một làn hơi thở vô cùng kiên định chưa từng có từ trước đến nay tản ra từ người hẩn. Không hề có lấy một chút do dự, thứ lực lượng đang tích súc trong người Lạc Bắc dưới sự điều khiển bởi ý chí của hẩn liền trở nên dữ dội, tấn công kịch liệt. Nó điên cuồng đi tới phá hủy tất cả mọi thứ. Chỉ trong nháy mắt, thân thể của Lạc Bắc như bị một con dao màu vào chui vào rồi cắn nát.

Tất cả sức sống của hẩn lập tức hoàn toàn mai một.

Hơi thở, tim đập, máu huyết chảy trong người trong nháy mắt dừng lại.

Thân nhiệt của Lạc Bắc cũng lập tức giảm xuống rồi trở nên lạnh như băng. Chỉ trong nháy mắt, cho dù người nào nhìn thấy cũng nhận ra Lạc Bắc đã hoàn toàn không còn sức sống, biến thành một cái xác chết.

Tuy nhiên lại có một thứ lực lượng mong manh như vô hình vẫn dẻo dai quấn quanh người Lạc Bắc. Chỉ sau chừng mấy hơi thở, thứ lực lượng đó lại mạnh lên.

.....

“ Tôi không thể chết được! “

“ Tôi sẽ không chết! “

Trong nháy mắt khi sức sống mai một, Lạc Bắc chỉ cảm nhận bản thân như chìm vào trong bóng tối. Tất cả lực lượng, ý thức đều dường như không còn.

Dưới sức tấn công khủng bố, cho dù bất cứ ai cũng khó có thể chịu đựng. Nhưng nhờ có Minh Nhược, nhờ cảm nhận được cái gì đó vào lúc cuối cùng nâng chỉ cho hắn...ý chí và niềm tin của Lạc Bắc lại trở nên hết sức kiên định. Thứ lực lượng vô hình của ý chí không ngờ lại chống chọi được với sự tấn công của cái chết.

Dưới sự điều khiển của ý chí, thứ lực lượng mong manh kia nhanh chóng sống lại rồi dẫn dắt linh khí xung quanh điên cuồng chui vào trong thân thể của Lạc Bắc.

Một chút sức sống từ trên thân thể lạnh giá của hắn cũng bắt đầu tản ra.

Đầu tiên là hơi thở...sau đó là tim đập...

Bất chợt, Lạc Bắc mở mắt. Hắn như bị chìm trong nước tới khi được thở liền hít lấy hít để. Bàn tay của hắn run rẩy, thậm chí là co giật nhưng vẫn cố gắng duỗi ra ngoài, bắt đầu vò lấy đan dược đặt trên bàn trúc mà nhét vào miệng.

Hai tay của hắn gần như là mất đi sự điều khiển chỉ dùng ý chí và tâm niệm để khống chế nó.

Sau khi nhét đan dược vào miệng, thân thể của Lạc Bắc chợt xuất hiện vô số những dòng khí giống như con giun bắt đầu di chuyển. “ Phụt! “ Lạc Bắc cũng lập tức phun ra một làn sương máu.

.....

Sau khi làn sương máu phun ra, một làn hơi thở kỳ dị cũng từ trên người Lạc Bắc tản ra ngoài.

Trong nháy mắt, tất cả đệ tử của Từ Hàng Tĩnh Trai đều cảm nhận được một thứ cảm giác trống rỗng quay xung quanh người.

- Lạc Bắc đã đột phá tới cảnh giới Kiếm Tâm Thông Minh rồi.

Vân Viện, Yến Hồng, Thi Kiếm...tất cả đệ tử của Từ Hàng Tĩnh Trai đều xuất hiện một sự mừng rỡ.

.....

Tĩnh Niệm Thông Minh quyết của Lạc Bắc đã đột phá tới cảnh giới Kiếm Tâm Thông Minh.

Toàn bộ kinh mạch của Lạc Bắc đã tập hợp lại rồi mở ra một cái kinh mạch độc đáo trước đó không có, hình thành một con đường cho chân nguyên cực mạnh đi về.

Tuy nhiên, Lạc Bắc lại chỉ biết cười khổ. Sau khi phun ra một búng máu, Lạc Bắc liên tục nuốt toàn bộ đan dược đã chuẩn bị trước.

Kỳ Liên Liên Thành quay lại so với sự dự tính của Minh Nhược và Lạc Bắc quá nhanh.

Đột phá tới cảnh giới Kiếm Tâm Thông Minh khiến cho thân thể gần như tan tác. Mặc dù Lạc Bắc tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh có công hiệu độc đáo chữa trị thân thể, hơn nữa Lạc Bắc cũng đã đề phòng lệnh Vân Viện lấy tất cả những đan dược bổ sung chân nguyên tới đây.

Tuy nhiên, Kỳ Liên Liên Thành trở lại quá nhanh khiến cho Lạc Bắc không có nhiều thời gian chuẩn bị. Mà hiện tại, Lạc Bắc không còn cách nào khác, bất chấp sự tổn thương cố gắng thúc đẩy sự chuyển hóa được lực để hồi phục lực lượng chân nguyên của bản thân.

292. Chương 280: Kiếm Võ.

võ Cái cách này khiến cho thân thể của Lạc Bắc bị tổn hại rất nặng.

Vì vậy mà vốn đan dược dùng để bù lại sự tổn thương của thân thể cũng chỉ có thể hồi phục được bảy phần chân nguyên của hắn.

Lạc Bắc đứng dậy bước ra khỏi lầu trúc.

Từ xa một cơn gió đang ập tới kéo theo mây đen dày đặc. Mặc dù không thể nhìn thấy rõ bóng dáng của Kỳ Liên Liên Thành nhưng Lạc Bắc có thể cảm nhận được rõ ràng hơi thở hùng mạnh và độc đáo của y.

- Các người không cần phải ra. Nếu ta không ngăn được Kỳ Liên Liên Thành hay bị y giết thì các người cứ phân tán mà chạy trốn.

Sau khi sử dụng Tinh Niệm Thông Minh quyết cố gắng xua tan một chút tác dụng phụ của đan dược, Lạc Bắc liền nói với đám đệ tử của Từ Hàng Tĩnh Trai như vậy.

Sau khi nói xong, Lạc Bắc quay người chuẩn bị lướt ra ngoài. Vốn hắn định đưa cả Khuất Đạo Tử và Thi vương đi theo. Bởi vì dù sao thì cả hai cũng là trở thủ đắc lực nhất của mình nhưng sau khi do dự một chút, Lạc Bắc liền để cả Khuất Đạo Tử và Thi vương lại.

Đúng lúc này, hắn cũng thấy được tiểu Trà đang đứng lẫn trong số đệ tử của Từ Hàng Tĩnh Trai.

Sau khi đột phá tới cảnh giới Kiếm Tâm Thông Minh, cảm giác của Lạc Bắc nhạy bén hơn rất nhiều. Vì vậy mà trong tích tắc khi Tiểu Trà nhìn hắn, Lạc Bắc cũng nhìn thấy nàng, đồng thời cũng cảm nhận được tâm ý của nàng. Đó chính là sự đồng sinh cộng tử.

Một thứ cảm giác kỳ diệu chợt xuất hiện trong đầu Lạc Bắc. “ Yên tâm! Ta nhất định sẽ quay về. “

Lạc Bắc bước đi một bước, chợt quay đầu lại nhìn tiểu Trà cười nói:

- Còn nhớ ta đã nói với người không? Ta muốn dẫn người tới xem một chỗ. Cái chỗ đó chính là La Phù...ta nhất định sẽ đưa người đi.

....

Những hạt mưa đột nhiên trút xuống làm vang lên những tiếng lộp bộp.

Một bóng người màu xám dừng lại trên một tảng đá trên núi Đại Đông. Cái bóng xám đó chính là Kỳ Liên Liên Thành. Cũng giống như khi ở núi Bắc Âm, Kỳ Liên Liên Thành lại làm một bộ trang phục để che những vết thương trên người.

Sắc mặt của y vẫn tái nhợt như trước. Tuy nhiên từ người Kỳ Liên Liên Thành lại tản ra một thứ hơi thở cực mạnh, tưởng như gặp thần giết thần, gặp phật giết Phật.

Dường như trận chiến với Nam Ly Việt vừa rồi cũng không hề khiến cho hơi thở đó của y biến mất.

Mây đen bay theo trút xuống một trận mưa phía sau lưng Kỳ Liên Liên Thành. Nhưng trước mặt y lại hết sức sáng sủa. Cơn mưa trên núi Đại Đông chính là do y mang tới.

Trận mưa cũng không hề mở rộng, nó như bị một thứ lực lượng vô hình khống chế không cho lan tràn về phía Từ Hàng Tĩnh Trai.

Lạc Bắc mặc trang phục màu trắng từ từ xuất hiện trong tầm mắt của Kỳ Liên Liên Thành.

Nhìn Kỳ Liên Liên Thành đứng trên tảng đá tản ra khí thế hùng mạnh, Lạc Bắc chợt vuốt nhẹ lên bộ trang phục màu trắng.

Bộ trang phục này được Minh Nhược làm cho hắn. Nhưng bây giờ nàng đã không còn nữa.

Trong lòng Lạc Bắc chợt xuất hiện một chút buồn bã nhưng nó nhanh chóng hóa thành một thứ lực lượng vô hình quấn quanh người hắn.

Chính vì Minh Nhược không còn cho nên núi Đại Đông, Từ Hàng Tĩnh Trai...những thứ quan trọng nhất đời của Minh Nhược sẽ được hắn bảo vệ, không thể để chúng bị hủy diệt.

.....

Bóng dáng của Lạc Bắc và Kỳ Liên Liên Thành từ từ trở nên rõ ràng trong mắt cả hai.

Điều khiến cho người ta cảm thấy ngạc nhiên đó là hơi thở tản ra từ cả hai người không ngờ lại giống hệt nhau. Tuy nhiên, sau khi nhìn thấy đối phương, cả hai đều im lặng không hề nói một tiếng nào.

Chính vì cả hai đều có hơi thở hết sức giống như nên cả hai người cũng đều hiểu rõ. Hai người thanh niên kiệt xuất. Một người là truyền nhân của La Phù, còn một người là đệ tử xuất sắc nhất của Côn Luân hoàn toàn không còn đường sống để quay lại.

Trong những tiếng động vỡ nát, Lạc Bắc bước thêm một bước. Thân hình của hắn hơi thấp xuống một chút rồi từ vị trí hai chân của hắn có vô số những vết nứt nhanh chóng lan ra xung quanh như một mạng nhện.

Một bước đó của Lạc Bắc không ngờ trong nháy mắt khiến cho không khí dưới chân như biến thành lưu ly rồi bị hắn đập vỡ. Một bước đó của hắn chẳng khác nào thân hình hòa vào trong hư không mà lao về phía Kỳ Liên Liên Thành với một tốc độ kinh người. Thứ tốc độ đó thậm chí gần bằng với tốc độ phi độn từ Hư Không sinh liên của Huống Vô Tâm. Tuy nhiên hiện tại, Lạc Bắc như đập nát hư không khiến cho khí thể của hắn lại càng thêm dữ dội trước nay chưa từng có.

Hiện tại, uy lực bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc thậm chí có thể vượt quá hai trăm trượng. Tuy nhiên phạm vi có uy lực lớn nhất cũng chỉ trong vòng một trăm trượng. Mặc dù hắn đã đột phá tới cảnh giới Kiếm Tâm thông minh, lực lượng chân nguyên chỉ mới hồi phục được bảy phần nhưng lực lượng của Lạc Bắc bây giờ cũng mạnh hơn trước kia. Hơn nữa, trong tích tắc nhìn thấy Kỳ Liên Liên Thành, Lạc Bắc cũng cảm nhận được thương thế của y vẫn chưa khỏi hẳn. Tuy nhiên trong lòng hắn cũng hiểu rõ, Kỳ Liên Liên Thành thậm chí còn vượt qua rất nhiều người trong số Thập đại kim tiên của Côn Luân.

Bóng dáng của Lạc Bắc như mờ đi một chút.

Cảm giác mờ đi đó dường như là do tốc độ tấn công của hắn khiến cho bóng dáng của Lạc Bắc trong nháy mắt biến mất bởi gây ra hiện tượng nhìn giả cho người khác. Hoặc là do khi hắn vừa mới sải bước, tất cả lực lượng trên người tập trung về phía trước khiến cho ánh sáng của hắn như mờ đi.

Không một ai dám hoài nghi uy lực một đòn của Lạc Bắc chuẩn bị phóng ra. Cho dù cách Từ Hàng Tĩnh Trai tới cả trăm dặm cũng đều có thể cảm nhận được khí thể và kiếm khí của bản thân hắn.

Đúng lúc này, Kỳ Liên Liên Thành cũng ngừng đầu.

Nét mặt kiên cường của y như phát ra một thứ ánh sáng lạnh lùng. Đối diện với làn khí thể cực mạnh của địch thủ, trên người y lại tản ra thứ hơi thở vững vàng không hề thay đổi. Y đứng lẳng lẳng trên tảng đá, như hòa với nó thành một mà đối diện với dòng nước lũ đang ập tới.

Vốn phía sau lưng y là cơn mưa to nhưng giờ lúc này đột nhiên nó thay đổi phương hướng. Vô số những giọt nước chợt dễ dàng xé rách không khí khiến cho trong không trung xuất hiện vô số những dải màu trắng với tốc độ vượt qua phần lớn tốc độ phi kiếm trên thế gian mà đồng loạt bắn về phía Lạc Bắc.

Dưới sự tác động bởi lực lượng vô cùng vô tận của Kỳ Liên Liên Thành uy lực của những giọt nước thậm chí còn vượt qua cả Kiếm cương bình thường. Khi chúng tới cách Lạc Bắc chừng hai mươi trượng thì tất cả chợt bị một thứ lực lượng vô hình ngăn cản mà vỡ tung ra thành những đám hơi nước.

Lạc Bắc hơi khựng lại một chút. Lúc này, khoảng cách giữa hắn và Kỳ Liên Liên Thành ít nhất phải tới một trăm bốn mươi tới một trăm năm mươi trượng. Nhưng không gian giữa hắn và Kỳ Liên Liên Thành chợt xuất hiện một nếp uốn. Giữa khoảng không gian đó, thời gian như dừng lại, không gian xuất hiện một sự khúc chiết kỳ dị. Trong tích tắc đó, khoảng cách giữa Lạc Bắc và Kỳ Liên Liên Thành chỉ còn không tới trăm trượng.

Thất xảo di thiên đại pháp.

Từng làn pháp lực dao động từ trên người Lạc Bắc tản ra. Gần như trong nháy mắt khi Lạc Bắc sử dụng Thất xảo di thiên đại pháp, một vầng kiếm quang giống như mặt trời chói mắt thoáng hiện trước người Lạc Bắc.

Trong ánh mắt của Kỳ Liên Liên Thành cũng chợt hiện lên một chút tán thưởng.

Vừa mới rồi, trong nháy mắt khi y phóng ra một thứ pháp thuật không phải là pháp thuật mạnh nhất của mình, y chỉ muốn ngăn cản Lạc Bắc một chút để cho hắn không thể tới gần mình trong vòng trăm trượng để phóng ra một đòn mạnh nhất. Còn Kỳ Liên Liên Thành cũng có nhiều thời gian không sợ Lạc Bắc chiếm được tiên cơ.

Xét về mặt tu vi và đấu pháp, Kỳ Liên Liên Thành hoàn toàn vượt qua Lạc Bắc. Hơn nữa, đối với Kỳ Liên Liên Thành mà nói thì tấn công cũng là cách phòng ngự tốt nhất. Cái pháp thuật không phải là mạnh nhất đó cũng chỉ để chuẩn bị cho một đòn tiếp theo của y.

Y sử dụng đạo pháp thuật đó không hề có gì sơ hở. Vốn Lạc Bắc chắc chắn sẽ bị đạo pháp thuật của y ngăn cản nhưng hắn lại sử dụng Thất xảo di thiên đại pháp đúng lúc khiến cho tác dụng từ đạo pháp thuật của Kỳ Liên Liên Thành biến mất.

Mà vào lúc này, Kỳ Liên Liên Thành thầm khen ngợi Lạc Bắc cũng không phải vì hắn có thể thi triển được nhiều pháp thuật hùng mạnh mà là bởi vì tốc độ thi triển pháp thuật của Lạc Bắc. Cho dù thứ công pháp nào thì người có tu vi càng cao, tốc độ thi triển pháp thuật sẽ càng nhanh. Như Kỳ Liên Liên Thành tu luyện tới cảnh giới Nguyên Anh đại thành, thần thức so với người tu đạo bình thường mạnh hơn tới trăm lần, sự cảm ứng với trời đất lại càng không phải nói. Như Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu, bản thân nó có tốc độ thi triển pháp thuật cực nhanh nhưng chống lại những người như Kỳ Liên Liên Thành lại không có nhiều ưu thế. Bởi vì một người như Kỳ Liên Liên Thành thì tốc độ thi triển pháp thuật cũng chẳng khác gì mới nghĩ đã phóng ra được pháp thuật.

293. Chương 281: Ngăn Và Không Ngăn.

Kỳ Liên Liên Thành có thể nhận thấy tu vi của Lạc Bắc không bằng Minh Nhược, cũng không được như mình. Nhưng hiện tại, tốc độ thi triển pháp thuật của Lạc Bắc cũng chẳng thua gì gã. Có thể có được tốc độ như vậy thì chỉ có một nguyên nhân là không để ý tới sinh tử mới có thể có được.

Từ điểm này, Lạc Bắc và Kỳ Liên Liên Thành thực sự giống nhau.

Hơn nữa, Lạc Bắc và Kỳ Liên Liên Thành trong những năm gần đây là hai người trẻ tuổi kiệt xuất nhất trong giới tu đạo. Tuy nhiên hiện tại, hai người này chắc chắn không thể trở thành bằng hữu mà phải quyết định sinh tử.

Giống như một dải ngân hà mệnh mông, kiếm khí bá đạo và kiếm ý như xuyên qua giới hạn không gian và thời gian tạo ra tiếng rít gió kinh người, trong nháy mắt đã lao tới trước mặt Kỳ Liên Liên Thành. Nhưng đối diện với bản mệnh kiếm nguyên đang lao tới, nét mặt của Kỳ Liên Liên Thành vẫn thản nhiên. Y chỉ hơi tán thưởng một chút nhưng nét mặt vẫn lạnh lùng đối diện với kiếm nguyên chói chang như mặt trời. Ngón tay của y cũng chỉ hơi nhúc nhích một chút.

- Hạo Thiên Kính.

Đồng tử trong mắt Lạc Bắc chợt co lại.

Cùng lúc đó, bản mệnh kiếm nguyên hội tụ tất cả lực lượng của hắn đã giáng mạnh lên trước mặt Kỳ Liên Liên Thành nhưng đồng dạng làm tản ra một làn hơi thở mà Lạc Bắc cảm thấy hết sức quen thuộc của Hạo Thiên Kính.

Cái pháp bảo cực mạnh đó của Nam Ly Việt tại sao lại ở trong tay của Kỳ Liên Liên Thành?

Nhưng Lạc Bắc cũng không có thời gian để ý tới chuyện đó. Bởi vì từ sau khi đột phá Tĩnh Niệm Thông Minh quyết tới cảnh giới Kiếm Tâm Thông Minh đã mở ra một đường kinh mạch độc đáo khiến cho ý chí của hắn có một sự dung hợp kỳ lạ với linh khí xung quanh hội tụ với kiếm khí mà tạo thành một thứ lực lượng cực mạnh.

Hơn nữa, khi phóng ra một đòn kia, ở mi tâm của Lạc Bắc cũng xuất hiện một tia sáng màu đen. Tới lúc này, Lạc Bắc cũng sử dụng cái pháp bảo có thể tăng cường lực lượng chân nguyên của Độc Long tôn giả. Như vậy nó có thể giúp cho bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc có uy lực vượt qua khi đánh với Nam Ly Việt.

Khi đạo bản mệnh kiếm nguyên va chạm mạnh với Hạo Thiên Kính khiến cho kiếm khí tản ra làm cây cối trong phạm vi mười trượng quanh Kỳ Liên Liên Thành và đá núi dập nát. Tuy nhiên Kỳ Liên Liên Thành vẫn không hề lùi lấy một bước.

Sắc mặt của Kỳ Liên Liên Thành càng trở nên tái xám, quần áo trên người cũng xuất hiện rất nhiều điểm màu đỏ. Tuy nhiên bất chấp những vết thương lại chảy máu, Kỳ Liên Liên Thành vẫn không hề lùi lấy một bước. Dưới lực lượng cực mạnh duy trì, Hạo Thiên Kính tản ra khí thế kinh người cùng với ánh sáng rực rỡ bao bọc lấy Kỳ Liên Liên Thành chống lại bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc.

Bản mệnh kiếm nguyên hội tụ toàn bộ lực lượng của Lạc Bắc trong nháy mắt bị ngăn cản. Lực phản chấn kinh người cũng khiến cho thân thể của Lạc Bắc vừa mới chữa trị hoàn thành mấy kinh mạch lại vỡ ra.

Kỳ Liên Liên Thành...thực sự quá mạnh.

Tới đây, Lạc Bắc cũng có thể cảm nhận được Kỳ Liên Liên Thành thật sự là một người hùng mạnh giống như Huống Vô Tâm.

Nhưng hắn cũng có thể khẳng định Kỳ Liên Liên Thành bị thương rất nặng nếu không thì cơ bản y cũng không phải dùng tới Hạo Thiên Kính.

Nhưng chẳng hề chần chừ, Lạc Bắc cũng chẳng để ý tới thương thế, bản mệnh kiếm nguyên giống như mặt trời chói chang lại chém thẳng về phía Kỳ Liên Liên Thành.

Tuy nhiên Kỳ Liên Liên Thành vẫn đứng yên điều khiển Hạo Thiên Kính chống lại Lạc Bắc.

Một búng máu phun ra khỏi miệng của Lạc Bắc còn những điểm đỏ trên trang phục của Kỳ Liên Liên Thành cũng nhanh chóng lan ra khiến cho nó biến thành màu đỏ. Sắc mặt của Kỳ Liên Liên Thành cũng trở nên tái xám. Tuy nhiên một thứ ý chí cực mạnh cũng tản ra từ người của y. Y đột nhiên bước về phía trước một bước, không để cho Lạc Bắc được như ý, Hạo Thiên Kính cùng với lực lượng của Kỳ Liên Liên Thành đồng loạt ép lên bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc.

Lạc Bắc vẫn chưa thể khống chế được nhất đánh thì ba thì lực lượng vô cùng vô tận của Kỳ Liên Liên Thành cũng đá ép lên trên bản mệnh kiếm nguyên.

Trên người Lạc Bắc vang lên tiếng xương cốt vỡ vụn. Một ngụm máu lại từ miệng hắn phun ra. Theo làn sương máu đó, bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc cũng lại chém về phía Kỳ Liên Liên Thành.

Một đòn đó giống như một đòn cuối cùng của Minh Nhược bắt chấp bản thân tan tác mà dốc hết sức sống vào đó để phóng ra tất cả lực lượng của mình.

Hạo Thiên Kính vẫn tiếp tục đón lấy, còn Kỳ Liên Liên Thành lại như trước né tránh một đòn của Lạc Bắc mà bay ra ngoài. Cùng lúc đó một bàn tay phát màu tím chọt nhô lên cao rồi nện xuống bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc.

Tiếng phạn vang lên đầy trời. Bàn tay phát màu tím đặt lên trên bản mệnh kiếm nguyên chẳng khác nào bầu trời xuất hiện vô số thần phạt phóng ra lực lượng tập trung vào trong bàn tay đó. Bản mệnh kiếm nguyên chọt vang lên tiếng vỡ nát. Bản mệnh kiếm nguyên được dung hợp từ kiếm nguyên của Tam Thiên Phù Đồ và toàn bộ lực lượng của Lạc Bắc trong nháy mắt xuất hiện vô số những vết nứt.

Không hề dừng lại, Hạo Thiên Kính vốn bay theo Kỳ Liên Liên Thành lại cùng với bàn tay Phạt đột nhiên giáng đến. “ Rắc!” đạo bản mệnh kiếm nguyên chói chang trên không trung đột nhiên vỡ nát.

Phôi kiếm Tam Thiên Phù Đồ, bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc hoàn toàn bị hủy diệt.

- Không thể ngờ được tu vi của Kỳ Liên Liên Thành đã tới mức như vậy.

Mãi cho tới lúc này, Lạc Bắc mới có thể cảm nhận rõ ràng sự chênh lệch giữa mình với Kỳ Liên Liên Thành và Huống Vô Tâm.

Hiện tại, thực lực của Lạc Bắc chỉ sợ đã vượt qua Vân Hạc Tử trở thành một nhân vật trong số bát đại yêu đạo. Tuy nhiên đối mặt với Kỳ Liên Liên Thành, cho dù hắn dốc hết thực lực thì cũng không thể địch nổi. Đối diện với Kỳ Liên Liên Thành, pháp thuật của Lạc Bắc, thậm chí là bản mệnh kiếm nguyên cũng hết sức yếu ớt.

Đây là lực lượng thuần túy và dũng mãnh.

Lạc Bắc không cam lòng. Hắn không thể chết được. Hắn không thể để cho tất cả những thứ mà Minh Nhược bảo vệ cả đời lại bị mất trong tay mình. Hắn còn phải thực hiện lời hứa với tiểu Trà đưa nàng về La Phù. Lạc Bắc đứng thẳng trong không trung giống như một thanh kiếm. Hắn vẫn còn muốn tiếp tục chiến đấu.

Nhưng cho dù là ai thì bản mệnh kiếm nguyên cũng vậy. Nó đều tập trung toàn bộ chân nguyên, tâm thần. Mà hiện tại, bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc bị Kỳ Liên Liên Thành đánh nát, ngay cả kiếm thai cũng bị phá hủy.

Bản mệnh kiếm nguyên bị hủy giống như thần hồn của một người bị đánh nát.

Trong nháy mắt, Lạc Bắc đang đứng thẳng như không còn gì để chống đỡ liền từ trên không trung ngã xuống.

Kỳ Liên Liên Thành hiểu rõ ý nghĩa bản mệnh kiếm nguyên đối với một người như thế nào. Y cũng rõ ràng một khi bản mệnh kiếm nguyên bị thương nặng thì Lạc Bắc cũng khó có thể sống được. Nhưng y vẫn không hề dừng lại. Bởi vì y tới đây chỉ có một mục đích đó là giết Lạc Bắc. Chỉ có đánh chết Lạc Bắc thì y mới có thể dừng tay mà rời đi.

Sau khi dùng Hạo Thiên Kính và lực lượng toàn thân nghiền nát bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc, bàn tay Phật trong không trung lại biến ảo một cái ẩn quyết rồi giống như cầm một ngọn núi mà nện xuống người Lạc Bắc đang rơi xuống đất.

Nhưng vào lúc này, một luồng lực lượng kiếm khí vô hình lạnh thấu xương cũng không chùn bước nghênh đón lấy bàn tay Phật.

Vân Viện, Yến Hồng, Thi Kiếm đã xuất hiện phía sau Lạc Bắc. Mặc dù Lạc Bắc ra lệnh cho toàn bộ đệ tử của Từ Hàng Tĩnh Trai không được ra ngoài nhưng khi cảm giác thấy kiếm ý cực mạnh bị vỡ nát, các nàng không nhịn được mà lao ra.

Đám người Vân Viện và Yến Hồng cũng đều là những cường giả đương thời. Kiếm ý của các nàng phóng ra tràn ngập ý quyết liệt không chùn bước tạo ra uy lực giống như có một ngọn núi vô hình nghênh đón.

Nhưng cho dù như vậy thì các nàng vẫn không thể chống nổi lực lượng của Kỳ Liên Liên Thành. Một tiếng nổ vang lên như có một ngọn núi sập xuống. Lực lượng của đám người Vân Viện bị nghiền nát khiến cho các nàng gần như cùng nhau phun máu.

Trên người Kỳ Liên Liên Thành vẫn tản ra một làn hơi thở kiên định. Mặc dù vóc dáng của y không kém Lạc Bắc bao nhiêu nhưng hiện tại người ta có cảm giác y hết sức cao lớn và dũng mãnh.

Khí tức tản ra từ người Kỳ Liên Liên Thành dường như cho dù thần phạt thật sự xuất hiện trước mặt cũng đều bị y tiêu diệt.

Một hơi thở! Vân Viện, Yến Hồng chỉ ngăn cản Kỳ Liên Liên Thành được một hơi thở. Chỉ trong khoảng thời gian đó, đám người Vân Viện và Yến Hồng đã bị Kỳ Liên Liên Thành làm cho trọng thương. Mà bàn tay Phật của Kỳ Liên Liên Thành vẫn như trước nện xuống người Lạc Bắc.

294. Chương 281.1: Ngăn Và Không Ngăn.

Đúng lúc này, hai vầng lôi quang màu tím chợt xuất hiện. Nó như vốn ở sẵn đó chắn giữa bàn tay Phật của Kỳ Liên Liên Thành và Lạc Bắc. Đầu tiên là hai vầng Lôi quang màu tím xuất hiện thu hút sự chú ý của mọi người rồi sau đó là một vầng ánh sáng màu đen với tốc độ cực nhanh lao vào trong núi Đại Đồng.

Thái Thúc đã tới nơi. Người con gái nhìn lạnh như băng tuyết cuối cùng đứng vào lúc bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc bị vỡ nát đã tới được núi Đại Đồng.

Hai đạo lôi cương tản ra vô vàn tia sáng màu tím bao phủ toàn bộ không trung. Trên không trung chợt ngưng tụ thành hai hình ảnh đạo tôn mặc đạo bào đầy uy nghiêm.

Hai đạo tôn được ngưng tụ từ những tia chớp đồng thời đưa tay ra. Một tay chỉ trời, một tay chỉ chớp. Hai luồng nước lũ đầy tia chớp như hai thanh kiếm tấn công bàn tay Phật từ trên cao giáng xuống.

Lôi Tiêu đạo tôn.

Đây là một thứ pháp thuật mạnh giống như Diệt Tuyệt Lôi vân trong Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu tuy nhiên uy lực bộc phát trong nháy mắt của nó còn hơn cả Diệt Tuyệt Lôi Vân.

Khuôn mặt của Thái Thúc trong lời quang vẫn trắng như tuyết, thân thể cũng hơi run rẩy. Cũng giống như Diệt Tuyệt Lôi Vân, pháp thuật Lôi Tiêu Đạo tôn là pháp thuật mạnh nhất mà lúc này nàng có thể thi triển, đồng thời nó cũng gần như tiêu hao phần lớn chân nguyên của nàng. Vào lúc lực lượng chân nguyên trong người được dồn ra hết, số chân nguyên còn lại cũng không đủ ngăn chặn tổn thương từ trước của nàng.

Nhưng ánh mắt của nàng lại hết sức bình tĩnh, bình tĩnh tới mức khiến cho người ta run sợ.

- Lạc Bắc... Ta tới chậm rồi sao?

- Lạc Bắc! Người không thể chết. Người nhất định phải sống.

.....

Vào lúc này, mấy người Vân Viện cũng không biết Thái Thúc ở trong Yêu vương liên thai liệu linh lao vào trong núi Đại Đông là ai. Nhưng mọi người có thể cảm nhận được từ người nàng tản ra hơi thở lạnh như băng...có chút gì đó đau thương...sẵn sàng chấp nhận ngọc đá cùng vỡ.

Rắc rắc.

Một làn pháp lực dao động kịch liệt phát ra từ người của Kỳ Liên Liên Thành khiến cho toàn bộ đám mây đen phía sau lưng y biến mất để lộ bầu trời trong sáng. Bàn tay Phật chợt biến ảo một cái ẩn quyết. Theo pháp lực dao động mạnh tản ra, bàn tay Phật không ngờ đẩy lại hai luồng điện như hai dòng nước lũ rồi đánh lên người hai Lôi Tiêu đạo tôn.

Giống như hai cây thiên kiếm màu tím đâm vào lòng bàn tay Phật nhưng nó vẫn tiếp tục đẩy mạnh về phía trước khiến cho hai thanh kiếm vỡ nát rồi đánh lên người Lôi Tiêu đạo tôn.

Bàn tay Phật vừa mới chạm vào trên người Lôi Tiêu đạo tôn thì cả hai đạo tôn liền bị hàng ngàn hàng vạn luồng lực lượng cực mạnh chui vào trong người mà vỡ nát, tản ra vô số những tia chớp màu tím.

Toàn bộ không trung trên núi Đại Đông tràn ngập những tia chớp như những mũi tên bắn ra xung quanh.

Nơi đó...xảy ra chiến đấu thế nào? Là ai mà quyết chiến sinh tử tới mức như vậy?

Người tu đạo trong phạm vi ngàn dặm quanh núi Đại Đông nhìn những tia chớp trên núi Đại Đông mà biến sắc.

.....

Vào lúc này, đồng tử trong mắt Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng cũng co lại.

Lúc này, trong phạm vi ngàn dặm quanh núi Đại Đông vẫn tản ra pháp lực dao động từ những trận kịch chiến tuy nhiên chúng không thể nào sánh được với pháp lực dao động tản ra từ núi Đại Đông.

Hai thiếu niên áo xanh đứng trên đỉnh đầu Hỏa Ngõ đã tới rất gần với ngọn núi, thậm chí cả hai còn thấy rõ ràng đạo bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc và hai Lôi Tiêu đạo tôn vỡ nát.

Cơ bản hai người không biết Lôi Tiêu đạo tôn là do Thái Thúc phóng ra. Thậm chí hai người còn nghĩ đó là pháp thuật do người Côn Luân phát ra. Nhưng có thể khẳng định trận chiến vẫn còn tiếp tục, Lạc Bắc còn sống. Có như vậy, cả hai tiếp tục liều lĩnh xông vào bên trong.

Nhưng ngay sau đó, một đám mây trôi màu trắng đã ngăn cản trước mặt hai người.

Một thiếu nữ mặc trang phục màu trắng cười trên con hươu trắng ngăn cản đường đi của cả hai. Dưới chân con hươu trắng của nàng có mây chín màu bao phủ.

Bạch lạc tiên tử.

Vốn Bạch Lạc tiên tử ở phía sau hai người nhưng lúc này đã xuất hiện trước mặt bọn họ.

Nàng và con hươu trắng lặng lẽ đứng ở đó tuy nhiên từ trên người nàng tản ra một thứ lực lượng tạo thành một bức màn chắn vô hình ngăn cản cả hai người Lạn Hàng.

Mãi cho tới lúc này, Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng mới cảm nhận được tu vi của Bạch Lạc tiên tử thậm chí còn mạnh hơn của Lăng Tư lão đạo.

Chẳng trách được Tổ Lũng cũng không dám ngông nghênh trước mặt nàng còn Lăng Tư lão đạo thì chỉ dám lấy Côn Luân ra để ép.

- Đi.

Đường như cảm giác được Lạn Hàng hơi dừng lại, một chút kinh hãi mới xuất hiện trong mắt Huyền Vô Kỳ liền biết mất mà trở nên lạnh như băng. Hắn vỗ lên lưng Lạn Hàng một cái. Mà Lạn Hàng cũng không hề dừng lại, con Hỏa Ngô dưới chân liền ngẩng đầu. Một luồng Hắc sát hỏa khí lập tức vọt về phía Bạch Lạc tiên tử. Đồng thời hỏa Ngô cũng như một cái kéo đen mà cắt về phía nàng.

- Huyền Vô Kỳ! Ta không muốn trở thành kẻ địch của ngươi. Ngươi không nên vào núi Đại Đông.

Con hươu trắng mà Bạch Lạc đang ngồi đột nhiên nhảy lên cao hơn mười trượng tránh được một đòn của Hỏa ngô.

- Nói thừa.

Huyền Vô Kỳ cũng không nhiều lời. Hơn mười tảng đá màu đỏ như không có trọng lượng lơ lửng bên cạnh Bạch Lạc tiên tử rồi nhanh chóng lao về phía nàng.

Còn chưa chạm phải Bạch Lạc tiên tử, mấy viên đá to màu đỏ đã nổ tung tạo ra vô số ánh lửa. Nhưng Bạch Lạc tiên tử so với những tia lửa đỏ còn nhanh hơn. Trong tích tắc khi những tảng đá màu đỏ bùng nổ, nàng và con hươu trắng đã tạo thành một ngọn lửa trắng mà xông ra ngoài. Cảnh tượng lúc này giống hệt như trong ngọn lửa màu đỏ chợt xuất hiện một tia sáng trắng.

- Đi!

Trong mắt Lạn Hàng chợt lóe lên một tia sáng lạnh lùng. Con Hỏa Ngô cũng xoay người mà bỏ nhào về phía Bạch Lạc tiên tử. Nhưng Bạch Lạc tiên tử vung tay lên phóng ra một tia sáng màu trắng. Tia sáng đó lập tức hóa thành một cái lưới lớn bao vây con Hỏa ngô.

Nhất thời, tám lưới nhanh chóng co lại khiến cho con Hỏa ngô giống như một con cá bị mắc lưới. Mặc cho nó liên tục phóng ra những luồng Địa sát hỏa khí nhưng cũng không thể nào thoát ra khỏi tám lưới được.

Lạn Hàng vừa sợ vừa giận, chỉ tay một cái. Thanh phi kiếm của y lại xuất hiện phóng ra trăm tia sáng màu hồng. Từ trên không trung thiên hỏa như hồng ngọc ập xuống bao phủ Hỏa ngô vào bên trong.

Có bộ áo giáp bảo vệ của Trạm Thai Thanh Minh, hỏa Ngô cũng không còn sợ thiên hỏa. Mà phần lớn pháp bảo trên thế gian lại gần như không thể ngăn cản được thiên hỏa. Tuy nhiên khi thiên hỏa ập xuống thiêu đốt tám lưới thì không ngờ nó lại không có tác dụng.

- Vô ích!

Bạch Lạc tiên tử lắc đầu:

- Thiên hỏa của ngươi đúng là khắc tinh của các loại pháp bảo cho dù pháp bảo có trận pháp thì cũng khó chịu nổi nhiệt độ của thiên hỏa. Nhưng Thạch tử đại võng của ta lại lấy tinh hoa thạch tử từ hỏa mạch trong lòng đất để luyện thành. Thiên hỏa của ngươi và Hỏa Địa sát cũng không thể làm gì nổi nó. Hai người các ngươi liên thủ với nhau, thanh phi kiếm này lại có uy thế như vậy thì ta muốn bắt các ngươi cũng không được. Nhưng muốn ngăn cản các ngươi một lúc cũng không khó. Các ngươi...

- Con yêu nữ này. Mau chết đi cho ta.

Bạch Lạc tiên tử còn chưa nói hết thì đã bị tiếng quát chói tai của Huyền Vô Kỳ cắt ngang. Một cái cột đá tắn ra nguyên khí hệ Thổ cực mạnh từ trên không trung giáng xuống lao về phía Bạch Lạc tiên tử.

- Ta không muốn ngươi chết.

Một tia sáng màu đỏ thẫm từ trong tay Bạch Lạc tiên tử phóng ra đánh nát cái cột đá của Huyền Vô Kỳ. Cuối cùng thì nét mặt của nàng cũng xuất hiện một chút giận dữ. Bàn tay nàng chợt di động chỉ về phía những tia chớp dạn giụa trên bầu trời núi Đại Đông rồi tức giận nhìn Huyền Vô Kỳ mà nói:

- Ngươi không nhìn thấy hay sao? Nơi đó mọi người chiến đấu như vậy chẳng lẽ chúng ta có thể xông vào? Ngươi xem cho dù ta có tới đó thì cũng chỉ chịu chết.

- Chẳng lẽ người thực tình nguyện vì hấn mà vào đó chịu chết? - Nhìn lỗ mũi của Huyền Vô Kỳ liên tục thấm ra máu, Bạch Lạc tiên tử không đành lòng lên tiếng chất vấn:

- Tại sao?

- Chẳng có gì tại sao. Bởi vì nếu như ta ở đó thì Lạc Bắc cũng liệu chết vì ta mà vào. - Huyền Vô Kỳ nhìn thẳng vào đôi mắt của Bạch Lạc tiên tử:

- Ai có thể vì ta mà chết thì ta cũng vì người đó mà liệu chết.

- Nếu có người liệu chết vì người thì người cũng liệu chết vì người đó....

Bạch Lạc tiên tử hơi ngần ngại. Những lời đó dường như khiến cho nàng đột nhiên nghĩ tới chuyện gì khác. Nhìn Huyền Vô Kỳ, nàng đột nhiên cắn răng rồi giơ tay thu lại cái lưới đang trói Hỏa ngô lại mà nói:

- Đi thôi.

Động tác rất đơn giản đó nhưng dường như lại tốn rất nhiều sức lực của Bạch Lạc tiên tử. Tuy nhiên trên mặt của nàng lại nở một nụ cười:

- Đi đi! Ta không ngăn cản người nữa.

Sợ Huyền Vô Kỳ chưa nghe thấy, nàng lại cố gắng nói câu đó.

295. Chương 281.1: Ngăn Và Không Ngăn.

Đúng lúc này, hai vầng lôi quang màu tím chợt xuất hiện. Nó như vốn ở sẵn đó chắn giữa bàn tay Phật của Kỳ Liên Liên Thành và Lạc Bắc. Đầu tiên là hai vầng Lôi quang màu tím xuất hiện thu hút sự chú ý của mọi người rồi sau đó là một vầng ánh sáng màu đen với tốc độ cực nhanh lao vào trong núi Đại Đông.

Thái Thúc đã tới nơi. Người con gái nhìn lạnh như băng tuyết cuối cùng đứng vào lúc bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc bị vỡ nát đã tới được núi Đại Đông.

Hai đạo lôi cương tản ra vô vàn tia sáng màu tím bao phủ toàn bộ không trung. Trên không trung chợt ngưng tụ thành hai hình ảnh đạo tôn mặc đạo bào đầy uy nghiêm.

Hai đạo tôn được ngưng tụ từ những tia chớp đồng thời đưa tay ra. Một tay chỉ trời, một tay chỉ chớp. Hai luồng nước lũ đầy tia chớp như hai thanh kiếm tấn công bàn tay Phật từ trên cao giáng xuống.

Lôi Tiêu đạo tôn.

Đây là một thứ pháp thuật mạnh giống như Diệt Tuyệt Lôi vân trong Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu tuy nhiên uy lực bộc phát trong nháy mắt của nó còn hơn cả Diệt Tuyệt Lôi Vân.

Khuôn mặt của Thái Thúc trong lôi quang vẫn trắng như tuyết, thân thể cũng hơi run rẩy. Cũng giống như Diệt Tuyệt Lôi Vân, pháp thuật Lôi Tiêu Đạo tôn là pháp thuật mạnh nhất mà lúc này nàng có thể thi triển, đồng thời nó cũng gần như tiêu hao phần lớn chân nguyên của nàng. Vào lúc lực lượng chân nguyên trong người được dồn ra hết, số chân nguyên còn lại cũng không đủ ngăn chặn tổn thương từ trước của nàng.

Nhưng ánh mắt của nàng lại hết sức bình tĩnh, bình tĩnh tới mức khiến cho người ta run sợ.

- Lạc Bắc... Ta tới chậm rồi sao?

- Lạc Bắc! Người không thể chết. Người nhất định phải sống.

.....

Vào lúc này, mấy người Vân Viện cũng không biết Thái Thúc ở trong Yêu vương liên thai liệu linh lao vào trong núi Đại Đông là ai. Nhưng mọi người có thể cảm nhận được từ người nàng tản ra hơi thở lạnh như băng...có chút gì đó đau thương...sẵn sàng chấp nhận ngọc đá cùng vỡ.

Rắc rắc.

Một làn pháp lực dao động kịch liệt phát ra từ người của Kỳ Liên Liên Thành khiến cho toàn bộ đám mây đen phía sau lưng y biến mất để lộ bầu trời trong sáng. Bàn tay Phật chợt biến ảo một cái ẩn quyết. Theo pháp lực dao động mạnh tản ra, bàn tay Phật không ngờ đẩy lại hai luồng điện như hai dòng nước lũ rồi đánh lên người hai Lôi Tiêu đạo tôn.

Giống như hai cây thiên kiếm màu tím đâm vào lòng bàn tay Phật nhưng nó vẫn tiếp tục đẩy mạnh về phía trước khiến cho hai thanh kiếm vỡ nát rồi đánh lên người Lôi Tiêu đạo tôn.

Bàn tay Phật vừa mới chạm vào trên người Lôi Tiêu đạo tôn thì cả hai đạo tôn liền bị hàng ngàn hàng vạn luồng lực lượng cực mạnh chui vào trong người mà vỡ nát, tản ra vô số những tia chớp màu tím.

Toàn bộ không trung trên núi Đại Đông tràn ngập những tia chớp như những mũi tên bắn ra xung quanh.

Nơi đó...xảy ra chiến đấu thế nào? Là ai mà quyết chiến sinh tử tới mức như vậy?

Người tu đạo trong phạm vi ngàn dặm quanh núi Đại Đông nhìn những tia chớp trên núi Đại Đông mà biến sắc.

.....

Vào lúc này, đồng tử trong mắt Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng cũng co lại.

Lúc này, trong phạm vi ngàn dặm quanh núi Đại Đông vẫn tản ra pháp lực dao động từ những trận kịch chiến tuy nhiên chúng không thể nào sánh được với pháp lực dao động tản ra từ núi Đại Đông.

Hai thiếu niên áo xanh đứng trên đỉnh đầu Hỏa Ngô đã tới rất gần với ngọn núi, thậm chí cả hai còn thấy rõ ràng đạo bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc và hai Lôi Tiêu đạo tôn vỡ nát.

Cơ bản hai người không biết Lôi Tiêu đạo tôn là do Thái Thúc phóng ra. Thậm chí hai người còn nghĩ đó là pháp thuật do người Côn Luân phát ra. Nhưng có thể khẳng định trận chiến vẫn còn tiếp tục, Lạc Bắc còn sống. Có như vậy, cả hai tiếp tục liều lĩnh xông vào bên trong.

Nhưng ngay sau đó, một đám mây trôi màu trắng đã ngăn cản trước mặt hai người.

Một thiếu nữ mặc trang phục màu trắng cười trên con hươu trắng ngăn cản đường đi của cả hai. Dưới chân con hươu trắng của nàng có mây chín màu bao phủ.

Bạch lạc tiên tử.

Vốn Bạch Lạc tiên tử ở phía sau hai người nhưng lúc này đã xuất hiện trước mặt bọn họ.

Nàng và con hươu trắng lặng lẽ đứng ở đó tuy nhiên từ trên người nàng tản ra một thứ lực lượng tạo thành một bức màn chắn vô hình ngăn cản cả hai người Lạn Hàng.

Mãi cho tới lúc này, Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng mới cảm nhận được tu vi của Bạch Lạc tiên tử thậm chí còn mạnh hơn của Lăng Tư lão đạo.

Chẳng trách được Tổ Lũng cũng không dám ngông nghênh trước mặt nàng còn Lăng Tư lão đạo thì chỉ dám lấy Côn Luân ra để ép.

- Đi.

Dường như cảm giác được Lạn Hàng hơi dừng lại, một chút kinh hãi mới xuất hiện trong mắt Huyền Vô Kỳ liền biết mất mà trở nên lạnh như băng. Hắn vồ lên lưng Lạn Hàng một cái. Mà Lạn Hàng cũng không hề dừng lại, con Hỏa Ngô dưới chân liền ngừng đầu. Một luồng Hắc sát hỏa khí lập tức vọt về phía Bạch Lạc tiên tử. Đồng thời hỏa Ngô cũng như một cái kéo đen mà cắt về phía nàng.

- Huyền Vô Kỳ! Ta không muốn trở thành kẻ địch của ngươi. Ngươi không nên vào núi Đại Đông.

Con hươu trắng mà Bạch Lạc đang ngồi đột nhiên nhảy lên cao hơn mười trượng tránh được một đòn của Hỏa ngô.

- Nói thừa.

Huyền Vô Kỳ cũng không nhiều lời. Hơn mười tảng đá màu đỏ như không có trọng lượng lơ lửng bên cạnh Bạch Lạc tiên tử rồi nhanh chóng lao về phía nàng.

Còn chưa chạm phải Bạch Lạc tiên tử, mấy viên đá to màu đỏ đã nổ tung tạo ra vô số ánh lửa. Nhưng Bạch Lạc tiên tử so với những tia lửa đỏ còn nhanh hơn. Trong tích tắc khi những tảng đá màu đỏ bùng nổ, nàng và con hươu trắng đã tạo thành một ngọn lửa trắng mà xông ra ngoài. Cảnh tượng lúc này giống hệt như trong ngọn lửa màu đỏ chợt xuất hiện một tia sáng trắng.

- Đi!

Trong mắt Lạn Hàng chợt lóe lên một tia sáng lạnh lùng. Con Hỏa Ngô cũng xoay người mà bỏ nhào về phía Bạch Lạc tiên tử. Nhưng Bạch Lạc tiên tử vung tay lên phóng ra một tia sáng màu trắng. Tia sáng đó lập tức hóa thành một cái lưới lớn bao vây con Hỏa Ngô.

Nhất thời, tấm lưới nhanh chóng co lại khiến cho con Hỏa Ngô giống như một con cá bị mắc lưới. Mặc cho nó liên tục phóng ra những luồng Địa sát hỏa khí nhưng cũng không thể nào thoát ra khỏi tấm lưới được.

Lạn Hàng vừa sợ vừa giận, chỉ tay một cái. Thanh phi kiếm của y lại xuất hiện phóng ra trăm tia sáng màu hồng. Từ trên không trung thiên hỏa như hồng ngọc ập xuống bao phủ Hỏa Ngô vào bên trong.

Có bộ áo giáp bảo vệ của Trạm Thai Thanh Minh, Hỏa Ngô cũng không còn sợ thiên hỏa. Mà phần lớn pháp bảo trên thế gian lại gần như không thể ngăn cản được thiên hỏa. Tuy nhiên khi thiên hỏa ập xuống thiêu đốt tấm lưới thì không ngờ nó lại không có tác dụng.

- Vô ích!

Bạch Lạc tiên tử lắc đầu:

- Thiên hỏa của người đúng là khắc tinh của các loại pháp bảo cho dù pháp bảo có trận pháp thì cũng khó chịu nổi nhiệt độ của thiên hỏa. Nhưng Thạch tử đại võng của ta lại lấy tinh hoa thạch tử từ hỏa mạch trong lòng đất để luyện thành. Thiên hỏa của người và Hỏa Địa sát cũng không thể làm gì nổi nó. Hai người các người liên thủ với nhau, thanh phi kiếm này lại có uy thế như vậy thì ta muốn bắt các người cũng không được. Nhưng muốn ngăn cản các người một lúc cũng không khó. Các người...

- Con yêu nữ này. Mau chết đi cho ta.

Bạch Lạc tiên tử còn chưa nói hết thì đã bị tiếng quát chói tai của Huyền Vô Kỳ cắt ngang. Một cái cột đá tăn ra nguyên khí hệ Thổ cực mạnh từ trên không trung giáng xuống lao về phía Bạch Lạc tiên tử.

- Ta không muốn người chết.

Một tia sáng màu đỏ thẫm từ trong tay Bạch Lạc tiên tử phóng ra đánh nát cái cột đá của Huyền Vô Kỳ. Cuối cùng thì nét mặt của nàng cũng xuất hiện một chút giận dữ. Bàn tay nàng chợt di động chỉ về phía những tia chớp dạn giụa trên bầu trời núi Đại Đông rồi tức giận nhìn Huyền Vô Kỳ mà nói:

- Người không nhìn thấy hay sao? Nơi đó mọi người chiến đấu như vậy chẳng lẽ chúng ta có thể xông vào? Người xem cho dù ta có tới đó thì cũng chỉ chịu chết.

- Chẳng lẽ người thực tình nguyện vì hắn mà vào đó chịu chết? - Nhìn lỗ mũi của Huyền Vô Kỳ liên tục thấm ra máu, Bạch Lạc tiên tử không đành lòng lên tiếng chất vấn:

- Tại sao?

- Chẳng có gì tại sao. Bởi vì nếu như ta ở đó thì Lạc Bắc cũng liều chết vì ta mà vào. - Huyền Vô Kỳ nhìn thẳng vào đôi mắt của Bạch Lạc tiên tử:

- Ai có thể vì ta mà chết thì ta cũng vì người đó mà liều chết.

- Nếu có người liều chết vì người thì người cũng liều chết vì người đó....

Bạch Lạc tiên tử hơi ngẩn ngơ. Những lời đó dường như khiến cho nàng đột nhiên nghĩ tới chuyện gì khác. Nhìn Huyền Vô Kỳ, nàng đột nhiên cắn răng rồi gơ tay thu lại cái lưới đang trói Hỏa Ngô lại mà nói:

- Đi thôi.

Động tác rất đơn giản đó nhưng dường như lại tốn rất nhiều sức lực của Bạch Lạc tiên tử. Tuy nhiên trên mặt của nàng lại nở một nụ cười:

- Đi đi! Ta không ngăn cản ngươi nữa.

Sợ Huyền Vô Kỳ chưa nghe thấy, nàng lại cố gắng nói câu đó.

296. Chương 282: Vội Rút Lui.

— - Các người mau đưa hắn đi.

Vào lúc hai Lôi Tiêu đạo tôn bị Kỳ Liên Liên Thành đánh nát, Thái Thúc lạnh lùng nhìn về phía mấy người của Từ Hàng Tĩnh Trai mà nói câu đó đồng thời nuốt mấy viên Thạch Nhũ quỳnh dịch đã được luyện chế. Gần như trong nháy mắt khi hai Lôi Tiêu đạo tôn bị đánh nát, hai đạo tôn khác lại xuất hiện.

Kỳ Liên Liên Thành thấy vậy thì nhú máu.

Mặc dù y không dự đoán được trong tình hình tới mức để cho một đòn cuối cùng của Minh Nhược làm cho bị thương nặng nhưng Kỳ Liên Liên Thành vẫn không hề nhú mảy. Tu vi của Thái Thúc trong mắt y cơ bản chẳng có gì hùng mạnh nhưng hiện tại nàng lại tạo ra sự uy hiếp cho y.

Cũng không phải uy hiếp đối với bản thân y. Trên thực tế cho dù Thái Thúc có khả năng làm cho y bị thương thì y cũng không hề nhú mảy. Kỳ Liên Liên Thành giống như một pho tượng bằng đá nhưng lại nhú mảy đó là bởi vì Thái Thúc uy hiếp tới việc y giết Lạc Bắc.

Tuy rằng Kỳ Liên Liên Thành đã không còn cảm giác Lạc Bắc có thể sống sót nhưng nếu không tự tay đánh chết Lạc Bắc thì y sẽ không dừng tay. Mà thứ pháp thuật Lôi tiêu đạo tôn mặc dù đối với Kỳ Liên Liên Thành có thể không mất nhiều sức để phá vỡ, nhưng trong nháy mắt khi y đánh nát hai đạo tôn thì nàng lại phóng ra hai đạo tôn khác.

Đương nhiên Kỳ Liên Liên Thành cũng biết Thái Thúc có pháp bảo hay đan dược có thể bổ sung chân nguyên. Cái cách này đối với y cũng chẳng duy trì được bao lâu tuy nhiên từ trên người Thái Thúc lại tản ra một thứ khí thể kiên quyết khiến cho y hơi cảm giác được nàng có thể níu chân mình cho tới khi đám người Từ Hàng Tĩnh Trai chạy được.

Cho dù y bố trí xung quanh núi Đại Đông rất nhiều lực lượng mạnh nhưng căn cứ từ rất nhiều lần hơi thở cực mạnh xung quanh truyền đến thì có thể thấy số lượng người vì Lạc Bắc mà tới đã vượt ra khỏi sự dự đoán của y.

Hiện tại, Kỳ Liên Liên Thành cũng không dám chắc bản thân bố trí nhiều lực lượng như vậy có đủ ngăn cản những người của Từ Hàng Tĩnh Trai đưa Lạc Bắc chạy mất hay không.

Cho nên...không thể để cho đám người Từ Hàng Tĩnh Trai đưa Lạc Bắc rời khỏi nơi này.

Ánh mắt của y khiến cho người ta cảm thấy ớn lạnh. Mặc dù những cơn đau vẫn đang dồn vào trong óc nhưng một làn pháp lực dao động cực mạnh lại từ trên người y tản ra. Cái bàn tay Phật màu tím trong không trung trong nháy mắt lại biến hóa một cái ấn quyết. Theo cái ấn quyết này, bàn tay lập tức gần như to lớn gấp đôi, đập nát hai Lôi Tiêu đạo tôn chắn trước mặt.

Nhưng Kỳ Liên Liên Thành lại dừng lại một chút.

Vốn trong nháy mắt đánh nát hai Lôi tiêu đạo tôn, tinh thần của y tập trung vào đám người Từ Hàng Tĩnh Trai đang đưa Lạc Bắc bỏ trốn. Những người đó bị thương nặng nên tốc độ phi độn cũng không nhanh, hơn nữa còn chưa thoát khỏi phạm vi công kích của y. Trong dự tính của Kỳ Liên Liên Thành thì sau khi đánh tan hai Lôi tiêu đạo tôn xong, y liền thuận tay đánh chết Thái Thúc rồi sau đó phát ra một đòn giữ đám người của Từ Hàng Tĩnh Trai lại.

Nhưng điều cho y cảm thấy bất ngờ đó là hai luồng lôi quang lại ngăn cản tầm mắt của y.

- Thứ pháp bảo nào mà có thể ngăn cản được một đòn của ta?

Kỳ Liên Liên Thành liền nhìn về phía Thái Thúc và Yêu vương liên thai.

....

Trong tích tắc khi hai luồng lôi quang xuất hiện trong tầm mắt của y thì bàn tay Phật đã giáng thẳng lên yêu vương liên thai.

Oành!

Ánh sáng màu đen bên ngoài của Yêu vương liên thai trong nháy mắt tán loạn tuy nhiên nó lại nhanh chóng phóng ra những tia sáng màu đen kiên cường chống lại một đòn của Kỳ Liên Liên Thành.

Kỳ Liên Liên Thành kinh ngạc khi phát hiện ra Yêu vương liên thai không ngờ có lực lượng gần tương đương với Hạo Thiên kính.

Tuy nhiên sau đó, y cũng không để ý tới Thái Thúc, cũng để mặc cho hai luồng lôi quang đánh tới.

Mặc dù một đòn của y không thể phá vỡ hoàn toàn sự phòng ngự của Yêu vương liên thai, không thể đánh chết được Thái Thúc nhưng lực xung kích và sự chấn động cũng đủ khiến cho đạo pháp thuật của Thái Thúc chậm đi một chút, đủ cho Hạo Thiên kính có thể ngăn cản. Còn Kỳ Liên Liên Thành cũng chẳng để ý tới Thái Thúc cũng bởi vì đám người Từ Hàng Tĩnh Trai và Lạc Bắc nhanh chóng xông ra khỏi phạm vi công kích của y.

Không còn gì có thể ngăn cản Kỳ Liên Liên Thành được nữa.

Cho dù Thạch nhũ quỳnh dịch vẫn còn những lực lượng cực mạnh của Kỳ Liên Liên Thành đã đánh cho pháp thuật của Thái Thúc cơ bản gián đoạn. Hơn nữa vào lúc này thương thế của Thái Thúc cũng gần tới cực hạn. Nàng có thể cảm nhận được trong thân thể của mình có rất nhiều kinh mạch đang vỡ nát.

Thái Thúc không có khả năng phục hồi mạnh như Lạc Bắc. Trong tình huống không còn có thể ngăn cản được, cho dù không ra tay thì thương thế của Thái Thúc cũng sẽ mạnh hơn. Tuy nhiên ngay lập tức, Thái Thúc lại ngẩng đầu nhìn lên bầu trời cao về phía đám người Từ Hàng Tĩnh Trai. Yêu vương liên thai lại cùng với nàng hóa thành một vầng ánh sáng màu đen lao thẳng vào người Kỳ Liên Liên Thành.

Oành!

Trong tích tắc khi Yêu vương liên thai và Hạo Thiên kính va chạm với nhau, Thái Thúc cũng phun ra một búng máu.

Cả khoảng không này hôm nay đã vương quá nhiều máu. Nhưng với nhan sắc và khí tức của mình khiến cho Thái Thúc khi phun ra làn sương máu đỏ thật sự là thê thảm.

Kỳ Liên Liên Thành cau mày lại, ánh mắt trở nên hết sức hung dữ.

Vừa rồi y cũng thấy không cần phải giết Thái Thúc nhưng y lại không ngờ được Thái Thúc lại sử dụng cách này để ngăn cản mình. Tuy nhiên cũng chính vì sự ngăn cản đó mà đám người Từ Hàng Tĩnh Trai đã thoát ra khỏi phạm vi công kích của y, sắp biến mất khỏi tầm mắt.

Người cản ta chết.

Tất cả những người ngăn cản Kỳ Liên Liên Thành giết Lạc Bắc đều phải chết.

Ánh mắt đầy sát khí của Kỳ Liên Liên Thành bao phủ lên Yêu vương liên thai chỉ còn ánh sáng mờ nhạt. Bàn tay Phật vừa mới biến mất lại xuất hiện trong hư không mà đè xuống vị trí của Thái Thúc.

Tới lúc này, Thái Thúc đã không còn sức để phóng ra bất cứ pháp thuật nào nữa, thậm chí là việc điều khiển Yêu vương liên thai phòng ngự. Cho dù thế nào thì với một đòn vừa rồi cũng đủ khiến cho nàng hoàn toàn mất hết sức chống cự.

Đối diện với lực lượng vô thượng như dời non lấp biển ập tới, nàng trở nên nhỏ bé chẳng khác nào con kiến. Tuy nhiên sắc mặt lạnh lùng của nàng chợt biến mất thay vào đó là một nụ cười âm ập từ sâu thẳm trong tâm.

Một cái bóng màu đen chợt xuất hiện đúng vào lúc bàn tay Phật chuẩn bị chạm vào Yêu vương liên thai. Nó chắn ngay phía trước Yêu vương liên thai.

Hỏa ngô.

Cái bóng màu đen đỏ chính là Hỏa Ngô của Lạn Hàng. Nhưng điều khiến cho Thái Thúc nở nụ cười ảm áp đó chính là hai cái bóng màu xanh ở phía sau Hỏa Ngô.

Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ đã tới đây. Hơn nữa cả hai cũng có pháp bảo rất mạnh.

Mặc dù Thái Thúc biết bọn họ cũng khó mà chống được Kỳ Liên Liên Thành tuy nhiên cả hai vẫn đến. Nàng vẫn được nhìn thấy hai người.

- Cho dù phải chết....chết cùng nhau cũng tốt. ..

...

Rầm!

Khi ánh mắt của Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ nhìn thấy Thái Thúc thì nét mặt cũng xuất hiện sự ngạc nhiên và vui mừng. Tuy nhiên sự mừng rỡ đó lại nhanh chóng được thay thế bởi sự kinh hãi và rung động. Bàn tay Phật khổng lồ lập tức đánh trúng người Hỏa Ngô phát ra âm thanh rung chuyển núi rừng.

Trong nháy mắt đó, Lạn Hàng chỉ cảm nhận được có một thứ lực lượng vô thương khiến cho gã cơ bản không thể chống chế được Hỏa Ngô đánh cho nó bay ngược lại, giáng mạnh lên trên Yêu vương liên thai.

Tuy rằng một đòn đó của Kỳ Liên Liên Thành không thể phá hủy bộ áo giáp của Hỏa Ngô nhưng lực lượng mang tính hủy diệt cũng làm cho nguyên thần của Hỏa ngô bị thương nặng.

Chỉ một cú đánh, Hỏa Ngô của Lạn Hàng đã không còn năng lực chiến đấu.

“ Đây là Kỳ Liên Liên Thành? “

Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ lạnh người. Mãi cho tới lúc này, cả hai mới nhìn rõ vóc dáng của đối phương.

Mà hiện tại, Huyền Vô Kỳ đã gần như không còn sức chiến đấu.

Nhìn Hỏa Ngô của mình bị lực lượng cực mạnh đánh cho văng trúng Yêu vương liên thai, Lạn Hàng cố gắng nuốt một miếng nước bọt. Đối diện với Kỳ Liên Liên Thành đang tản ra ý chí cực mạnh, Lạn Hàng trở nên nhỏ bé và cô đơn. Tuy nhiên y vẫn phóng ra phi kiếm khiến cho Thiên Hỏa nhanh chóng tản ra xung quanh.

- Đi mau!

Nhưng đúng vào lúc này, một tia sáng hết sức ngưng tụ tản ra sát khí và lực lượng kinh người lại đánh trúng Hạo Thiên Kính. Thậm chí nó còn khiến cho Kỳ Liên Liên Thành phải lùi một bước.

- Huyết Nguyệt thần đao? Bạch Lạc tiên tử?

Kỳ Liên Liên Thành bị đẩy lùi một bước đột nhiên quát lên chói tai. Y cũng không hề kinh ngạc trước một đòn đó mà chỉ kinh ngạc tại sao nó lại hướng về phía mình.

Không có một ai trả lời câu hỏi của Kỳ Liên Liên Thành.

Khi Bạch Lạc tiên tử phóng ra một đòn đó nàng cũng vội vàng rút lui. Bởi vì lo lắng Kỳ Liên Liên Thành có thể phát hiện ra ý đồ của mình, trong tích tắc nàng nhanh chóng phóng ra cái vòng trắng gói gọn Thái Thúc, Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng vào bên trong rồi sử dụng sức lực của mình mà vội vàng rút lui.

297. Chương 283: Đến Không Phải Vì .

Trong tích tắc, Bạch Lạc tiên tử thể hiện thực lực khiến cho người ta có thể thấy nàng là nhân vật tương đương với Vân Hạc tử. Tuy nhiên đối diện với Kỳ Liên Liên Thành, nàng cũng không dám đứng lại.

Trên thực tế tới cấp bậc những cao thủ như nàng mới có thể nhận thức được rõ ràng một điều cho dù tất cả đều có tu vi Nguyên Anh thì Nguyên Anh sơ kỳ, Nguyên Anh xuất thể và Nguyên Anh đại thành có sự chênh lệch như thế nào. Sự chênh lệch đó cũng tương tự như từ tu vi Kiếm cường tới cảnh giới dẫn kiếm nhập thể rồi bản mệnh kiếm nguyên. Tuy nhiên càng về sau sự chênh lệch sẽ là vô số lần, thậm chí là mấy chục lần. Cũng giống như, một người tu vi Kiếm cường chưa chắc đã đánh được mười người có cảnh giới

Ngự kiếm nhưng một người tu luyện tới cảnh giới bản mệnh kiếm nguyên lại có thể đánh bại cả mười người có tu vi Kiếm Cương, thậm chí là trăm người có cảnh giới Ngự kiếm cũng vậy. càng lên cao, tốc độ tăng lên càng khó nhưng tiến thêm được một bước sự chênh lệch lực lượng lại càng thêm rõ ràng.

Trên thực tế, Bạch Lạc tiên tử cũng đã tu luyện tới cảnh giới Nguyên Anh xuất thể, khoảng cách tới Nguyên Anh đại thành chỉ còn thiếu một chút nữa mà thôi. Còn Lạc Bắc thì tuy rằng không tu luyện Nội đan đạo pháp nhưng tu vi của hắn từ lâu đã tương đương với Nguyên Anh xuất thể. Có điều hiện tại từ người Kỳ Liên Liên Thành tản ra khí thế quá mạnh khiến cho Bạch Lạc tiên tử không hề có ý dám đối địch, cho dù Kỳ Liên Liên Thành đang bị thương nặng và chiến đấu liên tiếp cũng vậy.

Sự chênh lệch này cũng chính là lý do tại sao mà gần như tất cả các môn phái không dám đối địch với Côn Luân mà coi Côn Luân đứng đầu, chấp nhận nghe theo lệnh. Bởi vì những người tới tu vi như Kỳ Liên Liên Thành đã không còn sợ nhân số của đối phương đông hơn. Một tông môn bình thường cho dù có dốc hết sức cũng không chống lại nổi một vị cường giả như thế. Mà Côn Luân cũng không chỉ có một cường giả như Kỳ Liên Liên Thành.

.....

Vô số vết thương trên người Kỳ Liên Liên Thành cũng không còn chảy máu nữa, sắc mặt tái xám. Gần như toàn bộ máu tươi trong người y đã chảy hết. Nếu như người thường nhìn thấy thì y đã yếu tới mức không còn có thể yếu hơn được nữa, tuy nhiên y vẫn đứng thẳng như cũ. Mặc dù Kỳ Liên Liên Thành không tu luyện thứ pháp quyết như Tĩnh Niệm Thông Minh quyết nhưng ý chí và tâm niệm của y cũng gần như đã vượt qua chân nguyên và lực lượng thân thể của mình.

Cũng chính vì có niềm tin và ý chí không gì có thể ngăn cản đó mới giúp cho y trong vòng hai năm liền từ một người tu đạo với tu vi Nguyên Anh sơ kỳ đã trở thành một nhân vật Nguyên Anh đại thành mà người khác phải mất cả quãng thời gian trăm năm may ra mới đạt tới.

Ta chính là trời. Ta cũng là đất.

Hơi thở dũng mãnh tản ra từ người Kỳ Liên Liên Thành khiến cho lực lượng của trời đất như tản ra từ người y.

Bạch Lạc tiên tử đánh trực liên phát hiện bản thân không thể chống lại Kỳ Liên Liên Thành. Mặc dù tốc độ rút lui của nàng cực nhanh nhưng nếu Kỳ Liên Liên Thành truy kích thì Bạch Lạc tiên tử, Huyền Vô Kỳ, Lạc Hằng và Thái Thúc cũng khó mà trốn thoát.

Tuy nhiên Kỳ Liên Liên Thành cũng không đuổi theo đám người Bạch Lạc tiên tử cũng không đuổi theo hướng của đám người Từ Hàng Tĩnh Trai bỏ trốn. Y đứng yên ở đó chỉ hơi quay người lại.

Một nam tử trung niên có tướng mạo bình thường, cũng không cao lớn lắm cầm trong tay một cái chùy sắt, mặc áo chên ngắn của người miền núi xuất hiện trong không gian cách Kỳ Liên Liên Thành không xa.

Tay y đầy những vết chai. Bàn tay thô ráp của y cầm một cái chùy sắt, trên bề mặt vẫn còn thi thoảng nhỏ xuống những giọt nước màu đỏ.

Những giọt nước đỏ đỏ rõ ràng là máu tươi vẫn còn đang nóng...

- Người là ai? - Kỳ Liên Liên Thành nhìn người nam tử trung niên giống như người miền núi mà hỏi.

Tới lúc này, ý giết người trong mắt của Kỳ Liên Liên Thành đã mất, trở nên hết sức bình tĩnh không vui không giận.

Y không nhận ra lai lịch của người trung niên đó nhưng đối phương cũng làm cho y phải dừng lại, không đuổi theo đám người Từ Hàng Tĩnh Trai. Bởi vì y có thể cảm nhận được sự hùng mạnh của người trung niên trước mặt. Khi đối phương xuất hiện, y chỉ biết rằng hiện tại mình không còn có thể giữ đám người Từ Hàng Tĩnh Trai và Lạc Bắc lại.

- Ta tên Nhạc Sơn. - Nam tử trung niên nhìn Kỳ Liên Liên Thành rồi trả lời.

- Nhạc Sơn?

Nam tử trung niên gật đầu:

- Ta không có danh tiếng nên chắc người không biết tới tên ta.

Kỳ Liên Liên Thành trầm ngâm một lúc rồi lên tiếng:

- Người không phải là đối thủ của ta.

- Ta biết. - Nam tử trung niên người miền núi mở miệng cười nói. Hai hàm răng trắng khiến cho gã càng thêm chất phác, trung hậu.

- Có điều ít nhất cũng có thể giữ được người ở đây.

- La Phù có ân với người sao?- Kỳ Liên Liên Thành trầm ngâm một lúc rồi đột nhiên hỏi. Tới lúc này, biết không thể giữ được Lạc Bắc ở lại nên y cũng không nôn nóng. Y muốn biết nguyên nhân tại sao những người này lại tới đây.

- Không có.

Cây chùy sắt trong tay Nhạc Sơn đã thôi không nhỏ máu nữa. Gã lắc đầu nói:

- La Phù không có liên quan tới ta.

Kỳ Liên Liên Thành hơi bất ngờ, kinh ngạc nhìn Nhạc Sơn:

- Vậy thì vì sao?

- Vì Lạc Bắc. - Nhạc Sơn nở nụ cười đôn hậu:

- Bởi vì ta thấy được những chuyện hẩn làm không có gì sai. Người như hẩn không thể bị giết chết.

- Người nói là tới chuyện hẩn vì đám tiểu yêu núi Quý Du mà bất chấp mưu phản lại Thục Sơn? - Kỳ Liên Liên Thành liếc nhìn Nhạc Sơn.

- Có thể nói vậy. - Nhạc Sơn gật đầu:

- Nhưng cũng có thể nói là ta thích những người như hẩn.

.....

Kỳ Liên Liên Thành hơi gật đầu cũng chẳng thêm hỏi tiếp.

Từ sau khi tiến vào trong núi Đại Đông, Kỳ Liên Liên Thành đã trải qua mấy trận kịch chiến. Tuy nhiên thực sự uy hiếp được y cũng chỉ có hai người. Một người là Minh Nhược. Một người thứ hai chính là người bỏ pho tượng Phật sắp hoàn thành mà tới đây vì Lạc Bắc, cũng chính là Nhạc Sơn đang đứng trước mặt y.

Thân thể vẫn đứng thẳng của Kỳ Liên Liên Thành chợt hơi cong lại. Ngay lập tức, toàn bộ lực lượng của y liền tập trung trước mặt Kỳ Liên Liên Thành rồi trong nháy mắt phóng ra.

Một vầng ánh sáng màu hồng đột nhiên xông lên tới thẳng trời cao mà ập tới trước mặt Nhạc Sơn.

Đó là một bàn tay Phật màu tím như vươn ra từ giữa không trung. Trong lòng bàn tay có đầy Phật văn tỏa sáng. Một thứ lực lượng khổng lồ giống như cả bầu trời sụp xuống khiến cho núi Đại Đông đã đầy những vết nứt không chịu nổi mà sụp xuống rầm rầm.

Núi Đại Đông vỡ nát.

Một vài gốc cây Sơn Anh nở đầy hoa màu trắng vốn ngoan cường đứng thẳng cũng tan thành bụi. Pháp trận phòng ngự của Từ Hàng Tĩnh Trai cũng không bị phá hỏng ngay nhưng lực lượng đè ép cũng khiến cho vô số kiến trúc bên trong sụp xuống trong nháy mắt. Tất cả nhanh chóng biến thành một đồng hoang tàn.

Giống như một nhân vật đã vượt qua trần thế, lực lượng chân nguyên của Kỳ Liên Liên Thành như không hề kiệt quệ mà còn phát ra uy lực mạnh hơn.

Nhạc Sơn gơ cánh tay phải lên. Đối diện với biển lực lượng gã vẫn không hề bị ảnh hưởng. Cái chùy sắt ngăm đen trong tay phải của gã cũng chẳng hề rung động mà theo một tần suất cố định đập thẳng về phía bàn tay Phật.

Động tác của y cũng chẳng có gì hoa mỹ mà chỉ đập thẳng về phía bàn tay Phật giống như đập một vật chết.

“ Rắc! “ Trong nháy mắt khi cây chùy sắt của y chạm vào bàn tay Phật thì quần áo trên người cũng vỡ vụn, bay lả tả như những cánh bướm. Dưới lớp quần áo là những đường cong săn chắc. Động tác của y cũng chẳng có gì nhanh nhưng khi quần áo vỡ nát, y đã đánh trúng bàn tay Phật tới lần thứ ba theo một tần suất cố định.

Rắc rắc!

Giữa bàn tay Phật đột nhiên xuất hiện một cái động to. Tất cả hiện tượng uy nghiêm và lực lượng dường như chảy hết qua cái lỗ thủng đó. Mà Nhạc Sơn cũng xuyên qua lỗ thủng xuất hiện trước mặt Kỳ Liên Liên Thành vung trùy giáng xuống người y.

Cảnh tượng đó nhìn hơi buồn cười. Kỳ Liên Liên Thành tản ra hơi thở dừng mãnh là vậy mà đối với Nhạc Sơn lại chẳng khác gì một tảng đá để cho gã đập.

- Hóa ra người cũng tu luyện công pháp thân thể thành thánh.

Nhưng cho dù là ai nhìn thấy cảnh đó cũng không thể cười nổi. Người tu luyện công pháp thân thể thành thánh so với những người tu luyện Nội đan đạo pháp hoặc thân ngoại hóa thân thì ít hơn rất nhiều. Tuy nhiên những người tu luyện loại công pháp này, càng về sau so với người tu luyện những công pháp khác lại càng mạnh hơn. Bởi vì đối với bọn họ, ngoại trừ lực lượng chân nguyên cực mạnh ra thì còn có lực lượng thân thể khổng lồ. Với lực lượng của Nhạc Sơn bây giờ hiển nhiên so với lực lượng của Cổ Lưu Vân mạnh hơn nhiều.

Kỳ Liên Liên Thành neho mắt lại. Lực lượng của y trong nháy mắt tràn vào Hạo Thiên Kính.

298. Chương 284: Liên Hoa Nơi Trạm Châu Trạch Địa.

“ Oành! “

Từ Hạo Thiên Kính chợt tản ra một chút hoa lửa. Theo đám hoa lửa nổ rộ toàn bộ không trung chợt tối đi một chút. Cây chùy sắt trong tay Nhạc Sơn đột nhiên hóa thành bột phấn. Nhưng cho dù là bột phấn thì lực lượng chân nguyên của nó tản ra cũng đủ khiến cho ánh sáng của Hạo Thiên kính biến mất.

Trong tích tắc khi cây chùy sắt và Hạo thiên kính va chạm vào nhau, hai luồng lực lượng cực mạnh cũng va chạm khiến cho không gian xung quanh tưởng như dập nát. Lực lượng chân nguyên và pháp lực dao động tản ra thậm chí khiến cho ánh sáng ở khu vực xung quanh theo không gian vỡ vụn mà như biến mất tới nơi nào đó.

Hạo Thiên Kính vẫn kiên cường chắn trước mặt Kỳ Liên Liên Thành.

“ Hạo Thiên Kính quả nhiên là pháp bảo phòng ngự mạnh nhất thiên hạ. “

Nhạc Sơn hơi lắc đầu. Một vầng ánh sáng màu tím chợt tỏa ra từ người gã khiến cho gần như trong tích tắc khi va chạm xuất hiện, gã liền lao đi rất xa.

Nhìn Nhạc Sơn bị phạt chưởng màu tím đánh cho hóa thành một tia sáng bay về phía xa, Kỳ Liên Liên Thành không chịu nổi nữa, hoàn toàn suy sụp. Mặc dù một đòn cực mạnh của Nhạc Sơn vẫn không thể phá vỡ được sự phòng ngự của Hạo Thiên Kính nhưng với lực xung kích còn vượt qua cả bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc khiến cho Kỳ Liên Liên Thành một lần nữa bị thương nặng hơn rất nhiều.

Vào lúc này, nhìn thương thế của Kỳ Liên Liên Thành thì y đã phải chết nhưng thân thể của y vẫn hồi phục lại như có một thứ kỳ tích.

Có lẽ đó là do sự độc đáo của Đại Đạo như thiên quyết hoặc là mặc dù không tu luyện thứ pháp quyết giống như Tĩnh Niệm Thông Minh quyết nhưng Kỳ Liên Liên Thành cũng giống như Minh Nhược lĩnh ngộ được sự mạnh mẽ của lực ý chí và tâm niệm. Tuy rằng giờ phút này y không còn tái chiến được nữa nhưng cảnh tượng lại khiến cho y càng thêm dừng mãnh.

Chỉ có điều, khi ngẩng đầu nhìn lên không trung, trong mắt của Kỳ Liên Liên Thành vẫn có chút gì đó lo lắng.

Với sự đả kích từ lực lượng của y như vậy, người bình thường chắc chắn sẽ phải chết. Nhưng Nhạc Sơn lại tu luyện công pháp thân thể thành thánh nên với một đòn đó y cũng không dám chắc đối phương có chết hay không. Đồng thời, Lạc Bắc cũng vậy. So với Nhạc Sơn bị mình đánh cho bỏ chạy, Kỳ Liên Liên Thành lại có một thứ cảm giác kỳ diệu rằng Lạc Bắc không chết một cách dễ dàng như thế. Mặc dù bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc bị hủy thì chắc chắn phải chết nhưng Kỳ Liên Liên Thành lại vẫn có cảm giác này.

Trừ khi y tận mắt nhìn thấy Lạc Bắc chết, nếu không thì cái cảm giác đó không thể mất trong tâm y.

- Ta vẫn coi thường thực lực của Lạc Bắc...

Trong suy nghĩ của Kỳ Liên Liên Thành thì cho dù Lạc Bắc bị vỡ nát bản mệnh kiếm nguyên nhưng không thấy xác chết của hắn thì lần này giết núi Đại Đông này của y hoàn toàn thất bại.

Mà Kỳ Liên Liên Thành thua cũng không phải không lường trước được có nhiều người sẽ tới đây như vậy. Y không ngờ chính là người như Nhạc Sơn lại không vì thân phận của Lạc Bắc, gã tới đây chính vì hắn. Đây mới là thứ lực lượng vượt ra khỏi sự tính toán của Kỳ Liên Liên Thành, cũng khiến cho Kỳ Liên Liên Thành lo lắng.

Nếu Lạc Bắc chưa chết, không thể giết chết Lạc Bắc... Kỳ Liên Liên Thành trầm mặc suy nghĩ. Tới lúc này, y đột nhiên suy nghĩ một cách cẩn thận tại sao Nguyên Thiên Y lại đánh tới Côn Luân, tại sao Hoàng Vô Thần lại nhất quyết dặn y phải tiêu diệt Lạc Bắc?

- Người phải nhanh chóng nói tính toán của mình cho ta.

Một lão nhân hoa râu tới một nửa mái đầu đang lắng lắng ngồi trên chiếc ghế trúc. Trước mặt lão là một cái ao còn phía sau lưng lão là một nam tử mặc trường bào màu tím đang nổi giận chất vấn lão.

Nam tử mặc trường bào màu tím nhìn như hơn hai mươi một chút, tóc được buộc lại bởi một sợi dây màu tím. Vóc dáng của y cao to, nét mặt anh tuấn. Nhất là cái mũi của y lại càng thêm cao hơn so với mọi người. Tuy nhiên nước da của y lại quá trắng, không hề có lấy một chút gì đó hồng hào, thậm chí dưới ánh mặt trời còn như tản ra ánh sáng trắng. Hơn nữa, lỗ tai của y lại đeo hai cái vòng đeo tay to màu trắng khiến cho y càng thêm quái dị.

Trên chiếc trường bào màu tím của y có những ký hiệu giống như một đám nòng nọc đang bơi lội đồng thời tản ra pháp lực dao động rất mạnh. Nhưng điều đầu tiên mà người khác khi nhìn thấy y thì lại bị thu hút ở dưới chân của y.

Dưới chân người đó trong phạm vi một trượng tản ra ánh sáng màu lam tối. Ánh sáng đó tản ra từ một cái khay ngọc màu lam hình lục giác với những hoa văn kỳ dị. Mà cũng dường như ánh sáng từ cái khay ngọc đó hoàn toàn do pháp lực dao động tự nhiên trên người y hình thành nên.

Cái cảnh tượng như vậy khiến cho y không phải đang đứng trên mặt đất mà lơ lửng trên cái khay ngọc màu lam.

Khi y hơi tức giận chất vấn lão nhân tóc hoa râu trước mặt, hai cái vòng tai của y cũng sáng ngời. Đồng thời toàn bộ trời đất sau lưng y dường như rung động theo.

Thứ khí thể mờ mờ ảo ảo như vậy tản ra chỉ có ở những người giống như Huống Vô Tâm và Kỳ Liên Liên Thành.

- Nói cái gì?

Lão già tóc hoa râu hơi quay người lại. Nhìn phía sau lưng lão nhân hết sức bình dị. Lão chỉ khoác một chiếc áo choàng làm bằng sợi gai, trên người không có một chút pháp lực dao động. Ngoại trừ mái tóc bù xù xơ xuống trần ra thì dường như lão chẳng có gì khác những vị lão nhân khác. Tuy nhiên khi lão quay mặt lại thì khuôn mặt lão lại khiến cho người ta kinh hãi.

Nửa bên trái gương mặt của lão dường như bị một thứ gì đó làm cho vỡ vụn. Mặc dù toàn bộ miệng vết thương đã lành nhưng rất nhiều chỗ chẳng có thịt để lộ cả xương trắng. Cánh tay bên trái của lão cũng bị chặt đứt, chỉ còn cái tay áo buông thõng trên ghế.

Đó là một lão nhân đã tới lúc gần đất xa trời. Bởi vì bên gương mặt còn lại của lão cũng đầy những nếp nhăn và đồi mồi. Tuy nhiên ánh mắt của lão lại hết sức sinh động, đầy sức sống không hề giống với hình ảnh của khuôn mặt. Khiến cho bất kỳ ai nếu nhìn vào ánh mắt đó cũng bị nó thu hút.

- Trả lời cái gì?

Nam tử mặc trường bào màu tím bước tới một bước. Ánh sáng màu lam dưới chân hắt lên khiến cho khuôn mặt của y liên tục có ánh sáng màu lam và màu trắng luân chuyển.

- Người thuyền chuyển toàn bộ thủ hạ của ta tới Dạ Ma chúng chẳng lẽ không cho ta một câu trả lời?

- Ta cần gì phải trả lời? - Lão già tóc hoa râm cũng chẳng đứng dậy. Ánh mắt của lão nhìn nam tử trẻ tuổi một cách thích thú, dường như không hề cảm nhận được uy thế của nam tử mặc áo choàng tím.

- Linh Thích Thiên! Người và lão Tam đều thua dưới tay ta. Trong mười năm qua, bộ hạ của các người vẫn là bộ hạ của ta. Ta thuyền chuyển bọn họ thì cần gì phải nói với các người. Chưa nói ta cũng không chỉ thuyền chuyển bộ hạ của người. Huyết Diêm La Ngã là bộ hạ của lão Tam cũng bị ta thuyền chuyển.

- Người!

Nam tử mặc trường bào màu tím chợt cảm thấy căng thẳng. Ánh sáng màu lam dưới chân y dường như co lại hơn một chút. Tuy nhiên một làn hơi thở kinh khủng lại như xuất hiện trên thân thể của, giống như có một thứ gì đó khủng bố sẽ đột nhiên xuất hiện ở đây.

Nhưng đúng lúc này, lão già tóc hoa râm lại cười cười:

- Ta cũng chẳng cần phải cho người một câu trả lời. Có điều nếu người cảm thấy thắc mắc muốn hỏi ta thì tới gần cái đường kia đi, ta có thể nói cho người nghe một chút.

Sau khi dừng một chút, lão già tóc hoa râm lại nói tiếp:

- Xem ra mặc dù người luyện hóa hoàn toàn ma tâm nhưng tâm tính vẫn bị ảnh hưởng ít nhiều. Nếu người không chú ý tới điều đó thì chỉ mười năm sau, có khả năng người cũng dừng hòng đánh lại được lão Tam.

Phía sau lưng lão già tóc hoa râm có một đường cong mờ nhạt khắc trên đá. Đường cong xiêu vẹo giống như có một đứa trẻ tiện tay vẽ lên đó. Tuy nhiên dường như nó có một thứ ý nghĩa đặc biệt với cả lão già và nam tử áo tím. Nghe thấy lão già nói vậy, nam tử áo tím liền tới cách cái đường cong đó chừng ba thước rồi dừng lại.

.....

- Vì sao?

Trầm mặc một chút, sự tức giận trong mắt nam tử áo tím biến mất. Nhưng cho dù như vậy thì ánh sáng màu lam dưới chân và sắc mặt trắng như ngọc của y vẫn khiến người ta ớn lạnh.

- Người muốn hỏi tại sao ta lại đồng ý hợp tác với Huống Vô Tâm? - Lão già tóc hoa râm nhìn nam tử áo tím:

- Hay là hỏi cái khác.

- Cứ nói đi. - Nam tử áo tím cười lạnh:

- Người nghĩ rằng sau khi Huống Vô Tâm quản lý Côn Luân sẽ chia một ly canh cho chúng ta sao?

- Ta chưa bao giờ nghĩ vậy. - Lão già nhún vai rồi nói đầy châm biếm:

- Có điều nếu làm cho thực lực của Côn Luân yếu đi thì ta cũng không từ chối.

- Ý của người là... - Nam tử áo tím giạt mình rồi nhún mày. Đột nhiên đó, sắc mặt của y đang đầy sự cừu địch chợt trở nên trầm ngâm như một vị giáo sư.

299. Chương 284: Liên Hoa Nơi Trạm Châu Trạch Địa.

“ Oành! “

Từ Hạo Thiên Kính chột tẩn ra một chút hoa lửa. Theo đám hoa lửa nổ rộ toàn bộ không trung chột tổi đi một chút. Cây chùy sắt trong tay Nhạc Sơn đột nhiên hóa thành bột phấn. Nhưng cho dù là bột phấn thì lực lượng chân nguyên của nó tẩn ra cũng đủ khiến cho ánh sáng của Hạo Thiên kính biến mất.

Trong tích tắc khi cây chùy sắt và Hạo thiên kính va chạm vào nhau, hai luồng lực lượng cực mạnh cũng va chạm khiến cho không gian xung quanh tưởng như dập nát. Lực lượng chân nguyên và pháp lực dao động tẩn ra thậm chí khiến cho ánh sáng ở khu vực xung quanh theo không gian vỡ vụn mà như biến mất tới nơi nào đó.

Hạo Thiên Kính vẫn kiên cường chắn trước mặt Kỳ Liên Liên Thành.

“ Hạo Thiên Kính quả nhiên là pháp bảo phòng ngự mạnh nhất thiên hạ. “

Nhạc Sơn hơi lắc đầu. Một vầng ánh sáng màu tím chột tỏa ra từ người gã khiến cho gần như trong tích tắc khi vự va chạm xuất hiện, gã liền lao đi rất xa.

Nhìn Nhạc Sơn bị phạt chưởng màu tím đánh cho hóa thành một tia sáng bay về phía xa, Kỳ Liên Liên Thành không chịu nổi nữa, hoàn toàn suy sụp. Mặc dù một đòn cực mạnh của Nhạc Sơn vẫn không thể phá vỡ được sự phòng ngự của Hạo Thiên Kính nhưng với lực xung kích còn vượt qua cả bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc khiến cho Kỳ Liên Liên Thành một lần nữa bị thương nặng hơn rất nhiều.

Vào lúc này, nhìn thương thế của Kỳ Liên Liên Thành thì y đã phải chết nhưng thân thể của y vẫn hồi phục lại như có một thứ kỳ tích.

Có lẽ đó là do sự độc đáo của Đại Đạo như thiên quyết hoặc là mặc dù không tu luyện thứ pháp quyết giống như Tĩnh Niệm Thông Minh quyết nhưng Kỳ Liên Liên Thành cũng giống như Minh Nhược linh ngộ được sự mạnh mẽ của lực ý chí và tâm niệm. Tuy rằng giờ phút này y không còn tái chiến được nữa nhưng cảnh tượng lại khiến cho y càng thêm dũng mãnh.

Chỉ có điều, khi ngẩng đầu nhìn lên không trung, trong mắt của Kỳ Liên Liên Thành vẫn có chút gì đó lo lắng.

Với sự đả kích từ lực lượng của y như vậy, người bình thường chắc chắn sẽ phải chết. Nhưng Nhạc Sơn lại tu luyện công pháp thân thể thành thánh nên với một đòn đó y cũng không dám chắc đối phương có chết hay không. Đồng thời, Lạc Bắc cũng vậy. So với Nhạc Sơn bị mình đánh cho bỏ chạy, Kỳ Liên Liên Thành lại có một thứ cảm giác kỳ diệu rằng Lạc Bắc không chết một cách dễ dàng như thế. Mặc dù bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc bị hủy thì chắc chắn phải chết nhưng Kỳ Liên Liên Thành lại vẫn có cảm giác này.

Trừ khi y tận mắt nhìn thấy Lạc Bắc chết, nếu không thì cái cảm giác đó không thể mất trong tâm y.

- Ta vẫn coi thường thực lực của Lạc Bắc...

Trong suy nghĩ của Kỳ Liên Liên Thành thì cho dù Lạc Bắc bị vỡ nát bản mệnh kiếm nguyên nhưng không thấy xác chết của hắn thì lần vây giết núi Đại Đông này của y hoàn toàn thất bại.

Mà Kỳ Liên Liên Thành thua cũng không phải không lường trước được có nhiều người sẽ tới đây như vậy. Y không ngờ chính là người như Nhạc Sơn lại không vì thân phận của Lạc Bắc, gã tới đây chính vì hắn. Đây mới là thứ lực lượng vượt ra khỏi sự tính toán của Kỳ Liên Liên Thành, cũng khiến cho Kỳ Liên Liên Thành lo lắng.

Nếu Lạc Bắc chưa chết, không thể giết chết Lạc Bắc... Kỳ Liên Liên Thành trầm mặc suy nghĩ. Tới lúc này, y đột nhiên suy nghĩ một cách cẩn thận tại sao Nguyên Thiên Y lại đánh tới Côn Luân, tại sao Hoàng Vô Thần lại nhất quyết dặn y phải tiêu diệt Lạc Bắc?

- Người phải nhanh chóng nói tính toán của mình cho ta.

Một lão nhân hoa râu tới một nửa mái đầu đang lắng lắng ngồi trên chiếc ghế trúc. Trước mặt lão là một cái ao còn phía sau lưng lão là một nam tử mặc trường bào màu tím đang nổi giận chát vắn lão.

Nam tử mặc trường bào màu tím nhìn như hơn hai mươi một chút, tóc được buộc lại bởi một sợi dây màu tím. Vóc dáng của y cao to, nét mặt anh tuấn. Nhất là cái mũi của y lại càng thêm cao hơn so với mọi người. Tuy nhiên nước da của y lại quá trắng, không hề có lấy một chút gì đó hồng hào, thậm chí dưới ánh mặt trời còn như tản ra ánh sáng trắng. Hơn nữa, lỗ tai của y lại đeo hai cái vòng đeo tay to màu trắng khiến cho y càng thêm quái dị.

Trên chiếc trường bào màu tím của y có những ký hiệu giống như một đám nòng nọc đang bơi lội đồng thời tản ra pháp lực dao động rất mạnh. Nhưng điều đầu tiên mà người khác khi nhìn thấy y thì lại bị thu hút ở dưới chân của y.

Dưới chân người đó trong phạm vi một trượng tản ra ánh sáng màu lam tối. Ánh sáng đó tản ra từ một cái khay ngọc màu lam hình lục giác với những hoa văn kỳ dị. Mà cũng dường như ánh sáng từ cái khay ngọc đó hoàn toàn do pháp lực dao động tự nhiên trên người y hình thành nên.

Cái cảnh tượng như vậy khiến cho y không phải đang đứng trên mặt đất mà lơ lửng trên cái khay ngọc màu lam.

Khi y hơi tức giận chất vấn lão nhân tóc hoa râm trước mặt, hai cái vòng tai của y cũng sáng ngời. Đồng thời toàn bộ trời đất sau lưng y dường như rung động theo.

Thứ khí thể mờ mờ ảo ảo như vậy tản ra chỉ có ở những người giống như Huống Vô Tâm và Kỳ Liên Liên Thành.

- Nói cái gì?

Lão già tóc hoa râm hơi quay người lại. Nhìn phía sau lưng lão nhân hết sức bình dị. Lão chỉ khoác một chiếc áo choàng làm bằng sợi gai, trên người không có một chút pháp lực dao động. Ngoại trừ mái tóc bù xù xõa xuống trán ra thì dường như lão chẳng có gì khác những vị lão nhân khác. Tuy nhiên khi lão quay mặt lại thì khuôn mặt lão lại khiến cho người ta kinh hãi.

Nửa bên trái gương mặt của lão dường như bị một thứ gì đó làm cho vỡ vụn. Mặc dù toàn bộ miệng vết thương đã lành nhưng rất nhiều chỗ chẳng có thịt để lộ cả xương trắng. Cánh tay bên trái của lão cũng bị chặt đứt, chỉ còn cái tay áo buông thõng trên ghế.

Đó là một lão nhân đã tới lúc gần đất xa trời. Bởi vì bên gương mặt còn lại của lão cũng đầy những nếp nhăn và đồi mồi. Tuy nhiên ánh mắt của lão lại hết sức sinh động, đầy sức sống không hề giống với hình ảnh của khuôn mặt. Khiến cho bất kỳ ai nếu nhìn vào ánh mắt đó cũng bị nó thu hút.

- Trả lời cái gì?

Nam tử mặc trường bào màu tím bước tới một bước. Ánh sáng màu lam dưới chân hắt lên khiến cho khuôn mặt của y liên tục có ánh sáng màu lam và màu trắng luân chuyển.

- Người truyền chuyển toàn bộ thủ hạ của ta tới Dạ Ma chúng chẳng lẽ không cho ta một câu trả lời?

- Ta cần gì phải trả lời? - Lão già tóc hoa râm cũng chẳng đứng dậy. Ánh mắt của lão nhìn nam tử trẻ tuổi một cách thích thú, dường như không hề cảm nhận được uy thế của nam tử mặc áo choàng tím.

- Linh Thích Thiên! Người và lão Tam đều thua dưới tay ta. Trong mười năm qua, bộ hạ của các người vẫn là bộ hạ của ta. Ta truyền chuyển bọn họ thì cần gì phải nói với các người. Chưa nói ta cũng không chỉ truyền chuyển bộ hạ của người. Huyết Diêm La Ngã là bộ hạ của lão Tam cũng bị ta truyền chuyển.

- Người!

Nam tử mặc trường bào màu tím chợt cảm thấy căng thẳng. Ánh sáng màu lam dưới chân y dường như co lại hơn một chút. Tuy nhiên một làn hơi thở kinh khủng lại như xuất hiện trên thân thể của, giống như có một thứ gì đó khủng bố sẽ đột nhiên xuất hiện ở đây.

Nhưng đúng lúc này, lão già tóc hoa râm lại cười cười:

- Ta cũng chẳng cần phải cho người một câu trả lời. Có điều nếu người cảm thấy thắc mắc muốn hỏi ta thì tới gần cái đường kia đi, ta có thể nói cho người nghe một chút.

Sau khi dừng một chút, lão già tóc hoa râu lại nói tiếp:

- Xem ra mặc dù người luyện hóa hoàn toàn ma tâm nhưng tâm tính vẫn bị ảnh hưởng ít nhiều. Nếu người không chú ý tới điều đó thì chỉ mười năm sau, có khả năng người cũng dừng hồng đánh lại được lão Tam.

Phía sau lưng lão già tóc hoa râu có một đường cong mờ nhạt khắc trên da. Đường cong xiêu vẹo giống như có một đứa trẻ tiện tay vẽ lên đó. Tuy nhiên dường như nó có một thứ ý nghĩa đặc biệt với cả lão già và nam tử áo tím. Nghe thấy lão già nói vậy, nam tử áo tím liền tới cách cái đường cong đó chừng ba thước rồi dừng lại.

.....

- Vì sao?

Trầm mặc một chút, sự tức giận trong mắt nam tử áo tím biến mất. Nhưng cho dù như vậy thì ánh sáng màu lam dưới chân và sắc mặt trắng như ngọc của y vẫn khiến người ta ớn lạnh.

- Người muốn hỏi tại sao ta lại đồng ý hợp tác với Huống Vô Tâm? - Lão già tóc hoa râu nhìn nam tử áo tím:

- Hay là hỏi cái khác.

- Cứ nói đi. - Nam tử áo tím cười lạnh:

- Người nghĩ rằng sau khi Huống Vô Tâm quản lý Côn Luân sẽ chia một ly canh cho chúng ta sao?

- Ta chưa bao giờ nghĩ vậy. - Lão già nhún vai rồi nói đầy châm biếm:

- Có điều nếu làm cho thực lực của Côn Luân yếu đi thì ta cũng không từ chối.

- Ý của người là... - Nam tử áo tím giật mình rồi nhíu mày. Đột nhiên đó, sắc mặt của y đang đầy sự cừu địch chợt trở nên trầm ngâm như một vị giáo sư.

300. Chương 284.1: Liên Hoa Nơi Trạm Châu Trạch Địa.

- Huống Vô Tâm cũng tốt. Mà Hoàng Vô Thần cũng vậy. Chỉ cần có sự tồn tại của Côn Luân thì ới với chúng ta chẳng có gì khác nhau. - Lão già tóc bạc nở một nụ cười cổ quái:

- Hơn nữa ta cũng không cho rằng Huống Vô Tâm có thể thắng được Hoàng Vô Thần.

Nam tử áo tím suy tư rồi cau mày nói:

- Hóa ra người đồng ý với Huống Vô Tâm, phái thủ hạ của chúng ta đi giúp y cũng chỉ là để cho Côn Luân hao tổn thực lực. Chỉ có điều người có biết rằng cho dù Huống Vô Tâm có thể thắng được Hoàng Vô Thần thì thực lực của chúng ta cũng bị tổn thất nặng không?

- Nếu Huống Vô Tâm thật sự không phải là đối thủ của Hoàng Vô Thần thì người của chúng ta sẽ có rất ít người trở về. - Từ trên người của lão nhân thấp thoáng tản ra một thứ hơi thở thâm thiết. Thứ hơi thở này không liên quan tới tu vi...mà chỉ có trải qua những trận đại chiến có một không hai sau đó sống sót mới có được. Cho dù là Bắc Minh vương ngày ấy nhìn phía Kỳ Liên Liên Thành bỏ đi đã từng sống qua trận đại chiến thì trên người cũng chưa có được thứ hơi thở này.

Lão già tản ra thứ khí phách đặc biệt đó lặng yên nói:

- Nhưng nếu có thể sử dụng năm phần thực lực của chúng ta làm cho Côn Luân tổn thất bốn, năm phần thực lực thì cũng đáng.

Nam tử áo tím trầm mặc một lúc rồi gật đầu.

Y hiểu rõ nếu tất cả tổn thất một nửa thì coi như công bằng về mặt con số. Nhưng Côn Luân lớn mạnh như vậy mà mất đi một nửa thì sự chênh lệch với những thế lực khác sẽ thu nhỏ đi rất nhiều. Điều này hết sức đơn giản. Chẳng hạn như có hai đội quân. Một bên chỉ có hai ngàn còn một bên khác là hai vạn. Vốn sự

chênh lệch giữa hai bên là một vạn tám ngàn người. Tuy nhiên nếu cả hai bên mất đi một nửa thì một bên biến thành một ngàn còn một bên lại chỉ còn có một vạn. Sự chênh lệch giữa hai bên sẽ chỉ còn chín ngàn.

Mà lúc trước, sở dĩ y tới đây chất vấn lão nhân cũng không phải vì y nghĩ ngồi im, lặng lẽ thủ vững chỗ này. Trong lòng y hiểu rất rõ, trong tình trạng Côn Luân nắm gần như toàn bộ thiên hạ trong tay, bọn họ có thể chủ động làm bất cứ thứ gì. Theo sự tính toán của y thì chỉ chưa tới mười năm, Côn Luân sẽ có đầy đủ khả năng tiêu diệt nơi này, bình định toàn bộ Trại Châu trạch địa.

Mà cuối cùng bất kể là Huống Vô Tâm thắng hay Hoàng Vô Thần thắng thì từ điểm này sự lựa chọn của lão nhân hoàn toàn chính xác. Bởi vì, dựa và thực lực của họ cho dù người phải đi chết hết cũng cơ bản không thể làm cho Côn Luân tổn thất tới bốn phần thực lực.

- Ta biết người còn phái người đi giúp Lạc Bắc.

Nam tử áo tím không hề trách cứ lão già hoa râu. Y hoàn toàn tĩnh tâm nói tiếp:

- Người định làm gì? Để cho Côn Luân tổn thất càng nhiều hơn sao? Với thực lực của mấy người đó cơ bản không thể giết được Kỳ Liên Liên Thành. Nếu thật sự người muốn giết y thì để ta và lão Tam đi cũng được.

- Ta cũng không có ý đó. Kỳ Liên Liên Thành và Lạc Bắc có làm lốc xoáy nổi lên thế nào, phát sinh lực lượng gì ta cũng không tưởng tượng được. Ta cũng không muốn hai người các người dính vào đó. Đây là sự chiến đấu giữa La Phù và Côn Luân. Với thực lực của chúng ta cũng không dễ nhúng tay vào. Hơn nữa, chúng ta đã đưa nhiều người tới giúp Huống Vô Tâm như vậy, nếu để tổn thất thêm nữa thì chỉ sợ chúng ta sẽ sớm bị diệt. - Lão già lắc đầu một cái khiến cho mái tóc hoa râu che phủ nửa bên mặt bị phá hủy:

- Ta cũng không định làm như Minh Nhược đặt tất cả trứng vào trong một giỏ. Làm như vậy quá mạo hiểm. Ta để cho họ đi là để cho họ vào lúc thích hợp sẽ nhấn giùm với Lạc Bắc một ý...đó là vào một lúc nào đó, Trại Châu Trạch địa chúng ta sẽ đứng về bên hấn. Cho dù là La Phù hành động nhất quán hay là Lạc Bắc được nhiều người để ý thì lời nhấn của chúng ta cũng đủ để tương lai hấn sẽ không quên chúng ta.

Dừng một chút, lão già tóc hoa râu đột nhiên nhìn nam tử áo tím rồi nói:

- Nếu người thực sự muốn ra tay thì có thể đi với lão Tam tới Côn Luân.

- Tới Côn Luân?

- Đúng vậy! Tới Côn Luân. - Lão già tóc hoa râu gật đầu:

- Hai người các người không cần phải nhúng tay vào chuyện của Huống Vô Tâm và Hoàng Vô Thần. Nhưng nếu các người có thể cam đoan bình yên vô sự thì có cơ hội làm cho Hoàng Vô Thần bị thương, các người cứ ra tay. Chỉ cần làm cho y bị thương là được.

- Chờ một cơ hội làm cho Hoàng Vô Thần bị thương? - Nam tử áo tím cảm thấy khó hiểu lắc đầu:

- Ta muốn biết lý do. Bởi vì ta biết lão Tam chưa chắc đã hiểu lý do đó.

- Ở một khu rừng có một con sư tử. Con sư tử đó muốn ăn thứ gì thì ăn, không một con vật nào dám phản kháng lại nó. Bởi vì cho dù là loài động vật nào cũng không phải là đối thủ của nó. Có một ngày, nó muốn ăn một con trâu. Con trâu đó vô tình phản kháng một chút khiến cho nó bị thương. Tuy nhiên sau vài ngày, con sư tử đó lại chết. Cũng không phải vì vết thương do con trâu kia gây ra làm nó chết. Vết thương đó chỉ làm nó bị xước da, chảy máu một chút mà thôi. Nó vẫn nhẹ nhàng cắn chết con trâu để ăn. - Ánh mắt của lão già nói tới đây trở nên long lanh:

- Con sư tử đó chết là bởi vì do những động vật cảm thấy hóa ra nó cũng bị đổ máu, cũng bị thương. Con trâu có thể làm cho nó bị thương thì chúng cũng làm được. Vì vậy mà chó sói, hổ...rất nhiều mãnh thú chuẩn bị khiêu chiến, đánh cho nó bị thương. Con sư tử thống trị cả khu rừng đã chết như vậy.

- Côn Luân! Hoàng Vô Thần cũng là một con sư tử như vậy. Tuy nhiên hiện tại những người dám đứng ra đối đầu với Côn Luân vẫn còn quá ít. Tu vi của Hoàng Vô Thần từ sau khi đại thành xong chưa hề có một ai thắng hay làm cho y bị thương. Không một ai biết tu vi của y cao tới mức độ nào. Mặc dù có lẽ y chỉ cao hơn Huống Vô Tâm một chút, hay có thể chỉ tương đương. Nhưng chỉ cần Côn Luân vẫn hùng mạnh như trước, có y ở đó thì không có nhiều người dám đối đầu với Côn Luân và y. Nếu các người có thể làm

cho y bị thương, thậm chí chỉ cần làm cho người ta cảm nhận được y bị uy hiếp thì càng ngày sẽ có càng nhiều lực lượng dám tới tiêu diệt Côn Luân.

Nam tử áo tím hít một hơi thật sâu rồi thở ra. Một lúc lâu sau, y đột nhiên không nhìn được mắt một tiếng:

- Chẳng trách ta tu luyện bao nhiêu năm mà vẫn không đánh lại được cái lão già nguời. Nguời nghĩ ra điều đó đúng là ta không thể tưởng được.

- Nếu bàn về thời gian tu luyện, ta dài hơn người nhiều. Có điều sẽ có một ngày người có thể đánh bại ta. Bởi vì ta sống lâu như vậy, người chỉ cần cẩn thận một chút, tới lúc tuổi thọ của ta hết người chắc chắn còn sống. - Lão già nhếch miệng cười cười:

- Có điều người và lão tam phải cẩn thận một chút. Phải xác định một trăm phần trăm các người còn an toàn, hơn nữa có thể làm cho Hoàng Vô Thần bị thương thì mới được ra tay.

- Cái lão già người chẳng lẽ già thật rồi sao mà lại quan tâm tới sự an nguy của chúng ta? - Nam tử áo tím mắng.

- Linh Thích Thiên! Người nhầm rồi. Ta chỉ quan tâm tới sự an toàn của mình mà thôi. - Lão già nói:

- Đối với chúng ta, Côn Luân và Hoàng Vô Thần cảm thấy chướng mắt hơn núi Chiêu Diêu nhiều. Bởi vì nơi đầu tiên mà chúng muốn tiêu diệt là chúng ta. Mà ta vẫn cảm thấy bởi vì cả ba chúng ta vẫn còn nên Côn Luân vẫn chưa ra tay với chúng ta. Nếu một trong hai người các ngươi không cẩn thận chết đi thì có khả năng chỉ trong mấy ngày, ta cũng đi theo các ngươi.

- Được rồi! Ta chấp nhận cách nói của lão.

Mặc dù lão già nói hết sức vô tình nhưng nam tử áo tím cũng không hề tức giận. Y vừa mới xoay người thì chợt nghĩ ra điều gì đó liền quay lại nhìn lão già:

- Ta còn có một vấn đề. Một đóa hoa sen có gì đẹp mà đáng giá cho người ngắm cả ngày, lại còn vẽ lên đây một đường giới tuyến. Chẳng lẽ người sợ pháp lực dao động của ta làm hỏng đóa sen của người?

.....

Trước mắt lão già là một cái ao hoa sen.

Cái ao sen đó hết sức đơn sơ, được xây dựng từ đá tảng, lan can cũng chỉ sử dụng đá chất lên.

Trong phạm vi mười trượng của cái áo chỉ có một cái lá sen nhỏ nhưng nở ra một bông hoa sen màu trắng.

Trong làn nước trong xanh sâu thẳm, đóa sen hết sức bình thường đó thậm chí gần như đã tàn. Nó đúng như lời nam tử áo tím, đóa sen tàn chẳng có gì đẹp hết.

Tuy nhiên khi nghe nam tử áo tím hỏi vậy, ánh mắt lão già trở nên đầy phức tạp:

- Có nhiều thứ bởi vì ít, bởi vì không có cho nên mới quý báu.

Nam tử áo tím ngẫm nghĩ dường như hiểu ra nhưng cũng như hơi tức giận. Với thân phận của mình mà lão già lại không nói thật với y. Vì vậy mà sau khi dùng chân một lúc, nam tử áo tím cũng không nói gì nữa. Dưới chân y lóe lên một vầng sáng tối tăm rồi biến mất khỏi tầm mắt của lão già.

301. Chương 285: Đại Tư Tai Cung Đứng Một Bên

bên. __ Chỗ ở của lão nhân nếu từ trên cao nhìn xuống nó giống như một hòn đảo nhỏ màu đen.

Nhưng nếu tôi gần xem thì có thể thấy rõ xung quanh hòn đảo nhỏ cũng không phải là hồ nước hay hải vực mà là một vùng đầm lầy rộng lớn đen xì. Cái đầm lầy này cũng giống như thung lũng đầy tử khí và xương cốt trong núi Chiêu Diêu.

Điều khác biệt đó là trong khu vực đầm lầy rộng lớn vẫn còn có một chút thực vật giống như cỏ lau.

Chỉ có điều phóng tầm mắt khắp cả vùng đầm lầy, bao gồm cả những hòn đảo nhỏ khác thì cái ao như trước mặt lão già cũng chỉ có một. Cũng chỉ có ở đây mới có một đóa hoa sen nở ra.

Cả vùng đầm lầy rộng lớn này chính là vùng đất truyền thuyết trong thế gian, là nơi mà cao thủ tu ma tập trung nhiều nhất - Trạm châu trạch địa. Bất cứ người tu đạo huyền môn trên thế gian nào cũng không dám tiến vào đây.

- Bởi vì không có cho nên mới quý.

Lão già biết nam tử áo tím chưa chắc có thể hiểu ý nghĩa thật sự từ câu nói của mình. Sự thật thì có vài chuyện lão cũng không nói cho nam tử áo tím. Chẳng hạn như cái đạo lý đó cũng là vì nghe nói Nguyên Thiên Y tới đánh Côn Luân mà nghĩ ra. Lúc trước, lão không hiểu vì sao Nguyên Thiên Y phải làm như vậy. Bởi vì pháp thuật của Nguyên Thiên Y mặc dù có chút thiếu hụt, trong suy nghĩ của người khác rằng y nhân lúc lực lượng của mình vẫn còn mà chọn một cái chết oanh liệt. Tuy nhiên lão già biết với cách thứ hành động của La Phù thì Nguyên Thiên Y cũng không làm chuyện “ngốc” như thế. Dựa theo phương thức nhất quán của y thì y cũng chẳng cần phải tìm tới tận Côn Luân mà có thể âm thầm ra tay đánh chết vô số cao thủ của Côn Luân làm cho thực lực của Côn Luân tổn thất cho tới tận ngày mà lực lượng của mình suy kiệt.

Nhưng khi đóa sen này nở ra, lão già đột nhiên suy nghĩ kỹ càng. Đám cao thủ, thậm chí là những nhân vật trong số Thập đại kim tiên cũng không phải là gốc rễ của Côn Luân. Hoàng Vô Thần mới chính là sự đại diện cho Côn Luân, mới là thứ không thể di động khỏi Côn Luân.

Nguyên Thiên Y tới Côn Luân tìm Hoàng Vô Thần đánh một trận chính là một làm cho Côn Luân bị lung lay gốc rễ. Nguyên Thiên Y làm như vậy là muốn làm cho Côn Luân bị tổn thất nặng nhất. Đây cũng là nguyên tắc hành sự của La Phù. Chỉ tiếc là dường như Hoàng Vô Thần phát hiện ra điều đó mà lựa chọn ẩn nhẫn. Vì vậy mà mặc dù Nguyên Thiên Y đánh chết nhiều cao thủ của Côn Luân, tuy rằng y và Lạc Bắc đối đầu với Côn Luân nhưng những nhân vật dám đối đầu với Côn Luân cũng còn rất ít.

Lão già thừa nhận Nguyên Thiên Y là người vượt qua mình. Còn Hoàng Vô Thần...người có thể làm cho Nguyên Thiên Y thất bại trong gang tấc. Mặc dù y chỉ dựa vào thể mạnh của Côn Luân nhưng cũng đủ khiến cho lão già cảm thấy được Hoàng Vô Thần đứng cách mình quá xa.

Tuy nhiên nhìn đóa sen tàn mà nam tử áo tím nói, lão già lại nở nụ cười.

Những thứ thực vật khác rất khó sống ở Trạm Châu Trạch Địa tại sao lại mọc lên một đóa sen như vậy? Giống như Nguyên Thiên Y và Lạc Bắc. Nhưng người như vậy mặc dù ít, mặc dù hiếm nhưng không phải là không có. Trên đời này, vẫn có một số người không muốn sống theo ý của người khác.

Tới lúc này, nụ cười của lão già lại càng thêm ấm áp và vui vẻ.

- Nghe nói Côn Luân có rất nhiều hoa sen. Thậm chí cả hoa sen sinh trưởng trong Thạch Nhũ quỳnh dịch. Tuy nhiên nhiều hoa sen như vậy có khả năng tâm trạng của Hoàng Vô Thần khi ngắm chùng còn không bằng tâm trạng của ta khi ngắm một đóa sen đâu. - Lão già mỉm cười mà thầm nhủ với bản thân.

Vân Viện, Yến Hồng và một đám đệ tử Từ Hàng Tĩnh Trai nhanh chóng phi độ. Từ người của hơn hai mươi đệ tử Từ Hàng Tĩnh Trai phát ra một thứ lực lượng vô hình kỳ dị dung hợp với nhau bao phủ tất cả vào bên trong khiến cho cả đoàn người như gắn bó lại thành một thể thống nhất phi độ về phía trước.

Trong cả một đám trắng có một bóng hồng và hai bóng màu đen.

Lực lượng của những người Từ Hàng Tĩnh Trai phát ra không chỉ bao bọc tiểu Trà và tiểu Ô Cầu, thậm chí cả Khuất Đạo Tử và Thi Thân cũng vậy.

Tiểu Trà ôm chặt lấy Lạc Bắc lạnh giá. Đồng thời lòng nàng cũng hết sức lạnh lẽo.

Mặc dù tiểu Trà cũng biết bản mệnh kiếp nguyên bị hủy có ý nghĩa như thế nào nhưng hiện tại Lạc Bắc ở trong lòng nàng ngay cả hơi thở và nhịp đập của tim cũng dường như dừng lại. Trong suy nghĩ của người khác có lẽ Lạc Bắc đã chết. Chỉ có tiểu Trà là một hoa linh có sự nhạy cảm với hơi thở của con người và linh khí trời đất nên mới cảm giác được trên người Lạc Bắc có một chút sức sống như có như không, bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất.

Trong lòng tiểu Trà lạnh như băng, ánh mắt cũng mờ mịt như khi vừa mới ra khỏi Thục Sơn.

Thiên hạ tuy rộng lớn nhưng có thể đi về đâu?

Hay có thể nói lúc này điều khiến cho tiểu Trà lạnh giá và mờ mịt đó là tại sao nàng vẫn còn sống tới bây giờ. Tuy nhiên cho tới tận lúc này, nàng cũng chỉ có một mình Lạc Bắc là bạn. Nàng chứng kiến thế giới biến gần như tất cả mọi người đều muốn giết nàng. Trong cả cái thế giới đó, ngoại trừ Lạc Bắc ra là không có ý định giết nàng mà thôi. Nếu Lạc Bắc chết đi thì cái thế giới lạnh lẽo và tàn khốc này còn có ý nghĩa gì với nàng nữa?

.....

- Cẩn thận.

Vân Viện bay đầu tiên, khoe miệng vẫn còn vương chút máu chợt dừng lại. Trong lòng nàng tràn ngập cảm giác đau thương. Khi Thái Thúc tới nơi, các nàng đưa Lạc Bắc đi thì nàng cũng biết Thái Thúc không phải là đối thủ của Kỳ Liên Liên Thành. Vân Viện không biết Huyền Vô Kỳ và Lạc Hàng cũng tới núi Đại Đông, không biết những chuyện xảy ra tiếp theo. Vì vậy mà lúc này, nàng đang nghĩ tới thiếu nữ có thể thi triển Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu kia chắc cũng đã chết dưới tay Kỳ Liên Liên Thành.

Hiện tại, Vân Viện càng hiểu rõ thâm tại sao Minh Nhược lại truyền chức chủ đạo Từ Hàng Tĩnh Trai cho Lạc Bắc. Cũng không phải do tu vi của Lạc Bắc cao hơn mình nhiều mà vì thân phận của hắn có một thứ tính chất đặc biệt khiến cho rất nhiều người vì hắn mà tới. Thậm chí còn không tiếc hy sinh tính mạng. Nhưng hiện tại, Minh Nhược đã chết, còn Lạc Bắc cũng gần như thế.

Mặc dù Vân Viện bị thương nặng hơn những người khác trong Từ Hàng Tĩnh Trai tuy nhiên nàng vẫn thử dồn một ít chân nguyên vào trong người Lạc Bắc. Bởi vì nàng nghĩ nếu Lạc Bắc có thể khơi dậy Tĩnh Niệm Thông Minh quyết thì với số chân nguyên của mình hắn có thể hấp thu cũng đủ để bù đắp chút thương tích. Nhưng Vân Viện truyền chân nguyên dọc theo kinh mạch của Tĩnh Niệm Thông Minh quyết cho lạc thì nàng phát hiện ra lúc này hắn chẳng khác nào một khúc gỗ, cơ bản không có lấy một chút phản ứng.

Có nhiều người tới bắt chắp hy sinh tính mạng vì hắn nhưng vẫn không cứu được.

Trong đầu Vân Viện lại hiện lên gương mặt tái nhợt nhưng đầu kiên quyết của Thái Thúc. Điều khiến cho nàng cảm thấy đau thương đó là nàng cảm giác được có hai lần hơi thở cực mạnh khiến cho nàng cảm thấy nguy hiểm đang lao tới gần mình.

.....

Thấy Vân Viện dừng lại, đoàn người của Từ Hàng Tĩnh Trai cũng chợt có một thứ cảm giác xấu. Mà đúng lúc này, âm thanh của Vân Viện vẫn còn chưa chấm dứt thì giữa không trung chợt vang lên một tiếng động trầm đục.

Tiếng động nặng nề vang lên giống như giữa không trung đang có một người đánh trống. Theo tiếng động đó, một tia chớp màu đen đột nhiên xuất hiện rồi lao về phía đoàn người Từ Hàng Tĩnh Trai.

Rõ ràng đó là một đạo pháp thuật ngưng tụ thành một cây chùy màu đen.

Cây chùy màu đen do pháp thuật ngưng tụ thành dài chừng hai trượng giống như vật thực. Trên bề mặt của nó tản ra hoa văn giống như những đóa hoa cúc màu tím. Cái âm thanh nặng nề đó chính là do tốc độ của cây chùy quá nhanh khiến cho không khí nổ tung mà phát ra tiếng động. Mà cũng chính vì tốc độ như vậy mới khiến cho cây chùy màu đen như biến thành một tai chớp.

Một tiếng nổ vang lên rồi một thứ lực lượng vô hình đột nhiên tản ra từ người Vân Viện chẳng khác nào khối không khí vô hình chợt xuất hiện một mũi nhọn. Được lực lượng của nàng dẫn dắt, từ chỗ đoàn người Từ Hàng Tĩnh Trai gần như dung hợp, thứ lực lượng vô hình bao bọc mọi người cũng cùng nhau vọt thẳng về phía lực lượng kia. Mọi người được thứ lực lượng đó bao phủ chợt tránh sang bên trái tầm bảy, tám trượng, tránh được một đòn của cây chùy màu đen.

Một tiếng nổ lại vang lên, cây chùy đen giáng trúng khoảng không khiến cho không khí xung quanh đó tản ra như một gợn sóng màu đen.

Cái vàng sáng màu đen tản ra đó nhìn cũng giống như pháp lực của một vài người dao động. Tuy nhiên trong nháy mắt khi nó lan tới chỗ đám người Từ Hàng Tĩnh Trai thì lại như có một thứ lực lượng khó có thể chống đỡ ập tới.

302. Chương 286.1: Ma Khí Trong Huyết Xá Lợi.

Chương này thiếu sẽ bổ sung sau.

303. Chương 288: Giá Trị Sinh Tử

. _ Núi Đại Đông đã gần như không còn.

Hơn nửa ngọn núi đã sụp đổ biến thành một đống loạn thạch ghê người.

- Cuối cùng thì chúng cũng chạy thoát.

Kỳ Liên Liên Thành đứng thẳng trên một tảng đá lớn rồi từ từ thở ra một hơi.

Đám người Từ Hàng Tĩnh Trai vì Lạc Bắc mà tới. Sau khi cứu hấn, họ sẽ đi về đâu?

Bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc bị hủy, cho dù không chết thì ai có thể cứu được hấn?

Sắc Lạc tông? Dạ Ma Thiên? ... Một suy nghĩ từ từ xuất hiện trong đầu Kỳ Liên Liên Thành.

- Thập Vạn Đại Sơn.

Kỳ Liên Liên Thành ngẩng đầu lên, ánh mắt hấn mang theo một thứ khí thế không gì có thể ngăn cản mà phóng lên cao.

Bắc Minh Vương lẳng lặng ngồi trong căn nhà đá.

Tóc của lão vẫn hết sức gọn gàng, được tết lại rất đẹp. Tuy nhiên, sắc mặt của lão có phần tái nhợt. Lão vẫn khoác một tấm vải bố như trước nhưng thi thoảng lại ho khan kịch liệt.

Sắc trời đã tối.

Tới lúc này ở núi Đại Đông, mặt trời đã ngã về Tây còn ở núi Chiêu Diêu thì đã là ban đêm.

Trong căn nhà trống trải cũng không đốt đèn, nhưng cũng không khảm những viên dạ minh châu để chiếu sáng như nhiều môn phái khác. Tuy nhiên Bắc Minh vương dường như quá quen với bóng tối như vậy. Lão cứ lẳng lặng ngồi nhìn người trước mặt.

Lão nhìn người đang quỳ trước mặt. Đó là một nam tử có vóc dáng khôi ngô mặc trường bào bằng vải bố. Tuy nhiên trên phần cánh tay để lộ ra ngoài lại có một lớp lông màu vàng rất rậm. Trên người y cũng tản ra một thứ hơi thở không thuộc về người tu đạo mà là yêu khí.

Tướng mạo của người này hết sức trung hậu. Tuy nhiên đôi mắt của y lại xanh biếc. Trong bóng đêm nhìn nó giống như hai điểm ma trơi, hết sức quái dị.

Nhưng ánh mắt của Bắc Minh vương nhìn y cũng hết sức thản nhiên. Trong mắt của lão nhìn y có chút gì đó hiền lành và hòa ái giống như nhìn một tên tiểu bối vậy.

- Vương!

Hấn tử trắng niên lại dập đầu đối với Bắc Minh Vương. Trong miệng của y khi há ra có hai cái răng nanh sắc nhọn. Tuy nhiên đối với Bắc Minh vương thì nó chẳng có chút nào dữ tợn.

- Lang Gia! Người quyết định phải rời khỏi núi Chiêu Diêu ta cũng không ngăn cản người.

Bắc Minh vương lẳng lặng nhìn y:

- Có điều nếu người đã không bỏ đi thì cũng nên nói cho ta một lý do chứ?
- Tiểu thư đã rời núi.

Âm thanh của hán tử có chút kích động, dường như tức giận Bắc Minh vương tại sao lại còn phải hỏi nguyên nhân. Tuy nhiên do có sự tôn kính với lão cho nên y vẫn cúi đầu nói:

- Nhất định tiểu thư vì Lạc Bắc mà rời khỏi núi Chiêu Diêu. Thực lực của Kỳ Liên Liên Thành mạnh hơn tiểu thư nhiều nên ta muốn đi giúp.
- Người cảm thấy khó hiểu khi ta hạ lệnh không cho ai rời núi, không phái người đi giúp nó? - Bắc Minh vương lên tiếng.

Hán tử áo đen dừng lại một chút rồi ngẩng đầu nói:

- Đúng vậy! Vương! Người cũng biết hiện tại tiểu thư rất nguy hiểm. Hơn nữa nếu vì giữ thực lực của núi Chiêu Diêu chúng ta mà không đi cứu Lạc Bắc thì ta còn có thể hiểu được. Nhưng hiện tại tiểu thư đã đi. Hơn nữa, người cũng biết Hồ Yêu vương đối với chúng ta có ân như thế nào.

Nói xong câu đó, hán tử áo đen như dùng hết sức mà run rẩy. Y hiểu rõ Bắc Minh vương đã vì núi Chiêu Diêu mà phải trả giá như thế nào. Trong tâm của y cũng vô cùng tôn kính Bắc Minh vương. Tuy nhiên nói Bắc Minh vương là lá chắn của núi Chiêu Diêu thì tâm của y cũng giống hệt như núi Chiêu Diêu. Vì vậy cho dù y quyết định vi phạm mệnh lệnh của lão thì cũng tới đây để tạ tội trước. Hiện tại, đối với việc chống đối lại mệnh lệnh của Bắc Minh vương, trong lòng y cảm thấy hết sức dằn vò. Y có thể cảm thấy được Bắc Minh vương không phải là người vì lợi ích cá nhân tuy nhiên tại sao lão không quan tâm tới sự sống chết của tiểu thư?

- Hồ Yêu vương vì núi Chiêu Diêu chúng ta làm cái gì chẳng lẽ còn phải nói cho người sao?

Âm thanh của Bắc Minh vương vô tình có chút gì đó lạnh lẽo:

- Có thể đám huyền môn chính đạo không biết nhưng mỗi người trên núi Chiêu Diêu đều hiểu rõ, nếu không nhờ một mình y chặn đánh người Nga Mi ở Tây Lăng khiến cho Nga Mi không tới được núi Chiêu Diêu thì có khả năng chúng ta không tồn tại được tới giờ. Hơn nữa, y còn để cho Nhược Tuyết dẫn theo người luyện đan tới, giúp Yêu tộc chúng ta có được phương thuốc thay đổi kinh mạch, tốc độ tu luyện tăng lên. Nhờ đó mà núi Chiêu Diêu mới được như ngày nay. Ta cũng biết Nhược Tuyết là người mà y thương yêu nhất cũng là đứa con gái duy nhất.

Thân thể của hán tử áo đen run nhẹ. Y có thể nhận ra được sự tức giận trong lời nói của Bắc Minh vương. Hơn nữa y cũng hiểu rõ Bắc Minh vương và Hồ Yêu vương chính là một đôi tri kỷ. Nhưng càng như vậy thì y lại càng thêm quật cường, ngẩng đầu lên hỏi:

- Vậy tại sao không cho người đi giúp tiểu thư?
- Vì núi Chiêu Diêu.

Bắc Minh vương lại ho khan liên tiếp. Tuy nhiên y ho khan cũng là để người trước mặt không để ý tới sự tức giận của mình:

- Bởi vì núi Chiêu Diêu của chúng ta không phải cũng cũng muốn đi cứu Lạc Bắc. Bởi vì họ suy nghĩ ra dù sao thì chúng ta cũng là ngoại tộc, không phải vì Lạc Bắc cứu hai người núi Quý Du mà tin tưởng Lạc Bắc có gì khác biệt với đám huyền môn chính đạo. Hơn nữa, núi Chiêu Diêu chúng ta cơ bản cũng chẳng có cái thực lực này.

Dừng lại một chút, Bắc Minh vương nhìn hán tử áo đen rồi thở ra một hơi:

- Đúng vậy! Núi Chiêu Diêu chúng ta hiện tại có chút thực lực nhưng lại không có bằng hữu. Thực lực của chúng ta còn không bằng Trạm Châu Trạch địa, thậm chí không bằng Thục Sơn. Nhiều lắm Hoàng Vô Thần chỉ vì e ngại ta mà để cho núi Chiêu Diêu chúng ta tồn tại. Nam Hưu, Liệt Hỏa chết trong tay Kỳ Liên Liên Thành. Đông Hưu Thanh Bức bị Kỳ Liên Liên Thành đánh nát thân thể. Người thấy thực lực của núi Chiêu Diêu chúng ta thực sự mạnh như vậy sao? Người có biết rằng Kỳ Liên Liên Thành sẽ đưa tới

bao nhiêu lực lượng? Hiện tại cô ấy muốn đi thì không thể ngăn được. Nếu không cho dù toàn bộ lực lượng núi Chiêu Diêu chúng ta có xuất hiện thì cũng chưa chắc có thể đánh được với lực lượng mà Kỳ Liên Liên Thành triệu tập.

- Chúng ta có thể ảnh hưởng tới tình thế trên thế gian nhưng còn chưa có sự quyết định.
- Kỳ Liên Liên Thành thật sự lợi hại như vậy sao?- Hán tử áo đen ngơ ngác nhìn Bắc Minh vương.
- Không phải là giả lợi hại mà là Hoàng Vô Thần và Côn Luân. - Bắc Minh vương cười lạnh:
- Có một số người giống như thứ dây leo bám vào cây khác để sống. Mà chỉ có cái cây cao nhất kia mới có thể thu hút được dây leo. Như chúng ta đứng dưới tán cây không thấy được ánh mặt trời thì chắc chắn là dây leo sẽ không chủ động bỏ tới.
- Nhưng tiểu thư... - Hán tử áo đen cảm nhận được Bắc Minh vương nói có lý tuy nhiên lòng ngực của y lại giống như có một ngọn núi đè nặng hít thở khó khăn. Vì vậy mà y chỉ nói tới đó thì không nói được nữa.
- Người không được quên nó cũng là đệ tử của ta. Đối với ta mà nói thì nó quan trọng hơn bất cứ ai.

Bắc Minh vương nói đầy tức giận, nét mặt cũng trở nên lạnh lùng.

Một làn hơi thở khổng lồ cung từ thân thể của Bắc Minh vương tản ra khiến cho toàn bộ căn nhà như đóng băng. Tuy nhiên chỉ trong tích tắc, Bắc Minh vương hít một hơi làm cho làn hơi thở đó biến mất. Ánh mắt của lão không giấu được sự đau khổ, nét mặt cũng như già đi vài tuổi.

- Tuy nhiên ta không thể vì một mình nó mà để cho nhiều người phải chết.
- Thật sự không còn cách nào hay sao?

Hán tử áo đen đau khổ nhìn Bắc Minh vương:

- Vương! Thật sự không thể cứu được tiểu thư hay sao?
- Không có cách nào khác. Chỉ có chờ.

Bắc minh vương cúi thấp đầu xuống, ho khan mấy tiếng:

- Hiện tại núi Chiêu Diêu của chúng ta chỉ có thể ngồi yên, chỉ có thể thủ. Hiện tại số mệnh thiên hạ thay đổi. Trong đại loạn cho dù là Côn Luân hay Trảm châu trạch địa thì cũng chắc chắn sẽ bị tổn thất. Chúng ta ngồi yên rồi sẽ có cơ hội. - Dừng một chút, ánh mắt của Bắc Minh vương như sáng lên:
- Tất nhiên! Lạc Bắc là một biến số. Nếu như núi Chiêu Diêu chúng ta có thể cùng với thế lực tập trung quanh hấn chống lại được với Côn Luân thì ta cũng chẳng tiếc gì mà xuất binh. Dù sao thì chết cũng phải chết cho có ý nghĩa.
- Chết...cũng phải chết cho có ý nghĩa.

Hán tử áo đen lẩm nhẩm câu đó rồi đôi mắt xanh hình như cũng hơi đỏ lên:

- Vương! Vì sao người từ chối lời đề nghị của Huống Vô Tâm, không cùng với y đối phó với Hoàng Vô Thần? Làm vậy có thể khiến cho thực lực của Côn Luân giảm mạnh, còn tác động tới một phần lực lượng của Kỳ Liên Liên Thành mà giúp cho tiểu thư?
- Ta không có niềm tin đối với Huống Vô Tâm.

304. Chương 289: Một Lần Âm Sát Trong Phòng Đan Của Côn Luân.

- Hiện tại Kỳ Liên Liên Thành điều động gần như toàn bộ lực lượng bên ngoài Côn Luân. Huống Vô tâm đứng sau phát động nhìn như là thời cơ rất tốt nhưng Hoàng Vô Thần lại không giao cho Kỳ Liên Liên Thành một lực lượng nào. Cho nên ta cảm thấy được Hoàng Vô Thần nắm lực lượng trong tay mạnh hơn bất cứ sự tưởng tượng nào của chúng ta. Hơn nữa, điều quan trọng nhất là núi Chiêu Diêu chúng ta cũng không có quá nhiều thực lực để sử dụng. Có lẽ Trảm Châu trạch địa có thể bỏ ra một chút hoặc một nửa

để đi giúp Huống Vô Tâm. Một nửa thực lực còn lại cũng đủ để giữ cho Trạm Châu trạch địa tồn tại. Mà chúng ta thì không chịu nổi sự tổn thất như vậy.

- Vương! Ý của người là cho dù Huống Vô Tâm có được sự giúp đỡ của Trạm châu trạch địa nhưng cũng có thể bị thất bại nặng nề?

Thân thể của hán tử áo đen cũng cứng đờ.

- Làm sao? - Bắc Minh vương chợt ngẩng đầu. Nhìn sắc mặt của hán tử áo đen thay đổi, tâm của lão chợt cảm thấy lo lắng.

- Bắc hầu đi rồi. - Hơi thở của hán tử áo đen trở nên dồn dập.

- Bạch lão cảm thấy người quá cổ thủ cho nên đã đi Côn Luân...

- Cái gì?

Bắc Minh vương nắm chặt hai tay đồng thời ho liên tiếp:

- Bạch lão! Người không nghe lời ta?

Trong tiếng ho khan, Bắc Minh vương đau khổ nhắm mắt lại.

Lão biết Bắc Hầu Bạch lão vẫn cảm thấy bất mãn đối với quyết định của mình. Nhưng lão vẫn nghĩ Bắc hầu sẽ suy nghĩ cẩn thận. Bởi vì Bắc hầu là người có tu vi cao nhất trong số tứ hầu, cũng là người có tiềm lực nhất. Nhưng Bắc minh vương thật sự không ngờ Bắc Hầu quá mức kiêu ngạo, quá tự tin. Lão cũng không ngờ được Bắc hầu oán hận mình tới vậy, phớt lờ lệnh của lão mà tới Côn Luân. Trên thực tế, Bắc Minh vương cũng hiểu Bắc hầu không phản bội mình, hay núi Chiêu Diêu. Y làm như vậy cũng chỉ là để chứng minh mình đúng còn Bắc Minh vương ắt hẳn là sai.

Nhưng Bắc Minh vương thật sự sợ chết, không dám ra khỏi núi Chiêu Diêu, thậm chí không dám đánh với Kỳ Liên Liên Thành ?

Bắc Minh vương chỉ không muốn chết một cách vô nghĩa... Mà hiện tại khi Bắc Minh vương đau khổ nhắm mắt lại thì trong đầu lão lại hiện ra cảnh tượng trận chiến núi Chiêu Diêu khi đó. Mấy người lão, mấy vị bằng hữu, thân nhân đang dồn hết sức thì triển Thiên hồng diệt tuyệt đại pháp khiến cho máu huyết trong người biến thành Thiên Hồng độc nguyên. Chết như họ mới là có giá trị.

Vào lúc này, Bắc Minh vương thật sự cầu mong mình sai chứ không phải là Bắc hầu.

Một nam tử mặc áo sam màu xanh đang ngồi xếp bằng trên một cái bồ đoàn ở phía trước lò luyện đan.

Lò luyện đan ở trước mặt y cao chừng năm thước, tròn trịa sáng bóng. Hình dạng của nó nhìn giống như lư hương trong các ngôi miếu thờ. Tuy nhiên trên cái lư hương này lại có chạm trổ hình rồng hổ. Trong lò, ánh lửa lập lòe tỏa ra mây trời nhẹ nhàng khiến cho rồng, hổ như bay lên từ đám mây. Phía sau y là một cái tủ thuốc rất to giống như một bức tường thành. Nó cao tới mấy trượng, mà dài cũng phải tới hai mươi trượng. Mà cái tủ thuốc này được làm từ vô số những loại gỗ khác nhau. Có ngăn kéo được làm từ gỗ, có cái được làm bằng kim loại, thậm chí có cái còn được làm cả bằng ngọc.

Dưới sự dẫn dắt của chân nguyên, một cái ngăn kéo bằng bạch ngọc được mở ra. Một cái cây dược thảo nhìn giống như cây hành, tuy nhiên lá lại có răng cưa, trên cây có kết một trái màu đỏ giống như anh đào bay ra chui vào trong lò đan trước mặt y.

Đột nhiên một tiếng nổ vang lên. Khi cái cây đó vừa mới được đưa vào trong lò chưa đến nửa nén hương thì trong lò vang lên tiếng nổ. Theo tiếng nổ đó, mùi thuốc tỏa ra cũng trở nên khét lẹt.

Ánh lửa trong lò bị tắt, từ miệng của con rồng và con hổ phun ra một lớp cặn màu đen.

Hiển nhiên là lò đan này đã bị hỏng toàn bộ. Hơn nữa, căn cứ vào mùi thuốc từ trước và khi cây thuốc đó mới được đưa vào, cái lò đan này hỏng mất rất nhiều dược liệu quý hiếm. Hơn nữa, nhìn lớp cặn đã ngưng kết thành hình dạng giống như trứng chim bồ câu thì hiển nhiên đã mất rất nhiều thời gian.

Tuy nhiên nét mặt người đó vẫn bình thản. Y đứng dậy đi tới trước lò luyện đan, đưa tay vịn vào một ít cặn, đưa lên mũi ngửi xong rồi lại cho vào miệng để nếm. Cái việc này đối với y dường như hết sức bình thường.

Trên thực tế thì trong mấy chục năm qua, chuyện đan được bị hỏng đã xảy ra không biết bao nhiêu lần.

Nam tử trẻ tuổi ăn mặc kiểu văn sĩ này chính là một trong số mười người luyện đan của Côn Luân.

Mấy người đệ tử luyện đan này chính là những nhân vật lớn trong Côn Luân. Đứng dưới họ có rất nhiều được đông nhưng không một ai biết trong trần thế còn có bao nhiêu người phục vụ cho họ. Đối với những đệ tử luyện đan này mà nói thì cứ một khoảng thời gian lại có một số lượng lớn dược liệu được đưa vào Côn Luân. Một số thứ quý hiếm có thể trồng được thì đem trồng. Còn phần lớn liền theo yêu cầu của đám đệ tử này mà được phân phối về tay họ.

Với số lượng vật liệu chuyển tới cuộn cuộn đó cũng được phân ra. Có đệ tử luyện đan chỉ chuyên luyện chế đan dược nâng cao tu vi. Có người thì chuyên luyện chế đan dược nâng cao thân thể. Mà có người thì chuyên luyện đan dược chữa thương. Tuy nhiên cho dù là loại nào thì ngoại trừ một số ít đan dược quý báu ra, những đan dược còn lại phần lớn đều do một số môn phái luyện đan dưới sự quản lý của Côn Luân luyện ra.

Vì vậy mà đám đệ tử này bình thường tu hành cũng không phải luyện chế đan dược mà là nghiên cứu phương thuốc. Hơn mười tên đệ tử luyện đan liên tục thí nghiệm, sau đó đưa phương thuốc tới cho những môn phái luyện đan bên dưới. Vì vậy mà không ai ngờ được trong một năm, Côn Luân có thể luyện ra được bao nhiêu đan dược.

Trên thực tế thì Côn Luân cũng chẳng cần nhiều đan dược như vậy. Tuy nhiên cho dù Côn Luân không cần thì rất nhiều môn phái trên thế gian lại cần. Vì vậy mà khi số đan dược đó tới tay Côn Luân liền được đưa ra ngoài. Chỉ có những đệ tử của Côn Luân chuyên phụ trách về chuyện này mới có thể biết được chúng được đưa tới đâu, lung lạc bao nhiêu người để cho họ phục vụ.

Tài nguyên nằm trong tay đám đệ tử luyện đan này hơn xa so với tất cả các môn phái trên thế gian. Mà số lượng bọn họ tiêu hao cũng gấp mấy lần những môn phái luyện đan bình thường, thậm chí là mấy chục lần. Tuy nhiên bọn họ cũng chẳng có thời gian để mà suy nghĩ tới việc đó. Bọn họ chỉ cần nghiên cứu được ra phương pháp luyện chế...chỉ cần nghĩ làm sao để cho Côn Luân hùng mạnh.

Đúng lúc người trẻ tuổi đó về chút căn thuốc màu đen để cảm nhận được lực của nó thì một tên được đồng cầm một cái hộp ngọc màu đỏ đi vào. Tên đạo đồng này tên là Chân Hữu, cơ bản chẳng khiến cho người kia chú ý. Bởi vì Trữ Nhân hiểu rõ y tới đây để đưa cho mình những dược thảo cần thiết được sắp xếp trong cái tủ sau lưng. Mà sau khi tên được đồng đi vào trong phòng cũng lập tức đi tới phía cái tủ thuốc to. Tuy nhiên trước khi y tới chỗ cái tủ thuốc, bàn tay của y chợt giật giật.

Cái hộp màu đỏ trong tay y chỉ hơi run nhẹ một chút rồi hai đám mây vàng đột nhiên từ trong tay áo bốc lên giống như hai con rắn độc bò về phía Trữ Nhân.

Trữ Nhân không quay đầu lại. Tuy nhiên một chút kinh ngạc cũng xuất hiện trong mắt của gã. Một ngọn lửa màu trắng hùng hực đột nhiên từ trong tay phải y bắn ra về phía sau. Trong tích tắc, hai đám mây mù màu vàng liền bị đốt cháy hoàn toàn.

Một tia sáng chợt lóe lên khiến cho trong toàn bộ phòng luyện đan đột nhiên bao phủ bởi màu trắng. Đúng vào lúc Trữ Nhân bị thu hút thì một tia sáng màu trắng bạch cũng lao vào người y.

Một cái bóng màu trắng xuất hiện trong phòng luyện đan. Động tác và tốc độ thi triển pháp thuật của cái bóng trắng đó rất nhanh, giống hệt như quỷ mị. Ngay cả Trữ Nhân cũng không phát hiện y vào đây bằng cách nào. Tuy nhiên trong mắt của cái bóng màu trắng cũng có chút kinh ngạc.

Dường như gã cũng không ngờ được Trữ Nhân lại bị vàng sáng màu trắng của mình bắn trúng.

.....

Một vầng sáng màu vàng hóa thành hơn ngàn mũi châm nhỏ màu trắng có pháp lực dao động cực mạnh với lực lượng kinh người xuyên qua thân thể của Trữ Nhân, tạo ra vô số lỗ thủng cùng với những tia máu. Lực lượng của nó đẩy Trữ Nhân văng vào cái tủ thuốc phía sau khiến cho nó vỡ vụn.

Tuy nhiên trong nháy mắt, hai tay của Trữ Nhân cũng liên tục cử động. Trong tay trái của y đột nhiên xuất hiện một viên đan dược màu đỏ thắm. Ngay lập tức viên đan dược vỡ vụn ra rồi biến thành một luồng khí

màu đỏ chui vào trong da thịt của gã. Cùng lúc đó, tay phải của Trữ Nhân cũng bắn ra năm tia lửa màu trắng lao thẳng tới bóng người kia không để cho đối phương kịp phát ra cái pháp thuật thứ hai.

Năm vầng lửa bùng lên trên cái bóng trắng cứ như thân thể y bị thiêu đốt. Từ trong ngọn lửa vang lên một tiếng kêu đau đớn. Bóng người màu trắng bị năm ngọn lửa chạm phải liền bay ra ngoài.

Cũng giống như khi y tiến vào, cái bóng màu trắng lại giống như quỷ mỵ mà biến mất.

Tất cả mọi việc gần như chỉ xảy ra trong chùng một hơi thở. Trữ Nhân lập tức nuốt một viên đan dược màu xanh. Ngay sau đó, y liền phun ra một ngụm máu tươi màu lục, đồng thời tất cả máu tươi từ những vết thương của y cũng dừng lại, nhanh chóng khép miệng.

305. Chương 290: Ánh Lửa Nơi Côn Luân.

Tu vi và lực lượng pháp thuật của cái bóng trắng kia cũng không hề kém y, hơn nữa nhân lúc Trữ Nhân bị thu hút mà chiếm được tiên cơ. Nhưng Trữ Nhân cũng không dựa vào tu vi mà dựa vào đan dược của mình nhanh chóng ngăn chặn vết thương mà phản kích. Tuy nhiên nhìn bóng trắng lao đi, Trữ Nhân cảm thấy ớn lạnh.

Chân Hữu đã chết.

Tên được đồng gục ngã trong đồng võ vụn của tử thuốc. Cho dù có ám sát thành công hay không thì cái bóng màu trắng kia cũng không hề muốn để cho Chân Hữu được sống. Vì vậy mà một đòn của y cũng bao phủ cả Chân Hữu. Vào lúc này, trên người Chân Hữu phủ kín bởi những đường vân màu đen cùng với máu đen.

- Tại sao Chân Hữu lại ra tay với ta? Làm sao mà y có thể vào đây?

Trữ Nhân cảm thấy ớn lạnh và lo lắng.

Y biết rõ hai làn khói vừa rồi Chân Hữu phóng ra chính là Kỳ Lân diễm do Mạc Ngũ luyện chế. Mạc Ngũ cũng giống như Trữ Nhân đều là đệ tử luyện đan của Côn Luân. Điều khác biệt đó là Mạc Ngũ luyện đan đối phó với những pháp bảo và để giết người. Kỳ Lân Diễm có thể xuyên qua chân nguyên. Cho nên vừa rồi, Trữ Nhân cũng chỉ sử dụng chân hỏa bao vây rồi luyện hóa. Mà cái loại độc đan như vậy, đám được đồng cơ bản không thể tiếp xúc.

Mặc dù Trữ Nhân không biết lai lịch của cái bóng màu trắng kia nhưng y có thể khẳng định người đó chắc chắn không phải là người Côn Luân, cũng không sử dụng pháp thuật của Côn Luân. Vậy người đó làm thế nào có thể xuất hiện ở đây mà ám sát mình?

Chân Hữu cũng tới giết gã mà còn có cả Kỳ Lân Diễm. Cái bóng trắng đó có thể xuất hiện ở đây thì cũng chỉ có một khả năng đó là trong số những người Côn Luân có người cho Chân Hữu Kỳ Lân Diễm và để cho bóng trắng đó vào đây.

Đối địch với Côn Luân chính là đối địch với Hoàng Vô Thần.

Chẳng lẽ trong Côn Luân có người muốn phản lại Hoàng Vô Thần, đoạt lấy ngôi vị Chương giáo?

- Là ai định phản lại?

Suy nghĩ đó vừa mới xuất hiện thì hơi thở của Trữ Nhân cũng gần như biến mất. Bởi vì Trữ Nhân hiểu rõ cho dù là ai muốn phản lại thì Côn Luân cũng sẽ có đại biến. Bởi vì Trữ Nhân biết bản thân mình ở trong Côn Luân cũng không phải là một nhân vật quan trọng. Mà đối với một người như mình cũng bị lôi vào trong biến hóa đó thì nhất định sẽ là một đại biến khiến cho toàn bộ thiên hạ phải khiếp sợ.

- Minh Mị sư huynh?

Một làn pháp lực dao động đột nhiên xuất hiện trong một phòng luyện đan ở tầng thứ hai của Côn Luân. Trữ Nhân ngẩng đầu lên muốn hỏi xem người vừa tới rằng có chuyện gì xảy ra. Tuy nhiên câu trả lời lại chính là một tia sáng màu lục xuyên thẳng qua thân mình mà dính lên vách tường.

Lực lượng từ tia sáng trong nháy mắt làm cho vài đường kinh mạch trong thân thể của y vỡ nát, khiến cho y không kịp bóp nát một viên đan dược.

- Tại sao?

Ánh mắt của Trữ Nhân tối đi tuy nhiên y vẫn mở to không hiểu tại sao vị sư huynh của mình thường ngày có quan hệ rất tốt tại sao lại ám sát mình.

Minh Mị mặc bộ trang phục màu hồng cũng quay người, tuy nhiên ánh mắt không giấu được chút áy náy và đau khổ.

- Ta không muốn tự tay giết người nhưng ta lại không ngờ được Chân Hữu và Nguyên Kiêu không giết được người.

Khi Minh Mị quay người liền từ từ đóng cánh cửa lại tuy nhiên vẫn không giấu được mùi máu tanh trong không khí. Trong bóng đêm dày đặc, cảnh tượng Côn Luân vẫn như tiên cảnh lại có một mùi máu tanh xen lẫn vào linh khí của trời đất.

Cái bóng màu trắng vừa mới lao ra khỏi phòng của Trữ Nhân chừng bốn mươi trượng thì chợt bị một tia sáng màu đỏ cắt thành hai đoạn.

Mà cái bóng người ra tay đánh chết bóng trắng đó chỉ hơi lóe lên rồi biến mất trên sơn đạo. Chỉ chừng vài hơi thở qua đi lại có mấy tia sáng từ các phương hướng chạy tới. Sau khi dừng lại xem xét cái thi thể, tất cả đều cảm thấy khiếp sợ. Đây là lần đầu tiên trong mấy trăm năm qua có người lén được vào tới vòng thứ hai của Côn Luân. Hơn nữa hiện tại chỉ trong chừng mấy hơi thở lại có người cảm nhận được có vài lần pháp lực dao động từ những nơi khác nhau.

Mùi máu tanh nhẹ từ các nơi lập tức lan tới.

Có vài tên đệ tử sau khi cảm nhận được pháp lực dao động khác thì thì khiếp sợ mà liếc mắt nhìn nhau. Có một người nhanh chóng bay vào vòng xoay thứ ba của Côn Luân còn mấy người khác thì nhanh chóng tản ra để tìm kiếm.

.....

Trong bóng đêm yên tĩnh, trên bờ cát trắng tản ra thứ ánh sáng dịu dàng. Khắp nơi trải đầy kỳ hoa dị thảo đơm hoa kết trái. Có rất nhiều muông thú chạy trong núi rừng. Linh khí dày đặc trong trời đất giống như hóa thành thực thể. Chín vòng xoay của Côn Luân vẫn yên tĩnh như trước giống như một cảnh tiên chia cách với mọi người.

Nhưng theo những tiếng hạc kêu, rất nhiều đốm lửa từ những vòng xoay nhanh chóng bay lên. Những điểm đó hoặc sáng hoặc tối nhưng tốc độ đều rất nhanh lao ra từ trong vòng xoay lớn nhất mà cũng là vòng xoay số một mà chui vào vòng thứ hai. Rồi sau đó lại có rất nhiều đốm sáng lao tới vòng thứ ba....

Không hề có một chút dấu hiệu nhưng Côn Luân vẫn bình yên trong mấy trăm năm qua vậy mà chỉ trong nháy mắt như bị thiêu đốt mà trở nên rối loạn.

Nam Cung Tiểu Ngôn lạnh lùng lướt vào vòng xoay cuối cùng của Côn Luân. Nơi này cũng là hòn đảo thứ chín.

Từ trên hòn đảo ở giữa này nhìn lại thì tám vòng đảo nhỏ bên ngoài giống như tám bức tường thành hùng vĩ bảo vệ lấy nó.

Nhưng chỉ sợ không một ai dám coi tám hòn đảo bên ngoài là tường thành của Côn Luân. Bởi vì không một đệ tử nào của Côn Luân lại nghĩ sẽ có người tiến vào, cho dù đó là hòn đảo thứ nhất. Trong suy nghĩ của tất cả đệ tử Côn Luân thì chín hòn đảo như nối liền thành một thể, đại diện cho một nơi có quyền lực vô thượng.

- Rốt cuộc là ai?

Nam Cung Tiểu Ngôn bao vào hòn đảo trung tâm của Côn Luân với một tốc độ kinh người. Ánh mắt của y đầy lửa giận. Chỉ trong chớp lát, vô số những tin tức đã tới được tay y. Tại ba tầng đầu không biết tại sao

lại xuất hiện rất nhiều cao thủ lạ mặt ám sát đệ tử của Côn Luân. Thậm chí đám cao thủ lạ này còn có cả cao thủ của ma môn.

Đại Tu Di chính phản cừu cung trận đã được sửa chữa. Ngoại trừ nhân vật như Nguyên Thiên Y không một ai có khả năng phá được cái trận pháp đó để tiến vào Côn Luân. Mà cho dù là Nguyên Thiên Y thì cũng không thể chỉ dựa vào sức mạnh mà tạo thành một cái thông đạo tiến vào không cần phải phá hỏng trận pháp mà không có một ai phát hiện. Hơn nữa tại vòng thứ nhất cho dù là ngày hay đêm thì lúc nào cũng có một trăm tên đệ tử đi tuần.

Cho nên, nhiều người như vậy, thậm chí là cao thủ của Ma môn có thể tiến vào được Côn Luân thì chỉ có một khả năng đó là có ai đó để cho chúng vào. Hơn nữa, địa vị của người này chắc chắn rất cao, có khả năng không chế được đám đệ tử. Nếu không thì cho dù muốn thu hút sự chú ý của những người đó cũng không thể được.

Hiện tại trong số bao nhiêu đệ tử Côn Luân không biết còn có bao nhiêu người trung thành với chương giáo và bao nhiêu người phản bội?

Đã mấy trăm năm, Côn Luân không hề bị chảy máu như hôm nay. Nhìn số lượng những điểm sáng liên tục bay lên khiến cho Nam Cung Tiểu Ngôn cảm thấy vô cùng tức giận và đau lòng. Y có thể khẳng định được rằng những người đổ máu và chết đi đều là những người trung thành với chương giáo và Côn Luân. Nhưng người này cho dù thân phận cao hay thấp thì cũng đều là những hòn đá tảng giúp cho Côn Luân mạnh hơn.

- Huống Vô Tâm!

Trong đầu Nam Cung Tiểu Ngôn hiện lên cái tên đó từ những điều mà y nghe trộm được. Nam Cung Tiểu Ngôn có thể khẳng định được rằng người châm ngòi việc này chính là Huống Vô Tâm. Bởi vì ngoại trừ Huống Vô Tâm ra thì dường như không một ai phản bội lại chương giáo.

- Nhưng tại sao y lại dám phản bội chương giáo và làm ra việc tày trời như vậy?

Nhưng cho tới lúc này, đám đệ tử Côn Luân trung thành với Hoàng Vô Thần không thể hiểu được Huống Vô Tâm có thực lực thế nào mà cả gan khiêu chiến Hoàng Vô Thần. Hơn nữa, điều khiến cho y cảm thấy khó hiểu đó là chuyện lớn xảy ra như vậy mà chương giáo và các vị sư thúc, sư bá có tu vi cao tại sao vẫn chưa xuất hiện?

Bọn họ đang ở đâu? Chương giáo đang ở chỗ nào?

.....

Hòn đảo nhỏ thứ chín chính là cấm địa của Côn Luân.

Mặc dù biết cách ra vào nơi đây, hơn nữa được Hoàng Vô Thần cho phép trong trường hợp khẩn cấp có thể ra vào nhưng trước đó, Nam Cung Tiểu Ngôn cũng chỉ mới có vào một lần, hơn nữa còn ở tít ngoài xa. Vì vậy mà y không nhìn thấy được nhiều lắm. Nhưng hôm nay khi y tiến vào trung tâm của Côn Luân, đặt chân lên mảnh cấm địa thì trước mắt vẫn không nhìn thấy cảnh vật nào khác. Nhưng khi y tiến vào thêm một chút thì thấy được một bóng người mặc trang phục màu vàng.

Bóng người đó mặc trường bào nơi ngực có xuyên một cái ngọc hoàn. Mái tóc của y rất dài. Y lặng lẽ đứng trước một dòng suối. Từ trên người y tỏa ra một thứ khí thể vương giả trong thiên hạ chỉ có ta là vua.

Hai mắt của y vẫn nhắm chặt như trước nhưng khắp cả thiên hạ cũng chỉ có một mình y là có thứ hơi thở đó.

306. Chương 291: Côn Luân Quyết.

. - Chương giáo.

Nam Cung Tiểu Ngôn nhanh chóng vọt tới thi lễ với Hoàng Vô Thần. Mặc dù y đã gặp nhân vật nắm cả Côn Luân trong tay nhưng mỗi lần diện kiến, Nam Cung Tiểu Ngôn đều cảm thấy run rẩy. Thứ rung động

đó không chỉ là do gặp phải người có quyền lực mà Nam Cung Tiểu Ngôn có thể cảm nhận được sự chênh lệch về lực lượng. Sự chênh lệch đó khiến cho người ta cảm thấy kính nể và sùng bái.

Sau khi thi lễ với Hoàng Vô Thần một cái, Nam Cung Tiểu Ngôn cũng không nói gì. Bởi vì trong nháy mắt nhìn thấy Hoàng Vô Thần, sự lo lắng, tức giận của y hoàn toàn biến mất. Trên thực tế đối với phần lớn người của Côn Luân chỉ cần Hoàng Vô Thần vẫn còn thì vẫn không chế được lực lượng. Mà hiện tại, mặc dù Hoàng Vô Thần vẫn nhắm mắt nhưng gã đứng ở đó Nam Cung Tiểu Ngôn vẫn cảm nhận rõ ràng là đang nhìn mình, quan sát toàn bộ cả tám hòn đảo bên ngoài và cả....thiên hạ.

- Theo ta tới đây đi.

Hoàng Vô Thần cũng không để cho Nam Cung Tiểu Ngôn có cơ hội thông báo tình hình bên ngoài. Đường như gã có thể biết được Nam Cung Tiểu Ngôn tới và định nói gì. Gã chỉ chờ Nam Cung Tiểu Ngôn để y không nói được mà thôi. Sau khi nói một câu thần nhiên, Hoàng Vô Thần liền từ từ xoay người mà đi về phía Đông.

Nam Cung Tiểu Ngôn liền lập tức đi theo. Hoàng Vô Thần đi cũng không nhanh, từng bước một. Tuy nhiên Nam Cung Tiểu Ngôn lại như hóa thành một vầng sáng màu tím gần như sử dụng toàn bộ chân nguyên trong người mới có thể theo kịp.

Nhìn bóng lưng trước mặt, thậm chí Nam Cung Tiểu Ngôn còn có thể nhìn thấy rõ nhưng hoa văn trên áo của Hoàng Vô Thần. Hoàng Vô Thần bước đi hết sức lững thững nhưng toàn bộ không gian dưới chân của y như bị rút ngắn lại. Nhìn tưởng như y chỉ bước một bước nhỏ nhưng Nam Cung Tiểu Ngôn lại phải di chuyển cả mười trượng.

Nam Cung Tiểu Ngôn lại càng cúi đầu cung kính. Bởi vì y biết, Hoàng Vô Thần phải cố tình đi chậm cho nên mình mới có thể theo kịp phía sau.

....

Trước mặt Hoàng Vô Thần xuất hiện một gian nhà gỗ cũ nát.

Gian nhà gỗ nằm ở sườn đông của một hòn núi nằm bên cạnh hòn đảo ở tầng thứ chín. Dưới sườn núi có một cái hồ sâu màu lam hình trăng lưỡi liềm. So với đám kỳ hoa dị thảo nở xung quanh, gian nhà gỗ thật sự đã mục nát bất cứ lúc nào cũng có thể sập.

Nhưng khi tới cửa gian nhà gỗ, Hoàng Vô Thần liền dừng lại. Từ người y vẫn tản ra thứ khí thế uy quyền tuyệt đối trên thế gian tuy nhiên lại thi lễ với căn nhà gỗ rồi nói:

- Phải nhờ Lao sư thúc ra tay rồi.

- Sư thúc? Sư thúc của chúng giáo?

Nam Cung Tiểu Ngôn nghe thấy vậy thì ngẩn người. Không ngờ ở đây vẫn còn có một vị sư thúc của Hoàng Vô Thần. Cho dù Nam Cung Tiểu Ngôn được tiếp xúc với Hoàng Vô Thần rất nhiều nhưng chưa từng biết đến có một người như vậy.

- A? Cuối cùng thì Huống Vô Tâm cũng không nhịn được nữa rồi?

Sau một lúc im lặng, trong căn phòng gỗ như có một người vừa mới ngủ say tỉnh dậy liền nói:

- Ta biết rồi.

Nam Cung Tiểu Ngôn cảm thấy kinh hãi. Bởi vì âm thanh đó mặc dù hết sức già nua nhưng lại không hề có lấy một chút nào đặc ý. Đường như người đó ở đây cũng chỉ vì chờ đợi chuyện này mà thôi.

Mà vào lúc y cảm thấy kinh hãi thì từ bên trong âm thanh lại vọng ra có chút hứng thú:

- Tên tiểu tử này là đệ tử của ai?

- Nó là đệ tử của Cửu Bạt. - Hoàng Vô Thần gật đầu nói.

- Đệ tử Cửu Bạt? A! Rất tốt.

Mặc dù tu vi của Nam Cung Tiểu Ngôn không bằng Nam Ly Việt nhưng cũng là nhân tài kiệt xuất giống như Kỳ Liên Liên Thành và Nam Ly Việt. Nhưng âm thanh già nua kia lại liên tục khen ngợi dường như với lão tu vi cao thấp cũng không phải là tiêu chuẩn đánh giá của lão.

Không ai biết có bao nhiêu kẻ địch tiềm nhập vào trong Côn Luân.

Tại vòng xoay thứ nhất của Côn Luân, Long Thiên Chiến âm trầm nhìn hai cái xác chết trước mặt. Một cái xác chết cả nửa người bị nổ tung, nhưng chỉ cần nhìn chỗ quần áo còn sót lại, Long Thiên Chiến cũng nhận ra được đó là một trong những đệ tử của Kiếm Ti. Trong những nhân vật lớn của Côn Luân thì các Ti có chức trách rõ ràng và hiệu quả.

Như Được Ti mà Trữ Nhân ở là chỗ chuyện luyện thuốc. Còn chỗ của Long Thiên Chiến chính là Tuần Sơn ti, chuyên phụ trách việc tuần tra, trận pháp phòng ngự và phát hiện tung tích địch. Có thể nói Tuần Sơn ti chính là con mắt của cả chín vòng xoáy. Còn Kiếm ti thì tương đương với ngọn mâu của Côn Luân, là một trong những lực lượng chủ yếu.

Mặc dù Tuần Sơn ti phát hiện ra tung tích địch nhưng rất nhiều lúc lại do đệ tử của Kiếm Ti ra tay. Mà tất cả những hành động của Côn Luân, diệt trừ các thế lực đối lập với mình, phần lớn đều do đệ tử của Kiếm ti rồi núi. Lúc trước người nắm Kiếm ti trong tay chính là một trong số thập đại kim tiên của Côn Luân - La Thần Tướng.

Cho nên kinh nghiệm đấu phép và tu vi pháp thuật của đệ tử Kiếm ti bình thường so với các ti khác đều cao hơn nhiều. Hơn nữa, Long Thiên Chiến này có thể nhận ra được cái thi thể trước mặt mình là một tên đệ tử của Kiếm ti có tu vi cao hơn đệ tử bình thường rất nhiều.

Nhưng hiện tại, y lại bị người ta ám sát. Cũng giống như mấy tên đệ tử Côn Luân trước đó, người này cũng bị ám sát ở trong Côn Luân.

.....

Hơn mười cột sáng màu vàng nhạt đột nhiên từ vòn thứ nhất, thứ hai và thứ ba vọt lên trên trời.

Hơn mười cột sáng đó giống như một thứ bùng phát ra ánh sáng, lại giống như xạ tuyến lao thẳng lên không trung để xác định vị trí.

Hai mươi đệ tử mặc áo vàng của Côn Luân đứng sau lưng Long Thiên Chiến đột nhiên cử động một cách ăn ý. Cứ vài người một tổ, những người đó phân tán ra với tốc độ kinh người, lao về phía những cột sáng màu vàng đó. Đám đệ tử Tuần sơn của Côn Luân có thân pháp hơn xa so với những đệ tử khác. Hơn nữa, phần lớn đám đệ tử tuần sơn giỏi về vọng khí và thuật ẩn nấp, hiểu cách truy tung, phát hiện hơi thở của đối phương. Những cột sáng màu vàng đó đều là do khi đệ tử tuần sơn phát hiện ra tung tích của kẻ địch liền phát ra tín hiệu. Mà Long Thiên Chiến chỉ phụ trách tại vòng xoay thứ nhất cho nên mấy tín hiệu bên trong cũng không liên quan tới họ.

Sắc mặt của đám đệ tử tuần sơn đều lạnh lùng lao đi với tốc độ nhanh nhất có thể. Không ngờ bên trong Côn Luân có nhiều kẻ địch đột nhập vào như vậy. Chuyện này không chỉ khiến bọn họ chịu trách nhiệm lớn mà còn là một điều nhục nhã.

Không ai biết được đám địch thủ lao vào còn ám sát bao nhiêu nữa. Nhưng có thể khẳng định được, lâu lắm rồi Côn Luân không hề xảy ra tình huống như vậy. Vì vậy mà mặc dù Côn Luân có những nhân vật tương đương với chưởng giáo các tông phái, đệ tử có tu vi cao rất nhiều nhưng vẫn lúng túng. Nếu như không thể nhanh chóng tìm ra đám địch thủ lao vào thì sẽ có nhiều đệ tử của Côn Luân chết bởi tay của chúng.

Mà trong tình hình như vậy thì cách tốt nhất đó là bắt sống được vài người rồi moi tin từ miệng của chúng để biết được một cổ chỉ tiết rồi nhanh chóng tìm ra những kẻ còn lại.

Nhưng trong nháy mắt khi những cột sáng đó phóng lên, đám đệ tử tuần sơn sau lưng Long Thiên Chiến tản ra thì cho dù là Long Thiên Chiến hay là đệ tử tuần sơn cũng đều khựng người lại.

Gần như toàn bộ đệ tử của Côn Luân trong cả chín hòn đảo đều khựng người lại.

Trong khoảng không bao phủ cả chín hòn đảo của Côn Luân chợt xuất hiện chín làn ánh sáng mờ.

Chín lần ánh sáng đó không có hình dạng nhưng lại vắt ngang cả bầu trời giống như chín tấm vải lớn che phủ không trung của Côn Luân. Lúc này mặc dù đang là đêm tối nhưng chín vầng sáng lại giống như ánh nắng chiếu xuống dưới.

Theo chín vầng sáng đó xuất hiện, tất cả đệ tử Côn Luân đều cảm thấy trong Côn Luân như mất đi một cái gì đó. Toàn bộ lực lượng vô hình bao phủ giúp họ không cần phải tập trung cảm nhận hoàn toàn biến mất.

Đại Tu di chính phản cửu cung trận vẫn bao phủ bên trên Côn Luân, từng bị Nguyên Thiên Y phá hỏng một lần bây giờ không ngờ biến mất.

Trong nháy mắt Long Thiên Chiến ngậy người nhưng có một cơn tức giận từ trong tim của y trào ra.

Không ngờ có người yên lặng phá vỡ được Đại Tu di chính phản cửu cung trận. Cái chuyện ám sát xảy ra khắp nơi chẳng qua là để thu hút sự chú ý của Côn Luân giúp cho đối thủ có thể nhân cơ hội dùng cách gì đó mà phá vỡ trận pháp. Cái chuyện ám sát quy mô lớn cũng chẳng qua là để mở màn mà thôi. Hoặc có thể nói, Đại Tu di chính phản cửu cung trận bị phá mới thực sự là mở màn.

Đó cũng không phải là chuyện ám sát quy mô lớn mà là một âm mưu làm đảo lộn toàn bộ Côn Luân khiến cho cả thiên hạ phải khiếp sợ.

- Là ai mà dám đối đầu với chưong giáo?

307. Chương 292: Lực Lượng Của Những Bóng Ma

ma

Long Thiên Chiến không thể tìm được tự hỏi câu đó. Vô số những tia sáng từ trong các vòng xoay của Côn Luân phóng lên.

Toàn bộ Côn Luân hoàn toàn chấn động.

Lúc trước khi chuyện ám sát xảy ra thì mặc dù phần lớn đệ tử Côn Luân đều bị kinh động nhưng bọn họ vẫn yên lặng. Bởi vì bọn họ không phải là đệ tử của Tuần Sơn ti hay là Kiếm ti. Xử lý những chuyện như vậy không phải phạm vi của họ. Hơn nữa mặc dù bọn họ kinh ngạc nhưng cũng không hề nghi ngờ việc Tuần Sơn ti hay Kiếm ti sẽ giải quyết được đám kẻ địch đó. Nhưng hiện tại, gần như tất cả mọi người đều hiểu ra đây không chỉ là một chuyện ám sát đơn giản mà là một cái âm mưu được chuẩn bị từ rất lâu.

Càng lúc càng có nhiều những vầng sáng mờ tỏ trong ba vòng xoáy của Côn Luân sáng lên. Hiển nhiên rằng địch nhân ẩn nấp trên đảo của Côn Luân cơ bản không dưới một trăm người. Nhưng tại một trong số những vầng sáng vọt lên ở tầng thứ hai lại chia ra thành mấy hướng, trút xuống như nước lũ về phía ba vòng đảo của Côn Luân.

Đó là toàn bộ đệ tử của Kiếm ti đã xuất hiện.

Mặc dù mấy trăm năm qua chưa có biến cố xảy ra nhưng chỉ sau một chút kinh hoàng ban đầu, mấy nhân vật lớn của Côn Luân cũng bắt đầu nhanh chóng triển khai.

Long Thiên Chiến bay lên cao. Rất nhiều đệ tử tuần sơn liền bay tới trước mặt y rồi nhanh chóng lao đi. Một đám tin tức thu thập được nhanh chóng được truyền đi nơi khác.

Chỉ trong một lát thời gian, số lượng địch nhân lọt vào Côn Luân bị bắt hai người, đánh chết mười lăm người. Hai tên bị bắt giữ đã được Luật ti tiếp nhận. Tin rằng chỉ qua một chút thời gian nữa sẽ mọi được vài thứ tin tức hữu dụng. Mà Long Thiên Chiến cũng có thể khẳng định trong tình huống kẻ địch không còn chỗ ẩn nấp thì tất cả những tên lẫn vào trước đó sẽ được tìm ra.

Nhưng đúng lúc này, đồng tử trong mắt Long Thiên Chiến co lại.

Nơi khoảng không trên đỉnh đầu y, đột nhiên xuất hiện một trận lốc xoáy như có một con mắt mở ra. Một ngọn lửa màu đen như một tia chớp lao về phía Long Thiên Chiến. Long Thiên Chiến vội vàng lướt sang ngang hơn mười trượng. Là một trong số mười trượng ti của Tuần sơn ti, tốc độ đòn pháp của Long Thiên

Chiến vượt qua phần lớn những người tu đạo trên thế gian. Nhưng ngọn lửa màu đen kia dường như đã bám chặt lấy y nên cũng nhanh chóng thay đổi phương hướng.

Cái này nếu không phải là một đạo pháp thuật tập trung tinh thần của đối thủ thì cũng là một thứ pháp thuật cực mạnh có thể bám vào khí của đối phương. Mà trong đạo pháp thuật đó tản ra pháp lực dao động rất mạnh cơ bản Long Thiên Chiến không thể ngăn cản. Nếu không thì y đã không né tránh.

- Ai?

Long Thiên Chiến cũng chỉ thầm hỏi như vậy. Bởi vì nhìn ngọn lửa màu đen khi chỉ còn cách y chừng hai mươi trượng thì áp lực của nó đã khiến cho chân nguyên của y gần như không lưu chuyển được, không thể phóng ra được pháp thuật. Không biết người phóng ra pháp thuật đó có tu vi hơn Long Thiên Chiến mấy cấp bậc. Hơn nữa, Long Thiên Chiến cũng chưa phát hiện ra ai là người phóng ra cái pháp thuật đó. Có lẽ chỉ có những người có tu vi gần với Thập đại kim tiên mới có thể có được lực lượng như vậy.

Rất nhiều vầng sáng màu vàng lập tức ập về phía Long Thiên Chiến.

Lúc này, rất nhiều đệ tử Tuân sơn xung quanh đều thấy cảnh đó. Nhưng cho dù tốc độ phi độ của họ có nhanh tới mấy cũng không thể so được với ngọn lửa màu đen. Mắt nhìn thấy Long Thiên Chiến sắp bị một đòn đó đánh chết thì đột nhiên một vầng ánh sáng màu tím chợt xuất hiện giữa không trung rồi lao thẳng vào ngọn lửa màu đen với một tốc độ kinh người. Một tiếng nổ rung chuyển trời đất vang lên. Xung quanh ngọn lửa màu đen chợt xuất hiện một vầng sáng khổng lồ đầy sự khủng bố.

Long Thiên Chiến gần như theo bản năng lao sang một bên liền quay đầu lại. Vầng ánh sáng màu tím kia từ phía sau y bay tới gần gần ngọn lửa màu đen cho y. Mà hiện tại trên người y vẫn còn cảm giác đau đớn. Thực sự cũng không phải do ngọn lửa màu đen vì nó đã bị vầng sáng màu tím kia đánh nát.

Điều khiến cho y cảm thấy chết lặng đó là vầng sáng màu tím đó tản ra khí thể sắc bén của Kiếm ý và kiếm khí cực mạnh.

Vầng sáng màu tím đột nhiên xuất hiện đó không ngờ lại là một đạo bản mệnh kiếm nguyên.

- Ai?

Long Thiên Chiến có thể khẳng định được người cứu mình là đệ tử của Côn Luân. Nhưng đạo bản mệnh kiếm nguyên đó so với một vài người của Côn Luân tu luyện thành bản mệnh kiếm nguyên lại hoàn toàn khác biệt. Sau khi nhìn quanh, xuất hiện trong tầm mắt của y là một người thanh niên mặc trang phục màu xám.

Gương mặt của người thanh niên đó có phần gầy gò, đầu trọc lốc nhưng lại mang tới cho người ta một cái cảm giác âm trầm và lạnh lùng.

Không phải chỉ có Long Thiên Chiến mà tất cả những đệ tử trẻ tuổi của Côn Luân cũng đều chưa thấy người này. Nếu như bình thường thì chỉ sợ cảm giác đầu tiên của tất cả mọi người sẽ là y không phải đệ tử của Côn Luân. Nhưng trong tay y lại cầm một cái ngọc quyết màu vàng. Đó chính là Côn Luân quyết.

Côn Luân quyết tản ra hơi thở độc đáo của nó. Cũng chỉ có chương giáo Hoàng Vô Thần mới có thể phát ra Côn Luân quyết, điều động các ti của Côn Luân.

- Cho đệ tử dưới quyền người lui hết vào đảo thứ tư.

Không hề nói nhiều, sau khi ngăn cản hộ Long Thiên Chiến một đòn, người thanh niên liền nói với Long Thiên Chiến:

- Cho người trong vòng nửa nén hương phải lệnh cho tất cả đệ tử lui vào trong đảo thứ tư.

- Toàn bộ lui về đảo thứ tư?

Hơi thở của Long Thiên Chiến như dừng hẳn. Y không rõ tại sao. Chỉ trong một nửa nén hương là có thể tìm được toàn bộ đối thủ nhưng hiện tại người kia lại truyền ý chỉ của chương giáo để cho toàn bộ phải lui về đảo thứ tư?

Chẳng lẽ muốn bỏ ba hòn đảo ngoài?

Cơ bản Long Thiên Chiến nghĩ mãi không ra. Tuy nhiên từ hơi thở bình tĩnh và âm trầm của người thanh niên cùng với thân phận đại diện của y khiến cho gã không có thời gian suy nghĩ tiếp. Theo dấu tay của y, hơn mười tia sáng đột nhiên bay về phía các nơi của hòn đảo thứ nhất.

Cũng lúc đó tại đảo thứ hai và thứ ba cũng có mấy người mặc áo xám trẻ tuổi lặng lẽ truyền lệnh.

Không ai biết được những người trẻ tuổi có thực lực gần với Nam Ly Việt này từ đâu mà ra.

Nam Cung Tiểu Ngôn tận mắt nhìn thấy những người thanh niên áo xám lạnh lùng xuất hiện từ hòn đảo thứ tám. Sau khi nhận lệnh, họ nhanh chóng biến mất ở các hòn đảo của Côn Luân.

Những người thanh niên áo xám đó khiến cho y bị chấn động không hề kém gì so với khi Đại Tu di chính phản cửu cung trận bị biến mất. Nam Cung Tiểu Ngôn nắm trong tay đám đệ tử thân truyền của Thập đại kim tiên, có thể nói là người gần nhất với tầng lớp cao nhất của Côn Luân. Hơn nữa, Hoàng Vô Thần vô cùng tin tưởng y, cho y trong tình hình khẩn cấp có thể tiến vào đảo thứ chín.

Nhưng cho dù là y thì cơ bản cũng không biết tới sự tồn tại của những người áo xám có tu vi không kém gì mình đó.

Nếu chỉ có một, hai người thì thôi. Nhưng những người thanh niên áo xám giống như những bóng ma ẩn nấp lâu ngày, chỉ có một sự âm trầm ác nghiệt cầm Côn Luân quyết đi đó lại có tới mấy chục người. So với Kiếm ti thì những người mặc áo xám đó bề ngoài mặc trang phục màu bạc của đệ tử Côn Luân chẳng khác nào những cây nỏ cứng ẩn nấp trong Côn Luân.

Nhưng càng như vậy, Nam Cung Tiểu Ngôn lại càng thêm vững vàng. Mãi cho tới lúc này, y mới biết được Côn Luân vốn thống trị huyền môn trong thiên hạ ẩn dấu một cái thực lực ở phía sau như thế nào.

Trên thực tế, ngoại trừ Hoàng Vô Thần ra cũng không một ai biết được trong tay y có lực lượng như thế nào. Có điều cái lực lượng đó chắc chắn nằm ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Chỉ có điều Nam Cung Tiểu Ngôn cảm thấy hơi khó hiểu là Hoàng Vô Thần cũng không e ngại mình. Ở đây một lúc, Nam Cung Tiểu Ngôn đã thấy Hoàng Vô Thần điều động hai đám người không biết. Một là lão nhân ở trong căn phòng gỗ tại đảo thứ chín cùng với đám đệ tử áo xám có tu vi sà sà như y. Mặc dù vẫn chưa nhìn thấy lão nhân trong căn phòng kia như thế nào, cũng không cảm nhận được pháp lực dao động từ lão, cũng chỉ biết đó là sư thúc của Hoàng Vô Thần. Nhưng qua hai người nói chuyện thì tu vi của lão nhân đó chắc chắn là kinh thể hải tặc, ít nhất cũng là nhân vật cấp bậc thập đại kim tiên. Còn đám đệ tử áo xám thì cũng nhất định là đệ tử thân truyền của lão, được truyền thụ điển tịch tối cao của Côn Luân, thậm chí còn có thể được chính tay Hoàng Vô Thần truyền thụ.

308. Chương 292.1: Lực Lượng Của Những Bóng Ma

ma

Mà khi điều động những lực lượng đó, Nam Cung Tiểu Ngôn có thể khẳng định được vị chương giáo mà mình tôn kính đã sớm đoán được Huống Vô Tâm sẽ phản bội mình, hơn nữa còn có sự chuẩn bị từ trước. Nhưng nếu vậy thì tại sao lại không bắt hoặc đánh chết Huống Vô Tâm sớm đi? Mặc dù hiện tại đang ở hòn đảo thứ chín nhưng Nam Cung Tiểu Ngôn biết rõ rất nhiều đệ tử Côn Luân đang đổ máu, thậm chí có nhiều người là trụ cột của Côn Luân.

Nam Cung Tiểu Ngôn chưa bao giờ hoài nghi quyết định của Hoàng Vô Thần. Người như Hoàng Vô Thần chắc chắn chẳng e ngại Huống Vô Tâm. Nhưng cũng vì điều đó Nam Cung Tiểu Ngôn mới cảm thấy khó hiểu tại sao Hoàng Vô Thần lại muốn để cho Huống Vô Tâm phát động dẫn tới nhiều đệ tử của Côn Luân chết đi như vậy.

- Nam Cung Tiểu Ngôn.

Vào lúc mà Nam Cung Tiểu Ngôn nhìn người thanh niên áo xám thứ hai rời khỏi và đang nghĩ vậy thì Hoàng Vô Thần đứng gần trước mặt y chợt gọi tên y. Sau đó, gã lên tiếng một cách bình thản nhưng lại vô cùng uy nghiêm:

- Bắt đầu từ lúc này, toàn bộ Kiếm ti do người quản lý. Người phối hợp cùng với Minh Thập Thất bố trí phòng ngự ở vòng thứ tư đi.

Minh Thập Thất là một tên đệ tử mặc áo xám cuối cùng đứng trước Hoàng Vô Thần. Tướng mạo của y cũng chỉ chừng hai mươi, nhìn hết sức thanh tú. Điều này khiến cho hơi thở âm u trên người gã ít hơn những người áo xám khác rất nhiều. Mà sau khi nghe Hoàng Vô Thần nói vậy, người thanh niên áo xám kia lập tức quay sang gạt đầu với Hoàng Vô Thần, nhìn qua cũng không quá khó gần.

Nhưng Nam Cung Tiểu Ngôn lại lập tức ngậy người:

- Chưởng quản Kiếm ti?

Kiếm ti là một trong số chiến lực quan trọng của Côn Luân với cả ngàn đệ tử. Mà lúc trước, Nam Cung Tiểu Ngôn chỉ phụ trách Thanh ti truyền tin tức. Cho dù nhìn từ góc độ nào thì Nam Cung Tiểu Ngôn cũng không có tư cách và thực lực quản lý Kiếm ti.

- Minh Thập Thất sẽ nói cho người biết phải làm thế nào. Người của y sẽ giúp người nắm Kiếm Ti trong tay. Người cứ theo hiệu lệnh mà chấp hành là được rồi.

Nhưng Hoàng Vô Thần lại không cho Nam Cung Tiểu Ngôn một đường từ chối. Sau khi nói xong câu đó, Hoàng Vô Thần chỉ giải thích có một câu:

- Ta không biết có thể tin tưởng hoàn toàn người nào ở Kiếm ti cho nên ta phái người đi.

- Đệ tử tuân lệnh.

Trong đầu Nam Cung Tiểu Ngôn như có một tiếng sấm đồng thời máu trong người y cũng dường như sôi lên. Mặc dù y vô cùng tin tưởng Hoàng Vô Thần và lực lượng của lão nắm trong tay nhưng những lời nói của Hoàng Vô Thần khiến cho y cảm giác được chuyện này nghiêm trọng như thế nào. Có thể nói mặc dù có sự chuẩn bị từ trước nhưng Hoàng Vô Tâm đưa lực lượng tới cũng gây ra uy hiếp cho Hoàng Vô Thần.

.....

Khi Nam Cung Tiểu Ngôn cùng với Minh Thập Thất từ trong hòn đảo thứ chín bay đi, trong ba hòn đảo đầu đã xuất hiện đủ mọi loại hào quang.

Không có từ nào có thể miêu tả được cảnh tượng lúc này. Ở tất cả mọi nơi trong ba hòn đảo đầu tiên, cùng một lúc ít nhất có tới mấy trăm vầng sáng lao lên với tốc độ cực nhanh kéo theo những dải sáng dài bay vào hòn đảo thứ tư.

Cảnh tượng hoành tráng mà thê lương.

Trong nháy mắt khi những điểm sáng đó lao vào hòn đảo thứ tư thì một lần pháp lực dao động khiến cho người ta cảm thấy khó thở đột nhiên bao phủ cả phạm vi ngàn dặm. Toàn bộ vòng xoay thứ nhất đột nhiên trầm xuống giống như cả hòn đảo bị một cái chùy lớn đập mạnh xuống một cái.

Trên hòn đảo ở vòng thứ nhất, toàn bộ phòng ốc, kỳ hoa dị thảo, thậm chí là núi đá vẫn còn nguyên vẹn nhưng cả hòn đảo nhỏ lại bị một thứ lực lượng cực mạnh bao phủ khiến cho nó chìm xuống.

Trong nháy mắt, có rất nhiều tia sáng từ hòn đảo thứ nhất bay lên. Tuy nhiên những tia sáng đó giống như ngọn đèn bị dập tắt trong gió. Những bóng người trong những tia sáng thoảng cái liền biến thành một làn sương máu.

Trong vòng một hơi thở, từ những hòn đảo ở vòng thứ hai và thứ ba có vài chục tia sáng lao lên điên cuồng. Nhưng đúng vào lúc này, khi chín vầng sáng trên cao vừa biến mất thì bầu trời cũng trở nên đỏ thẫm.

Trong cả Côn Luân xuất hiện một cơn mưa.

Được sự bao phủ của Đại Tu Di chính phản cứu cung trận, Côn Luân không bị sự ảnh hưởng của thời tiết thì bây giờ lại xuất hiện một trận mưa.

Trận mưa đó...được tạo ra bởi những tia sáng màu hồng.

Vô cùng vô tận những tia lửa giống như tơ nhận bao phủ vòng xoay thứ hai và thứ ba trong nháy mắt.

Cảm giác không ổn, những bóng người lao ra từ vòng thứ hai và thứ ba gần như vừa chạm phải những tia lửa đó lập tức ngã xuống. Khi ngã xuống, mặc dù trên người họ không hề có ánh lửa nhưng thân thể lại trở nên khô héo, toàn bộ chân nguyên và khí huyết của họ bị đốt khô trong nháy mắt.

Có một nửa số người ngăn cản được những tia lửa đầy trời mà lao đi. Tuy nhiên những tia chớp màu vàng nhanh chóng ngưng tụ chẳng khác nào những cây thương với lực kinh người đã xuyên qua người họ. Trong nháy mắt khi những cái bóng đó bị tia sáng vàng xuyên qua, thất khiếu đều xuất hiện những tia sáng rồi sau đó bọn họ nhanh chóng hóa thành tro tàn.

Tối nay, Côn Luân tràn ngập cảnh tượng khiến cho người người chấn động.

Chỉ trong vòng ba tới bốn hơi thở, ba hòn đảo của Côn Luân đã không còn một sự sống.

Những tia lửa ngập trời không biết do người nào phát ra lại không hề phá hỏng bất cứ một cái kiến trúc hay kỳ hoa dị thảo. Nhưng tất cả những thứ gì di động đều biến thành sương máu hoặc là bị đốt thành thây khô.

.....

- Là ba lão bất tử ở vòng xoay thứ tám. - Huống Vô Tâm đứng trên đầu của một con thuyền lớn nhìn những tia lửa đầy trời thu gặt những sinh mệnh cùng với những tia sáng mà nở nụ cười:

- Nếu bình thường, ta nhiều lắm chỉ có thể đối phó được với một người chứ không chống được hai người liên thủ.

- Ta hy vọng bọn họ hành động nhanh lên một chút đừng để người của ta chết vô ích.

Bên trái Huống Vô Tâm, một nam tử có gương mặt mỏng, không có lấy một sợi râu hay lông mi cười lạnh. Âm thanh của y nghe có chút âm như những giống như một con rắn độc chui vào lỗ tai của người khác.

Ánh mắt của y dõi về phía bầu trời xa xa. Ở một nơi nào đó có mấy cái bóng tím đang liên tục xuyên qua. Từ viên bảo thạch liên tục từ tay họ bay vào các vị trí trong không trung. Đồng thời có một thứ lực lượng vô hình từ từ bao phủ lấy những viên ngọc thạch khiến cho chúng lơ lửng trong không trung, chậm rãi tạo thành hai cây cột đá khổng lồ có hình Phật.

Từng vòng sáng kỳ dị và pháp lực dao động khó hiểu từ đó phát ra. Nam tử không có râu và lông mi cũng không để ý tới những bóng tím đang bày trận pháp hay cái trận pháp còn chưa hình thành kia.

Vào lúc này, ánh mắt của y tập trung vào một cái bóng xám đang đứng yên lặng ở dưới đuôi thuyền. Quanh thân cái bóng xám đó có một làn sương mù bao phủ, cơ bản không nhìn rõ bộ mặt của y.

Nam tử áo lục cũng không nhận ra tu vi của người đó cao hay thấp. Nhưng chừng một nén nhang trước, y có thể thấy đám đệ tử mặc áo tím tinh thông trận pháp của Đại Tự tại cung dưới sự chỉ huy của y, yên lặng phá vỡ Đại Tu Di chính phản cừu cung trận. Chưa nói, Huống Vô Tâm dường như hết sức tin tưởng, không ngờ giao hết toàn bộ lực lượng để cho người đó chỉ huy.

Cả con thuyền tối đen lơ lửng trên mặt biển. Chiếc thuyền đó đủ để chứa cả ngàn người, giống như một con quái thú đang từ xa nhìn Côn Luân chằm chằm.

Phía sau con thuyền lớn có vô số bóng người đang đứng. Bóng người dày đặc, liếc mắt không nhìn thấy phía cuối. Từ trong đám người tản ra những làn pháp lực dao động khác nhau. Những người này và nam tử áo lục âm nhu ở trên thuyền cùng với nam tử áo xám bao phủ trong làn sương mù đều chỉ có thể dựa vào pháp lực dao động tản ra để đoán được lai lịch đối phương.

Đối với những người khác mà nói một chút pháp lực dao động không hề xa lạ, thậm chí quen thuộc. Những làn pháp lực dao động đó có thể là bằng hữu của họ, cũng có thể là cừu địch. Nhưng hiện tại, bọn họ tới đây cũng đều lấy Côn Luân làm kẻ địch chung.

Đám người đông như kiến không nhìn thấy điểm cuối khiến cho bất cứ một ai nhìn thấy cũng đều choáng váng. Tất cả những người đó đều mặc một bộ đạo bào màu đỏ.

Vô số những cái bóng màu đỏ khiến cho trên mặt biển như trải ra một tấm thảm đỏ rộng. Mà mặt biển dưới chân những người đó do pháp lực dao động khác nhau mà chấn động, găm lên. Trên đỉnh đầu của họ có một đám mây đen cuộn cuộn như đang nuôi dưỡng một thứ gì đó đáng sợ.

Không một ai có thể ngờ được Huống Vô Tâm lại có thể tập kết một lực lượng khổng lồ đến thế.

309. Chương 293: Đại Loạn! Đại Trị

trị

Những bóng người màu đỏ phía sau con thuyền đen khổng lồ không còn giống với những người tu đạo mà giống như một đội quân khổng lồ trên thế gian.

Nhiều người tu đạo tập trung ở đây như vậy, nếu như thường ngày cho dù cách vòng xoay thứ nhất của Côn Luân cả ngàn dặm thì cũng sẽ bị người Côn Luân phát hiện. Với thực lực của Côn Luân có lẽ đã tấn công đám người đó.

Côn Luân hoàn toàn có thực lực phát động sự tấn công cực mạnh. Điểm đó thì Huống Vô Tâm và nam tử áo lục hiểu rất rõ. Người Côn Luân có thể phóng ra được pháp thuật có phạm vi bao phủ rộng lớn với uy lực mạnh không chỉ có ba người như Huống Vô Tâm vừa mới nói. Cho dù đám người Huống Vô Tâm có ra tay thì đám người mặc áo đỏ cũng bị tổn thất rất nhiều.

Nhưng tới bây giờ, Côn Luân cũng không thể phát động phản kích như vậy. Mặc dù vào lúc này, phần lớn những người đột nhập vào bên trong Côn Luân đã chết gần hết. Tuy nhiên nam tử áo lục cũng chẳng hề tức giận, thậm chí không hề bất mãn đối với nam tử áo xám thần bí kia.

Mặc dù nam tử áo lục không thể ngờ được Hoàng Vô Thần quyết định bỏ qua ba vòng xoay bên ngoài để đánh chết lực lượng lên vào. cái quyết định đó khiến cho nam tử áo lục cảm nhận được sự đáng sợ của Hoàng Vô Thần. Nếu Hoàng Vô Thần không bỏ ba vòng xoay kia, bọn họ mà phát động tấn công thì những người lên vào đó sẽ giống như những con rắn độc làm cho Côn Luân tổn thất nặng hơn. Mà mặc dù nam tử áo lục không nghĩ tới điều đó thì cũng biết rõ đã đối đầu với Côn Luân không thể nào không trả một cái giá thật lớn.

Hiện tại, mặc dù lực lượng đột nhập đã bị Hoàng Vô Thần tiêu diệt nhưng nam tử áo xám lại dường như đoán chắc do một thời gian dài Côn Luân không xảy ra chuyện như thế nên sẽ bị bối rối, thông qua việc ám sát này khiến cho Côn Luân bối rối để họ có thể phá được Đại Tu di chính phản cứu cung trận, đồng thời có thêm thời gian để bố trí.

Cho dù là thực lực hay về mặt trận pháp đều thể hiện sự mạnh mẽ khiến cho nam tử mặc áo lục có thể khẳng định người mặc áo xám chắc chắn không phải là kẻ tầm thường. Thân phận của y có lẽ không hề dưới mình, hơn nữa phía sau lưng y có lẽ còn có một thể lực cực mạnh. Nếu không, cho dù có Đại Tự tại cung giúp đỡ y cũng không thể nào có được nhiều tài liệu bố trí trận pháp như vậy.

Huống Vô Tâm đưa tới một thể lực lớn như vậy đã vượt xa sự dự tính của nam tử áo lục. Ngoại trừ nam tử áo xám ra, nam tử áo lục còn có thể cảm nhận rõ ràng một thể lực cực mạnh khác tới từ phía những người mặc áo đạo bào màu hồng.

Những bộ đạo bào màu hồng không chỉ để phân biệt với người Côn Luân. Chúng có năng lực phòng ngự không hề kém, có thể trừ khử được phần lớn pháp thuật công kích, lại còn có thể dựa vào pháp lực dao động để tản ra độc nguyên. Thứ độc nguyên này đối với nam tử áo lục không là cái gì nhưng đối với một số người tu đạo có tu vi thấp kém, phòng ngự yếu mà nói thì có thể khiến cho sự phản ứng của họ trở nên chậm chạp.

Đối với người tu đạo bình thường mà nói thì một cái đạo bào màu đỏ đó cũng có thể xem như một thứ pháp bảo cấp trung. Mà đối với một số tông phái mà nói, thứ pháp bảo thể này luyện chế mười cái, thậm chí là mấy chục cái cũng không phải khó. Nhưng hiện tại số lượng đạo bào màu đỏ có tới cả ngàn, cả vạn cái. Để làm ra được một con số khổng lồ như vậy, số môn phái tính cả Côn Luân cũng không vượt quá bốn.

.....

Tiếp theo, mấy đạo pháp thuật bao phủ ba vòng xoay của Côn Luân khiến cho đệ tử của cả Côn Luân phải rung động từ từ biến mất, nhưng một thứ sát khí tàn khốc cũng từ trên ba vòng xoay đó tản ra. Một thứ cảm giác bất an xuất hiện trong lòng đám đệ tử vừa từ ba vòng xoay bên ngoài tiến vào vòng xoay thứ tư.

Đệ tử Tuần sơn dưới sự chỉ huy của những người áo xám đã phát huy hiệu suất của mình. Nhưng vẫn còn rất nhiều đệ tử không thể lùi về tới vòng thứ tư. Những người đó phần lớn là do trước khi đệ tử tuần sơn tìm được họ đã bị ám sát, mà nhiều người thì không có mặt. Có thể nói những người đó khi việc ám sát diễn ra đã biến mất khỏi ba hòn đảo. Số lượng những người đó cũng phải chiếm tới một phần trong tổng số người của cả ba hòn đảo.

Số lượng đệ tử của Côn Luân rất nhiều, trong cả chín hòn đảo, tổng cộng phải vượt qua hai vạn đệ tử. Tổng số lượng đệ tử ở ba vòng ngoài cũng đạt tới tám ngàn. Vì vậy mà một phần cũng đã tới tám trăm người. Cho dù những người đó đi tới đâu thì cũng là một con số khiến cho người ta khiếp sợ.

Hiện tại, có hơn bảy ngàn đệ tử rút lui khỏi ba vòng xoay cùng với một ngàn năm trăm đệ tử ở vòng xoay thứ tư tập kết lại một chỗ. Mà người nắm số người đó phần lớn là những đệ tử mặc áo xám xuất hiện từ vòng xoay thứ tám.

Tuần Sơn ti và Thanh ti chịu trách nhiệm truyền tin gần như kết hợp với nhau. Long Thiên Chiến phát hiện ra cùng với mình thì Ti trưởng của Tuần Sơn ti có ba người, mà trong ba hòn đảo bên ngoài vốn phải có năm ti trưởng của Tuần Sơn ti. Còn Ti trưởng Thanh Ti thì cũng có ít nhất ba người. Người cầm Côn Luân quyết nắm trong tay Tuần Sơn ti và Thanh ti là một người thanh niên mặc áo xám tên là Minh Thập Nhị. Cũng giống như Nam Cung Tiểu Ngôn, bao gồm cả đệ tử Tuần Sơn ti, Thanh Ti cùng với Long Thiên Chiến cũng chưa hề nghe thấy người thanh niên áo xám đó. Tuy nhiên bọn họ có thể cảm nhận được sự hùng mạnh của gã.

- Lệnh cho tất cả mọi người không được rời khỏi vòng xoay thứ tư.

Minh Thập Nhị nắm Tuần Sơn ti và Thanh ti trong tay, lệnh cho mọi người truyền tin tức đó ra.

.....

- Tại sao tên của các người đều như vậy? Nghe chẳng giống một cái tên mà chỉ giống một cái danh hiệu.

Trên quảng trường trước một ngôi điện, Nam Cung Tiểu Ngôn theo bản năng liếc đôi môi khô rồi quay lại hỏi Minh Thập Thất. Vốn ý cũng không phải là người nói nhiều, mà ý cũng biết trong tình hình này không nên hỏi nhiều. Nhưng nhìn cảnh tượng tàn khốc ở trong ba vòng xoay trở lại thành màn đêm yên tĩnh, rồi nhìn đệ tử Kiếm ti tập kết trước mặt mình, nếu không nói gì đó, Nam Cung Tiểu Ngôn cảm thấy khó thở.

- Tên vốn chỉ là cái danh hiệu mà thôi.

Nam Cung Tiểu Ngôn không nghĩ Minh Thập Thất sẽ trả lời mình, nhưng không ngờ Minh Thập Thất sau khi nghe thấy lại cười cười, giải thích:

- Con số phía sau của chúng ta chỉ dựa theo thời gian gia nhập môn phái sớm hay muộn...nó không có dụng ý nào đặc biệt.

- Vậy tại sao các người đều có họ Minh?

Nam Cung Tiểu Ngôn nhìn Minh Thập Thất. Nụ cười của Minh Thập Thất khiến cho Nam Cung Tiểu Ngôn lần đầu tiên cảm nhận được một thứ khí chất hoàn toàn khác biệt với hơi thở âm u từ người của Minh Thập Thất.

- Không biết những người tới trước ta gọi vậy có ý nghĩa gì đặc biệt không. - Minh Thập Thất nở nụ cười kỳ lạ:

- Cũng có thể là do tất cả ngồi trong âm u quá lâu.

Nam Cung Tiểu Ngôn ngẩn ngơ, rồi hỏi một vấn đề mà ý rất muốn hỏi:

- Các người có tất cả bao nhiêu người?

- Trước kia có hơn trăm người nhưng hiện tại chỉ còn mười bảy. - Minh Thập Thất liếc mắt nhìn Nam Cung Tiểu Ngôn.

Nam Cung Tiểu Ngôn ngẩn người. Từ những lời mà Minh Thập Thất nói thì y có thể cảm nhận được gã đã trải qua rất nhiều chuyện mà mình không thể tưởng tượng. Tuy nhiên y còn chưa kịp nói gì thì Minh Thập Thất đã hơi ngẩng đầu lên nhìn xuyên qua bóng đêm về phía bên ngoài của Côn Luân:

- Bọn chúng tới rồi.

- Huống... Huống Vô Tâm sao?

Nam Cung Tiểu Ngôn hít một hơi thật sâu nhìn Minh Thập Thất rồi trong lòng lại xuất hiện một câu hỏi đối với Hoàng Vô Thần.

- Tại sao chương giáo dự đoán được Huống Vô Tâm sẽ làm như vậy mà không ra tay trước còn để cho y làm thế này?

- Phải đại trị trước đại loạn.

Minh Thập Thất nở nụ cười lạnh. Tới lúc này, toàn thân y làn tản ra hơi thở âm u và lạnh lẽo, còn cái sự lạc quan lúc trước hoàn toàn biến mất:

- Nếu không để cho y làm vậy thì làm sao biết có bao nhiêu người đối lập với chương giáo. Nếu không để cho y làm vậy thì làm sao có thể lôi những kẻ đó ra?

- Đại trị trước đại loạn?

Nam Cung Tiểu Ngôn nghe Minh Thập Thất nói vậy mà dở người. Y vẫn còn kịp nghe Minh Thập Thất không hề nói có bao nhiêu người đứng sau lưng chương giáo mà là nói có bao nhiêu người đối lập. Nhưng sau đó y cũng chẳng còn thời gian để ý. Bởi vì vào lúc này, trên mặt biển tối đen chợt bay lên vô số những điểm sáng.

310. Chương 294: Ban Đêm Đánh Lén

Trong màn đêm lạnh lẽo, Nam Cung Tiểu Ngôn nheo mắt lại nhìn về phía chân trời xa xôi có thể thấy loáng thoáng vô số những điểm sáng giống như những vì sao từ mặt biển bay lên.

Tu vi của Nam Cung Tiểu Ngôn không kém Nam Ly Việt là mấy. Thần thức và thị lực của y có thể nói là kinh người nhưng vẫn không thể nhìn rõ những điểm sáng đó là vật gì. Y chỉ có thể xác định chúng không phải là pháp bảo do con người điều khiển sinh ra. Tuy nhiên càng không nhìn thấy và không biết thì lại càng khiến cho người ta không giữ được sự bình tĩnh.

- Người của Tuần Sơn ti tại sao vẫn chưa xuất động?

Nam Cung Tiểu Ngôn không nhịn được quay sang hỏi Minh Thập Thất. Theo lẽ thường thì vào lúc này, người của Tuần Sơn ti đã phải đi tra xét tình hình. Tuy nhiên tới tận bây giờ vẫn không có một đệ tử Tuần Sơn ti nào xuất hiện.

- Đã lâu rồi Côn Luân chúng ta không gặp phải biến cố thế này cho nên trước đây mặc dù mạnh nhưng có nhiều chỗ thực tế đã mục. Vì vậy mà đối diện với ám sát quy mô lớn, chúng ta bị rối loạn dẫn tới mất đi thời cơ. - Âm thanh của Minh Thập Thất lạnh như băng:

- Hơn nữa bên đối phương có rất nhiều người từng là người của chúng ta nên hiểu rõ phương thức của Tuần Sơn ti. Vì vậy bây giờ mà để cho Tuần Sơn ti ra ngoài thì chỉ sợ không quá mười người có thể trở về.

Trong gió đêm, âm thanh của Minh Thập Thất lạnh lẽo khiến cho Nam Cung Tiểu Ngôn phải rung mình một cái. “ Từng là người của chúng ta... “ Nam Cung Tiểu Ngôn trước đây là người của Thanh ti nên gã có thể nhận ra một số người vắng mặt. Những người đó đi đâu? Tới giờ cũng chẳng khó để tưởng tượng. Điều khiến cho Nam Cung Tiểu Ngôn không thể ngờ được đó là số lượng của những người này.

Tại sao? Tại sao lại có nhiều người đứng về phía Huống Vô Tâm như vậy? Đại trị trước đại loạn. Sự lựa chọn này của Hoàng Vô Thần đối với những kẻ đối lập chẳng phải là vứt bỏ một cách vô tình hay sao?

Nam Cung Tiểu Ngôn không nhìn được quay đầu liếc nhìn Minh Thập Thất. Tuy nhiên Minh Thập Thất cũng giống như tất cả những đệ tử mặc trang phục màu xám hoàn toàn dung nhập vào trong âm ảnh. Bọn họ âm trầm và lạnh lùng. Từ sắc mặt của họ thì dường như họ chẳng hề nghĩ tới vấn đề đó. Cho dù người trước mặt có quan hệ gì với mình thì vào lúc này đối với họ cũng chỉ là kẻ địch mà thôi.

.....

Những tia sáng như những vì sao bên lên từ mặt biển. Mới đầu chỉ có đám người như Nam Cung Tiểu Ngôn mới có thể phát hiện nhưng chỉ một chút sau, những đốm sáng đó đều xuất hiện trong mắt của đám đệ tử Côn Luân. Những điểm sáng đó ban đầu không bay thẳng về phía chín vòng xoay của Côn Luân mà dường như chỉ bay thẳng lên không trung. Tuy nhiên tất cả đệ tử của Côn Luân đều phát hiện ra rằng những vì sao đó vừa bay lên cao vừa dạt thẳng về phía Côn Luân.

Rất nhanh những điểm sáng đó đã lên cực cao trở nên rõ ràng. Tuy nhiên người ta lại không có cảm giác nó đang di động tới gần. Những điểm sáng đó dường như biến thành một vì sao thật sự, tạo thành một cái bản đồ sao trên không trung.

Phần lớn sự chú ý của đám đệ tử Côn Luân đều tập trung về phía không trung. Những điểm sáng đó tạo thành một cái hình thù kỳ dị như một cái bản đồ sao. Khi cái bản đồ đó xuất hiện, những vì sao bên trong đó liền phát ra một tia lực tinh thần như chúng bị dẫn xuống từ trên cao vào trong những điểm sáng đó. Vô số điểm sáng trong tầm tinh đồ bắt đầu tản ra ánh sáng cầu vồng rồi trong nháy mắt giống như ánh trắng chiếu xuống bao phủ cả vùng biển rộng mấy ngàn dặm, bọc chín vòng xoay của Côn Luân vào bên trong.

Như một làn khói nhẹ, những tia sáng tựa cầu vồng kia đan xen vào nhau khiến cho cả vùng biển mấy ngàn dặm trở nên lung linh.

- Đây là cái gì?

Rất nhiều đệ tử Côn Luân cảm thấy hoảng hốt. Thứ ánh sáng mờ ảo giống như làn khói nhẹ, giống như sương mù bao phủ toàn bộ vùng biển cũng không làm cho ai bị thương hay yếu đi. Tuy nhiên vào lúc này, phải xem những điểm sáng đó là cái gì, nó có tác dụng gì. Tuy nhiên điều đó lại không thể, bởi từ độ cao của nó thì với tu vi của phần lớn mọi người đều khó đạt tới được cái độ cao đó.

Vào lúc này, trong lòng Nam Cung Tiểu Ngôn hết sức bình tĩnh. Trong nháy mắt, y đã vận chuyển chân nguyên trong người được hai chu thiên. Chân nguyên lưu động kịch liệt khiến cho y thêm tỉnh táo. Quá nhiều chuyện xảy ra khiến cho y trở nên tỉnh lặng trở lại. Bởi vì vào lúc này, y nhận thức rõ hơn bao giờ hết rằng bản thân mình đối với Côn Luân chỉ là một quân cờ mà thôi. Điều mà y có thể làm đó là ứng phó cho tốt chuyện trước mắt.

.....

Ngay vào lúc hơn tám ngàn đệ tử Côn Luân vừa mới bình tĩnh lại vì làn sáng mờ, họ lập tức lại trở nên xôn xao vì một cái bóng đen khổng lồ xuất hiện trên mặt biển về phía Đông.

Đó là một con thuyền gần như chìm vào trong bóng đêm đang từ từ trôi đến. Mà kéo theo con thuyền lớn đó chính là một cơn thủy triều màu hồng.

Sự xôn xao của đám đệ tử trên hòn đảo thứ tư biến mất. Tất cả mọi người đều cảm thấy ớn lạnh. Ngay cả Minh Thập Thất dường như trở thành một cái bóng ma thì đồng tử cũng phải co lại.

Toàn bộ cơn thủy triều màu hồng đó không ngờ lại là những người tu đạo mặc áo bào màu hồng.

Trên mặt biển tất cả chỉ toàn là bóng người, không nhìn thấy đầu là cuối. Bọn họ giống như một cơn sóng thủy triều ập tới bao vây xung quanh Côn Luân.

Có bao nhiêu người?

Lúc trước, hơn một ngàn đệ tử Kiếm ti tập trung trước mặt mình đã khiến cho Nam Cung Tiểu Ngôn cảm thấy rung động. Nhưng bây giờ, những người mặc đạo bào màu đỏ xuất hiện trong tầm mắt với một con số so với đám đệ tử Côn Luân ở vòng xoay thứ tư chỉ sợ phải gấp cả mười lần.

- Chẳng lẽ cả đám chó hoang của mấy cái tiểu phái cũng dám mò tới đây? - Một nam tử trung niên đứng cách Nam Cung Tiểu Ngôn không xa cười lạnh.

Nam tử trung niên đó có gương mặt dài hẹp, trên trán có một nốt ruồi đen nhìn giống như một con mắt. Mà đôi mắt của gã dài hẹp nhìn như đang híp lại nhưng khiến cho người ta có cảm giác đầy sát ý. Nam tử trung niên đó cũng là người của Kiếm Ti, tuy nhiên trang phục của y thì lại hoàn toàn khác với đám đệ tử Kiếm ti còn lại. Bình thường, đệ tử của Kiếm ti ăn mặc trang phục màu đen còn y lại mặc trang phục màu bạ. Hơn nữa sau lưng y còn được theo một cái trường kiếm bằng chỉ vàng.

Người mặc quần áo như vậy trong Kiếm ti đại diện cho thân phận chính là Ti thủ của Kiếm ti. Còn nam tử trung niên có đôi mắt dài đó có tên là Khánh Lưu Kiếm là một trong mười Ti thủ. Mặc dù tu vi của y không thể đánh đồng với Thập Đại kim tiên tuy nhiên cũng tương đương với Cố Lưu Vân và nhiều đệ tử Côn Luân khác. Xét về bối phận của bọn họ thì cũng là sư thúc của Nam Cung Tiểu Ngôn và Kỳ Liên Liên Thành.

Đám chó hoang mà Khánh Lưu Kiếm nói chính là đệ tử của Mao Sơn lưu lạc trên thế gian, tạo thành một cái môn phái nhỏ. Phái Mao Sơn hiện giờ cũng không còn là một môn phái nữa nên đệ tử của họ lưu lạc ở bên ngoài có thực lực như thế nào thì cũng có thể đoán được. Mà mấy cái tiểu phái do đám đệ tử lưu lạc của phái Mao Sơn dựng nên đối với người tu đạo mà nói cũng chẳng khác gì mấy con chó hoang. Trên thực tế cái tên đó cũng hết sức chính xác. Đệ tử của mấy cái tiểu phái đó chỉ am hiểu một ít pháp quyết về bùa chú, điều khiển một vài con chó con mèo làm những việc trộm gà trộm vịt mà thôi. Có lẽ ngay cả việc ngự không cũng không làm được.

Khánh Lưu Kiếm nói vậy cũng bởi vì số lượng kẻ địch mặc đạo bào màu hồng quá đông.

Số lượng những người mặc đạo bào màu hồng nhiều lắm. Ngoại trừ một vài môn phái lớn như Thục Sơn ra thì những phái lớn khác trên thế gian cũng chỉ có tới ngàn đệ tử. Nhưng cho dù vậy thì bọn họ cũng không thể dốc toàn bộ lực lượng để đối phó với Côn Luân.

Nên muốn tập trung nhiều người tới vậy thì chỉ sợ ngay cả những môn phái hạng ba, hạng bốn cũng đều phải gọi tới.

Nụ cười của Khánh Lưu Kiếm đại diện cho gần như toàn bộ những người có tu vi cao ở trong vòng xoay thứ tư. Cho tới bây giờ, tất cả đều không cho rằng số lượng có tính chất quyết định. Cho dù kiến có nhiều hơn nữa thì kiến vẫn chỉ là kiến. Ngoại trừ những thế lực lớn như Côn Luân ra thì rất nhiều tông phái có số lượng người nhiều hay ít đều liên quan tới cách hành sự của họ. Như Từ Hàng Tĩnh Trai có được sự truyền thừa lợi hại nhưng đệ tử lại không nhiều, chỉ có hơn mười người mà thôi. Mà những tông môn không có được sự truyền thừa lợi hại thì số lượng đệ tử lại có quy mô lớn. Trong suy nghĩ của họ, chỉ cần những môn phái như Thục Sơn không xuất hiện ở đây thì những thứ mà gọi là đại phái cũng chẳng có gì quan hệ. Trong lòng của họ cũng chỉ e ngại một vài người như Huống Vô Tâm.

311. Chương 295: Mưa Máu

máu

- Ti Ngự! Ta nguyện dẫn đệ tử của mình đi ngăn chặn kẻ địch xâm nhập trước.

Dường như đối phương mới chỉ thử phản ứng. Đám địch nhân đang vọt tới như thủy triều đột nhiên hơi dừng lại. Từ vị trí của con thuyền như một dòng người xông ra giống như một mũi tên lao thẳng về phía vòng xoay thứ nhất của Côn Luân. Nhìn thấy cảnh tượng đó, Khánh Lưu Kiếm vừa mới cất tiếng cười lạnh liền nói với Nam Cung Tiểu Ngôn.

Ti Ngự là một cách gọi đối với người đứng cao nhất trong một ti. Nam Cung Tiểu Ngôn vừa mới được lệnh nắm Kiếm ti ở vòng xoay thứ tư vẫn chưa quen với cách gọi như vậy nên khi nghe thấy Khánh Lưu Kiếm nói thế, Nam Cung Tiểu Ngôn cũng không phản ứng ngay. Y hiểu được bản thân chỉ vâng lệnh giúp đỡ Minh Thập Thất. Bởi vì đám người Minh Thập Thất hiểu rõ ý đồ của Hoàng Vô Thần, cho nên khi nghe Khánh Lưu Kiếm nói vậy, y liền quay đầu sang nhìn Minh Thập Thất.

- Nếu phát hiện có gì không ổn thì lập tức lui về.

Nhìn Minh Thập Thất gật đầu, Nam Cung Tiểu Ngôn cũng gật đầu với Khánh Lưu Kiếm và bổ sung thêm một câu.

Khánh Lưu Kiếm cũng không nói gì thêm mà xoay người đi.

Y cũng không vì sự hiểu biết đối với kiếm ti và bối phận của mình mà bất mãn về việc Nam Cung Tiểu Ngôn đột nhiên trở thành Ti ngự. Y biết rõ trong tình hình này có những việc không thể thực hiện theo lẽ thường. Hơn nữa, với sự hiểu biết của y về Hoàng Vô Thần, y biết Hoàng Vô Thần làm vậy là có dụng ý. Hơn nữa, điều này cũng chứng tỏ được Nam Cung Tiểu Ngôn đứng cùng một phía với mình và có thể tin tưởng.

So với Nam Cung Tiểu Ngôn không dám suy nghĩ, Khánh Lưu Kiếm còn nghĩ nhiều hơn, sâu hơn. Thậm chí y còn có thể khẳng định được đám đệ tử từ bên ngoài rút vào đây nhất định còn có người của đối phương. Không thể xác định được số người đó là nhiều hay ít, tới lúc nào sẽ lộ nguyên mặt.

Sở dĩ y lựa chọn thái độ lạnh lùng với câu nói bổ sung của Nam Cung Tiểu Ngôn đó là vì y là một trong những Ti thủ của Kiếm Ti. Trải qua nhiều trận đấu tàn khốc, y cũng biết phải có tâm tính như thế nào mới có thể sống sót trong những trận chiến đó được. Vì vậy mà y không muốn bị một câu nói của Nam Cung Tiểu Ngôn làm cho mình lung lay, hoàn toàn ngược lại y còn có chút gì đó tán thưởng đối với phong thái của những đệ tử áo xám như Minh Thập Thất. Hay nói sở dĩ y cảm thấy thích thú đối với những đệ tử áo xám như Minh Thập Thất đó là vì về bản chất Kiếm ti và những đệ tử áo xám đó cũng giống nhau, đều là vũ khí giết người. Chỉ có khác biệt là một kẻ ở ngoài sáng còn một người trong bóng tối.

Hơn một trăm bóng người nhanh chóng bay theo Khánh Lưu Kiếm một cách ăn ý. Bọn họ như hóa thành một trăm tia sáng lao về phía hòn đảo thứ nhất của Côn Luân. Vốn số lượng người mà Khánh Lưu Kiếm không dừng lại ở con số đó nhưng mấy người này là những người đi theo y lâu nhất, cũng là những đệ tử được y tin tưởng nhất. Hơn nữa, cho dù là Khánh Lưu Kiếm thì cơ bản cũng chưa bao giờ đối mặt với một trường hợp nào lớn như thế này cho nên việc chỉ huy một trăm người để phát huy tối đa thực lực của họ đã là cực hạn của y.

Sau khi Khánh Lưu Kiếm và hơn một trăm tên đệ tử hóa thành những tia sáng lao về phía hòn đảo thứ nhất liền gần như biến mất một cách nhanh chóng.

Sự im lặng và chết chóc tại hòn đảo thứ nhất cũng không vì sự xuất hiện của những người đó mà có thêm sự sống. Bởi vì hòn đảo thứ nhất thật sự quá lớn, cho dù có nhiều người hơn nữa tiến vào cũng cơ bản không thay đổi được tình cảnh.

Nam Cung Tiểu Ngôn nhìn theo hướng đám người Khánh Lưu Kiếm biến mất. Mặc dù Khánh Lưu Kiếm tỏ ra lạnh lùng với ý tốt của y nhưng trong lòng y vẫn hết sức tôn kính đối với Khánh Lưu Kiếm. Trong tình hình thực lực của đối phương còn chưa bị hao tổn nhiều thì mũi tên đầu tiên rất dễ bị đối phương bẻ gãy. Hơn nữa, Nam Cung Tiểu Ngôn hiểu rất rõ cho dù là Huống Vô Tâm có tu vi nhưng vậy nhưng chưa chắc đã có pháp thuật mạnh nào có thể bao phủ được toàn bộ vòng đảo thứ nhất. Mà cho dù có thì mức độ chân nguyên hao tổn chắc chắn cũng kinh người. Chỉ sợ một nhân vật có tu vi cực cao sau khi thi triển được một, hai cái pháp thuật đó thì trong một thời gian dài cũng khó mà phóng ra được một cái pháp thuật như vậy. Nhưng cũng không thể loại trừ trong số kẻ địch cũng có một người như thế. Vì vậy mà Khánh Lưu Kiếm xuất chiến có thể nói là vô cùng nguy hiểm. Bởi vì những người như họ ở lại trong hòn đảo thứ tư, nếu đối phương có người có thể phóng ra thứ pháp thuật như vậy thì với nhiều người có mặt ở đây sẽ có thể ngăn cản được.

.....

Từ từ, ánh sáng của pháp bảo và pháp thuật càng lúc càng trở nên rực rỡ. Những tiếng động xé gió càng lúc càng trở nên chói tai. Khi đám người kia còn cách vòng đảo thứ nhất chừng năm mươi dặm thì mọi người cũng có thể thấy được bóng dáng của họ một cách rõ ràng.

Có chừng hơn hai trăm người tu đạo mặc đạo bào màu hồng. Đám người đó tập trung cùng nhau phi hành tới kéo theo những cơn lốc trong không khí. Pháp lực dao động của họ khiến cho ánh sáng dường như bị bẻ cong làm cho màn đêm càng thêm tăm tối. Trên con thuyền lớn màu đen, nam tử áo lục nhìn nam tử áo xám đứng ở đuôi thuyền đang suy nghĩ.

Tới lúc này, hơn hai trăm người tu đạo mặc áo hồng lao tới vòng đảo thứ nhất của Côn Luân tạo thành hình dạng một mũi tên. Khoảng cách từ người đầu tiên tới người cuối cùng chừng hai mươi trượng. Hơn nữa tốc độ pháp bảo của họ cũng hết sức ổn định. Nam tử áo lục theo dõi toàn bộ quá trình nam tử áo xám điều động người, y biết rõ nam tử áo xám đã để một số người có tu vi cao nhất tuy nhiên pháp thuật lại có hạn chế về mặt khoảng cách và một số người có pháp bảo phòng ngự mạnh lên đầu. Những người có thể phóng ra pháp thuật có khoảng cách xa hơn thì đặt ở phía sau. Trận hình thế này khiến cho tất cả đều có thể cùng tấn công đối thủ, đồng thời có thể phóng ra pháp thuật bảo vệ những người phía trước.

Mặc dù nam tử áo lục có kinh người phong phú hơn người khác rất nhiều nhưng năng lực điều tiết và khống chế của người áo xám thì y không thể nào sánh được. Nam tử áo xám khiến cho nam tử áo lục cảm giác như một vị tướng bày mưu nghĩ kế trên thế gian. Mà những người như vậy trong số người tu đạo vô cùng hiếm.

Bởi vì sự chiến đấu của người tu đạo hoàn toàn khác với quân đội chiến đấu trong thế gian. Người tu đạo có năng lực bản thân cực mạnh khiến cho việc càng nhiều người thì càng khó nắm trong tay. Bốn, năm người phối hợp với nhau, để làm cho họ phát huy được hết thực lực của mình là việc không khó. Nhưng nếu để cho hơn mười người phát huy được hết thực lực lại càng khó hơn.

Người áo xám đó có thể có được năng lực như vậy thì chỉ có một khả năng đó là y đã từng trải qua một vài lần chiến đấu với một số lượng người khổng lồ.

Xác định được điều đó nhưng nam tử áo lục vẫn không thể đoán được lai lịch của người áo xám, tuy nhiên việc y tới từ đâu thì đã có thể khẳng định.

.....

Dưới sự quan sát của hai bên, hai trăm người tu đạo mặc áo đỏ nhanh chóng lướt vào vòng đảo thứ nhất đang yên tĩnh.

Khi vừa mới tiến vào vòng đảo thứ nhất, mấy chục người tu đạo mặc áo hồng ở hai bên cánh đột nhiên tách ra rồi nhanh chóng biến mất trong rừng núi.

Những người còn lại thì vẫn lao thẳng về phía một ngọn núi màu xanh.

Phòng chứa thuốc là một trong những ngôi điện của Côn Luân tập trung một phần dược liệu có trong thế gian và một phần đan dược mà các môn phái luyện đan phục vụ cho Côn Luân làm ra theo những phương thuốc. Tất cả đều được lưu giữ trong ngôi đền màu xanh chiếm chu vi một trăm trượng kia. Vừa rồi, khi đám đệ tử từ vòng đảo thứ nhất tới thứ ba rút về vòng đảo thứ tư cũng không kịp mang theo dược liệu và đan dược theo.

“ Xoẹt! “

Ngay vào lúc mấy chục người tu đạo ở hai bên cạnh tản vào trong số những ngôi đền để tìm kiếm thì mấy luồng ánh sáng với màu sắc khác nhau chọt nổ rộ. Ít nhất phải tới năm tên áo đỏ vừa mới tách ra liền phun máu đầy thân rồi bay thẳng ra ngoài mà rơi xuống đất.

Mà những bóng người đánh chết mấy người đó chỉ trong chớp mắt lại biến mất, nhanh tới mức những cái bóng đỏ còn lại không hề kịp phản ứng. Chỉ có một vài bóng đỏ phát hiện ra hướng đối phương bỏ chạy liền làm như giống đám đệ tử tuần sơn phóng ra một làn khói chỉ thị.

Trong nháy mắt khi làn khói đó bốc lên, lại có mấy bóng người màu đỏ ngã xuống.

Chỉ trong nháy mắt, Kiếm ti của Côn Luân để thể hiện được năng lực ám sát và ẩn nấp của mình.

312. Chương 296: Trận Pháp Từ Bốn Trăm Năm Trước

trước

Bóng dáng của Khánh Lưu Kiếm chọt xuất hiện trước cung điện màu xanh. Y đứng từ trên cao nhìn xuống với ánh mắt lạnh như băng về phía đội hình người mặc áo hồng đang lao lên. Trong suy nghĩ của y thì ngoại trừ mười mấy người đi đầu có tu vi uy hiếp với mình ra thì những người còn lại thậm chí còn không bằng

được với đệ tử của Kiếm Ti. Với thực lực của y hoàn toàn có thể cắt cổ những người đó mà không để một ai thoát ra khỏi vòng đảo thứ nhất.

Khi bóng của Khánh Lưu Kiếm hiện ra, hơn mười tên đệ tử Kiếm ti cũng đột nhiên xuất hiện bên trái của đoàn người áo hồng. Pháp lực dao động mạnh khiến cho bọn họ bị bại lộ. Mặt đất bên trái đám người áo hồng đột nhiên nứt ra rồi bốc lên một ngọn lửa màu đen và cùng lúc đó một vầng sáng màu lam giống như một cái lồng chụp xuống.

Mặc dù hai đạo pháp thuật đó bị một vài người trong đoàn người áo hồng ngăn cản được tuy nhiên Địa sát hỏa khí và ánh sáng màu lam lạnh thấu xương cũng khiến cho phần lớn bọn họ bị chậm đi rất nhiều. Mà hậu quả của việc chậm đi một chút đó là vô số những tia chớp và vầng lửa, thậm chí là thiên thạch giáng xuống đội hình khiến cho ít nhất có hơn mười người tu đạo áo hồng bị chết.

Ngay sau đó, một loạt những bóng người màu đen xuất hiện khi mà phần lớn sự chú ý của những người áo đỏ đang tập trung về phía những người vừa mới xuất hiện bên trái mình. Từng tia sáng giống như những mũi tên xé gió lao thẳng vào đội hình của những người mặc áo đỏ. Những tia sáng đó nếu không có lực lượng chân nguyên mạnh thì cũng có lực xuyên thủng kinh người. Chỉ trong tích tắc, hơn bốn mươi người tu đạo mặc áo hồng đã kêu lên thảm thiết rồi ngã xuống.

Đối với việc hiểu biết và nắm vững đối với một số lượng đệ tử Kiếm ti, Khánh Lưu Kiếm đã phát huy thực lực của họ hoàn toàn vượt qua đối thủ khiến cho trong chốc lát đã thu hoạch sinh mạng của đối phương. Nhưng đúng lúc này, trên chiếc thuyền màu đen, nam tử áo xám lại hơi quay sang phía Huống Vô Tâm rồi gật đầu.

Động tác của y có chút kiêu căng như ngay cả Huống Vô Tâm cũng không đủ sức uy hiếp đối với mình. Trong tích tắc, máu huyết của tất cả những người bị thương hay bị chết trên vòng đảo thứ nhất đột nhiên trái với quy luật của tự nhiên mà bay lên giống như những hạt châu, lơ lửng trong không trung rồi bay nhanh về phía cái tinh đồ kỳ dị trên cao, nơi mà rất ít người có thể với tới.

Tất cả số đệ tử của Côn Luân ở vòng đảo thứ tư bị thu hút bởi cảnh tượng kỳ dị trước mắt. Nhưng đám đệ tử Kiếm ti và Khánh Lưu Kiếm ở vòng đảo thứ nhất thì lại không có thời gian để phán đoán xem có chuyện gì xảy ra. Trong nháy mắt khi hơn bốn chục người áo đỏ ngã xuống, hơn mười ngọn lửa màu đỏ đã xuyên thủng năm tên đệ tử Kiếm Ti trong số mười người xuất hiện bên trái.

Hơn mười ngọn lửa màu đỏ khiến cho năm tên đệ tử Kiếm Ti nằm xuống đất còn làm mặt đất rung rinh.

Chiến đấu như thế này cũng khiến cho đám đệ tử Kiếm Ti khó tránh khỏi thương vong. Tuy nhiên mí mắt của Khánh Lưu Kiếm cũng chỉ hơi chớp một cái rồi sát khí lập tức xuất hiện. Một vầng lôi quang chói mắt xuất hiện trong tay y rồi lại biến thành một cây trường thương.

Trong lúc vô số những giọt huyết châu đang bay lên, cây trường thương từ trong tay Khánh Lưu Kiếm bay ra xuyên thủng mấy cái pháp thuật ngăn cản, xuyên qua ngực người mặc áo hồng vừa mới phóng ra hơn mười ngọn lửa kia rồi hất y bay ra ngoài.

Một người mặc áo hồng theo đội hình ở hai bên cánh tách ra từ trường đột nhiên xuất hiện phía bên phải Khánh Lưu Kiếm, trong tay gã có một cái pháp bảo màu đen nhằm thẳng về phía Khánh Lưu Kiếm. Tuy nhiên cái pháp bảo còn chưa kịp phóng ra thì cây trường thương bằng tia chớp trong tay Khánh Lưu Kiếm đã xoay một vòng tròn rồi xuyên thủng qua trán của gã, đánh bay luôn đầu.

Bóng dáng của Khánh Lưu Kiếm cũng biến mất. Cây trường thương trong tay y chợt nổ tung hóa thành năm tia sáng chói mắt đánh chết ba người tu đạo mặc áo hồng.

Lúc này, Khánh Lưu Kiếm cũng chú ý tới toàn bộ huyết châu bay lên bởi vì hiện tại những người bị y giết cũng xảy ra hiện tượng như thế. Tuy nhiên trong tim y không hề có lấy một chút bối rối và bất an. Y cơ bản cũng chẳng hề suy nghĩ tiếp xem đối thủ lợi hại như thế nào mà chỉ muốn giết sạch toàn bộ những người xâm nhập vào vòng đảo thứ nhất của Côn Luân.

Vào lúc mà cây trường thương của Khánh Lưu Kiếm nổ tung, hơn mười tia sáng trắng cũng xuất hiện sau lưng y rồi nổ theo biến thành vô số điểm sáng màu trắng. Tuy nhiên phần lớn bị Khánh Lưu Kiếm tránh được, chỉ có một phần nhỏ chui vào trong cơ thể của y.

Những điểm trắng đó không ngờ lại giống như những con giò bọ với khí âm lệ chui vào trong người Khánh Lưu Kiếm giống hệt như mấy trăm cái châm băng mà di chuyển trong kinh mạch của y. Khánh Lưu Kiếm biết đó là một trong số pháp thuật thi trùng của Ma Môn so với Cổ thuật còn ác độc hơn. Tuy nhiên Khánh Lưu Kiếm cũng không sợ, vừa sử dụng chân nguyên bao bọc lấy số thi trùng vừa vung tay phóng một cây trường thương bằng tia chớp ra ngoài.

Nhưng đúng vào lúc này, Khánh Lưu Kiếm chợt phát hiện trước mặt của mình dường như xuất hiện một thứ ánh sáng màu đỏ quái dị.

Tinh đồ hấp thu máu huyết bay lên đột nhiên phình to. Từng điểm sáng một tản ra những tia sáng màu đỏ như máu khiến cho bầu trời biến thành một cái lốc xoáy khổng lồ. Cái lốc xoáy đó giống như ánh mắt của một tên Ma vương khát máu, hay cũng có thể nói nó chẳng khác nào một biển máu trên trời.

Vàng sáng mờ từ trên cao phủ xuống phạm vi mấy ngàn dặm cũng chợt biến thành một cái màn máu với vô số những gợn sóng đỏ lờm di chuyển.

Đồng tử của Khánh Lưu Kiếm co lại. Không phải vì đám thi trùng xông vào trong người thoát khỏi sự khống chế, cũng không phải do trong đám người chợt có người phóng ra pháp thuật lợi hại mà bởi vì y cảm nhận được một sự uy hiếp trí mạng tới từ cây trường thương bằng lõi quang trong tay mình.

Vốn đạo pháp thuật của Khánh Lưu Kiếm có tên là Lôi Cực thần thương là một thứ pháp thuật Lôi cương có lực phá hoại và lực xung kích rất mạnh. Nó vừa có thể giống như một cây trường thương xuyên thủng pháp thuật phòng ngự của đối phương mà khi tới gần đối thủ còn có thể nổ tung để tấn công nhiều địch thủ. Với tu vi của y một khi phóng xuất ra thứ pháp thuật này, cây thương sẽ to như tay em bé, dài tới bảy mươi trượng. Nhưng vào lúc này, Khánh Lưu Kiếm đột nhiên phát hiện Lôi Cực thần thương trong tay mình mặc dù đã dài ra tới hơn mười trượng nhưng lại chỉ to bằng ngón tay.

Sự khác biệt này chẳng khác nào vốn nó phải là một ngọn lửa hùng hực ngút trời thì bây giờ lại biến thành một ánh nến.

.....

Không chỉ có Khánh Lưu Kiếm như vậy mà tất cả những đệ tử Kiếm Ti đều kinh hãi khi phát hiện ra uy lực pháp thuật của mình đều giảm đi hơn một nửa. Vốn phải là một vàng lửa to thì bây giờ chỉ bằng bàn tay. Một cột nước to bằng cái thùng thì bây giờ chỉ bằng cánh tay... Rõ ràng lực lượng chân nguyên khi phóng ra những pháp thuật đó không hề giảm đi nhưng uy lực của chúng vốn rất mạnh thì bây giờ lại hết sức yếu ớt.

Một vài đốm lửa rơi xuống đất tạo ra một vài điểm đen và chút khói nhẹ rồi sau đó biến mất.

Thứ pháp thuật đó vốn phải phát ra được cả trăm tia lửa với uy thế kinh người.

Rất nhiều pháp thuật cơ bản còn chưa kịp chạm tới người đối phương thì đã biến mất. Cảnh tượng như vậy khiến cho đám đệ tử Kiếm ti có lực chiến đấu mạnh nhất Côn Luân thì bây giờ lại chẳng khác gì đám đệ tử vừa mới nhập môn, chưa được học pháp thuật.

Không chỉ như vậy, gần như tất cả đệ tử Kiếm Ti và Khánh Lưu Kiếm chợt nhận ra rằng tốc độ phiAPON của mình so với ngày thường cũng chỉ bằng một phần hai mươi.

.....

Đám người mặc áo hồng phóng vào trong vòng đảo thứ nhất của Côn Luân cũng bị giả uy lực giống như đệ tử Kiếm Ti. Pháp thuật bọn họ phóng ra còn chưa chạm tới đối phương cũng chẳng còn có lực. Trong khoảng thời gian ngắn, hai trăm người áo hồng phóng tới đây đã bị đệ tử Kiếm Ti đánh chết bảy mươi mấy người, để lại đây thi thể phía sau. Tuy nhiên bọn họ chẳng hề kinh hãi với việc uy lực pháp thuật của mình thay đổi. Bọn họ cứ theo con đường đã định trước mà lao về phía Khánh Lưu Kiếm tới tòa điện của Côn Luân trên sườn núi chứa đầy đan dược và dược liệu.

Tốc độ của họ so với trước cũng chậm hơn nhiều, nhưng dù sao thì cũng chỉ còn cách Khánh Lưu Kiếm chừng trăm trượng. Chỉ trong mấy hơi thở, khoảng cách của họ cũng chỉ còn chưa tới năm mươi trượng.

Lôi Cực thần thương của Khánh Lưu Kiếm lại đâm trúng một người tu đạo áo hồng tuy nhiên cây thương giống như con rắn đánh trúng người đối phương lại chỉ để một lỗ thủng to bằng cái chén. Người tu đạo kia chẳng buồn hừ lên một tiếng nhưng cũng không bị Lôi cực thần thương của y đánh chết.

313. Chương 297: Không Còn Là Chiến Tranh Trên Cao Núi

Đúng vào lúc này, vô số tia sáng lại lao về phía Khánh Lưu Kiếm. Gần như theo bản năng, Lôi Cực thần thương của Khánh Lưu Kiếm lại vung ngang. Đạo pháp thuật của y lấy lôi cương làm thành thương có lực công kích và phòng ngự rất mạnh. Vô số kiếm quang đó cũng chỉ là Kiếm cương sơ kỳ và trung kỳ nên khi bị Lôi cực thần thương của y chạm phải liền bay đi. Tuy nhiên vào lúc này, y cũng hơi coi thường một chút bởi cây Lôi cực thần thương trong tay y cũng không còn được như bình thường.

Trong mấy tia sáng khác nhau bắn về phía Khánh Lưu Kiếm chỉ có ba tia là bị Lôi Cực thần thương của y đánh bay tuy nhiên vẫn còn có hai đạo kiếm quang dường như có trận pháp loại trừ Lôi cương cho nên mặc dù uy lực của nó đã giảm đi nhiều nhưng vẫn có thể đánh trúng người Khánh Lưu Kiếm.

Hai tia máu cũng từ người của Khánh Lưu Kiếm phun ra. Cho dù là đệ tử của Kiếm Ti ở vòng đảo thứ nhất hay là đệ tử ở vòng đảo thứ tư thì cũng đều nhìn thấy Khánh Lưu Kiếm trầm xuống, dường như dừng hẳn trong không trung. Mà gần như lúc đó, một người áo hồng đi đầu lại phóng ra hơn mười ngọn lửa xanh biếc lên người Khánh Lưu Kiếm.

Trước ngực và bên sườn của Khánh Lưu Kiếm đều có vết thương. Hai đạo kiếm quang kia mặc dù chỉ có chân nguyên yếu, uy lực tương đương với nô kiếm không thể cắt được Khánh Lưu Kiếm ra làm hai nhưng hơn mười ngọn lửa kia cũng phải to bằng nắm tay. Những ngọn lửa đó lao tới người Khánh Lưu Kiếm rồi nhanh chóng lan ra bao phủ toàn thân y. Vốn uy lực của đạo pháp thuật này có thể đốt Khánh Lưu Kiếm cháy thành tro ngay lập tức nhưng vì uy lực của nó bị giảm đi hơn nửa cho nên ngọn lửa cũng chỉ khiến cho da thịt của Khánh Lưu Kiếm bị cháy vang lên nhưng tiếng xèo xèo.

Cho dù Khánh Lưu Kiếm có tâm chí cứng tới mấy thì cũng không thể chịu nổi nỗi đau như vậy. Y ở trong ngọn lửa hét lên thảm thiết. Lôi quang trong tay y đã biến mất. Khánh Lưu Kiếm lăn lộn trên mặt đất nhưng không thể dập tắt được ngọn lửa trên người.

....

- Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Nam Cung Tiểu Ngôn ở trên vòng đảo thứ tư nhìn thấy Khánh Lưu Kiếm bị đốt như vậy thì cắn môi tới bật máu. Y quay đầu lại nhìn Minh Thập Thất thì thấy trong sự lạnh lùng trên gương mặt của đối phương cũng có một chút đau buồn.

- U Minh huyết hải! Không thể ngờ được sau bốn trăm năm, cái trận pháp này lại xuất hiện.

Minh Thập Thất hơi cau mày nhìn biển máu trên trời mà nói với Nam Cung Tiểu Ngôn:

- Người núi Chiêu Diêu đã tới đây.

Bầu không khí yên tĩnh và lạnh lẽo đang sợ lan tràn khắp cả vòng đảo thứ tư của Côn Luân.

Từng luồng ánh sáng khác nhau cũng liên tục lóe lên tại vòng đảo thứ tư. Đó là do rất nhiều đệ tử của Côn Luân ở đây nhìn thấy cảnh tượng ở vòng đảo thứ nhất thì không nhìn được mà thử pháp thuật. Tuy nhiên bọn họ cũng phát hiện ra uy lực pháp thuật của mình nhiều lắm cũng chỉ bằng một phần hai mươi.

- Nếu người núi Chiêu Diêu tới đây thì người của Trại Châu Trạch Địa cũng không bỏ qua cơ hội này.

Lúc này, phần lớn người ở vòng đảo thứ tư không hiểu chuyện gì xảy ra nhưng Minh Thập Thất lại suy nghĩ hết sức tỉnh táo.

Cái trận pháp trước mặt đối với phần lớn người tu đạo đều hết sức xa lạ nhưng Minh Thập Thất lại biết rất rõ. Hay có thể nói tất cả những cái gì uy hiếp tới Hoàng Vô Thần và Côn Luân, Minh Thập Thất đều biết.

Minh Thập Thất biết lúc đầu tên của U Minh huyết hải chính là Tịch diệt huyết hải. Nhưng trên thực tế sau đó mọi người đều quen gọi nó là U Minh huyết hải, bởi vì cái trận pháp này là do U Minh huyết ma sáng tạo ra. Mà sở dĩ y biết được có người núi Chiêu Diêu tới đây cũng là vì Minh Thập Thất biết bản ghi chép đó đã rơi vào tay của họ. Mà hiện tại, núi Chiêu Diêu chắc chắn có người hiểu được nó đã tới nơi này.

Trận pháp U Minh huyết hải không hề có lực sát thương. Tuy nhiên nó có thể ngăn cản được sự liên hệ giữa chân nguyên và linh khí trong trời đất. Tất cả pháp thuật nằm trong phạm vi của trận pháp này chỉ tạo ra được uy lực bằng một phần hai mươi. Đó là lý do tại sao Lôi cực thần thương của Khánh Lưu Kiếm lại chỉ bằng một con rắn nhỏ mà một cái pháp thuật có thể hóa thành một cái cột lửa lại chỉ tạo ra được cái đóm lửa mà thôi.

Mà cái trận pháp này bao phủ không phân biệt địch hay ta. Tất cả người nằm trong phạm vi bao phủ khi phóng ra pháp thuật thì uy lực đều giảm tới một mức khó có thể tưởng tượng được.

Nếu như một đối một mà nói, uy lực pháp thuật của cả hai bên đều giảm thì cũng không thay đổi được kết quả nhiều lắm. Bên nào mạnh vẫn mạnh mà yếu vẫn yếu. Nhưng hiện tại thì khác. Mặc dù Minh Thập Thất không thể đoán được bên phía Huống Vô Tâm triệu tập được bao nhiêu người nhưng từ quân số và lực lượng trước mắt mà nói đây chính là trận chiến lớn nhất trong giới tu đạo từ sau trận chiến Kim Đỉnh tới nay.

Trong tình hình quân số hai bên rất nhiều, trận pháp này sẽ có sự ảnh hưởng lớn.

Vốn nhân số thực sự không có tác dụng nhiều bởi vì một người có tu vi cao có thể đối phó được với cả mười mấy người, thậm chí là cả trăm người tu đạo. Mà phần lớn tu vi đệ tử của Côn Luân so với những người tu đạo mặc áo hồng cao hơn nhiều. Nhưng hiện tại thì khác, dưới trận pháp như U Minh huyết hải, hai bên chẳng khác nào bẻ gãy binh khí của mình, nhưng Côn Luân như bẻ gãy một thanh thần binh còn đám người mặc đạo bào màu hồng thì chỉ như bẻ gãy một thứ vũ khí thường mà thôi. Dưới trận pháp như U minh huyết hải, đối với mỗi người mà nói thì thực lực đều bị giảm mạnh, tuy nhiên sự chênh lệch giữa mỗi người cũng được kéo lại gần nhau. Trong cái trận pháp như thế này rất nhiều pháp thuật thậm chí còn không có lực sát thương, mà những pháp thuật có lực sát thương mạnh như Lôi cực thần thương của Khánh Lưu Kiếm thì uy lực giảm bớt mất hẳn uy thế từ ngày xưa.

Điều này tương đương với việc kéo một người tu đạo từ trên cao xuống thành một người phàm trần. Dưới cái trận pháp này, trận chiến vốn là của những người tu đạo thì gần như biến thành trận chiến của phàm nhân.

Trong tình hình như vậy thì số lượng sẽ trở nên hết sức quan trọng.

Đó là lý do tại sao Huống Vô Tâm tập hợp cả những người tu đạo có tu vi thấp kém. Hiện tại trong cái trận pháp đó bao phủ, ưu thế hùng mạnh từ pháp thuật của Côn Luân hoàn toàn biến mất.

- Chẳng trách mà chúng định chiếm kho thuốc trước.

Minh Thập Thất suy nghĩ hết sức tỉnh táo. Chỉ trong nháy mắt, y liền hiểu ra tại sao những người mặc áo hồng lại tấn công cái cung điện tại vòng đảo thứ nhất.

Dưới cái trận pháp này, trận chiến của những người tu đạo vốn ở trên cao thì nay đã biến thành trận chiến của những người bình thường, giống hệt như chiến tranh quân đội. Hiện tại, hai bên chỉ có thể dựa vào đan dược, và pháp bảo. Rất nhiều pháp bảo mặc dù cũng bị suy yếu giống như pháp thuật nhưng một số pháp bảo thì uy lực thân thể của nó rất mạnh. Phi kiếm của mấy người áo hồng vừa rơi ở vòng xoay thứ nhất là minh chứng rõ ràng nhất. Số lượng phi kiếm ở trong mắt những người có tu vi cao là điều không đáng nhắc tới thì hiện tại nó chẳng khác gì cung cứng trong quân đội.

Cho nên Minh Thập Thất có thể khẳng định ngoại trừ cái cung điện màu xanh kia ra thì một số kho pháp bảo cũng là nơi mà đối phương muốn chiếm trước tiên.

.....

- Trong núi Chiêu Diêu, người tinh thông trận pháp nhất chính là Tây Hưu Hằng Đạo Nguyên và Bắc hưu Bạch Liêu. Có điều tại hại ngu dốt không biết các hạ là Hằng Đạo Nguyên hay Bắc hưu Bạch Liêu?

Nam tử áo lục đứng trên con thuyền lớn nhìn người mặc áo xám được bao phủ bởi một lớp sương mù mà hỏi.

- Ta là Bạch Liêu. - Âm thanh của người áo xám vang lên trên con thuyền:

- Người là Trạm châu Xuân công tử hay Thủy công tử?

- Tại hạ là Xuân Thân Tử. - Nam tử áo lục nở nụ cười:

- Vốn ta cứ tưởng Bắc Minh vương sẽ không phái người tới.

- Ta tự mình tới đây, không phải do Bắc Minh vương phái tới. - Bạch Liêu trong đám sương mù im lặng một lúc rồi mới trả lời.

Lúc này, phần lớn ánh mắt của mọi người đều tập trung về phía vòng đảo thứ nhất. Lúc này, Khánh Lưu Kiếm - Một trong số những người có tu vi cực cao của Kiếm ti đã biến thành một ngọn lửa. Trận chém giết vẫn còn diễn ra. Tuy nhiên sau khi trả lời câu hỏi của nam tử áo lục, người áo xám cũng không nhìn về phía đó mà xoay người nhìn lại sau lưng.

Từ phía chân trời có một ngọn lửa màu xanh chọt phóng lên cao.

Bàn tay của Bạch Liêu hơi giật nhẹ, một ngọn lửa màu vàng đột nhiên từ người y bắn ra rồi bùng nổ thành một cái ký hiệu kỳ dị trên không trung. Chỉ một lát sau, một tia sáng từ xa bay tới với tốc độ cực nhanh, xẹt qua đầu đám người áo hồng. Mà đám người áo hồng đứng đông kín trên mặt biển lại dường như không thấy, không ai để ý tới tia sáng đó để mặc cho nó bay thẳng tới con thuyền lớn màu đen.

314. Chương 298: Quay Lại Vòng Đảo Thứ Nhất

- Bắc hầu.

Đối diện với Bạch Liêu là một nam tử mặc áo giáp da màu xanh, dáng người gầy gò tuy nhiên ánh mắt lại rất sáng. Miệng và mũi của y lại hoàn toàn khác người bình thường, được bao phủ bởi một lớp vỏ cứng khiến cho người ta mới nhìn chỉ nghĩ tới mõ của một con chim ưng.

Nam tử đó đứng trên boong thuyền cũng không để ý tới người khác mà chỉ đưa một cái thẻ tre cho Bạch Liêu.

Trên cái thẻ tre chỉ có một câu ngắn gọn.

Bạch Liêu nhìn qua, không nói gì mà chỉ gật đầu với nam tử mặc giáp xanh. Nam tử mặc giáp xanh cũng không nói chuyện, trên thân lóe lên một vầng sáng màu đỏ rồi gần như trong nháy mắt biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Rõ ràng người mặc giáp xanh đó tới từ núi Chiêu Diêu. Căn cứ vào thái độ của hai người, nam tử áo lục có thể phán đoán được người mặc giáp xanh mang tới cho Bạch Liêu một câu của Bắc Minh vương. Trong nháy mắt khi người mặc giáp xanh rời khỏi, Bạch Liêu dường như hơi có một chút xúc động. Tuy nhiên nam tử áo lục lại có thể thấy lão nhanh chóng ngẩng đầu lên, ánh mắt trở nên lạnh lẽo nhìn về phía vòng đảo thứ nhất của Côn Luân. Cái thẻ tre trong tay lão cũng hóa thành bột phấn mà rơi lả tả xuống đất.

.....

Trong vòng đảo thứ nhất của Côn Luân, nơi con đường núi lên tới cung điện màu xanh.

Một đám mây đen từ một người áo hồng bốc lên mà bay về phía ba gã đệ tử Kiếm ti.

Một làn pháp lực dao động cực mạnh từ người một gã đệ tử Kiếm ti xuất hiện. Đối với những người áo hồng xâm nhập vào đây thì cho dù là pháp thuật, thực lực hay sự phối hợp của đám đệ tử Kiếm ti đều hơn họ nhiều. Tuy nhiên khi đám mây đen từ người mặc áo hồng kia bốc lên, ba tên đệ tử Kiếm ti có thể nhìn ra đám mây đó được tạo thành từ cổ độc. Mà trong suy nghĩ của ba tên đệ tử Kiếm ti đám mây đó cũng chẳng có gì lợi hại, cho nên chỉ có một tên đệ tử tu luyện pháp quyết hệ Hỏa chú ý tới nó. Nhưng đám đệ tử Kiếm ti cũng đã coi thường một chút bởi vì pháp thuật của họ bây giờ không còn uy lực như lúc bình thường.

Vốn phải là một đám mây lửa ngăn cản trước mặt họ nhưng lúc này lại chỉ có hơn mười tia sáng màu hồng phát ra. Ba tên đệ tử Kiếm ti còn chưa kịp phát ra pháp thuật khác thì vô số con sâu độc đã bám đầy mặt khiến cho họ như đeo một cái mặt nạ màu đen.

Một tên đệ tử Kiếm ti vọt về phía Khánh Lưu Kiếm đã không còn hình dạng con người đang lẫn lộn trong đám lửa màu xanh. Nhưng khi còn cách Khánh Lưu Kiếm chừng hơn mười trượng thì hai đạo kiếm quang màu trắng đột nhiên từ hai bên lao tới cắt người y ra thành ba đoạn.

Dưới uy lực trận pháp U Minh huyết hải những thứ phi kiếm và sâu độc vốn không có được người ta chú ý thì lại trở thành thứ có uy lực không thể tưởng được.

“ Đỉnh “ “ Đỉnh “ “ Đỉnh “

Chiếc chuông gió trong một ngọn bảo tháp chín tầng ở vòng đảo thứ nhất được một cơn gió thổi qua vang lên những tiếng vui tai.

Trong tiếng leng keng của chiếc chuông gió, một bóng người màu xám đột nhiên lóe lên ở trên không trung của vòng đảo thứ tư. Lúc này, trên bầu trời của vòng đảo thứ tư không có một bóng người cho nên sự xuất hiện đột ngột của người đó so với cả bầu không gian rộng lớn khiến cho y trở nên vô cùng nhỏ bé, chẳng khác nào một giọt mực rơi vào trong bức họa.

Nhưng ngay sau đó, sau lưng bóng người màu xám chợt xuất hiện bóng người thứ hai, thứ ba... Cả một đoàn người như một đám mây đen xuất hiện sau bóng người màu xám lặng lẽ xông vào vòng đảo thứ nhất.

Hơn bảy ngàn đệ tử ở vòng đảo thứ nhất tới thứ ba rút lui về vòng đảo thứ tư lại một lần nữa quay lại vòng đảo thứ nhất.

- Ai chỉ huy những người này?

Sau khi lao tới vòng đảo thứ nhất đầu tiên, Minh Thập Thất đứng trên một tòa vọng lâu màu vàng có địa thế cao nhất cau mày nhìn dòng chảy màu đỏ nhỏ bé đang rút lui. Dòng chảy màu đỏ đó chính là những người mặc áo màu hồng đã giết Khánh Lưu Kiếm và đám đệ tử của Kiếm ti, bọn họ có hơn hai trăm người những tới giờ rút lui ra cũng không còn đủ trăm người.

Do Khánh Lưu Kiếm bị tấn công và trong lúc hoảng hốt không biết được cái trận pháp U Minh huyết hải bao phủ khắp khu vực là trận pháp gì nên bị tổn thất nặng nề. Mặc dù bị tổn thất hơn một nửa nhưng đám người mặc áo hồng vẫn thừa sức đối phó với đệ tử Kiếm ti.

Tuy nhiên bọn họ vẫn rút lui. Ngay vào lúc, Minh Thập Thất dẫn hơn bảy ngàn đệ tử Côn Luân từ vòng đảo thứ tư bay lên, một tia sáng vàng lập tức phóng lên cao khiến cho đám người đó kiên quyết rút lui.

Rõ ràng, tia sáng vàng đó là hiệu lệnh để rút lui. Từ điều này, Minh Thập Thất có thể thấy được người chỉ huy đám người áo hồng đó có năng lực phán đoán hết sức chuẩn xác. Với thực lực của đám người áo hồng tới đây, một khi y dẫn đệ tử Côn Luân tới thì không thể đoạt lấy được kho thuốc.

Có lẽ trong suy nghĩ của người chỉ huy đám người áo hồng cũng chỉ muốn thử năng lực phản ứng của Côn Luân mà thôi. Vào lúc này, khi đám người áo hồng rút lui, Minh Thập Thất có thể khẳng định được người chỉ huy bên phía đối phương chắc chắn không phải Huống Vô Tâm.

Bởi vì cho tới bây giờ, từ lúc bắt đầu ám sát cho tới việc một đám người áo hồng đột phá, đối phương luôn mang tới cho Minh Thập Thất một cái cảm giác tất cả đã được sắp xếp theo một chuẩn mực. Tên chỉ huy của đối phương khiến cho Minh Thập Thất cảm giác y giống như một vị thống soái chỉ huy đám quân tới cả vạn người. Tu vi của Huống Vô Tâm mặc dù cao nhưng cũng không có năng lực thống soái như vậy.

Hơn nữa, nếu là Huống Vô Tâm chỉ huy thì cơ bản y sẽ không lệnh cho đám người áo hồng rút lui. Bởi vì một trăm người áo hồng đó đối với cả vạn người tu đạo phía sau thật sự quá nhỏ. Với tính tình của Huống Vô Tâm mà nói y sẽ không quan tâm tới sống chết của những người này.

Minh Thập Thất nhìn vào bóng đêm. Đoàn người tu đạo giống như một con sóng thủy triều màu đỏ khiến cho người ta cảm thấy áp lực.

Những người tu đạo mặc trường bào màu đỏ nhanh chóng tập trung lại tạo thành tám trận hình nhanh chóng vọt về phía vòng đảo thứ nhất của Côn Luân.

Người chỉ huy đối phương cũng không chọn cách đột kích toàn tuyến mà chia mấy vạn người mặc áo hồng ra thành tám hướng lao tới vòng đảo thứ nhất của Côn Luân. Động tác như vậy chứng tỏ đối phương có khả năng chỉ huy rất mạnh. Nếu không làm như vậy mà để cho cả vạn người chỉ năm, xẻ bảy đột kích sẽ xuất hiện rất nhiều tình huống khó nắm trong tay. Chỉ cần từ chưa tới một trăm người áo hồng rút lui, Minh Thập Thất có thể thấy được người chỉ huy bên phía đối phương hết sức kiên nhẫn, cảm giác được ý rất quý trọng đối với từng chút binh lực trong tay. Đại chiến một trận với Côn Luân mà không lựa chọn tấn công ồ ạt khiến cho Minh Thập Thất càng cảm giác được sự hùng mạnh và đáng sợ của tên chỉ huy đó.

.....

Cũng giống như sự phỏng đoán của Minh Thập Thất, mục tiêu của đối phương thực sự là kho thuốc và kho pháp bảo tại vòng đảo thứ nhất.

Sau khi tập kết xong, hơn vạn người chia thành tám hướng tấn công vòng đảo thứ nhất của Côn Luân. Vào lúc này, hai nơi chưa thuốc và pháp bảo của Côn Luân là nơi mà hai dòng chảy màu hồng ập tới cuộn cuộn nhất.

Minh Thập Thất vừa mới ra lệnh phòng ngự khu pháp bảo thì vô số những bóng người màu đỏ giống như một trận thủy triều đã xông lên bờ cát trắng đối diện với bảo tháp màu hồng. Vào lúc này, những bóng người màu hồng khiến cho người ta có cảm giác giống như một bầy cua màu đỏ chứ không phải là những người tu đạo.

Bởi vì số lượng của họ lúc này nhiều lắm khiến cho người ta tạm thời quên mất việc người tu đạo vốn rất ít trên thế gian.

Trong mấy trăm năm qua, đệ tử Côn Luân chưa bao giờ gặp kẻ địch có số lượng nhiều như vậy. Mà họ cũng chưa bao giờ nghĩ có một người sẽ có người xâm nhập vào Côn Luân. Cho dù là Nguyên Thiên Y thì cũng chỉ ở bên ngoài Côn Luân mà tiêu diệt đám người A Nan Đồ mà thôi.

Trong vòng đảo thứ nhất, hai tòa tháp chưa đan dược và pháp bảo đối với Côn Luân chỉ là những đồ vật cấp thấp nhưng đối với phần lớn các tông phái trên thế gian thì những tài liệu luyện chế và pháp bảo, đan dược cần thiết hàng ngày đều được tập trung ở đây rồi sau đó thông qua một số bộ phận để chuyển ra ngoài. Vì vậy mà số lượng pháp bảo và đan dược được cất giữ ở đây có một con số khổng lồ.

Có thể nói toàn bộ đan dược và pháp bảo từ vòng thứ hai tới vòng thứ ba cũng không bằng một phần năm số lượng đan dược và pháp bảo có trong vòng đảo thứ nhất.

315. Chương 299: Bóng Nước Tìm Người

Mặc dù phần lớn đan dược và pháp bảo có trong vòng đảo thứ tư, xét về mặt phẩm chất cao hơn ở vòng đảo thứ nhất rất nhiều nhưng có U Minh huyết hải bao phủ, bản thân có được một cái pháp bảo với lực công kích không nhỏ thì vào lúc này lại có lực sát thương uy hiếp tới tính mạng người khác. Đó cũng muốn là lý do tại sao Minh Thập Thất đưa đám đệ tử Côn Luân trở lại vòng đảo thứ nhất.

Minh Thập Thất nhận được lệnh của Hoàng Vô Thần đó là làm tất cả giữ vững vòng đảo thứ tư, không để cho đám người tu đạo đột phá tới vòng đảo thứ năm. Vì vậy lúc này, đối với Minh Thập Thất mà nói, giữ vững được mấy kho ở vòng đảo thứ nhất mới có thể bảo vệ cho vòng đảo thứ tư. Vì vậy mà mặc dù sau lưng còn có ba vòng đảo nhưng Minh Thập Thất lại không còn đường để lui.

.....

Trong suy nghĩ của toàn bộ đệ tử Côn Luân thì những người tu đạo áo hồng đều là “ phản quân “. Tuy nhiên lúc này, số lượng phản quân lại có nhiều lắm.

Pháp lực dao động hỗn loạn và đầy rẫy bóng người khiến cho đám đệ tử Côn Luân không còn tâm trí để suy nghĩ xem thân phận của những người đó. Bọn họ chỉ có chừng mấy hơi thở, mấy trăm người mặc trường

bào màu đỏ đã lướt qua bờ cát trắng dài tới trăm trượng. Nhưng đúng vào lúc này, từ trong rất nhiều căn phòng, đèn đài chột lóe lên vô số những tia sáng bắn thẳng vào đoàn người.

Dưới sự ảnh hưởng của U Minh huyết hải, uy lực và pháp thuật của đám đệ tử Côn Luân ngăn cản những người áo đỏ tràn tới yếu đi. Phần lớn pháp thuật và pháp bảo có uy lực mạnh thì bây giờ chỉ còn là những tia sáng. Những không một ai biết những đạo bào mà đối phương mặc có từ đâu, ai có khả năng luyện chế ra được nhiều bộ trang phục giống nhau đến vậy. Mới nhìn thì chúng chỉ là những pháp bảo cấp thấp nhưng vào lúc này chúng lại có thể ngăn cản được rất nhiều pháp bảo và pháp thuật có uy lực đã giảm đi rất nhiều.

Vì vậy mà vô số những tia sáng phóng ra mặc dù khiến cho cả không trung sáng lên nhưng số người áo hồng ngã xuống cũng chưa tới hai mươi người.

Mà mấy trăm người mặc áo hồng xông vào cũng không phát ra một thứ pháp thuật phản kích. Bọn họ vẫn giữ nguyên khí thể lạnh lùng để vọt về phía trước.

Một tiếng động thật to từ ngòi đèn được chạm khắc cực đẹp trước mặt mấy trăm người tu đạo mặc áo hồng khiến cho cả không trung và mặt đất cũng hơi rung rinh. Sau tiếng động đó, một bóng đen khổng lồ từ trên cao giáng xuống.

Đây là một cái ấn màu đen bao phủ phạm vi hơn mười trượng với vô số những lá bùa khác nhau. To thì bằng bàn tay mà nhỏ thì bằng hạt đầu nành. Cái ấn khổng lồ không biết là pháp bảo của ai những vào lúc này lại giáng xuống nơi đây.

Ánh sáng màu đen từ cái ấn khiến cho người ta có một cảm giác lạnh lẽo. Đây là một cái pháp bảo được luyện từ vô số tinh kim. Vào lúc này, uy lực nguyên khí trời đất bị yếu đi thì thứ pháp bảo dựa vào sức nặng liền thể hiện lực sát thương của nó.

Một tiếng nổ vang lên. Cái ấn vô tình giáng thẳng vào trong đoàn người áo hồng khiến cho trên mặt đất văng đầy thịt nát còn không trung thì xuất hiện vô số những bông hoa máu. Sau khi nghiền nát những người tu đạo áo hồng như những con kiến, cái ấn màu đen chột thu lại rồi lại hóa thành một tia sáng màu đen giống như ngọn núi tiếp tục giáng xuống đám người.

Dưới sự bao phủ của trận pháp như U Minh huyết hải, vào lúc này phần lớn người tu đạo áo hồng chỉ biết tránh né cái ấn kia mà không còn cách nào khác. Tuy nhiên phạm vi bao phủ của nó rất rộng, gần như mỗi lần hạ xuống những người tu đạo trong trận hình đều bị nát thịt. Tuy nhiên, mấy trăm người tu đạo vẫn không hề lùi bước. Bọn họ cũng chẳng hề phát ra pháp thuật phản kích mà chỉ tiếp tục lao về phía trước.

Mỗi lần cái ấn màu đen giáng xuống, cho dù người có được cái pháp bảo đó cũng không thể ngờ được uy lực lại đạt tới mức như vậy. Tuy nhiên số lượng người mặc áo hồng nhiều lắm, cho dù mỗi lần ấn giáng xuống khiến cho người ta rung chuyển nhưng vẫn không ngăn được đoàn người tiến lên.

Gần như tới lần thứ tư khi cái ấn giáng xuống đất thì bảy mươi người áo hồng dẫn đầu đã vọt tới ngòi điện hoa lệ trước mặt họ.

“ Xoẹt!” “ xoẹt! “

Một loạt những tiếng rít gió vang lên, hơn mười người tu đạo mặc áo hồng liền bắn ra vài luồng máu tươi mà ngã xuống đất. Trong nháy mắt đánh chết hơn mười người tu đạo chính là hơn mười cây đao nhỏ dài tới một xích. Xem ra hơn mười cây đao đó là một bộ pháp bảo. Theo sát mười cây tiểu đao là hơn mười đạo phi kiếm với đủ màu sắc, ánh sáng của chúng hòa vào nhau trở nên rực rỡ. Trong sự bao phủ của U Minh huyết hải, hơn mười thanh phi kiếm đã thể hiện được lực sát thương của nó khiến cho đám người áo hồng lập tức nhận lấy sự phản kích nặng nề. Ít nhất có hơn ba mươi người áo hồng bị kiếm quang cắt đứt người thành mấy khúc.

Có người mặc áo hồng bị cắt thành hai đoạn rơi xuống đất nhưng chưa chết, nằm đó la hét khiến cho cảnh tượng càng thêm thê thảm.

Bị hơn mười thanh phi kiếm ngăn cản, đám người mặc áo hồng đang ập tới như thủy triều lập tức chậm lại. Nhìn xác chết của những người lao tới trước, rất nhiều người áo hồng cảm thấy sợ hãi và bối rối. Nhưng ngay lúc này, một tiếng đàn như có như không lại vang lên từ rất xa trên biển vọng tới tận chiến trường nơi vòng đảo thứ nhất. Tiếng đàn đó dường như có ma lực khiến cho sự bối rối và sợ hãi của đám người áo

hồng biến mất. Ánh mắt của tất cả bọn họ đều tỏa ra ánh sáng màu hồng quái dị. Trong nháy mắt, những người lao tới trước bị giết chết thì từ trong làn sương máu của họ lại có những người khác vọt lên.

Trong tích tắc, lại có hơn mười người áo hồng bị phi kiếm cắt nát. Hiện tại, dưới sự bao phủ của U minh huyết hải, trận chiến nơi Côn Luân đã gần như chiến tranh của người bình thường. Dưới sự điều khiển của một vài người tu đạo uy lực của phi kiếm không hề thua kém gì với nỗ lực trên chiến trường. Tuy nhiên xông qua một làn mưa máu, những người áo hồng cũng chẳng để ý tới đám phi kiếm bay đầy trời mà nhảy thẳng vào trong ngôi đền hoa lệ trước mặt. Trong nháy mắt khi người áo hồng đầu tiên nhảy vào trong tòa kiến trúc mà đệ tử Côn Luân ẩn nấp, liền giờ tay lên.

Một ngọn lửa màu lục từ trong tay họ bay ra. Những ngọn lửa màu lục đó có một mùi tanh hôi khó chịu, nhưng khi chúng vừa mới xuất hiện liền lập tức tản ra, giống như mưa tuyết bay lả tả trong không trung. Một khi những đốm lửa đó chạm phải thứ gì thì lập tức bám lấy và thiêu đốt.

Những ánh lửa màu lục bay lả tả trong không trung rõ ràng giống như Âm lân sa dùng khí âm lệ và ma trời luyện thành có thể đốt cháy chân nguyên và phối pháp bảo.

Theo chùm lửa bay lả tả trong không trung, đột nhiên có rất nhiều tiếng kêu thảm thiết vang lên. Lúc trước, đám đệ tử Côn Luân ẩn nấp bên trong những ngôi đền đối mặt với số lượng người áo hồng nhiều hơn nhưng vẫn chiếm được ưu thế. Chỉ có vài người bị ngọn lửa giống như ma trời bám phải đau đớn mà chạy loạn trong đền. Tuy nhiên lúc này chợt có vô số những tiếng kêu thảm thiết vang lên khiến cho người ta có thể cảm nhận được đám đệ tử Côn Luân bị tổn thất rất nhiều.

Rất nhiều ngọn đèn điêu khắc hoa mỹ cũng lập tức bốc cháy. Một vài bóng người từ bên trong hoảng hốt lao ra rồi biến mất ở phía sau đền. Nhưng vào lúc này, một dòng chảy màu hồng lại ập tới.

Hơn hai trăm người tu đạo mặc áo hồng bám sát theo những người tu đạo đã phóng ra ngọn lửa màu lục ập tới. Tuy nhiên người áo hồng đầu tiên xông lên rõ ràng có tu vi cao hơn những người còn lại rất nhiều. Vóc dáng người này so với những người khác có vẻ gầy yếu và thấp bé hơn nhưng lại bỏ cách hai trăm người áo hồng khác tới hơn hai mươi trượng.

Đột nhiên một tia sáng trắng lóe lên trong tay y rồi trong nháy mắt hóa thành một cây trường màu bằng xương trắng dài tới hai mươi trượng. Cây trường màu đó không hề sợ ngọn lửa màu xanh biếc, lập tức xuyên thủng hai tên đệ tử Côn Luân từ trong ngôi đền bị cháy lao ra.

Trong tiếng hét to, người tu đạo áo hồng đó run tay lên hất hai cái thi thể giống như hai cọng rác ra ngoài. Bóng của y vẫn chưa dừng lại mà cây trường màu liên tục vang lên xuyên thủng vách tường của mấy ngôi đền. Mỗi lần nó xuyên thủng vách tường lại có một tiếng kêu thảm thiết vang lên kèm theo cả máu tươi.

Chỉ trong giây lát, người tu đạo cầm trường mâu đã lướt qua một đám người áo hồng vọt lên trước đó. Mà chỉ trong thời gian một hơi thở, y đã đánh chết ít nhất hơn mười tên đệ tử Côn Luân. Những thanh phi kiếm phóng về phía y cũng bị cây trường mâu đánh bay. Uy thế từ cây trường mâu trong tay y nhìn thì tương tự với Lôi cực thần thương của Khánh Lưu Kiếm tuy nhiên nó cũng là pháp bảo chứ không phải do pháp thuật ngưng tụ thành. Do uy lực của phối pháp bảo cho nên dưới tác dụng của U Minh huyết hải, uy lực của cây thương không bị yếu đi như Lôi cực thần thương.

- Đó là Hà Ma La.

Minh Thập Thập đứng bên cạnh Nam Cung Tiểu Ngôn trên một nóc tòa vọng lâu cao nhất nhìn thấy người áo hồng uy mãnh. Nam Cung Tiểu Ngôn lên tiếng nói với Minh Thập Thập:

- Người Trạm Châu Trạch địa đã tới đây.

- Chuyện này hoàn toàn hợp lý.

316. Chương 300: Trường Sinh Châu

châu

Ánh mắt của Minh Thập Thập cũng tập trung về phía người áo hồng có vóc dáng thấp bé:

- Cũng chỉ có Trạng Châu Trạch địa mới có thể luyện chế được nhiều bích hỏa lân sa để sử dụng với quy mô lớn như thế. Nếu không có Trạng Châu Trạch Địa giúp đỡ thì Huống Vô Tâm cũng không dám làm chuyện thế này.

- Không thể để cho y tiếp tục được.

Nam Cung Tiểu Ngôn hít một hơi thật sâu. Trong giây lát đó, Ha Ma La cầm bạch cốt trường mâu đã dẫn hai tới ba trăm người áo hồng tiến vào hơn năm mươi trượng. Số lượng người áo hồng sau lưng y càng lúc càng nhiều giống như một trận thủy triều. Trải qua hơn hai trăm trượng, dòng người tới một khu vực trống trải không hề có kiến trúc xây dựng. Chỉ cần vượt qua được hơn trăm trượng nữa, Minh Thập Thất có phải đệ tử ra ngăn cản đồng thời cho người đi thu dọn kho pháp bảo thì cũng chẳng có đủ thời gian. Chỉ sợ đám người áo hồng sẽ nhanh chóng bao vây phòng pháp bảo mà giết chết những đệ tử Côn Luân vừa mới ra khỏi đó mà đoạt lấy pháp bảo.

Hơn nữa, Nam Cung Tiểu Ngôn hiểu rất rõ dưới quy một đại chiến như thế này, Ha Ma La tiến lên như vậy sẽ làm ảnh hưởng tới khí thế của hai bên. Cứ để cho Ha Ma tiến lên với một tốc độ thần tốc thì đám đệ tử Côn Luân sẽ sinh ra sự sợ hãi mà không thể phát huy được toàn bộ thực lực của mình.

Vì vậy mà mặc dù Nam Cung Tiểu Ngôn không hề nghi ngờ tu vi và năng lực của Minh Thập Thất nhưng cũng biết phải đánh chết Ha Ma La.

- Ta phải đi giết y.

Nam Cung Tiểu Ngôn nhìn Minh Thập Thất, nói xong câu đó liền chuẩn bị lao về phía Ha Ma La.

- Người không cần phải đi. Y nhất định sẽ chết. - Đúng lúc này, Minh Thập Thất lại ngăn cản Nam Cung Tiểu Ngôn:

- Nếu chúng ta không cẩn thận bị chết thì trận chiến này không cần phải đánh nữa.

Trong tiếng nói của Minh Thập Thất, Nam Cung Tiểu Ngôn chỉ thấy y vung tay lên. Trong nháy mắt đó, một cái bóng xám liền xuất hiện cách Ha Ma La chừng năm, sáu mươi trượng và lao thẳng về phía y.

Trong tích tắc đó, đám đệ tử Côn Luân và cả Nam Cung Tiểu Ngôn nhìn thấy cái bóng xám thì miệng đều hơi há ra. Bọn họ có thể nhận ra người đó ăn mặc giống hệt với Minh Thập Thất.

Nam Cung Tiểu Ngôn biết đó là một trong số những người cùng với Minh Thập Thất xuất hiện từ vòng đảo thứ tám.

Tuy nhiên chỉ có một người đó lại dám lao thẳng về phía Ha Ma La và mấy trăm người áo hồng sau lưng gã.

.....

Dưới bóng đêm, trong khu vực mấy ngàn dặm của Côn Luân liên tục xuất hiện pháp lực dao động mạnh. Tất cả đều chứng tỏ cho thấy nơi tượng trưng cho quyền lực tối cao của giới tu đạo đã biến thành chiến trường. Khu vực xung quanh của Côn Luân hoàn toàn nằm trong sự khống chế của Huống Vô Tâm khiến cho Côn Luân biến thành một hòn đảo đơn độc, đồng thời những người tu đạo nơi khác không biết tới vào lúc này ở đây đang xảy ra một trận chiến.

Cũng vào lúc này, phần lớn khắp nơi trên thế gian hết sức yên tĩnh.

- Cái gì?

Bên bờ của một con sông chảy xiết một đạo nhân trung niên áo đen và một Lạt ma mặc cà sa màu đỏ sẫm đứng song song với nhau.

Người trung niên áo đen ngũ quan chính tề nhưng hai hàng lông mày đầy rậm. Còn vị Lạt ma mặc cà sa màu đỏ thì hơi béo, màu da ngăm đen, tai to mắt lớn nhìn hơi giống với Phật Di Lặc tuy nhiên ánh mắt của y có chút gì đó lạnh lùng khiến cho người ta có cảm giác tâm tính của y không giống như vẻ bề ngoài.

Vào lúc này, một giọt nước to bằng nắm tay đang lơ lửng trước mặt người trung niên áo đen giống như một quả cầu thủy tinh. Theo pháp quyết trong tay người áo đen thay đổi, cảnh tượng khu vực ven con sông từ từ hiện ra trong quả cầu.

Vào lúc này, giống như trong phạm vi cả ngàn dặm xung quanh đều nằm trong tầm mắt của y. Nhìn cảnh tượng trôi qua trong viên thủy châu, người áo đen cau mày lại nói:

- Không ngờ bọn chúng lại thay đổi đường đi không tiếp tục đi về phía Thập Vạn Đại Sơn.
- Không thể ngờ được với hai người chúng ta mà cũng mất dấu chúng. Con gái của Hồ Yêu vương quả thật là lắm kế. - Lạt Ma mặc cà sa màu đỏ giận dữ:
- Nếu ta mà bắt được thì nhất định phải chăm sóc thật cẩn thận mới được.

Ngay cả tông chủ Tề Vân Tông là Lâm Mộc Bạch cũng bị bại trong tay cô ta thì không thể coi thường được. Pháp vương! Người nghĩ cách thông báo cho Kỳ Liên Liên Thành trước đi.

Vị đạo nhân trung niên nói xong câu đó với Lạt Ma liền búng ngón tay khiến cho hạt nước tan vỡ, đồng thời im lặng suy nghĩ tại sao bản mệnh kiếm nguyên đã bị vỡ mà Lạc Bắc vẫn chưa chết? Vào lúc này, mấy người con gái đã thay đổi đường đi không về phía Thập Vạn Đại Sơn nữa chẳng lẽ ngoại trừ Dạ Ma Thiên của Thập Vạn Đại Sơn ra vẫn còn người khác có thể cứu được hắn?

Một con hạc bằng đồng to chừng ba tác màu xanh nhưng lại chẳng khác gì vật sống bay lên cao rồi biến mất trong màn đêm.

Trên một chỗ con hạc đồng lướt qua có một tờ giấy từ trong bụng nó bay xuống. Ngay lập tức, một ngón tay búng khẽ khiến cho tờ giấy liền hóa thành bột phấn mà biến mất. Ngón tay đó là của Kỳ Liên Liên Thành.

Bản thân gã lúc này đã thấp thoáng vượt qua phần lớn người trong số Thập Đại kim tiên. Trong tay Kỳ Liên Liên Thành cũng nắm một số lượng người khó có thể tưởng tượng được. Dường như Hoàng Vô Thần giao phần lớn lực lượng trên thế gian cho gã. Bắc Minh vương cảm nhận được điều đó cho nên lão cũng không muốn nhúng tay vào trận đấu giữa Kỳ Liên Liên Thành và Lạc Bắc. Hiện tại mặc dù Hoàng Vô Tâm cắt đứt hoàn toàn mối liên hệ giữa Côn Luân và bên ngoài nhưng Kỳ Liên Liên Thành vẫn có thể thông qua rất nhiều tin tức mà cảm nhận có điều gì đó không ổn ở Côn Luân.

Tuy nhiên, Kỳ Liên Liên Thành cũng không hề lo lắng. Bởi vì gã có một lòng tin tuyệt đối với Hoàng Vô Thần. Thậm chí cho tới bây giờ, y chưa hề nghĩ Hoàng Vô Thần sai. Bởi vì trong mười năm qua, nhờ sự tin tưởng vững chắc vào Hoàng Vô Thần mà gã có được tu vi như vậy. Trong suy nghĩ của Kỳ Liên Liên Thành, chỉ cần tiếp tục đi tiếp thì nhất định sẽ có ngày đạt tới đại đạo vô thượng.

Vì vậy mà trong lòng của Kỳ Liên Liên Thành chỉ có một suy nghĩ duy nhất đó là phải giết được Lạc Bắc.

Kỳ Liên Liên Thành có một trực giác hết sức rõ ràng. Mặc dù bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc bị mình hủy nhưng tới giờ hắn vẫn chưa chết.

“ Nếu Lạc Bắc chưa chết vậy thì bây giờ hắn đang ở đâu? “

Mặc dù tất cả kế hoạch liên quan tới Lạc Bắc hết sức chặt chẽ nhưng vẫn không thể lường hết trước được mọi chuyện. Chẳng hạn như Kỳ Liên Liên Thành vẫn không lường trước được tu vi của Minh Nhược, vẫn chưa dự đoán được sẽ có người như Nhạc Sơn. Y cũng không thể ngờ được lại có những người tu vi cao như vậy xuất hiện. Mặc dù những người đó không thể ngăn cản được bước tiến của gã nhưng ở núi Đại Đông, Kỳ Liên Liên Thành cũng bị thương nặng, khiến cho trước khi hồi phục, gã không thể thi triển pháp thuật đặc biệt trong Đại Đạo như thiên quyết để xác định vị trí của Lạc Bắc.

Như con gái của Hồ Yêu vương thần bí cũng là một biến số.

Lúc trước không ai ngờ được núi Chiêu Diêu lại có một nhân vật tu vi cao, kiêm cả tuyệt học hai nhà như vậy. Hơn nữa, kiến thức và mưu lược của nàng cũng rất cao. Sau khi trốn khỏi núi Đại Đông, lực lượng của Kỳ Liên Liên Thành mấy lần vây giết đám người Từ Hàng Tĩnh Trai cùng với Lạc Bắc và nàng nhưng lần nào cũng đều bị nàng đột ngột thoát ra.

Nếu nàng và người của Từ Hàng Tĩnh Trai tiến lên đúng theo phương hướng thì Kỳ Liên Liên Thành cũng không phải lo lắng tới sự xuất hiện của nàng. Nhưng hiện tại, nàng và những người Từ Hàng Tĩnh Trai lại không tiếp tục tiến về núi Đại Đông, hoàn toàn thoát khỏi sự tính toán của Kỳ Liên Liên Thành.

Hiện tại Kỳ Liên Liên Thành gần như đã vận dụng toàn bộ lực lượng của mình thậm chí còn hơn cả khi ở núi Đại Đông. Nhưng cho tới tận bây giờ gã vẫn không hề có tin tức về Lạc Bắc và con gái của Hồ Yêu vương.

Cô ta và Lạc Bắc đang ẩn nấp ở đâu?

.....

Trong một cái ngõ nhỏ tại một ngôi thành bình thường ở Ung Châu có một căn nhà hết sức yên tĩnh. Căn nhà đó nhìn bề ngoài cũng không có gì khác với căn nhà của một phú hào, trên cánh cửa có đề hai chữ “ Quý phủ “ , bên trong sân trồng rất nhiều ngô đồng che hơn nửa sân.

Thiếu nữ che mặt bằng tấm lụa xanh khiến cho Kỳ Liên Liên Thành phải coi là đối thủ đang ngồi cùng với đám người Vân Viện trong một cái đại sảnh. Không một ai biết làm thế nào nàng vào đám người Vân Viện có thể thoát khỏi tai mắt của Kỳ Liên Liên Thành, nhưng hiện tại nàng vẫn thoát khỏi lực lượng dưới tay của Kỳ Liên Liên Thành, vượt qua cả ngàn dặm mà tới tận đây.

317. Chương 301: Cửu Khúc Minh Hà

Sợ với khi ra khỏi núi Đại Đông, số lượng đệ tử của Từ Hàng Tĩnh Trai đã thiếu đi vài người. Thương thế của đám người Vân Viện cũng hồi phục hơn nhiều nhưng gần như tất cả đệ tử của Từ Hàng Tĩnh Trai đều tiêu tụy và gầy hơn. Hai gò má của Thi Kiếm trùng xuống, nhưng lại khiến cho đôi mắt nàng càng thêm sáng.

Một lão nhân mặc hoa phục màu tím, khí độ không tầm thường nhưng mái tóc bạc trắng cung kính đứng trước mặt thiếu nữ áo trắng mà nói với một giọng đầy phức tạp:

- Tiểu thư! Người không nên tới đây.

- Ta biết. - Thiếu nữ áo trắng hơi thở dài một tiếng:

- Ta biết với lực lượng mà Kỳ Liên Liên Thành nắm trong tay có thể điều tra ra được mối liên hệ giữa người và chúng ta. Ta tới chỗ của người rất có thể khiến cho gã phát hiện ra hành tung của chúng ta nhưng ta cơ bản không có sự lựa chọn nào khác.

- Hiện tại hắn như thế nào?

Mặc dù mái tóc của lão nhân trắng xóa nhưng da thịt lại nhẵn nhụi giống như da trẻ con, không hề có lấy một nếp nhăn. Lão nhân đầy lo lắng nhìn thiếu nữ áo trắng rồi lại nhìn về phía cái kiệu màu đen đặt gần đó. Cái kiệu màu đen đó vốn là pháp bảo của Độc Long tôn giả nhưng hiện tại lão nhân có thể biết được bên trong đó có ai.

- Có thể do công pháp của hân tu luyện nên mặc dù bị Kỳ Liên Liên Thành phá hủy mất bản mệnh kiếm nguyên nhưng không biết tại sao mà ta cảm giác được như hân đang ngưng tụ chân nguyên và thần hồn của mình. - Thiếu nữ cũng nhìn về phía cái kiệu mà đen:

- Hơn nữa, cái dấu hiệu đó càng ngày càng rõ. Thậm chí ta còn cảm thấy chỉ cần cho hân có đủ thời gian thì chúng ta cũng không cần phải tới Thập Vạn Đại Sơn. Nhưng sức sống thân thể của hân đã hết, hân tu luyện công pháp thân thể thành thánh. Thân thể bị bại thì thần hồn và chân nguyên sẽ không thể nào ngưng tụ lại được một lần nữa. Ta có thể cảm nhận thân thể của hân bắt đầu thoái rữa. Vì vậy cho dù ta có thể đưa hân tới được Thập Vạn Đại Sơn thì chỉ sợ thân thể của hân cũng hoàn toàn hỏng hết, chút sinh cơ đang ngưng tụ trong người hân cũng mất.

- Thần hồn và chân nguyên bị phá nát, thân thể mất hoàn toàn sức sống vậy mà vẫn giữ được một chút sinh cơ? Hơn nữa một chút sức sống đó vẫn có thể từ từ lớn lên? Điều này thật sự không thể ngờ được. - Lão nhân mặc hoa phục màu tím, ngạc nhiên gật đầu:

- Tiểu thư! Nói không chừng Trường Sinh châu có công hiệu đối với hân, có lẽ thật sự không cần phải tới Thập Vạn Đại Sơn cũng có thể cứu được hân về.

- Cũng có thể. - Thiếu nữ áo trắng gật đầu rồi đột nhiên nói với lão nhân áo tím như vậy.

- Tiểu thư! - Lão già nhìn thiếu nữ áo trắng với một sự kính cẩn nhưng khuôn mặt lại như đang cười:
- Nếu không có phụ thân của tiểu thư thì ta cũng không sống được lâu như vậy. Ta sống yên ổn bao nhiêu năm qua cũng đủ rồi, đã tới lúc phải làm cái gì đó.

Sau khi dừng một chút, lão nhân áo tím đột nhiên trịnh trọng thì lễ với thiếu nữ áo trắng một cái rồi nói:

- Ở trên đời này, ta tôn kính nhất là hai người. Một người là Bắc Minh vương, một người là phụ thân tiểu thư. Hiện tại nhưng gì tiểu thư làm cũng đủ cho ta tôn kính. Ta sống có thể nhìn thấy tiểu thư, thấy được những gì tiểu thư làm đúng là không uổng phí cuộc đời.

Sau khi nói xong câu đó, lão nhân mặc y phục màu tím chợt vươn tay phải. Một tia sáng màu xanh giống như ngọn cỏ mọc lên từ mặt đất chợt chui ra khỏi da thịt của lão.

Cảnh tượng giống như có vô số những mầm non chồi lên khỏi mặt đất, tất cả những tia sáng màu xanh chảy theo cánh tay rồi hội tụ trong lòng bàn tay lão rồi từ từ ngưng kết thành một hạt châu màu xanh to bằng quả trứng chim bồ câu.

Hạt châu đó tỏa ra ánh sáng màu xanh dịu dàng với đầy sức sống. Khi hạt châu đó hình thành trong tay lão nhân, mấy chậu cây cảnh gần như héo rũ trong đại sảnh lập tức tràn ngập sức sống, trở nên non tươi mỡ màng.

Lão nhân mỉm cười đặt hạt châu màu xanh đó vào trong tay thiếu nữ áo tím. Ngay lập tức, sắc mặt của lão nhân cũng từ từ xám đi.

Vốn da thịt của lão giống như da tre con thì trong nháy mắt xuất hiện đầy những nếp nhăn. Tất cả khí huyết trong người lão cũng gần như biến mất với một tốc độ kinh người. Đám người Vân Viện cảm giác trong nháy mắt, lão nhân như biến thành một cái cây khô.

Ngay sau khi giao hạt châu cho thiếu nữ áo trắng, lão nhân mặc hoa phục màu tím lặng lẽ ngã xuống. Sau khi lão ngã xuống liền giống như một khúc gỗ không còn sức sống, tuy nhiên khi thân mình vừa mới chạm đất, ngoại trừ bộ trang phục màu tím ra, tất cả thân thể của lão liền hóa thành tro bụi.

Để lại trên mặt đất chỉ còn một bộ trang phục màu tím.

Tới lúc này, Thi Kiếm cũng chợt quay mặt. Từ khi rời khỏi núi Đại Đông nàng đã chứng kiến rất nhiều cái chết. Nhưng tới bây giờ, nàng vẫn không tìm được mà nhỏ lệ. Vốn nàng biết Trường Sinh Châu là một thứ pháp bảo có thể giữ được thân thể cả ngàn năm nhưng nàng lại chưa bao giờ nghĩ tới nó cũng chính là thân thể của lão nhân. Hơn nữa, thân thể của lão nhân dường như đã hỏng từ rất nhiều năm, cho nên mất đi hạt châu, lão nhân lập tức hóa thành tro bụi. Mà lão nhân đó dường như cũng chỉ là người giữ hạt châu cho Hồ Yêu vương, chờ một ngày Hồ Yêu vương cần dùng tới.

- Nếu không phải cái thế giới này đầy sự chán ghét thì không một ai cảm thấy sống đã đủ.

Thi kiếm không đành lòng quay đầu đi mà nghĩ vậy. Mà thiếu nữ áo trắng cũng nghĩ thế. Nàng biết lão nhân áo tím muốn sống, nàng cũng muốn sống. Nhưng có một vài người lại không muốn cho họ có quyền được sống một cách tự do. Vì vậy mà những gì nàng và lão nhân làm đó là để tranh đấu cho nhiều người như vậy.

- Vẫn có một số người không chịu sống theo cách của người khác.

Thiếu nữ áo trắng thở rất chậm, cố gắng khống chế thương thế và sự kích động của bản thân. Vào lúc này, nàng nhớ tới câu nói của Bắc Minh vương. Cho dù tới tận bây giờ, nàng cũng không hề oán hận đối với Bắc Minh vương bởi vì nàng hiểu rõ hơn bất kỳ ai, Bắc minh vương lựa chọn án binh bất động và việc nàng chọn tới bên cạnh Lạc Bắc cũng đều giống nhau chỉ có cách thức khác nhau mà thôi.

Thiếu nữ mặc y phục màu trắng yên lặng đặt trường sinh châu lên trán Lạc Bắc

Trong đại kiêu màu đen, tiểu trà vẫn quan sát thấy rõ ràng da thịt Lạc Bắc trở nên sáng bóng màu ngọc thạch. Đó cũng không phải là hiện tượng gì tốt, bởi vì Lạc Bắc đã tu luyện công pháp thân thể thành thánh, hơn nữa giờ phút này Lạc Bắc đã tu thành lưu ly kim thân, cho nên loại ánh sáng này là do sinh khí Lạc

Bắc bắt đầu tan biến. Nếu sinh khí của Lạc Bắc hoàn toàn tan biến thì cơ thể của hắn sẽ biến thành pho tượng ngọc thạch.

Đầu ngón tay mềm mại của thiếu nữ mặc y phục màu trắng lướt nhẹ qua, trường sinh châu liền tỏa ra vô số những tia sáng dịu, nhưng lại có sức sòng cực mạnh bao phủ lấy Lạc Bắc. Cho tới khi Trường Sinh châu từ từ biến mất nơi lồng ngực của Lạc Bắc chẳng khác nào bị hòa tan. Tất cả thấm hết vào trong thân thể của hắn.

Hào quang chậm rãi biến mất, nhưng vốn da thịt của Lạc Bắc gần như biến thành ngọc thạch lạnh như băng và cứng rắn liền hồi phục sự co giãn và hồng hào. Giờ phút này Lạc Bắc nhìn giống như người bình thường đang ngủ say, chỉ có điều không hô hấp mà thôi.

Thiếu nữ mặc y phục màu trắng cảm thấy nhẹ nhàng hơn. Viên trường sinh châu này thật thần kỳ, hiện tại thân thể Lạc Bắc đang chết dần đã được khống chế. Hơn nữa giờ này Lạc Bắc như đang hôn mê bất tỉnh, nhưng thiếu nữ mặc y phục màu trắng lại cảm nhận rõ bên trong cơ thể Lạc Bắc có một luồng sức sống ngoan cường đang hồi sinh. Dường như có một thứ lực lượng vô hình đang tụ hợp phần hồn và chân khí trong cơ thể Lạc Bắc.

Thiếu nữ mặc y phục màu trắng vẫn không thể khẳng định được rằng Lạc Bắc có thể khôi phục lại được hay không, nhưng hiện tại chí ít cũng có hy vọng rằng hắn sẽ không chết một cách dễ dàng như vậy.

... ..

Thiếu nữ áo trắng và đoàn người Từ Hàng Tĩnh Trai lập tức từ ngôi nhà này bay lên trời cao khiến cho mấy người tỷ nữ đang quét dọn kêu lên thất thanh.

Đối với thiếu nữ mặc y phục màu trắng mà nói, giờ phút này chỉ cần có thời gian, cho nên cô cũng không có che dấu hành tung của mình. Và Vân Viện trong lòng cũng không có nghi ngờ thiếu nữ mặc y phục màu trắng hành động như vậy, bởi vì chí ít đối với việc trốn thoát khỏi các lực lượng truy sát, thiếu nữ mặc y phục màu trắng đã thể hiện ra khả năng của chính mình mạnh hơn các nàng rất nhiều.

318. Chương 301.1: Cửu Khúc Minh Hà

- Các người tiếp tục đi tiếp lên phía trước, ta sẽ theo kịp.

Chỉ là vừa mới đi qua nơi đô thành phồn hoa, Thiếu nữ mặc y phục màu trắng hơi nhíu mày, nói với vân viện một câu như vậy. Vân viện không nói gì chỉ gật đầu. Thiếu nữ mặc y phục màu trắng đột nhiên gấp người lại phía sau rồi giống như một tảng thiên thạch mà lao đi. Ngay tại vị trí nàng, trong tầng mây đột nhiên trong nháy mắt có một cây kim cương xử màu trắng giống như lưu tinh giáng thẳng xuống tòa vọng lâu trên tường thành.

Cái chỗ kia vốn nhìn qua không có một bóng người, nhưng trong nháy mắt khi cây kim cương xử của thiếu nữ mặc y phục màu trắng hạ xuống, một bóng người mặc đạo bào bảy màu liền hiện ra. Một tiếng nổ như tiếng sét đánh ngang tai, kim cương xử đánh cho người đó bắn lên một làn sương máu, thậm chí nó còn vượt qua khoảng không làm nổ tung cả tòa vọng lâu.

Nhưng vào đúng lúc này, một đạo ánh sáng màu lam đột nhiên vọt ra từ bên trái của thiếu nữ mặc y phục màu trắng, đó là một đạo pháp thuật tọa thành hình bảo tháp. Nó lao thẳng vào cái lồng bảo vệ của thiếu nữ mặc y phục màu trắng. Lực lượng của Kỳ Liên Liên Thành nắm trong tay thực sự làm người ta khó có thể tưởng tượng. Tốc độ truy đuổi của những người đó có phần còn nhanh hơn thiếu nữ dự kiến. Mà chỉ khi thực sự trở thành kẻ địch của Côn Luân chân chính mới hiểu được Côn Luân có nhiều các nhân vật tu luyện tuyệt đỉnh tới mức nào. Mà người trước mắt phát ra một đạo pháp ánh sáng màu lam cũng đã tiếp cận nguyên anh kỳ.

Thiếu nữ mặc y phục màu trắng lại không để ý tới đạo pháp thuật đó, từ lòng bàn tay nàng một cái kim luân lao ra với tốc độ kinh người trong nháy mắt xuyên qua khoảng cách gần trăm trượng, đánh cho một người trong đám mây bay ngược, toàn bộ vùng ngực vỡ vụn. Còn vàng sáng màu lam kia, thì bị Thiên Thiên linh diệp của thiếu nữ y phục màu trắng ngăn cản.

Thiếu nữ mặc y phục màu trắng thoảng ho khan một tiếng, lập tức xoay người lao theo hướng đám người Vân Viện.

Mặc dù là giết liên tiếp hai người, thiếu nữ mặc y phục màu trắng gơ tay và nhấc chân lại, mang tới cho mọi người một cái cảm giác đẹp tuyệt trần. Trên thế gian phần lớn trong lòng người tu đạo đều coi loại hồ yêu như nàng là loại yêu tà chuyên quyến rũ người, tuy nhiên trên người nàng lại không hề có một chút phóng cách lãng lợ, so với tất cả thiếu nữ của huyện môn chính đạo lại càng giống tiên nữ hơn.

Thiếu nữ mặc y phục màu trắng có tu vi cao hơn đám người vân viện, mặc dù kinh mạch trong cơ thể nàng không giống như người thường giúp cho nàng tu luyện được sở trường của cả hai nhà, nên cho dù là Lâm Bạch Mộc có tu vi cao hơn nàng rất nhiều nhưng chưa chắc đã là đối thủ của nàng. Một lát sau nàng đã đuổi kịp đám người của vân viện.

Dường như đám người Vân Viện đã quen với điều này nên thấy thiếu nữ áo trắng quay lại cũng không làm các nàng kinh ngạc. điều khiến cho các nàng hơi kinh ngạc đó là vị trí mà thiếu nữ áo trắng dẫn mình tới.

Đó là một cái thôn nhỏ cách thành Ung Châu chừng bảy mươi dặm. Đoàn người đi tới một cái miếu hoang ở trong thôn. Ngay giữa trên mái hiên có mấy cái lỗ thủng.

Từ trong ngôi miếu nhỏ có một ông từ đi ra Ông từ có dáng người nhỏ và gầy còm , lão mặc một chiếc áo tang nhân màu đen cũ nát, làm cho đám người nhìn thấy không tự chủ liên tưởng tới một con chuột hèn mọt. Nhìn thấy đám người của Vân Viện và thiếu nữ mặc y phục màu trắng tới, lão không chút biến sắc, cũng không nói một câu chỉ gật đầu với thiếu nữ mặc y phục màu trắng tiếp đó xoay người đi vào trong miếu

Ông từ lấy tay dè lên một chỗ trên vách tường, mặt đất trong miếu long vương đột nhiên tách ra rồi để lộ một cái bậc thang thật dài.

Đám người của Vân Viện theo sau thiếu nữ mặc y phục màu trắng đi vào, toàn bộ các bậc thang đều là đá màu đen lơ lửng trên không. Tất cả đi xuống khoảng hai mươi trượng thì nghe thấy được tiếng nước ù ù bên tai. Từng đợt hơi nước đến và đập vào mặt, trước mắt mọi người nhìn thấy là một con sông ngầm dưới lòng đất, xung quanh hoàn toàn tối đen, cảm giác thật trống trải, làm cho mọi người cảm nhận thấy giống như dòng sông dưới Âm phủ.

Nhẹ nhàng bước tới thềm đá cuối cùng, liếc mắt một cái đã đến cuối con sông thì thấy như thấp thoáng có ánh lửa.

Một nam tử mặc trang phục gần giống ông từ ở phía ngoài, sắc mặt màu xám trắng, nhìn giống như quỷ hồn đứng thẳng nơi bậc đá cuối cùng trước con sông, trong tay hắn nâng nhấc chiếc đèn dầu đang tỏa ra ánh lửa rực rỡ.

Hai mắt của hắn lờ mờ xuống. Nam tử nhìn giống như Quỷ Hồn rõ ràng là một người mù, cơ bản không nhìn thấy bất cứ cái gì, cũng căn bản tự mình cũng không thể thấy ánh lửa từ ngọn đèn. Nên đốt ngọn đèn dầu dường như chỉ là để cho người khác nhìn thấy hắn đứng ở đó.

Tuy rằng không nhìn thấy bất cứ thứ gì đó, nhưng khi thiếu nữ mặc y phục màu trắng và đám người của từ hàng tinh trai xuất hiện trước mặt hắn, trên mặt hắn dường như sáng lên. Không hề nói lời nào, hắn nhanh thi lễ với thiếu nữ mặc y phục màu trắng một cái, sau đó đặt ngọn đèn trong tay xuống, cõng một cái dây thừng ở bên cạnh.

Một đầu khác của dây thừng lơ lửng trên mặt nước, dường như là một con thuyền lớn có hình dạng giống như cái thúng. Dây thuyền và sông lớn tiếp xúc với nhau, thấp thoáng hiện ra sáu mũi nhọn.

sau khi thiếu nữ mặc y phục màu trắng và đoàn người của Từ Hàng Tinh Trai trèo lên chiến thuyền hình thù kỳ quái, nam tử mặc y phục màu đen nhìn giống như Quỷ hồn kia đứng ở bên cạnh thuyền, trong tay của hắn đã có một cây sào dài và cao không biết từ lúc nào. Tuy rằng hắn là người mù, nhưng tại con sông lớn trong nên đất lại dường như thấy rõ hơn bất kỳ người nào khác. Cây sào dài và đen trong tay hắn liên tục đâm vào trong nước khiến cho con thuyền lớn chuyển động dọc theo quỹ đạo phiêu hành trong con sông lớn dưới nền đất

- Đây là cửu khúc minh hà trận?

Trong tiếng nước ù ù, vân viện không nhận được quay sang nhìn thiếu nữ mặc y phục màu trắng mà hỏi. Giờ phút này nàng đã nhìn ra, con sông rộng lớn dưới nền đất này cũng không phải thật sự là con sông. Nàng có thể cảm nhận được nơi này là cái trận pháp độc đáo. Mà liếc mắt một cái thật xa cũng không thể thấy nơi cuối cùng của con sông và đáy thuyền bất thành linh hiện ra hào quang sáu màu, vân viện liên tưởng tới trận pháp đã gặp qua giới thiệu trên điển tịch.

Trong cái trận pháp này, không gian bị biến dạng theo những cách khác nhau. Cái trận pháp này cũng giống với rất nhiều trận pháp truyền tông, có thể đưa con người đến nơi nào đó xa ngàn dặm, nhưng chỉ có những người tham dự bố trí trận pháp mới biết được bên trong trận pháp những chỗ nào không được chạm đến, cũng chỉ có những người có cảm giác độc đáo mới có thể dựa theo cách độc đáo mà vượt qua cái trận pháp này. Nếu không sẽ hoàn toàn bị lạc, lạc vĩnh viễn trong Minh hà khôn cùng sẽ không bao giờ tìm được đường ra. Mà phá vỡ trận pháp này cũng gần như là điều không thể, vì mắt của trận pháp này nằm ở nơi xa thẳm trong dòng sông lớn, ngoại trừ những người bố trí trận pháp ra và những người đưa đó, người bên ngoài căn bản không biết được mắt trận của nó ở đâu.

“ Đúng vậy! Đây là cửa khúc minh hà trận. “ Thiếu nữ mặc y phục màu trắng gật đầu, chứng tỏ Vân Viện phán đoán đúng.

- Hóa ra người đã có cái kế hoạch này từ trước

Vân viện thoáng nhìn qua thi nữ mặc y phục màu trắng có chút kính nể. Nguyên bản thiếu nữ mặc y phục màu trắng bỏ trường sinh châu đi là điều bất đắc dĩ, nhưng mặc dù vậy thiếu nữ mặc y phục màu trắng cũng đã chuẩn bị tốt cho đường lui.

Thiếu nữ mặc y phục màu trắng gật đầu và thở dài một tiếng,

- Ta đã làm xong kế hoạch, nhưng ta không nghĩ tới nơi này.

Vân viện trở nên trầm mặc. Khi lão già mặc y phục màu tím chết đi, thiếu nữ mặc y phục màu trắng gần như không thể hiện một chút đau thương, nhưng hiện tại nàng đang cảm giác rõ Thiếu nữ mặc y phục màu trắng tràn ngập một sự thương xót. Mặc dù thiếu nữ mặc y phục màu trắng đã chuẩn bị kỹ đường lui, nhưng nàng đúng là không nghĩ đến nơi này. Bởi nàng biết rằng, giờ phút này nàng chỉ mang tới cho những người ở đây sự hủy diệt và tử vong.

“ Nhiều người chết vì người như vậy, cho nên người nhất định không thể chết. “ Vân Viện cúi đầu nhìn Lạc Bắc mà nghĩ như vậy.

Đúng lúc này, hơn mười tia sáng từ bốn phương tám hướng phóng tới miếu nhỏ cũ nát với một tốc độ kinh người. Những điểm sáng lao tới cái miếu nhỏ lại giống như một cái lưới lớn bao trùm ngôi miếu nhỏ vào bên trong.

Mà trong lúc này đây, trong miếu nhỏ, ông từ có thân thể gầy gò vẫn thản nhiên. Lão kiễng chân dường như muốn lau tro bụi, một cánh tay của hắn như ấu yểm giờ lên cao vươn tới pho tượng Long Vương . Khi lão chạm đến pho tượng long vương , trên pho tượng chợt hiện ra vô số những lá bùa màu tím. Những lá bùa màu tím nhìn qua giống như có từng vầng Lôi hỏa bốc lên.

319. Chương 302: Tử Sĩ

Chỉ trong nháy mắt, pho tượng long vương giống như mấy trăm thùng thuốc súng đột nhiên nổ tung. Cả tòa miếu nhỏ như một cái đèn lồng, bị một lực lớn làm nổ tung, nháy mắt biến thành đồng tro tàn. Vô số ngọn lửa bắn ra với lực xung kích kinh người làm cho tất cả mọi thứ trong phạm vi hơn mười trượng biến thành bình địa, đồng thời cũng khiến cho năm, sáu người trong số mười người đang lao tới ngôi miếu đập nát.

Đúng lúc thần tượng Long vương chợt nổ tung làm cho cả tòa miếu nhỏ chợt biến mất trong nháy mắt, thì một bóng người màu vàng lao thẳng vào ngôi miếu nhỏ với một tốc độ kinh người. Trên tay y bắn ra mấy tia sáng xuyên vào thân thể của ông từ mà bắt lấy lão. Rồi sau đó y lại lao ra ngoài với tốc độ so với những đốm lửa bắn ra còn nhanh hơn, lòi theo ông từ.

Bị mấy tia sáng màu trắng xuyên vào đầu khiến cho ông từ giã dựa dẫm. chỉ trong một lát, mấy tia sáng màu trắng đó biến mất. người trung niên có khuôn mặt âm trầm, mặc đạo bào màu vàng ném ông từ xuống đất. Từ thân của người trung niên đó tản ra pháp lực dao động rất mạnh. Y lập tức nở nụ cười:

- Cửu Khúc Minh Hà trận? Người cho rằng như vậy là có thể trốn được hay sao?

Vào lúc nam trung niên mặc đạo bào màu vàng vắt xác ông từ mặc y phục màu đen xuống đất, trận chém giết thảm thiết tại vòng đảo thứ nhất của Côn Luân vẫn đang tiếp tục.

....

Minh Thập Thất không nói tiếng nào nhìn theo thân ảnh màu xám như một bóng ma, cô đơn lao về phía Ha Ma La, và mấy trăm người mặc y phục màu đỏ.

Sau khi xuyên thủng một tên đệ tử Côn Luân nấp bên trong đèn rồi hất văng đi một cách vô tình, Ha Ma La hí hóp mắt lại. Từ trong hai khe mắt của y như có hai tia sáng lạnh lùng tỏa ra.

“ Phóng “

Hắn lạnh lùng nhìn bóng người màu xám đang lao về phía mình và mấy trăm người tu đạo mặc y phục màu đỏ, một tiếng gầm từ trong cổ họng của hắn phát ra.

Theo lệnh của hắn, cả một mảng lớn ánh lửa màu trắng đột nhiên từ hơn trăm người tu đạo mặc y phục màu đỏ cách y vài chục trượng bay ra. Cả một vùng lửa màu trắng ở trong đêm tối giống như một dải hỏa tiễn, nhưng ánh lửa đó toàn bộ đều màu trắng.

Bạch cốt lân hỏa tiễn!

Giống như vũ khí được chế tạo trong quân đội của người phàm, tất cả những người mặc y phục màu đỏ ngoại trừ đem theo rất nhiều bích lân sa, còn mang theo vô số Bạch cốt lân hỏa tiễn!

Tổng cộng số lượng Bích Hỏa lân sa và Bạch Cốt lân hỏa tiễn của mấy vạn người tu đạo mặc áo bào màu đỏ mang theo khiến cho người ta kinh hãi!

Cho dù là Trảm Trảm Châu Trạch địa thì để có được số lượng bích hỏa lân sa và Bạch cốt lân hỏa tiễn như vậy cũng phải mấy năm, thậm chí cũng phải tích lũy mấy chục năm.

Hiện tại, dường như Trảm Châu Trạch Địa dồn tất cả trữ lượng Bích hỏa lân sa và Bạch cốt lân hỏa tiễn tới côn luân. Hiện tại đám người mặc áo bào màu đỏ đi phía sau Ha Ma La trong nháy mắt chỉ có thể phóng ra hơn một ngàn Bạch cốt lân hỏa tiễn mà thôi. Nhưng mặc dù chỉ có bằng đó Bạch cốt lân hỏa tiễn cũng đủ che phủ trời đất, làm cho người ta cảm giác giống như là trảm châu trạch địa tàng trữ bích hỏa lân sa và Bạch cốt lân hỏa tiễn với bao nhiêu sự phấn nộ và địch ý thì tới bây giờ trút hết xuống Côn Luân.

Không gian tăm tối suốt máu bao phủ, Bạch cốt lân hỏa tiễn loại bình thường này không có tính cái lợi hại nhưng pháp bảo Bạch cốt lân hỏa tiễn cũng thể hiện sát thương sức mạnh rất lớn.

Khác với Bích Hỏa lân sa không có bao nhiêu lực xuyên thủng, chỉ có điều dính vào mà thiêu đốt, hơn một ngàn Bạch cốt lân hỏa tiễn nháy mắt bao trùm một phạm vi trên trăm trượng, xuyên thấu rất nhiều nóc nhà, đâm trúng rất nhiều đệ tử phái côn luân không kịp né tránh, đưa bọn họ tới cái chết trong nháy mắt.

Vị trí mà cái bóng màu xám thân ảnh lao tới Ha Ma La là chỗ Bạch cốt lân hỏa tiễn dày đặc nhất, Cho dù là một bóng ma, nhưng nếu ở vị trí của y chỉ sợ sẽ bị Bạch cốt Lân hỏa tiễn xuyên thủng, nhưng cái bóng màu xám kia vẫn chưa chết. ngay vào lúc hơn một ngàn đạo Bạch cốt lân hỏa tiễn che phủ kín trời đất, một cái tán màu xanh đột nhiên từ trong tay hắn mở ra, chắn trước mặt.

Ngoại trừ ánh sáng màu vàng bao phủ xung quanh ra, nó cũng giống hệt như cái tán bình thường khác. Tuy nhiên khi tất cả Bạch cốt lân hỏa tiễn chạm vào nó đều bị văng ra.

Một nụ cười lạnh xuất hiện trong mắt của Ha Ma La. Căn cứ vào pháp lực dao động từ cái bóng màu xám kia, Ha Ma La có thể phán đoán tu vi của người áo xám này còn hơn hắn mình. Nhưng có trận pháp U Minh Huyết hải bao trùm như vậy thì sự chênh lệch đó đã không còn nữa. Mặc dù Bạch cốt lân hỏa tiễn không thể đánh chết tên đệ tử áo bào xám của côn luân, nhưng cũng ngăn chặn tất cả các đệ tử đang ẩn nấp trong đèn. Mà bên gã, ít nhất có hơn mười người có thể giúp y đối phó với người này.

Ha Ma La đột nhiên dừng lại, khiến cho những người mặc áo choàng màu đỏ tiến lại gần phía sau hắn thêm mấy trượng. Trong nháy mắt khi gã dừng lại, cây bạch cốt trường mâu trong tay hắn xoay tròn, hung hăng đâm vào cái tán rộng đang tỏa ra ánh sáng vàng của người áo xám.

Cái tán tựa như một cái lá cây héo rũ, bị một đòn cực mạnh của Ha Ma La đánh bay. Nhưng người đó từ trong vòng đảo thứ tám tới, ngay cả Nam Cung Tiểu Ngôn từ trước tới giờ cũng chưa hề gặp qua đám đệ tử áo xám. Người đó lao trong không trung với một tốc độ kinh người, dọc theo bạch cốt trường mâu, kéo theo một đám tàn ảnh trên không trung như một con rắn màu xám, khác lạ làm mọi người kinh sợ.

Trong nháy mắt, khoảng cách của hắn và Ha Ma La đã không quá năm trượng. Với khoảng cách như vậy khiến đa số đám người tu đạo mặc áo choàng màu đỏ theo sát Ha Ma La liền dừng tay. Bởi vì pháp thuật phi độn của tên đệ tử côn luân mặc áo bào tro tản ra hơi thở âm lãnh khiến họ nhất thời không xác định được vị trí, mà còn một nguyên nhân nữa là do khoảng cách của tên đệ tử côn luân áo bào tro và Ha Ma La quá gần, bọn họ có rất nhiều pháp thuật và pháp bảo cũng khó ra tay, nếu không ha ma la có thể bị thương.

Ha Ma La đột nhiên hừ lạnh một tiếng. Do tên đệ tử côn luân tự động vứt bỏ cây tán và sử dụng độn pháp hết sức quỷ dị khiến cho hắn mất thời cơ. Tuy rằng bạch cốt trường mâu có thể tùy tâm thay đổi dài ngắn nhưng dù sao cũng bị chậm một chút. Ngay tại thời điểm phát ra tiếng hừ, hai tay của hắn đột nhiên buông ra bạch cốt trường mâu. Trong nháy mắt, trong tay hắn lại hóa ra hai đạo ánh sáng trắng chính là hai thanh bạch cốt trường đao giống như hai cây ngà voi, tung bay lên cao chém về phía tên đệ tử áo bào tro của Côn Luân.

Cùng lúc đó, có năm, sáu đạo phi kiếm từ bốn hướng lại cũng lao về phía cái bóng người màu xám.

Phía sau Ha Ma La trong số nhiều người áo hồng như vậy thì dù sao cũng có một vài người tu luyện phi kiếm. Gặp tình huống này, tâm thần điều khiển phi kiếm cũng không sợ bị ngộ thương giống như pháp thuật.

Dưới sự bao phủ của U Minh huyết hải, lúc này hai bên giao chiến hoàn toàn giống với cuộc chiến của người phàm trần. Bởi vì tuyệt đại đa số pháp thuật có uy lực lớn bị suy yếu, người tu đạo chỉ có thể dựa vào pháp bảo nên trận chiến chẳng khác nào trận đấu ấu đả giữa hai đội quân của thường nhân. Hai thanh bạch cốt song đao trong tay Ha Ma La và năm, sáu đạo phi kiếm lao tới đã khóa kín thân ảnh màu xám, tất cả không còn một đường nào tiến lui.

Trong lúc này đây có lẽ chỉ có những người như Cổ Lưu Vân và Lạc Bắc đã tu luyện côn pháp thân thể thành thánh mới có thể ngăn cản được bạch cốt song đao của Ha Ma La và mấy đạo phi kiếm kia. Trên thực tế dưới sự bao phủ của U Minh huyết hải, người tu luyện công pháp thân thể thành thánh, thân thể kiên cường dẻo dai mới chiếm được ưu thế hơn người tu luyện những công pháp khác. Nhưng căn cứ từ pháp lực dao động trên người áo bào màu xám thì y không phải tu luyện công pháp thân thể thành thánh.

... ..

Đột nhiên người áo xám hơi dừng lại, đồng thời một đạo huyết quang phụt ra sau lưng hắn. Có một đạo kiếm quang xảo quyết vừa lúc lao tới đâm vào sau lưng hắn. Cảnh này được ví như một con rắn đáng lướt đi bỗng bị găm chặt trên mặt đất. Nhưng gã không hề thốt lên bất cứ một âm thanh nào mà chỉ trầm mặt đưa tay ra sau.

Một đạo kiếm ý lạnh thấu xương từ ngón giữa và ngón trỏ bàn tay phải của y phóng ra. Một chùm kiếm nguyên mãnh liệt bắn ra xung quanh, với một thứ khí thế không thể ngăn cản đánh nát song đao của Ha Ma La, mà xuyên qua ngực gã. Lực xung kích của nó còn đánh bật ngược Ha Ma La ra phía sau. Vô số kiếm nguyên màu bạc tiếp tục từ phía sau lưng Ha Ma La vọt ra.

Lúc này đây cái bóng màu xám vẫn tản ra hơi thở lạnh như băng, nhưng giờ khắc này, hắn lại giống như đang cầm trong tay một cây trường thương còn mạnh mẽ hơn so với cây Bạch cốt trường thương của Ha Ma La, Ha Ma La mà giờ xác của gã lên trên không cho tất cả các đệ tử Côn Luân trong vòng đảo thứ tư đều nhìn thấy.

320. Chương 301: CỬ KHÚC MINH HÀ

So với khi ra khỏi núi Đại Đông, số lượng đệ tử của Từ Hàng Tĩnh Trai đã thiếu đi vài người. Thương thế của đám người Vân Viện cũng hồi phục hơn nhiều nhưng gần như tất cả đệ tử của Từ Hàng Tĩnh Trai đều tiêu tụy và gầy hơn. Hai gò má của Thi Kiếm trũng xuống, nhưng lại khiến cho đôi mắt nàng càng thêm sáng.

Một lão nhân mặc hoa phục màu tím, khí độ không tầm thường nhưng mái tóc bạc trắng cung kính đứng trước mặt thiếu nữ áo trắng mà nói với một giọng đầy phức tạp:

- Tiểu thư! Người không nên tới đây.

- Ta biết. - Thiếu nữ áo trắng hơi thở dài một tiếng:

- Ta biết với lực lượng mà Kỳ Liên Liên Thành nắm trong tay có thể điều tra ra được mối liên hệ giữa người và chúng ta. Ta tới chỗ của người rất có thể khiến cho gã phát hiện ra hành tung của chúng ta nhưng ta cơ bản không có sự lựa chọn nào khác.

- Hiện tại hãn như thế nào?

Mặc dù mái tóc của lão nhân trắng xóa nhưng da thịt lại nhẵn nhụi giống như da trẻ con, không hề có lấy một nếp nhăn. Lão nhân đầy lo lắng nhìn thiếu nữ áo trắng rồi lại nhìn về phía cái kiệu màu đen đặt gần đó. Cái kiệu màu đen đó vốn là pháp bảo của Độc Long tôn giả nhưng hiện tại lão nhân có thể biết được bên trong đó có ai.

- Có thể do công pháp của hãn tu luyện nên mặc dù bị Kỳ Liên Liên Thành phá hủy mất bản mệnh kiếm nguyên nhưng không biết tại sao mà ta cảm giác được như hãn đang ngưng tụ chân nguyên và thần hồn của mình. - Thiếu nữ cũng nhìn về phía cái kiệu mà đen:

- Hơn nữa, cái dấu hiệu đó càng ngày càng rõ. Thậm chí ta còn cảm thấy chỉ cần cho hãn có đủ thời gian thì chúng ta cũng không cần phải tới Thập Vạn Đại Sơn. Nhưng sức sống thân thể của hãn đã hết, hãn tu luyện công pháp thân thể thành thánh. Thân thể bị bại thì thần hồn và chân nguyên sẽ không thể nào ngưng tụ lại được một lần nữa. Ta có thể cảm nhận thân thể của hãn bắt đầu thối rữa. Vì vậy cho dù ta có thể đưa hãn tới được Thập Vạn Đại Sơn thì chỉ sợ thân thể của hãn cũng hoàn toàn hỏng hết, chút sinh cơ đang ngưng tụ trong người hãn cũng mất.

- Thần hồn và chân nguyên bị phá nát, thân thể mất hoàn toàn sức sống vậy mà vẫn giữ được một chút sinh cơ? Hơn nữa một chút sức sống đó vẫn có thể từ từ lớn lên? Điều này thật sự không thể ngờ được. - Lão nhân mặc hoa phục màu tím, ngạc nhiên gật đầu:

- Tiểu thư! Nói không chừng Trường Sinh châu có công hiệu đối với hãn, có lẽ thật sự không cần phải tới Thập Vạn Đại Sơn cũng có thể cứu được hãn về.

- Cũng có thể. - Thiếu nữ áo trắng gật đầu rồi đột nhiên nói với lão nhân áo tím như vậy.

- Tiểu thư! - Lão già nhìn thiếu nữ áo trắng với một sự kính cẩn nhưng khuôn mặt lại như đang cười:

- Nếu không có phụ thân của tiểu thư thì ta cũng không sống được lâu như vậy. Ta sống yên ổn bao nhiêu năm qua cũng đủ rồi, đã tới lúc phải làm cái gì đó.

Sau khi dừng một chút, lão nhân áo tím đột nhiên trịnh trọng thi lễ với thiếu nữ áo trắng một cái rồi nói:

- Ở trên đời này, ta tôn kính nhất là hai người. Một người là Bắc Minh vương, một người là phụ thân tiểu thư. Hiện tại nhưng gì tiểu thư làm cũng đủ cho ta tôn kính. Ta sống có thể nhìn thấy tiểu thư, thấy được những gì tiểu thư làm đúng là không uổng phí cuộc đời.

Sau khi nói xong câu đó, lão nhân mặc y phục màu tím chợt vươn tay phải. Một tia sáng màu xanh giống như ngọn cỏ mọc lên từ mặt đất chợt chui ra khỏi da thịt của lão.

Cảnh tượng giống như có vô số những mầm non chồi lên khỏi mặt đất, tất cả những tia sáng màu xanh chảy theo cánh tay rồi hội tụ trong lòng bàn tay lão rồi từ từ ngưng kết thành một hạt châu màu xanh to bằng quả trứng chim bồ câu.

Hạt châu đỏ tản ra ánh sáng màu xanh dịu dàng với đầy sức sống. Khi hạt châu đỏ hình thành trong tay lão nhân, mấy chậu cây cảnh gần như héo rũ trong đại sảnh lập tức tràn ngập sức sống, trở nên non tươi mỡ màng.

Lão nhân mỉm cười đặt hạt châu màu xanh đỏ vào trong tay thiếu nữ áo tím. Ngay lập tức, sắc mặt của lão nhân cũng từ từ xám đi.

Vốn da thịt của lão giống như da tre con thì trong nháy mắt xuất hiện đầy những nếp nhăn. Tất cả khí huyết trong người lão cũng gần như biến mất với một tốc độ kinh người. Đám người Vân Viện cảm giác trong nháy mắt, lão nhân như biến thành một cái cây khô.

Ngay sau khi giao hạt châu cho thiếu nữ áo trắng, lão nhân mặc hoa phục màu tím lặng lẽ ngã xuống. Sau khi lão ngã xuống liền giống như một khúc gỗ không còn sức sống, tuy nhiên khi thân mình vừa mới chạm đất, ngoại trừ bộ trang phục màu tím ra, tất cả thân thể của lão liền hóa thành tro bụi.

Để lại trên mặt đất chỉ còn một bộ trang phục màu tím.

Tới lúc này, Thi Kiếm cũng chợt quay mặt. Từ khi rời khỏi núi Đại Đông nàng đã chứng kiến rất nhiều cái chết. Nhưng tới bây giờ, nàng vẫn không tìm được mà nhỏ lệ. Vốn nàng biết Trường Sinh Châu là một thứ pháp bảo có thể giữ được thân thể cả ngàn năm nhưng nàng lại chưa bao giờ nghĩ tới nó cũng chính là thân thể của lão nhân. Hơn nữa, thân thể của lão nhân dường như đã hỏng từ rất nhiều năm, cho nên mất đi hạt châu, lão nhân lập tức hóa thành tro bụi. Mà lão nhân đó dường như cũng chỉ là người giữ hạt châu cho Hồ Yêu vương, chờ một ngày Hồ Yêu vương cần dùng tới.

- Nếu không phải cái thế giới này đầy sự chán ghét thì không một ai cảm thấy sống đã đủ.

Thi kiếm không đành lòng quay đầu đi mà nghĩ vậy. Mà thiếu nữ áo trắng cũng nghĩ thế. Nàng biết lão nhân áo tím muốn sống, nàng cũng muốn sống. Nhưng có một vài người lại không muốn cho họ có quyền được sống một cách tự do. Vì vậy mà những gì nàng và lão nhân làm đó là để tranh đấu cho nhiều người như vậy.

- Vẫn có một số người không chịu sống theo cách của người khác.

Thiếu nữ áo trắng thở rất chậm, cố gắng khống chế thương thế và sự kích động của bản thân. Vào lúc này, nàng nhớ tới câu nói của Bắc Minh vương. Cho dù tới tận bây giờ, nàng cũng không hề oán hận đối với Bắc Minh vương bởi vì nàng hiểu rõ hơn bất kỳ ai, Bắc minh vương lựa chọn án binh bất động và việc nàng chọn tới bên cạnh Lạc Bắc cũng đều giống nhau chỉ có cách thức khác nhau mà thôi.

Thiếu nữ mặc y phục màu trắng yên lặng đặt trường sinh châu lên trán Lạc Bắc

Trong đại kiệu màu đen, tiểu trà vẫn quan sát thấy rõ ràng da thịt Lạc Bắc trở nên sáng bóng màu ngọc thạch. Đó cũng không phải là hiện tượng gì tốt, bởi vì Lạc Bắc đã tu luyện công pháp thân thể thành thánh, hơn nữa giờ phút này Lạc Bắc đã tu thành lưu ly kim thân, cho nên loại ánh sáng này là do sinh khí Lạc Bắc bắt đầu tan biến. Nếu sinh khí của Lạc Bắc hoàn toàn tan biến thì cơ thể của hắn sẽ biến thành pho tượng ngọc thạch.

Đầu ngón tay mềm mại của thiếu nữ mặc y phục màu trắng lướt nhẹ qua, trường sinh châu liền tỏa ra vô số những tia sáng dịu, nhưng lại có sức sống cực mạnh bao phủ lấy Lạc Bắc. Cho tới khi Trường Sinh châu từ từ biến mất nơi lòng mày của Lạc Bắc chẳng khác nào bị hòa tan. Tất cả thấm hết vào trong thân thể của hắn.

Hào quang chậm rãi biến mất, nhưng vốn da thịt của Lạc Bắc gần như biến thành ngọc thạch lạnh như băng và cứng rắn liền hồi phục sự co giãn và hồng hào. Giờ phút này Lạc Bắc nhìn giống như người bình thường đang ngủ say, chỉ có điều không hô hấp mà thôi.

Thiếu nữ mặc y phục màu trắng cảm thấy nhẹ nhàng hơn. Viên trường sinh châu này thật thần kỳ, hiện tại thân thể Lạc Bắc đang chết dần đã được khống chế. Hơn nữa giờ này Lạc Bắc như đang hôn mê bất tỉnh, nhưng thiếu nữ mặc y phục màu trắng lại cảm nhận rõ bên trong cơ thể Lạc Bắc có một luồng sức sống ngoan cường đang hồi sinh. Dường như có một thứ lực lượng vô hình đang tụ hợp phần hồn và chân khí trong cơ thể Lạc Bắc.

Thiếu nữ mặc y phục màu trắng vẫn không thể khẳng định được rằng Lạc Bắc có thể khôi phục lại được hay không, nhưng hiện tại chí ít cũng có hy vọng rằng hắn sẽ không chết một cách dễ dàng như vậy.

... ..

Thiếu nữ áo trắng và đoàn người Từ Hàng Tĩnh Trai lập tức từ ngôi nhà này bay lên trời cao khiến cho mấy người tỳ nữ đang quét dọn kêu lên thất thanh.

Đối với thiếu nữ mặc y phục màu trắng mà nói, giờ phút này chỉ cần có thời gian, cho nên cô cũng không có che dấu hành tung của mình. Và Vân Viện trong lòng cũng không có nghi ngờ thiếu nữ mặc y phục màu trắng hành động như vậy, bởi vì chí ít đối với việc trốn thoát khỏi các lực lượng truy sát, thiếu nữ mặc y phục màu trắng đã thể hiện ra khả năng của chính mình mạnh hơn các nàng rất nhiều.

321. Chương 301.1: Cửu Khúc Minh Hà

- Các người tiếp tục đi tiếp lên phía trước, ta sẽ theo kịp.

Chỉ là vừa mới đi qua nơi đô thành phồn hoa, Thiếu nữ mặc y phục màu trắng hơi nhíu mày, nói với vân viện một câu như vậy. Vân viện không nói gì chỉ gật đầu. Thiếu nữ mặc y phục màu trắng đột nhiên gấp người lại phía sau rồi giống như một tảng thiên thạch mà lao đi. Ngay tại vị trí nàng, trong tầng mây đột nhiên trong nháy mắt có một cây kim cương xử màu trắng giống như lưu tinh giáng thẳng xuống tòa vọng lâu trên tường thành.

Cái chỗ kia vốn nhìn qua không có một bóng người, nhưng trong nháy mắt khi cây kim cương xử của thiếu nữ mặc y phục màu trắng hạ xuống, một bóng người mặc đạo bào bầy màu liền hiện ra. Một tiếng nổ như tiếng sét đánh ngang tai, kim cương xử đánh cho người đó bắn lên một làn sương máu, thậm chí nó còn vượt qua khoảng không làm nổ tung cả tòa vọng lâu.

Nhưng vào đúng lúc này, một đạo ánh sáng màu lam đột nhiên vọt ra từ bên trái của thiếu nữ mặc y phục màu trắng, đó là một đạo pháp thuật tọa thành hình bảo tháp. Nó lao thẳng vào cái lồng bảo vệ của thiếu nữ mặc y phục màu trắng. Lực lượng của Kỳ Liên Liên Thành nắm trong tay thực sự làm người ta khó có thể tưởng tượng. Tốc độ truy đuổi của những người đó có phần còn nhanh hơn thiếu nữ dự kiến. Mà chỉ khi thực sự trở thành kẻ địch của Côn Luân chân chính mới hiểu được Côn Luân có nhiều các nhân vật tu luyện tuyệt đỉnh tới mức nào. Mà người trước mắt phát ra một đạo pháp ánh sáng màu lam cũng đã tiếp cận nguyên anh kỳ.

Thiếu nữ mặc y phục màu trắng lại không để ý tới đạo pháp thuật đó, từ lòng bàn tay nàng một cái kim luân lao ra với tốc độ kinh người trong nháy mắt xuyên qua khoảng cách gần trăm trượng, đánh cho một người trong đám mây bay ngược, toàn bộ vùng ngực vỡ vụn. Còn vàng sáng màu lam kia, thì bị Thiên Thiên linh diệt của thiếu nữ y phục màu trắng ngăn cản.

Thiếu nữ mặc y phục màu trắng thoáng ho khan một tiếng, lập tức xoay người lao theo hướng đám người Vân Viện.

Mặc dù là giết liên tiếp hai người, thiếu nữ mặc y phục màu trắng giờ tay và nhấc chân lại, mang tới cho mọi người một cái cảm giác đẹp tuyệt trần. Trên thế gian phần lớn trong lòng người tu đạo đều coi loại hồ yêu như nàng là loại yêu tà chuyên quyến rũ người, tuy nhiên trên người nàng lại không hề có một chút phóng cách lãng lợ, so với tất cả thiếu nữ của huyền môn chính đạo lại càng giống tiên nữ hơn.

Thiếu nữ mặc y phục màu trắng có tu vi cao hơn đám người vân viện, mặc dù kinh mạch trong cơ thể nàng không giống như người thường giúp cho nàng tu luyện được sở trường của cả hai nhà, nên cho dù là Lâm Bạch Mộc có tu vi cao hơn nàng rất nhiều nhưng chưa chắc đã là đối thủ của nàng. Một lát sau nàng đã đuổi kịp đám người của vân viện.

Dường như đám người Vân Viện đã quen với điều này nên thấy thiếu nữ áo trắng quay lại cũng không làm các nàng kinh ngạc. điều khiến cho các nàng hơi kinh ngạc đó là vị trí mà thiếu nữ áo trắng dẫn mình tới.

Đó là một cái thôn nhỏ cách thành Ung Châu chừng bảy mươi dặm. Đoàn người đi tới một cái miếu hoang ở trong thôn. Ngay giữa trên mái hiên có mấy cái lỗ thủng.

Từ trong ngôi miếu nhỏ có một ông từ đi ra Ông từ có dáng người nhỏ và gầy còm , lão mặc một chiếc áo tang nhân màu đen cũ nát, làm cho đám người nhìn thấy không tự chủ liên tưởng tới một con chuột hèn mọt. Nhìn thấy đám người của Vân Viện và thiếu nữ mặc y phục màu trắng tới, lão không chút biến sắc, cũng không nói một câu chỉ gật đầu với thiếu nữ mặc y phục màu trắng tiếp đó xoay người đi vào trong miếu

Ông từ lấy tay dè lên một chỗ trên vách tường, mặt đất trong miếu long vương đột nhiên tách ra rồi để lộ một cái bậc thang thật dài.

Đám người của Vân Viện theo sau thiếu nữ mặc y phục màu trắng đi vào, toàn bộ các bậc thang đều là đá màu đen lơ lửng trên không. Tất cả đi xuống khoảng hai mươi trượng thì nghe thấy được tiếng nước ù ù bên tai. Từng đợt hơi nước đến và đập vào mặt, trước mắt mọi người nhìn thấy là một con sông ngầm dưới lòng đất, xung quanh hoàn toàn tối đen, cảm giác thật trống trải, làm cho mọi người cảm nhận thấy giống như dòng sông dưới Âm phủ.

Nhẹ nhàng bước tới thềm đá cuối cùng, liếc mắt một cái đã đến cuối con sông thì thấy như thấp thoáng có ánh lửa.

Một nam tử mặc trang phục gần giống ông từ ở phía ngoài, sắc mặt màu xám trắng, nhìn giống như quỷ hồn đứng thẳng nơi bậc đá cuối cùng trước con sông, trong tay hắn nâng nhắc chiếc đèn dầu đang tỏa ra ánh lửa rực rỡ.

Hai mắt của hắn lờm xuống. Nam tử nhìn giống như Quỷ Hồn rõ ràng là một người mù, cơ bản không nhìn thấy bất cứ cái gì, cũng cần bản tự mình cũng không thể thấy ánh lửa từ ngọn đèn. Nên đốt ngọn đèn dầu dường như chỉ là để cho người khác nhìn thấy hắn đứng ở đó.

Tuy rằng không nhìn thấy bất cứ thứ gì đó, nhưng khi thiếu nữ mặc y phục màu trắng và đám người của từ hàng tinh trai xuất hiện trước mặt hắn, trên mặt hắn dường như sáng lên. Không hề nói lời nào, hắn nhanh thi lễ với thiếu nữ mặc y phục màu trắng một cái, sau đó đặt ngọn đèn trong tay xuống, cõ một cái dây thừng ở bên cạnh.

Một đầu khác của dây thừng lơ lửng trên mặt nước, dường như là một con thuyền lớn có hình dạng giống như cái thúng. Đáy thuyền và sông lớn tiếp xúc với nhau, thấp thoáng hiện ra sáu mũi nhọn.

sau khi thiếu nữ mặc y phục màu trắng và đoàn người của Từ Hàng Tinh Trai trèo lên chiến thuyền hình thù kỳ quái, nam tử mặc y phục màu đen nhìn giống như Quỷ hồn kia đứng ở bên cạnh thuyền, trong tay của hắn đã có một cây sào dài và cao không biết từ lúc nào. Tuy rằng hắn là người mù, nhưng tại con sông lớn trong nên đất lại dường như thấy rõ hơn bất kỳ người nào khác. Cây sào dài và đen trong tay hắn liên tục đâm vào trong nước khiến cho con thuyền lớn chuyển động dọc theo quỹ đạo phiêu hành trong con sông lớn dưới nền đất

- Đây là cửu khúc minh hà trận?

Trong tiếng nước ù ù, vân viện không nhin được quay sang nhìn thiếu nữ mặc y phục màu trắng mà hỏi. Giờ phút này nàng đã nhìn ra, con sông rộng lớn dưới nền đất này cũng không phải thật sự là con sông. Nàng có thể cảm nhận được nơi này là cái trận pháp độc đáo. Mà liếc mắt một cái thật xa cũng không thể thấy nơi cuối cùng của con sông và đáy thuyền bất thành linh hiện ra hào quang sáu màu, vân viện liên tưởng tới trận pháp đã gặp qua giới thiệu trên điển tịch.

Trong cái trận pháp này, không gian bị biến dạng theo những cách khác nhau. Cái trận pháp này cũng giống với rất nhiều trận pháp truyền tống, có thể đưa con người đến nơi nào đó xa ngàn dặm, nhưng chỉ có những người tham dự bố trí trận pháp mới biết được bên trong trận pháp những chỗ nào không được chạm đến, cũng chỉ có những người có cảm giác độc đáo mới có thể dựa theo cách độc đáo mà vượt qua cái trận pháp này. Nếu không sẽ hoàn toàn bị lạc, lạc vĩnh viễn trong Minh hà khôn cùng sẽ không bao giờ tìm được đường ra. Mà phá vỡ trận pháp này cũng gần như là điều không thể, vì mắt của trận pháp này nằm ở nơi xa thẳm trong dòng sông lớn, ngoại trừ những người bố trí trận pháp ra và những người đưa đó, người bên ngoài căn bản không biết được mắt trận của nó ở đâu.

“ Đúng vậy! Đây là cửu khúc minh hà trận. “ Thiếu nữ mặc y phục màu trắng gật đầu, chứng tỏ Vân Viện phán đoán đúng.

- Hóa ra người đã có cái kế hoạch này từ trước

Vân viện thoáng nhìn qua thi nữ mặc y phục màu trắng có chút kính nể. Nguyên bản thiếu nữ mặc y phục màu trắng bỏ trường sinh châu đi là điều bất đắc dĩ, nhưng mặc dù vậy thiếu nữ mặc y phục màu trắng cũng đã chuẩn bị tốt cho đường lui.

Thiếu nữ mặc y phục màu trắng gật đầu và thở dài một tiếng,

- Ta đã làm xong kế hoạch, nhưng ta không nghĩ tới nơi này.

Vân viện trở nên trầm mặc. Khi lão già mặc y phục màu tím chết đi, thiếu nữ mặc y phục màu trắng gần như không thể hiện một chút đau thương, nhưng hiện tại nàng đang cảm giác rõ Thiếu nữ mặc y phục màu trắng tràn ngập một sự thương xót. Mặc dù thiếu nữ mặc y phục màu trắng đã chuẩn bị kỹ đường lui, nhưng nàng đúng là không nghĩ đến nơi này. Bởi nàng biết rằng, giờ phút này nàng chỉ mang tới cho những người ở đây sự hủy diệt và tử vong.

“ Nhiều người chết vì người như vậy, cho nên người nhất định không thể chết. “ Vân Viện cúi đầu nhìn Lạc Bắc mà nghĩ như vậy.

Đúng lúc này, hơn mười tia sáng từ bốn phương tám hướng phóng tới miếu nhỏ cũ nát với một tốc độ kinh người. Những điểm sáng lao tới cái miếu nhỏ lại giống như một cái lưới lớn bao trùm ngôi miếu nhỏ vào bên trong.

Mà trong lúc này đây, trong miếu nhỏ, ông từ có thân thể gầy gò vẫn thản nhiên. Lão kiễng chân dường như muốn lau tro bụi, một cánh tay của hắn như ấu yểm giờ lên cao vươn tới pho tượng Long Vương . Khi lão chạm đến pho tượng long vương , trên pho tượng chợt hiện ra vô số những lá bùa màu tím. Những lá bùa màu tím nhìn qua giống như như có từng vàng Lôi hỏa bốc lên.

322. Chương 302: Tử Sĩ

Chỉ trong nháy mắt, pho tượng long vương giống như mấy trăm thùng thuốc súng đột nhiên nổ tung. Cả tòa miếu nhỏ như một cái đèn lồng, bị một lực lớn làm nổ tung, nháy mắt biến thành đồng tro tàn. Vô số ngọn lửa bắn ra với lực xung kích kinh người làm cho tất cả mọi thứ trong phạm vi hơn mười trượng biến thành bình địa, đồng thời cũng khiến cho năm, sáu người trong số mười người đang lao tới ngôi miếu dập tắt.

Đúng lúc thần tượng Long vương chợt nổ tung làm cho cả tòa miếu nhỏ chợt biến mất trong nháy mắt, thì một bóng người màu vàng lao thẳng vào ngôi miếu nhỏ với một tốc độ kinh người. Trên tay y bắn ra mấy tia sáng xuyên vào thân thể của ông từ mà bắt lấy lão. Rồi sau đó y lại lao ra ngoài với tốc độ so với những đốm lửa bắn ra còn nhanh hơn, lôi theo ông từ.

Bị mấy tia sáng màu trắng xuyên vào đầu khiến cho ông từ گیãy dựa dũ dội. chỉ trong một lát, mấy tia sáng màu trắng đó biến mất. người trung niên có khuôn mặt âm trầm, mặc đạo bào màu vàng ném ông từ xuống đất. Từ thân của người trung niên đó tản ra pháp lực dao động rất mạnh. Y lập tức nở nụ cười:

- Cửu Khúc Minh Hà trận? Người cho rằng như vậy là có thể trốn được hay sao?

Vào lúc nam trung niên mặc đạo bào màu vàng vắt xác ông từ mặc y phục màu đen xuống đất, trận chém giết thảm thiết tại vòng đảo thứ nhất của Côn Luân vẫn đang tiếp tục.

....

Minh Thập Thất không nói tiếng nào nhìn theo thân ảnh màu xám như một bóng ma, cô đơn lao về phía Ha Ma La, và mấy trăm người mặc y phục màu đỏ.

Sau khi xuyên thủng một tên đệ tử Côn Luân nấp bên trong đèn rồi hát văng đi một cách vô tình, Ha Ma La hít mắt lại. Từ trong hai khe mắt của y như có hai tia sáng lạnh lùng tỏa ra.

“ Phóng “

Hắn lạnh lùng nhìn bóng người màu xám đang lao về phía mình và mấy trăm người tu đạo mặc y phục màu đỏ, một tiếng gầm từ trong cổ họng của hắn phát ra.

Theo lệnh của hắn, cả một mảng lớn ánh lửa màu trắng đột nhiên từ hơn trăm người tu đạo mặc y phục màu đỏ cách y vài chục trượng bay ra. Cả một vùng lửa màu trắng ở trong đêm tối giống như một dải hỏa tiễn, những ánh lửa đó toàn bộ đều màu trắng.

Bạch cốt lân hỏa tiễn!

Giống như vũ khí được chế tạo trong quân đội của người phàm, tất cả những người mặc y phục màu đỏ ngoại trừ đem theo rất nhiều bích lân sa, còn mang theo vô số Bạch cốt lân hỏa tiễn!

Tổng cộng số lượng Bích Hỏa lân sa và Bạch Cốt lân hỏa tiễn của mấy vạn người tu đạo mặc áo bào màu đỏ mang theo khiến cho người ta kinh hãi!

Cho dù là Trảm Trảm Châu Trạch địa thì để có được số lượng bích hỏa lân sa và Bạch cốt lân hỏa tiễn như vậy cũng phải mấy năm, thậm chí cũng phải tích lũy mấy chục năm.

Hiện tại, dường như Trảm Châu Trạch Địa dồn tất cả trữ lượng Bích hỏa lân sa và Bạch cốt lân hỏa tiễn tới côn luân. Hiện tại đám người mặc áo bào màu đỏ đi phía sau Ha Ma La trong nháy mắt chỉ có thể phóng ra hơn một ngàn Bạch cốt lân hỏa tiễn mà thôi. Nhưng mặc dù chỉ có bằng đó Bạch cốt lân hỏa tiễn cũng đủ che phủ trời đất, làm cho người ta cảm giác giống như là trảm châu trạch địa tàng trữ bích hỏa lân sa và Bạch cốt lân hỏa tiễn với bao nhiêu sự phấn nộ và địch ý thì tới bây giờ trút hết xuống Côn Luân.

Không gian tăm tối suốt máu bao phủ, Bạch cốt lân hỏa tiễn loại bình thường này không có tính cái lợi hại nhưng pháp bảo Bạch cốt lân hỏa tiễn cũng thể hiện sát thương sức mạnh rất lớn.

Khác với Bích Hỏa lân sa không có bao nhiêu lực xuyên thủng, chỉ có điều dính vào mà thiêu đốt, hơn một ngàn Bạch cốt lân hỏa tiễn nháy mắt bao trùm một phạm vi trên trăm trượng, xuyên thấu rất nhiều nóc nhà, đâm trúng rất nhiều đệ tử phái côn luân không kịp né tránh, đưa bọn họ tới cái chết trong nháy mắt.

Vị trí mà cái bóng màu xám thân ảnh lao tới Ha Ma La là chỗ Bạch cốt lân hỏa tiễn dày đặc nhất, Cho dù là một bóng ma, nhưng nếu ở vị trí của y chỉ sợ sẽ bị Bạch cốt Lân hỏa tiễn xuyên thủng, nhưng cái bóng màu xám kia vẫn chưa chết. ngay vào lúc hơn một ngàn đạo Bạch cốt lân hỏa tiễn che phủ kín trời đất, một cái tán màu xanh đột nhiên từ trong tay hắn mở ra, chắn trước mặt.

Ngoại trừ ánh sáng màu vàng bao phủ xung quanh ra, nó cũng giống hệt như cái tán bình thường khác. Tuy nhiên khi tất cả Bạch cốt lân hỏa tiễn chạm vào nó đều bị văng ra.

Một nụ cười lạnh xuất hiện trong mắt của Ha Ma La. Căn cứ vào pháp lực đạo động từ cái bóng màu xám kia, Ha Ma La có thể phán đoán tu vi của người áo xám này còn hơn hắn mình. Những có trận pháp U Minh Huyết hải bao trùm như vậy thì sự chênh lệch đó đã không còn nữa. Mặc dù Bạch cốt lân hỏa tiễn không thể đánh chết tên đệ tử áo bào xám của côn luân, nhưng cũng ngăn chặn tất cả các đệ tử đang ẩn nấp trong đền. Mà bên gã, ít nhất có hơn mười người có thể giúp y đối phó với người này.

Ha Ma La đột nhiên dừng lại, khiến cho những người mặc áo choàng màu đỏ tiến lại gần phía sau hắn thêm mấy trượng. Trong nháy mắt khi gã dừng lại, cây bạch cốt trường mâu trong tay hắn xoay tròn, hung hăng đâm vào cái tán rộng đang tỏa ra ánh sáng vàng của người áo xám.

Cái tán tựa như một cái lá cây héo rũ, bị một đòn cực mạnh của Ha Ma La đánh bay. Nhưng người đó từ trong vòng đảo thứ tám tới, ngay cả Nam Cung Tiểu Ngôn từ trước tới giờ cũng chưa hề gặp qua đám đệ tử áo xám. Người đó lao trong không trung với một tốc độ kinh người, dọc theo bạch cốt trường mâu, kéo theo một đám tàn ảnh trên không trung như một con rắn màu xám, khác lạ làm mọi người kinh sợ.

Trong nháy mắt, khoảng cách của hắn và Ha Ma La đã không quá năm trượng. Với khoảng cách như vậy khiến đa số đám người tu đạo mặc áo choàng màu đỏ theo sát Ha Ma La liền dừng tay. Bởi vì pháp thuật phi độ của tên đệ tử côn luân mặc áo bào tro tản ra hơi thở âm lạnh khiến họ nhất thời không xác định được vị trí, mà còn một nguyên nhân nữa là do khoảng cách của tên đệ tử côn luân áo bào tro và Ha Ma La quá gần, bọn họ có rất nhiều pháp thuật và pháp bảo cũng khó ra tay, nếu không ha ma la có thể bị thương.

Ha Ma La đột nhiên hừ lạnh một tiếng. Do tên đệ tử Côn Luân tự động vứt bỏ cây tán và sử dụng đòn pháp hết sức quỷ dị khiến cho hắn mất thời cơ. Tuy rằng bạch cốt trường mâu có thể tùy tâm thay đổi dài ngắn nhưng dù sao cũng bị chậm một chút. Ngay tại thời điểm phát ra tiếng hừ, hai tay của hắn đột nhiên buông ra bạch cốt trường mâu. Trong nháy mắt, trong tay hắn lại hóa ra hai đạo ánh sáng trắng chính là hai thanh bạch cốt trường đao giống như hai cây ngà voi, tung bay lên cao chém về phía tên đệ tử áo bào tro của Côn Luân.

Cùng lúc đó, có năm, sáu đạo phi kiếm từ bốn hướng lại cũng lao về phía cái bóng người màu xám.

Phía sau Ha Ma La trong số nhiều người áo hồng như vậy thì dù sao cũng có một vài người tu luyện phi kiếm. Gặp tình huống này, tâm thần điều khiển phi kiếm cũng không sợ bị ngộ thương giống như pháp thuật.

Dưới sự bao phủ của U Minh huyết hải, lúc này hai bên giao chiến hoàn toàn giống với cuộc chiến của người phàm trần. Bởi vì tuyệt đại đa số pháp thuật có uy lực lớn bị suy yếu, người tu đạo chỉ có thể dựa vào pháp bảo nên trận chiến chẳng khác nào trận đấu ẩu đả giữa hai đội quân của thường nhân. Hai thanh bạch cốt song đao trong tay Ha Ma La và năm, sáu đạo phi kiếm lao tới đã khóa kín thân ảnh màu xám, tất cả không còn một đường nào tiến lui.

Trong lúc này đây có lẽ chỉ có những người như Cổ Lưu Vân và Lạc Bắc đã tu luyện côn pháp thân thể thành thánh mới có thể ngăn cản được bạch cốt song đao của Ha Ma La và mấy đạo phi kiếm kia. Trên thực tế dưới sự bao phủ của U Minh huyết hải, người tu luyện công pháp thân thể thành thánh, thân thể kiên cường dẻo dai mới chiếm được ưu thế hơn người tu luyện những công pháp khác. Nhưng căn cứ từ pháp lực dao động trên người áo bào màu xám thì y không phải tu luyện công pháp thân thể thành thánh.

... ..

Đột nhiên người áo xám hơi dừng lại, đồng thời một đạo huyết quang phụt ra sau lưng hắn. Có một đạo kiếm quang xảo quyết vừa lúc lao tới đâm vào sau lưng hắn. Cảnh này được ví như một con rắn đáng sợ đi bỗng bị găm chặt trên mặt đất. Nhưng gã không hề thốt lên bất cứ một âm thanh nào mà chỉ trầm mặt đưa tay ra sau.

Một đạo kiếm ý lạnh thấu xương từ ngón giữa và ngón trỏ bàn tay phải của y phóng ra. Một chùm kiếm nguyên mãnh liệt bắn ra xung quanh, với một thứ khí thế không thể ngăn cản đánh nát song đao của Ha Ma La, mà xuyên qua ngực gã. Lực xung kích của nó còn đánh bật ngược Ha Ma La ra phía sau. Vô số kiếm nguyên màu bạc tiếp tục từ phía sau lưng Ha Ma La vọt ra.

Lúc này đây cái bóng màu xám vẫn tản ra hơi thở lạnh như băng, nhưng giờ khắc này, hắn lại giống như đang cầm trong tay một cây trường thương còn mạnh mẽ hơn so với cây Bạch cốt trường thương của Ha Ma La, Ha Ma La mà giờ xác của gã lên trên không cho tất cả các đệ tử Côn Luân trong vòng đảo thứ tư đều nhìn thấy.

323. Chương 303. Đã Đến Thì Chỉ Có Chết.

Bản mạng kiếm nguyên!

Mặc dù uy lực suy yếu, nhưng bản mạng kiếm kiếm nguyên vẫn vượt xa phi kiếm.

trong tích tắc trước khi không ngăn cản nổi kiếm nguyên cực mạnh, Ha Ma La mới hiểu ra đệ tử Côn Luân mặc áo xám đã tu luyện tới cảnh giới bản mệnh kiếm nguyên. Lúc trước, tên đệ tử Côn Luân áo xám vẫn che giấu thực lực của mình, thậm chí khi phi kiếm đánh vào người cũng không sử dụng tới bản mệnh kiếm nguyên, làm cho Ha Ma La bị bất ngờ.

Sở dĩ Tên đệ tử áo bào tro của Côn Luân làm như vậy, chính là muốn Ha Ma La không thể ngờ được điều ấy, giúp cho trong nháy mắt khi hắn tung ra bản mạng kiếm nguyên, làm cho Ha Ma La không kịp ngăn cản. Hiển nhiên mục đích của tên đệ tử áo xám Côn Luân chỉ có một đó là phải đánh chết Ha Ma La. Trong nháy mắt khi Ha Ma La bị hắn đánh chết, cũng chợt nghĩ đến tên đệ tử Côn Luân lại có thể chạy thoát được sao?

Chỉ có điều Ha Ma La thật sự không ngờ, tên đệ tử áo bào tro Côn Luân không có tính toán trôn. trong nháy mắt khi bản mạng kiếm nguyên ám sát Ha Ma La, bản mạng kiếm nguyên lập tức phát ra ánh sáng chói mắt rồi nổ tung.

bản mạng kiếm nguyên biến thành ngàn vạn đạo kiếm khí màu bạc, tung hoành trong bầu trời đêm trên lãnh địa Côn Luân. Thân thể của đệ tử áo bào tro Côn Luân trong nháy mắt bị vô số kiếm khí cắt cho dập nát. Nhiều người mặc áo hồng trong khu vực cách khoảng ba mươi trượng cũng trong nháy mắt chảy máu thành sông.

Tự bạo bản mạng kiếm nguyên!

Chân tay Nam cung tiểu ngôn lạnh như băng, một thứ cảm giác không nói nên lời tràn ngập trong lồng ngực của hắn, “ Người không cần đi, hắn nhất định sẽ chết. “ Rốt cuộc Nam Cung Tiểu Ngôn cũng hiểu được tại sao Minh Thập Thất dám khẳng định như vậy. Bởi vì người kia cũng giống như Minh Thập Thất từ khi xuất hiện đã không tài nào sống sót. Nên cho dù Ha Ma La có thể ngăn chặn bản mạng kiếm nguyên, thì hắn cũng không thể nào ngăn chặn được uy lực của bản mạng kiếm nguyên nổ tung.

- Tại sao lại phải để cho hắn chết? Nếu để cho ta đưa thêm đệ tử của Kiếm Ti đi theo hắn thì cũng có thể giết được Ha Ma La mà hắn nhất định sẽ không chết. - Nam Cung Tiểu Ngôn như thế muốn chất vấn Minh Thập Thất. Nhưng một tiếng thét dài và tiếng rống giận dữ làm cho hắn nói không ra lời .

Vốn rất nhiều đệ tử Côn Luân không hoàn toàn tin nhiệm những người như Minh Thập Thất vì trước kia không có gặp qua đệ tử Côn Luân áo xám. Trong thâm tâm của nhiều người, họ hoài nghi giá trị của những người đó. Thậm chí họ còn tự hỏi giao sinh mệnh của mình vào tay bọn họ có đáng tin cậy hay không. Nhưng khi mọi người thấy được đệ tử áo xám Côn Luân đánh chết Ha Ma La....

Việc một người dùng cách thứ như vậy đánh chết Ha Ma La làm tăng thêm sĩ khí hoàn toàn khác với khi dẫn thêm một đám người đánh chết bọn họ. trong nháy mắt, rất nhiều đệ tử Côn Luân mất đi niềm tin khi thấy Ha Ma La dẫn người đột kích đều vọt ra mà tấn công mạnh mẽ những người áo hồng .

Đám đệ tử Côn Luân vì cái chết của Ha Ma La và tên đệ tử Côn Luân mặc áo xám kia đột nhiên tự nổ. Sức mạnh tấn công của họ bất ngờ trở lên mãnh liệt, trong nháy mắt khiến cho đám hồng bào nhân gặp phải trọng kích.

Trong nháy mắt chỉ ít cũng đến mười người hồng bào nhân máu me thê thảm chết đi. Cảnh tượng vô hình giống như bị liềm đao cắt nát. Toàn bộ số người mặc hồng bào xông vào trước đều bị ngã ngục. Tuy nhiên tốc độ tiến lên của đám người áo hồng cũng không có bị ảnh hưởng quá lớn.

Số người mặc hồng bào phía trước mặc dù sợ hãi, trong tâm niệm đều muốn chạy trốn, nhưng bản thân họ không tự chủ được vẫn tiến về phía trước.

Bởi vì phía sau có rất nhiều hồng bào nhân tiến lên, mặc dù trong lòng sinh ý chạy trốn nhưng tuyệt đại đa số như bị pháp lực vô hình nào đó làm cho họ như những con cua bị thủy triều cuốn lên, dững mãi lao đến.

Toàn bộ hồng bào nhân xông lên ngã xuống thì từ phía sau số hồng bào nhân xông lên lại nhanh chóng lấp đầy vào vị trí của những người chết đi. Lại một trận Bạch Cốt lân hỏa tiễn che kín bầu trời như cơn mưa giáng xuống khiến cho mười mấy tên đệ tử Côn Luân vừa mới hiện ra cũng đều bị những ngọn lửa trắng tanh hôi xuyên thủng.

Ngay tại lúc này, một dòng nước lũ màu đen đột nhiên từ phía trước đám người mặc hồng bào dâng lên. Đi đầu là một cái bóng màu xám , theo sau đó là hơn bốn mươi đệ tử Kiếm ti mặc áo màu đen .

Tiếng rít gió chói tai, một vầng ánh sáng màu thanh đồng hung hãn rơi xuống đập thẳng vào trận hình của những người áo hồng. Đó là một cái pháp bảo màu đồng xanh có hình dạng giống như cái neo thuyền, nặng tựa ngàn cân. Cái pháp bảo đó giáng xuống làm bắn lên từng làn sương máu. Với sức nặng của nó, rất nhiều người áo hồng trốn tránh không kịp, mà biến thành một bãi bùn máu tanh hôi .

Kéo theo vầng sáng màu xanh đồng giáng xuống còn có thêm vài chục đạo phi kiếm, trong nháy mắt hơn mười đạo phi kiếm với đủ mọi màu sắc đã khai phá một con đường bằng máu ngay phía trước dòng nước lũ màu đen.

So với đám người mặc hồng bào như châu chấu lao tới, mười mấy tên đệ tử côn luân thật sự quá nhỏ bé, so sánh tinh tế tựa như dòng suối nhỏ bé với một trận thủy triều. Nhưng dưới sự thống lĩnh của người áo xám không một người áo hồng nào có thể chống đỡ được bước đột tiến của họ.

Quanh thân người thanh niên áo xám có hơn mười đạo ánh sáng màu vàng. Mười đạo ánh sáng màu vàng đó bay lượn tung hoành, tựa như một người khổng lồ chế mấy chục chuỗi phi kiếm sắc vàng. Mỗi khi có một đạo màu vàng đột nhiên bay ra thì trong trận hình của những người mặc áo hồng lại bắn lên một làn sương máu.

Số người tu đạo mặc hồng bào rõ ràng lớn hơn vô số lần so với đệ tử côn luân, nhưng nhìn thấy người thanh niên áo xám trầm mặc tất cả đều cảm thấy run sợ, trống ngực đập thình thịch. Không chỉ vì tu vi của tên đệ tử áo xám và trong tay có pháp bảo sát thương hùng mạnh mà còn vì phong cách của người thanh niên này cũng giống với người vừa mới đánh chết Ha Ma La.

Chỉ trong vài hơi thở, tên đệ tử Côn Luân áo xám và mười mấy tên đệ tử Kiếm ti đã xuyên thẳng vào trong trận hình của đám người áo hồng.

Thật giống như những cục đá rơi vào một cái hồ nước đỏ, mười mấy tên côn luân đệ tử trong nháy mắt đã bị đám người mặc hồng bào bao vây, nhưng mười mấy tên kiếm sư đệ tử dưới sự thống lĩnh của người mặc áo xám tức thì biến thành một cái cối xay thịt.

Bao nhiêu kiếm quang bọc lấy những người này, bay lượn trong trận hình của những người áo hồng mà cắt cổ họ, đồng thời không ngừng tiến lên. Đám người mặc hồng bào mang theo rất nhiều bích hỏa lân sa và bạch cốt lân hỏa tiến nhưng vì sợ đả thương nhầm nên không dám phóng ra.

Đám đệ tử côn luân ẩn nấp xung quanh những ngôi đền cũng liên tục tấn công mãnh liệt. Trong lúc nhất thời không ngờ đám người mặc hồng bào như lâm vào trong một vùng bùn, bị ngăn cản thế tiến công.

Tại thời điểm này trận chiến trở lên thảm thiết, trong số mười mấy tên kiếm sư đệ tử đột nhiên ánh mắt của một vài người thoáng hiện lên chút âm độc nhưng không một ai phát hiện ra.

Có vài người điều khiển Phi kiếm trong lúc mọi người không để ý đột nhiên để cho phi kiếm lao về phía người thanh niên áo xám.

Đám đệ tử này đều là người của Kiếm ti đứng về phía Huống Vô Tâm. Nhưng cũng không một ai biết, hiện tại trong vòng đảo thứ nhất, trong số hơn bảy ngàn đệ tử của Côn Luân còn có bao nhiêu người là người bên phía Huống Vô Tâm. Mà hiện tại, một tên đệ tử Kiếm ti cũng không kiếm chế được bắt đầu để lộ cái rằng độc của mình.

Trong trận chém giết thảm thiết như thế này, đột nhiên xuất hiện việc ám sát là chuyện rất khó chú ý. Cho dù điều khiển phi kiếm lao thẳng tới hướng người áo xám thì phần lớn đệ tử Kiếm ti ở bên cạnh họ cũng khó phát hiện. Pháp bảo của người áo xám đó rất lợi hại. Hơn mười đạo ánh sáng màu vàng bay xung quanh có chiến lực kinh người. Chỉ cần bỏ qua người thanh niên áo xám mà xông vào trong trận pháp của đám người áo hồng thì chỉ sợ đám đệ tử Kiếm ti ở trong đó sẽ bị giết sạch.

Nhưng người thanh niên áo xám dường như không chú ý tới mấy đạo phi kiếm lao trộm về phía mình. Toàn bộ sự chú ý của y đều tập trung về phía người áo hồng. Trong tay người áo hồng đó có thứ pháp bảo uy hiếp mạnh với người bên mình nên cần phải giết y trước. Mắt nhìn thấy mấy đạo phi kiếm kia sắp sửa cắt y thành từng mảnh nhỏ thì đúng lúc này, trong ánh lửa hừng hực của cung điện bị thiêu đốt đột nhiên lại xuất hiện hai cái bóng màu xám.

Hai bóng người màu xám đó hiển nhiên là cũng giống với Minh Thập Thất và người áo xám trẻ tuổi mặc dù ở trong ánh lửa nhưng nhìn họ vẫn hết sức âm u, cô độc. Dường như bọn họ vẫn phục sẵn ở đó, tuy nhiên trước đây không một ai cảm nhận được sự có mặt của hai người.

324. Chương 304: Công Tử Ma Địa.

Vài tia sáng màu hồng từ trong tay hai người bắn ra với một tốc độ nhanh hơn cả phi kiếm, xuyên vào người mấy tên đệ tử Kiếm Ti phóng ra phi kiếm kia. Toàn bộ phi kiếm của mấy tên đệ tử Kiếm ti đánh lên lập

tức dừng lại khi còn cách hơn mười vầng sáng màu vàng nhạt của người áo xám kia chừng mấy trượng. Mà vào lúc, phần lớn đệ tử Kiếm ti còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì, mấy tên đệ tử đánh lén đã bị mấy tia sáng màu hồng xuyên thủng người đẩy mấy tên đệ tử Kiếm ti lên không trung.

Phi kiếm của bọn họ đột nhiên lại chuyển động vượt qua bên cạnh người áo xám trong trận, rồi chẳng chút lưu tình chém vào đám người tu đạo áo hồng ở xung quanh.

“ Phụp! Phụp! “

Lúc này, gần như phần lớn người tu đạo áo hồng cũng không biết được thân phận thực sự của tên đệ tử Kiếm ti. Khi tên đệ tử Kiếm ti đó vọt lên, không có sự yểm hộ của các phi kiếm khác, hơn mười vầng sáng từ trong đám người áo hồng trong nháy mắt đã va chạm với tên đệ tử Kiếm ti đó.

Một gã đệ tử Kiếm ti lập tức bị đánh nát ngực khiến cho máu tươi và nội tạng văng lên tung tóe. Một tên đệ tử Kiếm ti khác thì nửa thân thể bị đánh nát, chỉ còn lại một nửa. Nhưng điều khiến cho những người áo hồng vừa hiểu ra mấy tên đệ tử Kiếm ti đó là ai mà ớn lạnh đó là vì sợi dây màu hồng trong tay hai người áo xám vẫn đâm vào Thiên Linh cái của họ. Mà phi kiếm của hai tên đệ tử Kiếm ti vẫn tung hoành trong đám người áo hồng.

.....

- Để xem có bao nhiêu người là người của Huống Vô Tâm?

Trong bầu giờ đêm, Nam Cung Tiểu Ngôn nhìn đám người tu đạo như một cơn thủy triều tràn về phía vòng đảo thứ nhất. Tuy nhiên, y có thể cảm nhận được rất nhiều nơi khi mà cơn sóng thủy triều còn chưa ập đến đã có tiếng kêu thảm thiết vang lên và mùi máu tươi. Hiển nhiên là trong số những người đó còn ập nắp rất nhiều người của Huống Vô Tâm.

Mà từ chỗ của gã có thể thấy được rõ ràng bốn ngọn bảo tháp đã được mở ra. Hơn trăm tên đệ tử Côn Luân từ trong bốn cái kho bay ra, giao những thứ mang theo cho một số đệ tử Côn Luân đang chờ sẵn.

Dưới sự điều động của Minh Thập Thất, mọi người tranh thủ thời gian trước khi đối phương tới liền thu pháp bảo lại cho bên mình dùng.

Nhưng còn kho thuốc thì làm sao bây giờ?

Hiện tại, Nam Cung Tiểu Ngôn hiểu rõ hơn hết, sở dĩ Minh Thập Thất ngăn cản những người tu đạo tới kho pháp bảo là vì phần lớn lực lượng của họ đều tập trung về phía này.

Mà ẩn nấp trong những ngôi đền kia đều là những đệ tử có lực chiến đấu mạnh nhất của các ti. Hiện tại, mười mấy tên đệ tử Kiếm ti đột kích đều có phi kiếm và pháp bảo có lực sát thương mạnh. Vì vậy mà mười mấy tên đệ tử đó mới có thể khiến cho đám người áo hồng luống cuống, rối loạn trận tuyến.

Hiện tại, mặc dù bên mình đang thắng nhưng cung điện chứ phần lớn dược liệu và đan dược lại không giữ được.

Tới lúc này, Nam Cung Tiểu Ngôn có thể thấy mấy trăm người áo đỏ giống như châu chấu đột phá phòng tuyến cuối cùng mà vọt vào trong cung điện màu xanh.

Hiện tại trong tình huống toàn bộ uy lực pháp thuật đều bị giảm đi thì một thanh phi kiếm hoặc là pháp bảo có uy lực không tồi thậm chí còn khiến cho người ta có thể đối phó một cách dễ dàng với mấy người, thậm chí là người có tu vi cao hơn mình. Nhưng đan dược cũng quan trọng. Trong trận chém giết như thế này, một người tiêu hao chân nguyên không kịp bổ sung thì chỉ còn cách dùng đan dược. Mà cho dù không sử dụng được pháp thuật thì việc thi triển độn pháp, pháp bảo cũng cần có chân nguyên.

Trong trận chiến kéo dài thế này, đan dược chẳng khác nào lương thảo của quân đội thường nhân, đều hết sức quan trọng.

Mà vào lúc này, Nam Cung Tiểu Ngôn nhìn thấy Minh Thập Thất chợt phát tay về phía cung điện màu xanh.

Cái phát tay của Minh Thập Thất trong bóng đêm không được rõ cho lắm nhưng ngay khi tay gã hạ xuống thì toàn bộ cung điện màu xanh chợt phát sáng rồi một tiếng nổ rung chuyển trời đất vang lên. Cả cái cung điện màu xanh lập tức nổ tung, tóa thành một vầng lửa khổng lồ.

Rất nhiều người tu đạo mặc áo hồng lao vào cùng biến mất với cái cung điện lớn màu xanh .

Trong không khí tràn đầy tro bụi khiến cho miệng mũi họ đều cảm giác thấy đau đớn, đây khí độc từ Tử tiêu hỏa thạch độc. Nam Cung Tiểu Ngôn biết trong vòng đảo thứ hai của Côn Luân có một cái mỏ Tử tiêu hỏa thạch. Côn luân đã xây dựng một cái kho tại đó, mỗi ngày sai khiến khoảng mười đệ tử đến mỏ quặng và khai thác tử tiêu hỏa thạch. Nó là một loại tinh thạch trong suốt sáng long lanh và có màu tím.

Tử tiêu hỏa thạch và bạo viêm hỏa thạch gần giống như nhau, trời sinh ẩn chứa mãnh liệt khí hỏa tiêu, một khi bị va đập mạnh sẽ nổ tung với sức phá hoại đáng gờm. Nó là một thứ tài liệu dùng để chế tạo rất nhiều loại lôi phù và pháo bảo hỏa nguyên.

Tiếng nổ mãnh liệt của tòa cung điện màu xanh vừa rồi rõ ràng là do loại tử tiêu hỏa thạch này. Tiếng nổ uy lực hùng mạnh như vậy chỉ có thể là do khi Minh Thập Thất trở về vòng đảo thứ nhất đã cho người lấy Tử tiêu hỏa thạch từ trong kho tới đây. Nói cách khác Minh Thập Thất đã chuẩn bị xong đầu vào đây và đã quyết định bỏ kho thuốc.

Bản thân mình không giữ được thì cũng tuyệt đối không để cho kẻ địch.

Một đạo gần trăm tên đệ tử Kiếm ti trước đó vẫn canh giữ kho pháp bảo tiếp nhận những thứ mà đám đệ tử Côn Luân đưa ra xong, liền dưới sự hướng dẫn của một gã đệ tử Côn Luân mặc áo xám nhanh chóng lướt xuống dưới.

Dưới bóng đêm đỏ lôm như máu, trong tay bọn họ đều cầm một thứ giống như là đoản côn màu đen, dài chừng ba thước. Khi còn cách chừng trăm mười trượng với đám người tu đạo mặc áo hồng, đám đệ tử Côn Luân đồng thời cầm toàn bộ mấy thứ này nhắm ngay vào cả một vùng màu đỏ giữa những ngôi đền kia.

Vô số đạo sáng màu vàng từ trong những vật giống như đoản côn màu đen trong tay họ bắn ra, tầm bắn của ánh sáng màu vàng khoảng hơn trăm mười trượng. Toàn bộ những tia sáng đó đều là những viên đạn tròn vo màu vàng. Tất cả những viên đạn tròn vo màu vàng đó lao tới đám người tu đạo mặc áo hồng thì bùng nổ, phụt ra một mảng dài hẹp khi kim thiết màu vàng. Trong lúc đó toàn bộ không trung như nổ rộ vô số đóa hoa, nhưng vô số cánh hoa kia đều ẩn chứa một đại lực sát thương màu vàng của vô vàn những thanh kiếm nhỏ.

Thân thể vô số người tu đạo mặc áo hồng tuôn ra từng đạo máu, kêu thảm một tiếng rồi ngã xuống đất. Một dải hẹp máu tươi chảy thành dòng thấm thấu vào trong đám gạch đá bị vỡ nát, rồi sau đó lại biến thành từng viên huyết châu, theo quy luật lại trôi nổi rồi phóng lên tận trời cao về phía U Minh huyết hải.

Lúc này vô số khí kim thiết sắc vàng từ những viên đạn tập trung nhiều nhất về phía những người tu đạo mặc áo hồng. Nhưng vô số khí kim thiết nổ tung cũng làm cho rất nhiều đệ tử Côn Luân bị bao phủ . Trong nháy mắt, trong số mười mấy tên đệ tử Kiếm ti đang đột phá trong vòng vây của đám người mặc áo hồng , có tới năm, sáu người trong số đó cũng nằm phơi xác trên mặt đất, máu me văng khắp nơi.

Trong con mắt của Nam Cung Tiểu Ngôn tràn ngập sự không đành lòng, nhưng mà tâm trạng hần dần dần trở lên cứng rắn. Tất cả các đệ tử Côn Luân đều giống nhau, hoàn toàn không có bất kể điều gì không ổn.

Hành động của Minh Thập Thất , gã và tên đệ tử áo xám giống Minh Thập Thất đều giống nhau, điều đó làm cho tất cả các đệ tử Côn Luân đều hiểu được rằng bọn họ đều phải tận dụng toàn tâm toàn ý để đánh thắng trận chiến này. Nếu thiếu đi một chút hy sinh, trận chiến này hoàn toàn không thể thắng.

... ..

- Ta rất tò mò không hiểu Bắc Minh vương phái người tới nhắn nhủ gì cho người.

Trên thuyền lớn toàn bộ tối đen, Xuân công tử mặc áo lục – một trong năm công tử của Trại châu Trạch địa, nhìn cả người Bắc hâu Bạch lão bao phủ trong sương mù , cười cười,

- Chẳng qua ta biết người sẽ không nói cho ta.

Trong mắt bắc hầu bạch lão hiện lên một tia sáng lạnh lẽo,

- Ta không có thời gian để nói những chuyện linh tinh.

- Ta biết. Nhưng ta thấy ngươi không nên coi ta là kẻ thù. Kỳ thật ta cảm thấy chúng ta có thể làm bằng hữu. - Xuân công tử nhìn Bắc Bạc Hầu Lão:

- Ít nhất chúng ta cũng đều có cùng ý nghĩ tại nơi đây.

Bắc hầu Bạch lão lạnh lùng liếc mắt nhìn Xuân Công Tử một cái, không nói gì. Nhưng Xuân Công Tử lại cười cười, bước tiến lại gần Bắc hầu Bạch Lão một chút. Gã điểm khắp nơi đều tràn ngập ánh lửa tại vòng đảo thứ nhất của Côn Luân mà nói nhỏ:

- Chúng ta tới nơi này, đều ấp ủ những ý nghĩ giống nhau, cho dù trận chiến cuối cùng có thua, cũng muốn nhìn thấy Côn Luân tổn hao lực lượng. Cho nên chúng ta đem tất cả Bích hỏa lân sa và Bạch cốt lân hỏa tiễn của Trạm châu trạch địa tới đây, cho dù kết quả của trận chiến này có bại chẳng nữa nhưng cũng phải cho nơi này tan hoang phủ đầy quỷ hỏa.

325. Chương 304.1: Công Tử Ma Địa.

Bắc Hầu Bạch Lão im lặng đứng thẳng, nhất thời không nói gì.

Trong lòng của lão thì Bắc Minh Vương là người mà lão tôn kính nhất, nhưng nay lại làm cho hắn cảm thấy phần uất và bất mãn nhất. Lão biết Hoàng Vô Thần hùng mạnh, nhưng bây giờ Huống Vô Tâm tập trung một lực lượng mạnh tới vậy, ít nhất cũng có thể là cơ hội để liều mạng với Hoàng Vô Thần. Bắc hầu Bạch lão và Xuân Công Tử chính xác là cùng ý tưởng tại nơi này. Mặc dù là chết, nhưng lão vẫn muốn Côn Luân bị thương nặng. Nhưng Bắc Minh Vương lại dường như không hiểu được lão, ngược lại chính người Ma môn không bao giờ làm bạn với huyền môn chính đạo và yêu tộc lại hiểu lão.

- Mấy tên đệ tử áo xám tro Côn Luân hắn chính là đám tử sĩ được Hoàng Vô Thần giấu kín, năng lực chỉ huy thống lĩnh của đối phương không hề dưới ta, có điều thủ đoạn của hắn quá mức tàn nhẫn. Đám đệ tử áo xám này được hắn bố trí hết sức kỹ lưỡng. Cần phải loại bỏ đám đệ tử áo xám đó thì rất nhiều những việc mà hắn bố trí sẽ không thực thi nổi nữa. việc đánh hạ mấy trọng đảo cũng nhẹ nhàng hơn.

Bắc hầu Bạch lão không để ý tới câu nói của Xuân công tử mà đi nói một câu như vậy. có điều âm thanh của lão mặc dù vẫn lạnh như băng nhưng địch ý thì đã hoàn toàn biến mất.

Trong tay Xuân Công Tử bắn ra một ngọn lửa có ánh sáng màu vàng.

Tuy rằng Huống Vô Tâm giao toàn quyền chỉ huy cho Bắc hầu Bạch lão, nhưng là có chút lực lượng của trạm châu trạch địa thì phải nhờ Xuân Công Tử hạ lệnh mới có thể điều động.

Mà sau khi phóng ra đạo sáng màu vàng lửa, Xuân Công Tử cười cười với Bắc Hầu Bạch Lão,

- Thật ra ta vẫn muốn tới núi Chiêu Diêu xem một chút, bởi vì ta rất tò mò muốn xem Bắc Minh vương là người như thế nào mà khiến cho Hoàng Vô Thần e ngại như vậy.

“ Cho nên ngươi mới muốn biết hắn vừa phái người mang đến cho ta lời nhắn gì? Ngươi muốn thông qua lời nhắn để suy nghĩ xem hắn là dạng người nào? - Bắc hầu Bạch lão liếc mắt nhìn Xuân công Tử.

Nhìn Xuân Công Tử gật đầu, Bắc hầu Bạch lão trầm ngâm giây lát, nói:

- Ta không chắc có thể đưa ngươi tới núi Chiêu Diêu để xem, nhưng nếu trận chiến này mà chúng ta không chết, ta có thể nói lại lời nhắn hắn sai người đưa tới cho ngươi biết. “

- Một lời đã định ! - Xuân Công Tử cười ha ha, xoay người đi.

... ..

Sau khi một đám đạn màu vàng bắn ra, dường như thay đổi cục diện của toàn bộ vòng đảo thứ nhất của Côn Luân.

Pháp bảo trong bốn tòa tháp tập trung chủ yếu là các loại pháp bảo bậc thấp, đa số sẽ thông qua một số ti của Côn Luân để lưu chuyển ra ngoài, hồng lung lạc một vài thể lực trong nhân gian. Nhưng hiện tại pháp bảo trong tòa khổ phòng này có con số thật đáng kinh sợ.

Dưới sự bao phủ của trận pháp U Minh huyết hải, nhưng loại pháp bảo bình thường không có mấy tác dụng thì bây giờ lại có sức mạnh sát thương đáng kinh ngạc, hơn hẳn so với một số pháp bảo bậc cao dẫn dắt uy lực của trời đất. Mà số lượng pháp bảo bậc thấp này là nhiều nhất.

Ở phía đối diện tứ tòa khổ phòng, người tu đạo mặc áo bào đỏ xông lên mạnh nhất, thì hiện tại lại có xu hướng suy tàn nhanh nhất. Sau khi liên tiếp bị tấn công bọn họ bắt đầu tán loạn.

Người thanh niên áo xám có mười vầng sáng vàng bay quanh người dẫn theo phía sau hơn hai mươi tên đệ tử Kiếm ti điều khiển phi kiếm tung hoành trong đám người tu đạo mặc áo hồng căn bản không còn gặp sự chống cự nào đáng kể nữa.

Một chùm khói đen lao tới người thanh niên áo xám, bỗng dừng thân ảnh của hắn trầm xuống, khi chùm khói đen phía dưới xông qua, bên cạnh hắn hai đạo ánh sáng màu vàng liền bắn ra ngoài, nháy mắt xuyên thủng người tu đạo mặc áo bào đỏ phát ra luồng khói đen đó. Cùng lúc đó, bên cạnh hắn vụt ra vài đạo ánh sáng màu vàng bay đánh bay năm sáu người tu đạo mặc áo hồng.

Dường như không một ai có thể ngăn cản người thanh niên áo xám đó chém giết. Nhưng đúng lúc này đồng tử trong mắt y co rút lại một chút.

Trong mắt của y nhìn thấy một người tu đạo mặc áo hồng. Người này và những người tu đạo còn lại cũng giống nhau, mặc dù cũng người mặc áo hồng, nhưng khi tia sáng vàng của người áo xám bắn về phía y liền bị y nắm trong tay.

Lúc này, mọi người mới có thể thấy rõ, cái tia sáng màu vàng đó là một lưỡi dao sắc bén có hai cánh như cánh chim yến. Quanh thân lấp lánh ánh sáng chuyển động, tạo hình cực kỳ trơn nhẵn khiến cho lưỡi dao màu vàng sắc bén khi bay trên không trung có tốc độ hơn xa phi kiếm.

Nhưng một cái tia sáng màu vàng đó vào trong tay người tu đạo mặc áo hồng kia, không ngờ tung ra một chùm hoa lửa, bị rồi bị nắm lại.

Không ngờ bàn tay của người tu đạo mặc áo hồng đó lại rắn như kim tinh. Lưỡi dao sắc bén màu vàng đó tiếp bị hắn vo lại thành hình tròn. Mà điều không ngờ tới nữa đó là ngay sau khi hắn cười lạnh một tiếng rồi như một viên đạn pháo lao về phía người áo xám, y liền cho cục tinh kim màu vàng lọt vào trong miệng mà nhai nát.

Mấy đạo phi kiếm đánh vào người hắn, bị hắn đánh một trào liền cắt thành vô số đoạn.

Sắc mặt của hai tên thanh niên áo xám lúc trước phóng ra hai sợi tơ khổng lồ chế mấy tên đệ tử Kiếm Ti liền thay đổi.

Cả hai người đều có thể nhận ra được người tu đạo mặc áo hồng đó rõ ràng tu luyện công pháp thân thể thành thánh hơn nữa tu vi cực cao. Mà theo phán đoán của hai người đó thì người thanh niên áo xám kia tuyệt đối không thể là đối thủ của Người tu đạo mặc áo hồng. Trong đầu hai người xuất hiện suy nghĩ phải viện thủ, thì đúng vào lúc này, trong tai hai người vang lên tiếng cười âm hiểm.

Một bóng người tu đạo mặc áo hồng cười trên một kiếm quang trong suốt đang lao về phía hai người.

“ Xoẹt! “

Một đạo kiếm nguyên mãnh liệt liền lao về phía cái bóng màu đỏ cắt tiếng cười âm hiểm đó.

Bản mạng kiếm nguyên! Trong số đám người trẻ tuổi áo xám, không ngờ lại có rất nhiều người tu luyện được bản mạng kiếm nguyên.

Chỉ là ngay trong lúc đó, bản mạng kiếm nguyên mãnh liệt đã đánh trúng vào người tu đạo mặc áo hồng kia, mà người áo xám còn lại cũng không để ý tới người tu đạo mặc áo hồng, mà nhắm về phía người tu đạo mặc áo hồng tu luyện công pháp thân thể thành thánh công pháp rồi phóng ra một vầng sáng.

Người tu đạo mặc áo hồng kia bị kiếm nguyên mệnh liệt xuyên qua. Nhưng không ngờ đạo bản mệnh kiếm nguyên có uy lực tuyệt luân lại không gây tổn thương gì đối với hắn. Cơ thể hắn giống như được làm từ nước, mặc cho bản mạng kiếm nguyên xuyên qua. Mà kiếm quang trong suốt trong tay y lập tức tan vỡ, hóa thành vô số đạo thủy tiễn, đánh thẳng vào người hai gã thanh niên áo xám.

“ Thủy công tử...! “

Trên người hai gã áo xám chảy ra vô số tia máu, đồng thời phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Ngay lúc hai gã áo xám bị đánh chết, người tu đạo mặc áo hồng khác cũng tránh được văng sáng lao về phía mình. Vốn tên đệ tử áo xám quang người có mười tia sáng vàng kia có đủ thời gian để kéo dài khoảng cách với đối phương nhưng có lẽ do hai gã áo xám kia chết khiến cho y run người, hoặc là do đang ở trên chiến trường nên y không hề có suy nghĩ chạy trốn. Y không hề nắm lấy cơ hội bỏ chạy. Ngay lập tức, người tu đạo áo hồng kia cũng tới bên cạnh người gã. Y chẳng thèm để ý tới hơn mười đạo phi kiếm tấn công, hai tay chọc thẳng vào người thanh niên áo xám mà xé cơ thể gã ra thành bốn, năm mảnh.

Thủy công tử! Kim công tử!

Trong Trạm Châu trạch địa, Ngũ công tử có tu vi gần với ba người Linh Thích Thiên nhất thì bây giờ có tới hai người ra tay.

Cuộc sống xa hoa trụy lạc toàn là những công tử mặc cẩm y ăn uống, nghe ca múa và kỹ nữ động lòng người.

Trong thời điểm loạn thế, người chết đói đầy khắp nơi nhưng nơi nổi danh nhất Trung Châu, ngợp trong vàng son chính là Tiêu Kim quật. Nơi này tuyển mộ toàn những mỹ nữ xinh đẹp, một ly rượu ngon có thể tương đương với thuế má cho cả một hộ trong một năm. Vô số đệ tử chưa trải qua chém giết nơi sa trường, không nếm cảnh đói khổ thoải mái ở đây ăn chơi trụy lạc.

Từ trong những hoa phường thấp đầy đèn lồng màu đỏ liên tục vọng ra những tiếng cười dâm dật, những tiếng rên rỉ, tiếng thở dốc, mùi thịt nướng, mùi rượu lan ra ngoài.

Trên một tảng đá bên đường cạnh một cái hoa lâu có một vị khất cái già nua. Mái tóc của lão bạc lại như lâu ngày chưa được gội. Bộ y phục của lão cũng không còn nhìn thấy được màu sắc của nó, thậm chí còn thủng lỗ chỗ, vá chằng vá đụp. Trước mặt lão đặt một cái bát sứ đen xỉ. Chỉ có bên cạnh chân là có một cái trượng trúc màu vàng sáng bóng.

Những tên khất cái như vậy có mặt khắp nơi, cơ bản không hề thu hút sự chú ý của người khác. Nhưng bất chợt lại có một đạo nhân trung niên mặc áo vàng xuất hiện như chui ra từ hư không cách trước mặt lão không xa.

326. Chương 305: Hộp Sắt .

Đôi mắt của đạo nhân trung niên đó hơi sâu, sống mũi cao nhon khiến cho vẻ mặt có chút gì đó thâm hiểm. Trên đầu y có cài một cây trâm ngọc, bộ đạo bào hơi lóe lên ánh sáng màu vàng, cổ tay và cổ áo đều được thêu hoa văn bằng tơ vàng. Sau lưng áo còn có hình nhật nguyệt. Người trung niên đó chính là đạo nhân mặc áo vàng đã bắt lấy ông từ mặc áo đen lôi ra sau khi miếu Long vương bị nổ tung.

Người trung niên có khuôn mặt âm độc khi bắt giữ ông từ đó ra đã phi độn với một tốc độ gần tương đương với Hư Không Sinh liên của Huống Vô Tâm. Mà giờ khắc này, từ người y không hề có lấy một chút pháp lực dao động. Tuy nhiên mỗi bước đi của y như ẩn chứa một thứ lực lượng vô cùng vô tận cho thấy tu vi cực kỳ cao.

Hiện tại người trung niên đó sau khi xuất hiện trước mặt lão khất cái, quan sát lão một lúc, đột nhiên người đó cảm thấy hứng thú mà nói với lão:

- Nghe nói người Thiên Quyển ngoại trừ trời sinh có có dị bẩm luôn may mắn ra còn có thuật bói toán, đoán chữ mà người khác khó có thể sánh được. Không biết người có thể đoán ra lai lịch của ta hay không?

Lão khắt cái cũng không giật mình khi nghe thấy người trung niên nói vậy. Sau khi nghe đạo nhân trung niên nói thế, lão vẫn cúi thấp đầu mà nói:

- Viết cho ta một chữ.
- Được! Vậy thì một chữ thôi. - Trung niên đạo nhân duỗi tay về lên không trung.
- Người viết chữ...thiên?
- Đúng thế. - Trung niên đạo nhân khoanh tay nhìn lên trời mà cười ha hả:
- Người hãy bói một quẻ cho chữ đó đi.

Lão khắt cái móc ra một cái mai rùa, hai tay lắc lắc mấy cái rồi ném xuống đất.

- Quẻ hướng Tây...người tới từ phía Tây. Thiên giả, là người đứng đầu nắm tất cả mọi thứ trong tay. Nếu như vậy, người có lẽ tới từ Côn Luân. Trong số mọi người, loại trừ đi hai người thì trong Côn Luân cũng chỉ còn hai người nữa. Với tu vi của người đáng lẽ ra không thể đứng trong số hai người đó, nên thân phận của người chỉ có thể là một trong ba đệ tử thân truyền của Hoàng Vô Thần. Tu vi của người mặc dù không vượt qua Thập Đại kim tiên nhưng do người là một trong ba đệ tử của Hoàng Vô Thần, lại chỉ dưới Hoàng Vô Thần và Kỳ Liên Liên Thành vậy thì người chính là Hồng Dật chân nhân, một trong ba đệ tử thân truyền của Hoàng Vô Thần.

Đạo nhân trung niên hơi ngẩn người một chút rồi bật cười ha hả:

- Giỏi! Giỏi! Người tính quẻ không hề sai. Ta chính là Hồng Dật. Nói vậy thì người cũng biết ý đồ của ta khi tới nơi này?
- Cho dù là chân tiên độ kiếp thì cũng không thể biết được mệnh trời. Ta không để ý tới tu vi thì làm sao có thể biết được mọi chuyện. - Lão khắt cái lắc đầu:
- Ta chỉ thấy người định đưa ta tới một chỗ vô cùng nguy hiểm. Hơn nữa trên người người có sát khí, có lẽ là muốn đi giết người.
- Nói cho người biết cũng được. Tên nghiệt đồ Lạc Bắc của Thục Sơn và một đám yêu nhân trốn vào trong Cửu Khúc Minh Hà trận. Trong khắp gầm trời này, ngoại trừ những người đưa đồ của trận Cửu Khúc Minh Hà ra cũng chỉ có người Thiên Quyển các người mới có thể đi qua được cái trận đó. - Hồng Dật chân nhân nhìn lão khắt cái mà nói:
- Chỉ cần người đưa chúng ta vượt qua trận Cửu Khúc Minh Hà thì người sẽ được lợi rất nhiều.
- Ta không giúp các người vượt qua trận Cửu Khúc Minh Hà. - Lão khắt cái lắc đầu:
- Ta biết Lạc Bắc đi cùng với người của Từ Hàng Tĩnh Trai. Người Từ Hàng Tĩnh Trai có ân với ta, nên ta không giúp các người.
- A? - Hồng Dật cười cười:
- Ta nghĩ người nên biết hậu quả của việc từ chối ta.
- Biết! Ta chết. - Lão khắt cái gật đầu nói:
- Nhưng một mình ta chết còn tốt hơn là để nhiều người chết.
- Nghe ra thì đúng là đúng cảm đấy. - Hồng Dật chân nhân hí mắt nhìn lão khắt cái:
- Có điều ta cảm thấy ngạc nhiên rằng nếu người Thiên Quyển các người có khả năng cảm nhận được cát hung thì tại sao người không nghĩ cách chạy trốn hay ẩn nấp để cho ta không tìm được?
- Đạo trời rộng lớn, nhân quả khó thay đổi. Cho dù biết được cát hung thì làm sao nói tránh là có thể tránh được? - Lão khắt cái lẩm bẩm.
- Xem ra người cũng biết dưới trời, người cũng chỉ là một con kiến nhỏ mà thôi. Nếu vậy thì người làm sao còn có thể nắm được sống chết trong tay mình? - Hồng Dật chân nhân nở nụ cười dữ tợn. Lão khắt cái kinh hãi ngẩng đầu lên. Mỗi con mắt của lão không ngờ lại có hai đồng tử tối đen. Nhưng khôn để cho lão kịp

có động tác nào khác, một thứ lực lượng chân nguyên đã bao phủ trên người của lão khiến cho chân nguyên trong cơ thể lão không thể điều khiển được. Đồng thời vài sợi tơ từ tay của Hồng Dật bay ra mà đâm thẳng vào Thiên Linh cái của lão nhân.

Thân thể của lão nhân run rẩy, mất đi sự không chết. Nhưng lão có thể cảm nhận được một cách rõ ràng từng suy nghĩ trong đầu đều bị Hồng Dật biết rõ.

- Xem ra có nhiều chuyện người không thể tính được. - Hồng Dật cười lạnh nhìn lão khát cái:

- Người không biết rằng sư tôn dạy cho ba chúng ta ba pháp quyết khác nhau. Trước mặt ta, một con kiến như người cơ bản không có sự lựa chọn.

.....

Trong trận Cửu Khúc Minh Hà, con thuyền lớn giống như cái bát kia lặng lẽ di chuyển.

Cây đèn treo bên cạnh thuyền tỏa ra ánh sáng đến đâu cung chỉ là dòng nước tối đen và hơi nước bốc lên.

Trận pháp như Cửu khúc minh hà sử dụng lực lượng trận pháp thực sự tạo ra một cái dòng Minh Hà rộng khô cùng. Mặc dù cái trận pháp này có thể truyền tống người ta tới nơi khác cách đó cả ngàn dặm nhưng cũng lại giống như một con đò phải từ từ vượt qua.

Tiểu Ô Cầu uể oải dựa vào bên cạnh tiểu Trà, chiếm một một khoảng rộng. Còn tiểu Trà thì lẳng lặng ngồi bên cạnh Lạc Bắc.

Tiểu Trà nói rất ít. Do sống quen một mình trong rừng núi nên tiểu Trà cũng không giỏi nói chuyện với người khác, cũng không ai hiểu được nàng đang nghĩ gì. Nhưng trên thực tế, mặc dù mỗi người ở đây đều có lý do để bảo vệ, muốn cho Lạc Bắc sống sót nhưng không một ai có nhiều lý do như nàng.

Nhờ Lạc Bắc mà nàng có thể được nhìn ngắm thế giới bên ngoài. Cũng vì Lạc Bắc mà nàng có thể hiểu được tình cảm trong nhân gian nó như thế nào.

Tiểu Trà hiểu được cái gì là tình cảm hơn nữa nàng cũng biết mình thích Lạc Bắc.

Nếu như có thể, tiểu Trà nguyện hy sinh bản thân để làm cho Lạc Bắc tỉnh lại. Nhưng tới lúc nào Lạc Bắc mới có thể tỉnh?

Người đưa đồ bị mù nhìn giống như Quỷ Hồn lại một lần nữa cắm cây sào vào trong Minh hà, làm bốc lên một đám lửa. Đồng dạng con thuyền lớn cũng một lần nữa thay đổi hướng đi. Nhưng đúng vào lúc này, tiểu Trà đang ngồi bên cạnh Lạc Bắc chợt nghe thấy một tiếng động.

Tiếng động đó mặc dù rất nhỏ, thậm chí còn không bằng ngọn lửa của cây đèn lay động nhưng đối với tiểu Trà nó lại chẳng khác gì một tiếng sét khiến cho nàng căng thẳng.

Không chỉ có tiểu Trà, thiếu nữ áo trắng và đám người Vân Viện cũng có thể nghe thấy một cách rõ ràng đó là tiếng tim Lạc Bắc đập.

Lạc Bắc vẫn giống như một người chết nhưng không ngờ lại có một tiếng tim đập?

Chẳng lẽ là do tác dụng của Trường Sinh châu?

Gần như hơi thở của tất cả mọi người vào lúc này đều dừng hẳn. Nhưng sau tiếng động đó không hề có một âm thanh nào nữa vang lên.

Tiểu Trà hơi khựng người lại một chút, bàn tay nàng đặt lên ngực hần. Tiểu Trà hy vọng mình không nghe nhầm, hy vọng khi bàn tay đặt lên ngực Lạc Bắc có thể cảm giác được tiếng tim đập. Nhưng khi bàn tay nàng đặt lên ngực hần, thân thể của Lạc Bắc vẫn lạnh như băng mà không hề có tiếng tim đập.

“ Chẳng lẽ mình nghe nhầm hay sao? “

Tiểu Trà cứng đờ người, ánh mắt có chút ươn ướt. Nhưng có lẽ do tay nàng chạm phải, nên một cái vật gì đó chợt từ trong trang phục của Lạc Bắc rơi ra.

Đó là một cái túi tơ tằm ra ánh sáng. Nó là một thứ pháp bảo mà Bích Căn sơn nhân đưa cho Lạc Bắc để dùng, hết sức dẻo dai. Hiện tại bên trong đó, Lạc Bắc để Tử Lô Nguyên Từ chùy, Thập nhị đồ thiên hữu tướng thần ma ra còn có một cái hộp sắt màu đen.

Nếu như trước đây, cho dù Lạc Bắc vô tình đặt vật đó trước mặt, tiểu Trà cũng không hề xem. Nhưng lúc này, tiểu Trà chợt nghĩ nói không chừng trên người Lạc Bắc có nhiều thứ có thể giúp hắn hồi phục.

Tiểu Trà mở cái hộp sắt đó ra.

Ngoại trừ điển tịch Thi Thần đại pháp ra, tiểu Trà còn nhìn thấy hai viên bảo thạch màu xanh biếc giống như hai giọt lệ và một thứ gì đó giống như hạt dưa, cùng với một viên ngọc thạch màu xanh to bằng quả trứng gà.

- Những thứ này là gì? Không biết có tác dụng với hắn không?

Tiểu Trà nhìn những thứ đó rồi quay sang đám người thiếu nữ áo trắng và Vân Viện mà hỏi.

327. Chương 306: Hám Thiên Ngân Địch.

Nghe thấy tiểu Trà nói vậy, đám người thiếu nữ áo trắng và Vân Viện mới thôi không để ý tới Lạc Bắc nữa.

Mặc dù tiểu Trà không thể xác định rằng mình có nghe nhầm hay không nhưng đám người thiếu nữ áo trắng và Vân Viện có thể khẳng định được vừa rồi tiếng tim đập không phải ảo giác.

Nhất là thiếu nữ áo trắng vào lúc này cũng có chút kích động.

Mặc dù sau tiếng tim đập rất nhỏ, Lạc Bắc vẫn như trước. Nhưng thiếu nữ áo trắng có thể cảm nhận được sức sống trong cơ thể của hắn đang từ từ lớn mạnh. Tiếng tim đập nhỏ đó đối với Lạc Bắc mà nói dường như đại biểu cho một sự chuyển biến quan trọng.

Vào lúc này, mặc dù Lạc Bắc vẫn đang ngủ say nhưng gương mặt cương nghị của hắn cũng khiến cho trống ngực của thiếu nữ đập nhanh hơn một chút.

Hiện tại điều khiến cho nàng kích động đó là vì dường như Lạc Bắc không làm cho nàng thất vọng. Bao nhiêu người chết vì hắn để cho hắn tiếp tục sống sót. Tiếp theo đó, điều khiến cho tim nàng đập nhanh hơn đó là lần đầu tiên khi nàng nhìn thấy hắn cũng là lúc hắn bị trọng thương, hôn mê. Cũng lần đó, hắn đã mở tấm khăn che mặt của nàng. Nhưng lần đó, hắn có nhìn thấy rõ khuôn mặt nàng hay không?

.....

- Đây là Tam Sinh Thạch? - Vân Viện có gắng kìm chế sự kích động nhìn mấy thứ trong hộp sắt. Nàng cũng hy vọng có kỳ tích xuất hiện. Mấy thứ Lạc Bắc mang trên người có thể có tác dụng quan trọng giúp hắn hồi phục. Nàng nhìn thấy hai viên bảo thạch màu xanh biếc giống như hai giọt lệ rất giống với Tam Sinh Thạch trong điển tịch nhưng do trước đây chưa hề gặp nên nàng cũng không thể xác định.

- Đúng vậy. Đây chính là Tam Sinh Thạch. - Thiếu nữ áo trắng cầm lấy một viên quan sát rồi khẳng định. Sau đó nàng nhìn thứ đồ giống như hạt dưa màu vàng rồi nói:

- Còn đây là Thiên Niên bồ đề tử.

- Cái này là thứ gì? - Vân Viện cầm viên ngọc thạch màu xanh to bằng quả trứng gà còn lại trong hộp sắt mà hỏi.

Thiếu nữ áo trắng đặt Tam Sinh Thạch trong tay xuống, cầm viên ngọc thạch màu xanh to bằng quả trứng gà lên. Chỉ có điều trong nháy mắt khi cầm viên ngọc thạch màu xanh vào tay, thiếu nữ áo trắng liền nhíu mày.

Từ trong viên ngọc thạch có ngưng tụ một thứ khí tức làm cho nàng cảm thấy khó chịu.

- Cái gì?

Khi thiếu nữ áo trắng giơ viên ngọc lên trước mắt nhìn thì thấy bên trong nó có một chút khí đen đang quay cuồng, chiếu ra rất nhiều bóng đen và ký hiệu. Sau khi xem kỹ một lúc, thiếu nữ nhìn thấy rõ khí đen

bốc lên hình ảnh của một người có khuôn mặt dữ tợn. Mấy cái ký hiệu kia thì không ngờ lại là một thứ pháp quyết huyền ảo. Nhìn chữ của nó dường như là Phạn văn của Mật tông.

- Đây là Tam ác Bích Nguyên xá lợi. - Vào lúc này, cảm giác hơi thở từ viên ngọc thạch, nàng liền hiểu ra ngay.

- Tam Ác Bích Nguyên xá lợi. - Vân Viện kinh ngạc nhìn viên ngọc thạch trong tay thiếu nữ áo trắng:

- Nó là xá lợi được ngưng kết từ oán niệm và chân nguyên của tu sĩ Mật tông?

- Đúng vậy. - Thiếu nữ áo trắng nói:

- Nếu ta không nhầm thì trong viên xá lợi này có một thứ pháp quyết Mật tông vô cùng lợi hại. Chỉ có điều nó quá huyền ảo, chỉ sợ rất khó tu luyện.

Kiến thức của thiếu nữ áo trắng rất rộng. Mặc dù nàng không biết được viên xá lợi hình thành khi Bàn Ma Hoàng chết nhưng dựa vào kiến thức của nàng cũng có thể nói được tám, chín phần.

- Cái này có tác dụng gì với Lạc Bắc không?

- Cơ bản không có tác dụng gì hơn. Tam Sinh Thạch phối hợp với pháp thuật đặc biệt có thể làm hồi phục hoặc biến mất trí nhớ của một người. Thiên niên bồ đề tử ở trong Phật gia là bảo vật hồi sinh nhưng trên thực tế chỉ có tác dụng giữ cho thi thể không bị thối rữa mà thôi. Còn Tam ác bích nguyên xá lợi chỉ có thể để xem pháp quyết lợi hại bên trong đó. - Thiếu nữ áo trắng nhìn thấy đám người Tiểu Trà và Thi Kiếm thất vọng, còn chưa kịp an ủi thì một tiếng tim đập lại vang lên trong tai mọi người.

Tiếng tim Lạc Bắc đập.

Cũng chỉ có tiếng tim Lạc Bắc đập mới có thể khiến cho các nàng chú ý.

Mặc dù sau khi tiếng tim đập vang lên rồi lại biến mất, khoảng cách của nó với tiếng tim đập lần trước cũng mất một lúc nhưng vẫn giúp cho các nàng có cảm nhận một thứ lực sinh mệnh kiên cường đang từ từ bùng lên trong người Lạc Bắc.

Tất cả mọi người không nói gì thêm, thậm chí là gần như nín thở.

Qua một lúc rất lâu, trên người Lạc Bắc lại vang lên tiếng tim đập.

Thân thể Lạc Bắc bắt đầu hồi phục sắc sống?

Trống ngực của mọi người lại đập nhanh hơn, một thứ lực lượng vô hình làm cho các nàng chấn động. Không chỉ vì nhiều người chết đi một cách có ý nghĩa mà còn vì Lạc Bắc từ cõi chết trở về khiến cho các nàng kích động.

Tiếng tim đập thứ tư của Lạc Bắc lại vang lên.

Mặc dù nó vẫn rất nhỏ như trước, nhưng hiển nhiên một chút khí huyết đã bắt đầu tan ra, chảy trong cơ thể của hắn.

Tuy nhiên đúng lúc này, người đưa đồ bị mù chợt dừng lại. Tai của gã hơi giật giật mấy cái như nghe thấy điều gì đó. Đột nhiên, gã xoay người, nói với thiếu nữ áo trắng:

- Có người vào được đây.

Thiếu nữ áo trắng cảm thấy ớn lạnh. Nàng biết được trên thế gian này có người Thiên Quyển có thể qua được cái trận pháp này. Nhưng tốc độ đuổi theo của đối phương hoàn toàn vượt qua sự dự tính của nàng.

.....

Một cái lá sen đột nhiên xuất hiện trong minh hà dưới lòng đất.

Chiếc lá xen màu xanh biếc, trong suốt như được làm từ ngọc bích rộng chừng ba trượng. Trên chiếc lá sen đang lơ lửng trong dòng Minh Hà có ba người đang đứng.

Ngoại trừ Hồng Dật có tu vi gần với Kỳ Liên Liên Thành cùng với lão khất cái kia ra thì còn có một người cầm một cái địch bằng bạc. Y mặc một bộ nho phục rộng thùng thình, trên đầu đội một cái mũ ngọc,

nhìn hết sức nhỏ nhẽ. Người nam tử trung niên đó tên là Chúc Chân Tông, là người chủ quán Kim ti chuyên lung lạc các môn phái trên thế gian. Tuy nhiên xét về mặt bối phận mà nói, y là người cùng thế hệ với Huống Vô Tâm và Hoàng Vô Thần, giống như Cố Lưu Vân, đều là sư thúc của Kỳ Liên Liên Thành và Hồng Dật.

Mấy tia sáng từ tay Hồng Dật vẫn đâm vào đầu lão khát cái dựa vào sự cảm giác của lão để phán đoán hướng đi. Còn Chúc Chân Tông thì thoảng lại bắn ra một tia sáng, khổng chế lá sen dưới chân đi về phía trước.

- Cái trận Cửu Khúc Minh Hà này thật ra có chút huyền diệu. Không chỉ ẩn chứa lực không gian độc đáo mà còn có thể nuôi dưỡng sự sống giống như bên ngoài.

Hoàn toàn khác với con thuyền giống như cái bát của đám người thiếu nữ áo trắng, hiện tại khi Hồng Dật chân nhân và Chúc Chân Tông tiến lên khiến cho mặt nước xung quanh quay cuồng. Có thứ bóng đen rất dài liên tục tiến về phía họ định ăn cái lá sen. Những bóng đen đó là những con quái vật thân dài đầy vẩy hai chân trước giống như chân ếch nhưng không có hai chân sau. Đuôi của nó giống đuôi cá sấu, đầu tròn xoe giống như người bị hói. Trên đỉnh đầu của nó có một con mắt tối đen. Một cái miệng đầy răng sắc chiếm một nửa khuôn mặt. Khi nó há mồm liền bắn ra một mũi thủy tiễn có lực không thua gì nổ cứng. Có điều, Chúc Chân Tông chẳng coi đám quái vật đó vào đâu, cứ việc nói chuyện với Hồng Dật chân nhân.

Trong lúc nói chuyện, từng bức tường nước từ người y tản ra ngăn chặn những mũi thủy tiễn của quái vật đồng thời cũng đánh nát chúng. Từng bức tường nước trong suốt đại diện cho việc y tu luyện pháp quyết hệ Thủy. Mà trong Minh Hà dưới lòng đất nguyên khí hệ Thủy sung túc cho nên sắc mặt của y hết sức tự nhiên.

- Xưa nay, Hồ Yêu vương quý kẻ đa đoan. Đứa con gái của y xem ra cũng giống như vậy, nếu không cũng không thể trốn tới đây. Nếu để cho nó chạy thoát khỏi trận Cửu Khúc Minh Hà thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì. - Ánh mắt của Hồng Dật chân nhân có chút âm độc:

- Chúc sư thúc! Hám Thiên ngân dịch của người là chí bảo từ thời thượng cổ, có uy lực phi phàm. Sư tôn cũng có nhắc tới nó. Lúc trước, sư diệt vẫn chưa được nhìn thấy, hôm nay xin sư thúc thi triển để cho sư diệt được nhìn thấy, đồng thời cũng ngăn mấy người đó lại.

- Cái pháp bảo của ta làm sao lọt vào mắt của chúng giáo được. Sư diệt cứ nói đùa. - Chúc Chân Tông mỉm cười rồi gật đầu nói:

- Có điều yêu nữ kia thật sự rất nhiều quý kẻ, ta cố hết sức thi triển xem có thể ngăn cản được không.

Dứt lời, Chúc Chân Tông liền cầm ngân dịch bằng hai tay. Chỉ thấy cây ngân dịch trong tay Chúc Chân Tông dài chừng hai thước có bảy lỗ, quanh thân hình như có những hoa văn dài hẹp. Tuy nhiên nhìn kỹ thì có thể thấy được đó là vô số những lá bùa được điêu khắc rất nhỏ như con kiến nối liền nhau tạo thành một thứ hoa văn có phong cách cổ xưa.

328. Chương 307: Truy Sát.

Cái pháp bảo này mặc dù có tên là Hám Thiên Ngân Dịch nhưng không phải dùng để thổi. Chỉ thấy năm ngón tay trái cùng với ngón cái và ngón trỏ bàn tay phải của Chúc Chân Tông khoát nhẹ lên bảy lỗ của Hám Thiên ngân dịch. Theo từng lần pháp lực dao động mãnh liệt, một làn chân nguyên từ trong bảy ngón tay của y liên tục chảy vào trong ngân dịch.

Vào lúc này, khi Chúc Chân Tông bắt đầu thi triển hám Thiên ngân dịch cũng đã dùng thi triển pháp thuật trước đó. Tuy nhiên những con quái vật màu đen không sợ chết lao tới lại sợ hãi, nhanh chóng lui lại. Chân nguyên của Chúc Chân Tông cuộn cuộn tràn vào khiến cho Hám Thiên Ngân Dịch tỏa ra ánh sáng chói mắt. Vô số những lá bùa nhỏ như con kiến trên nó được ánh sáng chiếu vào tạo ra những hình ảnh lưu động quanh người Chúc Chân Tông và Hồng Dật. Từ xa nhìn lại như có một quả bóng đầy hoa văn màu đen bọc quanh hai người.

Từng cái gợn sóng trong suốt từ trong Hám Thiên ngân dịch tản ra giống như một cái võng lớn xông vào trong Minh Hà vô tận.

Gần như ngay lúc đó, dưới chân đám người thiếu nữ áo trắng ở cách Hồng Dật không biết bao xa đột nhiên cảm nhận đáy thuyền chấn động như có vô số thiên lôi địa hỏa đột nhiên nổ tung. Con thuyền hình cái bát bị lực xung kích làm cho vọt lên cao tới mấy trượng. Trong tầm mắt, dòng nước vốn đã chảy xiết chợt xuất hiện một con sóng lớn cao tới mấy trượng, khắp nơi tràn ngập lốc xoáy. Vào lúc này, giống như toàn bộ Minh hà khôn cùng đều như bị oanh tạc.

- Không ổn.

Đám người Vân Viện lập tức biến sắc.

Trận Cửu Khúc Minh Hà là một trận pháp huyền ảo và hùng mạnh, không chỉ có sử dụng lực lượng của trận pháp tạo ra thực thể mà mỗi một chỗ còn sử dụng lực lượng trận pháp nối với một không gian khác nhau. Nó tương đương với việc có vô số thông đạo đan xen với nhau tạo thành một dòng Minh hà độc đáo này.

Ngoại trừ những người đưa đồ biết được con đường nào tuyệt đối an toàn ra thì rất nhiều nơi trong trận Cửu Khúc Minh Hà đều thông tới một không gian không biết tên. Phần lớn các thông đạo đều nối liền với không gian hoặc lưu hoặc là không gian trong thiên thạch. Cũng chính vì vậy mà cho dù là trên không, mặt nước hay đáy dòng Minh Hà cũng đều là những thông đạo thông tới các không gian đó tạo thành. Cho nên trong trận Cửu Khúc Minh Hà người ta không dám phi hành. Nếu không chẳng may lệch khỏi con đường an toàn thì có khả năng bị cuốn vào trong một không gian nguy hiểm.

Mặc dù Chúc Chân Tông không dám đảo loạn toàn bộ trận pháp nhưng những thông đạo bên trong đó bị khuấy đảo càng thêm hỗn loạn và hung hiểm. Hiện tại vô số sóng to gió lớn ập tới, chỉ cần chệch khỏi con đường là sẽ gặp nguy hiểm vô cùng.

Ngay vào lúc đám người Vân Viện đang lắc lư thì mấy con sóng to lại đánh lên thân thuyền khiến cho mọi người loạng choạng. Chỉ thấy con thuyền hình cái bát lay động mạnh, văng lên cao giống như có một bàn tay khổng lồ ném nó lên vậy.

- Không được rời khỏi thuyền.

Đúng lúc này, người đưa đồ bị mù chợt quá to một tiếng. Cây sào màu đen trong tay y liên tục cắm xuống nước. Mặc dù toàn bộ con thuyền vẫn lắc lư nhưng không ngờ trong sóng to gió lớn lập tức ổn định lại.

Trên mặt sông chỗ Chúc Chân Tông và Hồng Dật cũng có sóng to gió lớn nhưng những con sóng vừa mới chạm vào vàng sáng màu đen bao phủ quanh Chúc Chân Tông và Hồng Dật lập tức biến mất hóa thành một đám bọt nước mà rơi xuống.

- Nếu sóng chưa đủ thì thêm chút gió nữa đi.

Nhìn sóng to gió lớn mạnh liệt trên mặt sông, Chúc Chân Tông nở nụ cười âm hiểm. Ngón tay của y hơi nhích khe trên Hám Thiên ngân dịch, ở nơi rất xa chợt nghe thấy tiếng gió thổi vù vù.

- A?

Hồng Dật nhướn mày nhìn Chúc Chân Tông nói:

- Hám Thiên ngân dịch của Chúc sư thúc quả thật là thần diệu, không ngờ nó còn có thể xuyên qua không gian để công kích đối phương.

- Cái trận Cửu Khúc Minh Hà này tập hợp vô số thông đạo lại một chỗ, thực sự không giống trận pháp. Nếu sáng tạo một chút thì đôi chỗ cũng có những khoảng không không hề có thông đạo đi qua. - Chúc Chân Tông lắc đầu nói:

- Hám Thiên Ngân Dịch của ta chỉ có thể ảnh hưởng tới dòng Minh Hà, cơ bản không thể xuyên qua không gian. Nhưng ta biết, trên khắp thế gian, pháp bảo có thể xuyên qua không gian công kích đối phương chỉ có một cái là Toái Hư Thần cung mà thôi.

Hồng Dật chân nhân lên tiếng:

- Toái Hư thần cung được phong ấn trong Thiên tuyệt thần trận của Côn Luân chúng ta?

- Toái Hư thần cung có thật hay không thì chúng ta cũng không biết. Dù sao thì cả ngàn năm nay chưa ai từng nhìn thấy. Việc Thiên tuyệt thần trận diệt thần tuyệt mệnh là thật. Bất cứ ai đi vào đó đều không thể sống mà ra. - Chúc Chân Tông gật đầu nói.

Nghe Chúc Chân Tông nói tới tên Toái Hư thần cung, ánh mắt của Hồng Dật không giấu được sự tham lam. Một người có tu vi như y, chỉ nghe thấy tên pháp bảo như vậy mà bị ảnh hưởng thì hiển nhiên Toái Hư thần cung phải là một thứ pháp bảo kinh khủng. Nhưng khi nghe tới Thiên Tuyệt thần trận, ánh mắt của Hồng Dật có chút ớn lạnh, hiển nhiên là y cũng hiểu được trận pháp đó lợi hại tới mức độ nào.

.....

Trong lúc Chúc Chân Tông và Hồng Dật chân nhân nói chuyện thì đám người Vân Viện và thiếu nữ áo trắng chợt nghe thấy từ xa có tiếng gió vọng tới.

tiếng gió rít như có ngàn vạn con ác quỷ rít lên chói tai, tưởng như muốn xé tan thần hồn của con người.

Tầng tầng lớp lớp những bóng xám từ xa lao tới với tốc độ kinh người.

Tất cả những người trên thuyền, ngay cả người mù không nhìn thấy gì cũng đều biến sắc.

Những bóng xám to lớn trong bóng đêm đó rõ ràng là tầng tầng lớp lớp những cơn gió.

Hám Thiên ngân địch trong tay Chúc Chân Tông không ngờ có thể tác động rất xa, tạo ra thứ gió kịch liệt tới vậy.

‘Ầm! Ầm! ‘

Trận gió còn chưa tới, lực lượng của nó đã khiến cho những con sóng bốc lên còn hơn trước tới mấy lần. Trong lúc va chạm mạnh, người mù đưa đồ khê kêu lên một tiếng đau đớn, chân nguyên sử dụng tới cực hạn khiến cho ngay cả tóc cũng dựng lên.

- Đi!

Thiếu nữ áo trắng chỉ tay một cái, Thiên Thiên linh diệp liền bay ra chắn ở phía trước chịu đựng trận gió ập tới. Nhưng trận gió đó dường như vô cùng vô tận liên tục ập tới. Mặc dù thiếu nữ áo trắng có thể ngăn cản được, nhưng người mù đưa đồ cũng phải dốc hết mới có thể khiến cho con thuyền ổn định. Nhưng tốc độ tiến lên thì giảm đi rất nhiều.

- Thế nào? Chẳng lẽ các ngươi còn nghĩ có thể thoát được hay sao?

Đúng lúc này, một âm thanh át cả tiếng gió và tiếng nước, như tiếng sấm ập tới.

- Tu vi của người này rất cao.

Đám người Vân Viện biến sắc. Do bị đối phương sử dụng pháp bảo ngăn cản khiến cho bọn họ sắp bị đuổi kịp.

- Vân Viện sư tỷ.

Đúng lúc này, Thi Kiếm đột nhiên kêu lên một tiếng.

Vào lúc này, sự chú ý của Thi Kiếm không ngờ lại không về phía sóng to gió lớn và những người đang đuổi theo mà giống như tiểu Trà nàng hoàn toàn tập trung vào Lạc Bắc.

Nghe thấy tiếng kêu của nàng, sự chú ý của mọi người tạm thời chuyển sang Lạc Bắc. Tất cả mọi người phát hiện ra thân thể của Lạc Bắc như có hơi ấm. Từng tiếng tim đập cũng từ người hần vọng ra.

Mặc dù vẫn chỉ cách một lúc mới đập như trước nhưng tiếng tim đập cũng hoàn toàn rõ ràng.

Trong tiếng gió và sóng to, tiếng tim đập chẳng khác nào tiếng trống vang lên trong lòng mọi người.

Không hẹn mà gặp, tất cả những người của Từ Hàng Tĩnh Trai đều tản ra pháp lực dao động, rồi một thứ lực lượng vô hình từ người các nàng như được Lạc Bắc kích lệ mà dung hợp với nhau. Thứ lực lượng cực mạnh đó khiến cho mặt nước đang chấn động bị ép xuống.

Trong lúc nhất thời, người mù đưa đồ cảm nhận áp lực giảm đi, đồng thời biết truy binh đang đuổi tới rất nhanh liền hét to một tiếng. Cây sào trong tay y nhanh chóng điểm xuống nước, điều khiển con thuyền lao về phía trước với một tốc độ nhanh hơn.

.....

- A?

Hồng Dật chân nhân đột nhiên vươn tay, bắt một cái pháp quyết. Mặc dù còn cách đám người Vân Viện rất xa nhưng khi cái pháp quyết đó được thi triển, tay gã như bắt được thứ gì đó trong gió. Đường như gã có thể nhìn rõ cảnh tượng của đám người thiếu nữ áo trắng và Vân Viện.

- Chúc sư thúc. Nếu tiếp tục thế này, chỉ sợ chúng ta khó có thể đuổi kịp. Sư diệt đi trước một bước. Mời Chúc sư thúc tạm thời dừng ở đây thi triển pháp bảo. Chờ sau khi sư diệt giết được Lạc Bắc sẽ trở lại gặp người.

Sau khi nói thật nhanh, không để cho Chúc Chân Tông kịp nói gì, Hồng Dật đã chụp lấy lão khát cái vọt ra khỏi cái lá sen mà lao dọc theo dòng sông với một tốc độ kinh người, nhanh chóng đuổi theo.

Chúc Chân Tông biến sắc, lập tức chửi ầm trong lòng.

Pháp thuật của Hồng Dật có thể cảm nhận được cảm giác của lão khát cái cho nên khi tiến lên chẳng hề e ngại. Tuy nhiên hiện tại, Hồng Dật đi rồi khiến cho Chúc Chân Tông giống như một cái đinh bị đóng chặt ở đây, không dám di chuyển. Nếu Hồng Dật không địch lại được con gái của Hồ Yêu vương thì Chúc Chân Tông chẳng khác nào bị giam chết ở đây.

329. Chương 308: Không Địch Lại.

- Tại sao?

Đột nhiên, Vân Viện nhìn thấy thiếu nữ áo trắng đột nhiên xoay người. Theo làn pháp lực dao động mạnh, một tia sáng trắng từ người nàng đột nhiên bay ra.

- Đã đuổi kịp rồi sao?

Khi Vân Viện quay đầu, đồng tử trong mắt nàng cũng co lại, bởi vì nàng có thể nhìn thấy hai bóng đen xuất hiện trong tầm mắt của mình. Một tia sáng màu vàng đột nhiên va chạm với tia sáng trắng của thiếu nữ áo trắng rồi biến mất.

- Tốt lắm! Chẳng trách được Lâm Mộc Bạch cũng phải chết trong tay người. Đón một đạo Xuân Lôi thiên động của ta xem.

Tiếng cười điên cuồng của Hồng Dật chân nhân lại vang lên.

Tiếng cười vừa mới cất lên, ngay lập tức, một tiếng sấm long trời lở đất cũng vang lên theo. Rồi một tia chớp màu vàng từ trên cao đánh xuống. Chỉ riêng âm thanh của nó cũng đủ khiến cho sóng nước bốc lên cuộn cuộn như trời sập vậy.

Thiếu nữ áo trắng nhú mày. Thiên Thiên Linh điệp lập tức bay lên trên đỉnh đầu của nàng. Một cột lôi quang màu vàng to bằng thùng nước đánh lên trên Thiên thiên linh điệp, mặc dù không phá được nó nhưng lực lượng của nó cũng ép cho cái thuyền trầm xuống. Bàn tay của người đưa đồ rung mạnh, suýt chút nữa thì không khống chế được phương hướng.

- Đoạt Nguyên thiên pháp.

Thiếu nữ áo trắng cắn răng, một vầng ánh sáng giống như trăng rằm xuất hiện trên đỉnh đầu Hồng Dật. Trong nháy mắt rút ra khỏi người Hồng Dật chân nhân chín quả lôi cầu màu vàng nhanh chóng bay về phía y.

- Mau phá cho ta.

Hồng Dật chân nhân cười lạnh một tiếng. Vô số đạo lôi quang đột nhiên giáng lên chín quả lôi cầu, mà đánh tan chúng. Cùng lúc đó, Hồng Dật chân nhân lại vung tay lên, đưa một cái bình ngọc lên miệng mà nuốt mấy cái.

Từ trong cái bình ngọc đó tản ra mùi thơm lạ lùng của Thạch Nhũ Quỳnh Dịch.

Không hề có một dấu hiệu nào, nụ cười trên mặt của Hồng Dật chân nhân đột nhiên cứng lại. Trong nháy mắt, bóng dáng của y biến mất, dịch chuyển sang bên cạnh mấy trượng. Tại vị trí vừa rồi của y, một cây Kim cương xử màu trắng với pháp lực dao động mạnh và tốc độ kinh người đâm thẳng tới khiến cho sóng nước bên dưới tách ra hai bên như một vùng xoáy.

- Ha ha.

Vốn thiếu nữ áo trắng không ngờ lại gần như phát ra hai đạo pháp thuật cùng một lúc. Điều này đối với người tu đạo mà nói thì gần như là phân tâm nhị dụng. Đây là chuyện tưởng như không thể làm được. Cây Kim cương xử màu trắng kia hoàn toàn bất ngờ, vốn có khả năng làm cho Hồng Dật bị thương nhưng đúng lúc đó, Hồng Dật lại sinh ra sự cảnh giác. Thiên phú dị bẩm của lão khất cái bị y bắt có thể cảm nhận được hung sát nên Hồng Dật chân nhân đã nhờ điều đó mà xuyên qua trận Cửu Khúc Minh hà. Vào lúc này, khi đầu pháp, Hồng Dật chân nhân cũng không ngờ là còn có được chỗ tốt như vậy. Trong nháy mắt né được đòn tấn công của thiếu nữ áo trắng, y liền cất tiếng cười điên cuồng.

Đối với người có trí tuệ rộng lớn thì cho dù là người tầm thường, yêu, hay là Thiên Quyển thì cũng chỉ là những đóa hoa khác nhau trên cùng một cây kết ra những quả khác nhau mà thôi.

Tất cả chúng sinh dựa vào cùng một cây đại thụ đều là dân cư trong đạo trời.

Đạo trời đối với vạn vật trên thế gian mà nói thật sự rất tàn khốc. Bởi vì như Nguyên Thiên Y nói thì cái gọi là quy luật vận hành của đạo trời chính là cá lớn nuốt cá bé. Có một số thời điểm, đạo trời khiến cho vạn vật trên thế gian duy trì một sự cân bằng tinh tế. Những mặt ta và người khiếm khuyết thì có thứ khác bù lại.

Chẳng hạn như phần lớn Yêu tộc trời sinh không có linh thức, tu luyện so với người tu đạo khó hơn nhiều. Nhưng phần lớn yêu tộc lại có được sức sống mạnh hơn so với người tu đạo. Lại thêm thân thể mạnh mẽ, cùng với nhiều Yêu tộc còn có thiên phú độc đáo.

Như thiếu nữ áo trắng thuộc dòng dõi của Hồ Yêu vương, chính là linh hồ tu luyện thành người, mặc dù bản thân không có lực lượng thân thể mạnh nhưng một khi tu luyện được thành hình người thì lại có kinh mạch độc đáo khiến cho nàng có thể đồng thời tu luyện pháp quyết của hai nhà khác nhau, thậm chí gần như có thể phóng ra hai đạo pháp thuật cùng một lúc.

Mà lão khất cái bị Hồng Dật khống chế thuộc về mạch Thiên Quyển trên thực tế cũng chỉ là một loại người có cảm giác đặc biệt. Giống như một số sinh linh, trời sinh đã có thể cảm nhận được khi nguy hiểm xuất hiện, hay chỗ nào an toàn. Hôm nay, người của mạch Thiên Quyển chỉ có cảm giác hết sức nhạy bén. Nhưng loại người này trên con đường tu đạo lại không có thiên phú đặc biệt cho nên tu vi của họ gần như hết sức yếu kém. Nếu như đầu pháp với người khác, cảm giác không hề có tác dụng. Như lão khất cái đã nói, trong trời đất lão cũng chỉ là một con kiến bé nhỏ, cho dù biết được nguy hiểm thì cũng không thể tránh khỏi.

Nhưng hiện tại, lão khất cái bị Hồng Dật sử dụng quả thật chẳng khác nào một thứ pháp bảo tăng cường cảm giác cho y.

Vốn với tu vi của Hồng Dật chân nhân so với thiếu nữ áo trắng mạnh hơn nhiều. Nhưng pháp thuật của thiếu nữ áo trắng huyền bí nên giúp cho hai bên ngang nhau. Tuy nhiên cho dù thiếu nữ áo trắng có liều mạng, trong khi Hồng Dật khống chế được lão khất cái, hai bên đối mặt với nhau khiến cho đám người Vân Viện lập tức cảm nhận được thiếu nữ áo trắng như bị bó chân bó tay.

Lúc này, Hồng Dật và đám người trên cái thuyền cách nhau chừng hai trăm trượng. Tu vi pháp thuật của Hồng Dật và thiếu nữ áo trắng đều rất cao cho nên một khi đại chiến với tu vi của đám người Từ Hàng Tinh Trai một khi sử dụng pháp thuật đánh ca thì uy lực cũng giảm mạnh. Hơn nữa, lúc này, mặc dù Chúc Chân Tông đang chờ đợi Hồng Dật nhưng vẫn thi triển Hám thiên ngân dịch. Bởi vì chẳng may Hồng

Dật không địch lại thì y cũng bị giam chết ở đây. Cho nên đám người Vân Viện phải giúp người mù ổn định con thuyền không thể nhúng tay vào trong trận đấu pháp của hai người.

Với tu vi của tiểu Trà thì càng không thể xen vào được. Vào lúc này, nàng chỉ nắm tay Lạc Bắc thật chặt, dường như sợ trận kịch chiến làm cho Lạc Bắc bị văng ra khỏi thuyền.

Tiểu Ô Cầu cũng là dị chủng trời sinh, hơn nữa tu luyện được ra giao đan, có uy của giao long. Đối diện với mạnh thú bình thường nó hết sức uy mãnh. Nhưng từ sau khi gặp Vân Hạc Tử, ở núi Đại Đông, chứng kiến nhiều người tu đạo hùng mạnh, uy thế của họ khiến cho tiểu Ô Cầu cảm nhận chỉ cần bóp một cái là nó chết. Cho nên hiện tại uy thế của tiểu Ô Cầu đã mất hết. Ngay vào lúc, Chúc Chân Tông sử dụng Hám Thiên ngân dịch, sóng to gió lớn nổi lên, tiểu Ô Cầu liền nằm co ro bên cạnh tiểu Trà mà run bần bật.

Hiện tại tiểu Ô Cầu không còn như một con giao long mà chẳng khác nào một con mèo.

- Bát bảo cát tường kim bàn.

Thiếu nữ áo trắng thấy một đòan toàn lực của mình không có tác dụng thì cũng cả kinh. Nàng cắn răng lại rồi từng làn ánh sáng màu vàng so với lôi quang còn mãnh liệt hơn tràn ra trên người. Phía sau lưng nàng xuất hiện một cái Thiên Phúc kim luân như thật. Thiên Phúc kim luân giống như một cái bình phong hình tròn khổng lồ từ từ chuyển động. Một làn ánh sáng màu vàng bắn ra khiến cho người nàng lấp lánh ánh sáng. Nhìn nàng lúc này vô cùng tôn nghiêm, thánh khiết. Mà đồng thời một cái kim bàn khổng lồ trong tám pháp khí cát tường cũng xuất hiện bên cạnh Hồng Dật chân nhân.

Theo sự chuyển động của Kim bàn, một luồng chân nguyên từ trong cơ thể của Hồng Dật chân nhân bị hút ra. Chỉ thấy luồng chân nguyên đó giống như vàng ròng bị hòa tan, cho thấy bản thân là đệ tử thân truyền của Hoàng Vô Thần, chân nguyên của Hồng Dật vô cùng mạnh.

- Người học được thứ pháp thuật trừ khử chân nguyên của lão cẩu Bắc Minh vương kia? Ta thật sự muốn xem người có thể làm ta mất bao nhiêu chân nguyên.

Nhìn thấy Cát tường kim bàn bên cạnh mình, Hồng Dật chân nhân cười ha hả, giơ tay cầm cái bình ngọc dốc vào miệng như uống rượu.

- Không ổn! Hắn có Thạch nhũ quỳnh dịch.

Dưới lớp lụa màu xanh, khuôn mặt của thiếu nữ áo trắng tái nhợt. Bảo Sanh minh vương kinh của Bắc Minh vương lợi hại ở chỗ có thể trừ khử chân nguyên của đối phương, làm cho đối thủ không có đủ chân nguyên để phóng ra pháp thuật lợi hại. Nhưng hiện tại, chân nguyên của Hồng Dật nhanh chóng bị tiêu hao nhưng lại được bổ sung cũng nhanh. Hiểu nhiên cái bình trong tay y có chứa Thạch Nhũ quỳnh dịch.

Mà đạo pháp thuật Bát bảo cát tường kim bàn tiêu hao chân nguyên rất nhiều. Hồng Dật có lọ Thạch Nhũ quỳnh dịch trong tay khiến cho chân nguyên của nàng tổn hao không hề kém với đối phương.

330. Chương 309: Thực Lực Của Tứ Đại Đệ Tử Thân Truyền.

- Nếu là lão cẩu Bắc Minh vương thì triển thì có khả năng còn là đối thủ của ta. Còn thứ tiểu bối như người mà cũng đòi thắng được ta?

Âm thanh của Hồng Dật chân nhân lại cuộn cuộn ập tới. Mặc dù âm thanh của y có chút ngông cuồng nhưng khoảng cách vẫn là hai trăm trượng với đám người thiếu nữ áo trắng. Hiểu nhiên là y hết sức cẩn thận, muốn giải quyết thiếu nữ áo trắng trước rồi mới ra tay với đám người Từ Hàng Tĩnh Trai.

“ Rắc Sát ”

Trong lúc Hồng Dật đang nói chuyện, một tiếng động lớn chợt vang lên. Rồi một vầng ánh sáng màu đen xuất hiện kéo theo đó là một pho tượng có tám cánh tay, toàn thân xanh như ngọc. Trên mi tâm có một con mắt dọc rất dài giống như ma thần xé rách không gian xuất hiện trên đỉnh đầu của thiếu nữ áo trắng.

Trong nháy mắt, Hồng Dật cảm nhận được một thứ uy áp vô cùng vô tận khiến cho không gian như bị hủy diệt. Cùng lúc đó, toàn bộ chín con mắt trên ba cái đầu của ma thần toàn bộ mở ra nhìn về phía Hồng Dật.

- Bảo Sinh hủy diệt minh vương! Không ngờ người lĩnh ngộ được thứ pháp thuật này của lão cẩu Bắc Minh vương.

Hồng Dật chân nhân nhũ máu, trên người y chợt xuất hiện pháp lực dao động rất mạnh.

Oành!

Tám cánh tay của Bảo Sinh hủy diệt minh vương trên đầu thiếu nữ áo trắng múa lên, đồng loạt kết một cái ấn. Một tiếng nổ rung chuyển trời đất vang lên rồi một ngọn lửa giống như đóa sen hồng xuất hiện bao phủ lấy Hồng Dật chân nhân.

- Được! Người có Bảo Sinh hủy diệt minh vương ta cũng có Thiên Lô Uy đức kim cương.

Xung quanh Hồng Dật bắn ra vô số tia chớp. Mặc dù bị ngọn lửa có thể nung chảy tinh kim bao phủ nhưng y vẫn bình yên vô sự, ngay cả y phục trên người cũng không hề suy chuyển. Mãi cho tới lúc này, Hồng Dật vẫn không hề sử dụng một cái pháp bảo nào, chỉ dựa vào pháp thuật. Điều đó càng khiến cho đám người Vân Viện kinh hãi, cảm giác tu vi của y quả thực không thể nào đánh giá được.

Theo tiếng hét của Hồng Dật. Nhưng tia sáng màu vàng kim tản ra từ người y chợt ngưng tụ rồi tạo thành một pho tượng bồ tát có uy thế kinh người. Pho tượng bồ tát có khí thế phi phàm, người mặc cà sa lưu ly, dưới chân dẫm lên một pho thần tượng. Hai tay nắm một cây chùy tròn, trên người có vô số lôi quang bao phủ.

Khi pho thiên Lô Uy Đức kim cương hiện ra, liền giơ cây chùy trong tay mà đập xuống Bảo Sinh hủy diệt minh vương trên đỉnh đầu thiếu nữ áo trắng.

Lực lượng vô cùng vô tận và cảm giác áp bức ập về phía thiếu nữ áo trắng.

- A? Tại sao lại thế này?

Nhưng một điều khiến cho Hồng Dật bất ngờ đó là pho Thiên Lô uy đức kim cương còn chưa tới được trước mặt Bảo Sinh hủy diệt minh vương thì bị nuốt chửng rồi biến mất.

- Bị Cửu Khúc minh hà trận chuyển sang một không gian khác?

Gần như ngay lập tức, thiếu nữ áo trắng hiểu ra vấn đề. Trận pháp Cửu Khúc Minh Hà do vô số thông đạo tạo thành. Thiên Lô uy đức kim cương quá khổng lồ nên khi xông tới chạm phải một cái thông đạo tương đương với việc bị trận pháp loại trừ một cái pháp thuật lợi hại. Nhưng thiếu nữ áo trắng vẫn cảm thấy bất lực.

Hồng Dật chưa hề dùng bất cứ một thứ pháp bảo nào nhưng lại bình yên vô sự trong ngọn lửa của Bảo Sinh hủy diệt minh vương. Đây là pháp thuật có uy lực mạnh nhất của nàng. Nhưng không ngờ dưới cái pháp thuật đó, Hồng Dật vẫn bình yên mà còn phóng ra được một cái pháp thuật như Thiên Lô uy đức kim cương.

Thiếu nữ áo trắng liền tiếp sử dụng pháp thuật lợi hại, cho dù là Lâm Mộc Bạch ngày đó trong tình huống này cũng không tránh khỏi bị thương. Nhưng Hồng Dật lại có thể ngăn chặn pháp thuật của nàng một cách dễ dàng.

- Còn bao lâu nữa chúng ta có thể ra khỏi trận này?

Thiếu nữ áo trắng chỉ một ngón tay, hóa thành một đạo kim cương xử màu trắng phóng về phía Hồng Dật, đồng thời quay sang hỏi người đưa đồ.

- Tối thiểu còn một canh giờ nữa. Chúng ta mới đi được chưa tới một nửa lộ trình.

Nét mặt của người mù đưa đồ cũng hết sức sầu thảm.

Vào lúc này, y có thể cảm nhận được thiếu nữ áo trắng dường như biết mình không địch lại Hồng Dật nên mới hỏi vậy. Mà y cũng hiểu rõ, với tu vi của thiếu nữ áo trắng và Hồng Dật thì nhiều lắm chỉ tới một nén hương là có thể phân định sinh tử. Cho dù thế nào cũng không thể sống quá một canh giờ.

- Vẫn chưa từ bỏ ý định?

Quanh thân Hồng Dật vang lên những tiếng động và những tiếng vang giống như trời sập. Một cái lốc xoáy mãnh liệt đột nhiên xuất hiện trước mặt y. Cái lốc xoáy đó cao hơn một người, nhìn nó có phần giống với pháp thuật Tinh không tuyền qua mà Nam Ly Việt sử dụng, bên trong đều có vô số những điểm sáng lấp lánh. Chỉ có điều Tinh Không tuyền qua của Nam Ly Việt nhìn hết sức rõ ràng tương ứng với hàng ngàn hàng vạn ngôi sao cùng với bầu trời tinh thần. Sau khi thi triển chẳng khác nào có một dải ngân hà xuất hiện. Nhưng lốc xoáy màu tím của Hồng Dật lại hết sức hỗn loạn giống như không gian loạn lưu tràn ngập vô số những điểm sáng.

Thứ lốc xoáy giống như không gian loạn lưu đó tản ra một làn hơi thở hủy diệt kinh người.

Một tiếng động vang lên. Cây Kim cương xử của thiếu nữ cho dù uy thế hay bản thân nó đều có thể sánh được với một thứ pháp bảo thượng phẩm nhưng không ngờ bị lốc xoáy cắt nát.

- Kỳ Liên Liên Thành tu luyện Đại Đại như thiên quyết. Còn y tu luyện pháp thuật gì mà có uy lực mạnh như vậy, ngay cả Minh vương hàng ma xử cũng có thể đánh nát.

Thiếu nữ áo trắng rung mình. Trên người nàng xuất hiện bóng của một pho tượng Minh Vương bốn tay cười trên con sư tử màu trắng. Bốn vầng ánh sáng màu trắng trong nháy mắt hiện ra rồi từ bốn phương tám hướng, lao về phía cổ Hồng Dật

“ Răng rắc! “

Lại một tiếng nổ nữa vang lên. Lốc xoáy màu tím lại cắt nát bốn đạo ánh sáng màu trắng hình bán nguyệt. Hồng Dật đưa tay vẽ một cái khiến cho lốc xoáy màu tím liền hóa thành một bàn tay to, chộp thẳng về phía đám người trên con thuyền.

Trong lòng bàn tay cũng vẫn có những điểm tinh quang lấp lánh, nhìn qua thì giống như không gian loạn lưu tạo thành một cái thủ ấn to. Nếu như để nó đánh trúng thì con thuyền lớn và tất cả mọi người bên trong sẽ bị tan thành mây khói.

- Dựa vào pháp thuật chắc chắn không thể ngăn cản nổi.

Vào đúng lúc này, thiếu nữ áo trắng chợt phóng ra một đạo chân nguyên về phía Thiên Thiên linh diệp khiến cho nó phình to bao phủ toàn bộ con thuyền.

Oành!

Đại thủ ấn lấp lánh tinh quang giáng lên trên Thiên thiên linh diệp tạo ra một tiếng nổ to.

- Giải cho cái pháp bảo của Hồ Yêu vương. Chỉ có điều cái pháp bảo của ngươi không thể sánh được với Hạo Thiên Kính và Chuyển thể nguyệt hoa pháp luân của Nguyên Thiên Y. Nếu là hai thứ pháp bảo đó thì thật sự ta không làm gì được ngươi.

Khi cái đại thủ ấn chạm vào Thiên thiên linh diệp thì không thể tiến thêm được nữa. Nhưng Hồng Dật chỉ cười nói một cách lạnh lùng. Trong tay y lại nhanh chóng bắt một cái pháp quyết. Theo làn pháp lực dao động xuất hiện, cái đại thủ ấn liền tản ra bao phủ toàn bộ thiên Thiên linh diệp và con thuyền vào bên trong. Nhất thời, ánh sáng màu tím lóe lên liên tục khiến cho mọi người từ bên ngoài nhìn vào giống như thiếu nữ áo trắng và đám người Vân Viện đang bị một quả cầu thủy tinh màu tím bao bọc. Mà trong quả cầu thủy tinh màu tím đó lại có vô số những tia sáng, Tinh thần toái phế, tinh vân liên tục ép lên Thiên thiên linh diệp.

- Không ngờ pháp thuật của Hồng Dật lại mạnh tới mức này. Trong bốn gã đệ tử thân truyền của Hoàng Vô Thân, y so với Kỳ Liên Liên Thành kém hơn một chút. Chẳng trách mà Minh Nhược, Lạc Bắc có tu vi như vậy vẫn không phải là đối thủ của Kỳ Liên Liên Thành. Minh Nhược bỏ mình, Lạc Bắc thì bị phá hủy bản mệnh kiếm nguyên.

Chỉ trong nháy mắt, Thiên Thiên Linh diệp bị ép cho vang lên những tiếng răng rắc.

Thiếu nữ áo trắng kiên tu tuyệt học của hai nhà, tu vi và pháp thuật có thể nói là một nhân vật kinh thế hãi tục. Nhưng vào giờ phút này đối mặt với Hồng Dật không ngờ lại bị áp chế hoàn toàn, chỉ có thể liên tục phóng ra từng đạo chân nguyên vào Thiên Thiên linh diệp để cho nó không bị Hồng Dật đánh tan.

- Tinh Không nổ.

Sau khi bao phủ toàn bộ con thuyền và Thiên thiên linh diệp vào bên trong, Hồng Dật thốt lên ba chữ đó. Sắc mặt của y cũng trở nên trang nghiêm. Âm thanh vừa mới dứt, toàn bộ ánh sáng giống như thủy tinh bao phủ Thiên thiên linh diệp liền co lại. Vô số những tia sáng, Tinh thần toái phiến, tinh vân bên trong nhanh chóng bị ép lại cùng một chỗ rồi nổ tung, chẳng khác nào một cái không gian loạn lưu bị hủy diệt tạo ra một không gian mới.

331. Chương 310: Vì Lạc Bắc

- Rầm!

Ánh sáng của Thiên Thiên linh diệp giống như có một ngọn lửa chui vào. Toàn bộ Thiên Thiên linh diệp vốn trong suốt chợt xuất hiện vô số những vết nứt.

Cái pháp bảo của thiếu nữ áo trắng chỉ kém có Hạo Thiên Kính và Chuyển thể nguyệt hao pháp luân vậy mà không ngờ tới lúc này bị Hồng dật đánh cho phôi của nó cũng bị tổn hại mà nứt vỡ.

Tu vi của Hồng Dật mặc dù yếu hơn Kỳ Liên Liên Thành nhưng uy lực mà pháp thuật gã tu luyện lại dường như không hề kém so với Đại Đạo như thiên quyết của Kỳ Liên Liên Thành.

Pháp quyết của y và Kỳ Liên Liên Thành đều do Hoàng Vô Thần truyền lại. Mà theo truyền thuyết thì Hoàng Vô Thần tu luyện Vô Sắc định đại hoa luân mới là công pháp mạnh nhất của Côn Luân. Vậy pháp thuật của Hoàng Vô Thần đã đạt tới mức nào rồi?

- Vân Viên! Các người đi mau.

Âm thanh của thiếu nữ áo trắng vang lên. Cùng lúc đó, nàng cũng phóng lên cao. Từng làn chân nguyên của nàng phóng vào khiến cho Thiên thiên linh diệp xuất hiện vô số vết nứt lại tỏa ra ánh sáng rực rỡ, giống như những cơn sóng lớn bao phủ lấy không gian loạn lưu đang nổ tung.

- Châu châu đá xe đúng là không biết lượng sức mình.

Hồng Dật cất tiếng cười ha hả. Hai tay y chỉ về phía trước một cái. Vầng sáng màu tím lập tức xoay chuyển khiến cho từ những cái khe nứt trên Thiên Thiên linh diệp tản ra ánh sáng màu tím. Rồi ngay lập tức Thiên thiên linh diệp vỡ vụn.

- Không ổn.

Nhưng đúng lúc này, Hồng Dật cũng phải giật mình. Một tiếng nổ vang lên! Sau đầu thiếu nữ xuất hiện tám vòng ánh sáng. Mỗi một vòng hào quang đều giống như một pho tượng minh vương ném cây Kim quang Hàng Ma xử trong tay về phía trước.

Hồng Dật cảm nhận được một sự nguy hiểm ập về phía mình. Y giơ tay về một cái. Trong nháy mắt một đạo lốc xoáy màu tím xuất hiện chắn trước mặt. Nhưng đúng lúc này, thân thể của Hồng Dật cũng chấn động.

Một tia máu bắn ra bên cạnh người y.

Trên ngực lão khất cái bị y khống chế phun ra một chùm sương máu, đồng thời lóe lên chút ánh sáng. Chút ánh sáng màu vàng đó là một cây tiểu chùy màu vàng.

- Giải cho yêu nữ gian trá.

Cùng với lúc ngực lão khất cái phun máu, thiếu nữ áo trắng cũng run rẩy mở một cái bao mà trút ra từng đạo ánh sáng mờ.

Nhưng một tiếng nổ vang lên. Ánh sáng màu tím của Hồng Dật hóa thành đại thủ ấn cũng nổ bung khiến cho số ánh sáng mờ vừa mới bay ra đó bị đánh tan. Toàn bộ thân thể của nàng rã rời, rơi xuống con thuyền.

Sau khi rơi xuống con thuyền, thiếu nữ áo trắng “ hự! “ Một tiếng, miệng mũi lập tức trào máu. Chân nguyên còn sót trong cơ thể nàng dao động rất mạnh tới mức tay không nắm nổi. Mà sấm mặt đám người Vân Viện cũng trắng bệch, không đứng nổi mà ngã xuống con thuyền.

- Đệ tử thân truyền của Hoàng Vô Thần quả nhiên là cao thủ xưng bá một phương. Thực lực của Hồng Dật có lẽ không hề kém Thập đại kim tiên.

Thiếu nữ cũng hiểu rõ, tại sao với tu vi như vậy mà Bắc Minh vương chấp nhận ẩn nhẫn.

Bởi vì cho dù là núi Chiêu Diêu hay trạm châu trạch địa mà nói thì một nhân vật như Bắc Minh vương chỉ có một. Mà đối với Côn Luân thì nhân vật như Hồng Dật lại có mấy người.

Vào lúc này, cho dù là thiếu nữ áo trắng hay người của Từ Hàng Tĩnh Trai cũng đều hiểu rõ cho dù đánh thế nào cũng không phải là đối thủ của Hồng Dật, khó có khả năng thoát khỏi.

- Người sử dụng Tiên Đô Thần toa đánh lên, ta thu lấy nó.

Tới lúc này, Hồng Dật lại ngửa đầu rút toàn bộ số lượng Thạch Nhũ quyền dịch còn trong bình vào miệng. Mà gần như đồng thời, từ ngón tay của y một vầng ánh sáng màu tím lại xuất hiện hóa thành một cái đại thủ ấn lấp lánh tinh quang, nắm lấy vầng sáng màu vàng trên ngực lão khát cái. Tia sáng đó là một cái Kim toa, hai đầu dầy ở giữa tròn xoe dài chừng ba tấc, phủ kín nhưng hoa văn.

Một tiếng động vang lên, cái đại thủ ấn màu tím sờ nhẹ một cái khiến cho chân nguyên và tâm niệm có trên kim toa lập tức bị phá hủy. Hồng Dật giữ tay chớp nhẹ hút nó về phía mình.

Cây Kim toa đó cùng với Thiên Thiên linh diệp là một trong vài món chí bảo của Hồ Yêu vương.

Hóa ra, trước đó thiếu nữ áo trắng đã nhận ra Hồng Dật dựa vào lão khát cái mà y không chế để vượt qua được Cửu Khúc Minh hà trận. Cho nên nàng dốc hết sức đánh chết lão khát cái rồi sau đó dùng ánh sáng của cái túi ngăn cản tầm mắt và thần thức của Hồng Dật rồi bỏ chạy.

Trước tiên sử dụng đòn phản kích lợi hại nhất của mình để làm cho Hồng Dật phân tâm rồi sau đó sử dụng pháp bảo Tiên Đô thần toa đánh lên.

Vốn uy lực của Tiên đô thần toa không lớn lắm. Nhưng thiếu nữ áo trắng cũng không cố ý sử dụng toàn bộ lực lượng của nó mà chỉ dựa vào tốc độ để đánh lên. Bởi vì nàng biết với thực lực của Hồng Dật cho dù sử dụng tiên đô thần toa đánh lên cũng chưa chắc làm cho y bị thương.

Quả nhiên với mưu tính kỹ càng của mình, nàng đã đánh chết lão khát cái.

Nhưng Hồng Dật bây giờ lại quá lợi hại. Gần như trong nháy mắt y hiểu được thiếu nữ áo trắng định làm gì. Nhưng đám người Từ Hàng Tĩnh Trai đã dốc hết toàn lực giúp cho thiếu nữ áo trắng ngăn chặn một chút, tuy nhiên cái túi của thiếu nữ áo trắng cũng bị đánh nát.

Đám người Từ Hàng Tĩnh Trai giao chiến với Hồng Dật khiến cho nhiều người cũng bị trọng thương.

“ Răng rắc! “

Cái đại thủ ấn lại xuất hiện. Lần này nó chớp thẳng tới người lái đò. Hồng Dật định bắt lấy người lái đò nếu không cho dù y có giết chết thiếu nữ áo trắng và đám người Lạc Bắc thì cũng không thể ra khỏi đây.

“ Âm ầm! “

Bất ngờ, từ trong Minh Hà khôn cùng đột nhiên vang lên vô số nhưng tiếng động và âm thanh sụp đổ. Nguyên bản, Hám Thiên Ngân dịch gây ra sự hỗn loạn trên mặt nước tới bây giờ nó lại càng bùng nổ mạnh hơn.

Tách tách tách...

Vô số những tia chớp sáng ngời đột nhiên giáng xuống Minh Hà đang đảo lộn. Chúng chẳng khác nào những con rắn từ trong dòng sông dựng người lên.

Đại thủ ấn của Hồng Dật vừa mới chụp trúng người mù đưa đò đột nhiên bị một thứ lực lượng vô cùng lớn kéo đi khiến cho nó biến mất.

- Hồng Dật! Sao lại thế này.

Ở một chỗ rất xa, Chúc Chân Tông cũng hét lên chói tai. Lúc này, Chúc Chân Tông cũng chỉ gọi tên Hồng Dật, chẳng còn đầu tư diệt với tư chất, cho thấy y hết sức hoảng sợ.

- Không ổn! Uy lực pháp thuật của các người quá lớn phá hủy một vài mắt trận.

Vào lúc này, người mù đưa đồ quay mặt về phía hướng của Hồng Dật nhưng đồng thời cũng nói nhanh với đám người thiếu nữ áo trắng.

Hóa ra trận Cửu Khúc Minh Hà mặc dù ổn định, hơn nữa mắt trận cũng chỉ có một vài người mù đưa đồ mới biết được. Người bình thường cho dù có bất chấp tính mạng để vào đây phá hỏng trận pháp cũng không thể làm được. Nhưng hai người thiếu nữ áo trắng và Hồng Dật đều là những nhân vật kinh thế hãi tục, pháp thuật của họ cái nào cũng có uy lực hủy thiên diệt địa. Trong lúc giao chiến không ngờ họ hủy mất một cái mắt trận.

Một hai cái mắt trận bị hỏng mặc dù không làm cho cả trận pháp mất đi nhưng cũng làm cho nhiều chỗ trong trận pháp bị sụp đổ.

Trận pháp Cửu Khúc Minh Hà do vô số thông đạo không gian đan xen với nhau tạo ra. Hiện tại trận pháp bị sụp đổ khiến cho không gian bên trong trận pháp càng thêm hỗn loạn. Rất có khả năng vốn nó thông tới một không gian nào đó thì bây giờ lại thay đổi. Mà có vài thông đạo đan xen với nhau xuất hiện sự thay đổi thế nào cũng không ai có thể biết được.

Tựa như lúc này, như có vô số những tia chớp giáng xuống làm cho những thông đạo bên trong không gian sụp đổ.

Vốn trong quá trình đấu pháp, Hồng Dật có thể cảm nhận được những chỗ an toàn xung quanh mình. Pháp thuật của y khi đi qua những chỗ đó có thể an toàn nhưng hiện tại những vị trí an toàn đó dường như đã biến mất. Nếu không thì vào lúc này, pháp thuật của y cũng không bị cuốn đi như vậy.

Từ rất xa, tiếng hét chói tai của Chúc Chân Tông vọng tới khiến cho Hồng Dật biến sắc.

- Lạc Bắc có hơi thở?

Vào lúc này, thiếu nữ áo trắng liếc mắt và giắt mình khi thấy ngực Lạc Bắc hơi phập phồng.

Lúc trước, tinh thần của thiếu nữ áo trắng đều tập trung về phía Hồng Dật nhưng khi sự chú ý chuyển về phía Lạc Bắc, thiếu nữ liền cảm nhận được trên người hắn có một sự làn hơi ấm.

Đó là cảm giác khi khí huyết bắt đầu lưu động.

Lạc Bắc hồi phục rất nhanh.

- Mau lại đây cho ta.

Hồng Dật hét to một tiếng. Một cái Đại thủ ấn như vô số những tia sáng và ngôi sao ngưng tụ thành, thay đổi phương vị chụp thẳng về phía người đưa đồ.

- Ngăn hắn lại.

Nếu như để cho Hồng Dật bắt được người đưa đồ thì chuyển đi này của thiếu nữ áo trắng và người của Từ Hàng Tĩnh Trai sẽ dừng lại ở đây. Cho dù Lạc Bắc có tỉnh lại thì cũng không thay đổi được kết quả phải chết trong trận này.

Từng vầng ánh sáng nhanh chóng từ trên cái thuyền bay lên, chống lại đại thủ ấn màu tím.

Thiếu nữ áo trắng và đám người Từ Hàng Tĩnh Trai, thậm chí là Khuất Đạo Tử, Thi thần cảm nhận được sự uy hiếp của Hồng Dật đối với Lạc Bắc đều phóng ra một đòn mạnh nhất của mình.

332. Chương 311: Rơi Vào Tay Ma

- Các người định làm gì? Pháp thuật của ta chỉ hao tổn chân nguyên mà thôi.

“ Ầm! “ Cái thuyền như bị oanh tạc, dao động mạnh. Mà những người trên thuyền gần như ngã ngối trên thuyền. Cho dù là thiếu nữ áo trắng thì cũng phun máu tươi khỏi miệng, khiến cho vương lụa xanh của nàng cũng thấm đỏ.

Hồng Dật nói không hề sai. Pháp thuật của y chỉ tổn hao chân nguyên mà thôi. Dưới pháp thuật uy lực khủng bố như vậy mặc dù tổn hao chân nguyên nhưng do Hồng Dật đã có sự chuẩn bị từ trước, uống Thạch Nhũ quỳnh dịch là có thể chịu được sự tổn hao như vậy.

Nhưng thiếu nữ áo trắng và đám người Vân Viện sau mấy trận chiến đấu kịch liệt, bản thân gần như tới mức cực hạn. Mỗi lần ngăn cản pháp thuật của Hồng Dật đều làm cho thương tích nặng thêm.

- Chẳng lẽ các người còn có thể chịu được?

Hồng Dật cũng chưa bao giờ phải đối mặt với hoàn cảnh nguy hiểm. Sau một loạt tiếng động vang lên, cái Đại thủ ấn màu tím lại xuất hiện, tiếp tục chụp lấy người đưa đòn.

Lúc này, phần lớn khí huyết trong thân thể đám người thiếu nữ áo trắng đều bốc lên, cơ bản không thể ngăn cản được một đòn của Hồng Dật.

Mắt thấy người mù đưa đòn có thể bị Hồng Dật bắt lấy thì đúng lúc này, những tiếng động kinh người chợt vang lên. Toàn bộ không gian trong trận pháp Cửu Khúc Minh Hà chợt rung chuyển. Ngay cả không gian xung quanh con thuyền lớn cũng như sập xuống. Có một số chỗ chợt tối đen như biến thành một cái hố hút lấy hơi nước và những tia chớp vào bên trong khiến cho từ nơi đó tản ra ánh sáng giống như bên cạnh mọi người chợt xuất hiện một con bạch tuộc khổng lồ tản ra ánh sáng với vô số những cái vòi xuất hiện trên mặt nước.

- Liều mạng.

Ánh mắt của thiếu nữ đột nhiên xuất hiện một sự kiên quyết. Trong nháy mắt khi Đại thủ ấn màu tím chụp tới, chân nguyên của nàng đột nhiên xoay chuyển chiếc thuyền lớn chạm vào cái lỗ xoáy kia.

Cái lỗ xoáy ánh sáng xuất hiện bên cạnh mọi người hiển nhiên là do các thông đạo bị sụp đổ tạo thành. Bên trong cái lỗ xoáy đó có lẽ vô cùng hỗn loạn, không ai biết được một khi nhảy vào đó sẽ gặp phải chuyện gì và bị đẩy tới nơi đâu.

- Không ổn.

Hồng Dật biến sắc.

Trong nháy mắt, y có thể hiểu ra, thiếu nữ áo trắng làm như vậy là vì biết không ngăn cản nổi mình. Nàng làm như vậy cũng là đánh liều xem có còn một chút cơ hội sống hay không.

Đứng trên lập trường của Hồng Dật, y không hề muốn lấy mạng sống của mình ra để đánh cược. Nhưng vào lúc này, y cũng không còn sự lựa chọn nào khác.

Nếu ở lại chỗ này thì cũng sẽ bị nhốt tới chết.

Ngay vào lúc con thuyền chở thiếu nữ áo trắng và đám người Từ Hàng Tĩnh Trai chạm vào trong lỗ xoáy kia, Hồng Dật cũng hét lên một tiếng điên cuồng rồi hóa thành một tia sáng mà lao vào đó.

Ầm!

Trong lỗ xoáy do các thông đạo va chạm với nhau tạo thành, đám người thiếu nữ áo trắng chỉ thấy những tia sáng vọt qua trước mặt với một tốc độ kinh người. Tốc độ của chúng khiến cho các nàng cảm thấy tốc độ của mình như chậm đi. Mà một luồng sức mạnh mãnh liệt liên tục ập tới, dường như có đôi bàn tay liên tục xé mọi thứ khiến cho con thuyền dưới chân các nàng bị nát bét.

Một làn pháp lực dao động cực mạnh cũng lập tức ập tới từ sau lưng.

Thiếu nữ áo trắng và đám người Vân Viện lập tức hiểu ra Hồng Dật cũng đuổi theo sau.

Đám người thiếu nữ áo trắng dốc hết toàn bộ chân nguyên bảo vệ, không cần biết con thuyền bị đẩy tới nơi đâu. Bất chợt, cảm giác bị xé rách đột nhiên biến mất. Tuy nhiên con thuyền cũng vang lên những tiếng răng rắc.

Chung quanh thân thuyền bắn ra vô số những tia sáng. Tất cả những tia sáng đó đều là những tảng thiên thạch vụn va chạm với lực lượng phòng ngự của đám người thiếu nữ áo trắng mà tạo thành. Mà một số tia sáng khi tản ra còn tạo thành mấy vầng sáng khổng lồ bao phủ lấy con thuyền.

Những vầng sáng đó làm cho sắc mặt của đám người thiếu nữ áo trắng tái nhợt. Bởi vì mặt dù không biết chúng là thứ gì nhưng các nàng đều có thể cảm nhận được không thể ngăn cản lực lượng của chúng.

“ Phụp! “

Bất chợt, như xuyên qua một làn nước vô hình. Đám người thiếu nữ áo trắng chỉ thấy trước mặt chói lòa, áp lực quanh người cũng biến mất.

Giống như bản thân đang dốc hết toàn lực chống đỡ một phía của bức tường, đột nhiên áp lực biến mất khiến cho các nàng suýt chút nữa thì phun ra một ngụm máu.

- Đây là đâu?

Trong tầm mắt của mọi người, ngoại trừ ánh mắt trời chói chang ra, nơi nơi bốc lên từng đám mây bụi. Trong rừng núi có thể thấy được một số những ngôi mộ bị sập và thì cốt rải rác trên mặt đất.

- Đây là núi Bắc Mang?

Khắp nơi đầy rẫy xương cốt. Ngàn dặm hoang vu, chỉ toàn là mộ. Thiếu nữ áo trắng đánh cuộc một lần giúp cho các nàng không bị thổi vào trong không gian loạn lưu mà là núi Bắc mang.

Hiện tại, vị trí của các nàng các động phủ của phái Bắc Mang, nơi Huống Vô Tâm đánh chết mấy người đệ tử của Thục Sơn tới mấy trăm dặm.

Nhưng cho dù là thiếu nữ áo trắng hay đám người Vân Viện cũng không hề cảm thấy vui vẻ.

Bởi vì khi các nàng nhận ra mình đang ở đâu thì chợt nghe thấy một tiếng cười điên cuồng vang vọng trong không trung.

Tiếng cười điên cuồng, ẩn chứa một sự phẫn nộ đó là của Hồng Dật.

Khi tiếng cười điên cuồng vang lên, một vầng sáng màu vàng cũng phóng thẳng lên không trung.

Gần như trong nháy mắt khi vầng sáng đó vọt lên không trung, trong phạm vi ngàn dặm, rất nhiều tia sáng cũng xuất hiện.

Xung quanh Bắc Mang đều là phạm vi thể lực của Côn Luân.

- Lạc Bắc! Người mau tỉnh lại đi.

Khi vầng sáng vàng đó phóng lên cao, tiểu Trà nắm chặt lấy tay Lạc Bắc mà nhủ thầm trong lòng.

Nàng nói không chỉ vì mình mà còn vì Lạc Bắc.

- Ta là Hồng Dật Côn Luân. Các phái ở Bắc Mang nghe lệnh, phong tỏa núi Bắc Mang. Bất cứ một người nào ở đây cũng không được bỏ sót.

Bóng dáng của Hồng Dật xuất hiện trong không trung cùng với âm thanh như tiếng sấm ầm ầm của y.

Bộ trường bào của y có nhiều chỗ đã bị rách nát, dính đầy vết máu. Mái tóc của y cũng trở nên tán loạn. Nhìn y thì có thể thấy không được may mắn bằng đám người thiếu nữ áo trắng và Từ Hàng Tĩnh Trai, bị thương trong không gian loạn lưu. Mà vào lúc này, ánh mắt của y hết sức sắc bén. Y đứng trong không trung. Từ thân người tản ra pháp lực dao động phá nát cái đạo bào, khiến cho cả mái tóc cũng bay phấp phới cho thấy vào lúc này y đang hết sức giận dữ.

Chúc Chân Tông và y đều là những cao thủ tuyệt đỉnh có thể đếm được trên đầu ngón tay của Côn Luân. Cả hai người bọn họ liên thủ với nhau, cho dù tiêu diệt cả một môn phái cũng được. Vậy mà hai người đuổi giết thiếu nữ áo trắng lại bị nàng làm cho vất vả tới mức này .

Chúc Chân Tông là Ti ngự của Kim Ti. Rất nhiều lực lượng trên thế gian đều nằm dưới sự điều động của y. Nếu như y bị giam trong trận Cửu Khúc Minh Hà thì đối với Côn Luân có thể nói là tổn thất nặng nề.

.....

Ầm Ầm!

Ầm thanh của Hồng Dật vừa mới vang lên trên không trung thì một tiếng sấm cũng vang lên theo.

Theo tiếng sấm đó, cả không gian tối sầm lại, đồng thời một trận mưa phùn bắt đầu rắc xuống mặt đất.

Những hạt mưa bụi lại có màu đen. Từ trong mỗi một hạt mưa dường như chảy ra một thứ âm khí như tơ nhện khiến cho chúng có một mùi hôi giống như xác thối.

- Đây là Âm hồn hắc vũ của Đồng Tước cung.

Thiếu nữ áo trắng biến sắc, vung tay lên. Một vầng sáng màu đen lóe lên. Cái pháp bảo của Độc Long tôn giả liền hóa thành một cái kiệu to màu đen trên đỉnh đầu, che phủ lấy Lạc Bắc. Đám người Từ Hàng Tĩnh Trai cũng dồn hết chân nguyên đẩy những hạt mưa vắng ra xung quanh.

Sau khi che phủ lấy Lạc Bắc, thiếu nữ áo trắng cũng không tiếp tục bỏ chạy mà dừng lại, cố gắng điều tức.

Trong nháy mắt, nàng có thể nhận ra được người phóng ra đạo pháp thuật này là người của Đồng Tước cung.

Cả vùng Bắc Mang thì môn phái lớn nhất chính là phái Bắc Mang của Khuất Đạo Tử, Hà Gian phái của Thích Như Ý. Đồng Tước cung chỉ là một môn phái hạng ba ở đây nhưng giữa hàng ngàn, hàng vạn môn phái tu đạo trong thế gian thì mỗi một thứ pháp thuật đều có sự thần diệu của nó. Như Âm Hồn hắc vũ có lực sát thương không mạnh nhưng mỗi giọt mưa mai ẩn chứa âm khí giúp cho người thi triển pháp thuật có một sự cảm ứng độc đáo. Có thể nói nó là thứ pháp thuật dùng để phát hiện tung tích rất mạnh.

Vốn Thiên thiên linh diệp của thiếu nữ áo trắng, ngoại trừ lực phòng ngự rất mạnh ra thì nó còn có công hiệu che giấu hơi thở. Một khi sử dụng nó thì cho dù là Âm Hồn hắc vũ cũng không phát hiện được vị trí của các nàng. Nhưng vào lúc này, nó đã bị Hồng Dật phá hủy nên không có cách nào tránh khỏi việc để cho đối phương phát hiện ra vị trí của mình.

333. Chương 311.1: Rơi Vào Tay Ma

“ Soạt! “

Thiếu nữ áo trắng đột nhiên ngẩng đầu. Khắp bầu trời mưa bụi đột nhiên xuất hiện một cái lỗ thủng. Một cây kim cương xử giống như tia chớp xuyên thủng không trung. Đám người Thi Kiếm vừa mới kịp nhìn thấy một bóng người thì y đã bị Kim cương xử của thiếu nữ áo trắng đánh trúng, khiến cho cả không trung xuất hiện một làn sương máu.

Đám mưa bụi khắp trời lập tức biến mất.

Người của Đồng Tước cung sử dụng Âm Hồn hắc vũ lập tức bị thiếu nữ áo trắng đánh chết.

Nhưng vị trí của thiếu nữ áo trắng cũng hoàn toàn bị lộ dưới ánh mắt của Hồng Dật.

- Yêu nữ! Nhận lấy cái chết.

Hồng Dật đang ở trên cao liền hét to. Pháp lực dao động quanh người y lập tức bùng nổ khiến cho y lao mạnh về phía đám người thiếu nữ áo trắng.

“ Phụp! “

Đúng lúc này, người mù đưa dò dường như không quen với ánh nắng chợt cảm một cái vật dài màu đen cắm xuống bên cạnh cái kiệu đang che phủ cho Lạc Bắc.

Xung quanh cái kiệu đều là đá núi cứng rắn nhưng người mù cảm cái vật đó xuống chẳng khác nào cắm cây sào xuống lòng sông. Khi vật đó vừa mới chạm xuống mặt đất lập tức lóe lên một vầng sáng. Cái vật rất dài trong tay y từ từ ngắn lại rồi biến mất. Mà mặt đất quanh cái kiệu cũng từ từ lóe lên một thứ ánh sáng trắng sáng ngà.

Chỉ chưa tới một tức, cái vật rất dài trong tay người mù đã biến mất, ngay cả ánh sáng màu trắng ngà bên dưới cái kiệu cũng không còn. Tuy nhiên cái kiệu màu đen cũng biến mất trong mắt đám người thiếu nữ áo trắng.

- Người....

Thiếu nữ áo trắng và đám người Vân Viện nhìn thấy cảnh tượng đó đều giật mình.

- Thuật Địa Thục là pháp thuật của ta. Bọn họ được ta che giấu đi không thể nhìn thấy. Có điều bọn họ vẫn còn ở đây. Chỉ sau mấy thời thần sẽ xuất hiện. Thuật địa thục chỉ có tác dụng trong khu vực này, bảo các cô ấy không nên đi ra, nếu không sẽ bị nhìn thấy.

Người mù đưa đồ bao nhiêu năm canh giữ cửa trận Cửu Khúc Minh Hà cho nên nói chuyện cũng không được lưu loát cho lắm. Nhưng cũng chỉ cần có vậy, thiếu nữ áo trắng và đám người Vân Viện đều hiểu ra.

Mặc dù người mù đưa đồ không thể nhìn thấy nhưng cảm giác lại nhạy bén hơn so với người thường rất nhiều. Vào lúc này, y cũng cảm nhận được đám người thiếu nữ áo trắng quyết tâm bảo vệ Lạc Bắc.

Là một người có thiên phú đưa đồ, không ngờ y lại có được một cái pháp thuật che giấu cái kiệu màu đen và Lạc Bắc. Chỉ có điều dường như pháp thuật của y chỉ có thể che phủ được một phạm vi nhỏ, không thể giấu được nhiều người. Hơn nữa, cái pháp thuật của y cũng chỉ che giấu được cái kiệu, còn thực chất nó vẫn nằm ở đó. Mà nghe người mù nói thì những người ở trong cái kiệu màu đen vẫn có thể nhìn thấy tình hình bên ngoài.

Mà trên thực tế cũng đúng là như vậy.

Câu nói cuối cùng của người mù đưa đồ đó là bảo tiểu Trà và tiểu Ô Cầu. Bởi vì tiểu Trà vẫn canh chừng bên cạnh Lạc Bắc. Còn tiểu Ô Cầu thì vẫn run rẩy nằm bên cạnh tiểu Trà. Tới lúc này, tiểu Trà và tiểu Ô Cầu ở trong kiệu chỉ thấy bên ngoài được ngăn cách bởi một vầng sáng lưu ly. Tất cả những chuyện mọi người nói ở bên ngoài, cả hai vẫn có thể nghe thấy rõ.

.....

- Người nào dám tới đây quất tháo? Xem Thanh Lân bảo kiếm của ta.

Trong nháy mắt khi người mù đưa đồ giải thích cho thiếu nữ áo trắng xong, một ngọn lửa màu xanh liền lao thẳng xuống đầu thiếu nữ áo trắng. Người phóng ra cái pháp bảo đó là một người tu đạo mặc áo giáp màu xanh đồng, không biết thuộc môn phái nào ở đây. Giờ lúc này, y muốn lấy lòng Côn Luân, hơn nữa lại thấy xung quanh có rất nhiều cao thủ vùng Bắc Mang đang tới nên dừng khí tăng lên mà tâm công thiếu nữ áo trắng.

Giết!

Sau giây phút vui vẻ, vào lúc này, thiếu nữ áo trắng chỉ còn có một cái cảm giác thảm khốc. Sau tiếng quát lạnh lùng của nàng, một cái bóng pho tượng Minh vương bốn tay lập tức xuất hiện trong không trung. Bốn cái tay đó đồng thời bắn ra bốn luồng sáng, đánh nát Thanh Lân bảo kiếm của người tu đạo kia. Cùng lúc đó, từ con mắt trên trán của Minh vương cũng phóng ra một tia sáng khiến cho y hóa thành một vũng máu.

- Đó là Bảo Sinh Minh vương quyết của Bắc Minh vương.

Bóng dáng của bảy tám người tu đạo đang nhanh chóng lao tới chợt dừng lại.

- Đi.

Thiếu nữ áo trắng vốn quyết định đứng lại tử chiến. Nhưng sau khi đánh chết người tu đạo đó, nàng và đám người Từ Hàng Tĩnh Trai chợt quyết định lao ra khỏi núi Bắc Mang. Bởi vì lúc này, chỉ có tránh thật xa thì mới giữ được an toàn cho Lạc Bắc.

- Trần Thiên lời đạo.

Chưa chạy được trăm trượng, một tia sáng màu vàng đã lao xuống với tốc độ kinh người về phía đám người thiếu nữ áo trắng.

Đây là một lưỡi đao được khí lôi cương ngưng tụ lại thành có chiều dài không ngờ tới ba trăm trượng.

Người phát ra Trần Thiên lôi đao có uy thế kinh người đó chính là Hồng Dật. Lúc này, so với lưỡi đao, thân hình của y chẳng khác nào một con kiến. Nhưng càng như vậy, người ta lại càng cảm thấy sự đáng sợ của y. Bởi vì một cái điểm đen nho nhỏ lại có thể vung một thanh đại đao như vậy mà chém xuống.

Một đạo kiếm khí lạnh thấu xương từ trong đám người Từ Hàng Tĩnh Trai phóng ra. Cùng lúc đó, bóng dáng của Minh Vương bốn tay kia cũng xuất hiện.

Ầm!

Như có một thanh kiếm khổng lồ vô hình, một pho tượng Minh Vương khổng lồ cùng va chạm với lưỡi đao có một không hai kia.

Rắc! Trần Thiên Lôi đao. Cây kiếm khổng lồ và Minh vương bốn tay đều tan biến, tỏa ra vô số những tia lửa trên không trung. Còn thiếu nữ áo trắng và đám người Từ Hàng Tĩnh Trai đều rung người, miệng mũi cùng trào máu tươi.

- Các người còn có thủ đoạn gì nữa?

Hồng Dật vẫn lao tới mãnh liệt như trước. Một cái đại thủ ấn màu tím trong nháy mắt xuất hiện rồi chộp xuống.

Rầm! Cái đại thủ ấn chụp xuống khiến cho đá núi trên đường đi của nó đều bị nát thành bột phát. Bảy tám người tu đạo gần đó cũng sợ hãi hét lên, vội vàng tránh sang một bên.

“ Phụp! “

Nhưng đúng lúc này, trong tay người mù đưa đồ đột nhiên xuất hiện một lưỡi đao sắc bén, đâm mạnh vào ngực của mình. Khi lưỡi đao đó chạm vào ngực y, chân nguyên từ trong kinh mạch của người mù cũng tản ra. Mà một đạo đó cũng cắt đứt tim mạch của y. Chỉ trong tích tắc, người mù đưa đồ đã không còn hơi thở mà chết.

Không có một lời nào để diễn tả sự quyết liệt của người mù đưa đồ. Nhưng đám người thiếu nữ áo trắng có thể hiểu được đó là do y sợ bị Hồng Dật bắt được rồi dùng pháp thuật bức mình nói ra chỗ giấu Lạc Bắc, cho nên quyết định tự sát.

Mà cùng lúc đó, đại thủ ấn màu tím cũng đã chộp được đám người thiếu nữ áo trắng và người Từ Hàng Tĩnh Trai vào trong tay.

Hồng Dật bắt được đám người thiếu nữ áo trắng khi chỉ cách chỗ cái kiệu màu đen đang che chở Lạc Bắc chưa tới một trăm trượng.

- Người!

Vừa mới bắt được đám người thiếu nữ áo trắng, sự đặc ý trên gương mặt của Hồng Dật biến mất, thay vào đó là một sự khiếp sợ và tức giận.

Chúc Chân Tông đang bị nhốt trong trận Cửu Khúc Minh Hà. Người mù đưa đồ đã chết. Trừ khi y có thể tìm được một người của mạch Thiên Quyển thì mới có thể cứu được Chúc Chân tông ra ngoài. Mà vào lúc này, trận Cửu Khúc Minh Hà đã xuất hiện sự sụp đổ. Cho dù y có tìm được người của mạch Thiên Quyển thì chỉ sợ Chúc Chân Tông cũng đã lành ít dữ nhiều. Vì vậy mà vào lúc này, người mù đưa đồ quyết định tự sát cũng tương đương với việc cùng chết với Chúc Chân Tông.

Việc sống chết của Chúc Chân Tông đối với Hồng Dật cũng không quan trọng. Quan trọng rằng Chúc Chân Tông chính là Ti Ngự của Kim Ti. Rất nhiều lực lượng, của cải bí ẩn của Côn Luân trên thế gian cũng chỉ có Chúc Chân Tông mới biết được.

Chúc Chân Tông mà chết thì tương đương với một lực lượng quan trọng đối với Côn Luân và Hồng Dật bị cắt đứt.

Mà vào lúc này, Hồng Dật cũng cảm nhận được Lạc Bắc không có trong đám người mà mình bắt được.

- Các người có thấy trong số các nàng có ai bỏ chạy không?

Hồng Dật lập tức quay đầu nhìn bốn bóng người vừa mới xuất hiện sau lưng mình mà hỏi.

Số người tu đạo nhìn thấy tín hiệu của Hồng Dật có chừng hơn trăm người. Nhưng những người đó đều chủ yếu tới từ bốn phái Đồng Tước cung, Quỷ Lư, Âm Thần đạo và Bích Hỏa Tông. Do Hồng Dật có thân phận là đệ tử thân truyền của Hoàng Vô Thần cho nên người tu đạo còn lại trong số bốn phái này cũng không dám tới gần. Mà bốn người xuất hiện sau lưng y chính là chủ đạo giáo, tông chủ của bốn phái.

Người trung niên đứng bên trái đầu tiên cầm trong tay một cái pháp bảo giống như đoản trường, trên người cũng mặc một bộ cà sa màu xanh đồng. Sắc mặt y vàng như giấy, lạnh như băng, nhìn giống như một cái xác chết bằng vàng. Người đó chính là chủ của Đồng Tước cung - Xích La.

334. Chương 312: Thức Tỉnh

Hai người đứng giữa, một người cầm trong tay một cái gậy màu trắng, đội mũ trắng. Khuôn mặt của y dài như ngựa, nhìn giống như Bạch Vô Thường trong truyền thuyết. Người này chính là chủ đạo giáo Doãn Hàn Ly của Quỷ Lư. Một người khác có mái tóc khô vàng, ăn mặc như đạo sĩ. Y mặc một cái đạo bào màu lục, trên người đầy âm khí. Người đó chính là tông chủ Bích Hải Tử của Âm Thần Đạo.

Mà người ngoài cùng bên phải là một đại hán trung niên, tay cầm hai cây trường mâu bằng xương trắng. Cổ y cũng đeo một cái vòng cổ bằng xương, nhìn hết sức hung ác. Người đó chính là tông chủ Lang Dạ Sâm của Bích Hỏa tông.

Khi nghe Hồng Dật lớn tiếng hỏi, cả bốn người đều ngưng ngүй, lắc đầu.

Núi Bắc Mang tích tụ âm khí. Rất nhiều chỗ đều là âm sơn, có khi vài bước còn không nhìn rõ. Mà vừa rồi, người của Đồng Tước cung tới đầu tiên đã bị thiếu nữ áo trắng đánh chết. Hơn nữa, vừa rồi trong lúc đấu pháp, pháp thuật của người mù đưa đồ cũng hình thành trong lúc đó cho nên những người này ở xa, cơ bản không rõ được bên cạnh thiếu nữ áo trắng xảy ra chuyện gì.

Bụp!

Hồng Dật không kiềm chế nổi cơn giận trong lòng, vung tay lên, đánh cho xác chết của người mù đưa đồ hóa thành tro.

- Mau lấy Huyết Xá lợi ra đây cho ta.

Sau khi đánh một trận với Kỳ Liên Liên Thành, nguyên khí của Khuất Đạo Tử và Thi thần vẫn chưa được bổ sung. Hiện tại cả hai chẳng khác gì một con tôm nhỏ, bị Đại thủ ấn của Hồng Dật túm chặt, không thể nhúc nhích. Sau khi bắt được đám người Khuất Đạo Tử và Thi thần, Hồng Dật có thể cảm nhận được hơi thở của Huyết Xá lợi. Lúc này, y giơ tay chộp một cái khiến cho Đại thủ ấn vang lên những tiếng rầm rầm. Một thứ lực lượng mạnh mẽ, vô hình ép tới người thi thần khiến cho hai viên Huyết Xá lợi bay thẳng vào tay Hồng Dật.

- Ma khí thật kinh người.

Nắm hai viên huyết xá lợi trong tay, Hồng Dật cũng phải nhíu mày, lấy một cái hộp ngọc, cất chúng vào bên trong.

Cùng lúc đó, đám người Xích La đứng sau lưng Hồng Dật nhìn thấy Thi thần bên trong vàng sáng màu tím, thì ánh mắt không giấu được sự thèm khát.

Pháp quyết luyện thi của Lạc Bắc bắt nguồn từ phái Bắc Mang. Mà những môn phái như Đồng Tước cung thì phần lớn đều chỉ dựa vào âm khí để luyện thi. Cho dù con Thi thần đó bị Thi thần đánh cho gần tan nát, không còn sức hoàn thủ nhưng Thi thần cũng tương đương với một thứ pháp bảo có uy lực cao, tiềm lực kinh người. Đối với rất nhiều môn phái nó vẫn là chí bảo khó kiếm.

Nhìn Thi Thần, cả bốn người đều thầm nhủ làm sao để cho Hồng Dật giao con Thi thần đó cho mình.

Nhưng vào lúc này, Hồng Dật cũng không có thời gian để ý tới bốn người. Sau khi cất Huyết Xá lợi vào trong người, Hồng Dật âm trầm nhìn đám người thiếu nữ áo trắng đã bị y bắt.

- Nói mau. Lạc Bắc đang ở đâu?

Hồng Dật cau mày, thốt lên đầy sát khí. Vốn đám người thiếu nữ áo trắng bị vàng sáng màu tím co lại như một cái đĩa, giam giữ bọn họ ở bên trong.

Bị chèn ép như vậy khiến cho một số người có tu vi yếu kém như Thi Kiếm khó có thể chịu được, thân thể run rẩy. Từng sợi máu liên tục chảy ra khỏi mũi các nàng. Hiển nhiên, chỉ cần một suy nghĩ, Hồng Dật có thể làm cho các nàng bị ép chết, không còn đường sống.

Nhưng cho dù bất cứ người nào thì vào lúc này cũng không hề có một chút kinh hãi.

- Thế nào đây? Các người nghĩ không nói thì ta không biết được hay sao?

Hồng Dật thấy ép hỏi không có kết quả liền cười lạnh lùng. Hai tay y khẽ động, khiến cho vài tia sáng liên đâm vào người một tên đệ tử của Từ Hàng Tĩnh Trai.

Đạo pháp thuật này của Hồng Dật có thể hoàn toàn khống chế thân thể của đối thủ, cảm nhận được cảm giác của đối phương. Mà đối phương nghĩ gì thì y cũng có thể cảm nhận được.

- Nguyệt Đỉnh.

Mấy tia sáng từ trong tay Hồng Dật đâm vào trong cơ thể của một đệ tử Từ Hàng Tĩnh Trai. Đám người Vân Viện lập tức kêu to, rồi cắn răng tới khi bật máu.

- Được! Được lắm.

Mà Hồng Dật cũng giận quá hóa cười.

Nữ đệ tử của Từ Hàng Tĩnh Trai tên là Nguyệt Đỉnh, ngày thường vốn ngoan hiền, ít nói, tu vi cũng không cao lắm. Tuy nhiên lúc này, trên người nàng đã không còn sức sống.

Đạo pháp thuật của Hồng Dật có thể khống chế thân thể đối phương, cảm nhận được cảm giác của đối phương. Nhưng y không ngờ người của Từ Hàng Tĩnh Trai tu luyện Tĩnh Niệm Thông Minh quyết có ý chí rất mạnh. Nên khi mà Hồng Dật sắp sửa khống chế được người đệ tử đó thì cảm nhận được đối phương đã không còn sức sống.

Hiện tại, tu vi của đám người đệ tử Từ Hàng Tĩnh Trai chưa thể chống lại Hồng Dật nhưng ít nhất các nàng có thể sử dụng tâm niệm và ý chí để khống chế sự sống chết của mình.

Cho dù chết cũng không tiết lộ chỗ của Lạc Bắc cho Hồng Dật biết.

Đạo pháp thuật của Hồng Dật tới thời điểm này đã gặp phải khắc tinh.

Mà cho dù là vừa rồi người lái đồ hay đệ tử của Từ Hàng Tĩnh Trai kiên quyết tự sát cũng đều mang tới cho mọi người một cái cảm giác vô cùng thảm thiết.

.....

- Lạc Bắc... Lạc Bắc...

Trong cái kiêu lớn màu đen, tiểu Ô Cầu và tiểu Trà đều run rẩy.

Tiểu Ô Cầu thì cảm nhận uy thế và sát khí của Hồng Dật mà run rẩy. Còn tiểu Trà thì kích động, gần như không thở nổi.

Hai tay tiểu Trà nắm chặt một tay Lạc Bắc tới mức bàn tay trắng bệch.

Vào lúc này, Hồng Dật ở cách nàng tới trăm trượng nhưng tất cả mọi chuyện nàng đều biết rõ.

- Lạc Bắc! Người mau tỉnh lại.

Tiểu Trà liên tục lặp đi lặp lại câu nói đó.

Mà vào lúc này, hơi thở của Lạc Bắc cũng hết sức ổn định, thân thể của hắn cũng trở nên ấm áp.

Tuy nhiên hắn vẫn như đang ngủ say, không hề có dấu hiệu tỉnh lại.

- Người thả các nàng ấy đi thôi. Người thả họ, ta sẽ nói cho người biết Lạc Bắc đang ở đâu.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên thiếu nữ áo trắng lại nói với Hồng Dật như vậy.

- A?

Hồng Dật lạnh lùng nhìn thiếu nữ làm cho mình vô cùng vất vả trong trận Cửu Khúc Minh Hà mà nói:

- Người muốn ta thả họ trước rồi sau đó nói cho ta biết Lạc Bắc đang ở đâu?

- Đúng!- Thiếu nữ áo trắng nhấn mạnh:

- Nếu không cho dù người có giết sạch họ thì cũng không biết Lạc Bắc đang ở chỗ nào.

- Thật không?

Một nụ cười lạnh lùng chợt xuất hiện trên môi Hồng Dật. Hồng Dật nhìn thiếu nữ áo trắng có tu vi cực ao mà lắc đầu:

- Người cho ta không biết người đang nghĩ gì hay sao? Người nghĩ rằng muốn ta tha cho bọn họ rồi sau đó để một mình người chết có phải không?

- Người cho ta là một đứa trẻ lên ba hay sao? nếu ta không nhầm thì sau khi chân nguyên của bọn họ bị không chế thì còn có thể không chế được sinh tử của mình. Nhưng người không phải là đệ tử của Từ Hàng Tĩnh Trai đâu.

Hồng Dật cười lạnh rồi nói với đám người Vân Viện:

- Các người không nói đúng không? Các người không nói thì ta sẽ từ từ bằm chặt con yêu nữ này trước mặt các người.

- Trước tiên ta sẽ nghiền nát xương cốt của nó rồi sau đó đánh nát từng kinh mạch. Nếu các người vẫn không nói, thậm chí ta còn có thể làm cho nó nổ tung như pháo hoa. Thật sự ta muốn xem lão cẩu Bắc Minh vương kia khi biết đệ tử của mình bị người ta cười lên thì sẽ như thế nào.

- Hồng Dật! Người đúng là đồ vô liêm sỉ. Đây là cái chính đạo mà các người vẫn gọi hay sao?

Vân Viện hét lớn:

- Người cứ cho rằng như vậy có thể làm cho chúng ta nói thì sao? Nếu người làm như vậy chúng ta cũng chỉ có chết ở đây. Người cũng đừng hòng mong lợi dụng gì được ở chúng ta.

- Cái gì?

Cảm nhận được sự kiên quyết của Vân Viện, Hồng Dật biết nàng không hề nói đùa. Nếu hấn mà làm vậy với thiếu nữ áo trắng, đám người Vân Viện sẽ tự sát ngay tức khắc. Nhưng Hồng Dật vẫn nở một nụ cười tàn khốc:

- Vậy các người nghĩ xem làm vậy có khiến ta e ngại hay không? Hôm nay cùng lắm thì các người chết hết. Các người chết hết thì hấn còn làm được cái gì? Hôm nay cho dù ta không bắt được hấn thì chẳng lẽ ngày khác hấn chạy trốn được? Tới lúc đó, ta sẽ giết chết hấn rồi diệt cả nhà Từ Hàng Tĩnh Trai, diệt cả nhà La Phù. Ta muốn xem còn có ai dám làm bạn với yêu tộc, dám đối đầu với ta nữa?

- Diệt cả nhà? Ta muốn nhìn xem ai diệt nhà ai.

Hồng Dật vừa dứt lời, một âm thanh đột nhiên vang lên. Âm thanh đó mang theo sát khí lạnh thấu xương, giống như một pho tượng sát thần đột nhiên xuất hiện trong hư không. Mà theo âm thanh đó vọng tới là một thứ uy áp khiến cho người ta không thở nổi.

Trong nháy mắt đám người Vân Viện đều ngậy người, không còn suy nghĩ nào nữa.

Âm thanh đó chính là âm thanh của Lạc Bắc.

335. Chương 313: Bóp Nát Nguyên Anh

- Lạc Bắc? Sao có thể như vậy? Hắn hồi phục lại rồi sao? Bản mệnh kiếm nguyên của hắn bị hủy, chưa tới Thập Vạn Đại Sơn thì làm sao ở đây có thể hồi phục được?

Trong nháy mắt, một sự thắc mắc tràn ngập trong đầu Hồng Dật.

Điều này thật sự làm cho người ta không thể nào tưởng tượng được.

Đám người Vân Viện, Thi Kiếm, ngay cả thiếu nữ áo trắng vào lúc này cũng đều hoài nghi, không hiểu âm thanh đó có phải là thật hay không. Nhưng theo âm thanh đó, bóng dáng của Lạc Bắc cũng xuất hiện cách Hồng Dật chưa tới trăm trượng.

Trên người Lạc Bắc tản ra pháp lực dao động cực mạnh khiến cho thân thể của hắn giống như có vô số ma thần đang bao vây xung quanh. Thứ pháp lực bá đạo và dao động mạnh như vậy khiến cho mọi người còn cảm thấy hai mắt đau đớn, nhất thời không nhìn rõ khuôn mặt của Lạc Bắc.

Nhưng cho dù không nhìn thấy rõ thì tất cả mọi người đều cảm nhận được từ người Lạc Bắc tản ra sát khí lạnh thấu xương, như cả trời đất cũng đang nổi giận.

.....

Trong pháp lực dao động vô cùng bá đạo, nét mặt của Lạc Bắc bao phủ đầy sát khí.

Theo bước chân của hắn bước ra khỏi cái kiệu, cái trận pháp mà người đưa đồ tạo ra lập tức bị phá hủy khiến cho cả cái kiệu màu đen cũng xuất hiện ra theo.

Mà trong nháy mắt khi bóng dáng của Lạc Bắc xuất hiện, một thứ lực lượng hủy thiên diệt địa cũng lao về phía Hồng Dật.

Bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc đã bị kỳ Kỳ Liên Liên Thành đánh nát. Khí kim thiết của Tam Thiên Phù Đồ cũng không còn. Nhưng vào lúc này, Lạc Bắc dường như nắm trọn lực lượng vô hình trong trời đất, mang tới cho Hồng Dật một thứ cảm giác nặng nề. Giống như trong tay Lạc Bắc có một thanh kiếm khổng lồ, trong suốt.

Lạc Bắc đột nhiên xuất hiện phía bên cạnh Hồng Dật khiến cho đám người cung chủ Xích la càng gần với hắn hơn. Khi bóng dáng của hắn vừa mới xuất hiện, bốn người đó cũng lập tức có phản ứng.

- Quỷ vương thần phù.

Cảm nhận lực lượng cực mạnh của Lạc Bắc ép tới, tông chủ Bích Hải Tử của Âm Đạo Tông gần như theo phản xạ phóng ra phản kích. Rắc! Y bóp nát một cái ngọc phù màu đen trong tay khiến cho chiếc áo choàng của y bay phấp phới, tuôn ra rất nhiều âm phong.

Trong nháy mắt khi ánh sáng của cái ngọc phù bị phá nát hiện ra, một cái đầu lâu màu đen to như quả núi lập tức lao về phía Lạc Bắc.

- Câu Hồn tỏa liên.

Chưởng giáo Doãn Hàn Ly của Quỷ Lư cầm cây gậy trong tay cũng chỉ về phía trước. Từ mặt đất đột nhiên xuất hiện một sợi xích màu đen nhanh chóng chuyển động tạo thành một cái lốc xoáy như muốn hút Lạc Bắc vào đó.

“ Rắc rắc! “

Tốc độ của hai đạo pháp thuật đó đều rất nhanh cho thấy tu vi của cả hai đều không hề kém. Nhưng trong tích tắc đó, cung chủ Xích La và tông chủ Lang Dạ Sâm còn chưa kịp phản ứng thì cái đầu lâu màu đen và Câu Hồn tỏa liên đã bị thứ lực lượng vô hình của Lạc Bắc đánh nát.

Lực lượng vô hình lan tới phía chưởng giáo Doãn Hàn Ly khiến cho y tan nát, hóa thành vô số những mảnh nhỏ.

- Không ngờ tu vi của người này lại khủng bố tới mức như vậy.

Ba người Xích La, Bích Hải Tử và Lang Dạ Sâm đều tái mặt, vội vàng bay tản ra xung quanh.

Với lực lượng như vậy, bọn họ không thể nào cản nổi. Nếu như là họ đứng chắn trước thứ lực lượng đó thì cũng giống như Doãn Hàn Ly bị đánh nát.

“ Oành! “

Một vầng tinh vân nhanh chóng ngưng tụ thành một cái lỗ xoáy trước người Hồng Dật. Va chạm với thanh kiếm vô hình của Lạc Bắc, lỗ xoáy màu tím và thanh kiếm đều vỡ nát.

- Chân nguyên của hắn đã hồi phục toàn bộ? Không ngờ lại mạnh tới vậy.

Sau khi ngăn cản một đòn của Lạc Bắc, Hồng Dật cũng phải biến sắc.

Vốn trong nháy mắt khi Lạc Bắc xuất hiện, Hồng Dật định đánh chết đám người thiếu nữ áo trắng. Nhưng tốc độ và uy lực từ một đòn của Lạc Bắc khiến cho y phải dốc sức ngăn cản, không còn thời gian để làm chuyện khác.

Soạt!

Cùng lúc đó, Lạc Bắc giơ tay chụp một cái đĩa tiểu Trà và tiểu Ô Cầu ra khỏi kiệu. Còn cái kiệu thì hóa thành một tia sáng màu đen, chui vào mi tâm của hắn.

Một làn pháp lực dao động mạnh hơn từ người Lạc Bắc tuôn ra. Hồng Dật biến sắc vội vàng lướt lên không trung với một tốc độ kinh người.

Căn cứ vào pháp lực dao động từ người Lạc Bắc, thì một đòn kế tiếp của hắn càng mạnh thêm. Cho nên Hồng Dật sử dụng tốc độ cao nhất, liên tục thay đổi vị trí để cho pháp thuật của Lạc Bắc không thể xác định được vị trí của y.

Động tác của Hồng Dật có thể nói là của một người có kinh nghiệm chiến đấu phong phú. Nhưng một đòn mãnh liệt mà Hồng Dật phỏng đoán lại không xuất hiện. Khắp cả không trung đột nhiên xuất hiện những đóa hoa sen trong suốt.

Hiện tại đang là ban ngày nhưng mỗi cánh hoa sen lại tỏa ra ánh sáng dịu dịu như ánh trăng.

- Tĩnh Niệm Thông Minh quyết?

Lạc Bắc cũng không phát ra pháp thuật có uy lực sát thương trước những ánh mắt của Hồng Dật cũng lóe lên một tia sáng.

“ Răng rắc! “

Một vầng ánh sáng màu tím trong nháy mắt hóa thành một cái đại thủ ấn đánh về phía Lạc Bắc.

- Pháp thuật này của hắn tên là gì?

Khi Hồng Dật phát ra một đòn kia liền cảm nhận được một thứ lực lượng bao phủ trời đất trong nháy mắt ập về phía mình. Thứ lực lượng đó rõ ràng cũng loại với trận Cửu Khúc Minh Hà khi bị sụp đổ.

Ầm ầm!

Trên bầu trời xuất hiện từng gợn sóng trong suốt, cùng với đó, đại thủ ấn màu tím cũng bị đánh nát.

- Di thiên toái hư. Đây là pháp thuật trong Thất xảo di thiên đại pháp! Lạc Bắc cũng biết tới pháp thuật này?

- Tu vi của hắn làm sao mà so với khi ở núi Đại Đông còn mạnh hơn rất nhiều?

Thiếu nữ áo trắng nhìn thấy đại thủ ấn bị đánh nát thì nghĩ vậy.

Soạt!

Một làn kiếm khí vô hình lại bay tới trước mặt Hồng Dật. Bên trong làn kiếm khí đó tràn ngập lửa giận cùng với một thứ hơi thở thúc giục trước nay chưa hề có.

- Không ổn!

Ngón trỏ và ngón út của Hồng Dật chỉ lên, vánh về phía trước một cái. Một tia sáng giống như tia chớp màu tím từ giữa hai ngón tay của gã bắn ra. Uy thế của tia sáng đó không hề kém so với cái đại thủ ấn. Nhưng sau khi nghiền nát lực lượng của đại thủ ấn. Kiếm khí vô hình va chạm với tia sáng màu tím khiến cho nó vỡ vụn theo.

Thân thể Hồng Dật uốn éo, trượt sang bên cạnh mấy trượng nhưng vẫn bị đạo kiếm khí vô hình kia chạm phải khiến cho bên hông xuất hiện một vết thương thật dài.

- Ta không phải là địch thủ của hân.

Ánh mắt của Hồng Dật như không thể tin nổi vào điều đó. Hai tay gã chộp mạnh một cái khiến cho xung quanh người xuất hiện một vòng sáng. Rồi như xé rách không gian mà chui vào đó, thân thể của gã trong nháy mắt biến mất rồi xuất hiện cách đó hơn năm mươi trượng.

Thứ pháp thuật đó là cái để Hồng Dật bỏ chạy.

Trong nháy mắt, Hồng Dật biết không địch lại Lạc Bắc liền có ý định chạy trốn. Mà tốc độ đòn pháp của Hồng Dật so với Hư Không sinh liên của Huống Vô Tâm cũng không kém nhiều lắm.

- Muốn chạy?

Nhưng trong nháy mắt khi bóng dáng của Hồng Dật xuất hiện, âm thanh lạnh lùng của Lạc Bắc đã vang lên. Theo âm thanh đó, không gian xung quanh người Hồng Dật như co lại mà ép lấy gã.

Pháp thuật này chính là pháp thuật mà Lạc Bắc đã sử dụng trong trận chiến với đám người Vân hạc Tử và Nam Ly Việt.

Thân thể của Hồng Dật trong không trung liền khựng lại. Nhưng chỉ một tích tắc đó một cột sét từ trên không trung cũng giáng xuống trong trạng thái hình một con rồng. Đồng thời trên bầu trời cũng xuất hiện tiếng long ngâm.

Tử Long ngâm trong Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu.

Hình rồng giống như thật do những tia chớp màu tím tạo thành giáng lên người Hồng Dật khiến cho y nổ tung như một quả trứng gà. Không gian xung quanh vị trí của gã xuất hiện một làn sương máu.

- Nguyên anh còn định chạy?

Thân thể bị đánh nát, một hình người nhỏ cao chừng bảy tấc liền hét lên chói tai mà vọt ra. Nhưng trong nháy mắt, vô số đạo Tử Lôi thần chùy tràn ngập trung không trung. Mặc dù tốc độ bỏ chạy của Nguyên Anh Hồng Dật rất nhanh nhưng những đạo Tử Lôi thần chùy giống như một cơn mưa giáng xuống khiến cho Nguyên Anh chạm phải một đạo.

Một thứ lực lượng vô hình đột nhiên tràn ra giống như có một bàn tay túm lấy Nguyên Anh đang lao đi trong không trung.

- Tha mạng.

Nguyên Anh thốt lên âm thanh giống hét của Hồng Dật nhưng tràn ngập một sự sợ hãi.

- Tha mạng cho người?

Lạc Bắc đứng trong không trung liền lắc đầu:

- Khi người giết người có nghĩ tới việc tha mạng cho ai hay không?

“ Oành! “

Như một quả trứng gà bị bóp nát, Nguyên Anh của Hồng Dật lập tức nổ tung.

336. Chương 314: Cơ Quan Vân Hạc

Chương 314: Cơ quan Vân hạc Trong làn sương máu từ người Hồng Dật bị nổ tung có hai điểm sáng màu đỏ rơi xuống.

Hai điểm ánh sáng đó còn đỏ hơn cả máu chính là hai viên Huyết Xá Lợi. Một đòn của Lạc Bắc đánh nát không chỉ thân thể của Hồng Dật mà kéo theo cả cái hộp ngọc đựng Huyết Xá lợi. Hai viên Huyết Xá Lợi cũng vẫn còn nguyên vẹn rơi xuống đất.

Lạc Bắc giơ tay chụp một cái nắm hai viên Huyết Xá lợi trong tay.

- Nếu như các người không muốn chết thì đứng yên cho ta.

Nắm hai viên Huyết Xá Lợi trong tay, âm thanh của Lạc Bắc cũng vang lên như tiếng sấm trong trời đất.

Vào lúc này, Lạc Bắc đứng trong không gian với một uy thế chẳng khác gì một vị thiên thần. Mà câu nói của hắn chính là nói với đám người Xích La, Bích Hải Tử và Lang Dạ Sâm.

Khi Hồng Dật xoay người chạy trốn, ba người Xích La cũng cảm giác không hay nên vội vàng bỏ trốn. Nhưng giờ phút này khi âm thanh của Lạc Bắc như tiếng sấm vọng ra, khiến cho cả ba người giật mình. Xích La và Bích Hải Tử liền dừng lại còn tông chủ Lang Dạ Sâm của Bích Hỏa Tông thì biến sắc, tiếp tục bỏ chạy nhanh hơn.

- Muốn chết.

Một tia sáng lạnh lùng lóe lên trong mắt Lạc Bắc. Hắn vẫn đứng yên nhưng một đạo kiếm khí kinh thiên đã chém trúng người Lang Dạ Sâm. Đạo kiếm khí vô hình có uy lực chẳng kém gì ngày đó Minh Nhược đối phó với vô số Ma binh mà Lan thần quân hóa ra.

Thân thể Lang Dạ Sâm trong nháy mắt cũng hóa thành một làn sương máu.

Cái thứ tông chủ của một môn phái hạng ba đối mặt với Lạc Bắc, không ngờ một đòn cũng không chống nổi.

- Dừng giết ta. Ta có thể dùng một thứ để trao đổi.

Nhìn thấy cảnh đó, Xích La và Bích Hải Tử đều ớn lạnh, cảm giác bản thân như con kiến trước mặt Lạc Bắc. Sau khi dừng lại, Bích Hải Tử không dám tiếp tục chạy nữa. Còn Xích La thì lại quyết định như Lang Dạ Sâm bỏ chạy. Nhưng nhìn thấy cảnh tượng Lang Dạ Sâm bị đánh cho tan xương nát thịt và sát khí mà Lạc Bắc phát ra, Xích La liền vội vàng dừng lại mà hét lên chói tai.

- Sư phụ nói đúng. Quy luật vận hành của đạo trời chính là cá lớn nuốt cá bé.

Nghe thấy tiếng hét chói tai của Xích La, Lạc Bắc cũng chẳng thèm ra tay, chỉ hơi cúi đầu xuống. Khi ánh mắt của hắn lướt qua đám người Vân Viện thì trong lòng liền xuất hiện ý nghĩ đó.

Mặc dù không biết thời gian qua xảy ra chuyện gì nhưng Lạc Bắc có thể thấy được đám người của Từ Hàng Tĩnh Trai so với khi ở núi Đại Đông đã thiếu đi mấy người.

Những người đó ra sao thì Lạc Bắc không cần nghĩ cũng có thể cảm nhận được. Không biết có bao nhiêu người chết đi vì hắn? Thái Thúc và đám người Huyền Vô Kỳ ra sao?

Việc này giống như một tảng đá lớn đè nặng trong lòng Lạc Bắc. Cho nên, dù đánh chết Hồng Dật nhưng cơ bản hắn chẳng hề cảm thấy vui sướng. Thậm chí khi hắn nhìn thấy đám người Xích La và Bích Hải Tử đều tràn ngập một cơn giận từ trước tới giờ chưa bao giờ xuất hiện.

- La Phù chúng ta chưa bao giờ có thói quen ra điều kiện với người khác.

Khi Lạc Bắc lại ngẩng đầu lên nhìn Xích La và Bích Hải Tử, gương mặt lạnh lùng của hắn làm cho người ta ớn lạnh:

- Hiện giờ các người có thể chọn cái chết, hoặc là nói ra điều kiện của mình xem ta có nên giết các người hay không.

Xích La và Bích Hải Tử đều ớn lạnh. Câu nói của Lạc Bắc làm cho chúng mới nhớ ra, ngoại trừ thân phận phản đồ của Thục Sơn và tân chủ giáo của Từ Hàng Tĩnh Trai ra thì hắn còn một thân phận khác đó là đệ tử của La Phù.

- Đồng Tước cùng chúng ta phát hiện một cái động phủ có thể là của người tu đạo từ thời thượng cổ. - Cảm thấy ớn lạnh, Xích La cơ bản không dám có suy nghĩ gì khác. Sau khi cắn răng một chút, y liền nói với Lạc Bắc như vậy.

- A? - Lạc Bắc lạnh lùng nhìn Xích La rồi hỏi thẳng:

- Vậy cái địa cung đó ở đâu?

Xích La nói:

- Ở ngay sau Đồng Tước cùng chúng ta trong một cái lăng cổ, cách nơi này chưa tới năm trăm dặm.

Lạc Bắc nghe thấy Xích La nói vậy cũng không nói gì chỉ lạnh lùng nhìn Bích Hải Tử.

Một cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng của Bích Hải Tử lên tới tận đầu. Y lập tức hiểu ngay cái nhìn của Lạc Bắc, nếu mình không cho hắn một điều kiện hài lòng thì Lạc Bắc sẽ giết y ngay tại chỗ.

- Ta biết một chỗ cực âm có tác dụng rất nhiều đối với việc luyện chế Thi thần.

Bích Hải Tử không hề do dự nói với Lạc Bắc.

Sau khi nói xong câu đó, Bích Hải Tử cảm thấy vô cùng sợ hãi và lo lắng. Vừa rồi, Lạc Bắc đã sử dụng một cách thứ kiên quyết giết chết đám người Hồng Dật, hơn nữa, với thân phận đệ tử La Phù của hắn, trong suy nghĩ của y và Xích La thì Lạc Bắc chẳng khác nào một Ma thần thật sự. Lúc này, y cảm thấy lo lắng và sợ hãi đó là vì sự điều kiện của mình không đủ đối với Lạc Bắc, khiến cho hắn mất hứng mà giết mình.

Nhưng trong ánh mắt của y và Xích La, Lạc Bắc lại không để ý tới hai người họ mà nhìn về phía thiếu nữ áo trắng và đám người Từ Hàng Tĩnh Trai.

Vào lúc này, Lạc Bắc hoàn toàn không để ý tới Bích Hải Tử và Xích La. Việc này đối với những người đứng đầu một phái mà nói thì thật sự quá nhọc nhằn.

Nhưng Bích Hải Tử và Xích La không hề dám có một chút bất mãn trong đầu. Bọn họ chỉ không biết Lạc Bắc đang nghĩ cái gì, muốn làm chuyện gì. Hiển nhiên là họ không dám chạy, mà cũng không dám đứng cao hơn Lạc Bắc. Vì vậy mà hai người nhanh chóng hạ thấp độ cao, khúm núm đứng gần Lạc Bắc, nhìn chẳng khác gì hai con chó.

.....

- Chương giáo.

Khi Lạc Bắc quay lại nhìn đám người Vân Viện, các nàng gần như đồng thời thi lễ với hắn. Âm thanh của các nàng như bao hàm rất nhiều điều gì đó cho nên có phần hơn run rẩy.

Nhưng nhìn thấy vóc dáng tiêu tụy của các nàng, Lạc Bắc cũng không nói được nên lời.

- Người là ai?

Lạc Bắc trầm mặc một lúc rồi hỏi thiếu nữ áo trắng.

Mặc dù không biết được trong khoảng thời gian qua đã xảy ra chuyện gì nhưng chẳng cần phải nghĩ thì Lạc Bắc cũng hiểu rõ đám người Vân Viện và thiếu nữ áo trắng này đã vì mình làm chuyện gì. Đối mặt với những người không tiếc tính mạng bảo vệ hắn, những lời nói thừa chẳng có nhiều ý nghĩa.

Nhưng không biết tại sao khi Lạc Bắc nhìn thấy thiếu nữ áo trắng thì lại có một cảm giác rất lạ, như trước đây đã gặp nàng ở đâu đó.

- Ta là đệ tử Bắc Minh vương.

Thiếu nữ áo trắng liếc nhìn Lạc Bắc một cái như nhìn một đệ tử của La Phù hồi phục lại như một kỳ tích, như nhìn một người đàn ông lần đầu tiên nhìn thấy gương mặt nàng. Trong lòng thiếu nữ áo trắng tràn ngập cảm giác khác thường nhưng nàng vẫn hết sức bình tĩnh. Sau khi trả lời câu hỏi của Lạc Bắc, nàng nhanh chóng nói với mấy đệ tử của Từ Hàng Tĩnh Trai:

- Tới Đồng Tước cung trước rồi nói sau. Thương tích của các nàng ấy để lâu rồi...trên người chúng ta cũng không có thứ đan dược gì có thể dùng.

Âm thanh của thiếu nữ áo trắng khiến cho Lạc Bắc hơi ngẩn người. Hắn càng cảm nhận được trước đây đã gặp thiếu nữ áo trắng này nhưng do thương tích của mấy đệ tử Từ Hàng Tình Trai và thiếu nữ áo trắng khiến cho hắn hít một hơi thật sâu... “ Trên người chúng ta cũng không có đan dược gì dùng được. “ Câu nói đó nghe hết sức bình thản nhưng với tu vi của thiếu nữ áo trắng, trên đường vất vả tới đây vậy mà trên người không có đan dược có thể chữa thương thì con đường đó không biết thảm khốc tới mức độ nào? Nhưng cũng chẳng cần phải tả cũng có thể hình dung được.

Lạc Bắc gật đầu, xoay người. Ánh mắt của hắn trở nên lạnh tới thấu xương.

- Người đưa chúng ta tới Đồng tước cung trước đi.

Sau khi nói với Xích La xong, Lạc Bắc lạnh lùng nhìn Bích Hải Tử:

- Lệnh cho đám đệ tử của ngươi mang tất cả đan dược của mình tới Đồng Tước cung đi.

.....

Đúng vào lúc này, một con hạc bằng đồng sống động màu xanh đang bay vút trong tầng mây.

Con hạc đồng đó chỉ to chừng ba tấc nhưng tốc độ phi hành của nó so với phi kiếm còn nhanh hơn. Tuy nhiên nó phi hành cũng rất lạ không hề có một âm thanh nào phát ra, cũng chẳng có pháp lực dao động hay ánh sáng. Con hạc đồng đó chính là Cơ quan Vân hạc của Côn Luân.

Hiện tại, con Hạc đồng bay ra từ hướng của núi Bắc Mang, tới giờ phút này đã cách nơi đó cả ngàn dặm. Rõ ràng là do Hồng Dật truy kích đám người Lạc Bắc, khi vừa mới ra khỏi không gian loạn lưu liền phóng ra nó để truyền tin tức Lạc Bắc và đám người thiếu nữ áo trắng đang ở núi Bắc Mang.

Cơ quan Vân hạc chuyên phi hành trong tầng mây. Khi ở trong đó, nó chỉ là một điểm màu xanh rất nhỏ, lại thêm không có tiếng động, không có pháp lực và ánh sáng cho nên trừ khi có người tu hành phi độn cùng độ cao va chạm với nó, nếu không thì không ai phát hiện được.

337. Chương 315: Nạp Lan Nhược Tuyệt

Nhưng lúc này, trong lúc Cơ quan Vân hạc đang phi hành với một tốc độ cực nhanh thì tầng mây đột nhiên như bị người ta vén lên rồi xuất hiện một bóng người trong suốt.

Bóng người gần như trong suốt đó nhẹ nhàng chớp lấy cơ quan vân hạc.

Vốn Cơ quan vân hạc bị người khác túm được sẽ tự hủy nhưng dường như bóng người trong suốt đó hiểu rất rõ nó. Vì vậy mà khi bắt được cái cơ quan vân hạc vẫn nguyên vẹn. Chỉ có một tiếng động nhỏ vang lên, cái bụng nó hé mở và có một tấm da dê rơi ra.

Mà ngay vào lúc cái bóng trong suốt đó cầm lấy tấm da dê thì một bóng người màu đỏ cũng xuất hiện bên cạnh.

Mà rõ ràng bóng người màu đỏ đó chính là một công tử Ma môn có khuôn mặt như ngọc đã từng chặn đứng Vân Hồ tiên ông ở bên ngoài núi Đại Đông ngày đó.

Khi người thanh niên mặc áo bào đỏ thắm xuất hiện bên cạnh, cái bóng gần như trong suốt đó cũng không để ý mà đưa tấm da dê cho người thanh niên đó.

- Cái gì?

Người thanh niên có hơi thở cực mạnh khiến cho ngày đó Vân Hồ tiên ông không dám cử động cẩn thận mở tấm da dê xem qua rồi hơi nhướng mày:

- Con gái của Hồ Yêu vương hiện tại đang ở Bắc Mang cùng với Lạc Bắc?

- Bắc Mang? - Cái bóng trong suốt kia cảm thấy khó hiểu nói:

- Cô ấy và Lạc Bắc tại sao lại tới Bắc Mang? Cô ta mang Lạc Bắc tới Bắc Mang để làm gì?
- Chẳng lẽ quyết định đưa Lạc Bắc tới đó để tìm một chỗ có phong thủy đẹp chôn hân hay sao? - Người thanh niên có gương mặt như ngọc cười cười, sau khi nói đùa liền trở nên nghiêm túc:
- Con gái của Hồ Yêu vương không phải là một nhân vật tầm thường. Nàng làm chuyện gì rất ít người có thể hiểu được. Cũng không biết lần này, nàng có còn đưa Lạc Bắc chạy được hay không.

Người thanh niên mặc đạo bào màu đỏ thẫm nói xong liền cắt tấm da dê kia đi đường như định bỏ nó vào trong bụng Cơ quan vân hạc.

- A?

Nhưng đúng lúc này, cái bóng trong suốt kia lại cử động mà chộp một cái vào không trung, bắt được một cái Cơ quan vân hạc khác.

- Lại có chuyện gì khác hay sao?

Người thanh niên kia lại từ từ mở tấm da dê ra nhưng mới nhìn thoáng qua, sắc mặt của y lập tức trở nên trịnh trọng.

- Có chuyện gì vậy?

Cái bóng người trong suốt hơi cử động khi nhìn rõ những dòng chữ trên tấm da dê thì lập tức thốt lên đầy khiếp sợ:

- Lạc Bắc đã thức tỉnh? Ngay cả Hồng Dật cũng chết trong tay hắn?

- Đông công tử! Ngài...

Mà điều khiến cho cái bóng trong suốt thêm khiếp sợ đó là y nhìn thấy người thanh niên hơi trầm ngâm một chút rồi điểm ngón tay trở lên hai tờ da dê. Dưới ngón tay của y, mấy chữ nhỏ như con kiến trên đó lập tức có sự thay đổi.

Người thanh niên đã đổi tin tức trên hai tấm da dê.

Bóng người trong suốt kia hiểu động tác của người thanh niên đó có ý nghĩa như thế nào.

Y và người thanh niên áo hồng mất gần mười năm mới có thể điều tra ra phương thức truyền tin của Côn Luân, cũng hiểu được cách chế tạo Cơ quan Vân hạc và phương pháp khống chế nó, đồng thời hiểu được những ký tự độc đáo của nó có ý nghĩa như thế nào. Nhưng để có được những điều đó, họ phải trả một cái giá rất lớn.

Mà việc ngăn chặn được Cơ quan Vân Hạc, biết được tin tức trong đó có một ý nghĩa hết sức quan trọng với Trạm Châu Trạch Địa.

Trong những năm qua, bọn họ nhờ số tin tức đó mà giúp cho Trạm Châu Trạch Địa hưởng được rất nhiều lợi ích. Nhưng trước đây, bọn họ cũng chỉ xem những tin tức bên trong chứ không sửa đổi bởi vì việc này sẽ khiến cho Côn Luân nhanh chóng phát hiện.

Phương pháp sửa đổi tin tức khiến cho Trạm Châu Trạch địa trả giá rất nhiều. Hơn nữa, bóng người trong suốt cũng hiểu được người thanh niên áo hồng làm như vậy cũng là không muốn cho Kỳ Liên Liên Thành nhận được tin tức của Lạc Bắc trước.

Mà lý do duy nhất thì chỉ có một việc đó là người thanh niên áo hồng chuẩn bị tham dự vào trận đấu của Lạc Bắc với Kỳ Liên Liên Thành.

- Tại sao?

Bóng người trong suốt hít một hơi thật sâu rồi hỏi người thanh niên.

- Lão nhân gia đã nói với ta rằng khi vào thời điểm thích hợp nên nhấn cho Lạc Bắc một chút ý tốt. - Người thanh niên áo hồng nhìn cái bóng trong suốt mà từ từ giải thích:

- Trên thực tế, ta hiểu ý của lão đầu đó là muốn chờ Lạc Bắc ít nhất có được lực lượng giống như núi Chiêu Diêu, chỉ ít thì có thể cùng với Côn Luân tạo thành một thế chân vạc. Tới lúc đó mới là thời điểm thích hợp. Nhưng ta cảm thấy tới lúc đó, Lạc Bắc có lẽ sẽ không tiếp nhận ý tốt của chúng ta... Nếu muốn người ta cảm nhận được ý tốt của chúng ta thì hiện tại chúng ta nên đưa ra chút thành ý của mình. Hiện tại, bản mệnh kiếp nguyên của hần bị hủy vậy mà vẫn không chết, còn có thể hồi phục. Hơn nữa con gái của Hồ Yêu vương đi cùng với hần nên ta thấy hần đáng giá cho chúng ta trả một chút lợi ích rồi.

.....

Vào ngàn năm trước, Huyền môn chính đạo còn chưa thịnh hành như bây giờ, rất nhiều pháp quyết tu đạo còn chưa được phát hiện. Khi đó núi Bắc Mang trong suy nghĩ của mọi người đó là một mảnh đất phong thủy với vô số báu vật. Cho nên rất nhiều vương hầu, khanh tướng đều tìm tới chôn cất ở đó. Quanh năm, suốt tháng, ngàn dặm Bắc Mang rất khó có được một chỗ để hạ huyệt. Sau đó có rất nhiều vương hầu tàn bạo phá hủy lăng mộ của người khác để xây dựng vương lăng của mình. Mà rất nhiều dân chúng cũng mạo hiểm tính mạng đưa người thân tới chôn ở đây.

Vì vậy khiến cho núi Bắc Mang có mộ trong mộ là điều thường thấy.

Nhưng không một ai biết rằng mấy trăm năm sau, hai vương quốc trên thế gian xảy ra một trận đại chiến khiến cho thiên đất đầy đồng. Phần lớn các ngôi mộ đều bị phá hủy. Mảnh đất phong thủy đó cũng bị tàn phá trở thành một nơi đầy âm khí.

Chỉ có một số dân chúng bản hàn trong thời đại này không có tiền mua đất để mai táng mới đưa người thân tới đây. Từ từ, Bắc Mang hoàn toàn biến thành một cái bãi tha ma.

Phái Bắc Mang của Khuất Đạo Tử là một phái lớn số một ở Bắc Mang. Lúc trước, bọn họ xây dựng một số ngôi đền trong sơn cốc đầy âm khí. Ngoại trừ phái Bắc Mang ra thì những môn phái còn lại, cho dù là Hà Gian phái của Thích Như Ý cũng sửa chữa một số địa cung của vương hầu khanh tướng từ ngàn năm trước thành động phủ của mình.

Đồng Tước cung cũng chiếm lấy một cái Vương lăng có từ ngàn năm trước.

Giống như những phái nhỏ khác, ngay cả cung chủ Xích La của Đồng Tước cung cũng chưa đạt tới tu vi Nguyên Anh kỳ, cơ bản không có trận pháp lợi hại để bảo vệ.

Cả tòa Đồng Tước cung đều chìm dưới lòng đất còn trên mặt đất có hai con Đồng tước bị phá hủy.

Những ngôi mộ chôn cất ở vùng Bắc Mang có rất nhiều vàng bạc châu báu. Điều này đối với người thường toàn là những báu vật, nhưng người tu đạo thì lại không khó kiếm. Vì vậy mà nhìn bề ngoài, Đồng Tước cung mặc dù hết sức tan tác nhưng bên trong lại vô cùng huy hoàng, khắp nơi khảm đầy vàng bạc châu báu, dạ minh châu. Đi được một đoạn lại có một chiếc đèn được đốt lên nhìn chẳng khác nào Hoàng cung.

- Bắc Minh vương cho người tới đây? Tại sao? Là do trước đây ta cứu hai đứa trẻ núi Quý Du hay sao?

Lúc này, trong một cái cung điện của Đồng Tước cung, Lạc Bắc chăm chú hỏi thiếu nữ áo trắng.

- Không phải.

Thiếu nữ áo trắng lắc đầu:

- Có điều hiện giờ người giết Hồng Dật, có lẽ người sẽ đưa một vài lực lượng tới giúp người.

- Tại sao?

Câu trả lời của thiếu nữ hoàn toàn nằm ngoài suy nghĩ của Lạc Bắc.

- Thực lực của núi Chiêu Diêu không hề mạnh như người ngoài nhìn vào. Nếu như bị tổn thất nặng, Hoàng Vô Thân sẽ tiêu diệt núi Chiêu Diêu ngay. - Thiếu nữ áo trắng nói với Lạc Bắc:

- Mặc dù Bắc Minh vương có lòng phái người tới giúp người nhưng sợ người không thể chống lại nổi lực lượng của Kỳ Liên Liên Thành nên ngài đành phải chờ đợi.

“Chờ xem mình sẽ có được lực lượng thế nào... Nếu mình chết đi, vậy thì lão chỉ khoanh tay đứng nhìn thôi sao?”

Nghe thấy vậy, Lạc Bắc có chút tức giận. Nhưng âm thanh của thiếu nữ áo trắng lại khiến cho Lạc Bắc cảm nhận được một sự thành khẩn, thấy được sự bất đắc dĩ của Bắc Minh vương. Có thể nói nếu thiếu nữ áo trắng không tới, nếu Lạc Bắc biết được suy nghĩ của núi Chiêu Diêu thì bây giờ, hắn sẽ rất tức giận. Nhưng thiếu nữ áo trắng lại tới đây, bất chấp tất cả che chở cho hắn. Hơn nữa, thiếu nữ áo trắng lại có quan hệ với núi Chiêu Diêu, khiến cho suy nghĩ của Lạc Bắc liền thay đổi.

- Ta nợ núi Chiêu Diêu một chuyện. - Lạc Bắc suy nghĩ một chút rồi nói.

Sau khi nói xong câu đó, Lạc Bắc ngáp ngừng một chút rồi nhìn thiếu nữ áo trắng mà hỏi:

- Vậy tại sao ngươi lại tới giúp ta?

- Nếu cả ngươi cũng không cứu thì rất nhiều người sẽ coi thường Yêu tộc chúng ta. - Thiếu nữ áo trắng nói:

- Hơn nữa, nếu núi Chiêu Diêu không có ai tới thì trong suy nghĩ của nhiều người, nó không còn giá trị tồn tại nữa.

- Ngươi tên là gì?

Lạc Bắc gật đầu nhìn thiếu nữ áo trắng mà hỏi. Thiếu nữ áo trắng cũng giống như Minh Nhược, bất chấp tất cả bảo vệ hắn, nên hắn muốn biết tên của nàng. Hơn nữa, không biết tại sao, khi nhìn đôi mắt của thiếu nữ áo trắng, Lạc Bắc liền có một cảm giác khó hiểu. Đường như đôi mắt của nàng rất nhiều lần từng xuất hiện trong giấc mộng của hắn.

338. Chương 316: Tầng Thứ Tám. Đồ Lục Kỳ La

Thiếu nữ áo trắng do dự một chút, dường như suy nghĩ xem có nên nói tên mình cho hắn biết hay không.

Nhưng do dự một chút, nàng liền quyết định. Nếu đã tới đây, thì nàng cũng đành phải đối mặt với cái số phận không có khả năng thay đổi kia.

- Ta tên Nhược Tuyết.

Thiếu nữ áo trắng cúi thấp đầu. Vào lúc này, nhìn nàng không hề có lấy một chút gì giống với khi đối đầu với Hồng Dật, mà giống hệt như một nàng khuê nữ trong thế gian:

- Phụ thân của ta từng chịu ân huệ của một gia đình. Gia đình đó có họ Nạp Lan cho nên phụ thân ta lấy Nạp Lan làm họ.

- Nạp Lan Nhược Tuyết....

Lạc Bắc nhìn thiếu nữ mà nhắc lại cái tên đó. Mà thiếu nữ tên là Nạp Lan Nhược Tuyết cũng không nhận được hỏi lại hắn:

- Bản mệnh kiểm nguyên của ngươi bị Kỳ Liên Liên Thành đánh hỏng, tại sao ngươi có thể hồi phục lại? Hơn nữa dường như tu vi của ngươi cao hơn trước rất nhiều.

Bản mệnh kiểm nguyên ngưng tụ gần như toàn bộ chân nguyên và tâm thần của một người bị hủy thì làm sao mà hồi phục được?

Sự thật thì Lạc Bắc cũng muốn tìm hiểu chuyện này.

Mặc dù có lẽ không phải là chút tình cảm nhi nữ trên thế gian nhưng không thể phủ nhận giữa Lạc Bắc và tiểu Trà có một thứ tình cảm thâm sâu mà người ngoài không thể hiểu. Nhưng sau khi Lạc Bắc tới Đồng Tước cung cũng không ngồi với tiểu Trà. Bởi vì hắn muốn nhanh chóng làm rõ chuyện này.

Có nhiều thứ hắn cảm thấy rất quan trọng. Nếu như bây giờ mà hắn không làm rõ thì chỉ sợ chúng sẽ biến mất khỏi đầu.

Vốn Lạc Bắc định cùng với Nạp Lan Nhược Tuyết nói chuyện xong thì mới tìm hiểu xem trong thời gian qua đã xảy ra chuyện gì.

Hiện tại nghe Nạp Lan Nhược Tuyết hỏi như vậy, Lạc Bắc trở nên trầm ngâm.

Cả đại diện trở nên yên tĩnh, chỉ có những tiếng lửa tí tách.

- Đó là nhờ Tĩnh Niệm Thông Minh quyết mà Minh Nhược truyền cho ta. - Suy nghĩ một lúc, Lạc Bắc chợt ngừng đầu, nhìn Nạp Lan Nhược Tuyết rồi nói:

- Hơn nữa cô ấy giúp ta hiểu được Tâm niệm và ý chí có đôi khi còn vượt qua cả sự sống và cái chết.

- Minh Nhược? Tâm niệm và ý chí?

- Đúng vậy! Khi ở Từ Hàng Tĩnh Trai, ta đã tu luyện Tĩnh Niệm Thông Minh quyết tới cảnh giới Kiểm Tâm Thông Minh. Mà khi đột phá tới cảnh giới Kiểm Tâm Thông Minh, trong nháy mắt sức sống của cơ thể biến mất chỉ có dựa vào ý chí và tâm niệm để vượt qua.

Dưới ánh sáng của ngọn đèn, Nạp Lan Nhược Tuyết tưởng tượng đến Minh Nhược mà mình chưa bao giờ gặp. Còn Lạc Bắc cũng thở dài, nhớ tới Minh Nhược... Trong nháy mắt khi bản mệnh kiểm nguyên của Lạc Bắc bị Kỳ Liên Liên Thành đánh nát, toàn bộ sức sống của cơ thể gần như biến mất nhưng trong nháy mắt đó cái cảm giác cũng giống với khi Lạc Bắc đột phá lên cảnh giới Kiểm Tâm Thông Minh, vì vậy mà tâm niệm và ý chí khiến cho Lạc Bắc không chết đi, dựa vào Tĩnh Niệm Thông Minh quyết, hút lấy linh khí trong trời đất để mà hồi phục lại sự sống.

Nhưng nếu không có Minh Nhược thì cho dù tâm tính của Lạc Bắc có kiên cường tới mức độ nào cũng không thể sống nổi.

.....

Từ khi bị Kỳ Liên Liên Thành đánh tan bản mệnh kiểm nguyên tới khi tỉnh lại, khoảng thời gian này đối với Lạc Bắc hết sức kỳ lạ.

Trong khoảng thời gian đó, Lạc Bắc hoàn toàn không có cảm giác. Hắn không cảm nhận được những chuyện xảy ra trong chung quanh mình nhưng có một vài cảm giác lại hết sức rõ.

Mặc dù sức sống bị giảm xuống giống như khi đột phá lên cảnh giới Kiểm Tâm Thông Minh nhưng việc bản mệnh kiểm nguyên bị đánh tan khiến cho kinh mạch trong cơ thể của Lạc Bắc gần như bị vỡ nát, so với tình huống lúc đột phá tới cảnh giới Kiểm Tâm Thông Minh còn nghiêm trọng hơn nhiều.

Mặc dù ý chí cực mạnh khiến cho Lạc Bắc chưa chết nhưng tốc độ chữa trị thân thể lại chậm hơn so với tốc độ thân thể bị tan rã.

Lạc Bắc nhớ lại khi thân thể đang tan tác thì dường như có một thứ sức sống rất mạnh rót vào trong thân thể của mình. Hơn nữa thứ sức sống đó bây giờ vẫn đang chảy trong cơ thể của hắn giống như có một vật gì đó hết sức đặc biệt.

- Có một vài lúc, ta dường như có cảm giác mình không thể chống chọi nổi nữa. Nhưng như có một thứ sức sống rất mạnh rót vào trong người khiến cho thân thể của ta không bị tan rã, nên ta mới có thể hồi phục lại. - Nghĩ mãi không hiểu được điều đó, Lạc Bắc liền trả lời Nạp Lan Nhược Tuyết:

- Hiện tại trong cơ thể của ta dường như vẫn còn thứ đó. Không hiểu là có chuyện gì nữa.

- Đó là Trường Sinh châu. Hạt châu đó được lưu truyền từ thời thượng cổ đến nay, có thể khiến cho thân thể con người ngàn năm không bị thối rữa. Người có thể lấy nó ra.

Nạp Lan Nhược Tuyết nhìn Lạc Bắc rồi nói phương pháp sử dụng Trường Sinh châu cho hắn.

- A?

Lạc Bắc căn cứ theo pháp quyết mà Nạp Lan Nhược Tuyết nói cho mình thì cảm thấy một tia linh khí nhanh chóng từ trong thân thể bay ra, ngưng tụ trong lòng bàn tay. Trong nháy mắt, một hạt châu tỏa ra ánh sáng màu xanh nhạt xuất hiện trong tay hắn.

- Đúng là một hạt châu thần diệu.

Lạc Bắc lập cảm nhận được thứ sức sống cực mạnh trong cơ thể mình biến mất. Nhưng Lạc Bắc cũng không cảm thấy bản thân yếu đi. Hắn liền đưa Trường Sinh châu cho Nạp Lan Nhược Tuyết.

Nạp Lan Nhược Tuyết cũng chẳng từ chối, nhận lấy Trường Sinh châu rồi hỏi:

- Vậy tu vi của người làm sao mà cao hơn trước nhiều như vậy?

- Ta đã đột phá Tĩnh Niệm Thông Minh quyết tới tầng thứ chín.

Nghe thấy Nạp Lan Nhược Tuyết hỏi vậy, trong đầu Lạc Bắc hiện lên câu hỏi của hắn ngày đó: “ Tại sao mình đột phá tới cảnh giới Kiếm Tâm Thông Minh vậy mà lực lượng vẫn không mạnh bằng Minh Nhược. “
Lúc đó, Minh Nhược nở nụ cười đắc ý như một thiếu nữ tinh nghịch:

- Bởi vì ta đã tu luyện tới tầng thứ chín. Sau khi tới cảnh giới Kiếm Tâm Thông Minh, cảm thấy đủ nên ta liền đột phá tới tầng thứ chín luôn. - Ngày đó, Minh Nhược đã trả lời Lạc Bắc như vậy.

Dù sao thì cũng không bằng xem tầng thứ chín có uy lực như thế nào. Minh Nhược vẫn giữ tâm tình nghịch ngợm của một thiếu nữ. Hoặc có thể nói nàng chính là một thiếu nữ như vậy, chỉ bởi vì thân phận chủ nhân của Từ Hàng Tĩnh Trai nên mọi người mới quên mất điều đó.

Đột phá tới tầng thứ chín của Tĩnh Niệm Thông Minh quyết đó là đánh nát càng nhiều kinh mạch quan trọng rồi mở ra một cái kinh mạch độc đáo. Mà kinh mạch của Lạc Bắc sau khi bị kỳ Kỳ Liên Liên Thành đánh nát lại khiến cho hắn đột phá tới tầng thứ chín của Tĩnh Niệm Thông Minh quyết dễ hơn.

Vào lúc này, Lạc Bắc thật sự cảm nhận được lực lượng của Minh Nhược ngày đó, cũng càng tới gần nàng hơn.

.....

- Về phần tu vi của ta tại sao cao hơn trước thì ta phải tĩnh tu mới có thể biết được.

Sau khi nói với Nạp Lan Nhược Tuyết câu kia xong, Lạc Bắc lại nói tiếp với nàng như vậy.

Sở dĩ Lạc Bắc nói vậy là bởi vì ngoại trừ việc hắn thuận tay đột phá tới tầng thứ chín của Tĩnh Niệm Thông Minh quyết ra, hắn còn cảm nhận rõ Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh của mình dường như có sự thay đổi rất nhiều. Tốc độ hấp thu linh khí của hắn so với trước kia nhanh hơn vô số lần. Hơn nữa, lực lượng chân nguyên trong cơ thể của hắn mặc dù không được mệnh mông như trước nhưng so với trước thì dường như lại càng ngưng tụ hơn.

Chỉ có điều khi hắn tỉnh lại liền phát hiện ra Hồng Dật đang ép đám người Nạp Lan Nhược Tuyết, sau đó lại chiến đấu kịch liệt cho nên tới bây giờ, hắn vẫn chưa thể kiểm tra được tu vi Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh của mình có sự thay đổi như thế nào.

- Được!

Nạp Lan Nhược Tuyết gật đầu xong liền nhanh chóng đi ra ngoài. Tới thời điểm này, nàng cũng cần phải nhanh chóng hồi phục một chút chân nguyên của mình. Bởi vì nàng hiểu rất rõ, mặc dù lúc này Lạc Bắc đã tỉnh lại nhưng mọi người vẫn chưa hề được an toàn. Nói không chừng một trận đại chiến sẽ lại nhanh chóng nổ ra.

Lạc Bắc lập tức ngồi xuống, bắt một cái pháp quyết của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh.

Mặc dù đám đệ tử Từ Hàng Tĩnh Trai còn phải cần một thời gian để chữa thương nhưng đối với Lạc Bắc mà nói thì mỗi một giây, một phút đều vô cùng quý giá.

Lạc Bắc gần như nhanh chóng tập trung tinh thần, rơi vào trạng thái nhập tĩnh để xem tình hình bên trong cơ thể. Mà gần như vừa mới bước vào trạng thái nhập tĩnh, Lạc Bắc liền giật mình.

Vốn chân nguyên màu vàng chảy xuôi trong cơ thể của hắn thì hiện tại càng thêm ngưng tụ nhưng biến thành thể rắn. Mặc dù chỉ như một sợi tơ nhưng nó lại càng thêm sáng và khiến cho người ta có cảm giác nặng nề, to lớn.

Mà bên trong Thước Hải của Lạc Bắc, những điểm sáng màu vàng có rất nhiều thì bây giờ đã biến thành từng quả cầu giống như từng ngôi sao vậy.

339. Chương 317: Mỗi Chu Thiên Một Nguyên Thần

Sự thay đổi này khiến cho Lạc Bắc không thể giữ được bình tĩnh. Mất một lúc sau, Lạc Bắc mới thu liễm tinh thần, hoàn toàn bình tĩnh lại. Lần này, Lạc Bắc cảm nhận một cách rõ rệt, trước đây trong Thức hải của mình, nhiều điểm sáng cảm ứng với chu thiên nhưng hiện tại những điểm sáng đó dường như thật sự biến thành từng quả tinh cầu màu vàng.

Những quả tinh cầu đó giúp cho sự cảm ứng của Lạc Bắc với từng chu thiên lại thêm nhạy bén, thu hút nguyên khí trong trời đất càng mạnh thêm. Hơn nữa sự cảm ứng với một vạn ba ngàn chư thiên trong cơ thể càng mạnh thêm.

Trong lúc đó, tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh, chân nguyên tu luyện được thông qua những điểm sáng đó mà rót vào trong một vạn ba ngàn chư thiên. Có điều tốc độ rót vào hết sức thông thả cho nên thường thường chân nguyên trong cơ thể tích tụ đầy còn chân nguyên trọng các chư thiên lại rất ít.

Nhưng hiện tại, những quả cầu kia khiến cho những con đường thông với một vạn ba ngàn chư thiên như được mở rộng, chân nguyên trong cơ thể thông qua những quả tinh cầu đó chảy vào trong một vạn ba ngàn chư thiên với một tốc độ nhanh hơn rõ rệt.

Hiện tại, Lạc Bắc có thể khẳng định được chỉ cần một khoảng thời gian mình không phải chiến đấu, không bị tổn hao chân nguyên thì trong một vạn ba ngàn chư thiên của hắn cũng sẽ tích tụ được một lượng chân nguyên rất khả quan.

Sự thay đổi trong Thức Hải khiến cho Lạc Bắc không cần phải đi cảm nhận những chỗ khác xem có gì thay đổi không nữa. Lạc Bắc có thể khẳng định Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh của hắn đã đột phá tới tầng thứ tám.

Dưới sự rèn luyện của chân nguyên, thân thể của Lạc Bắc lại càng thêm dẻo dai, đạt tới cảnh giới lưu Ly kim thân đại thành.

- Tại sao lại đột nhiên đột phá tới tầng thứ tám?

Lạc Bắc cố gắng kìm chế sự rung động mà suy nghĩ cẩn thận. Bởi vì lúc trước, hắn có thể cảm nhận được tu vi của mình sớm đạt tới điểm đột phá nhưng vẫn không có gì thay đổi.

- Tinh vân hóa tinh...

Bất chợt trong đầu Lạc Bắc như lóe lên một tia sáng, giống như ngộ đạo. Hắn đột nhiên nghĩ tới cái pháp thuật tạo ra đại thủ ấn của Hồng Dật. Trên thực tế, khi đối phó với Hồng Dật, Lạc Bắc cũng mượn vào cái pháp bảo của Độc Long tôn giả và uy lực pháp thuật của Tinh Niệm Thông Minh quyết phóng ra trước đó làm giảm uy lực pháp thuật của đối phương nên mới có thể đánh chết được Hồng Dật.

Đạo pháp thuật của Hồng Dật như xen lẫn vô số tinh cầu nhỏ. Tinh vân trong không gian loạn lưu bùng nổ, một lần nữa tụ hợp sau đó sinh ra một bầu trời sao mới mà tập trung lại thành cái đại thủ ấn kia.

Vào lúc này, nghĩ tới hình ảnh của đạo pháp thuật đó, Lạc Bắc chợt nghĩ tới... Chẳng lẽ muốn đột phá thêm thì phải làm cho tinh vân nổ tung rồi một lần nữa tạo ra tinh không mới hay sao?

Gần như tất cả các pháp thuật hùng mạnh đều hợp với sự biến hóa của trời đất, cảm ứng với những ngôi sao trong trời đất, vận dụng sự thay đổi lực lượng của nó.

Mà những ngôi sao sinh ra, hủy diệt thực sự đúng là thông qua tinh vân bùng nổ, hủy diệt rồi sống lại.

Chỉ trong tích tắc, Lạc Bắc nghĩ tới một chuyện không thể tin được. “ Chẳng lẽ, bản thân mình phải phá hủy toàn bộ rồi sau đó mới có thể làm cho Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh từ tầng thứ bảy đột phá tới tầng thứ tám? “

- Chẳng trách mà sư phụ nói đây là công pháp khó tu luyện nhất của La Phù.

Tới lúc này, Lạc Bắc chợt nghĩ tới điều đó.

Tu vi chân nguyên hoàn toàn bị phá hủy mới có thể đột phá tới cảnh giới tiếp theo. Mà để cho toàn bộ tu vi bị phá hủy chẳng phải mỗi lần đột phá cũng giống như lần này, lại chết thêm một lần nữa?

Chưa nói sau khi thân thể bị phân hủy còn có thể sống lại được hay không. Hôn mê trong một thời gian dài như vậy khiến cho người ta không có sức phòng ngự rất có thể bị người ta giết chết.

- Xem ra sau này ta cần phải mượn Trường Sinh châu của nàng lần nữa.

Lạc Bắc nở nụ cười khổ. Mà cũng lúc này, Lạc Bắc đột nhiên phát hiện trong đầu mình có lại xuất hiện thêm một bản vẽ các hình ảnh.

Ngày đó khi Nguyên Thiên Y truyền kinh cho Lạc Bắc, sau đó liền dùng thần niệm của mình mà dồn bản vẽ Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh vào trong đầu Lạc Bắc. Còn hiện tại, Lạc Bắc phát hiện ra ngoại trừ Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh, bên trong thần niệm của hắn còn có thêm một bản vẽ nữa.

Tại sao trong đầu lại xuất hiện thêm một bản ghi chép nữa?

Hơn nữa cái bản ghi chép đó ở trong Thức Hải của Lạc Bắc rõ ràng giống như Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh.

Lạc Bắc cảm thấy khiếp sợ lập tức để cho ý niệm chui vào trong đó để xem nó ghi chép những cái gì.

- Đây...là cái gì?

Những bản ghi chép được khắc sâu trong Thức Hải giống như Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh không cần phải đọc như đọc sách. Mà chỉ cần để cho ý niệm chui vào trong đó thì giống như mở hết toàn bộ quyển sách đó, giúp cho Lạc Bắc biết rõ toàn bộ.

Mà điều khiến cho Lạc Bắc hết sức khiếp sợ bởi nó lại là một bộ kiếm quyết.

Hơn nữa, bộ kiếm quyết đó thực sự quá mức huyền ảo và hùng mạnh.

Môn kiếm quyết này không ngờ có thể làm cho người tu luyện có thể tu luyện được tới vạn đạo bản mệnh kiếm nguyên.

“ Phù phù! “ Lạc Bắc không khống chế được tinh thần của mình, hơi thở dao động khiến cho ngọn đèn trong phòng vang lên những tiếng nổ nhỏ.

.....

Lạc Bắc hít một hơi thật sâu rồi từ từ lấy lại sự bình tĩnh sau khi bị bản ghi chép đó làm cho sợ hãi.

Sao có thể như vậy.

Kiếm quyết của Thục Sơn được công nhận là số một thiên hạ. Phần lớn những bộ kiếm quyết đứng đầu của Thục Sơn so với kiếm quyết của các môn phái khác đều huyền ảo và mạnh hơn. Nhưng khi tu luyện phi kiếm ở Thục Sơn, ngày đầu học tập đạo lý pháp quyết phi kiếm, Lạc Bắc biết một người chỉ có thể có được một cái bản mệnh kiếm nguyên.

Ngay từ đầu, Lạc Bắc đã tiếp thu cái đạo lý đó ở Thục Sơn. Bởi vì, bản mệnh kiếm nguyên gần như dung hợp toàn bộ chân nguyên trong cơ thể và tâm thần của một người vào bên trong nó. Mà một người thì không thể có được hai cái thần hồn. Càng về sau, khi tu vi và kiến thức của Lạc Bắc tăng lên thì hắn biết nếu Nguyên Anh đại thành hoặc là người tu luyện pháp quyết phân thần thì có lẽ có thể tu luyện được hai đạo bản mệnh kiếm nguyên, có thể sử dụng chân nguyên của bản thân và thần hồn cùng với phi kiếm dung hợp để luyện ra được một đạo bản mệnh kiếm nguyên. Còn nguyên anh, hoặc phân thần dung hợp với phi kiếm để luyện ra một đạo bản mệnh kiếm nguyên khác.

Nhưng cho dù như vậy thì cũng chỉ có được hai đạo bản mệnh kiếm nguyên mà thôi. Tuy nhiên cái bản ghi chép này lại là một thứ pháp quyết có thể giúp cho người tu đạo luyện ra được một vạn đạo bản mệnh kiếm nguyên. Chính xác là có thể tu luyện được một vạn ba ngàn đạo bản mệnh kiếm nguyên.

Hiện tại, Lạc Bắc có thể khẳng định được cái bản ghi chép này tới từ đâu.

Chắc chắn là nó xuất hiện sau khi Tam Thiên Phù Đồ bị Kỳ Liên Liên Thành đánh nát.

Bởi vì trước đó Lạc Bắc có được phương pháp tu luyện một vạn ba nghìn chư thiên từ trong Tam Thiên Phù Đồ. Nhưng có thể nói, phương pháp tu luyện một vạn ba nghìn chư thiên đó là quyền thượng của một bộ pháp quyết chưa đầy đủ. Mà bộ kiếm quyết này chính là quyền hạ của nó.

Ngày đó, Lạc Bắc may mắn có được phương pháp tu luyện một vạn ba nghìn chư thiên, giúp Lạc Bắc cảm ứng được một vạn ba nghìn chư thiên trong cơ thể có tác dụng rất nhiều trong việc tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh. Nhưng có thể nói là nó là thứ quan trọng giúp cho hắn đột phá tới tầng thứ bảy. Nếu không có bộ pháp quyết đó thì có thể hiện tại Lạc Bắc còn chưa đột phá được tới tầng thứ bảy của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh, lại càng không phải nói tới việc đột phá tới tầng thứ tám.

Nhưng ngày đó, sau khi có được bộ pháp quyết này, Lạc Bắc cũng bỏ qua nó. Bởi vì tu luyện một vạn ba nghìn chư thiên cũng chỉ giúp một người có thể kết nối với các chư thiên trong cơ thể, để chân nguyên có thể tích trữ trong đó. Hơn nữa, quyền thượng đó tương đối với mỗi một chư thiên đều có một công pháp. Tương đương với việc phải thông qua rất nhiều phương pháp khác nhau để đưa chân nguyên vào trong các chư thiên đó. Mà sau khi đột phá tới tầng thứ bảy của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh, chân nguyên của Lạc Bắc tự hình thành mối liên hệ với các chư thiên. Khi tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh, chân nguyên tự động thấm vào trong một vạn ba nghìn chư thiên. Cứ như vậy, tương đương với việc chỉ cần một bộ công pháp là có thể chứa chân nguyên vào trong đó.

Trong tình hình như vậy, Lạc Bắc cũng chẳng lãng phí mà đi tu luyện cái pháp quyết có trong Tam Thiên Phù Đồ.

Có thể nói quyền thượng tu luyện một vạn ba nghìn chư thiên đối với người tu đạo có tác dụng rất lớn. Bởi vì bình thường, sức chịu đựng của người tu đạo cùng với kinh mạch bị hạn chế cho nên chân nguyên tích tụ trong người có hạn, rất dễ đầy. Hơn nữa, so với những người như Lạc Bắc, chân nguyên bên trong cơ thể của họ tích tụ ít hơn nhiều.

340. Chương 317.1: Mỗi Chu Thiên Một Nguyên Thần

Nếu như có được một bộ pháp quyết này, khiến cho chân nguyên trong cơ thể của họ được tích tụ nhiều hơn. Sau khi chân nguyên được tích tụ đầy trong kinh mạch rồi lại tích lũy vào trong một vạn ba nghìn chư thiên thì số lượng chân nguyên trong người của họ sẽ nhiều hơn vô số lần, lúc đối địch cũng không bị tiêu hao nhanh chóng, tương đương với thực lực tăng lên rất nhiều. Nhưng nếu chỉ có quyền thượng thì đối với Lạc Bắc cũng chẳng có tác dụng.

Nhưng hiện tại khi quyền hạ này xuất hiện, kết hợp với quyền thượng lại tạo thành một bộ kiếm quyết kinh thể hải tặc.

.....

Mỗi chư thiên một thần hồn.

Hiện tại, Lạc Bắc cũng hiểu được tại sao bộ pháp quyết này lại cho mỗi chư thiên một bộ công pháp.

Bởi vì theo cả bộ đầy đủ này mà nói thì mỗi chư thiên giống hệt như một Thức Hải, đều có thể tồn trữ chân nguyên và luyện ra một nguyên thần. Mà dựa theo bộ công pháp đầy đủ này thì có thể sử dụng nguyên thần đó để luyện ra một đạo bản mệnh kiếm nguyên. Nếu có thể tu luyện trong mỗi một chư thiên có một nguyên thần, rồi luyện thành bản mệnh kiếm nguyên vậy thì có tới tất cả một vạn ba nghìn đạo bản mệnh kiếm nguyên.

Mà trong cơ thể của con người, từng cái chư thiên lại khác nhau. Cho nên công pháp tu luyện mỗi một chư thiên cũng phải khác nhau.

Có thể hiểu được toàn bộ những chỗ giống hệt như Thức Hải trong cơ thể rồi sáng chế ra công pháp tu luyện thì người tạo ra bộ công pháp này phải có tu vi và kiến thức mà người khác không thể tưởng tượng được.

Chưa nói tới vạn đạo kiếm nguyên mà chỉ cần dựa theo bộ kiếm quyết này tu luyện được vài cái nguyên thần, luyện được mấy đạo bản mệnh kiếm nguyên thì uy lực đã mạnh tới mức nào?

Bản mệnh kiếm nguyên là một trong những pháp thuật có uy lực lớn nhất trên đời. Nhược điểm duy nhất của nó đó là công mạnh, thủ yếu. Lực bùng nổ đủ nhưng sự phòng ngự lại thiếu. Nhưng nếu có thêm mấy đạo bản mệnh kiếm nguyên, sử dụng một, hai đạo công kích còn số khác để phòng ngự thì sẽ lợi hại tới mức nào?

Lại chưa cần phải nói tới cả trăm đạo kiếm nguyên, ngàn đạo kiếm nguyên thì càng giàu to.

Uy lực như vậy chỉ sợ toàn bộ không gian trước mặt cũng phải bị nứt vỡ.

- Bộ pháp quyết này hùng mạnh và huyền ảo có lẽ không kém gì Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh.

Lạc Bắc hít một hơi thật sâu rồi từ từ thở ra.

Làm thế nào mà bộ pháp quyết đó lại chui vào trong Thức Hải của Lạc Bắc?

Lạc Bắc trầm tư một lúc thì biết chỉ có một khả năng đó là chủ nhân của Tam Thiên Phù Đồ trước đây đã sử dụng một phương pháp nào đó để giấu nó bên trong Tam Thiên Phù Đồ.

Còn về phần sử dụng cách nào thì với tu vi của chủ nhân Tam Thiên Phù Đồ trước đây, nhất định là người khác khó có thể tưởng tượng được, nên Lạc Bắc cũng không thể hiểu hết.

Mà trước đây, khi Lạc Bắc có được quyền thượng thì dường như là do Tam Thiên Phù Đồ cảm nhận được hơi thở bất khuất của Lạc Bắc. Có lẽ đó chính là điều kiện mà chủ nhân trước đó của Tam Thiên Phù Đồ đã đặt ra.

Chỉ có một thứ ý chí bất khuất, cứng cỏi mới có được Tam Thiên Phù Đồ. Mà có lẽ để có được quyền hạ trong Tam Thiên Phù Đồ thì ít nhất người đó phải tu luyện tới bản mệnh kiếm nguyên, dung hòa cùng với Tam Thiên Phù Đồ, thậm chí là gặp phải cảnh Tam Thiên Phù Đồ bị đánh nát.

Bởi vì, chỉ có dung hợp Tam Thiên Phù Đồ làm bản mệnh kiếm nguyên, có ý chí cực mạnh, có thể rơi vào tuyệt cảnh mà vẫn sống sót thì mới có thể luyện được bộ kiếm quyết này.

Xét về một ý nghĩa nào đó thì, ý tưởng của chủ nhân đời trước của Tam Thiên Phù Đồ có phần giống với Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh. Nếu con người không chịu được sự thử thách khi chân nguyên bị tan vỡ, chỉ sợ không thể tu luyện được Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh. Mà từ khi bắt đầu tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh đã liên tục phải chịu đựng sự đau đớn do kinh mạch nứt vỡ. Trên thực tế điều đó cũng là để rèn luyện ý chí của một người.

.....

Vốn Lạc Bắc rất muốn nhanh chóng thăm dò sự thay đổi trong cơ thể nhưng cũng bởi vì hiện tại hắn cảm nhận một cách sâu sắc đối với việc vận hành của quy luật trời đất đó là cá lớn nuốt cá bé cho nên việc cần nhất hiện nay của Lạc Bắc đó là phải nhanh chóng nâng cao thực lực của mình.

Cho nên sau khi hiểu được điều đó, Lạc Bắc bắt đầu cảm nhận bộ kiếm quyết không biết tên đó.

- Có bộ pháp quyết này, việc tu luyện nguyên thần trong Chư thiên là điều không phải vô căn cứ.

Lạc Bắc nhanh chóng phát hiện ra bên trong quyền hạ có một bộ pháp thuật chủ yếu, ép buộc để luyện hóa thần hồn.

Trên thực tế cho dù là công pháp thân ngoại hóa thân của Mật Tông hay công pháp trong Ma môn cũng đều có những pháp thuật khống chế, luyện hóa thần hồn.

Thứ pháp thuật đó có thể rút thần hồn của người khác, luyện hóa rồi để cho mình dùng. Ma môn sử dụng thứ pháp thuật này phần lớn là để cưỡng chế thần hồn dùng để luyện chế những pháp bảo độc ác. Mà pháp quyết thân ngoại hóa thân của Mật tông thì coi thân thể như một cái xác thối, cuối cùng đều bỏ đi thân thể, khiến cho thần hồn bất diệt. Tu luyện thân ngoại hóa thân ngay từ đầu đã tu luyện cho thần hồn của mình mạnh lên, dung hợp với chân nguyên và linh khí trong trời đất rồi cuối cùng có thể bỏ qua thể xác.

So với các loại công pháp khác thì sau khi tu luyện được hóa thân, hóa thân là do thần hồn, chân nguyên và linh khí ngưng tụ thành, không có kinh mạch. Trừ khi bị đánh nát nếu không thì hóa thân cho dù có bị tấn công mạnh cũng không bị thương nặng. Nhưng tu luyện thần hồn rất khó khăn và nguy hiểm. Vì vậy

mà có một vài người tu đạo tu luyện thân ngoại hóa thân liền không chế thần hồn của một vài con dị thú mạnh rồi sau đó luyện hóa để luyện chế hóa thân.

Tu luyện ra một nguyên thần trong Chư thiên tương đương với việc tu luyện được một Nguyên Anh. Mà để tu luyện được nhiều Nguyên Anh như vậy, cho dù tu vi có cao tới mấy cũng vô cùng khó khăn, mất rất nhiều thời gian. Mà trong bộ kiếm quyết này, công pháp không chế, luyện hóa thần hồn lại có thể rút ngắn thời gian tu luyện một cái nguyên thần.

Tuy nhiên đối với bộ pháp thuật đó sử dụng riêng biệt cũng hết sức thần diệu.

Hiện tại tu vi của Lạc Bắc cũng tương đương với tu vi Nguyên Anh, cho nên suy nghĩ một chút, hẳn cảm thấy mình tu luyện bộ kiếm này tu luyện từ một trong số các chư thiên để có được một cái nguyên thần cũng không phải là khó.

Nhưng Lạc Bắc lại bật cười khổ.

Mặc dù nói tu vi không có vấn đề nhưng tu luyện được thêm một nguyên thần trong một chư thiên thì thời gian tu luyện cũng rất dài. Hơn nữa, Tam Thiên Phù Đồ của hắn đã bị hủy, hiện tại trong tay không có lấy một thanh phi kiếm. Đừng nói là luyện lại một đạo bản mệnh kiếm nguyên, cơ bản ngay cả một cái phối kiếm cho hắn tu luyện một đạo bản mệnh kiếm nguyên cho bản thân cũng không có.

Vì vậy mà hiện tại mặc dù hắn hiểu rõ được nguyên nhân tu vi của mình tăng mạnh, có thêm được bộ kiếm quyết đó nhưng trong thời gian ngắn dựa vào nó để tăng thực lực là điều không thể.

- Có lẽ trước tiên cứ vào Địa cung xem có chuyện gì xảy ra, có thể phát hiện được thứ gì hữu dụng hay không.

Hiểu rõ được điều đó, Lạc Bắc liền lập tức đứng dậy đi ra ngoài đại điện.

- Để xây dựng cái Vương lăng này không biết mất bao nhiêu nhân lực và tài lực. Không biết có bao nhiêu người vì cái Vương lăng này mà chết.

Lạc Bắc trầm ngâm ngồi trong chính điện của Đồng Tước cung.

Động phủ của Đồng Tước cung mặc dù chỉ sửa chữa lại từ Vương lăng nhưng ít nhất nó cũng có cả trăm gian phòng. Mà chính điện của Đồng Tước cung đạt tới hơn ba mươi trượng, nhìn hết sức rộng rãi. Hơn nữa, trên tường xung quanh chính điện đều được chạm trổ những hình vẽ tinh tế, trên đỉnh điện lại được sơn những màu hết sức tráng lệ.

Ngay giữa chính điện có đặt một cái long ỷ toàn bằng vàng ròng. Ngày tường đó là chỗ ngồi của cung chủ Xích La, nhưng hiện tại Lạc Bắc ngồi ở đó còn Xích La và Bích Hải Tử thì cúi thấp đầu, run rẩy đứng bên dưới, ngay cả thở cũng không dám thở to.

Tất cả những đồ vật trong kho của Đồng Tước cung và Âm thần đạo đều được lấy hết ra đặt trước mặt Lạc Bắc.

Từ sau khi chiếm được Thương Lăng cung, Lạc Bắc hiểu rất rõ nhưng tông phái đều không cất chứa nhiều chi lợi phẩm nhưng cũng không thể thiếu, nói không chừng còn có một chút ngạc nhiên.

Hiện tại, chồng chất bên trái đại điện có hơn mười cái hòm sắt được xoa một lớp than đen, cho dù có để hàng năm vẫn không dễ bị gỉ.

Những hòm sắt đó đều cao tới nửa người, rộng một gang tay, nhìn rất nặng. Mà hiện tại, những cái hòm đó đều được mở ra, bên trong toàn là ánh sáng vàng chói mắt. Tất cả những cái hòm đó đều được dùng để đựng vàng, thậm chí trong mấy cái toàn là vàng khối.

341. Chương 318: Đánh Cướp

Bên cạnh mười cái hòm sắt to đó có đặt năm, sáu cái hòm gỗ to bằng một nửa. Nhưng chất liệu gỗ của chúng cũng hết sức rắn chắc, hơn nữa còn tỏa ra mùi thuốc đặc biệt. Những cái thùng đó được tạo ra từ

gỗ trầm. Thứ gỗ trầm này trên thế gian luôn có giá bằng vàng. Mà bên trong những cái hòm gỗ đó đều là châu báu và trang sức.

Minh châu tròn xoe, đá mắt mèo, ngọc lục bảo, ngọc huyết già, Thiên châu...đủ mọi loại bảo thạch. Giá trị của mấy cái rương này trên thế gian còn hơn xa mấy cái hòm đựng vàng kia.

Ngoại trừ số vàng bạc đó ra thì Đồng Tước cung và Âm Thần đạo còn có rất nhiều tranh, đồ cổ. Mấy thứ này nếu đem đi bán thì giá trị cũng không hề kém số lượng châu báu kia. Nhưng đối với Lạc Bắc, chúng cũng không có tác dụng.

Còn có một số nguyên liệu dùng để chế tạo Âm lân sa, nhưng do quá bẩn cho nên cũng không chất đồng lên.

Tuy nhiên cả hai môn phái cũng không có gì khiến cho Lạc Bắc ngạc nhiên hay vui mừng. Vì vậy mà giờ phút này, sắc mặt của Lạc Bắc trong mắt Xích La và Bích Hải Tử rất khó chịu.

- Trong rương này đựng cái gì?

Hiện tại chỉ duy nhất có một thứ Lạc Bắc không nhận ra đó là những cái bình lưu ly màu đỏ có rất nhiều trong kho của Âm Thần Đạo. Những cái bình đó nhìn có chút quái dị, mặc dù không có ánh sáng nhưng dường như có chút pháp lực dao động.

- Những cái đó đều là Huyết tủy.

Nghe thấy Lạc Bắc hỏi vậy, Bích Hải Tử vội vàng giải thích.

- Huyết tủy?

Lạc Bắc dừng một chút liền hiểu ra đó là thứ gì. Huyết Tủy! Đó chính là hỗn hợp chân nguyên và khí huyết lấy từ xác chết của người tu đạo. Đối với những người tu đạo luyện pháp quyết âm tà và thi đạo mà nói thì xác chết, khí huyết của người tu đạo đều là thứ để luyện chế pháp bảo. Huyết Tủy có nhiều tác dụng đối với việc luyện chế một số pháp bảo.

Đồng Tước cung và Âm Thần đạo đều là những tiểu phái hạng ba, so với Thương Lăng cung thì đúng là những kẻ sa cơ lỡ vận. Còn đối với Lạc Bắc mà nói thì không có gì dùng được, chỉ mất thời gian.

Hơn nữa những tiểu phái như Đồng Tước cung và Âm Thần đạo cũng chẳng có bao nhiêu đan dược chữa thương, đừng nói là đan dược cấp bậc cao. Vì vậy mà hiện tại tốc độ chữa trị của đám người Từ Hàng Tĩnh Trai hết sức chậm rãi. Điều đó càng khiến cho Lạc Bắc thêm nôn nóng. Cho nên vào lúc này, nghe thấy Bích Hải Tử giải thích đó chỉ là Huyết tủy để luyện chế pháp bảo âm tà, Lạc Bắc liền hừ mạnh một tiếng.

Do Lạc Bắc vừa mới xuất hiện đã giết mấy người Hồng Dật, thủ đoạn hết sức tàn nhẫn, hơn nữa tu vi so với Khuất Đạo Tử và đám người Xích La còn cao hơn nhiều, muốn bóp chết họ chẳng khác gì bóp chết một con kiến. Hơn nữa, hiện tại Xích La và Bích Hải Tử đã phát hiện ra cái người giống như người hầu đứng cách Lạc Bắc không xa, tấn ra đây tử khí lại chính là Khuất Đạo Tử. Tại vùng Bắc Mang, Khuất Đạo Tử là người có tu vi cao nhất vậy mà còn bị Lạc Bắc biến thành vật thí luyện thì hiện tại đối với Xích La và Bích Hải Tử, hẳn chẳng khác gì một Ma thần. Cho nên, nghe Lạc Bắc hừ lạnh một tiếng, cả hai người Xích La và Bích Hải Tử gần như nhũn hết cả hai chân.

- Lạc...chưởng giáo.

Sợ Lạc Bắc không vui giết chết mình, Bích Hải Tử run như cây sậy nhưng vẫn cố gắng lên tiếng. Bởi vì không biết phải xưng hô Lạc Bắc như thế nào, cho nên y đành dùng thân phận chưởng giáo Từ Hàng Tĩnh Trai để gọi hần.

- Âm Thần đạo chúng ta và Đồng Tước cung chỉ là những tiểu phái hạng ba không thể sánh được với mấy phái lớn. Mấy thứ này hiển nhiên là không lọt vào mắt của ngài. Có điều, ta góp nhặt nhiều Huyết Tủy như vậy cũng là vì lúc trước vô tình có được một phương pháp luyện chế pháp bảo của Hoàng Tuyền thiên ma trong thập phương thiên ma. Cái thứ này có lẽ đối với chưởng giáo có tác dụng. - Bích Hải Tử cắn chặt răng rồi nói ra thật nhanh.

Thật ra khi Lạc Bắc hỏi điều kiện gì để tha cho họ khỏi chết, Bích Hải Tử nói ra biết một chỗ cực âm có thể giúp cho việc luyện chế Thi thần. Nhưng khi nói xong, y cũng lo lắng điều kiện đó của mình không làm cho Lạc Bắc hài lòng, sợ hấn giết chết y. Khi đó, Bích Hải Tử đã có sự chuẩn bị trước. Nhưng hiện tại, do vô cùng hoảng sợ nên Bích Hải Tử cũng nói ra thứ đó.

- A? Phương pháp luyện chế pháp bảo của Hoàng Tuyền thiên ma trong Thập phương thiên ma?

Lạc Bắc biết ngày đó U Minh huyết ma hoành hành thiên hạ, đám bộ hạ thập phương thiên ma cũng đều là những nhân vật tuyệt đỉnh. Pháp bảo của những người đó sử dụng chắc chắn không thể tầm thường. Vì vậy mà khi nghe Bích Hải Tử nói vậy, ánh mắt Lạc Bắc sáng lên hơi liếc về phía y.

Bị Lạc Bắc liếc mắt, Bích Hải Tử lại chợt dạ liền lấy từ trong lòng ra một tấm xương trắng viết đầy chữ nhỏ ly ti đưa tới.

- Huyền Thần kỳ?

Thứ pháp bảo ghi tên trên đó hết sức bình thường nhưng khi Lạc Bắc nhìn thấy thì thất kinh. Cái pháp bảo này trước đây Lạc Bắc đã từng đọc được trong một cuốn điển tịch. Truyền thuyết, một khi nó được thi triển thì có thể hóa ra vô số U huyết hoàng tuyền, chuyên làm cho các loại pháp bảo khác bị ô uế còn lợi hại hơn Âm Lân sa tới cả trăm lần. Pháp bảo bình thường mà bị U huyết hoàng tuyền phun trúng thì lập tức bị bắn mà mất đi công hiệu. Mà sau khi sử dụng Huyết Thần kỳ còn có thể liên tục hóa ra Huyết thần tử hết sức lợi hại.

Lúc trước, Lạc Bắc cũng không biết cái pháp bảo này là pháp bảo lợi hại của Hoàng Tuyền thiên ma trong thập phương thiên ma. Hơn nữa, Lạc Bắc cũng chỉ cho nó là một vật. Nhưng hiện tại xem trên cái bảng xương này thì thấy cái pháp bảo này là một bộ gồm có mười vật, lúc phóng ra là một cây huyết kỳ có mười mắt, chiếm cứ mười vị trí tạo thành một cái trận pháp.

- Cái pháp bảo này hết sức lợi hại, sau này có lẽ dùng được.

Lạc Bắc chỉ nhìn qua một chút thì thấy nguyên liệu ghi trên đó cần một số lượng lớn Huyết tử nên biết nhất thời cũng không thể tìm đủ đồ để luyện chế. Suy nghĩ một chút, hấn liền thu cái bảng xương trắng đó vào trong người.

- Các người còn giấu thứ gì thì nhanh chóng giơ ra đây.

Sau khi cất kỹ tấm xương trắng, Lạc Bắc lại nói với Xích La và Bích Hải Tử. Cảm giác cướp bóc đám tay chân của Côn Luân khiến cho Lạc Bắc hết sức sảng khoái.

Lạc Bắc nhìn về phía Xích La khiến cho gã run lên, theo bản năng móc trong người ra một cái túi bằng tơ.

- Các người là người tu đạo tại sao lại cất giữ nhiều vàng bạc như vậy?

Vừa thấy Xích La lấy ra thứ đồ gì đó, Lạc Bắc liền nhú mày, giọng nói trở nên lạnh lùng.

Cái túi tơ mà Xích La móc ra rõ ràng toàn là ngân phiếu và giấy tờ đất. Những thứ này đối với Lạc Bắc không hề có tác dụng. Hơn nữa, hiện tại, Lạc Bắc đang đợi đám người Từ Hàng Tĩnh Trai chữa thương và xem có cách nào để nâng cao thực lực hay không. Xích La làm vậy, đối với hấn chính là lãng phí thời gian.

- Những thứ vàng bạc này dùng làm gì?

Xích La và Bích Hải Tử dường như không ngờ Lạc Bắc lại hỏi như vậy mà kinh hãi, quay sang nhìn nhau. Sau đó, Xích La lên tiếng một cách dè dặt:

- Vàng bạc có thể đổi lấy đồ luyện chế đan dược và pháp bảo, thậm chí là trực tiếp đổi lấy đan dược...

- Có thể đổi lấy nguyên liệu luyện chế pháp bảo và đan dược? - Lạc Bắc ngắt người. Hấn cảm thấy không hiểu tại sao người tu đạo lại dùng nguyên liệu để đổi lấy vàng bạc. Mà vàng bạc làm cách nào có thể đổi thẳng lấy đan dược?

Xích La và Bích Hải Tử cảm thấy nghi hoặc, trong suy nghĩ của họ thì Lạc Bắc phải biết những điều đó. Nhưng bọn họ không thể không trả lời câu hỏi của Lạc Bắc, vì vậy mà cả hai giải thích cẩn thận hơn:

- Có một chút tài liệu bình thường có thể mua được từ vài hiệu buôn trên thế gian. Mà có một số tài liệu đặc thù có thể thông qua cách thức treo thưởng để có người giúp mình tìm kiếm. Chẳng hạn như chúng ta muốn luyện chế một cái pháp bảo thì phải có một con cương thi chôn ở nơi địa âm. Với năng lực của chúng ta chưa chắc đã tìm được. Nhưng nếu có nhiều tiền mà nói thì những người phạm tặc kia đôi lúc lại tìm được cho chúng ta. Có một số môn phái luyện đan cũng cần tiền để thu mua, tìm kiếm nguyên liệu, cho nên bọn họ cũng luyện chế đan được để bán. Có điều đan được thì quý hơn tài liệu rất nhiều...

- Có tiền có thể sai khiến được cả ma quỷ.

Nghe ấy Xích La và Bích Hải Tử nói vậy, Lạc Bắc liền hiểu ra.

Vàng bạc đối với người tu đạo thật sự là không có tác dụng. Nhưng đối với người thường thì lại khác. Hơn nữa, lúc còn cô nhi, trước khi được Nguyên Thiên Y đưa tới La Phù, Lạc Bắc hiểu rất rõ một cái bánh mì cũng rất quan trọng với mình. Vì một cái bánh mì, thậm chí hắn có thể làm lụng cực nhọc vài ngày. Nếu có người muốn tìm một ít thảo dược rồi cho mấy lượng bạc, trong khi hắn biết chỗ có thứ đó vậy thì sẽ nghĩ hết cách để hái được thứ thảo dược đó.

342. Chương 319: Điều Kiện

Người tu đạo thì ít nhưng người thường thì nhiều không đếm xuể. Dưới sự sai khiến của tiền bạc, bọn họ sẽ có tác dụng không thể ngờ được.

Sự thật đó phần lớn người tu đạo đều biết, nhưng từ trước tới nay, Lạc Bắc chỉ toàn tâm tu luyện nên không nghĩ tới việc này. Khi nghe Xích La và Bích Hải Tử nói ra khiến cho Lạc Bắc hiểu được vàng bạc không phải là không có tác dụng.

Hơn nữa, lời nói của Xích La và Bích Hải Tử còn khiến cho Lạc Bắc hiểu được thân là chủ giáo của Từ Hàng Tinh Trai, không chỉ có tu vi cao là được mà còn phải chú ý tới những đệ tử khác. Bởi vậy, tiền bạc luôn là thứ quan trọng.

Lạc Bắc cũng hiểu rõ cho dù là Thất Hải Yêu Vương hay là chủ giáo của một môn phái khác thì về nhiều mặt, hắn còn biết quá ít. Chẳng hạn như thông qua cách nào để mua được tài liệu và đan dược, hắn hoàn toàn không biết.

Mà Côn Luân thì không chế phần lớn mạng lưới đó, dựa vào chút nhiệt huyết mà giao chiến với Côn Luân thì không đủ.

Lạc Bắc suy nghĩ thật nhanh rồi nhanh chóng vung tay thu lấy hết cả túi tơ tằm đựng ngân phiếu của Xích La. Sau khi thu mấy thứ đó, Lạc Bắc cũng chẳng vòng vo mà hỏi thẳng Xích La:

- Người nói với ta rằng phát hiện động phủ của người tu đạo thời thượng cổ? Nó ở đâu?

- Ai?

Đang ngồi trên long ỷ đột nhiên Lạc Bắc đứng dậy.

Bởi vì vào lúc này, Lạc Bắc đột nhiên cảm nhận một làn hơi thở rất mạnh đã tới trước Đồng Tước cung. Cảm giác đầu tiên của hắn rằng người này có tu vi rất cao. Hơn nữa, người đó cố tình để cho pháp lực dao động và khí tức tản ra, nếu không thì cho dù người đó tới cách Đồng Tước cung vài chục dặm, với tu vi của y, Lạc Bắc cũng không thể cảm nhận được.

Nhưng Lạc Bắc cảm thấy người đó làm thế cũng không phải là để diễu võ dương oai, thể hiện sự mạnh mẽ của mình mà là để cho hắn biết rằng người ta đã tới. Bởi vì Lạc Bắc có thể cảm nhận được uy thế của người đó mặc dù mạnh nhưng không hề có địch ý và sát khí. Nếu như người đó biết Lạc Bắc ở đây, y làm như vậy thì chính là tỏ ý muốn bái phỏng.

Lúc này, Xích La và Bích Hải Tử cơ bản không hề có cảm giác. Vốn Xích La đang định trả lời Lạc Bắc chỗ địa cung ở đâu thì nhìn thấy Lạc Bắc đứng dậy, y không hiểu có chuyện gì xảy ra nên sợ hãi mà lùi lại.

Xích La và Bích Hải Tử vừa mới lui lại một bước thì cánh cửa điện cũng vang lên một tiếng động, Nạp Lan Nhược Tuyết xuất hiện.

- Tu vi và chân nguyên của người này thật sự không hề kém ta.

Nạp Lan Nhược Tuyết vừa mới vào liền nghiêm giọng nói với Lạc Bắc.

- Có người đến đây?

Xích La và Bích Hải Tử nghe thấy Nạp Lan Nhược Tuyết nói vậy thì mới hiểu ra là dường như có người đang tới nơi này. Nhưng càng như vậy, thì hai người lại càng căng thẳng. Bởi vì mãi cho tới lúc này, bọn họ đều không cảm nhận được hơi thở nào khác thường. Chỉ từ điểm này thì tu vi của Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết cao hơn họ nhiều lắm.

- Dường như người đó không có địch ý. - Nghe thấy Nạp Lan Nhược Tuyết nói vậy, Lạc Bắc liền gật đầu.

.....

Người đang bay tới Đồng Tước cung không chỉ có một mà là hai người.

Mà người cổ tình tản ra pháp lực dao động để cho Lạc Bắc cảm nhận được là một người mặc áo bào đỏ thẫm, nhìn hết sức tao nhã. Còn bên cạnh y là một bóng người gần như trong suốt.

Cái bóng người trong suốt kia không hề để lộ một chút pháp lực dao động hay khí tức. Chỉ có điều mũi của y thì hơi phập phồng như đang truy tìm mùi của một cái gì đó. Khi còn cách Đồng Tước cung chừng ba mươi dặm, ánh mắt của cái bóng trong suốt liền nhìn về phía Đồng Tước cung. Mà toàn thân của y đột nhiên biến mất ngay bên cạnh của người thanh niên mặc áo bào đỏ.

Mà hành vi của người thanh niên kia cũng chứng thực phán đoán của Lạc Bắc. Khi còn cách Đồng Tước cung chưa tới trăm trượng, y liền đứng lại rồi lên tiếng:

- Tại hạ Đồng Bất Cố cầu kiến Lạc Bắc.

Giờ phút này, khí tức và pháp lực dao động của người thanh niên áo bào đỏ cũng thu lại. Mà thanh âm của y mặc dù không to nhưng lại không thể khuếch tán, nó như một sợi dây trắng tắp xuyên vào trong Đồng Tước cung. Còn bên ngoài Đồng Tước cung thì không một ai nghe thấy y nói cái gì.

- Người vào đi. - Một âm thanh có lực cũng từ trong Đồng Tước cung vọng ra.

Cửa ra vào của Đồng Tước cung là một cái con đường hai bên có nhiều ngôi mộ cũ nát, nhìn hết sức khủng bố. Nhưng người thanh niên kia nghe thấy âm thanh đó cũng chẳng hề nhú mày, không hề do dự mà nhanh chóng lao theo con đường đó.

.....

- Người là ai? - Trong chính điện của Đồng Tước cung, Lạc Bắc nhìn thẳng vào người thanh niên mà hỏi.

Mặc dù từ đầu người thanh niên đó đã nói tên của mình nhưng đối với Lạc Bắc mà nói thì cái tên chẳng có ý nghĩa gì cả. Cái hắn cần biết đó là thân phận của người thanh niên kia, y đại diện cho thế lực nào.

- Ta là người Trạm Châu Trạch Địa. - Đồng Bất Cố nở một nụ cười ôn hòa. Đồng thời y cũng quan sát Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết.

- Trạm Châu Trạch địa?

Nét mặt của Lạc Bắc vẫn thản nhiên. Bởi vì khi người thanh niên đó tới cách Đồng Tước cung chừng trăm trượng, hắn đã cảm nhận hơi thở khác biệt của y. Chỉ có điều duy nhất khiến cho Lạc Bắc kinh ngạc đó là pháp lực dao động của đệ tử Ma môn vốn hết sức âm lệ, khiến cho người ta khó chịu. Nhưng người thanh niên này lại tản ra pháp lực dao động giống như một làn gió mát.

- Ta tới đây là mang tới cho người một ít đồ vật và nói cho người biết một số tin tức.

Đồng Bất Cố không trả lời câu hỏi của Lạc Bắc, mà cũng không để cho hắn hỏi tiếp. Y chỉ hơi cười cười, vung tay lên, bắn ra một cái bình ngọc màu xanh dương tới trước mặt Lạc Bắc:

- Mấy thứ này hiện nay chắc là có tác dụng đối với người.

- Tử Hư ngọc đan?

Lạc Bắc vừa mới mở cái bình ngọc ra thì một làn hương có vị ngọt lập tức tràn ra ngoài. Nạp Lan Nhược Tuyết lập tức nhận ra trong cái bình ngọc này có chứa Tử Hư Ngọc đan dùng để bổ sung chân nguyên và chữa thương rất tốt. Trong cái bình đó ít nhất có khoảng một trăm viên Tử Hư ngọc đan to bằng hạt đậu. Với số lượng đan dược này để cho đám người Từ Hàng Tĩnh Trai chữa thương cũng phải còn hơn một nửa. Mà bản thân chúng là đan dược thượng giai nên đối với Lạc Bắc lại càng có tác dụng lớn.

Thấy Nạp Lan Nhược Tuyết chỉ cần liếc mắt đã nhận ra đó là thứ đan dược gì, Đông Bất Cố cười cười, ngửa đầu lên nói với Lạc Bắc:

- Trong ba ngày này, Kỳ Liên Liên Thành sẽ không nhận được tin tức của các người. Nhưng qua ba ngày, chắc chắn y sẽ tới đây.

Lạc Bắc đẩy cái bình lại, trầm mặc một lát, đột nhiên nhìn Đông Bất Cố chằm chằm mà hỏi:

- Người có thân phận thế nào ở Trạm Châu Trạch Địa?

- Thân phận của ta ở Trạm Châu Trạch Địa chỉ dưới ba người. - Đông Bất Cố trả lời:

- Còn có bốn người nữa có thân phận tương đương với ta.

Nạp Lan Nhược Tuyết hơi giật mình:

- Hóa ra người chính là một trong Ngũ công tử của Trạm Châu Trạch Địa.

- Tiểu thư quá khách khí. - Đông Bất Cố đột nhiên nở nụ cười, nhìn Nạp Lan Nhược Tuyết nói:

- Ta biết người núi Chiêu Diêu gọi người là tiểu thư. Ta không biết tên của người, cho nên gọi vậy người không cảm thấy thất lễ chứ? Đúng vậy! Ta chính là một trong Ngũ công tử của Trạm Châu Trạch Địa. Có điều thường thì mọi người gọi chúng ta là Ngũ ma đầu.

Thân phận của người thanh niên mặc áo bào đỏ làm cho Lạc Bắc hơi khiếp sợ. Hắn cũng đã được nghe nói tới những người có thân phận cao nhất của trạm châu trạch địa chính là ba Đại thiên ma và ngũ ma đầu. Có thể nói, người thanh niên này ở Trạm Châu Trạch Địa thực sự không phải là nhân vật tầm thường. Nhưng càng như vậy, hắn lại càng bình tĩnh.

- Ta và Trạm Châu Trạch Địa của các người không có liên quan. Tại sao người lại tới giúp ta? Người đại diện cho bản thân mình hay là vì Trạm Châu Trạch Địa? - Lạc Bắc nhìn Đông Bất Cố và lên tiếng hỏi.

- Tất nhiên ta đại diện cho Trạm Châu Trạch Địa tới đây. - Đông Bất Cố nhún vai, nhưng nét mặt hết sức chân thành:

- Mặc dù trạm Châu trạch địa chúng ta và người không có quan hệ nhưng chúng ta có cùng một kẻ địch.

Đông Bất Cố liếc nhìn Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết rồi nói tiếp:

- Cho dù là Trạm Châu Trạch Địa hay núi Chiêu Diêu thì cũng không có năng lực chống lại Côn Luân.

Lạc Bắc nhìn Đông Bất Cố nhưng không nói tiếng nào.

Đông Bất Cố lại nói:

- Trạm Châu trạch Địa chúng ta làm như vậy chỉ là muốn sau này, nếu lúc nào chúng ta cần sự giúp đỡ thì người có thể niệm tình chuyện hôm nay mà ra tay.

Ánh mắt của Nạp Lan Nhược Tuyết lại nhìn về phía Đông Bất Cố.

Trên thực tế, người Ma môn luôn làm việc độc ác, không từ bất cứ một thủ đoạn nào. Nên cho dù là Nạp Lan Nhược Tuyết hay Lạc Bắc cũng đều không có hảo cảm đối với người Ma môn. Nếu Đông Bất Cố nói muốn liên minh với Lạc Bắc thì ngược lại còn khiến cho hắn và nàng nghi ngờ.

343. Chương 320: Hắc...không Biết

Nhưng Đông Bất Cố lại không nói vậy, cũng chẳng cần sự báo đáp. Bởi vì sau chuyện này, cơ bản không ai có thể nói trước. Hơn nữa, người như Đông Bất Cố lại có sự khác biệt hoàn toàn với những ẩn tượng về

người Ma môn. Ít nhất, Nạp Lan nhược tuyết và Lạc Bắc, đều có thể cảm nhận được sự thành khẩn của y. Mà Đông Bất Cố càng không tầm thường thì càng chứng tỏ thực lực của trạm châu trạch địa.

- Các người muốn ta nợ một cái nhân tình? - Lạc Bắc nhìn Đông Bất Cố chăm chú:

- Người thay mặt Trạm Châu Trạch Địa nhắn về phía ta một cái ý tốt? Ít nhất có thể nói hiện tại các người không phải là kẻ địch của ta, có những lúc có thể đứng cùng một chiến tuyến với ta.

Đông Bất Cố giật mình. Âm thanh của Lạc Bắc mặc dù không to nhưng cũng khiến cho y phải rùng mình. Lạc Bắc chỉ cần liếc mắt là nhận ra ý tưởng của bọn họ.

Nhưng sau khi giật mình, Đông Bất Cố liền gật đầu. Bởi vì nếu Lạc Bắc đã hiểu suy nghĩ của bọn họ, nếu còn muốn tìm một cái cớ nào khác thì còn khiến cho Lạc Bắc nghi ngờ thành ý của họ.

- Ta không từ chối ý tốt của các người. - Lạc Bắc liếc mắt nhìn Đông Bất Cố:

- Nhưng ý tốt của các người vẫn còn chưa đủ.

- Chưa đủ? - Đông Bất Cố không ngờ Lạc Bắc lại nói như vậy, nên hơi ngạc nhiên một chút.

- Đúng thế. Nếu như các người xuất hiện ở núi Đại Đông thì thành ý là đủ. Nhưng hiện tại các người mới tới. - Lạc Bắc lạnh lùng nhìn Đông Bất Cố:

- Ta biết các người định chờ xem ta có thực lực như thế nào, có thể kéo theo bao nhiêu lực lượng. Nếu như ta không có được một lực lượng tương ứng thì các người cũng không xuất hiện. Hiện tại, các người chỉ đưa ra một điều kiện như vậy mà muốn ta nợ một chút nhân tình thì đối với ta mà nói là chưa đủ.

Nét mặt của Đông Bất Cố trở nên nghiêm trang. Y nhìn Lạc Bắc rồi hỏi:

- Vậy người thấy phải có điều kiện như thế nào thì mới vừa lòng?

- Người ở lại bên ta, giúp sức cho ta. - Không hề có chút do dự, Lạc Bắc nói thẳng với Đông Bất Cố.

Đông Bất Cố hơi ngạc nhiên.

Ở lại bên cạnh Lạc Bắc, giúp sức cho hắn... Yêu cầu này của Lạc Bắc khi Xích La và Bích Hải Tử nghe thấy đầu bắt ngờ và cảm thấy có phần ngông cuồng.

Một trong Ngũ công tử của Trạm Châu Trạch Địa nắm trong tay bao nhiêu lực lượng?

Người như y làm thế nào lại vì Lạc Bắc mà giúp sức?

Nhưng điều khiến cho Xích La và Bích Hải Tử phải mở to mắt ra là vì sau một chút ngạc nhiên, Đông Bất Cố liền cười cười rồi gật đầu, nói:

- Được! Ta đồng ý với điều kiện của người.

Với thân phận và thực lực của Đông Bất Cố, theo lý mà nói thì không thể đồng ý với điều kiện của Lạc Bắc. Nhưng không ngờ y lại đáp ứng một cách dễ dàng. Trên thực tế, nguyên nhân cũng hết sức đơn giản, khi y quyết định nhúng tay vào việc tranh đấu giữa Lạc Bắc và Kỳ Liên Liên Thành thì y đã quyết định sử dụng tất cả lực lượng của mình mà đứng về phía Lạc Bắc.

Gia nhập Trạm Châu Trạch Địa, y luôn muốn được báo đáp. Trăm viên Tử Hư Ngọc Đan đối với Trạm Châu Trạch Địa mà nói thì không là cái gì. Nhưng việc sửa đổi tin tức trong Cơ quan vân hạc, kéo dài thêm mấy ngày đối với Trạm Châu Trạch Địa đã là một cái giá rất nặng.

Nhưng quan trọng ở chỗ, Đông Bất Cố cho đây là lúc mà Trạm Châu Trạch Địa tỏ ý tốt với Lạc Bắc thì hắn lại không cho là thời điểm đúng đắn.

Trong suy nghĩ của Lạc Bắc, thì nếu như Trạm Châu Trạch Địa có đủ thành ý thì đã xuất hiện ở núi Đại Đông chứ không phải chờ tới lúc này.

Đông Bất Cố cũng hiểu được suy nghĩ của Lạc Bắc. Nếu như Trạm Châu Trạch Địa nhúng tay vào thì có khả năng một số người sẽ không chết. Mà ý của Lạc Bắc cũng tập trung về điểm đó. Mãi sau này, Trạm

Châu Trạch Địa mới tới khiến cho hai bên giống như một thứ giao dịch. Bản thân họ mặc dù không có gì đáng trách nhưng Lạc Bắc lại không thích điều đó.

Nếu Lạc Bắc từ chối ý tốt của Trạm Châu Trạch Địa, vậy thì những gì mà Trạm Châu Trạch Địa đã phải bỏ ra sẽ không được thu trở lại. Hơn nữa, cũng chẳng ai biết, tương lai, Trạm Châu Trạch Địa sẽ phải tổn thất nhiều tới đâu.

Sau khi biết Lạc Bắc đã tỉnh lại, đánh chết Hồng Dật, Đông Bất Cố quyết định nhúng tay vào trận đấu giữa Lạc Bắc và Kỳ Liên Liên Thành. Lúc này, y đã cảm nhận được trên người của tên đệ tử La Phù đường như có một thứ tiềm lực không ai biết trước. Y cũng có một thứ trực giác Lạc Bắc rất quan trọng đối với Trạm Châu Trạch Địa.

Y không hề muốn Lạc Bắc đứng ở thế đối lập với Trạm Châu Trạch Địa. Hơn nữa, điều kiện của Lạc Bắc cũng khiến cho Đông Bất Cố cảm nhận được hẳn khác với những người khác.

Người có gan đưa ra điều kiện bắt y phải giúp sức...trên đời này gần như không có một ai.

.....

- Đường như ngươi có sự khác biệt rất nhiều đối với người Ma môn.

Lạc Bắc cũng không để ý tới việc Đông Bất Cố nhanh chóng đồng ý. Hắn quan sát Đông Bất Cố rất kỹ, cũng không hề thấy một chút âm tà, giả dối trong mắt của y mà chỉ có một sự chân thành. Điều này khiến cho Lạc Bắc cảm nhận Đông Bất Cố có thể tin tưởng.

- Thật ra ở Trạm Châu Trạch Địa chúng ta có rất nhiều người như vậy. - Nghe thấy Lạc Bắc hỏi vậy, Đông Bất Cố nở nụ cười tao nhã:

- Những năm qua, dưới chỉ thị của lão đầu, chúng ta cố gắng thay đổi cách thức hành động của mình, chú ý tạo ấn tượng trong suy nghĩ của thế nhân...

- Lão đầu?

- Lão họ Chung. Nhưng chúng ta không biết tên của lão vì vậy gọi là lão đầu. Có điều người ngoài thường gọi lão là Bán Diện Thiên ma

- Bán Diện thiên ma? - Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết liếc mắt nhìn nhau. Khi nghe thấy cái tên đó, cả hai đều nghĩ tới một số những lời đồn và những đoạn có liên quan đọc được trong điển tịch... Trong ấn tượng của hai người thì trong ba đại thiên ma của Trạm Châu Trạch Địa, Bán Diện Thiên ma được giới thiệu nhiều nhất. Tất cả đều liên quan tới sự độc ác, tàn bạo và âm tà. Nhưng bây giờ nghe Đông Bất Cố gọi lão là lão đầu, nhìn thấy khi y nói tới lão liền nở nụ cười ôn hòa, cả hai lại thấy Bán Diện Thiên ma hoàn toàn khác với trong truyền thuyết.

- Những năm qua, lão vẫn bắt chúng ta phải chú ý tới hành động của mình, bắt chúng ta phải làm những việc đạo lý của thế gian. Trước kia chúng ta cũng không hiểu được điều đó. - Đông Bất Cố vươn vai:

- Trong suy nghĩ của người tu đạo thì chúng ta là ma, tại sao phải phải nói chuyện đạo lý? Hơn nữa, mấy trăm năm qua, chúng ta làm việc cũng không theo đạo lý, muốn làm gì thì làm. Ngay từ đầu chúng ta cứ nghĩ lão đầu hồ đồ, tự đục tường nhà. Nếu chúng ta nói đạo lý thì người ta đâu còn sợ chúng ta nữa? Có điều sau đó thì rất nhiều người chúng ta hiểu được rằng lão có lý.

- Trạm Châu Trạch Địa chúng ta mặc dù là những người thích hợp tu luyện công pháp Ma môn nhưng cũng không thể tồn tại độc lập trên thế gian này. - Thấy Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết như khó hiểu, Đông Bất Cố liền giải thích:

- Nhất là Trạm Châu Trạch Địa chúng ta lại có thực lực như vậy, muốn cho Côn Luân không tiêu diệt được, muốn có thể nổi lên thì cần rất nhiều thứ. Nhưng ngay từ đầu, chúng ta phát hiện ra mình muốn có được thứ tốt là rất khó. Bởi vì người Ma môn chúng ta, trong suy nghĩ của người khác cơ bản không biết nói tới đạo lý, bất chấp thủ đoạn, vì lợi ích của mình, lấy giết chóc để tồn tại. Vì vậy mà gần như toàn bộ mọi người sợ hãi, khi tiếp xúc không dám tiếp nhận điều kiện của chúng ta. Vì thế mà sau đó, từ từ chúng ta mới phát hiện ra lão đầu nhìn thấu rõ hơn chúng ta nhiều. Ngay từ đầu, lão mặc kệ phương thức hành động của mọi người trong Trạm Châu Trạch Địa là bởi vì chỉ có vậy chúng ta mới có thể sống sót. Nhưng khi

Trạm Trạm Châu Trạch Địa có thể đứng vững, nếu cứ tiếp tục như vậy thì lại gây ra sự cản trở đối với việc lớn mạnh của chúng ta. Vì vậy mà trong những năm qua, rất nhiều người chúng ta thực hiện theo lệnh của lão, cũng đã làm cho nhiều người bắt đầu thay đổi suy nghĩ.

- Không thể ngờ được, trong Trạm Châu Trạch Địa lại có nhân vật như vậy.

Mặc dù Lạc Bắc không biết Bán Diện nhân ma có tu vi như thế nào nhưng nghe thấy Đông Bất Cổ nói vậy, hẳn có thể khẳng định được Bán Diện nhân ma chắc chắn là một nhân vật kinh thế hãi tục. Hoặc chỉ có những nhân vật như Bán Diện nhân ma và Bắc Minh vương mới có thể giúp cho núi Chiêu Diêu và Trạm Châu Trạch Địa tồn tại.

- Tại sao ngươi lại lấy điều kiện để cho ta ở bên cạnh ngươi, giúp sức ngươi làm điều kiện hợp tác với Trạm Châu Trạch Địa? - Đông Bất Cổ nhìn Lạc Bắc rồi không nhịn được hỏi câu đó.

- Bởi vì ta không biết gì về người Trạm Châu Trạch Địa các ngươi, có thể nói cũng không tin tưởng. - Lạc Bắc trả lời thẳng Đông Bất Cổ:

- Nếu ngươi đồng ý, tiếp xúc một thời gian ta có thể phán đoán được nên tin tưởng hay không. Còn nữa, tu vi của ngươi rất cao. Có thể nói Trạm Châu Trạch Địa là một nhân vật lớn trong chống lại Côn Luân, ngươi lại là một nhân vật có thân phận cao trong thế lực đó. Còn chuyện một môn phái phát triển cần có thế lực như thế nào, hay thông qua những thế lực và tổ chức gì, phải xây dựng cấu trúc ra sao thì ngươi rõ hơn ta. Có lẽ ta có thể học được từ ngươi rất nhiều thứ.

344. Chương 321: Bắt Đầu Một Điều Có Ý Nghĩa

- Quả nhiên ta không nhìn nhầm người. - Đông Bất Cổ nhìn Lạc Bắc mà cười:

- Hóa ra ngươi đã hiểu được muốn có thực lực chống lại Côn Luân thì không phải chỉ có tu vi cao, giết được nhiều cao thủ của chúng là được.

Lạc Bắc liếc mắt nhìn Đông Bất Cổ:

- Đối với tình hình hiện tại, ngươi có đề nghị gì không?

- Đề nghị?

Đông Bất Cổ suy nghĩ một chút rồi nói với Lạc Bắc:

- Thật ra ta muốn hỏi một vấn đề. Nguyên Thiên Y...sư phụ của ngươi còn sống hay đã chết? Bởi vì đề nghị của ta có liên quan tới vấn đề này.

- Sư phụ của ta còn sống hay đã chết? Ngươi nói vậy là có ý gì? - Lạc Bắc giật mình. Một thứ cảm giác không hay tràn ngập trong đầu hắn.

Đông Bất Cổ hơi ngạc nhiên. Y liếc mắt nhìn Nạp Lan Nhược Tuyết rồi lại nhìn nét mặt của Lạc Bắc. Sau một lát, Đông Bất Cổ liền lên tiếng dò hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi không biết chuyện gì về sư phụ của ngươi?

- Sau khi ta rời khỏi La Phù liên không nhận được tin tức của người nữa.

Hiện tại tâm tính của Lạc Bắc rất cao. Cho dù có chuyện gì xảy ra cũng khó tác động tới tinh thần của hắn. Tuy nhiên câu nói của Đông Bất Cổ đủ khiến cho hơi thở của hắn có chút dồn dập:

- Các ngươi biết được tin gì của người?

Hắn không hề biết tới việc Nguyên Thiên Y tới Côn Luân... Đông Bất Cổ và Nạp Lan Nhược Tuyết đều không thể tin nổi vào việc này. Nhưng Đông Bất Cổ vẫn nhanh chóng trả lời:

- Sau khi ngươi vào Thục Sơn, lão liền tới Côn Luân, khiêu chiến với Hoàng Vô Thần. Nghe nói, A Nan Đồ và La Thần Tướng đều chết trong tay lão, thậm chí mấy nhân vật trong thập đại kim tiên cũng bị trọng thương. Nhưng sau đó, lão lại bị bại dưới sự liên thủ của Hoàng Vô Thần và Cửu Bạt. Có một vài người

đồn rằng lão đã bỏ mình. Có người lại nói, trong trận chiến ấy, lão đã vượt qua kiếp nạn của mình, thoát khỏi trần thế đi thăm dò sự ảo diệu của vũ trụ.

- Cái gì?

Một làn pháp lực dao động cực mạnh từ người Lạc Bắc tản ra khiến cho tất cả những ngọn đèn trong đại điện phụt tắt. Bao nhiêu chén đĩa cũng lập tức vỡ nát. Mà trong đầu Lạc Bắc như có một tiếng sấm nổ tung.

Trên thực tế việc Nguyên Thiên Y đánh tới Côn Luân, khiêu chiến Hoàng Vô Thần, các thế lực lớn đều biết. Mà rất nhiều người cũng cho rằng Lạc Bắc sớm biết điều đó... Cho nên những người biết việc đó khi tiếp xúc với Lạc Bắc cũng không nói cho hắn biết... Chuyện này hết sức trùng hợp. Rất nhiều người đều biết, nhưng Lạc Bắc lại có bản không biết tới tin tức của sự phụ mình.

Đầu óc Lạc Bắc trống rỗng, tay chân lạnh như băng.

Không có một từ ngữ nào có thể khiến cho Đông Bất Cố hình dung được sự rung động của Lạc Bắc lúc này, hay diễn tả được tâm trạng của hắn.

Từ sau khi hắn rời khỏi La Phù, trong một thời gian rất dài, trong lòng hắn chỉ có một mục tiêu duy nhất đó là phải tu luyện được bản mệnh kiếm nguyên, trở lại La Phù gặp lại Nguyên Thiên Y và lão Triệu Nam.

Bởi vì đối với Lạc Bắc mà nói, La Phù giống như là nhà của hắn. Nguyên Thiên Y, lão Triệu Nam chính là người thân của hắn.

Nhưng hiện tại, hắn lại nghe nói tới việc sự phụ mình có khả năng không còn...

Nạp Lan Nhược Tuyết nhẹ nhàng đỡ hai cây nến bị pháp lực dao động của Lạc Bắc làm đổ. Bởi vì nàng biết được đây chính là thời điểm tốt nhất để cho Lạc Bắc im lặng một chút.

Khi lần đầu tiên nhìn thấy Lạc Bắc và Thái Thúc, Nạp Lan Nhược Tuyết đã cảm thấy sự khác biệt của hắn với những người tu đạo khác. Trên người hắn có một sự dịu dàng mà những người tu đạo khác không có, mà cũng có thể nói đó là nhân tính. Phần lớn người tu đạo sau khi có được lực lượng đều coi mình như ở trên cao, khiến cho bọn họ tràn ngập một sự lợi dụng và lạnh lùng, không còn chút nhân tính của con người... Nhưng trên thực tế cho dù là ai, có được lực lượng mạnh tới đâu thì cũng vẫn là con người chứ không phải là thần. Ít nhất, Nạp Lan Nhược Tuyết cũng nghĩ như vậy.

Đông Bất Cố cũng không nói gì khiến cho cả đại điện hoàn toàn yên tĩnh.

.....

“ Sự phụ...có khả năng chết rồi sao? “

Tay chân Lạc Bắc lạnh như băng. Trong đầu của hắn hiện ra hình ảnh Nguyên Thiên Y đứng trên đỉnh núi vô danh trong dãy La Phù như hòa tan vào với trời đất.

Cho dù hiện tại, Lạc Bắc nhìn thấy người tu đạo nào cũng không thể sánh được với Nguyên Thiên Y.

Nếu trước kia, vấn đề như vậy Lạc Bắc cơ bản không hề suy nghĩ. Bởi vì với hắn, con người có ai mà không chết. Nhưng hiện tại, Lạc Bắc biết cho dù kẻ nào có chết, thì theo đạo lý một khi đã tu luyện Nội đan đạo pháp có được Nguyên anh thì có thể đoạt xác người khác mà sống lại. Nhưng mấy ngàn năm qua, bao nhiêu người có tu vi cao đều chết hết... Tu được Nguyên Anh, Nam Ly Việt chết, Hồng Dật chết... Thậm chí cả bốn trăm năm trước, U Minh huyết ma và Thập phương thiên ma cũng đều chết hết. Không có người nào là không chết.

Mà cái gọi là thoát ly trần thế, thành tiên thành phật, phi thăng mà đi đều là những chuyện hư vô mờ mịt. Trên đời này, sự phụ có thể bỏ qua tất cả, thoát ly khỏi trần thế này sao?

Nếu sự phụ không chết thì với thân phận của hắn bị lộ, Kỳ Liên Liên Thành xuất hết các thế lực đuổi giết mình mà sự phụ lại để cho nhiều người làm thế hay sao?

Người kính ta một tấc, ta trọng người một trượng. Người lán ta một thước, ta át người một trượng. Đó là nguyên tắc của La Phù. Vì vậy mà trên thế gian, biết bao người sợ hãi La Phù, có bao người nguyện vì La Phù mà chết.

Tâm Lạc Bắc từ từ nặng trĩu.

Nhưng cơ bản hắn không muốn tin rằng sự phụ của mình không còn tồn tại. Người lại đi trước khi hắn trở lại La Phù.

Vì vậy mà trong tâm của hắn cơ bản không hề có một cái nào gọi là đáp án.

- Ta không biết người còn sống hay chết.

Rất lâu sau, Lạc Bắc hít một hơi thật sâu rồi từ từ nói ra câu đó. Sắc mặt hắn tái nhợt, nói với Đông Bất Cố:

- Có khả năng ta phải tìm được người đã đánh với người ở Côn Luân, hoặc là ta phải quay trở lại La Phù mới có thể biết được câu trả lời.

Đông Bất Cố gật đầu, cũng không nói tiếp về vấn đề này nữa mà nói sang chuyện khác:

- Vốn ta định nếu sự phụ ngươi chưa chết thì chúng ta quay trở về La Phù. Chỉ cần có sự phụ ngươi, Kỳ Liên Liên Thành cũng không thể giết được ngươi. Chỉ sợ trên đời này, không một ai có thể giết được ngươi. Nhưng ngươi lại không thể xác định được sự phụ mình chết hay chưa, nên ít nhất hiện tại chúng ta không thể quay lại La Phù. Bởi vì rất có thể Côn Luân đã cho mai phục quanh đó, chờ chúng ta trở về. Hoặc có thể, nếu sự phụ ngươi không còn, Côn Luân đã hoàn toàn không chế nơi đó.

Ngừng một chút, Đông Bất Cố lại nói với Lạc Bắc:

- Sở dĩ ta nói vậy là bởi vì ngươi đã giao thủ với Kỳ Liên Liên Thành nên hiểu rõ tu vi và thực lực của y hơn chúng ta. Mặc dù tu vi của ngươi đã tăng lên nhiều. Nếu dựa vào tu vi và pháp thuật, ba người chúng ta liên thủ cũng không phải sợ, có thể quyết chiến với y một trận. Nhưng cái pháp bảo Hạo Thiên kính quá mạnh. Nó không chỉ có thể phong ấn một cái pháp thuật để dùng đối phó với đối thủ mà bản thân nó có sức phòng ngự quá mạnh. Với tu vi của y, có thêm cái pháp bảo đó chỉ sợ không ai có thể uy hiếp được. Vì vậy mà cho dù ba người chúng ta liên thủ cũng không phải là đối thủ của y.

- Vậy bây giờ ngươi nghĩ xem chúng ta nên làm như thế nào?

Lạc Bắc liếc mắt nhìn Đông Bất Cố, sắc mặt lại trở nên kiên nghị. Vốn với tâm tính của hắn, nếu chỉ có một mình, cho dù biết Côn Luân có giảng thiên la địa võng ở La Phù thì hắn cũng phải liều mạng quay về xem ngôi nhà của mình, xem sự phụ có còn hay không, xem lão Triệu Nam bây giờ ra sao. Nhưng hiện tại, hắn không chỉ có một mình. Ngoại trừ bỏ thân phận truyền nhân của La Phù ra thì bên cạnh hắn còn có rất nhiều đệ tử mà Minh Nhược đã phó thác, lại còn có tiểu Trà và tiểu Ô Cầu. Cho dù bên cạnh hắn không có ai thì cũng còn có rất nhiều người mà Lạc Bắc phải quan tâm, chẳng hạn như Thái Thúc, Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng. Vận mệnh của họ đã gắn liền với hắn. Hắn không thể chết một cách dễ dàng. Vì vậy mà khi bản mệnh kiểm nguyên bị hủy, hắn mới dựa vào ý chí và niềm tin khiến cho bản thân sống lại. Mà hiện tại, hắn biết Đông Bất Cố không hề nói dối. Kỳ Liên Liên Thành thật sự là thiên tài trăm năm khó gặp, việc này không liên quan gì tới thời gian tu đạo dài hay ngắn. Đó là do một sự cố chấp ở trong lòng khiến cho tu vi của y mới có thể đạt tới được mức như vậy. Lạc Bắc hiểu rất rõ, tu vi của Kỳ Liên Liên Thành có lẽ đã đạt tới Nguyên Anh đại thành. Cho dù Lạc Bắc đã đột phá tới tầng thứ tám của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh, nhưng chưa thể tu luyện được một cái nguyên thần thứ hai trong một vạn ba nghìn chư thiên, chưa có được cái bản mệnh kiểm nguyên thứ hai thì cho dù là uy lực chân nguyên hay pháp thuật, hắn đều không thể làm gì được Kỳ Liên Liên Thành.

345. Chương 322: Bí Mật Của Bắc Minh Vương.

Tới tu vi như của Lạc Bắc và Kỳ Liên Liên Thành, mặc dù chỉ chênh lệch một chút nhưng phản ứng đối địch cũng có sự khác biệt rất nhiều. Chẳng hạn như Hồng Dật cũng đã tu luyện tới cảnh giới Nguyên Anh xuất thể, cho dù thân thể bị đánh nát, Nguyên Anh không chết. Cảnh giới đó cũng chỉ kém Nguyên Anh

đại thành một chút mà thôi. Nhưng một chút đó đủ để khi y đối mặt với Lạc Bắc cũng không phải là địch thủ.

Đông Bất Cố nói đúng. Nếu không có Hạo Thiên Kính thì chỉ cần hai người Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết là có thể đối phó được với Kỳ Liên Liên Thành. Bởi vì pháp thuật của Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết tu luyện đều là những pháp thuật đứng đầu trên thế gian, không hề kém Đại Đạo như thiên quyết của Kỳ Liên Liên Thành. Cho dù hạn chế về mặt kinh nghiệm, nhưng cả hai người đấu ngang tay với y cũng không sao.

Nhưng hiện tại, Kỳ Liên Liên Thành lại có Hạo Thiên kính trong tay. Đây là cái pháp bảo có tính chất quyết định trong trận chiến Kinh Đình bốn trăm năm trước. Đối với Lạc Bắc, hắn vẫn còn nhớ rõ bản mệnh kiếm nguyên của mình đã vượt qua phần lớn pháp thuật trên thế gian vậy mà không phá được sự phòng ngự của Hạo Thiên kính.

Hơn nữa, Lạc Bắc có thể cảm nhận được Kỳ Liên Liên Thành sử dụng Hạo Thiên kính cơ bản chẳng mất nhiều chân nguyên. Như vậy, cho dù Lạc Bắc, Nạp Lan Nhược Tuyết và Đông Bất Cố liên thủ cũng không thể phá được Hạo Thiên Kính mà chết trong tay Kỳ Liên Liên Thành.

Hơn nữa, Kỳ Liên Liên Thành cũng là một con cờ trong bàn cờ khổng lồ của Côn Luân. Hiện tại, Lạc Bắc thật sự vẫn chưa thể đối đầu với Kỳ Liên Liên Thành và Côn Luân được.

- Ta không biết trên người của ngươi có chuyện gì. Nhưng tu vi và thực lực của ngươi tăng lên vẫn chưa thể sánh được với Kỳ Liên Liên Thành. Nhưng trên người ngươi lại có tiềm lực dường như còn hơn cả y. - Sau khi nghe Lạc Bắc nói vậy, Đông Bất Cố suy nghĩ một lúc rồi nói với Lạc Bắc:

- Ta cảm thấy được chỉ cần ngươi có thêm thời gian, tu vi của ngươi chắc chắn sẽ vượt qua được Kỳ Liên Liên Thành. Hiện tại, chuyện ngươi cần làm đó là dốc hết sức để tăng tu vi và thực lực của mình. Vì vậy mà ta thấy tình thế trước mắt tốt nhất là tính toán tạm tránh Kỳ Liên Liên Thành. Nếu các ngươi thấy ta đủ tin tưởng vậy thì chúng ta tới Trại Châu Trạch Địa. Ta nghĩ lão đầu có thể rất vui khi ta đưa được các ngươi về đó. Lão từng nói đã lâu chưa gặp đám người trẻ tuổi nào xuất sắc như các ngươi.

- Từ nơi này đến Trại Châu Trạch Địa rất xa. Ngươi nghĩ có thể đưa chúng ta tới đó mà tránh được Kỳ Liên Liên Thành hay sao? - Lạc Bắc hỏi Đông Bất Cố.

- Nếu chỉ một mình lực lượng Trại Châu Trạch Địa chúng ta thì có khả năng không thể. - Đông Bất Cố nhìn Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết cười cười:

- Có điều nếu chúng ta có thể tin tưởng lẫn nhau, cộng với lực lượng của ngươi và Nạp Lan tiểu thư thì không phải là việc khó.

Lạc Bắc liếc mắt nhìn Nạp Lan Nhược Tuyết. Với bản tính của hắn, nếu đã tin tưởng một ai thì sẽ hoàn toàn tin tưởng, không hề giữ một cái gì. Đó cũng chính là nguyên nhân mà rất nhiều người bên cạnh tin tưởng, thậm chí có thể chết vì hắn. Nhưng hiện giờ, hắn nhìn Nạp Lan Nhược Tuyết bởi vì một ý nghĩa nào đó năng đại diện cho núi Chiêu Diêu, đại diện cho một phần lực lượng của Hồ Yêu vương. Hơn nữa, mỗi lần nhìn thấy Nạp Lan Nhược Tuyết, Lạc Bắc lại có cảm giác rất lạ. Hắn cảm nhận được nàng có chút gì đó quen thuộc, rất quan trọng với mình... Mà cho dù là vì điểm nào thì hắn cũng không thể quyết định được cho nàng.

- Chúng ta nên tới Trại Châu Trạch Địa.

Khi Nạp Lan Nhược Tuyết nhìn vào mắt Lạc Bắc, trống ngực liền hơi đập nhanh hơn một chút. Nàng quay đầu nhìn Đông Bất Cố rồi nói với y:

- Nếu Bán Diện thiên ma thật sự là nhân vật như ngươi nói thì ta nghĩ những người như sư phụ ta cũng sẽ thay đổi cách nhìn đối với Trại Châu Trạch Địa các ngươi.

Đông Bất Cố mỉm cười gật đầu. Mặc dù sắc mặt của gã vẫn bình thản nhưng trong lòng lại cảm thấy ấm áp. Thật sự, rất nhiều năm, bọn họ vì sự sinh tồn mà cố gắng thay đổi cách nhìn của con người với bản thân. Hiện tại ở đây, có được sự chấp nhận của Nạp Lan Nhược Tuyết và Lạc Bắc, Đông Bất Cố cũng cảm thấy kích động, đồng thời khẳng định được bản thân lựa chọn đúng. Ba người bọn họ liên kết với nhau đã có được một thứ ý nghĩa đầu tiên.

.....

- Đông công tử của Trạm Châu Trạch Địa đi cùng với bọn họ. Bọn họ dự định tới Trạm Châu Trạch Địa... - Trong một căn nhà đá đơn sơ, có chút tĩnh mịch, một bóng người hơi lắc đầu:

- Có điều bọn họ vẫn còn xem thường thực lực của Kỳ Liên Liên Thành.

Người ngồi cô đơn trong căn nhà đá, mái tóc được kết lại rất gọn. Sắc mặt của lão có chút tái nhợt, nhìn vẫn còn trẻ nhưng trên trán lại có một chút tang thương.

Người đó thường thường lại cất tiếng ho khan kịch liệt, nhìn như hết sức yếu ớt. Nhưng ai cũng biết rằng, lão chính là hòn đá tảng của núi Chiêu Diêu... Người đó chính là Bắc Minh vương.

Đứng bên dưới Bắc Minh vương là một nam tử mặc hoa phục màu tím. Y chính là một trong tứ hầu của núi Chiêu Diêu - Tây hầu Hằng Đạo Nguyên.

Trong mắt của Bắc Minh vương có một sự cô đơn và tang thương không nói ra bằng lời nhưng vào lúc này lại có chút gì đó vui mừng.

Bởi vì hiện tại lão biết được Lạc Bắc, Nạp Lan Nhược Tuyết đang ở đâu. Biết Đông Công tử đại diện cho Trạm Châu Trạch Địa thể hiện thành ý với Lạc Bắc. Tất cả đều nhờ Nạp Lan Nhược Tuyết. Nếu nàng không đưa tin về thì lão cũng không thể biết được tin này.

Bắc Minh vương biết rất rõ, Nạp Lan Nhược Tuyết đưa tin đó về chứng tỏ nàng hiểu suy nghĩ của lão. Điều này khiến cho Bắc minh vương cảm thấy ấm áp.

Lão cũng không hề nghi ngờ tài năng của ba người thanh niên đó.

Trong tình hình bản mệnh kiếm nguyên bị hủy vậy mà Lạc Bắc còn có thể sống sót, thậm chí đánh chết Hồng Dật thì thực lực và tiềm lực của hắn đã nằm ngoài sự dự đoán của lão.

Nạp Lan Nhược Tuyết là đệ tử của lão. Lão hoàn toàn biết, cho dù là ai thì Nạp Lan Nhược Tuyết cũng không hề khiếp địch. Hơn nữa, trong tay nàng còn có một những lực lượng của Hồ yêu vương mà lão không hề biết tới.

Còn về Đông Bất Cổ là một trong ngũ công tử của trạm châu trạch địa. Lão không biết về y nhiều lắm nhưng trong số Ngũ công tử thì tu vi của y là cao nhất, đồng thời cũng giống với Xuân công tử đều là nhân vật được ba đại thiên ma trọng dụng, nắm rất nhiều lực lượng của Trạm Châu Trạch Địa chứ không giống bị vị công tử còn lại.

Ba người thanh niên đó tập trung lại với nhau từ từ hình thành một thể lực rất mạnh. Hơn nữa, mặc dù khi Nạp Lan Nhược Tuyết báo tin cho lão không nói bọn họ quyết định tới Trạm Châu Trạch Địa, nhưng Bắc Minh vương có thể đoán ra được Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết có thể sẽ nghe theo đề nghị của Đông Bất Cổ tới đó.

Đây thật sự là một sự lựa chọn tốt. Cho dù là hiện tại, ở Côn Luân, trận chiến đó bên nào dành thắng lợi thì cũng không có năng lực để tấn công Trạm Châu Trạch Địa.

Mấy trăm năm ẩn nhẫn khiến cho rất nhiều người trong Huyền môn chính đạo tưởng rằng Ma đạo đã hoàn toàn điêu linh, có thể tiện tay bóp chết như một con kiến. Nhưng ẩn nấp nhiều năm như vậy, Trạm Châu Trạch Địa lại có được một lực lượng cực mạnh.

Nhưng Bắc Minh vương quan sát Kỳ Liên Liên Thành mấy năm. Lão biết, Kỳ Liên Liên Thành nhìn như một người ngu si, nhưng suy nghĩ lại hết sức cẩn thận. Nếu là một đệ tử Côn Luân khác có được tu vi như của y thì chắc chắn sẽ không đi tìm Lan thần quân để thử thực lực Minh Nhược mà tìm thẳng tới Minh Nhược và Lạc Bắc. Nếu làm vậy có khả năng Kỳ Liên Liên Thành đã bị Minh Nhược và Lạc Bắc giết chết.

Đông Bất Cổ vẫn còn xem thường thực lực của Kỳ Liên Liên Thành. Bắc Minh vương có thể khẳng định Kỳ Liên Liên Thành nhất định sẽ tiến vào Trạm Châu Trạch Địa. Hơn nữa, bên ngoài Trạm Châu Trạch Địa, Côn Luân bố trí rất nhiều cơ sở, thực lực. Cho nên đi về phía Trạm Châu Trạch Địa, cho dù Bắc Minh vương tự tay sắp xếp thì cũng bị Kỳ Liên Liên Thành phát hiện.

Nếu như không có gì bất ngờ thì đám người Lạc Bắc rất khó có thể tránh được Kỳ Liên Liên Thành để tới được Trạm Châu Trạch Địa.

Lúc trước, Bắc Minh vương lựa chọn ngồi im cũng không phải vì lão không muốn giúp Lạc Bắc mà vì trên người lão nặng trĩu gánh nặng núi Chiêu Diêu. Nhưng hiện tại, Lạc Bắc bị Kỳ Liên Liên Thành đánh mà không chết lại còn giết Hồng Dật. Ngay cả Trạm Châu Trạch Địa cũng thể hiện ý tốt với hắn. Hiện tại trong suy nghĩ của Bắc Minh vương thì Lạc Bắc đáng để cho núi Chiêu Diêu đặt tương lại lên người.

346. Chương 323: Kim Công Tử Ngã Xuống

Bắc Minh vương cũng không lo lắng Lạc Bắc không tiếp nhận ý tốt của mình. Bởi vì mặc dù lão chưa từng gặp Lạc Bắc nhưng từ những chuyện lão biết, bao gồm cả Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng thì lão có thể thấy được Lạc Bắc có sự khác biệt đối với người tu đạo. Hơn nữa, Nạp Lan Nhược Tuyết lại đang ở bên cạnh hắn, nàng có thể hiểu được lão, cũng có thể lý giải cho lão. Mấu chốt ở chỗ, bản thân lão phải làm như thế nào mới có thể giúp được Lạc Bắc?

Mặc dù Kỳ Liên Liên Thành chỉ là một thế lực đại diện cho Côn Luân nhưng đối với bất kỳ kẻ nào cũng khó là đối thủ của y. Mà hiện tại, Bắc hầu Bạch Liêu lại tới Côn Luân.

Bắc Minh vương cúi thấp đầu, cau mày, im lặng suy nghĩ. Sau khi ho khan một trận, lão đột nhiên hạ quyết tâm, ngẩng đầu lên nhìn Hằng Đạo Nguyên mà nói:

- Hằng Đạo Nguyên! Người phái người nói tình hình của Lạc Bắc cho lão Triệu Nam đi.

- Được!

Hằng Đạo Nguyên không nói gì thêm, chỉ gật đầu. Y có chút hơi khác với mọi người ở núi Chiêu Diêu. Mặc dù có đôi khi y cũng nghi ngờ Bắc Minh vương thực hiện không chính xác, nhưng y vẫn khẳng định cho dù quyết định của Bắc Minh vương là đúng hay sai thì chỉ cần có lão ở đây, núi Chiêu Diêu vẫn tiếp tục tồn tại. Mặc dù thân thể của Bắc Minh vương có đôi khi khiến cho y phải hoài nghi, không hiểu lão có thể chịu đựng được bao nhiêu năm nữa. Nhưng đối với việc dẫn dắt núi Chiêu Diêu thì không một cái có thể làm tốt hơn Bắc Minh vương.

- Trong khoảng thời gian này, người không được rời khỏi núi Chiêu Diêu. - Bắc Minh vương quay đầu đi rồi đột nhiên nói với Hằng Đạo Nguyên câu đó.

- A? - Hằng Đạo Nguyên ngạc nhiên. Bởi vì y không hiểu được ý của Bắc Minh vương, mà lão cũng đã ra lệnh trong khoảng thời gian này, người núi Chiêu Diêu không được ra ngoài.

- Ý ta là người giúp ta canh giữ căn phòng này.. - Bắc Minh vương lên tiếng giải thích:

- Cho dù người nào có chuyện khẩn cấp muốn gặp ta, cũng không cho ai tới đây. Người cứ nói là ta đang bế quan chữa thương... Tuyệt đối không để cho người thứ hai ở núi Chiêu Diêu ngoài người ra biết ta rời núi. Đợi tới khi ta trở về mới thôi.

- Ngài định rời khỏi núi Chiêu Diêu? - Nghe ấy Bắc Minh vương nói vậy, y mới hiểu ra và khiếp sợ nhìn lão.

Đã bao nhiêu lâu, Bắc Minh vương chưa rời khỏi núi Chiêu Diêu? Trong ký ức của Hằng Đạo Nguyên thì từ sau trận chiến ấy, rất nhiều tiền bối núi Chiêu Diêu bất chấp tính mạng để tạo ra Thiên Hồng Diệt tuyệt đại pháp, bảo vệ núi Chiêu Diêu, Bắc Minh vương đã không hề ra khỏi núi. Nhưng hiện tại, không ngờ lão lại có ý định ra khỏi núi Chiêu Diêu.

Hằng Đạo Nguyên vô cùng khiếp sợ nhìn Bắc Minh vương, muốn qua nét mặt của lão mà hiểu được tại sao lão định ra khỏi núi. Nhưng Bắc Minh vương hết sức lạnh lùng và nghiêm túc:

- Chúng ta biết một số hành động của Côn Luân thì Côn Luân cũng có thể biết được một số hành động của ta. Nếu để cho người khác biết ta ra khỏi núi Chiêu Diêu thì có lẽ bọn họ sẽ gây chuyện bất lợi đối với núi Chiêu Diêu chúng ta. Hiện tại, Đông Hầu Thanh Bức đang bế quan, người là người duy nhất mà ta có thể tin tưởng, lại có năng lực quản lý mọi người. Vì vậy mà người phải giúp ta thủ vững ở đây, không để ai biết ta rời núi.

Hằng Đạo Nguyên cảm thấy run người.

Mặc dù y không biết vì sao mà Bắc Minh vương lại sợ Côn Luân biết mình rời núi. Nhưng theo lý mà nói thì tu vi của Bắc Minh vương mặc dù cao hơn mọi người ở đây rất nhiều nhưng thực lực một người có sinh ra sự ảnh hưởng tới mạng tới núi Chiêu Diêu như vậy không. Bởi vì, núi Chiêu Diêu mặc dù không bằng Côn Luân và Trạm Châu Trạch Địa nhưng thực lực của nó ít nhất cũng có thể đứng hàng thứ năm.

Nhưng y biết Bắc Minh vương nói vậy là có lý do của lão. Trên người Bắc Minh vương dường như có một cái bí mật không một ai biết. Hơn nữa, điều khiến cho Hằng Đạo Nguyên run sợ đó là Bắc Minh vương không hề rời khỏi núi Chiêu Diêu không phải là do trận chiến với huyền môn chính đạo năm đó làm cho sợ hãi, cũng không phải lão sợ bị vây công, chỉ dám co đầu rút cổ ở núi Chiêu Diêu.

Bắc Minh vương...lão cũng muốn ra ngoài nhìn ngắm thế giới. Nhưng lão vẫn không đi là do lão không thể rời khỏi núi Chiêu Diêu.

- Ta nhắc ngươi phải người tới nhắn Bắc hầu Bạch lão. Ngươi đã làm chưa? - Bắc Minh vương nhìn Hằng Đạo Nguyên mà hỏi thêm câu đó.

- Đã đưa tới. - Hằng Đạo Nguyên gật đầu.

- Không biết với tính tình của y có hiểu được ý của ta không.

Bắc Minh vương không nói gì thêm, tuy nhiên khóe miệng lại nở một nụ cười khổ.

Cho dù một người có năng lực tới mấy thì rất nhiều chuyện trên thế giới này cũng khó có thể nắm được. Vốn Bạch lão nắm được U Minh huyết hải tới mức cao nhất. Một ngày kia, nếu như lão mất thì Bạch Lão có thay thế vị trí của mình. Nhưng nay gã lại từ mình tới Côn Luân.

Có một số người khi năng lực hơi vượt qua người thường liền nghĩ rằng không chuyện gì không làm được. Nhưng có một vài người gần như có năng lực vượt qua tất cả thì lại phát hiện bản thân mình vẫn còn có những chuyện không thể nào nắm được.

- Cũng không biết trận chiến ở Côn Luân hiện tại như thế nào.

Sau khi khê thở dài một tiếng, Bắc Minh vương liền quay đầu, bước tới một cái cánh cửa sổ vẫn bị bịt vải đen. Lão vén một góc tấm vải nhìn về phía Côn Luân.

Trận chiến ở Côn Luân rốt cuộc như thế nào?

Trong lúc Bắc Minh vương đang tự hỏi và nhìn về phía Côn Luân thì tại vòng đảo thứ nhất, cái bóng người thậm chí phi kiếm cũng không thể làm cho tổn thương được dường như đã biến mất trong khu vực các kiến trúc. Nhưng trong vô số những kiến trúc, liên tục có tiếng người kêu lên thảm thiết.

Nam Cung Tiểu Ngôn siết chặt hai tay, đôi mắt của y cũng đầy những sợi tơ máu.

Nhìn qua thì đó cũng chỉ như những người tu đạo mặc hồng bào khác nhưng lại không ai có thể ngăn cản được sự tiến tới của y. Rất nhiều kiếm quang và pháp thuật đánh vào người y chỉ tóe lên ánh lửa như thân thể của y được làm từ sắt thép vậy. Tất cả đệ tử Côn Luân ngăn cản trước mặt y gần như chỉ trong nháy mắt liền bị xé nát.

- Đó là Thủy công tử và Kim công tử của Trạm Châu Trạch Địa.

Một làn hơi thở lạnh thấu xương từ trên người Minh Thập Tam đáng đứng bên cạnh Nam Cung Tiểu Ngôn tỏa ra. Nhìn cái bóng người dính đầy máu đỏ, Minh Thập Tam lên tiếng đầy lạnh lùng:

- Thủy công tử tu luyện Phong thần lưu thân quyết, chỉ có pháp thuật và pháp bảo hệ Hỏa công kích y mới có tác dụng. Còn lại tất cả các thứ pháp bảo, pháp thuật khác đều không làm cho y bị thương. Ngươi lệnh cho những đệ tử Kiếm ti tu luyện pháp thuật hay có pháp bảo hệ Hỏa đi ngăn cản y.

- Kim công tử tu luyện công pháp thành thánh. Hiện tại, uy lực của pháp thuật gần như không tạo ra uy hiếp. Ngươi lệnh cho đệ tử Kiếm ti có phi kiếm theo chúng ta để giết y.

Sau khi nói xong hai câu đó, Minh Thập Tam lại bổ sung thêm một câu:

- Không biết người thống lĩnh đối phương là ai nhưng rất lợi hại. Y đã nhìn thấu những người kia có lực lượng ép được chúng ta. Nhấn lệnh của ta xuống, phải giết chết Thủy công tử và Kim công tử, nếu không trận chiến này, chúng ta không thể thắng được.

Nhìn đám người tu đạo mặc áo hồng giống như là châu châu vọt vào trong vòng đảo thứ nhất nhưng Huống Vô Tâm vẫn chưa hề xuất hiện. Hiển nhiên là đối phương còn chưa thể hiện hết thực lực mạnh của mình.

- Trận chiến này chúng ta có phần thắng sao?

Nam Cung Tiểu Ngôn nghe thấy Minh Thập Tam nói thế thì trong lòng liền nghĩ vậy. Nhưng nhìn đệ tử Côn Luân liên tục ngã xuống trong tay Kim công tử, Nam Cung Tiểu Ngôn cơ bản chẳng còn thời gian để nghĩ tới vấn đề đó.

Y quay sang nói với vài tên đệ tử Kiếm Ti đang chờ bên cạnh để cho họ nhanh chóng truyền lệnh của Minh Thập Tam.

.....

Kim công tử đi về phía trước với một tốc độ ổn định và sáng sủa, đánh chết bất cứ tên đệ tử Côn Luân nào cản đường.

Trong con mắt của y chợt xuất hiện một bóng người mặc áo xám. Mặc dù y có được địa vị giống như Đông công tử và Xuân công tử ở Trạm Châu Trạch Địa nhưng trong trận chiến này, Xuân công tử là thống lĩnh của họ, cho nên y hoàn toàn tuân theo mệnh lệnh của Xuân công tử. Nhiệm vụ của y chính là đánh chết đệ tử áo xám thần bí mà Hoàng Vô Thần giấu kín.

Sau khi cùng với Thủy công tử đánh chết hai, ba người đệ tử áo xám xong, đám đệ tử áo xám còn lại lập tức ẩn nấp không muốn đối đầu với họ. Nhưng tên đệ tử áo xám này lại khác, sau khi xuất hiện, gã liền lao thẳng về phía Kim công tử.

Người áo xám đó chính là Minh Thập Tam đang điều khiển lực lượng từ trong bốn vòng đảo đầu tiên chống lại lực lượng của Huống Vô Tâm.

- Tránh đường cho hắn.

Đám đệ tử Côn Luân xung quanh Kim công tử không còn nhiều. Rất nhiều người vì quá sợ hãi đều tránh đi, vì vậy lúc này bên người y có rất nhiều người tu đạo mặc áo hồng. Mà theo Minh Thập Tam lướt tới, Nam Cung tiểu Ngôn cũng bám sát theo sau.

347. Chương 324: Tìm Bảo Vật Nơi Địa Cung

Vô số những mũi thủy tiễn màu lục liên tục từ trong tay đám đệ tử Kiếm Ti phóng ra. Những mũi tên đó toàn bộ được ngưng kết từ độc dịch có khả năng ăn mòn rất mạnh. Gần như trong nháy mắt, trong phạm vi mười trượng xung quanh người Kim công tử lập tức trống rỗng. Vô số người tu đạo và đệ tử Côn Luân bị dính phải làn khói trắng đều kêu lên thảm thiết, thối rữa.

..

Kim công tử ném hai cái xác đệ tử Côn Luân trong tay xuống. Dưới đám mưa tên bay tới, y tiện tay bắt lấy hai tên đệ tử Côn Luân chắn trước mặt.

Nhưng đúng lúc này, đồng tử trong mắt y chợt co lại.

Ngay khi Minh Thập Tam và Nam Cung Tiểu Ngôn theo loạt mưa tên lao tới tấn công y thì một gã đệ tử áo xám khác lại cũng hiện ra bên cạnh một ngôi đền. Kim công tử hiểu ra ngay người này chuyên dùng để giết mình.

Một chùm ánh sáng màu đen từ trong tay tên đệ tử áo xám đó phóng thẳng về phía Kim công tử.

Cho dù tu luyện công pháp thân thể thành thánh, nhưng hai con mắt của Kim công tử cũng là chỗ yếu nhất. Nhưng sắc mặt của Kim công tử vẫn bình thản. Y chỉ thốt lên một tiếng hô trầm thấp, hai tay giơ lên bảo vệ mặt của mình, đồng thời vọt lên cao như một viên đạn với tốc độ kinh người về phía tên đệ tử áo xám.

“ Rắc “ Kim công tử gần như húc thẳng vào ngực tên đệ tử áo xám khiến cho xương ngực của gã vỡ vụn. Tuy nhiên, sắc mặt của tên đệ tử đó cũng không hề kinh ngạc, chỉ có một thứ sát khí lạnh thấu xương. Ngay khi hai tay Kim công tử che mặt tách ra, tên đệ tử áo xám liền há mồm phun một búng máu cùng với cả chút ánh sáng màu đen vào mặt y.

Một tiếng hét đầy tức giận vang lên, tên đệ tử áo xám bị Kim công tử xé nát làm bốn, năm phần.

Dưới trận pháp bao phủ của U Minh huyết hải, Kim công tử thể hiện lực sát thương khủng bố.

Nhưng tới lúc này, trong hai mắt của y có hơn mười tia sáng màu đen khiến cho máu tươi chảy tràn hai mắt, không còn thấy gì nữa.

Tên đệ tử áo xám đó không ngờ không nghĩ tới việc né tránh mà chấp nhận đứng yên để chọc mù hai mắt y.

Điều khiến cho Kim công tử tức giận hơn đó là trong những tia sáng đen đâm thẳng con ngươi của y dường như có một thứ lực lượng rất lạnh khiến cho phản ứng của y chậm hơn một chút.

.....

Mấy tên đệ tử Kiếm ti lập tức phóng ra vô số đạo kiếm quang, ngay vào lúc Kim công tử hét lên rung trời, xé nát người tên đệ tử áo xám, tất cả kiếm quang cũng phóng lên người y.

Mấy đạo kiếm quang đó chém trúng cổ Kim công tử khiến cho ảnh lửa bắn ra tung tóe nhưng cũng tạo ra một vết thương nơi cổ y.

“ Phụp! Phụp! Phụp! Phụp! “

Trên người mấy tên đệ tử Kiếm Ti đó lập tức xuất hiện mấy vòi máu, rơi xuống đất.

Cho dù hai mắt không thể nhìn thấy nhưng trong nháy mắt, Kim công tử cũng xác định được vị trí của họ. Trong nháy mắt khi mấy đạo phi kiếm chém lên cổ, y liền bóp nát chúng rồi phóng ra đánh chết mấy tên đệ tử Côn Luân.

Sau khi đánh chết mấy tên đệ tử Côn Luân đó, Kim công tử liền vọt về phía trước, đồng thời phóng ra một quyền.

Trước mặt y chính là Minh Thập Tam đang lạnh lùng vọt tới.

Không biết tại sao, Minh Thập Tam tới cách Kim công tử chưa tới hai mươi trượng, chứng kiến Kim công tử giết tên đệ tử áo xám lại không hề ra tay. Ngay khi Kim công tử phát động tấn công về phía mình, gã liền giơ tay trái lên. Một vầng hào quang giống như một tấm gương sáng liền chắn lấy một quyền của Kim công tử.

“ Oành! “ Ánh sáng nơi tay của Minh Thập Tam hoàn toàn vỡ vụn, cánh tay trái của y cũng rũ xuống. Dưới một quyền của Kim công tử, cánh tay trái của y gần như vắt đi. Nhưng cùng lúc đó, một làn hơi thở âm u hoàn toàn khác với kiếm Nguyên từ trong tay phải của y bắn ra, đánh thẳng vào vết thương trên cổ Kim công tử.

“ Răng rắc! “

Lực xung kích quá mạnh giống như một tảng thiên thạch đập trúng người Kim công tử khiến cho cổ y vang lên âm thanh bị gãy. Vết thương trên cổ y mở rộng gấp mấy lần giống như một cái lỗ hổng.

Một cảm giác ớn lạnh bốc lên trong lòng Kim công tử, mặc dù trong mắt vẫn còn đầy những mảnh nhon nhưng y vẫn mặc kệ. So với cảm giác ớn lạnh đó thì cơn đau từ vết thương không đáng là gì cả. Nhưng tu vi của tên đệ tử áo xám đó thật sự quá mạnh. Dưới tình huống uy lực pháp thuật bị giảm đi như vậy, thể mà chỉ trả giá một cách tay, ngăn cản một đòn của gã. Hơn nữa, y cũng tu luyện được bản mệnh kiếm nguyên, uy lực của nó dường như còn hơn xa mấy tên đệ tử áo xám khác. Hơn nữa, y còn chờ tới khi gã phát ra một kích kia, để lộ vết thương của mình thì mới tấn công.

Đó là một đối thủ đáng sợ.

Kim công tử là một trong ngũ công tử của Trại Châu Trạch Địa, cả đời gặp vô số đối thủ có tu vi cực cao, cho dù là công pháp chiếm ưu thế hơn thì y cũng chưa bao giờ kinh hãi như vậy.

Một tiếng gầm giống như tiếng dã thú vang lên từ miệng Kim công tử. Y đưa tay che vết thương nơi cổ đồng thời tiếp tục phóng một quyền về phía Minh Thập Tam.

Lúc này, trong lòng Kim công tử có một thứ trực giác nếu như không giết chết được kẻ này thì mình sẽ bị chết trong tay y. Nhưng vừa lúc đó, hai vầng ánh sáng màu vàng cũng từ trong tay Nam Cung Tiểu Ngôn phóng ra. Trong nháy mắt chúng liền hóa thành hai pho thần tượng mặc Kim giáp cao mấy trượng.

Trên người hai pho tượng phủ kín những lá bùa. Một pho tượng chắn trước mặt Minh Thập Tam còn một pho tượng khác thì nắm lấy cánh tay còn lại của Kim công tử mà giật ra khỏi vết thương.

Kim công tử - một cường giả của Trại Châu Trạch Địa gầm lên một tiếng. Một làn lực lượng chân nguyên bốc lên từ người gã vọt thẳng lên không trung. Trong tiếng gầm của y, pho tượng to hơn người gã gấp mấy lần đang chắn trước mặt Minh Thập Tam bị đánh cho ngực lõm xuống, xuyên thẳng vào trong người rồi kéo ra vô số những mảnh vụn.

Nhưng cùng lúc đó, trên người Minh Thập Tam cũng tản ra một làn kiếm nguyên rực rỡ như mặt trời chém trúng cổ của y.

Pho tượng khác nắm lấy tay của Kim công tử cũng xuất hiện vô số những vết rạn. Mà so với pho tượng Kim giáp đó thì cánh tay của Kim công tử hết sức nhỏ. Pho tượng nắm lấy cánh tay của y chẳng khác nào con điều hầu chop lấy một con gà. Nhưng không ngờ pho tượng đó lại không thể chịu nổi lực lượng từ thân thể của Kim công tử.

“ Rầm!” ngay vào lúc, đôi tay pho tượng Kim giáp thần xuất hiện vô số những vết nứt rồi vỡ vụn thì bản mệnh kiếm nguyên của Minh Thập Tam cũng đã một lần nữa chém trúng cổ Kim công tử. Cái đầu của Kim công tử lập tức bị bẻ gãy, chỉ còn lại một chút da dính lại trên cổ. Vô số máu tươi và chân nguyên từ cổ y phụt lên.

Kim công tử, một trong ngũ công tử của Trại Châu Trạch Địa đã bị Minh Thập Tam và Nam Cung Tiểu Ngôn giết chết.

Cảnh tượng đó diễn ra quá nhanh khiến cho phần lớn những người áo hồng và đệ tử Côn Luân đều không có phản ứng.

Mà ngay khi Kim công tử tiếp tục lao về phía trước rồi rơi xuống, một đám sương máu cũng được phun ra khỏi miệng Nam Cung Tiểu Ngôn.

Mặc dù vừa rồi phối hợp với Minh Thập Tam giết chết Kim công tử nhưng cái pháp bảo Kim giáp thần có sự liên hệ với tinh thần bị hủy khiến cho Nam Cung Tiểu Ngôn bị thương nặng. Hơn nữa, vừa rồi, toàn bộ tinh thần của y đều tập trung về phía Kim công tử cho nên bị pháp thuật của một người áo hồng bên phía đối phương đánh trúng, tạo ra một vết thương ở bụng.

- Người lui về đi. Ta đi giết Thủy công tử.

Cánh tay trái của Minh Thập Tam hoàn toàn bị hỏng. Đối với một người tu đạo mà nói thì hậu quả là có rất nhiều pháp lực không thể thi triển. Thực lực giảm mạnh. Nhưng nét mặt của gã không hề có chút đau đớn, chỉ nói với Nam Cung Tiểu Ngôn câu đó một cách bình tĩnh.

- Như vậy không được. - Trước kia, Nam Cung Tiểu Ngôn không hề phản đối lại quyết định của Minh Thập Tam nhưng vào lúc này, y lại lắc đầu:

- Phải nghĩ cách phá vỡ U Minh huyết hải nếu không thì chúng ta không thể nào chống nổi.

Lúc trước, Nam Cung Tiểu Ngôn không nghi ngờ hay phản đối quyết định của Minh Thập Tam bởi vì y có thể nhận ra được những người như Minh Thập Tam bất chấp tất cả vì Côn Luân. Điều này khiến cho y có sự tôn kính đối với Minh Thập Tam. Nhưng tới bây giờ, trong đầu y lại xuất hiện một cái suy nghĩ, đó là với lực lượng trong tay cơ bản không thể chống đỡ được đám người tu đạo áo hồng như châu chấu này.

- Cái trận pháp này không thể nào phá vỡ. - Minh Thập Tam vừa bay về phía sau vừa giải thích với Nam Cung Tiểu Ngôn:

- Sự lợi hại nhất của U Minh huyết hải đó là những người chết trong cái trận pháp này thì máu tươi và chân nguyên của nó sẽ dung nhập vào trong trận, tăng cường sự phòng ngự cho nó. Hơn nữa, trận pháp ở rất cao, cho dù người nào có thể công kích được tới bản thể của nó thì cũng không thể vượt qua được số lượng chân nguyên của những người bị chết. Trong vòng bảy mươi hai canh giờ, cái trận pháp này không hề biến mất.

348. Chương 324.1: Tìm Bảo Vật Nơi Địa Cung

Vốn đề tử cao thủ của Côn Luân rất nhiều. Nếu như có thể phá được cái trận pháp thì đối mặt với số lượng đám người áo hồng mới có thể ngăn cản. Nhưng hiện tại, cái trận pháp này lại không thể công phá. Nam Cung Tiểu Ngôn nuốt một viên đan được, rồi nhìn Minh Thập Cam:

- Cho dù giết được Thủy công tử thì chúng ta cũng không thể ngăn cản được... Chúng ta lui về vòng đảo thứ năm đi thôi.

Minh Thập Tam hơi nhíu mày, do dự nhìn về phía vòng đảo thứ năm của Côn Luân rồi lắc đầu:

- Chương giáo đã lệnh cho chúng ta bảo vệ bốn vòng đảo trước. Nếu người không có lệnh, chúng ta không thể rút lui về đó.

Sau khi nói với Nam Cung Tiểu Ngôn câu đó xong, Minh Thập Tam liền lao về bên trái.

Trong một số những ngôi đền liên tục bùng lên những ánh lửa. Nam Cung Tiểu Ngôn biết Thủy công tử nhất định đang ở một chỗ nào đó... Bóng lưng của Minh Thập Tam mang theo một thứ khí thế kiên quyết khiến cho Nam Cung Tiểu Ngôn tràn ngập một thứ cảm xúc vô cùng mãnh liệt.

Minh Thập Tam và bao nhiêu đệ tử áo xám nguyện trung thành với Hoàng Vô Thần. Còn có rất nhiều đệ tử Côn Luân chết vì Hoàng Vô Thần và Côn Luân... Hơn nữa, mặc dù biết không có hy vọng thắng, Minh Thập Tam vẫn không hề chùn bước.

Nam Cung Tiểu Ngôn có thể khẳng định được trong tay Hoàng Vô Thần còn rất nhiều thực lực mạnh mà mình không biết. Nhưng tại sao tới bây giờ, Hoàng Vô Thần vẫn không làm gì, dường như chỉ trơ mắt nhìn đệ tử trung thành với mình chết đi.

Nhìn bóng lưng Minh Thập Tam, Nam Cung Tiểu Ngôn đột nhiên cảm thấy thất vọng và phẫn nộ. Mà dường như bản thân y cũng kinh hãi với cái cảm xúc đó nên không nhìn được quay đầu nhìn về ph hướng vòng đảo thứ năm. Ngay trong nháy mắt khi y xoay người, một vầng sáng từ tay một người tu đạo áo hồng đột nhiên đánh trúng lưng, hất y văng xuống đất.

- Chương giáo...Hoàng Vô Thần...ngài định làm gì?

Khi văng xuống đất, lúc ý thức từ từ mất dần, trong đầu Nam Cung Tiểu Ngôn chợt xuất hiện suy nghĩ như vậy.

.....

- Đó là nơi này.

Trong Đồng Tước cung, Lạc Bắc, Đông Bất Cổ, Nạp Lan Nhược Tuyết cùng với Xích La, Bích Hải Tử đứng trong một khu đền trống trải. Nơi này vốn dường như là một chỗ để chôn người. Nhưng hiện tại bên trong ngôi đền trống không, chỉ toàn là đá vụn. Chính giữa ngôi đền bị người ta đào bới thành một cái hầm ngầm rộng tới bảy, tám trượng. Vào lúc này, Xích La đang đứng trầm ngâm trước cửa hầm, quan sát sắc mặt Lạc Bắc và nói hết sức cẩn thận.

Hóa ra trong núi Bắc Mang có rất nhiều nơi là mộ, trong mộ có mộ. Rất nhiều những lăng mộ cổ chồng chất lên nhau. Cái động phủ của người tu đạo từ thời thượng cổ kia nằm ngầm bên dưới Đồng Tước cung. Xích La cũng vì may mắn mới phát hiện được nơi này có pháp lực dao động khác thường mà đào xuống.

- Nơi này quả thực là huyền diệu.

Đông Bất Cố đứng bên cạnh Lạc Bắc nhìn xuống thì thấy cái hầm đó kéo dài gần trăm trượng. Trong cái nền đất tối đen thì thoảng lại có ánh sáng lóe lên rồi tản ra một chút pháp lực dao động như có như không. Cảnh tượng n gần giống với một số trận pháp phòng ngự.

Lạc Bắc chợt gật đầu, cũng không nói chuyện, chỉ giơ tay chop một cái, hút một cây nến lại, sau đó ném vào trong động. Bắc nến phải to bằng ngón tay cái, hơn nữa lại được dân biển làm ra từ một thứ dầu đặc biệt, nên gió to cũng không tắt. Khi ném nó xuống dưới, mọi người chỉ thấy ánh lửa lóe lên rồi đột nhiên một quang sáng xuất hiện đưa cây nến của Lạc Bắc không biết tới nơi nào đó.

- Hình như có trận pháp. - Nạp Lan Nhược Tuyết nhú mày rồi nói với Lạc Bắc.

Lạc Bắc gật đầu, nhìn Xích La nói:

- Người đã xuống xem chưa?

- Chưa. - Xích La lắc đầu. Cái thông đạo này gần đây mới hoàn thành xong. Hơn nữa, Xích La cũng biết cái trận pháp này hết sức lợi hại vì vậy mà vẫn chưa đi vào xem xét.

- Ta đi xuống trước xem một chút.

Đông Bất Cố nghe Xích La nói vậy liền quay sang nói với Lạc Bắc. Đông Bất Cố cũng hiểu đi xuống có chút nguy hiểm, nhưng y lại chủ động xin xuống, cho thấy việc y đồng ý với yêu cầu của Lạc Bắc là hoàn toàn thật lòng.

Nhưng Lạc Bắc lập tức lắc đầu, liếc nhìn Xích La:

- Người dẫn vài người xuống xem xét đi.

- Ta...

Sắc mặt của Xích La trở nên hết sức khó coi. Lạc Bắc làm như vậy chính là bắt y trở thành một vật thí nghiệm. Nếu dưới đó là một cái trận pháp lợi hại, có khả năng y sẽ bị giết chết.

- Hiện tại bọn họ bị người quản thúc, người làm vậy đối với họ mà bị truyền ra ngoài sẽ khiến cho mọi người cảm thấy người quá độc ác. - Đông Bất Cố nghe thấy Lạc Bắc hỏi vậy, liền quay sang nói với hắn:

- Chuyện này đối với người về sau sẽ hơi phiền phức. Cứ để ta xuống là được rồi.

Nghe thấy Đông Bất Cố nói vậy, Xích La thầm thở phào nhưng y còn chưa kịp vui sướng thì Lạc Bắc đã lên tiếng:

- Người bị ảnh hưởng quá nhiều từ Bán Diện nhân ma, cho nên làm việc gì cũng đều muốn có chút dự dõ. Nhưng đối với ta mà nói, hiện tại ta không phải là Trảm Châu Trạch Địa đã ổn định mà giống như các người trước đây, La Phù chúng ta hành sự có phong cách của mình. Nếu người lần ta thì ta lần lại. Xích La cầu ta tha tính mạng cho với điều kiện là cái động phủ này. Nhưng y lại chưa hề biết gì về cái động phủ này, ngay cả nó có phải là động phủ thật hay không cũng không chắc vì vậy mà điều kiện của y chưa được thành lập. Cho nên nếu y muốn sống thì ít nhất cũng phải xuống đó xem thế nào.

Đông Bất Cố giật mình, rồi chợt nở nụ cười mà gật đầu:

- Người nói đúng, người là La Phù chứ không phải Trảm Châu Trạch Địa chúng ta.

....

Nghe thấy Đông Bất Cố nói vậy, Xích La biết mình thật sự khó có đường quay lại thì chửi thầm Lạc Bắc. Tuy nhiên y không dám thể hiện ra nét mặt.

- Các người theo ta xuống đó.

Sau khi cắn chặt răng, Xích La liền trừng mắt nhìn hai tên đệ tử Đồng Tước cung rồi chop lấy một viên dạ minh châu mà bay xuống đó.

Khi phi thân xuống, Xích La bay đầu tiên. Nhưng sau một lát, y đã ở phía sau hai tên đệ tử. Hiển nhiên do không thể cưỡng lại Lạc Bắc, nên y lấy hai tên đệ tử Đồng Tước cung ra làm lá chắn. Nếu có chuyện gì thì ít nhất cũng có thể phản ứng được.

Hai gã đệ tử Đồng Tước cung run rẩy bay xuống dưới.

Hai gã đệ tử này cũng là đệ tử đắc lực được Xích La yêu thích nhưng tới bây giờ, cả hai người đều biết rằng mình biến thành cái thuẫn thịt của Xích La.

Xích La cơ bản không dám cãi lại lời của Lạc Bắc mà hai tên đệ tử kia thì lại càng không dám cãi lời Xích La. Cả hai người đều biết lúc này, Xích La đang chờ mắng Lạc Bắc, nếu như họ mà cãi lại lệnh của y thì chỉ sợ sẽ bị y giết chết.

Vì vậy mà hai tên đệ tử Đồng Tước cung hiện giờ chỉ có một chuyện duy nhất để làm đó là quan sát cẩn thận và cầu mong bên dưới không có trận pháp khủng bố.

Từ bên trên nhìn xuống, phía dưới thì thoảng lại lóe lên ánh sáng màu bạc. Nhưng khi tới gần, hai gã đệ tử Đồng Tước cung lại phát hiện ra ngoại trừ một chút pháp lực dao động như có như không, trước mắt cơ bản không hề có chút ánh sáng nào mà chỉ có một làn sương mù.

Một làn hơi ẩm thấp từ bên dưới lên tục thổi lên.

“ Vù! “ Một trong hai gã đệ tử Đồng Tước cung phóng ra một cây cốt mâu vào trong làn sương mù.

Một tiếng động xé gió vang lên. Nghe theo âm thanh mà phán đoán thì cây mâu của tên đệ tử Đồng Tước cung phóng ra được chừng bốn, năm mươi trượng. Có thể nói màn sương mù rất rộng. Rất lâu sau, dường như phía dưới vang lên tiếng gió vù vù.

Do làn sương mù bao phủ nên không thể nhìn thấy cảnh tượng bên dưới. Hai tên đệ tử Đồng Tước cung liếc mắt nhìn nhau có phần do dự. Nhưng Xích La đi sau lưng lại không nhìn được:

- Đứng ở đây làm gì? Còn không tiến vào xem?

Nghe tiếng quát của Xích La, hai gã đệ tử Đồng tước cung cắn răng một cái, hóa ra trước mặt mỗi người một cái cốt thuẫn, cầm trong tay mà đi vào trong đám sương mù.

Điều giúp cho hai gã đệ tử Đồng Tước cung cảm thấy đỡ lo hơn đó là mặc dù trước mặt tối đen nhưng ít nhất bọn họ không cảm thấy pháp lực dao động hay pháp thuật rợp trời phóng tới.

Sau khi dừng lại một chút, mỗi người lập tức giơ lên một viên dạ minh châu.

Tại vùng Bắc Mang, loại dạ minh châu này như có thể thấy ở khắp nơi. Rất nhiều loại dạ minh châu trên đời đều rơi vào trong tay những người quyền thế, sau đó lại theo họ được chôn vào Bắc Mang rồi bị những người tu đạo lấy. Những viên dạ minh châu trong tay hai tên đệ tử phái Bắc Mang đều to bằng quả trứng gà, tản ra ánh sáng trắng. Hiện ra trước mặt hai người dường như là một khoảng không lạnh lẽo vô tận. Do khoảng cách chiếu sáng của Dạ Minh châu có hạn nên hai người cũng không thể nhìn thấy rõ.

Nhìn ánh sáng của Dạ Minh châu chiếu rọi không thấy có gì nguy hiểm trí mạng, Xích La mới thâm thở phào.

349. Chương 325: Huyền Ô Kim Phong

Tu vi của y so với hai tên đệ tử Đồng Tước cung cao hơn nhiều, nhưng sau khi thả hết thần trí của mình ra, Xích La vẫn không cảm nhận được gì. Không gian địa cung bên dưới Đồng Tước cung dường như còn rộng lớn hơn bên trên nhiều lắm. Thần thức của Xích La vươn ra ít nhất là năm mươi trượng nhưng cho dù y có thả hết sức cũng không hề thấy có gì phản ứng. Trong cả không gian rộng lớn vậy mà không hề có một cái kiến trúc. Nhưng Xích La có thể cảm nhận được bên ngoài năm mươi trượng dường như có gì đó.

“ Nơi đây rốt cuộc là cái gì mà rộng lớn đến vậy? “

Trống ngực Xích La đột nhiên đập thành thịch bởi vì y đột nhiên nghĩ tới, nếu nơi này quả thực là động phủ của người tu đạo từ thời thượng cổ, nếu có đường khác để ra, hoặc nơi đây có pháp bảo lợi hại thì y có thể ăn trộm rồi bỏ chạy.

Nghĩ như vậy, Xích La liền vung tay phóng ra một ánh lửa.

Vùng Bắc mang thứ âm lân sa làm bản pháp bảo, phi kiếm của đối phương có rất nhiều. Vào lúc này, Xích La phóng ra chính là một bọc lớn Âm lân sa và Bích Hỏa cốt lân. Ánh lửa của Bích Hỏa cốt lân rất lâu mới tắt. Vì vậy mà Xích La phóng chúng ra muốn để nhìn thấy rõ ràng hơn.

Ánh lửa màu xanh nhanh chóng tắt ra. Xích La và hai tên đệ tử nhìn thấy bên dưới như có một cái vực sâu. Ít nhất phải xuống thêm cả trăm trượng nữa mới có thể tới đáy. Mà bên dưới ba người dường như còn có một cái cầu thang, thi thoảng lại có mấy khúc xương rơi vãi.

Trong đầu Xích La đột nhiên xuất hiện một suy nghĩ khiến cho trống ngực y đập thình thịch. Khi phóng ra rất nhiều Bích Hỏa cốt lân, toàn bộ vực sâu rộng lớn ngoại trừ sương mù ra thì dường như chỉ còn có gió. Nhưng khi Bích Hỏa cốt lân rơi xuống, ba người Xích La dõi mắt nhìn theo thì đột nhiên một làn pháp lực dao động không hề có chút dấu hiệu chợt xuất hiện.

- Không ổn.

Xích La cảm nhận được sự không bình thường đầu tiên cho nên y lập tức vọt lên trên cao. Nhưng chỉ mới bay lên được mấy trượng, lông tơ trên người y lập tức dựng đứng.

Chỉ trong nháy mắt, tầm mắt của y xuất hiện vô số những cây liềm đao. Hai gã đệ tử Đồng Tước cung phản xạ chậm hơn Xích La một chút, chỉ kịp cầm những tấm thuẫn chắn trước mặt. Những một loạt tiếng động vang lên, ngay cả tiếng kêu cũng chưa kịp thốt, hai gã đệ tử Đồng Tước cung cùng với hai cái cốt thuẫn trong tay họ bị liềm đao cắt thành từng mảnh nhỏ.

Xích La vô cùng kinh hãi. Trước kia những cây liềm đao phóng tới, y vội vàng vung tay phát ra một vầng ánh sáng màu xanh rồi chúng hóa thành hai cái mộ bia rất cao chắn trước mặt. Mà y thì nép sát vào hai tấm bia mộ mà nhanh lui về.

.....

- Đây là Huyền Ô Kim phong trận.

Trong lúc Xích La đang sợ hãi bỏ chạy lên trên, Lạc Bắc, Đông Bất Cố và Nạp Lan Nhược Tuyết đã đứng ở ngay lối vào. Nhìn cả không gian tràn ngập liềm đao, Đông Bất Cố liền quay đầu nói với Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết như vậy.

- Đúng là Huyền Ô Kim Phong trận. - Nạp Lan Nhược Tuyết gật đầu. Nàng có thể nhìn thấy những lưỡi liềm đao tràn ngập không gian toàn là những lưỡi đao gió dài tới năm thước. Mà nhìn cái bia mộ đang ngăn cản cho Xích La, Nạp Lan Nhược Tuyết liền bổ sung:

- Cái trận pháp này không được trọn vẹn.

- Đúng vậy!

Đông Bất Cố gật đầu nhìn Xích La từ bên trong chui ra. Khi y lên tới nơi, ánh sáng từ cái bia mộ gần như bị đánh tan.

Nếu vào thêm chút nữa, chỉ sợ có cái pháp bảo đó, Xích La cũng đừng mong thoát ra được. Mãi tới khi lao ra được tới bên ngoài, Xích La mới hét lên một tiếng chói tai. Nhưng tiếng hét của y lập tức im bặt bởi vì Xích La có thể nhìn thấy đám người Lạc Bắc ở ngay trước mặt khiến cho y tiến không được lui chẳng xong.

Nhưng Lạc Bắc cũng không để ý tới y mà khiêm tốn hỏi Đông Bất Cố và Nạp Lan Nhược Tuyết:

- Huyền Ô Kim Phong trận như thế nào?

- Nghe nói Huyền Ô Kim Phong trận là một cái trận pháp lợi hại do Huyền thiên đạo nhân sáng tạo ra. Nó có thể hóa ra vô số những cơn gió tương đương với Kim phong trên chín tầng trời, ngay cả mười cao thủ Nguyên Anh kỳ cũng không thể xông vào. - Đông Bất Cố nhanh chóng giải thích:

- Trong đó những cơn gió ngưng tụ thậm chí thành hình dạng chim chóc, giống như nguyên khí hóa linh vật, có uy lực khủng bố. Vì vậy mà nó có tên Huyền Ô Kim Phong trận. Bây giờ, Xích La có thể từ trong đó trốn ra được thì chứng tỏ uy lực của cái trận pháp này chỉ còn một, hai phần mười. Mà những mắt trận quan trọng trong đó có lẽ bị phá hỏng hết, nhưng cơn gió kia dường như do bị pháp lực dao động làm cho xuất hiện mà thôi. Nếu không, thì chỉ cần đi chắc chắn không bị chúng tập kích.

- Một cái trận pháp lợi hại như vậy mà bị tàn phá rồi sao?

Lạc Bắc gật đầu. Trong suy nghĩ của hắn thì cái pháp bảo phòng ngự của Xích La hết sức tầm thường, uy lực của trận gió đó hắn không thèm để ý. Nạp Lan Nhược Tuyết cũng nói nó không khó đối phó.

- Đông Bất Cố! Người có cái pháp bảo nào phòng ngự lợi hại không?

Sau khi gật đầu, Lạc Bắc cũng chẳng hề khách khí hỏi Đông Bất Cố.

- Đi thôi. Có cái trận pháp lợi hại thế này càng khiến cho ta hiếu kỳ muốn xem dưới đó có gì.

Đông Bất Cố cười cười, chẳng nói nhiều vung tay lên. Một vầng ánh sáng trắng xuất hiện rồi hóa thành một đóa Bạch Cốt mạn đà la hoa dài rộng khoảng một trượng ở dưới chân ba người. Vầng sáng của nó bao quanh cả ba. Rồi đột nhiên, nó bay vút xuống dưới.

- Các người cùng với nhau tiến vào đi.

Nhìn thấy Lạc Bắc, Đông Bất Cố và Nạp Lan Nhược Tuyết đồng loạt bay vào, Xích La thẫn cúi xuống chân mà nghĩ cả ba người đồng loạt chết trong đó thì tốt. Nhưng điều khiến cho y suy tởm nửa thì ngất đó là khi Lạc Bắc nói xong, một thứ lực lượng vô hình đã bao phủ lấy y và Bích Hải Tử, kéo cả hai đi xuống.

Đúng là tu vi cao có thể hiếp người. Ngày xưa, X La và Bích Hải Tử đứng đầu một phái, sau khi Thích Như Ý và Khuất Đạo Tử lần lượt ngã xuống, đám người Xích La nghiễm nhiên trở thành con hổ trong núi, coi như bá chủ vùng Bắc Mang. Nhưng hiện tại, tu vi của hai người so với Lạc Bắc kém hơn rất nhiều, chẳng khác nào người thường gặp phải người tu đạo không hề có sức chống cự. Bọn họ gặp được Lạc Bắc cũng chẳng hề có lấy một chút phản kháng. Huống chi bên cạnh Lạc Bắc lúc này còn có Đông Bất Cố và Nạp Lan Nhược Tuyết, hai người lại càng không dám lên tiếng.

Hiển nhiên Lạc Bắc lo lắng đám người Từ Hàng Tình Trai đang chữa thương, sợ để hai người này ở bên trên xảy ra chuyện cho nên mới sử dụng lực lượng vô hình của Tinh Niệm Thông Minh quyết mà kéo cả hai xuống. Còn Xích La và Bích Hải Tử bị giật xuống thì sợ hãi, không kịp chửi thề Lạc Bắc mà chỉ kịp hét lên rồi nhanh chóng trốn vào trong vầng sáng của Bạch Cốt Mạn Đà La hoa do Đông Bất Cố thả ra.

Những đạo liềm đao do cơn gió hình thành liên tục chém lên trên vầng sáng của Bạch Cốt Mạn Đà La làm vang lên những tiếng nổ. Uy lực của cơn gió thậm chí không kém gì phi kiếm. Cả đám người lao xuống chẳng khác nào bị vô số phi kiếm tấn công. Nhưng cái pháp bảo của Đông Bất Cố rất mạnh, từng cơn gió tấn công va chạm với vầng sáng liền vỡ nát, biến thành một dòng khí màu xám.

Một tay Đông Bất Cố bắt pháp quyết điều khiển Bạch Cốt Mạn Đà La hoa, một tay lại lấy ra một cái pháp bảo. Chỉ thấy cái pháp bảo đó to chừng ba tấc, bề ngoài giống như một đóa hoa hải đường đỏ như lửa. Đông Bất Cố phóng một đạo chân nguyên vào đó khiến cho nó tản ra vô số những tia sáng màu hồng chiếu sáng xung quanh.

- A? Cái này của ngươi là sừng Hỏa Lân?

Nhìn thấy đóa hoa hải đường trong suốt trong tay Đông Bất Cố, Nạp Lan Nhược Tuyết liền lên tiếng. Nàng nhìn cái là có thể nhận ra cái pháp bảo trong tay Đông Bất Cố dường như được luyện chế từ sừng của dị thú Hỏa Kỳ lân trong truyền thuyết. Ngoại trừ việc phát ra ánh sáng thì nó còn có thể trừ độc đuổi tà, xua tan một số tác dụng không tốt của chân nguyên âm lệ đối với thân thể.

- Để cho Nạp Lan tiểu thư chê cười rồi. - Đông Bất Cố cười cười:

- Trạm Châu Trạch Địa có nhiều độc khí, hơn nữa người tu luyện công pháp Ma môn chúng ta rất dễ bị âm tà xâm nhập vì vậy mà những cái pháp bảo thế này là vật chúng ta đều chuẩn bị.

Nạp Lan Nhược Tuyết thốt lên một tiếng nho nhỏ. Mà Lạc Bắc thì có chút bất ngờ... Bởi vì hắn chợt nghĩ tới, La Phù cũng là nơi đầy khí độc, linh khí trời đất trong đó không được tinh khiết như nhiều môn phái trên thế gian. Nhưng khác với những môn phái khác, sự phụ của hắn không hề cho hắn một cái pháp bảo nào để xua đuổi khí bẩn, mà phải dựa vào bản thân để tu luyện. “ Sự phụ! Không biết người có ở La Phù hay không? “

- Thật ra ta có chút tò mò. - Nhưng vào lúc này, Đông Bất Cố lại nhìn về phía Nạp Lan Nhược Tuyết:

- Tại sao người vẫn che tấm lụa mỏng này, chẳng lẽ có nguyên nhân gì hay sao?

350. Chương 326: Hóa Ra Là Người

Lúc này, những cơn gió vẫn liên tục ập đến nhưng Đông Bất Cố chẳng thèm để ý cho thấy Huyền Ô Kim Phong trận thực sự đã bị tàn phá như y và Nạp Lan Nhược Tuyết đã nói. Tâm trạng của Đông Bất Cố cũng hết sức thoải mái.

Nghe thấy Đông Bất Cố hỏi vậy, Lạc Bắc cũng hơi tỉnh táo lại, nhìn về phía Nạp Lan Nhược Tuyết. Tấm lụa xanh trên gương mặt của Nạp Lan Nhược Tuyết do giao thủ với đám người Hồng Dật mà nhiễm vài vết máu. Nhưng cho dù như vậy thì Nạp Lan Nhược Tuyết vẫn khiến cho người ta cái cảm giác đẹp tuyệt trần... Nhìn đôi mắt của Nạp Lan Nhược Tuyết, Lạc Bắc thầm nghĩ không biết dưới tấm lụa đó là dung nhan đẹp tới mức nào.

.....

Nạp Lan Nhược Tuyết hơi sững sốt.

Thiếu nữ tộc Hồ tu thành hình người, ngoại trừ có kinh mạch độc đáo ra còn có dung nhan khiến cho người ta đổ kỵ. Dường như ông trời trao hết những nét thanh tú cho các nàng. Nhưng có lẽ cái gì càng diễm lệ thì càng dễ héo tàn, giống như một lời nguyên rủa khó tránh khỏi. Tất cả những thiếu nữ tộc Hồ đều có số phận hồng nhan bạc phận. Vì một người con gái mà mình yêu tha thiết nhất, Hồ Yêu vương đã trả một cái giá mà người khác không thể tưởng tượng được. Y đã dùng Nghịch Thiên thần thuật tính ra được số phận của Nạp Lan Nhược Tuyết.

Chính vì cái số phận đó cho nên Nạp Lan Nhược Tuyết gần như cô độc từ trước tới giờ. Nàng có thói quen thờ ơ lạnh nhạt với cuộc sống của người khác. Nàng theo lời phụ thân Hồ Yêu vương đi ngắm cảnh sắc trên đời. Nhưng phần lớn thời gian, gần như mọi người không phát hiện ra nàng.

Hơn nữa, thân phận của nàng rất tôn quý cho dù là người núi Chiêu Diêu khi gặp nàng thì phần lớn là mang lòng kính sợ. Vì vậy mà bên cạnh nàng chưa bao giờ có bằng hữu, cũng chưa có một ai đột nhiên hỏi nàng vẫn luôn mang tấm mạng che mặt màu xanh đó.

Mặc dù Nạp Lan Nhược Tuyết có thói quen che mặt như vậy nhưng trong lòng nàng thật sự thích nó hay sao? Trên thực tế, nàng cũng hy vọng giống như người bình thường, cho dù là sống một cuộc sống của phạm nhân cũng được. Để cho nàng không cảm thấy bản thân mình lạnh lẽo, đứng bên ngoài cái thế giới này.

Ngay cả cha của mình, Nạp Lan Nhược Tuyết cũng chưa bao giờ bỏ tấm lụa đó ra. Bởi vì lão muốn nàng sống thật tốt, không muốn thấy cái số phận đó xảy ra.

Nhưng hiện tại, hắn đã nhìn thấy gương mặt của nàng, mà nàng cũng đã lựa chọn như vậy.

Tới lúc này, trong lòng Nạp Lan Nhược Tuyết đột nhiên cảm thấy ấm áp... Mặc dù một vài người chết đi nhưng rất nhiều người vẫn còn biết rằng hắn còn sống. Nạp Lan Nhược Tuyết nhìn khóe miệng cương nghị của Lạc Bắc mà thầm nghĩ, hắn không phải là người tin vào số phận.

.....

Đông Bất Cố tò mò nhìn Nạp Lan Nhược Tuyết. Thấy Nạp Lan Nhược Tuyết hơi thất thần, y liền khẳng định Nạp Lan Nhược Tuyết đeo tấm mạng xanh đó chắc là có nguyên nhân. Nhưng điều khiến cho y không ngờ được rằng Nạp Lan Nhược Tuyết đưa tay lột tấm mạng che mặt của mình mà nói một câu thần nhiên:

- Không có gì. Chỉ là do thói quen mà thôi.

Mặc dù đã gặp rất nhiều thiếu nữ tuyệt sắc trên thế gian thì cho dù là Lạc Bắc hay Đông Bất Cố cũng gần như nín thở.

Đó là một thiếu nữ thật sự đáng yêu. Long mày, sống mũi, đôi môi, cặp mắt đều khiến cho người ta phải ngơ ngẩn. Mất hết cả thần hồn.

Nàng là một thiếu nữ mà bất cứ ai nhìn thấy đều không thể quên được. Vào lúc này, nàng đứng trong ánh sáng của bông hoa hải đường trong tay Đông Bất Cố mà im lặng nhìn hai người họ.

Xích La và Bích Hải Tử cũng không giữ nổi bình tĩnh, ghen hòng nhìn trân trối, quên cả chuyện nguyên rủa Lạc Bắc. Bọn chúng thầm nghĩ nếu có được một thiếu nữ như vậy cho dù đánh đổi tất cả bảo vật trên thế gian cũng đáng.

Lạc Bắc ngơ ngác nhìn Nạp Lan Nhược Tuyết mà có cảm giác như đã từng quen biết. Vào lúc này, khi nhìn thấy dung nhan của nàng, hắn lại càng cảm thấy trước đây đã từng gặp ở nơi nào đó. Lạc Bắc suy nghĩ tới mức xuất thần. Hắn đột nhiên nhớ tới khi mình và Thái Thúc bị Hàng Thanh Phong đánh cho trọng thương...rồi nhớ tới một giấc mộng mà sau lần đó, khi tỉnh lại tu vi của hắn không lùi lại tăng lên.

- Lần gặp Hàng Thanh Phong cũng là người cứu ta? - Lạc Bắc giật mình nhìn Nạp Lan Nhược Tuyết mà hỏi.

“ Hóa ra hắn vẫn còn nhớ tới ta...không hề quên ta. “

Không biết vì sao trong lòng Nạp Lan Nhược Tuyết có chút đắc chí:

- Đúng vậy! Lần đó lo lắng một mình sư huynh không ứng phó được cho nên ta ở gần đó liền tới theo.

Dường như sợ Lạc Bắc phát hiện ra cảm xúc của mình, Nạp Lan Nhược Tuyết hơi cúi đầu xuống để nói.

“ Hóa ra lần đó cũng là nàng cứu ta. “

Lạc Bắc hít một hơi thật sâu cố gắng làm bản thân bình tĩnh. Không biết tại sao, mỗi lần nhìn vào đôi mắt của Nạp Lan Nhược Tuyết, tim hắn lại có một cảm giác chưa bao giờ có. Mà cái cảm giác đó, khi nhìn thấy dung nhan của nàng lại càng mạnh hơn.

Lạc Bắc không hề biết trên thế gian có một thứ cảm giác được gọi là tình yêu sét đánh... Một lúc vô tình nào đó, một người gặp một người chưa quen đột nhiên nảy sinh một thứ tình cảm đặc biệt. Có lẽ, Lạc Bắc thường xuyên nghĩ tới gương mặt trong mộng kia hoặc đối với Nạp Lan Nhược Tuyết mà nói thì Lạc Bắc là người đàn ông đầu tiên nhìn thấy mặt nàng nên đối với nàng rất đặc biệt. Cả hai người trong lúc vô tình đã nảy sinh tình cảm.

Đối với thân phận của hai người không có kinh nghiệm về tình cảm thì đây chẳng khác nào một đóa hoa vô tình nở rộ, đem một trái mọng ngay thơ.

Dưới sự tấn công của những cơn gió như những thanh phi kiếm Bạch Cốt Mạn Đà La hoa từ từ hạ xuống.

Ước chừng xuống được hơn bảy mươi trượng, những cơn gió liền biến mất. Cái địa cung ở sâu dưới lòng Đồng Tước cung cũng từ từ hiện ra trước mặt mọi người.

Từ trên không trung nhìn xuống, dưới đất khắp nơi là tường đổ, gỗ mục, ngói vỡ dài tới hơn mười dặm. Đây có thể nói là một tòa thành trì bị bỏ hoang. Thậm chí Lạc Bắc còn thấy nhiều pho tượng phủ đầy rêu trong đó có hai pho tượng cao tới hơn mười trượng. Nhìn cảnh tượng trước mặt, mọi người vẫn cảm thấy được một thứ khí thế trang nghiêm.

- Đây là một cái địa lăng. - Đông Bất Cố quan sát một lúc rồi quay đầu nói với Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết.

- Không biết phải mất bao nhiêu nhân lực và vật lực mới có thể xây được một cái địa lăng thế này.

Lạc Bắc gật đầu. Mặc dù phần lớn những kiến trúc bên dưới đã bị hư hại nhưng từ vị trí và hình thức của chúng thì đây không phải là một cái động phủ của người tu đạo thời thượng cổ mà giống như một cái Vương lăng. Tuy nhiên quy mô của nó vô cùng rộng lớn, lại còn có trận pháp lợi hại như Huyền Ô kim phong bảo vệ thì chắc chắn có liên quan tới một số người tu đạo có tu vi cao.

Nhìn thấy đã xuyên qua trận Huyền Ô Kim Phong, lại thấy bên dưới không còn trận pháp bảo vệ nào nữa, Đông Bất Cố liền thu Bạch Cốt Mạn Đà La hoa lại, tuy nhiên một tay vẫn cầm đóa hoa hải đường mà hạ xuống bên dưới con đường chính của Địa lăng.

“ Răng rắc! “

Lạc Bắc cũng hạ xuống theo, dẫm vỡ một cái mái ngói. Nghĩ tới điều gì đó, hắn liền cúi xuống nhặt viên ngói vỡ đó lên. Lạc Bắc phát hiện ra thứ ngói này được làm từ một loại ngọc cứng rắn. Mặc dù giá của thứ ngọc này không cao so với những loại ngọc khác nhưng trên mái ngói đều điêu khắc những hình thù tinh thể. Hơn nữa cái địa lăng này rộng như vậy, số lượng ngọc để làm ngói đủ khiến cho người ta giật mình.

Con đường chính mà đám người Lạc Bắc đặt chân lên có những bậc thang thẳng tắp hướng lên trên. Toàn bộ bậc thang rộng tới mức độ cho dù có mười cái xe ngựa xếp hàng ngang cũng không hề cản trở đường đi.

Cuối con đường là một ngôi đền bị hư hại nặng nề. Ngôi đền đó nằm giữa địa lăng, rõ ràng phải là chủ mộ, trong đó mai táng chủ nhân nơi này. Nhưng xung quanh ngôi đền đã bị đào hết, tạo thành một cái vực sâu giống như một hòn đảo đơn độc. Con đường chính nối tiếp với ngôi đền bằng một cây cầu đá lớn. Hai bên cầu có hai pho tượng đầy khí thế.

Mặc dù hai pho tượng đó đã bị sập nhưng do phần lớn chỉ bị hỏng dưới chân mà đổ khiến cho cả hai nằm vắt ngang trên thềm đá. Từ đó, đám người Lạc Bắc cũng có thể nhận ra đó là hai pho tượng võ tướng có khí thế không tầm thường. Một pho tượng cầm trường thương, chỉ lên trời. Còn một pho tượng khác thì cầm trường đao, chia xuống đất. Khuôn mặt của hai pho tượng đó đều lạnh lùng tàn khốc.

- A?

Chỉ có điều, thu hút sự chú ý của Lạc Bắc không phải hai pho tượng đó mà là trên bậc thang có rất nhiều hài cốt. Những bộ xương đó đã bị phong hóa nên đám người Lạc Bắc chỉ khẽ chạm vào là lập tức hóa thành tro. Nhưng vẫn có một vài bộ xương chỉ chừng hơn trăm năm, vẫn còn dính một chút quần áo.

351. Chương 327: Tâm Bia Đá Vô Danh

- Những người này dường như không phải cùng một triều đại, tại sao lại chết ở đây? - Đông Bất Cố và Nạp Lan Nhược Tuyết suy nghĩ hết sức nhanh nhạy nên nhận ra điều đó.

- Trước tiên xem cái địa lăng này là do ai xây rồi hãy nói sau.

Lạc Bắc lắc đầu rồi giống như một cánh chim nhanh chóng lướt về phía cuối con đường.

“ Trong cái điện này chẳng lẽ còn có trận pháp? “

Khác với người thường, thần thức, cảm giác của người tu đạo sẽ tăng lên theo tu vi, có thể giúp cho bọn họ thấy được rất nhiều nơi tầm mắt không nhìn tới. Mà sau khi tu vi của Lạc Bắc tăng lên, thần thức đã có thể bao phủ phạm vi mấy trăm trượng. Gần như trong nháy mắt khi hắn lao lên, Lạc Bắc liền cảm nhận được ngôi chủ điện bị tàn phá đó dường như có pháp lực dao động rất mạnh.

Lạc Bắc hơi dừng lại một chút rồi đột nhiên lướt nhẹ về phía trước khiến cho người ta có một cảm giác huyền diệu. Tâm niệm của hắn khẽ động, một thứ lực lượng vô hình liền tản ra từ người Lạc Bắc, giống như có hai bàn tay khổng lồ nắm lấy cửa điện mà kéo ra.

“ Rầm!” hai cánh cửa điện bị kéo ra ngoài ném sang hai bên con đường.

Nhìn bề ngoài, ngôi điện vô cùng rách nát nhưng bên trong lại vẫn rắn chắc như trước, không hề có lấy một chút nào hư hại. Mà trong toàn bộ ngôi điện hoàn toàn sáng trưng bởi một thứ ánh sáng màu hồng.

Lạc Bắc, Nạp Lan Nhược Tuyết, Đông Bất Cố cùng với Xích La và Bích Hải Tử đều nhìn thấy ánh sáng màu hồng phát ra.

Chỉ thấy chính giữa điện có một cái quan tài bằng ngọc, phía sau có một cái bãi đá hình trụ như bày đặt công phẩm gì đó. Ánh sáng màu hồng đúng là phát ra từ cái bệ đá đó.

“ Đây là một cái pháp bảo lợi hại! “

Xích La và Bích Hải Tử nhìn thấy ánh sáng màu hồng liền để thần thức bọc lấy. Thoáng cái, cả hai người phát hiện ra bản thể của nó dường như là một cái nhân tản ra pháp lực dao động rất mạnh. Thứ pháp lực dao động như vậy chỉ có pháp bảo thượng đẳng mới có.

Phát hiện ra điều đó, Bích Hải Tử còn đỡ, mà sắc mặt của Xích La trở nên hết sức khó coi. Bởi vì cái địa lũng này do y phát hiện ra nhưng hiện tại đành trở mắt nhìn, chỉ biết làm mai mối cho Lạc Bắc.

“ Vù! “ Ngay lúc Xích La biến sắc, nghiêng rằng nghiêng lợi thì Lạc Bắc, Đông Bất Cố và Nạp Lan Nhược Tuyết đã lướt vào trong điện.

Cả ba người có thể khẳng định pháp lực dao động tản ra từ cái pháp bảo này chứ không phải trận pháp bên trong.

.....

Khí thể trong nội điện cũng hết sức hoành tráng, hơn nữa kiến trúc xung quanh đều hình tròn giống như một cái màn trời bao phủ.

Trên vách tường xung quanh điêu khắc đầy các loại pháp khí, kim hoa, bảo hoa, lưu ly, thất bảo liên hoa với từng loại sắc thái. Lạc Bắc liếc mắt nhìn thấy cái quan tài bằng ngọc đã bị mở ra, bên trong không hề có vật gì. Mà bãi đá hình trụ sau quan tài có tổng cộng ba cái, hai cái trống không, chỉ còn một cái phát ra ánh sáng màu hồng từ chiếc nhẫn. Mà xung quanh bãi đá cũng có ít nhất một hai chục bộ hài cốt, niên đại khác nhau. Chỉ có điều do bị cái quan tài chắn mất nên từ bên ngoài không thể nhìn thấy.

- Trên hai tấm bia đá kia viết gì vậy?

Điều đầu tiên thu hút sự chú ý của Lạc Bắc đó là hai tấm bia đá đầy những vết rạn được đặt giống như hai bức bình phong. Trên hai tấm bia đá có khắc rất nhiều chữ kỳ lạ, không phải là Phạn văn cũng không phải văn tự vùng Trung châu.

Đông Bất Cố và Nạp Lan Nhược Tuyết cũng có suy nghĩ như Lạc Bắc. Bọn họ biết cái pháp bảo kia dù sao cũng ở đó, không thể bay đi được. Quan trọng nhất là hiện tại phải làm rõ chỗ này là đâu, có liên quan tới ai, còn lại những thứ gì. Vì vậy mà hai người cũng quan sát cẩn thận hai tấm bia đá.

Kiến thức của hai người rộng hơn Lạc Bắc rất nhiều nhưng thứ văn tự trên tấm bia cả hai cũng không nhận ra. Sau khi nghe Lạc Bắc hỏi, cả hai đều lắc đầu.

- A?

Lạc Bắc đột phá Tĩnh Niệm Thông Minh quyết tới tầng thứ chín cho nên cảm ứng xung quanh hết sức nhạy bén. Cho dù sâu dưới đất mười trượng có con sâu bò qua thì hắn cũng cảm nhận được. Trong lúc Đông Bất Cố và Nạp Lan Nhược Tuyết lắc đầu thì Lạc Bắc lại cảm giác được hai người Xích La và Bích Hải Tử dường như có nhận biết thứ văn tự trên tấm bia.

- Nói! Trên tấm bia đó viết cái gì. - Lạc Bắc cũng không hỏi, xoay người, lạnh lùng nói với cả hai người kia.

- Cái này...chữ trên tấm bia đá vốn là chữ nước Vân Diên. - Xích La và Bích Hải Tử mang quỷ kế trong lòng nhưng khi bị ánh mắt lạnh lùng của Lạc Bắc lướt qua thì cả hai đều run người, vội vàng nói:

- Trên đó viết những chuyện liên quan tới chủ nhân cái Địa lũng này.

“ Hai người này thật sự nhận ra thứ chữ này? “

Lạc Bắc thật sự không ngờ tu vi của Xích La và Bích Hải Tử không cao nhưng bọn họ là người tu đạo núi Bắc Mang, trước đó đều đào núi tìm kiếm luyện chế pháp bảo. Hai nữa là phần lớn vàng bạc đều nhờ đào một mà ra. Vì vậy mà bọn họ có sự hiểu biết đối với một thứ sách cổ trong Cổ lũng. Cho dù là một người nghiên cứu sâu cũng chưa chắc biết nhiều bằng họ.

- Trên tấm bia đá nói cái gì? - Lạc Bắc cũng chẳng nói nhiều chỉ thẳng vào một tấm bia đá rồi hỏi. Bởi vì hiện tại hai người Xích La và Bích Hải Tử đều hiểu được chữ trên tấm bia, mà cảm ứng của Lạc Bắc lại rất nhạy bén, nếu có một người nói dối, sắc mặt của cả hai khác nhau là hắn có thể phát hiện ra ngay.

Xích La và Bích Hải Tử sợ làm cho Lạc Bắc nổi giận cho nên quan sát cẩn thận tấm bia đá rồi thuật lại.

Vốn chỗ này quả thực là một cái vương lũng của một đế quốc thống trị nước Vân Diên hơn bảy trăm năm trước. Bởi vì thịnh hành đạo cho nên rất nhiều người tinh thông Vu y, thuật cổ độc. Vì thế mà nơi đây còn được người ta gọi là nước Vân Vu. Nước Vân Vu thống trị vùng Vân Diên trong mấy trăm năm, thực lực

hết sức mạnh mẽ. Hơn nữa, sau đó một số đạo thuật huyền môn được phát triển từ cổ thuật của nước Vân Vu, cho nên những bản ghi chép về Vân Vu không có nhiều, thậm chí vô cùng thần bí nhưng đối với những người tu đạo thì lại không hề xa lạ. Lạc Bắc, Nạp Lan Nhược Tuyết và Đông Bất Cố đều có nghe nói tới.

Tấm bia đá mà Lạc Bắc chỉ ghi lại chủ nhân của Vương lăng cũng là sự tích cuộc đời của một vị hoàng đế nước Vân Điền.

Vì hoàng đế nước Vân Điền đó có danh là Na vương, là hoàng đế đời thứ năm. Trên tấm bia đá ghi lại khi Na vương tại vị đã làm cho nước Vân Điền vô cùng cường thịnh, lại tiêu diệt mấy nước Thiên Lang, Thần Ưng giúp cho bản đồ Vân Điền mở rộng gấp đôi.

- Ta đăng cơ năm hai mươi ba tuổi. Ba mươi tuổi khiến cho quốc gia cường thịnh, diệt Thiên Lang nhờ có sự giúp đỡ của Thần Vương, năm sau lại diệt Thần Ưng...

Tấm bia này không giống những tấm bia ca tụng công đức ở đời sau mà là những lời nói của vị hoàng đế nước Vân Điền. Nhưng mặc dù chỉ qua giọng nói của Xích La và Bích Hải Tử, đám người Lạc Bắc đều có thể thấy được từ lời nói của người đó một thứ duy ngã độc tôn.

Mà theo nội dung của tấm bia thì nước Vân Điền chủ trương dựa vào vũ lực với các vương quốc quanh mình. Mà sau khi Na Vương lên ngôi liền từ từ bỏ dần sự chiếm đoạt mà thi hành những chính sách hiền hòa hơn khiến cho những bộ lạc xung quanh từ từ phụ thuộc vào nước Vân Điền.

Từ những câu chữ ở đây thì có thể thấy Na vương là một vị quân chủ rất quyết đoán và đầy hứa hẹn.

Nhưng thu hút sự chú ý của đám người Lạc Bắc nhất là vị Na vương này là hoàng đế như thế nào. Bởi vì nước Vân Điền đã biến mất hơn bảy trăm năm, vị Na vương đó cũng chẳng quan hệ gì với đám người Lạc Bắc, điều khiến cho họ chú ý chính là Thần vương mà Na vương nhắc tới.

Từ những thứ ghi trên tấm bia đá thì vị Thần vương đó có thần thông vô thượng, có thể tiêu diệt những nước như Thần Ưng hoàn toàn là nhờ công lao của Thần vương. Mà những dòng cuối cùng của tấm bia này cũng nói Vương lăng được xây dựng dưới sự giúp đỡ của Thần Vương. Như vậy có thể phán đoán Thần vương theo lời Na vương là một người tu đạo có tu vi rất cao.

Sau khi biết được lai lịch của địa lăng, Lạc Bắc cũng không nghĩ nhiều, lập tức nhìn sang tấm bia đá bên cạnh mà nói với Xích La và Bích Hải Tử:

- Trên tấm bia đá kia nói cái gì?

- Ta được Thần vương giúp tạo ra cơ nghiệp. Ta tôn Thần vương làm đế sư, một lòng phụng dưỡng. Nhưng đột nhiên một ngày, Thần vương biến mất, hơn hai mươi năm không về. - Xích La và Bích Hải Tử vội vàng nhìn cẩn thận từng chữ mà đọc.

352. Chương 328: Giới Chỉ Của Thần Vương?

— - Vị thần vương này cũng là nhân vật giống với Độc Long tôn giả.

Chỉ nghe xong câu mở đầu, Lạc Bắc liền hiểu ra. Hiện tại, sự hiểu biết của Lạc Bắc đối với người tu đạo và một tông phái đã hơn xa trước. Sở dĩ rất nhiều người tu đạo có thể vân du lại kết hợp thành một tông phái lại còn thu nhiều đệ tử đó là vì có thể bồi dưỡng được rất nhiều thế lực. Thứ nhất là có thể cung cấp được rất nhiều thứ cho mình. Thứ hai là có được nhiều tài nguyên. Chưa nói tới có thể tìm kiếm được một số nguyên liệu để luyện chế pháp bảo và cho việc tu luyện mà chỉ cần hỏi thăm tin tức các nơi biết được nơi xuất hiện pháp bảo hoặc động phủ cũng vô cùng hữu dụng. Mà đối với một số tán tu may mắn ngộ ra được phương pháp tu luyện hoặc công pháp lợi hại mà nói để có được một tông phái cần tốn rất nhiều thời gian. Cho nên tán tu thường dựa vào sức của mình thu phục một số môn phái về để sử dụng. Một vài người thì dựa vào những nhà giàu có, thông qua nhân lực của những nhà đó để kiếm đồ cho mình. Mà cao cấp nhất là những nhân vật như Độc Long tôn giả.

Bởi vì càng dựa vào lực lượng lớn thì càng có thể kiếm được nhiều lợi ích. Những loại như Độc Long tôn giả hay Thần vương mà Na vương nhắc tới nhất định sẽ bị người tu đạo nước khác khiêu chiến. Hay có thể nói cũng chỉ có những người tu đạo lợi hại nhất mới có thể ngồi lên vị trí của Độc Long tôn giả và Thần Vương.

Cho dù là hiện tại, có thể ngồi ở vị trí như vậy thì cũng phải là tán tu có tu vi cực cao mà một số môn phái lớn nghe thấy cũng phải e ngại. Nếu không bọn họ sẽ cho người chiếm lấy vị trí đó.

- Ta chờ đợi mãi Thần vương không về trong khi tuổi thọ sắp hết. Ta đành phải đưa thánh vật của Thần vương cung phụng ở đây...

- Vị Thần vương mà Na vương nói tới có thể gặp phải chuyện gì đó, nếu không cho dù bế quan tu luyện thì y cũng sẽ cầm pháp bảo của mình theo. - Sau khi nghe Xích La và Bích Hải Tử đọc từng câu trên tấm bia, Lạc Bắc, Nạp Lan Nhược Tuyết và Đông Bất Cố đều liếc mắt nhìn nhau mà nghĩ vậy.

Hóa ra tấm bia còn lại kể sau khi vị Thần vương đó giúp Na vương tiêu diệt Thần Ứng thì đột nhiên biến mất, cho tới lúc Na vương chết vẫn không hề quay lại. Mà cái Địa lăng này được sự giúp đỡ của Thần vương xây dựng, sau khi Thần vương vừa mới đi thì nó cũng được hoàn thành. Sau đó, Na vương chờ không được liền mang mấy thứ pháp khí của Thần vương đưa vào trong lăng, thờ phụng ở đó. Nếu một ngày, vị Thần vương đó quay lại thì có thể thu lấy, không để cho nó thất lạc trên thế gian.

Theo lý mà nói thì một nhân vật Thần vương giống như Độc Long tôn giả như vậy, có được ích lợi của cả một quốc gia mà đột nhiên biến mất thì chỉ có hai khả năng, một là bế quan tu luyện. Hai là gì như Độc Long tôn giả gặp phải đối thủ lợi hại rồi chết. Mà nếu bế quan tu luyện thì cho dù mấy chục năm cũng sẽ thu lại pháp bảo của mình, không để ở đây. Cho nên vị Thần vương đó có khả năng đã chết. Nhưng người bình thường như Na vương lại không thể biết được điều đó.

- Cái nhẫn này có lẽ là một trong ba cái pháp khí mà vị Thần vương kia sử dụng.

Nạp Lan Nhược Tuyết nghe Xích La và Bích Hải Tử đọc xong liền liếc về phía cái nhẫn, sau đó lên tiếng:

- Nếu Na vương đã nói đặt ba cái pháp khí ở đây thì tại sao lại chỉ còn có một cái này?

Vào lúc này, Lạc Bắc cũng có suy nghĩ giống như Nạp Lan Nhược Tuyết. Ba cái trụ đá sau cái quan tài rõ ràng là để đặt ba cái pháp bảo nhưng hiện tại ngoại trừ cái nhẫn ra thì hai cái trụ còn lại trống không. Cho nên khi nghe Nạp Lan Nhược Tuyết nói vậy, Lạc Bắc liền liếc mắt về phía Xích La và Bích Hải Tử.

Xích La và Bích Hải Tử bị Lạc Bắc liếc lập tức hiểu ngay hẳn nghi ngờ hai người đọc sai nội dung trên tấm bia. Nếu không thì tại sao ba vật bây giờ lại chỉ có một. Cả hai người lập tức sợ hãi, vội vàng chỉ vào tấm bia nói:

- Tấm bia này hoàn toàn viết đúng như vậy. Nếu chúng ta có nói sai thì thần hình tan biến, không được siêu sinh. Còn việc chỉ có một vật...chỉ sợ...

- Chỉ sợ cái gì? - Lạc Bắc nhìn Xích La và Bích Hải Tử mà hỏi.

- Chỉ sợ do trộm mộ... - Xích La và Bích Hải Tử liếc mắt nhìn nhau rồi cười khổ.

- Trộm mộ?

- Đúng như vậy.

Thấy Lạc Bắc dường như không tức giận, Xích La lớn gan hơn một chút chỉ những thi hài xung quanh và cái quan tài bị mở ra nói:

- Những cái xác này có niên đại khác nhau, hơn nữa nhìn trang phục của họ cũng không phải là công tử hay phi tử...cũng chẳng phải vệ sĩ... Cho dù là người bị chôn cùng thì cũng không thể vào trong phòng của chủ mộ... Nhìn cách ăn mặc của những người này thì chắc chắn phải là kẻ trộm mộ đời sau. Hơn nữa, trên đường tới đây, và trong chủ mộ chắc chắn phải chôn rất nhiều bảo vật. Nhưng hiện tại trong căn phòng này gần như trống không, quan tài cũng bị mở. Nay cả xác chết của Na vương cũng bị đánh cắp. Có thể không chỉ có một đám trộm tới.

- Người xem.

Xích La vừa mới dứt lời, Đông Bất Cố nhìn Lạc Bắc gật đầu rồi chỉ về phía quan tài bằng ngọc. Nhìn theo phía tay của gã Lạc Bắc thấy bên trên một số bộ xương còn có lấp lánh chút ánh sáng bạc. Nhìn kỹ thì ra là những sợi ngân châm to bằng lông trâu. Ngay cả trên mặt đất cũng có một số cây ngân châm như vậy. Một vài bộ xương thì bị chặt đứt không biết là trúng phải cơ quan nào.

- Từ xưa, Bắc Mang đã là nơi tập trung của Vương Lăng, trộm mộ rất nhiều, so với chuột còn đông hơn. - Bích Hải Tử cũng lên tiếng giải thích:

- Rất nhiều lăng cổ, người tu đạo chúng ta không phát hiện nhưng bọn họ phát hiện được cũng là lẽ thường. Nếu như Lạc chuông giáo nghi ngờ, cho ta chút thời gian, ta nhất định có thể tìm ra một vài người ăn trộm.

Lạc Bắc liếc nhìn Bích Hải Tử cũng không lên tiếng.

Bởi vì hắn có thể nhận ra được cả hai người cũng không hề nói dối. Bên cạnh một vài bộ xương vẫn còn rơi vài thứ nổi lên thân phận của họ. Hơn nữa, Lạc Bắc quan sát cái cái quan cũng thấy có vài dấu vết. Những dấu vết, đó là do thứ ngọc lạnh này đối với người trên thế gian rất quý. Một vài tên trộm khi vào đây thấy quan tài nhưng không có cách nào bê ra vì vậy mà định cắt lấy mang đi. Nhưng cho hàn ngọc rất rắn, bình khí bình thường không thể chém được mà chỉ để lại chút dấu vết.

Nhìn những dấu vết đó, Lạc Bắc lại càng có cảm nhận sâu sắc đối với việc Xích La và Bích Hải Tử nói về chuyện giao dịch bằng vàng bạc. Thực sự, lực lượng của người tu đạo thì người bình thường không thể bằng được. Chẳng hạn như Độc Long tôn giả có thể tiêu diệt cả một nước nhỏ. Nhưng số lượng người tu đạo so với người thường mà nói thì quá ít. Mà người thường trên thế gian thì sinh tồn vì tiền tài, dục lợi. Nhưng bọn họ lại tới được những nơi mà nhiều người tu đạo không biết. Chẳng hạn như Địa lăng, rất lâu sau khi Đồng Tước cung xây dựng ở trên đó mới phát hiện ra được. Nhưng nhìn những bộ hài cốt ở đây thì từ sáu, bảy trăm năm trước đã có những kẻ trộm mộ tiến vào đây. Hơn nữa, trong sáu bảy trăm năm qua cũng ít nhất phải có hơn mười đám trộm phát hiện ra nơi này, có nhóm chết toàn bộ, cũng có nhóm thành công đánh cắp được rất nhiều thứ. Trong một khoảng thời gian dài, nơi này gần như không còn một thứ gì.

Vì vậy mà có một số vật liệu người tu đạo không thể tìm được nhưng người thường lại có thể. Mà đó cũng là nguyên nhân tất cả các tông phái đều xây dựng các thế lực trên thế gian.

.....

Trên thực tế, hiện tại với tu vi của Lạc Bắc có thể nói một phần là bị ép bức. Bởi vì sau khi Lạc Bắc ra khỏi Thục Sơn liền liên tục bị đuổi giết, gặp phải vô số đối thủ mạnh mẽ khiến cho hắn cảm thấy thời gian hết sức quý giá mà không giống với những người tu đạo khác sau khi có được tuổi thọ dài liền cảm giác hết sức nhàn nhã.

Không có lúc nào hắn không phải nghĩ tới chuyện nâng cao tu vi của mình. Nhất là sau trận chiến núi Đại Đông...rất nhiều người chết vì hắn như Minh Nhược, những người Từ Hàng Tĩnh Trai. Ngay cả Nạp Lan Nhược Tuyết cũng hết lòng che chở cho hắn. Khi Lạc Bắc phát hiện ra Nạp Lan Nhược Tuyết cứu mình hai lần thì nghĩ lại lúc hắn hỏi Nguyên Thiên Y và Văn Hạc Tử tu đạo để làm gì... Hắn chỉ muốn bản thân có thể che chở cho những người bên cạnh hắn.

Lạc Bắc tìm kiếm cái địa cung này cũng để xem có phát hiện ra thứ gì đó có thể nâng cao tu vi của mình hay không. Việc Xích La và Bích Hải Tử đọc nội dung trên tấm bia thật ra tốn rất ít thời gian. Sau khi hiểu được đối với gốc rễ của một môn phái như thế nào, Lạc Bắc liền chú ý tới chiếc nhẫn.

Cái địa lăng này đã bị rất nhiều kẻ ăn trộm khoắng sạch. Nhưng tại sao cái nhẫn này vẫn còn ở đây?

353. Chương 329: Thần Hồn Trấn Thủ

- Cái nhẫn này không biết có gì huyền diệu?

Nghĩ vậy Lạc Bắc liền đi về phía cái nhẫn.

Nhưng ngay khi Lạc Bắc mới tới gần cái quan tài, chỉ còn cách cái nhẫn chừng bảy, tám trượng thì đột nhiên chiếc nhẫn tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Xoẹt!

Toàn bộ không khí trong căn phòng bị pháp lực dao động quá mạnh làm phát ra những tiếng nổ.

Lạc Bắc đi đầu tiên lập tức cảm nhận được một thứ uy áp đang ép về phía mình với một thứ khí thế độc ác.

Cái thứ khí thể độc ác đó khiến cho Lạc Bắc cảm nhận được giống như khi đối mặt với Bàn Ma Hoàng.

Kèm theo với thứ khí thể độc ác đó, trong ánh sáng của chiếc nhẫn đột nhiên xuất hiện một bóng người. Toàn thân bóng người đó được bao phủ trong ngọn lửa màu vàng, mái tóc màu đỏ hồng, thân thể thon dài, gương mặt hết sức dữ tợn.

Cái bóng người đó xuất hiện, ánh mắt của nó liền nhìn Lạc Bắc chăm chú. Đồng thời một thứ hơi thở cực mạnh và hung ác cũng ép về phía Lạc Bắc.

- Đây là thần hồn của một người tu đạo. Chủ nhân của chiếc nhẫn có lẽ đã phong ấn nó để bảo vệ cái pháp bảo này.

Lạc Bắc đột nhiên giật mình rồi hiểu ra.

Cũng giống như Xích Tô của Lan Hàng, trong cái nhẫn này cũng phong ấn một cái thần hồn. Để cho thần thức đảo qua, Lạc Bắc không hề cảm giác được thần hồn có chút gì dao động, quanh thân thì có toàn hơi thở tàn bạo, giống như Hỏa Ngộ phong ấn trong phi kiếm Xích Tô. Cái thần hồn này cũng bị xóa thần thức. Nhưng nhìn từ hình thể của nó thì rõ ràng là một người tu đạo. Hơn nữa, căn cứ vào khí tức thì hoàn toàn giống với Bàn Ma hoàng tu luyện pháp quyết Mật Tông, đồng thời tu vi cũng không hề kém Bàn Ma Hoàng.

Chủ nhân của chiếc nhẫn đã giết một người tu đạo tu luyện pháp quyết Mật Tông rồi sau đó luyện hóa thần hồn của người đó mà phong ấn trong giới chỉ để trấn thủ chiếc nhẫn cũng như sử dụng khi đối địch. Có thể giết được một người tu đạo lợi hại như vậy, lại còn luyện hóa được thần hồn của y thì có thể tưởng tượng được vị Thần vương mà Na vương nhắc tới mạnh tới mức độ nào.

Trong nháy mắt, Lạc Bắc cũng hiểu được vì sao có nhiều người xương cốt người ăn trộm như vậy và vì sao hai cái pháp bảo khác bị ăn cắp mà cái này vẫn còn.

Bởi vì không biết tại sao Na vương lại có thể cung phụng cái nhẫn ở đây nhưng hiển nhiên tất cả những người trộm mộ tới gần cái nhẫn đều bị thần hồn trấn thủ nó giết chết.

Đôi mắt thần hồn nhìn Lạc Bắc chăm chú. Trên người nó chợt phát ra cái ký hiệu ngũ sắc rồi trong tay xuất hiện một cái Kim cương xử đâm thẳng về phía Lạc Bắc. Cái Kim Cương xử đó hoàn toàn giống với những thứ mà Kim Cương, Tu La trong Mật Tông miêu tả. Khi nó đâm về phía Lạc Bắc lập tức xuất hiện một tiếng nổ, không khí xung quanh bị đốt cháy thành một ngọn lửa.

Cái Kim cương xử do thần hồn đó tạo ra hoàn toàn giống như thật. Uy lực của đòn tấn công đó cũng rất mạnh, tương đương với sáu, bảy phần uy lực của Kim cương xử mà Nạp Lan Nhược Tuyết tạo ra.

Lạc Bắc đối diện với sự công kích của thần hồn, ánh mắt hắn chợt sáng lên. Trong mắt như xuất hiện một tia sáng. Cùng lúc đó, hai tay của hắn nhanh chóng bắt một cái pháp quyết. Khi cái Kim cương xử còn cách người hắn chừng một trượng, một làn pháp lực dao động cực mạnh từ người hắn phát ra phong ấn thần hồn vào bên trong.

Đạo pháp thuật đó là thứ phương pháp phong ấn thần hồn mà hắn có được từ bộ kiếm quyết trong Tam Thiên Phù Đồ.

- A? Không ngờ hắn lại có pháp thuật phong ấn thần hồn?

Đông Bất Cổ và Nạp Lan Nhược Tuyết đều hiểu rõ tu vi của Lạc Bắc. Cái thần hồn kia chắc chắn không thể làm cho hắn bị thương nhưng cả hai không ngờ Lạc Bắc lại có pháp thuật như vậy.

- A?

Mà lần đầu tiên thi triển thành công pháp thuật này, Lạc Bắc cảm nhận được pháp lực dao động mạnh mẽ từ thần hồn phát ra khiến cho vầng sáng bao bọc nó cũng phải run rẩy.

“ Răng rắc! “

Theo từng đợt tiếng Phạn từ thần hồn vọng ra, toàn bộ vầng sáng lập tức xuất hiện những vết rạn trong suốt nhìn giống như sắp bị đánh nát. Thấy tình cảnh này, nét mặt Lạc Bắc cũng vẫn thản nhiên, chỉ vung tay búng mấy cái. Từng tia sáng từ trong tay hắn liên tục bắn lên vầng sáng giống như thủy tinh khiến cho trên đó chợt xuất hiện một chuỗi những ký hiệu giống như băng tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Theo động tác của Lạc Bắc, những vết rạn trên vàng sáng hoàn toàn biến mất. Hơn nữa, nó cũng nhanh chóng co lại ép sát vào thần hồn. Lực lượng của thần hồn mặc dù mạnh nhưng thực sự không phải là đối thủ của Lạc Bắc.

“ Phụp! “

Lạc Bắc không hề cho thần hồn chút cơ hội phản kháng tiếp tục phát ra một luồng lực lượng vào trong vàng sáng khiến cho nó tiếp tục co lại. Vốn cái vòng tròn thủy tinh rộng tới hai trượng mà bây giờ chỉ còn bằng hạt táo. Mà thần hồn vốn cao hơn Lạc Bắc thì bây giờ bị ép lại chỉ bằng một con sâu, bị trấn áp trong đó không thể cử động.

- Lực lượng của thần hồn rất mạnh, vừa đúng lúc để luyện chế chư thiên phân thần.

Lạc Bắc vừa mới nghĩ như vậy, vàng sáng giống như thủy tinh liền hóa thành một tia sáng chui vào trong mi tâm của lạc rồi biến mất.

- Một cái thần hồn trấn thủ mạnh như vậy không ngờ lại bị hấn trấn áp, thu phục.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, Xích La và Bích Hải Tử đều cảm thấy toát mồ hôi.

Thần hồn trấn thủ đối diện với Lạc Bắc liền bị hấn phong ấn. Tuy nhiên nếu Xích La và Bích Hải Tử mà đối diện với nó thì chỉ sợ không phải là đối thủ. Hơn nữa, vào giờ phút này, để cho hai người dừng tóc gáy đó là Lạc Bắc lại có thứ pháp thuật như vậy. Nếu như hấn muốn mà rút thần hồn của họ ra để luyện thì thật sự đúng là sống không bằng chết.

Thần hồn chui vào trong cơ thể Lạc Bắc liền giống như một ngôi sao bị Lạc Bắc đưa vào trong Thức Hải. Chân nguyên màu vàng từ bốn phía liền bao bọc lấy điểm sáng. Lạc Bắc cũng không có thời gian để luyện hóa ngay, chỉ phong ấn chặt nó lại. Sau đó, hấn liền đi tới cái trụ đá, cầm cái nhẫn lên.

- Cái nhẫn này không biết có công hiệu gì?

Đông Bất Cố và Nạp Lan Nhược Tuyết cũng lập tức theo lên, cầm lấy cái nhẫn trong tay hấn.

Mặc dù cái thần hồn trấn thủ nhẫn bị Lạc Bắc phong ấn, hút vào trong cơ thể nhưng cả hai người cũng giống hấn, đều cảm nhận được pháp lực dao động trên cái nhẫn không hề yếu đi. Cho thấy ngoại trừ việc phong ấn thần hồn ra nó còn là một thứ pháp bảo lợi hại, chắc chắn có công hiệu độc đáo.

Hiện tại tới gần, cả ba người đều thấy rõ chiếc nhẫn có màu vàng lợt. Quanh thân có những hoa văn huyền ảo. Chính giữa chiếc nhẫn còn khảm một viên ngọc mã não màu đỏ. Ánh sáng màu hồng tỏa ra chính là từ viên ngọc đỏ.

Chiếc nhẫn này có phong cách hết sức cổ xưa, vừa dày vừa nặng, lại to không hề có hoa văn tinh xảo. Nhìn như cái nhẫn của nam giới chứ không phải nữ giới. Với ngón tay của Lạc Bắc mà cũng phải đeo vào ngón cái mới vừa.

- Đông Bất Cố! Người có nhận ra cái nhẫn này được luyện chế từ thứ tài liệu nào không?

Lạc Bắc cầm lấy cái nhẫn liền quay đầu hỏi Đông Bất Cố. Hấn cảm nhận cho dù là viên ngọc hay chất liệu của nó, bản thân đều không biết. Mà đại đa số pháp bảo đều có thể dựa vào nguyên liệu để suy đoán ra được công dụng. Chẳng hạn như nếu cái pháp bảo này được khảm hỏa ngọc thì bình thường nếu không phải pháp bảo công kích hệ Hỏa lợi hại thì cũng là pháp bảo tăng cường uy lực cho pháp quyết hệ Hỏa. Mà Lạc Bắc biết kiến thức của Đông Bất Cố rộng hơn mình rất nhiều cho nên sau khi không cảm nhận được chất liệu của nó liền quay sang hỏi.

- Ta có chút hiểu biết đối với chất liệu nhưng chất liệu của chiếc nhẫn và viên bảo thạch này thì thật sự không nhận ra. - Đông Bất Cố nhìn Lạc Bắc rồi lắc đầu.

- Nếu giờ này có Bích can sơn nhân ở đây thì tốt.

Đối mặt với một cái pháp bảo xa lạ, Lạc Bắc cũng không dám thử bừa mà chỉ đành phải nắm nó trong tay cảm nhận.

- A?

Đột nhiên, Lạc Bắc chợt phát hiện ra bên trong cái nhẫn cũng có mấy chữ tinh tế. Mấy chữ đó nhìn giống như là bùa chú và văn tự Trung châu, thậm chí hoàn toàn khác với trên tấm bia đá. Ngay cả Lạc Bắc cũng có cảm giác mình đã nhìn thấy thứ chữ này ở đâu đó.

- Có gì vậy?

Nạp Lan Nhược Tuyết phát hiện ra sự khác thường của Lạc Bắc thì kinh ngạc mà hỏi hẩn.

Lạc Bắc không trả lời ngay mà suy nghĩ một chút. Rồi lập tức hẩn gơ tay chộp một cái xe ngựa nhỏ màu đen có bốn chữ Đông Tây Nam Bắc. Cái xe ngựa đó chính là Hắc Mộc Chỉ nam xa mà Lạc Bắc lấy được. Sau khi lấy nó ra, Lạc Bắc lập tức mở cửa chiếc xe lấy ra một tấm vàng lá óng ánh.

Tấm vàng lá đó không biết được làm bằng cái gì nhưng rất mỏng mà lại dẻo dai. Trên tấm vàng đó vẽ rất nhiều núi non sông núi. Đây chính là bản đồ Thần Kiêu động phủ mà trước đó Lạc Bắc và Hắc Phong lão tổ tình cờ có được. Tấm bản đồ đó hết sức mềm mại, có thể gấp lại. Lạc Bắc sợ mất cho nên nhét vào trong Hắc Mộc chỉ nam xa.

A! Nhìn thấy Lạc Bắc lấy ra bản đồ Thần kiêu động phủ, Đông Bất Cố và Nạp Lan Nhược Tuyết đều thốt lên kinh hãi. Bởi vì cả hai nhìn thấy Lạc Bắc cầm chiếc nhẫn và tấm bản đồ so sánh thì thấy chữ trên hai cái có cùng loại với nhau.

354. Chương 330: Trước Tiên Tìm Hiểu

Chữ viết trên tấm bản đồ Thần Kiêu động phủ rõ ràng giống với chữ trên chiếc nhẫn.

- Lạc Bắc! Cái này của ngươi là cái gì? - Nạp Lan Nhược Tuyết không nhịn được hỏi Lạc Bắc.

Lạc Bắc trả lời “

- Thứ này của ta nghe nói là bản đồ Thần Kiêu động phủ.

- Bản đồ động phủ Thần Kiêu? Bản đồ động phủ Thần Kiêu vương trong truyền thuyết? - Nạp Lan Nhược Tuyết và Đông Bất Cố đều lấp bắp kinh hãi:

- Chẳng lẽ Thần vương mà Na vương nhắc tới chính là Thần Kiêu vương?

- Thần Kiêu vương là ai? - Lạc Bắc cũng hỏi ngay. Mặc dù may mắn có được tấm bản đồ đó nhưng bởi vì không có manh mối cho nên cả một thời gian dài, Lạc Bắc cũng không để ý tới nó. Hơn nữa, Lạc Bắc cũng không biết gì về Thần Kiêu vương, chỉ biết đó là một nhân vật có tu vi cực cao, còn có lai lịch thế nào thì không biết.

- Nghe nói Thần Kiêu vương cũng là một yêu tu. Đó là Dạ Kiêu tu luyện thành hình người, tu vi hoành hành thiên hạ. Có điều lúc đó sự tranh đấu giữa người tu đạo và Yêu tộc còn chưa kịch liệt như vậy giờ. Mà Thần Kiêu vương cũng không phải là người tranh quyền hão thắng cho nên thế gian rất ít những sự lưu truyền về lão. Cho dù phụ thân ta cũng không biết nhiều về lão lắm. - Nạp Lan Nhược Tuyết nhìn Lạc Bắc nói:

- Có điều phụ thân ta từng nói, Thần Kiêu vương như là tiền bối. Căn cứ theo tuổi tác của Thần Kiêu vương thì hoàn toàn khớp với vị Thần vương mà Na vương nhắc tới.

“ Thần vương... Thần Kiêu vương... Chẳng lẽ vị Thần vương mà Na vương nhắc tới thật sự là Thần Kiêu vương? “

- Các ngươi tới xem đây là những chữ gì?

Lạc Bắc suy nghĩ một chút rồi quay đầu nói với Xích La và Bích Hải Tử.

- Cái này... - Xích La và Bích Hải Tử chỉ nhìn lướt qua một cái rồi sắc mặt trở nên khó coi.

- Thế nào? Các ngươi không nhận ra loại chữ này?

- Xin chường giáo thứ lỗi: - Bị Lạc Bắc liếc, Xích La và Bích Hải Tử nhũn hết cả người mà vội vàng nói:

- Những chữ này rất lạ, chúng ta thật sự chưa thấy. Vùng Bắc mang chỉ có Khuất Đạo Tử tu luyện lâu nhất, chiếm nhiều đỉnh núi nhất. Không biết hẳn... - Trong lúc luống cuống, cả hai người định nói có lẽ Khuất Đạo Tử có thể biết được loại chữ này. Nhưng vừa nói tới đây, cả hai người chợt ớn lạnh bởi vì chợt nghĩ ra rằng Khuất Đạo Tử đã chết và bị Lạc Bắc luyện thành Thi thần tướng linh.

- Xem ra vị Thần vương mà Na vương nói tới chắc chắn là Thần Kiêu vương. Có thể tấm bản đồ Thần Kiêu động phủ bị ăn trộm ra ngoài rồi rơi vào tay người tu đạo. Còn một thứ khác không biết là cái gì? Mặc dù chiếm được hai thứ đồ vật nhưng hiện tại coi như vào núi vàng mà về tay không.

Lúc trước nhìn cảnh tượng trên đường đi vào, Lạc Bắc liền có thể thấy được phần lớn kiến trúc ở đây bị phá hoại là do địa mạch thay đổi và động đất. Nếu không sau khi cái địa lằng xây dựng xong, có trận pháp bảo vệ sẽ không bị phá hủy. Nhưng không biết trước đó có chuyện gì khiến cho Thần Kiêu vương đột nhiên biến mất vì vậy mà chỉ bố trí một cái Huyền Ô kim phong trận, còn pháp trận bên dưới thì chưa được bố trí xong. Cho nên khi địa mạch thay đổi khiến cho địa lằng bị phá hủy, ngay cả Huyền Ô Kim Phong trận cũng bị tổn hại khiến cho đám trộm mộ mới chui qua chỗ đất lở mà xuống đây. Mà thân phận của Thần Kiêu vương như vậy thì chắc chắn động phủ của lão không hề tầm thường. Bây giờ, mặc dù Lạc Bắc có được một cái pháp bảo của lão nhưng lại không thể sử dụng, lại không có cách nào hiểu được chữ trên bản đồ động phủ Thần Kiêu, vì vậy cũng chẳng có nhiều tác dụng cho hẳn tăng tu vi. Cho nên nhất thời, Lạc Bắc có phần thất vọng.

Có điều, Lạc Bắc cũng hiểu rõ cho dù là pháp bảo xuất hiện hay tu luyện thì cũng cần phải có cơ duyên. Vì vậy mà sau khi than thở, Lạc Bắc lại rút bản đồ Thần Kiêu động phủ vào trong Hắc Mộc chỉ nam xa. Sau đó hắn đeo cái nhẫn vào tay rồi nhìn Đông Bất Cố hỏi:

- Người hiểu bao nhiêu về Huyền Ô Kim Phong trận? Nếu phá hủy toàn bộ thì mất bao nhiêu thời gian?

- Người định phá cái trận này đi? - Đông Bất Cố hơi ngạc nhiên nhìn Lạc Bắc rồi trả lời:

- Cái trận pháp này đã bị tổn hại hơn một nửa. Cùng lắm thì dùng lực mạnh hủy diệt toàn bộ mất trận là được, không mất nhiều thời gian.

- Được! Xích La! Bích Hải Tử! Các người đợi lát nữa rồi dẫn người tìm kiếm cẩn thận. Nếu có vàng bạc hay gì đó thì thu thập hết cho ta. - Lạc Bắc liếc nhìn cái quan tài rồi nói:

- Cả cái quan tài kia cũng mang ra ngoài.

Đông Bất Cố lập tức hiểu ra mà cười cười:

- Ta đang tự hỏi tại sao người muốn phá hủy cái trận này thì ra là để làm vậy.

- Thông qua chỗ nào, dùng cách nào mới có thể lấy vàng bạc trao đổi tài liệu và đan dược thì còn phải nhờ người bảo cho biết. - Lạc Bắc trầm ngâm nói:

- Vào lúc này, trên người chúng ta rất thiếu đan dược chữa thương. Khi tới Trạm Châu Trạch Địa, nếu có thể người còn phải giúp chúng ta mua một ít.

- Cái này không thành vấn đề. Đan dược loại thượng đẳng thì khó nhưng một số đan dược bình thường cũng không hiếm. - Đông Bất Cố gật đầu.

Đông Bất Cố đồng ý một cách thoải mái nhưng Xích La và Bích Hải Tử nghe thấy vậy thì lại đau lòng. Bọn họ biết Lạc Bắc nói vậy là muốn lấy toàn bộ tài bảo mình tích lũy bao năm. Muốn mua nhiều đan dược, tất nhiên là hắn sẽ cần rất nhiều tiền.

- Giúp ta tìm một thanh phi kiếm. - Lúc này, Lạc Bắc nhìn Đông Bất Cố rồi lại bổ sung thêm câu đó. Khi nói vậy, trong lòng Lạc Bắc có phần nặng nề. Lạc Bắc mất bao nhiêu công mới có được Tam Thiên Phù Đồ, hơn nữa đối với phần lớn đệ tử Thực Sơn thì cả đời chỉ dùng một thanh phi kiếm. Lạc Bắc chưa bao giờ nghĩ mình phải đổi phi kiếm. Nhưng Tam Thiên Phù Đồ lại bị hỏng. Tình Niệm Thông Minh quyết và Thất xảo di thiên đại pháp có uy lực mạnh nhưng bản mệnh kiếm nguyên lại có uy lực bùng nổ và tốc độ cao. Hơn nữa, thông qua việc rèn luyện kiếm nguyên, uy lực của bản mệnh kiếm nguyên cũng liên tục tăng lên, giống như một thứ pháp bảo liên tục nâng cao phẩm chất của mình. Hơn nữa, hiện tại Lạc Bắc có được pháp thuật hùng mạnh, lại phong ấn thần hồn trấn thủ chiếc nhẫn của thần Kiêu vương. Nếu chuyên tâm

tu luyện thì chỉ cần chút thời gian là có thể có được một phần thần trong chư thiên, thậm chí có được một cái bản mệnh kiếm nguyên thứ hai.

Nhưng Lạc Bắc cũng giống như Thái Thúc, đều không muốn bỏ phi kiếm của mình. Tuy nhiên hần và Thái Thúc lại giống như dành phải từ bỏ. Thậm chí nguyên nhân của cả hai cũng gần như nhau, đó là vì năng cao thực lực của mình.

- Được! - Đông Bất Cố nhìn Lạc Bắc rồi gật đầu. Hần có phần hiểu được cảm giác của Lạc Bắc, nên sau khi gật đầu còn bổ sung một câu:

- Người cũng biết phi kiếm muốn tìm cũng không khó. Nhưng phi kiếm thượng phẩm thì chưa chắc đã tìm được. Ta nhất định sẽ tìm giúp người nhưng phi kiếm thật tốt thì ta không dám bảo đảm.

- Hôm nay chúng ta sẽ đi Trại Châu Trạch Địa. - Lạc Bắc nhìn Đông Bất Cố rồi gật đầu. Mặc dù tuổi của hần vẫn là thiếu niên nhưng trải qua nhiều chuyện khiến cho người ta cảm thấy hần trưởng thành hơn rất nhiều. Hơn nữa, vào lúc này, khi xoay người đi ra ngoài điện, hần mang tới cho người ta một thứ cảm giác như người đứng đầu một phái. Nhưng khi đi ra cửa điện, Lạc Bắc đột nhiên dừng lại nhìn Đông Bất Cố rồi nói:

- Chuyện này người có thể chậm một chút nhưng đám người Thái Thúc, Lạn Hàng và vị trí của lão Triệu Nam, còn có những người giúp ta trong trận chiến núi Đại Đông, người phải dốc sức điều tra cho ta.

.....

Lạc Bắc hiểu rất rõ trong tình hình không có biện pháp thắng được Kỳ Liên Liên Thành, ở lâu nơi này thêm một chút là thêm phần nguy hiểm. Mà trước mắt, Đông Bất Cố mang tới đan dược giúp cho thương tích của đám người Vân Viện chỉ trong ngày hôm nay là có thể hồi phục được hơn nửa. Vì vậy mà Lạc Bắc quyết định ngay hôm nay rời khỏi Bắc Mang. Còn về việc đan dược và phi kiếm thì trong một ngày không thể có được. Nhưng Đông Bất Cố là nhân vật quyền thế trong Ngũ công tử nên hần sẽ có cách để xử lý cho tốt. Ngay cả số vàng bạc của Đồng Tước cung, gã cũng sẽ có cách. Vì vậy mà Lạc Bắc không hề lo lắng về chuyện này. Đối với hần hiện nay thì việc lo nhất đó là an nguy của đám người Thái Thúc và lão Triệu Nam.

Nghe Nạp Lan Nhược Tuyết nói thì trước trận chiến giữa sư phụ Nguyên Thiên Y của hần với Côn Luân, lão Triệu Nam đã rời khỏi La Phù, tránh để cho Côn Luân chặn giết rồi tới núi Chiêu Diêu. Mà sau khi nghe được tin Lạc Bắc bị Kỳ Liên Liên Thành vây giết, lão đã rời khỏi núi Chiêu Diêu.

Mà khi ở núi Đại Đông, Lạc Bắc cũng không hề nhìn thấy lão.

Hần có thể khẳng định, nếu như không có gì bất ngờ thì cho dù Kỳ Liên Liên Thành có đưa tới núi Đại Đông lực lượng mạnh tới mấy thì lão Triệu Nam cũng sẽ tới.

Chẳng lẽ có chuyện gì không ngờ xảy ra với lão?

Hiện tại lão đang ở đâu?

355. Chương 331: Hần Sẽ Tới Gặp Ta

Sau khi nói với Đông Bất Cố câu đó, Lạc Bắc bước ra ngoài bậc thềm, trong mắt có một sự lo lắng.

Nếu mất Nguyên Thiên Y thì lão Triệu Nam là người thân duy nhất của hần còn trên đời này. Còn về phần cô bé sống nương tựa với Lạc Bắc từ nhỏ thì lúc ấy, Nguyên Thiên Y không nói với Lạc Bắc mà Lạc Bắc cũng chẳng biết cô bé bị người tu đạo môn phái nào đưa đi. Mặc dù Lạc Bắc nhiều lần nghĩ tới cô vẫn còn trên nhân thế, hần cũng từng có suy nghĩ để tìm nhưng do hoàn cảnh khiến cho hần đành phải bỏ ý nghĩ đó. Bởi vì Lạc Bắc nghĩ với hoàn cảnh của hần thì nếu không có sự quan hệ với mình, cô còn có thể sống tiếp được... Trí nhớ khi mười hai, mười ba tuổi cũng không được sâu lắm cho nên khuôn mặt của cô bé trong đầu hần cũng mơ hồ. Đôi khi Lạc Bắc thậm chí nghĩ cô bé cũng không nhớ rõ bộ mặt của hần. Cho dù có gặp lại, hai bên chưa chắc đã nhận ra nhau.

Ngay khi Lạc Bắc đi ra khỏi địa lũng của Na vương, ánh mắt của hắn không giấu được sự lo lắng nghĩ tới lão Triệu Nam là người thân duy nhất của hắn trên thế gian thì lão lại đang ngồi ở trong một cái sân nhỏ cách Lạc Bắc chừng ngàn dặm, bình tĩnh ngồi nhìn một nam tử trung niên mặc áo vải thô màu xám.

Đây là một cái tiểu viện hết sức bình thường ở góc đường của một trấn nhỏ, bên ngoài có bán nền, giấy vàng và dầu vừng... Trong cửa hàng nhỏ đó có một cái sân nhỏ lơ thơ mấy cái cây và hai gian nhà trệt bình thường.

Trang phục của nam tử trung niên đó cũng hết sức bình thường, đi một đôi giày rơm cũ. Chiếc áo thô khoác trên người cũng đã bạc phếch, ống tay áo và ống quần đều được xắn lên nhìn như một người nông dân. Nhưng nam tử trung niên đó lại có đôi lông mi rất dày nhìn hết sức trung hậu và uy mãnh. Tay chân của y so với người thường to và dài hơn nhiều, dáng người cũng rất khôi ngô. Mặc dù pháp lực dao động trên người bị y cố tình ngăn chặn nhưng nhiều lúc y vẫn thể hiện cho thấy khác với một số người bình thường khác.

Chẳng hạn như lúc này, cầm chén trà lên, dường như y không để ý đến sức mạnh của mình khiến cho chén trà bị bóp nát khiến cho nước trà chảy đầy tay. Nhưng cơ bản y cũng không hề cảm thấy nóng chỉ khẽ úp tay dùng lực lượng chân nguyên của mình bao phủ hút nước trà vào trong miệng.

Nam tử có dáng người trung hậu đó có tên là Kim Hổ, là một người gần với Tứ hủ núi Chiêu Diêu. Hơn nữa, công pháp mà y tu luyện không phải do Bắc Minh vương chân truyền nhưng cũng là do Bắc Minh vương để cho y tự mình chọn một thứ công pháp. Nên xét về mặt ý nghĩa thì cũng coi là đệ tử Bắc Minh vương. Hơn nữa, y cũng đã tu luyện tới phá nội đan, có được hình người. Xét về mặt tu vi mà nói thì ít nhất cũng tương đương với người có tu vi Nguyên Anh sơ kỳ.

- Nước bên ngoài uống ngon hơn nhiều so với ở núi Chiêu Diêu.

Sau khi uống xong bát nước trà nóng, Kim Hổ lẩm bẩm. Âm thanh của y có chút hơi thô, sau khi nói xong câu đó, y liền quay sang nhìn lão Triệu Nam:

- Ta nghĩ mãi không hiểu người như thế này tại sao Vương lại còn muốn để Hằng Đạo Nguyên phái ta tới đây nói cho người biết chuyện này.

Kim Hổ tu từ hủ thành hình người. Mà Vương trong miệng của y thì chính là Bắc Minh vương. Tính tình của y cũng hết sức thẳng thắn, hàm hậu nói chuyện không hề vòng vo.

Vì vậy mà khi nói chuyện với lão Triệu Nam, y cũng không hề lòng vòng mà nói thẳng vào vấn đề.

.....

Giờ phút này, mặc dù lão Triệu Nam còn sống nhưng thân thể của lão lại xám xịt, hai cả đôi mắt cũng hết sức đục. Thân thể, khí huyết của lão Triệu Nam hết sức mỏng manh, giống như đèn dầu sắp tắt.

Lão tu luyện pháp quyết thân ngoại hóa thân. Hóa thân của lão cũng đã tới cảnh giới rời thể xác. Với tu vi của lão vốn cho dù thân thể mất hết sức sống thì có bỏ đi cũng không sao. Nhưng giờ phút này, pháp lực dao động trong người lão hết sức yếu và hỗn loạn khiến cho ngay cả hóa thân cũng có cảm giác như sắp tan biến.

- Hiện tại người như thế này, nếu như không sử dụng chân nguyên thì còn có thể sống được vài năm. Nếu như ra tay thì cho dù là đệ tử Kết đan của Côn Luân cũng có thể kết liễu người. - Kim Hổ vẫn nói hết sức thẳng thắn. Y cầm lấy cái ấm trà tu một hơi hết sạch rồi sau đó lại ồm ồm khăng định:

- Người không cần phải đi. Ta đi gặp Lạc Bắc giúp người. Người có thứ gì cần đưa cho hắn thì cứ nói, ta giúp người đưa tới là được.

Lão Triệu Nam cười cười. Vào lúc này, lão hoàn toàn hiểu Bắc Minh vương không phải là nhân vật bình thường. Cho phải người tới, lão cũng sẽ phải người mình thích tới.

Trên đời này không có bao nhiêu người biết lão Triệu Nam có rất nhiều bằng hữu ở núi Chiêu Diêu, cũng không có bao nhiêu người biết lão Triệu Nam là người hầu của Nguyên Thiên Y lại là một con Hổ yêu. Trong mấy trăm năm qua, huyền môn chính đạo vẫn coi yêu là kẻ địch. Chỉ riêng điểm này đã thấy được La Phù

và Nguyên Thiên Y như thế nào. Có lẽ đối với Nguyên Thiên Y cái đạo mà Huyền môn chính đạo nói tới cơ bản không hề tồn tại.

Nhìn Kim Hổ cũng là đồng loại của mình, lão Triệu Nam cảm thấy có phần ảm áp... Hơn nữa, tính nết của Kim Hổ khiến lão rất thích... Y biết rõ nguy hiểm vậy mà vẫn muốn thay lão Triệu Nam tới gặp Lạc Bắc. Những nếp nhăn trên gương mặt lão Triệu Nam hơi giãn ra. Mà trong ánh mắt của lão ngoại trừ sự đặc ngẫu nhưng vẫn lóe lên một chút ánh sáng đầy cơ trí.

Trên thực tế, ngày đó khi rời khỏi núi Chiêu Diêu lão Triệu Nam biết rõ mình khó tới được núi Đại Đông. Bởi vì lão biết Kỳ Liên Liên Thành là người như thế nào. Cái loại người như Kỳ Liên Liên Thành rất cổ hủ nhưng lại vô cùng cẩn thận. Một khi không hành động thì thôi nhưng khi hành động thì hết sức chu đáo, có nhiều chuyện đều dự đoán trước.

Đối với lão Triệu Nam, Kỳ Liên Liên Thành cũng đã dự tính trước. Cho nên lão hiểu rất rõ mình chỉ cần ra khỏi núi Chiêu Diêu chỉ sợ sẽ bị những người lợi hại chặn đánh.

Nhưng lão Triệu Nam vẫn ra khỏi núi Chiêu Diêu. Bởi vì đối với lão mà nói có thể giảm bớt được một phần lực lượng thì phần sống của Lạc Bắc lại tăng thêm.

Người muốn dùng số lực lượng đó để giết ta thì ta sẽ tiêu diệt hết chúng.

Đối với lão Triệu Nam mà nói thì chiến trường núi Đại Đông chính là người tham gia đầu tiên.

Mà đúng như lão Triệu Nam đoán trước, khi lão vừa mới ra khỏi núi Đại Đông liền gặp lực lượng mà Kỳ Liên Liên Thành bố trí chặn giết... Về phần Lạc Hàng và Huyền Vô Kỳ thì Kỳ Liên Liên Thành không hề đoán trước. Bởi vì hai người này tu vi quá thấp cơ bản không khiến cho y để ý. Mà Nạp Lan Nhược Tuyết cũng là người mà Kỳ Liên Liên Thành không biết. Cho nên đám người Lạc Hàng lại có thể tiến vào núi Đại Đông một cách thuận lợi, khi tới thời điểm quan trọng xuất hiện đúng lúc.

Lúc trước khi tiến vào núi Chiêu Diêu lão Triệu Nam đã bị thương nặng. Mà Kỳ Liên Liên Thành cũng hiểu rất rõ tu vi của lão Triệu Nam, cho nên lực lượng mà y bố trí chặn giết rất mạnh.

Sau trận chiến đó, lão Triệu Nam giết sạch được đám người chặn đường nhưng bản thân cũng bị trúng mấy đạo pháp thuật lợi hại, rất khó hồi phục. Bây giờ chỉ cần sử dụng lực lượng chân nguyên thì ngay cả hóa thân cũng tan biến. Vì vậy mà giờ phút này, lão Triệu Nam chẳng khác gì một lão nhân đang ở thời điểm gần đất xa trời. Có lẽ chỉ mạnh hơn một ông già bình thường chút thôi.

- Thật ra cũng không phải một mình ngươi không hiểu. Người giống như Vương rất ít người có thể hiểu được. - Lão Triệu Nam bước tới bên lò than rồi nhìn Kim Hổ:

- Ngươi cũng thật là vô dụng. Lão làm như vậy cơ bản không muốn ta đi gặp Lạc Bắc.

Kim Hổ giương mắt lên:

- Có ý gì?

- Từ nơi này tới Bắc Mang bao xa? Cho dù biết Lạc Bắc ở đâu thì khi tới đó chỉ sợ hãn không còn ở đó nữa.

- Lão Triệu Nam vẫn giống như khi ở La Phù, sử dụng khẩu âm Miêu Cương:

- Bọn họ phải tránh Kỳ Liên Liên Thành, cơ bản không thể để lộ tung tích của mình.

- Ý của ngươi là... Vương biết rõ điều đó? Vậy tại sao ngài lại muốn ta tới nói cho ngươi biết tin này?

Lão Triệu Nam nhìn Kim Hổ:

- Ngài làm như vậy là muốn lấy một ít đồ, đồng thời để cho Lạc Bắc biết ta ở đây.

Kim Hổ lại càng không hiểu, hai tay xoa vào nhau và nhìn lão Triệu Nam?

- Vương cũng phải người tới nói cho Lạc Bắc?

- Núi Chiêu Diêu các ngươi có cách biết được một ít tin tức của Côn Luân thì Côn Luân cũng có cách biết được một vài tin tức của ngươi.

356. Chương 332: Sự Tàn Khốc Của Kẻ Đứng Đầu Chính Đạo

Lão Triệu Nam biết Bắc Minh vương hiểu rất rõ điều đó... Chẳng hạn như khi lão Triệu Nam rời khỏi núi Chiêu Diêu thì rất ít người biết nhưng khi lão vừa mới ra khỏi núi Côn Luân đã biết tin ngay. Căn cứ vào điều đó thì một vài người trong núi Chiêu Diêu...hoặc là người truyền tin của núi Chiêu Diêu bị Côn Luân nắm giữ. Có lẽ những người này là nội gián của Côn Luân. Lần này, Bắc Minh vương lại càng ít cho người khác biết lão Triệu Nam ở đâu, chỉ là muốn tìm xem ai, hay qua cách nào mà Côn Luân có thể biết được tin tức của núi Chiêu Diêu. Nhưng lần này, lão Triệu Nam mặc dù hiểu được nhưng Kim Hổ lại không hiểu. Vì vậy mà lão đành kiên nhẫn giải thích cho Kim Hổ:

- Một vài hành động của núi Chiêu Diêu mới bắt đầu Côn Luân đã biết. Cho nên ở đây khả năng có người của Côn Luân. Mà hiện tại, Đông công tử và Nạp Lan Nhược Tuyết đang ở cùng chỗ với Lạc Bắc, nếu Khuất Đạo Tử có hành động gì với ta thì Lạc Bắc cũng nhanh chóng biết được.

Dừng một chút, lão Triệu Nam đột nhiên nhếch miệng cười:

- Đến lúc đó, hắn sẽ tới gặp ta.

- Sao có thể như vậy? - Kim Hổ lắc đầu rồi lớn tiếng:

- Nếu Vương thật sự muốn thì chẳng phải là tương đương nói vị trí của ngươi cho Kỳ Liên Liên Thành. Tới lúc đó, cho dù Lạc Bắc có tới đây mà Kỳ Liên Liên Thành đưa người tới, chúng ta cũng không chống lại được.

- Cũng có thể sai. Đông Công tử và Lạc Bắc ở cùng với nhau, bọn họ không có chỗ nào để đi sẽ tới Trại Châu Trạch Địa. Núi Chiêu Diêu, La Phù và Trại Châu Trạch Địa đều là nơi mà Kỳ Liên Liên Thành chú ý. Bắc Minh vương có lẽ thấy đám Lạc Bắc khó thể vào được Trại Châu Trạch Địa cho nên mới quyết định như vậy. - Lão Triệu Nam cười cười:

- Ngươi yên tâm. Bắc Minh vương đã bố trí thì tất nhiên là không có vấn đề.

Bóng đêm vẫn lạnh lẽo và tối đen như mực. Trong bóng đêm, những con gió lồng lộng thổi trên không khiến cho những đám mây liên tục thay đổi. Bất chợt, một con hạc đồng từ trong đám mây bay xuống, rơi vào tay Kỳ Liên Liên Thành.

Sau khi lấy một tấm da dê từ bụng con hạc đồng, Kỳ Liên Liên Thành liền nhú mào.

Vào lúc này, trên bàn của y còn có hai tấm da dê khác cũng là những tấm da dê được cắt trong hạc đồng. Chỉ có điều tin tức từ ba tấm da dê có nhiều chỗ khác nhau.

Mặc dù lúc này, Kỳ Liên Liên Thành không biết Đông Bất Cố đại diện cho Trại Châu Trạch Địa thể hiện thành ý với Lạc Bắc nhưng hiển nhiên là Lạc Bắc vẫn còn chưa chết và thực lực lại tăng lên. Ngay cả vật như Cơ quan đồng hạc mà Côn Luân dùng để truyền tin cũng bị hắn nắm được.

Hiện tại, Lạc Bắc mang tới cho Kỳ Liên Liên Thành một cái cảm giác giống như đám mây trên bầu trời liên tục thay đổi, khó có thể nắm lấy. Cũng có thể nói hắn như một cơn lốc xoáy mà càng lúc càng có nhiều lực lượng bị cuốn vào đó làm cho nó mạnh lên.

Hơn nữa, bản thân Lạc Bắc cũng là một thiên tài trong giới tu đạo, trăm năm khó gặp... Mặc dù Kỳ Liên Liên Thành chỉ giao thủ với Lạc Bắc một lần nhưng gã có thể khẳng định chỉ cần cho hắn thời gian thì nhất định hắn sẽ có được thành tựu kinh ời, thậm chí còn có thể vượt qua cả Nguyên Thiên Y.

Nhưng trong suy nghĩ của Kỳ Liên Liên Thành thì Lạc Bắc lại có một cái nhược điểm trí mạng.

Hắn không hề giống với phần lớn những người tu đạo vì tính mạng của mình mà bất chấp tất cả. Lạc Bắc là một người nặng tình nghĩa, khiến cho có nhiều chuyện, nhiều người ràng buộc. Nếu không thì với tu vi hiện tại của hắn, cho dù là Kỳ Liên Liên Thành có phát động lực lượng mạnh hơn nữa, chỉ sợ cũng không thể nắm giữ hành tung và chặn giết hắn.

Vì vậy bây giờ...bản thân gã cũng không phải mất sức tới tận Bắc Mang để xem có chuyện gì xảy ra, cũng không cần phải cho người đuổi theo xem Lạc Bắc ở đâu. Chỉ cần hắn còn sống thì nhất định tự bản thân hắn sẽ tìm đến.

- Trước tiên không cần để ý tới đâu khác mà phong tỏa tin tức này, dốc hết sức vây giết Nghiệp Triệu Nam. Sau khi tiện tay phá hủy ba tấm da dê, Kỳ Liên Liên Thành liền xoay người nói với mấy người đứng sau lưng mình. Đồng thời, từ người gã xuất hiện một làn hơi thở kiên định...chẳng khác nào một cái chiến xa đang yên lặng bắt đầu di chuyển.

.....

Kim công tử đã chết.

Ở bên ngoài chín vòng đảo, trên con thuyền lớn, sắc mặt Xuân công tử hơi tối đi một chút. Mặc dù trận chiến ở bốn vòng đảo vẫn đang hết sức khốc liệt nhưng tin tức Kim công tử bị chết vẫn nhanh chóng lan ra.

Có thể nói thực lực và sự ứng phó của Côn Luân đã vượt ra khỏi sự dự đoán của Xuân công tử. Dưới sự bao phủ của trận pháp như U Minh huyết hải, Kim công tử có thể nói là một nhân vật vô địch. Trong Côn Luân cũng có những nhân vật tu luyện công pháp thân thể thành thánh nhưng rất ít, hơn nữa, những người đó tu vi đều không cao hơn Kim công tử. Cho nên, Xuân công tử thấy cho dù là mấy lão bất tử hay nhân vật Thập đại kim tiên của Côn Luân ra tay cũng khó thắng được. Nếu không, Xuân công tử cũng đã chẳng đưa Kim công tử và Thủy công tử vào đó.

Nhưng Kim công tử lại bị chết trong khi từ đầu tới giờ, Hoàng Vô Thần mới chỉ phái đám đệ tử áo xám ra ngoài. Chỉ với số lực lượng đó đã khiến cho bọn họ bị tổn thất so với kế hoạch nhiều hơn, còn giết chết cả Kim công tử. Trong tay Hoàng Vô Thần còn có lực lượng nào thì họ không biết. Hiện tại, y án binh bất động, không biết còn định làm gì?

- Hành động có nên nhanh hơn hay không? - Xuân công tử âm trầm nhìn đám đệ tử Côn Luân bị bao vây mà quay sang hỏi Bạch lão. Trong lòng y biết rõ, cho dù bọn họ có khiến cho bốn vòng đảo của Côn Luân tổn thất tới đâu mà không vào được vòng đảo thứ chín thì cũng cơ bản không ảnh hưởng gì tới Côn Luân. Bởi vì vòng đảo thứ chín của Côn Luân mới có linh mạch, mới có được Thạch nhũ quỳnh dịch.

- Không được. - Bắc hâu Bạch Lão kiên quyết phản đối.

Xuân công tử cũng chẳng hề tức giận, chỉ nhìn Bắc hâu Bạch lão hỏi:

- Tại sao? Người định chờ cái gì?

- Chờ Hoàng Vô Thần hành động trước. - Bắc hâu Bạch lão híp mắt lại, nhìn mấy hòn đảo nhỏ đang hứng lực ánh lửa mà nói:

- Nếu ta đoán không nhầm thì tiếp theo y có ý định tiêu trừ mấy cái dinh mà ta đã cấm sẵn. Y muốn để chúng ta thiếu kiên nhẫn trước để phát hiện ra lực lượng còn lại trong tay chúng ta.

- Nhân cơ hội này để tiêu diệt người của chúng ta mà không để cho đám đệ tử mấy vòng đảo ngoài trở vào bên trong. Như vậy toàn bộ người chúng ta ẩn nấp trong đó cũng bị loại trừ. Thủ đoạn của Hoàng Vô Thần thật sự không tầm thường. - Xuân công tử gật đầu, nở nụ cười lạnh:

- Chỉ có điều bỏ đi nhiều đệ tử như vậy, phương pháp của Hoàng Vô Thần thật sự hơi tàn nhẫn.

Bắc hâu Bạch lão cũng yên lặng không nói.

Y biết rõ đó là quá trình lặp đi lặp lại của rất nhiều vị vua từ trước tới nay. Lần này, Hoàng Vô Thần hành động không biết xây dựng kế hoạch bao nhiêu năm, chẳng biết được số mấy vạn đệ tử có bao nhiêu người là của y. Chặn như từ đầu phá vỡ Đại Tu di trận, ám sát khiến cho Côn Luân rối loạn, những người đó đã phát huy tác dụng không thể ngờ được. Hơn nữa, vẫn còn có một số lực lượng đang ẩn nấp. Nếu như dùng trước thì tình hình tiếp theo sẽ mất đi hiệu quả. Hoàng Vô Thần muốn loại bỏ những người đó, đồng thời xem bên họ còn có những lực lượng nào... Vốn dĩ, đối tính mạng mấy ngàn đệ tử để có được tình hình có lợi đối với người bình thường nhìn thì hơi tàn khốc nhưng với Hoàng Vô Thần là chưởng giáo, là người đứng đầu chính đạo thiên hạ thì đối với hành động của y, Bạch lão cảm thấy y hoàn toàn giống như thiên hạ suy nghĩ.

.....

Trong đôi mắt của bắc hâu Bạch lão phản chiếu ánh lửa.

Ánh lửa đỏ lan từ vòng đảo thứ nhất tới vòng đảo thứ hai rồi cả bốn vòng đảo của Côn Luân.

Mặc dù lúc đầu, Xuân công tử hơi nóng vội nhưng trên thực tế, chỉ trong một chút thời gian, những người tu đạo áo hồng đã hoàn toàn chiếm lĩnh cả bốn vòng đảo.

Chỉ trong vòng một nén nhang, tình hình chiến cuộc đã được thể hiện rõ. Đám đệ tử Côn Luân ở cả bốn vòng đảo không thể ngăn cản được sự tấn công của mấy vạn người áo hồng. Hiện tại mặc dù bọn họ vẫn còn chống cự nhưng cũng bị bao vây. Sau khi chiếm xong bốn vòng đảo, dòng người tu đạo áo hồng cũng không hề dừng lại.

Tất cả những người tu đạo áo hồng liền bao vây Côn Luân chẳng khác nào một trận thủy triều từ bốn phương tám hướng ập tới vòng đảo thứ năm.

Bên trong vầng sáng đỏ như máu, vòng đảo thứ năm thần bí của Côn Luân từ từ hiện ra trong mắt người tu đạo.

Trên bờ cát trắng của vòng đảo thứ năm là một rừng cây trong suốt nhìn giống như san hô. Cảnh tượng như vậy, vốn khiến cho người ta cảm giác giống như tiên cảnh. Nhưng vào lúc này, dòng người tu đạo áo đỏ chợt kinh hãi.

Phía cuối bờ cát trắng có cắm vô số những cái cọc gỗ to bằng đùi người, cao chừng ba trượng. Trên mỗi cây cọc đều có một cái thi thể vẫn còn chảy đầy máu tươi.

Tuy rằng đám người tu đạo áo hồng xông qua máu mà vượt qua bốn vòng đảo trước, người nào cũng tản ra hơi thở đầy máu tươi. Nhưng nhìn mấy ngàn đệ tử Côn Luân bị treo trên đó, thì bọn họ chưa bao giờ được chứng kiến cảnh tượng nào thảm khốc như vậy.

Mặc dù đám người tu đạo điên cuồng tràn lên nhưng nhìn thấy cảnh tượng trên cây cọc gỗ, ai nấy đều ớn lạnh. Tốc độ của dòng chảy màu đỏ hơi có phần dừng lại.

- Đây là kết quả của những kẻ phản lại Côn Luân ta, xâm phạm Côn Luân ta.

Đúng vào lúc này, một âm thanh lạnh lùng từ trên cao vọng xuống, chui vào tai mỗi người tu đạo áo hồng.

357. Chương 333: Độ Mẫu Thần Tượng

- Thủ đoạn thật độc ác.

Xuân công tử đứng từ xa nhìn cảnh tượng từ vòng đảo thứ năm mà nói câu đó. Hiện tại, y hoàn toàn bội phục đối với sự thông lĩnh và tính toán của Bạch Lão. Mà đúng như lời Bạch Lão nói thì Hoàng Vô Thần thật sự nhân cơ hội này để kiểm tra xem ai là người của Hoàng Vô Tâm, ai là người trung thành với mình. Nhưng Xuân công tử không bao giờ nghĩ Hoàng Vô Thần làm cách này để cho đối phương kinh sợ.

Còn về phần dùng cách nào để tìm ra những người này thì Xuân công tử không thể biết được. Tuy nhiên giờ phút này, y cũng phục Bạch Lão hơn. Y có thể cảm nhận rõ ràng Hoàng Vô Thần xử sự tàn nhẫn và quyết đoán như thế nào.

- Sử dụng đám đệ tử kia, treo cổ chúng để uy hiếp chúng ta khiến cho tốc độ của chúng ta chậm đi. Có thể nói bây giờ chúng ta đã thua một chiêu.

Nghe thấy Xuân công tử nói vậy, Bắc hâu Bạch Lão liền nói nhỏ:

- Nếu là ta thì ta sẽ không làm như vậy.

Sau khi nói với Xuân công tử câu đó xong, Bắc hâu Bạch Lão liền bước lên phía trước, hơi ưỡn ngực ra:

- Đây chính là cách hành sự của kẻ đứng đầu chính đạo hay sao? Ngay cả đệ tử của mình cũng tàn sát. Nếu hôm nay không thể diệt được Côn Luân thì thử nghĩ xem các người sẽ có kết quả như thế nào? Đánh vào, diệt Côn Luân. Tất cả những gì của Côn Luân mặc cho các người chiếm đoạt.

Ngay khi âm thanh kia làm cho đám người tu đạo áo hồng kinh hãi thì âm thanh của Bắc hâu Bạch Lão cũng cuộn cuộn dọc theo mặt biển đập vào tai từng người.

Khi tất cả những người tu đạo nghe thấy câu đó thì hơi giật mình một cái nhưng ngay lập tức ánh mắt của họ lại trở nên điên cuồng, phát ra những tiếng gầm rồ như một trận thủy triều, còn mạnh hơn trước tới mấy lần ập tới.

- Hiệu quả rất tốt. - Xuân công tử quay đầu liếc mắt nhìn Bắc hâu Bạch Lão. Gã biết nếu như nói ngay từ đầu bọn họ bị thua một chiêu thì câu nói của bắc hâu khiến cho hai bên trở lại ngang nhau. Bắc hâu Bạch Lão cũng hiểu được những người tu đạo bên mình sợ cái gì và biết bọn họ sẽ điên cuồng vì thứ gì.

Hoàng Vô Thần khiến cho mọi người e ngại thì Bắc hâu liền thuận thế khiến cho bọn họ càng e ngại hơn mà không dám lùi về. Mà điều kiện của y đối với đám người đó đúng là không thể cưỡng nổi. Có được những công pháp, pháp bảo huyền diệu của Côn Luân, trở thành người giống như Côn Luân đứng ở trên cao chính là sự hy vọng từ tận sâu trong đáy lòng của họ.

Hơn nữa, cho dù là Hoàng Vô Thần hay bất cứ ai thì vào lúc này cũng không thể nói ra được “ chỉ cần các người không giúp đỡ Huống Vô Tâm mà rời khỏi Côn Luân thì chuyện hôm nay sẽ bỏ qua. “ bởi vì trong cả trăm năm qua, Côn Luân đã coi mình đứng ở trên cao, không thể để cho bất cứ ai xâm phạm. Vì vậy mà ai có nói câu đó thì cũng không một người nào tin việc Côn Luân sẽ bỏ qua.

.....

Trên thực tế, sau khi âm thanh của bắc hâu Bạch Lão khiến cho thế công của họ mạnh hơn, âm thanh vừa mới phát ra từ vòng đảo thứ năm liền im lặng. Mà trong sự im lặng của y, người tu đạo giống như thủy triều đã tràn lên bờ cát của vòng đảo thứ năm.

Trải qua trận chém giết đối với bốn vòng đảo bên ngoài, số lượng người tu đạo áo hồng đã giảm đi một ít. Nhưng phần lớn những người bây giờ đều là những người có pháp bảo vẫn còn chút uy lực trong sự bao phủ của U Minh huyết hải... Thậm chí pháp bảo, phi kiếm của đám đệ tử Côn Luân bị chết xong rơi xuống liền bị bọn họ nhặt lấy, bây giờ mang ra sử dụng.

Trong tình huống này, giống như một đội quân tay không từ từ bắt đầu có binh khí. Vì vậy mà mặc dù số lượng người giảm đi nhưng sức chiến đấu lại không hề kém hơn.

Ngay khi đám người tu đạo áo hồng vừa mới xông lên bờ cát, một âm thanh kỳ dị đột nhiên vang lên.

Theo âm thanh giống như tiếng Phạn cùng với tiếng kim loại cọ xát, trên vòng đảo thứ năm, từ bốn đỉnh núi từ từ hiện lên một pho tượng khổng lồ. Đồng tử trong mắt những người tu đạo áo h nhanh chóng co lại. Bởi chiều cao của cả bốn pho tượng hoàn toàn vượt quá mười trượng.

Đó cũng không phải là hóa thân của người tu đạo tu luyện công pháp thân ngoại hóa thân mà là bốn pho tượng thật sự. Dưới chân bốn pho tượng còn cao hơn cả hóa thân của người tu đạo là bốn cái đài sen trong suốt. Bên dưới từng cái đài sen có rất nhiều những đệ tử của Côn Luân.

Đám đệ tử Côn Luân nâng đài sen, đưa bốn pho tượng từ từ lên trên bốn ngọn núi ở các hướng Đông, Tây, Nam, Bắc. Những âm thanh giống như tiếng phạn và tiếng kim loại ma sát đó là do bốn pho tượng khi di chuyển phát ra. Hơn nữa nhìn đám đệ tử Côn Luân đang nâng đài sen có pháp lực dao động rất mạnh hiển nhiên là đã phát huy sức lực tới mức cao nhất. Cho dù vậy, nhưng tốc độ di chuyển của bốn pho tượng không hề nhanh khiến cho người ta có cảm giác đám đệ tử Côn Luân như đang kéo một con thuyền cực nặng.

Bốn pho tượng đó có hình dạng giống nhau như đúc, đều là tượng nữ thần, rất giống với Độ mẫu tượng của Mật tông. Cả bốn pho tượng đều búi tóc, đầu đội bào quan. Trang phục hở bụng, núi đôi cao vút. Bên dưới là một chiếc váy dài đang ngồi xếp bằng trên đài sen.

Trên người cả bốn pho tượng đều gần như phủ một lớp men màu xanh ngọc. Hơn nữa quanh thân có khảm những điểm sáng bằng các loại bảo thạch.

Nhìn kỹ thì như đám đệ tử Côn Luân đang đưa bốn pho tượng Độ Mẫu của Mật tông lên đỉnh núi. Nhưng vào lúc này, mọi người đều biết rằng đó không phải chỉ là bốn pho tượng bình thường.

Cả bốn pho tượng đó đều có bốn cánh tay. Một cách tâm cầm một đóa hoa Cát tường màu lục. Một cánh tay bắt một cái pháp ấn. Còn hai cánh tay khác thì một cái cầm một tấm thuẫn tròn, còn một cái cầm một

cây Hàng Ma xử màu đen. Cái thuẫn được khảm các loại bảo thạch to chừng hai cái bàn lớn. Còn cây hàng ma xử thì giống như một cây cột chống trong điện khiến cho người ta cảm thấy áp lực.

- Đây là cái gì?

Bị bóng ma của bốn pho thần tượng bao phủ, rất nhiều người tu đạo áo hồng cảm thấy áp lực mà thềm hỏi. Nhất là những âm thanh như tiếng Phạn và tiếng kim loại ma sát kia vọng ra từ người bốn pho tượng, cùng với mỗi viên bảo thạch gắn trên người tản ra ánh sáng chói mắt, và pháp lực dao động cực mạnh. Đồng thời lúc này, cánh tay của bốn pho tượng đều tản ra ánh sáng mê ly cùng với những ảo ảnh như sương mù.

Rất nhiều người tu đạo bị bốn pho tượng gây áp lực mà gần như nổi điên lao sang hai bên.

Tuy nhiên tất cả vẫn chậm một chút. Khi bọn họ vừa mới dịch chuyển, hai cái bóng ma khổng lồ đã âm âm hạ xuống khiến cho một làn sương máu khổng lồ lập tức tản ra xung quanh.

Tám thuẫn và hàng ma xử từ trong tay bốn pho thần tượng cũng giáng xuống mặt đất.

Trong tích tắc, ánh sáng từ tám thuẫn đều bắn ra những lưỡi đao lạnh lẽo khiến cho người ta sợ hãi. Tới lúc này thì dây đầu còn phải là tám thuẫn mà là một cái phi nhận khổng lồ thì đúng hơn.

Tám phi nhận nặng chừng ngàn cân xoay tròn. Trong tình cảnh trận pháp U Minh huyết hải đang bao phủ thì ai có thể đỡ được? Những nơi mà nó đi qua lập tức tạo ra thành một con đường. Mà tất cả những người tu đạo áo hồng trên con đường đó đều bị cắt nát.

Tám thuẫn màu xanh ngọc đỏ còn có một thứ phản lực rất lạ, sau khi lao đi chừng năm mươi trượng nó liền quay về tay của bốn pho tượng.

Còn cây hàng ma xử thì giống như một cây gậy sắt trong nháy mắt đánh chết rất nhiều người tu đạo áo hồng. Phía chuôi của nó có một sợi xích sắt nên sau khi được ném ra liền lập tức trở lại trong tay bốn pho tượng.

So với bốn pho tượng này thì đám người tu đạo áo hồng quả thực chẳng khác nào con kiến.

- Đó là Ma ngẫu trận pháp. Thái Lam thần cơ.

Chỉ trong tích tắc, Bắc hâu liền nhận ra bốn pho tượng đó chính là Thái lam thần cơ chỉ dựa vào chân nguyên, trận pháp và kim loại. Đây là thứ pháp bảo do một gã luyện khí kỳ tài của Côn Luân tạo ra. Vốn nó có thể phóng ra kết giới Thủy tinh mạn đồ có khả năng phòng ngự. Nhưng giờ phút này, mặc dù bị U minh huyết hải làm cho mất đi gần hết năng lực nhưng lực lượng của nó vẫn phát huy, khiến cho người ta khó có thể chống đỡ.

- Hủy diệt bốn pho tượng Thái Lam thần cơ.

Bắc hâu Bạch lão gần như quay ngay lại nói với Xuân công tử. Giờ phút này, bọn họ phải dùng tới một số thực lực đang ứ đọng, nếu không dưới sức sát thương của Thái lam thần cơ, đám người tu đạo áo hồng sẽ bị tổn thất nặng. Tình hình tiếp theo sẽ mất thể áp đảo bởi số đông.

Xuân công tử gạt đầu rời vùng tay.

358. Chương 334: Dạy Ma Chúng

Một sự khủng hoảng vô hình lan tràn trong lòng đám người tu đạo áo hồng. Bốn pho thần tượng so với bọn họ quá mạnh. Tám thuẫn đó ít nhất dày tới một trượng, ngay cả sợi xích buộc Hàng ma xử cũng phải to bằng eo người. Cho dù phi kiếm hay pháp bảo khác đánh vào nó cũng cơ bản không thể ngăn cản nổi hai thứ vũ khí đó chứ đừng nói là hủy hoại.

Cho dù rất nhiều người tu đạo áo hồng đã nhận ra, bốn pho tượng thần được rất nhiều đệ tử Côn Luân hợp lực sử dụng. Chỉ cần xông lên giết chết đám đệ tử Côn Luân đó thì bốn pho tượng sẽ mất đi tác dụng.

Nhưng nếu xông lên thì phải bỏ xuống bao nhiêu thi thể?

Ai có thể đảm bảo bản thân mình không phải là đám sương máu dưới hai thứ vũ khí kia?

Nhưng đúng vào lúc này, khi cánh tay của Xuân công tử vung lên, rất nhiều người tu đạo đột nhiên phát hiện trong không trung quanh người mình đột nhiên xuất hiện mấy bóng người màu đen.

Những bóng người màu đen xuất hiện giữa biển người màu đỏ trở nên nổi bật. Mà tốc độ của những người đó lại cực nhanh hoàn toàn không phù hợp với quy luật bị trận pháp U Minh huyết hải bao phủ. Chỉ trong một chút thời gian, những bóng người màu đen vượt qua phần lớn người tu đạo áo hồng, xuất hiện trên bờ cát của vòng đảo thứ tư.

Những bóng người màu đen là những người tu đạo cao gầy, bao phủ bởi một lớp giáp màu đen. Khô giáp trên người họ đều được chế tạo từ Tinh kim, tản ra sự sáng bóng. Nhìn chúng cũng không dày lắm, thậm chí giống xác của dị thú nhưng lại hết sức chắc chắn. Hơn nữa, nhiều vị trí trên bộ giáp của họ còn có gai nhọn lấp lánh ánh sáng. Lại thêm bộ giáp che phủ cả khuôn mặt chỉ để lộ hai đôi mắt khiến cho bọn họ càng thêm âm trầm khủng bố.

Trên lưng những bộ giáp của họ còn có hai cái cánh dài mảnh khiến cho bọn họ có thể bay lượn dưới trận pháp U minh huyết hải với tốc độ nhanh như vậy. Mà những cái cánh dài đó lại được tổ hợp từ những lưỡi dao sắc bén khiến cho người ta cảm thấy áp lực. Tất cả đều thâm nhủ nếu bị cái cánh đó quét trúng thì không biết thân thể sẽ như thế nào.

Điều kỳ dị nhất khiến cho người ta cảm thấy áp lực đó là trong cặp mắt của những người đó đều như lóe lên những tia sáng.

Mà gần như khi ánh mắt của họ liếc trúng người nào thì người đó liền cứng người lại.

Bọn họ lập tức nhận ra thân phận của những người đó.

Dạ ma chúng!

Không ngờ bọn họ lại chính là Dạ ma chúng của Trạm Châu Trạch Địa.

Tất cả những người tu đạo áo hồng đều kinh hãi như không thể tin vào mắt mình. Ngay cả nhiệt độ đang nóng bỏng trên vòng đảo thứ năm của Côn Luân cũng vì sự xuất hiện của bọn họ mà giảm đi mấy phần.

Sở dĩ những người tu đạo áo hồng đều cảm thấy kinh hãi đó là vì trong mắt của họ, Dạ ma chúng của Trạm Châu Trạch Địa cũng khủng bố chẳng kém gì bốn pho tượng thần. Bởi vì người tu đạo trên thế gian là những kẻ có thể nắm trong tay rất nhiều pháp thuật hùng mạnh nhưng Dạ Ma chúng của Trạm Châu Trạch Địa lại chuyên sử dụng để ám sát người tu đạo.

Tất cả những người tu đạo từ đầu khi tu luyện đã tiến hành tu luyện chân nguyên và một ít thuật tu luyện thân thể. Giống như đệ tử nhập môn của Thục Sơn tu luyện một chút quyền pháp...

Tu luyện thể thuật có thể chia làm hai mặt. Một mặt giúp cho thân thể mạnh hơn, thay đổi một ít thể chất còn một mặt khác thì cũng là một cách giết địch. Giống như vô số các võ sư người thường, trong tình huống lực lượng ngang nhau, tu luyện thể thuật có thể giúp cho một người có được lực sát thương mạnh hơn.

Cơ bản đối với phần lớn người tu đạo mà nói thì sau khi tu luyện tới một trình độ nhất định, bọn họ chỉ biết tập trung tu luyện pháp thuật chứ không đi tu luyện Thể thuật. Bởi vì thể thuật chỉ có tác dụng khi hai bên cận chiến. Mà bình thường khi người tu đạo đấu phép cơ bản là không hề tới gần, đều dựa vào khoảng cách thi triển pháp thuật. Cho dù người tu đạo tinh thông thể thuật thì đối phương cũng không cho cơ hội tới gần.

Nhưng Dạ Ma chúng của Trạm Châu Trạch Địa lại đi theo một con đường riêng, tu luyện thể thuật tới mức cao nhất.

Đám người đó cũng tu luyện chân nguyên nhưng phương diện tu luyện chủ yếu không phải là pháp thuật mà lại là cách thức dùng để ẩu đả. Điều đó dẫn tới kết quả là những kẻ được gọi là Dạ ma chúng trong Ma môn có được năng lực che giấu khí tức, pháp thuật phi độn quỷ dị. Trong lúc vô tình, bọn họ sẽ xuất hiện bên cạnh người.

Bộ giáp của họ có khả năng chống lại pháp thuật rất mạnh. Mà những lưỡi dao sắc bén trong tay họ có lực xuyên thủng trận pháp kinh người. Đối diện với Dạ ma chúng mà để cho họ tới gần thì phần lớn người tu

đạo vẫn kiên ngạo về pháp thuật hoàn toàn mất tác dụng. Thậm chí trước khi bọn họ kịp phóng ra một đòn đã bị giết chết.

Vì vậy mà Dạ Ma chúng của Trạm Châu Trạch Địa có thể nói là khắc tinh của phần lớn người tu đạo, để lại rất nhiều truyền thuyết trên thế gian. Nó có thể coi là một lực lượng có tính chấn áp của Trạm Châu Trạch Địa... Nhưng hiện nay, thứ lực lượng đó lại xuất hiện ở đây.

.....

Trong nháy mắt khi bóng dáng của Dạ ma chúng hiện ra, ánh mắt của đám đệ tử đang điều khiển Thái Lam thần cơ của Côn Luân liền tập trung vào những bóng ma như chui ra từ địa ngục đó.

Những tiếng động từ trong thân thể của Thái Lam thần cơ lại càng mạnh hơn. Mà cánh tay của bốn pho tượng lập tức phát ra những tiếng nổ phóng tầm thuần màu xanh ngọc và Hàng ma xử vào trong đội hình của Dạ ma chúng.

Đối diện với lực lượng như vậy, phần lớn người tu đạo đều cảm thấy sợ hãi cho những bóng ma. Nhưng phần lớn Dạ ma chúng đối diện với sự tấn công lập tức tránh.

Rất nhiều bóng người Dạ ma chúng hóa thành những tàn ảnh kéo theo một đường con kỳ dị. Trong nháy mắt khi hai thứ vũ khí kia tới trước mặt họ liền trốn đi. Mà khi hai thứ vũ khí đó bay qua, những bóng ma đó lập tức bám vào chúng rồi theo chúng bay về.

Không ai biết được những bóng người màu đen đó tu luyện công pháp như thế nào nhưng với việc thay đổi tư thế trong tốc độ như vậy cũng đủ khiến cho mọi người cảm thấy áp lực.

Ngay khi hai thanh vũ khí do tác dụng của trận pháp trong cánh tay mà giảm tốc độ trở lại, phần lớn đệ tử Côn Luân còn chưa kịp phản ứng thì rất nhiều bóng người màu đen đang bám vào hai thanh vũ khí liền bắn ra với tốc độ kinh người.

.....

Trong bụng một pho tượng Thái lam thần cơ có mười tám đệ tử Côn Luân đang ngồi xếp bằng trước một viên tinh thạch rất to liên tục rút chân nguyên vào đó. Những tia sáng màu trắng ngà giống như những đường máu từ trên tinh thạch theo những ký hiệu được đả mà chảy vào trong cơ thể Thái lam thần cơ. Vô số những cái móc xích, bánh răng vận chuyển với tốc độ kinh người làm phát ra những âm thanh âm ỉm.

Đứng gần với mười tám đệ tử Côn Luân còn có mười tám đệ tử Côn Luân khác đang đeo những cái bình ngọc màu trắng. Trong những cái bình ngọc đó đều chứa Thạch nhũ quỳnh dịch.

Ngay khi hai thanh vũ khí trở về tay pho tượng Thái lam thần cơ, dưới sự đốc thúc của mười tám đệ tử Côn Luân, chúng lại lao ra với tốc độ kinh người.

Mười tám đệ tử Côn Luân có tu vi Kết đan hậu kỳ dốc hết sức cũng chỉ có thể cung cấp lực lượng chủ yếu cho Thái lam thần cơ chuyển động. Còn mười tám đệ tử đứng sau là những người thay thế. Chỉ cần những người phía trước không chịu nổi, những người đó lập tức thay thế, số được thay ra thì sử dụng Thạch nhũ quỳnh dịch để hồi phục chân nguyên.

Còn thứ vũ khí tấn công tới cổ nào lại do bốn gã đệ tử Côn Luân điều khiển cánh tay của Thái Lam thần cơ thông qua một cái trận pháp ở không gian phía trên.

Nhưng đúng vào lúc hai thanh vũ khí phóng ra, ba mươi sáu đệ tử Côn Luân chợt phát hiện trên đỉnh đầu của mình chợt có những giọt máu nhỏ xuống.

Ngay vào lúc bọn họ ngẩng đầu lên thì mấy cái bóng màu đen đã vọt xuống với tốc độ cực nhanh. Chỉ trong tích tắc, năm tên đệ tử Côn Luân đang ngồi trước tinh thạch đã nứt ra làm đôi.

Trong sự kinh hãi, hơn mười đệ tử Côn Luân lập tức phản kích, nhưng trong không gian nhỏ hẹp như vậy, phi kiếm và pháp thuật mà họ phóng ra không ngờ phần lớn thất bại.

Trong nháy mắt khi phóng ra phi kiếm, một đệ tử Côn Luân liền phát hiện ra cái bóng đen trước mặt đã xuất hiện sau lưng mình. Mà một gã đệ tử Côn Luân khác phát ra ánh sáng màu tím thì chợt phát hiện ra

cái bóng đen trước mặt chợt xoay người rồi đánh ngã một gã đệ tử Côn Luân khác ở phía sau mình. Đồng thời bốn lưỡi dao sắc bén cũng xuyên thủng ngực của tên đệ tử Côn Luân đó.

359. Chương 335: Đại Ngũ Hành Tuyệt Diệt Kiếm Trận

Toàn bộ đám đệ tử Côn Luân canh giữ Thái Lam thần cơ đều kinh hãi. Phi kiếm của họ đã điều khiển tới mức cực hạn, ở trong không gian nhỏ như thế này, phi kiếm của họ cho dù không phát huy được tốc độ nhanh nhất nhưng ba cái bóng màu đen lại thay đổi vị trí với một tốc độ không thể tưởng được. Cho dù có đạo pháp thuật đánh trúng được lên giáp của họ cũng không hề làm cho bọn họ chậm đi một chút.

Đột nhiên, ánh mắt của tên đệ tử Côn Luân trở nên tuyệt vọng. Chỉ trong một chút, y phát hiện xung quanh mình chỉ còn lại có một mình. Ngay sau đó, một tên Dạ Ma chúng sử dụng một cái cánh chặn phi kiếm của y rồi lấy một cái cánh khác cắt đôi người y.

Chỉ có ba gã Dạ Ma chúng.

Ba mươi sáu đệ tử Kết Đan hậu kỳ của Côn Luân trong tình hình như vậy bị ba tên Dạ Ma chúng giết chết.

.....

Tất cả những người tu đạo áo hồng nhìn thấy binh khí từ trong Thái Lam thần cơ bắn ra chỉ trong tích tắc ánh sáng trên người mấy pho tượng chợt biến mất.

Những tiếng động từ bốn pho tượng biến mất, mất đi lực lượng duy trì, cánh tay của chúng liền rũ xuống. Cả bốn pho tượng đang tấn ra hơi thở hủy thiên diệt địa dường như ngay lập tức biến thành vật chết.

Từng dòng máu tươi chảy ra từ trong bộ giáp màu xanh ngọc của Thái Lam thần cơ. Trong nháy mắt, Dạ Ma chúng lại xuất hiện nơi cái đài sen bên dưới mà lao vào đám đệ tử Côn Luân với tốc độ kinh người. Mặc dù số lượng của đệ tử Côn Luân dưới đó nhiều hơn số lượng Dạ Ma chúng gấp mười lần nhưng dưới sự bao phủ bởi U Minh huyết hải, đám đệ tử Côn Luân cơ bản không thể chống lại được Dạ Ma chúng.

Ngón tay của Xuân công tử gõ nhẹ lên mép thuyền phát ra những tiếng động như tiếng trống.

Từ khi hấn phát tay tới khi Dạ Ma chúng xuất hiện, gã chỉ đập khoảng mười lăm cái là bốn pho tượng Thái Lam thần cơ đã buông xuống. Mà đám đệ tử Côn Luân dưới đài sen cũng gần như ngã xuống toàn bộ. Lúc này, bao vây quanh cái đài sen đã thay đổi thành Dạ ma chúng mặc giáp màu đen.

Đám Dạ Ma chúng nắm giữ lực lượng thân thể và chiến kỹ cực mạnh, sau khi giết đám đệ tử điều khiển Thái Lam thần cơ xong vẫn chưa hề dừng lại. Khi ngón tay của Xuân công tử gõ cái thứ mười sáu, đám Dạ Ma chúng cũng lập tức tập trung vào bốn pho tượng Thái Lam thần cơ rồi đồng loạt phát lực khiến cho bốn pho tượng lặn từ trên đỉnh núi xuống.

Gần như trong nháy mắt, đám người tu đạo áo hồng liền phát ra những tiếng hoan hô long trời lở đất.

Bốn pho tượng Thái Cơ thần lam sập xuống đối với đám người tu đạo áo hồng có một sự kích thích không thể tả nổi. Nhưng vào lúc tiếng hô vang lên thì khuôn mặt của bắc hầu Bạch lão không hề có lấy một chút mừng rỡ.

Hiện tại, lực lượng cất giấu trong tay họ đầu tiên là Dạ Ma chúng đã phải lấy ra.

Mặc dù có được hiệu quả rất tốt nhưng Bắc hầu Bạch Lão biết nếu Hoàng Vô Thần có thể khiến cho họ phải đưa ra lực lượng đầu tiên cho tới cuối cùng mà vẫn không làm cho những lực lượng còn đang ẩn nấp của Hoàng Vô Thần xuất hiện thì trận chiến này bọn họ nhất định thua.

Trong trận chiến như thế này, ai có thể giữ được lực lượng ẩn giấu của mình tới cuối cùng thì đó là người thắng. Cho nên đối với bắc hầu Bạch lão mà nói thì tốt nhất là không cần phải sử dụng tới những lực lượng đó.

Hiện tại tuy rằng phá hủy được bốn pho Thái lam thần cơ nhưng những nhân vật trong Thập đại kim tiên, thậm chí cả mấy lão bất tử có tu vi cực cao và Hoàng Vô Thần cũng chưa hề xuất hiện. Hoàng Vô Thần vẫn trấn định như vậy cho thấy trong tay y vẫn còn rất nhiều lực lượng.

Mà giờ phút này khi nhìn vào vòng xoáy thứ năm của Côn Luân, Bắc hâu Bạch Lão có thể khẳng định đây chính là nơi mà bọn họ và Hoàng Vô Thần quyết chiến.

Đối với Huống Vô Tâm mà nói thì y chẳng hề quan tâm tới việc Côn Luân có bị hủy hoại hay không. Cho dù tám vòng đảo đầu tiên có biến mất thì y cũng không hề để ý. Chỉ cần vòng đảo thứ chín vẫn còn là được. Bởi vì trong vòng đảo thứ chín, linh khí vô cùng dày, lại có số lượng Thạch nhũ quỳnh dịch kinh người và rất nhiều linh dược, chí bảo.

Chỉ cần giết được Hoàng Vô Thần, có được vòng đảo thứ chín của Côn Luân thì bên ngoài có bị phá hủy cũng vẫn xây lại được.

Nhưng chắc chắn Hoàng Vô Thần sẽ không cho phép hủy hoại như vậy. Đối với một người đứng đầu thiên hạ như y mà nói thì hủy hoại một cái đảo nhỏ không chỉ khiến cho thực lực của Côn Luân giảm đi, quyền thế trong tay y ít đi, mà uy tín của y cũng sẽ giảm xuống.

Hiện tại, y đã tìm được tất cả những người theo Huống Vô Tâm đang ẩn nấp rồi giết chết. Như vậy, toàn bộ tai họa ngầm đã được xóa bỏ, nên không có lý do gì mà y để cho bọn họ tiếp tục tiến lên. Cho nên, vòng đảo thứ năm chắc chắn là chiến trường quyết chiến của hai bên. Hiện tại, chỉ cần xem Hoàng Vô Thần sẽ thể hiện sức mạnh như thế nào.

.....

Trong tiếng hoan hô âm ỉ, đoàn người áo hồng liền xông lên các đỉnh núi tại vòng đảo thứ năm của Côn Luân.

Nhưng đúng vào lúc này, một làn sát khí kinh thiên đột nhiên từ trong vòng đảo thứ năm bốc lên từ một ngọn tháp chín tầng đứng sừng sững trong dãy đền đài được xây dựng.

Cái bảo tháp chín tầng còn to hơn cả Thái Lam thần cơ là do những đệ tử Côn Luân kết thành.

Chỉ ít có hơn một ngàn đệ tử Côn Luân đang ngồi xếp bằng, mỗi người chiếm lấy một phương vị. Bên dưới mỗi người có một vầng sáng nhìn như đám mây.

Từ bên ngoài nhìn vào ngọn bảo tháp cao chín tầng thì ngoại trừ sát khí ra còn có một vầng sáng chói mắt di chuyển. Cái vầng sáng đó không ngờ là do phi kiếm tạo thành.

Hơn một ngàn đệ tử Côn Luân đang ngồi xếp bằng không ngờ mỗi người đều điều khiển một thanh phi kiếm. Hơn nữa, phi kiếm của họ dường như còn tạo ra một cái trận pháp khổng lồ trong không trung.

Ngọn bảo tháp do hơn một ngàn đệ tử Côn Luân xếp thành đứng sừng sững trước mặt mọi người. Có một vài người tu đạo áo hồng xông lên đầu tiên đã gần tới chỗ khu vực cung điện tại vòng đảo thứ năm. Trong nháy mắt, mấy trăm đạo kiếm quang đang bay quanh ngọn tháp liền như dòng lũ tràn ra... Đây là một cảnh tượng không bút nào tả xiết. Vào lúc này, ngọn tháp khiến cho người ta tưởng tượng nó giống như một tổ ong bò vẽ. Và bây giờ, đàn ong bò vẽ đang từ trong tổ bay ra đầy trời. Tất cả những người tu đạo áo hồng tới được khu vực đền đài liền khựng lại rồi sau đó bọn họ bị vô số những tia sáng cắt nát.

Vô số những tia sáng xoay quanh bảo tháp rồi lập tức vọt ra xung quanh.

Cho dù là Dạ Ma chúng có thân pháp cực nhanh nhưng dưới những tia sáng đó cũng không thể tiếp cận được khu vực cách ngọn tháp năm mươi trượng.

Đại ngũ hành tuyệt diệt kiếm trận!

Những tiếng hoan hô lập tức biến mất. Bởi vì phần lớn mọi người có thể nhận ra được Côn Luân đã bày sẵn Đại ngũ hành tuyệt diệt kiếm trận.

Đại ngũ hành tuyệt diệt kiếm trận là một thứ kiếm trận gần với Vạn kiếm quy nguyên của Thục Sơn. Nó cần ít nhất một ngàn đệ tử tu luyện tới Kiếm cương mới có thể tạo ra được. Hơn nữa, sau khi bố trí thành thể trận, đặc tính khác nhau của hơn một ngàn thanh phi kiếm sẽ kết hợp lại với nhau. Có thể nói sau khi kết thành trận, trận pháp gần như sở hữu lực lượng của ngũ hành và rất khó phá. Hơn nữa, khi phi kiếm di chuyển là tới cả mấy trăm đạo công kích, mấy trăm đạo phi kiếm phòng ngự. Với mấy trăm đạo phi kiếm

tấn công cho dù người có pháp thuật hay pháp bảo kinh người thì cũng khó công kích được bản thân trận pháp, hay động tới đám đệ tử Côn Luân kết thành kiếm trận.

Mà sự đáng sợ nhất của cái trận pháp này là ở chỗ khí thể sát phạt của nó. Hơn một ngàn đạo phi kiếm kết lại với nhau rồi đồng thời điều khiển khiến cho khí kim thiết rất nặng. Cho nên mỗi đạo phi kiếm phải nhuộm máu để hòa tan khí kim thiết nếu không thì người thi triển phi kiếm sẽ bị trận pháp phản lại.

- Cái kiếm trận này có thể phá được không?

Những người tu đạo áo hồng mặc dù hung hãn không sợ chết nhưng vào lúc này cũng không muốn lấy thân mình để thử kiếm.

360. Chương 336: Đạo Tạng Thủy Tổ

- Quả nhiên là Đại ngũ hành tuyệt diệt kiếm trận.

Xuân công tử nhìn tòa tháp cao chín tầng với kiếm quang rợp trời mà nói:

- Bốn trăm năm trước, trong trận chiến với U Minh huyết ma, nghe nói Vạn Kiếm quy nguyên của Thực Sơn so với Đại ngũ hành tuyệt diệt kiếm trận còn mạnh hơn nhiều. Thật sự ta muốn quay lại bốn trăm năm trước tận mắt nhìn xem trận chiến đó như thế nào. Có điều có thể được tham dự một trận chiến như vậy cho dù là chết thì cũng chẳng có gì nuối tiếc.

Bắc hâu Bạch lão trầm mặc một chút rồi nói:

- Ta không muốn chết cùng ngươi.

Sau khi nói với Xuân công tử xong, âm thanh của Bắc hâu Bạch liêu lập tức lan theo mặt biển:

- Cũng chỉ có cái Đại ngũ hành tuyệt diệt kiếm trận này thôi sao? Hoàng Vô Thần! Chẳng lẽ ngươi lại định giống như khi Nguyên Thiên Y tới đây, để cho thủ hạ của ngươi lại làm vật hy sinh hay sao?

Tuy rằng cái kiếm trận và trận chiến này đủ để cho Xuân công tử và Bắc hâu Bạch Lão kinh sợ. Nhưng cho dù kết quả cuối cùng thế nào thì cái tên Xuân công tử và Bắc hâu Bạch lão cũng sẽ được lưu truyền trong truyền thuyết. Cũng chính vì điều đó mà Xuân công tử mới nói vậy.

Nhưng cái kiếm trận này cũng không làm cho Bắc hâu Bạch lão cảm thấy vô vọng. Cũng giống như năm đó khi Tả Nguyệt xuất quan xông vào trong vòng đảo thử chín phát hiện Hoàng Vô Thần đang để cho đệ tử Côn Luân tu luyện Đại ngũ hành tuyệt diệt kiếm trận. Còn Huống Vô Tâm thì không biết tới sự tồn tại của cái kiếm trận này.

Chỉ có điều, cái kiếm trận đầy khí sát phạt. Nhìn nhiều người chết đi như vậy, Bắc hâu Bạch Lão cũng cảm thấy không kiên nhẫn, thậm chí là có sự phẫn nộ. Trong trận chiến này thì đó là cuộc chiến giữa Huống Vô Tâm và Hoàng Vô Thần. Tại sao hai người đó không xuất hiện mà đánh một trận? Sao cứ để cho nhiều người phải chết vì họ như vậy?

Đến giờ này, nguyên nhân khiến cho Bắc hâu Bạch lão cảm thấy giận đó là vì y nghĩ tới sự phân tranh trên thế gian, xét cho cùng thì đó cũng là vì những người đứng trên cao mà thôi. Những người đó vì quyền lợi và dã tâm của mình mà bỏ qua sinh tử của người khác.

.....

Trong nháy mắt khi Đại ngũ hành tuyệt diệt kiếm trận xuất hiện, đám Dạ Ma chúng đều dừng lại. Nhưng khi âm thanh hơi giận của Bắc hâu Bạch lão vọng vào tai mọi người, hơn trăm bóng người màu đỏ đột nhiên như một đám mây xuất hiện trên không trung sau lưng đám người Dạ Ma chúng.

Những bóng người đỏ như máu đó, cho dù lẫn vào trong đám người tu đạo áo hồng cũng vẫn rất bắt mắt. Bởi vì toàn thân bọn họ đều đỏ như máu, tản ra mùi máu tanh.

Huyết Diêm La!

Mùi máu tanh tỏa ra từ họ khiến cho tất cả mọi người đều biết thân phận của những người đó.

Chẳng lẽ Trạng Châu Trạch Địa hoàn toàn liên kết với Huống Vô Tâm hay sao?

Gần như trong lòng tất cả những người tu đạo đều có suy nghĩ đó.

Dạ Ma chúng! Huyết Diêm La! Đó đều là những lực lượng khiến cho người tu đạo trên thế gian sợ hãi. Mà hiện tại, hai thứ lực lượng đó đều xuất hiện ở đây.

Mặc dù Dạ Ma chúng là thiên địch của người tu đạo nhưng trong suy nghĩ của phần lớn mọi người thì Huyết Diêm La còn khiến cho họ sợ hãi hơn.

Bởi vì Huyết Diêm La tu luyện Huyết Thần quyết pháp khiến cho họ gần như có được thân hình bất tử. Cho dù bị tổn thương nặng thì có thể nhanh chóng hồi phục. Mà cách bọn chúng để cho bản thân hồi phục nhanh chóng đó là hấp thu xác và máu của người tu đạo. Đối diện với Huyết Diêm La, người tu đạo có thể nói là thức ăn của chúng.

Thực vật cấp thấp sợ hãi đối với thực vật cấp cao hơn.. Vì vậy mà phần lớn người tu đạo đều rất sợ đối với Huyết Diêm La.

.....

Những bóng người giống như một làn máu di chuyển xuất hiện sau lưng đám Dạ Ma chúng liền lập tức lướt qua mọi người mà lao thẳng về phía ngọn tháp chín tầng.

Rất nhiều người tu đạo áo hồng khi tiến tới đây đã quen với cảnh gió tanh mưa máu nhưng họ vẫn suýt chút nữa thì phun ra bởi vì bọn họ nhìn thấy những làn máu đó đều sử dụng chân nguyên bọc lấy mấy cái thi thể.

Huyết Diêm La tạo ra một dải sáng màu hồng trong bầu trời đêm.

Khi tới gần phạm vi công kích của Đại ngũ hành tuyệt diệt kiếm trận, Huyết Diêm La còn chưa dừng lại thì đã có rất nhiều phi kiếm cắt qua người họ, kéo theo vô số đám sương máu. Nhưng toàn bộ Huyết Diêm La dường như không cảm thấy đau đớn. Bọn họ chỉ lấy những cái xác chết người tu đạo đưa lên miệng mà ăn với tốc độ kinh người.

Sau khi ăn xong, ngoại trừ phần Huyết Diêm La bị kiếm quang cắt nát ra, thân thể của phần lớn huyết diêm La liền dài ra. Khi lao tới cách Ngũ Hành tuyệt diệt đại trận, đám Huyết Diêm La liền cười to một tiếng rồi phóng ra những vầng huyết quang.

Những vầng huyết quang đó đều là huyết ảnh có cả tay chân, mắt mũi. Trong miệng của chúng liên tục vọng ra những tiếng ma âm. Bị kiếm quang cắt nát thành từng khúc nhưng rồi chúng lại nhanh chóng biến thành những huyết ảnh giống như đúc.

Nhìn thấy cảnh tượng này, đám người tu đạo áo hồng liền hoan hô ầm ĩ.

Mặc dù bọn họ không biết Huyết Diêm La sử dụng thứ pháp thuật gì nhưng hiển nhiên rằng pháp thuật của Huyết Diêm La dường như không sợ phi kiếm.

.....

Vô số kiếm quang lao tới. Nhưng mỗi khi huyết ảnh bị cắt đứt thì lại hóa thành mấy cái huyết ảnh giống như đúc. Trong nháy mắt, cả bầu trời toàn là huyết ảnh, giống như vô số con bướm bướm lao về phía Đại ngũ hành tuyệt diệt kiếm trận.

- Chỉ là một tên tiểu bối mà cũng dám mở miệng ngông cuồng?

Nhìn thấy Đại ngũ hành tuyệt diệt kiếm trận bị phá, một âm thanh già nua nhưng có chút khinh thường chọt vọng ra.

Âm thanh đó rõ ràng là từ trong vòng đảo thứ chín của Côn Luân. Đó chính là vị lão nhân đầu bạc mà Hoàng Vô Thần đã tự thân tới bái kiến.

Mà bối phận của lão thì dường như còn là sư thúc của Hoàng Vô Thần.

- Không thể ngờ được lão vẫn còn sống.

Ngay khi âm thanh đó vọng ra, từ trong khoang thuyền, âm thanh khiếp sợ của Huống Vô Tâm cũng vang lên.

- Lão là ai vậy?

Bắc hầu Bạch Lão đứng ở đầu thuyền đột nhiên quay đầu lại hỏi. Vào lúc này, y rất muốn biết người đó là ai, có lực lượng như thế nào để có thể nghĩ cách đối phó mới không làm ảnh hưởng tới cuộc chiến.

- Lão là Nam Cung Đạo Tạng. Đạo Tạng Chân Nguyên Diệu yếu của Côn Luân chúng ta là do lão sáng tạo ra từ Tử Phủ thần lôi quyết.

Huống Vô Tâm từ trong khoang thuyền bước ra.

- Hoàng Vô Thần nói lão đã chết sớm, không thể ngờ được y lại giấu lão ở trong vòng đảo thứ chín để đối phó ta.

Nam Cung đạo tạng?

Đó có phải là thiên tài hai trăm năm trước đã dựa vào pháp quyết Lôi cương cao nhất của Côn Luân để sáng tạo ra Đạo Tạng Chân Nguyên Diệu yếu?

Bắc hầu Bạch Lão và Xuân công tử cũng đều nhú mày.

- Lão già này còn có thể làm được cái gì? - Vào lúc này, ánh mắt của Huống Vô Tâm cũng trở nên lạnh lẽo.

Huống Vô Tâm hiểu rõ, tu vi của Nam Cung Đạo Tạng cũng tương đương với mình, thậm chí còn cao hơn. Hơn nữa, Nam Cung Đạo Tạng am hiểu pháp quyết Lôi cương, thực sự là khắc tinh của Huyết Diêm La. Cũng chỉ có khí lôi cương thuần khiết mới có thể sát thương được huyết ảnh do Huyết Diêm La phóng ra. Nhưng Huống Vô Tâm cũng biết so với từ đầu cuộc chiến, mấy người phát ra một đòn bao phủ cả ba vòng đảo đầu tiên của Côn Luân còn mạnh hơn lão nhiều.

Thân thể và Nguyên Anh của lão đã bắt đầu tan rã. Đối với một người tu đạo có được Nguyên Anh mà nói thì Nguyên Anh tan ra cũng tương đương với tuổi thọ đã hết. Mà cho dù tu vi của Nam Cung Đạo Tạng có cao tới mấy thì nếu lão phóng ra pháp thuật cực mạnh sẽ khiến cho Nguyên Anh và thân thể không chịu nổi chân nguyên lưu chuyển mà tan biến.

Hơn nữa, dưới sự bao phủ của U Minh huyết hải, cho dù Huống Vô Tâm có dốc hết sức phóng ra pháp thuật thì uy lực cũng chưa bằng Khuất Đạo Tử. Cho dù y có phóng ra pháp thuật thì cũng không thể đối phó được với nhiều Huyết Diêm la như vậy.

Dưới cái trận pháp này bao phủ, tu vi cũng không phải là nhân tố quyết định. Quyết định ở đây là một số pháp bảo, pháp thuật độc đáo. Như Dạ Ma chúng và Huyết Diêm La đều có thể phát huy uy lực mạnh nhất.

Theo lý mà nói thì Nam Cung Đạo Tạng cũng không thể làm được điều gì.

Nhưng Huống Vô Tâm vẫn cảm thấy khiếp sợ. Bởi vì với sự phán đoán trước đây của y về Hoàng Vô Thần nếu có che giấu Nam Cung Đạo Tạng thì cũng không thể để nó phát huy tác dụng. Hơn nữa, Nam Cung Đạo Tạng cũng là lực lượng nằm ngoài dự đoán đầu tiên của y.

- Rốt cuộc lão định làm gì?

Trong lúc Huống Vô Tâm cảm thấy khiếp sợ thì một cái bóng râu tóc bạc trắng từ phía sau Đại ngũ hành tuyệt diệt kiếm trận bay lên không trung. Lão nhân già nua sau khi đối đáp với bắc hầu Bạch lão liền vọt lên không trung. Nam Cung Đạo Tạng ở Côn Luân còn có ý nghĩa cây cao bóng cả. Nhưng lão hoàn toàn dốc hết sức, để cho pháp lực dao động và khí tức tản ra xung quanh.

361. Chương 337: Tế Luyện Phân Thần

- Những phái lớn trên thế gian đều đứng phần trên đỉnh của ngọn tháp. Còn dưới chân tháp là người thường và những môn phái nhỏ.

Hết sức trùng hợp với lúc mà đám người Huống Vô Tâm đang vây công Côn Luân đều đứng trên một con thuyền to màu đen thì khi Lạc Bắc rời khỏi Trạm Châu Trạch Địa cũng đứng trong một cái thuyền to màu đen như vậy. Hần im lặng nghe tiếng nước chảy bên ngoài.

Trạm Châu Trạch Địa cũng là một cái biệt danh của Trạm châu nhưng nó lại nằm ở cực Đông. Mà con thuyền lớn của Lạc Bắc cũng dọc theo sông lớn vượt sóng vượt gió lên phía Tây trước rồi sau đó mới lên phía Đông. Đáy con thuyền đó được bọc toàn bằng sắt, trên mặt có khắc những ký hiệu dài, lộ ra chút pháp lực dao động. Hơn nữa tốc độ di chuyển của con thuyền lớn nhanh hơn thuyền bình thường mấy lần. Mà trên thân thuyền có hai chữ “ Hắc Thủy “ rất to. Con thuyền lớn này cũng không phải thuyền bình thường trên thế gian mà là một chiếc thuyền của Hắc Thủy môn.

Hắc Thủy môn là một môn phái chuyên giao dịch giữa các môn phái huyền môn để kiếm lời.

Hiện tại, Lạc Bắc theo những gì Đông Bất Cố nói hiểu được Hắc Thủy môn như một hiệu buôn, giúp các môn phái giao dịch để kiếm lời.

Sở dĩ lại có những môn phái như thế này cũng là vì mỗi môn phái lại nắm một thứ tài nguyên khác nhau. Có môn phái chuyên luyện chế đan dược nhưng không đủ tài liệu. Có môn phái nắm trong tay dược liệu phong phú nhưng lại không có cách để luyện chế... Mà gần như mỗi một môn phái đều muốn để cho thực lực bản thân mạnh lên cho nên bọn họ bắt buộc phải giao dịch với nhau. Cứ như vậy, những môn phái như Hắc Thủy môn được sinh ra.

Chẳng hạn như một số môn phái có đan dược trong tay nhưng không biết giao dịch với môn phái nào để có thể có được ích lợi lớn nhất. Mà môn phái như Hắc Thủy môn có trong tay rất nhiều tin tức về mặt này. Bọn họ biết một môn phái cần cái gì, và điều kiện giao dịch của một môn phái khác.

Còn nếu một môn phái muốn có nguyên liệu gì cũng có thể thông báo với Hắc Thủy môn. Hắc Thủy môn không chỉ có tin tức môn phái có thể bán ra thứ nguyên liệu đó mà cũng có thể thông báo tới tất cả những cửa hiệu để thu mua thứ đó.

Nhưng nếu Đông Bất Cố không nói thì Lạc Bắc cũng không biết được cách giao dịch với những môn phái như Hắc Thủy Môn.

Mà mỗi dạng môn phái thế này đều nằm trong sự quản lý của Huyền môn chính đạo. Chẳng hạn như Huyền môn chính đạo không dám giao dịch với Yêu tộc và Ma môn vì vậy mà bọn họ sẽ trở thành người trung gian.

Hắc Thủy môn là một phần của phái Vương Ốc. Theo lý mà nói thì họ không thể tiếp nhận việc làm ăn với Đông Bất Cố, sử dụng thuyền của mình đưa họ tới gần Trạm Châu Trạch Địa.

Nhưng hiện tại, Đông Bất cố lại công khai đưa đám người Lạc Bắc tới con thuyền lớn của Hắc Thủy môn.

- Bình thường, muốn buôn bán với những môn phái này đều phải có cách lung lạc.

Đông Bất Cố nói với cách đánh lạc hướng cho Lạc Bắc thực tế là dựa trên danh nghĩa của môn phái khác để giao dịch với Hắc Thủy môn. Mà thuật lung lạc chính là âm thầm dùng sức mạnh thu phục một môn phái hoặc là chính bản thân mình sáng tạo ra một môn phái nhỏ.

Trên thực tế, Trạm Châu Trạch Địa có tiếp xúc âm thầm thu phục môn phái, đồng thời cũng có môn phái nhỏ tự tay mình gây dựng nên. Như lần này, Đông Bất Cố sử dụng môn phái để giao dịch với Hắc Thủy Môn là môn phái có tên Thanh Tề môn.

- Những môn phái như Hắc Thủy môn quan tâm nhất là lợi ích và danh dự. Bọn họ chỉ cần biết danh dự của môn phái người trước đây thế nào, khi giao dịch có lợi ích ra sao chứ không quan tâm tới lực lượng sau lưng người. Khi tiếp xúc mà có phát hiện, bọn họ cũng chỉ mắt nhắm mắt mở. Bởi vì chẳng may có chuyện gì xảy ra thì cùng lắm cũng chỉ bị cái môn phái kia khống chế chứ không phải bọn họ. Có điều người cũng không thể cho họ lợi ích quá nhiều mà chỉ giao dịch theo bình thường. Bởi vì, nếu cho họ nhiều lợi ích quá, bọn họ sẽ không dám nhận, sợ sau này nếu gặp chuyện không may thì còn có lý do để từ chối.

“ Tới khi nào tu vi đủ chống lại Kỳ Liên Liên Thành, ta cũng sẽ nuôi dưỡng một số môn phái như vậy. “
Nghe Đông Bất Cố nói vậy, Lạc Bắc liền có suy nghĩ đó.

Lạc Bắc hoàn toàn hiểu ý của Đông Bất Cốc. Đối với những môn phái trung gian này thì bản thân họ chỉ theo đuổi ích lợi chứ không quan tâm tới hai bên giao dịch như thế nào. Chỉ do áp lực của huyền môn chính đạo cho nên họ mới không dám giao dịch với Yêu tộc và Ma môn. Cho nên chỉ cần có một môn phái khác là có khả năng giao dịch với họ. Mà bọn họ quan tâm nhất là danh dự. Giao dịch thành công càng nhiều thì danh dự càng cao, mà danh tiếng của môn phái đứng làm trung gian cũng càng tốt, cách thức giao dịch cũng càng nhiều. Nhìn từ điểm này, Lạc Bắc phải thao túng và nuôi dưỡng một số môn phái nhỏ là chuyện nhanh chóng phải làm.

Nhưng hiện tại, Kỳ Liên Liên Thành chính là một cái tấm chắn trước mặt Lạc Bắc. Nếu như Lạc Bắc không chống nổi Kỳ Liên Liên Thành thì hắn cơ bản không thể đi lại tự do trên thế gian. Cho nên việc gây dựng những môn phái như vậy thì khi bị Kỳ Liên Liên Thành vây giết, hắn vẫn có thể làm được một số việc. Hai là cho dù có tạo ra nhiều môn phái và không đánh lại Kỳ Liên Liên Thành thì y cũng không thể làm gì được đối với những môn phái đó.

Mà hiện tại, Lạc Bắc hiểu rất rõ, tu vi của Kỳ Liên Liên Thành thậm chí vượt qua một số người trong Thập đại kim tiên. Y chính là con dao nhọn nhất mà Hoàng Vô Thần dùng để đối phó với mình. Nếu như hắn có thể đối phó được với Kỳ Liên Liên Thành thì chỉ sợ tạm thời Côn Luân cũng không còn gì để ra tay với mình nữa.

Có thể nói, chỉ có thắng được Kỳ Liên Liên Thành thì Lạc Bắc mới có thể tránh được sự đuổi giết, mới có thể giống như Trảm Châu Trạch Địa, đối đầu với Côn Luân.

Nghĩ tới đây, ánh mắt của Lạc Bắc lập tức trở nên bình tĩnh và kiên định. Hắn quyết định phải luyện hóa thần hồn trấn thủ trong cái nhẫn của Thần Kiêu vương trước.

Xét cho cùng thì cũng phải nâng cao thực lực của bản thân, nâng cao tu vi của mình, địch được Kỳ Liên Liên Thành rồi nói sau.

Thực lực của thần hồn kia không hề thấp. Nếu có thể luyện hóa thành phân thần trong Chư thiên thì thực lực cũng tăng lên được một chút.

.....

Lạc Bắc nhắm mắt lại, tĩnh tâm tiến vào trạng thái nhập tĩnh.

- Không biết thần hồn trấn thủ lúc trước tu luyện pháp quyết gì của Mật tông mà giống như Tăng Trưởng thiên vương vậy.

Lần trước, vừa mới nhìn thấy, Lạc Bắc liền phong ấn chặt Thần hồn. Nhưng hiện tại khi thần niệm của Lạc Bắc vừa mới tiến vào trong Thức Hải liền nhìn rõ thần hồn trấn thủ đang bất động dưới sự trói buộc của chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh.

Hiện tại, sau khi ngọn lửa màu vàng bao phủ bên ngoài thần hồn trấn thủ bị áp chế, toàn thân của nó liền hiện ra màu tím. Khuôn mặt của nó vô cùng tức giận và dữ tợn, trong miệng có tám chiếc răng nanh dài. Nó mặc giáp trụ, một tay trống trơn còn một tay cầm Kim cương xử nhìn rất giống với Tăng trưởng thiên vương trong tứ đại thiên vương của Phật môn.

Những điển tịch giới thiệu về Phật môn trước đây đều vẽ một số người tu đạo. Rất nhiều hóa thân của người tu đạo Mật tông đều được thể nhân ghi lại và được vẽ trong điển tịch của Thần Phật. Mà mỗi một pháp quyết Mật tông đều có một hình dạng hóa thân. Đối với việc Lạc Bắc muốn biết thần hồn tu luyện pháp quyết gì thì chỉ cần tìm một người hiểu biết về pháp quyết Mật tông rồi miêu tả hình dạng của thần hồn là biết được.

Mà giờ phút này, Lạc Bắc cũng chẳng lãng phí thời gian đi xem xét thần hồn đó tu luyện công pháp gì.

- Cứ luyện hóa trước rồi nói sau.

Tâm niệm của Lạc Bắc mới động thì phong ấn thần hồn lập tức sáng rực tạo thành một cái thủy tinh hình lăng trụ.

- Tịch Diệt chi hỏa.

Đột nhiên một tia chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh theo pháp quyết trong kiếm quyết kia nhanh chóng xoay tròn quanh khối thủy tinh tạo thành từng dòng xoáy. Dưới sự tấn công của những dòng xoáy, viên thủy tinh càng lúc càng nhỏ, đồng thời ma sát làm xuất hiện một ngọn lửa màu trắng.

Đúng lúc này, khối thủy tinh liên biến mất còn thần hồn thì bị ngọn lửa màu trắng bao trùm.

“ A! “

Gần như trong nháy mắt, trong thần niệm của Lạc Bắc liền vang lên tiếng hét chói tai. Thần thức của thần hồn trước đây đã bị xóa bỏ chẳng khác nào kẻ ngu, chỉ còn lại những phản ứng cơ bản nhất. Mà giờ khác này, tiếng hét đó là do thần hồn cảm thấy đau đớn mà phản xạ.

Trong tiếng hét chói tai, thần hồn liền vụn vụn vỡ tung cây Kim cương xử đâm loạn ra xung quanh như muốn thoát ra khỏi ngọn lửa màu trắng.

362. Chương 338: Hai Vị Khách Không Mời Mà Tới

Tiếng hét chói tai so với bất cứ âm thanh nào đều sắc nhọn hơn nhưng Lạc Bắc vẫn hết sức bình tĩnh:

- Còn định trốn hay sao? Mau hóa cho ta.

Một tia chân nguyên màu vàng lại vọt tới ngăn chặn thần hồn đồng thời như rót thêm dầu vào trong ngọn lửa màu trắng khiến cho ngọn lửa bốc lên mạnh hơn.

“ A! “

Sau tiếng hét chói tai biến mất, ngọn lửa màu trắng liền thẩm thấu vào trong thân thể của thần hồn. Hình dạng Tăng trưởng thiên vương vẫn không thay đổi nhưng bên trong lại bị ngọn lửa rửa sạch khiến cho người ta có cảm giác nó trở nên trong vắt.

- Thành!

Trong cảm giác của Lạc Bắc thần hồn lập tức trở nên yên tĩnh, đồng thời vô cùng tinh khiết. Hơn nữa nó còn mang một chút chân nguyên của hắn, giống như một đứa trẻ con được sinh ra từ chân nguyên trong người Lạc Bắc.

Không hề có một chút do dự, chân nguyên trong Thức Hải của Lạc Bắc phát ra một tiếng nổ, ngọn lửa màu trắng lập tức biến mất. Mà theo sự vận chuyển độc đáo của chân nguyên, trong thức hải của Lạc Bắc như xuất hiện một cơn lốc xoáy hút thần hồn vào đó.

Gần như đồng thời, Lạc Bắc cảm nhận một vạn ba nghìn chư thiên của mình sáng lên. Nhất là một cái “ chư thiên “ gần với Thức Hải chợt xuất hiện thêm một cái Nguyên Anh. Cái thần hồn của ngoại hình giống như Tăng trưởng thiên vương lẳng lẳng trong cái chư thiên đó. Thức hải được người tu đạo gọi là Nguyên thần thức hải, là nơi mà thần niệm tập trung, cũng là chỗ của Nguyên Anh hay hóa thân. Mà hiện tại, chư thiên mang tới cho Lạc Bắc cảm giác đó như một cái Nguyên thần Thức Hải thứ hai.

Cái thần hồn lúc này không hề có ý thức. Nó giống như một đứa trẻ con từ từ hấp thu chân nguyên xung quanh.

Cùng lúc đó, trong cơ thể của Lạc Bắc cũng xuất hiện một thứ lực lượng khổng lồ. Thứ lực lượng đó chính là lực lượng của thần hồn .

Cái cảm giác của hắn lúc này chẳng khác nào cảm giác của người tu đạo tu luyện Nội đan đạo pháp mới có được Nguyên Anh.

Tâm niệm còn sót lại trong thần hồn đã bị luyện hóa hoàn toàn, trở thành một vật ngưng tụ chân nguyên tinh khiết hay còn nói là một cái Chư thiên phân thần của Lạc Bắc.

- Bộ pháp quyết trong Tam Thiên Phù Đồ thực sự là huyền ảo.

Lạc Bắc vừa mới nghĩ vậy, phía sau hắn lập tức xuất hiện cái bóng của Tăng Trưởng thiên vương cầm Hàng Ma xử, khiến cho người ta có cảm giác nó đang đứng bảo vệ cho hắn. Đây chỉ là do pháp lực dao động từ

phân thân hóa thành. Hiện tại, nếu Lạc Bắc muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể hóa ra bản thể của phân thân đó. Mà điều khiển phân thân cũng giống như điều khiển Nguyên Anh, pháp bảo.

Hơn nữa, dựa theo pháp quyết trong Tam Thiên Phù Đồ thì cái phân thân này ở trong chư thiên sẽ liên tục hấp thu, dung hợp với chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh của Lạc Bắc. Lạc Bắc có thể cảm nhận được, cho dù không cần phân thân đó tu luyện đạo bản mệnh kiếm nguyên thứ hai thì nó cũng có thể biến thành hóa thân. Chỉ có điều phân thân cũng giống như một cái pháp bảo chứ không phải là hóa thân của bản thân mình.

Lúc này, Lạc Bắc cảm nhận được bộ pháp quyết trong Tam Thiên Phù Đồ vô cùng huyền ảo. Hắn có thể tế luyện thần hồn hết sức thoải mái, gần như chẳng mất nhiều sức đã luyện hóa được cái thần hồn kia trở thành một phân thân của mình.

Chỉ có điều giờ phút này Lạc Bắc không biết khi Tam Thiên Phù Đồ xuất hiện đã gây ra sự chú ý của Côn Luân. Bởi vì Tam Thiên Phù Đồ chính là phi kiếm của Lâm Phong Ngô, cao thủ số một của Thục Sơn ngày xưa. Mà bộ pháp quyết hắn may mắn có được cũng chính là bộ kiếm quyết số một bị thất truyền của Thục Sơn - Vạn Kiếm toái hư quyết.

Bộ Vạn Kiếm Toái Hư quyết thực tế là do tổ tiên của Thục Sơn tổng hợp hai bộ Đại Nhật Như Lai kinh và Nguyên Anh đệ nhị kiếm nguyên để sáng tạo ra.

Nguyên Anh đệ nhị kiếm nguyên là một bộ kiếm quyết của Thục Sơn. Tu luyện nó thì sau khi có được Nguyên Anh liền lợi dụng Nguyên Anh để tu luyện được đạo bản mệnh kiếm nguyên thứ hai. Còn Đại Nhật Như Lai kinh thì chính mà một bộ pháp quyết tối cao của Mật tông.

Chỗ mạnh nhất của Đại Nhật như lai kinh chính là luyện hóa thần hồn, tế luyện phân thân. Ngày đó, vị tiền bối của Thục Sơn sáng tạo ra Toái Hư vạn kiếm quyết không biết làm sao lại có được Đại Nhật Như Lai kinh. Nhưng tu luyện Đại Nhật Như Lai kinh tới cảnh giới tối cao, bản thân có thể hiện ra được một pho tượng đại nhật như lai. Hơn nữa, một vạn ba ngàn chư thiên trong cơ thể đều phóng ra ánh sáng và tạo ra một pho tượng Phật. Một khi thi triển sẽ có vô số Thiên vương, La Hán, tôn giả, Bồ Tát, Độ Mẫu vây quanh. Chẳng khác nào có vô số Thần Phật đồng loạt vây xung quanh Đại Nhật Như Lai giáng trần.

Chỉ cần cảnh tượng như vậy cũng không khó để tưởng tượng uy lực của Đại Nhật Như Lai sau khi đại thành.

Nhưng do dù là Đại Nhật Như Lai hay Toái hư vạn kiếm quyết đều tu luyện vô cùng khó khăn. Một là rất khó có được thần hồn có lực lượng mạnh. Chỉ có một ố đệ tử hùng mạnh và người tu đạo tu luyện pháp quyết Thân ngoại hóa thân mới có thể tế luyện thành phân thân. Hai là muốn xóa được thần niệm của thần hồn rất khó. Khi luyện hóa thần hồn, thần niệm đối phương sẽ tiếp xúc với thần thức. Một khi sử dụng Tịch Diệt chi hỏa để thiêu đốt tâm niệm nếu không khống chế tốt thì chân nguyên và thần hồn sẽ bị cháy mất.

Vào lúc này, Lạc Bắc cảm thấy dễ dàng cũng là vì Tĩnh Niệm Thông Minh quyết của hắn đã tu luyện tới tầng thứ chín nên ý chí và niệm lực rất mạnh. Hơn nữa, lực lượng chân nguyên của hắn hơn xa so với người tu đạo tới Nguyên Anh kỳ cho nên khi ngọn lửa Tịch Diệt tắt đi, chân nguyên ập tới chẳng khác nào rót thêm dầu vào đống lửa. Mà khi dập tắt nó thì chân nguyên cũng hoàn toàn dư thừa, không giống như người tu đạo khác khi dập đi lại chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa. Hơn nữa, tâm niệm của thần hồn đã bị Thần Kiêu vương xóa bỏ gần hết giúp cho khi Lạc Bắc luyện hóa cũng không bị cản trở.

Nói cách khác, Lạc Bắc luyện hóa phân thân chẳng khác nào một người tu đạo ngưng tụ ra Nguyên Anh, hết sức dễ dàng. Nếu là người khác, khống chế một cái thần hồn hùng mạnh để luyện hóa sẽ không dễ như vậy.

- Sự lợi hại của bộ pháp quyết trong Tam Thiên Phù Đồ đó là có thể mượn uy lực phi kiếm để tiết kiệm thời gian.

Vào lúc này, Lạc Bắc luyện thành một cái chư thiên phân thân cho nên đầu óc sáng suốt, giác quan thứ sáu càng thêm rõ ràng và nhạy bén. Gần như hắn có thể cảm giác được ý định của vị tiền bối sáng tạo ra Toái Hư Vạn kiếm quyết.

Mặc dù uy lực của Đại Nhật Như Lai thực sự có thể dùng chữ tối cao. Nếu tu luyện đến mức tối cao chỉ sợ

không một ai trên thế gian có thể chịu được một vạn ba nghìn hóa thân tấn công. Nhưng điểm quan trọng ở đây là để luyện được một vạn ba nghìn chư thiên phân thân cần bao nhiêu thời gian?

Đại Nhật Như Lai kinh dựa vào bản thân từ từ nuôi dưỡng chư thiên phân thân, tìm thần hồn mạnh để tế luyện đã là một con đường tắt. Cho dù hiện tại Lạc Bắc luyện hóa được cái phân thân này thì cũng chỉ tương đương với một cái mầm mà thôi, cũng giống như khi mới ngưng tụ được Nguyên Anh. Mặc dù nó xuất thể để đối địch nhưng lại không mạnh, rất dễ bị thương nặng. Phải từ từ sử dụng chân nguyên để rèn luyện. Nếu không có tình huống kỳ ngộ thì một cái phân thân cần mất mấy chục năm. Mà luyện thành trăm cái Chư thiên phân thân đã là một cái xác suất thành công rất nhỏ, chứ đừng nói tới một vạn ba nghìn chư thiên phân thân.

Hơn nữa, kiếm thai của phi kiếm cũng không giống như trước. Nếu có thể dẫn kiếm vào trong cơ thể, để cho phân thân hòa vào trong kiếm nguyên thì nó có thể bảo vệ phân thân, tương đương với mặc cho phân thân một cái áo giáp. Cho nên mặc dù phân thân chưa ngưng tụ đủ nhưng phối hợp với kiếm nguyên cũng có thể phát huy được uy lực mạnh nhất. Hơn nữa, khi tu luyện cũng có thể đồng thời rèn luyện kiếm nguyên và phân thân.

“Trạm Châu Trạch Địa là nơi mà cao thủ Ma môn tập trung. Pháp quyết tu luyện của Ma môn phần lớn là sử dụng khí huyết, xác chết, thần hồn của người tu đạo. Không biết Trạm Châu Trạch Địa có còn thần hồn mạnh cung cấp tu luyện hay không?”

Tâm niệm Lạc Bắc hơi động cái bóng Tăng trưởng thiên vương sau lưng liền biến mất. Tuy nhiên ánh mắt của hắn vẫn chớp chớp và suy nghĩ.

Hiển nhiên, cho dù tu luyện cái pháp quyết này tới trình độ nào, phân thân càng nhiều thì uy lực càng mạnh. Hiện tại, một vạn ba nghìn chư thiên giống như một vạn ba nghìn cái hang. Ngoại trừ trong đó có một phân thân Tăng Trưởng thiên vương ra thì đều trống không. Cho dù hiện tại không có phi kiếm nhưng nếu có càng nhiều thần hồn thì càng tốt.

- Nếu tất cả đan dược, nguyên liệu thậm chí là pháp bảo đều có thể giao dịch thì không biết để Đông Bất Cổ đưa tin cho Hắc Thủy môn yêu cầu thần hồn mạnh, hoặc là tin tức thì không biết là có được hay không?

- A?

Ngay vào lúc Lạc Bắc nghĩ vậy thì đột nhiên hắn cảm nhận được trên mặt sông có một làn pháp lực dao động đang lướt về phía con thuyền của Hắc Thủy môn.

Chỉ một lát sau, con thuyền lớn của Hắc Thủy môn chợt dừng lại trên mặt sông.

363. Chương 339: Có Tội Thì Sao?

Trên mặt sông lặng gió, đứng trên đầu thuyền có năm người tu đạo mặc đạo bào màu xanh đen đang cười gió đứng thẳng. Trên đạo bào của họ đều thêu hình mặt trời bằng tơ vàng.

Trong năm người đó thì người cầm đầu là một lão nhân gầy yếu, sắc mặt như con khỉ ốm. Tuy nhiên ánh mắt của lão lại chớp liên tục chứng tỏ là một người âm hiểm.

- À! Hóa ra là đạo hữu của Thuần Dương Đạo.

Giờ phút này, người của Hắc Thủy môn đứng ra cũng là một lão nhân rất gầy. Nhưng khác với lão nhân kia, người này mặc một bộ trường bào màu đen, bên hông có đeo một miếng ngọc, nhìn chẳng khác nào một thương nhân trên thế gian. Nhìn năm người tu đạo đột nhiên xuất hiện, người của Hắc Thủy môn cũng không hề kinh ngạc, chỉ chấp tay lại nói:

- Tại hạ là Hoắc Kỳ! Không biết năm vị đạo hữu của Thuần Dương đạo tới đây làm gì?

- Tại hạ là La Liệt Hữu. - Lão đạo cầm đầu đám người Thuần Dương đạo có chút kiêu căng gật đầu xem như đáp lễ:

- Thuần Dương đạo chúng ta có hàng hóa cần phải tới cảng Thanh Châu, đang thiếu thuyền lớn, định đi tìm thuyền của Hắc Thủy các người. Nhưng không ngờ các người đã có mối làm ăn, cho nên mới chạy tới

đây. Không biết đạo hữu muốn thuyền các người là ai, có thể nể mặt Thuần Dương đạo chúng ta mà dàn xếp hay không?

- Cái này... - Hoắc Kỳ cảm thấy khó xử:

- La đạo hữu! Người cũng biết chuyện này không hợp với quy định.

- Cái này đương nhiên ta biết. Ta cũng không làm khó người. - La Liệt Hữu phát tay:

- Người cứ để các vị đạo hữu trên thuyền các người ra đây. Chúng ta sẽ thương lượng trực tiếp với họ.

- Chuyện này. ... - Hoắc Kỳ hơi do dự. Bởi vì Hắc Thủy môn là một phần của phái Vương Ốc. Còn Thuần Dương đạo lại là một thế lực có thể ngồi ngang hàng với phái Vương Ốc. Trong lúc y đang suy nghĩ thì trong khoang thuyền chợt vang lên âm thanh của Đông Bất Cố:

- Các vị đạo hữu Thuần Dương Đạo! Xin thứ cho tại hạ vô lễ. Chúng ta có việc gấp, hướng đi cũng không tiện đường tới Thanh châu nên không thể thương lượng.

- A? Không biết các hạ là đạo hữu của phái nào? - Sắc mặt của La Liệt Hữu hơi trầm xuống, nhưng giọng điệu vẫn bình thản như trước.

- Tại hạ là người của Thanh Tề môn.

- À! - Sắc mặt của La Liệt Hữu lập tức thay đổi:

- Nếu vậy thì xin tặng con thuyền này cho Thuần Dương đạo chúng ta. Tổn thất của Thanh Tề môn các người, chương giáo của chúng ta sẽ trả lại cho Thanh Tề môn các người.

.....

- Hóa ra là ý thế hiệp người, muốn lấy thuyền dùng trước.

Đúng lúc này, khi hiểu ra chuyện gì, Lạc Bắc chợt rung mình một cái. Một cái bóng gần như trong suốt giống như hơi ước chợt lặng yên lướt vào từ phía sau con thuyền của Hắc Thủy môn nhưng đám người La Liệt Hữu không hề phát hiện. Ngay cả Hoắc Kỳ cũng không biết.

Cho dù là Lạc Bắc thì khi cái bóng đó tới gần mình khoảng mười trượng mới có thể cảm nhận được chút pháp lực dao động từ đó.

- Không sao. Đó là người của ta.

Đúng vào lúc Lạc Bắc rung mình, thần thức tập trung vào bóng người vừa mới lên vào thì âm thanh của Đông Bất Cố cũng vọng vào tai Lạc Bắc.

- A?

Lạc Bắc khẽ động rồi gật như đột ngột biến mất, xuất hiện bên cạnh Đông Bất Cố ở cửa khoang thuyền. Ngay khi Lạc Bắc tới chỗ của Đông Bất Cố thì Nạp Lan Nhược Tuyết cũng đã xuất hiện. Nhưng những người còn lại không hề xuất hiện chứng tỏ ngay cả đám Vân Viện cũng không cảm nhận được vì khách không mời mà tới này.

Lạc Bắc liếc mắt nhìn thấy một nam tử cao to đang cung kính đứng gần trước mặt Đông Bất Cố. Người đó không biết mặc áo cà sa bằng thứ gì nhưng bên ngoài cơ thể như có một làn nước khúc xạ ánh sáng khiến cho người y gần như trong suốt, chỉ có thể nhìn thấy được hình dạng.

Nhưng Lạc Bắc có thể cảm nhận được hơi thở trên người y vô cùng ẩn giấu. Cũng có thể đó là do công pháp và tu vi chứ không phải do bộ trang phục.

Với tu vi của Lạc Bắc bây giờ có thể nói là vô cùng nhạy bén với hơi thở ở xung quanh nhưng gần như cái bóng trong suốt đó tới gần hần ba mươi trượng mới có thể cảm nhận được. Cách thức che giấu khí tức có thể nói là đạt tới mức kinh sợ. Hơn nữa, vừa rồi khi y phi động tiến vào mà cũng giống như bây giờ đang đứng thì có khả năng phải tới gần hai mươi trượng, Lạc Bắc mới có thể phát giác.

Một người như vậy nếu ẩn nấp đánh lén thì người tu đạo bình thường chắc chắn không kịp phản ứng đừng nói tới chuyện thi triển pháp thuật hay pháp bảo phòng ngự.

“ Không biết nếu hấn ả nấp mà dốc toàn lực đánh ta một đòn thì ta có ngăn được hay không? “ Khi nhìn thấy cái bóng đó, Lạc Bắc liền thẫn thờ trong lòng.

- Đây là Nguyệt Ẩn. Lão chính là thống lĩnh và huấn luyện Ảnh La Sát. - Đông Bất Cố thấp giọng giải thích:

- Trong bát bộ của Trại Châu Trạch Địa chúng ta thì Ảnh La Sát là một nhóm người có lực chiến đấu mạnh nhất.

- Thống lĩnh Ảnh La Sát?

Lạc Bắc liếc nhìn cái bóng gần như trong suốt đang đứng thẳng. Trước đó hấn biết được cũng giống như Côn Luân, Trại Châu Trạch Địa dựa theo các chức năng khác nhau mà chia ra làm bát bộ chúng. Trong bát bộ thì thần bí nhất là Dạ Ma chúng và Huyết Diêm La cùng với Ảnh La Sát. Dạ Ma Chúng tu luyện thể thuật tới mức cao nhất, là khắc tinh của người tu đạo. Còn Huyết Diêm La thì có khả năng hồi phục và pháp thuật quỷ dị. Còn Ảnh La Sát thì lại tu luyện Tức tinh thể thuật. Lúc trước, Đông Bất Cố cũng không nói bộ nào là mạnh nhất. Nhưng trong suy nghĩ của người tu đạo thì Dạ Ma Chúng là mạnh nhất. Có điều khi nhìn thấy Nguyệt Ẩn, cho dù Đông Bất Cố không nói, Lạc Bắc vẫn cảm nhận được Ảnh La Sát chính là bộ mạnh nhất. Bởi vì một nhân vật như Nguyệt Ẩn mà ả nấp rồi ám sát thì có bao nhiêu người có thể chống đỡ được thể thuật và pháp thuật cùng tấn công đây?

Chỉ có điều thống lĩnh của Ảnh La Sát tại sao lại ở đây?

Đông Bất Cố như hiểu được suy nghĩ của Lạc Bắc liền bổ sung:

- Vốn Nguyệt Ẩn chỉ phụ trách dò hỏi tin tức và ám sát đối với những gì khó khăn. Chỉ có điều, lão nhân lo lắng cho ta, sợ ta bị Kỳ Liên Liên Thành làm hại cho nên để Nguyệt Ẩn phụ trách bảo vệ an toàn cho ta.

- Xem ra lão nhân của người hết sức coi trọng người. - Lạc Bắc nói với Đông Bất Cố.

Hiển nhiên tu vi của Nguyệt Ẩn mặc dù không dễ vượt qua Đông Bất Cố nhưng khi Đông Bất Cố nói với mấy bộ đều không sử dụng hai chữ tu vi mà chỉ dùng chiến lực... Lạc Bắc hiểu rõ, một nhân vật như Nguyệt Ẩn đối với bất cứ người nào mà nói còn có tính uy hiếp hơn Đông Bất Cố nhiều.

- Có chuyện gì sao? - Đông Bất Cố nhìn cái bóng trong suốt. Gã biết nếu không có chuyện gì đặc biệt thì Nguyệt Ẩn sẽ không xuất hiện.

Nguyệt Ẩn hơi ngập ngừng, dường như liếc nhìn Lạc Bắc mà do dự.

- Không sao. - Đông Bất Cố liền khoát tay:

- Nói cũng được.

- Chúng ta nghe được một tin tức. - Nguyệt Ẩn cũng không dài dòng, gật đầu rồi nói:

- Kỳ Liên Liên Thành đi Côn châu.

.....

- Thế nào đây? Các vị đạo hữu của Thanh Tề môn suy tính thế nào?

Lúc này, do sự xuất hiện của Nguyệt Ẩn, Đông Bất Cố cũng chẳng để ý tới đám người La Liệt Hữu. Mà đám người La Liệt Hữu thì lại nghĩ Đông Bất Cố do dự trước uy thế của Thuần Dương đạo cho nên giọng nói càng thêm uy hiếp. Cũng bởi vì tuy Thuần Dương đạo chỉ là một môn phái tương đương với phái Hà Gian nhưng Đông Bất Cố lại tới từ...Thanh Tề môn, còn chưa được xếp vào hàng bậc bốn. Đó chỉ là một môn phái nhỏ tu luyện một ít pháp quyết bùa chú, thực lực không thể sánh với Thuần Dương đạo.

- Đạo hữu Thuần Dương đạo. Ý tốt của các người ta xin nhận. Chỉ có điều lần này hàng hóa của chúng ta rất quan trọng, thật sự không thể nhượng. Chờ xong việc, chương giáo của chúng ta sẽ tới dâng môn tạ tội.

Đông Bất Cố nói xong câu đó, liền quay sang hỏi Nguyệt Ẩn:

- Kỳ Liên Liên Thành đi Côn châu để làm gì?

- Nếu như tin tức mà chúng ta dò hỏi được không sai thì...

Nguyệt Ẩn nói tới đây thì La Liệt Hữu ở bên ngoài đã cắt ngang:

- Bằng hữu Thanh Tề môn. Chúng ta nói sẽ chịu trách nhiệm về tổn thất của các người vậy mà các người còn không nể mặt chúng ta hay sao?

Do lời nói của Nguyệt Ẩn bị cắt ngang, Lạc Bắc liền nhíu mày nhìn Đông Bất Cố một cách khó hiểu:

- Với cái đám này nhất định sẽ cậy mạnh đoạt thuyền, người nói nhiều với chúng như vậy làm gì?

- Cậy mạnh đoạt thuyền? Không đâu.

Đông Bất Cố lắc đầu, nói:

- Đây là huyền môn chính đạo cho nên làm việc gì cũng theo một vòng luân quần. Nhiều lắm thì sau này chúng sẽ âm thầm ra tay. Cái chuyện cướp thuyền chúng sẽ không làm. Cơ bản đám gọi là huyền môn chính đạo đều phải nhìn mặt Côn Luân. Làm chuyện này nếu để Côn Luân biết thì chúng sẽ không còn đường mà sống. Cho nên ta nói vậy thì nhiều lắm chúng cũng chỉ oán hận rút lui mà thôi. Nếu bây giờ ta ra tay thì có khả năng làm lộ thân phận của chúng ta. Hơn nữa, danh dự của Thanh Tề môn cũng không phải là tởi.

- Côn Luân chẳng khác nào một cái vương triều, còn đám huyền môn chính đạo khác thì như thuộc hạ của chúng. Có điều, Côn Luân làm vậy lại hạn chế sự phát triển của các môn phái. - Lạc Bắc trầm ngâm nói.

Côn Luân đặt ra quy tắc hành sự cho huyền môn chính đạo thực sự là bảo vệ rất nhiều phái nhỏ. Nhưng trên thực tế thì cũng là để tránh nhiều phía lớn có thể tăng nhanh thực lực. Mà cái loại nhân vật lớn như Côn Luân trong trăm năm qua chẳng khác nào một quả cầu tuyết liên tục to thêm.

- Lần này, hàng hóa của chúng ta hết sức quan trọng, thật sự không thể tuân theo. Mong rằng các vị đạo hữu Thuần Dương đạo bao dung.

Đông Bất Cố nói xong câu đó liền quay sang nói với Nguyệt Ẩn:

- Không cần phải để ý tới chúng. Rốt cuộc là có tin tức gì?

Nguyệt Ẩn nhìn Lạc Bắc do dự một chút nhưng rồi lập tức nói ra:

- Nghiệp Triệu Nam có thể ở thành Thiên Nhất, Cồn châu...

- Cái gì?

Khi Nguyệt Ẩn nói tới đó, cả Lạc Bắc và Đông Bất Cố đều thốt lên kinh hãi. Ngay cả Nạp Lan Nhược Tuyết cũng không giữ được bình tĩnh. Bởi vì nàng hiểu rõ tin tức này có ý nghĩa gì với Lạc Bắc.

- Tại sao lão lại ở đó?

Đông Bất Cố liếc nhìn Lạc Bắc rồi nhanh chóng trấn tĩnh, hỏi tiếp:

- Tin tức này có thể tin được mấy phần?

- Khi Kỳ Liên Liên Thành tới núi Đại Đông, y cũng rời khỏi núi Chiêu Diêu muốn tới đó nhưng bị Côn Luân chặn đánh, rồi bị thương nặng, phải dưỡng thương ở thành Thiên Nhất. - Nguyệt Ẩn nói với Đông Bất Cố:

- Tin tức này có độ chính xác rất có, có thể vượt qua tám phần... Nếu không thì Kỳ Liên Liên Thành cũng không tới Cồn châu...

...

- Ta thật sự muốn xem các người vận chuyển hàng hóa gì. Nếu hàng hóa của các người thực sự quan trọng vậy thì chúng ta sẽ rời khỏi thuyền. Nếu hàng hóa của các người vận chuyển tới nơi nằm trong phạm vi của Thuần Dương đạo chúng ta, chúng ta sẽ bồi thường tổn thất cho các người để sử dụng con thuyền này.

Lúc này, năm người La Liệt Hữu đã hạ xuống thuyền. Sắc mặt của cả năm người đều hết sức âm trầm. Tiếng động mạnh vừa vang lên là do bọn họ cố tình tạo ra.

- Nếu ta không muốn cho các người xem thì sao?

Nghe được tin tức của lão Triệu Nam đang có mặt ở thành Thiên Nhất, Cổn châu, Lạc Bắc đột nhiên lên tiếng.

- Người!

Đám người La Liệt Hữu lập tức biến sắc. Lúc trước, Đông Bất Cố nói chuyện với họ hết sức khách khí khiến cho chúng càng lúc càng thêm khí thế. Nhưng bây giờ, Lạc Bắc lại thốt lên một câu không hề nể mặt.

- Cái môn phái nho nhỏ như Thanh Tề môn các người cũng thật quá mức. Chúng ta đứng ở đây nói chuyện mà các người lại ở trong khoang thuyền không ra ngoài. - Ánh mắt của La Liệt Hữu trở nên lạnh lẽo:

- Các người biết hàng hóa của chúng ta phải vận chuyển cho ai không? Nói cho các người biết, hàng hóa lần này của Thuần Dương đạo chúng ta phải nhanh chóng vận chuyển cho Côn Luân. Nếu các người còn chần chừ, chúng ta sẽ đổ tội lên đầu các người. Ta thật sự muốn xem Thanh Tề môn các người có đảm đương nổi không.

- Côn Luân thì sao? Có tội với Côn Luân thì thế nào?

Âm thanh của Lạc Bắc lạnh lùng từ trong khoang vọng ra.

364. Chương 340: Một Người Khác Biệt.?

Trên đời này còn có người không coi Côn Luân vào đâu?

Hơn nữa lại là một tên tiểu nhân của Thanh Kỳ môn?

Lão đạo bên cạnh La Liệt Hữu cảm thấy khiếp sợ. Bất chợt, lão nhếch mép nở nụ cười đắc ý khiến cho lão nhìn càng thêm âm trầm.

Lúc này, La Liệt Hữu đã coi Lạc Bắc là một tên đệ tử còn chưa có kinh nghiệm, mới nghe y nói vậy đã thốt ra những lời như thế.

Đối với La Liệt Hữu mà nói thì ít nhất nếu y muốn cũng có thể lấy được con thuyền Hắc Thủy của Hắc Thủy môn.

- Người có nghe được không?

La Liệt Hữu lạnh lùng liếc nhìn Hoắc Kỳ của Hắc Thủy môn:

- Hắc Thủy môn còn định giúp đỡ chúng nói chuyện sao?

Hoắc Kỳ nghe La Liệt Hữu nói thì hơi giận, xoay người lại nhìn vào trong khoang thuyền... Chuyện ngày hôm nay, rõ ràng cho thấy người của Thuần Dương đạo đã khinh người quá đáng. Nhưng gã không biết tại sao người trong khoang thuyền lại dám nói những lời như vậy. Chẳng lẽ bọn họ không biết rằng làm như vậy sẽ tạo cơ cho Thuần Dương đạo ra tay?

- Chúng ta không muốn tuyệt tình. Nếu các người lập tức để con thuyền này cho Thuần Dương đạo chúng ta thì chúng ta có thể coi như không nghe thấy những lời vừa rồi...

- Nếu không thì sao?

Nạp Lan Nhược Tuyết hơi nhíu mày. Theo nàng đoán thì Lạc Bắc sẽ ra tay đánh La Liệt Hữu.

Chẳng lẽ các người dám phản nghịch?

La Liệt Hữu nhíu mày rồi nở nụ cười lạnh:

- Nếu không, Thuần Dương đạo chúng ta sẽ diệt cả môn phái các người.

- Diệt cả môn phái của ta? Vì lợi của bản thân mà diệt cả môn phái người ta, coi mạng người như cỏ rác. Hành vi của các người cũng xứng với cái danh Huyền môn chính đạo hay sao?

Lạc Bắc là người luôn luôn hết sức bình tĩnh. Nhưng vào lúc này, hắn đột nhiên nở nụ cười điên cuồng. Trong tiếng cười điên dại của mình, hắn đột nhiên xuất hiện trên boong thuyền:

- Một con chó như ngươi cũng dám nói tới chuyện sống chết của người khác?

- Ngươi nói cái gì?

Vốn năm người La Liệt Hữu đang kinh hãi trước tốc độ phi độn của Lạc Bắc nhưng khi nghe thấy hắn nói vậy, đám người La Liệt Hữu không còn kiềm chế được nữa:

- Ngươi muốn chết?

Trong tiếng quát lạnh chói tai, La Liệt Hữu phóng ra một lá bùa màu đỏ hồng. Trong nháy mắt, nó hóa thành một con ưng đỏ như lửa lao tới trước mặt Lạc Bắc.

- Diễm Ưng thần phù! Đây là một trong những lá phù lợi hại nhất của Thuần Dương đạo. La Liệt Hữu thật sự muốn đánh chết người của Thanh Tề Môn?

Đám người Hoắc Kỳ lập tức biến sắc mặt. Trong nháy mắt, bọn họ có thể nhận ra La Liệt Hữu không phải muốn dạy dỗ Lạc Bắc mà là đã xuất hiện ý định giết người.

Nhìn con hỏa ưng lao tới, Lạc Bắc vẫn đứng nguyên không nhúc nhích. Trong suy nghĩ của đám người Thuần Dương đạo thì hắn bị choáng váng vì đòn tấn công của La Liệt Hữu. Ánh mắt của La Liệt Hữu có chút đắc ý nhưng ngay lập tức con người của y liền co lại.

Lạc Bắc vẫn đứng nguyên ở đó. Con hỏa ưng khi tới gần Lạc Bắc thì như bị một đôi bàn tay khổng lồ bắt lấy rồi sau đó nổ tung thành vô số đốm lửa.

Bốn người Thuần Dương đạo đứng bên cạnh La Liệt Hữu cũng vội vàng ném bốn đạo bùa ra. Nhưng vốn bọn họ đang nắm chắc phần thắng thì lúc này lại trở nên kinh hoàng. Tuy nhiên Lạc Bắc đã có ý giết người nên không cho họ bất cứ cơ hội nào. Trong nháy mắt khi họ vừa mới thả bùa ra thì Lạc Bắc đã bước lên một bước. Theo bước chân của hắn, một làn pháp lực dao động trong nháy mắt khiến cho toàn bộ mặt nước xung quanh con thuyền lớn nổi sóng. Đám người La Liệt Hữu còn chưa kịp thốt lên tiếng kêu thì toàn bộ đã bay ngược về sau. Trong nháy mắt cả năm người như bị vô số đạo kiếm khí cắt nát người.

Trong nháy mắt khi pháp lực dao động của Lạc Bắc tản ra, đám người của Hắc Thủy môn kinh hãi lui lại góc thuyền. Mặc dù không nhìn nhưng chỉ cảm giác pháp lực dao động và sát ý lạnh thấu xương của Lạc Bắc, đám người bọn họ cũng biết được kết quả của mấy người Thuần Dương đạo.

Cho dù là cường giả của một môn phái lớn gấp mười lần Thuần Dương đạo thì cũng chưa chắc có được tu vi như vậy.

Đám người La Liệt Hữu trước đó giám lớn tiếng thật sự là tự tìm đường chết.

- Cuối cùng thì hắn là ai?

Đám người Hắc Thủy môn kinh hãi không dám động đậy, cũng không dám mở miệng. Nhưng tiếp theo, khi đám người Vân Viện xuất hiện, bọn họ hơi hơi đoán được thân phận của Lạc Bắc.

.....

- Ngươi không thể tới thành Thiên Nhất.

Nạp Lan Nhược Tuyết bước tới nói với Lạc Bắc câu đó.

Nàng hiểu rõ tại sao Lạc Bắc lại không không chết được tâm trạng của mình. Giết chết mấy người này đối với hắn mà nói thật sự là chẳng có gì đáng kể.

Nạp Lan Nhược Tuyết biết Lạc Bắc cũng không phải là người có được tu vi cao thì không coi sự sống của người khác vào đâu. Nhưng đối với hắn mà nói, có rất nhiều thứ lại đáng giá cho bản thân phải dốc sức bảo vệ... Đêm nay người khiến cho Lạc Bắc thực sự nổi giận chính là Kỳ Liên Liên Thành.

Có lẽ, lão Triệu Nam chính là người thân duy nhất còn lại trên thế gian này của hắn. Nhưng hiện tại, Côn Luân lại muốn cướp nốt người thân của hắn.

Chắc chắn, Kỳ Liên Liên Thành hiểu được tính của Lạc Bắc, biết một khi hắn nhận được tin này nhất định sẽ tới thành Thiên Nhất. Nên nếu Lạc Bắc tới đó thì chắc chắn là lành ít, dữ nhiều.

Lạc Bắc không trả lời ngay câu hỏi của Nạp Lan Nhược Tuyết. Hắn hít mấy hơi, cố gắng bình tĩnh lại:

- Ta nhất định phải tới thành Thiên Nhất.

- Hiện tại, chúng ta không phải là đối thủ của Kỳ Liên Liên Thành, có đi tới đó cũng vô nghĩa.

Mặc dù Lạc Bắc bình tĩnh nhưng lại làm cho Nạp Lan Nhược Tuyết hơi tức giận. Hiện tại, tình hình đã phát triển có lợi cho phía bọn họ. Nhưng nếu Lạc Bắc tới thành Thiên Nhất thì những cố gắng trước đây sẽ bị phá hủy trong phút chốc. Nàng nhìn sâu vào đôi mắt của Lạc Bắc mà nói:

- Người không thể để cho nhiều người chết một cách vô nghĩa được. Có đôi khi vì nhiều người, người phải chấp nhận hy sinh một vài người.

- Đó là tôn chỉ của núi Chiêu Diêu các người chứ không phải là phong cách của núi La Phù chúng ta. - Lạc Bắc im lặng lắc đầu:

- Sư phụ đã nói với ta rằng hành sự theo tâm của mình. Ta biết lão ở thành Thiên Nhất thì phải đi. Hơn nữa, nếu biết rõ mà không làm thì giờ phút này chúng ta cũng chẳng đứng ở đây, thế gian cũng không có một ai đối đầu với Côn Luân.

Im lặng một chút, Lạc Bắc nhìn Nạp Lan Nhược Tuyết rồi nói:

- Lúc trước có người hỏi ta rằng tu đạo để làm gì... Thật ra ta cũng chẳng có gì khác so với dã tâm của giới tu đạo, ta chỉ muốn nắm lấy vận mệnh của mình...có khả năng bảo vệ tốt bằng hữu của ta và những người bên cạnh...

- Người nhất định đi tìm Kỳ Liên Liên Thành là muốn tìm cái chết?

Xích La và Bích Hải Tử sợ hãi, rụt rè đi theo đám người Từ Hàng Tĩnh Trai. Hai người lúc này nhìn chẳng khác nào người hầu. Khi nghe thấy Lạc Bắc quyết định tới thành Thiên Nhất, trong lòng cả hai đều cảm thấy vui sướng. Hai người thấy Lạc Bắc thật sự là ngu xuẩn. Vì một lão bộc mà tới giao chiến với Kỳ Liên Liên Thành... Nếu hắn cứ theo kế hoạch tới Trại Châu Trạch Địa gây dựng thế lực lượng của mình cho tốt thì có lẽ sẽ chẳng kém gì núi Chiêu Diêu.

Nhưng vào lúc này, nghe Lạc Bắc nói với Nạp Lan Nhược Tuyết, Xích La và Bích Hải Tử đều sững sờ. Lúc trước, chưa hề có một ai, hỏi hai người vấn đề như vậy, nên hai người dường như cũng chưa hề nghĩ tới. Có thể nói, Lạc Bắc đúng là một người hoàn toàn khác biệt với những người tu đạo khác.

.....

Trong bóng đêm đen như mực, Bắc Minh vương lặng lẽ ngồi tĩnh tọa trên một cái ghế đá trong một gian chòi nghỉ mát của một cái trấn bỏ hoang.

Hắc Thạch Độ.

Căn cứ vào một vài nét bút còn sót lại thì có thể đoán được tên của cái trấn này.

Bắc Minh vương vẫn khoác tấm vải bố dày như trước, ngồi trong đình. Giữa cả cái trấn hoang vắng càng khiến cho lão thêm cô độc.

Nhưng hiện tại, Bắc Minh vương không chỉ có một mình. Sau lưng lão còn có một nam tử đầu trọc, mặt che một miếng vải đen. Nam tử đầu trọc đó nhìn qua vô cùng gầy, vóc dáng không cao lắm. Y đứng yên tại đó như một người hầu của Bắc Minh vương. Trên thực tế, gần như toàn bộ người của núi Chiêu Diêu cũng chưa từng gặp nam tử áo đen đầu trọc đó.

Những bụi cỏ lau phía xa phát phơ trong gió khiến cho cảnh đêm thêm chút sức sống... Tuy nhiên cả Bắc Minh vương và nam tử đầu trọc đều đứng yên lặng ở đó.

Đã mấy chục năm chưa hề rời khỏi núi Chiêu Diêu, không ngờ bây giờ bên cạnh Bắc Minh vương lại xuất hiện một nam tử đầu trọc mà gần như tất cả người núi Chiêu Diêu đều chưa hề gặp. Mà vào lúc này, lão ở đây chờ ai?

Trong bóng tối, Bắc Minh vương chợt ho rũ rượi, như toàn bộ lực phủ ngũ tạng sắp bị lão phun hết ra ngoài. Mà nam tử đầu trọc phía sau thì vẫn đứng yên, ánh mắt của y chỉ nhìn thẳng xuống dưới chân.

365. Chương 341: Bầu Trời Cỗn Châu

Vù vù vù! Trên trăm luồng ánh sáng khác nhau đan xen, giống như thủy triều, từ trên tầng mây mà mắt người thường không nhìn thấy đang nhanh chóng lao vun vút về hướng thành Thiên Nhất Cỗn Châu.

Trên trăm đường ánh sáng phát ra đó, có một số là phi kiếm, còn một số là pháp bảo có hình dạng khác nhau.

Hơn ba mươi người tu đạo ở đằng trước, toàn bộ đều mặc đạo bào Kiếm Ti Côn Lôn, mà mặt trên đạo bào của họ, trên cổ áo tay và tay áo đều có thêu hình thanh tiểu kiếm bằng tơ vàng. Loại ký hiệu này chứng tỏ những người này không chỉ là đệ tử Kiếm Ti Côn Lôn, hơn nữa còn là đệ tử bậc cao lập được nhiều công lao trong Kiếm Ti, địa vị trong Kiếm Ti chỉ dưới Ti Thủ và Ti Ngự.

- Ôn Lượng sư huynh, huynh nói người phải đối phó chính là lão bộc bị trọng thương của La Phù. Vì sao Kỳ Liên Liên Thành sư huynh lại phải huy động nhiều người như vậy, đây chẳng phải là chuyện bé xé ra to sao?

Một gã thanh niên đứng trên kiếm quang, vóc người rất cao, đôi mắt hẹp dài, nhìn có chút anh khí quay sang bên cạnh thì thầm với một người đàn ông có khuôn mặt vuông vắn, nhìn có vẻ ổn trọng, giẫm lên hai bánh xe màu đỏ lửa.

Đệ tử Kiếm Ti Côn Lôn có cặp mắt hẹp dài, nhìn có chút anh khí tên là Ngụy Hoa, kiếm quang dưới chân gã phun ra nuốt vào không ngừng, trên thân kiếm tựa như có một làn ánh sáng di chuyển, rõ ràng phi kiếm của gã cũng đã tu tới giai đoạn kiếm nhập thể, kém Bản Mệnh Kiếm Nguyên cũng chỉ có một bước. Lần này để vây giết lão Triệu Nam, Kỳ Liên Liên Thành đã triệu tập toàn bộ đệ tử bậc cao Kiếm Ti Côn Lôn được đưa vào thể gian, ngay cả Ngụy Hoa và Ôn Lượng cũng nằm trong đó. Tất cả tổng cộng là ba mươi bốn người.

Trong ba mươi bốn đệ tử bậc cao của Kiếm Ti, dù là người có tu vi kém cỏi nhất cũng không kém so với Ngụy Hoa là mấy. Trong hơn mười năm nay, đệ tử Kiếm Ti hành động tại thể gian cũng chưa từng tụ tập nhiều đệ tử bậc cao tại một chỗ như vậy. Cho dù Ngụy Hoa thân là đệ tử bậc cao của Kiếm Ti nhưng cũng không biết nhiều người trong đó, chỉ khá quen biết với mấy người Ôn Lượng.

Hiện tại bên trái phía sau ba mươi bốn đệ tử bậc cao Kiếm Ti Côn Lôn không xa là một cái mộc ngư màu vàng chói chu vi chừng hai trượng vuông vắn, mặt trên ngồi năm vị hòa thượng mặc áo cà sa màu đỏ, toàn bộ đều là cao thủ Pháp Hoa Tự. Mà phía bên phải năm hòa thượng đầu bóng lộn của Pháp Hoa Tự là vài đạo sĩ trên người mặc đạo bào màu xanh ngọc, trên đạo bào thêu hình long hổ, đó chính là đạo sĩ của Long Hổ Sơn. Mà đứng đầu bên phải giữa ba mươi bốn đệ tử bậc cao Kiếm Ti Côn Lôn, một nhóm người tu đạo mặc trường bào màu bạc đứng trên pháp bảo hình dạng giống như ngọc giản, trên đầu người dẫn đầu đội một miếng vải xanh, trang phục như văn sĩ, vô cùng phóng khoáng, chính là Chương giáo Động Chân Giáo Trương Hàm Chân...Ngoại trừ nhận ra được lai lịch của mười mấy người này, hơn nữa còn là những người có tu vi không hề thấp ra, những người tu đạo còn lại thì Ngụy Hoa không biết lai lịch, nhưng hẳn có thể chắc chắn khẳng định có ba bốn gã trong đó chỉ sợ tu vi còn cao hơn cả chính mình, kể cả những người mà mình biết.

Với nhiều người như vậy tụ tập một chỗ, về thực lực mà nói đã vượt quá đại đa số môn phái thể gian, muốn tiêu diệt một đạo phái có một nhân vật đột biến tu vi đặc biệt cao tuyệt tọa trấn cũng dư dả, huống chỉ còn có Kỳ Liên Liên Thành với tu vi thậm chí còn giỏi hơn một số người trong Thập Đại Kim Tiên Côn Lôn.

Tuy rằng hiện tại Ngụy Hoa cũng biết lão bộc của La Phù không phải là nhân vật dễ đấu, nghe nói Lão Triệu Nam tu luyện chính là một môn quyết pháp của Mật Tông, hơn nữa đã tu đến cảnh giới hóa thân rời khỏi cơ thể của thân ngoại hóa thân, cảnh giới vô cùng ngưng tụ. Nhưng đồng thời Ngụy Hoa cũng biết, mặc dù tu vi của Lão Triệu Nam vô cùng lợi hại, nhưng trước giờ không phải là đối thủ của Kỳ Liên Liên Thành. Trước khi trốn vào Núi Chiêu Diêu, Lão Triệu Nam cũng từng bị Kỳ Liên Liên Thành đánh bị thương...hơn nữa lần này Lão Triệu Nam rời khỏi Núi Chiêu Diêu, tuy rằng đã thành công làm tan rã sự vây giết liên tục

của Kỳ Liên Liên Thành, hơn nữa còn giết chết rất nhiều nhân vật có tu vi cao tuyệt, thế nhưng Lão Triệu Nam cũng bị thương nặng, tu vi tổn hao nhiều, trong chốc lát không có cách nào khôi phục được như ban đầu.

Nhưng muốn bắt giữ Lão Triệu Nam, giống trống khua chiêng phái nhiều người như vậy thì dường như là quá gây to chuyện rồi.

- Kỳ Liên Liên Thành sư huynh làm như vậy, chỉ để ngăn cản Lão Triệu Nam thôi ư?

Nghe Ngụy Hoa hỏi, Ôn Lượng cũng lắc đầu:

- Ý tứ thật sự của Kỳ Liên Liên Thành hình như là vì Lạc Bắc...

- Ý của huynh nói là, Kỳ Liên Liên Thành sư huynh làm như vậy là muốn dụ Lạc Bắc ra?

Ngụy Hoa nhíu chân mày:

- Nếu hẳn biết Kỳ Liên Liên Thành sư huynh đến đây thì sao dám tới Thiên Nhất Thành?

- Đám yêu nghiệt to gan lớn mật đó, có gì mà không dám.

Ôn Lượng cười lạnh nói:

- Nếu bọn chúng không dám, cũng sẽ không ở trước mặt nhiều người, chỉ vì hai tiểu yêu của Quý Du Sơn mà xuất thủ đối phó với Hàng Thanh Phong sư huynh rồi.

- Lần này nhất định phải diệt trừ được Lạc Bắc!

Ngụy Hoa gật đầu trong mắt lóe lên sát khí:

- Bản Mạng Kiếm Nguyên bị Kỳ Liên Liên Thành sư huynh đánh nát mà cũng không chết, còn có thể khôi phục lại, hơn nữa nghe nói Hồng Dật sư huynh cũng mất tin tức, không biết có gặp bất trắc gì không? Huyền Băng Vân sư tỷ và Trác Trầm Đạo sư huynh cũng đều chết bởi hắn ta, nếu lần này không giết chết hắn, sợ rằng sẽ thành họa lớn.

Ngụy Hoa và Ôn Lượng từ trên cao nhìn xuống, có thể lơ mơ thấy chòi gác và tòa thành của Thiên Nhất Thành, nhìn qua giống như trên mặt đất dâng lên một đường màu đen, tiếp nối cùng một chỗ với thiên địa.

Mà ở giữa trên trăm người tu đạo đi sau cùng đang nhanh chóng bay về phía Thiên Nhất Thành là một bóng dáng màu xám, trên người tản ra khí tức lớn mạnh, kiên định vững chắc không gì sánh được.

Kỳ Liên Liên Thành!

Mặc dù đứng lẫn giữa trăm người tu đạo nhưng thu hút sự chú ý nhất cũng chính là đệ tử hàng đầu và cũng cứng chắc như sắt của Côn Lôn.

Tuy rằng một trận tại Đại Đông Sơn không giết chết được Lạc Bắc, nhưng đuổi giết Lão Triệu Nam, canh giữ bên ngoài Núi Chiêu Diêu hai năm, đánh chết Nam Hưu Liệt Hỏa...tu vi của Kỳ Liên Liên Thành đã thăng tiến, lập được uy thế khó có thể tưởng tượng được tại thế gian. Trong nhận thức của rất nhiều người tu đạo, Kỳ Liên Liên Thành đã trở thành Chiến thần của Côn Lôn...Chuyện hắn muốn làm, nhất định sẽ không thất bại!

Thần ngăn trở thì giết Thần! Phật ngăn trở thì giết Phật!

Trên đời này, dường như ngay cả thần phật cũng không ngăn cản được bước chân của Kỳ Liên Liên Thành.

-Ồ?

Nhưng vào đúng lúc này, bóng dáng vô cùng dũng mãnh của Kỳ Liên Liên Thành lại dường như bị cái gì đó vô hình chặn lại, thoáng cái đã khựng ở giữa không trung.

Động tác này của hắn quá mức đột ngột cứng nhắc, mà tu vi của đám người Ngụy Hoa cũng vô cùng cao tuyệt, cho nên ngay lập tức đều cảm nhận được.

- Mọi người cẩn thận!

Giấy lát, Kỳ Liên Liên Thành phun ra bốn chữ này.

Mà bốn chữ này của Kỳ Liên Liên Thành vừa phun ra, Ngụy Hoa và Ôn Lượng đột nhiên thấy một đường sáng màu xám lơ mờ trong bóng đêm, bất chợt xuất hiện trước mắt mọi người, dường như có một đường khói báo động xông thẳng lên trời. Gần như đồng thời, đường sáng màu xám kia vốn to bằng cánh tay, như một đường chỉ đâm thẳng lên trời rồi đột nhiên bành trướng, khuếch tán với tốc độ kinh người.

Tốc độ này tựa như lúc mặt trời mọc, mặt trời hiện ra từ sau núi trong nháy mắt đã chiếu ánh sáng rực rỡ khắp nơi nơi.

Ánh sáng màu xám trong nháy mắt đã bao trùm toàn bộ đất trời.

Ngụy Hoa và Ôn Lượng bị ánh sáng màu xám này xuyên qua căn bản không có bất kỳ cảm giác khó chịu nào, bởi vì mặc dù lúc đường sáng màu xám kia xông thẳng lên trời, bọn họ căn bản không cảm thấy pháp lực bị ảnh hưởng. -Xảy ra chuyện gì?

Thế nhưng Ngụy Hoa và Ôn Lượng vừa lúc theo bản năng vẫn cùng lúc xuất ra thuật pháp bảo vệ, con người trong nháy mắt đã co rút lại.

Hơn mười đệ tử bậc cao Kiếm Ti Côn Lôn trước bọn họ trên cổ áo và tay áo thêu hoa văn tiểu kiếm màu vàng vốn bay vút ở phía trước, hơn nữa vốn đã phân tán ra định xông tới nơi phát ra cột sáng màu xám kia nhưng đột nhiên lại giống như khối đá to nặng từ trên không trung rơi xuống.

Một sự lạnh lẽo lan ra khắp toàn thân Ngụy Hoa và Ôn Lượng với tốc độ kinh người. Hai người thấy rất rõ ràng, hần và đám người kia đều là những đệ tử bậc cao Kiếm Ti Côn Lôn, nhưng xem ra toàn bộ quyết pháp phòng ngự trở nên trống rỗng mất đi hiệu lực, cứ như tảng đá đột nhiên mất đi điểm tựa rơi xuống phía dưới.

366. Chương 342: Lực Lượng Cực Mạnh Núi Chiêu Diêu

- Là Âm diệt cấm không thuật?

Trong đầu Ngụy Hoa và Ôn Lượng cùng lúc hiện lên ý niệm này trong đầu.

Bọn họ biết trước kia có một môn phái tên là Tổ Âm Linh Đạo, có một thuật pháp là Âm diệt cấm không thuật, có thể trong nháy mắt làm tan ra rất nhiều thuật pháp phòng ngự, có thể khiến người tu đạo thi triển thuật pháp phòng ngự bị mất đi năng lực phòng ngự.

Lúc này để không lôi kéo chú ý của người khác, bọn họ đều phi độ trên tầng mây cao, cách mặt đất ít nhất cũng hơn nghìn trượng. Với độ cao như này, nếu mất đi năng lực phòng ngự rơi xuống dưới, dù tu vi của bọn họ đều vô cùng mạnh mẽ, sợ rằng kết cục không chết thì cũng đứt gân cốt.

-Rốt cuộc là ai, rốt cuộc đây là thuật pháp gì!

Thế nhưng cả Ngụy Hoa và Ôn Lượng đều cùng phát giác mình đã đoán sai, bởi vì khi bọn họ nhìn thấy hơn mười đệ tử bậc cao Kiếm Ti như tảng đá nặng nề từ trên cao rơi xuống, bọn họ cũng chỉ cảm thấy dưới chân mình trống rỗng, cả người như không có trọng lượng, cảm giác có chút nhẹ nhàng, nhưng trên thực tế, thân thể bọn họ cũng giống như tảng đá, rơi xuống cực nhanh.

Đây không phải là Âm cấm diệt không quyết!

Bởi vì lúc Ngụy Hoa và Ôn Lượng mặt không chút sắc thét lên tiếng chói tai, vô thức quay đầu tìm người cầu cứu thì bọn họ phát hiện mọi người cũng đều rơi xuống cực nhanh.

Bất kể là thi triển quyết pháp phòng ngự gì, hay là thi triển phi kiếm, pháp bảo gì, bao gồm cả Kỳ Liên Liên Thành đều giống như tảng đá rơi nhanh xuống dưới.

Giờ khắc này, hai người phát giác ngoài việc thân thể của mình như trong nháy mắt không thể di chuyển được pháp lực gì, thì dường như toàn bộ lực lượng, nguyên khí chân nguyên... ngoài thân đều hoàn toàn mất hết!

Đây rõ ràng là một đạo thuật pháp có thể làm tan rã lực lượng nguyên khí của bản thân, pháp bảo và lực lượng của bất cứ thuật pháp gì!

Đầu óc của Ngụy Hoa và Ôn Lượng gần như trống rỗng, đã cùng hiện lên ý nghĩ đó trong đầu.

Ngay lập tức toàn bộ đều trần ngập kinh hãi, không thể tin vào chuyện đang xảy ra.....Trên trăm người tu đạo tu vi rất cao từ trên không trung thét lên chói tai thảm thương, cùng đồng loạt rơi xuống đất. Kèm theo những âm thanh kịch liệt vang lên là huyết quang bắn khắp nơi.

Hơn trăm người tu đạo có tu vi mạnh mẽ, một đêm có thể phi độn cả ngàn dặm vậy mà bây giờ lại như chim bị gãy cánh rơi từ trên cao xuống mặt đất.

Cho dù chân nguyên trong cơ thể có thể lưu chuyển tới thể nào, phóng pháp quyết ra sao thì cũng không thể ngăn cản được cái kết quả đó. Vốn những người tu đạo có được pháp quyết, pháp thuật hơn hẳn người thường vậy mà giờ này hoàn toàn không còn tác dụng.

Vàng sáng mờ đột nhiên bao phủ trời đất không biết bao phủ trong phạm vi bao nhiêu trượng nhưng ít nhất thì trong phạm vi mấy trăm trượng xung quanh đoàn người lại như biến thành một vùng cấm pháp thuật, pháp bảo.

Ngụy Hoa và Ôn Lượng hoảng sợ nhìn mặt đất dưới chân vốn là nơi mà bọn họ có thể tàn sát bừa bãi rồi giáng mạnh lên đó. Rơi từ độ cao ngàn trượng xuống dưới đất khiến cho bọn họ nảy lên rồi lại rơi tiếp xuống lần nữa, xương cốt gãy lìa.

.....

Trong số hơn một trăm người tu đạo có tu vi mạnh mẽ thì ít nhất hơn một nửa giống như Ngụy Hoa và Ôn Lượng bị vỡ vụn xương cốt và kinh mạch mà chết hoặc hôn mê.

Có hơn một nửa số người sau khi rơi xuống đất liền đứng dậy. Nhưng đúng lúc này, một năm tử áo đen, đầu trùm che mặt bởi một miếng vải đen bước ra từ trong bóng tối.

Vóc dáng của nam tử đó cũng không cao lớn nhưng khuôn mặt của y lại vô cùng bình tĩnh, dường như cơ bản không hề có lấy một chút tình cảm. Ánh mắt của y vô cùng lạnh lẽo, khiến cho bước chân bình tĩnh của y càng thêm khủng bố.

Tấm vải che mặt của nam tử đầu bóng khê tung lên, đồng thời dưới chân cũng phát ra một tiếng nổ vang. Âm thanh đó là do khi y đạp chân xuống đất. Theo tiếng nổ, mặt đất dưới chân y lõm xuống kéo theo một đám bụi bốc lên cao. Y lao về phía trước với một tốc độ kinh người. “ Rầm! “ Hai đám của y đã nện lên hai người tu đạo vừa mới đứng dậy trước tiên. Cảnh tượng hết sức rõ ràng như tốc độ nắm đấm của y không hề nhanh tuy nhiên ba người tu đạo đó cũng không hề kịp né tránh.

Giống như cái búa sắt đập trúng trái dưa hấu chín mọng, từ người của bọn họ lập tức vang lên tiếng xương cốt gãy vụn.

Ba người tu đạo bị rơi từ trên cao xuống, vừa mới kịp đứng dậy xong lại ngã ngửa ra đất. Khi ba người tu đạo đó ngã xuống đất thì nam tử đầu trùm kia cũng đã cách họ tới ba trượng đồng thời hai nắm đấm của y cũng lại trúng ba người tu đạo khác.

Ba quyền giáng xuống là có ba cái thi thể ngã xuống.

Nam tử đầu trùm đó chưa hề phát ra một tiếng động nhưng nhịp độ tay chân của y hết sức ổn định.

- Người là ai?

Hai bóng người lao tới cực nhanh nghênh đón nam tử đầu trùm.

Trong hai người tu đạo đó thì một người mặc trường bào màu vàng, còn một người khác thì mặc áo da cá. Hai người này là hai người mà Ngụy Hoa và Ôn Lượng không nhận ra lai lịch nhưng có thể khẳng định được tu vi của họ cũng tương đương với đệ tử Kiếm Ti bậc cao. Rơi từ độ cao hơn một ngàn trượng xuống với lực xung kích cực mạnh khiến cho quần áo của họ rách nát nhưng lúc này hơi thở của cả hai vẫn hết sức bình thản, dường như không hề bị tổn thương. Mà da thịt của họ có chút gì đó sáng bóng, trong cơ thể tản

ra một thứ lực lượng cực mạnh. Vào lúc này, lực lượng mà cả hai người họ tản ra hoàn toàn không phải là lực lượng của pháp thuật.

Hiển nhiên đây là hai người tu đạo tu luyện công pháp thành thánh hiếm thấy.

Vào lúc này, tất cả những người tu đạo vẫn còn chưa hiểu có chuyện gì xảy ra, nam tử đầu trọc có lai lịch như thế nào nhưng có thể khẳng định được rằng, hiệu quả của vàng sáng mờ kia vẫn còn nguyên. Tất cả những người tu đạo còn sống vẫn không thể phóng ra được bất kỳ thứ pháp thuật nào, cho dù là một cái lời quyết bình thường hay là điều khiển phi kiếm của mình cũng không được.

Trong tình huống như vậy, nam tử đầu trọc dựa vào sức mạnh thân thể gần như là khắc tinh của tất cả những người tu đạo. Mà cũng chỉ có những người tu đạo tu luyện công pháp thân thể thành thánh mới có thể ngăn cản được nam tử đầu trọc đó vào lúc này mà thôi.

.....

Còn cách vài chục trượng, nam tử đầu trọc và hai người tu đạo tu luyện công pháp thân thể thành thánh liền biến mất. Lực lượng thân thể của ba người đều hết sức khủng bố. Trong mắt của những người tu đạo còn lại thì tốc độ và lực lượng của hai người tu đạo kia không hề kém gì nam tử áo đen, khiến cho người ta có cảm giác bọn họ va thẳng vào nhau.

Rơi xuống từ độ cao hơn một ngàn trượng mà không làm sao thì mức độ thân thể của hai người tu đạo đó có thể nói là cũng gần như hiếm có. Mà vào lúc này, cả hai người phối hợp rõ ràng là chiếm được lợi thế. Nhưng đúng lúc này, một tên đệ tử Kiếm Ti cũng nhặt lấy một thanh phi kiếm rơi bên cạnh một cái xác chết rồi sử dụng như trường mâu mà đâm vào lưng nam tử đầu trọc.

Nhìn nam tử đầu trọc và hai người tu đạo có tốc độ gần như giống nhau. Nhưng bất chợt mọi người nhận ra rằng nam tử đầu trọc vẫn giữ nguyên một đường thẳng. Cho nên khi hai người tu đạo tu luyện công pháp thân thể thành thánh tới gần y, quả đấm của y đã nện lên mặt một người.

Người tu đạo bên trái y lập tức kêu lên một tiếng thảm thiết. Khi bàn tay của nam tử rút về thì hai mắt của người tu đạo đó đã biến thành hai cái lỗ.

Khi nắm tay của nam tử đầu trọc chạm vào mặt người tu đạo kia thì hai ngón tay lập tức giống như hai cái đinh xuyên thẳng vào đôi mắt của người đó. Mặc dù thân thể của gã giống như sắt nhưng đôi mắt lại là vị trí yếu nhất. Cho nên dưới một đòn của nam tử đầu trọc, hai mắt của người tu đạo đó lập tức bị mù.

Trong nháy mắt khi hai mắt bị mù, người tu đạo đó kêu lên một tiếng thảm thiết, hai tay lại tiếp tục chộp tới nam tử đầu trọc như định giữ chặt y lại. Nhưng khi rút tay lại, nam tử đầu trọc lập tức ngồi thụp xuống, tránh khỏi đồng thời hai chân cũng đạp mạnh lên người tu đạo tu luyện công pháp thân thể thành thánh còn lại. Khi nắm tay còn cách người chưa tới một tấc, y liền giống như một viên đạn pháo mà bay ngược về phía sau.

Còn tên đệ tử Kiếm ti cầm phi kiếm đâm lên vào người y thì hai tay rung lên như đâm phải một tấm thép. Cái cảm giác cuối cùng của y đó là bị nam tử đầu trọc thuận tay chộp một cái rồi như cầm một bao cát mà giáng thẳng y vào người tu đạo bị mù. Sau khi đánh trúng người tu đạo đó, tên đệ tử Kiếm Ti của Côn Luân cũng không thể chịu nổi, xương cốt vỡ nát, mất đi sự sống.

367. Chương 343: Lão Cửu Trong Con Mắt Thế Nhân

Cùng lúc đó, nam tử đầu trọc cầm cây phi kiếm mà phóng ra giống như phi đao xuyên thủng thân thể hai người tu đạo đang bỏ trốn.

Người tu đạo bị mù gầm lên giận dữ lao về phía nam tử đầu trọc. Gã tung hai nắm đấm về phía đối phương nhưng lần này, nam tử đầu trọc lùi lại một bước, gơ tay nắm lấy cánh tay người tu đạo kia sau đó lôi mạnh về phía mình và bẻ gấp theo một góc độ quái dị.

Một tiếng nổ vang lên, cánh tay của người tu đạo tưởng chừng còn cứng hơn cả sắt thép vậy mà vang lên tiếng xương cốt gãy vụn. Cánh tay của y bị bẻ quặt về phía sau.

Người tu đạo còn lại bị nam tử đầu trọc đập bay ra hơn mười trượng cũng biến sắc.

Lúc trước, y chỉ kinh hãi vì cái vàng sáng kia khiến cho mọi người mất đi khả năng phóng ra pháp thuật và pháp bảo. Lúc trước, cả hai đều thấy nam tử đầu trọc cũng không thể phóng ra được pháp thuật nên mới không sợ hãi. Bởi vì cho dù bị đập bay hơn mười trượng, ngoại trừ khí huyết hơi chấn động ra thì không hề bị tổn thương.

Trong suy nghĩ của y thì nếu dựa vào sức lực, cơ bản không thể làm cho thân thể của bọn họ bị thương. Cho dù có đánh thế nào thì họ cũng vẫn có thể chịu được. Hơn nữa, y cũng không tin hiệu quả của vàng sáng mờ kia có thể giữ được tiếp. Cho dù còn lại một nửa thì cũng có thể đánh chết được nam tử đầu trọc.

Nhưng hiện tại y thấy, động tác của nam tử đầu trọc mặc dù không giống như người tu luyện thể thuật tới mức cao nhất nhưng chiến đấu cận thân thì dường như có thiên phú vô cùng nhạy bén, nắm vững được chỗ nào yếu ớt nhất trên cơ thể con người. Điều quan trọng nhất là lực lượng thân thể của nam tử đó đã vượt xa sự dự đoán của y.

Cho dù là người tu đạo tu luyện công pháp thân thể thành thánh thì cũng không thể có được sức mạnh như vậy... Điều này chỉ có thể nói rằng nam tử đầu trọc kia không phải là một người tu đạo bình thường mà là một gã Yêu tộc hóa thành hình người.

Dưới gầm trời này tại sao lại có Yêu tộc dám ra ngoài? Trong số Yêu tộc ai có thể phát ra được pháp thuật khủng bố như vậy?

Hiện tại, người tu đạo tu luyện công pháp thân thể thành thánh đó cũng không có thời gian để suy nghĩ bởi vì y phát hiện ra rằng nam tử đầu trọc có thể giết chết được mọi người có mặt ở đây.

Ngay cả Kỳ Liên Liên Thành.

Nhưng cho tới tận lúc này, Kỳ Liên Liên Thành vẫn chưa hề bỏ trốn. Mặc dù bộ quần áo của y đã bị rách hết nhưng Kỳ Liên Liên Thành vẫn đứng thẳng ở đó nhìn vào màn đêm mà lên tiếng:

- Bắc Minh Vương! Hóa ra cái tin này là do người cố tình đưa ra.

Những người tu đạo bị Kỳ Liên Liên Thành lung lạc tới thành Thiên Nhất đi vây giết lão Triệu Nam giống như những con chim bị gãy cánh rơi xuống đất. Bọn họ không biết được phải có ý chí và sự dũng mãnh như thế nào mới có thể giúp cho Kỳ Liên Liên Thành trong tình huống như thế này vẫn không bỏ chạy, mà bình tĩnh nói ra câu đó. Nhưng câu nói bình tĩnh của gã lại khiến cho những người tu đạo khác cảm thấy ớn lạnh, khiến cho sắc mặt trắng bệch của họ lại càng trắng thêm.

Người phát ra ánh sáng màu xám đỏ không ngờ lại là Bắc Minh vương?

Không ngờ lão lại ra khỏi núi Chiêu Diêu.

Đối với nhiều người tu đạo mà nói thì cái tên Bắc Minh vương có lẽ xa lạ với rất nhiều người. Bởi vì đã mấy chục năm nay, Bắc Minh vương không hề ra khỏi núi Chiêu Diêu, đi lại trên thế gian.

Nhưng đối với những người tu đạo có tu vi cao thì người như Bắc Minh vương lại có sức ép khó hiểu. Bởi vì bọn họ hiểu rõ, nhân vật đại diện cho núi Chiêu Diêu như Bắc Minh vương còn giỏi hơn nhiều người trong Thập Đại kim tiên của Côn Luân. Mà Thập Đại kim tiên của Côn Luân có thể nói là những nhân vật đứng trên đỉnh của thế giới người tu đạo.

Bắc Minh vương... Bán Diện Nhân Ma của Trảm Châu Trạch Địa, Nguyên Thiên Y... Ngoại trừ Hoàng Vô Thần, Huống Vô Tâm và mấy người Kỳ Liên Liên Thành cùng với vài lão bất tử ra thì trên thế gian rất hiếm người đứng cao hơn được người trong Thập đại kim tiên.

Với số lượng người ít như vậy thì một người trong số đó với những người tu đạo mà nói thì là nhân vật thể nào?

Tất cả những người tu đạo có mặt ở đây đều có thể khẳng định được mỗi một tông phái chỉ cần có một người có tu vi như vậy thì cũng đủ để lay động năng lực thống trị của Côn Luân. Bởi vì cho dù không thể một người một ngựa tiêu diệt được Côn Luân nhưng người như vậy có thể giết rất nhiều đệ tử Côn Luân, tiêu diệt cả một phái lớn thuộc về Côn Luân.

Cho nên, Bắc Minh vương mới có thể trấn thủ núi Chiêu Diêu nhiều năm như vậy. Hay Trạm Châu Trạch Địa dưới sự quản lý của Bán Diện Nhân Ma mới có thể lớn mạnh tới mức như thế.

Vì vậy mà hiện tại, Côn Luân mới bắt chấp tất cả để loại trừ Lạc Bắc... Bởi vì là truyền nhân của La Phù, Lạc Bắc cũng có thể trở thành một Nguyên Thiên Y tiếp theo.

Người như vậy, cho dù bất cứ người nào...thậm chí cả Côn Luân cũng phải e ngại và kính sợ.

Nhưng chẳng phải nghe người ta nói từ trận chiến mấy chục năm trước, Bắc Minh vương đã bị dọa cho sợ vỡ mật, co đầu rút cổ trong núi Chiêu Diêu, không dám ra ngoài hay sao? Cho dù là Kỳ Liên Liên Thành ở bên ngoài núi Chiêu Diêu chờ đợi lão Triệu Nam hai năm thì lão cũng không hề xuất hiện để đối phó với Kỳ Liên Liên Thành. Tại sao đột nhiên lão lại rời khỏi núi Chiêu Diêu, tới một nơi cách xa như vậy? Hơn nữa, dụng ý của Bắc Minh vương dường như hết sức rõ ràng đó là tới đây để giết Kỳ Liên Liên Thành.

.....

Kỳ Liên Liên Thành có thể nhận ra được thứ pháp thuật mà Bắc Minh vương phát ra... Bởi vì khi vầng sáng trắng mờ đó bao phủ trời đất lan tới, y liền cảm nhận được một thứ hơi thở vô cùng mạnh và khác biệt với người tu đạo. Cũng chỉ có Bắc Minh vương mới có thể tản ra được thứ hơi thở mạnh hơn cả y.

Kỳ Liên Liên Thành biết Bắc Minh vương có mặt ở đây cho nên mới lên tiếng nói câu đó.

Nhưng đối mặt với câu chất vấn của Kỳ Liên Liên Thành, Bắc Minh vương cũng không hề lên tiếng. Chỉ có nam tử đầu trọc với lực lượng thân thể và năng lực cận chiến cực mạnh vẫn giữ một tần suất ổn định đánh chết những người tu đạo bên Kỳ Liên Liên Thành.

Trong khoảng thời gian tính bằng hơi thở, nam tử đầu trọc sau khi chọc mù hai mắt và bẻ gãy tay của một người tu đạo, đồng thời trong lúc mà người tu đạo còn lại chưa kịp có động tác gì thì hai tay y đã nắm lấy đầu của người đó. Ngay lập tức nơi cổ của người tu đạo kia vang lên tiếng xương cốt vỡ vụn. Người tu đạo đó tu luyện công pháp thân thể thành thánh vậy mà bị y bẻ gãy cổ một cách hết sức gọn gàng. Người tu đạo đó đối diện với gã vậy mà cũng chỉ chống đỡ được thêm mấy hiệp so với những người tu đạo khác, khiến cho y bận thêm một chút mà thôi.

Tới lúc này, nam tử đầu trọc chỉ còn cách Kỳ Liên Liên Thành chưa tới năm mươi trượng. Phía sau lưng gã đã bỏ lại hơn mười thi thể của người tu đạo. Ngoại trừ hai người tu đạo bị gã thuận tay dùng phi kiếm xuyên người ra thì những người khác đều bị gã đánh trúng đầu hoặc là thân thể không chịu nổi, thậm chí là cổ bị bẻ gãy.

Nhưng vào lúc này, tất cả những người tu đạo đều rơi vào khủng hoảng. Bởi vì bọn họ phát hiện ra rất nhiều người tu đạo sau khi bỏ trốn, nam tử đầu trọc đó lại không đánh chết những người gần mình nhất mà lại đi giết những người ở xa trước, bỏ trốn nhanh nhất. Bởi vì do mất đi pháp thuật cho nên tốc độ và lực lượng của mỗi một người tu đạo ở trước mặt của gã đầu hết sức yếu ớt, hoàn toàn không thể trốn thoát khỏi tầm mắt của gã. Dường như, nam tử đầu trọc định giết sạch tất cả những người tu đạo có mặt ở đây.

Những người tu đạo vốn trước đây không ai bì nổi nhưng vào lúc này lại biết thành một đám sơn dương để cho người ta giết. Cả một phạm vi cách thành Thiên Nhất mấy trăm dặm đó hoàn toàn biến thành một cái lò mổ.

Kỳ Liên Liên Thành cũng không thể nào phóng ra được pháp thuật. Đối diện với pháp thuật cực mạnh của Bắc Minh Vương, tu vi cao thấp dường như chẳng có gì khác nhau. Hơn nữa, nhìn động tác của nam tử đầu trọc thì cơ bản không hề e ngại chuyện pháp thuật của Bắc Minh vương sẽ biến mất. Hiển nhiên là cái kết giới hay pháp thuật cấm đoán toàn bộ lực lượng của pháp thuật và pháp bảo này còn kéo dài một khoảng thời gian nữa.

Nhưng Kỳ Liên Liên Thành vẫn hoàn toàn bình tĩnh. Ánh mắt của gã không hề có lấy một chút thất kinh:

- Bắc Minh vương! Chẳng trách người không hề rời núi Chiêu Diêu nửa bước... Hóa ra bản thân người mới chính là bí mật của người.

Vào đúng lúc này, Kỳ Liên Liên Thành lại nói một câu như vậy.

368. Chương 343.1: Lão Cửu Trong Con Mắt Thế Nhân

Kỳ Liên Liên Thành hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt không hề có lấy một chút thất bại:

- Hôm nay ta trúng kế, thua bởi tay người. Nhưng ta khuyên người trước tiên hãy trở về núi Chiêu Diêu...bởi vì hôm nay người không giết được ta.

Nói xong câu đó, Kỳ Liên Liên Thành đột nhiên đưa tay ra về phía trước để lộ ra một tia sáng trong suốt.

Đó là một pho tượng nhỏ nhỏ chừng tam tấc, nhìn giống như được đúc thành từ thủy tinh màu đen. Ngoại hình của nó là của một đạo tôn đang cười trên mây, bên trong lại lấp lánh đầy ánh sáng nhìn giống như có một trái tim đang đập. Thứ đồ vật đó dường như từ khi rơi xuống, Kỳ Liên Liên Thành đã cầm trong tay, mãi cho tới lúc này, khi y giờ tay lên, mọi người mới nhìn thấy.

Trong nháy mắt khi Kỳ Liên Liên Thành giờ tay ra thì một tiếng động vang lên giống như tiếng thủy tinh bị bóp vỡ. Pho tượng được điêu khắc đầy Mạn Đà La lập tức bị y bóp nát.

Khi pho tượng bằng thủy tinh màu đen vỡ vụn trong tay gã, một vầng ánh sáng bạc đột nhiên bao phủ toàn thân Kỳ Liên Liên Thành khiến cho toàn thân y như bị phong hóa mà biến thành tro. Tuy nhiên thứ ánh sáng màu bạc đó lại ngưng tụ giống như một ngôi sao, phá thủng một cái không gian mà biến mất.

“ Thế thân thần ngẫu! “

Ngay lúc này, Bắc Minh vương vẫn đứng trong bóng đêm cũng không giấu được sự khiếp sợ. Dường như nhận một lúc lâu rồi không chịu được, lão bắt buộc phải ho khan một trận.

Trận giết chóc của nam tử đầu trọc vẫn đang tiếp tục. Kỳ Liên Liên Thành đưa tới đây hơn trăm người tu đạo vậy mà vào lúc này chỉ còn chưa tới hai mươi người đứng thẳng. Có lẽ bọn họ cũng không thoát được khỏi tay của nam tử đầu trọc.

Hơn nữa, thân thể của Kỳ Liên Liên Thành cũng hóa thành tro tàn nên trận chiến này đủ khiến cho bất cứ ai cũng có thể cảm giác được uy thế của Bắc Minh vương.

Nhưng vào lúc này, trong cơn ho khan, ánh mắt của Bắc Minh vương không hề có lấy một chút đắc ý.

Lão ra khỏi núi Chiêu Diêu là vì muốn giết Kỳ Liên Liên Thành.

Dĩ nhiên là sau khi quyết định giúp đỡ Lạc Bắc, Bắc Minh vương liền chuẩn bị giết Kỳ Liên Liên Thành cho hẵn.

Nhưng Bắc Minh vương thật sự không ngờ được trong tay của Kỳ Liên Liên Thành lại có một pho tượng Thế thân thần ngẫu.

“ Thế thân thần ngẫu “ là một cái pháp khí thần bí của Ám Hoàng Đế Quân thời thượng cổ trong truyền thuyết. Sự thần kỳ của cái pháp khí này nằm ở chỗ chỉ cần bóp nát nó là có thể khiến cho toàn bộ khí huyết, chân nguyên, thần hồn dung hợp vào trong ánh sáng bạc của Thế thân thần ngẫu, xé rách không gian để bỏ chạy.

Mặc dù khi sử dụng cái pháp khí này không thể giữ được thân thể nhưng đối với một người tu đạo mà nói thì chỉ cần khí huyết, chân nguyên và lực lượng thần hồn không bị thất lạc, chỉ cần đắp nặn lại, hoặc cướp đoạt một cái thân thể sẽ nhanh chóng hồi phục lại tu vi. Hơn nữa, sự độc đáo của cái pháp khí này đó là trong tình trạng nào cũng có thể sử dụng.

Cho nên khi sử dụng cái pháp khí đó tương đương với việc sử dụng thân thể pho tượng đạo tôn thay thế thân thể của người tu đạo. Vì vậy mà nó mới có tên là Thế thân thần ngẫu.

Hiện tại, Kỳ Liên Liên Thành trong tình trạng bị pháp thuật của Bắc Minh vương ảnh hưởng, bắt buộc phải vất bỏ thân thể. Tuy nhiên pháp thuật của lão cũng không thể ngăn cản được cái pháp khí này vì vậy mà Bắc Minh vương cũng không thể đánh chết được Kỳ Liên Liên Thành.

Đối với Bắc Minh vương mà nói thì không thể giết được Kỳ Liên Liên Thành, trận chiến này coi như không hề thắng. Mà từ câu nói cuối cùng của Kỳ Liên Liên Thành thì dường như y cũng đã nhận ra được bí mật của Bắc Minh vương.

Trên thực tế, bí mật của Bắc Minh vương đó chính là bản thân lão, hay là pháp thuật của lão.

Trên đời này, chỉ có một mình Bắc Minh vương mới có thể thi triển được pháp thuật xóa bỏ toàn bộ lực lượng của pháp thuật và pháp bảo của người khác.

Mà lực lượng thân thể của Yêu tộc đều mạnh hơn người tu đạo bình thường. Nếu có người tu đạo tấn công núi Chiêu Diêu, Bắc Minh vương chỉ cần thi triển pháp thuật này. Trong tình trạng không sử dụng được lực lượng của pháp thuật và pháp bảo, Yêu tộc núi Chiêu Diêu hoàn toàn có thể dựa vào sự dũng mãnh của thân thể mà ngăn cản sự tấn công của người tu đạo.

Cho nên, bao nhiêu năm qua, Bắc Minh vương không ra khỏi núi Chiêu Diêu cũng là vì lão mới thực sự là gốc rễ của nơi đó.

Nếu giết chết được Kỳ Liên Liên Thành, bí mật của Bắc Minh vương vẫn không có một ai biết. Nhưng hiện tại, Kỳ Liên Liên Thành lại trốn thoát được nhờ vào một cái pháp khí vô cùng hiếm có trên thế gian.

Có cái pháp bảo này thì càng chứng tỏ được Hoàng Vô Thần hết sức coi trọng Kỳ Liên Liên Thành. Mà quan trọng nhất, Kỳ Liên Liên Thành còn nhận ra được bí mật của Bắc Minh vương... Y nhận ra được cái pháp thuật này của Bắc Minh vương một khi thi triển sẽ tiêu hao chân nguyên rất nhiều. Hơn nữa, bao nhiêu năm qua, Bắc Minh vương không hề rời khỏi núi Chiêu Diêu. Từ điều đó, y cũng nhận ra được ngoại trừ bí mật này của Bắc Minh vương ra thì núi Chiêu Diêu không còn một cái bí mật nào có thể ngăn cản Côn Luân được nữa... Nếu không, Bắc Minh vương cũng đã chẳng ở mãi núi Chiêu Diêu như vậy.

.....

Tiếng ho khan của Bắc Minh vương từ từ nhỏ đi. Sự bất đắc dĩ trong mắt lão càng lúc càng dày, khiến cho lão càng thêm cô đơn.

Mà lão cũng hiểu rất rõ ý tứ câu nói cuối cùng của Kỳ Liên Liên Thành...muốn lão tốt nhất hãy trở về núi Chiêu Diêu...những lời nói đó không chỉ nói Kỳ Liên Liên Thành đã nhận ra bí mật của lão, mà y còn uy hiếp nếu lão không quay về có khả năng Kỳ Liên Liên Thành sẽ nhân cơ hội, ra tay, nhổ một cái đinh trên con đường tiêu diệt Lạc Bắc.

Nếu Bắc hầu Bạch Lão ở đây thì cũng không cần phải suy nghĩ tới sự uy hiếp của Kỳ Liên Liên Thành. Bởi vì Bắc hầu Bạch Lão đã hiểu thấu được trận pháp U Minh huyết hải... Cái trận pháp này cho dù không có bí mật của Bắc Minh vương thì vẫn còn thể tự bảo vệ mình.

Sở dĩ, Bắc Minh vương coi trọng Bắc hầu Bạch Lão nhất cũng là như vậy. Bởi vì một ngày, nếu Bắc Minh vương mất đi, Bắc hầu Bạch Lão cũng có thể đảm nhận trọng trách. Mà khi Bắc Minh vương còn, lão cũng có thể làm nhiều chuyện mà không e ngại. Nhưng hiện tại, Bắc hầu Bạch Lão lại tới Côn Luân.

Dường như rất nhiều người trên núi Chiêu Diêu không hiểu được suy nghĩ của Bắc Minh vương.

Chuyện Bắc Minh vương làm cũng không phải ai có thể hiểu được... Trên thế gian này, trong suy nghĩ của rất nhiều người thì một nhân vật phát tay có thể giết chết được cả trăm người tu đạo, khiến cho Kỳ Liên Liên Thành phải mất thân thể cũng chỉ là một lão cẩu núi Chiêu Diêu, làm con rùa đen rứt đầu mà thôi.

Lạc Bắc lao nhanh về phía thành Thiên Nhất nằm ở Cồn châu.

Do sự liên hệ giữ Tĩnh Niệm Thông Minh quyết và Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh, cho dù Lạc Bắc không sử dụng pháp bảo, khi hần thu liễm hơi thở thì ít nhất tới gần người tu đạo khác khoảng mười trượng, đối phương mới có thể cảm nhận được hần. Nhưng vào lúc này, Lạc Bắc chẳng hề che giấu khí tức của bản thân hay pháp lực dao động. Hần điều khiển chân nguyên tới cực hạn, phi hành với tốc độ nhanh nhất về phía thành Thiên nhất.

Trên trán của hần có một điểm sáng màu đen đang tỏa sáng. Gương mặt của Lạc Bắc vô cùng lạnh lùng nhưng trong mắt lại như có một ngọn lửa đang bốc lên ngùn ngụt. Điểm sáng trên trán của Lạc Bắc chính là cái pháp bảo hình cái kiệu của Độc Long tôn giả... Vào lúc này, hần sử dụng cả cái pháp bảo đó để tăng phúc khiến cho Đông Bất Cố và Nạp Lan Nhược Tuyết đều không theo kịp tốc độ phi hành của Lạc Bắc, còn đám người Từ Hàng Tĩnh Trai thì bị bỏ rơi lại rất xa.

Pháp lực dao động cực mạnh kích động tới những đám mây xung quanh khiến cho khi Lạc Bắc lao qua, kéo theo phía sau cả một dải mây đen cuộn cuộn cùng với uy thế lạnh thấu xương. Cho dù ở cách mấy trăm trượng cũng đều có thể cảm nhận được.

Chỉ có như thế này mới có thể tới thành Thiên Nhất một cách nhanh nhất.

Hơn nữa, Lạc Bắc không hề khống chế hơi thở và pháp lực dao động của bản thân còn vì một nguyên nhân khác. Bởi vì hắn nghĩ Kỳ Liên Liên Thành đang muốn ra tay với mình, nếu gã phát hiện ra mình sớm thì có lẽ sẽ ra tay với hắn trước chứ không phải là lão Triệu Nam.

Từ Bắc Mang tiến vào địa giới Cổ châu, Lạc Bắc chưa mất tới ba canh giờ. Cái tốc độ phi hành như thế này, phần lớn người tu đạo không một ai theo kịp. Bởi vì liên tục sử dụng pháp thuật phi độ, cho dù là dùng pháp bảo thì cũng mất rất nhiều chân nguyên và tâm thần.

369. Chương 344: Trăng Có Khi Tròn Khi Khuyết, Người Có Lúc Thăng Lúc Trầm

Pháp quyết phi độ cũng là một loại pháp thuật. Mà bất cứ pháp thuật nào từ một quả cầu lửa nhỏ cho tới pháp thuật hủy thiên diệt địa như Lục đạo phạt nghiệp hồng liên khi phóng ra đều phải tập trung tinh thần. Nếu chỉ sai lầm một chút thì cho dù là một cái pháp thuật nhỏ cũng mất đi hiệu lực, nặng thì dẫn tới hậu quả khác nghiêm trọng hơn. Cho nên liên tục phi độ sẽ tổn hao tinh thần rất nhiều. Đoàn người của Từ Hàng Tình Trai do linh hội được đạo lý của Từ Hàng Tâm đăng trận cho nên mới có thể cố gắng phi độ trong một thời gian dài như vậy.

Mà vào lúc này, Lạc Bắc không muốn bản thân tới chậm một chút nào.

Hắn biết lúc trước, lão Triệu Nam không xuất hiện ở núi Đại Đông chứng tỏ được tu vi của lão kém so với Kỳ Liên Liên Thành. Nếu Kỳ Liên Liên Thành đã tới thành Thiên Nhất, lão Triệu Nam không phải là đối thủ của y thì chắc chắn sẽ gặp bất trắc.

“ Ầm!” một ngọn lửa màu vàng chợt vọt lên không trung giống như một vàng trắng trong đêm đen, chiếu sáng khắp nơi.

Người phóng ra ngọn lửa đỏ chính là một tên đệ tử Thanh ti của Côn Luân đang ở trên đỉnh một ngọn núi thuộc Cổ châu. Lần này, Kỳ Liên Liên Thành đưa người tới thành Thiên Nhất vây giết lão Triệu Nam không chỉ có một trăm người tu đạo kia. Trong khu vực Cổ châu, y đã bố trí rất nhiều lực lượng.

Ngọn lửa đỏ chính là cách thức mà đệ tử Thanh ti của Côn Luân dùng để truyền tin. Trên thực tế, đệ tử Thanh ti dùng ngọn lửa có sự khác biệt về độ sáng, thậm chí là một số hình thù độc đáo để truyền tin.

Mà vào giờ khắc này, vầng sáng đỏ đại diện cho ý nghĩa là có người tới đây với pháp lực dao động rất mạnh.

Theo ngọn lửa đỏ phóng lên, có hai bóng người được bao bọc một ánh sáng màu hồng lục nhanh chóng bay lên, lao về phía vị trí mà đệ tử Thanh ti của Côn Luân đã chỉ... Hiển nhiên là hai bóng người đó cũng là người của Kỳ Liên Liên Thành. Giờ phút này, bọn họ muốn biết được người đang tới là ai. Nhưng khi hai cái bóng đó vừa mới vọt lên cao thì đột nhiên như bị một cái chùy vô hình đánh trúng mà giống như một ngôi sao chói bay xuyên qua bầu trời đêm, không biết bị đánh bay tới tận nơi nào.

Tên đệ tử Thanh Ti vừa mới phóng ra ngọn lửa, trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng đó. Hai người vừa rồi rõ ràng có tu vi cao hơn y rất nhiều, nếu không cũng chẳng dám lao lên để xem đối phương là ai... Nhưng dường như đối phương chẳng hề nhiều lời đã đập chết cả hai như đập chết hai con ruồi.

Tên đệ tử Thanh Ti của Côn luân vô cùng khiếp sợ ngẩng đầu lên nhìn đám mây đen cuộn cuộn kéo tới. Bên trong đám mây có một bóng người tản ra s khí lạnh tới thấu xương.

“ Người kia là ai? “

Dưới uy áp từ trong đám mây tản xuống tên đệ tử Thanh Ti há miệng nhưng không nói được tiếng nào. Thậm chí y còn quên cả chức trách của mình, cơ bản không dám tiếp cận xem người đó là ai.

Lạc Bắc cũng đã phát hiện ra tên đệ tử Thanh ti của Côn Luân đó nhưng hắn không hề giết. Bởi vì đối với Lạc Bắc thì lúc này điều cần nhất là thời gian.

Trong tình huống như vậy, hắn cũng cảm nhận được lúc trước, Thái Thúc, Lạn Hàng, Huyền Vô Kỳ, Nạp Lan Nhược Tuyết và rất nhiều người không quen biết tại sao lại tới núi Đại Đông. Càng như vậy, hắn càng không muốn để cho họ bị thương.

Hắn muốn gây dựng một lực lượng có thể chống lại Côn Luân là vì cái gì?

Thực sự đó không phải vì dã tâm của hắn, cũng không phải hắn muốn trở thành bá chủ một phương. Hắn chỉ muốn có khả năng bảo vệ những người quan trọng của mình.

Cho nên đối với một số ít người mà nói vì lợi ích có thể bất chấp mạng sống của vài người nhưng đối với Lạc Bắc thì có vài người, có những điều lại đáng cho hắn dùng hết sức để bảo vệ.

.....

Trong đêm đen, rất nhiều người tu đạo lặng lẽ tới gần đoàn người của Lạc Bắc, hình thành thế bao vây.

Nhưng pháp lực dao động và sát khí của Lạc Bắc khiến cho đám người tu đạo đó ớn lạnh... Đây là Lạc Bắc? Không ngờ hắn lại chưa chết và tu vi tới được mức như thế này?

Không một ai dám có hành động gì. Bởi vì ngoại trừ cảm nhận được tu vi của Lạc Bắc ra thì Kỳ Liên Liên Thành lại không hề xuất hiện.

Kỳ Liên Liên Thành đang ở đâu?

Trong suy nghĩ của tất cả mọi người đều xuất hiện một thứ cảm giác bất an.

.....

Trong bóng đêm, một cái chồi ngời mát cũ nát đột nhiên hơi rung rung. Mặt đất bên dưới nó vốn đang yên tĩnh đột nhiên xuất hiện một trận lốc cuốn rất nhiều cành lá khô héo lên không trung như chuẩn bị xuất hiện một trận mưa.

Nơi không trung trên cao, trong tầm mắt của mình, Lạc Bắc đã có thể thấy được hình dạng của thành Thiên Nhất. Nhưng vào lúc này, hắn chợt ngừng lại.

Một mùi máu tanh nồng bốc lên.

Mặc dù đang ở trên cao cả nghìn trượng nhưng với giác quan thứ sáu nhạy bén, Lạc Bắc vẫn cảm nhận được không khí trước mặt có mùi máu tanh. Ngoại trừ mùi tanh ra thì còn có một thứ cảm giác đặc biệt đó là dường như đã có một thứ pháp thuật gì rất mạnh được thi triển để lại sự độc đáo của nó còn vương trong nguyên khí của trời đất.

- Chẳng lẽ ta tới chậm rồi sao?

Lạc Bắc rung mình, hơn dừng lại một chút rồi như một tảng thiên thạch rơi xuống bên dưới.

- Có chuyện gì vậy?

Lúc này, Đông Bất Cố và Nạp Lan Nhược Tuyết bám theo sau cũng mất rất nhiều chân nguyên. Tu vi của hai người mặc dù rất cao nhưng chân nguyên lại không được hùng hậu như Lạc Bắc. Trong tình trạng phi độ như vậy, nếu phải đối địch, hai người chắc chắn không thể bằng được lúc bình thường. Nhưng khi nhìn thấy Lạc Bắc hạ xuống, cả hai người chẳng hề nghĩ ngợi liền lướt theo.

Là một trong Ngũ công tử của Trại Châu Trạch Địa, Đông Bất Cố còn gặp nhiều cảnh tượng máu tanh hơn đám người Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết nhiều. Nhưng theo Lạc Bắc hạ xuống, nhìn cảnh tượng trước mặt, y vẫn cảm thấy ớn lạnh.

.....

Khoảng đất hoang trước mặt mọi người đã bị biến thành màu tím. Ít nhất có hơn trăm thi thể của người tu đạo vương vãi khắp nơi.

Nếu tu vi của những người tu đạo này chỉ là nhân vật hạng hai hạng ba thì chẳng có gì để nói. Đông Bất Cổ đã nhìn thấy cảnh tượng người chết còn nhiều hơn thế này rất nhiều. Nhưng hiện tại, y vẫn còn có thể cảm nhận được khí tức chân nguyên còn sót lại của bọn họ... Những người tu đạo ở đây không một ai không phải là nhân vật có tu vi cực cao, trong đó có một hai, người thậm chí không hề kém y là mấy.

Nhìn người tu đạo tu vi cao như vậy muốn diệt một môn phái cũng thừa sức vậy mà lại chết ở đây?

“ Đây là người của Kỳ Liên Liên Thành! “

Đông Bất Cổ quan sát những xác chết rồi khẳng định như vậy. Nhưng y vẫn không thể khiến cho bản thân mình bình tĩnh:

- Là ai giết những người này?

Lạc Bắc cũng cảm thấy khiếp sợ. Mặc dù hắn, Đông Bất Cổ, Nạp Lan Nhược Tuyết và cả thủ lĩnh của Ảnh la sát liên thủ cũng chưa chắc có thể giết được nhiều người tu đạo mạnh như vậy. Chưa nói tới lúc này, Lạc Bắc có thể nhận ra được tất cả đều bị một cách thức hết sức đơn giản, đánh gãy đầu, hoặc bẻ gãy cổ... Là ai mà có được sức mạnh giết nhiều người ở đây như vậy?

- Đó chắc chắn là sư phụ ta.

Nạp Lan Nhược Tuyết đang ở phía sau đột nhiên lên tiếng.

- Bắc Minh vương? - Lạc Bắc và Đông Bất Cổ đều quay đầu nhìn Nạp Lan Nhược Tuyết.

- Ngoại trừ người ra thì không còn ai có được năng lực như vậy. - Nạp Lan Nhược Tuyết có chút vui sướng nhưng nét mặt vẫn không giấu được sự khiếp sợ và lo âu.

Ngoại trừ chân nguyên mà nàng cảm thấy quen thuộc ra, tất cả pháp bảo có ở đây đều bị thu hết. Phong cách hành sự như vậy chính là của núi Chiêu Diêu vốn thiếu vật tư trầm trọng.

Hiển nhiên nơi này là do Bắc Minh vương ra tay. Nàng khiếp sợ là vì Bắc Minh vương đột nhiên xuống núi. Còn lo âu đó là vì không biết Bắc Minh vương giao thủ với Kỳ Liên Liên Thành không biết thắng bại như thế nào.

- A?

Nhưng đúng vào lúc này, nàng đột nhiên cảm nhận được một làn pháp lực dao động di chuyển tới gần. Nhưng nàng cũng nhận ra Lạc Bắc đột nhiên cứng người và rồi ánh mắt như có một cái gì đó không thể diễn tả được bằng lời.

- Lão...lão Triệu Nam?

Lạc Bắc khó khăn quay người lại. Trong bóng đêm, hắn nhìn ra xa có thể thấy được lão Triệu Nam đang đi về phía mình. Vào lúc này, Lạc Bắc như quay trở lại La Phù, về tới lần đầu tiên khi mình nhìn thấy lão.

370. Chương 345: Thần Binh

- Rốt cuộc là sư phụ còn sống hay là đã chết?

Trong một cái thôn hoang vắng, trên một bãi đất trống đầy cỏ lau, Lạc Bắc nhìn lão Triệu Nam mà hỏi. Đông Bất Cổ, Nạp Lan Nhược Tuyết và đoàn người Từ Hàng Tinh Trai đều giữ một khoảng cách với hai người, để cho cả hai có một không gian yên tĩnh. Chỉ có Kim Hổ tới từ núi Chiêu Diêu, che chở lão Triệu Nam tới chỗ này là vẫn ở bên cạnh hai người. Nhưng do Khuất Đạo Tử và Thi thần cũng ở bên cạnh Lạc Bắc cho nên có lẽ không thích mùi từ người hai con thi luyện nên Kim Hổ ngậy người một lúc liền bỏ đi.

Tới lúc này, Lạc Bắc có thể nói là một nhân vật mà rất nhiều người tu đạo phải kinh hãi. Cho dù là Kim Hổ thì khi quan sát Lạc Bắc cũng cảm thấy kinh sợ. Nhưng vào lúc này, ánh mắt của hắn nhìn lão Triệu Nam lại giống như đang nhìn một vị trưởng bối.

Ánh mắt của lão Triệu Nam ngoại trừ sự tôn kính coi Lạc Bắc là thiếu chủ như trước thì trong mắt củ lão còn có một chút mừng rỡ vì hắn đã trưởng thành.

Vào lúc này, Xích La và Bích Hải Tử vẫn bị lôi theo đang đứng từ xa nhìn Lạc Bắc và lão Triệu Nam. Bọn họ cảm giác hai người giống như một vị thúc thúc dẫn theo một đứa cháu đang đứng với nhau... Điều đó khiến cho cả hai có cảm giác rất lạ.

- Ta không biết. - Lão Triệu Nam lắc đầu:

- Sau khi chủ nhân tới Côn Luân chưa hề xuất hiện... Có điều ta nghĩ có thể ngài đã mất, nếu không thì ngài sẽ không để cho người Côn Luân tiến vào La Phù, cũng không để mặc cho Kỳ Liên Liên Thành làm nhiều chuyện như vậy... Có điều chuyện này cũng chưa chắc chắn, người như chủ nhân có khi đã phá vỡ thiên đạo cũng chưa biết.

Lạc Bắc hơi lặng lẽ, cúi thấp đầu nhìn hai tay của mình. Nhưng hai tay hẵn trống không, chỉ có một chút cảm giác lạnh như băng.

Câu trả lời của lão Triệu Nam cũng không nằm ngoài sự dự đoán của hần.

Trên thực tế từ khi biết được cái tin đó từ Đông Bất Cổ, hần biết sự phụ mình thật sự đã mất... Mặc dù, chỉ ở với Nguyên Thiên Y trong một thời gian ngắn nhưng trên thực tế, Nguyên Thiên Y đã dạy hần rất nhiều điều mà người khác không có. Nếu sự phụ còn sống thì có lẽ Nguyên Thiên Y có thể quan sát Lạc Bắc tới luyện, nhưng không bao giờ người để cho La Phù, hay những người vì mình bị chà đạp. Nguyên Thiên Y cũng không để cho lão Triệu Nam bị thương nặng như vậy.

Tính tình của Lạc Bắc rất nhiều điểm ảnh hưởng từ Nguyên Thiên Y. Xét về một mặt nào đó thì Lạc Bắc có thể nói là một bản sao của Nguyên Thiên Y.

Mặc dù từ trước đến nay, trong lòng Lạc Bắc thì Nguyên Thiên Y là người tu đạo đứng trên đỉnh thế gian. Hần vẫn không thể chấp nhận được sự thật là Nguyên Thiên Y đã mất đi. Nhưng việc đó vẫn xảy ra.

- Chủ nhân dặn khi ta gặp lại thiếu chủ thì đưa cho thiếu chủ hai thứ.

Lão Triệu Nam nhếch miệng cười. Mặc dù lão không thể ngờ được bản thân mình và Lạc Bắc lại gặp nhau trong cảnh này. Nhưng lão đã sớm coi nhẹ chuyện sống chết. Lão cũng biết Nguyên Thiên Y đã coi nhẹ cái sống và cái chết từ lâu rồi... Đôi khi chết chẳng có gì đáng sợ, đáng sợ nhất đó là không thể làm những chuyện theo ý của mình. Mặc dù hiện tại, chủ đề có chút nặng nề nhưng ít nhất thì lão còn có thể gặp được Lạc Bắc, thấy được sự trưởng thành của hần... Thằng nhóc này dù sao cũng không làm cho Nguyên Thiên Y và lão thất vọng. Cho nên vào lúc này, Lão Triệu Nam lại càng thêm vui vẻ.

- Hai vật gì?

Lạc Bắc hít một hơi thật sâu rồi nói ra chậm rãi. Hần cố gắng để cho bản thân trở lại bình tĩnh. Bởi vì hần biết, sự phụ để lại vật cho mình chắc chắn không phải là thứ tầm thường.

- Đây là phương pháp mở ra chỗ truyền kinh thụ đạo của La Phù. - Trong lòng bàn tay của lão Triệu Nam đột nhiên xuất hiện một tia sáng... Lạc Bắc giật mình mất một lúc mới có thể thở nổi. Bởi vì hần có thể cảm nhận được hơi thở của Nguyên Thiên Y trong tia sáng đó.

Lão Triệu Nam đặt tia sáng đó vào lòng bàn tay của Lạc Bắc. Tia sáng lóe lên một cái rồi biến mất, ngay lập tức trong Thức hải của Lạc Bắc xuất hiện thêm một vài hình ảnh. Những hình ảnh đó hết sức rõ ràng, giống hệt như Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh và bộ kiếm quyết kia.

- Chủ nhân nói rằng, trước khi người tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh tới tầng thứ mười thì không được mở chỗ truyền kinh thụ đạo. Bên trong có rất nhiều pháp quyết, quá tham lam sẽ ảnh hưởng tới tu vi của người.

Lạc Bắc im lặng rồi gật đầu.

Sự thật, cho dù lão Triệu Nam không nói thì Lạc Bắc cũng tự nhủ trước khi có đủ thực lực bảo vệ nơi truyền kinh thụ đạo của La Phù, hần sẽ không mở cái chỗ đó. Cái chỗ đó là tích lũy từ bao nhiêu đời này của các vị tông chủ, không thể để nó bị phá hoại.

- Chủ nhân còn dặn ta đưa cho người một thanh kiếm... Thanh kiếm này là một cây phi kiếm do chủ nhân tự luyện chế. Nó có tên là Thương Nguyệt.

Trong tay lão Triệu Nam liền xuất hiện một thanh trường kiếm gần như trong suốt.

Thanh kiếm có màu hồng nhạt nhìn giống như một bông tuyết mỏng manh chứ không hề sắc bén.

Nhưng khi thanh kiếm đó vừa mới xuất hiện trong tay lão Triệu Nam, Đông Bất Cổ, Nạp Lan Nhược Tuyết và đoàn người Từ Hàng Tĩnh Trai đều như lập tức cảm ứng được mà quay đầu lại nhìn.

Thanh kiếm đó nhìn hết sức bình thường nhưng tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được những pháp bảo mình mang trên người đều hơi rung động... Nhất là đoàn người tu luyện Tĩnh Niệm Thông Minh quyết phối hợp với phi kiếm thì đều cảm nhận được phi kiếm của mình dường như có chút gì đó kính sợ.

Lạc Bắc đón lấy thanh phi kiếm.

Khi nắm lấy thanh phi kiếm, Lạc Bắc liền cảm nhận được một làn hơi thở cực mạnh từ thanh kiếm tản ra. Đây là một thứ hơi thở nghịch thiên, trong trời đất chỉ có mình ta, không coi phép tắc thế gian vào đâu.

Nó chính là một thanh phi kiếm tuyệt cường.

Mặc dù trong Tam Thiên Phù Đồ ẩn chứa kiếm quyết cực mạnh trong thiên hạ nhưng phôi của nó lại không có gì xuất chúng, không giống như Xích Tô, Tân Thiên Trảm Lô. Nhưng thanh phi kiếm này lại khác... Trong nháy mắt khi Lạc Bắc chạm vào nó liền cảm nhận được lực lượng ẩn chứa bên trong đó.

Mặc dù vào lúc này, Lạc Bắc chưa thử tế luyện phi kiếm nhưng dựa vào cảm giác, hắn có thể khẳng định được rằng nếu phối hợp với thanh phi kiếm thì kiếm quyết của hắn nhất định sẽ phát huy được lực lượng còn mạnh hơn nữa.

Thanh kiếm trong suốt nằm im trong tay Lạc Bắc.

Hơi thở của nó rất gần gũi với Lạc Bắc nên trong nháy mắt nó tự động nhận chủ và có cảm giác tinh thần tương thông với hắn.

Đây là một thanh thần binh cực mạnh.

Nhưng vào giờ phút này, trong lòng Lạc Bắc không hề có cảm giác vui sướng. Lòng ngực hắn cảm thấy hơi tức... Lúc này, hắn nghĩ tới rất nhiều chuyện. Nghĩ tới những chi tiết khi Nguyên Thiên Y đưa mình đi tu luyện.

Tam Thiên Phù Đồ của hắn bị hủy, kiếm quyết tu luyện thiếu mất một thanh phi kiếm thích hợp. Vào lúc này, lại nhận được một thanh kiếm mà sư phụ để lại khiến cho hắn đột nhiên nghĩ tới việc Nguyên Thiên Y để cho mình vào Thục Sơn, ngoại trừ muốn trước khi hắn tu luyện thành công Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh có được cách bảo vệ mình ra, còn muốn Côn Luân không thể tìm được truyền nhân của La Phù.

Tất cả những điều đó khiến cho Lạc Bắc càng hiểu thêm Nguyên Thiên Y ngoài mặt thì tưởng như để cho hắn tự sinh tự diệt nhưng cũng đặt lên người hắn không biết bao nhiêu là kỳ vọng.

Nhưng cho dù hắn có đạt tới mức nào đi nữa thì Nguyên Thiên Y cũng không thể nhìn thấy được nữa rồi.

Lạc Bắc cúi thấp đầu nhìn thanh phi kiếm màu hồng, mà hai mắt hơi nhòa đi.

.....

- Bắc Minh vương là một người rất thông tuệ. Ngoại trừ chủ nhân ra, ta chưa từng thấy nhân vật nào trác tuyệt như thế. Chỉ có điều, lão gánh vác rất nhiều thứ cho nên phần lớn mọi người không hiểu được suy nghĩ của lão.

Lúc này, lão Triệu Nam hiểu được tâm trạng của Lạc Bắc nhưng cũng biết hắn sẽ hiểu bản thân cần phải làm những gì. Tuy nhiên có mấy điều, lão cảm thấy cần phải nói rõ cho Lạc Bắc:

- Lão đã dốc hết sức giúp thiếu chủ. Mặc dù thiếu chủ có khả năng đoán được tin tức của ta ở đây là do lão cố tình thả ra. Nhưng lão làm vậy là có ý của lão. Hơn nữa, hiện tại, kết quả thiếu chủ cũng đã thấy. Cho nên ta hy vọng thiếu chủ đừng có nghĩ xấu cho lão.

- Ta biết. - Lạc Bắc hít một hơi thật sâu rồi từ từ gạt đầu:

- Ta nợ lão và núi Chiêu Diêu. Sau này, nếu có chuyện gì cần giúp, ta nhất định sẽ dốc hết sức.

371. Chương 346: Cơ Hội Trong Một Ngày Một Đêm

- Thật ra Bắc Minh vương bày ra chuyện này còn có dụng ý của nó. Lão cũng không muốn có chuyện gì bất ngờ mà giết chết Kỳ Liên Liên Thành. - Lão Triệu Nam nhìn Lạc Bắc mà nói:

- Trên thực tế, lão thực sự không mong có thể giết được Kỳ Liên Liên Thành. Lão sắp xếp để cho ta gặp thiếu chủ cũng là vì ta biết được chuyện mà rất ít người biết.

- Ta là một trong số rất ít người biết cách đối phó với Hạo Thiên kính. Hơn nữa, ta còn biết được cái pháp bảo có thể đối phó được với nó đang ở đâu. - Sau khi nói xong câu đó, lão Triệu Nam lại nhìn thanh phi kiếm trong tay hắn:

- Thanh phi kiếm này được chủ nhân sử dụng chân nguyên luyện thành. Có lẽ ngoại trừ hai thanh song kiếm của Nga Mi ra thì thế gian không còn thanh phi kiếm nào có cấp bậc như vậy nữa. Nếu thiếu chủ dùng thanh phi kiếm này tu luyện tới bản mệnh kiếm nguyên rồi dùng chân nguyên rèn giữa thì cũng có thể phá hủy được. Nhưng thời gian đã không còn kịp nữa rồi. Kỳ Liên Liên Thành sử dụng Thể thân thần ngẫu trốn thoát, sẽ không mất nhiều thời gian để hồi phục tu vi. Cho nên, thiếu chủ chỉ còn cách sử dụng Ly thiên thần mang mới có thể phá được Hạo Thiên Kính. Nếu không, cho dù tu vi của thiếu chủ có cao hơn Kỳ Liên Liên Thành thì cũng không phải là đối thủ của gã.

- Ly Thiên thần mang là thứ pháp bảo như thế nào?

Mặc dù hai tay vô cùng lạnh, nhưng tâm trạng của Lạc Bắc cũng trở nên cứng cõi hơn nhiều. Trước mắt, lão Triệu Nam và nhiều người xung quanh nhắc cho hắn nếu không đối phó được với Kỳ Liên Liên Thành thì sẽ mất hết công sức của những người vì hắn. Cho nên hiện tại không phải nghĩ hay muốn người khác có thể làm được gì cho mình mà là mình có thể làm gì cho họ.

- Ly Thiên thần mang được luyện chế cùng với Hạo Thiên Kính. - Lão Triệu Nam nhìn Lạc Bắc rồi nói:

- Năm đó, Trường Mi chân nhân sau khi luyện chế được Hạo Thiên kính liền cảm nhận được sự mạnh mẽ của nó. Ngài sợ Hạo thiên kính rơi vào tay tà đạo nên mới luyện thêm Ly Thiên thần mang. Ly Thiên thần mang không phải là pháp bảo có lực công kích mạnh nhưng giống như nước có thể dập lửa, trong Ly Thiên thần mang có một thứ chuyên dùng để phá Hạo thiên kính. Chỉ cần sử dụng nó để đối phó với Hạo Thiên kính thì cả hai cái sẽ tan rã như tuyết đọng.

- Cả hai cùng tan vỡ? - Lạc Bắc hơi bất ngờ, ngừng đầu lên hỏi.

- Bản thân Ly Thiên thần mang chính là vật chuyên dùng để đối phó với Hạo Thiên kính. Nếu như Hạo Thiên kính không còn thì Ly Thiên thần mang cũng mất đi tác dụng. - Lão Triệu Nam gật đầu, nói với khẩu âm độc đáo của người Miêu.

- Vậy Ly Thiên thần mang đang ở đâu?

- Nó ở Đại Tự tại cung.

- Đại Tự tại cung?

Lạc Bắc nở nụ cười khổ. Bởi vì hắn biết rõ Đại Tự tại cung không đứng về phía mình. Mà đó cũng không phải là một nơi dễ đối phó.

- Tại sao cái pháp bảo đó lại ở Đại Tự Tại cung?

- Lúc trước, sau khi Trường Mi chân nhân của Nga Mi luyện chế ra hai cái pháp bảo này liền giao Ly Thiên thần mang cho Thập Diệp tôn giả bảo quản. Khi đó, dụng ý của người đó là chẳng may Nga Mi xảy ra chuyện gì, Hạo Thiên Kính rơi vào tay đồ đệ gian tà thì Thập Diệp Tôn giả có thể dùng Ly Thiên thần mang để hủy diệt Hạo Thiên kính. - Lão Triệu Nam nói hết sức chậm rãi.

- Sau đó, Nga Mi thật sự xảy ra chuyện... Bốn trăm năm trước, trong trận chiến với U Minh huyết ma tại Kim Đỉnh, gần như toàn bộ nhân vật có tu vi cao của Nga Mi bị chết. Ngay cả Hạo Thiên kính cũng bị biến mất. Chỉ có điều, Trường Mi chân nhân không thể ngờ được rằng, dòng dõi của Diệp tôn giả cũng vì cái pháp bảo đó mà gặp tai họa. Sau đó, không biết vì sao mà Hạo Thiên kính lại rơi vào tay Huống Vô Tâm. Lúc trước, tu vi của Huống Vô Tâm cũng không cao tới mức như thế này, nên sợ có người dùng cái

pháp bảo kia đối phó với mình cho nên y tìm cách điều tra vị trí của Ly Thiên thần mang rồi âm thầm loại bỏ dòng dõi Thập Diệp tôn giả, chiếm lấy Ly Thiên thần mang.

Lạc Bắc cảm thấy hơi khó hiểu mà hỏi:

- Vậy tại sao cái pháp bảo đó lại ở Đại Tự Tại cung?

- Đó là do Huống Vô Tâm không cam lòng chịu ở dưới Hoàng Vô Thần. Đối với người như y thì chuyện đánh với Hoàng Vô Thần là niềm vui. Nếu chỉ dựa vào một mình y thì không thể nào làm lung lay thế lực của Hoàng Vô Thần. Cho nên, những năm qua, y đã dựa vào Đại Tự Tại cung, dựa vào Trần Thanh Đế để lôi kéo rất nhiều thế lực. - Lão Triệu Nam nói tiếp:

- Trước kia vì để liên minh với Trần Thanh Đế, để thể hiện thành ý của mình, Huống Vô Tâm liền giao Ly Thiên thần mang cho Trần Thanh Đế. Ý của y đó là nếu ngày nào đó, y phá hoại hiệp ước, Trần Thanh Đế có thể dùng nó để đối phó với y. Lúc trước, y và Trần Thanh Đế còn chưa có được thế lực như thế này, tu vi cũng chưa cao như vậy. Hạo Thiên Kính có thể nói là vật để mà y dựa vào. Nhưng tu vi của Huống Vô Tâm khi đó không bằng bây giờ... Lúc này, y giao Hạo Thiên Kính cho Nam Ly Việt nhưng không ngờ nó lại rơi vào tay của Kỳ Liên Liên Thành. Có lẽ bản thân y cũng không ngờ được chuyện đó nhưng ta thấy với tu vi của y đã không cần phải dựa vào Hạo Thiên Kính. Nếu không, cho dù Nam Ly Việt có trung thành với y tới mấy, thì y cũng không giao nó cho Nam Ly Việt.

- Với phong cách của Huống Vô Tâm, trước đây làm sao mà y lại dám giao một thứ có thể uy hiếp tới mình cho Đại Tự Tại cung? - Lạc Bắc trầm ngâm một chút rồi lên tiếng tiếp:

- Cho dù muốn liên kết với người khác thì y cũng không nên dùng cách thức như vậy.

- Thiếu chủ nói đúng. Huống Vô Tâm thực sự là người như thế. - Ánh mắt của lão Triệu Nam có chút vui mừng. Càng ngày, lão càng thấy được Lạc Bắc có chút giống với Nguyên Thiên Y. Có lẽ không lâu nữa, hẳn thật sự có thể trở thành một nhân vật như Nguyên Thiên Y. Sau khi gật đầu xong, lão lại giải thích với Lạc Bắc:

- Sở dĩ, Huống Vô Tâm yên tâm giao Ly Thiên thần mang cho Trần Thanh Đế đó là vì bọn họ không biết cách sử dụng Ly Thiên Thần Mang.

- Có pháp quyết độc đáo điều khiển Ly Thiên thần mang? - Một tia sáng lóe lên trong mắt Lạc Bắc.

- Đúng vậy. - Lão Triệu Nam gật đầu:

- Nếu không có pháp quyết đặc biệt để điều khiển thì cơ bản không thể sử dụng được Ly Thiên thần mang, chẳng thể đối phó được với Hạo Thiên Kính.

- Tại sao ngươi lại biết được điều này? - Lạc Bắc hơi kinh ngạc nhìn lão Triệu Nam. Hắn không hỏi lão có biết cái pháp quyết đó không mà lại đi hỏi câu đó.

Bởi vì hắn biết, lão Triệu Nam nhất định biết pháp quyết điều khiển Ly Thiên thần mang. Nếu không, lão Triệu Nam cũng chẳng nói với hắn muốn phá Hạo Thiên kính phải dùng Ly Thiên Thần mang. Hắn chỉ bắt ngờ ở chỗ, cái bí mật này người bình thường không biết đúng là như lời lão Triệu Nam nói lúc đầu.

Ai có thể ngờ được Huống Vô Tâm lại đứng cùng một chiến tuyến với Đại Tự Tại cung có thực lực ngang hàng với Thục Sơn và núi Chiêu Diêu? Ai có thể ngờ được vì để cướp lấy cái pháp bảo uy hiếp bản thân mình, Huống Vô Tâm từng diệt cả dòng dõi của Thập Diệp tôn giả?

- Ta là truyền nhân của Thập Diệp tôn giả?

....

Chẳng trách lão Triệu Nam lại tu luyện pháp quyết Mật tông.

Câu trả lời của lão Triệu Nam khiến cho Lạc Bắc có phần khiếp sợ nhưng nó cũng hết sức đơn giản.

Lão nhìn Lạc Bắc rồi nói nhỏ:

- Thập Diệp tôn giả cũng không có cái gì đặc biệt. Sư phụ của ta chính là Liên Sinh tôn giả... Khi Huống Vô Tâm cho người tiêu diệt dòng dõi của Thập Diệp tôn giả, đúng lúc chủ nhân đi qua nên cứu được ta. Vì

vậy mà ta mới tới được La Phù. Trong những năm qua, ta dốc sức đã điều tra được ai đứng sau hạ độc thủ và vị trí của Ly Thiên Thần mang.

Lạc Bắc hít một hơi thật sâu rồi từ từ thở ra.

Lúc này, hắn bắt chợt lại nghĩ tới sự phụ của mình. Hơi ngửa lên nhìn bầu trời đêm, Lạc Bắc cất lời:

- Bản thân mình cho dù có mạnh nhưng cũng không coi người khác như con kiến mà tùy ý dẫm đạp... Đây là sự khác biệt của sự phụ với bọn họ... Cho nên đám người chỉ muốn một mình độc tôn đó thực sự không muốn để cho người như sự phụ có mặt trên đời.

Nghe thấy câu nói của Lạc Bắc, lão Triệu Nam nhếch miệng cười nói:

- Đúng vậy. Đám người tự nhận ở trên cao đó luôn muốn người khác phải theo ý của mình, để mặc cho chúng thao túng. Nhưng có người đã nói một câu mà ta cảm thấy rất có lý đó là “trên đời này luôn có những người không chấp nhận làm theo ý người khác để mà sống. Vì vậy mà những kẻ đó không thể nào bao trùm chúng sinh một cách thực sự được.”

- Trên đời này luôn có những người không chấp nhận làm theo ý người khác để mà sống... - Lạc Bắc nghe thấy câu đó liền không nhịn được hỏi lão Triệu Nam:

- Câu đó là do ai nói?

372. Chương 347: Ngàn Dặm Giết Chóc

Lão Triệu Nam cười cười:

- Câu nói đó là của Bắc Minh vương đã nói vào bốn mươi năm trước khi đang bảo vệ núi Chiêu Diêu.

Lạc Bắc trầm ngâm một lúc không nói gì. Tuy nhiên ánh mắt của hắn lại càng thêm kiên nghị. Đột nhiên hắn lên tiếng nói với lão Triệu Nam:

- Cho dù biết Ly Thiên Thần Mang ở Đại Tự Tại cung thì với thực lực của họ, chỉ sợ ta khó có thể lấy được nó ra.

- Trước kia đúng là rất khó. Nhưng hiện tại không phải không có cơ hội. - Lão Triệu Nam nhìn Lạc Bắc, sắc mặt cũng trở nên trang nghiêm:

- Thiếu chủ có một ngày một đêm. Kỳ Liên Liên Thành sử dụng Thể thân thần ngẫu trốn thoát, chân nguyên và tu vi không bị giảm quá lớn. Nếu như y cướp được một cái thân thể thích hợp, với tu vi của y thì chỉ cần một ngày, một đêm là có thể làm cho hồi phục lại tu vi trước kia, thì triển pháp thuật không có gì đáng ngại. Trong khoảng thời gian đó, nếu ẩn giấu thật tốt thì cũng đủ cho thiếu chủ tới Đại Tự Tại cung.

- Mặc dù cao thủ của Đại Tự Tại cung có rất nhiều nhưng với thực lực của thiếu chủ thì thực sự uy hiếp được cũng chỉ có Trần Thanh Đế và hai vị sư thúc Phương Tam Bình và Hàn Vô Kỵ của y. Với ba người đó và số cao thủ của Đại Tự Tại cung, thiếu chủ muốn tiến vào đó rất khó. Có điều, hiện tại, Huống Vô Tâm đang phát động phản lại Côn Luân... Có lẽ Đại Tự Tại cung có nhiều người theo y tới Côn Luân. Mà hiện tại cũng là thời điểm Côn Luân yếu kém nhất. Kỳ Liên Liên Thành cũng có thể không biết Đại Tự Tại cung đối phó được với Hạo Thiên kính. Cho nên hiện tại chính là thời điểm tốt nhất để lấy Ly Thiên Thần mang. Thiếu chủ không phải không có cơ hội.

Lão Triệu Nam biết với tính của Lạc Bắc chỉ cần có cơ hội, chắc chắn hắn sẽ tới Đại Tự Tại cung. Cho nên lão chỉ cần phân tích tình hình với Lạc Bắc. Còn Lạc Bắc cũng chẳng quan tâm tới việc Côn Luân đang dậy động phản loạn ở Côn Luân như thế nào. Bởi vì chuyện thắng thua giữa Huống Vô Tâm và Hoàng Vô Thần không liên quan nhiều tới Lạc Bắc. Điều hắn phải vượt qua lúc này đó là Kỳ Liên Liên Thành.

Cho nên trầm ngâm một lúc, Lạc Bắc liền ngẩng đầu lên, nhìn lão Triệu Nam rồi nói:

- Trước tiên ngươi cứ quay về núi Chiêu Diêu chờ ta. Chờ sau khi ta tới Đại Tự Tại cung sẽ quay lại đón ngươi.

- Được. - Lão Triệu Nam không phản đối chỉ nở nụ cười toe toét:

- Ta sẽ ở núi Chiêu Diêu chờ thiếu chủ về.

Lạc Bắc nhìn theo bóng của lão Triệu Nam và Kim Hồ từ từ khuất vào bóng đêm.

Mọi chuyện đã nói xong. Trong tình cảnh như thế này, cho dù lâu ngày mới gặp lại nhưng cả hai cũng chẳng biết nói gì hơn. Hơn nữa, lão Triệu Nam gặp được Lạc Bắc. Cho dù tu vi của hắn có thể nào nhưng hắn có thể tới được đây cộng với những chuyện đã làm cũng đủ khiến cho lão Triệu Nam cảm thấy vui mừng.

Lạc Bắc cũng không nói gì thêm. Thời gian hết sức gấp rút, còn quá nhiều chuyện để làm.

Bắc Minh vương ra khỏi núi, cho dù không giết được Kỳ Liên Liên Thành nhưng cũng đánh nát được thân thể của gã. Mà vào lúc này, Huống Vô Tâm đang phát động nổi loạn ở Côn Luân nên hiện tại chính là thời điểm mà Côn Luân yếu nhất.

- Hiện tại đúng là cơ hội của chúng ta.

Nhìn bóng của lão Triệu Nam từ từ lặn vào bóng đêm, Lạc Bắc chậm chậm quay người nói với Đông Bất Cố:

- Trước kia chúng ta vẫn luôn chỉ ở thế “ thủ ”. Hiện tại chính là lúc chúng ta có thể chủ động tấn công.

- Người muốn ta làm gì?

Đông Bất Cố chẳng hề do dự hỏi Lạc Bắc. Tiếp xúc càng nhiều với Lạc Bắc, Đông Bất Cố càng phát hiện sự khác biệt của hắn với những người khác, đồng thời càng làm cho gã thêm tin tưởng rằng cũng chỉ có Lạc Bắc mới có thể sánh được với Kỳ Liên Liên Thành, chống lại Côn Luân. Hơn nữa, bây giờ thật sự không có việc gì để làm. Cho nên, mặc dù nhìn Đông Bất Cố trong bóng đêm vẫn tao nhã như trước nhưng trong lời nói lại có chút gì đó sát phạt hơn.

- Ta nhờ người bảo đảm an toàn cho lão trở về núi Chiêu Diêu. - Lạc Bắc nhìn về phía lão Triệu Nam vừa mới biến mất mà nói với Đông Bất Cố:

- Ta biết núi Chiêu Diêu đã có sự sắp xếp nhưng ta vẫn phải bảo đảm an toàn tuyệt đối cho lão. Nếu như có thể, ta không muốn để cho người ta biết hướng đi của chúng ta, thậm chí ta cũng không muốn ai biết hướng đi của họ.

- Không thành vấn đề. Chuyện này không có gì cả. - Đông Bất Cố gật đầu:

- Cứ để tay ta giúp người làm việc đó cũng được. Còn về phần Đại Tự Tại cung, ta để Nguyệt Ẩn đi theo người. Việc giết người có lẽ ta không thua y nhưng muốn đi ăn trộm đồ thì ta lại kém hơn.

- Chúng ta cũng đi với Đông công tử. - Vân Viện cũng lên tiếng nói với Lạc Bắc.

Nàng biết với tu vi của các nàng cũng không thể giúp gì cho Lạc Bắc. Hơn nữa, còn cản trở tay chân của hắn. Chuyện quan trọng hơn, nàng cũng hiểu được dụng ý của Đông công tử... Các nàng đi theo Đông công tử có thể đánh lạc hướng Lạc Bắc không tới Đại Tự Tại cung.

- Ta và người cùng tới Đại Tự Tại cung. Nếu Trần Thanh Đế và hai vị sư thúc của y cũng ở Đại Tự Tại cung thì có thêm Nguyệt Ẩn, cho dù bị phát hiện, tỷ lệ thành công cũng lớn hơn một chút. - Nạp Lan Nhược Tuyết nói với Lạc Bắc.

Nhìn Lạc Bắc bình tĩnh nhưng hơi liếc mắt về phía tiểu Trà, Nạp Lan Nhược Tuyết cũng hiểu được hắn muốn để tiểu Trà và tiểu Ô Cầu đi theo lão Triệu Nam trở về núi Chiêu Diêu. Nhưng nhìn ánh mắt của tiểu Trà, Nạp Lan Nhược Tuyết biết nàng không muốn về đó. Mà Lạc Bắc cũng nhận ra điều đó cho nên hắn cũng không bảo tiểu Trà theo lão Triệu Nam về núi Chiêu Diêu. Nhưng hiển nhiên, Lạc Bắc cũng lo lắng cho sự an toàn của tiểu Trà. Mà vào lúc này, tiểu Trà cũng hiểu được suy nghĩ của hắn nên cảm thấy thật sự khó nghĩ... Nàng không muốn rời xa Lạc Bắc, nhưng lại sợ trở thành gánh nặng của hắn. Nhìn ánh mắt của một thiếu nữ trong trắng giống như tờ giấy, Nạp Lan Nhược Tuyết có chút thương tiếc. Bởi vì cùng là thiếu nữ Yêu tộc, hơn nữa trước đây Nạp Lan Nhược Tuyết cũng giống như tiểu Trà, không hề có bằng hữu trên thế gian. Vì vậy mà nàng có thể hiểu được tâm trạng của tiểu Trà. Nàng cũng không muốn một thiếu nữ như vậy bị rơi vào cảnh đánh giết... Con người khi còn sống không sợ chết, chỉ sợ bản thân không thể làm được chuyện mình thích, không được ở một chỗ với người mình thích. Từ sau khi bỏ chiếc khăn

xanh xuống, Nạp Lan Nhược Tuyết đã hiểu được rất nhiều điều. Cho nên sau khi nói xong câu đó, Nạp Lan Nhược Tuyết cũng nói nhỏ:

- Tiểu Trà đi cùng với chúng ta tới đó. Vừa hay ta có một vài pháp thuật có thể để cho nàng tu luyện.

Tiểu Trà có phần kinh ngạc. Thấy Lạc Bắc gật đầu, nàng không giấu được sự vui sướng, hai gò má trắng muốt liền ửng đỏ. Nàng chỉ liếc mắt nhìn Nạp Lan Nhược Tuyết nhưng cũng hiểu được tâm ý của đối phương.

- Cảm ơn. - Tiểu Trà thầm nói trong lòng. Mặc dù vào lúc này, bóng đêm càng lúc càng tối thêm nhưng nhìn Lạc Bắc, Nạp Lan Nhược Tuyết và Đông Bất Cố, tiểu Trà không hề có cảm giác cô đơn như trước.

- Cẩn thận. Ta đi trước một bước, mở đường cho các người. - Đông Bất Cố mỉm cười vỗ vai Lạc Bắc:

- Có điều người có thể đối y phục cho ta hay không? Bộ hồng bào này của ta thấy dường như cũng được.

- Không biết có chuyện gì? Kỳ Liên Liên Thành sư huynh chẳng lẽ còn chưa gặp Lạc Bắc?

Trong một ngôi vọng lâu của thành Cổ Châu, tại một chỗ âm u, hai tên đệ tử Côn Luân càng lúc càng kinh ngạc. Tấm đạo bào của hai tên đệ tử Côn Luân có thể thay đổi màu sắc theo hoàn cảnh chung quanh và còn có thể che giấu khí tức của chúng. Vào lúc này, cả hai người đang ngồi trên mái của vọng lâu, màu sắc của tấm áo giống hệt với xung quanh khiến cho cả hai như những bóng ma. Hai tấm đạo bào của hai tên đệ tử Côn Luân có tên là Bách Sắc độn ẩn pháp y. Được mặc hai tấm đạo bào này thì rõ ràng hai tên đệ tử Côn Luân là người có cấp bậc cao trong Thanh Ti.

Lúc trước, hai tên đệ tử Côn Luân đã nhận được tin thần tượng của mình là Kỳ Liên Liên Thành đã tiến vào Cổ Châu. Hơn nữa, thông qua những cột sáng lúc trước, bọn họ cũng biết Lạc Bắc đã tiến vào Cổ Châu.

Mặc dù sau đó không nhận được tin nữa nhưng đó cũng là chuyện bình thường. Bởi vì Kỳ Liên Liên Thành đã tới đây thì cơ bản không cần phải truyền tin.

Nhưng từ vị trí của họ thì ngoại trừ một vầng sáng màu xám ra, cơ bản không thấy vô số những tia sáng hay dấu hiệu dấu pháp trên quy mô lớn.

Chẳng lẽ Kỳ Liên Liên Thành đã giải quyết được Lạc Bắc?

Điều này dường như không có khả năng. Vào lúc này, trong suy nghĩ của đám đệ tử Côn Luân thì Lạc Bắc cũng là một nhân vật nặng ký. Một người lợi hại như Lạc Bắc không thể nào không có sức phản kháng.

373. Chương 348: Lão Bất Tử Của Đại Tự Tại Cung

Chẳng lẽ, sư huynh Kỳ Liên Liên Thành... Không thể! Tu vi của Kỳ Liên Liên Thành cao như vậy, hơn nữa cũng không tới đây một mình. Chẳng lẽ trên đời này có một người lạng lẹ giết chết được cả trăm người tu đạo có tu vi Kim Đan hậu kỳ và bốn năm người Nguyên Anh kỳ?

Vào lúc này hai tên đệ tử Côn Luân rất muốn chạy tới để xem có chuyện gì xảy ra. Nhưng mệnh lệnh của Kỳ Liên Liên Thành khiến cho họ cố gắng kìm chế suy nghĩ đó. Bởi vì chẳng may nếu có con cá nào lọt lưới theo vị trí của họ mà họ không phát hiện ra được thì hậu quả sẽ không thể lường nổi.

Nhưng hiện tại trong tầm mắt của họ thực sự không hề có một con cá nào... Trong ánh mắt khiếp sợ của mình, cả hai người phát hiện ra một làn pháp lực dao động đang ập tới thành Cổ Châu. Hiện ra trong tầm mắt của hai người là một nam tử trẻ tuổi áo trắng tản ra sát khí lạnh thấu xương mà phía sau là một đám nữ tử cũng vận áo trắng..nhưng người đó toàn bộ đều là đệ tử Từ Hàng Tĩnh Trai.

Lạc Bắc! Không ngờ hắn vẫn còn sống?

Trong sự khiếp sợ, hai gã đệ tử Côn Luân nảy ra phản ứng đầu tiên đó là phóng ra ánh sáng màu vàng để truyền tin. Nhưng khi họ vừa mới phóng ra, trong phạm vi mấy trăm dặm cũng vọt lên những tia sáng không cần tới bọn họ. Kỳ Liên Liên Thành đã bố trí rất nhiều người tu đạo nên nhanh chóng phát hiện ra những người này.

Bởi vì những người đó cơ bản không chỉ muốn tới thành Thiên Nhất mà là tiến tới với một thứ khí thể dữ dội, đánh chết những người tu đạo được Kỳ Liên Liên Thành bố trí.

Trong lúc nhất thời, cảnh tượng thật sự hết sức rung động.

Toàn bộ xung quanh tòa thành Thiên Nhất đều rung chuyển. Mà đám đệ tử Từ Hàng Tĩnh Trai dưới sự dẫn dắt của nam tử áo trắng cơ bản chỉ cần phải hiện ra người tu đạo nào thì lập tức tấn công mãnh liệt.

Một làn sương máu nở rộ trong thành Thiên Nhất.

- Có chuyện gì đã xảy ra? - Hai tên đệ tử Côn Luân chưa từng nghĩ sẽ có cảnh này... Lạc Bắc vốn vẫn bị họ đuổi giết vậy mà bây giờ lại dùng cách thức như vậy để tiêu diệt đối thủ của mình.

Trực giác của hai tên đệ tử Côn Luân cho biết mình không phải là đối thủ của Lạc Bắc và đám người Từ Hàng Tĩnh Trai. Nhưng trong lúc cả hai đang suy nghĩ xem nên ở lại hay bỏ trốn thì một cái bóng trong suốt đã xuất hiện gần họ... Cái bóng đó cũng không phải là Nguyệt Ân, tu vi cũng kém hơn, cách thức che giấu khí tức cũng không bằng nhưng so với hai tên đệ tử Thanh Ti thì mạnh hơn nhiều. Hơn nữa, y xuất hiện cũng nắm rất đúng thời điểm khi mà cả hai tên đệ tử Thanh Ti đang rung động, sự chú ý đang bị thu hút. Cho nên, khi hai tên đệ tử phản ứng thì đã không còn kịp nữa. Hai tia sáng đã xuyên vào lưng hai người, chui vào trong cơ thể, cắt đứt tâm mạch của họ.

Cùng một thời gian...xuất hiện trong ngôi thành còn có vài cái bóng trong suốt như vậy.

Tình trạng chém giết cũng không dừng lại ở thành Thiên Nhất mà hướng thẳng về phía Trạm Châu Trạch Địa.

Giết chóc trong vòng ngàn dặm khiến cho rất nhiều môn phái theo Kỳ Liên Liên Thành bị nhỏ tận gốc.

.....

Vào lúc mà máu tanh bốc lên ở thành Thiên Nhất thì Lạc Bắc mặc áo bào đỏ thẫm lại yên lặng rời đi.

Nam tử trẻ tuổi mặc đạo bào trắng cũng không phải là hắc mà là Đông Bất Cố. Nhưng cho dù là Đông Bất Cố hay là hắc thì đây cũng là lần đầu tiên Lạc Bắc thực sự phản kích....

Trong đêm nay, bốn trăm năm sau khi Huống Vô Tâm phát động trận chiến với U Minh huyết ma tại Kim Đỉnh, lần đầu tiên giới tu đạo xuất hiện hai trận đại chiến.

Lạc Bắc hiểu được rất nhiều chuyện, cũng từ thế ẩn nấp bắt đầu chuyển sang phản kích. Kỳ Liên Liên Thành dẫn theo mấy trăm người tu đạo có tu vi cao đều đã chết bên ngoài thành Thiên Nhất. Mà lực lượng được y bố trí gần đó cũng bị Lạc Bắc tiêu diệt hơn nửa. Hơn nữa, trong một đêm còn có sáu môn phái đi theo Kỳ Liên Liên Thành mà bị nhỏ tận gốc.

Mặc dù Côn Luân thống trị thiên hạ đã hơn trăm năm nhưng bình thường những người tu đạo có quyền thế không thể tưởng tượng được trên thế gian. Nhưng một số phái nhỏ mà nói thì một người tu đạo Kim Đan hậu kỳ đã rất hiếm... Cho dù trong Côn Luân người tu đạo Kim Đan hậu kỳ không đáng là gì nhưng trên thực tế số lượng người như vậy trên thế gian không phải tìm đâu cũng ra được.

Hơn nữa, sau trận Đại Đông sơn cộng với trận chiến hôm nay, thế lực của Kỳ Liên Liên Thành trên thế gian đã tổn thất hơn nửa. Trừ khi Côn Luân phái thêm người tới, nếu không cho dù cho Kỳ Liên Liên Thành thêm thời gian, y cũng không thể nào lôi kéo được nhiều lực lượng tới vậy.

Hơn nữa, do Lạc Bắc bắt đầu phản kích không hề e ngại cho nên một chút khủng hoảng cũng bắt đầu xuất hiện trong các huyền môn. Đường như tới lúc này, bọn họ mới nhớ tới La Phù là một môn phái có thù sẽ báo.

Cho dù Nguyên Thiên Y mất đi nhưng Lạc Bắc cũng không phải là một đứa bé để mặc cho người khác ức hiếp.

.....

- Người phải nhanh lên một chút. Người chỉ có thời gian hai nén hương mà thôi.

Nguyệt Ân nói nhỏ với Lạc Bắc:

- Nếu Trần Thanh Đế có ở đây, nhiều lắm ta chỉ có thể giữ được hai nén hương. Nếu Trần Thanh Đế không có mặt ta có thể giữ được nhiều hơn rồi sau đó bọn chúng sẽ hiểu ra đây là kế diệu hổ ly sơn. Cho nên người chỉ có được thời gian hai nén hương là tương đối an toàn.

Lạc Bắc gật đầu. Hắn cẩn thận nhìn qua tấm bản đồ trong tay. Tấm bản đồ này được lão Triệu Nam đánh dấu hết sức cẩn thận. Mà theo tấm bản đồ thì cách chỗ của họ còn cách trận pháp phòng ngự của Đại Tự Tại cung gần mười dặm. Nhưng đối mặt với một môn phái có thực lực như Thực Sơn, Lạc Bắc cũng không dám coi thường. Hắn cố gắng kìm nén chân nguyên trên người giảm tới mức thấp nhất, ngay cả máu huyết chảy trong người cũng giảm tới mức thấp nhất.

- Nhớ kỹ, bắt đầu từ bây giờ có thời gian hai nén hương.

Nguyệt Ẩn gật đầu, hít một hơi thật sâu rồi sau đó hơi thở của lão cũng biết mất, lặng lẽ bay vút về phía trước.

.....

Ánh trăng vàng vạc trải dài trên cát vàng, chiếu rọi cả lên phía trên Đại Tự Tại cung.

Người bình thường trong thế gian cho dù có đi vào đây cũng không hề nghĩ tại cái nơi này lại là một nơi lâu các xây dựng san sát.

Trong Đại Tự Tại cung, tại một nơi gần với khu đất trung tâm có một cái hồ hình trăng lưỡi liềm được vài dòng suối đổ nước vào. Mà ở một chỗ gần với hồ nước có một gốc cây bồ đề. Tán lá của nó bao phủ một phạm vi phải tới mười trượng. Trên chạc cây không ngờ được xây dựng một ngôi lầu hai tầng.

Ngôi lầu hai tầng được xây dựng bằng ngọc xanh đỏ là chỗ ở của Phương Tam Bình - Sư thúc của Trần Thanh Đế.

Cơ bản, mỗi một môn phái tích lũy ngàn năm đều có một vài lão bất tử. Mà Phương Tam Bình chính là một lão bất tử của Đại Tự Tại cung.

Phương Tam Bình đã ở Đại Tự Tại cung gần ba trăm năm cho nên thật ra rất nhiều đệ tử không biết lão bao nhiêu tuổi. Mà có lẽ do ở Đại Tự Tại cung quá lâu cho nên từng ngọn cây cỏ trong nơi đây cũng không ai tưởng tận bằng lão.

Từ lúc Trần Thanh Đế liên kết với Huống Vô Tâm đã bẩm báo với lão. Hơn nữa, đối với Phương Tam Bình mà nói thì Trần Thanh Đế thật sự là đệ tử kiệt xuất nhất trong mấy trăm năm qua của Đại Tự Tại cung. Cho nên vào lúc này, Phương Tam Bình cũng không để ý tới những việc xảy ra bên ngoài. Lão chỉ điều chỉnh cho hơi thở và chân nguyên giảm xuống mức thấp nhất... Bởi vì đối với lão mà nói thì chỉ cần còn mình và Hàn Vô Kỳ, cho dù Trần Thanh Đế có đúng hay không, Đại Tự Tại cung vẫn có vốn để cho người ta phải e ngại, không đến nỗi thua không còn mảnh giáp. Cho nên dù sao, lão cũng muốn sống lâu hơn một chút.

.....

Đại Tự Tại cung nằm trong hoang mạc. Hơn nữa bọn họ hành sự rất khiêm tốn cho nên mấy trăm năm qua hết sức yên tĩnh. Mà trận pháp Đại Hóa Tự Tại Thiên cũng là một cái trận pháp huyền ảo. Người bình thường cơ bản không thể vào được. Cho nên mặc dù có nhiều đệ tử tuần tra nhưng bọn họ vẫn hết sức bình thản, không hề nghĩ có người nào đó len vào trong.

Vài tên đệ tử lướt về phía một ngôi đền, tuy nhiên ở chính ngôi đền đó, Nguyệt Ẩn đang đứng lặng lẽ như một bóng ma. Tu vi và phương pháp ẩn giấu của y đã vượt qua sự dự đoán của Lạc Bắc. Vào lúc này, hơi thở của y không ngờ lại hòa vào với làn gió xung quanh.... Thứ pháp thuật độc đáo đó cho dù là Lạc Bắc cũng phải cách gần mười trượng mới có thể phát hiện ra được.

Hơn nữa, lúc này, Nguyệt Ẩn di chuyển cực nhanh. Người đệ tử của Bán Diện Thiên ma di chuyển như một bóng ma không hề có tiếng động. Trong quá trình đó, y còn liên tục quan sát và cảm nhận xung quanh. Đường đi của y hoàn toàn tránh được đám đệ tử có tu vi tương đối cao.

374. Chương 349: Sát Khí Vô Hình

Mục đích của Nguyệt Ẩn chính là một ngôi lầu đỏ thắm trong Đại Tự Tại cung. Nằm ở phía đông của Đại Tự Tại cung, ngôi lầu bảy tầng đỏ thắm chính là chỗ cất Ly Thiên Thần mang của Đại Tự Tại cung. Mặc dù nhiệm vụ của Nguyệt Ẩn chỉ là thu hút một số nhân vật có tu vi cao, dẫn bọn họ ra ngoài để cho Lạc Bắc lên vào để lấy trộm. Nhưng đây là nếu Nguyệt Ẩn bị người của Đại Tự Tại cũng phát hiện. Còn nếu không bị phát hiện thì Nguyệt Ẩn sẽ lấy luôn Ly Thiên Thần Mang giao cho Lạc Bắc.

Dù sao thì đây cũng là mục đích cuối cùng của họ. Hơn nữa, y và Lạc Bắc đều xem tấm bản đồ đó.

Mặc dù không biết lão Triệu Nam làm cách nào để vẽ được tấm bản đồ này nhưng vị trí của Phương Tam Bình và mấy người như Trần Thanh Đế đều được đánh dấu màu vàng. Cho nên đường đi của Nguyệt Ẩn đều tránh xa cái cây bồ đề kia.

Nhưng khi Nguyệt Ẩn còn cách ngôi lầu bảy tầng khoảng trăm trượng, Phương Tam Bình đang ngồi nhắm mắt liền hơi hé ra:

- Không ngờ được bao nhiêu năm qua lại có người vào được.

Sau khi nói xong câu đó, hai tay Phương Tam Bình khẽ động khiến cho một tiếng rít vang lên. Trong nháy mắt, một tia sáng màu lam từ cửa sổ ngôi lầu của lão bắn ra ngoài xuyên qua khoảng cách mấy trăm trượng mà lao tới lưng Nguyệt Ẩn.

Nguyệt Ẩn đột nhiên biến mất rồi hiện ra cách năm trượng về bên trái. Ngay lập tức, y liền đẩy nhanh tốc độ, chạy ra ngoài Đại Tự Tại cung.

- Sao lại thế này?

Rất nhiều người của Đại Tự Tại cung sau khi phát hiện Phương Tam Bình ra tay nhưng ngay cả mấy tên đệ tử tới gần Nguyệt Ẩn vẫn không hề phát hiện ra bóng dáng của y... Bọn họ chỉ thấy một chút ánh sáng màu lam đánh lên trên ngọn núi khiến cho nó như bị phong hóa rồi biến thành bột phấn.

- A?

Phương Tam Bình hơi nhíu mày. Một lần pháp lực dao động cực mạnh từ dưới chân lão bốc lên. Dưới chân lão đột nhiên xuất hiện một trận lốc xoáy màu lam rồi lão vọt ra ngoài với tốc độ kinh người. Tốc độ phi độ của lão không ngờ còn nhanh hơn Nguyệt Ẩn nhiều.

Khi lão ra khỏi ngôi lầu một tia sáng màu lam lại lao về phía Nguyệt Ẩn. Nhưng tia sáng đó không đánh thẳng lên người Nguyệt Ẩn mà lại lao về phía trước mặt y. Kinh nghiệm đấu phép của lão có thể nói là khủng bố. Lão nắm thời gian hoàn toàn vượt qua khái niệm người tu đạo. Nếu Nguyệt Ẩn tiếp tục vọt về phía trước thì với tốc độ của y sẽ trúng phải tia sáng màu lam. Còn nếu Nguyệt Ẩn dừng lại hay thay đổi phương hướng khiến cho tốc độ chậm lại thì sẽ bị lão ngăn được.

Nét mặt của Nguyệt Ẩn vẫn bình tĩnh. Nhìn thấy y như sắp va chạm với tia sáng màu lam nhưng thân thể của y đột nhiên lại như xuất hiện một thứ lực lượng khiến cho tốc độ của y tăng lên nhanh hơn mấy lần khiến cho tia sáng màu lam của Phương Tam Bình phóng ra gần như sượt qua lưng mà không đánh trúng được Nguyệt Ẩn.

- A?

Phương Tam Bình không ngờ cái bóng người gần như trong suốt đó lại tránh được một đòn của mình. Hóa ra cái bóng trong suốt đó vẫn còn giữ lại một phần thực lực khiến cho sự phán đoán của lão sai lầm.

- Ảnh La Sát?

Phương Tam Bình không phải người thường, tới thời điểm này lão đã cảm nhận được thân phận của đối phương. Mặc dù không biết tại sao đệ tử của cái lão già ở Trại Châu Trạch Địa lại tới Đại Tự Tại cung

nhưng lão quyết không thể để cho người này quay về được. Nếu không tương lai, Đại Tự Tại cung chẳng khác gì một chỗ muốn ra thì ra muốn vào thì vào.

Cùng với lúc tấn công Nguyệt Ấn, trong tay của lão đã xuất hiện vài điểm sáng màu lam. Pháp lực dao động mãnh liệt từ trên người lão tấn ra cực mạnh khiến cho toàn bộ Đại Tự Tại cung bừng tỉnh. Nhưng vào lúc này, Phương Tam Bình cố gắng kìm nén không tiếp tục phóng mấy điểm sáng về phía Nguyệt Ấn.

Bởi vì khi Nguyệt Ấn sử dụng tốc độ kinh người bỏ chạy liên tục xuyên qua một vài khu vực kiến trúc. Mà những kiến trúc đó đối với Đại Tự Tại cung đều rất quan trọng khiến cho Phương Tam Bình vì e ngại nên không thể thoải mái thi triển một số pháp thuật có tính chất sát thương trên quy mô lớn.

“ Một gã Ảnh La Sát không ngờ lợi hại tới mức như vậy? Mà dường như y nắm rõ Đại Tự Tại cung như trong lòng bàn tay... Rốt cuộc thì y muốn làm gì? “

Ánh mắt của Phương Tam Bình tối sầm. Một vầng ánh sáng màu lam lóe lên sau lưng lão rồi trong nháy mắt ngưng tụ lại hai cái cánh dài... Rõ ràng hai cái cánh đó được ngưng tụ lại từ Nguyên khí hệ Thủy. Hai cái cánh như có những giọt nước rơi xuống vô cùng diễm lệ. Chỉ vỏn vẹn một cái, Phương Tam Bình đã bay về phía trước với một tốc độ gấp đôi.

Có điều trong khoảng một thời gian, hai người đuổi theo nhau, Nguyệt Ấn tránh né được phần lớn sự phát hiện của người Đại Tự Tại cung mà tới được bên cạnh trận pháp bảo vệ. Mà điều khiến cho ánh mắt của Phương Tam Bình trở nên nghiêm nghị đó là Nguyệt Ấn đột nhiên xuyên qua trận pháp rồi chạy ra bên ngoài.

“ Cái tên Ảnh La Sát của Trạm Châu Trạch Địa không ngờ lại còn hiểu rõ trận pháp bảo hộ của Đại Tự Tại cung như vậy? “

Phương Tam Bình hừ lạnh một tiếng, chân nguyên trong cơ thể nhanh chóng dao động rồi gần như trong nháy mắt, lão như một con chim ưng xuyên qua trận pháp bảo vệ của Đại Tự Tại cung mà lướt ra ngoài. Cũng trong quá trình này, thần thức và ánh mắt của lão vẫn tập trung vào cái bóng trong suốt đang di chuyển với tốc độ cực nhanh ở phía trước.

Cái bóng trong suốt đó cũng không vọt lên cao mà gần như dán dưới mặt đất, lách qua những cồn cát và vô số xương rồng. Nhìn tốc độ của Phương Tam Bình sau khi có thêm hai cái cánh nhanh hơn y rất nhiều nhưng do liên tục thay đổi phương hướng khiến cho khoảng cách giữa lão và y vẫn giữ nguyên.

- Người đã vào Đại Tự Tại cung mà còn định bỏ chạy? Nếu ta đuổi kịp người thì người hãy ngoan ngoãn ở Đại Tự Tại cung mấy ngày đi.

Mà vào lúc này, một nụ cười lạnh lẽo nở trên môi của Phương Tam Bình.

Ra khỏi Đại Tự Tại cung Phương Tam Bình cũng không có gì e ngại. Đối với khu vực hoang vu ngàn dặm xung quanh, Phương Tam Bình quen thuộc hơn bất cứ người nào hết. Nếu muốn lợi dụng địa hình để thoát khỏi sự truy đuổi của lão là điều không thể. Hơn nữa, Phương Tam Bình có thể cảm nhận được phía sau có mấy lần pháp lực dao động đang nhanh chóng bám theo.

Nhưng nếu trước khi người của Đại Tự Tại cung tới mà còn không giải quyết được một tên đệ tử của Trạm Châu Trạch Địa thì chẳng phải là làm giảm uy phong của lão hay sao?

Cùng với nụ cười lạnh lẽo nở trên môi, hơn mười điểm sáng màu lam cũng xuất hiện quanh người lão khiến cho lão nhìn giống như một pho tượng được khảm rất nhiều bảo thạch màu lam. Nơi đây cho dù là sa mạc nhưng bên trong những điểm sáng đó vẫn tỏa ra nguyên khí hệ Thủy rất mạnh, làm cho người ta có cảm giác như mỗi một điểm sáng đều chứa đựng cả một hải dương vô tận.

Uẩn Hải Thần Châu! Đây là một trong những pháp thuật mà khi tu luyện Thiên Nhất Thần thủy quyết của Đại Tự Tại cung tới tầng thứ mười mới có thể thi triển được.

.....

“ Vù! “ Nguyệt Ấn đang ở trước mặt Phương Tam Bình chợt biến mất.

Trong tích tắc đó, Nguyệt Ẩn không ngờ như biết trước Phương Tam Bình sẽ ra tay khiến cho y đột nhiên chui vào trong một cái cồn cát và hòa tan với nó.

- Hừ!

Phương Tam Bình hừ lạnh một tiếng. Mười điểm sáng màu lam đang bay quanh người lão chợt như những ngôi sao băng vọt ra với một tốc độ kinh người, đâm thẳng vào trong cồn cát.

- Cái gì?

Nhưng ngay lập tức lần đầu tiên, trong mắt Phương Tam Bình chợt xuất hiện một sự khiếp sợ.

Mặc dù giác quan thứ sáu của Nguyệt Ẩn có nhạy bén tới mức cảm nhận được sự thay đổi xung quanh, đoán được lão ra tay và đòn pháp của y biến mất trong cồn cát một cách quái dị nhưng thần thức của Phương Tam Bình vẫn bám chặt vào vị trí của Nguyệt Ẩn, cho nên pháp thuật của lão mới bao phủ vị trí của y.

Toàn bộ cồn cát như ngọn núi rung chuyển. Trong cảm giác của Phương Tam Bình thì Nguyệt Ẩn bị mình đánh cho tan nát. Nhưng đúng lúc này, một tia sáng màu trắng đột nhiên từ trong mặt cát dưới chân lão vọt thẳng lên.

Tia sáng màu trắng đó tản ra một thứ khí thể khiến cho Phương Tam Bình cảm thấy run sợ.

Hai cái cánh sau lưng của lão vỗ mạnh khiến cho Phương Tam Bình như một viên đạn vọt lên cao. Cùng lúc đó, một cái pháp quyết huyền ảo cũng hình thành trong tay của lão, rồi một cái thủy thuẫn dài hẹp rộng chừng một trượng xuất hiện dưới chân. Nhìn bề ngoài nó giống như một khối thủy tinh màu lam nhưng lại dường như có vô số những con sóng đang dâng trào.

Cái thuẫn đó chính là một pháp thuật phòng ngự rất mạnh trong Thiên Nhất thần thủy quyết.

“Ồn! “ Tia sáng trắng va chạm với cái thuẫn khiến cho cả hai đập nát, bắn ra vô số những con sóng nước màu lam rồi nhanh chóng biến mất trong không gian.

375. Chương 350: Phục Kích Ngoài Dự Đoán

Thân thể của Phương Tam Bình khẽ lay động một cái. Một cái bóng trong suốt nhanh chóng từ dưới lớp cát cách lão chừng năm mươi trượng xuất hiện, nhanh chóng lướt đi sát mặt đất với tốc độ cực nhanh.

Ánh mắt của Phương Tam Bình càng lúc càng tối thêm.

Vừa rồi cái bóng trong suốt kia cùng với người đó cũng chỉ là một người. Lúc này, sở dĩ lão có cảm giác đánh nát y cũng là vì không biết y dùng pháp thuật gì mà tạo ra một cái bóng có hơi thở giống hệt bản thân khiến cho lão bị ảo giác. Còn bản thân y thì lặng lẽ nấp bên dưới lão rồi đột nhiên tấn công bất ngờ.

Một đòn đó mặt dù bị Phương Tam Bình ngăn cản nhưng quả thực suýt chút nữa thì lão cũng không kịp phản ứng. Hơn nữa, lực lượng của nó cũng vượt xa sự dự đoán của lão, thậm chí còn khiến cho chân nguyên trong người chấn động.

“Tên hậu bối Trạch Châu Trạch Địa đó không ngờ lại có thực lực uy hiếp được mình? “

Một cơn tức giận bùng lên trong người Phương Tam Bình nhưng sự khinh thường đối với Nguyệt Ẩn của lão thì hoàn toàn biến mất. Ngay lập tức, Phương Tam Bình liền đuổi theo Nguyệt Ẩn với tốc độ còn nhanh hơn.

.....

Lạc Bắc như một bóng ma ẩn nấp sau cồn cát cảm giác một cách tinh tế pháp lực dao động của Phương Tam Bình và Nguyệt Ẩn đang càng lúc càng xa. Hắn cũng không giống như đám người Ảnh La Sát tu luyện rất nhiều loại pháp thuật ẩn giấu hơi thở và thân thể. Nhưng Tĩnh Niệm Thông Minh quyết của hắn lại có năng lực nắm được linh khí của trời đất trong tay và Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh lại có khả năng ẩn giấu chân nguyên trong người khiến cho vào lúc này khả năng che giấu khí tức trên người của hắn có lẽ chỉ kém so với Nguyệt Ẩn một chút.

Hơi nữa sự cảm nhận đối với xung quanh của Lạc Bắc không hề kém Nguyệt Ẩn. Đó cũng chính là một trong những nguyên nhân mà lão Triệu Nam cảm thấy hẳn có thể thành công lấy được Ly Thiên Thần Mang từ Đại Tự Tại cung.

Như một chiếc lá khô, hẳn nhẹ nhàng vượt qua trận pháp của Đại Tự Tại cung. Trên thực tế chìa khóa để vượt qua trận pháp đó cũng chỉ là một thứ công pháp nhập một của Đại Tự Tại cung. Tất cả đệ tử của Đại Tự Tại cung khi còn trong giai đoạn Trúc cơ đều tu luyện thứ công pháp này. Mà thứ công pháp này lại gần như khác biệt với toàn bộ công pháp của các môn phái cho nên chỉ cần người tu đạo không tu luyện thứ pháp quyết đó thì không thể nào vượt qua trận pháp mà không bị phát hiện. Nhưng trên người Lạc Bắc và Nguyệt Ẩn lại có hai cái ngọc phù mà Phương Tam Bình không biết. Hai cái ngọc phù đó được Lạc Bắc chuẩn bị, có thể khiến cho người đeo nó có được hơi thở giống như người tu luyện thứ pháp quyết kia. Cho nên Lạc Bắc và Nguyệt Ẩn mới có thể lặng lẽ tiến vào trong Đại Tự Tại cung. Còn Phương Tam Bình quyết đuổi theo Nguyệt Ẩn cũng chính bởi vì lão nghĩ mãi mà không hiểu được Nguyệt Ẩn làm thế nào mà chui được vào Đại Tự Tại cung.

Từ trong sa mạc tiến vào, nhìn toàn cảnh Đại Tự Tại cung, Lạc Bắc chỉ có một chút hồi hộp và hưng phấn ra thì không hề có chút nào kinh ngạc.

Trước khi tiến vào, hẳn đã nhớ kỹ tấm bản đồ mà lão Triệu Nam đưa cho nên đã khắc sâu quy mô rộng lớn của Đại Tự Tại cung. Đứng trước cung điện, nhà cửa san sát, trong đầu Lạc Bắc chỉ có những con đường để vào và ra mà thôi.

Chỉ trong thời gian chùng hai nén hương... Lạc Bắc không chế chân nguyên lưu chuyển hết sức cẩn thận mà xuyên qua những khu vực kiến trúc. Sách lược của Lạc Bắc và Nguyệt Ẩn hoàn toàn giống nhau.

.....

Có lẽ những nhân vật có tu vi cao của Đại Tự Tại cung bị Nguyệt Ẩn dẫn hết ra ngoài cho nên không một ai phát hiện ra Lạc Bắc. Hẳn thuận lợi tiếp cận tới ngôi đền bảy tầng màu đỏ ở phía Đông của Đại Tự Tại cung.

Ngôi đền đó được xây dựng từ những viên gạch lưu ly màu đỏ. Không gian xung quanh ngôi đền hết sức tĩnh lặng nhưng Lạc Bắc lại có một cảm giác rất lạ như có một ai đó đang nhìn mình. Tuy nhiên hẳn lại không hề có cảm giác người nào phát hiện ra mình...

Cái cảm giác đó khiến cho hẳn cảm thấy rất khó hiểu nhưng Lạc Bắc vẫn không thể dừng lại. Hẳn cũng chẳng có thời gian để mà tìm hiểu xem cái cảm giác đó tới từ đâu.

Sau khi xác định xung quanh không có nhân vật tu vi cao, Lạc Bắc không hề sử dụng pháp thuật, chỉ dựa vào những khe gạch mà bò lên trên rồi qua một cái cửa thông gió, chui vào bên trong ngôi đền.

Có tiếng bước chân nện lên bậc thang vọng tới.

Khi Lạc Bắc nấp sau một cây cột, hai gã đệ tử của Đại Tự Tại cung liền lướt qua, lên trên để tuần tra.

Dường như do Nguyệt Ẩn quấy nhiễu cho nên một số đệ tử cấp thấp cũng đều đứng dậy tuần tra khu vực của mình xem có mất gì không.

Lạc Bắc chui vào qua cửa thông gió tầng thứ năm, sau khi tránh được hai tên đệ tử của Đại Tự Tại cung, hẳn liền nhanh chóng theo cầu thang xuống tầng thứ ba.

Trong một gian phòng hình tròn, ánh mắt của Lạc Bắc lập tức nhìn vào trong một cái thùng bằng gỗ lim.

Đúng như lão Triệu Nam đã nói với hẳn, cái thùng đó quả thật có ở đây... Đường như Đại Tự Tại cung không tìm ra phương pháp sử dụng Ly Thiên Thần Mang nên quên mất đó. Nhưng đúng vào lúc này, Lạc Bắc chợt giật mình, cảm nhận được phía sau có một làn sát khí lạnh thấu xương.

“ Ai? ”

Vào lúc này, cơ bản Lạc Bắc cũng không kịp hỏi. Hẳn chỉ theo phản xạ vận dụng Tĩnh Niệm Thông Minh quyết bao phủ quanh người một lớp hộ thuẫn. “ Phụp! ” Một tia sáng màu lục giống như Lạc Bắc chui ra từ trong lớp gạch đá lưu ly màu đỏ, lặng lẽ tấn công vào lưng của hẳn.

Vào lúc này, Lạc Bắc tu luyện Tĩnh Niệm Thông Minh quyết đã đạt tới tầng thứ chín. Cho dù lập tức phát ra nhưng Tĩnh Niệm Thông Minh quyết của Từ Hàng Tĩnh Trai cũng là một môn pháp quyết công thủ toàn diện. Lạc Bắc phát ra hộ thuẫn thậm chí có thể ngăn cản được một đòn tấn công của bản mệnh kiếm nguyên.

Nhưng mà lúc này, tia sáng màu lục đỏ không ngờ lại phá nát được lớp phòng ngự vô hình của Lạc Bắc mà đánh lên lưng hắn.

Lạc Bắc hừ một tiếng nho nhỏ. Cái áo bào đỏ thẫm của Đông Bất Cố cũng là một cái pháp bảo có sức phòng ngự rất mạnh. Hơn nữa, thân thể của hắn cũng vô cùng mạnh mẽ nên tia sáng màu lục đỏ sau khi đánh nát lớp phòng ngự giáng lên lưng Lạc Bắc cũng không thể đánh tan được cái áo bào. Tuy nhiên uy lực của nó cũng đủ khiến cho Lạc Bắc kinh hãi. Mặc dù nó không làm cho hắn bị thương nhưng Lạc Bắc cũng có thể cảm nhận được người phóng ra pháp thuật đó không hề kém mình.

Không hề có lấy một chút do dự, Lạc Bắc lập tức khổng chế chân nguyên hơi chấn động trong người rồi nhanh chóng lướt sang ngang mấy trượng, tránh được một tia sáng thứ hai phóng tới. Cùng lúc đó, hắn giờ tay chộp một cái đánh nát cái hòm gỗ.

Một cây đoản trượng màu lam từ trong đám gỗ vụn bay ra. Cái đoản trượng đó trong suốt, dài chừng hai thước, trên thân có khắc vô số những hoa văn như ngọn lửa. Mà một đầu của nó được khảm một viên ngọc có màu sắc còn sẫm hơn cả cây trượng.

Ly Thiên Thần Mang.

Cái đoản trượng trong suốt màu lam đó chính là Ly Thiên Thần Mang có thể sử dụng để phá vỡ Hạo Thiên Kính.

Lão Triệu Nam mất nhiều năm như vậy để do thám nên nắm được tin tức hoàn toàn chính xác. Ly Thiên Thần Mang quả thực được đặt trong rương.

Trong nháy mắt khi xác định được đó là Ly Thiên thần mang, Lạc Bắc liền biến mất giống như một bóng ma tránh khỏi tia sáng màu lục thứ ba đang phóng tới. Hơn nữa, khi xuất hiện hắn đã ở ngay bên cạnh Ly Thiên Thần Mang.

Lạc Bắc chộp lấy Ly Thiên Thần mang.

Hắn mặc kệ cái người vẫn đang ẩn nấp kia. Cho dù người đó là ai thì mục đích của hắn tới đây chính là lấy được Ly Thiên Thần Mang. Tới tận bây giờ, Lạc Bắc vẫn hết sức bình tĩnh. Khi hắn chộp lấy Ly Thiên Thần Mang thì nó cũng bị hắn sử dụng Tĩnh Niệm Thông Minh quyết bao phủ mà hút về phía mình.

Vào lúc này, khoảng cách giữa hắn và Ly Thiên Thần mang chưa tới một trượng. Cho nên tốc độ của Ly Thiên Thần mang lao về phía hắn còn nhanh hơn phi kiếm tới mấy lần.

Gần như khi giờ tay ra, Lạc Bắc đã chạm vào Ly Thiên Thần mang, có thể cảm nhận được chất liệu gỗ của nó. Nhưng lúc này, bàn tay của Lạc Bắc lập tức rụt lại như bị bỏng rồi nhanh chóng bay vút sang một bên.

Trong nháy mắt khi Lạc Bắc chạm vào Ly Thiên Thần Mang, hơn mười ngọn lửa màu lục hiện ra xung quanh nó. Chúng giống như những cây mâu sắc nhọn đánh tan lực lượng vô hình mà Lạc Bắc bao phủ xung quanh Ly Thiên Thần Mang rồi bọc l nó. Trong nháy mắt, hơn mười ngọn lửa đó liền hóa thành một con rắn nhỏ. Con rắn giữa đầu phun ra một luồng lửa màu lục.

376. Chương 351:.. Hung Hiểm! Hung Hiểm!

Khi giờ tay chộp lấy, bàn tay của Lạc Bắc hơi chạm nhẹ vào ngọn lửa mà con rắn màu lục đó phun ra. Ngay lập tức, hắn cảm giác được bàn tay của mình giống như sắp cháy thành tro bụi. Uy lực đạo pháp thuật của đối phương không ngờ có thể đánh tan thân thể của hắn. Cho nên, Lạc Bắc đành phải vội vàng lùi lại, tránh đòn công kích của con rắn.

Ngay vào lúc Lạc Bắc vội vàng tránh sang một bên để né tránh ngọn lửa thì đột nhiên thân thể của hắn trầm xuống như đeo thêm mấy ngàn cân... Ánh mắt của Lạc Bắc trở nên lạnh lùng. Không ngờ pháp thuật

của cái tên kia lại có lực nguyên từ, định làm cho tốc độ của Lạc Bắc giảm xuống để cho hắn bị ngọn lửa của con rắn đánh trúng.

Nhìn thấy luồng lửa phụt tới mặt mình tuy nhiên Lạc Bắc không hề có lấy một chút kinh hoàng. Hắn thuận thể hạ thấp xuống, xuyên thủng tầng lầu, rơi xuống bên dưới. Cùng lúc đó, một đạo kiếm khí vô hình cũng từ người hắn vọt ra chém về phía con rắn nhỏ.

Tới lúc này, Lạc Bắc có thể cảm giác được con rắn nhỏ kia là do pháp thuật ngưng tụ thành, có lực công kích rất mạnh. Tuy nhiên bản thể của nó là do chân nguyên và nguyên khí trời đất ngưng tụ thành cho nên tương đối yếu.

Thứ pháp thuật mạnh tới mức Lạc Bắc cũng không dám đối chọi đó chắc chắn phải tiêu hao rất nhiều chân nguyên. Hắn không tin tên cao thủ đó lại liên tục phát ra được thứ pháp thuật này. Chỉ cần chém nát con rắn thì Lạc Bắc sẽ có cơ hội lấy được Ly Thiên Thần mang.

.....

- So lại thế này? Lạc Bắc bị phát hiện?

Giờ phút này, Nạp Lan Nhược Tuyết, tiểu Trà và tiểu Ô Cầu ở rất xa Đại Tự Tại cung. Tuy nhiên khi Lạc Bắc nhìn thấy cái thùng chứa Ly Thiên Thần mang và tia sáng màu lục kia tấn công hắn thì Nạp Lan Nhược Tuyết cũng cảm nhận được làn pháp lực dao động rất mạnh.

Nạp Lan Nhược Tuyết không biết người ra tay là lão bất tử Hàn Vô Kỵ hay là cung chủ Trần Thanh Đế của Đại Tự Tại cung nhưng nàng có thể khẳng định ngoại trừ Phương Tam Bình ra, trong Đại Tự Tại cung còn có nhân vật với tu vi như Phương Tam Bình.

Ngay khi biến sắc lo lắng đối phó như thế nào thì ánh mắt của cả nàng và tiểu Trà đều xuất hiện sự sợ hãi. Còn tiểu Ô Cầu thì run rẩy.

Không hề có một dấu hiệu báo trước, bốn phương tám hướng xung quanh Đại Tự Tại cung đột nhiên xuất hiện loáng thoáng pháp lực dao động.

Mặc dù khoảng cách pháp lực dao động cách Nạp Lan Nhược Tuyết rất xa nhưng cũng đủ để nàng có thể cảm nhận được. Ít nhất phải có hơn mười người tu đạo có tu vi cực cao đang nhanh chóng lao về phía Đại Tự Tại cung.

.....

- Là người của Kỳ Liên Liên Thành.

Nạp Lan Nhược Tuyết vẫn đứng yên. Bởi vì Nguyệt Ẩn tạo ra trong khu rừng một cái trận pháp cho nên những người đang từ xung quanh lao tới không hề phát hiện ra nàng và tiểu trà. Nhưng nàng có thể dựa vào pháp lực dao động mà phát hiện ra thân phận của họ.

- Tại sao lại là người của Kỳ Liên Liên Thành? Làm sao mà y biết chúng ta tới Đại Tự Tại cung?

Trong nháy mắt sắc mặt của tiểu Trà trắng bệch, toàn thân run rẩy. Nàng cũng không sợ hãi Kỳ Liên Liên Thành. Mà vào lúc này Lạc Bắc đang ở trong Đại Tự Tại cung, nên nàng có thể hiểu được điều đó có nghĩa gì. Cho nên mặc dù nàng biết rõ Nạp Lan Nhược Tuyết không đoán nhầm nhưng vẫn cố nói một câu:

- Có phải nhầm rồi hay không?

- Không nhầm. Trong đó có một người là Liệt Hỏa Thiên quân, cung chủ của Liệt Hỏa cung. Một người là tán tu núi Thiên Trụ - Thanh Đạo nhân. Cả hai người đều là cao thủ được Kỳ Liên Liên Thành chào đón. Lần trước khi chúng ta ra khỏi núi Đại Đông, bọn họ có trong số người đuổi giết chúng ta.

Nạp Lan Nhược Tuyết hít một hơi thật sâu. Nàng hiểu rõ rằng lực của Nguyệt Ẩn. Một mặt có sự kiềm chế của Đông Bất Cố, sự sắp xếp của Nguyệt Ẩn để ngăn chặn người khác phát hiện hành tung của Lạc Bắc. Nhưng Kỳ Liên Liên Thành vẫn có thể phát hiện ra hắn đang ở Đại Tự Tại cung thì chỉ có một khả năng...

- trong Đại Đạo như thiên quyết có một thứ pháp thuật cảm nhận được vị trí ẩn nấp của đối phương.

Nạp Lan Nhược Tuyết nhìn về phía Đại Tự Tại cung:

- Chỉ có điều trước đây y bị thương nặng chưa hồi phục nên không thể sử dụng thứ pháp thuật đó. Còn bây giờ, nhất định là y đã sử dụng nó để biết được Lạc Bắc tới Đại Tự Tại cung.

- Lạc Bắc!

Tiểu Trà cảm thấy thật sự khó thở. Nếu Kỳ Liên Liên Thành có thể sử dụng thứ pháp thuật đó vậy thì tu vi của y đã hồi phục hoàn toàn?

Nàng không biết Kỳ Liên Liên Thành dùng cách nào mà chưa tới một ngày một đêm đã hồi phục tu vi nhưng nếu tu vi của y hồi phục hoàn toàn vậy thì chắc chắn cũng sẽ tới Đại Tự Tại cung.

- Tiểu Trà! Người ở đây chờ ta.

Ngay lập tức, ánh mắt của Nạp Lan Nhược Tuyết trở nên kiên định:

- Ta muốn tới Đại Tự Tại cung, nếu không Lạc Bắc rất khó thoát được...

.....

Bên trong ngôi đền màu đỏ, kiếm khí vô hình của Lạc Bắc toàn lực phóng ra. Tất cả những thứ trước mặt hần trong nháy mắt biến thành bột phấn. Đối diện với một kiếm toàn lực của hần, con rắn nhỏ kia trở nên vô cùng nhỏ yếu. Mắt nhìn con rắn sắp bị hần chém nát thì một vầng sáng màu vàng nhanh chóng xuất hiện chắn trước mặt kiếm khí.

“ Oành! “ Đạo kiếm khí vô hình đánh trúng vầng sáng nhưng lại bị nó chặn lại, không hề có lấy một chút dao động.

Đạo kiếm khí vỡ nát khiến cho gạch đá xung quanh vỡ vụn mà sập xuống. Tuy nhiên đồng tử của Lạc Bắc cũng nhanh chóng co lại.

Không ai quen thuộc chùm ánh sáng màu vàng này và cả khí tức tràn ngập tỏa ra từ cái bóng người trong vầng ánh sáng màu vàng kia hơn Lạc Bắc .

Mặc dù dưới một kiếm xẻ núi chia biển, hủy thiên diệt địa của Lạc Bắc, nhưng chùm ánh sáng màu vàng này và khí tức trên bóng người đang điều khiển chùm ánh sáng màu vàng kia vẫn tràn tới, như khói lửa xông thẳng lên trời. Toàn bộ những người tu đạo trong vòng hơn mười dặm đều có thể cảm nhận được hai luồng khí tức mạnh mẽ khôn cùng này.

Đối mặt với đường kiếm khí như thác lũ, tràn ngập lực lượng vô thượng của Lạc Bắc, khí tức trong quảng sáng màu vàng tràn tới trái lại lại hân hoan nhảy nhót, tràn ngập sự hưng phấn. Đối mặt với khí tức có lực lượng lớn mạnh đang nhảy nhót hân hoan này, trong nháy mắt, cho dù là nhắm mắt lại thì Lạc Bắc cũng có thể cảm nhận được chùm ánh sáng màu vàng này chính là lực phòng ngự mạnh nhất thế gian Hạo Thiên Kính.

Mà trong khí tức trên thân ảnh được bao trùm bởi Hạo Thiên Kính kia lại tràn ngập sự cuồng nhiệt, kiên định không gì có thể ngăn trở. Loại khí tức này rõ ràng là khí tức của Kỳ Liên Liên Thành! Nhưng cái bóng người được Hạo Thiên Kính bao phủ rõ ràng không phải là thực thể, mà là một hư ảnh được sản sinh ra bởi pháp lực dao động và lực lượng chân nguyên!

Lúc này, Lạc Bắc mới kịp phản ứng, hiểu vì sao Kỳ Liên Liên Thành lợi dụng Thể thân thân ngẫu để chạy trốn, trong tình huống thân thể tan vỡ mà y còn có thể biết mình tới Đại Tự Tại Cung, mai phục tại đây để phục kích mình.

Không ngờ Kỳ Liên Liên Thành đã luyện tới cảnh giới đưa Hạo Thiên Kính hợp nhất với Khí Linh!

Rõ ràng là hần đã tế luyện Hạo Thiên Kính, luyện hóa ở tại trong cơ thể của mình. nên lúc thân thể tan vỡ ra, dĩ nhiên Kỳ Liên Liên Thành không coi trọng xác thịt, mà để cho khí huyết, chân nguyên, thần hồn của mình toàn bộ dung hợp với Hạo Thiên Kính!

Quyết pháp tế luyện pháp bảo như vậy rất nhiều môn phái đều có, một khi tế luyện thành công, pháp bảo sẽ giống như kiếm nguyên, dung hòa trong cơ thể, tâm ý khẽ động thì trong nháy mắt pháp bảo sẽ hiện ra.

Lúc thân thể Kỳ Liên Liên Thành tan vỡ, y đã để khí huyết, chân nguyên, thần hồn của toàn thân dung hợp với Hạo Thiên Kính. Giống như người tu luyện Bản Mệnh Kiếm Nguyên, thân thể bị phá hủy thì có thể dựa vào một Bản Mệnh Kiếm Nguyên để tồn tại trên đời. Đương nhiên bất luận là Bản Mệnh Kiếm Nguyên hay là Hạo Thiên Kính, so với thân thể người tu đạo mà nói thì đều cường mạnh, cứng rắn dẻo dai hơn rất nhiều, lúc đối địch càng không sợ đối thủ đánh bị thương.

Thế nhưng, dù sao pháp bảo kim thiết cũng không thể so với thân thể của người, Khí kim thiết không giống như thân thể người, không cần khí huyết, thần hồn để tiến hành bồi dưỡng. Khi dung hợp với pháp bảo, đem pháp bảo trở thành thân thể, tuy rằng tạm thời mạnh hơn, hơn nữa Kỳ Liên Liên Thành đã luyện đại thành Nguyên Anh, mặc dù không cần thân thể, cũng có thể thông qua Nguyên Anh để hấp thụ linh khí thiên địa bổ sung chân nguyên, vì thế tu vi sẽ không bị chững lại, thế nhưng cách làm này cũng sẽ khiến khí huyết, thần hồn tổn thương cực lớn, ảnh hưởng tới tuổi thọ của Nguyên Anh!

Đối với người tu đạo đã tu được Nguyên Anh mà nói, bất kể thọ mệnh của thân thể như nào thì, thọ nguyên của Nguyên Anh mới là điểm cuối cùng thọ nguyên của người tu đạo. Bởi vì mặc dù thân thể tan vỡ, chỉ cần thọ nguyên của Nguyên Anh chưa tới là có thể đoạt lấy một cái thân thể khác, hoặc là cải tạo thân thể cũ.

377. Chương 351.1.: Hung Hiểm! Hung Hiểm!

__ Hiện tại như cách làm lúc này của Kỳ Liên Liên Thành, chính là đã không tiếc tổn hại thọ nguyên của mình! Đối với người tu đạo giống như hắn mà nói, tu luyện đã đến đại thành Nguyên Anh, chỉ ít đã có thọ nguyên ba bốn trăm năm, nhưng dạng dung hợp với pháp bảo như này, cho dù sau đó có tu sửa lại thân thể thì việc tổn thương nguyên anh lần này cũng có khả năng sẽ làm hắn tổn thất ba bốn mươi năm thọ nguyên. Mà thọ nguyên ba bốn mươi năm đối với người tu đạo mà nói cực kỳ quan trọng. Bởi vì cũng giống như Minh Nhược vậy, thời gian ba bốn mươi năm này có thể khiến hắn vượt qua một lần Thiên kiếp, có được thọ nguyên đáng kể và tu vi càng thêm tinh tiến.

Thế nhưng Kỳ Liên Liên Thành lại lựa chọn như vậy. Lạc Bắc cảm thấy Kỳ Liên Liên Thành quá cố chấp, cổ hủ! Đó là vì Kỳ Liên Liên Thành không quan tâm đúng sai, chỉ lấy Hoàng vô thần trở thành đạo lý đúng đắn của y, y làm như vậy, đó là tin tưởng vững chắc dù thọ nguyên của mình có tổn hại nhiều, chỉ cần dựa theo lời của Hoàng Vô thần, tu vi cũng có thể tiến thêm một bậc, bồi dưỡng những thọ nguyên này, thu được thành tựu càng cao!

Tín niệm cứng nhắc không gì có thể ngăn trở được, cũng khiến Kỳ Liên Liên Thành trở thành một kẻ địch đáng sợ nhất!

Không có chút do dự gì, ngay khi Kỳ Liên Liên Thành đang ngăn trở một kiếm của mình, thân thể Lạc Bắc liền mượn lực phản ngược của sự va đập mãnh liệt giữa một kiếm này của mình và Hạo Thiên Kính mà bay ngược ra sau.

Đã chạm tới quãng sáng của Ly Thiên thần mang, gần như là dưới tình huống bắt được nó mà phải rút lui thì có thể nói thật sự là thất bại trong gang tấc! Thế nhưng trong lòng Lạc Bắc lại hiểu rõ vô cùng, nếu Kỳ Liên Liên Thành ở chỗ này, thì nơi đây đã trở thành một cái bẫy. Có Kỳ Liên Liên Thành ở đây, mình cũng căn bản không thể nào ở ngay trước mặt hắn, đoạt được Ly thiên thần mang kia, huống chi còn có người tu đạo tu vi không hề kém mình đang phóng ra luồng sáng màu xanh như con rắn nhỏ tập kích bất ngờ mình.

- Âm! Thế lui của Lạc Bắc cực nhanh, pháp lực dao động kéo theo những cơn gió, làm nửa mặt cung điện phía sau hắn vỡ nát.

- Người này hãy để chúng ta đối phó, các ngươi không nên tùy tiện xuất thủ, hãy kết thành trận thế, đừng để hắn dễ dàng làm tổn hại đến từng cây cỏ của Đại Tự Tại Cung của chúng ta!

Vào đúng lúc này, một giọng nói già nua và thân ảnh uy nghiêm từ trong góc tây bắc của Đại Tự Tại Cung vọng ra, truyền khắp ngõ ngách của Đại Tự Tại Cung. Nghe được thanh âm đó, rất nhiều người của Đại Tự Tại Cung vốn chuẩn bị xuất thủ với Lạc Bắc liền tập trung lại, đồng loạt thi triển quyết pháp, chống

lại lực lượng thuật pháp đang tản ra khắp nơi, không cho lực lượng đầu pháp của Lạc Bắc và Kỳ Liên Liên Thành làm tổn hại đến kiến trúc của Đại Tự Tại Cung.

Từ nơi thanh âm uy nghiêm phát ra kia bay lên một tấm lưới khổng lồ lỏng lẻo ánh sáng màu xanh biếc chụp tới hướng Lạc Bắc; pháp lực dập dềnh trên chiếc lưới khổng lồ màu xanh biếc này rất giống với pháp lực của những tia sáng màu xanh và con rắn nhỏ vừa mới tập kích bắt ngờ Lạc Bắc, rõ ràng là cùng một người.

-Răng rắc!

Thấy thân ảnh của Lạc Bắc bắn ngược mãnh liệt ra rơi vào trong tấm lưới lớn màu xanh biếc kia, không gian xung quanh Lạc Bắc đột nhiên xuất hiện một nếp uốn vòng tròn trong suốt, giống như không gian quanh người như được xếp lên nhau làm thay đổi khoảng cách trước sau thân hắn. Lúc này, tấm lưới lớn màu xanh biếc vẫn như ừn ừ cuốn tới, mà Lạc Bắc khó khăn lắm mới tránh khỏi được lưới lớn màu xanh đó, tiếp tục lao ra bên ngoài Đại Tự Tại Cung. Hướng Lạc Bắc rút đi hoàn toàn khác với hướng đến, rõ ràng lúc này Lạc Bắc gặp phải hung hiểm vô cùng nhưng trong lòng lại vô cùng bình tĩnh, muốn dẫn đám đám người Kỳ Liên Liên Thành chạy về hướng ngược lại, để cho đám người Nạp Lan Nhược Tuyết và Tiểu Trà thuận lợi chạy thoát.

- Hả? Thất hảo di thiên?

Dùng tấm lưới lớn màu xanh biếc chụp thất bại, một thân ảnh mặc đạo bào màu xanh nhạt hiện ra tại bầu trời góc tây bắc tại Đại Tự Tại Cung, độ cao còn hơn cả Lạc Bắc. Y lơ lửng trên không trung trông xuống Lạc Bắc. Trên đạo bào màu xanh nhạt của người này mơ hồ lộ ra quang sáng như sao, linh khí thiên địa xung quanh người y nhanh chóng cuộn cuộn hướng về phía y, giống như bị y hấp thu lấy, khiến cho quanh người y tự nhiên hình thành một vòng xoáy chân không. Rất rõ ràng, tấm đạo bào màu xanh nhạt trên người y cũng là một pháp bảo hiếm có.

Tướng mạo người này vô cùng trẻ trung, khuôn mặt cũng rất tuấn tú, mái tóc đen mượt được cài một cây trâm màu xanh, phối hợp với đạo bào màu xanh của y, nhìn rõ ràng có khí độ của một tông sư, nhưng hiện tại trong mắt y lại có chút kinh ngạc u ám lạnh lẽo, còn lộ ra loại khí tức già nua, loại khí tức già nua này không phải là thân thể già nua, mà là khí huyết, Nguyên Anh già nua.

-Hàn Vô Kỵ!

Giọng nói băng lạnh của Lạc Bắc lúc này cũng rõ ràng truyền đến tai người tu đạo mặc áo bào màu xanh này:

- Ta và Đại Tự Tại Cung của ngươi vốn không có ân oán liên quan gì, đây là chuyện giữa ta và Kỳ Liên Liên Thành, nếu Đại Tự Tại Cung các ngươi còn muốn nhúng tay, ta đảm bảo rồi có ngày nhất định sẽ khiến các ngươi phải vô cùng hối hận.

-Thật sự là tính trẻ con, chết đến nơi rồi mà còn nói những lời uy hiếp xằng bậy.

Lạc Bắc không nhìn lầm. Cái người có tướng mạo còn trẻ nhưng trên người mơ hồ lại lộ ra khí tức nguyên anh già nua suy bại, đó là Hàn Vô Kỵ một trong hai lão bất tử của Đại Tự Tại Cung. Nghe Lạc Bắc nói như vậy, trong mắt Hàn Vô Kỵ lập tức hiện lên thần thái u ám lạnh lẽo mà trào phúng:

- Ngươi cho là ngày hôm nay có thể chạy trốn được sao?

Theo tay lão chỉ xuống, tấm lưới lớn hạ xuống phía sau Lạc Bắc phút chốc mở ra, giống như một cái lưới xanh thật lớn cuốn vây Lạc Bắc vốn đã thoát ra khỏi phạm vi bao phủ của nó.

- Ngươi cho là dựa vào loại kiếm khí này là có thể đánh bại được Hỏa phần thần võng của ta ư?

Vút! Trong lưới lớn màu xanh, một đường kiếm khí băng lạnh chớp mắt chém ra, với khí thế trước nay chưa từng có chém lên võng lớn đang trùm lấy Lạc Bắc.

-Hả? Đây là Phá thiên liệt kiếm cương? Sao có thể có chín đường?

Hàn Vô Kỵ mặc Chu thiên lăng la bào màu xanh nhạt vốn không coi kiếm khí của Lạc Bắc vào mắt, nhưng khi một tiếng “ vút “ kia vang lên, chín đường kiếm cương cũng theo đó liên tục không ngừng tấn công vào

tấm lưới lớn màu xanh biếc, phá một lỗ hổng ở tấm lưới lớn. Trong nháy mắt Lạc Bắc đang bị bao vây bởi tấm lưới lớn đã từ lỗ hổng đó xông ra.

- Hô!

Ngay lúc Lạc Bắc nhanh như chớp lao ra khỏi tấm lưới lớn màu xanh biếc, một quang sáng băng lạnh bất chợt xuất hiện bay về phía Hàn Vô Kỳ. Hàn Vô Kỳ liếc nhìn là biết đạo thuật pháp này của Lạc Bắc là Di thiên phá pháp cầu trong Thất xảo di thiên đại pháp, có uy lực đặc biệt là hấp thu thuật pháp và phản lực độc đáo. Kinh nghiệm đấu pháp của Hàn Vô Kỳ cực kỳ phong phú, thấy quang ánh sáng màu trắng tuyết kia đánh về phía mình, từ ngón tay của lão một đường ánh sáng màu xanh bay ra, bắn tới quang sáng màu trắng tuyết kia.

Hàn Vô Kỳ hiểu rất rõ, đạo thuật pháp kia của Lạc Bắc là chuyên dùng đối phó nhiều người, hơn nữa là thuật pháp chuyên phá pháp bảo, thế nhưng chỉ cần phóng ra thuật pháp có lực chống lại được quang ánh sáng màu trắng tuyết kia thì có thể đẩy quang ánh sáng màu trắng tuyết bắn ngược ra ngoài.

- Đây là Đạo Tạng Chân Nguyên Diệu yếu! Sao người này lại có quyết pháp lợi hại như vậy!

Thế nhưng điều khiến Hàn Vô Kỳ không ngờ chính là, trong vầng ánh sáng màu trắng tuyết đang chặn đánh đường ánh sáng màu xanh lại có một đường ánh sáng màu tím mãnh liệt giống một con mãng xà lớn hung hãn quật lên đường ánh sáng màu xanh, khiến đường ánh sáng màu xanh của y bị đánh nát. Tu vi chân nguyên của Hàn Vô Kỳ thậm chí còn cao hơn so với Lạc Bắc, kiến thức và kinh nghiệm đấu pháp cũng cao hơn Lạc Bắc rất nhiều, chỉ cần thấy đối phương phóng ra thuật pháp gì là có thể nhìn ra lại lịch và phóng ra thuật pháp chống lại. Chỉ điều này thôi đã khiến lão luôn chiếm thế thượng phong, nhưng lão thật sự không ngờ Lạc Bắc lại có nhiều quyết pháp lợi hại đến vậy, hơn nữa tốc độ thi triển quyết pháp lại vô cùng nhanh, trong lúc nhất thời quang sáng màu xanh lập tức bị đánh nát. Lão cũng không kịp né tránh, bị quang ánh sáng màu trắng tuyết của Lạc Bắc đánh trúng.

Ầm một tiếng, Hàn Vô Kỳ bị đánh cho quay cuồng văng ra phía sau, thế nhưng cùng lúc đó, một chùm ánh sáng màu vàng mãnh liệt đánh tới phía sau Lạc Bắc. Chùm ánh sáng màu vàng hết sức rực rỡ, phía sau thấp thoáng bóng của một hư ảnh cổ kính, chính là Hạo Thiên Kính mà Kỳ Liên Liên Tục luyện hóa!

Cả người Kỳ Liên Liên Thành tản ra khí tức lớn mạnh và ý chí không chút dao động, trực tiếp sử dụng Hạo Thiên Kính giống như một bánh xe lớn không ai có thể ngăn trở được hung hãn nghiền áp tới phía Lạc Bắc!

-Đi chết cho ta!

Cùng lúc đó, Hàn Vô Kỳ cũng gầm lên. Khuôn mặt của lão méo mó, trong mũi rỉ tia tơ máu, đầu tóc cũng tán loạn. Nhưng quanh thân lão lại tràn ra pháp lực mãnh liệt, thậm chí sau người hình thành hư ảnh một con mãng xà lớn màu xanh uốn khúc. Tia máu trong mũi và đầu tóc tán loạn, là bởi vì một kích vừa rồi của Lạc Bắc đã làm lão chấn động, nhìn lão có vẻ thảm hại nhưng dưới sự bảo hộ của Chu Thiên lăng la bào, lão cũng không bị tổn thương gì lớn. Lúc này trong tiếng gầm của lão, hơn mười con rắn nhỏ màu xanh trong nháy mắt lại ẩn hiện trước người Lạc Bắc.

Chớp mắt, Lạc Bắc bị hai đại cao thủ cùng vây đánh!

378. Chương 352: Thất Bại Trong Gang Tắc

Loại rắn nhỏ màu xanh lá mà Hàn Vô Kỳ phóng ra này tuy nhìn có vẻ tầm thường không đặc sắc, nhưng uy lực vô cùng lớn, và thuật pháp bên trong đó hoàn toàn trái ngược với cái kiểu ngoài thì đẹp đẽ nhưng trong thì rỗng. Hơn nữa mười con rắn nhỏ màu xanh này đứng sừng sững trong hư không, giống như mười nỗ cơ, trong miệng liên tục bắn ra những đường hỏa tuyến màu xanh, uy lực của loại hỏa tuyến này ngay cả Lạc Bắc cũng không dám cứng rắn chống đỡ. Trong phút chốc khi Hàn Vô Kỳ phóng ra hơn mười con rắn nhỏ màu xanh, Lạc Bắc nhanh chóng hạ xuống, hầu như dán vào mặt đất mà điên cuồng xông lên phía trước.

Lạc Bắc làm như vậy là bởi vì trước đó nghe Hàn Vô Kỳ nói, biết Hàn Vô Kỳ và người của Đại Tự Tại Cung rất kiêng kỵ với kiến trúc của mình, cho nên muốn lợi dụng kiến trúc của Đại Tự Tại Cung để yểm

hộ, khiến đám người Hàn Cổ Kỵ có thi pháp cũng không dám tùy ý làm gì.

- Vù!

Thế nhưng tựa như tính toán đối phó của Lạc Bắc từ lâu đã nằm trong dự đoán của Kỳ Liên Liên Thành, ngay khi thân ảnh của Lạc Bắc vừa thấp xuống, Hạo Thiên Kính phía sau liền đột ngột xuất ra một quang ảnh sáng màu đỏ tím. Hạo Thiên Kính màu vàng chói mắt giống như ánh mặt trời chói chang với tốc độ cực nhanh đột ngột hạ xuống, chớp mắt đã đến ngay sau lưng Lạc Bắc.

- Vút!

Lạc Bắc cũng không quay đầu lại, trên người hiện ra thân ảnh một pho tượng Tăng Trưởng Thiên Vương cầm trong tay Ngũ Cổ hàng ma xử, trong bầu trời đêm dữ tợn, to lớn, uy nghiêm không gì sánh được. Đây là Lạc Bắc đã đem chân nguyên toàn thân điều động tới cực hạn rồi, ngay cả lực lượng phân thân của Tăng Trưởng Thiên Vương trong Chư thiên tại cơ thể cũng đều hoàn toàn điều động, khiến cho phía sau hắn xuất hiện một đường kiếm khí vô hình càng lúc càng mạnh hung hãn đâm lên Hạo Thiên Kính.

-Nếu như chỉ có một mình ta thì chưa chắc đã là đối thủ của hắn!

Một kiếm này của Lạc Bắc khiến cho Hàn Vô Kỵ từng ném quả dăng từ Lạc Bắc đã có chút thẹn quá hóa giận cũng cảm nhận được sự kinh khủng của một kích này, trong mắt phát lạnh, không kịp được trở nên bình tĩnh lại.

-Ầm!

Một đường kiếm khí này của Lạc Bắc đập vào Hạo Thiên Kính, dường như một bánh xe lớn màu vàng sáng chói và một bánh xe lớn màu trong suốt va chạm đập vào nhau. Hạo Thiên Kính giống như mặt trời hừng hực bị đánh khựng lại, cả vật thể xuất ra âm thanh chấn động như phá vỡ màng tai người khác.

- Không hay rồi!

Mà kiếm khí vô hình này của Lạc Bắc cũng ầm ầm vỡ vụn, toàn bộ bầu trời lập tức tràn ngập ngàn vạn đường kiếm khí như băng tinh, giống như có hàng ngàn vạn phi kiếm xuất hiện bắn ra xung quanh. Lúc này chỉ ít có mười mấy cường giả của Đại Tự Tại Cung đều tự mình chiếm một gian cung điện trước, lợi dụng lực lượng thuật pháp của bản thân mà phòng ngừa cung điện phía sau bị lực lượng thuật pháp tấn ra khắp nơi làm cho sụp đổ. Thấy trên bầu trời xuất hiện nhiều kiếm khí bông tuyết có uy lực hoàn toàn không kém gì tu vi của ngự kiếm, những người này đều cùng biến đổi sắc mặt.

Mượn lực phản xung của một kiếm này, thân thể Lạc Bắc hoàn toàn hóa thành một đường ánh sáng màu đỏ di chuyển với tốc độ nhanh như chớp phóng ra ngoài, nhưng cùng lúc đó, Lạc Bắc cũng không kịp được bật tiếng kêu rên rĩ.

-Ầm!

Không hề dừng lại, Hạo Thiên Kính bị đánh đột ngột khựng lại bất chợt quanh người tràn xuất ra một chùm pháp lực màu tím như đài sen. Cùng lúc đó, một cây phật thủ tử ngọc thật lớn dường như trực tiếp từ trong hư không ẩn xuống đỉnh đầu Lạc Bắc, ép lên người hắn, ghim trên mặt đất, lúc sóng khí ầm ầm mở vỡ tung đã tạo ra một hố to dài mấy trượng.

-Không hay rồi! Hắn còn lợi hại hơn cả lúc ở núi Đại Đông Sơn!

Trong chớp nhoáng này tuy rằng Lạc Bắc đã lập tức hợp lại toàn lực ngưng kết thành tám thuẫn trong suốt trùng điệp bảo vệ bên ngoài cơ thể, nhưng bị cây phật thủ tử ngọc này đè ép mãnh liệt khiến cho hộ thuẫn bên ngoài cơ thể hắn giống như tám băng cứng trong nháy mắt nổ tung, toàn bộ thân thể hắn dường như cũng bị một chùy lớn vô cùng nặng hung hãn đánh vào, tức thì trong yết hầu xuất hiện mùi vị máu tanh.

Lập tức Lạc Bắc cảm nhận được, lúc trước khi Kỳ Liên Liên Thành đối địch với mình, hắn ta đã bị ảnh hưởng do liên tục đối địch với Minh Nhược và Nam Ly Việt, lúc này tu vi của Kỳ Liên Liên Thành đã gần như phục hồi, uy lực thuật pháp vượt xa lúc trước, nếu không phải tu vi của Lạc Bắc cũng tiến rất nhiều, hơn nữa toàn bộ thân thể đã hoàn toàn ngưng tụ thành Kim Thân Lưu ly, bằng không chỉ một kích này, Lạc Bắc sẽ giống như con ruồi bị đánh tan nát!

Đồng thời, Lạc Bắc cũng cảm nhận được, lúc trước lợi dụng Bản Mạng Kiếm Nguyên liệu mạng với Kỳ Liên Liên Thành, lực đánh vào của Bản Mạng Kiếm Nguyên của hắn còn có thể khiến Kỳ Liên Liên Thành bị chấn động, di chuyển thuật pháp có chút chậm chạp, nhưng hiện tại bởi vì khí huyết, nguyên anh và Hạo Thiên Kính đã dung hợp, trong cơ thể Kỳ Liên Liên Thành chỉ có nguyên anh mà không tồn tại kinh mạch cho nên hiện tại dù tu vi của Lạc Bắc tiến nhanh, nhưng chỉ dựa vào uy lực kiếm khí vô hình của Tĩnh niệm thông minh quyết mà không phải Bản mạng Kiếm Nguyên, thế nhưng cũng không có cách nào tấn công khiến Kỳ Liên Liên Thành chấn động không ngừng. Cho nên hiện tại Kỳ Liên Liên Thành thi triển thuật pháp, căn bản không hề chậm chạp, thoáng cái đã chiếm thế thượng phong.

Lần này Kỳ Liên Liên Thành liên tục dùng lực lượng Hạo Thiên Kính và thuật pháp của mình đánh Lạc Bắc rơi xuống đất, Kỳ Liên Liên Thành và Hạo Thiên Kính dung hợp rất tốt, nhưng có lẽ thời gian chưa đủ, nên Kỳ Liên Liên Thành cũng chỉ vừa vận để cho khí huyết, chân nguyên, nguyên anh của mình dung hợp với Hạo Thiên Kính, lúc này đang chiến đấu nhưng vẫn còn liên tục tế luyện Hạo Thiên Kính.

Sau một kích hung hãn đánh Lạc Bắc rơi xuống đất, Hạo Thiên Kính bởi vì được Kỳ Liên Liên Thành tế luyện, dung hợp nên vẻ ngoài của Hạo Thiên Kính cũng sinh ra biến đổi, thân thể trong suốt vốn phong cách cổ xưa giống như chất lỏng bắt đầu từ từ biến thành đủ một hình người.

Mà hình người đầy đủ có tướng mạo của Kỳ Liên Liên Thành, toàn thân y là một màu vàng đồng, ngoài thân phủ một lá bùa huyền ảo phong cách cổ xưa giống như mặc một y giáp thượng cổ, khuôn mặt cũng màu vàng đồng, cộng thêm khí thể vốn kiên nghị vững như núi đá của Kỳ Liên Liên Thành lại tràn ngập sự lạnh lẽo cứng rắn không nói nên lời khiến cho y giống như chiến thần kim giáp thượng cổ.

Lạc Bắc bị đánh rơi, Kỳ Liên Liên Thành lập tức cướp lấy cơ hội, hai chân giẫm mạnh một cái trong không trung, đồng thời hai tay của hắn cũng xuất ra một đạo pháp quyết đánh tới hướng Lạc Bắc.

Lúc này cấp độ mạnh mẽ của thân thể Kỳ Liên Liên Thành dung hợp Hạo Thiên Kính càng vượt xa thân thể Lạc Bắc, cho nên thân thể hắn cùng với thuật pháp trở thành vũ khí cực kỳ lợi hại, uy lực chống địch lớn mạnh gấp đôi.

-Ầm!

Nhưng vào lúc này, một đường ánh sáng mạnh như sấm màu tím từ trong tay Lạc Bắc bắn ra. Nó giống như một thanh trường thương đâm vào trên cây phật thủ tử ngọc đang từ trên không trung buông xuống, mượn một lực phản xung kia, toàn bộ thân thể Lạc Bắc trở nên cứng rắn bắn ra sau xuyên qua hai bức tường của một tòa cung điện, tránh được sự va chạm của Kỳ Liên Liên Thành.

Cùng lúc đó, một đạo Hàng ma xử màu trắng cũng như lưu tinh sa xuống đánh về phía Kỳ Liên Liên Thành.

-Đó là con gái của Hồ yêu vương? Hiện tại tu vi của đám tiểu bối này lại tới trình độ như vậy sao?

Hàn Vô Kỵ là một trong hai lão bất tử của Đại Tự Tại Cung, cùng với Lạc Bắc, Kỳ Liên Liên Thành đều là những nhân vật đẳng cấp, tuy rằng mức độ mạnh mẽ tàn bạo đánh nhau đến sống chết của Lạc Bắc và Kỳ Liên Liên Thành có thể khiến lão không thể chen vào được, thế nhưng một đạo Hàng ma xử màu trắng kia của Nạp Lan Nhược Tuyết vừa xuất hiện thì lão đã cảm giác được ngay, liền lập tức phát tay xuất ra một đạo ánh sáng màu xanh với vẻ bề ngoài mong manh nhưng uy lực lại cực kỳ lớn mạnh bắn về phía Hàng ma xử màu trắng kia. Lão muốn giúp Kỳ Liên Liên Thành ngăn chặn đạo thuật pháp của Nạp Lan Nhược Tuyết. Nhưng dưới sự thúc đẩy lực lượng chân nguyên lớn mạnh của Nạp Lan Nhược Tuyết, quang ánh sáng màu xanh kia của lão đánh tới khoảng không, đành phải trở mắt nhìn đạo Hàng ma xử màu trắng kia đánh vào giữa lưng của Kỳ Liên Liên Thành.

379. Chương 353: Xả Thân Thành Ma.

— -Ầm!

Rõ ràng Kỳ Liên Liên Thành không né tránh, bị trúng một kích đó.

- Đại Đạo Như Thiên, duy ta chân quyết!

Toàn bộ thân thể bất ngờ mượn thể thoáng cái đã vọt ra phía sau Lạc Bắc, song chưởng hung hãn vỗ mạnh vào sau gáy của Lạc Bắc.

Lúc này Lạc Bắc thậm chí không kịp thi triển bất luận quyết pháp gì, chỉ xoay mạnh người, tâm niệm chợt tới, song chưởng như được bao một tầng áo giáp trong suốt, thoáng cái đã đánh vào hai tay của Kỳ Liên Liên Thành.

Lạc Bắc chưa bao giờ giao phong gần như vậy với Kỳ Liên Liên Thành!

Trong nháy mắt, Lạc Bắc chỉ cảm thấy trên người Kỳ Liên Liên Thành tràn tới khí thế và ý chí không thể ngăn trở, thậm chí mang đến cho mình cảm giác như ngọn núi lớn ép xuống. Loại khí thế và ý chí này tựa như kim châm hung hãn đâm vào thân thể Lạc Bắc.

Một âm thanh kịch liệt phát ra từ nơi giao nhau giữa hai tay của Lạc Bắc và Kỳ Liên Liên Thành, theo âm thanh vang lên, hai đoạn tay áo bào màu đỏ thẫm trên người Lạc Bắc toàn bộ vỡ nát, da thịt, máu thịt trên tay hắt cứa kịch liệt rung lên, kinh mạch trên hai cánh tay hầu như toàn bộ bị chấn động vỡ nát. Trong nháy mắt hai cánh tay của Lạc Bắc hoàn toàn mất cảm giác, gần như không thể nào cử động được.

-Chạy!

Chỉ liếc nhìn một cái, Nạp Lan Nhược Tuyết ở phía sau Lạc Bắc cũng đã nhận ra, đúng như lời Lão Triệu Nam nói, chỉ dựa vào Lạc Bắc và tu vi hiện tại của mình, cho dù là cộng thêm ba người nữa liên thủ cũng không thể nào phá được Hạo Thiên Kính, không phải là đối thủ của Kỳ Liên Liên Thành. Hơn nữa hiện tại Kỳ Liên Liên Thành đã luyện hóa Hạo Thiên Kính, thậm chí không bị ảnh hưởng bởi thuật pháp của bọn họ đánh vào. Dưới tình huống như vậy, căn bản không thể nào cướp được Ly Thiên thần mang về tay.

Một mặt Bát Bảo Cát Tường Kim Bàn trong nháy mắt ngăn trở trước người Kỳ Liên Liên Thành.

- Tử Tiêu Lô Quang Độn!

Mà cùng lúc đó, một ý niệm xuất hiện trên người Lạc Bắc, vô số lôi quang màu tím xuất ra giống như con nhím. Những tia lôi quang này trong nháy mắt bốc cháy lên như ngọn lửa, thoáng cái đã bao lấy Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết phía sau hắn, bắn thẳng về hướng bầu trời.

Lần này tốc độ của Lạc Bắc cực nhanh khiến tầm nhìn theo không kịp, chỉ thấy hơn mười con rắn nhỏ màu xanh của Hàn Vô Kỵ vừa thi triển ra thì Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết đã biến thành chấm nhỏ trên bầu trời mà mắt thường khó nhìn thấy được. Địa vị và tu vi của Hàn Vô Kỵ vô cùng cao trong Đại Tự Tại Cung, bình thường tâm tính tu vi, tu dưỡng tích trữ cũng không tệ, uy lực thuật pháp Diệt thể xà diễm này của y vô cùng lớn, trong cuộc đời đối địch chưa từng thất bại. Lần này lại liên tục thất bại, khiến y vừa tức vừa giận.

Thuật pháp trong đạo Tạng chân nguyên Diệu yếu này của Lạc Bắc, cũng là Độn Pháp phải thi triển liên tục khí huyết và chân nguyên thiêu đốt toàn thân, mức độ có thể sánh với Thần quang độn và Phân quang độn, nhưng thi triển ra này nhất định gây cho chân nguyên và khí huyết tổn thương cực lớn.

- Đại đạo thông thiên!

Thấy ngọn lửa màu tím dấy lên, trong nháy mắt Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết trở thành một chấm sáng trên trời cao, lập tức biến mất không còn hình bóng, thân thể Kỳ Liên Liên Thành khê rung động mãnh liệt. Cuối cùng không gian xung quanh giống như thiên địa bị xé vỡ ra, với tốc độ khó tin nhảy vọt lên, lập tức cũng biến thành một điểm sáng tinh tế.

Lúc này, nhờ trận pháp của Nguyệt Ấn, mọi người không hề chú ý tới khu rừng. Tiểu Ô Cầu cuộn tròn người lại, còn tiểu Trà thì sắc mặt trắng bệch, lo lắng tới mức không biết phải làm như thế nào.

Tu vi của tiểu trà đối với đám người Hàn Vô Kỵ mà nói thì vô cùng thấp kém. Tuy nhiên cảm giác của nàng với linh khí trong trời đất, nhất là hơi thở của Lạc Bắc còn vượt qua những người tu đạo khác.

Ngay khi Lạc Bắc sử dụng Tử Tiêu Lô quang độn, lao ra khỏi Đại Tự Tại cung, tiểu Trà lập tức cảm giác được. Nhưng nàng cũng lập tức nhận ra, Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết vẫn bị một điểm sáng đuổi theo. Cùng lúc đó, hơn mười luồng sáng khác cũng vọt lên cao nhanh chóng tập trung về phía hai điểm sáng đó.

Hơn mười điểm sáng đó đều tản ra pháp lực dao động đều rất mạnh. Hơn nữa, trước đây theo lời của Nạp Lan Nhược Tuyết, tiểu Trà cũng biết những người này đều là những người tu đạo có tu vi cao được Kỳ Liên Liên Thành mời đến... Tu vi của họ đều tương đương với tông sư của mộ phái. Có thể nói sau khi đối đầu với Bắc Minh vương ở thành Thiên Nhất, Cổ Châu, Kỳ Liên Liên Thành đã đưa toàn bộ tất cả lực lượng của Côn Luân ẩn nấp trên thế gian tới nơi này.

Những người như vậy, cho dù cho Kỳ Liên Liên Thành nhiều thời gian hơn nữa, y cũng không thể tìm ra nhiều hơn. Đối với những người này, Kỳ Liên Liên Thành đã bỏ ra rất nhiều lợi ích và thù lao, thậm chí mỗi người bọn họ đều được một bình Thạch Nhũ quỳnh dịch. Bằng đó Thạch Nhũ quỳnh dịch tương đương với số lượng mà Côn Luân đã bỏ ra hơn mười mấy năm trước để lung lạc các lực lượng khác trên thế gian.

Nhưng nhìn thế bay ra của Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết, tiểu Trà có thể khẳng định được cả hai không thể ứng phó được với Kỳ Liên Liên Thành và mấy người đó.

Hơn nữa, hiện tại tiểu Trà nhận thấy trên cao, điểm sáng của Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết đã bị Kỳ Liên Liên Thành và mấy điểm sáng kia vây lấy. Giờ phút này, những vầng ánh sáng liên tục tản ra, hiển nhiên là dấu pháp đang rất kịch liệt. Mà một vài điểm sáng của Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết mặc dù tỏa xung hữu đột nhưng lại không thể xông ra được.

- Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Tiểu Trà không biết phải làm như thế nào. Đúng vào lúc này, nàng lại nhìn thấy một ngọn lửa màu xanh lục từ trong Đại Tự Tại cung lao ra về phía Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết.

Người tu đạo được ngọn lửa màu lục đó bao phủ tản ra pháp lực dao động khiến cho tiểu Trà cảm nhận được tu vi của người đó không hề kém Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết.

Bất ngờ, tiểu Trà đột nhiên bình tĩnh lại.

Khuôn mặt thiếu nữ đang tái nhợt cúi xuống nhìn cái túi tơ trong tay của mình.

Vào lúc này, cái túi tơ trong tay nàng chính là một cái bảo nang được Bích Căn sơn nhân luyện cho Lạc Bắc để chứa đựng đồ vật.

Do lên vào Đại Tự Tại cung phải che giấu khí tức của mình không để người có tu vi cao của bọn họ phát hiện. Mà trong cái túi tơ của Lạc Bắc có để mấy thứ pháp bảo tản ra pháp lực dao động rất mạnh. Vì vậy mà trước khi tiến vào Lạc Bắc đã đưa nó cho tiểu Trà.

Lúc này, bên trong cái túi, ngoại trừ Hắc Mộc Chỉ Nam xa, Thập Nhị đồ thiên hữu tướng thần ma ra còn có hai cái ngọc phù màu trắng. Hai tấm ngọc phù đó trước đây Nguyệt Ẩn giao cho hắn để hấp thu khí âm lệ và ma khí. Người của Trạm Châu Trạch Địa, cho dù không phải Nguyệt Ẩn thì cũng đều là những đại hành gia trong việc hấp thu khí âm lệ và phòng ngừa ma khí xâm nhập. Mà giờ phút này, cho dù có hai tấm ngọc phù thì từ trong cái túi vẫn tản ra hơi thở khiến cho gần như toàn bộ người tu đạo cảm thấy khó chịu.

Bên trong cái túi hiện tại có hai điểm sáng màu hồng đang lóe lên.

Huyết Xá lợi.

Từ sau khi Thi Thần bị Kỳ Liên Liên Thành làm cho trọng thương đã không còn có thể dùng tóc để bao phủ Huyết Xá lợi, không để cho nó tản ra ma khí. Mà hai viên Huyết Xá lợi rất quan trọng cho nên Lạc Bắc đành phải mang theo chúng ở bên người.

Tiểu Trà nhìn hai viên Huyết Xá lợi với tâm trạng hết sức phức tạp. Tuy nhiên ngay sau đó, ánh mắt của nàng lập tức trở nên kiên quyết. Nàng mở cái túi tơ ra rồi cầm hai viên Huyết Xá lợi ở trong tay.

Vào lúc này, trong đầu tiểu Trà xuất hiện rất nhiều hình ảnh.

Nàng nhớ tới lần đầu tiên gặp Lạc Bắc ở Thục Sơn, khi đó hắn vẫn còn là một thiếu niên ngây thơ không biết gì.

Nàng nghĩ tới Lạc Bắc vì để cho mình chạy thoát mà ngăn cản sư trưởng sau đó phải chịu hình phạt.

Nàng nhớ tới Lạc Bắc đã vì mình mà liều chết ngăn cản Vân Hạc Tử...

Trên cõi đời này, tiểu Trà gần như không có bằng hữu, thân nhân. Đối với nàng mà nói thì Lạc Bắc chính là bằng hữu, thân nhân duy nhất. Chỉ có Lạc Bắc mới khiến cho nàng không thất vọng với cái thế giới này.

Nàng thích Lạc Bắc. Nàng muốn được ở bên cạnh hắn. Chẳng cần phải giống như nam nữ trên thế gian hưởng thụ tình yêu mà chỉ cần có thể sống một cách vô ưu vô lo, nhìn ngắm thế giới là đủ rồi.

Nhưng hiện tại...ngay cả chút mong ước nhỏ nhoi đó cũng không được.

Tiểu Trà còn nhớ rõ, hai viên Huyết Xá lợi này là của U Minh huyết ma ngưng tụ thành vào bốn trăm năm trước. Mà U Minh huyết ma nắm rất nhiều công pháp, là kẻ địch tối cao của toàn bộ thiên hạ. Chỉ cần luyện hóa được một viên Huyết Xá Lợi là có được tu vi hùng mạnh, thậm chí có được một thứ công pháp của lão.

Nhưng Minh Nhược đã nói, cho dù với tu vi của nàng thì chỉ sợ cũng không thể luyện hóa được một viên Huyết Xá lợi. Hơn nữa, nàng cũng hiểu rõ, cho dù hiện tại Lạc Bắc cũng không thể nắm chắc luyện hóa được. Mà cho dù có thể luyện hóa thì cũng tốn rất nhiều thời gian.

Nếu không thì khi ở Bắc Mang, hắn đã luyện hóa Huyết Xá lợi để tăng tu vi của mình.

380. Chương 354: Cưỡi Sóng Máu Mà Tới

Tu vi thấp kém mà cố gắng luyện hóa Huyết Xá lợi chắc chắn sẽ bị ma khí xâm nhập. Nặng thì Nguyên Thần tan biến mà nhẹ thì ma khí trong Huyết Xá lợi xâm nhập vào bản tâm, biến thành một kẻ nửa người nửa ma.

Nhưng hiện tại đối với tiểu Trà mà nói thì nàng cũng chỉ có một cơ hội này.

Nàng muốn Lạc Bắc còn sống sót.

- Lạc Bắc! Ta không biết sau này sẽ như thế nào nhưng ta thật sự hạnh phúc vì được biết người...

Trên gương mặt tái nhợt của tiểu Trà nở một nụ cười đau thương. Nhưng nàng không hề chần chừ, gơ tay lên cầm lấy viên chủ nguyên Huyết Xá lợi mà cho vào miệng.

Tiểu Trà định sau khi nuốt viên chủ nguyên Huyết Xá lợi sẽ nuốt tiếp viên còn lại.

Bởi vì trong lòng nàng chỉ có một suy nghĩ đơn giản là giúp Lạc Bắc thì một viên Huyết Xá lợi là chưa đủ.

Nhưng nàng đã quá xem thường Huyết Xá lợi của U Minh huyết ma. Hơn nữa, viên mà nàng nuốt lại chính là viên Huyết Xá lợi gần như tập trung một nửa tu vi của U Minh huyết ma.

Vừa mới cho viên Huyết Xá lợi vào miệng, trong đầu chỉ mới có ý nghĩ phải luyện hóa nó, dung hợp với nó thì Huyết Xá lợi đã hóa thành một luồng khí khiến cho toàn thân tiểu Trà lạnh như băng. Trong nháy mắt, toàn thân tiểu Trà như bị đóng băng hoàn toàn cứng ngắc, ngay cả ý nghĩ cũng không thể thay đổi.

Ngay sau đó, tiểu Trà vốn vô cùng yếu ớt chợt thét lên một tiếng rung chuyển trời đất.

Tiếng thét chói tai như không cam lòng chẳng khác nào cả vạn con quỷ cùng rít lên, hay một tên ma thần đang cười... Trong tiếng thét chói tai đó, từ người tiểu Trà đột nhiên bắn ra vô số những tia sáng màu hồng. Những tia sáng đó chính là chân nguyên được hội tụ vô số máu tươi. Trong nháy mắt dường như toàn bộ máu tươi trong người tiểu Trà chui qua lỗ chân lông mà bắn ra ngoài.

Một luồng ma khí từ trên người tiểu Trà tản ra xung quanh. Trong nháy mắt, quanh thân tiểu Trà xuất hiện vô số những con sóng máu cùng với pháp lực dao động. Tất cả tạo ra vô số hình ảnh ác quỷ và ma thần. Như chúng vừa mới chui lên từ địa ngục.

Vốn trước khi tiểu Trà nuốt Huyết Xá Lợi, tiểu Ô Cầu vẫn còn cuộn mình run rẩy nằm bên cạnh. Nhưng ngay khi ma khí từ trên người tiểu Trà tản ra, tiểu Ô Cầu cũng lập tức bị ma khí xâm nhập làm cho đôi mắt trở nên đỏ hồng.

Cùng lúc đó, ánh mắt của tiểu Ô cầu cũng trở nên tham lam và đầy sự khát máu. Nó lập tức dừng đứng dậy, không còn có một chút sợ hãi. Ngay khi tiểu Trà đứng bất động nó chợt như phát hiện ra một thứ thức ăn ngon miệng, liền ngẩng đầu lên hút lấy viên Huyết Xá lợi còn lại trong tay tiểu Trà.

Oành!

Toàn bộ không trung lập tức như biến thành màu đỏ. Một làn huyết quang vô tận chợt bên lên nơi phía chân trời trong bóng đêm tối đen.

Tiểu Ô cầu quay cuồng trên mặt đất. Một làn sóng máu xuất hiện xung quanh người nó. Ngay lập tức trên thân của nó bắt đầu xuất hiện những hoa văn ghê người. Đúng lúc này, tiểu Trà đang bất động chợt giật mình, rồi từ miệng nàng phát ra một thứ âm thanh khiến cho người khác ớn lạnh. Nó chẳng khác nào tiếng cười hòa lẫn với tiếng nước nở.

Quanh thân nàng bắt đầu xuất hiện một làn mây đỏ. Mỗi một đám mây đỏ đó như được ngưng tụ từ máu tươi tản ra ma khí và mùi máu tanh. Mà ánh mắt của nàng cũng giật giật nhìn về phía tiểu Ô Cầu. Đường như tiểu Trà không hề hài lòng vì chưa được ăn no. Nhưng trong nháy mắt, khi tiểu Trà định ra tay với tiểu Ô Cầu, nàng chợt ngừng lại, quay người đi. Ánh mắt nàng nhìn chăm chú vào cái túi tơ bên dưới chân.

Giờ phút này trong cái túi tơ vẫn còn hai thứ đồ vật. Tuy nhiên ánh mắt nàng chỉ mới hơi chuyển động lập tức một viên ngọc thạch đã bay lên.

Viên ngọc thạch đó có màu xanh, nhìn chẳng khác gì một viên ngọc tằm thường. Nhưng ngày nó chính là Tam ác bích nguyên xá lợi mà Bàn Ma hoàng khi chết đã để lại.

Mà hiện tại, tiểu Trà như hài lòng, há miệng ra nuốt viên Tam ác Bích Nguyên xá lợi đó.

Ngày đó, Bàn Ma Hoàng chết trong sự tức tưởi cho nên mới tạo ra viên Tam Ác bích nguyên xá lợi. Thứ xá lợi này ẩn chứa oán niệm, ác niệm của Bàn Ma Hoàng. Theo lý mà nói thì không thể nào luyện hóa nó được. Nhưng vào lúc này, sau khi tiểu Trà nuốt viên xá lợi đó vào bụng thì một tiếng động vang lên rồi quanh người xuất hiện một làn sóng không khí màu xanh.

Cái cảm giác đó chẳng khác nào Tam ác bích nguyên xá lợi bị đánh nát trong cơ thể của nàng.

Tu vi của Bàn Ma hoàng cực cao, bản thân chính là một nhân vật nửa người nửa am. Ác niệm và ma tính ẩn chứa trong viên Xá lợi rất mạnh. Cho dù là người tu đạo có tu vi Nguyên Anh thì chỉ sợ cũng không thể chịu nổi ác niệm và ma tính bên trong đó. Nhưng vào lúc này khi làn sóng không khí màu xanh nổ bung, nét mặt của tiểu Trà lại nở một nụ cười lạnh lùng mà đầy quyến rũ. Đối diện với ma khí trong cơ thể của tiểu Trà, ác niệm và ma khí của Bàn ma hoàng lập tức bị nuốt chửng.

Mà trong con mắt đỏ hồng của tiểu Trà lại như có một tia chớp màu xanh liên tục lóe lên... Nhìn kỹ thì tia sáng màu xanh đó rõ ràng là một bản đồ lục cũng chính là pháp quyết Dạ Xoa phục ma quyết của Bàn Ma hoàng.

Chỉ trong nháy mắt, bản Niết Bàn Dạ xa phục ma quyết cùng hiện lên trong mắt tiểu Trà rồi biến mất trả lại đôi mắt lạnh lùng quỷ dị. Một làn hơi thở khủng bố liên tục từ người tiểu Trà tản ra xung quanh.

.....

“ Oanh! “

Một ánh lửa với ba màu đỏ trắng, lam va chạm với cây Hàng Ma xử màu trắng mà Nạp Lan Nhược Tuyết phóng ra. Cả hai thứ cùng nổ tung khiến cho không gian xung quanh rung chuyển.

Phát ra ngọn lửa ba màu đó chính là cung chủ Liệt Hỏa thiên quân của Liệt Hỏa cung, toàn thân được bao phủ trong ngọn lửa. Mỗi lần y phóng ra pháp thuật đều bị Nạp Lan Nhược Tuyết chặn đứng thì lại cảm thấy một đạo kiếm khí phóng tới khiến cho tám thuấn chín mặt đầy lửa nổ tung. Sợ quá, y hú lên rồi vội vàng tránh sang một bên.

Nhìn thấy Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết được bao phủ bởi lôi quang màu tím xuyên qua lỗ hổng do y tạo ra, đột nhiên một tiếng nổ vang lên, trước mặt hai người chợt xuất hiện một ngôi thành màu đồng nhìn giống như ngọn núi sụp xuống đầu cả hai.

- Vân Hạc Tử?

Lạc Bắc liếc mắt thì thấy nam tử với nét mặt âm tà độc ác đang đứng trên tường thành chính là Vân Hạc Tử.

Mà vào lúc này, không biết Vân Hạc Tử gặp được chuyện gì mà pháp lực dao động trên người y so với trước dường như còn mạnh hơn. Y mặc một bộ trường bào được dệt từ chỉ bạc còn ngôi thành dưới chân y thì rất nặng và trải dài tới vài dặm. Cho thấy ngôi thành đó không phải do pháp thuật tạo thành mà là một thứ pháp bảo rất mạnh.

Cảm nhận pháp lực dao động trên pháp bảo, Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết đều hiểu rõ không thể đánh nát cái pháp bảo này của y. Ngay khi Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết va chạm với ngôi thành, hần chợt thay đổi phương hướng, lao xuống bên dưới đáy của nó.

- Còn định chạy?

Gần như cùng lúc Vân hạc tử cũng quát lên một tiếng. Trong tiếng quát, một vầng ánh sáng màu bạc bao phủ lấy Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết khiến cho thân thể cả hai cảm thấy nặng nề. Không gian xung quanh hai người cũng chợt tỏa ra ánh sáng như lưu ly, giống như có một tấm thủy tinh bọc lấy họ.

Bị ngăn cản một chút, Kỳ Liên Liên Thành đã xuất hiện cách sau Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết không xa. Dùng quyền đánh nổ đạo kiếm khí vô hình mà Lạc Bắc phóng về phía mình và hóa ra một bàn tay to nện lên trên Bát Bảo Cát tường kim bàn của Nạp Lan Nhược Tuyết.

- Không hay.

Với tu vi của Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết nếu đơn đầu thì đối phó với đám người Hàn Vô Kỳ không hề rơi vào thế yếu. Hơn mười người mà Kỳ Liên Liên Thành gọi tới mặc dù tu vi đều cao nhưng có mấy người có khả năng bị hai người giết chết trong một chiêu. Nhưng vào lúc này, cả hai người lại không thể cứng rắn chống lại Kỳ Liên Liên Thành. Trong tình hình đối phương người đông thế mạnh cơ bản cả hai không có thời gian phóng ra một ít pháp thuật có uy lực mạnh. Mà tu vi của Kỳ Liên Liên Thành lại cao hơn Nạp Lan Nhược Tuyết nên khi bàn tay khổng lồ bất pháp ấn giáng lên trên Bát Bảo cát tường kim bàn của Nạp Lan Nhược Tuyết khiến cho nó dập nát.

Lạc Bắc nhìn thấy không ổn chỉ kịp phóng ra hai tấm thuẫn tiếp xúc với bàn tay to bằng ngọc màu tím, bóng dáng của hắn đã chắn phía sau Nạp Lan Nhược Tuyết.

“ Oành! “ Một tiếng nổ vang lên, thân thể của Lạc Bắc bị ép dính vào người Nạp Lan Nhược Tuyết. Lực lượng của nó quá mạnh khiến cho cả hai người bị đánh bay, miệng trào máu tươi.

381. Chương 355: Công Pháp Của U Minh Huyết Ma Tái Hiện

- Không ngờ thân thể mạnh như vậy?

- Chắc chắn Lạc Bắc và con gái của Hồ Yêu vương không thể đi được.

Nhìn thấy một đòn đó của Kỳ Liên Liên Thành cả mười người tu đạo đều gần như đồng thời có ý nghĩ đó.

Nhất là trên mặt Vân Hạc Tử xuất hiện nét mặt như trút được gánh nặng.

Tới lúc này, mọi người đều nhận ra sự khủng ó của Lạc Bắc. Nếu là người khác thì dưới một đòn đó của Kỳ Liên Liên Thành chỉ sợ thân thể và Nguyên Anh cũng đều bị đánh nát. Nhưng Lạc Bắc dường như chỉ bị tổn thương một chút mà vẫn có thể sử dụng được chân nguyên. Nhưng tất cả cũng nhận ra được Tử Tiêu Lôi quang độn của Lạc Bắc phải liên tục sử dụng chân nguyên và khí huyết như cắt từng miếng thịt trên người vậy. Nếu tiếp tục bị Kỳ Liên Liên Thành cản chân, chân nguyên và khí huyết yếu đi thì cơ bản không thể trốn thoát. Chưa nói hơn mười người bọn họ đã vây kín xung quanh.

- Lạc Bắc! Với lực của ngươi làm sao có thể chống lại Côn Luân ta. Ta cũng không muốn giết chóc nhiều, nếu ngươi ngoan ngoãn nhận lấy cái chết, ta sẽ tha cho con gái của Hồ Yêu vương.

Âm thanh kiên định của Kỳ Liên Liên Thành vang lên, đập vào tai mọi người.

Kỳ Liên Liên Thành nói như vậy là do không muốn tốn thêm sức lực đồng thời cũng giống như khi trước Lạc Bắc uy hiếp Hàn Vô Kỳ, để cho đối phương mất đi ý chí chiến đấu.

Lạc Bắc cũng chẳng để ý tới lời nói của Kỳ Liên Liên Thành. Tuy nhiên pháp lực dao động xung quanh người hắn cũng có chút chấn động. Hiển nhiên là sau lần giao thủ vừa rồi, hắn cũng bị thương. Đối với tình hình trước mắt, Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết thực sự rơi vào đường cùng.

- Với tình cảnh hai người mà còn sử dụng tâm lý chiến thì kỳ Kỳ Liên Liên Thành quá cẩn thận.

Hàn Vô Kỳ thu tay trong ống tay áo nhìn Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết chăm chú. Nét mặt của lão có chút châm biếm.

Hàn Vô Kỳ không dám châm biếm Kỳ Liên Liên Thành. Đừng nói vào lúc này Kỳ Liên Liên Thành biến thành một cái pháp bảo hình người, chỉ cần việc Kỳ Liên Liên Thành dám để cho khí huyết, nguyên anh dung hợp với pháp bảo cũng đủ cho lão phải chột dạ. Mà nét mặt lão có chút châm biếm đó là vì nghĩ tới lời uy hiếp của Lạc Bắc với mình.

Nhìn thấy Lạc Bắc không để ý tới Kỳ Liên Liên Thành, Hàn Vô Kỳ giơ một ngón tay. Một tia sáng màu lục đột nhiên bắn về phía Lạc Bắc.

Đạo pháp thuật của y không mệnh mông nhưng khi nó bắn ra thì một vầng ánh sáng màu trắng cũng đã vọt tới người Lạc Bắc.

Ra tay trước lão chính là Vân Hạc Tử. Lúc trước, sau khi phát hiện ra Lạc Bắc là truyền nhân của La Phù, y liền biết phải giết chết Lạc Bắc. Nếu không thì y có thể sẽ phải chết trong tay hắn. Cũng vì điểm đó cho nên y mới đi cùng với Kỳ Liên Liên Thành để phục kích. Nên vào lúc này, thấy Lạc Bắc không chống đỡ nổi, Vân Hạc Tử liền ra tay không chút lưu tình.

“ Oành! “ Lạc Bắc phóng ra một đạo kiếm khí ngăn cản vầng ánh sáng màu trắng. Còn tia sáng của Hàn Vô Kỳ thì va chạm với pháp thuật của Nạp Lan Nhược Tuyết. Lần này, Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết đều thở dốc. Pháp lực dao động trên người cũng trở nên hỗn loạn. Nhất là Nạp Lan Nhược Tuyết, ngay cả thân thể cũng loạn choạng nhất thời không thể triển pháp thuật.

- Tu vi của ngươi đúng là không tầm thường. Nhưng muốn đối phó với Đại Tự Tại cung chúng ta thì đúng là quá ngông cuồng.

Vừa thấy Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết không chống đỡ nổi, Hàn Vô Kỳ liền cất tiếng cười lạnh.

- Cái gì thế này?

Nhưng đúng vào lúc này, điều khiến cho lão và tất cả mọi người đều thay đổi sắc mặt đó là bọn họ cảm thấy như có một ngọn núi đầy ma khí đột nhiên tản ra giữa trời đất.

Toàn bộ chân trời tối đen lập tức biến thành màu đỏ.

Cái cảm giác đó giống như có một Cự ma từ thời hồng hoang từ trong lòng đất chui lên. Ma khí và máu tanh ập tới khiến cho đám người Hàn Vô Kỳ không thể thở nổi.

Tất cả mọi người đều kinh hãi quay đầu lại nhìn thì chỉ thấy hai cái bóng màu đỏ đột nhiên bay lên. Trong phạm vi mấy trăm trượng tràn ngập huyết khí và ma khí. Hai cái bóng đó như bước trên sóng máu mà đi, kéo theo gió tanh mưa máu vô tận.

- Ai?

Vào lúc này, hai cái bóng màu đỏ đó gần với cung chủ Tuyên Cơ tán nhân của Chính Dương cung nhất. Quanh thân của Tuyên Cơ tán nhân có hai quả cầu tối đen bay quanh phản xạ ra một vầng ánh sáng khác lạ. Bộ đạo bào mà y mặc nhìn giống như một chiếc cà sa thời cổ, bên trên có thêu mây mù lượn lờ. Trên đầu của y đội một cái mũ bằng ngọc trắng khiến cho y có một thứ phong thái tiên phong đạo cốt của một tông sư. Căn cứ vào pháp lực dao động của lão thì có thể thấy tu vi của Tuyên Cơ tán nhân cho dù không bằng Khuất Đạo Tử, cũng phải là nhân vật ngang hàng với Thích Như Ý. Vào lúc này, mặc dù y không nhận ra thân phận của hai cái bóng màu đỏ kia nhưng căn cứ vào ma khí và mùi máu tanh, y cảm thấy ớn lạnh.

Tuyền Cơ chân nhân quát lên một tiếng chói tai nhưng đáp lại câu hỏi của y chỉ là một tiếng cười nhẹ nhàng đầy quỷ dị.

Âm thanh đó khiến cho người ta có cảm giác lạnh lẽo nhưng lại trộn thêm chút gì đó quyết rũ. Giống như một mỹ nữ vô cùng xinh xắn mà lạnh lùng. Khi âm thanh đó lọt vào tai, cho dù tu vi của Tuyền Cơ chân nhân như vậy cũng phải run người, chân nguyên toàn thân rung động.

Hai cái bóng màu đỏ đỏ cũng không trả lời Tuyền Cơ chân nhân. Trong tiếng cười đầy vẻ yêu ma, ma và từ trong ma khí và huyết khí đột nhiên có một pho tượng màu đỏ cao hơn năm trượng cầm một cây dạ xoa đâm về phía Tuyền Cơ tán nhân.

- Không ổn! Đó là Thiên Ma huyết thị đại pháp. Không được giao chiến. Tránh mau.

Chỉ nhìn thấy Dạ xoa sống động như thật, Hàn Vô Kỳ đã biến sắc mà quá to.

Nhưng khi tiếng kêu vừa mới vang lên, chỉ thấy hai quả cầu tối đen quanh người Tuyền Cơ chân nhân bay ra, đánh trúng người Dạ Xoa đỏ như máu mà nổ tung. Hai quả cầu đó không ngờ lại là hai cái pháp bảo. Khi chúng nổ tung từ bên trong bắn ra vô số đạo kiếm cương, tràn ngập khí kim thiết khiến cho cả nửa người Dạ xoa dập nát. Nhưng thân thể của Dạ Xoa lập tức hồi phục trong nháy mắt, giờ cái xiên đâm thủng người Tuyền Cơ chân nhân mà nhấc y lên cao.

Mới vừa rồi còn mang phong thái của một vị tông sư vậy mà bây giờ Tuyền Cơ chân nhân đã bị người ta giết chết chỉ trong một đòn.

- Sao có thể như vậy? Người kia tại sao lại có được Thiên ma Huyết Thị đại pháp của U Minh huyết ma?

Phần lớn mọi người còn chưa kịp hiểu ra tại sao thì Hàn Vô Kỳ và Vân Hạc Tử đã thốt lên tiếng kêu đầy kinh hãi.

Con Dạ Xoa cao hơn năm trượng sau khi bị pháp thuật đánh nát mà còn có thể ngưng tụ lại được rõ ràng chính là Thiên Ma huyết thị đại pháp của U Minh Huyết Ma.

Con Dạ Xoa đó chính là do ma khí và huyết khí ngưng tụ lại thành. Cho dù bị đánh tan nát nhưng nó cũng có thể hồi phục lại ngay lập tức. Chỉ có thể chờ đợi trong nửa nén hương pháp thuật đó mất đi thì nó mới biến mất. Mà đến lúc đó, người thi triển pháp thuật lại cho ra một con Dạ Xoa nữa thì chẳng khác nào bao giờ cũng có một con ở bên cạnh.

Ngày xưa, U Minh huyết ma thi triển thứ pháp quyết này có mười hai con Dạ Xoa khác nhau bay xung quanh khiến cho người nào nhìn thấy đã hồn bay phách lạc, không đánh mà chạy. Bốn trăm năm trước, U Minh huyết ma định tiêu diệt Nga Mi, kết quả bị chính đạo trong thiên hạ liên thủ phục kích. Trong trận chiến núi Kim Đỉnh, U Minh huyết ma đã dùng thứ pháp thuật này giết chết kỳ tài trong mấy trăm năm của phái Thanh Thành là Lý Phù Đồ.

Lúc này người thi triển phóng ra một con Dạ Xoa đó chứng tỏ có tu vi kém U Minh huyết ma rất nhiều. Nhưng người này và U Minh huyết ma chắc chắn có liên quan. Hơn nữa, thứ công pháp này là một trong mấy bộ công pháp lợi hại nhất của U Minh huyết ma.

Nhìn thấy thứ pháp thuật đó tái hiện trên thế gian, nhất thời đám người Hàn Vô Kỳ cảm thấy kinh hãi, thậm chí không dám ra tay. Tất cả đều quay sang nhìn hai cái bóng màu đỏ kia để xem hình dạng của họ như thế nào.

Hai cái bóng bên trong huyết khí và ma khí nhìn bước đi rất chậm nhưng thực ra tốc độ có thể nói là kinh người. Gần như khi con Dạ Xoa xuyên thủng người Tuyền Cơ tán nhân, hai cái bóng đó đã tới gần con Dạ Xoa, xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Lúc trước trong thần thức, mọi người đã thấy thấp thoáng bộ mặt thật sự của hai cái bóng đó. Cho tới khi nhìn rõ, đám người Hàn Vô Kỳ cũng đều run người, tóc tai gần như dựng đứng.

382. Chương 356: Ma Nữ Và Huyết Mãng

Một cái bóng người đỏ như máu đang đứng thẳng rõ ràng là một thiếu nữ cao gầy. Thiếu nữ đó rất xinh đẹp, đôi mắt to tròn như mắt bồ câu, khuôn mặt trái xoan. Nhưng giờ phút này, trên gương mặt của thiếu nữ lại mọc ra một thứ vẩy nhìn như bảo thạch. Hai tròng mắt của thiếu nữ chỉ toàn một màu đỏ. Toàn thân tản ra ma khí và sát khí kinh người. Mái tóc của nàng cũng biến thành màu hồng, rối bù phát phối sau lưng, nhìn như có vô số con rắn nhỏ. Mà trên người nàng liên tục tản ra những dải sáng đỏ như máu giống như những dải lụa khiến cho người ta có cảm giác yêu dị. Lúc này, nhìn thiếu nữ thật sự giống như ma thần trong những bức tranh giáng xuống thế gian.

Còn cái bóng còn lại rõ ràng là một con rắn có hai cái sừng dài trên đầu. Con huyết mãng đó toàn thân phủ đầy lân giáp đỏ như máu với vô số những cái gai sắc nhọn. Trong miệng nó thò ra hai cái răng nanh, trên phần bụng cũng có bốn cái chân đầy vuốt sắc. Từ trong mắt nó lóe ra một dải ánh sáng màu hồng dài tới một trượng. Con huyết mãng cũng tản ra ma khí và pháp lực dao động khiến cho người ta phải phát run.

Con huyết mãng dường như coi thiếu nữ kia là chủ, liên tục xoay quanh người nàng. Khi thì cái đầu của nó thò lên trên vai thiếu nữ, khi thì lại vươn ra từ phía sau rồi xuất hiện trước mặt thiếu nữ. Toàn thân con rắn giống như một dải lụa mà hồng vờn quanh người nàng.

Nếu thiếu nữ đó có dung nhan xấu xí thì không nói. Nhưng từ dáng người cho tới khuôn mặt của nàng đều khiến cho người ta cảm thấy diễm lệ. Cái cảm giác diễm lệ hòa với yêu ma mà nàng mang lại đáng lẽ không thể xuất hiện trên cùng một người. Chính vì vậy mà khiến cho người ta cảm thấy ớn lạnh.

- Tiểu Trà?

Trong nháy mắt, Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết cùng giật mình mà kêu lên.

Khi vừa nhìn thấy hai cái bóng đó, Lạc Bắc hoàn toàn sững sờ như bị người ta chiếm lấy mất hồn phách.

- A?

Nghe thấy tiếng kêu to của Lạc Bắc, thiếu nữ tản ra hơi thở yêu ma liên liếc mắt về phía hắc đồng thời cũng thốt lên một tiếng kinh ngạc. Ánh mắt nàng cũng như có chút gì đó sững sờ, như đang suy nghĩ điều gì đó.

- Người này có lẽ định luyện hóa Huyết Xá lợi của U Minh huyết ma nhưng lại không thể loại trừ ma khí của nó cho nên mất đi tính người mà biến thành một kẻ nửa người nửa ma.

- Các người giữ chân nó để ta đối phó với Lạc Bắc.

Âm thanh cứng rắn của Kỳ Liên Liên Thành lại vang lên. Trong âm thanh của y cũng không hề có lấy một chút gì đó khiếp sợ. Mà chỉ trong một chút thời gian, y liền nhận ra lý do tại sao tiểu Trà và tiểu Ô cầu lại biến thành như vậy. Chỉ có một chút nhầm lẫn đó là tiểu Trà không muốn luyện hóa Huyết Xá lợi mà là do trong tình cảnh biết bản thân không thể ngăn cản ma khí nhưng vẫn nuốt nó vào.

- Hóa ra là luyện hóa thành công Huyết Xá lợi chứ không phải chiếm được sự truyền thụ hay có quan hệ với U Minh huyết ma.

Đám người Hàn Vô Kỳ mặc dù kinh hãi nhưng nghe thấy Kỳ Liên Liên Thành nói vậy thì cũng lập tức hiểu ra.

- Cơ hội tốt.

Tu vi cung chủ Liệt Hỏa Thiên quân của Liệt Hỏa cung mặc dù cao nhưng kiến thức lại không bằng đám người Kỳ Liên Liên Thành và Hàn Vô Kỳ. Y cũng không nhận ra tiểu Trà vừa mới thi triển một thứ pháp quyết lợi hại của U Minh huyết ma cho nên tinh thần cũng không bị ảnh hưởng nhiều lắm. Vì vậy mà khi nghe Kỳ Liên Liên Thành nói vậy, Liệt Hỏa Thiên quân lập tức nướng mày.

Bởi vì lúc này, tiểu Trà như đang ngây người, ngay cả con Dạ Xoa vừa mới giết chết Tuyền Cơ chân nhân cũng không nhúc nhích.

Ngay lập tức, Liệt Hỏa thiên quân chỉ tay bắn ra một ngọn lửa màu hồng. Ngọn lửa đó lập tức hóa thành một cây đao chém vào cổ tiểu Trà. Lực của ngọn đao và nhiệt độ của nó chẳng hề thua kém Xích Tô của Lạc Hàng cho thấy hỏa nguyên của Liệt Hỏa Thiên quân cũng rất cao.

- Tiểu Trà!

Gần như theo phản xạ, Lạc Bắc định giúp tiểu Trà ngăn cản đao pháp thuật đó. Nhưng một bàn tay to màu tím lập tức từ trên không trung giáng xuống trước mặt hắn. Đối diện với Kỳ Liên Liên Thành, Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết không có thời gian để mà giúp tiểu Trà.

“ Vù! “

Đúng vào lúc này, tiểu Ô cầu như một con huyết long chợt run người, toàn bộ lớp vảy lập tức dựng đứng như lông chim rồi bắn ra ngoài. Một làn pháp lực dao động từ người tiểu Ô Cầu tản ra. Giờ phút này, tiểu Ô Cầu không còn run sợ như trước nữa. Trên người nó tản ra thứ hơi thở khát máu.

Một vầng sáng đỏ như máu đột nhiên xuất hiện trên ánh đao do thiên hỏa ngưng tụ thành. Vầng sáng đó chỉ to bằng quả trứng ngỗng nhưng nhìn thì giống như một viên bảo thạch. Bên trong nó dường như có một đóa hoa, nhưng nhìn kỹ lại thì lại như một trận lốc xoáy đang xoay tròn.

Vốn ánh đao do thiên hỏa ngưng tụ thành đang chém về phía cổ tiểu Trà nhưng khi viên minh châu đó xuất hiện, ánh đao như bị một thứ gì đó thu hút lập tức chém lên vầng sáng đó.

Vầng sáng đỏ như máu to bằng viên minh châu lập tức bị chém vỡ, nổ tung thành vô số những sợi tơ máu. Nhưng Liệt Hỏa Thiên quân lại không ngờ có chuyện này xảy ra. Trong lúc y đang ngăn người, tiểu Ô Cầu liên phun ra một tia màu đánh trúng người Liệt Hỏa thiên quân. Tia máu tươi đó nhìn như không có gì nhưng khi nó vừa mới chạm vào người, Liệt Hỏa thiên quân không kịp kêu lên lấy một tiếng mà thân thể nổ tung thành một làn sương máu.

- Hấp pháp huyết châu! Phệ hồn huyết tiến.

Hàn Vô Kỳ lập tức hét lên một tiếng chói tai.

Không một ai có thể ngờ được Liệt Hỏa thiên quân đứng đầu một phái lại bị tiểu Ô Cầu đánh chết.

- Làm sao mà con Huyết mãng này có thể triển được Huyết Ma yên pháp quyết?

Trong hơn mười người có tu vi cao thì tu vi và kiến thức của Hàn Vô Kỳ đứng đầu. Lão biết cái pháp thuật mà tiểu Ô Cầu thi triển chính là Hấp pháp huyết châu và Phệ hồn huyết tiến, đó đều là một trong những pháp quyết của U Minh huyết ma.

Huyết Ma yên pháp quyết cũng là một trong số những công pháp hùng mạnh của U Minh huyết ma.

Bốn trăm năm trước, tu vi của U Minh huyết ma đứng đầu thiên hạ. Mọi loại pháp thuật của y đều hết sức thần diệu và diệu dụng.

Như lúc trước công pháp của đám người Tiểu Vong Trần cũng là có được từ một viên Huyết Xá lợi. Bộ công pháp đó có thể làm cho đối phương khi phóng ra pháp thuật thì bản thân mình phải chịu một phần pháp thuật đó phản lại.

Còn Thiên Ma huyết thị đại pháp mà tiểu Trà vừa mới xuất ra cũng là một thứ công pháp sử dụng để đối phó với nhiều người. Bởi vì ngoại trừ sự đặc biệt của thứ công pháp này ra thì Dạ Xoa do nó tạo ra cơ bản đánh không mất đi. Nếu để đối địch thì đối phương sẽ bị Dạ Xoa Huyết thị kiềm chế mãi.

Còn Huyết Ma Yên ma quyết thì cũng là một môn pháp quyết của U Minh huyết ma sử dụng để phòng ngự, loại trừ pháp thuật của đối phương.

Phần lớn những pháp thuật cao minh đều sử dụng thần thức để xác định vị trí đối phương rồi nó sẽ tự động công kích. Chỉ có một vài pháp thuật cấp thấp thì khi phóng ra mới vọt đi theo một đường cố định. Còn pháp thuật Hấp pháp huyết châu lại có thể thể tạo ra một viên huyết châu khiến cho đối phương phán đoán sai, làm pháp thuật tấn công vào đó mà thất bại.

Phệ Hồn huyết tiến là thứ pháp thuật nhìn thì chỉ như một tia sáng bình thường nhưng trong đó lại ẩn chứa ma khí có thể xóa bỏ toàn bộ các loại nguyên khí, loại bỏ rất nhiều pháp bảo, trận pháp và hộ thuẫn. Nhưng thứ pháp bảo, trận pháp, pháp thuật phòng ngự bình thường mà gặp phải nó đều bị xuyên thủng.

Theo lý mà nói thì Huyết Ma Yên ma quyết mặc dù là pháp quyết ma môn nhưng chỉ có con người mới có thể thi triển. Vậy mà bây giờ tiểu Ô Cầu cũng có thể thi triển được.

- Con Huyết mãng này cũng nuốt Huyết Xá lợi.

Dù sao thì Hàn Vô Kỵ cũng là một trong hai lão bất tử còn lại của Đại Tự Tại cung. Cùng với tiếng hét của mình, lão cũng lập tức hiểu ra sự quỷ dị của Huyết Xá lợi. Một khi ma khí của nó xâm nhập lập tức cải biến kinh mạch của tiểu Ô Cầu.

Có thể nói lúc này tiểu Ô Cầu không chỉ là một Huyết Mãng có lực lượng chân nguyên mạnh mẽ mà biến thành cũng giống như tiểu Trà gần như là ma thần. Chỉ có điều do tiểu Ô Cầu ăn viên Huyết Xá lợi nhỏ hơn của tiểu Trà nhiều cho nên không bằng tiểu Trà được mà thôi.

“ Hí! “

Ngay vào lúc Hàn Vô Kỵ nhận ra hai đạo pháp quyết mà hét lên, những người còn lại thấy Huyết mãng ở bên cạnh tiểu Trà đánh chết Liệt Hỏa thiên quân thì trong không trung đột nhiên lại vang lên một thứ âm thanh quái dị.

Âm thanh đó là do tiểu Trà phát ra.

Ngay khi Liệt Hỏa Thiên quân bị tiểu Ô Cầu đánh cho hóa thành làn sương máu sự mê man và khó hiểu trong mắt nàng cũng biến mất, thay vào đó chỉ còn một sự khát máu. Âm thanh đó dường như là do nàng hít lấy thứ khí tanh tưởi kia một cách thích thú. Trong nháy mắt, nét mặt của nàng như đang cười cười.

“ Xoẹt! “

Con Dạ Xoa như đang đứng gần người trong không trung đột nhiên giờ cây xiên đâm thẳng về phía một người tu đạo đứng gần mình nhất.

383. Chương 357: Đối Diện Không Nhận Ra

Người tu đạo đó có gương mặt dài nhỏ, tuổi chừng ba mươi mấy. Y mặc một tấm áo bào màu đen, đầu đội mũ nhọn cao. Tấm áo choàng của y dài quá bàn chân kéo phía sau nhìn giống như một đám mây đen. Phía trước của tấm áo chia ra làm bốn nhìn giống như bốn thanh trường kiếm, hết sức kỳ lạ. Người tu đạo đó cũng chính là chương giáo Âm Thần Tử của Âm Vu Giáo.

Nhìn thấy con Dạ Xoa bước tới đâm về phía mình, Âm Thần Tử cũng không hề hoảng hốt, giờ hai tay bắt pháp quyết. Đám mây đen bên dưới chân lập tức bay lên. Nhìn kỹ thì ra đó toàn là sáu độc nhỏ như con kiến với vô số hình dạng khác nhau. Đám sáu độc tạo thành một làn mây đen bao phủ lấy Âm Thần Tử rồi đưa y lướt sang ngang với một tốc độ nhanh hơn bình thường mấy lần. Cùng lúc đó, hai vầng sáng đen cũng lập tức bắn về phía tiểu Trà.

Hai vầng sáng màu đen đó giống như lưỡi dao cắt trong không khí, đồng thời tản ra một mùi tanh hôi. Hiển nhiên ngoại trừ chân nguyên ra thì nó còn có độc được rất mạnh.

Âm Vu Giáo chuyên về độc cổ thuật. Mà chương giáo Âm Thần Tử thi triển pháp thuật bảo vệ mình cũng thể hiện phong thái của người đứng đầu một phái, đồng thời phóng ra pháp quyết tấn công Tiểu Trà.

“ Xoẹt! “ Xoẹt!

Ngay khi hai vầng sáng của Âm Thần Tử lao tới, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện vô số những tiếng gió rít.

Ngoại trừ năm, sáu vầng sáng có màu sắc khác nhau ra, hơn mười con rắn nhỏ màu lục cũng lao thẳng về phía tiểu Trà và tiểu Ô cầu.

Đạo pháp thuật này của Hàn Vô Kỳ mất rất nhiều chân nguyên. Hơn nữa, một người có Nguyên Anh bắt đầu tan vỡ như lão thì mỗi lần điều động chân nguyên quá mạnh lại khiến cho sự tan rã của Nguyên Anh tăng thêm một chút. Nhưng lúc này, Hàn Vô Kỳ biết tiểu Trà và tiểu Ô Cầu là đối thủ không thua gì Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết cho nên không dám lưu thủ, nhanh chóng phóng ra pháp thuật mạnh nhất của mình.

Đám người Hàn Vô Kỳ và Vân Hạc Tử liên thủ tấn công, nếu Kỳ Liên Liên Thành không có Hạo Thiên Kính thì cũng bị tổn thương.

Con rắn nhỏ của Hàn Vô Kỳ giống như một cây gậy, trong nháy mắt khi nó xuất hiện trong không trung thì trên người tiểu Trà đột nhiên tản ra ánh sáng màu hồng rực rỡ, chiếu rọi xung quanh. Nhất thời trong phạm vi mấy trăm trượng chỉ toàn là một màu đỏ khiến cho thần thức và tầm mắt của mọi người mất đi bóng dáng của nàng. Cùng lúc đó, một tiếng cười yêu dị chợt vang lên. Trên bầu trời đột nhiên xuất hiện hơn mười cái bóng đỏ như máu, nhào về phía Âm Thần Tử.

Huyết quang nhất lưu.

Những cái bóng máu đó nhào lên người của Âm Thần Tử liền xuyên qua. Tuy nhiên khi nó xuyên qua xong, trong nháy mắt Âm Thần Tử trở nên nhẹ nhàng giống như máu thịt trong người bị chúng lôi hết ra khỏi cơ thể, chỉ còn lại một tấm da.

- Thần Quang huyết ảnh đại pháp! Sao có thể như vậy?

Lần này, đừng nói là Hàn Vô Kỳ, ngay cả Vân Hạc Tử vẫn luôn âm trầm cũng thét lên kinh hãi.

Vào lúc này, không ngờ tiểu Trà lại thi triển ra Thần quang huyết ảnh đại pháp của U Minh huyết ma.

Thần Quang huyết ảnh đại pháp là một trong những công pháp công kích lợi hại và độc ác nhất của U Minh huyết ma. Môn công pháp này có thể lập tức hóa ra mười cái bóng, nhào vào người đối phương. Chỉ cần nhào trúng người thì cho dù tu vi có cao tới đâu cũng bị hút khô máu huyết tới chết. Cho dù là Nguyên Anh cũng không thể chạy được. Mà thứ công pháp này có tốc độ cực nhanh khiến cho người ta rất khó đề phòng hay né tránh. Hơn nữa, nếu muốn đánh chết người thi triển thứ công pháp đó thì phải đánh chết toàn bộ mười cái bóng kia, nếu chỉ còn một cái thì người thi triển pháp thuật cũng chỉ bị thương mà Nguyên Thần không bị diệt.

Lúc trước, mọi người đều biết tiểu Trà bị ma khí trong Huyết Xá lợi xâm nhập nên biến thành như vậy. Còn Hàn Vô Kỳ và Vân Hạc tử cũng biết, nếu luyện hóa đủ một viên thì có thể có được một bộ công pháp của U minh huyết ma. Nhưng hiện tại tiểu Trà lại thi triển ra hai bộ công pháp.

Điều đó chỉ có thể nói chủ nguyên Huyết Xá lợi đúng là cao hơn huyết xá lợi khác, bên trong ít nhất ngưng tụ hai bộ công pháp của U Minh huyết ma.

“ Răng rắc! “

Xung quanh tiểu Trà chợt xuất hiện ánh sáng giống như thủy tinh. Tia nhiên một vầng ánh sáng màu hồng chợt lóe lên khiến cho ánh sáng như thủy tinh đang co lại quanh người nàng chợt vỡ nát.

Lần này, Vân Hạc Tử cảm thấy không ổn nên cũng ra tay hết sức, muốn giam cầm Tiểu Trà để cho những người xung quanh nhân cơ hội đánh chết. Nhưng đạo pháp thuật của y lại bị tiểu Ô Cầu phá vỡ.

“ Hi “

Từ miệng tiểu Trà lại thốt ra âm thanh yêu dị. Ánh mắt nàng nhìn về phía Vân Hạc Tử như cười nhạo y không biết lượng sức. Cùng lúc đó, bóng nàng khẽ động lại hóa ra mười cái bóng đỏ như máu khiến cho Vân Hạc Tử sợ tới mức tái mét, vội vàng ẩn nấp vào trong ngôi thành.

Nhìn thấy tiểu Trà lại thả ra những cái bóng màu đỏ, ánh mắt của đám người Hàn Vô Kỳ trở nên lạnh lùng, tập trung vào những cái bóng đó, đề phòng chúng bổ trúng. Nhưng những cái bóng đó vẫn không lao ra mà một tia máu chợt lao thẳng về một người tu đạo ở gần Hàn Vô Kỳ, khiến cho y biến thành một chùm sương máu.

Một đòn kia của tiểu Trà cũng chỉ là hư chiêu mà thực sự tấn công lại là Phệ hồn huyết tiến của tiểu Ô cầu.

Chỉ đổi mặt một chút thời gian, toàn bộ không trung đã trở nên yên tĩnh hơn nhiều. Hơn mười người tu đạo có tu vi cao, tính cả Hàn Vô Kỳ và Vân Hạc Tử chỉ còn lại sáu người.

- Người kia là ai mà tu vi cao tới mức như vậy?

Đúng vào lúc này, đám người Vân Hạc Tử lại ớn lạnh bởi vì từ xa có một ngọn lửa màu lam đang lao tới với một tốc độ kinh người. Căn cứ vào pháp lực dao động thì có thể thấy tu vi của người đó còn cao hơn đám người Vân Hạc Tử.

- Sư huynh!

Liếc mắt một cái, thấy vầng sáng màu lam đỏ, sắc mặt của Hàn Vô Kỳ hơi giãn ra một chút. Người đang tới rõ ràng là một trong hai lão bất của của Đại Tự Tại cung vừa mới ra ngoài đuổi theo Nguyệt Ân - Phương Tam Bình.

- Ở đây xảy ra chuyện gì?

Phương Tam Bình nhìn thấy tiểu Trà tản ra ma khí kinh người thì sắc mặt không giấu được sự khiếp sợ, vội vàng hỏi Hàn Vô Kỳ.

- Phệ hồn huyết tiến?

Nhưng Hàn Vô Kỳ còn chưa kịp trả lời thì Phương Tam Bình đã nhìn thấy một tia máu lao về phía mình. Cảm nhận pháp lực dao động và ma khí từ trong nó, Phương Tam Bình biến sắc, không dám thi triển pháp thuật chặn lại mà vội vàng hạ thấp độ cao, tránh khỏi tia máu.

- Con Huyết mãng này là ma vật nào mà có được pháp thuật trong Huyết Ma yên ma quyết của U Minh huyết ma? Còn kia là Thiên Ma huyết thị đại pháp?

Phương Tam Bình tránh được tia máu bắn về phía mình thì cũng nhìn thấy được Huyết Dạ xoa mà tiểu Trà thả ra.

Nhưng đúng vào lúc này, một tiếng nổ vang lên. Trong không trung xuất hiện vô số đạo kiếm khí trong suốt. Đồng thời trên bầu trời cũng bốc lên vô số ngọn lửa màu tím.

Một độn đó là do Lạc Bắc và Kỳ Liên Liên Thành giao chiến với nhau.

Lạc Bắc thi triển kiếm khí vô hình và chạm với bàn tay to màu tím của Kỳ Liên Liên Thành làm cho cả hai tan vỡ. Nhưng trong tình huống liên tục chịu đòn, giao chiến một cái cũng khiến cho Lạc Bắc phải phun ra một búng máu, chân nguyên trong người sôi trào.

Còn Kỳ Liên Liên Thành thì đối diện với lực xung kích tản ra từ cú va chạm lại cơ bản không bị ảnh hưởng. Gần như ngay khi phát ra bàn tay to màu tím giao chiến với kiếm khí vô hình của Lạc Bắc, lại một lần pháp lực dao động nữa xuất hiện.

Lúc này, do Nguyên Anh của Kỳ Liên Liên Thành dung hợp với pháp bảo, không giống như thân thể có thể sử dụng đan dược và pháp bảo khác bổ sung chân nguyên, chỉ có thể nhờ vào Nguyên Anh hấp thu nguyên khí trong trời đất để bổ sung chân nguyên. Tuy nhiên dưới tình huống đấu pháp như thế này thì mức độ bổ sung nguyên khí của Nguyên Anh cũng như muối bỏ biển, cơ bản không bù đắp nổi. Cho nên mỗi lần Kỳ Liên Liên Thành phóng ra pháp thuật thì chân nguyên lại hao tổn. Mà chân nguyên càng hao tổn thì Nguyên Anh lại càng bị khí kim thiết làm cho tổn thương nặng.

Bất cứ người nào ở đây cũng có tu vi cực cao. Cho nên bọn họ hiểu rõ, Kỳ Liên Liên Thành làm như vậy chẳng khác nào biến mình thành cây nến, càng đốt cháy thì ngọn nến càng nhanh chóng ngấm lại. Thử hỏi có ai thấy mình giống như ngọn nến nhanh chóng bị đốt cháy mà không hoảng hốt? Nhưng Kỳ Liên Liên Thành lại dường như chẳng thèm để ý tới điều đó. Y vẫn không hề dừng lại, trong nháy mắt khi phát ra bàn tay to kia, y liền giống như một ngọn núi mà đè xuống vị trí của Lạc Bắc.

- A?

Nhìn thấy Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết không thể ngăn cản được một đòn của Kỳ Liên Liên Thành, nét mặt của tiểu Trà chợt xuất hiện chút lo lắng. Chút lo lắng đó dường như là cảm nhận được hơi thở quen thuộc mà lo lắng cho Lạc Bắc.

Sau một tiếng hừ nhẹ khiến cho người ta cảm thấy ớn lạnh, Huyết Dạ xoa đang tấn công đám người Vân Hạc Tử đột nhiên nhảy vọt lên rồi đâm thẳng về phía Kỳ Liên Liên Thành.

384. Chương 358: Dục Hỏa! Đại Ma

“ Oành! “

Kỳ Liên Liên Thành vung quyền đánh thẳng vào cây xiên của Huyết Dạ Xoa. Sau cú va chạm, bắt đầu từ cây xiên cho tới Dạ Xoa cao năm trượng không ngờ bị vỡ nát hoàn toàn. Tuy nhiên nó lại lập tức ngưng tụ, chắn trước mặt Kỳ Liên Liên Thành tiếp tục giờ xiên đâm tới.

- Tiểu Trà!

Lần này, Lạc Bắc có chút thời gian khổng chế được chân nguyên liền vội vàng bay nhanh về phía tiểu Trà và tiểu Ô Cầu, nét mặt không giấu được sự ngạc nhiên và vui mừng.

- Cần thận! Đó là Huyết Thần tử.

Lần này, Lạc Bắc theo trực giác nghĩ tiểu Trà còn nhận ra mình, giúp mình ngăn cản Kỳ Liên Liên Thành. Nhưng hắn vừa mới cử động, Nạp Lan Nhược Tuyết đã vội vàng kêu lên.

Trong nháy mắt khi Lạc Bắc lao về phía tiểu Trà, chút lo lắng trong mắt nàng liền biến mất, thay vào đó là ánh mắt đầy sự khát máu.

“ Xoẹt! “ Năm sáu tia sáng đỏ như máu từ trong tay Tiểu Trà bắn ra về phía Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết.

Năm sáu tia sáng đỏ như máu đó đều là những bóng người có chân có tay. Mặc dù không nhìn rõ ngũ quan nhưng nét mặt đều vô cùng hung dữ. Đó chính là Huyết Thần Tử nổi danh trong Thiên ma huyết thị đại pháp của U Minh huyết ma.

Huyết Thần Tử do pháp thuật tạo ra không hề biến mất. Chỉ có pháp thuật hệ Hỏa và Lôi cương mới có thể đối phó được với nó. Những pháp thuật còn lại ngoại trừ đánh nát nó nếu không cho dù có đứt làm hai thì chúng lại hóa thành hai Huyết Thần Tử giống nhau như đúc. Hơn nữa, Huyết Thần Tử còn có thể hấp thu máu thịt của đối phương làm cho bản thân mạnh hơn. Hấp thu càng nhiều, chúng có thể biến thành Yêu ma thực sự.

Lúc trước, trong trận chiến Kim Đỉnh, U Minh huyết ma đã dẫn một đội quân gần mười vạn Huyết Thần Tử, bao vây núi Nga Mi. Trong số đó thì Huyết Thần Tử lợi hại nhất có tới sáu cánh, lực lượng không hề thua bất cứ người tu đạo có tu vi Kết Đan Hậu kỳ nào.

Lạc Bắc hoàn toàn không ngờ tiểu Trà lại thi triển một thứ pháp quyết độc ác như vậy để đối phó với mình. Hắn còn chưa kịp phản ứng, mãi cho tới khi Nạp Lan Nhược Tuyết thốt lên kinh hãi, cố gắng phóng ra một đạo Hàng Ma xử đánh chết một Huyết Thần Tử thì một Huyết Thần Tử khác cũng đã nhào lên người Lạc Bắc.

Huyết Thần Tử bổ tới người Lạc Bắc khiến cho hắn cảm thấy ngực đau nhói. Một làn ma khí lạnh lẽo, giống như những cây băng châm chui vào trong cơ thể. Con Huyết Thần Tử ở ngay trước mặt hắn nhe răng, nhếch miệng, nhìn cái đầu nó giống như một cái đầu lâu màu đỏ.

Hóa ra thứ Huyết Thần Tử này nếu chưa hút đủ máu thịt, trước khi tiến hóa thì không thi triển được pháp thuật. Mỗi khi đối địch đều bổ nhào tới đối phương. Nhưng vào lúc này, Lạc Bắc đã tu luyện thành Lưu Ly kim thân, thân thể hết sức dẻo dai. Mười ngón tay của Huyết Thần Tử giống như phi kiếm đâm vào lồng ngực của hắn không thể tiến vào trong được.

“ Ầm! “

Tay phải Lạc Bắc đặt lên đỉnh đầu của Huyết Thần Tử. Vô số những tia chớp màu tím từ trong tay hắn xuất hiện giống như những cái rẽ cây chui vào trong thân thể của nó. Trong nháy mắt toàn thân thể của Huyết Thần Tử lóe lên ánh sáng màu tím rồi hóa thành tro bụi.

- Tiểu Trà!

Cùng với lúc đánh chết Huyết Thần Tử, Lạc Bắc vội vàng hét lên với tiểu trà.

Ánh mắt của Lạc Bắc không thể tin được vào chuyện vừa mới xảy ra. Hắn không thể ngờ được tiểu Trà lại biến thành như vậy, cũng không hy vọng nàng thế này. Hắn gọi thật to cũng là muốn tiểu Trà có thể tỉnh táo.

Nhưng tiểu Trà hơi khựng lại một chút rồi nét mặt lại trở nên lạnh lùng. Trong đôi mắt của nàng chỉ có đầy ma khí và sự khát máu.

“ Xoẹt! “ Một tiếng động vang lên, tiểu Trà vẫn không thèm để ý tới Lạc Bắc. Một đạo huyết quang giống như thanh trường đao lập tức chém lên người Kỳ Liên Liên Thành.

Đạo huyết quang đó cũng là một thứ pháp thuật của U Minh huyết ma, chuyên dùng để phá pháp bảo của đối phương. Nó tên là Ma Huyết cuồng đao.

Pháp bảo bình thường nếu bị thứ pháp thuật này đánh trúng thì sẽ bị máu huyết trong đó làm cho ô uế, uy lực giảm mạnh. Nhưng Hạo Thiên kính của Kỳ Liên Liên Thành là một thứ pháp bảo rất mạnh, bị Ma huyết cuồng đao chém trúng trên người Kỳ Liên Liên Thành tỏa ra ánh sáng rực rỡ đốt cháy Ma huyết không còn lấy một chút.

- Ma nữ lợi hại! Tất cả không được nương tay, hợp lực giết ma nữ, loại trừ tai họa. Nếu không chúng ta cũng phải chết ở trong tay ma nữ.

Loại bỏ được Ma huyết, âm thanh của Kỳ Liên Liên Thành lập tức như tiếng sấm vọng ra.

Vào lúc này, Kỳ Liên Liên Thành có thể cảm nhận được có tiểu Trà quấy rối, y rất khó giết được Lạc Bắc. Cho nên y lập tức xuất hiện ý nghĩ trước tiên phải loại bỏ tiểu Trà.

- Để ta đối phó với Dạ Xoa huyết thị. Các người đối phó với Ma nữ và Huyết mãng.

Vào lúc này, Phương Tam Bình đã thôi không còn khiếp sợ nữa, nên nghe thấy âm thanh của Kỳ Liên Liên Thành, lão lập tức quát lên.

Trong tiếng quát chói tai, trên đỉnh đầu của lão chợt xuất hiện một vầng sáng màu lam xoay tròn nhìn giống như một cái hồ nước. Theo vầng sáng đó, một pho tượng khổng lồ màu lam cũng xuất hiện. Pho tượng đó rõ ràng là một vị thần tướng, trên người như bao phủ bởi đầy bông tuyết. Mà bên trong pho tượng mang tới cho người ta một cái cảm giác nước chảy cuộn cuộn. Một làn nguyên khí hệ Thủy liên tục từ pho tượng tỏa ra khiến cho toàn bộ không trung được bao phủ bởi những giọt nước trong suốt.

- Thiên Nhất Thần Thủy quyết. Chân Thủy thần linh.

Nạp Lan Nhược Tuyết lập tức nhận ra lai lịch của pho thần tướng mà Phương Tam Bình đã hóa ra.

Pho tượng thần tướng màu lam cũng không phải do pháp thuật hóa thành mà là do nguyên khí hệ thủy, linh khí của trời đất ngưng tụ lại thành thực thể.

Thứ thực thể này trong giới tu đạo được gọi là Nguyên khí cự linh.

Trên thực tế, Dạ Xoa huyết thị mà tiểu Trà thi triển cũng là một loại nguyên khí cự linh. Mà pháp thuật có thể ngưng tụ được nguyên khí cự linh trong thiên hạ cũng không có nhiều lắm. Trong dods mạnh nhất chính là hai môn pháp quyết Kim đỉnh hỏa nguyên quyết của Nga Mi và Thiên Nhất thần thủy quyết của Đại Tự tại cung.

Trong trận chiến tại Kim đỉnh bốn trăm năm trước, Nga Mi dưới sự dẫn đầu của Trác Vô Tướng đã thi triển Kim Đỉnh hỏa nguyên quyết, hóa ra được một pho tượng Tam muội chân quân, cuối cùng phá được mười hai Huyết thị của U Minh huyết ma và vô số Huyết Thần Tử. Tam Muội chân quân của Nga Mi và Thực Thủy thần linh của Đại Tự tại cung xét về uy lực và mức độ ngưng tụ có thể nói gần như tương đương với thân ngoại hóa thân của Mật Tông.

Sự khác biệt đó là Thân Ngoại hóa thân do Nguyên thần dung hợp giống như bản thân của người tu đạo có thể hấp thu linh khí trời đất bổ sung chân nguyên. Còn Tam muội chân quân và Thực thủy thần linh lại

giống như một thứ pháp bảo lợi hại, theo ý nghĩ của người thi triển mà hành động. Nếu như chân nguyên tiêu hao hết thì Nguyên khí cự linh sẽ biến mất.

Chân Thủy thần linh xuất hiện tản ra một sự uy nghiêm và pháp lực dao động mạnh. Nhưng khuôn mặt của Phương Tam Bình lại tái nhợt. Cho thấy đạo pháp thuật này đối với lão phải tiêu hao chân nguyên quá nhiều.

Theo tiếng quát to, một vòng ánh sáng màu lam từ trong bàn tay tản ra bao phủ lấy Dạ Xoa huyết thị rồi nhanh chóng thu lại bóp nát nó.

Bốn trăm năm trước, trong trận chiến trên Kim Đỉnh, Tam muội chân quân đối địch với Thiên Ma huyết thị. Mà giờ phút này là Chân Thủy thần linh đối đầu.

Mà giống như lần trước, Huyết thị dạ xoa lại lập tức ngưng tụ thành hình. Tuy nhiên một vầng ánh sáng màu lam giống như triều dâng lại đánh trung khiến cho nửa người nó dập nát.

Thiên ma huyết thị đại pháp có thể hóa ra được mười hai Huyết thị. Nếu do U minh huyết ma thi triển lập tức hóa thành mười hai Huyết thị tôn giả thì chỉ sợ một đối một, Chân thủy thần linh sẽ tan thành mây khói. Bởi vì Chân thủy thần linh không giống như Tam Muội chân quân do Tam muội chân hỏa ngưng tụ lại thành. Hệ Hỏa vốn là khắc tinh của huyết thị. Nhưng hiện tại, tiểu trà còn chưa quen thuộc đối với thứ pháp thuật này, đồng thời tu vi vẫn còn cách U Minh huyết ma khá xa nên chỉ có thể hóa ra được một pho Huyết Dạ xoa. Mà Chân Thủy thần linh có thể thi triển pháp thuật đối địch rất xa. Mặc dù hệ Thủy không thể phá hủy được Huyết Dạ xoa nhưng cũng chiếm được thế thượng phong.

Hiện tại, Huyết Dạ xoa bị Chân thủy thần quân cuốn lấy, Kỳ Liên Liên Thành lập tức rảnh tay liền hét lên một tiếng. Từ trong bàn tay của gã xuất hiện một cái phạn văn rất to. Một bàn tay phật màu tím đột nhiên từ trong không trung giáng xuống về phía tiểu Trà.

- Ma nữ nhận lấy cái chết.

Một người tu đạo bên cạnh Phương Tam Bình hét to một tiếng rồi một cái đài sen bốc lửa xuất hiện dưới chân tiểu Trà. Ngọn lửa bốc lên hùng hực từ đóa sen như muốn thiêu đốt tiểu Trà và tiểu Ô Cầu.

- Thần quang huyết ảnh đại pháp.

Trong nháy mắt tiểu Trà hóa thành mười cái bóng máu bắn ra xung quanh. Còn tiểu Ô Cầu thì lại bắn ra một tia máu, đánh thủng cái đài sen rồi theo đó vọt xuống dưới. Ngay sau đó, bàn tay phật màu tím của Kỳ Liên Liên Thành đã giáng trúng đóa sen khiến cho nó bắn ra vô số ngọn lửa, chiếu sáng toàn bộ không trung.

385. Chương 359: Không Thể Địch Nổi

- Chiêu này của ma nữ rất lợi hại. Hãy cẩn thận.

Nhìn ấy tiểu Trà sử dụng Thần quang huyết ảnh đại pháp, đám người Phương Tam Bình cả kinh. Có điều do tốc độ huyết ảnh của tiểu Trà rất nhanh, lại liên tục thay đổi vị trí, rất khó nắm bắt.

Nhưng hơn mười đạo huyết ảnh của tiểu Trà vừa mới lao tới thì xung quanh chúng đột nhiên xuất hiện những vầng sáng trong suốt giống như thủy tinh khiến cho tốc độ của huyết ảnh chậm lại.

- Thất xảo di thiên trấn của Vân Hạc Tử.

Ngay lập tức đôi mắt của Vân Hạc Tử sáng lên, dồn hết toàn bộ chân nguyên mà vung tay lên. Một ngọn lửa màu lục từ trên người lão phóng lên cao hóa thành mười tia sáng lao về phía mười huyết ảnh.

“ Rầm! “

Một chùm kiếm cương giống như những ngôi sao bạc từ trên không trung ập xuống.

Một cái cột đá có khắc hình phật màu hồng cũng lập tức giáng xuống mười đạo huyết ảnh.

.....

Cùng lúc đó, Phương Tam Bình vừa mới phóng ra Chân Thủy thần linh cũng tản ra pháp lực dao động cực mạnh. Bên dưới mười huyết ảnh lập tức xuất hiện hơn mười vầng sáng rồi phun ra hơn mười cột sáng màu lam, tựa như bên dưới mười huyết ảnh xuất mười con suối.

Vân Hạc Tử, Phương Tam Bình và mấy người tu đạo còn lại trong nháy mắt tập trung lực lượng tấn công tiểu Trà.

- Tiểu Trà!

Lạc Bắc hét lên điên cuồng.

Lúc trước, khi đối địch Lạc Bắc vẫn luôn hết sức bình tĩnh bởi những khi đó chỉ là sự sống hay cái chết của mình. Mà vào lúc này, nhìn tiểu Trà bị tấn công mạnh như vậy, Lạc Bắc không còn giữ được sự bình tĩnh nữa.

Đám người Phương Tam Bình là những đối thủ ngang cấp với Lạc Bắc. Cho dù Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết chưa bị thương, ở trong trạng thái tốt nhất thì trong tình hình mất lợi thế cũng không thể ngăn cản được sự hợp lực của họ.

Mà vào lúc này, Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết bị thương nặng. Trong khoảng thời gian ngắn, Lạc Bắc cũng chỉ phóng ra được một đạo kiếm khí tấn công cái cột đá có hình phật ra mà không thể phát ra được một thứ pháp quyết nào khác.

“ Ầm ầm! “

Giống như có vô số con sấm mùa xuân cùng nổ ở một chỗ. Bảy, tám loại pháp thuật lợi hại cùng va chạm với nhau rồi nổ tung khiến cho khu vực mười huyết ảnh mà tiểu Trà hóa thành xuất hiện vô số những ánh lửa. Từng dòng sóng khí tản ra khí cho người ta phải sợ hãi.

Phần lớn huyết ảnh bị nổ tung trong nháy mắt. Chỉ còn lại hai cái từ trong sóng không khí bay vụt ra.

Tốc độ của hai huyết ảnh cực nhanh lao ra. Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, một người tu đạo mặc áo bào trắng vừa mới phóng ra chùm kiếm cương lập tức bị nó bổ trung mà mất hết khí huyết. Sau khi giết chết người tu đạo đó xong, hai huyết ảnh lập tức lao về hai hướng để tránh bị vây công.

Rắc rắc...

Nhưng đúng lúc này, dưới chân Kỳ Liên Liên Thành đột nhiên xuất hiện một vầng sáng màu tím, giống như vừa rồi sử dụng Tử tiêu lôi quang thuần để truy kích. Toàn thân gã trong nháy mắt biến thành điểm sáng nhanh chóng ép lên trên hai huyết ảnh.

Hai cái huyết ảnh rõ ràng lao về hai phía khác nhau nhưng tốc độ của Kỳ Liên Liên Thành lại như vượt qua không gian nhanh chóng ép lên trên hai huyết ảnh.

Thần quang huyết ảnh đại pháp sử dụng huyết ảnh nhào vào kẻ khác. Nhưng vào lúc này, khi Kỳ Liên Liên Thành chạm vào hai đạo huyết ảnh, trong nháy mắt Hạo Thiên kính liền tản ra vô số những tia sáng vàng rực rỡ.

- Tiểu Trà!

Trong tiếng gào của Lạc Bắc, hai cái huyết ảnh bị Kỳ Liên Liên Thành đánh nát.

- Được! Kỳ Liên Liên Thành quả nhiên là lợi hại. Ma nữ đã bị tiêu diệt.

Ánh mắt của Phương Tam Bình, Hàn Vô Kỵ và Vân Hạc Tử không giấu được sự mừng rỡ.

Lần này, những nhân vật có tu vi cực cao có thể cảm nhận được huyết ảnh đều bị đánh nát. Tiểu Trà đã bị đánh chết thì hiện tại chỉ còn có huyết mãng và Nạp Lan Nhược Tuyết.

- Sao lại thế này?

- Cái gì?

Nhưng đúng lúc này, đám người Phương Tam Bình lập tức cảm nhận được một làn hơi thở khác thường. Ngay cả Kỳ Liên Liên Thành cũng xuất hiện sự khiếp sợ.

Một làn pháp lực dao động tràn ngập giữa đất trời. Theo pháp lực dao động, giữa không trung đột nhiên xuất hiện vô số ngọn lửa nhỏ màu đen. Chúng nhanh chóng ngưng tụ lại thành một bóng người quyền rũ yêu dị.

Cái bóng người đầy quyền rũ đó rõ ràng là tiểu Trà.

- Sao có thể như vậy? Chẳng lẽ đánh nó không chết?

- Đó là Niết Bàn Dạ xoa phục ma kinh của Bàn Ma hoàng! Không ngờ ma nữ cũng biết thứ pháp quyết này.
- Đám người Phương Tam Bình lập tức hét lên chói tai. Mà Lạc Bắc cũng lập tức hiểu ra, trong lòng xuất hiện một thứ cảm giác không nói được thành lời.

Trong tai mọi người lập tức vang lên tiếng cười khê của tiểu Trà.

- Vân Hạc Tử.

Tiếng cười khê vừa mới vang lên thì tiếng máng của Hàn Vô Kỵ cũng lập tức cất lên theo.

Hóa ra ngôi thành của Vân Hạc Tử đột nhiên bốc thẳng lên cao. Là một kẻ gian ngoan, Vân Hạc Tử thấy tình hình không ổn liền chẳng nói chẳng rằng, điều khiển pháp bảo của mình bỏ chạy.

Ngay lập tức một tiếng kêu thảm thiết lại vang lên. Trên người tiểu Trà lập tức xuất hiện một vầng ánh sáng màu trắng do những quả cầu lửa trắng nhỏ nhỏ tạo thành đánh trúng một người tu đạo khiến cho người đó bị đốt thành tro bụi.

- Làm sao bây giờ?

Sắc mặt Phương Tam Bình trắng bệch, quay đầu lại nhìn Kỳ Liên Liên Thành. Vào lúc này, chân nguyên của mọi người đều bị tổn hao rất nhiều vậy mà ma nữ lại không giết chết được, hơn nữa pháp thuật có rất nhiều. Mọi người dường như không phải là đối thủ của nàng. Hiện tại, Vân Hạc Tử đã bỏ trốn, nếu tiếp tục đánh nữa thì chỉ sợ toàn bộ đều bị nàng diệt.

- Các người dẫn cô ta đi chỗ khác.

Kỳ Liên Liên Thành như biết suy nghĩ của đám người Phương Tam Bình nên lão vừa mới quay đầu lại nhìn, âm thanh của y đã vang lên:

- Nếu không nghĩ cách dẫn cô ta đi chỗ khác thì ta không thể giết được Lạc Bắc mà Đại Tự Tại cũng bị phá hủy bởi cô ta.

- Được.

Nghe thấy Kỳ Liên Liên Thành nói câu đó, đám người Phương Tam Bình thầm chửi rủa Kỳ Liên Liên Thành. Tuy nhiên câu nói thứ hai của y lại khiến cho bọn họ ớn lạnh... Bởi vì Kỳ Liên Liên Thành nói hoàn toàn thực tế. Hiện tại, tiểu Trà đã lấy giết người thành tính, ra tay cả với Lạc Bắc thì với đám người Đại Tự Tại cũng chắc chắn sẽ không nương tay.

- Dẫn ta đi? Dẫn đi đâu?

Nhưng đúng vào lúc này, tất cả mọi người đều run người khi nghe thấy tiểu Trà nói như vậy.

Âm thanh của nàng tràn ngập một sự trào phúng và lạnh lùng tuy nhiên lại khiến cho người ta có cái cảm giác quyền rũ tới thất thần. Giống như một mỹ nữ đang cắn nhẹ môi mà thở thê bên tai. Âm thanh yêu ma đó thực sự khiến cho người ta ớn lạnh.

Mới vừa rồi, ma nữ mang tới cho người ta một cái cảm giác như một ác ma chỉ biết giết chóc nhưng bây giờ ma nữ lại đột nhiên mở miệng, có suy nghĩ và phán đoán của mình.

- Xem ra người chính là chủ nhân của chúng? Người là thứ gì mà kỳ lạ như vậy? Cuối cùng thì là pháp bảo hay là người?

Trong lúc tất cả mọi người đang chấn động thì đôi mắt yêu dị của nàng lại nhìn về phía Kỳ Liên Liên Thành mà nói vậy.

Hiện tại, tiểu Trà đã hoàn toàn thay đổi thực sự trở thành ma nữ, có suy nghĩ của mình nhưng dường như lại không thể nhớ được những chuyện lúc trước. Có cảm giác nàng rất ngây thơ. Cơ bản, nàng không nhận ra được Kỳ Liên Liên Thành, mà chỉ theo bản năng cảm thấy tò mò mà thôi.

- Tiểu Trà! Người còn nhớ ta không?

Vào lúc này, Lạc Bắc gần như không thở nổi nhưng hắn vẫn cố gắng hỏi tiểu Trà.

- Người gọi ta là cái gì? Tiểu Trà?

Gương mặt quyến rũ của tiểu Trà có chút suy tư.

- Người lại đây cho ta thấy xem. Dường như ta hơi nhớ ra người.

- Không được tới gần cô ta.

- Nguyệt Ẩn! Người.

- Là người?

Âm thanh của vài người lập tức vang lên.

Ngay khi Lạc Bắc có phần mừng rỡ, định bay về phía tiểu Trà thì Nguyệt Ẩn đột nhiên xuất hiện cản hắn lại. Lạc Bắc bất ngờ thốt lên tên y còn ánh mắt của Phương Tam Bình cũng trở nên lạnh lùng khi nhận ra Nguyệt Ẩn chính là kẻ mà mình đã đuổi theo, tuy nhiên vẫn không giết được. Nhưng đúng vào lúc này, một tia máu chợt lóe lên cách Nguyệt Ẩn và Lạc Bắc không xa lắm.

Lạc Bắc nhìn thấy vậy mà cứng người.

Tia sáng đỏ như máu đó chính là Phệ Hồn huyết tiến. Nếu Nguyệt Ẩn không ngăn Lạc Bắc lại thì dựa theo tốc độ của hắn chắc chắn sẽ bị trúng phải nó.

“ Xoẹt...xoẹt... ”

Tia máu phát ra tiếng động xé gió rồi biến mất. Sự suy tư trên gương mặt của tiểu trà biến mất mà thay vào đó là sự trào phúng và tiếng cười khanh khách:

- Tu vi của người cũng được, có thể làm đồ ăn cho Huyết Thần tử của ta.

386. Chương 360: Phản Kích

Giờ phút này, tiểu Ô Cầu cũng đã biến thành một thứ ma vật chỉ nhận biết tiểu Trà. Mà lúc này, tiểu Trà cất tiếng cười, chứng tỏ nét mặt suy tư của nàng chỉ là giả vờ, muốn đánh lừa Lạc Bắc. Mặc dù tiểu Trà đánh lừa Lạc Bắc nhưng sự giả dối của nàng vẫn khiến cho đám người Phương Tam Bình và Hàn Vô Kỳ ớn lạnh.

- Hiện tại cô ta đã bị ma khí xâm nhập trở thành Ma chủng, không thể nhớ rõ người được.

Cản Lạc Bắc lại, Nguyệt Ẩn cũng không để ý tới tiểu Trà mà chỉ nói với Lạc Bắc:

- Trong suy nghĩ của cô ta thì chúng ta chỉ là món ăn. Cô ta sẽ tìm cách giết chết toàn bộ chúng ta.

“ Oành! ”

Nguyệt Ẩn còn chưa dứt lời thì một bàn tay to đã từ trên cao ấn xuống. Cùng lúc đó, Kỳ Liên Liên Thành cũng hóa thành một tia sáng màu vàng mà lao về phía Lạc Bắc.

Vào lúc này, Kỳ Liên Liên Thành cũng không còn để ý tới tiểu Trà mà chỉ tập trung đối phó với Lạc Bắc mà thôi.

“ Xoẹt! ”

Trong nháy mắt, Nguyệt Ẩn bắt một cái pháp quyết làm xuất hiện một khối không khí màu trắng bao phủ lấy mình, Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết. Bàn tay to màu tím giáng xuống không phá được khối không khí mà còn làm cho nó bay nhanh xuống tránh được đòn tấn công của Kỳ Liên Liên Thành.

- A?

Tiểu Trà đảo mắt một cái. Trong suy nghĩ của nàng thì đám người Kỳ Liên Liên Thành và Lạc Bắc tự giết lẫn nhau là tốt nhất. Sau khi nở nụ cười đắc ý và trào phúng, nàng lập tức hóa ra thành mười cái huyết ảnh nhào về phía đám người Phương Tam Bình.

Dụng ý của nàng rất rõ ràng, để cho đám người Lạc Bắc và Kỳ Liên Liên Thành đánh nhau còn mình thì đánh chết đám người Phương Tam Bình trước.

Thấy huyết ảnh lao tới cực nhanh, Phương Tam Bình lập tức chỉ tay khiến cho Chân Thủy thần quân lập tức chặn trước mặt mình.

- Không hay!

Nhưng điều khiến cho lão sợ tới mức tóc gáy dựng đứng đó là Chân Thủy thần quân vừa mới chặn trước mặt mình thì những tia máu cũng như những mũi tên phóng tới.

Phệ hồn huyết tiến chuyên được dùng để phá lực lương chân nguyên và nguyên khí của pháp thuật. Hơn mười tia máu phóng tới khiến cho Chân thủy thần quân giống như một quả cầu nước tan vỡ.

- Cái đồ Vân Hạc Tử vô sỉ. Ngày khác, Đại Tự Tại cùng chúng ta sẽ băm thây người ra làm vạn đoạn.

Nhìn thấy tình thế nguy cấp, Hàn Vô Kỳ vội vàng phóng tới bên cạnh Phương Tam Bình đồng thời lão phóng ra hơn mười con rắn màu lục giống như cắm mười cây gậy bao quanh cả hai người. Hơn mười con rắn phun lửa, đẩy lùi huyết ảnh, bảo vệ hai người.

Vào lúc này, Hàn Vô Kỳ và Phương Tam Bình đối diện với pháp thuật kỳ dị của U Minh huyết ma cũng chỉ có thể chống đỡ mà không phản công được. Sau khi Hàn Vô Kỳ tới bên Phương Tam Bình, nghĩ tới Thất Xảo Di Thiên Trán có lẽ có thể chống được tiểu Trà liền chửi ầm lên.

- Không hay! Đi mau.

Ba người tu đạo còn lại thấy cảnh tượng đó cũng giống như Vân Hạc Tử, không còn chút ý chí chiến đấu, nhanh chóng thi triển pháp thuật bỏ chạy.

Nhưng sự phản ứng của họ so với Vân Hạc Tử còn quá chậm. Một gã vừa mới xoay người lướt đi chừng mười trượng đã bị một đạo Phệ hồn huyết tiến bắn trúng lưng mà nổ tung người trong tiếng kêu thảm thiết. Mà hai gã người tu đạo còn lại bị huyết ảnh bổ trúng, khí huyết toàn thân bị hút hết, không kịp kêu lên tiếng nào.

- Kỳ Liên Liên Thành! Không cần phải để ý tới Lạc Bắc. Nếu không liên thủ đối phó với ma nữ thì hôm nay chúng ta chết hết.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, Phương Tam Bình liền hét lên.

Kỳ Liên Liên Thành hơi khựng người lại. Hiển nhiên y cũng nhận ra được Phương Tam Bình và Hàn Vô Kỳ không ổn. Mà tu vi của Nguyệt Ẩn thật sự vượt qua sự dự đoán của y. Trong khoảng thời gian ngắn có lẽ không thể giết được ba người bọn họ. Nhưng hơi dừng lại một chút, Kỳ Liên Liên Thành vẫn không để ý tới Phương Tam Bình và Hàn Vô Kỳ mà tiếp tục thi triển pháp thuật đánh Lạc Bắc.

- Người này đúng là không có tính người. - Phương Tam Bình và Hàn Vô Kỳ liếc mắt nhìn nhau mà thầm nhủ.

- Không hay! Hẳn định giữ chúng ta lại ở đây.

Nhưng Nạp Lan Nhược Tuyết cũng chột rùng mình.

Kỳ Liên Liên Thành làm như vậy cũng chỉ muốn giữ Lạc Bắc ở lại đây. Cho dù hẳn không giết được Lạc Bắc thì tiểu Trà cũng sẽ giết chết. Mà mục đích duy nhất của hắn đó là giết chết Lạc Bắc. Vì vậy mà vào lúc này, Phương Tam Bình và Hàn Vô Kỳ không có trong suy nghĩ của y.

- Đi.

Nhưng ánh mắt của Nguyệt Ẩn vẫn hết sức bình tĩnh, không hề có chút dao động.

Sau khi quát khẽ một câu, một đám mây trắng lập tức bay ra từ người y, bao phủ Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết vào bên trong nhanh chóng bay ngược vào bên trong Đại Tự Tại cung.

- Chẳng phải người nhận ra ta sao? Sao đã đi rồi?

Âm thanh đầy mà tĩnh của tiểu Trà chợt vang lên. Một tia sáng đỏ như máu lại lao về phía Nguyệt Ẩn và Lạc Bắc. Lúc này, không ngờ nàng coi tất cả những người có mặt ở đây là vật trong tay mình, không cho một ai chạy trốn.

Tốc độ của Huyết ảnh so với tốc độ của Kỳ Liên Liên Thành và Nguyệt Ẩn còn nhanh hơn nhiều. Ngay cả Nguyệt Ẩn cũng không thể ngờ được tốc độ của nó nhanh như vậy nên không kịp thi triển pháp thuật. Tuy nhiên đúng lúc này, một cột chớp màu tím như một cái chùy sắt đánh trúng huyết ảnh.

Trong nháy mắt, Lạc Bắc quyết tâm sử dụng chuyển lực lượng chân nguyên phóng ra pháp quyết trong Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu.

Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu là pháp quyết Lô cương thuần khiết, vừa lúc có tác dụng khắc chế với pháp quyết của U Minh huyết ma. Vì vậy mà huyết ảnh lập tức bị đánh nát. Chỉ nghe tiểu Trà cũng hét lên một tiếng chói tai.

Ngay lập tức, Nguyệt Ẩn, Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết đột nhiên biến mất.

Mà cùng lúc đó, Kỳ Liên Liên Thành hơi dừng lại.

Bởi vì lúc này, một tia máu cũng bắn về phía mình. Nhưng điều khiến cho y phải dừng lại đó là do trận pháp bao phủ bên ngoài Đại Tự Tại cung. Lúc trước, Kỳ Liên Liên Thành ra vào nơi đây đều có đệ tử của Đại Tự Tại cung khống chế trận pháp khiến cho trận pháp không khởi động. Mà hiện tại nếu Kỳ Liên Liên Thành tiếp tục tấn công chắc chắn sẽ bị trận pháp phản kích.

- Mở trận pháp ra.

Âm thanh của Kỳ Liên Liên Thành lập tức vang lên.

Nhưng nghe thấy vậy, Phương Tam Bình và Hàn Vô Kỳ lập tức biến sắc, đồng thanh rống to:

- Không được mở trận pháp.

Phương Tam Bình và Hàn Vô Kỳ là hai lão bất tử của Đại Tự Tại cung cho nên biết Kỳ Liên Liên Thành muốn mở trận pháp để đuổi giết Lạc Bắc. Nhưng vào lúc này, Trần Thanh Đế không có ở trong cung, hai người bọn họ liên thủ cũng chỉ có thể bảo vệ mình. Mà tiểu Trà có thể nói là một yêu ma giết người thành tính. Nếu để nàng nhân cơ hội vọt vào Đại Tự Tại cung thì chỉ sợ sẽ xuất hiện một trận giết chóc kinh người.

Mặc dù hai người hiểu được tại sao Trần Thanh Đế lại hợp tác với Kỳ Liên Liên Thành, hơn nữa cũng cho y một cái lợi thế lớn nhất. Nhưng trong tình hình như thế này, hai người không thể để cho y đuổi giết Lạc Bắc ở trong Đại Tự Tại cung.

Trần Thanh Đế không có mặt, hai lão chính là trụ cột của Đại Tự Tại cung, là người có quyền thế nhất. Hai người không muốn nổ trận pháp thì đám đệ tử của Đại Tự Tại cung sẽ không mở, cho dù Kỳ Liên Liên Thành có uy thế tới mấy cũng không làm gì được.

Dù sao thì đây là Đại Tự Tại cung chứ không phải Côn Luân, không phải nơi mà Kỳ Liên Liên Thành có thể nắm trong tay.

Nhưng ngay khi Phương Tam Bình và Hàn Vô Kỳ vừa mới hét lên không cho mở trận pháp thì lại một câu nói vang lên:

- Mở trận pháp ra.

Âm thanh đó tuy rằng không vang dội nhưng lại hoàn toàn che phủ tiếng gào của Phương Tam Bình và Hàn Vô Kỳ một cách quái dị vọng vào tai khiến cho người ta không thể kháng cự.

- Thiên Ma bí ẩm.

Sắc mặt của Phương Tam Bình và Hàn Vô Kỳ lập tức trở nên trắng bệch, ánh mắt chỉ còn một sự tuyệt vọng.

Trong một cái điện của Đại Tự Tại cung có năm đệ tử đang ngồi. Ở giữa năm người có một cái vòng sáng màu bạc, bên trong vòng sáng có mười tia sáng bạc uốn lượn. Vòng sáng bạc này chính là đầu mối khổng lồ chế trận pháp phòng ngự của Đại Tự Tại cung. Đây là một cái trận pháp cực mạnh được lưu truyền từ thời cổ, một khi khởi động nó sẽ phóng ra vô số pháp thuật.

Năm tên đệ tử của Đại Tự Tại cung vốn đang do dự khi nghe thấy âm thanh mở trận pháp của Kỳ Liên Liên Thành. Nhưng khi âm thanh của tiểu Trà mới vang lên thì sự do dự trong mắt của họ liền biến mất, không tự chủ được đưa tay ra đặt lên trên vòng sáng.

Mười bàn tay vừa mới nhấn lên một cái những tia sáng bạc đang uốn lượn bên trong lập tức chậm lại. Bất ngờ, một tia sáng màu bạc giữa không trung chợt lóe lên khiến cho trận pháp phòng ngự của Đại Tự Tại cung chợt mở ra.

387. Chương 360.1: Phản Kích

- Tại sao chúng ta lại mở trận pháp ra?

Năm tên đệ tử của Đại Tự Tại cung cũng tỉnh táo lại mà ớn lạnh, cảm giác bất an.

Không hề có lấy một chút chần chừ, Kỳ Liên Liên Thành liền vọt thẳng vào bên trong Đại Tự Tại cung ngay khi trận pháp được mở ra.

Cùng lúc đó, trong ánh mắt tuyệt vọng của Phương Tam Bình và Hàn Vô Kỳ, kèm theo một tiếng cười nhẹ nhàng đầy quyến rũ, một huyết ảnh cũng bám theo Kỳ Liên Liên Thành mà vọt vào bên trong Đại Tự Tại cung.

.....

- Mau chóng luyện hóa số đan dược này, nếu không với sức mình ta không thể cầm cự được lâu.

Vừa xông vào trong Đại Tự Tại cung, Nguyệt Ẩn liền như một bóng ma nhanh chóng lướt đi. Mặc dù bên trong Đại Tự Tại cung đã được châm đèn, sử dụng pháp bảo làm cho sáng như ban ngày nhưng Nguyệt Ẩn xông vào bên trong, chỉ trong tích tắc hơn nửa số đệ tử của Đại Tự Tại cung không còn cảm giác được tung tích của họ.

Nếu bàn về ẩn nấp, ám sát thì thống lĩnh Nguyệt Ẩn của Ảnh La Sát thật sự là nhân vật cao nhất trên thế gian.

Vừa xông vào trong Đại Tự Tại cung, Nguyệt Ẩn lập tức giơ tay đưa mười viên đan dược cho Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết. Hơn mười viên đan dược đó đều tỏa ra mùi thơm rất lạ, cho thấy thống lĩnh của Ảnh La Sát mang theo thuốc chữa thương và bổ sung chân nguyên cũng không phải tầm thường. Trong nháy mắt khi cầm lấy chúng, Lạc Bắc cũng có thể cảm nhận được một chút pháp lực dao động rối loạn của Nguyệt Ẩn.

Hiển nhiên, mặc dù Nguyệt Ẩn cướp được hai người khỏi tay của Kỳ Liên Liên Thành nhưng khi đối địch với Phương Tam Bình và Kỳ Liên Liên Thành, y cũng bị tổn thương.

Nhưng vào lúc này, Lạc Bắc cũng cảm nhận được một làn hơi thở rất mạnh bao phủ lấy phương vị của ba người. Làn hơi thở đó thậm chí còn khiến cho người ta cảm thấy rất nóng.

Kỳ Liên Liên Thành đuổi theo.

Ánh mắt của Nguyệt Ẩn vẫn lạnh lùng như trước, trong tay y xuất hiện một viên đan dược đỏ như lửa. Không hề chần chừ, y nhét ngay nó vào trong miệng. Viên đan dược vừa mới vào miệng, Nguyệt Ẩn lập tức kêu lên đau đớn, miệng và mũi đều có máu tươi thấm ra. Nhưng tốc độ của y cũng lập tức tăng lên.

Hiển nhiên viên đan dược đó được đặc chế, có thể bổ sung lực lượng chân nguyên và kích phát tiềm lực trong nháy mắt nhưng cũng làm cho thân thể bị thương.

Gần như ngay khi Nguyệt Ẩn nuốt viên đan dược đó mà nhanh chóng bay đi, một cái bàn tay to màu tím từ trên cao ập xuống đúng chỗ ba người vừa rồi khiến cho toàn bộ những gì trong phạm vi mấy trượng quanh đó biến thành bột phấn.

- Ai?

Đúng lúc này, năm sáu người đệ tử của Đại Tự Tại cung còn chưa kịp phản ứng hay có động tác gì thì tiểu Trà đã hóa thành mấy đạo huyết ảnh bổ tới làm cho bọn họ biến thành năm, sáu làn sương máu.

Lạc Bắc nuốt hết toàn bộ số đan dược mà Nguyệt Ẩn đưa cho vào bụng.

Dưới sự thúc dục chân nguyên của hắn, số đan dược đó lập tức hóa thành một dòng nước lũ. Dược lực quá mạnh xé rách rất nhiều kinh mạch trong cơ thể của hắn. Nhưng Lạc Bắc không hề để ý tới sự tổn thương trong cơ thể mình, chỉ mạnh mẽ dồn số dược lực đó vào để chuyển hóa thành chân nguyên.

- Lạc Bắc! Người.

Lão nhân của Trại Châu Trạch Địa tự tay huấn luyện Ảnh La Sát nên có thể nói đó là lực lượng tinh nhuệ nhất. Bọn họ thực hiện những nhiệm vụ vô cùng gian khổ cho nên đan dược mà Nguyệt Ẩn mang theo đều là những loại thượng phẩm. Hơn nữa, chúng đều có dược lực rất mạnh và hiệu quả nhanh. Nguyệt Ẩn cũng không ngờ được Lạc Bắc dám luyện hóa hết toàn bộ số đan dược đó. Cho dù bản thân hiểu được một số bí thuật nhưng Nguyệt Ẩn cũng không thể chịu đựng được. Lúc này, Nguyệt Ẩn có thể cảm giác được dược lực trong cơ thể Lạc Bắc như nổ tung, thậm chí nghe thấy được âm thanh kinh mạch bị vỡ. Nhưng điều khiến cho Nguyệt Ẩn phải hít một hơi thật sâu đó là Lạc Bắc không bị dược lực làm cho chết, thậm chí pháp lực dao động quanh người hắn còn tăng lên với tốc độ kinh người.

Cũng chỉ có Lạc Bắc tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh mới dám luyện hóa đan dược như thế. Cũng chỉ có hắn và Kỳ Liên Liên Thành mới có thể chịu được việc đau đớn do kinh mạch bị nứt.

Lần này tuy rằng Nguyệt Ẩn không hiểu được Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh nhưng hắn cũng biết Lạc Bắc có thể lợi dụng chân nguyên nhanh chóng tu bổ thân thể bị thương. Mà sự mạnh mẽ của Lạc Bắc càng khiến cho y thêm hiểu được tại sao Đông Bất Cố lại chấp nhận giúp Lạc Bắc.

Cũng chỉ có người như Lạc Bắc mới có thể đối địch được với một kẻ như Kỳ Liên Liên Thành.

- Chúng ta tới Đan Lư của Đại Tự Tại cung.

Đúng lúc này, Lạc Bắc đột nhiên nói với Nguyệt Ẩn.

- Tới Đan Lư?

Vào lúc này, mặc dù Nguyệt Ẩn đang di chuyển nhanh chóng nhưng y chỉ muốn lợi dụng địa hình để ẩn giấu hơi thở của mình, tránh để cho Kỳ Liên Liên Thành chặn giết. Bởi vì có được tám bản đồ của lão Triệu Nam cho nên Nguyệt Ẩn và Lạc Bắc thông thuộc Đại Tự Tại cung như trong lòng bàn tay. Mà hơn một ngàn đệ tử của Đại Tự Tại cung đều xuất hiện cho nên nếu muốn ẩn nấp thì còn thành công hơn bên ngoài rất nhiều. Mặc dù hiểu được Lạc Bắc lo lắng cho tiểu Trà nhưng y cũng biết hắn nhận ra tình hình trước mắt và cũng hiểu được ý của mình. Tuy nhiên y lại không ngờ Lạc Bắc nói vậy cho nên cảm thấy khó hiểu quay lại nhìn hắn.

- Tuy rằng Kỳ Liên Liên Thành mạnh nhưng cũng không giết được chúng ta ngay.

Lạc Bắc vẫn tiếp tục khống chế chân nguyên trong người để chuyển hóa dược lực.

- Hơn nữa vào lúc này, y dung hợp với pháp bảo khiến cho không thể bổ sung được chân nguyên tiêu hao. Mặc dù ta và hắn đánh nhau bị thương, nhưng chỉ cần có đan dược là có thể hồi phục. Còn hắn thì chân nguyên đã hao tổn hơn nữa, cho dù không có Ly Thiên thần mang cũng có thể làm cho hắn chết.
- Hắn muốn giết chúng ta thì chúng ta quay lại giết hắn.
- Được.

Người tu đạo bình thường đối mặt với Kỳ Liên Liên Thành rất có khả năng bị uy thế của y làm cho sợ vỡ mật. Hơn nữa vào lúc này, Kỳ Liên Liên Thành dung hợp với Hạo Thiên kính nên rất khó có thể bị thương. Tuy nhiên sau khi dẫn dụ Phương Tam Bình đuổi theo rồi quay lại hội hợp với đám Lạc Bắc, nghe thấy câu đó, ánh mắt của y trở nên sáng rực.

Giết được một nhân vật như Kỳ Liên Liên Thành, trong thiên hạ mấy ai có được cái cơ hội đó.

Mà ngay khi Nguyệt Ẩn sáng mắt lên, toàn bộ Đại Tự Tại cung đã đầy mùi máu tanh.

Nguyệt Ẩn, Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết gần như chẳng gặp nhiều trở ngại. Bởi vì sự tập trung của Đại Tự Tại cung đều về phía cái bóng người màu hồng.

Tiểu Trà đứng thẳng trên không trung của Đại Tự Tại cung. Pháp lực dao động bắt đầu khởi động cuốn ma khí đỏ như máu từ bốn phương tám hướng ập tới.

Trước mặt nàng, tất cả đệ tử của Đại Tự Tại cung đều cầm pháp bảo, bắt pháp quyết nhưng không dám tiến lên.

Uy lực pháp thuật và tốc độ Thần quang huyết ảnh của tiểu Trà thật sự quá nhanh. Tất cả pháp thuật và pháp bảo tấn công nàng đều thất bại. Mà ai ra tay với nàng cũng đều gặp phải sự phản kích, hơn nữa bọn họ không ai có thể ngăn cản được một đòn. Chỉ trong thời gian chừng hơi thở, đệ tử Đại Tự Tại cung chết trong tay tiểu Trà đã hơn năm mươi người.

Ma khí đỏ như máu giống như ngọn lửa hừng hực. Toàn bộ Đại Tự tại cung lúc này bị bao phủ bởi bóng ma của tiểu Trà.

Nhưng đám người huyền môn chính đạo lại không biết rằng tiểu Trà trước mặt mình trước đây chẳng khác nào một con kiến, có thể bóp chết lúc nào cũng được.

Gương mặt quyền rũ điểm thêm mấy cái vẩy hồng đầy yêu dị của tiểu Trà điểm thêm một nụ cười trào phúng. Vào lúc này, ý nghĩa của nụ cười đó lại càng thêm rõ ràng. Đây là nụ cười hàm nghĩa tất cả đệ tử của Đại Tự Tại cung chẳng khác nào huyết thực của mình. Trước kia, nàng chỉ là một tiểu yêu không cùng một tầng lớp với họ thì giờ phút này, bọn họ lại phát hiện ra ma nữ khủng bố trước mắt mình cao hơn bản thân họ quá nhiều.

- Tại sao ta như đã gặp cái trận này rồi?

Từ bên trong trận cuồng phong nhìn đám đệ tử của Đại Tự Tại cung không dám tiến lên, tiểu Trà đột nhiên thốt ra câu nói đó.

Đã gặp ở đâu rồi?

Phương Tam Bình và Hàn Vô Kỵ vừa mới lọt vào Đại Tự Tại cung nghe thấy câu đó thì run người.

Từ khi nào đã có cảnh tượng như vậy?

Trong tất cả các phái lớn của huyền môn chính đạo đã bao nhiêu năm không có cảnh tượng này?

Nhìn tiểu Trà, Phương Tam Bình và Hàn Vô Kỵ đều nhớ tới cảnh tượng cái huyết ảnh ngạo thị thiên hạ bốn trăm năm trước.

388. Chương 361: Chấp Nhận Tồn Thất

Âm thanh của tiểu Trà vẫn có phần kinh ngạc nhưng động tác của nàng thì không hề dừng lại. Theo âm thanh của nàng vọng ra, hơn mười cái huyết ảnh chợt xuất hiện rồi giống như mười con dơi lao xuống bên dưới.

Rất nhiều vàng sáng trong nháy mắt xuất hiện tấn công huyết ảnh. Nhưng gần như mỗi một cái huyết ảnh bị đánh thành vô số đoạn thì từng đoạn lại biến ra thành huyết ảnh khác có tay có chân đầy đủ.

Huyết Thần tử!

Toàn bộ không trung phía trên Đại Tự tại cung trong nháy mắt tràn ngập một màu đỏ. Vô số những ngôi đền đài đẹp đẽ ở đây lập tức vỡ vụn. Rất nhiều đệ tử của Đại Tự Tại cung kinh hoàng trốn tránh. Bọn họ có thể nghe thấy âm thanh tiếng cười khe khẽ tràn ngập trong không gian. Cho dù vô số pháp bảo xuất hiện cũng không át nổi nó.

Nhưng vào lúc này, Lạc Bắc không để ý tới tiểu Trà. Bởi vì hắn biết rõ, cho dù tiểu trà có còn phải như trước kia hay không thì ít nhất bây giờ nàng vẫn an toàn. Đối với hắn lúc này chỉ có một mình Kỳ Liên Liên Thành mà thôi. Cho dù Kỳ Liên Liên Thành như thế nào, y có phải chỉ chấp hành mệnh lệnh của Hoàng Vô Thần hay không thì đối với Lạc Bắc, y chính là kẻ địch duy nhất của mình vào lúc này.

Sắc mặt Lạc Bắc lạnh như băng, trong ánh mắt ẩn chứa sự tức giận và căm hận. Vào lúc này, hắn có thể hiểu được tại sao bốn trăm năm trước có nhiều người trong Ma môn tập trung bên cạnh U Minh huyết ma, bất chấp cả mạng sống để đối đầu với thiên hạ chính đạo như vậy. Bởi vì có một số thời điểm được đắm chìm huyền môn chính đạo dưới chân thật sự rất sung sướng.

Được lực chạy lung tung trong cơ thể của Lạc Bắc càng lúc càng ít mà chân nguyên chảy trong người hắn thì lại càng lúc càng mạnh.

- Có lẽ khoảng một nửa nén hương nữa.

Đột nhiên Lạc Bắc nói với Nạp Lan Nhược Tuyết và Nguyệt Ẩn như vậy.

Câu nói của Lạc Bắc hết sức đột ngột nhưng Nguyệt Ẩn không hề có gì bất ngờ. Sau khi gật đầu, y và Nạp Lan Nhược Tuyết chợt phân tán với Lạc Bắc mà biến mất trong một tòa cung điện như một bóng ma.

Thứ hơi thở giống như ngọn lửa vẫn như trước bám chặt lấy Lạc Bắc.

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, Kỳ Liên Liên Thành chưa chắc có thể đoán được Lạc Bắc xuất hiện suy nghĩ phản công. Y cũng không quen thuộc địa hình của Đại Tự Tại cung như đám người Lạc Bắc, cũng không biết Lạc Bắc, Nguyệt Ẩn và Nạp Lan Nhược Tuyết đã xâm nhập vào phòng để đan dược của Đại Tự Tại cung. Nhưng y vẫn như một cái bánh xe mà ép về phía Lạc Bắc. Cho dù bản thân y dung hợp với Hạo Thiên Kính hay pháp thuật cũng đều có uy lực rất mạnh. Nếu Lạc Bắc, Nguyệt Ẩn và Nạp Lan Nhược Tuyết chui vào trong phòng chứa đan dược thì có lẽ cả chỗ đó sẽ bị đánh nát.

Cho nên, lúc này, Lạc Bắc ở lại là để ngăn cản Kỳ Liên Liên Thành. Còn Nguyệt Ẩn và Nạp Lan Nhược Tuyết thì chui vào trong phòng đựng đan lấy hết đan dược có thể hồi phục chân nguyên.

Nếu như nói hiện tại sau khi dung hợp với Hạo Thiên Kính, Kỳ Liên Liên Thành có thể coi như một con quái vật vậy thì Lạc Bắc có thể sử dụng được lực bá đạo, bất chấp thân thể bị thương mà h phục chân nguyên cũng là một con quái vật. Cho dù là Huyết Diêm la của Trảm Châu Trạch Địa cũng không có thể mạnh và năng lực phục hồi như Lạc Bắc.

Sau khi nuốt nửa số đan dược xong, chân nguyên của Lạc Bắc đã hồi phục hơn bảy thành. Nhưng so với khi Nguyệt Ẩn dẫn dụ Phương Tam Bình đi thì lúc này, Lạc Bắc vẫn nói nắm chắc được nửa nén hương.

Bởi vì hiện tại mặc dù Kỳ Liên Liên Thành đã tổn hao nhiều nhưng y vẫn có một trái tim bằng giá của một con quái vật.

Gần như trong nháy mắt khi Lạc Bắc tách ra với Nguyệt Ẩn và Nạp Lan Nhược Tuyết, trong tầm mắt của hắn liền xuất hiện bóng người tản ra hơi thở vô cùng kiên định.

Trong đêm máu, một đạo kiếm khí xuất hiện đánh tan toàn bộ ma khí trong phạm vi mười trượng xung quanh nó. Kiếm khí vô hình như một cái chùy lớn đập thẳng về phía Kỳ Liên Liên Thành.

Đạo kiếm khí vô hình đó có uy lực thậm chí vượt qua vô số uy lực bản mệnh kiếm nguyên trên thế gian. Nhưng khi đạo kiếm khí vô hình còn cách Kỳ Liên Liên Thành chừng năm, sáu trượng thì nổ tung thành mấy ngàn đạo kiếm khí trong suốt.

Kỳ Liên Liên Thành từ từ giờ tay bắt pháp ấn. Tất cả sự chú ý của y vẫn tập trung về phía Lạc Bắc. Một đòn của y đủ khiến cho Nguyên Anh của người tu đạo cũng bị thương nặng, khó còn sức đánh tiếp nhưng Kỳ Liên Liên Thành lại hiểu rõ liên tục bị mình tấn công vậy mà Lạc Bắc còn có thể phóng ra một đòn như vậy thì chỉ sợ đòn tấn công của y cũng không có tính chất quyết định.

Quả nhiên, miệng mũi của Lạc Bắc mặc dù thấm máu tươi nhưng chỉ hơi dừng một chút, hấn nhanh chóng lướt sang ngang mười trượng, vẫn giữ một khoảng cách nhất định.

Một cái thủ ấn từ trên cao đột nhiên ấn xuống.

Pháp thuật của Kỳ Liên Liên Thành nhìn qua mặc dù có thể dùng từ khô khan nhưng pháp thuật nào thì cuối cùng vẫn là lực lượng.

Đối diện với lực lượng vô thượng giống như cả trời đất ép lại của Kỳ Liên Liên Thành, tất cả đều không kịp biến hóa đã thành hư vô. Hơn nữa, vào lúc này, Kỳ Liên Liên Thành đã dung hợp với Hạo Thiên Kính. Lạc Bắc tu luyện Tĩnh Niệm Thông Minh quyết tới tầng thứ chín, tốc độ thi triển pháp thuật so với người có tu vi Nguyên Anh nhanh hơn nhưng vẫn còn thua Kỳ Liên Liên Thành.

Nhìn thấy bàn tay to ập lên người, Lạc Bắc vẫn tiếp tục lướt sang ngang. Tuy nhiên, trong nháy mắt khi bị bàn tay đánh trúng, Lạc Bắc cũng lập tức phát ra một làn kiếm khí vô ảnh cực mạnh về phía Kỳ Liên Liên Thành.

Oành!

Mặc dù chỉ bị lướt qua nhưng Lạc Bắc cũng giống như một viên đạn lao thẳng xuống đất rồi nảy lên, làm vỡ mấy cái cung điện. Nhìn cảnh tượng của hấn hết sức thê thảm. Tuy nhiên một kiếm của Lạc Bắc cũng đánh trúng người Kỳ Liên Liên Thành khiến cho y bị văng đi hơn mười trượng.

Lạc Bắc va vào một tảng đá mới dừng lại. Lực xung kích quá mạnh khiến cho một nửa tảng đá vỡ vụn. Tuy nhiên hấn vẫn vọt lên. Trong khoảng khắc đó, kinh mạch trong cơ thể của hấn bị tổn thương nghiêm trọng, không thể thi triển pháp thuật. Tuy nhiên hấn vẫn dựa vào sự dũng mãnh của thân thể mà vọt lên, lao đi tới vài chục trượng.

Trong tích tắc sau khi khổng chế lại được chân nguyên, trên người Lạc Bắc lập tức bốc lên một ngọn lửa lôi hỏa màu tím khiến cho hấn như biến thành một điểm sáng, tránh được một đòn của Kỳ Liên Liên Thành.

Ngay lập tức một cột sét màu tím giáng thẳng lên người Kỳ Liên Liên Thành.

Ngay sau đó, hấn lại sử dụng Tử tiêu lôi quang độn và phóng ra liên tiếp pháp thuật trong Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu khiến cho chân nguyên của bản thân tổn hao rất nhanh tuy nhiên tinh thần của hấn vẫn không có gì dao động. Hấn tin tưởng rằng chân nguyên của Kỳ Liên Liên Thành không thể nào vô tận. Chỉ cần Nguyệt Ẩn trong vòng nửa nén hương có thể lấy được nhiều đan dược thì chắc chắn hôm nay, Lạc Bắc đánh chết được Kỳ Liên Liên Thành.

“Ầm! “ Tia chớp màu tím nổ tung trên người Kỳ Liên Liên Thành làm bắn ra xung quanh vô số những tia chớp màu tím.

Nhưng đúng vào lúc này, một vầng sáng màu trắng cũng giáng mạnh lên lưng của Kỳ Liên Liên Thành.

Vầng sáng màu trắng đó là một cây Hàng ma xử màu trắng. Theo vầng sáng màu trắng giáng lên lưng của Kỳ Liên Liên Thành, bóng dáng của Nguyệt Ẩn và Nạp Lan Nhược Tuyết cũng xuất hiện trên không trung cách đó một khoảng.

- Kỳ Liên Liên Thành! Hôm nay phải cho người Nguyên Anh tiêu tán, thực sự tan biến khỏi cõi đời này.

Không hề nhiều lời, mới thấy nét mặt của Nguyệt Ẩn và Nạp Lan Nhược Tuyết, ánh mắt của Lạc Bắc lập tức đầy sát khí.

Chỉ nhìn nét mặt của Nguyệt Ẩn và Nạp Lan Nhược Tuyết, Lạc Bắc có thể đoán hai người nhất định lấy được rất nhiều đan dược có thể bổ sung chân nguyên. Mà một đại phái có tầm ảnh hưởng tới vận mệnh của giới tu đạo như Đại Tự Tại cung thì trong phòng chứa đan dược chắc chắn phải có nhiều đan dược dự trữ. Cho dù đó không phải là đan dược cao cấp nhất thì đan dược bình thường dùng cho bổ sung chân nguyên cũng chắc chắn không phải là ít. Mà đối với một tên “ quái vật “ như Lạc Bắc mà nói thì cơ bản chẳng cần phải quan tâm tới đan dược đó có bá đạo hay không. Chỉ cần số lượng và dược lực đủ dùng, là có thể cung cấp chân nguyên và chữa trị thương thể cho hắn.

Tốc độ của Nguyệt Ẩn và Nạp Lan Nhược Tuyết cũng rất nhanh. Tới lúc này vẫn còn lâu mới hết thời gian nửa nén hương. Đồng thời, Lạc Bắc có thể cảm giác được pháp lực dao động của Kỳ Liên Liên Thành đã yếu đi rất nhiều.

Trên thực tế, chỗ lợi hại nhất của Đại Đạo Như Thiên quyết mà Kỳ Liên Liên Thành tu luyện chính là hòa vào làm một với trời đất, hấp thu linh khí với một tốc độ kinh người. Nếu xét về mặt bổ sung chân nguyên thì Đại Đạo Như Thiên quyết chính là công pháp mạnh nhất thiên hạ. Vì vậy mà khi ở núi Đại Đông mặc dù bị Minh Nhược đánh cho trọng thương nhưng y vẫn có thể đối đầu với Nam Ly Việt, Lạc Bắc, Thái Thúc và Nhạc Sơn.

389. Chương 362: Lộ Da Róc Xương

Nhưng hiện tại, y dung hợp với Hạo Thiên Kính, lại không còn thân thể cho nên chân nguyên gần như không có cái gì bổ sung. Mỗi một đạo pháp thuật của y đều mất rất nhiều chân nguyên. Hiện tại, Nguyên Anh của y đã bị hao tổn rất nhiều, nếu chân nguyên không đủ sẽ khiến cho khí kim thiết xâm nhập làm cho Nguyên Anh tiêu tán, thực sự Nguyên Thần cũng bị diệt.

- Được rồi! Chỉ cần tiếp tục là cho y tiêu hao chân nguyên thì Kỳ Liên Liên Thành chắc chắn hình thần cũng bị diệt.

Ngay khi Lạc Bắc nhìn thấy Nguyệt Ẩn và Nạp Lan Nhược Tuyết, cả hai cũng nhận ra chân nguyên của Kỳ Liên Liên Thành đã tiêu hao gần như tới cực hạn. Nếu chân nguyên của Kỳ Liên Liên Thành tiếp tục tiêu hao nữa thì Nguyên Anh sẽ bị khí kim thiết xâm nhập, tới lúc đó cho dù không chết thì tu vi cũng giảm xuống, không còn là đối thủ của Lạc Bắc.

- Lạc Bắc!

Không hề chậm trễ, Nguyệt Ẩn liền vung tay phóng ra mười điểm sáng về phía hắn.

Hơn mười điểm sáng bắn theo bốn phương tám hướng về phía Lạc Bắc. Mỗi một điểm đều là đan dược được Nguyệt Ẩn dùng chân nguyên bao phủ. Mặc dù Lạc Bắc không chắc đã nhận hết được số đan dược đó nhưng hai người Nguyệt Ẩn và Nạp Lan Nhược Tuyết đã mang ra phải tới cả ngàn viên đan dược. Số lượng đan dược đó có tổng lượng dược lực ít nhất cũng phải gấp trăm lần số đan dược mà Nguyệt Ẩn đưa cho Lạc Bắc lúc này, hoàn toàn có thể giúp hắn bổ sung chân nguyên.

“ Vù! “

Bên người Lạc Bắc lập tức xuất hiện những cơn gió cuộn cuộn. Sau khi tu luyện Tĩnh Niệm Thông Minh quyết tới cảnh giới Kiểm Tâm Thông Minh, bản thân có thể dùng tâm niệm, ý chí điều động chân nguyên và linh khí của trời đất, tốc độ thi pháp thậm chí không hề kém Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu. Hơn nữa, lực lượng vô hình còn có thể biến hóa theo tâm, đối với việc bắt lấy cái gì đó hơn xa những pháp thuật khác.

Trận gió đó chẳng khác nào một bàn tay vô hình cuốn lấy hơn nửa số đan dược mà Nguyệt Ẩn ném cho vào thẳng trong miệng Lạc Bắc.

“ Không ngờ tới lúc này mà Kỳ Liên Liên Thành vẫn còn muốn giết Lạc Bắc. Chẳng lẽ y điên rồi hay sao? “

Sau khi nuốt số đan được đó vào, Nguyệt Ẩn và Nạp Lan Nhược Tuyết có thể cảm nhận được pháp lực dao động của Lạc Bắc như nổ tung. Chẳng khác nào trong cơ thể của hắn có một con mãnh thú gầm lên. Cái tốc độ khôi phục chân nguyên thể này cơ bản chẳng phải là luyện hóa mà giống như nhét thẳng một khối lượng chân nguyên khổng lồ vào trong người.

Hiện tại, Lạc Bắc thi triển Tử Tiêu Lôi Quang Độn. Không có sự giúp đỡ của Vân Hạc Tử, Kỳ Liên Liên Thành cũng không dễ đánh trúng được Lạc Bắc. Mà vào lúc này, y cũng có thể nhận ra được Lạc Bắc lợi dụng đan được để hồi phục chân nguyên. Mà với phản ứng của y thì cũng có thể nhận ra được Lạc Bắc định để cho mình hao tổn chân nguyên mà chết. Nhưng vào lúc này, trên người Kỳ Liên Liên Thành lại tản ra một thứ sát khí và ý chí không gì có thể ngăn cản nổi.

“ Rắc rắc! “

Pháp lực dao động trên người Kỳ Liên Liên Thành lại yếu đi một chút nhưng giống như sử dụng chân đạp nát hư không, dưới chân của y xuất hiện hai cái đài sen và một cái khe trong suốt có thể nhìn thấy bằng mắt thường lan ra xung quanh giống như mạng nhện với tốc độ cực nhanh rồi biến mất.

Hai cái đài sen xuất hiện dưới chân, tốc độ của y lao về phía Lạc Bắc so với trước trong nháy mắt tăng lên gấp mấy lần, thậm chí cả mười lần.

- Kỳ Liên Liên Thành! Hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi.

Nhưng đúng lúc này, một tia chớp giống như dòng nước lũ xuất hiện trước mặt Kỳ Liên Liên Thành và đồng thời một đạo kiếm khí vô ảnh cũng hiện ra ngay sau tia chớp, chém thẳng về phía Kỳ Liên Liên Thành.

Công kích của Kỳ Liên Liên Thành vẫn vô cùng bá đạo và mạnh mẽ. Nhưng cho dù là thi triển pháp thuật hay công kích bằng thân thể, y đều chọn cách thức trực tiếp nhất. Cho dù ngươi có dùng cách nào ngăn cản thì ta vẫn dựa vào sức mạnh mà nghiền nát ngươi. Nhưng vào lúc này, đầu pháp của y lại để cho Lạc Bắc nắm được cơ hội, phán đoán chính xác phương vị.

Lần này thì giống như Kỳ Liên Liên Thành tự mình gia tốc đâm thẳng vào cột sét và đạo kiếm khí vô hình.

Đạo kiếm khí vô hình được Lạc Bắc phát ra sau tia chớp nhưng có tốc độ nhanh hơn xuyên thẳng vào giữa cột sét. Lực lượng vô thượng tác động khiến cho lôi quang trở nên mãnh liệt hơn. Trong nháy mắt khi nó đánh lên người Kỳ Liên Liên Thành liền giống như một đóa hoa màu tím nở bung, mà nhụy của nó là một đạo kiếm khí.

“ Răng rắc răng rắc! “

Vàng sáng màu vàng của Kỳ Liên Liên Thành va chạm với đòn tấn công của Lạc Bắc khiến cho không gian xung quanh như vỡ vụn.

Một đòn tấn công của Lạc Bắc thậm chí còn có uy lực vượt qua cả khi phát ra bản mệnh kiếm nguyên trước đây.

Nhưng vào lúc này, quanh người Lạc Bắc chợt xuất hiện những bông tuyết như bao vây lấy hắn khiến cho toàn bộ không gian xung quanh biến thành băng ép chặt lấy người Lạc Bắc. Nó khiến cho toàn thân Lạc Bắc được bao phủ bởi lôi hỏa tối sầm lại. Cùng lúc đó, trên không trung xuất hiện một cái đại thủ ấn màu tím giáng thẳng xuống người Lạc Bắc.

Mà đạo kiếm khí vô hình của hắn cũng như đâm vào một vùng không gian nào đó mà biến mất.

- Không hay.

Nguyệt Ẩn và Nạp Lan Nhược Tuyết lập tức biến sắc.

- Thất hảo di thiên trấn.

Gần như trong nháy mắt khi bị đóng băng, đồng tử của Lạc Bắc cũng co lại.

Lạc Bắc tu luyện Thất Xảo Di thiên đại pháp cho nên hiểu rõ thứ pháp thuật đột nhiên xuất hiện đó chính là một loại pháp thuật cực mạnh bộ pháp quyết này. Nếu không phải do thân thể của Lạc Bắc dẻo dai thì chỉ cần đề ép thể này cũng khiến cho hắn nổ tung mà chết.

Nhưng ngoại trừ Lạc Bắc ra thì chỉ có Vân Hạc Tử mới có thể thi triển được thứ pháp thuật này. Nhưng lúc này, y không có ở đây vậy thì chỉ có thể là do nó được phong ấn bên trong Hạo Thiên Kính. Ngoại trừ lực lượng phòng ngự mạnh ra thì sự lợi hại của Hạo Thiên Kính còn nằm ở chỗ có thể phong ấn một đạo pháp thuật của đối phương để đối địch.

Hiển nhiên, lúc trước, Kỳ Liên Liên Thành đã để cho Vân Hạc Tử tấn công Hạo Thiên Kính rồi sau đó phong ấn đạo pháp thuật này lại. Mà hiện tại, Lạc Bắc sử dụng Tử Tiêu lôi quang độn khiến cho y không thể đánh trúng được vì vậy mà cuối cùng thì y cũng phải dùng tới nó.

Ở trong vòng một chu thiên, Hạo Thiên kính có thể phóng ra một cái pháp thuật phong ấn và phong ấn tiếp một cái pháp thuật khác. Hiện tại, Kỳ Liên Liên Thành phóng ra Thất Xảo Di Thiên trấn rồi lại phong ấn kiếm khí vô hình do Tĩnh Niệm Thông Minh quyết hóa ra.

Pháp thuật của Bắc Minh vương đó là cướp lấy thời cơ, khiến cho tất cả pháp thuật và pháp bảo mất đi tác dụng nên Hạo Thiên Kính không thể phong ấn. Lúc trước, bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc là do chân nguyên kết hợp với phi kiếm, tương đương với pháp bảo, không phải là pháp thuật bình thường vì vậy mà không thể phong ấn. Nhưng hiện tại pháp thuật từ Tĩnh Niệm Thông Minh quyết của Lạc Bắc thì nó có thể phong ấn được.

Thất Xảo Di thiên trấn kết hợp với đại thủ ấn đã vô cùng khó đối phó. Mà hiện tại kiếm khí vô hình của Lạc Bắc lại có lực lượng vô thượng. Nếu dùng nó tấn công Lạc Bắc thì chỉ sợ với thân thể của hắn cũng bị chém chết.

Chẳng trách mà Kỳ Liên Liên Thành không hề lui bước vẫn còn muốn giết chết Lạc Bắc là vì còn có đòn sát thủ cuối cùng.

“ Xoẹt! “

Trong nháy mắt khi đồng tử của Lạc Bắc co lại, một đạo kiếm khí vô hình bao phủ bởi lôi quang điên cuồng lao về phía hắn.

- A!

Nạp Lan Nhược Tuyết không nhịn được hét lên một tiếng kinh hãi.

Nhưng đúng vào lúc này, ánh mắt của Lạc Bắc cũng trở nên sắc bén. Hắn không hề để ý tới bàn tay và kiếm khí đang lao về phía mình mà mạnh mẽ giơ tay bắt một cái pháp quyết hướng về phía Kỳ Liên Liên Thành.

“ Xoẹt! “ Trên người Kỳ Liên Liên Thành đột nhiên vang lên một tiếng động rồi một bóng người cao chùng bầy tắc bay ra khỏi Hạo Thiên kính. Mà c lúc đó, Hạo Thiên Kính cũng không còn hình dạng của Kỳ Liên Liên Thành, trở lại thành hình dạng ban đầu của nó.

Quanh thân của hình người cao bầy tắc đó được bao bọc bởi một vầng ánh sáng có sáu mặt. Mà cái hình người kia chính là Nguyên Anh của Kỳ Liên Liên Thành.

Đồng thời với một đòn cực mạnh của mình, chân nguyên của Kỳ Liên Liên Thành cũng đã tới mức vô cùng yếu. Lạc Bắc lập tức thi triển phương pháp phong ấn thần hồn trong kiếm quyết vô thượng lôi Nguyên Anh của Kỳ Liên Liên Thành từ trong Hạo Thiên Kính ra ngoài. Cảnh tượng này chẳng khác nào lột da, róc xương, tróc Nguyên Anh của Kỳ Liên Liên Thành tách khỏi Hạo Thiên Kính.

390. Chương 363: Kỳ Liên Liên Thành Chết

Cũng chỉ do Kỳ Liên Liên Thành bất chấp bản thân để cho chân nguyên kiệt quệ khiến cho Lạc Bắc mới có thể dựa vào pháp thuật để lôi Nguyên Anh của y ra.

Cùng với lôi Nguyên Anh của Kỳ Liên Liên Thành ra ngoài, hai tay của Lạc Bắc cũng chộp một cái khiến cho trong khối thủy tinh sáu mặt đang phong ấn chặt Nguyên Anh của Kỳ Liên Liên Thành chợt xuất hiện một ngọn lửa màu trắng.

Trong tình cảnh không ngăn cản được đòn tấn công của Kỳ Liên Liên Thành, lần này Lạc Bắc định đánh nát nguyên anh của y mà chết chung.

Sự bùng nổ của Kỳ Liên Liên Thành và Lạc Bắc khiến cho tất cả đều bất ngờ.

Không một ai có thể ngờ được trong tích tắc đó lại đột nhiên xảy ra chuyện như vậy. Không ngờ Lạc Bắc lại có thể lôi được Nguyên Anh của Kỳ Liên Liên Thành từ trong Hạo Thiên Kính ra ngoài.

- Nguyệt Ẩn! Người.

Nạp Lan Nhược Tuyết hét lên kinh hãi. Ngay khi Lạc Bắc cứng rắn lôi Nguyên Anh của Kỳ Liên Liên Thành ra thì Nguyệt Ẩn cũng đánh về phía Lạc Bắc một vầng ánh sáng gần như trong suốt.

Đạo ánh sáng gần như trong suốt cũng giống như một thanh trường thương đâm thẳng về phía trước với lực xung kích cực mạnh. Giống như Nguyệt Ẩn phối hợp với Kỳ Liên Liên Thành ám sát Lạc Bắc.

Nhưng một nhân vật được mệnh danh là thống lĩnh của Ảnh La Sát, là nhân vật được lão đầu của Trại Châu Trạch Địa tự mình huấn luyện thì không thể đứng về phía của Kỳ Liên Liên Thành. Uy lực đòn tấn công của Nguyệt Ẩn không được như đại thủ ấn của Kỳ Liên Liên Thành, cũng không như đạo kiếm khí vô hình của Lạc Bắc. Nhưng một đòn của y cũng đủ thể hiện phong cách của Ảnh La Sát. Nó giống như Ảnh La Sát đang ẩn nấp đột nhiên phóng ra một đòn ám sát. Tốc độ của y hoàn toàn vượt qua bàn tay vào đạo kiếm khí vô thượng đang lao về phía Lạc Bắc. Ngay tức thì, vầng sáng trong suốt của y đã tới người của hắn.

Cú đâm này khiến cho lồng ngực của Lạc Bắc vỡ vụn, miệng phun ra cả một làn sương máu. Lực xung kích quá mạnh khiến cho Lạc Bắc bị đánh bay ra ngoài hơn mười trượng.

“ Ẩn! “ Trong suy nghĩ của người khác, Lạc Bắc dường như bị nhát thương đó đánh bay một cách thê thảm. Mà cái đại thủ ấn và kiếm khí vô hình va chạm với nhau rồi nổ tung.

Đánh bay Lạc Bắc, ánh mắt của Nguyệt Ẩn vẫn nóng cháy như trước. Y biết Lạc Bắc có thể hồi phục thương tích rất nhanh nên không thể chết được. Khi phát ra một đòn đó, y đã phán đoán Lạc Bắc sẽ bị mình đánh bay về phía này cho nên gần như đồng thời, tay Nguyệt Ẩn rung lên, mười viên đan được lập tức bay về phía hắn.

Lạc Bắc không hề chết.

Cùng với khi bị Nguyệt Ẩn đánh trúng, chân nguyên của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh trong cơ thể cũng bắt đầu tu bổ nhưng kinh mạch, xương cốt bị vỡ. Dưới một đòn của Nguyệt Ẩn, đòn tấn công của Kỳ Liên Liên Thành hoàn toàn thất bại. Nhưng cũng vì một đòn của y mà pháp thuật của Lạc Bắc cũng bị đánh gãy, khiến cho miếng thủy tinh sáu mặt vang lên tiếng rạn nứt.

Miếng thủy tinh phong ấn Kỳ Liên Liên Thành lập tức vỡ nát khiến cho Nguyên Anh của y thoát ra.

Nguyên Anh của Kỳ Liên Liên Thành vẫn không hề dừng lại, giống như một con rùa chui vào mai, y hóa thành một tia sáng màu tím chui vào trong Hạo Thiên Kính.

Trong nháy mắt khi ánh sáng màu tím biến mất, Hạo Thiên Kính lập tức tản ra ánh sáng rực rỡ. Lúc này, mặc dù Hạo Thiên kính chưa hề cử động nhưng mọi người có thể cảm nhận được nó đang muốn vọt đi thật xa khỏi vị trí của Lạc Bắc. Kỳ Liên Liên Thành đang muốn trốn.

Một Kỳ Liên Liên Thành vốn không ai bì nổi, không ai có thể ngăn cản, lần đầu tiên chạy trốn.

Nhưng vào lúc này, Lạc Bắc cũng không hề để ý tới đan dược của Nguyệt Ẩn mà dồn toàn bộ chân nguyên hút lấy một tia sáng màu lam rơi ra từ Hạo Thiên kính vào tay.

Tia sáng màu lam đó là một cây đoản trường trong suốt, một đầu của nó có một viên tinh thạch màu lam. Cây đoản trường này cũng chính là Ly Thiên thần mang mà Lạc Bắc tới Đại Tự Tại cung để lấy.

Lúc trước, Ly Thiên Thần mang được Kỳ Liên Liên Thành giữ trên người nhưng do không luyện hóa giống Hạo Thiên kính cho nên khi Nguyên Anh bị Lạc Bắc hút ra, Hạo Thiên Kính trở lại hình dạng vốn có thì

nó cũng bị rơi xuống.

Chộp được Ly Thiên Thần Mang, trên người Lạc Bắc lập tức tản ra một thứ sát khí đáng sợ. Theo ánh mắt nhìn về phía Hạo Thiên Kính, Ly Thiên Thần Mang trong tay y lập tức lao thẳng về phía nó.

Một tia chớp chợt lóe lên trên viên tinh thạch ở đỉnh của Ly Thiên Thần mang rồi bao phủ toàn bộ cây trượng. Giờ khắc này, tất cả mọi người gần như d lại. Ngay cả tiểu Trà đang nhìn vô số đệ tử của Đại Tự Tại cũng vốn như con kiến cũng quay sang nhìn Lạc Bắc.

Ly Thiên Thần mang tản ra một thứ ánh sáng chói mắt khiến cho tất cả mọi người phải nhắm mắt lại. Ngay cả Huyết Thần Tử đang bay khắp trời cũng kinh hãi trốn tránh thứ ánh sáng đó. Ly Thiên thần mang giống như có được tính mạng, lao thẳng về phía Hạo Thiên Kính.

Trong một khắc này, Hạo Thiên Kính vốn không có một thứ gì tàn phá nổi, không coi bất cứ thứ pháp bảo khác vào đâu đột nhiên vang lên một thứ thanh âm rồi nó lập tức vỡ vụn.

Hạo Thiên Kính vô cùng mạnh mẽ đã vỡ vụn đúng vào lúc này.

Trong nháy mắt đánh nát Hạo Thiên Kính, Ly Thiên Thần Mang hoàn thành sứ mệnh của mình cũng tự tan biến.

Kỳ Liên Liên Thành đã dung hợp lại với Hạo Thiên Kính cho nên khi nó vừa vỡ, Nguyên Anh của y cũng tan vỡ theo.

- Kỳ Liên Liên Thành chết.

- Không ngờ Kỳ Liên Liên Thành lại bị Lạc Bắc giết chết.

Vào lúc này, sự chú ý của Phương Tam Bình và Hàn Vô Kỳ đều tập trung cho sự an nguy của Đại Tự Tại cũng nhưng khi nhìn thấy cảnh đó, cả hai cũng không giữ được bình tĩnh.

- Cái gì kia?

Từ trong Hạo Thiên Kính bị vỡ vụn xuất hiện một điểm sáng lao đi với một tốc độ kinh người vào trong màn đêm đen. Cho dù là Lạc Bắc cũng không kịp ngăn cản chỉ thấy nó giống như một khối thủy tinh trong suốt.

- Không ngờ Kỳ Liên Liên Thành bị người giết chết.

Khoảng khắc đó khiến cho tất cả đều rung động. Cho dù là Nguyệt Ẩn thì cũng thốt lên một câu nói vô nghĩa. Sau khi nói xong câu đó, Nguyệt Ẩn nhanh chóng nói với Lạc Bắc:

- Đó là một chút thần niệm được y dùng pháp thuật nào đó thoát ra. Hiện tại hình thần của y đều bị diệt thì một chút ý niệm đó nhiều lắm chỉ giữ được chút tin tức, không thể nào sống lại được.

- Muốn nói cho người Côn Luân biết thì cứ để chúng biết rằng Kỳ Liên Liên Thành chết trong tay ta là được.

Lạc Bắc trầm nghĩ như vậy. Ngay lập tức, Nguyệt Ẩn ném mười viên đan dược cho Lạc Bắc, đồng thời y và Nạp Lan Nhược Tuyết nhanh chóng bay về phía hắn.

- Hiện tại chúng ta phải làm cái gì?

Tới bên cạnh, Nguyệt Ẩn nhanh chóng hỏi Lạc Bắc.

- Người tu luyện công pháp gì mà có thể lợi dụng đan dược hồi phục chân nguyên nhanh như vậy? Đường như người không sợ được lực làm cho thân thể bị thương đúng không?

Nhưng Lạc Bắc còn chưa kịp trả lời thì một câu hỏi đã từ trên cao vọng xuống. Âm thanh đó tràn ngập ma tính, chính là của tiểu Trà.

Vào lúc này, tiểu Trà đứng trên đỉnh đầu Huyết Dạ xoa nhìn xuống Lạc Bắc với ánh mắt yêu dị:

- Ta định cho các người đấu với nhau một lúc nhưng không ngờ người lại giết chết hắn, lãng phí một cái Nguyên Anh ngưng luyện.

- Trước kia chẳng phải người hỏi ta làm sao mà biết người và lại gọi người là tiểu Trà hay sao?

Lạc Bắc nuốt mười viên đan dược mà Nguyệt Ẩn ném cho, không để ý tới câu hỏi của tiểu Trà mà nhìn thẳng vào đôi mắt của nàng:

- Ta nói cho người biết, tên người chính là tiểu Trà, trước kia người là bằng hữu tốt nhất của ta. Chỉ có điều người bị ma khí trong chủ nguyên Huyết Xá lợi của U minh huyết ma xâm nhập nên mới trở thành như thế này. Hơn nữa, cũng là do người muốn cứu ta mới bị như vậy.

- Thật không? Ta vì người mới trở thành như thế này? Bây giờ người định như thế nào, định cùng với họ giết ta sao?

Tiểu Trà nở một nụ cười quyến rũ trên gương mặt lạnh lùng:

- Nếu nói ta vì người mà biến thành như thế này thì chẳng bằng người hãy bồi thường, đưa toàn bộ khí huyết của người cho ta tu luyện đi.

- Nếu người theo ta về, để ta nghĩ cách khôi phục thần trí cho người. Sau khi người tỉnh táo lại, nếu còn muốn lấy khí huyết của ta tu luyện thì ta sẽ không từ chối. - Lạc Bắc nhìn tiểu Trà mà nói vậy.

- Ta không muốn chờ lâu như thế.

Tiểu Trà khẽ cắn môi cười nói:

- Hay là hiện tại để ta giết người, lấy khí huyết của người để ta tế luyện Huyết Trì và Huyết Thần Tử đi.

Mới nói tới chữ giết, Huyết dạ xoa cao năm trượng đã giờ cây xiên đâm về phía Lạc Bắc.

391. Chương 364: Càng Đánh Càng Mạnh

“ Ầm! “

Một tiếng nổ vang lên, theo động tác của Dạ Xoa, trên bầu trời của Đại Tự Tại cung đột nhiên xuất hiện vô số những dòng khí lôi cương màu tím giống như làn khói nhẹ quẩn lại một chỗ rồi tạo thành một đám mây sét với đường kính rộng hơn mười trượng. Vô số những tia sáng lóe lên trong đám mây. Gần như đồng thời, những tia chớp liên tục từ nơi đó trút xuống như một trận lũ tấn công Huyết Dạ xoa.

Đó chính là một trong pháp thuật mạnh nhất của Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu - Diệt Tuyệt Lôi vân.

Sau khi thoát khỏi sự tấn công của Kỳ Liên Liên Thành, có thời gian để thở, cuối cùng Lạc Bắc cũng có thể phóng ra một cái pháp thuật có uy lực mạnh hơn.

Tiểu Trà và Lạc Bắc trước đó vốn rất gần gũi với nhau thì vào lúc này lại đấu phép kịch liệt.

- Lạc Bắc!

Hắn vừa mới ra tay, Nguyệt Ẩn và Nạp Lan Nhược Tuyết cũng hiểu được Lạc Bắc định bắt tiểu Trà, sau đó tiêu trừ ma khí trên người để cho nàng tỉnh táo lại. Nguyệt Ẩn lập tức vọt tới nhét một bao đan dược thật to vào trong tay hắn.

Diệt Tuyệt Lôi vân chính là một trong những pháp thuật có uy lực khổng lồ nhất trong Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu. Tu vi của Lạc Bắc lại hơn xa Thái Thúc nên giờ phút này thi triển Diệt Tuyệt Lôi vân có uy lực so với khi Thái Thúc chiến đấu tại núi Đại Đông còn kinh khủng hơn nhiều. Hơn nữa, Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu là một thứ pháp quyết Lôi cương, là khắc tinh của Thiên Ma huyết thị đại pháp. Dưới một đòn như dòng thác lũ của lôi cương, Huyết Thị dạ xoa từ đầu tới chân nhanh chóng tan biến, không còn ngưng tụ được nữa.

- Không thể ngờ được là người còn có pháp quyết Lôi cương. Được lắm! Không ngờ có thể phá hủy Thiên Ma huyết thị của ta.

Nhưng tiểu Trà không thêm để ý. Trong tiếng cười tràn ngập ma tính, nàng vung nhẹ tay. Ngay lập tức trong đám mây đỏ lại xuất hiện một pho Huyết Thị dạ xoa giống hệt như đúc.

Đối với Phương Tam Bình và Hàn Vô Kỵ mà nói thì tiểu Trà và Lạc Bắc là kẻ địch. Giờ phút này, hai người ra tay với nhau khiến cho cả hai đều dừng lại, không biết nên đối phó với ai.

- Người nói rằng trước kia là bằng hữu tốt nhất của ta. Những người này dường như là kẻ địch của người. Hay là người giúp ta giết sạch chúng rồi hãy nói tới chuyện của mình có được không?

Sau khi hóa ra một pho tượng Huyết Dạ Xoa giống hệt như đúc, tiểu Trà đột nhiên nói với Lạc Bắc câu đó. Mà nét mặt của nàng lúc này giống như đang nói chuyện với tình nhân, vô cùng quyến rũ, hoàn toàn không có lấy một chút sát khí, âm thanh cũng tràn ngập một sự mê hoặc khiến cho người ta cảm thấy ớn lạnh.

- Không ổn.

Nghe thấy tiểu Trà nói vậy, Phương Tam Bình và Hàn Vô Kỵ cảm thấy rợn người. Tuy nhiên hai người còn chưa kịp phản ứng, tiểu Trà đã hóa thành mười đạo huyết qua. Từ khi nàng bắt đầu câu nói cho tới khi dứt lời, chỉ trong nháy mắt lại có chừng mười tên đệ tử Đại Tự Tại cung bị Huyết Thần Tử cắt đứt tim mạch.

- Nếu Đại Tự Tại cung các người không muốn bị huyết tẩy trong ngày hôm nay thì liên thủ, giúp ta bắt cô ấy.

Đúng vào lúc này, âm thanh của Lạc Bắc vọng vào tai của Phương Tam Bình và Hàn Vô Kỵ. Mặc dù đối với Lạc Bắc thì Đại Tự Tại cung là kẻ địch. Lúc đầu, hẳn không thể lấy được Ly Thiên Thần Mang cũng là do Hàn Vô Kỵ đánh lén. Nhưng hiện tại đối với Lạc Bắc mà nói thì bắt được tiểu Trà mới là chuyện quan trọng nhất, những ân oán tạm thời gác sang một bên.

- Được.

Hai lão bắt tử Phương Tam Bình và Hàn Vô Kỵ hôm nay cũng bị dồn vào đường cùng nên khi nghe Lạc Bắc nói vậy, cả hai liền cắn răng rồi gật đầu.

Cả hai người không thể đối phó được với thực lực của tiểu Trà. Hơn nữa, Thần Quang huyết ảnh đại pháp của nàng cũng chỉ có thứ pháp thuật như Thất Xảo Di Thiên Trấn mới có thể ngăn cản. Hơn nữa, mọi người của Đại Tự Tại cung không biết pháp quyết Lôi cương nên đối phó với tiểu Trà lại càng rơi vào hoàn cảnh xấu.

Hơn mười tia sáng màu lục lập tức bắn về phía tiểu Trà. Cùng lúc đó, trên đỉnh đầu của Phương Tam Bình tản ra ánh sáng màu lam rồi xuất hiện một pho tượng Chân Thủy thần quân.

Lần này, Phương Tam Bình và Hàn Vô Kỵ có thể nói là đã liều mạng. Cả hai đạo pháp thuật hao tổn chân nguyên được phóng ra khiến cho sắc mặt hai người như già đi vài tuổi. Cố gắng vận dụng chân nguyên như vậy đối với hai lão bắt tử có Nguyên Anh bắt đầu già đi mà nói thì cực kỳ tổn hao tuổi thọ. Nhưng vào lúc này, cả hai cũng chẳng có thời gian lo lắng tới tuổi thọ của mình mà chỉ có một ý nghĩ là đánh chết tiểu Trà.

- Các người định dựa vào số đông để thắng sao?

- Tại sao kinh nghiệm đấu pháp của ma nữ lại phong phú như vậy?

Vốn trong tính toán của Phương Tam Bình và Hàn Vô Kỵ thì hai đạo pháp thuật đó chỉ là sự thu hút. Chỉ cần Lạc Bắc sử dụng Thất Xảo Di Thiên Trấn giam cầm tiểu Trà thì hai người sẽ phát ra pháp thuật có sức công kích mạnh hơn. Nhưng cả hai thật sự không ngờ được tiểu Trà dường như đoán được ý của mình. Hơn mười đạo huyết ảnh lập tức tản ra xa, xen lẫn vào trong đám Huyết Thần Tử liên tục bay lượn trong không gian của Đại Tự Tại cung.

- Có lẽ cùng với việc bị ma khí xâm nhập thì cô ta còn nhận được một phần ký ức của U Minh huyết ma. Thêm một thời gian nữa, chỉ sợ cô ta sẽ trở thành một U Minh huyết ma thứ hai.

Trong nháy mắt, Phương Tam Bình và Hàn Vô Kỵ liền nghĩ tới cái khả năng đó. Nhưng có ý nghĩ đó, cả hai lại càng thêm ớn lạnh.

- Tử Lôi Phá Thần Chùy.

Ánh mắt của Lạc Bắc trở nên vô cùng kiên quyết. Một làn pháp lực dao động cực mạnh từ trên người hắn tản ra giữa không trung khiến cho khắp nơi bị che phủ bởi vô số những tia chớp màu tím.

- Tại sao ma khí và lực lượng của nàng không thấy tiêu hao mà ngược lại càng ngày càng mạnh?
- Không ngờ ngươi nhẫn tâm như vậy. Có điều ngươi không phải là đối thủ của ta.

Bị vô số những cái lời chùy giáng xuống, ít nhất có hơn mười con Huyết Thần Tử lập tức bị đánh tan. Tiểu Trà hóa thành mười đạo huyết ảnh cũng có một nửa bị đánh trúng. Tuy nhiên trong âm thanh của tiểu Trà vẫn tràn ngập một sự châm biếm.

Vốn Lạc Bắc cũng biết với mấy bộ công pháp kia của tiểu Trà, cho dù liên kết với Phương Tam Bình và Hàn Vô Kỳ thì nhanh chóng chiếm được ưu thế là điều không thể. Cho nên Lạc Bắc mới đưa ra yêu cầu liên thủ với hai người. Vào lúc này, hắn cũng mang suy nghĩ như khi đối đầu với Kỳ Liên Liên Thành, định xem công pháp của U Minh Huyết ma và Niết Bàn Dạ Xoa phục ma quyết có gì thần diệu. Lực lượng chân nguyên của tiểu Trà không thể vô cùng vô tận. Chỉ cần chân nguyên của nàng tiêu hao tới một trình độ nhất định thì hắn có cơ hội để bắt.

Nhưng vào lúc này, mười đạo huyết ảnh tụ lại, hiện ra bóng dáng của tiểu Trà thì Lạc Bắc có thể cảm nhận được ma khí và pháp lực dao động trên người nàng còn mạnh hơn.

Hắn còn phát hiện ra trên đỉnh đầu của tiểu Trà từ từ ngưng tụ lại thành một cái ao máu rộng chừng hai trượng màu đỏ.

- Thiên Ma Huyết Trì.

Vừa nhìn thấy cái Huyết Trì được hình thành, Phương Tam Bình và Hàn Vô Kỳ lập tức kêu lên sợ hãi.

“ Răng rắc! “

Quanh người tiểu Trà chợt dâng lên một vầng sáng lóng lánh như thủy tinh. Mặc dù Lạc Bắc cũng nghe thấy tiếng hô của Phương Tam Bình và Hàn Vô Kỳ nhưng hắn không hiểu được Huyết Trì là như thế nào. Nhìn thấy tiểu Trà lại hiện ra, hắn liền sử dụng Thất Xảo Di Thiên Trấn.

Chỉ thấy xung quanh tiểu Trà giống như kết thành một lớp băng, nhanh chóng ép vào người nàng. Lúc trước, Vân Hạc Tử sử dụng pháp thuật Thất Xảo Di Thiên Trấn đối với tiểu Trà thành công nhưng vào lúc này, nàng không hề có động tác mà chỉ có cái Huyết Trì trên đỉnh đầu của nàng quay cuồng, phóng ra một luồng sáng ngăn cản toàn bộ vầng sáng như thủy tinh đang ép tới.

“ Xoẹt! “

Dưới sự bảo vệ của Huyết Trì, tiểu Trà lập tức lướt đi mười trượng tránh được đạo kiếm khí vô hình của Lạc Bắc.

- Cái Thiên Ma huyết trì này là pháp thuật như thế nào?

Thất bại, Lạc Bắc lập tức quay đầu hỏi Phương Tam Bình và Hàn Vô Kỳ.

- Thiên Ma Huyết Trì được ngưng tụ từ chân nguyên và khí huyết. Sau khi luyện ra, nó không phải là pháp thuật bình thường mà giống như một cái pháp bảo.

Phương Tam Bình và Hàn Vô Kỳ còn chưa kịp trả lời thì Nguyệt Ẩn đã vội vàng giải thích cho Lạc Bắc:

- Cũng giống như Huyết Thần Tử. Thiên Ma huyết trì không mất đi. Chỉ cần hấp thu càng nhiều chân nguyên và khí huyết, lực lượng của nó sẽ càng mạnh thêm. Ngoài lực lượng phòng ngự mạnh ra thì nó còn có thể chữa trị cho Huyết Thần Tử và tổn thương của bản thân. Thậm chí Thiên Ma Huyết Trì còn có thể bổ sung chân nguyên cho bản thân nữa.

392. Chương 365: Nguyên Anh Nổ Tung

- A!

Nguyệt Ẩn còn chưa kịp nói xong, Hàn Vô Kỳ đã gào lên một tiếng điên cuồng, phát tay phóng ra một vầng ánh sáng màu vàng kim. Trong nháy mắt, nó hóa thành một cái đỉnh cao tới một trượng.

Cái đỉnh này có hai tai và ba chân. Ngoại trừ ba chân được phủ kín bởi những lá bùa ra thì toàn thân nó không có hoa văn nào khác mà chỉ có những cái gai. Những cái gai đó đều lóe ra ánh sáng trong suốt khiến cho toàn bộ cái đỉnh như được tạo ra từ bảo thạch màu vàng.

Cái đỉnh vừa mới xuất hiện, một luồng khí dương cương và khí kim thiên lập tức tràn ngập trời đất.

- Ma nữ! Nhận lấy cái chết.

Lấy ra cái đỉnh, Hàn Vô Kỳ gào lên một tiếng, đồng thời duỗi tay phóng một đạo chân nguyên vào cái đỉnh.

Đại Tự Tại cung có thực lực thậm chí vượt qua cả Thực Sơn. Mặc dù Trần Thanh Đế không có mặt ở đây nhưng họ cũng có chút vốn.

Cái đỉnh này tên là Dương Trạch thần đỉnh. Nó được một vị cao nhân đời trước của Đại Tự Tại cung sử dụng Dương Đình chân kim và Lôi trạch thần sa để luyện ra một cái pháp bảo thuần dương. Bình thường nó là một cái pháp bảo có thể trừ khí pháp thuật âm lệ. Một khi nó nổ tung thì uy lực cực mạnh. Chỉ có điều, Dương Trạch Thần Đỉnh chỉ có thể nổ một lần. Sau khi nổ xong thì sẽ bị tổn hại. Hàn Vô Kỳ là một trong hai lão bất tử của Đại Tự Tại cung. Kiến thức của lão và Phương Tam Bình so với Nguyệt Ẩn còn cao hơn nhiều. Vào lúc này, nhìn thấy tiểu Trà phát ra Thiên Ma huyết trì thì lão biết cho dù Lạc Bắc có liều mạng thì cũng khó làm cho tiểu Trà hao tổn tới chết. Bởi vì Hàn Vô Kỳ còn hiểu rõ hơn Lạc Bắc pháp thuật của U Minh huyết ma có thể dung hợp chân nguyên và khí huyết của người tu đạo bị giết chết vào trong Thiên Ma huyết trì. Mà lúc này, Đại Tự Tại cung có bao nhiêu đệ tử. Mỗi đệ tử của Đại Tự Tại cung chết đi, lực lượng của tiểu Trà lại mạnh lên. Trong tình hình như vậy, lão đành phải lấy ra Dương Trạch thần đỉnh.

Tách tách tách.

Hàn Vô Kỳ phóng một đạo chân nguyên là Dương Trạch Thần đỉnh liền lập tức bị nó hút vào rồi ngay lập tức cái đỉnh nổ tung.

Cùng lúc đó, những cái gai trên Dương Trạch Thần đỉnh tản ra ánh sáng chói mắt.

- Không hay.

Lạc Bắc cảm giác có sự bất ổn, lực lượng chân nguyên trong người lập tức tản ra. Hắn vận chuyển Tĩnh Niệm Thông Minh quyết hóa ra vô số hộ thuẫn bảo vệ mình cùng với Nạp Lan Nhược Tuyết và Nguyệt Ẩn.

“ Ầm!

Hàn Vô Kỳ đứng rất gần với đệ tử của Đại Tự Tại cung. Ngay cả lão cũng bị chảy máu tai sau vụ nổ. Trong nháy mắt khi cái đỉnh nổ tung không ngờ tạo ra hình dạng của một con cá. Toàn bộ con cá đều là Dương Đình chân kim và Hỏa nguyên tạo thành.

Ngay lập tức, Lạc Bắc có thể hiểu được mỗi một tia kim thiết tuôn ra, uy lực thậm chí đều không hề kém bản mệnh kiếm nguyên.

Đại Tự Tại cung quả nhiên có vốn.

Lần này, tiểu Trà vừa mới hóa thành huyết ảnh lập tức bị đánh cho dập nát, ngay cả Thiên Ma huyết trì và mười con Huyết Thần Tử cũng bị đánh tan.

- Lão già kia! Chẳng lẽ ngươi cho rằng như thế sẽ giết được ta?

Tuy nhiên tiểu Trà vừa mới bị đánh cho bốc hơi, trên bầu trời lập tức phủ kín bởi những ngọn lửa màu đen, bóng dáng của tiểu Trà cũng nhanh chóng ngưng tụ. Nàng chỉ tay một cái lập tức xuất hiện ba con Thiên Ma huyết thị. Ngoại trừ một pho tượng cầm cái xiên ra, thì hai pho khác cầm kiếm và Kim cương trường việt. Hàn Vô Kỳ không ngờ tiểu Trà có thể sống lại và cũng không ngờ nàng có thể thi triển phóng ra được ba con Thiên Ma huyết thị khiến cho lão trở tay không kịp bị Dạ xoa cầm xiên đâm trúng ngực. Mà hai con Dạ xoa còn lại lập tức đánh cho Hàn Vô Kỳ hóa thành một làn sương máu, ngay cả Nguyên Anh cũng không kịp bỏ chạy.

- Thì ra vốn ngươi có thể hóa ra được ba con Huyết Thị dạ xoa.

Trong nháy mắt, Phương Tam Bình liền hét lên.

- Ta chưa nói rằng mình chỉ có thể hóa ra được một pho. - Tiếng cười nhỏ của tiểu Trà lại vang lên.

- Chẳng lẽ các người nghĩ rằng ta chỉ có thể hóa ra được một pho tượng hay sao?

Vào lúc này, tiếng cười khê của tiểu Trà khiến cho tất cả cảm thấy ớn lạnh. Rõ ràng lúc trước, ma nữ ít nhất có thể hóa ra ba con Huyết Thị dạ xoa nhưng nàng lại chỉ dùng có một con để đối phó. Phải nói là thật sự âm hiểm.

- Cho dù dùng hết số đan dược này cũng chưa chắc là đối thủ của cô ấy.

Cùng lúc đó, Lạc Bắc cũng cảm thấy lạnh người. Trong đấu pháp, tiểu Trà càng lúc càng thêm quen thuộc với pháp thuật của U Minh huyết ma và càng ngày càng lợi hại. Hơn nữa, hẳn có thể nhận ra, tiểu Trà dựa vào việc giết chóc đám người Đại Tự Tại cung để tăng cường lực lượng của mình. Sau khi giết chết Hàn Vô Kỵ, trên đỉnh đầu của tiểu Trà lập tức thấp thoáng huyết quang, dường như lại muốn ngưng tụ một cái Thiên Ma huyết trì khác.

“ A! A! “

Phương Tam Bình hét lên chói tai, không giống như một người có tu vi và thân phận cực cao mà giống như một người đàn bà chanh chua hay một con dã thú mất hết lý tính.

Lúc này, cũng khó trách được Phương Tam Bình biến thành như vậy.

Là một trong hai lão bất tử còn lại của Đại Tự Tại cung, thân phận của Phương Tam Bình và địa vị thậm chí không kém Trần Thanh Đế là mấy. Ở trong giới tu đạo, quyền thế của lão còn vượt qua ngưỡng giáo của một vài phái lớn. Giống như Côn Luân, Đại Tự Tại cung bẩm sinh đã có trong mình một cái suy nghĩ vượt qua mọi chúng sinh.

Nhưng mang trong mình cái cảm giác đó cộng với bản thân đứng gần như là trên đỉnh của Đại Tự Tại cung vậy mà Hàn Vô Kỵ có thân phận như lão lại bị tiểu Trà giết chết. Ngay cả cái cảm giác của lão về sự ưu việt có từ Đại Tự Tại cung cũng bị tiểu Trà bóp chết như bóp một con kiến. Điều này làm sao mà Phương Tam Bình có thể chịu nổi?

Hơn nữa, cảm nhận Lạc Bắc cũng không thể chống đỡ được tiểu Trà nên vào lúc này, Phương Tam Bình rốt cuộc đã nổi điên.

- Hoàng Thiên đạo bào! Thiên Tinh bạo.

Một làn tinh quang từ trên các khiêu huyết trên người Phương Tam Bình bắn ra, giống như lão biến thành một ngôi sao sáng.

- A! A! Ma nữ! Hôm nay ta sẽ cho ngươi hình thần tan biến.

Theo tiếng hét chói tai của Phương Tam Bình, vàng sáng vàng chói mắt trên người lão bắn ra như một cái lồng ập về phía tiểu Trà. Cái pháp bảo của Phương Tam Bình có hình thức giống như một cái cà sa, lại hơi giống đạo bào. Trên mặt của nó có thêu hình mặt trời và bầu trời vàng. Mặt ngược lại có hình sông núi. Một mặt giống như là trời còn một mặt giống như đất vậy.

- Cái lão bất tử này gào thét thật sự khó nghe.

Tiểu Trà vùng tay lên, ba con Huyết Thị Dạ Xoa đồng loạt nhảy ra, vùng vũ khí trong tay dường như định đập vỡ cái áo.

Nhưng đúng lúc này, đỉnh đầu của Phương Tam Bình chợt lóe lên ánh sáng màu vàng, rồi một người nhỏ cao bầy tặc bay ra.

Hình người nhỏ đó giống hệt với Phương Tam Bình nhưng tản ra pháp lực dao động rất mạnh. Nhìn nó giống như một đứa trẻ con mới sinh nhưng lại thấp thoáng hơi thở già nua. Người nhỏ bầy tặc đó tản ra nguyên khí hệ Thủy rất mạnh, hiển nhiên là Nguyên Anh của Phương Tam Bình.

Lần này, Phương Tam Bình để cho Nguyên Anh xuất thế.

Trong nháy mắt khi Nguyên Anh ra khỏi thân thể, thân thể của lão sáng lên như một vì sao rồi đột nhiên nổ tung, hóa thành vô số những điểm sáng.

Vào lúc này, không ngờ Phương Tam Bình thiêu đốt toàn bộ khí huyết chân nguyên trong thân thể để hóa thành vô số những điểm sáng như ngôi sao.

- Không ngờ lão quyết định để cho Nguyên Anh tự nổ.

Lần này thì Lạc Bắc, Nguyệt Ảnh và Nạp Lan Nhược Tuyết đều hơi biến sắc.

Trong nháy mắt khi Phương Tam Bình để cho thân thể tự nổ, bọn họ cũng có thể cảm nhận được Nguyên Anh của lão tản ra một làn pháp lực dao động có tính hủy diệt.

Mà bọn họ vừa mới xuất hiện suy nghĩ đó thì một tiếng nổ vang lên giống như có mười con sấm nổ cùng lúc. Nguyên Anh của Phương Tam Bình cũng lập tức nổ tung.

Nguyên Anh của Phương Tam Bình vốn đã ngưng luyện tới mức đại thành, cho dù rời khỏi thân thể thì một ngày phi độn cả ngàn dặm cũng không bị thương. Chỉ có điều do tu vi không thể tiến thêm được một bước khiến cho Nguyên Anh bắt đầu tan rã, mới không thể thay đổi thân thể. Mà vào lúc này Nguyên Anh của lão nổ tung có uy lực so với Dương Trạch Thần Đình của Hàn Vô Kỵ còn khủng bố hơn. Từ vị trí Nguyên Anh của lão trong phạm vi trăm trượng xung quanh, toàn bộ đều biến thành bình địa. Ngay cả Lạc Bắc cũng phải sử dụng Tinh Niệm Thông Minh quyết tạo ra vô số cơn gió. Rất nhiều đệ tử Đại Tự Tại cung không tránh né kịp mà đều bị đánh chết.

393. Chương 366: Thiên Kiếp

Nhưng vào lúc này, Phương Tam Bình quyết định cho nổ thân thể và Nguyên Anh chứng tỏ đã không bận tâm tới đám đệ tử của Đại Tự Tại cung. Nguyên Anh của lão nổ hóa ra vô số những điểm sáng nhìn giống như những viên bảo thạch màu lam trong suốt.

Ít nhất có mấy vạn điểm sáng lao thẳng vào bên trong Hoàng Thiên đạo bào.

Giống như có một dòng nước Cam lộ rửa sạch trời đất, Hoàng Thiên đạo bào đang tản ra ánh sáng màu vàng đột nhiên bộc phát một làn pháp lực dao động khủng bố. Giống như trời đất trên đạo bào đột nhiên bành trướng, ngay cả tám đạo bào cũng to lên mấy lần. Vừa mới chạm vào nó, ba con Huyết Thị dạ xoa lập tức bị nứt toác từ đầu tới chân.

- Cái gì?

Tiểu Trà đang giữ nét mặt châm biếm dường như cảm giác không ổn liền vội vàng hóa thành mười đạo huyết ảnh. Tuy nhiên tốc độ khuếch của ánh sáng vàng từ Hoàng Thiên Đạo bào quá nhanh, vượt qua tốc độ bỏ chạy của huyết ảnh. Trong tích tắc, không ngờ, Hoàng Thiên đạo bào bao phủ toàn bộ Thần quang huyết ảnh

A!

Cả Hoàng Thiên đạo bào bao phủ một phạm vi tới mấy trăm trượng. Lúc này, nhìn nó mỏng như cánh ve nhưng mây trôi, những vì sao, núi non, sông ngòi trên đó lại càng trở nên rõ ràng. Chẳng khác nào có vô số ông sao, núi non sông ngòi đè xuống. Dưới thứ lực lượng như vậy, toàn bộ thần quang huyết ảnh mà tiểu Trà hóa thành lập tức bị ép về, trở lại nguyên hình tiểu Trà. Đôi tròng máu tràn ngập máu tươi của nàng lần đầu tiên xuất hiện nét kinh hãi.

- Phương Tam Bình không tiếc cho nổ thân thể và Nguyên Anh để sử dụng một thứ pháp bảo có uy lực mạnh như vậy.

Mọi người có thể thấy Thiên Ma huyết trì mới xuất hiện trên đầu tiểu Trà lập tức quay cuồng, tản ra vô số những tia sáng như những làn sóng máu. Tuy nhiên ánh sáng đó bị ánh sáng của Hoàng Thiên đạo bào đè ép khiến cho nó dập nát như gạch đá.

- Mau chết đi cho ta.

Bên trong Hoàng Thiên đạo bào thấp thoáng hiện ra khuôn mặt dữ tợn, điên cuồng của Phương Tam Bình. Lúc này, thực tế thì Phương Tam Bình đã tan biến. Chút hình ảnh đó chỉ là một ít tâm niệm còn sót lại của lão. Hiện tại cái Hoàng Thiên đạo bào tản ra hơi thở hủy diệt, quyết tâm đánh chết tiểu Trà.

Tách tách!

Gần như trong giây lát, Thiên Ma huyết trì mới ngưng tụ trên đỉnh đầu lập tức bị phá nát.

- A! Lão già kia.

Tiểu Trà hét lên một tiếng kinh hãi đồng thời vung tay bắn ra mấy đạo huyết quang về phía Hoàng Thiên đạo bào đang bao phủ trên đỉnh đầu. Tuy nhiên, uy lực của huyết quang vốn không thua gì mấy tia sáng màu lục của Hàn Vô Kỵ đánh lên đạo bào nhưng không thể xuyên thủng nổi mà chỉ làm cho tấm đạo bào xuất hiện những gợn sóng mà thôi.

“ A! “

Gần như trong một hơi thở, ánh sáng vàng của Hoàng Thiên đạo bào cuộn tròn bao phủ ma khí và huyết khí từ người của tiểu Trà. Cho dù tiểu Trà có làm thế nào cũng không thoát ra được. Tấm Hoàng Thiên Đạo bào thu nhỏ lại, bên trong như có vô số tia sáng vàng tấn công khiến cho những quả cầu đỏ hồng màu máu tản ra, ngay cả bóng dáng của tiểu Trà cũng dập nát.

Ánh mắt của Lạc Bắc chợt trở nên sắc bén.

- A!

Thân thể của tiểu Trà bị đánh nát, xung quanh lập tức xuất hiện vô số những ngọn lửa màu đen rồi thân thể của nàng lại lập tức ngưng tụ. Tuy nhiên cái pháp bảo Hoàng Thiên đạo bào vẫn tiếp tục bọc lấy thân thể của nàng, vô số những tia sáng màu vàng tiếp tục trút xuống. Rõ ràng là nàng không thể ngăn cản nổi.

Với cái pháp bảo này cho dù tiểu Trà có thể sống lại được thì cũng không ngăn cản nổi, cứ sống lại là bị giết chết.

- Lạc Bắc! Cứu ta.

Bất ngờ khiến cho Lạc Bắc ngây người đó là bên trong Hoàng Thiên đạo bào chợt vang lên tiếng nói của tiểu Trà.

- Lạc Bắc! Cứu ta.

Bị ép lại thành một quả cầu máu, dung nhan yêu dị của tiểu Trà thay đổi, hóa thành gương mặt thanh cao thoát tục trước đây.

- tiểu Trà!

Lần này thì làm sao mà Lạc Bắc có thể kiềm chế được. Mà lần pháp lực dao động cực mạnh từ trên người hắt tản ra. Một đạo kiếm khí vô thượng lập tức chém lên Hoàng Thiên đạo bào.

Oành!

Đạo kiếm khí vô hình của Lạc Bắc chém tới không ngờ bị ngăn cản giống như chém phải một vật gì đó cực to. Lực phản lại quá mạnh khiến cho Lạc Bắc bị chấn động kêu lên đau đớn.

- A! Người định làm gì?

Vô số đệ tử của Đại Tự Tại cung hét lên sợ hãi. Thậm chí có rất nhiều người phóng ra pháp bảo và pháp thuật về phía Lạc Bắc.

Tuy nhiên Lạc Bắc không hề dừng lại. Nhìn tiểu Trà đang run rẩy bên trong Hoàng Thiên đạo bào, hắn dồn toàn bộ lực lượng tới cực hạn mà chém lên tấm đạo bào.

“ Ầm ầm! “

Một kiếm này của Lạc Bắc bị trận pháp của Hoàng Thiên đạo bào đánh nát khiến cho miệng mũi của hắn chảy máu. Tuy nhiên bên trong Hoàng Thiên đạo bào cũng vang lên âm thanh âm âm dường như rất nhiều núi non sông ngòi bắt đầu sập xuống.

Trong nháy mắt, Nguyệt Ấn và Nạp Lan Nhược Tuyết đồng thời ra tay, thay Lạc Bắc chặn lại đòn tấn công của đám đệ tử Đại Tự Tại cung. Không hề dừng lại, Lạc Bắc chợt hé miệng ra, nuốt hơn mười viên đan dược. Ngay lập tức một làn hơi thở cuồng bạo từ người hắn tản ra xung quanh kèm theo một tiếng nổ vang lên. Mười đạo kiếm khí lại giáng lên trên Hoàng Thiên đạo bào khiến cho nó xuất hiện một cái lỗ hổng. Ngay lập tức Hoàng Thiên đạo bào giống như một quả bóng cao su bị thủng khiến cho toàn bộ những ngòi sao, núi non sông ngòi trên đó lập tức sập xuống.

- Lão bát tử kia chết thì chết tại sao lại lấy ra cái pháp bảo như vậy?

Một đạo huyết ảnh lập tức vọt ra từ lỗ hổng, thốt lên tiếng cười yêu ma.

- Lạc Bắc!

Cùng lúc đó, Nguyệt Ấn và Nạp Lan Nhược Tuyết đều hét lên một tiếng kinh hãi bởi một đạo huyết quang theo tiểu Trà lao ra đã tấn công trúng người Lạc Bắc.

Lạc Bắc đánh tan Hoàng Thiên đạo bào nhưng không ngờ tiểu Trà lại nhân cơ hội đánh lên hắn thành công.

“ Phụp! “

Thân thể của Lạc Bắc có thể ngành kháng được với Kỳ Liên Liên Thành khi dung hợp với Hạo Thiên Kinh. Tuy nhiên khi đạo huyết quang đó giã lên người, trên ngực Lạc Bắc lại xuất hiện một vầng sương máu. Đạo huyết quang giống như một thanh kiếm sắc đục một lỗ trên ngực Lạc Bắc sau đó lại như hòa tan vào cơ thể của hắn.

Trong nháy mắt, dưới lớp da thịt của Lạc Bắc thấp thoáng một thứ ánh sáng đỏ như máu, tản ra hơi thở lạnh lẽo.

- tiểu Trà!

Gương mặt của Nạp Lan Nhược Tuyết trắng bệch nhưng vẫn không thể kiềm chế được cơn giận. Nàng phóng một đạo Hàng Ma Xử về phía tiểu Trà.

Vào lúc này, nét mặt của tiểu Trà không hề còn có sự kinh hoàng như vừa rồi. Thậm chí trong đôi mắt còn có một chút châm biếm và đắc ý. Dường như sự buồn bã, kinh hãi vừa rồi chỉ là cách để nàng lừa Lạc Bắc. Mà giờ này, Nạp Lan Nhược Tuyết ra tay đối với nàng đó là do Nạp Lan Nhược Tuyết nhận thấy sau khi đánh Lạc Bắc bị thương, tiểu Trà còn định ra tay với Lạc Bắc.

- Đi!

Một sự đau đớn và không thể tin được vào những chuyện vừa mới xảy ra xuất hiện trong mắt Lạc Bắc. Không hề chần chừ, trong nháy mắt khi Nạp Lan Nhược Tuyết ra tay đối với tiểu Trà, Lạc Bắc liền giơ tay nuốt mười viên đan dược, đồng thời vội vàng thối lui khỏi Đại Tự Tại cung.

- Chẳng phải ngươi muốn bắt ta hay sao? Tại sao lại định bỏ chạy?

Bóng dáng của tiểu Trà hơi động, lập tức có hơn mười đạo huyết thần tử xuất hiện từ bốn phương tám hướng vọt về phía Lạc Bắc, Nguyệt Ấn và Nạp Lan Nhược Tuyết.

- tiểu Trà! Hôm nay ta không bắt được ngươi nhưng ngươi cũng không ngăn được ta.

Hơn mười Huyết Thần Tử bổ nhào tới cách Lạc Bắc chừng năm mươi trượng thì như húc vào một bức tường mà không thể tiến lên được. Còn bóng dáng của Lạc Bắc hơi dừng lại trên không trung. Trên tay hắn xuất hiện một tia sáng đỏ như máu, đồng thời ánh sáng đỏ dưới da cũng biến mất. Mà tia sáng đỏ trong tay hắn cũng cuộn lại thành một quả cầu máu. Hiển nhiên đó là do Lạc Bắc bức Ma huyết từ trong người ra. Quả cầu Ma huyết ngưng tụ thành hình nhìn giống như một đứa trẻ con nhưng có bộ mặt dữ tợn đang nhe răng nhếch miệng, chẳng khác nào một sinh linh. Chỉ với điều đó cũng đủ thấy được pháp thuật của U Minh huyết ma huyền diệu và quỷ dị tới mức độ nào.

“ Tách! “ Trong tay Lạc Bắc xuất hiện một tia chớp khiến cho Ma huyết trong tay hắn tan thành mây khói.

- Người sử dụng pháp quyết lôi cương có phải là Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu của Côn Luân? Công pháp thân thể thành thánh mà người tu luyện thật ra cũng kỳ lạ, có thể lợi dụng đan dược để bổ sung chân nguyên, hơn nữa, dường như còn có thể nhanh chóng chữa trị thương tích. Có điều hiện tại người cũng chỉ có thể dựa vào đan dược mà thôi.

394. Chương 366.1: Thiên Kiếp

Tiểu Trà chỉ ngón tay út lập tức xuất hiện ba con Huyết Thị dạt xoa. Có điều nàng chỉ dừng ở xa mà nhìn Lạc Bắc:

- Hơn nữa, người cũng không ngăn được ta giết những người này... Con người như người thật sự thú vị. Mặc dù cũng giống như người nói, ta không ngăn được người. Vậy người còn không mau trốn đi, ở lại đây làm gì?

- tiểu Trà!

Lạc Bắc nhìn thẳng vào đôi mắt tiểu Trà mà nói:

- Hôm nay mặc dù ta không bắt được người nhưng ta thề ngày khác ta nhất định bắt được người, và làm cho người hồi phục thần trí.

- Người dừng lại cũng chỉ để nói với ta câu đó? Với tu vi của người mà làm chuyện như vậy cũng thật sự nói khoác một chút đấy.

Tiểu Trà nở nụ cười đầy quyến rũ:

- Có điều người như người cũng là một kẻ biết điều. Chẳng lẽ trước kia ta đối với người thực sự là một người quan trọng?

- Nếu như vậy thì không cần phải nói nữa. - Tiểu Trà khoát tay, nhìn Lạc Bắc với ánh mắt thú vị:

- Hôm nay ta cũng không ngăn cản người, ta chờ xem tới lúc đó người làm sao mà bắt được ta.

“ Xoẹt! “

Ba đạo huyết quang chợt bắn về phía Lạc Bắc.

Không hề có một dấu hiệu, tiểu Trà đang nói như vậy nhưng vẫn tấn công Lạc Bắc.

Tiểu Trà nói với Lạc Bắc như vậy, nếu ai nghe thấy cũng sẽ nghĩ nàng và Lạc Bắc đang ước hẹn điều gì đó. Tuy nhiên tiếp theo, tiểu Trà lại ra tay với Lạc Bắc thì đủ thấy được ma tính của nàng đã đạt tới mức độ nào.

“ Oành! “

Nhưng vào lúc này, Lạc Bắc như đã chuẩn bị trước. Ba đạo huyết quang vừa mới xuất hiện, một đạo kiếm khí vô hình của Lạc Bắc đã chém trúng vào ba đạo huyết quang. Cùng lúc đó, trên người Lạc Bắc bốc lên ngọn lửa hỏa, bao phủ Nguyệt Ảnh và Nạp Lan Nhược Tuyết mà lướt khỏi Đại Tự Tại cung. Trong nháy mắt cả ba liền chỉ còn là một điểm sáng.

- Tại sao người không ở lại? Nhưng nếu người ở lại thì thêm chút nữa, người muốn đi cũng không được nữa rồi.

Tiểu Trà hơi ngẩng đầu lên mà cười nhẹ. Trong mắt nàng, ánh sáng ma tính liên tục lóe lên, dường như đang suy nghĩ xem có nên đuổi theo hay không. Tuy nhiên trong nháy mắt, nàng lại có quyết định. Ánh mắt khát máu của tiểu Trà lập tức nhìn về phía đám người Đại Tự Tại cung.

Trong nháy mắt khi trên người bốc lên ngọn lửa hỏa, Lạc Bắc lập tức nuốt ít nhất mười viên đan dược.

Từ Tiêu Lôi quang độn cần tiêu hao chân nguyên cực nhanh và khí huyết. Thứ pháp thuật này giống như cắt vào da thịt, cũng chỉ có Lạc Bắc mới có thể thi triển được nhiều lần. Nhưng cũng giống như vô số những

chuyện khác, cái gì cũng có lý của nó. Tốc độ của thứ độn pháp này cũng vượt xa phần lớn các loại độn pháp trên thế gian. Chỉ trong tích tắc, cho dù khắp cả Đại Tự T cung tràn ngập ánh sáng đỏ như máu thì đôi mắt của hắn vẫn vô cùng mờ mịt.

Được lực hỗn hợp được Lạc Bắc khống chế, nhanh chóng chuyển hóa thành chân nguyên. Tuy nhiên sắc mặt của hắn vẫn hết sức khó coi. Một phần là do thương tích còn một phần là trong lòng có sự lo lắng và tức giận không thể giải thoát.

Hiện tại mặc dù cách Đại Tự T cung hơn mười dặm nhưng Lạc Bắc vẫn cảnh giác với xung quanh. Bởi vì tiểu Trà quá mức giả dối nên hắn cũng không giám chắc rằng nàng có đuổi theo hay không.

Một tiểu Trà vốn đồng sinh cộng tử với hắn vậy mà bây giờ lại biến thành một nữ yêu ma như vậy.

Lạc Bắc có thể đổ hết lỗi lên người Kỳ Liên Liên Thành nhưng y đã chết vì vậy mà cơn tức của hắn dường như không có chỗ để trút.

Côn Luân!

Sắc mặt của Lạc Bắc trở nên bình tĩnh. Hắn nghĩ tới cái thể lực đứng sau lưng của Kỳ Liên Liên Thành.

Vào lúc này, hắn không biết trận chiến giữa Huống Vô Tâm và Hoàng Vô Thần thì ai là người chiến thắng. Nhưng cho dù ai thắng thì cái thể lực khổng lồ đó cũng không cho phép hắn tồn tại ở trên đời. Cái thể lực đó mãi mãi sẽ luôn là kẻ địch của hắn.

Trận chiến của Lạc Bắc và Kỳ Liên Liên Thành xét theo kết quả thì Lạc Bắc thắng. Nhưng sau khi rời khỏi Đại Tự T cung, trận chiến của Lạc Bắc và Kỳ Liên Liên Thành dường như cơ bản không phân được thắng bại.

Nếu có một thứ pháp thuật có thể làm cho thời gian trôi ngược lại trước đó hơn mười canh giờ thì cho dù biết được cái kết quả này, hắn cũng không lựa chọn tới Đại Tự T cung.

Nhưng nếu có một cái pháp thuật có thể làm thời gian đi ngược lại hơn mười canh giờ thì lúc này ở trong vòng đảo thứ năm của Côn Luân, Nam Cung Đạo Tạng cũng phóng lên cao.

Để cho thời gian đi ngược lại có thể tái hiện lại trận chiến kinh thiên động địa đó.

Từ đầu tới cuối, ảnh hưởng tới toàn bộ cuộc chiến chính là cái trận pháp U Minh huyết hải của U Minh huyết ma, một nhân vật từ bốn trăm năm trước.

Với tu vi của Hàn Vô Kỳ và Phương Tam Bình vậy mà không thể đánh lại được một viên chủ nguyên Huyết Xá lợi của U Minh huyết ma. Từ đó có thể ấy năm đó, U Minh huyết ma mạnh tới mức độ nào. Năm đó, lão dẫn theo Thập phương thiên ma tiến hành tiêu diệt đại phái số một thiên hạ là Nga Ma có khí thế kinh người. Mặc dù sau bốn trăm năm U Minh huyết ma ngã xuống, pháp thuật và Huyết Xá lợi mà lão để lại tiếp tục đẩy lên một trận mưa gió. Có thể nói, trận chiến ấy của lão với Huyền môn chính đạo trong thiên hạ chưa phân được thắng bại.

.....

Vào lúc, Huyết Diêm La của Trảm Châu Trạch Địa sắp phá vỡ được Ngũ hành tuyệt diệt kiếm trận, Nam Cung Đạo Tạng lập tức phóng lên cao.

Dưới sự bao phủ của trận pháp U Minh huyết hải, cho dù Huống Vô Tâm dốc hết sức thi triển pháp thuật thì uy lực cũng sẽ giảm xuống thậm chí còn không bằng người có tu vi tương đương với Khuất Đạo Tử phát ra một đòn.

Dưới sự bao phủ của thứ trận pháp như vậy, tu vi cao hay thấp không phải là nhân tố quyết định. Ngược lại một số pháp bảo hay pháp thuật độc đáo nhưng Dạ Ma chúng và Huyết Diêm La lại có thể phát huy được uy lực cực lớn.

Theo lý mà nói thì Nam Cung Đạo Tạng không thể làm gì lớn được.

Nhưng nhìn lão phóng lên cao, Huống Vô Tâm lại có chút rung động. Bởi vì, với sự phán đoán của y với Hoàng Vô Thần thì một khi đã mai phục một quân cờ như Nam Cung Đạo Tạng chắc chắn sẽ phải để cho

nó phát huy tác dụng quan trọng. Hơn nữa, Nam Cung Đạo Tạng cũng là một lực lượng nằm ngoài sự dự đoán của y.

- Lão định làm cái gì?

Trong ánh mắt khó hiểu của Huống Vô Tâm, Nam Cung Đạo Tạng có thân phận và tu vi tôn quý hơn Hàn Vô Kỳ và Phương Tam Bình rất nhiều không hề giữ lại mà lập tức để cho pháp lực dao động và khí tức tản ra.

Giữa đất trời đột nhiên vang lên một tiếng sấm.

Khi pháp lực dao động và khí tức của lão tản ra khiến cho toàn bộ sắc trời đang đen nhánh xen lẫn với sắc đỏ như máu chợt trở nên trắng như tuyết. Thực sự đây không phải là ánh sáng ban ngày mà là một thứ ánh sáng chói mắt giống như tuyết.

Toàn bộ không trung không ngờ phủ kín vô số những đám mây sét giống hệt với Diệt Tuyết lôi vân . Mà trong vô số những đám mây sét bao phủ trời đất chợt xuất hiện một sợi tơ giống như bảo thanh đang ngưng tụ.

Trong tích tắc, khắp phạm vi trăm dặm của mặt biển, bao gồm cả vòng đảo thứ năm của Côn Luân từng quả cầu sét lôi hỏa, tia chớp to như cái thùng liên tục giáng xuống.

Lần này, cho dù là Bắc hầu Bạch Lão hay Xuân công tử của Trại Châu Trạch Địa đứng trên đầu thuyền, thậm chí là Huống Vô Tâm cũng phải biến sắc.

Đây không phải là pháp thuật mà một người có thể thi triển.

Cho dù không có U minh huyết hải thì Nam Cung Đạo Tạng cũng không thể phát ra được pháp thuật có uy lực như vậy. Điều này chứng tỏ vô số những tia chớp đang trút xuống chỉ là khúc nhạc dạo đầu. Giữa không trung càng lúc càng có nhiều đám mây sét xuất hiện và những sợi tơ hồng giống như bảo thạch ngưng tụ.

Những sợi tơ hồng có lực lượng hủy diệt rõ ràng là do Thiên hỏa và Lôi cương, chân hỏa, thiên hỏa thần lôi ngưng tụ thành.

Những thứ như thiên hỏa, Tin thần chân hỏa lôi cương bình thường không một pháp thuật nào có thể dẫn chúng xuất hiện.

Chỉ có khi nào Thiên kiếp xuất hiện thì trong không trung mới có những tia chớp như vậy.

Lúc này, chuyện của Nam Cung Đạo Tạng làm không ngờ lại là dân động thiên kiếp.

Có thể nói, tu vi của Nam Cung Đạo Tạng đã tới mức độ kiếp. Tuy nhiên lão vẫn không độ kiếp mà tới tình hình như thế này, lão mới tản ra pháp lực dao động và khí tức của mình để dẫn động Thiên kiếp.

Thiên kiếp!

Trên thực tế trong giới tu đạo vẫn biết có thuyết nói về ba lần cửu thiên kiếp.

Sở dĩ chia ra làm ba lần cửu thiên kiếp đó là nói Thiên kiếp chia ra làm ba tầng, chín lượt. Người tu đạo có thể vượt qua được chín lần thiên kiếp thì đạt tới đại đạo vô thượng, thọ ngang với trời đất.

Nhưng trong cả ngàn năm nay lại chưa nghe nói người tu đạo nào có thể vượt qua được chín lần thiên kiếp thậm chí là người vượt qua lần thiên kiếp thứ nhất cũng vô cùng hiếm có, tương đương với Độ kiếp chân tiên mà người tu đạo vẫn nói tới.

395. Chương 367: Tình Thế Chuyển Biến

Hiện tại cho dù Côn Luân mạnh là vậy nhưng trong số Thập đại kim tiên của Côn Luân cũng chỉ có tu vi vượt qua phần lớn người tu đạo mà cơ bản không một ai vượt qua được lần thiên kiếp thứ nhất.

Với người tu đạo tu luyện Nội đan đạo pháp mà nói thì khi tu luyện tới trên Nguyên Anh đại thành, pháp lực dao động của Nguyên Anh đều có thể hóa thành thực thể, xuất hiện Tam hoa mới được coi như là tới được Độ Kiếp kỳ. Với Huống Vô Tâm sau khi luyện hóa một viên Huyết Xả lợi xong thì tu vi hiện tại cũng

chỉ là Nguyên Anh ly thể, cho dù không có thân thể cũng không bị tổn thương còn Kỳ Liên Liên Thành thì mới chỉ tới Nguyên Anh đại thành mà thôi, còn cách tu vi Độ Kiếp kỳ một khoảng cách không nhỏ.

Phương Tam Bình và Hàn Vô Kỳ chắc chắn tu vi cũng dừng lại ở Nguyên Anh đại thành, không thể tiến thêm, nếu không thì cũng đã không phải thọ mấy trăm năm Nguyên Anh đã bắt đầu tan rã. Mà đồng dạng, Nam Cung Đạo Tạng thân là lão bất tử, sáng chế ra Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu chỉ cần nói tu vi cũng cao hơn hai người kia rất nhiều.

Trong mấy ngàn năm qua, không hề có lấy một người vượt qua được thiên kiếp lần thứ nhất. Ngoại trừ tu vi càng cao sự tăng lên càng khó ra thì rất khó tu luyện đến gần Độ Kiếp kỳ. Ở đây còn có một nguyên nhân quan trọng đó là uy lực của Thiên Kiếp quá mức khủng bố.

Tám trăm năm trước, chương giáo Hồng Vũ Tôn của Phạm Thiên giáo có tu vi đạt tới Độ Kiếp kỳ nhưng cũng phải chuẩn bị tới hơn mười cái pháp bảo cực mạnh, lại để cho hơn ngàn đệ tử kết thành vài cái trận pháp lợi hại, đồng thời còn mời ba vị bằng hữu có tu vi Nguyên Anh đại thành tới giúp mình Độ Kiếp. Kết quả, lão dẫn động Thiên kiếp giáng xuống một trận Kim hỏa cương phong từ trên chín tầng trời, khiến cho toàn bộ những thứ gì trong phạm trăm dặm hóa thành bột phấn. Đừng nói là Hồng Vũ Tôn và đệ tử của lão không còn một ai còn sống, ngay cả ba vị bằng hữu có tu vi Nguyên Anh đại thành cũng bị chôn cùng.

Hiện tại, nhìn khắp thiên hạ thì người tu đạo mới có Nguyên Anh có rất nhiều. Nhưng người tu đạo đạt tới tu vi Nguyên Anh đại thành giống như Kỳ Liên Liên Thành thì đã là những nhân vật cao cấp nhất trong giới tu đạo. Một vài người tu đạo như vậy, lại thêm cả Hồng Vũ Tôn có tu vi hơn cả Nguyên Anh đại thành vậy mà cũng không thể chống lại được thiên kiếp thì đủ thấy uy lực của nó khủng bố tới mức độ nào.

Cho nên trong ngàn năm qua, gần như người tu đạo chỉ nghe nói tới Thiên kiếp, mà cũng chỉ là Thiên kiếp thứ nhất. Thậm chí trong ngàn năm qua, ngoại trừ U Minh huyết ma không biết vượt qua được mấy lần Thiên kiếp ra thì còn lại dường như không có một người nào vượt qua được lần thiên kiếp thứ hai. Cho nên trong tiềm thức của người tu đạo thì Thiên kiếp, dường như cũng chỉ có thiên kiếp thứ nhất mà thôi. Phần lớn người tu đạo đã không còn có khái niệm Tam cửu thiên kiếp nữa.

Huống Vô Tâm, Bắc Hâu Bạch lão, Xuân công tử đều là những nhân vật cao cấp nhất trong thế giới tu đạo, đều hy vọng có thể tu luyện tới được tu vi Độ Kiếp kỳ. Nhất là Huống Vô Tâm hiện giờ đã tới được tu vi Nguyên Anh ly thể. Pháp lực dao động từ Nguyên Anh cũng đã tản ra những vầng ánh sáng màu bạc, thấp thoáng chạm tới Độ Kiếp kỳ. Chỉ cần một thời gian nữa là y có thể chạm tới cánh cửa đó. Cho nên, sự hiểu biết đối với Thiên Kiếp của Huống Vô Tâm, Bắc hâu Bạch lão và Xuân Công tử còn tường tận hơn người bình thường rất nhiều.

Đối với một người tu đạo mà nói thì có lẽ suy nghĩ Thiên kiếp rất khó chống lại. Bởi vì có một vài người dẫn xuống Thiên hỏa Kim hỏa cương phong, có người lại dẫn phát chín lần Lôi kiếp, có người lại dẫn ra Thiên ma chân cảnh. Nhưng nhân vật như Huống Vô Tâm thì hiểu rõ, dẫn ra thiên kiếp nào thì liên quan tới pháp lực dao động, khí tức chân nguyên và công pháp tu luyện của người đó.

Tất cả các công pháp trên đời chỉ lợi dụng nguyên khí của trời đất mà dẫn xuống uy lực của trời đất. Cho nên, trên thực tế, Thiên kiếp chỉ là sau khi người tu đạo tới một trình độ nhất định, pháp lực dao động trên người quá mạnh làm chấn động trời đất sẽ khiến cho nguyên khí trong trời đất bị bùng nổ giống như dòng nước lũ hủy thiên diệt địa. Người tu đạo tu luyện pháp quyết hệ Hỏa tu luyện tới tu vi Độ Kiếp kỳ thì pháp lực trên người dao động là cho trời đất chấn động khiến cho nguyên khí hệ Hỏa hỗn loạn, đến lúc đó sẽ gặp phải Thiên hỏa, Thái dương chân hỏa, Tinh thần chân hỏa mất cân bằng và chạm với nhau rồi bùng nổ mà giáng xuống. Người tu đạo tu luyện pháp quyết lôi cương khiến cho khí lôi cương trong trời đất mất đi sự cân bằng, dẫn ra Thiên kiếp là Lôi cương vô tận.

Về phần một vài pháp quyết Mật tông, thân thể thành thánh thì những người tu đạo tu luyện nó lấy Nguyên Thần, thân thể là trời đất. Tu luyện tới một trình độ nhất định sẽ làm cho Nguyên Thần, thân thể đạt tới một mức làm dẫn phát thiên kiếp lại càng thêm huyền diệu.

Cũng chính vì uy lực khủng bố của Thiên kiếp cho nên rất nhiều người tu đạo có tu vi Độ kiếp kỳ thậm chí không dám độ kiếp mà sử dụng một vài thứ pháp thuật khống chế pháp lực dao động và khí tức của bản thân không cho dẫn phát Thiên kiếp.

Cứ như vậy, trong mấy ngàn năm qua, số người tu đạo độ kiếp thành công rất ít.

Hiển nhiên là tu vi của Nam Cung đạo tạng đã đạt tới Độ Kiếp kỳ nhưng vẫn không chế pháp lực dao động của bản thân, không để Độ kiếp.

Tuy nhiên đối với một người tu đạo có gan liều mạng và tính tình kiên định thì Độ kiếp là điều phải làm.

Bởi vì với người như Nam Cung đạo tạng nếu không Độ Kiếp thì tu vi không thể cao hơn được. Mà lão cũng không thể tu luyện, nếu thật sự phải sử dụng chân nguyên, nếu không cẩn thận không khống chế được sẽ dẫn tới Thiên kiếp rồi bị đánh cho hình thần tan biến. Hai là Nguyên Anh tu luyện tới Độ Kiếp kỳ, nguyên khí trong trời đất không còn có hiệu quả nữa. Như Nam Cung Đạo Tạng tu luyện Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu, tu luyện tới mức này, nguyên khí Lôi cương rèn luyện nguyên anh đã không còn có tác dụng.. Chỉ có lấy Thiên hỏa, lực tinh thần rèn luyện khí lôi cương thì mới có thể rèn luyện được Nguyên Anh để tăng cường tu vi cho lão.

Nhưng cái loại lôi cương được Thiên hỏa, lực tinh thần rèn luyện đó đều tồn tại trong hư không vô tận. Thậm chí với tu vi của lão cũng khó đạt tới được độ cao đó. Chỉ có dẫn động Thiên kiếp, nguyên khí trong trời đất mất đi sự cân bằng va chạm với nhau rồi bùng nổ thì khí lôi cương cực mạnh mới được dẫn xuống.

Dưới sự oanh kích của Lôi cương vô tận, tất cả nguyên khí lôi cương cực mạnh sẽ tập trung trong phạm vi mấy trăm dặm. Người tu đạo ngăn cản được Thiên Kiếp xong, các loại khí lôi cương sẽ tập trung cực nhiều giúp cho người tu đạo có thể hút khí lôi cương vào để rèn luyện Nguyên Anh, nâng cao tu vi của mình.

Mà cái chuyện trời đất vận chuyển, nguyên khí mất đi sự cân bằng, với kiến thức của đám người Huống Vô Tâm cũng không thể hiểu được sự ảo diệu của nó. Nguyên Anh được rèn luyện bởi khí Lôi cương chỉ có trong hư không vô tận xong, người tu đạo và nguyên khí trong trời đất sẽ đạt được sự cân bằng tinh tế. Chỉ khi nào tu vi tăng lên tới một trình độ nhất định mới làm nguyên khí trong trời đất lại mất đi sự cân bằng. Tới lúc đó phạm vi chấn động sẽ lại càng rộng hơn, sâu hơn, dẫn xuống Thiên kiếp mạnh hơn.

.....

Cái đạo lý đó, Huống Vô Tâm hiểu rất rõ.

Nhưng y thật sự không ngờ nổi lão bất tử Nam Cung Đạo Tạng vẫn chưa chết mà được Hoàng Vô Thần giấu trong vòng bảo thủ chín. Hơn nữa, không ngờ đúng lúc này, Nam Cung Đạo Tạng lại dẫn động thiên kiếp.

- Cái trận pháp này của người có thể chịu nổi không?

Mà khiến cho sắc mặt của Huống Vô Tâm càng thêm khó coi, quay sang hỏi Bắc hâu Bạch Lão là vì Lôi quang, lôi cầu, lôi hỏa giáng xuống khiến cho toàn bộ U Minh huyết hải như chấn động, dường như bị vô tận Lôi cương làm cho tán loạn.

Cái trận pháp U Minh huyết hải này chính là cơ bản của Huống Vô Tâm. Đệ tử Côn Luân có tu vi hơn xa những người tu đạo mà y tập trung lại đây. Hơn nữa, cái trận pháp này có thể khiến cho y và Hoàng Vô Thần trở nên không cao hơn người bình thường là mấy. Nếu không có cái trận pháp này, thì chỉ với mười nhân vật có tu vi cực cao của Côn Luân cũng đủ khiến cho y thất bại trong trận chiến này.

- Chịu được.

Bắc hâu Bạch lão nhanh chóng cho Huống Vô Tâm một câu trả lời. Mặc dù U Minh huyết hải bị Nam Cung đạo tạng dẫn Thiên kiếp xuống làm cho chấn động nhưng chưa tới mức bị hỏng.

396. Chương 368: Hoàng Vô Thần Xuất Hiện

Tuy nhiên sắc mặt của Bắc hâu Bạch lão vẫn tái nhợt.

Lúc trước, mặc dù y cũng tính tới việc trong tay Hoàng Vô Thần có cả Nam Cung Đạo Tạng nhưng y thật sự không ngờ Hoàng Vô Thần lại sử dụng Thiên kiếp làm vũ khí.

Mặc dù cái trận pháp U Minh huyết hải có thể chịu được nhưng Bắc hầu Bạch lão có thể thấy vào lúc này, toàn bộ Côn Luân trong phạm vi của U Minh huyết hải, từng quả lôi cầu, lôi hỏa, lôi quang điên cuồng giáng xuống, mặc dù bị giảm rất nhiều lực lượng tuy nhiên những tia sét to bằng thùng nước xuống tới vòng đảo thứ năm thì chỉ còn bằng cánh tay. Nhưng lôi quang giống như một cơn mưa liên tục trút xuống như vậy khiến cho những người tu đạo áo hồng không thể ngăn cản. Hơn nữa, pháp thuật Lôi cương chính là khắc tinh của Huyết Diêm La nên bọn họ lại càng không thể chống đỡ.

Chỉ trong nháy mắt, Bắc hầu Bạch Lão có thể thấy được hơn một ngàn người tu đạo áo hồng và một nửa Huyết Diêm La bị Lôi quang đánh cho tan xương nát thịt.

Tuy nhiên khí huyết của những người đó lập tức dung nhập vào trong U Minh huyết hải. Có thể nói chính thương vong của họ mới cung cấp cho U Minh huyết hải lực lượng cực mạnh không ngừng mới giúp cho nó có thể chịu đựng được trong hoàn cảnh thế này.

Trái lại bên phía Côn Luân, dưới Đại Ngũ hành tuyệt diệt kiếm trận, vô số phi kiếm giống như tạo thành từng dòng nước lũ kim loại khiến cho một cái tháp nhọn chín tầng. Dưới sự chống đỡ của phi kiếm, lôi quang bị suy yếu cơ bản không thể xông qua nổi phi kiếm.

Mà Nam Cung Đạo Tạng ở phía trên Đại ngũ hành kiếm trận cũng xuất hiện một cây cờ to màu vàng sắc đỏ. Từ cây cờ lớn tản ra vô số những đóa sen màu vàng, liên tục chống đỡ lôi quang vô tận đang trút xuống.

Cây cờ màu vàng sắc đỏ này rõ ràng là một cái pháp chống đỡ lôi cương đã được chuẩn bị từ trước.

Nhìn tư thế của song phương thì hiện tại U Minh huyết hải lại là một cái trận pháp được bố trí để giúp đỡ của Nam Cung đạo tạo độ kiếp.

Lôi quang vô tận điên cuồng gặt lấy sinh mệnh của người tu đạo.

Vô số người tu đạo áo hồng phát ra những tiếng thét thê lương mà bay ngược về phía sau, muốn rời khỏi khu vực Thiên kiếp bao phủ. Nhưng cứ lui lại được một bước, bọn họ lại gặp rất nhiều thi thể.

Mới ban đầu bên Huống Vô Tâm đang tiến công như chẻ tre thì bây giờ lại bắt đầu phải lui lại.

Trận chiến đó trong nháy mắt đã có sự chuyển biến thật mạnh.

Vốn trong tính toán của Bắc Hầu Bạch Lão thì với vạn người tràn vào trong vòng đảo thứ năm cũng ít nhất rời khỏi được mấy ngàn người.

Lấy thực lực của người tu đạo áo hồng thì trong tình huống uy lực pháp thuật của bản thân bị giảm mạnh hoàn toàn không thể ngăn cản được lôi quang vô tận đang trút xuống. Cho nên, trận thế của người tu đạo áo hồng thọc sâu vào tới gần Nam Cung đạo tàng và Đại Ngũ hành tuyệt diệt kiếm trận có lẽ không một ai có thể quay ra. Ngay cả Huyết Diêm la dưới sự thiết kế của Hoàng Vô Thần có lẽ cũng chết hết.

Tuy nhiên mấy ngàn người tu đạo vừa mới xông vào trong vòng đảo thứ năm thì phần lớn đều lui lại được.

Trong số đó bao gồm cả Dạ Ma Chúng. Mặc dù Dạ Ma Chúng thọc sâu vào trong vòng đảo thứ năm. Ở chỗ của họ khắp nơi đều là lôi quang giáng xuống không nhìn thấy đâu là điểm cuối. Tuy nhiên Dạ Ma chúng chuyên luyện thể thuật vì vậy mà vẫn hết sức dũng mãnh, lợi dụng những khe hở của Lôi quang mà nhanh chóng rút lui.

- Định chạy ư? Không dễ vậy đâu.

Nhưng đúng lúc này, Nam Cung đạo tạng lại cất lên tiếng cười lạnh lùng.

Nam Cung Đạo Tạng là kỳ tài của Côn Luân hơn nữa tu vi lại cao như vậy cho nên trong tiếng cười khiến cho người ta có cảm giác coi rẻ chúng sinh.

Theo tiếng cười lạnh, lão rung tay lên phóng ra mấy trăm mảnh ngói tỏa ra kim quang. Từng mảnh ngói giống như được tạo bằng vàng ròng, to bằng bàn tay. Một mặt của chúng giống như gương còn một mặt thì đầy hoa văn.

Những vầng sáng màu vàng đỏ bay ra liên lợ lững quanh người của lão tạo thành một cái trận pháp giống như bức tường bao bốn xung quanh. Từng đạo lôi quang đánh lên ánh sáng đỏ liên lập tức bị đẩy văng ra ngoài.

Trong nháy mắt, Nam Cung Đạo Tạng không chế những cái vẫy vàng đỏ kết thành trận pháp giống như không chế một cái pháp bảo liên tục phát ra lôi quang.

Mấy trăm đạo lôi quang liên tục từ những mảnh ngói đỏ lao ra như phi kiếm xuyên vào trong trận hình của người tu đạo áo hồng khiến cho bọn họ rạp xuống cả một khoảng lớn.

Tốc độ giết người tu đạo áo hồng so với bốn pho tượng Độ Mẫu thần tượng còn khủng bố hơn.

Trên con thuyền lớn, sắc mặt của Xuân công tử trở nên lạnh lùng. Dưới sự oanh kích từ cái pháp bảo của Nam Cung Đạo Tạng, đừng nói là Huyết Diêm La, ngay cả Dạ Ma Chúng cũng bị tổn thất nặng nề.

Sắc mặt của Bắc hâu Bạch Lão vẫn tái nhợt tuy nhiên ánh mắt lại trở nên âm trầm.

- Phải giết Nam Cung Đạo Tạng trước.

Bắc hâu Bạch Lão nói với Huống Vô Tâm lạnh băng. Hiển nhiên, từ khi Nam Cung Đạo Tạng dẫn phát thiên kiếp, cuộc chiến đã trở nên bất lợi đối với họ. Hơn nữa, Hoàng Vô Thần mai phục quân cờ Nam Cung Đạo Tạng khiến cho mọi người phải hoài nghi rằng y đã nắm trận chiến này ngay từ đầu hay không... Cho dù không phải nó nằm trong sự tính toán của y thì Bắc hâu Bạch Lão cũng thấy sự ứng phó của Hoàng Vô Thần cơ bản không thua gì mình. Tuy nhiên trong tình huống thắng bại chưa phân, Bắc hâu Bạch Lão suy nghĩ nên phải đối phó thế nào chứ không để ý tới kẻ địch mạnh ra sao.

Nhìn Nam Cung Đạo Tạng lấy ra hai cái pháp bảo, hơn nữa cái trận pháp U Minh huyết hải này chỉ sợ giúp lão vượt qua được thiên kiếp. Nếu vượt qua được, tu vi của lão nâng lên một bước thì bên mình lại càng bất lợi thêm. Cho nên phải nhân lúc lão độ kiếp mà giết chết, không để cho lão độ kiếp thành công.

- Ta đi giết y.

Trên khoang thuyền chợt có bốn bóng người xuất hiện.

Bốn bóng người đó rõ ràng là lực lượng được Huống Vô Tâm che giấu. Người vừa nói ra câu đó là một người mặc trường bào màu tím có gương mặt dài nhỏ, dáng người cũng không cao lắm, gương mặt bình thường tuy nhiên lại tản ra một thứ phong cách chứng tỏ có tu vi và thân phận cực cao. Người đó rõ ràng là cung chủ Trần Thanh Đế của Đại Tự Tại cung.

Hai người bên cạnh gã thì một người là nam tử trung niên có gương mặt âm trầm, khí tượng uy nghiêm, nơi cằm có ba sợi râu dài mặc một bộ cà sa. Một người khác thì thân thể cao to, mặc thanh bào, tay cầm một cái ngọc tiêu màu xanh biếc. Hai người đó chính là hai người có tu vi cao nhất sau Trần Thanh Đế, Phương Tam Bình và Hàn Vô Kỵ ra. Đó là sư đệ trần Lê Phù và Vương Diễm Dương.

Có thể nói, ngoại trừ Phương Tam Bình và Hàn Vô Kỵ ra lực lượng mạnh nhất của Đại Tự Tại cung đều tập trung tại đây.

Một người khác là một lão già mặc đạo bào màu đen, tóc tai bù xù, sắc mặt đỏ thẫm. Hai tay lão quất lại nhìn như vuốt ung. Người này không phải là người của Đại Tự Tại cung nên không nhận ra có thân phận thế nào.

- Không thể ngờ được Hoàng Vô Thần lại che giấu một lão quỷ như vậy để đối phó với chúng ta. Cũng chỉ có người ra tay đối phó được với lão.

Huống Vô Tâm nhìn Nam Cung Đạo Tạng mà trong mắt đầy sát khí.

Trần Thanh Đế cũng không nói nhiều, sắc mặt vẫn bình thản. Mỗi động tác của y đều thể hiện phong thái của một vị cường giả. Tuy nhiên y còn chưa có động tác gì khác thì một âm thanh đã vang lên.

- Huống Vô Tâm! Chẳng lẽ tới giờ phút này ngươi còn định dựa vào nơi hiểm yếu để chống lại?

Âm thanh đó mặc dù không vang dội, thậm chí là bình thản nhưng vào lúc này lại át tất cả những âm thanh khác, thậm chí là tiếng sấm cũng không còn.

Vừa nghe thấy âm thanh đó, cho dù là Trần Thanh Đế thì sắc mặt cũng phải thay đổi. Toàn bộ phong thái tôn quý và uy nghiêm của y cũng dường như bị ép xuống.

Trên thực tế cho dù là ai thì đối diện với âm thanh đó cũng đều không còn sự tôn quý và uy nghiêm nữa. Bởi vì người phát ra cái âm thanh đó chính là người nắm trong tay quyền lực nhất thế gian - Hoàng Vô Thần.

Theo âm thanh đó phát ra, tất cả mọi người có thể nhìn thấy một cái bóng màu vàng như từ trên cao bước xuống, xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Hoàng Vô Thần!

Chưởng giáo của Côn Luân, người nắm quyền cao nhất trong thế gian bước ra từ hư không.

Y chỉ mặc một cái trường bào, trước ngực có đeo ngọc hoàn. Mái tóc Hoàng Vô Thần dài chấm đất. Trên bộ trường bào đó được thêu vô số những hoa văn bằng kim tuyến tạo ra một thứ phóng thái uy nghiêm. Y vẫn nhắm mắt như cũ. Bước đi của y hết sức tiêu sái như toàn bộ trời đất đều nằm dưới bước chân của mình. Không hề thấy Hoàng Vô Thần thì triển bất cứ pháp thuật nào nhưng lôi quang đều không thể tới gần người y trong phạm vi mười trượng. Từ người y tản ra một thứ khí thể vương giả độc hữu toàn bộ trời đất này.

- Ha ha!

Tuy nhiên nhìn thấy cảnh tượng đó, Huống Vô Tâm lại cất tiếng cười điên cuồng.

397. Chương 369: Khoảng Khắc Đó Không Ai Biết.

__ - Hoàng Vô Thần! Cuối cùng thì ngươi cũng không làm con rùa đen rứt đầu nữa.

Theo tiếng cười điên cuồng của Huống Vô Tâm, Trần Thanh Đế cũng hơi cúi đầu xuống. Ngay lập tức pháp lực dao động cực mạnh từ trên người gã tản ra kèm theo một vầng sáng màu xanh lóe lên trong tay y rồi trong nháy mắt hóa thành một cái bìa màu xanh ngọc cao hơn ba trượng, dài tới mười trượng.

Tự Tại Ngọc bi.

Trên tấm bìa màu xanh ngọc có khắc vô số những ký hiệu huyền ảo. Trên mỗi cái ký hiệu đó đều tản ra những ánh sáng màu đen. Cái bìa màu xanh ngọc đó không phải do pháp quyết hóa thành mà nó là một cái pháp bảo trấn cung của Đại Tự Tại cung - Tự Tại Ngọc Bi. Nó được Trần Thanh Đế luyện hóa, nằm ở trong người. Tất cả những pháp quyết hùng mạnh của Đại Tự Tại cung đều có thể tìm hiểu từ trên cái bìa này.

Khi Tự Tại Ngọc Bi xuất hiện, Trần Thanh Đế, Trần Lê Phù và Vương Diễm Dương lập tức nhảy lên đỉnh của nó. Cái bìa giống như một con thuyền lớn lập tức vọt về phía vòng đảo thứ năm.

Cùng lúc đó, một cái đài sen tỏa ra ánh sáng rực rỡ cũng xuất hiện dưới chân Huống Vô Tâm. Nó nâng Huống Vô Tâm và lão già sắc mặt đỏ thẫm, tóc tai bù xù mà phóng lên cao.

Bốn phía của cái đài sen có hình đầu của thiên nữ đội ngân quan. Xung quanh lại có bốn cánh tay hoa mỹ vươn ra giống như đóa hoa. Ở giữa đài sen có một cái trận pháp tản ra ánh sáng trắng chói đầy Thạch Nhũ quỳnh dịch. Rõ ràng, cái pháp bảo này không cần tới chân nguyên của y, sử dụng Thạch Nhũ quỳnh dịch. Hơn nữa, nó còn tản ra ánh sáng màu trắng có công hiệu bổ sung chân nguyên.

- Nam Cung Đạo Tạng! Ngươi ẩn giấu lâu như vậy là muốn đổi phó với ta? Cái lão già đui mù như người mà dám độ thiên kiếp trước mặt ta? Ta giết ngươi trước.

Trần Thanh Đế điều khiển Tự Tại Ngọc Bi vừa mới xông vào trong vòng đảo thứ năm của Côn Luân thì Huống Vô Tâm cũng nở nụ cười cuồng ngạo. Y chỉ tay một cái lập tức bắn ra một sợi dây tỏa ra ánh sáng màu đen và màu trắng.

Cái sợi dây đó bắn ra như xuyên qua không trung, xuyên giữa Lôi quang vô tận và mấy cái pháp bảo của Nam Cung Đạo Tạng. Với tu vi của Nam Cung Đạo Tạng vậy mà bị trói lại không thể nhúc nhích.

Cùng lúc đó, trên tấm Tự Tại Ngọc Bi, Trần Lê Phù, Vương Diễm Dương lập tức phóng một vầng sáng về phía Hoàng Vô Thần.

Ngay lập tức, trong tay của Bắc hâu Bạch lão cũng xuất hiện một cái sáo nhỏ màu bạc. Cái sáo nhỏ đó xuất hiện trong tay của Bắc hâu, trên thân trơn bóng của nó lập tức xuất hiện những điểm sáng lốm đốm. Mà những điểm sáng đó thật sự giống như những ngôi sao trong không trung. Trong nháy mắt, cái sáo dường như thành lập một sự liên hệ với những ngôi sao khiến cho lực tinh cầu và ngọn lửa tinh cầu như hội tụ trong cái sáo. Một tiếng động vang lên, cán cây sáo được Bắc hâu Bạch Lão nắm trong tay chợt bốc khói. Nét mặt của y cũng xuất hiện sự đau đớn.

Tuy rằng vào lúc này, y không biết Hoàng Vô Thần xuất hiện như thế nào nhưng sự xuất hiện của y cũng đại diện cho thời điểm quyết chiến đã đến.

Ầm ầm!

Theo làn khói nhẹ bốc lên, cây sáo bạc trong tay Bắc hâu chợt vang lên những âm thanh giống như vô số ngôi sao sụp đổ. Một tia sáng bạc trong nháy mắt bắn ra với một tốc độ kinh người về phía Hoàng Vô Thần.

Ầm Dương Sinh tử tác!

Cái pháp bảo trong tay Huống Vô Tâm liên tục tản ra hai thứ ánh sáng đen và trắng đó thực tế là do các cao thủ luyện khí của môn phái khác và Côn Luân làm ra để đối phó với Nguyên Thiên Y.

Nguyên Thiên Y là nhân vật như thế nào? Mặc dù y có tu vi Độ Kiếp kỳ nhưng lại có phần giống với Nguyên Anh kỳ. Mà pháp thuật cũng có sự phân chia cao thấp. Cùng là tu vi Độ Kiếp Kỳ nhưng Không Sinh Diệt Hải Lưu Ly quyết của Nguyên Thiên Y so với Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu còn mạnh hơn. Cho nên ngày đó nếu một đối một, Nam Cung Đạo Tạng mà ra tay đối đầu với Nguyên Thiên Y thì cũng có kết quả giống với La Thần Tướng.

Hiện tại trong giới tu đạo thì việc phân chia cấp độ pháp bảo cũng căn cứ vào cái pháp bảo đó có thể đối phó được với người tu đạo có cấp bậc nào. Chẳng hạn như pháp bảo có thể đối phó được với người tu đạo có tu vi Kết Đan thì đó là pháp bảo thượng giai. Mà đối phó được với Nguyên Anh kỳ thì chính là pháp bảo Địa Tiên. Bởi vì theo cách nói trong giới tu đạo hiện nay, tu vi Nguyên Anh kỳ chính là nhân vật cấp bậc Địa Tiên. Mà pháp bảo có thể đối phó được với Nguyên Anh đại thành thì trong giới tu đạo coi nó là pháp bảo cấp Kim Tiên.

Hiện tại cái Âm Dương Sinh Tử Tác này khi Nguyên Thiên Y chủ động tập kích Côn Luân còn chưa được luyện chế hoàn thành nhưng do nó được chuẩn bị để đối phó với Nguyên Thiên Y cho nên mức độ hùng mạnh của nó phải nói là hiếm có.

....

Âm Dương Sinh Tử Tác do chính Huống Vô Tâm tự mình phụ trách chế tạo, luyện chế. Nó dung hợp sự huyền bí của âm dương mà Huống Vô Tâm tu luyện, có khả năng xé rách hư không. Một khi sử dụng nó có thể tác dụng trực tiếp lên người đối phương. Vì vậy mà hiện tại tu vi của Nam Cung Đạo Tạng cao hơn Huống Vô Tâm, cái pháp bảo quanh người lão cũng tản ra vô số lôi quang khiến cho lão nhìn giống như một vị Lôi tôn nhưng cơ bản vẫn bị cái pháp bảo của Huống Vô Tâm trói được.

Hơn nữa, cái Âm Dương Sinh Tử Tác còn có một tác dụng thần diệu đó là trấn áp chân nguyên rất mạnh. Nam Cung Đạo Tạng bị nó trói, những khiếu huyết quanh người lão lập tức tản ra vô số lôi quang, cố gắng thoát khỏi Âm Dương Sinh Tử Tác nhưng lại không thể thoát được. Thậm chí lão cũng không khống chế nổi cái pháp bảo bao quanh người đang phản xạ lôi quang, khiến cho ánh sáng của nó mờ đi, dường như bất kỳ lúc nào cũng có thể bị lôi quang đánh cho rơi xuống.

Nhưng đúng vào lúc này, bên cạnh Trần Thanh Đế đột nhiên xuất hiện một cây cổ cầm. Cây cổ cầm đó cũng giống như những cây cầm khác trên thế gian. Nó như được tạo ra từ cây ngô đồng tuy nhiên lại có màu đỏ thẫm và dán đầy những lá bùa. Cây cổ cầm này chỉ có ba dây cung. Một dây có màu vàng óng ánh. Một dây có màu đỏ như lửa còn một dây thì giống như bạch ngọc. Từ ba cái dây đàn đó tản ra pháp lực dao động vô cùng mạnh.

Cái đàn cổ đó vừa mới xuất hiện bên cạnh, Trần Thanh Đế lập tức vỗ nhẹ lên nó khiến cho toàn bộ không trung vang lên âm thanh giống như rỗng găm, phượng gáy, mà lại có chút gì đó như Kỳ lân gào thét. Tất cả lời quang đang oanh kích về phía đám người Trần Thanh Đế lập tức bị đẩy bật ngược lại.

Rõ ràng đây là một cái pháp bảo có thể đẩy ngược lại một số pháp thuật hùng mạnh.

Cùng với cái pháp bảo đó xuất hiện, tấm bia dưới chân Trần Thanh Đế cũng tỏa ra ánh sáng rực rỡ. Nhất thời, toàn bộ cái bia như có vô số cây cối, dây leo sinh trưởng, mọc lên tản ra một thứ khí thể sinh sôi không tưởng tượng được. Mà Trần Thanh Đế không hề do dự, điều khiển tấm bia như một con thuyền lớn lao thẳng về phía Nam Cung Đạo Tạng.

.....

- Tam Hoàng Cầm!

- Cửu Thiên Tinh Thần Pháp! Tốt lắm! Bạch lão! Không thể ngờ được người còn có cái pháp bảo như thế này. Nếu lần này chúng ta còn sống ra khỏi Côn Luân, ta nhất định sẽ kết bằng hữu với người.

- Hãy xem Luân Hồi Tâm Ma của ta.

Cùng lúc đó, bóng dáng của Xuân công tử cũng hóa thành một ngọn lửa xanh xông vào trong vòng đảo thứ năm của Côn Luân. Y rung ray bắn ra một tia sáng màu đen.

Tia sáng màu đen đó là một cái trái tim trong suốt giống như thủy tinh, bên trong liên tục có những ngọn lửa màu vàng bốc lên khiến cho người ta thấy nó như đang đập vậy.

Khi Xuân công tử trút chân nguyên vào trong cái pháp bảo đó, nó đột nhiên tản ra từng vòng ánh sáng màu đen với những vòng hình ảnh.

Trong số những hình ảnh đó có cái giống như thần vương, có cái là cảnh tượng quỳnh dịch ngọc thụ, có cái lại là mảnh đất đầy lửa và xương trắng không có lấy một chút thực vật... Những cảnh tượng đó chính là cảnh tượng trong lục đạo luân hồi.

Đột nhiên một thứ hơi thở khiến cho người ta hoảng sợ tràn ngập toàn bộ vòng đảo của Côn Luân. Vô số những cái xác chết nằm la liệt trên mặt đất đột nhiên vạn vẹo rồi lao về phía trái tim thủy tinh đó.

Trong nháy mắt, những cái xác chết đó tạo thành một cái cây ma cao quá năm mươi trượng.

Không có một từ ngữ nào để diễn tả sự khủng bố của cái cây ma này. Trong nháy mắt khi cái cây ma ngưng tụ thành rất nhiều người tu đạo áo hồng thậm chí còn quên cả sự chạy trốn mà bị lời quang từ trên cao giáng xuống đánh chết.

Vô số những cánh tay, thân thể, đầu tập trung lại mà tạo thành cái cây ma đó.

398. Chương 370: Vây Giết Hoàng Vô Thần.

__ So với cái thân thể khổng lồ của nó nhưng tia chớp từ trên cao giáng xuống chẳng khác nào những con giun. Tia chớp giáng lên người cái cây ma đó chỉ để lại những lỗ thủng nho nhỏ rồi trong nháy mắt lại bị những cái xác lấp đầy.

Một làn khí âm lệ và hôi thối từ trên người cái cây ma tản ra. Trong nháy mắt nó kết thành một cây đao lớn dài tới hơn mười trượng, tản ra những tiếng gào thét ma quỷ. Ngay cả khí lời cương vốn là khắc tinh của ma khí ở xung quanh cũng bị đánh cho xơ xác.

Thanh đao lớn đầy khí đen lập tức chém thẳng về phía Hoàng Vô Thần.

Luân hồi ma tâm!

Vào lúc này, tất cả mọi người đều biết dưới sự bao phủ của U Minh huyết hải, tu vi gần như không còn sự chênh lệch. Cho dù Nam Cung Đạo Tạng có tu vi cao hơn Xuân công tử rất nhiều thì cũng bị suy yếu bởi cái trận pháp đó, uy lực của pháp thuật cũng không khác Xuân công tử là mấy. Mà có tính chất quyết định đó là những pháp bảo cấp bậc Địa Tiên, thậm chí là Kim tiên.

Luân Hồi Tâm Ma là cái pháp bảo được luyện ra từ trái tim của Luân Hồi thiên ma trong Thập phương thiên ma đã chết tại trận chiến Kim Đỉnh. Nó có thể hấp thu xác chết của người tu đạo để tạo thành một cái thân ma. Mà Luân Hồi Ma tâm sẽ giúp cho cái thi ma đó tụ hợp toàn bộ lực lượng chân nguyên còn lưu lại trong thân xác của người tu đạo.

Nếu trong tình cảnh xác chết của người tu đạo không nhiều lắm thì cái pháp bảo này cũng không thể tạo ra được thân ma khủng bố như vậy. Nhưng hiện tại trong vòng đảo thứ năm này có gần vạn cái xác chết. Mặc dù trong mỗi cái xác chỉ còn lại một phần nhỏ thì cũng vô cùng mạnh.

Lực lượng pháp thuật của cái thân ma này thậm chí còn vượt xa Nam Cung đạo tặc. Nếu cái thân ma này mà là vật sống, thì với pháp lực dao động của nó có lẽ sẽ dẫn xuống một cái thiên kiếp khác.

Tam Hoàng Cầm! Cái đàn cổ mà Trần Thanh Đế lấy ra được làm từ gỗ cây ngô đồng, sau đó sử dụng máu tươi của cả ngàn con dị thú tế luyện. Mà ba sợi dây đàn lại được tạo ra từ gân Kim Long, Phượng Hoàng và Hỏa Kỳ Lân có lực phòng ngự rất mạnh, có thể chống lại hỏa, lôi.

Cửu Thiên Tinh thần pháo. Cái pháp bảo mà Bắc hầu Bạch Lão lấy ra dùng là một cái pháp bảo cấp kim tiên. Cái pháp bảo này dùng đá từ vô số những ngôi sao mà tạo ra, có thể dẫn dắt lực, lửa của các vì sao mà phát ra một đòn phá nát cả ngôi sao. Nếu nó có thể tới không trung vô tận, chỉ cần hướng về một ngôi sao nhỏ thì chỉ cần một đòn là có thể xuyên thủng.

Vào lúc này, Bắc hầu Bạch Lão lấy cái pháp bảo này ra thì toàn bộ U Minh huyết hải cũng gần như tan ra. Mặc dù dưới tác dụng của U Minh huyết hải làm cho yếu đi nhưng tia sáng to bằng cánh tay do cái pháp bảo này phát ra cũng tản ra vô số âm thanh và uy thế khiến cho người ta có thể cảm giác cho dù là một ngọn núi lớn cũng bị đánh nát.

Mà hai người khác của Đại Tự Tại cung là Trần Lê Phù và Vương Diễm Dương cũng phóng ra hai cái pháp bảo cấp địa tiên có tên là “ Huyền Ảnh thần toa và Pháp Nguyên Kim tháp “ .

Hai cái pháp bảo này đều có phôi vô cùng lợi hại. Nó không hoàn toàn dựa vào nguyên khí của trời đất cho nên dưới cái trận pháp U Minh huyết hải cũng không yếu đi nhiều lắm. Trong hai cái pháp bảo đó thì một cái hóa thành cả ngàn cái thoi bắn ra còn một cái thì lại hóa ra một cái bảo tháp bằng vàng ròng to không kém gì Ngũ Hành Tuyệt Diệt kiếm trận, nhìn nó ước chừng cũng phải tới cả mười vạn cân. Hơn nữa trên mỗi tầng đều điêu khắc vô số pho tượng, đồng thời được khảm những viên Xá Lợi gia tăng lực lượng.

.....

Trong nháy mắt, Huống Vô Tâm và Trần Thanh Đế ra tay với Nam Cung Đạo Tạng. Bắc Hầu bạch lão, Xuân công tử, Trần Lê Phù và Vương Diễm Dương ra tay với Hoàng Vô Thần. Cả hai bên đều dùng những pháp bảo cực mạnh mà phát động tấn công.

Rõ ràng Huống Vô Tâm muốn đánh chết Nam Cung Đạo Tạng trước rồi mới tới Hoàng Vô Thần.

- Oành!

Trường Sinh bi của Trần Thanh Đế như một con thuyền lớn lao tới khiến cho mấy cái pháp bảo quanh người Nam Cung Đạo Tạng bị đánh nát.

Tuy nhiên tất cả mọi người không để ý tới rằng ánh mắt của Nam Cung Đạo Tạng cũng không hề có chút kinh hãi nhìn Trường Sinh Bì lao tới. Tuy nhiên đồng thời cũng không ai nhận ra trong mắt của lão xuất hiện ánh mắt không thể tin, thậm chí là phẫn nộ.

Oành!

Toàn thân của lão và Nguyên Anh đang liên tục hút khí lôi cương xung quanh lập tức bị Trường Sinh Bì đánh nát.

Nam Cung Đạo Tạng! Chết!

Bỏ qua độ mạnh yếu của công pháp thì tu vi Độ Kiếp kỳ chính là tu vi cùng cấp bậc với Nguyên Thiên Y.

Nhân tài kiệt xuất của Côn Luân từ hai trăm năm trước, với tu vi Độ Kiếp kỳ vậy mà không ngờ Nam Cung Đạo Tạng lại bị Huống Vô Tâm và Trần Thanh Đế liên thủ đánh chết, ngay cả Nguyên Anh cũng không bỏ chạy được.

- Tại sao phải khổ?

Hoàng Vô Thần đang nhắm mắt chột nhẹ nhàng buột miệng nói bằng qua bốn tiếng đo. Bốn câu đó nghe giống như Phật đà đắc đạo tiếc thương chúng sinh phải giằng co trong bể khổ mà cũng như khinh miệt đám người Huống Vô Tâm.

Trên người của y chột tản ra từng vầng ánh sáng bạc như thành thực thể.

Lúc này, những người tu đạo áo hồng đang cuống cuồng chạy ra khỏi khu vực sấm chột bao phủ đều vô cùng rung động bởi vị chưởng giáo của Côn Luân, người có quyền lực cao nhất trong thế gian đang xuất thủ trước mặt họ.

Từng vầng ngân quang như thành thực thể, không phải là pháp bảo cũng chẳng phải pháp thuật mà chỉ là do pháp lực dao động từ người y tản ra.

Những vầng sáng màu bạc từ trên người Hoàng Vô Thần tản ra khiến cho y giống như một con khổng tước đang xòe đuôi tạo thành một dải đuôi dài sau lưng. Cảnh tượng đó khiến cho người ta phải rung động.

Theo chân nguyên chấn động trong cơ thể, trên người Hoàng Vô Thần chột xuất hiện một cái bóng khổng lồ. Cái bóng đó là do một vạn ba nghìn Đạo tôn mặc áo bào màu vàng có khuôn mặt giống như như đức đang cùng nhau nâng một cái bánh xe khổng lồ đang xoay tròn.

Nếu lúc này Lạc Bắc mà nhìn thấy cảnh tượng đó chắc chắn sẽ vô cùng rung động.

Bởi vì một vạn ba nghìn cái bóng Đạo tôn không phải là người. Bọn họ tản ra hơi thở uy nghiêm và có khuôn mặt giống hệt Hoàng Vô Thần. Tất cả đều từ trong những khiêu huyết của Hoàng Vô Thần mà chui ra. Hiển nhiên là Vô Sắc Định Đại Hoa Luân của Hoàng Vô Thần cũng có thể tu luyện một vạn ba nghìn chư thiên trong cơ thể. Từ đó có thể biết được chân nguyên trong cơ thể của y khổng lồ tới mức độ nào.

Một vạn ba nghìn đạo tôn nâng cái bánh xe kia hình như rất nặng. Nó vừa mới xuất hiện lập tức không gian xung quanh vang lên những tiếng động. Mà trên cái bánh xe khổng lồ cũng tản ra ánh sáng rực rỡ, cùng với hơi thở Âm Dương, Sinh Tử và nhiều thứ huyền ảo khác. Nó khiến cho người ta có cảm giác đây là một cái bánh xe có thể quản lý toàn bộ sự xoay chuyển của trời đất và vạn vật.

- Tại sao phải khổ?

Theo tiếng nói nhỏ của Hoàng Vô Thần, cái cây mà mà Xuân công tử sử dụng Luân hồi ma tâm ngưng tụ ra đang vung dao chém về phía y, lực và ngọn lửa của những vì sao mà Bắc hầu Bạch Lão sử dụng Cửu Thiên Tinh thần pháp, Vạn đạo ảo ảnh thần thoại cùng với kim tháp cao như ngọn núi của Trần Lê Phù và Vương Diễm Dương liên giáng trúng vào cái bánh xe trước người Hoàng Vô Thần.

Lúc này, Nam Cung Đạo Tạng cũng bị chí bảo số một của Đại Tự Tại cũng là Trường Sinh Bì độn trúng khiến cho dập nát.

Không ngờ, Hoàng Vô Thần dường như biết trước việc Nam Cung Đạo Tạng sẽ chết. Mà nhiều pháp bảo lao tới cái bánh xe to của y không ngờ đều bị đẩy bay ngược lại.

Cảnh tượng lúc này thật sự là hết sức rung động.

Ảo ảnh thần thoại của Trần Lê Phù tản ra hàng ngàn vạn tia sáng màu đen bị bánh xe xoay tròn của Hoàng Vô Thần làm cho chuyển hướng và chạm với kim tháp của Vương Diễm Dương khiến cho bắn ra vô số những tia lửa và ánh sáng màu vàng. Còn tia sáng do Cửu Thiên tinh thần pháp của Bắc hầu Bạch Lão bắn ra lại chuyển hướng đánh nát cây trường đao của cây ma rồi lao thẳng vào người cây ma đó.

Uy lực Cửu Thiên tinh thần pháp của Bắc hầu Bạch lão thật sự quá mức khủng bố. Chỉ là một cột sáng to bằng cánh tay vậy mà khi nó lao tới người cây ma không ngờ khiến cho toàn bộ thi thể cây ma bị đánh cho dập nát để lộ bản thể của Luân Hồi ma tâm.

Không dựa vào pháp bảo, dưới tác dụng suy yếu của U Minh huyết hải, chỉ cần pháp thuật vậy mà Hoàng Vô Thần có thể ngăn cản được đòn tấn công của mấy cái pháp bảo mạnh như vậy.

399. Chương 371: Lực Lượng Che Giấu Thực Sự

Cùng lúc đó, do pháp bảo va chạm kịch liệt hoặc do chân nguyên hao phí do sử dụng pháp bảo khiến cho Xuân công tử, Bắc hầu Bạch Lão, Trần Lê Phù, Vương Diễm Dương đều tái nhợt mà bật lên tiếng rên rỉ.

Tuy nhiên ánh mắt của cả bốn người đều không hề có lấy một chút kinh hãi.

- Hoàng Vô Thần! Ta luyện chế Âm Dương Sinh Tử Tác, người lại cố ý không đòi hỏi ở ta, để cho ta sử dụng cái pháp bảo này là cố tình để cho ta đối địch với người đứng không? Có điều người cũng không ngờ được là ta lại có thể tập trung được một lực lượng như thế này.

Trong nháy mắt khi Nam Cung Đạo Tạng bị trường sinh bài làm cho tan nát thì Huống Vô Tâm cũng cất tiếng cười lạnh.

Khi tiếng cười lạnh vang lên, trên người Hoàng Vô Thần cũng lập tức xuất hiện hai tia sáng đen trắng liên tục thay đổi.

Âm Dương sinh Tử Tác.

Ngay cả cái đuôi dài hình thành ở phía sau của Hoàng Vô Thần cũng bị Âm Dương Sinh Tử Tác trói chặt.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người, cho dù là người tu đạo hay đệ tử Côn Luân đều hét lên chói tai.

Đồng thời một vầng sáng màu bạc từ trong tay của Huống Vô Tâm bắn ra về phía Hoàng Vô Thần.

Quanh thân của Huống Vô Tâm cũng xuất hiện một làn pháp lực dao động giống như một dải ngân hà rực rỡ, còn bản thân y thì như đang ở trong giữa vũ trụ bao la. Pháp lực dao động của y so với Hoàng Vô Thần cũng không kém nhiều lắm. Có thể thấy được sau khi luyện hóa một viên Huyết Xá lợi, lại có được Trìu Tủy đoạt nguyên quyết của U Minh huyết ma, tu vi của Huống Vô Tâm đã đạt tới một mức độ khó có thể tưởng tượng được.

Vào lúc này, vầng sáng bạc bắn ra từ tay gã chỉ to bằng quả trứng ngỗng nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác nó như một ngôi sao chói lao đi.

Nó khiến cho người ta có cảm giác như không phải đối mặt với một quang sáng. Đồng thời pháp lực dao động của nó làm cho người ta cảm thấy nặng nề.

Vầng sáng bạc đó tản ra một thứ hơi thở nặng nề cùng với hơi thở của đất, bụi kim thiết. Hiển nhiên là cái này cũng không chỉ là một thứ pháp thuật bình thường. Không biết Huống Vô Tâm dùng cách nào mà có thể thu được một chút bụi sao và thiên thạch từ trong hư không để kết hợp với pháp thuật và chân nguyên của mình sau đó đánh ra.

Cái thứ đó lúc này giống như một ngôi sao thực sự.

Một ngôi sao mà va chạm phải thì có lực lượng như thế nào?

Oành!

Từ một vạn ba nghìn khiêu huyết trên người Hoàng Vô Thần đồng loạt phun ra một lớp ánh sáng màu bạc đẩy Âm Dương Sinh Tử Tác đang trói y ra cách khoảng mấy trượng. Vô Sắc Định Đại Hoa Luân của y có uy lực rõ ràng là cao hơn Đạo Tạng Chân Nguyên Diệu yếu. Vào lúc này, không ngờ y lại có thể kháng được áp lực của Âm Dương Sinh Tử Tác.

Cùng lúc đó, một vạn ba nghìn đạo tôn và cái bánh xe cũng xuất hiện va chạm với vầng sáng màu bạc của Huống Vô Tâm.

Vầng sáng màu bạc cùng với cái bánh xe của Hoàng Vô Thần lập tức vỡ nát, giống như một ngôi sao nổ tung trước mặt y tạo ra một cái lỗ xoáy hút toàn bộ lời quang xung quanh vào bên trong nó mà không thể thoát ra được.

Đúng lúc này, lão nhân áo đen vẫn lặng yên đứng sau Huống Vô Tâm chợt cử động. Đôi bàn tay giống như quỷ thảo của lão giơ lên. Từ trong đôi bàn tay đó lập tức bắn ra một vầng ánh sáng màu đen, trong nháy mắt khi vầng sáng màu bạc của Huống Vô Tâm và bánh xe khổng lồ vỡ vụn, nó liền lao tới trước người Hoàng Vô Thần.

Tốc độ thi triển pháp thuật của Hoàng Vô Thần rõ ràng là khế niệm đã sinh. Chỉ cần tâm niệm mới động, pháp thuật đã xuất hiện. Nhưng có thể chọn đúng lúc Hoàng Vô Thần và Huống Vô Tâm giao chiến thì chứng tỏ lão nhân áo đen kia cũng là một cường giả cấp bậc Trần Thanh Đế.

“ Phụp! “

Vầng sáng màu đen không gặp phải bất cứ lực lượng nào nhưng lại giống như vầng sáng bạc của Huống Vô Tâm và bánh xe của Hoàng Vô Thần lập tức vỡ tan.

Trong nháy mắt khi vầng sáng màu đen vỡ tan, nó không phát ra chân hỏa hay lôi cương cực mạnh mà lại là hai bóng người.

Hai cái bóng đó thì có một cái là lão nhân phóng ra cái pháp quyết kia.

Vốn lão nhân áo đen đang ở bên cạnh Huống Vô Tâm vậy mà giờ phút này lại biến mất rồi từ trong quang sáng màu đen mà bắn ra.

Cảnh tượng lúc này thật sự quái dị. Mà một bóng người khác lao ra từ trong quang sáng cũng là một người mặc giáp màu đen tản ra hơi thở lạnh lẽo, chỉ để lộ đôi mắt.

Dạ ma chúng!

Từ pháp lực dao động và khí tức của người tu đạo đó thì có thể biết được y chính là người thuộc Dạ Ma chúng của Trảm Châu Trạch Địa. Tuy nhiên bộ giáp của người đó có phong cách cổ xưa và khí tức huyền ảo hơn những bộ giáp khác, đồng thời khí tức của y cũng mạnh hơn. Người tu đạo đó cũng giống như Nguyệt Ẩn, chính là thống lĩnh Dạ Ma chúng.

Giết!

Bóng người đó vừa mới di chuyển lập tức xuất hiện sau lưng Hoàng Vô Thần. Trên tay y xuất hiện một tia sáng màu vàng lấp lánh.

Tốc độ của y kết hợp với sự sắc bén của tia sáng vàng như vậy mà để cho tới gần thì có lẽ phần lớn người tu đạo có tu vi Nguyên Anh đều bị y giết chết chỉ trong một chiêu.

Tuy nhiên Hoàng Vô Thần đang nhắm mắt vẫn không hề nhúc nhích. Phía sau y chợt xuất hiện một cái bóng tản ra ánh sáng màu bạc. Viên thống lĩnh của Dạ Ma chúng lập tức giống như một viên thiên thạch bắn ngược về phía sau. Bộ giáp phòng ngự trên người y cũng lập tức vỡ vụn.

Nhưng đúng lúc này, lão nhân áo đen lao ra cùng với viên thống lĩnh Dạ Ma chúng cũng vươn tay bắn ra một tia sáng đen vào người Hoàng Vô Thần.

Sau khi chỉ tay một cái, pháp lực dao động và khí tức trên người lão nhân áo đen lập tức trở nên mỏng manh.

Dường như phần lớn chân nguyên trong cơ thể của lão lập tức tuôn ra ngoài theo cái chỉ tay đó.

Ít nhất thì tu vi của lão nhân này cũng tương đương với Trần Thanh Đế. Với tu vi như vậy mà một khi dốc toàn bộ chân nguyên trong người thì pháp thuật sẽ có uy lực như thế nào?

Nếu uy lực pháp thuật của lão tu luyện không kém Huống Vô Tâm và Hoàng Vô Thần vậy thì uy thế của đạo pháp thuật này thậm chí còn hơn cả một ngôi sao mà Huống Vô Tâm vừa mới phóng ra.

Mặc dù tia sáng đen của lão giống như Âm Dương Sinh Tử Tác từ không hư không chui ra giáng lên người Hoàng Vô Thần, tuy nhiên tia sáng của lão lại không tạo ra một vụ nổ chuyên tâm động phách mà thậm chí cả một chút âm thanh cũng không hề có, chỉ để lại một chút ánh sáng dao động mà thôi.

- Người!

Tuy nhiên lần này, âm thanh và nét mặt của Hoàng Vô Thần có chút kinh hoàng.

- Sao lại như vậy?

Toàn bộ người tu đạo áo hồng và đệ tử Côn Luân vào lúc này đều bị chấn động.

Đừng nói là trong lòng đệ tử Côn Luân mà trong lòng của đám người tu đạo áo hồng bị Huống Vô Tâm lung lạc thì Hoàng Vô Thần chính là một vị thần... Thử hỏi trong thiên hạ đã có ai thấy một vị thần lại kinh hoàng hay chưa?

Tuy nhiên, sự kinh hoàng đó lại xuất hiện rõ ràng trên gương mặt của Hoàng Vô Thần. Điều này thật sự khiến cho toàn bộ người tu đạo đều không thể giữ được sự bình tĩnh.

Một làn ánh sáng giống như cơn nước, không hề bùng nổ, không hề có tiếng động nhưng lại tản ra một làn hơi thở huyền ảo xuất hiện.

Trong nháy mắt, thân thể của Hoàng Vô Thần rung động cực mạnh, dường như cố gắng từ trong cơn sáng đó mà thoát ra. Tuy nhiên gần như đồng thời tất cả mọi người lại thấy trước mắt mình tối sầm.

Có cảm giác đó là do tất cả mọi người đang chú ý về phía Hoàng Vô Thần.

Trong phạm vi mười trượng mà cơn sáng đó bao phủ lập tức trở nên âm u.... Thứ âm u đó là do không gian bị lờ mờ, tạo thành một cái hố đen nuốt chửng cả ánh sáng.

Cho tới khi mọi người cảm thấy trước mắt sáng lên thì trong tầm mắt của mình, toàn bộ không trung trước ngón tay của lão nhân áo đen đã không còn tung tích của Hoàng Vô Thần.

Từ hơi thở cho tới Âm Dương Sinh Tử Tác đang trôi buộc y giống như bị hủy diệt, làm cho tan biến khỏi cõi đời.

- Sao lại thế này?

A! A! A! A!

Gần như tất cả đệ tử Côn Luân cho dù tinh thần vô cùng vững vàng, không màng tới sinh tử nhưng tới lúc này đều la hét điên cuồng.

Ha ha!

Mà cùng lúc đó, Huống Vô Tâm cũng cất tiếng cười điên cuồng:

- Chỉ cần toàn bộ các người đầu hàng ta thì ta sẽ bỏ qua chuyện cũ. Hơn nữa, số Thạch nữ quỳnh dịch có trong vòng đảo thứ chín, bất luận là ai cũng đều được chia như nhau.

Câu nói ngông cuồng của Huống Vô Tâm vang vọng, chấn động toàn bộ các vòng đảo của Côn Luân, ám chỉ thẳng tới đám đệ tử Côn Luân đứng về phía Hoàng Vô Thần.

Vào lúc này, Huống Vô Tâm hoàn toàn có tư cách để ngông cuồng như thế.

Bởi vì, lão nhân áo đen kia chính là Âm Tinh đạo quân của Nga Mi.

400. Chương 371.1: Lực Lượng Che Giấu Thực Sự

Từ sau trận chiến Kim Đỉnh vào bốn trăm năm trước, những cao thủ của Nga Mi gần như bị diệt sạch khiến cho một phái lớn số một không thể tượng dậy nổi, phải rơi vào trạng thái tu dưỡng, không quan tâm tới thế sự.

Theo tình hình của trận chiến này thì dường như Nga Mi không hề tham dự, không đứng ở bên Huống Vô Tâm.

Tuy nhiên lão nhân áo đen kia cũng là một lão bất tử, một cây cổ thụ của Nga Mi. Không biết vì nguyên nhân gì mà lão lại bị Huống Vô Tâm thuyết phục, tham dự trận chiến này.

Mặc dù trong suy nghĩ của nhiều phái lớn thì Nga Mi đã xuống thế, đánh mất thực lực tác động tới vận mệnh của giới tu đạo. Tuy nhiên tất cả các môn phái vẫn phải thừa nhận rằng Nga Mi có một vài pháp thuật cực kỳ hùng mạnh.

Mà Âm Tinh đạo quan tu luyện chính là Động Thiên thần quyết, một thứ pháp quyết có uy lực khủng bố.

Sở dĩ dùng hai từ khủng bố đó là vì trong bộ pháp quyết mà Âm Tinh đạo quân tu luyện có một thứ pháp thuật vô cùng mạnh tên là Động Thiên ám hắc giới. Đạo pháp thuật này có lực mở một con đường xuyên qua hư không, khiến cho toàn bộ những gì trong phạm vi pháp thuật chuyển tới không gian loạn lưu.

Trong không gian loạn lưu của vũ trụ có vô số lực của các ngôi sao va chạm khiến cho không gian và thời gian ở đó vô cùng hỗn loạn. Cho dù người tu đạo có tu vi cao tới đây mà bị cuốn vào đó thì cũng bị lạc, không tìm được đường ra. Cho dù may mắn thoát ra khỏi không gian loạn lưu thì cũng sẽ chìm trong vũ trụ mờ mịt, không tìm thấy đường về rồi không chống nổi chân hỏa, lực từ các ngôi sao tấn công.

Trong truyền thuyết, chỉ có người tu đạo vượt qua ba lần cửu thiên kiếp thì mới có thần thông vô thượng, tự do ngao du giữa hàng ngàn hàng vạn vì sao, thăm dò sự ảo diệu của vũ trụ. Tuy nhiên trong cả ngàn năm qua, cơ bản chẳng có lấy một người vượt qua được lần thiên kiếp thứ nhất. Cho nên sau này, người tu đạo gọi lần thiên kiếp thứ sũaats là đại kiếp, còn cơ bản chưa hề có người nào thành công vượt qua ba lần cửu thiên kiếp.

Mà bị thứ pháp thuật đó bắn trung, cho dù pháp thuật khác có uy lực tới mấy thì cũng bị loại bỏ.

Hiện tại Âm Tinh đạo quân sử dụng đạo pháp thuật chính là Động Thiên Ám Hắc giới.

Mặc dù Hoàng Vô Thần chính là thần trong lòng người tu đạo tuy nhiên tu vi của y cũng không thể giúp y thoát khỏi không gian loạn lưu. Trúng phải đạo pháp thuật đó, coi như y đã bị hủy diệt, tan biến khỏi cõi đời này.

Rất nhiều đệ tử có tinh thần cực cao vào lúc này cũng không giữ nổi bình tĩnh. Bọn họ đều nhận ra thân phận của Âm Tinh đạo quân và tên của thứ pháp thuật đó.

Vốn với một mình, Âm Đạo tinh quân cũng không thể đánh trúng được Hoàng Vô Thần. Tuy nhiên dưới sự yểm trợ của nhiều cao thủ, một đòn của lão đã phát huy tác dụng khủng bố.

Hoàng Vô Thần là nhân vật số một của Côn Luân. Cho dù Côn Luân có thập đại kim tiên nhưng dưới sự bao phủ của U Minh huyết hải, những người đó cũng không thể chống lại được Huống Vô Tâm. Hơn nữa, nếu Hoàng Vô Thần bị loại thì phần lớn đệ tử Côn Luân cũng mất ý chí chiến đấu.

Sau khi hai bên triệt tiêu thực lực của nhau. Huống Vô Tâm và Hoàng Vô Thần mới thực sự quyết chiến.

Cao thủ của Đại Tự Tại cung dốc toàn bộ lực lượng, pháp bảo. Trạm Châu Trạch Địa mặc kệ tổn thất. Bắc Hâu Bạch Lão sử dụng U Minh huyết hải, có thêm lão bát tử Nga Mi khiến cho thực lực che giấu của Huống Vô Tâm vô cùng mạnh.

Chỉ cần đánh chết Hoàng Vô Thần, bên phía Huống Vô Tâm coi như chiến thắng.

- Huống Vô Tâm! Chẳng trách mà ngươi dám đẩy động phản loạn.

Nhưng ngay vào lúc Huống Vô Tâm cất tiếng cười điên cuồng, phần lớn đệ tử Côn Luân mất tinh thần thì một thứ âm thanh vô cùng bình thản lại vang lên.

- Hóa ra ngươi thuyết phục được Âm Tinh đạo quân để đối phó với ta.

Âm thanh đó vừa vang lên, gần như tất cả mọi người đều mất hết năng lực suy nghĩ. Ngay cả Huống Vô Tâm cũng phải biến sắc.

Bởi vì âm thanh đó là âm thanh của Hoàng Vô Thần.

- Chẳng lẽ có người nào đó bắt chước âm thanh của Hoàng Vô Thần?

Âm Đạo tinh quân cứng người, neho mắt lại. Mặc dù hôm nay đã xuất hiện rất nhiều chuyện khiến cho người ta phải rung động tuy nhiên Âm Đạo tinh quân có thể khẳng định được pháp thuật của mình không hề thất bại. Cho dù là người có tu vi cao hơn lão mấy lần thì cũng không thể chạy thoát khỏi uy lực của nó.

Tuy nhiên khi lão mới nheo mắt lại thì một bóng người màu vàng lại xuất hiện trong tầm mắt của lão.

Hoàng Vô Thần.

Mặc dù còn cách ít nhất mười dặm tuy nhiên Âm Đạo Tinh quân chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra người đang bước những bước thông thả trong hư không chính là Hoàng Vô Thần.

Bởi vì trên đời này không một ai lại có cái khí thể vương giả, chỉ có mình ta còn trời đất đều ở dưới chân như vậy.

Rõ ràng, Hoàng Vô Thần đã bị Âm Đạo tinh quân nhốt vào bên trong không gian loạn lưu nhưng làm sao mà lão lại xuất hiện được ở đây?

Trong nháy mắt, Xuân công tử và Bắc hầu Bạch Lão đều ớn lạnh.

- Hoàng Vô Thần! Người đứng là loại người xảo trá.

Gần như trong nháy mắt khi Hoàng Vô Thần vừa mới xuất hiện, Huống Vô Tâm liền hét lên chói tai. Mà dưới chân của y cũng lập tức xuất hiện những bông sen trong suốt rồi lập tức điên cuồng bỏ chạy.

Tất cả mọi người đều không ngờ được Huống Vô Tâm lại chạy trốn như thế.

Ngay khi thấy bóng dáng của Hoàng Vô Thần, Huống Vô Tâm đã liều lĩnh chạy trốn và rất nhiều người cũng có phản ứng.

Bất kể là gương mặt, quần áo đều giống như thật. Hơn nữa cũng là thứ hơi thở đó. Chỉ có điều khí thể vương giả của Hoàng Vô Thần lại hơn xa lúc này. Hoàng Vô Thần lúc trước nếu đứng cùng với người này thậm chí lại có phần giống như người hầu thì đúng hơn.

Cái cảm giác khó tin đó cũng chỉ sau khi Hoàng Vô Thần xuất hiện mới có.

Hơi thở khác biệt như vậy chỉ có một khả năng đó là vừa rồi không phải là Hoàng Vô Thần thật mà chỉ là một cái thể thân của y.

Mai phục một cái thể thân cũng không có vấn đề. Nhưng quan trọng ở đây cái thể thân đó lại mạnh tới mức như vậy, có thể giao chiến được với Huống Vô Tâm. Trong tình cảnh như vậy thì làm sao còn ai có thể giữ được bình tĩnh?

Huống Vô Tâm tập trung bao nhiêu lực lượng vậy mà cũng chỉ có thể đánh chết được một cái thể thân của Hoàng Vô Thần. Hơn nữa, y còn không phát hiện ra điều đó.

Hoàng Vô Thần đáng sợ như vậy khiến cho Huống Vô Tâm vừa mới thấy đã lựa chọn bỏ trốn.

Trong nháy mắt khi Huống Vô Tâm bỏ chạy, biến cố cũng xảy ra. Trường Sinh bìa dưới chân Trần Thanh Đế lập tức tỏa ra vô số ánh sáng xanh lao thẳng về phía Huống Vô Tâm. Cùng lúc đó, Trần Lê Phù và Vương Diễm Dương cũng đồng loạt tung pháp bảo về phía Xuân công tử đang ở gần với mình.

Không một ai có thể ngờ được Đại Tự Tại cung lại đứng về phía Hoàng Vô Thần.

Sự thay đổi đó khiến cho tất cả những người tu đạo sùng sờ, thậm chí không kém gì khi Âm Tinh đạo quân mở không gian, nhốt “ Hoàng Vô Thần “ vào trong không gian loạn lưu.

Hiện tại, Trần Thanh Đế, Trần Lê Phù và Vương Diễm Dương dồn sức phát động tấn công chứ không phải là tới lúc này mới thay đổi suy nghĩ. Hiển nhiên là từ khi bắt đầu trận chiến này của Huống Vô Tâm và Hoàng Vô Thần, Trần Thanh Đế và Đại Tự Tại cung đã đứng về phía Hoàng Vô Thần.

Mấy chục năm qua, Trần Thanh Đế giúp Huống Vô Tâm lôi kéo không biết bao nhiêu thế lực. Giết bao nhiêu người. Ngay trong trận chiến này, Trần Thanh Đế và người của Đại Tự Tại cung cũng giết không biết bao nhiêu đệ tử Côn Luân, thậm chí còn liên thủ giết Nam Cung Đạo Tạng. Y làm tất cả chỉ để có được sự tin tưởng của Huống Vô Tâm. Che giấu như vậy thật sự quá sâu và độc ác.

401. Chương 372: Nhìn Theo

Trong mắt Bắc hầu Bạch Lão xuất hiện sự tức giận. Y biết việc binh bất yểm trá, cũng hiểu trận chiến này Hoàng Vô Thần đã thắng. Tuy nhiên cái việc người đang kề vai sát cánh với mình lại là người của đối phương, đúng lúc này trở mặt khiến cho y vô cùng tức giận. Theo làn khói nhẹ từ tay y bốc lên, Cửu Thiên tinh thần pháo trong tay lại một lần nữa vang lên tiếng nổ.

“ Oành! “

Trong Cửu Thiên tinh thần pháo ngưng tụ lực và lửa của các vì sao có tốc độ hơn xa Huyền Ảnh thần thoi cùng với Pháp nguyên kim tháp, đi sau màu tối trước giáng lên trên Pháp nguyên kim tháp của Vương Diễm Dương. Cái cái Pháp Nguyên kim tháp nhìn như bằng vàng ròng bị cột sáng giáng trúng, chợt xuất hiện một điểm sáng chói mắt rồi vị trí điểm sáng đó chợt lờm xuống giống như một tờ giấy bị đốt cháy.

Cùng lúc đó, Vương Diễm Dương điều khiển cái pháp bảo này cũng thốt lên một tiếng rên rỉ. Miệng và mũi đều chảy máu tươi.

Cửu Thiên tinh thần pháp và Pháp nguyên kim tháp là hai thứ pháp bảo cực mạnh so đấu với nhau lập tức phân ra thắng bại. Mặc dù đều là pháp bảo có uy lực khủng bố nhưng dưới một đòn của Cửu Thiên tinh thần pháo, Pháp Nguyên kim tháp không chỉ có trận pháp trên bề mặt của nó mà phiêu cũng bị ảnh hưởng.

“ Phụp phụp phụp! “

Ngay vào lúc Trần Lê Phù và Vương Diễm Dương phát động tấn công với Xuân công tử thì y cũng vội vàng lui về phía sau. Cái cây ma khổng lồ lập tức tập trung như biến thành một tấm chắn sau lưng y. Huyền ảnh thần thoi hóa thành vô vàn tia sáng chui vào trong cơ thể của cây ma liền bị ma khí trói chặt trong đó, không xuyên qua được.

- Trần Thanh Đế! Người giỏi lắm. Nhưng chỉ một mình người mà muốn ngăn ta?

Huống Vô Tâm thốt lên câu nói đó.

Trong giọng nói của Huống Vô Tâm ngoại trừ một chút khiếp sợ bởi vừa rồi chỉ là thể thân của Hoàng Vô Thần ra, hoàn toàn không hề có lấy một chút tức giận. Điều đó cho thấy một người như y, tu vi tâm tính đã vượt qua sự tưởng tượng của người thường. Nếu muốn báo thù thì để sau này, chú không phải vì cơn tức mà mất đi lý trí.

Cùng với câu nói, Huống Vô Tâm chỉ tay một cái khiến cho cái đài sen mà y đặt Thạch Nhũ quyền dịch lập tức bay tới đánh trúng Trường Sinh bìa của Trần Thanh Đế.

Sau cú va chạm, cái đài sen của y lập tức giống như thủy tinh bị đá dè nát. Tuy nhiên Huống Vô Tâm không hề dừng lại. Ngay khi Trường Sinh Bìa hơi dừng lại do cú va chạm, y liền xông thẳng về phía Trần Thanh Đế.

Từng cái đài sen trong suốt liên tục xuất hiện dưới chân Huống Vô Tâm. Ngay lập tức, y như biến thành một tia sáng rồi biến mất, tới khi xuất hiện đã cách chỗ cũ mười trượng. Lúc này, Huống Vô Tâm sử dụng Hư Không khiêu được tới mức cao nhất, thậm chí còn vượt qua cả Tử Tiêu lôi quang độ.

Tốc độ bỏ chạy như vậy cho dù có mấy người tu vi Nguyên Anh kỳ cũng nhau chặn đường thì cũng rất khó chặn được. Thậm chí ngay cả pháp bảo công kích cũng khó đánh trúng được vị trí của y.

Oành!

Đòn tấn công của Trần Thanh Đế, Trần Lê Phù và Vương Diễm Dương không trúng khiến cho bóng dáng của Huống Vô Tâm và Xuân công tử trong nháy mắt chỉ còn là một điểm nhỏ.

Cùng lúc đó, trong tay Âm Tinh đạo quân cũng bốc lên một vầng sáng màu đen.

Vầng sáng đó cũng giống như vầng sáng màu đen mà lúc trước lao tới thể thân của Hoàng Vô Thần. Đường như thứ pháp thuật này có thể phong ấn được người khác ở bên trong rồi thả ra. Hiện tại, lão sử dụng pháp thuật đó là do phát hiện cuộc chiến đã phân thắng bại, nên muốn dựa vào nó để bỏ chạy.

Nhưng đúng lúc này, Hoàng Vô Thần ở trong hư không lại đột nhiên cử động.

Không hề có động tác dư thừa, giống như lúc trước Âm Tinh đạo quân nhốt thể thân của mình vào trong không gian loạn lưu, Hoàng Vô Thần vươn một ngón tay điểm nhẹ về phía Âm Tinh đạo quân.

Sau cái chỉ tay đó, phía trước vàng sáng mà Âm Tinh đạo quân vừa mới chỉ ra chợt xuất hiện cái bóng của một cái bánh xe màu bạc.

“ Oành! “

Lần này, vàng sáng màu đen va chạm với cái bánh xe tỏa ra ánh sáng bạc liên lập tức vỡ thành bụi phấn. Trong nháy mắt khi vàng sáng màu đen vỡ vụn. Âm Tinh đạo quân cũng lập tức hét lên một tiếng thê lương, toàn bộ thân thể của lão cũng tan vỡ theo vàng sáng màu đen.

Trong nháy mắt khi thân thể vỡ nát, Âm Tinh đạo quân cũng kịp điểm vào mi tâm của mình.

Trong nháy mắt khi thân thể của lão bị tan vỡ, một bóng người nhỏ cao bấy tắc từ đỉnh đầu lão lập tức vọt ra mà bỏ chạy.

Thân thể tan vỡ, Nguyên Anh thoát ra. Cảnh tượng diễn ra trong nháy mắt giống như tiếng kêu thê lương của Nguyên Anh là của Âm Tinh đạo quân.

Nguyên Anh của Âm Tinh đạo quân nhìn đen thui, vô cùng ngưng tụ nhìn như được tạo ra từ sắt, tản ra pháp lực dao động giống như những vàng sáng màu đen. Toàn bộ Nguyên Anh nhìn rất nhỏ nhưng vào lúc này, nó lại tản ra một thứ hơi thở vô cùng khủng bố.

“ Oành! “

Nhưng ngay khi Nguyên Anh của Âm Tinh đạo quân thoát ra thì một cái bánh xe màu bạc lại đánh thẳng lên người Nguyên Anh. Bị bánh xe đánh trúng, toàn bộ Nguyên Anh của Âm Tinh đạo quân lập tức bị đánh nát, ngay cả nguyên khí cũng tan tác, thần niệm một chút cũng không còn.

Tới lúc này, Hoàng Vô Thần mới từ từ thu ngón tay lại.

Chỉ giờ hai ngón tay vậy mà Hoàng Vô Thần đánh cho Âm Tinh đạo quân chết ngay tại chỗ.

....

Huống Vô Tâm đang bỏ chạy nhưng ánh mắt lại càng thêm lạnh lùng.

Mặc dù y không quay đầu lại nhưng với thần thức cực mạnh cũng giúp y cảm nhận được Âm Tinh đạo quân chết đi, đồng thời cũng biết được tu vi của Hoàng Vô Thần dường như so với y tưởng tượng còn mạnh hơn rất nhiều.

Vô Sắc định đại hoa luân có uy lực thật sự quá mức khủng bố. Mà tu vi của Hoàng Vô Thần tới mức này...chẳng lẽ y đã vượt qua được lần thiên kiếp thứ nhất?

Nhưng ngoại trừ sự khiếp sợ ra thì Huống Vô Tâm cũng không mất bình tĩnh nhiều lắm.

Lần này mặc dù y bị thua nhưng cũng thấy được thực lực của Hoàng Vô Thần. Chỉ cần tu vi của y có thể tăng thêm một bước, vượt qua được lần thiên kiếp thứ nhất thì vẫn còn cơ hội đánh một trận nữa.

Hơn nữa, Huống Vô Tâm cảm nhận vào lúc này, Hoàng Vô Thần như đang ở trạng thái đỉnh, pháp lực dao động dường như không xứng với khí thế và cảnh giới. Có thể nói, hiện tại sau khi gã hiện thân, dường như đã mất rất nhiều chân nguyên. Cảm giác được điều đó khiến cho Huống Vô Tâm có thể khẳng định rằng vào lúc này, Hoàng Vô Thần không thể đuổi được mình. Đám người Trần Thanh Đế cũng không ngăn được mình bỏ chạy.

.....

Chỉ trong tích tắc đánh chết Âm Tinh đạo quân, Hoàng Vô Thần mang tới cho mọi người một cái cảm giác giống như vị thần ở trên cao.

Từ người gã dường như tản ra một thứ khí thế hùng mạnh hơn. Gã nhìn những người tu đạo áo hồng đang bỏ chạy điên cuồng giống như nhìn một bầy kiến. Tuy nhiên trên trán của Hoàng Vô Thần thực sự xuất hiện một chút gì đó mệt mỏi.

Ánh mắt của y lúc này đang nhìn về phía Huống Vô Tâm đang bỏ chạy. Mà vào lúc này, trong vòng đảo thứ năm cũng chỉ có một vài người tu vi cực cao mới có thể nhìn thấy rõ được bóng dáng của đám người Huống Vô Tâm.

Vào lúc này y không hề có động tác gì. Cho dù là thể thân của y, Đại Tự Tại cũng quay giáo ngược trở lại cùng với tu vi của Hoàng Vô Thần đều vượt xa khỏi sự tưởng tượng của Huống Vô Tâm. Tuy nhiên cảm giác của Huống Vô Tâm cũng rất tốt. Vào lúc này chân nguyên của Hoàng Vô Thần thực sự tổn hao rất nhiều. Hơn nữa, độn pháp Hư Không Sinh Liên của Huống Vô Tâm trong khoảng cách xa như vậy thì Hoàng Vô Thần cũng không thể đuổi theo.

Y vẫn bình tĩnh đứng đó nhìn theo Huống Vô Tâm như tiễn gã bỏ đi.

Tuy nhiên lúc này, không hề có một ai phát hiện ra trong vòng đảo thứ chín của Côn Luân, trên cái sườn núi mà Nam Cung Đạo Tạng đã ở có một người, dưới chân là một tấm đạo bào.

Tấm đạo bào đó có màu vàng sáng, tản ra pháp lực như có như không. Mà nó chính là tấm đạo bào khi Huống Vô Tâm còn ở Côn Luân.

Người đứng bên chiếc áo cà sa đó là một thiếu nữ. Trong tay cô đang cầm một cây trường cung.

402. Chương 373: Thiếu Nữ Tại Vòng Đảo Thứ Chín.

Vòng đảo thứ chín là nơi linh khí trong thiên hạ đầy đủ nhất. Cái linh mạch ở nơi đây cũng giống như Thức Hải của con người, là tạo hóa của trời đất, nơi linh khí hội tụ một cách tự nhiên. Mạch linh khí cực dày, có thể ngưng tụ được Thạch Nhũ quỳnh dịch như thể vô cùng hiếm.

Cho nên trong suy nghĩ của Huống Vô Tâm, giết được Hoàng Vô Thần có được vòng đảo thứ chín thì chính là được cả thiên hạ.

Bởi vì vòng đảo thứ chín của Côn Luân có trận pháp khiến cho linh khí phát ra bị ngăn cản. Đồng thời, nguyên khí, không khí bên ngoài không thể nào xuyên vào được khiến cho mức độ dày đặc của nguyên khí trên vòng đảo thứ chín có lẽ phải dày gấp mấy lần, mấy chục lần các môn phái khác, lại vô cùng tinh khiết, không có khí dơ bẩn.

Tại một nơi sinh ra linh khí tinh khiết như vậy thì khắp nơi đều là kỳ trân dị bảo hiếm có trên thế gian. Cho dù là cỏ cây hoa lá, qua bao nhiêu năm được linh khí thấm vào cũng hoàn toàn khác với bên ngoài. Cỏ xanh cũng xanh biếc như ngọc, chất nước bên trong nó đầy linh khí của trời đất.

Nhưng chính vì do nguyên khí từ bên ngoài bị ngăn cách khiến cho ngay cả Thái dương chân hỏa, lửa của các vì sao cho nên tại vòng đảo thứ chín cũng lạnh hơn bên ngoài. Cái lạnh đó là do mặt trời chiếu xuống khiến cho lòng người không có sự lo lắng.

Thiếu nữ đứng bên cạnh chiếc áo của Huống Vô Tâm, giữa một biển hoa. Có lẽ do nguyên nhân lạnh lẽo khiến cho nàng mặc một bộ trang phục bằng lông, ống tay áo hơi nhỏ. Mặc dù không dày lắm nhưng cũng rất tinh tế. Lại thêm khuôn mặt của nàng vô cùng xinh đẹp khiến cho có một phong thái của thiên kim tiểu thư.

Tuổi của thiếu nữ đó dường như còn nhỏ hơn Thái Thúc một chút. Mái tóc của nàng được búi thành hai lọn khiến cho khuôn mặt có chút gì đó trẻ con.

Cây trường cung trong tay nàng gần như cao bằng người thiếu nữ khiến cho có phần khổng lồ so với nàng.

Cho dù là ai mà nhìn thấy thiếu nữ và cây trường cung trong tay nàng cũng bị nó làm cho giật mình sợ hãi.

Cây trường cung có độ cao gần bằng nàng nhìn như được làm từ băng tuyết. Tuy nhiên nhìn kỹ thì lại phát hiện nó không hề có tính chất của tinh thạch mà lại có màu xanh đồng. Trên thân cung được khảm hai mươi bốn loại bảo thạch to bằng ngón tay cái và đều có hình vuông. Những viên bảo thạch đó được khảm vào thân cung hợp lại thành một thứ bùa vô cùng huyền ảo. Ở hai đầu của cây cung, tại chỗ buộc dây được làm bằng thứ tinh kim màu lam, với hoa văn giống như hai dải ngân hà, đồng thời còn được khảm một chút

vụn tinh thạch với phong cách cổ xưa. Sở dĩ, người ta cảm nhận nó có tính chất của tinh thạch trong suốt đó là vì pháp lực dao động của cây trường cung.

Cây cung khổng lồ trong tay thiếu nữ tản ra pháp lực dao động không ngừng tụ tạo ra thành những bông tuyết.

Người luyện chế pháp bảo sẽ có hai loại. Một loại là không để cho người ta nhận ra sự mạnh yếu của nó một cách dễ dàng, nên khi luyện chế, người ta sẽ nghĩ cách che giấu hơi thở của nó, không để pháp lực dao động tản ra nhiều. Mà một loại khác là không thêm che giấu. Nói như vậy, phần lớn pháp bảo che giấu pháp lực dao động có uy lực đều mạnh hơn những cái không che giấu. Bởi vì việc che giấu còn khó khăn hơn, mà trình độ của người luyện ra nó cũng phải rất cao. Nhưng hiển nhiên cây trường cung này là vật ngoại lệ.

Cái thứ pháp lực dao động có thể biến thành thực chất đó cho dù với tu vi như Huống Vô Tâm cũng không có được.

Có thể nói lực lượng bản thân của pháp bảo chắc chắn là vô cùng kinh người. Cái pháp bảo này hoàn toàn vượt qua pháp bảo cấp độ Kim tiên.

Thiếu nữ mặc trang phục màu trắng cầm cây cung trong tay vẫn chưa hề sử dụng vậy mà hơi thở của nó cũng giống như Hạo Thiên Kính xông thẳng lên tận trời cao.

Thứ hơi thở đó vô cùng hùng mạnh khiến cho người ta chấn động.

- Đại cung ơi đại cung. Hôm nay là lần đầu tiên ta dùng ngươi, ngươi không được khiến cho ta mắc sai lầm, phải ngoan ngoãn nghe lời ta. Nếu không, ta sẽ tìm một cái khe nước thối mà vất ngươi xuống, ngâm ở đó ba ngày ba đêm.

Thiếu nữ nhìn cây cung, đảo mắt một cái rồi thốt lên như vậy.

Nếu vào lúc này, có người tu đạo mà nghe được câu nói đó chắc chắn sẽ phải ngã nhào xuống đất.

Rõ ràng cây trường cung là một thứ pháp bảo vô cùng khủng bố. Tuy nhiên thiếu nữ đột nhiên nói vậy khiến cho thấy được nàng rất nghịch ngợm. Mà cây trường cung trong tay của nàng dường như cũng có linh tính, nghe được nàng nói nên hơi thở của nó dường như cứng lại. Tuy nhiên, đôi mắt của thiếu nữ hơi đảo một chút, mà câu nói của nàng cũng khiến cho bầu không khí lạnh lẽo trong vòng đảo thứ chín của Côn Luân có chút hơi ấm của con người.

Sau khi nói xong câu đó, thiếu nữ mặc áo lông màu trắng hơi cúi đầu nhìn xuống đôi tay của mình rồi sau đó mới một tay cầm trường cung, tay kia cầm dây cung mà kéo.

Theo ngón tay của nàng di động, một vài viên bảo thạch liền thay đổi vị trí dừng lại ở một vài vị trí có hoa văn độc đáo trên thân cung. Sao khi chúng dừng lại, cánh tay của nàng lập tức vung lên, bắt một vài cái pháp quyết. Khi những cái pháp quyết đó vừa xong, một vầng ánh sáng như có như không từ trong cái áo của Huống Vô Tâm lập tức bị kéo ra.

Thứ ánh sáng đó chính là pháp lực dao động và hơi thở của Huống Vô Tâm còn vương lại trong cái áo.

Thiếu nữ chỉ tay một cái khiến cho dây cung hơi rung lên rồi thứ ánh sáng như có như không kia lập tức bị cây cung hút vào trong thân của nó.

- Thế này chắc là tốt lắm.

Sau khi hoàn thành xong bước đó, thiếu nữ gần như hơi luống cuống chân tay mà di động mấy viên bảo thạch trên thân cung. Vị trí của mỗi viên bảo thạch hoàn toàn khác ban đầu, tạo thành một cái hình ảnh có phong cách cổ xưa.

“ Vù vù! “

- Đừng có lấu lỉnh. Nếu không ta sẽ ném ngươi xuống khe nước thối ngâm ba ngày đấy.

Gần như nghe được câu nói đó, cây trường cung liền rung lên, dường như định thoát khỏi tay thiếu nữ để bay đi. Mà thiếu nữ cũng trợn mắt, kêu lên một tiếng.

Sau tiếng kêu, trên người nàng chợt tản ra một thứ pháp lực dao động cực mạnh rồi trong tay nàng chợt xuất hiện một cái bánh xe màu bạc đề lên thân cung khiến cho nó nằm im trong tay nàng.

Đồng thời, tay phải của thiếu nữ cung lướt nhẹ trên dây cung. Một thứ lực lượng chân nguyên khiến cho toàn bộ những người tu đạo có mặt ở vòng đảo thứ năm run người liên tục thấm vào trong dây cung.

Pháp lực dao động phía sau nàng nhanh chóng tạo thành một dải dài. Đồng thời chân nguyên chảy xuôi từ cánh tay của thiếu nữ cung như một thứ chất lỏng, vô cùng ngưng tụ. Pháp lực dao động và lực lượng chân nguyên như thế rõ ràng chỉ người tu đạo có tu vi Nguyên Anh đại thành mới có được.

Tuy nhiên căn cứ vào tu vi và hơi thở của thiếu nữ thì còn xa mới đạt tới Nguyên Anh đại thành.

.....

Ngay khi Huống Vô Tâm tránh được một đòn của Trần Thanh Đế rồi bỏ chạy thì trong vòng đảo thứ chín của Côn Luân, cũng xuất hiện một thiếu nữ kỳ lạ cùng với cây cung.

Không hề có lấy một mũi tên... Nhưng theo chân nguyên từ trên người thiếu nữ dồn vào, cái dây cung từ từ căng lên. Đột nhiên quanh thiếu nữ và cây cung xuất hiện một cái lỗ xoáy xoáy tròn dường như được hình thành từ vô số cơn lốc. Từ trong đó những vàng sáng trắng liên tục tản ra tràn vào trong trường cung.

Sắc mặt của thiếu nữ cũng hơi tái đi. Bởi vì cái lỗ xoáy kia dường như bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt chửng nàng và cây cung.

Theo cái dây cung từ từ căng lên, trên dây cung cũng bắt đầu xuất hiện ánh sáng chói mắt.

Có lẽ đây là lần đầu tiên sử dụng cái pháp bảo này, hoặc là do kinh hãi với cái lỗ xoáy xung quanh, nên khi ánh sáng tại vị trí của mũi tên càng lúc càng sáng, dây cung căng lên được hai phần ba, thiếu nữ liền buông dây cung.

Một tiếng động vang lên, phía trước cây cung lập tức như xuất hiện một cái lỗ. Mà lỗ xoáy xung quanh thiếu nữ và cây cung lập tức lóe sáng rồi biến mất.

Từ vòng đảo thứ chín cho tới vòng đảo thứ năm cách nhau ít nhất cả trăm dặm. Vào lúc này, dưới sự bao phủ của U Minh huyết hải và vô số những tia sét giáng xuống, cơ bản không ai cảm nhận được một chút khác lạ trong vòng đảo thứ chín.

Nhưng đúng lúc này, không trung phía sau Huống Vô Tâm đột nhiên xuất hiện một điểm sáng rồi một cái lỗ thủng hiện ra.

403. Chương 374: Thần Cung Toái Hư

Cho dù Âm Tinh đạo quân bị Hoàng Vô Thần giết chết chỉ trong một đòn. Nhưng Huống Vô Tâm, Xuân công tử và Bắc hâu Bạch Lão chống lại Trần Thanh Đế, Trần Lê Phù và Vương Diễm Dương hoàn toàn chiếm được thượng phong.

Huống Vô Tâm, Xuân công tử và Bắc hâu Bạch Liêu đều có thể chạy thoát được.

Vào lúc này, từ khoảng cách tới vòng đảo thứ năm thì với tốc độ của Huống Vô Tâm, bên phía Hoàng Vô Thần không một ai có được pháp bảo và pháp bảo tấn công được y.

Nhưng đúng lúc này, phía sau Huống Vô Tâm đột nhiên xuất hiện một cái lỗ thủng to bằng thùng nước.

Cái lỗ thủng vừa mới xuất hiện, từ trong đó liền có một tia sáng bay ra.

Trong nháy mắt từ bên trong có một tia sáng lao ra. Tuy nhiên cái lỗ thủng đó vẫn lấp lánh ánh sáng mà chính chủ không hề xuất hiện. Có điều, hơi thở tản ra từ tia sáng cũng mang tới cho người ta cái cảm giác giống như Cửu Thiên tinh thần pháo của Bắc hâu bạch lão.

Một cột sáng to bằng cánh tay từ bên trong đó lao ra.

Đây là một cột sáng có tính chất hủy diệt.

Từ bên trong cái lỗ thủng đó vọng ra những tiếng động ầm ầm như không gian bị sụp đổ.

Cột sáng đó dường như là ánh sáng của một mũi tên.

Cái lỗ thủng phía sau ánh sáng của mũi tên dài tới mấy vạn trượng, cơ bản không nhìn thấy điểm cuối. Mà con đường đó hoàn toàn do không gian bị sụp xuống tạo ra.

Cái mũi tên này cơ bản không bị U Minh huyết hải làm cho yếu đi. Bởi vì cơ bản mũi tên xuyên qua không gian xuất hiện trước mặt Huống Vô Tâm.

Không ngờ, mũi tên đó có thể làm cho không gian vỡ vụn mà hình thành con đường. Như vậy đủ thấy không thể ngăn cản được uy lực của nó.

Trước khi cái lỗ thủng đó xuất hiện, Huống Vô Tâm cũng cảm ứng được giữa trời đất xuất hiện một thứ hơi thở trí mạng, ngay cả bản thân y cũng không thể ngăn cản nổi. Sắc mặt của y lập tức trắng bệch, đôi mắt cũng trở nên lạnh lùng. Phía dưới chân của Huống Vô Tâm đột nhiên xuất hiện một vết rạn trong suốt mà lao về phía trước.

Tất cả mọi người nghe được tiếng động của không gian sụp đổ và đồng thời cũng cảm nhận được hơi thở hủy diệt xuất hiện.

Nhưng đúng lúc này, Hoàng Vô Thần chợt cử động.

Lúc trước mặc dù y luôn nhắm mắt nhưng dường như vẫn có thể nhìn thấy được cảnh vật. Mà vào lúc này, mặc dù vẫn nhắm mắt như vậy tuy nhiên Hoàng Vô Thần vẫn có thể phát hiện sự hình thành của cái lỗ. Ngay sau khi thấy cái lỗ đó, y bình thản bước về phía trước một bước.

Một bước đó giống hệt như nắm chuyển động của sinh tử và trời đất xoay vần. Chỉ một bước, y đã vượt qua cả trăm trượng mà hướng đi của Hoàng Vô Thần chính là hướng Huống Vô Tâm bỏ chạy.

....

Tốc độ của Huống Vô Tâm có tốc độ gần như xuyên qua hư không tuy nhiên mọi người có thể thấy được trong tiếng động của không gian sập xuống, mũi tên bắn thẳng vào người y.

Dưới một đòn của pháp bảo có thể phá tan được không gian, cho dù là Huống Vô Tâm có tu vi như vậy cũng không thể tránh khỏi.

Nhưng vào cái thời điểm sinh tử này cũng không một ai có thể trở thành địch thủ nên khiến cho Hoàng Vô Thần trở thành niềm lạc thú của Huống Vô Tâm, để y bộc phát toàn bộ tiềm lực. Trong nháy mắt khi tiến quang giáng lên người y, trước mặt y lập tức xuất hiện một cái ngân hà đang xoay tròn.

Oành!

Ngân hà như có cả hàng nghìn hàng vạn vì sao vậy mà cũng không ngăn cản nổi tiến quang, lập tức vỡ vụn. Tuy nhiên Huống Vô Tâm dốc hết sức thi triển nên lực xoáy của ngân hà cũng khiến cho tiến quang hơi đi lệch hướng, lao lên đỉnh đầu của y.

Giống như có thần tích, tiến quang xuyên ngang bầu trời vọt lên cao kéo dài cả mấy ngàn trượng. Cả một dải sáng dài in sâu vào trong mắt của tất cả những người tu đạo có mặt ở đây.

Đạo tiến quang xoẹt qua cách đầu Huống Vô Tâm chừng một trượng tuy nhiên thân thể của y vẫn bị chấn động như bị một cây chùy to đánh trúng.

Từ mũi của Huống Vô Tâm chảy ra một dòng máu.

Mặc dù không đánh trúng nhưng chỉ với lực xung kích của mũi tên cũng làm cho Huống Vô Tâm trọng thương.

Hơi thở của y gần như biến mất, chân nguyên trong cơ thể cũng trào lên như những con sóng lúc biến động. Ánh mắt của Huống Vô Tâm trở nên lạnh như băng. Tuy nhiên cho dù bất cứ ai cũng đều không phát hiện ra được đạo tiến quang đó được bắn ra từ đâu.

Có thể nói nó từ trong không gian xuất hiện.

- Toái Hư thần cung.

Khi đối diện với đạo tiền quang đó, Huống Vô Tâm cũng lập tức đoán ra rằng thần cung Toái Hư đã xuất hiện. Vào thời điểm này, ngoại trừ Hoàng Vô Thần ra có lẽ cũng không một ai hiểu rõ hơn Huống Vô Tâm rằng mình đang đối diện với sự công kích của cái pháp bảo nào.

Thần cung Toái Hư! Trên đời này có thể tấn công đối phương xuyên qua không gian cũng chỉ có một cái. Tuy nhiên vốn cái pháp bảo đó được phong ấn trong Thiên Tuyệt Trần trận.

Cái trận pháp Thiên Tuyệt thần trận lợi hại như thế nào thì Huống Vô Tâm không biết. Nhưng y biết được rằng cho dù những vị tiền bối của Côn Luân có tu vi cao tới đây sau khi đi vào cũng đều bị lạc ở trong đó. Ngay cả trong trận chiến với U Minh huyết ma cách đây bốn trăm năm trước cũng không ai sử dụng cái pháp ảo này. Bởi vì không ai có thể lấy được nó ra khỏi Thiên Tuyệt thần trận.

Bốn trăm năm trước, mặc dù Côn Luân chưa phải là phái đứng đầu thiên hạ nhưng cũng là một thời kỳ rực rỡ. Các môn phái lúc đó đều trong thời điểm mạnh nhất, kế thừa rất nhiều pháp thuật lợi hại. Lý Phù Đồ, Trác Vô Tướng... Bất cứ người nào cũng là kỳ tài của Côn Luân, đều là những nhân vật hiếm có trong giới tu đạo. Nhưng cho dù nhiều người có tu vi cao như vậy cũng không một ai lấy được nó ra khỏi Thiên Tuyệt thần trận.

Cho dù Huống Vô Tâm ngông cuồng như hiện giờ y cũng tự nhận mình chưa thể vượt qua được những người kia.

Huống Vô Tâm cũng e ngại cái pháp bảo đó tuy nhiên do nó chưa xuất hiện cho nên y cũng không để ý tới. Nhưng hiện tại cái pháp bảo này lại xuất hiện, hơn nữa còn có người sử dụng nó.

Đại Tự Tại cung... Toái Hư thần cung... Cái thần cung Toái Hư này là lực lượng mà Hoàng Vô Thần che giấu hay sao? Trong tay gã còn có thứ gì nữa?

Vào lúc này, Huống Vô Tâm không ngờ xuất hiện cái cảm giác bị ai. Y phát hiện ra mãi cho tới khi mình bỏ chạy vẫn còn đánh giá thấp thực lực của Hoàng Vô Thần. Ít nhất là lực lượng mà gã có trong tay.

.....

Ngay khi dải ngân hà của Huống Vô Tâm bị đánh nát, phần lớn người tu đạo mới hiểu ra rằng cột sáng kia là do một thứ pháp bảo cực mạnh đang tấn công Huống Vô Tâm.

- Không giết chết?

Nhưng vào lúc này, thiếu nữ mặc áo lông trắng ở vòng đảo thứ chín dường như cũng bình tĩnh lại sau lần sử dụng đầu tiên. Vào lúc điều khiển trường cung, nàng dường như có thể cảm ứng được tình cảnh của Huống Vô Tâm.

- Chẳng phải nói ngươi có lực công kích lợi hại nhất mà, sao lại vô dụng như vậy?

Sau khi bình tĩnh lại, thiếu nữ tinh nghịch chột vồ lên cây trường cung một cái. Sau khi trút cơn giận xong thiếu nữ lại cẩn thận điều động những viên bảo thạch trên cây trường cung.

Chỉ trong một chút đó, nàng lập tức điều chỉnh xong những viên bảo thạch khiến cho cây Trường cung lại lập tức tản ra ánh sáng chói mắt. Đồng thời lốc xoáy cũng xuất hiện bên người nàng.

Lần này nàng cũng không sợ hãi nữa mà cố hết sức từng chút một kéo dài của dây cung.

.....

Oành!

Không hề có một chút dấu hiệu xuất hiện, mũi tên dường như xuyên qua không gian phóng ra ngoài. Mọi người lập tức có thể thấy được trước mặt Huống Vô Tâm đột nhiên xuất hiện một cái lỗ thủng kéo theo một tiền quang hủy diệt.

Phần lớn người tu đạo không biết được đó là cái pháp bảo nào. Bọn họ chỉ thấy khi mũi tên xuất hiện, trên trán Huống Vô Tâm lại phóng ra một dải ngân hà. Lần này, mũi tên chệch sang vai trái nhưng toàn bộ vai trái của Huống Vô Tâm cũng biến thành làn sương máu.

Sự sợ hãi và tức giận bao trùm toàn bộ thân thể của Huống Vô Tâm khiến cho y không cảm nhận được cơn đau ở vai trái. Y muốn lôi người sử dụng cái pháp bào này ra giết chết. Nhưng vào lúc này, y cũng không có sự lựa chọn nào nữa đành phải tiếp tục trốn. Bởi vì y không biết đối thủ đang ở đâu. Hơn nữa, nếu ở một nơi khác, có lẽ y còn dám cứng rắn ngăn chặn nhưng vào lúc này dường như bản thân đang rơi vào trong kế hoạch của Hoàng Vô Thần. Dưới sự bao phủ của U Minh huyết hải, cho dù y có dốc hết sức cũng không ngăn được sự công kích của nó.

“ Oành! “

Lại một lần nữa, cột sáng xuất hiện trước mặt của Huống Vô Tâm.

Tuy nhiên lần này sau lưng Huống Vô Tâm cũng xuất hiện bóng dáng của một cái bánh xe khổng lồ.

- Hoàng Vô Thần! Người là đồ hèn hạ.

Huống Vô Tâm hét lên rồi không để ý tới tiền quang và bóng dáng cái bánh xe, Nguyên Anh của y từ trên đầu lao ra, đồng thời một vầng sáng màu bạc cũng xuyên qua không trung lao về phía Hoàng Vô Thần.

404. Chương 375: Mở To Mắt Ra Nhìn.

Ngay khi Huống Vô Tâm phóng về phía Hoàng Vô Thần một vầng ánh sáng giống như vì sao thì trận pháp U Minh Huyết Hải đang bao phủ khắp phạm vi hai ngàn dặm xung quanh Côn Luân chợt vang lên những tiếng động sập đổ.

Chịu đựng bao nhiêu pháp thuật, pháp bảo cực mạnh, thậm chí là thiên kiếp do Nam Cung đạo tặc phóng xuống, tới lúc này, cộng thêm đạo pháp thuật của Huống Vô Tâm phóng ra, U Minh huyết hải dường như cũng không chịu nổi bắt đầu vang lên những tiếng động âm ỉm.

Chỉ có điều khiến cho U Minh huyết hải tới mức chịu đựng cuối cùng thì cũng đủ biết được uy lực đòn tấn công của Huống Vô Tâm.

Khi vầng sáng bạc đó bay ra, rất nhiều người gần như cứng đờ không thể nhúc nhích, giống như bản thân họ bị một quả tinh cầu đang ép xuống người.

Một đòn như thế cũng là đòn mạnh nhất từ khi tu đạo tới nay mà Huống Vô Tâm phát ra.

- Tại sao phải khổ?

Từ khi Huống Vô Tâm và Hoàng Vô Thần bắt đầu tu đạo, cả hai đều là những nhân vật trác tuyệt trong cùng một thế hệ, thường xuyên tiến hành đấu phép với nhau. Nhưng vào lúc này, đối mặt với một đòn của Huống Vô Tâm, Hoàng Vô Thần chỉ bình thản nói như vậy. Cơ bản gã cũng không va chạm với đòn tấn công của Huống Vô Tâm. Ngay khi Huống Vô Tâm phóng ra luồng sáng bạc đó, dưới chân gã lập tức xuất hiện một cái bánh xe, thông thả nâng gã đi lên. Chỉ có vậy nhưng gã lại tránh được vầng sáng của Huống Vô Tâm.

Thấy Hoàng Vô Thần không đối chọi với mình, phản ứng đầu tiên của Huống Vô Tâm là ón lạnh, phản ứng tiếp theo là sợ hãi và tức giận... Y biết rõ tại sao vào lúc này, Hoàng Vô Thần không giao chiến với mình.

Oành!

Thân thể của Huống Vô Tâm ở trong không trung bị đạo tiễn quang và cái bánh xe khổng lồ xé rách không còn một chút dấu vết. Mà cũng với câu nói của Hoàng Vô Thần, toàn bộ không trung chợt vang lên những tiếng động sập đổ.

Phía sau Huống Vô Tâm lại xuất hiện ánh sáng của mũi tên giống như được phóng ra từ thời cổ đại.

- Hoàng Vô Thần.

Nguyên Anh của Huống Vô Tâm hét lên một tiếng vô cùng tức giận. Rồi trong tầm mắt của mọi người, Nguyên Anh Huống Vô Tâm chợt nổ tung.

Huống Vô Tâm phát động trận đại chiến có một không hai này tới bây giờ đã để cho Nguyên Anh tự nổ.

Một vầng sáng bạc theo Nguyên Anh nổ tung liên lao về phía Hoàng Vô Thần.

Bất cứ người nào cũng có thể nhận ra được dưới ánh sáng của mũi tên không biết được phóng ra từ đâu, Huống Vô Tâm để cho Nguyên Anh tự nổ để phóng một đòn cuối cùng tấn công Hoàng Vô Thần.

Một nhân vật vốn không ai bì nổi vậy mà bay giờ phải sử dụng một đòn cuối cùng đầy thâm lương và thâm thiết như thế.

Tuy nhiên đạo tiên quang kia, theo ánh mắt sợ hãi của mọi người lao thẳng vào trong vùng nổ của Nguyên Anh kéo theo tiếng sụp đổ của không gian đánh trúng tia sáng cuối cùng đang lao ra. Trong giây lát đó, đạo tiên quang và vầng sáng bạc cùng nổ tung và biến mất.

Tất cả đều không ngờ được Huống Vô Tâm cuối cùng đã chết.

Trong đầu tất cả những người tu đạo lập tức xuất hiện sự hoảng sợ. Mặc dù trận chiến này, Huống Vô Tâm thua hoàn toàn nhưng với tu vi và uy lực của pháp thuật của y, bất cứ một ai cũng nghĩ y có thể bỏ chạy được một cách dễ dàng.

Nhưng dưới sự chặn giết của Hoàng Vô Thần và mũi tên bất ngờ đó, Huống Vô Tâm phải để cho Nguyên Anh tự nổ mà chết.

Rất nhiều người tu đạo áo hồng đều kêu lên sợ hãi. Họ sợ bị mũi tên kia giáng trúng người. Tuy nhiên cơ bản bọn họ không hề nhìn thấy một chút dấu vết nào của nó. Cái cảm giác áp lực trong nháy mắt liền biến thành sự sợ hãi.

- Tốt lắm.

Cùng lúc đó, trong vòng đảo thứ chín, thiếu nữ mặc áo lông trắng dường như hơi hài lòng, vỗ vỗ lên cây trường cung khiến cho mọi người phải sợ hãi.

Ở bên cạnh chiếc đạo bào của Huống Vô Tâm có đặt một cái bồ đoàn cũ nát.

Cái bồ đoàn được bện bằng dây thừng đó là khi Bắc hâu Bạch lão ngồi ở núi Chiêu Diêu hay sử dụng. Một cái bồ đoàn như vậy nếu vắt ra ngoài cũng không khiến cho người ta chú ý. Tuy nhiên, hiện giờ nó lại có mặt ở vòng đảo thứ năm của Côn Luân.

Thiếu nữ mặc áo lông trắng thở hổn hển một lúc liền bắt đầu di động những viên bảo thạch trên trường cung.

.....

Huống Vô Tâm đã chết.

Tuy nhiên Bắc hâu Bạch Lão biết rõ, Hoàng Vô Thần có thể thả cho đám người tu đạo áo hồng không có sức uy hiếp rồi khỏi nhưng chắc chắn không cho một người như mình bỏ chạy một cách dễ dàng.

Mặc dù y cảm thấy vô cùng ớn lạnh nhưng đầu óc lại hết sức sáng suốt.

Bóng dáng của Bắc hâu Bạch Lão trong bầu trời đêm như biến thành một tia sáng màu xám. Lão bảo chạy với một tốc độ điên cuồng.

Vì vậy mà tới lúc này, Bắc hâu Bạch Lão cũng hiểu ra tại sao Bắc Minh vương không cho người tới Côn Luân... Lão cũng hiểu được tại sao Bắc Minh vương cố tình cho người tới nói với mình câu đó.

Xuân công tử rất muốn biết Bắc Minh vương cố tình phái người tới nói với Bắc hâu Bạch Lão câu gì.

Trên thực tế khi trận chiến này bắt đầu, Bắc Minh vương cố tình cho người tới nói với Bắc hâu Bạch Lão một câu vô cùng đơn giản: “ còn sống trở về núi Chiêu Diêu. “

Còn sống so với bất cứ điều gì cũng đều quan trọng hơn.

Vào lúc này, Bắc hâu Bạch Lão cũng suy nghĩ một cách hết sức cẩn thận ý nghĩa của những hành động mà Bắc Minh vương đã làm, đồng thời cũng hiểu được ý nghĩa của mình đối với núi Chiêu Diêu.

Còn sống trở về núi Chiêu Diêu.

Đó là suy nghĩ duy nhất trong đầu Bắc hâu Bạch Lão vào lúc này.

Nhưng đột nhiên cặp mắt của lão chợt nheo lại. Trong tai đột nhiên vang lên tiếng âm thanh sục sục và tiếng rít xé gió của mũi tên.

Trong nháy mắt, Cửu Thiên tinh thần pháo trong tay Bắc hâu Bạch Lão cũng gầm lên kéo theo bầu trời những ngôi sao bùng nổ.

Một cột sáng chói mắt từ trong tay lão bắn ra va chạm với mũi tên xuyên qua không gian đang lao tới.

Cùng lúc đó, trong tay lão có một tia sáng màu đen đồng thời đánh trúng mũi tên đó.

Oành!

Dưới sự va chạm của Cửu Thiên tinh thần pháo và đạo pháp thuật của Bắc hâu Bạch Lão, mũi tên kia không ngờ phá tan chúng rồi cũng chợt nổ tung.

Nhưng cùng lúc đó một cái bánh xe cũng đánh trúng lưng của y.

Chỉ một đòn nhẹ nhàng, bóng dáng của Bắc hâu Bạch Lão lập tức biến thành một làn sương máu. Sắc mặt của Hoàng Vô Thần vẫn thản nhiên bước thêm một bước trong không trung. Gần như không thấy y có động tác gì vậy mà Cửu Thiên tinh thần pháo trong tay Bắc hâu Bạch Lão lập tức hóa thành một tia sáng bạc rồi bị y nắm trong tay.

Giết Âm Tinh đạo quân.

Giết Huống Vô Tâm.

Giết bắc hâu Bạch Lão.

Giết chết ba vị cường giả, Hoàng Vô Thần mang tới cho tất cả những người tu đạo một cái cảm giác y giống như vị thần. Sau khi đánh chết liên tiếp ba người, Hoàng Vô Thần hơi quay đầu dường như tập trung về phía một tia sáng màu lục đang lao đi.

.....

Xuân công tử đang bỏ chạy. Mặc dù rất tức giận nhưng trong lòng gã cũng có một sự đau thương.

Mặc dù gã và Bạch Lão như là người của hai phe nhưng Bạch Lão lại có một cái gì đó giống như gã. Đúng như lời gã nói, nếu như còn sống ra khỏi Côn Luân thì hai người chắc chắn sẽ trở thành bằng hữu.

Nhưng hiện tại, Bắc hâu Bạch Lão lại bị Hoàng Vô Thần giết chết, hơn nữa, gã cũng cơ bản trốn không thoát.

Không ngờ trong trận chiến kinh thiên động địa như thế này, tập trung cả một lực lượng như vậy nhưng khi đối mặt với Hoàng Vô Thần vẫn thảm bại.

Nhưng đúng lúc này, bóng dáng của Xuân công tử chợt hơi dừng lại một chút.

Trong nháy mắt, âm thanh của không gian sục sục cũng không vang lên, không hề có mũi tên hủy diệt nhưng tất cả những người tu đạo đều ngược đầu lên nhìn. Hoàng Vô Thần như đang bước đi trong không trung chợt dừng lại một chút.

Không hề có lấy một dấu hiệu, Hoàng Vô Thần đột nhiên hơi dừng lại rồi sau đó mở mắt ra.

Oành!

Không một ai có thời gian tưởng tượng xem có chuyện gì xảy ra. Ngay khi Hoàng Vô Thần mở mắt, trong không trung lập tức vang lên âm thanh sập xuống.

U Minh huyết hải vốn đã gần với cực hạn tới lúc này hoàn toàn sục sục.

Trên bầu trời có đầy những tia sáng như tia máu lao xuống cùng với những điểm sáng. Những điểm sáng đó là những viên ngọc thạch, tinh thạch. Tuy nhiên khi Hoàng Vô Thần mở mắt cả trời đất đột nhiên tối sầm lại rồi dường như có một thứ lực lượng từ người y tản ra đè ép toàn bộ ánh sáng.

Nhưng chính vì như vậy mới khiến cho các loại ánh sáng trở nên rõ ràng.

Mọi người có thể thấy được một điểm sáng màu lam trong nháy mắt đã tới trước mặt Hoàng Vô Thần.

Điểm sáng màu lam đó chỉ to bằng một giọt nước, giống như một hạt mưa rơi xuống khi U Minh huyết hải sụp đổ. Nhưng toàn bộ quan khiếu của Hoàng Vô Thần chợt tản ra từng luồng sáng rồi trong nháy mắt trên đỉnh đầu xuất hiện một pho tượng khổng lồ. Một vạn ba nghìn đạo tôn nâng lấy một cái bánh xe khổng lồ. Vào giờ phút này, cái bóng đó nhanh chóng thu nhỏ lại rồi biến thành một điểm sáng màu vàng trước ngón tay của Hoàng Vô Thần. Sau đó, Hoàng Vô Thần đưa tay ra chỉ vào điểm sáng màu lam.

405. Chương 376: Ý Nghĩa Của Sinh Tử

Thời gian vào lúc này giống như dừng lại. Hoàng Vô Thần chỉ tay ra, điểm sáng màu vàng của y và điểm sáng màu lam va chạm một cái rồi lóe lên và biến mất.

Nhưng tất cả những người có mặt đột nhiên phát hiện trong không trung rất xa, lần đầu tiên hiện ra một bóng người áo hồng.

Nhưng do khoảng cách quá xa khiến cho tất cả người tu đạo đều không thể nhìn rõ được khuôn mặt của người đó. Bọn họ chỉ có thấy thấy khi cái bóng người đó xuất hiện thì hơi lảo đảo. Nhưng ngay lập tức cái bóng đó hóa thành một tia sáng rồi lao đi với tốc độ không hề kém so với Huống Vô Tâm là bao nhiêu.

Mà cùng lúc đó, một cái bóng màu tím cũng xuất hiện trên không trung gần với chỗ của Xuân công tử.

Do khoảng cách hai người tương đối gần nên những người tu đạo có thể thấy được đại khái hình dáng của người đó. Đó là một nam tử mặc trường bào màu tím, không gian dưới chân y lấp lánh những vầng sáng màu lam tối giống như có một cái khay ngọc đang co rút liên tục làm cho y càng thêm uy nghiêm.

Vừa mới xuất hiện, nam tử có phong thái uy nghiêm đó hơi liếc mắt nhìn Hoàng Vô Thần một cách lạnh lùng.

Không một ai biết được cái liếc mắt đó có ý nghĩa như thế nào nhưng ít nhất vào lúc này, Hoàng Vô Thần không tạo ra cái cảm giác như một vị thần cho người khác nữa.

Bởi vì có người đứng ngang hàng với y, lại nhìn y với ánh mắt như vậy. Sau khi liếc mắt nhìn Hoàng Vô Thần, dưới chân nam tử mặc trường bào màu tím chợt tản ra ánh sáng màu lam rực rỡ bao phủ bản thân và Xuân công tử. Ánh sáng hơi lóe lên một cái, tất cả những người tu đạo không còn thấy bóng dáng của hai người đâu nữa.

Ngay vào lúc mà nam tử mặc trường bào màu tím và Xuân công tử biến mất khỏi tầm mắt của mọi người, Hoàng Vô Thần lại nhắm mắt lại.

Cái cảm giác mà y không phải là thần cũng chỉ diễn ra một chút ngắn ngủi mà thôi.

Vào lúc này không một ai dám ngự không cao hơn độ cao trăm trượng... Sau trận chiến, trong suy nghĩ của những người còn sống thì y vẫn là một vị thần... Toàn bộ đất trời đều nằm dưới chân y.

Mà vào lúc này, không ai để ý tới một giọt máu tươi thấm ra từ ngón tay của y nhưng nó nhanh chóng bị lực lượng chân nguyên của y làm cho tan nát.

- Chương giáo.

Sau một chút trầm mặc, gần như toàn bộ đệ tử Côn Luân đều thốt lên tiếng hoan hô.

.....

Nhưng mới chỉ gần như mà không phải tất cả.

Vào lúc này, những tia chớp vẫn tiếp tục giáng xuống. Trong lúc mà mấy ngàn người tu đạo áo hồng đang bỏ chạy, tại vòng đảo thứ tư có một người thanh niên nhìn về phía vòng đảo thứ năm với ánh mắt phức tạp. Gã nhìn về phía cái điểm nhỏ giữa những tai chớp nhưng trên người lại tản ra khí thế vương giả.

Người đệ tử Côn Luân trẻ tuổi đó chính là Nam Cung Tiểu Ngôn.

Vốn hần không phải mặc áo bào màu đỏ nhưng do máu tươi bắn lên nên bộ quần áo của gã đã trở thành màu đỏ khiến cho lúc này nhìn Nam Cung Tiểu Ngôn không khác mấy với đám người tu đạo áo hồng.

Trong nháy mắt khi ngã xuống, Nam Cung Tiểu Ngôn biết mình đã chết. Nhưng trong tình cảnh hỗn loạn lúc đó, không biết đạo pháp thuật kia của ai nhưng để lại một người gã một vết thương khủng bố. Chỉ có điều vết thương đó cách tâm mạch của y mấy tấc cho nên Nam Cung Tiểu Ngôn chỉ bị hôn mê một giai đoạn ngắn chứ không bị mất mạng.

Cho nên cũng giống như Minh Thập Thất, Nam Cung Tiểu Ngôn liệu mình bỏ mạng vì Côn Luân, được chứng kiến toàn bộ mọi chuyện xảy ra nên thấy rõ... Hoàng Vô Thần chắc chắn thắng lợi.

Ấm Tinh đạo quân, Bắc hầu Bạch Lão, Huống Vô Tâm... Nhưng nhân vật đỉnh cao phát động cuộc chiến này đều chết trong tay của Hoàng Vô Thần.

Mấy vạn người tu đạo áo hồng bây giờ chỉ còn lại mấy ngàn đang bỏ chạy giống như một đàn kiến.

Đây thực sự là một trận thắng đúng nghĩa. Nhưng Nam Cung Tiểu Ngôn chứng kiến toàn bộ trận đánh lại không hề có lấy một chút vui sướng. Lúc này, gã còn cảm thấy ớn lạnh.

Trong suy nghĩ của mọi người, Hoàng Vô Thần thực sự là một vị thần.

Huyết Diêm La, Dạ Ma Chúng của Trại Châu Trạch Địa gần như bị diệt sạch. Thủy công tử, Kim công tử cũng chết trong trận chiến này. Ngay cả Bắc hầu Bạch Lão bố trí được trận U Minh huyết hải cũng chết. Cho dù là hai người tu đạo có tu vi dường như sánh ngang được với Huống Vô Tâm liên thủ đánh Hoàng Vô Thần cũng không thể làm cho y bị thương.

Tất cả đệ tử Côn Luân đi theo Huống Vô Tâm đều bị Hoàng Vô Thần sử dụng phương pháp như sét đánh mà loại trừ. Có thể nói, lần này lực lượng phản loạn chủ yếu đã hoàn toàn tan rã, chỉ còn lại mấy người tu đạo áo hồng. Nhưng để có được chiến thắng như vậy cần phải trả một cái giá lớn như thế sao?

Đại ngũ hành tuyệt diệt kiếm trận, Đại Tự tại cung, Nam Cung Đạo Tạng, thần cung Toái Hư và cái thể thân cực mạnh của Hoàng Vô Thần... Vào lúc này, đám đệ tử Côn Luân đang nhảy nhót vì thắng lợi đồng thời còn có một sự kính sợ đối với Hoàng Vô Thần, tuy nhiên Nam Cung Tiểu Ngôn từ trong cái chết sống lại thì sự cuồng nhiệt như thế hoàn toàn bị dập tắt, mà gã còn trở nên bình tĩnh hơn nhiều.

Tất nhiên là đệ cho bọn họ ở bốn vòng đảo ngoài ngăn chặn, giúp cho Côn Luân có thời gian nhổ hết những cái đinh còn lại của Huống Vô Tâm. Tuy nhiên có một thứ lực lượng mạnh như vậy thì thật sự cần phải làm như thế không?

Đại Tự tại cung là do Hoàng Vô Thần cho làm nội ứng từ trước khi Huống Vô Tâm phát động phản loạn. Hơn nữa, khi Nam Cung Tiểu Ngôn đi vào trong vòng đảo thứ chín nghe được Hoàng Vô Thần và Nam Cung Đạo Tạng nói chuyện với nhau, y đã biết dường như Hoàng Vô Thần sớm biết Huống Vô Tâm sẽ đẩy động trận chiến này.

Hiện tại xem ra thì Hoàng Vô Thần cố tình để cho Huống Vô Tâm đẩy động trận chiến, dẫn tới nhiều lực lượng như vậy rồi mới loại trừ.

Nhưng vì để loại trừ một lực lượng như vậy thì cái giá phải trả thế nào? Trong vòng đảo thứ tư có mấy ngàn đệ tử Côn Luân... Vô số những người giống như Minh Thập Thất biết rõ phải chết vẫn giữ lòng trung thành với Hoàng Vô Thần.

Hơn nữa, Đại Ngũ hành tuyệt diệt kiếm trận không thể đưa ra sớm hơn được sao?

Có cái pháp bảo như thần cung Toái Hư... Nam Cung Đạo Tạng rồi lại còn có thể thân của Hoàng Vô Thần vốn không nên chết.

Cái chết của Nam Cung Đạo Tạng dường như chỉ có một tác dụng là càng làm cho Huống Vô Tâm thêm tin tưởng Trần Thanh Đế. Nhưng cái chết đó thì có ý nghĩa gì? Cái thể thân của Hoàng Vô Thần dường như cũng chỉ có một tác dụng như lời Ấm Tinh đạo quân và loại bỏ Ấm Dương Sinh Tử Tắc.

Nam Cung Tiểu Ngôn suy nghĩ một cách bình tĩnh. Ánh mắt của gã xuất hiện một sự đau khổ và tức giận.

Nếu Hoàng Vô Thần xuất hiện thì với thực lực của y chắc chắn không phải hy sinh nhiều người như vậy.

Nhìn từ bên ngoài thì Hoàng Vô Thần hy sinh Nam Cung Đạo Tạng, hy sinh cái thể thân kia cũng chỉ là để lôi lực lượng ẩn giấu của đối phương, đảm bảo chiến thắng của mình. Nhưng vào lúc này, Nam Cung Tiểu Ngôn lại thấp thoáng thấy được cũng không cần phải tới mức đó.

Nếu Nam Cung Đạo Tạng vượt qua được Thiên kiếp thì tu vi của lão sẽ tới mức độ nào? Có vượt qua Hoàng Vô Thần hay không?

Tu vi của cái thể thân kia có thể trở thành một Huống Vô Tâm thứ hai hay không?

Cho dù Hoàng Vô Thần có suy nghĩ như thế nào thì lúc này, suy nghĩ của Nam Cung Tiểu Ngôn đối với vị cường giả cũng hoàn toàn khác trước.

Mặc dù vào lúc này, cường giả của gã càng mạnh thêm, càng giống vị thần hơn.

Sau một lúc yên lặng, Nam Cung Tiểu Ngôn xoay người rồi giống như những người tu đạo áo hồng bắt đầu phi độn ra khỏi Côn Luân.

Không một ai có thể ngờ được mới chỉ gần hai canh giờ trước, Nam Cung Tiểu Ngôn liều mình vì Côn Luân vậy mà bây giờ lại bỏ đi. Nhưng đối với Nam Cung Tiểu Ngôn mà nói thì gã không sợ chết mà chỉ sợ chết một cách không có ý nghĩa...

....

Tách tách...

Nhưng giọt máu từ từ nhỏ xuống khỏi một tảng đá trong vòng đảo thứ tư.

Mặc dù tất cả các thi thể đã được thu dọn sạch sẽ nhưng máu tươi trên tảng đá vẫn cháy tới gần một canh giờ.

Tới lúc này, việc đuổi giết những người tu đạo áo hồng cũng đã được hơn một canh giờ. Khắp cả ngàn dặm trên mặt biển tràn ngập một mùi máu tanh... Tuy nhiên trên đỉnh núi tại vòng đảo thứ năm, Trần Thanh Đế không hề che giấu sự mừng rỡ.

Một tướng công thành vạn cốt khô. Trần Thanh Đế hiểu rất rõ điều đó. Đánh trận này xong, Đại Tự Tại cung lại càng có thêm quyền thế.

Lúc trước, y vẫn tỏ thái độ hợp tác với Huống Vô Tâm nhưng trên thực tế Trần Thanh Đế luôn cảm thấy đứng bên Hoàng Vô Thần được bảo hiểm hơn. Mà Đại Tự Tại cung chưa chắc có thể bảo đảm Huống Vô Tâm đánh bại được Hoàng Vô Thần. Nhưng nếu đứng bên Hoàng Vô Thần thì lại có thể khẳng định trong trận chiến này Huống Vô Tâm sẽ thua. Dưới tình hình như vậy, Trần Thanh Đế không hề dám mạo hiểm.

Nhất là, Trần Thanh Đế hiểu rõ thực lực của Huống Vô Tâm nhưng thực lực của Hoàng Vô Thần thì y lại hoàn toàn không biết.

406. Chương 377: Hoa Giáo! Nga Mi!_

Vào lúc này, Hoàng Vô Thần đứng rất gần với Trần Thanh Đế. Sở dĩ cả hai đứng ở đây là đang chờ đợi một cái tin tức.

Mặc dù Huống Vô Tâm thất bại thảm hại nhưng trong vòng mười canh giờ, y cũng gần như khống chế được toàn bộ khu vực bên ngoài của Côn Luân, khiến cho Côn Luân như một hòn đảo đơn độc, bất cứ tin tức nào cũng không thể lọt ra ngoài hay vào trong được.

Nhưng vào lúc này, một tên đệ tử của Đại Tự Tại cung đột nhiên từ vòng đảo thứ tư tiến vào, giao cho Trần Thanh Đế một cái ngọc bài. Lực lượng trên thế gian của Côn Luân hoàn toàn vượt qua Đại Tự Tại cung nhưng khả năng truyền tin của Đại Tự Tại cung lại đứng đầu. Mà tên đệ tử đưa cái ngọc bài đó tới dường như vẫn đang run rẩy, sắc mặt trắng bệch.

- Cái gì?

“ Rắc! “ Mới nhìn thoáng qua một cái, tám ngọc bài đã biến thành bột phấn trong tay Trần Thanh Đế.

.....

- Kỳ Liên Liên Thành bị Lạc Bắc giết chết.

- Đại Tự Tại cung bị tắm máu.

.....

Trong nháy mắt, không chỉ có Trần Thanh Đế mà ngay cả Hoàng Vô Thần cũng đều không giữ được sự bình tĩnh.

Trong một vùng đất cao nguyên lạnh lẽo, có một ngôi miếu thờ được dựng trên sườn núi.

Ngôi miếu thờ đó có tường trắng, nóc màu vàng. Ngoại trừ cái mái ra thì toàn bộ những bức tường đều đã cũ nát. Hơn nữa trên cao nguyên gió lớn nên gần như không hề có người ở càng khiến cho ngôi miếu trở nên lạnh lẽo.

Bất ngờ từ trong ngôi miếu có một bóng người xuất hiện. Trên sơn đạo vào những ngôi điện đều có những Lạt Ma đội mũ màu vàng.

Căn cứ từ kiến trúc của ngôi miếu có thể thấy nó không giống như một tông phái tu đạo. Bởi vì tại ngôi đền cơ bản không hề có trận pháp mà hoàn toàn bình thường.

Nhưng ngẫu nhiên ở đây lại xuất hiện những người ăn mặc trang phục của Lạt Ma, thậm chí trên người còn có pháp lực dao động rất mạnh.

Khắp cả một chục dặm quanh đây chỉ có những con kền kền bay trên không trung vậy mà số lượng Lạt Ma trong miếu thờ cũng ít nhất phải hơn một ngàn.

Chưa nói tới tu vi, chỉ với hơn một ngàn đệ tử thì cũng phải tương đương với một phái lớn.

Mà một phái lớn như thế thì không thể nào mà lụn bại tới mức ngay cả một cái trận pháp cũng không có. Nhưng trên thực tế thì nơi đây thực sự là một phái lớn.

Ngôi miếu này chính là một ngôi miếu của Hoa Giáo có tên là Luân Tát Tự. Hoa Giáo là một trong những chi nhánh quan trọng nhất của Mật Tông trong gần một ngàn năm qua. Một vài người tu đạo có tu vi xuất chúng phần lớn đều xuất phát từ Hoa Giáo. Hoa Giáo là một trong những lưu phái lớn chia ra làm rất nhiều chùa miếu. Bọn họ chỉ chú ý tới chuyện xả thân thành Phật, tu luyện pháp quyết thân ngoại hóa thân.

Hiện tại trong Hoa Giáo thì Luân Tát Tự có quy mô lớn nhất. Trong đó một vài thượng sư được công nhận là tông sư, lãnh tụ của Hoa Giáo.

Mà pháp quyết thân ngoại hóa thân tập trung tới việc khổ tu, rèn luyện ý chí, rèn luyện thần hồn. Khi tu luyện tới mức ngưng xuất hiện được thân ngoại hóa thân đều có hóa thân khổng lồ, vượt qua phần lớn pháp bảo trên thế gian, thậm chí ngay cả thân thể cũng bỏ qua. Cho nên giáo lý của Hoa Giáo đều coi những ngoại vật bên ngoài như cát bụi.

Tu luyện pháp thuật đó là tu luyện bản thân. Cho nên gần như toàn bộ miếu thờ của Hoa Giáo đều khác với các tông phái trên thế gian không bố trí trận pháp bảo vệ.

So với Sắc Lặc tông, Hoa Giáo cũng tôn trọng khổ tu, bảo vệ mình, chưa bao giờ nhúng tay vào việc phân tranh trên thế gian. Cho nên phần lớn các tông phái trên thế gian cũng không biết tới người tu đạo Mật Tông có tu vi như thế nào.

Trong một ngôi điện lớn của Luân Tát Tự có một ngôi tượng phật bằng vàng cao mười trượng.

Pho tượng kim phật ngồi khoanh chân, hai tay chắp trước ngực tạo thành một cái thủ ấn. Mặt mũi của pho tượng hiền lành, lỗ tai dài rộng. Mái tóc được búi ở phía sau. Đằng sau pho tượng là một cái bình phong màu vàng được khảm các loại bảo thạch nhìn hơi giống như đuôi chim khổng tước đang xòe ra.

Hai bên pho tượng phật bằng vàng đó theo thứ tự là một Minh vương đầu ngựa và Kim cương hộ pháp thần trong điển tịch của Mật tông. Hai pho tượng đó đều có khuôn mặt hung dữ, điển hình cho việc trừ ma.

Trong Hoa Giáo vốn lấy bạo chế bạo, giáo nghĩa trừ ma hộ pháp, hoàn toàn khác với phật môn ở thế gian theo giáo lý phổ độ chúng sinh.

Pho tượng phật vàng được đặt tại đó không biết bao nhiêu năm. Mỗi ngày đều có vô số Lạt Ma tới quỳ bái... Nhưng ngày hôm đó, pho tượng Kim phật vốn ngồi im không nhúc nhích chợt nét mặt xuất hiện một chút sợ hãi.

Một vật thể nhìn giống như thủy tinh sáng lóng lánh từ trên cao bay thẳng tới ngôi miếu. Vật thể đó rõ ràng là chút thần niệm cuối cùng của Kỳ Liên Liên thành sau khi Nguyên Anh của y và Hạo Thiên Kính bị đánh tan mà chạy thoát được.

Lúc này, Kỳ Liên Liên Thành thực sự đã chết. Chút thần niệm đó nhiều lắm chỉ gửi được một ít tin tức, cơ bản không thể sống lại. Tuy nhiên nó lại không bay về Côn Luân mà lại xuyên qua khoảng cách mấy vạn dặm, bay tới Luân Tát Tự.

Lúc này, khi thần niệm của y còn cách Luân Tát Tự chừng hơn mười dặm thì pho tượng phật màu vàng đã cảm nhận được.

Ngay khi nét mặt xuất hiện sự khiếp sợ thì hai tay pho tượng phật cũng cử động, thay đổi một cái ấn quyết. Theo động tác đó một làn pháp lực dao động lập tức từ pho tượng tản ra.

Thứ pháp lực dao động đó chỉ có người tu đạo tu luyện thân ngoại hóa thân mới có thể tạo ra. Rõ ràng, pho tượng phật đó là thân ngoại hóa thân của một người tu đạo.

Trong hình thái pho tượng phật thật sự, thu kín hơi thở và tu vi như vậy thì đối với người tu luyện nội đan đạo pháp đã tương đương với tu vi Nguyên Anh đại thành.

“ Chát! “

Ngay khi cái thân ngoại hóa thân đó thay đổi ấn quyết thì thần niệm của Kỳ Liên Liên Thành cũng gần như xuyên qua khoảng cách mười dặm tới tay của pho hóa thân.

Hút lấy thần niệm thể hiện thần thông của người đó.

Một tia sáng vàng từ mi tâm của pho tượng phật chui vào trong chút thần niệm của Kỳ Liên Liên Thành. Ngay lập tức xung quanh khối thần niệm đó xuất hiện rất nhiều hình ảnh... Khắp trời toàn là ánh sáng đỏ như máu. Một cái huyết ảnh dài xuất hiện bên trong thần niệm, thậm chí còn hiện ra cả một sợi tơ máu.

“ Xoẹt! “ Bàn tay của pho tượng phật lại thay đổi một cái pháp quyết kéo tia máu kia ra giữa ánh sáng vàng. Không ngờ tia máu đó dao động thay đổi hình dạng rồi hóa ra thành một sinh linh rõ ràng.

- U minh ma huyết.

- Không ngờ kẻ thừa của U Minh huyết ma đã tái hiện nhân gian.

Pho tượng kim phật khép tay lại khiến cho sợi tơ máu biến thành tro tàn. Mà thần niệm của Kỳ Liên Liên Thành ở trong tay y cũng biến thành một viên Xá Lợi Tử bị y nhốt vào trong bụng của pho tượng Minh vương đầu ngựa. Rồi ngay lập tức, một âm thanh uy nghiêm từ miệng y phát ra:

- Kẻ thừa của U Minh huyết ma đã tái hiện nhân gian. Người và ba vị pháp vương nhân lúc nó chưa thành hồn diệt trừ, chấm dứt hậu họa.

.....

- Đại Tự Tại cung bị tiểu Trà tàn sát.

Trong đại sảnh của Tử Kim quan, Đông Bất Cổ có phần hơi mệt mỏi lên tiếng hỏi Lạc Bắc.

Tử Kim Quan cũng là một trong những nơi mà Trạm Châu Trạch Địa sử dụng để giao dịch với các môn phái khác. Vào lúc này, ngồi bên cạnh Đông Bất Cổ, ngoại trừ Lạc Bắc ra còn có Nạp Lan Nhược Tuyết. Về phần Nguyệt Ẩn thì từ khi Đông Bất Cổ tới, y không hề xuất hiện. Có thể y ở ngay gần đó nhưng người như y vẫn luôn có thói quen ẩn giấu trước mắt người khác.

- Hiện tại tạm thời chưa biết nàng đi đâu. Có điều người yên tâm rằng trong khoảng thời gian ngắn nàng chắc chắn không xảy ra vấn đề gì. Ba Ảnh La sát bám theo nàng bị giết sạch. Có lẽ nàng còn thông minh và khó đối phó hơn chúng ta nhiều.

Đồng Bất Cố biết Lạc Bắc quan tâm tới cái gì cho nên sau khi nói xong câu đó, hắn mới nói với Lạc Bắc:

- Huống Vô Tâm đã chết. Bắc hầu Bạch Lão của núi Chiêu Diêu cũng tử trận. Trạm Châu Trạch Địa chúng ta tổn thất nặng nề... Thực lực của Hoàng Vô Thần thực sự vượt ra khỏi những gì mà chúng ta tưởng tượng. Đồng thời thần cung Toái Hư trong truyền thuyết vốn bị phong ấn cũng xuất hiện.

- Thần cung Toái Hư là loại pháp bảo như thế nào? - Lạc Bắc gật đầu rồi hỏi Đồng Bất Cố.

- Đây là một cái pháp bảo có thể xé rách hư không, tạo ra một cái thông đạo trong không gian để tấn công.

- Đồng Bất Cố cười khổ:

- Không ai biết được khoảng cách cao nhất của nó là bao nhiêu nhưng ít nhất thì cũng vượt qua mấy trăm dặm. Có thể nói, người ta đứng cách mình mấy trăm dặm đều dùng được nó để tấn công chúng ta mà chúng ta không biết được vị trí của người đó. Hơn nữa, lực công kích của cái pháp bảo này mạnh hơn so với bản mệnh kiếm nguyên. Thậm chí có thể nói nó là một cái pháp bảo vượt qua cấp Kim tiên.

407. Chương 378: Du Thuyết

- Xé rách hư không, tạo ra thông đạo trong không gian?

Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết đều rung mình. Bọn họ hoàn toàn hiểu rõ điều đó có ý nghĩa như thế nào. Cho dù có thể ngăn cản được sự công kích của nó thì cũng không biết đối thủ đang ở chỗ nào, nên bản thân luôn ở trong trạng thái bị tấn công.

- Có cách nào đối phó được với cái pháp bảo đó không?

- Không biết. - Đồng Bất Cố lắc đầu:

- Lão nhân nói rằng đối với nó chỉ có một lựa chọn đó là chờ cho đối thủ tổn hết chân nguyên, không thể sử dụng được cái pháp bảo đó nữa. Bởi vì mỗi lần nó tấn công đều tổn rất nhiều chân nguyên. May mắn hơn đó là không thể luyện được nó để nâng cao uy lực. Cho nên bây giờ, uy lực của nó là lớn nhất rồi.

- Như vậy đành chịu cho bị đánh? - Lạc Bắc hỏi Đồng Bất Cố.

Đồng Bất Cố chỉ biết cười khổ:

- Đúng vậy. Trừ khi người có thể xác định được người sử dụng nó đang ở đâu.

- Ta muốn tới Trạm Châu Trạch Địa. - Lạc Bắc cũng không nói nhiều tới vấn đề đó vì vậy lập tức nói sang chuyện khác.

- Người muốn tới Trạm Châu Trạch Địa gặp lão nhân nhờ lão giúp người bắt tiểu Trà? - Đồng Bất Cố lắc đầu:

- Trước khi tới đây ta đã nhận được tin tức của lão đầu. Lão bảo chúng ta phải tới Nga Mi.

Lạc Bắc nghe vậy thì giật mình:

- Tại sao?

- Có mấy nguyên nhân. - Đồng Bất Cố liền giải thích:

- Lão nhân biết người không muốn giết tiểu Trà, nên lão bảo ta nói cho người biết uy lực pháp thuật của U Minh huyết ma vô cùng khủng bố. Thực lực của tiểu Trà sẽ tăng lên rất nhanh. Nếu trong thời gian dài, ma khí sẽ xóa toàn bộ ý kỷ ức của nàng. Đến lúc đó, cho dù người có bắt nàng thì cũng không thể làm cho nàng trở lại thành tiểu Trà. Muốn đối phó với nàng thì chỉ có giết mà thôi. Cho dù lão có tự mình ra tay thì cũng không thể bắt được... Muốn bắt nàng chỉ có thể dùng Thiên Tinh phong ấn kết giới đại pháp của Nga Mi thì mới nắm chắc được tới năm thành. Lão còn nói với tu vi hiện tại của người cho dù thực lực tiểu Trà không cao lắm nhưng cũng không có cách nào. Nga Mi có một cái kiếm trì đối với người tu luyện

bản mệnh kiếm nguyên thật sự rất tốt.. Còn có một nguyên nhân nữa đó là ta nhận được tin sư muội Thái Thúc lúc trước đã xuất hiện ở gần Nga Mi.

Trong đêm đen, Lạc Bắc, Đông Bất Cổ, Nạp Lan Nhược Tuyết im lặng đứng ở một nơi hoang vắng cách Nga Mi chừng trăm trượng.

Bất ngờ, trên bầu trời cách ba người không xa chợt có tia sáng màu xanh lóe lên giống như đột nhiên có một cái lỗ hổng xuất hiện rồi hiện ra một con thuyền lớn dài mấy trượng.

Con thuyền lớn có hai bên phình ra nhìn giống như một cái thoi khổng lồ. Toàn thân nó trơn bóng không thấy hoa văn, ngay cả ánh sáng của nó cũng ẩn giấu vào bên trong.

Cái pháp bảo này chính là Vân Mộng Thần toa của Nga Mi.

Bốn trăm năm trước, trước trận chiến Kim Đỉnh, Nga Mi vẫn là một môn phái lớn nhất trong thế gian. Nếu không có trận chiến với U Minh huyết ma làm cho Nga Mi mất nhiều cao thủ thì vị trí lãnh tụ huyền môn chính đạo chắc chắn không tới lượt Côn Luân.

Trong trận chiến với U minh huyết ma, toàn bộ giới tu đạo đều bị tổn thất nặng nề. Rất nhiều tông môn bị diệt môn, bao nhiêu công pháp, pháp bảo lợi hại đều thất truyền hoặc không biết tung tích. Cho nên hiện nay thực tế của giới tu đạo không thể sánh được so với trước đây. Mặc dù số lượng người tu đạo phát triển không hề kém nhưng xét về tu vi thì số lượng người có tu vi từ Kim đan hậu kỳ trở lên, cùng với số lượng các loại công pháp đều kém quá xa.

Bốn trăm năm trước những phái như Thanh Thành, Không Động ít nhất cũng phải có sáu, bảy người tu vi Nguyên Anh kỳ. Nhưng sau bốn trăm năm, cả hai phái không còn được đứng trong hàng ngũ những phái lớn. Ngay cả người tu đạo có tu vi Nguyên Anh kỳ của cả hai phái cũng chưa tới năm người. Hiện tại, Côn Luân là môn phái đứng đầu trên thế gian, đệ tử đều có tu vi cực cao. Số lượng người tu vi Nguyên Anh kỳ rất đông. Bởi vì có thể tưởng tượng được khi Nga Mi còn cường thịnh thì số lượng người tu đạo có tu vi Nguyên Anh kỳ đông tới mức độ nào.

Từ ngàn năm qua, Nga Mi xuất hiện nhiều nhân vật có tu vi cực cao, luyện ra rất nhiều pháp bảo cực mạnh.

Như Hạo Thiên Kính cũng xuất thân từ Nga Mi rồi trong trận chiến đấu khủng khiếp bốn trăm năm trước nó đã bị thất lạc và rơi vào tay của Huống Vô Tâm.

Hiện tại Vân Mộng Thần Thoi giống như con cá voi khổng lồ đang lơ lửng trên không trung cũng là một cái pháp bảo của Nga Mi được lưu truyền qua cả ngàn năm. Điều khiển Vân Mộng thần thoi có thể xé rách hư không, thoảng cái di chuyển mười dặm lại không mất nhiều chân nguyên. Bên trong nó sử dụng trận pháp để tạo ra một cái ao sấm sét, bình thường có thể hấp thu lôi quang vào đó giống như đổ thêm nước ao. Chỉ cần có đủ sấm sét, Lôi trì đầy đủ thì có thể di chuyển liên tục một trăm lần giống như thoảng cái vượt quá ngàn dặm, nhanh hơn so với bất cứ cái pháp bảo nào trên thế gian.

Hiện tại, Vân Mộng Thần thoi xuất hiện trước mặt ba người Lạc Bắc. Trên bề mặt trơn bóng của nó chợt có một cái khoang cửa mở ra rồi có một nam tử mặc đạo bào ngắn tay màu xanh ngọc xuất hiện.

Nam tử đó đội một cái mũ đạo màu tím, hai dải dây lưng màu xanh ngọc được thả buông xuống người. Tầm đạo bào của y cũng khiến người ta có cảm giác như được làm từ những đám mây. Hơn nữa, gương mặt của y hết sức tuấn tú mang tới cho người ta cái cảm giác phóng khoáng.

Thoảng cái từ thân của nam tử trẻ tuổi tản ra pháp lực dao động rồi dưới chân của y ngưng tụ thành một cái đài sen giống như thật.

Thật ra vào thời thượng cổ, công pháp tu luyện không đa dạng như bây giờ. Hiện tại vô số công pháp tu đạo trong giới tu luyện nhưng có thể nói là xuất phát từ mấy công pháp ban đầu mà biến hóa thành, hoặc có thể nói thông qua những nguyên lý ban đầu, sau đó hiểu thêm mà sáng tạo ra. Tương đương với một hạt mầm sau đó đơm hoa kết trái nở ra nhiều cây khác, lại sinh trưởng thành các loại khác nhau. Mà những cây trái sau nhiều đợt tiến hóa đã không còn hình dạng ban đầu, kết quả hoàn toàn khác biệt. Tuy nhiên vẫn còn nhiều chỗ mang dáng dấp của những cây đầu tiên. Cho nên công pháp thân ngoại hóa thân phần lớn tạo ra các loại hình tượng Minh vương, tông giả. Còn Nội đan đạo pháp thì khi tới tu vi cao, pháp lực dao động sẽ ngưng tụ thành những loại đài sen, bảo hoa hoặc vầng sáng sau đầu.

Hiện tại, pháp lực dao động của nam tử kia giống như thật cho thấy tu vi chân nguyên mặc dù không được như Huống Vô Tâm nhưng cũng sánh ngang với Trần Thanh Đế.

Mà vào lúc này, pháp lực dao động dưới chân người đó tạo thành một cái đài sen, mỗi cánh hoa sen so với hoa bình thường đều sắc nhọn hơn cho thấy nó giống như một cái đài sen được tạo ra từ những thanh kiếm. Trên cái đài sen tỏa ra khí tức hệ Hỏa cực mạnh. Từ khi y xuất hiện, mặc dù chỉ thi triển pháp thuật hệ Hỏa độ ngự không nhưng pháp lực dao động từ cái đài sen cũng khiến cho mọi người cảm giác nhiệt độ xung quanh cao lên.

Nam tử có phong thái phóng khoáng mặc đạo bào ngắn tay màu xanh ngọc đỏ chính là trưởng giáo Vũ Sư Thanh của Nga Mi.

Vũ Sư Thanh đi ra khỏi Vân Mộng thần thoại liền nhìn về phía Lạc Bắc rồi gật đầu nói:

- Lạc Bắc?

- Ta chính là Lạc Bắc. - Lạc Bắc gật đầu.

Mặc dù đứng dưới Vũ Sư Thanh, thân hình so với Vân Mộng thần thoại hết sức nhỏ bé nhưng khí thế của hắn lại chẳng hề thua kém Vũ Sư Thanh. Sau khi gật đầu, hắn liền quay sang Đông Bất Cố và Nạp Lan Nhược Tuyết:

- Đây là Đông công tử của Trại Châu Trạch Địa và đệ tử Nạp Lan Nhược Tuyết của Bắc Minh vương.

- Lai lịch của các người ta đều biết.

Vũ Sư Thanh nói chuyện hết sức thẳng thắn cho thấy tác phong của y hết sức quyết đoán, rõ ràng. Y không hề nói vòng vo mà nhìn Lạc Bắc hỏi thẳng:

- Chỉ có điều ta không biết các người hẹn ta ra đây gặp riêng là có ý gì? Các người cũng biết hiện tại lập trường hai bên là địch chứ không phải là bạn.

- Ý gì sao? - Lạc Bắc nhìn thẳng vào Vũ Sư Thanh:

- Ý của chúng ta đó là có thể từ kẻ địch biến thành bạn hay không.

- Mặc dù ngươi là truyền nhân của La Phù nhưng hiện giờ lại là kẻ địch của Huyền môn chính đạo. - Vũ Sư Thanh nhìn Lạc Bắc:

- Ngươi nghĩ Nga Mi của chúng ta có thể đứng cùng một phía với ngươi hay sao? Hơn nữa....

Vũ Sư Thanh dừng lại nhìn Nạp Lan Nhược Tuyết rồi cười lạnh:

- Nếu tin tức của ta nhận được là đúng thì Nạp Lan Nhược Tuyết còn có một thân phận khác đó là con gái của Hồ Yêu vương. Người Nga Mi chúng ta chết trong tay Hồ Yêu vương còn Hồ Yêu vương cũng bị trọng thương mà chết. Mối thù truyền kiếp như vậy dường như không thể hóa giải nổi.

408. Chương 379: Lo Việc Nga Mi

- Đứng trên lập trường của phụ thân ta và núi Chiêu Diêu thì chúng ta chưa bao giờ coi kẻ địch trong trận chiến đó là Nga Mi. Nếu như không vì Côn Luân thì Nga Mi các người cũng không tới núi Chiêu Diêu. - Nạp Lan Nhược Tuyết bình tĩnh nhìn Vũ Sư Thanh rồi nói:

- Hiện tại chúng ta đều có chung một kẻ địch đó là Côn Luân.

- Cùng chung kẻ địch? - Vũ Sư Thanh lắc đầu:

- Ý của các người là chuyện Ấm Tinh đạo quân hay sao? Ta cũng không nghĩ vậy. Côn Luân sẽ điều tra ra được đó là lựa chọn của Ấm Tinh đạo quân chứ không phải do Nga Mi của ta đứng về phía Huống Vô Tâm.

- Cho dù không có điều đó thì Côn Luân sẽ không ra tay với Nga Mi? - Lạc Bắc liếc nhìn Vũ Sư Thanh:

- Dường như nếu không có chuyện này thì Côn Luân cũng chuẩn bị có âm mưu đối với Huyết Xá lợi của Nga Mi các người.

Sắc mặt Vũ Sư Thanh trở nên lạnh lùng nhưng nhất thời im lặng. Do hai bên nói chuyện rất thẳng thắn khiến cho Vũ Sư Thanh cũng có thể hiểu được không cần phải che giấu.

- Côn Luân đã có âm mưu đối với Huyết Xá lợi của Thanh Thành thì sẽ để ý tới Nga Mi. - Đông Bất Cố vẫn tao nhả như cũ tuy nhiên âm thanh hết sức thành khẩn:

- Mặc dù Côn Luân không đẩy chuyện Huống Vô Tâm vào các người nhưng vốn dĩ với ánh mắt của chương giáo Vũ Sư Thanh thì không thể nào không nhận ra hiện giờ Côn Luân đã trở thành như thế nào.

- Hiện tại Huống Vô Tâm đã chết...địch thủ có thể không chế được y cũng chỉ có Lạc Bắc. - Đông Bất Cố nhìn Vũ Sư Thanh mà nói tiếp:

- Chương giáo có thể hiểu được chuyện của Âm Tinh đạo quân vậy thì cũng có thể hiểu được nếu không nhờ Lạc Bắc giết Kỳ Liên Liên Thành, trận chiến này của Hoàng Vô Thân coi như toàn thắng. Y hoàn toàn có thể lấy cơ Âm Tinh đạo quân để ra tay với Nga Mi, bởi vì ít nhất thì Nga Mi các người có sự uy hiếp đối với y.

- Chúng ta có thể giết được Kỳ Liên Liên Thành đã chứng tỏ được thực lực của chúng ta. Chỉ cần Nga Mi các người đứng về phía chúng ta cho dù Côn Luân thực sự ra tay cũng chưa chắc làm gì được Nga Mi.

- Các người muốn gì?

Vũ Sư Thanh nhìn Lạc Bắc, Đông Bất Cố và Nạp Lan Nhược Tuyết. Cả ba người đó đại diện cho một lực lượng mà khiến cho y cũng phải thận trọng. Nhưng y biết ba người này tới đây không phải là vô duyên vô cớ.

- Thiên tinh phong ấn kết giới đại pháp. Ta có thể lấy Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu để trao đổi. - Lạc Bắc còn nói thêm:

- Thêm một việc là để cho ta vào trong kiểm trì tu luyện.

- Những chuyện đó đều không có vấn đề gì. Hơn nữa, lực lượng trong tay các người đúng là có thể mang tới cho Nga Mi ta rất nhiều điều tốt. Hơn nữa, ta cũng tin vào lời hứa của truyền nhân La Phù.

Vũ Sư Thanh trầm ngâm một lúc rồi lắc đầu:

- Nếu như trước đây thì ta có thể đồng ý. Nhưng hiện tại các người cũng biết được lực lượng trong tay Hoàng Vô Thân... Thần cung Toái Hư đã xuất hiện. Giờ phút này chúng ta không biết nếu có thêm mình có thể chống lại được y hay không. Ta có thể cam đoan không trở thành kẻ địch của các người nhưng ta không đồng ý liên minh với các người.

Vũ Sư Thanh nói vậy coi như từ chối. Hơn nữa một người như ý đã nói gì thì coi như hoàn toàn quyết tâm, không thể thay đổi. Nhưng Lạc Bắc lại lắc đầu:

- Người cũng không còn sự lựa chọn nào khác.

- Thế nào? - Vũ Sư Thanh liếc mắt nhìn Lạc Bắc:

- Chẳng lẽ định ra tay với ta? Mặc dù ta có thể không phải đối thủ của ba người các người nhưng các người cũng biết nếu dùng Vân Mộng thần thai, các người không thể nào giữ được ta.

- Không phải chúng ta. - Lạc Bắc liếc nhìn Vũ Sư Thanh rồi lắc đầu:

- Là người của Nga Mi các người. Ta nhận được tin trong số người các người có kẻ định ra tay với người. Nếu người bất hòa để chúng ta đứng một bên, nói không chừng sẽ chết trong tay của họ.

“ Oành! Oành! “

Trên khoảng không của một sơn cốc có một người mặc đạo bào cưỡi trên một con ngọc hạc.

Con ngọc hạc dưới chân người đó là một thứ pháp bảo chuyên dùng để ngự không. Mặc dù pháp lực dao động của nó không mạnh lắm nhưng nhìn nó giống hệt như thật. Khi nó bay lượn đôi cánh rung rung nhìn qua tràn ngập tiên khí.

Trong cái sơn cốc rộng lớn đó có ít nhất cả vạn người giống như một bầy kiến đang hối hả.

Trong mấy vạn người đó cũng có người tu đạo, nhưng phần lớn là người phàm có sức khỏe đang lao động.

Những tiếng động rầm rầm bên dưới là do mười mấy người tu đạo hợp lực đóng một cây cọc bằng sắt xuống đất. Một cái chùy khổng lồ lơ lửng trong không trung. Mười mấy người tu đạo bắt pháp quyết lần lượt nâng cái chùy lớn lên mà gõ xuống cây cọc sắt. Mỗi một lần cây chùy giáng xuống chiếc cọc đều phát ra tiếng không khí nổ tung, đồng thời cây cọc lún xuống chừng mười thước.

Trên một bãi đất trống cách đó không xa có chất vô số gạch đá.

Trong toàn bộ sơn cốc được xây dựng rất nhiều đài cao. Có nhiều chỗ được xây dựng cung điện cao tới mấy tầng, đang được tiếp tục vận chuyển nguyên liệu tới. Có rất nhiều người đang xây dựng, lại có nhiều người chịu trách nhiệm điều khắc hoa văn. Trong toàn bộ sơn cốc biến thành một cái công trường rộng lớn xây dựng đền đài phòng ốc.

Mà trong sơn cốc còn có rất nhiều cung điện bị phá sập đang có nhiều người tiến hành trùng tu sửa chữa.

Ngoại trừ vài người tu đạo đang cười hạc bay lượn bên trên ra, trong sơn cốc còn có rất nhiều người tu đạo phi hành qua lại đốc thúc.

Từ trên trời cao nhìn xuống thì thấy cái thung lũng này nằm giữa một ngọn núi lớn. Cả một khu vực thung lũng tròn rộng khiến cho người ta khó có thể tưởng tượng, nhìn nó giống như một cái hồ nước trong cả một sa mạc.

Từ xa nhìn lại khắp cả ngọn núi lớn đó được xây dựng vô số những ngôi đền với đầy đủ màu sắc rực rỡ. Tuy nhiên nhiều đền như vậy nhưng có ít nhất hơn nửa bị sập. Những cái còn nguyên vẹn thì tới hơn một nửa thật ra được xây dựng hoàn toàn mới.

Trên cả thế gian cũng chỉ có một môn phái nguy nga nhưng bị phá hoại như vậy. Cái nơi đó chính là Nga Mi.

Bốn trăm năm trước trong trận chiến với U Minh huyết ma, Nga Mi trở thành một cái chiến trường thảm khốc. Vô số những nhân vật có tu vi cực cao đã ngã xuống đây. Ngay cả Kim Đỉnh của Nga Mi cũng bị lực lượng pháp thuật bào mòn xuống trăm trượng. Trong trận chiến ấy gần như toàn bộ kiến trúc của Nga Mi bị hủy hoại, rất nhiều công pháp, pháp bảo đều bị mất.

Trong bốn trăm năm qua, Nga Mi liên tục tu sửa lại nhưng vẫn chưa thể xây dựng lại được như ngày đó.

Hiện tại tuy rằng những kiến trúc ở nơi này vẫn còn bị sập rất nhiều nhưng dưới sự cai quản của Vũ Sư Thanh nên việc kiến tạo đang tiến triển rất tốt.

.....

Bị bào mòn ba trăm trượng tuy nhiên Kim Đỉnh vẫn là ngọn núi cao nhất. Bên trong một ngôi đền trên Kim Đỉnh chợt có một tia sáng màu xanh lóe lên giống như không gian bị đục một lỗ rồi Vân Mộng thần thoi xuất hiện.

Chưởng giáo Nga Mi Vũ Sư Thanh mặc đạo bào cộc tay màu xanh bước ra khỏi Vân Mộng thần thoi.

Sau khi từ trong Vân Mộng thần thoi bước ra, Vũ Sư Thanh không hề thu hồi nó lại mà để cho cái pháp bảo lơ lửng trong ngôi đền. Trầm ngâm một lúc, ánh mắt của y trở nên kiên quyết.

Hai tay của Vũ Sư Thanh khê động bắt một cái pháp quyết khiến cho khuôn mặt y ngay lập tức thay đổi trở nên tái nhợt, thậm chí pháp lực dao động quanh người cũng trở nên mỏng manh, tán loạn.

Nhìn y lúc này, người ta có cảm giác như y bị một cái gì đó là cho trọng thương nặng.

Không hề ngừng lại, Vũ Sư Thanh lập tức đi ra khỏi đại điện rồi ngồi xuống cái chỗ ngồi ở trước điện.

Cái chỗ ngồi trước điện đó là một đại sảnh nghị sự có đặt một cái chuông. Vũ Sư Thanh vừa mới bước vào trong đại sảnh nghị sự liền lập tức chỉ về phía cái chuông. Ngay lập tức tiếng chuông vang lên.

Khi tiếng chuông đó vừa mới vang lên, chỉ trong thời gian chừng một hơi thở lập tức có ba người lướt vào bên trong điện.

Cả ba người đó đều mặc đạo bào cộc tay giống như Vũ Sư Thanh. Trong ba người đó thì theo thứ tự là Chu Câu Ly, Việt Vô Ngân, Mộ Dung Khánh Sanh. Ba người này là sư huynh, sư đệ của Vũ Sư Thanh. Bọn họ chẳng quản đám đệ tử của Nga Mi, cũng là những nhân vật có thân phận rất cao.

- Sư huynh! Tại sao huynh...

Vừa mới tiến vào trong điện, cảm giác pháp lực dao động của Vũ Sư Thanh loạn lên, gương mặt Chu Câu Ly lập tức trở nên khiếp sợ. Còn hai người khác là Việt Vô Ngân và Mộ Dung Khánh Sanh mặc dù không lên tiếng trước nhưng nét mặt cũng thay đổi.

- Không sao. Chỉ do ta tu luyện Kim Đỉnh hỏa nguyên quyết bị tổn thương một chút, chỉ cần tĩnh tu mấy ngày là sẽ hồi phục. Tới lúc đó tu vi sẽ tăng lên rất nhiều. - Vũ Sư Thanh nói một cách bình thản.

409. Chương 38 0: Giết Chưởng Giáo

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 380: Giết chưởng giáo

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen

- Kim Đỉnh hỏa nguyên quyết của sư đệ lại đột phá? - Nét mặt của Việt Vô Ngân trở nên mừng rỡ.

- Vậy thì phải chúc mừng sư đệ rồi.

- Tạm thời chưa nói tới chuyện đó. - Vũ Sư Thanh khoát tay áo rồi nói với ba người:

- Hiện tại ta cho đòi các người lại đây là để bàn chuyện Âm Tinh sư thúc. Chuyện của Âm Tinh sư thúc các người đều biết. Vậy mọi người thấy thế nào?

- Mặc dù không phải do chúng ta cấu kết với Huống Vô Tâm mà phái Âm Tinh sư thúc tới Côn Luân. Nhưng trong mấy năm gần đây, chỉ sợ Côn Luân sẽ ra tay với chúng ta.

Nghe Vũ Sư Thanh hỏi vậy, sắc mặt của Chu Câu Ly cũng trở nên nghiêm túc.

- Ta cũng thấy vậy. - Vũ Sư Thanh gật đầu quay sang nhìn Việt Vô Ngân và Mộ Dung Khánh Sanh:

- Còn hai người thì sao?

- Chuyện này sẽ làm xuất hiện một cái tai họa ngầm. - Việt Vô Ngân gật đầu:

- Ta thấy hiện tại chỉ có chúng ta chủ động giải thích với Côn Luân, thể hiện ý tốt của mình. Nếu không, bất cứ lúc nào, Côn Luân cũng có thể lấy cái cớ đó để ra tay với chúng ta.

- Tiếp tục nhẫn nhịn? Dù sao chúng ta ẩn nhẫn bao nhiêu năm đúng là một sự lựa chọn tốt.

Vũ Sư Thanh gật đầu nhìn Việt Vô Ngân:

- Theo cách nghĩ của sư huynh thì chúng ta phải đưa ra điều kiện gì mới có thể làm cho Côn Luân không thừa cơ đối phó với chúng ta?

- Huyết Xá lợi. - Ánh mắt của Việt Vô Ngân như sáng lên mà nói thẳng:

- Trong số bảy viên Huyết Xá lợi trước đây, cả thiên hạ đều biết Nga Mi chúng ta có được một viên. Chỉ cần phái sứ giả mang Huyết Xá lợi tới hiến cho Hoàng Vô Thần thì đó chính là điều kiện tốt nhất. Lúc trước, Huống Vô Tâm âm thầm trộm Huyết Xá lợi của Thanh Thành. Đối với bất cứ người nào thì Huyết Xá lợi cũng là một bảo vật. Cái này chính là thất phu vô tội nhưng mang ngọc có tội. Chỉ cần nó còn ở Nga Mi chúng ta ngày nào thì ngày đó Hoàng Vô Thần sẽ còn suy nghĩ ra tay với chúng ta. Chỉ có đưa nó tới Côn Luân, hoàn toàn ẩn nhẫn, thể hiện thái độ thần phục của chúng ta thì mới có thể đổi lấy sự an bình, mới có thời gian để cho Nga Mi chúng ta hồi phục lại thực lực như trước kia.

Vũ Sư Thanh vẫn bình thản, đột nhiên lên tiếng:

- Nếu ta muốn âm thầm liên kết với Lạc Bắc thì các người nghĩ sao?
- Lạc Bắc?

Vũ Sư Thanh vừa mới nói ra, Chu Câu Ly, Việt Vô Ngân và Mộ Dung Khanh Sanh đều khiếp sợ:

- Tại sao đột nhiên người lại có ý tưởng này?
- Bởi vì chúng ta ẩn nhẫn đã quá lâu. Mấy ngày nay, trong lúc tu luyện ta nghĩ tới cho dù chúng ta tiếp tục ẩn nhẫn thì cũng sẽ bị áp chế. Với cách hành sự của Hoàng Vô Thần cơ bản không để cho chúng ta trở thành một thế lực uy hiếp tới ý. - Vũ Sư Thanh nhìn ba người rồi nói tiếp:
- Các người còn nhớ trận chiến ở núi Chiêu Diêu bốn trăm năm trước không? Hiện tại ta hoài nghi việc Nga Mi chúng ta tới đó đều là do Hoàng Vô Thần cố tình để lộ tin cho núi Chiêu Diêu và Hồ Yêu vương biết để chúng ta bị tổn hao thực lực, khiến cho chúng ta mất thêm mấy chục năm cũng không hồi phục được. Hiện tại nếu chúng ta tiếp tục ẩn nhẫn thì có lẽ chưa tới mười năm, Côn Luân sẽ lại yêu cầu chúng ta làm chuyện như thế thì tới lúc đó chúng ta chắc chắn sẽ càng đi xuống.
- Nhưng nếu âm thầm kết minh với Lạc Bắc thì quá nguy hiểm. - Chu Câu Ly cau mày:
- Đến lúc đó, nếu bại lộ thì chúng ta sẽ trở thành kẻ địch của toàn bộ huyền môn chính đạo.
- Kẻ địch của Huyền môn chính đạo? - Vũ Sư Thanh cười lạnh:
- Hiện tại huyền môn chính đạo thật ra chỉ là công cụ trong tay Côn Luân. Mặc dù chúng ta có lý thì một khi Côn Luân ra lệnh, đám huyền môn đó sẽ dựa vào thế lớn để ra tay với chúng ta. Sở dĩ ta có ý đó là vì hiện nay Huống Vô Tâm vừa mới chết, thế gian còn có thể có hơi hướng đối địch với Côn Luân cũng chỉ có Lạc Bắc. Ít nhất thì hắn đã gần như có được lực lượng của núi Chiêu Diêu và Trảm Châu Trạch Địa. Mặc dù cả hai nơi đó không thể đặt toàn bộ lực lượng vào tay hắn nhưng từ việc Lạc Bắc có thể giết được Kỳ Liên Liên Thành là thấy hắn có chút vốn để chống lại Côn Luân. Hơn nữa từ những việc trước đây thì thấy hắn cũng không giống như Huống Vô Tâm. Nếu liên minh với một kẻ như Huống Vô Tâm thì ta không muốn nhưng nếu có thể với một người như hắn thì hoàn toàn bảo đảm. Chẳng may Côn Luân đối phó với chúng ta thì người như hắn sẽ dốc hết sức giúp đỡ.
- Hiện tại chúng ta có hai sự lựa chọn. Một là tiếp tục ẩn nhẫn thuận phục Côn luân. Có điều như vậy thì sinh tử của chúng ta vẫn nằm trong tay họ. Hai là âm thầm liên kết với Lạc Bắc, nói không chừng có thể thay đổi tình hình trước mắt. Trong hai sự lựa chọn đó, ta có khuynh hướng lựa chọn cái sau. - Vũ Sư Thanh ngắt đầu, bình tĩnh nhìn ba người:
- Vì việc này quá quan trọng cho nên ta muốn nghe ý kiến của các người.
- Hạo Thiên Kính của chúng ta rơi vào tay Côn Luân vậy mà chúng không nghĩ trả lại. Hiện tại nó bị mất bởi Kỳ Liên Liên Thành. Nói không chừng những pháp bảo chúng ta bị mất trước đây cũng đều nằm trong tay Côn luân. Hiện tại Huyết Xá Lợi, sau này lại là những vật khác. Chúng sẽ cắt từng chút thịt một của Nga Mi chúng ta, để cho chúng ta không lớn được. - Một tia sáng lóe lên trong mắt Chu Câu Ly:
- Ta cũng đồng ý với lựa chọn sau.
- Hai sự lựa chọn đó ta không có ý kiến, huynh cứ tự quyết định. - Mộ Dung Khánh Sinh vẫn im lặng lên tiếng:
- Chỉ có điều nếu chúng ta âm thầm liên kết với Lạc Bắc thì có nên vẫn cho đệ tử đưa Huyết Xá lợi tới Côn Luân không? Nếu không làm vậy, chỉ sợ Hoàng Vô Thần sẽ nhanh chóng ra tay với chúng ta.
- Trên mặt thì vẫn phải làm chuyện đó. Có điều ta vẫn muốn thay đổi cách thức. - Vũ Sư Thanh lên tiếng:
- Dù sao thì Côn Luân mới qua một trận đại chiến cũng cần phải nghỉ ngơi để hồi phục. Ta thấy hiện tại nếu như Nga Mi của chúng ta có cái gì để cho Hoàng Vô Thần muốn ra tay ngay thì chỉ có viên Huyết Xá Lợi đó. Nhưng nếu tặng không một viên Huyết Xá lợi ta cũng không cam lòng.

Dừng một chút, Vũ Sư Thanh nhìn ba người rồi nói tiếp:

- Nếu các người không có ý kiến đối với sự lựa chọn của ta thì các người lập tức phái đệ tử tới Côn Luân thể hiện thái độ thật tốt. Còn về phần Huyết Xá lợi, các người có thể giúp ta tung tin ra ngoài, thậm chí phái một vài môn phái tới xem, nói rằng nó là một cái tai họa ngậm, một vật tà ma. Đến lúc đó, chúng ta sẽ làm trò trước mặt các môn phái trên thế gian để phá hủy viên Huyết Xá lợi.

- Được! Thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành. - Chu Câu Ly gật đầu nói:

- Tình nguyện phá hủy chứ không đưa cho Côn Luân. Như vậy cho dù thế nào thì Hoàng Vô Thần cũng chẳng có cơ ra tay với Nga Mi chúng ta ngay.

- Nếu vậy các người đi sắp xếp đi. Do tu vi của ta bị tổn thương cho nên phải nhanh chóng tu luyện.

Vũ Sư Thanh nói xong câu đó, đám người Chu Câu Ly đều gật đầu rồi lui ra ngoài.

.....

Vũ Sư Thanh lặng lẽ ngồi trên một cái bồ đoàn trong điện theo tư thế tu luyện. Nhưng y cũng không thật sự tu luyện mà chỉ đang chờ. Lúc này, tâm trí của y không hề bình tĩnh giống như nét mặt.

Y không hy vọng những gì Lạc Bắc nói là thật. Y cũng không hy vọng sau khi mình nói xong, mấy người kia sẽ không trở về. Mặc dù thể hiện như đang điều tức tĩnh tu nhưng y vẫn phải thở dài. Rồi ngay lập tức ánh mắt của Vũ Sư Thanh xuất hiện sự thất vọng và lạnh như băng khi nghe thấy những tiếng động xé gió rất nhỏ vang lên.

Một cây đại thụ khi đã trưởng thành bình thường rất khó chết. Trong Nga Mi có rất nhiều cây đại thụ bị đốn gục bởi trận chiến bốn trăm năm trước nhưng vẫn kiên cường mọc lên. Chỉ có một vài cây bị mục mới chết đi.

Nhưng Vũ Sư Thanh hiểu rất rõ càng là cái loại bị thối mục bên trong thì càng khó phát hiện.

Vũ Sư Thanh cũng hiểu được rằng trên đời này phần lớn môn phái dưới sự bao phủ của Côn Luân cũng có ý nghĩ giống như mình. Cho dù Côn Luân có thể làm được hết sức công bằng nhưng đối diện với một thế lực lớn như vậy gần như tất cả các môn phái đều sợ trở thành chim trong lồng, cá trong chậu bất cứ lúc nào cũng có thể gặp tai họa. Như lần này, Huống Vô Tâm và Hoàng Vô Thần đấu với nhau, rất nhiều môn phái bao gồm cả Nga Mi cũng bị cuốn vào trong trận chiến đó.

Nếu nhiều môn phái liên minh lại thì chắc chắn có đủ năng lực chống lại Côn Luân. Chỉ tiếc rằng mỗi môn phái đều có suy nghĩ và tính toán của riêng mình.

Nhưng cho dù bản thân có suy nghĩ như thế nào, tính toán ra sao thì cũng không thể phản bội sư môn, phản bội sư trưởng và sư huynh đệ của mình. Bởi vì cho dù người khác có cho người bao nhiêu, thì người truyền kinh thụ đạo cho người cũng là người trong sư môn, đó mới chính là nhà. Người dìu dắt mình chính là sư trưởng, đó là những người thân của mình.

Vũ Sư Thanh cảm thấy thất vọng động thời ánh mắt trở nên vô cùng tức giận. Tuy nhiên khi tiếng gió rít tới gần, những cảm xúc đó được y che giấu cực kỹ, nét mặt vẫn thể hiện một sự yếu ớt.

.....

Một bóng người gầy guộc bước tới. Vóc dáng của người đó thấp bé, cái mũi hướng lên trời, khuôn mặt hơi xấu. Tuy nhiên từ thân của người đó lại tỏa ra pháp lực dao động rất mạnh. Y chính là Việt Vô Ngân mới rời khỏi đó chưa lâu.

- A? Việt sư huynh! Quay lại tìm ta có chuyện gì sao? - Vũ Sư Thanh bình tĩnh hỏi Việt Vô Ngân.

- Vừa rồi còn có chuyện quên không nói. - Việt Vô Ngân gật đầu lên tiếng:

- Việc tiêu hủy Huyết Xá lợi làm càng nhanh càng tốt. Nếu để lâu chỉ sợ Côn Luân sẽ ra tay. Trong mấy ngày người tiềm tu, chúng ta không biết Huyết Xá lợi ở đâu. Ta tới hỏi chỗ để Huyết Xá lợi như vậy tới ngày đó mới không quá nhiều sự tĩnh tu của người.

- Không sao. - Vũ Sư Thanh liền nói:

- Trong vòng hai ngày ta không có gì đáng lo. Huynh chỉ cần đưa tin tiêu hủy Huyết Xá lợi vào hai ngày sau. Tới ngày đó ta sẽ tự mình lấy Huyết Xá lợi tiêu hủy trước mặt mọi người là được.

- A! Chỉ cần hai ngày thôi sao? Muốn báo cho mọi người tới xem cũng cần phải có một, hai ngày.

Việt Vô Ngân trầm ngâm một chút rồi nhìn Vũ Sư Thanh nói:

- Không biết Vân Mộng Thần thoi có ở bên cạnh đệ hay không?

- Vân Mộng thần thoi?

- Đúng! Ta muốn hỏi mượn chuông giáo sư đệ cái pháp bảo đó để dùng một chút. - Việt Vô Ngân lên tiếng:

- Có cái pháp bảo này dùng để đi lại giữa các phái sẽ tiết kiệm được nhiều thời gian hơn, khiến cho số lượng các phái tới xem càng nhiều. Côn Luân sẽ khó ra tay hơn. Hơn nữa tập trung nhiều môn phái cũng là việc quan trọng, thậm chí có thể để họ ở lại thêm chút thời gian, mọi người trao đổi với nhau một chút kinh nghiệm trong tu luyện.

- À! Ta cũng không mang Vân Mộng thần thoi theo bên người mà đặt trong Kim Vũ các. - Vũ Sư Thanh nói với Việt Vô Ngân:

- Huynh muốn dùng nó thì theo ta tới đó lấy.

- Nếu vậy thì các người cùng vào đi.

Việt Vô Ngân thi lễ với Vũ Sư Thanh một cái nhưng không cáo lui mà quay ra ngoài điện nói một câu như vậy.

Hai người mặc đạo phục màu lam đi vào. Cả hai người đó đều không có gì xa lạ đối với Vũ Sư Thanh, bọn họ cũng là những người có tu vi đứng vào hàng thứ mười của Nga Mi.

Tại sao hai người đó lại tới đây thì Vũ Sư Thanh đã có câu trả lời. Nhưng tới tận lúc này mà Việt Vô Ngân vẫn còn diễn trò tiếp với Vũ Sư Thanh.

- Tần Nghiễm Vương, Liễu Mộ? Việt sư huynh gọi hai người họ tới đây còn có chuyện gì?

- Không có chuyện gì khác.

Việt Vô Ngân nói tiếp:

- Sư đệ làm chuông giáo Nga Mi nhiều năm như vậy cũng thật vất vả, công lao cũng nhiều. Hai người họ tới đây là muốn cùng với ta dâng một vật cho chuông giáo.

Vũ Sư Thanh ngẩng đầu lên mà nhúu mày:

- Đưa cái gì?

- Tiến người lên đường.

Việt Vô Ngân nhìn Vũ Sư Thanh mà nói hết sức bình thản. Tuy nhiên bốn chữ đó vừa mới dứt, bản thân y lập tức tản ra một hơi thở âm trầm đáng sợ.

- Huynh là người của Hoàng Vô Thần?

Vũ Sư Thanh hơi nhúu mày, âm thanh vẫn hết sức bình tĩnh như trước.

- Phản ứng của ngươi cũng thật nhanh. - Việt Vô Ngân gạt đầu, thò hai tay vào trong áo lấy ra một bộ quyền sáo đeo vào tay. Bộ quyền sáo đó nhìn giống như tay gấu, năm ngón tay có móng vuốt cực sắc. Mặc dù nó không có pháp lực dao động nhưng năm ngón tay đó hết sức sắc bén, không biết được tạo ra từ thứ kim loại nào.

Hai tên đệ tử Nga Mi phía sau y đều cúi đầu, dường như không dám đối diện với Vũ Sư Thanh. Tuy nhiên bọn họ vẫn lấy ra vũ khí của mình.

Một người cầm trong tay là một cái nỏ còn một người khác là hai cái chùy lưu tinh. Cả hai thứ vũ khí của hai người đó đều không có pháp lực dao động nhưng mũi tên vô cùng sắc bén, còn có chút ánh sáng màu

lam rõ ràng là chất độc. Còn hai cái chùy lưu tinh thì vô cùng nặng, không biết được làm từ thứ kim loại nào.

- Không ngờ các người dám làm cái chuyện đại nghịch bất đạo như vậy.

Mặc dù Vũ Sư Thanh đã đoán được kết quả nhưng nhìn ba người họ dám công khai lấy vũ khí ra, gã vẫn không giấu nổi cơn giận:

- Cuối cùng thì Hoàng Vô Thần hứa cho các người cái gì?

- Có nói ra cũng chẳng có ý nghĩa gì cả. Thật ra chúng ta cũng chỉ lựa chọn giống như người mà thôi. - Việt Vô Ngân nhìn Vũ Sư Thanh:

- Người nói chúng ta có hai lựa chọn, có điều chúng ta lựa chọn điều thứ nhất. Chúng ta không nghĩ rằng có thể cùng với Lạc Bắc chống lại Côn Luân.

- Không thể liên minh với hắn chống lại Côn Luân thì quay sáng hy sinh sư môn, cùng với sư huynh đệ của mình? - Vũ Sư Thanh nở nụ cười lạnh.

- Đạo khác nhau không cùng mưu. Người phải chăm lo việc chung. Nhưng đây là thời đại của Côn Luân không phải của Nga Mi chúng ta. Chấp nhận thần phục Côn Luân có lẽ còn giữ được Nga Mi. Nếu theo ý người thì có khả năng Nga Mi cũng giống như Từ Hàng Tĩnh Trai không còn tồn tại nữa. - Việt Vô Ngân nhìn Vũ Sư Thanh mà nói.

- Lạc Bắc vẫn còn, đệ tử của Từ Hàng Tĩnh Trai cũng còn nhưng Kỳ Liên Liên Thành lại chết. - Vũ Sư Thanh nói một cách lạnh nhạt:

- Các người cam tâm làm đầy tớ cho Hoàng Vô Thần thì không cần phải tìm lý cho mình.

- Bây giờ cái cọ còn có ý nghĩa gì? - Việt Vô Ngân nở nụ cười lạnh:

- Nghĩ tình mấy năm qua người đối xử với chúng ta rất tốt. Chỉ cần người nói nơi để Huyết Xá lợi, ta có thể để cho người chết toàn thân.

- Hay cho cái để ta chết được toàn thân. - Vũ Sư Thanh cười lạnh nhìn đám người Việt Vô Ngân:

- Đây là Vân Mộng cung trên Kim Đỉnh, được xây dựng từ chỗ mà U Minh huyết ma ngã xuống. Bởi vì do năm đó bị ảnh hưởng của rất nhiều pháp thuật và trận pháp nên chỉ có thể thu hút linh khí trời đất, điều tức tu luyện và sử dụng Vân Mộng thần thoi, ngoài ra không thể phóng bất cứ một pháp thuật nào, nếu không sẽ bị phản lại mạnh gấp mười lần. Nhìn các người có lẽ đã chuẩn bị cho cái ngày này rất lâu. Chỉ có điều các người có biết rằng năm đó tiền bối Nga Mi chúng ta bỏ biết bao công sức để xây dựng cái cung điện này là có ý gì không?

- Năm đó tiền bối Nga Mi chúng ta xây dựng tại đây là để nếu như chúng ta gặp phải kẻ địch mạnh không chống cự nổi thì có thể dẫn vào chỗ này. Nếu như vào đây mà không địch nổi thì có thể dùng Vân Mộng thần thoi chạy trốn. Chỉ có điều tiền bối Nga Mi có lẽ không nghĩ được sau này lại có một đám đệ tử Nga Mi dùng chỗ này để ra tay với người nhà, giết chường giáo của mình.

Vũ Sư Thanh mới dứt lời, tên đệ tử Nga Mi cầm chùy lưu tinh không giữ được bình tĩnh khiến cho một cái chùy rơi đúng vào chân mình.

- Các người còn định làm gì?

Đúng vào lúc này, một bóng người mặc đạo bào màu xanh đột nhiên xuất hiện nơi cửa điện. Người đó nhìn có vẻ chất phác trầm mặc, bình thường vốn rất ít lời, chính là Mộ Dung Khánh Sinh. Lúc nà đang giận dữ nhìn ba người Việt Vô Ngân. Sau khi gầm lên một tiếng y lập tức nhảy vào trong điện nhìn như muốn ra tay với đám người Việt Vô Ngân để cho sư huynh Vũ Sư Thanh của mình chạy đi. Khi y vừa mới nhảy vào trong tay cũng xuất hiện một đạo kiếm quang giống như con rắn độc đâm thẳng tới cổ họng của Vũ Sư Thanh.

- Còn chưa ra tay? Việc đã tới nước này còn định để cho mấy lời nói của gã lừa hay sao? Bây giờ mà không giết, để cho gã chạy được ra ngoài thì chúng ta đừng hòng mong sống được.

Cùng lúc đó, Việt Vô Ngân cũng hét to. Hai chân bật lên vọt về phía Vũ Sư Thanh. Nghe thấy tiếng hét của y, hai gã đệ tử Nga Mi đang không giữ được bình tĩnh cũng giật mình, cắn chặt răng mà giương nỏ, vùng chùy Lưu Tinh tấn công Vũ Sư Thanh. nguồn

Trong suy nghĩ của đám người Việt Vô Ngân, Mộ Dung Khánh Sinh thì từ nay về sau, Vũ Sư Thanh không còn tồn tại trên cõi đời này nữa. Ngay khi Việt Vô Ngân và Mộ Dung Khánh Sinh cử động, Vũ Sư Thanh cũng lập tức vọt ra ngoài tuy nhiên mũi tên và hai quả chùy Lưu Tinh cũng đã chờ sẵn ở vị trí mà gã chuẩn bị đặt chân.

Cảnh tượng như vậy đã diễn ra trong đầu đám người Mộ Dung Khánh Sinh rất nhiều lần. Cả bốn người âm thầm luyện tập không biết bao nhiêu lần, có thể nói trong cái đại diện này cho dù đối mặt với một người trong số họ, Vũ Sư Thanh cũng không có khả năng tồn tại.

Nhưng ngay khi mũi tên màu lam vọt tới gần Vũ Sư Thanh, bốn người Việt Vô Ngân đột nhiên nhìn thấy một bóng người từ ngoài cửa sổ nhảy vào chắn phía sau của Vũ Sư Thanh.

410. Chương 381 : Không Có Chỗ Để Trốn

Chương 381: Không có chỗ để trốn

Dịch: TịnhVân

Nguồn: Mê Truyện

Đồng tử trong mắt của Việt Vô Ngân và Mộ Dung Khánh Sinh co lại.

Do trận chiến bốn trăm năm trước với U Minh huyết ma khiến cho nguyên khí trên Kim Đỉnh dao động vô cùng hỗn loạn. Trận chiến ấy không chỉ có các loại pháp thuật tạo ra thiên uy vượt qua cả Thiên Kiếp mà còn có mấy trăm người tu vi Nguyên Anh kỳ, Độ Kiếp kỳ phóng ra những pháp thuật mạnh nhất của mình. Trong đó rất nhiều pháp thuật vẫn để lại dấu vết trên đỉnh núi, thậm chí đá ở nơi đây cũng bị thay đổi. Cho nên cũng giống như vòng đảo thứ chín của Côn Luân có được linh mạch mạnh nhất trời đất, toàn bộ Kim Đỉnh cũng là cấm địa của Nga Mi.

Nếu thi triển pháp thuật ở trên Kim Đỉnh, dưới sự ảnh hưởng của nhiều loại pháp bảo cấp kim tiên, thậm chí là lực lượng do rất nhiều người tu đạo trước khi chết dốc sức phát ra pháp thuật còn lưu lại, không một ai có thể biết có thể dẫn tới biến hóa như thế nào.

Mà Vân Mộng cung lại được xây dựng trên Kim Đỉnh là nơi mà dấu vết chân nguyên pháp thuật để lại mạnh nhất. Theo lý thuyết thì đây là nơi mà U Minh huyết ma chết. Dưới mỗi viên đá của Kim Đỉnh đều thấm thấu lực lượng nguyên khí hỗn loạn rất mạnh. Năm đó một vài người tu đạo phái Nga Mi đặt trận pháp ở đây nên ngôi trong Vân Mộng cung có thể hấp thu linh khí trời đất điều tức tu luyện tuy nhiên lực lượng chân nguyên chỉ giới hạn trong cơ thể. Nếu để nó phóng ra ngoài sẽ phải chịu phản lại gấp mười lần. Còn về phần pháp bảo cũng chỉ có Vân Mộng thần thai sử dụng được ở đây.

Sở dĩ tạo ra cái trận pháp đó, ngoại trừ việc Vũ Sư Thanh nói nếu không chống nổi kẻ địch cũng có thể dẫn đối phương tới đây mà chống cự. Ngoài ra nó còn có một tác dụng đó là có thể ngồi đả tọa tâm tu luyện, không cần bố trí nhiều người bảo vệ, phòng ngừa lúc tu luyện bị đánh trộm.

Bình thường những người có tư cách vào trong điện Vân Mộng, ngoại trừ chưong giáo Vũ Sư Thanh ra cũng chỉ có Chu Câu Ly, Việt Vô Ngân và Mộ Dung Khánh Sinh.

Theo lý mà nói thì bên trong nội cung Vân Mộng, ngoại trừ bốn người Vũ Sư Thanh và bốn người Việt Vô Ngân ra không thể còn có người khác.

Nhưng người này lại từ phía sau điện đột nhiên lao vào. Hơn nữa, Việt Vô Ngân và Mộ Dung Khánh Sinh có thể khẳng định người này không phải là đệ tử Nga Mi.

Người đó đột nhiên xuất hiện có thể nói là che giấu hơi thở vô cùng tốt. Mãi cho tới khi hắn xuất hiện, Việt Vô Ngân và Mộ Dung Khánh Sinh mới dựa vào một chút âm thanh và không khí dao động phát hiện ra được.

Cũng giống như mọi người, người đó không hề “ khiêu khích “ cái cấm địa mà vô số nhân vật có tu vi cực cao chết trong trận chiến bốn trăm năm trước để lại. Sau khi nhảy ra, hắn cũng chẳng sử dụng pháp thuật nhưng vẫn khiến cho Việt Vô Ngân và Mộ Dung Khánh Sinh cảm giác được thân thể của hắn tràn ngập sự bùng nổ.

Thứ hơi thở đó không phải là do pháp lực dao động mà là do khí huyết lưu động cực mạnh tản ra. Chính nhờ có nó mà người vừa mới xuất hiện càng tăng thêm phong thái mạnh mẽ.

Mặc dù không dựa vào pháp thuật, chỉ với sức mạnh của thân thể, nhưng người đó vọt ra cũng gần tương đương với tốc độ sử dụng pháp thuật phi độn. Khí huyết hùng mạnh của người đó thậm chí còn khiến cho Việt Vô Ngân và Mộ Dung Khánh Sinh cảm giác nếu người đó không dựa vào pháp thuật và chân nguyên mà chỉ dựa vào sức mạnh thì chỉ cần nhảy một cái cũng phải tới mười trượng.

.....

Ngay khi người đó xuất hiện, Việt Vô Ngân và Mộ Dung Khánh Sinh giật mình, người đó liền sử dụng sức mạnh thân thể ra sau mà tới trước, chắn trước mặt Vũ Sư Thanh. Hắn giơ tay chụp một cái bắt được hai cái chùy Lưu Tinh đang lao tới mà giật sang hai bên.

Sau cú giật mạnh, tên đệ tử Nga Mi cầm Lưu Tinh chùy cảm thấy một luồng sức mạnh không thể chống lại vọt tới khiến cho y bị ném cùng với hai cây chùy văng thẳng ra ngoài.

Lần này, lại giống như tên đệ tử Nga Mi bị người ta sử dụng chùy Lưu Tinh tấn công.

Đồng tử của Việt Vô Ngân và Mộ Dung Khánh Sinh càng thu lại hơn. Cả hai người không biết tại sao trong cấm địa của Nga Mi lại xuất hiện thêm một người như vậy. Hơn nữa, cả hai có thể nhận ra sức mạnh thân thể của người đó rất lớn. Tuy nhiên cả hai vẫn không hề dừng lại tiếp tục tấn công người đó và Vũ Sư Thanh.

Nếu để cho Vũ Sư Thanh chạy được thì hai người bọn họ chắc chắn phải chết. Hơn nữa, khi người nọ giật lấy đôi Lưu Tinh chùy thì năm mũi tên màu lam cũng lập tức lao tới hắn.

“ Phụ! Phụ! Phụ!... “

Năm mũi tên màu lam bắn trúng người như lại vang lên những âm thanh giống như giã lên tấm sắt. Không xuyên được lấy một chút da, năm mũi tên lập tức rơi xuống đất.

Người nọ cũng không để ý tới năm mũi tên. Hắn vẫn đứng nguyên tại chỗ cầm hai cái chùy Lưu Tinh trong tay, một cái đánh thẳng vào kiếm quang của Mộ Dung Khánh Sinh còn một cái thì giáng xuống đầu Việt Vô Ngân.

“ Rắc rắc! “

Tên đệ tử Nga Mi bị chùy Lưu Tinh kéo đi nhưng do đôi chùy đột nhiên đổi hướng khiến cho gã dừng lại. Còn vầng kiếm quang của Mộ Dung Khánh Sinh va chạm với chùy Lưu Tinh lập tức vỡ vụn.

Việt Vô Ngân vội vàng lấy hai tay đè xuống cái chùy đang đánh về phía mình. Trong nháy mắt, cơ bắp toàn thân của y run rẩy một cách kỳ dị khiến cho toàn bộ sức mạnh tập trung vào hai tay. Chùy Lưu Tinh bị y đè lên, những cái vuốt sắc trên đôi quyền sáo cũng găm sâu vào thân chùy. Tuy nhiên, y vẫn phải rên lên một tiếng mà phun ra một búng máu.

- Người là ai?

Mặc dù thanh trường kiếm trong tay bị nứt nhưng Mộ Dung Khánh Sinh vẫn tránh được chùy Lưu Tinh tấn công. Y hét lên một tiếng thê lương và không cam lòng.

Vào lúc này, Mộ Dung Khánh Sinh có thể nhận ra người nọ là một người tu đạo tu luyện công pháp thân thể thành thánh. Cho dù bốn người có liều mạng tới đâu thì cũng không thể làm cho Vũ Sư Thanh bị thương trước mặt người đó. Tuy nhiên Mộ Dung Khánh Sinh vẫn không cam lòng vì mọi chuyện sắp thành công lại bị phá hủy bởi kẻ đó. Chính vì không cam lòng cho nên y mới muốn biết người này là ai.

- Ta là Lạc Bắc.

Trong tiếng hét của y, người nọ đánh tan thể công của bốn người lập tức thốt ra bốn chữ đó.

- Lạc Bắc?

- Vũ Sư Thanh! Hóa ra người đã âm thầm liên minh với hắn.

Mộ Dung Khánh Sinh và Việt Vô Ngân đều cảm thấy toàn thân lạnh giá và tức giận. Tới lúc này, cả hai mới phát hiện ra ngay từ đầu mình đã trúng phải kế của Vũ Sư Thanh. Tuy nhiên hiện tại uy danh của Lạc Bắc khiến cho cả hai không có dũng khí đối địch. Hiện tại, trong đầu hai người chỉ có một suy nghĩ duy nhất là trốn.

.....

Nhìn bốn người đang hoảng hốt bỏ chạy, Lạc Bắc vẫn đứng yên không hề nhúc nhích.

Vào lúc này, hắn đã thay đổi bộ trang phục màu trắng của Từ Hàng Tĩnh Trai đứng trong điện giống như một đóa hoa mai màu trắng cao ngạo.

Chạy ra cửa điện đầu tiên là Mộ Dung Khánh Sinh với cái lòng bàn tay đầy máu.

Khi y còn cách cửa điện chừng hai trượng thì bất ngờ dừng lại khiến cho tên đệ tử Nga Mi cầm nỏ chạy sau húc trúng đầu vào lưng y.

Mộ Dung Khánh Sinh và tên đệ tử Nga Mi tái mặt không phải vì hai người húc mạnh vào nhau mà bởi vì vô số những cây ngân châm giống như sợi tóc xuất hiện đầy trước mặt hai người.

Thi Thần!

Thi thần được bao phủ trong lớp vải đen đứng ở ngay ngoài cửa điện. Mặc dù bị ảnh hưởng nặng khiến cho vào lúc này Thi thần nhìn rách nát. Nhưng Mộ Dung Khánh Sinh và tên đệ tử Nga Mi đều biết rõ nếu lao lên thì có lẽ thân thể hai người lúc này đã có đầy những cái lỗ.

Trong hoàn cảnh không sử dụng được pháp thuật sức mạnh thân thể của thi thần có lẽ còn hơn cả Lạc Bắc.

Vào lúc này, Việt Vô Ngân cũng đã tới được cái cửa sổ phía bên trái. Từ khi bắt đầu bỏ chạy đã lựa chọn cái cửa đó làm nơi chạy trốn. Lúc này Lạc Bắc vẫn đứng yên. Khi thấy mình gần như nhảy ra khỏi cửa sổ thì phía ngoài đột nhiên xuất hiện một bóng người gần như trong suốt.

Việt Vô Ngân quát lên một tiếng chói tai, hai tay giơ lên chụp lấy thân người trong suốt kia. Nhưng một tiếng động vang lên, cái bóng trong suốt đó hơi cử động, Việt Vô Ngân đã lao đảo lùi lại mấy bước, đồng thời phun ra một búng máu tươi.

Nguyệt Ẩn - Thống lĩnh của Ảnh La Sát kiêm tu thể thuật và pháp thuật. Vào lúc này, mặc dù đang tay không nhưng Việt Vô Ngân cũng không thể địch nổi.

Trong tích tắc giao thủ, Việt Vô Ngân cũng biết được thân phận của Nguyệt Ẩn, cũng hiểu được có một người như y ở đây thì mình không trốn thoát được.

Chỉ còn lại một tên đệ tử Nga Mi vẫn đang chạy. Do hai tay của y bị trật khớp cho nên tốc độ chạy của y là chậm nhất. Tới lúc này cũng phát hiện ra những người khác đều đứng lại khiến cho y không biết phải làm thế nào.

411. Chương 382 : Đạo Lý Đơn Giản Nhất

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 382: Đạo lý đơn giản nhất

- Một cây đại thụ chỉ có bên trong thối rửa mới có thể chết.

Vũ Sư Thanh bước ra khỏi sau lưng Lạc Bắc đồng thời nghĩ như vậy. Nhìn bốn người đang tái mặt, Vũ Sư Thanh có chút buồn bã:

- Bọn họ để mặc người xử lý.

Vũ Sư Thanh quay sang nói với Lạc Bắc câu đó.

- Đây là Lạc Bắc?

Việt Vô Ngân từ từ quay người lại không để ý tới Nguyệt Ẩn chỉ cách mình chừng hơn trượng. Y biết nếu Lạc Bắc muốn giết mình thì vừa rồi bản thân đã chết trong tay của Nguyệt Ẩn. Mà cho tới tận lúc này mới thực sự nhìn rõ Lạc Bắc.

Ánh mắt của hắn vô cùng kiên cường, cộng với phong thái hùng mạnh. Hơn nữa trên người Lạc Bắc không có cái thứ cảm giác lạnh lẽo và vô tình như những người tu đạo khác. So với những người khác, vào lúc này, Lạc Bắc lại càng mạnh hơn nhưng dường như cũng giống người thường nhiều hơn. Có lẽ đây là nguyên nhân chính mà Vũ Sư Thanh lựa chọn đứng về phía Lạc Bắc. Tuy nhiên càng như vậy thì Việt Vô Ngân lại càng không tin Lạc Bắc có thể chống lại Hoàng Vô Thần.

- Nếu các người nói cho ta các người từng tiếp xúc với Côn Luân như thế nào, đồng thời cho biết ở Nga Mi còn có người nào âm thầm đi theo Côn Luân thì ta có thể tha chết cho các người, thậm chí còn có thể để cho các người một lần nữa đứng ở bên chúng ta. - Thấy đám người Việt Vô Ngân nhìn mình, Lạc Bắc liền nói vậy.

- Người định tìm ra những người đi theo Côn Luân?

Vào lúc này, sắc mặt của Mộ Dung Khánh Sinh thoáng bình thản lại mà cười cười:

- Côn Luân mà một thế lực lớn trên thế gian, không biết có bao nhiêu chân rết, cho dù có chém rụng một cái thì nó lại nhanh chóng mọc ra. Mà ta lấy gì để tin tưởng rằng khi ta nói cho các người, người sẽ bỏ qua cho chúng ta?

- Hoặc là chết, hoặc là lựa chọn tin tưởng ta? Hiện tại các người cũng chỉ có hai lựa chọn nào?

Lạc Bắc liếc mắt nhìn Mộ Dung Khánh Sinh một cái:

- Về chuyện trăm chân thì chỉ cần chặt thật nhiều, ta không tin nó còn tiếp tục dài ra được.

Mộ Dung Khánh Sinh cười lạnh:

- Hoặc là bị người giết, hoặc là nghe theo lệnh của người. Người là kẻ địch của Hoàng Vô Thần. Nhưng cách hành sự của người như vậy thì so với Hoàng Vô Thần có gì khác biệt?

- Ta sẽ cho người lựa chọn con đường sống. Hơn nữa, ta chưa bao giờ nghĩ tới chuyện nắm chuyện sống chết của người khác trong tay.

Nhìn Mộ Dung Khánh Sinh cười lạnh, Lạc Bắc vẫn không hề nổi giận chỉ nhìn Mộ Dung Khánh Sinh với ánh mắt lạnh lùng:

- Có thể vào lúc này người thấy không có gì khác nhau nhưng ta hành sự luôn rất đơn giản... Ai đối với ta tốt thì ta đối lại với người đó tốt. Ai muốn ra tay với người tốt của ta thì ta sẽ đối đầu với kẻ đó.

Dừng một chút, Lạc Bắc ngẩng đầu lên:

- Đứng ở bên nào, nếu để ta chọn thì điều kiện chủ yếu của ta không phải là bên thắng. Bên thắng chưa chắc đã cho ta nhiều điều lợi mà quan trọng còn có thân nhân, bằng hữu của ta.

.....

Lòng ngực Mộ Dung Khánh Sinh phập phồng liên tục. Với những gì mà y biết, bình thường cãi cọ với Lạc Bắc chắc chắn y sẽ không thua. Nhưng sau khi nghe Lạc Bắc nói vậy, Mộ Dung Khánh Sinh chợt phát hiện ra mình không có lý do để cãi. Bởi vì bản thân y cũng giống với điều kiện chủ yếu của Lạc Bắc nên không còn gì để mà cãi nữa. Hơn nữa, cái chuyện đó, y cũng vốn biết. Chỉ có điều do quá để ý tới lợi ích của bản

thân nên rất lâu y không còn để ý. Hiện tại, bị Lạc Bắc thẳng thắn vạch trần, Mộ Dung Khánh Sinh không không chế được chân nguyên khiến cho một sợi tơ máu chảy ra ở khóe miệng của y.

Giống như Lạc Bắc nói ai đối xử với ta tốt, ta đối xử tốt với người đó. Ai muốn đối phó với người tốt của ta, ta sẽ cùng chống cự. Đây vốn là một chuyện hết sức đơn giản, hơn nữa là đạo lý mà ai cũng phải làm. Nhưng nhiều lúc dưới lợi ích và quyền lực, rất nhiều người cố tình không hiểu tới nó hoặc là không thể làm được.

Đông Bất Cố và Nạp Lan Nhược Tuyết cùng từ cửa điện phía sau đi vào.

Mặc dù chưa từng thấy Đông Bất Cố và Nạp Lan Nhược Tuyết nhưng căn cứ vào vóc dáng và phong thái của cả hai thì đám người Mộ Dung Khánh Sinh vẫn có thể đoán được ra ngay thân phận của hai người.

- Đạo lý của Trạm Châu Trạch Địa chúng ta hơi khác với đạo lý của Lạc Bắc.

Nhìn đám người Việt Vô Ngân đang trầm mặc, Đông Bất Cố lên tiếng:

- Trạm Châu Trạch Địa chúng ta vẫn cho rằng không có kẻ địch vĩnh viễn chỉ có lợi ích vĩnh viễn. Nếu muốn có được lợi ích của mình thì chỉ có tin tưởng người bên mình, cùng với mình đồng cam cộng khổ. So với cái loại Hoàng Vô Thần coi bọn người như con kiến thì chương giáo Vũ Sư Thanh của các người mới đủ giá trị cho các người tin tưởng.

Dừng một chút, Đông Bất Cố nói tiếp:

- Hơn nữa ta không thấy Côn Luân là vô địch. Cũng như U Minh huyết ma chết tại đây vào bốn trăm năm trước. Lúc đó, U Minh huyết ma không phải là một phái mà có vô số môn phái không thể chống lại nhưng cuối cùng lão vẫn chết ở đây. Đó là vì sao? Tìm hiểu nguyên nhân thì chẳng phải là do y tạo mối uy hiếp tới tất cả các môn phái chính đạo cho nên gần như tất cả những người đứng đầu các môn phái đều tập trung ở đây khiến cho U Minh huyết ma chết ở nơi này. Nói về bản chất thì hiện tại Hoàng Vô Thần cùng với Côn Luân và U Minh huyết ma cũng giống nhau. Mỗi môn phái đều cảm thấy sự uy hiếp của hắn. Nhưng hắn thông minh hơn U Minh huyết ma, làm gì cũng lấy cái lý trừ ma diệt yêu. Nhưng trên thực tế, hiện tại ngoài núi Chiêu Diêu, Trạm Châu Trạch Địa ra, rất nhiều huyền môn chính đạo hoàn toàn biến mất.

.....

- Ta đầu hàng.

Sau khi trầm ngâm một lúc, Mộ Dung Khánh Sinh là người lên tiếng đầu tiên. Hơn nữa, đám người Vũ Sư Thanh nói chuyện hết sức thẳng thắn nên câu đầu tiên của y cũng hoàn toàn không có gì vòng vo.

- Chương giáo...

Mộ Dung Khánh Sinh vừa mới mở miệng, hai gã đệ tử Nga Mi kia cũng đều quỳ xuống.

- Được.

Việt Vô Ngân hít một hơi thật sâu rồi gật đầu:

- Ta sẽ nói điều ta biết cho các người.

Sự âm trầm trên khuôn mặt Vũ Sư Thanh hơi giãn ra. Nhưng y và Lạc Bắc còn chưa kịp nói gì đã nghe thấy một tiếng động nhỏ vang lên rồi Mộ Dung Khánh Sinh há mồm phun ra một ngụm máu đen.

Mộ Dung Khánh Sinh buông thông tay xuống, từ nơi ngực y những giọt máu đen bắt đầu nhỏ ra. Một mũi tên màu lam chỉ còn cái chuôi xuất hiện ở đúng vị trí tim của y.

Không ai biết được y giấu mũi tên đó trong tay từ lúc nào. Nhưng vào giờ phút này, ai cũng có thể cảm nhận được chất độc có trên mũi tên. Cho dù với tu vi của Mộ Dung Khánh Sinh khi bị mũi tên đó đâm trúng tim cũng không thể sống được.

- Tại sao?

Ánh mắt của Đông Bất Cố trở nên vô cùng kinh ngạc. Nếu Mộ Dung Khánh Sinh lựa chọn chống cự thì tại sao y lại là người đầu hàng trước tiên.

- Sư tôn nói rất đúng. Rất nhiều điểm ta không thể bằng người.

Mặc dù máu đen đang chảy ra từ miệng nhưng Mộ Dung Khánh Sinh vẫn hết sức bình tĩnh nhìn Vũ Sư Thanh:

- Những người ta tiếp xúc, Việt Vô Ngân cũng biết. Mà những điều ta biết thì Việt Vô Ngân cũng biết.

- Ta biết ngay từ đầu ta đã chọn sai. Hiện tại mặc dù Lạc Bắc để cho ta một cơ hội lựa chọn nhưng rất nhiều chuyện không thể quay lại được. Cho nên ta tình nguyện như vậy...

Mộ Dung Khánh Sinh không cho Vũ Sư Thanh cơ hội mở miệng. Nói tới đó, sắc mặt của y lập tức tái xám rồi ngã gục xuống tại nơi mà bốn trăm năm trước vô số tiền bối của Nga Mi đã ngã xuống.

Vũ Sư Thanh hít một hơi thật sâu, toàn thân gần như cứng đờ.

Mặc dù lời Mộ Dung Khánh Sinh nói nhiều người không hiểu được nhưng Vũ Sư Thanh lại hiểu rất rõ.

Mộ Dung Khánh Sinh thật sự hối hận cho nên mới đầu hàng trước tiên, có tác dụng đối với đám người Việt Vô Ngân. Nhưng thật sự lúc đó, Mộ Dung Khánh Sinh đã ôm ý chết. Bởi vì y cũng hiểu rõ rằng cho dù mình lựa chọn đứng bên Vũ Sư Thanh thì cả hai đều không thể trở lại như trước. Y không còn có cách nào đối mặt với Vũ Sư Thanh cho nên đành lựa chọn cái chết.

- Trước tiên không được để lộ cái chết của y. Sau này nếu đối địch với Côn Luân hãy nói rằng y vì giúp ta chống lại thích khách của Côn Luân cho nên bị giết chết.

Vũ Sư Thanh trầm ngâm một lúc rồi ngẩng đầu lên nói vậy. Sau đó, ánh mắt của Vũ Sư Thanh nhìn đám người Việt Vô Ngân càng thêm tức giận:

- Ta có thể hiểu được sự lựa chọn trước đây của các người là do áp lực từ Côn Luân cho nên ta cũng không truy cứu. Nhưng ta không cho phép các người chết như hắn. Nếu có phải chết thì hãy chết trong lúc giao chiến với người khác. Các người đừng có quên là chỗ các người đang đứng là nơi mà rất nhiều tiền bối của Nga Mi đã ngã xuống. Mà họ đều vì Nga Mi mà chết vì kẻ địch chứ không phải tự sát.

.....

Thi thể của Mộ Dung Khánh Sinh bị phong kín lại, ngoại trừ những người có mặt ở đây ra không một đệ tử Nga Mi nào khác biết chuyện xảy ra.

Dưới mệnh lệnh của Vũ Sư Thanh, một tên đệ tử Nga Mi tiến vào trong điện rồi nhanh chóng đi ra.

412. Chương 383: Luyện Hóa Huyết Xá Lợi

La Phù

Tác giả: Vô Tội nguồn (.)

Chương 383: Luyện hóa Huyết Xá lợi

Chỉ chưa tới nửa nén hương, Vũ Sư Thanh đã ban ra rất nhiều mệnh lệnh.

Điều khiến cho nét mặt của Vũ Sư Thanh trở nên tươi hơn đó là ngoại trừ bốn người này ra thì cũng không còn nhiều đệ tử Nga Mi đi theo Côn Luân lắm.

- Thật ra ta vẫn còn một vấn đề. - Nhìn Vũ Sư Thanh xử lý chuyện Nga Mi xong, Đông Bất Cố liền quay sang hỏi Lạc Bắc:

- Làm sao người biết được trong Nga Mi có người muốn ra tay với y?

Đông Bất Cố biết rõ ít nhất hiện tại tin tức của Lạc Bắc gần như là tới từ mình và Nạp Lan Nhược Tuyết. Nhưng gã và Nạp Lan Nhược Tuyết lại không hay biết gì về chuyện của Nga Mi. Có thể nói lúc trước Lạc

Bắc nói với Vũ Sư Thanh gần như là lừa dối. Nhưng theo phong cách của Lạc Bắc thì chưa chắc đã như vậy. Bởi vì nếu Vũ Sư Thanh làm theo cách của hắn mà trong Nga Mi không có người ra tay với mình, Vũ Sư Thanh sẽ không tin và mất đi khả năng liên minh.

- Đối với Nga Mi ta biết so với các người còn ít hơn. Nhưng ta nghĩ ngay cả Thục Sơn cũng có người của Côn Luân thì với năng lực của Côn Luân như vậy trong Nga Mi không thể nào không có người của Côn Luân. Mà Côn Luân để ý nhất là Huyết Xá lợi của Nga Mi cho nên ta thấy chỉ cần lấy Huyết Xá lợi làm mồi nhử là có thể lôi ra được số người của Côn Luân.

Lạc Bắc nói với Đông Bất Cổ như vậy nhưng trong mắt cũng có một chút đau buồn. Trước đây, hắn và Thái Thúc đã cảm nhận trong Thục Sơn chắc chắn có người của Hoàng Vô Thần, nếu không thì Lạc Bắc vừa mới có được Tam Thiên Phù Đồ, mới ra khỏi Thục Sơn người của Côn Luân đã biết ngay. Vào lúc này, hắn cũng hiểu được đám người Yến Kinh Tà cũng biết việc đó. Có lẽ cũng vì vậy cho nên Thục Sơn mới không có hành động nào. Nhưng bây giờ, thấy cấp bậc nhân vật nội gián của Nga Mi như vậy, Lạc Bắc liền cảm thấy lo lắng cho Thục Sơn.

- Đây là Huyết Xá lợi?

- Thì ra Huyết Xá lợi của Nga Mi lại ở trên người người.

- Trận pháp của các hộp ngọc này thật sự lợi hại, không ngờ trấn áp được ma khí của nó.

Trong điện Vân Mộng trên Kim Đỉnh chỉ còn có Vũ Sư Thanh, Lạc Bắc, Nạp Lan Nhược Tuyết và Đông Bất Cổ. Mà trong tay của Lạc Bắc là một cái hộp ngọc bốn cạnh màu trắng có tản ra ánh sáng màu vàng, đồng thời được khắc vô số những lá bùa nhỏ như con kiến. Bên trong được lót một lớp gấm, ở giữa là Huyết Xá lợi nhìn giống như hòn đá cuội, tản ra ma khí kinh người.

Cái hộp ngọc đó vẫn ở trên người của Vũ Sư Thanh. Mãi cho tới khi Vũ Sư Thanh tự mình mở nó ra đưa cho Lạc Bắc thì Huyết Xá Lợi mới tản ra ma khí kinh người. Huyết Xá lợi của Thục Sơn và Từ Hàng Tĩnh Trai đều sử dụng pháp khí, trận pháp cực mạnh trấn áp nhưng Nga Mi lại chỉ dùng một cái hộp ngọc đã có thể che giấu được ma khí của nó thì có thể thấy được trận pháp của cái hộp mạnh tới mức độ nào.

- Cái hộp ngọc này là do tiền bối Nga Mi của ta luyện chế để trấn áp Huyết Xá lợi. Nga Mi của chúng ta mạnh nhất là trận pháp, luyện khí, pháp quyết phi kiếm. Chỉ có điều trong trận chiến bốn trăm năm trước, Nga Mi chúng ta tổn thất quá nhiều, rất nhiều pháp thuật đều bị thất truyền. Mặc dù vẫn còn mấy vị tiền bối có tu vi cao nhưng do một khoảng thời gian không có những đệ tử ưu tú vì vậy mà những gì mà các vị tiền bối đó biết được lưu truyền lại cũng chỉ tới một, hai phần mười.

Vũ Sư Thành nhìn cái hộp ngọc trong tay Lạc Bắc rồi giải thích cho hắn. Vào lúc này, ánh mắt của gã không hề có chút thốn thức mà chỉ có một sự lo lắng cho việc chung.

Cũng chính vì tính cách của gã như vậy cho nên Đông Bất Cổ mới phán đoán Vũ Sư Thanh có thể là một người hợp tác. Vì vậy mà Lạc Bắc mới có thể để cho Đông Bất Cổ liên hệ với Vũ Sư Thanh. May mắn ở đây là Lạc Bắc đã thành công.

- Huyết Xá lợi là chí bảo của Nga Mi các người vì sao lại đưa cho ta? - Lạc Bắc nghe thấy Vũ Sư Thanh giải thích thì không nhịn được lên tiếng hỏi.

- Lúc trước ta nói tiêu hủy Huyết Xá lợi cũng chỉ là để nguy trang. Vừa rồi Việt Vô Ngân cũng nói chưa hề loan cái tin đó ra. - Vũ Sư Thanh nói tiếp:

- Huyết Xá lợi đối với Hoàng Vô Thần hết sức quan trọng. Nếu ta thật sự hủy nó có khi lại khiến cho y nổi giận. Hơn nữa, chúng ta nhờ nhiều cái dính mà Côn Luân cảm ở trong Nga Mi như vậy, nếu còn làm thêm chuyện này chắc chắn chúng sẽ ra tay với Nga Mi. Chỉ cần Nga Mi chúng ta tổ thái độ để cho y không có cơ mà chỉ ra tay âm thầm thì với thực lực các người, Côn Luân cũng không làm gì được chúng ta. Chỉ có điều phải để cho bọn họ tạm thời hết hy vọng. Ta sẽ loan tin ra ngoài nói rằng đã luyện hóa viên Huyết Xá lợi này. Nhưng với tu vi của ta, luyện hóa nó có lẽ hơi nguy hiểm. Với tu vi của người, nếu luyện hóa thì có phần thành công.

Một tia sáng lóe lên trong mắt Lạc Bắc. Hắn cũng không phải là người dối trá. Mục đích của hắn tới Nga Mi đó là để tăng cường tu vi của mình và có được một thứ pháp quyết. Mà vào lúc này, Vũ Sư Thanh khiến

cho hần nghĩ tới Huyết Xá lợi thực sự có tác dụng nâng cao tu vi. Chỉ có điều hần cũng biết chưa chắc mình có thể luyện hóa được nó. Hơn nữa, Huyết Xá lợi đối với bất kỳ ai cũng là một thứ bảo vật cho nên Lạc Bắc cũng hơi do dự.

- Ta biết Huyết Xá lợi đối với bất cứ ai cũng là bảo vật. Ta cũng biết người tại sao muốn tới Nga Mi. Người có thể cứu được tiểu Trà thì đối với toàn bộ giới tu đạo chúng ta đúng là chuyện may mắn. - Vũ Sư Thanh nói với Lạc Bắc:

- Hơn nữa, ta đã đồng ý ngầm liên minh với người thì Huyết Xá lợi này là của người, người cơ bản không cần phải từ chối.

Lạc Bắc giật mình:

- Huyết Xá lợi là của ta? Người có ý gì?

- Chẳng phải trong hai điều kiện của người có một cái là Thiên Tinh phong ấn kết giới đại pháp hay sao? - Vũ Sư Thanh nhìn Lạc Bắc nói:

- Cái Thiên Tinh phong ấn kết giới đại pháp đó là một thứ pháp quyết của U Minh huyết ma ở trong viên Huyết Xá lợi này.

- Cái gì? - Lần này ngay cả Nạp Lan Nhược Tuyết và Đông Bất Cố cũng phải giật mình.

- Thiên Tinh phong ấn kết giới đại pháp là pháp quyết của U Minh huyết ma?

- Đúng vậy. - Vũ Sư Thanh nở nụ cười khổ:

- Năm đó xong trận chiến với U Minh huyết ma, một trong các vị tiền bối Nga Mi của chúng ta có một vị bị trọng thương không thể qua khỏi. Trước khi vị tiền bối đó chết đã sử dụng pháp thuật thiêu đốt thần niệm để lôi bộ pháp quyết đó từ trong Huyết Xá Lợi ra.

- Không cần luyện hóa, chỉ sử dụng pháp thuật mà có thể thấy được pháp quyết trong đó? - Đông Bất Cố không giấu được sự khiếp sợ.

Bao nhiêu môn phái, bao gồm cả những Minh Nhược, Vũ Nhược Trần cũng không thể nào trong hoàn cảnh không luyện hóa Huyết Xá lợi mà có thể thấy được pháp quyết bên trong. Bởi vậy có thể thấy những nhân vật trong thời đại đỉnh cao của Nga Mi có tu vi và pháp thuật mạnh tới mức độ nào.

- Đúng vậy! Thiên Tinh phong ấn đại pháp chính là sự biến hóa từ bộ pháp quyết có trong viên Huyết Xá lợi này. - Vũ Sư Thanh gật đầu nói:

- Sư tôn của ta từng nói với ta rằng hình như cái pháp quyết đó cũng tên là Đại hắc thiên ma quyết. Sở dĩ gọi nó là Thiên Tinh phong ấn đại pháp đó là không muốn cho người ta biết Nga Mi chúng ta tu luyện pháp quyết Ma môn. Thứ hai Huyết Xá lợi là vật chí bảo, cất giữ nó mà để cho người khác biết, đồng thời lại còn biết được Nga Mi chúng ta có thể lấy được công pháp lợi hại từ bên trong... Bởi vì lúc trước các vị tiền bối của những môn phái lớn đều biết rằng luyện hóa một viên Huyết Xá lợi có thể có được một môn pháp quyết của U Minh huyết ma trong đó. Hơn nữa, pháp quyết của U Minh huyết ma rất lạ, cho dù pháp thuật nào cũng có thể sử dụng.

” đặc tính pháp quyết của U Minh huyết ma thật ra có cùng ý với Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh của ta.” Lạc Bắc trầm nghĩ như vậy đồng thời cũng hiểu Nga Mi làm thế có khả năng giữ cho người khác không biết. Nhưng lão đầu tử của Trảm Châu Trạch Địa dường như hiểu rất rõ Thiên Tinh Phong ấn đại pháp. Dường như lão cũng biết rõ đó là một thứ pháp quyết như thế nào. Nếu không, lão đã không để Đông Bất Cố nhắc với mình muốn bắt tiểu Trà thì phải có được bộ pháp quyết này.

Khi Lạc Bắc nghĩ như vậy thì Nạp Lan Nhược Tuyết trầm ngâm một chút rồi nói:

- Với tu vi của Lạc Bắc luyện hóa viên Huyết Xá lợi này cũng có thể được. Nhưng ma khí bên trong đó nhiều như vậy, luyện hóa lại trắc trở. Hay là không luyện hóa nó mà tu luyện bộ pháp quyết kia là tốt nhất.

- Ngoại trừ việc luyện hóa viên Huyết Xá lợi ra thì không còn sự lựa chọn khác. - Vũ Sư Thanh cười khổ:

- Bộ công pháp này của Nga Mi chúng ta đã bị thất truyền.

413. Chương 384: Huyết Thần Tử Diên Cuồng

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 384: Huyết Thần tử diên cuồng

- Thất truyền?

- Kế thừa bộ pháp quyết đó của Nga Mi chúng ta cũng chỉ có sư thúc Âm Tinh đạo quân. - Vũ Sư Thanh liếc mắt nhìn Lạc Bắc:

- Pháp thuật của sư thúc cơ bản đều sinh ra từ bộ pháp quyết đó. Nhưng sư thúc của ta đã chết ở Côn Luân.

Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết liếc mắt nhìn nhau mà dở khóc dở cười.

Không ai ngờ được cả Nga Mi lại chỉ có Âm Tinh đạo quân kế thừa bộ công pháp đó. Nhưng không cần Vũ Sư Thanh phải nói thì hai người cũng biết Âm Tinh đạo quân là đòn sát thủ của Huống Vô Tâm nhưng cuối cùng bị Hoàng Vô Thần đánh cho tan nát.

- Được! Vậy ta luyện hóa viên Huyết Xá lợi này.

Cùng Nạp Lan Nhược Tuyết đối mắt nhìn nhau, Lạc Bắc cảm thấy đau xót. Có thể là do tiểu Trà cũng giống như Nạp Lan Nhược Tuyết đều là những thiếu nữ không nhuộm bụi trần. Nên hiện tại mỗi khi Lạc Bắc nhìn Nạp Lan Nhược Tuyết đều nghĩ tới khuôn mặt của tiểu Trà. Nghĩ tới tiểu Trà trước đây và sau khi thành ma, Lạc Bắc cảm thấy đau đớn.

Hắn mặc kệ người khác nói nghĩa lớn là như thế nào. Đối với hắn mà nói thì tiểu Trà bất chấp tất cả vì mình đồng nghĩa hắn cũng có thể bất chấp tất cả vì tiểu Trà. Mà vào lúc này, nhìn viên Huyết Xá lợi trong tay, Lạc Bắc chợt nghĩ tới cho dù ngày đó tiểu Trà biết rõ tu vi của mình không ngăn nổi ma khí xâm nhập nhưng nàng vẫn nuốt viên Huyết Xá lợi... Điều đó khiến cho Lạc Bắc càng không có lý do để không luyện hóa nó.

- Người ở đây luyện hóa viên Huyết Xá lợi này đi. Đây là chỗ an toàn nhất của Nga Mi. Người có Nguyệt Ẩn và Thi thần thì cho dù người khác có vào cũng không thể quấy nhiễu được người. - Vũ Sư Thanh liếc mắt nhìn Lạc Bắc:

- Hơn nữa nếu người luyện hóa thất bại, bị ma khí xâm nhập, ta có thể dùng Vân Mộng thần thai thoát ra ngoài, sử dụng trận pháp đánh sập toàn bộ kim đỉnh giết chết người.

- Được.

Ánh mắt của Lạc Bắc trở nên hết sức vững vàng. Hắn quay đầu liếc mắt nhìn Đông Bất Cố và Nạp Lan Nhược Tuyết:

- Nếu ta luyện hóa thất bại bị ma khí xâm nhập. Các người thấy tình hình không ổn thì hãy cùng với chưởng giáo Vũ Sư Thanh tìm cách giết ta. Không được ngăn cản hắn.

Nạp Lan Nhược Tuyết thầm run người. Nàng biết với tu vi của Lạc Bắc mà biết thành cái loại nửa người nửa ma thì còn khủng bố hơn tiểu Trà. Nhưng vào lúc này, nghe Lạc Bắc nói nếu thật sự xảy ra chuyện, nàng không biết mình có thể quyết tâm không ngăn Vũ Sư Thanh giết Lạc Bắc hay không?

- tiểu Trà! Ta nhất định phải làm cho nàng trở lại.

Lạc Bắc thậm chí như vậy rồi lập tức nuốt viên Huyết Xá lợi.

Rắc rắc!

Gần như Lạc Bắc mới chỉ có suy nghĩ luyện hóa, viên Huyết Xá lợi lập tức vỡ vụn. Trong nháy mắt, nó phân ra thành hàng vạn đạo huyết quang chạy theo kinh mạch của Lạc Bắc mà chui vào bên trong. Hắn lập tức cảm nhận được trong mỗi một đạo huyết quang ngoại trừ lực lượng chân nguyên ra thì còn đầy mùi máu tanh và ma khí, lại còn có cả hơi thở của vật sống. Mấy vạn đạo huyết quang lập tức xuất hiện tay chân trở thành Huyết Thần tử vô cùng hung ác và dữ tợn.

Từ một viên Huyết Xá lợi sau khi chui vào trong cơ thể của Lạc Bắc lập tức hóa ra mấy vạn con Huyết Thần tử. Lúc này, hắn như không còn ở trong điện Vân Mộng mà đứng giữa một vùng trời đất kỳ lạ.

Toàn bộ đất trời từ trên cao xuống dưới được chia làm hai thế giới.

Phía dưới cùng với mặt đất tạo thành một thế giới. Đó là một cái chiến trường đầy những Thần ma từ thời thượng cổ. Khắp nơi đầy ánh sáng, khói và những trận chém giết của vô số người tu đạo cùng với thần, ma. Trong cả tầm mắt chỉ toàn là người tu đạo giống như một bầy kiến.

Mà cái thế giới bên trên lại có vô số thiên nữ mặt lụa mỏng, khắp nơi toàn là hoa tươi quả ngọt. Cảnh tượng giống hệt như cảnh tiên.

Vào lúc này, Lạc Bắc đang đứng giữa cái thế giới bên dưới, xung quanh người tu đạo đông như nêm cối. Mỗi một người đều đang điên cuồng chiến đấu.

Lúc này, đất trời hoàn toàn khác với những gì vốn có của nó. Lạc Bắc đứng trong chiến trường một lúc mà có cảm giác đã trôi qua cả mấy ngàn năm. Mà trận chiến đó giống như cả vạn năm cũng chưa đánh xong khiến cho người tham gia đều có cảm giác căm ghét.

Điều kỳ lạ hơn đó là hiện tại mặc dù Lạc Bắc đang đứng trong chiến trường vô tận, với đầy người tu đạo nhưng hắn lại có thể nhìn thấy thấp thoáng được toàn bộ cả hai thế giới.

Trận chiến trải qua cả ngàn năm, vạn năm khiến cho thể xác và tinh thần của người tu đạo mệt mỏi, làm bọn họ khát vọng được sống trong cảnh tiên yên bình.

- Không ngờ ma khí trong Huyết Xá lợi mạnh tới mức có thể tạo ra ảo ảnh thiên ma lợi hại như thế.

Lúc trước, khi hắn tu luyện ở La Phù và sử dụng Thập nhị đô thiên hữu tướng thân ma nên biết một ít khí bản và ma khí có thể khiến cho tâm trạng của con người có sự thay đổi. Vào thời điểm nghiêm trọng liền có thể khiến cho người ta không giữ nổi ý chí mà rơi vào ảo cảnh.

Đột nhiên xuất hiện cảnh tượng như vậy khiến cho người ta rất dễ giết mình. Bởi vì cảnh tượng đó thường ngày chỉ có ở trong tu luyện hoặc sử dụng pháp bảo. Rơi vào trong đó mà để cho tinh thần không giữ được thì sẽ không khống chế nổi chân nguyên, nhẹ thì trọng thương mà nặng thì chết. Mà cảnh tượng thiên ma như thế này phần lớn chỉ sinh ra trong lúc tu luyện. Bởi vì lúc đó, toàn bộ tinh thần của người tu đạo đều đang tìm hiểu chân nguyên trong cơ thể, hiểu được sự huyền diệu của trời đất không bận tâm tới cái khác mới khiến cho tà khí xâm nhập. Nhưng giờ phút này, Lạc Bắc chưa hề tu luyện vậy mà viên Huyết Xá lợi có thể tạo ra ảo ảnh thiên ma như thế thì chứng tỏ được ma khí bên trong của nó nhiều tới mức độ nào.

Nếu người tu đạo khác mà đối diện với ảo cảnh thiên ma như vậy có lẽ sẽ hướng tới cái nơi đầy thiên nữ và hoa thơm trái ngọt kia. Trong cái thế giới đó, có thể hưởng thụ và chìm đắm trong dục vọng. Nhưng Lạc Bắc lại đứng yên cảm giác sự hiện hữu của mình trong cái thế giới này.

Oành!

Dường như một vầng ánh sáng xuất hiện bao phủ trời đất, ảo ảnh thiên ma đang hiện ra trước mắt Lạc Bắc chợt biến mất. Thức Hải của hắn hoàn toàn trở nên trong sáng, tất cả những ảo cảnh bị xóa tan hết. Lạc Bắc vẫn là Lạc Bắc chứ không phải người tu đạo trong cái trận chiến kia.

- Cái này chẳng lẽ chính là Đại Hắc thiên ma quyết?

- Thật lợi hại.

Lạc Bắc lập tức giữ vững tinh thần. Khi thiên ma ảo ảnh biến mất, trong đầu của hắn cũng xuất hiện một loạt hình ảnh. Những hình ảnh đó là do thiên ma ảo cảnh tan vỡ tạo ra. Tuy nhiên, toàn thân của Lạc Bắc lúc này có cảm giác lạnh như băng, không thể khống chế nổi.

Trên thực tế do Lạc Bắc giữ vững tinh thần làm cho ảo cảnh tan biết. Nhưng chỉ trong nháy mắt, mấy vạn, mười vạn Huyết Thần tử đã chui vào trong các kinh mạch của hắn.

- Xem ra tu vi tâm tính của ta vẫn chưa đủ. Nếu là người khác có lẽ đã không chịu nổi.

Vô số Huyết Thần Tử đã bắt đầu xé rách kinh mạch của Lạc Bắc.

Lạc Bắc tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh tới cảnh giới Lưu Ly kim thân, cho dù là máu thịt hay kinh mạch thậm chí đã vượt qua những loại sắt thép thông thường. Trong cơ thể của Lạc Bắc mặc dù đám Huyết Thần Tử không thể xé rách kinh mạch nhưng lực lượng chân nguyên và khí huyết cũng đã thấm sâu vào trong cơ thể của hắn.

Khí huyết của mỗi một con huyết thần tử như dung hòa với khí huyết trong người hắn biến chúng trở thành Ma huyết trong Huyết Xá lợi.

Nếu là người tu đạo khác vào lúc này, cho dù có thể dập tắt được thiên ma ảo cảnh nhưng trong cơ thể nhiều kinh mạch có lẽ cũng bị tổn thương nặng, chân nguyên khó vận chuyển để ngăn cản sự dung hòa của ma huyết. Nếu khí huyết trong cơ thể mà biến thành toàn bộ Ma huyết thì thần thức của người tu đạo cũng biến mất.

Đến lúc đó người tu đạo sẽ không còn là chính mình mà bị vô số Huyết Thần tử khống chế thể xác.

Khi tiểu Trà đối địch tại Đại Tự Tại cung có thể hút khí huyết của người khác tạo ra Huyết Trì như vậy có thể biến khí huyết đó thành Ma huyết. Nàng chỉ cần phóng ra một đạo huyết quang là giống như Ma huyết ngưng tụ thành sinh linh. Bởi vì mỗi một giọt Ma huyết đều là một Huyết Thần tử. Mỗi một giọt ma huyết ẩn chứa ma khí cực mạnh. Cứ như vậy Huyết Thần Tử giống như có suy nghĩ của mình. Sự khác biệt đó là suy nghĩ của Huyết Thần tử hết sức đơn giản chỉ có cắn nuốt và giết người.

Cho dù như thế nào thì luyện hóa một Huyết Thần Tử cũng là việc Lạc Bắc không có kinh nghiệm. Vào lúc này, cảm nhận được sự lợi hại của Huyết xá lợi, tâm niệm của Lạc Bắc mới động lập tức thử đưa một luồng chân nguyên tới đánh Huyết Thần Tử.

Dưới sự điều khiển bởi tâm niệm, luồng chân nguyên màu vàng của Lạc Bắc ngưng tụ giống như một thanh kiếm sắc bén lao tới tấn công đám Huyết Thần Tử đang liên tục cắn xé kinh mạch của hắn.

414. Chương 385: Như Có Trời Giúp

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 385: như có trời giúp

“Xoẹt!”

Thanh kiếm màu vàng của Lạc Bắc lao tới khiến cho đám Huyết Thần Tử phát ra những âm thanh giống như đang tức giận. Có rất nhiều Huyết Thần tử bị đánh nát nhưng ngay lập tức những đoạn của chúng lại hóa thành Huyết Thần Tử.

Lần này, Lạc Bắc có thể cảm nhận một cách sâu sắc Huyết Thần Tử do Huyết Xá lợi ra tạo ra. Chúng có thể nói là vô số giọt ma huyết. Mỗi một giọt ma huyết lại ngưng tụ ma khí, khí huyết và chân nguyên của U Minh huyết ma.

Hiện tại, Lạc Bắc đã luyện hóa viên Huyết xá lợi này nên chỉ có cách dùng chân nguyên của mình đánh cho Ma huyết dập nát hoàn toàn để cho chúng hóa thành ma khí, khí huyết và chân nguyên. Sau đó loại bỏ ma khí và khí huyết ra ngoài còn chân nguyên để mình sử dụng.

Nhưng sau khi thử, Lạc Bắc có thể cảm nhận được nếu không phá nát Ma huyết tới một mức độ nhất định thì chúng lại hấp thu ma khí, huyết khí và chân nguyên xung quanh để nhanh chóng mạnh lên, hóa thành Huyết Thần tử.

Có thể nói nếu như một trăm Huyết Thần tử chỉ có thể đánh nát được năm mươi con, năm mươi con còn lại bị cắt thành mấy đoạn thì những đoạn đó sẽ lại nhanh chóng hấp thu ma khí, khí huyết và chân nguyên của số Huyết Thần Tử kia để hồi phục lại mà biến thành số lượng Huyết Thần Tử mới.

Nếu như không thể đánh nát được toàn bộ Huyết Thần tử hoặc không thể ngăn cách được ma khí, huyết khí và chân nguyên tản ra thì không thể giết được chúng.

Cho tới khi chân nguyên mất hết, Huyết Thần Tử sẽ chiếm cứ thân thể của Lạc Bắc biến hắn trở thành nửa người nửa ma như tiểu Trà.

- Tốc chiến tốc thắng.

Cảm giác được đặc tính của Ma huyết, tâm niệm của Lạc Bắc hơi động khiến cho toàn bộ chân nguyên ngưng tụ lại thành vô số những thanh tiểu kiếm màu vàng.

Vô số những thanh tiểu kiếm màu vàng với tốc độ kinh người lao vào trong kinh mạch của Lạc Bắc mà chém giết.

Mặc dù bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc bị hủy, chưa tu luyện được bản mệnh kiếm nguyên mới nhưng hiện tại tu vi của hắn tăng lên, chân nguyên trong cơ thể ngưng tụ có uy lực so với Kiếm cương còn mạnh hơn nhiều.

Lạc Bắc làm như vậy là muốn để cho đám Huyết Thần tử không bị dập nát không đủ thời gian để hút ma khí, huyết khí và chân nguyên xung quanh. Hắn muốn để cho chân nguyên lao tới đánh cho chúng hoàn toàn dập nát.

Người tu đạo khác cho dù nghĩ ra được những gì không thể làm nổi điều đó.

Một là họ không có đủ lực lượng chân nguyên. Hai là chân nguyên lao đi như vậy khó tránh khỏi làm cho kinh mạch của mình bị cắt nát. Nhưng kinh mạch của Lạc Bắc hết sức chắc chắn hơn nữa bị thương sẽ được chữa trị. Vì vậy mà lúc này hắn chẳng hề e ngại. nguồn

- A?

Khi chân nguyên của Lạc Bắc hóa thành vô số những thanh tiểu kiếm màu vàng chém giết, vô số Huyết Thần tử cảm nhận được việc không ổn liền rút lên rồi bỏ chạy.

Giống như có ý thức, đám Huyết Thần tử điên cuồng bỏ chạy tránh để cho tiểu kiếm giết. Vô số Huyết Thần tử bỏ chạy không ngờ lại lao vào trong cái chư thiên mà Lạc Bắc đã luyện được cái phân thân.

Mỗi một cái chư thiên trong thân thể cũng giống như Thức Hải, đều tích trữ chân nguyên và hội tụ thần niệm một cách kỳ diệu. Vô số Huyết Thần Tử giống như dòng nước lũ vọt vào trong cả một khoảng không gian rộng lớn.

Trong khoảng không gian rộng lớn đó phiêu lãng vô số những sợi tơ chân nguyên màu vàng khiến cho khắp nơi đều ánh lên một màu vàng óng. Mà cái phân thân của Lạc Bắc đang lơ lửng giữa không gian. Những sợi tơ chân nguyên màu vàng liên tục rót vào trong thân thể pho Tăng Trưởng thiên vương đó.

Hiện tại, pho Tăng Trưởng thiên vương đang lơ lửng giữa hư không, hai mắt nhắm lại mang tới cho người ta một cái cảm giác hết sức đơn giản như một đứa bé.

Lúc trước khi Lạc Bắc mới luyện thành cái phân thân này thì nó chỉ giống như một cái thần hồn, chỉ có quang sáng hiển hiện. Nhưng qua một thời gian, dưới sự rèn luyện của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh, pho phân thân đó mặc dù chưa khiến cho người ta có cảm giác ngưng tụ giống như thật nhưng bề ngoài cũng đã có ánh sáng vàng lưu chuyển.

Tách tách tách!

Trong số Huyết Thần Tử do Huyết Xá lợi hóa thành thì cứ ba con có một con bị chân nguyên của Lạc Bắc hóa thành vô số những thanh phi kiếm màu vàng cắt nát mà hóa thành ma khí, khí huyết và chân nguyên. Nhưng trong nháy mắt, hai phần Huyết Thần Tử còn lại cũng kịp trốn vào trong cái Chư thiên kia.

Mấy vạn con Huyết Thần Tử vừa mới xông vào trong không gian đó liền chẳng khác nào đám giòi đang bơi lội. Bên cạnh phân thân của Lạc Bắc ngay lập tức xuất hiện vô số những tia sáng màu hồng. Mà đám Huyết Thần Tử vừa mới xông vào trong không gian rộng lớn, cảm thấy thoát khỏi sự uy hiếp liền lập tức trở nên kiêu ngạo nên lập tức nhe nanh trợn mắt.

Nhưng vào lúc này, Lạc Bắc lại không hề kinh hãi mà ngược lại còn thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì khi đám Huyết Thần Tử trốn vào trong cái chư thiên kia sẽ bị ngăn cách hoàn toàn với ma khí và khí huyết đã bị Lạc Bắc đánh tan. Hơn nữa, lúc trước với tu vi của mình, Lạc Bắc có thể cảm nhận được một vạn ba nghìn chư thiên trong cơ thể. Nếu nói cơ thể con người là một cái thế giới nhỏ thì một vạn ba nghìn chư thiên chính là những ngôi sao ẩn nấp giữa đất trời, thoát ly hoàn toàn khỏi máu thịt và kinh mạch.

Lần trước, khi hấn sử dụng pháp quyết trong Toái Hư vạn kiếm quyết để luyện ra phân thân, từng đạo chân nguyên cũng theo pháp quyết đó mà xuyên vào trong chư thiên. Đối với Lạc Bắc mà nói thì giống như khi ánh sáng mặt trời chiếu xuống đất làm cho cây cối sinh trưởng, chân nguyên trong cơ thể của hấn cũng giống như những tia sáng chiếu rọi cái Chư Thiên kia.

Tuy nhiên hiện tại, vô số Huyết Thần Tử nhảy vào trong cái Chư Thiên đó đối với Lạc Bắc mà nói khiến cho trong cơ thể hấn lập tức xuất hiện một cái thông đạo màu đỏ nổi lên thân thể với chư thiên.

Giống như trong cơ thể của hấn xuất hiện một cái kinh mạch màu đỏ. Lạc Bắc có thể cảm nhận được cái thông đạo đó trong cơ thể của mình.

Lần này, cái cảm giác của hấn vô cùng rõ ràng với cái thông đạo đó. Vô số những thanh tiểu kiếm màu vàng chạy dọc theo thông đạo mà lao vào.

Vô số những thanh tiểu kiếm màu vàng giống như dòng nước lũ đi theo luồng ánh sáng màu hồng mà tràn vào trong chư thiên.

Hiện tại lực lượng chân nguyên của Lạc Bắc có lẽ không nhiều bằng người tu đạo có tu vi Nguyên Anh đại thành. Nhưng tổng lượng chân nguyên của hấn thì lại vượt qua rất nhiều người tu đạo có tu vi Nguyên Anh đại thành. Vô số những thanh tiểu kiếm màu vàng liên tục xông vào khiến cho đám Huyết Thần Tử vừa mới nhe nanh múa vuốt lập tức sợ hãi, náo loạn hết cả lên.

Bởi vì vào lúc này tổng lượng chân nguyên trong cơ thể của Lạc Bắc vô cùng mạnh. Gần như trong nháy mắt, khắp cả hư không tràn ngập những thanh tiểu kiếm màu vàng. Toàn bộ chư thiên được lấp đầy bởi chân nguyên của Lạc Bắc.

Hơn mấy vạn Huyết Thần Tử theo phản xạ định bỏ chạy. Nhưng chư thiên vốn cũng huyền diệu giống như Thức Hải là một không gian riêng. Nó như chỉ có một lối đi nối liền với kinh mạch của Lạc Bắc. Hiện tại cái lối đi đó chỉ có toàn là những thanh tiểu kiếm màu vàng liên tục ập vào khiến cho đám Huyết Thần Tử không thể xông ra được.

- Cái gì?

Nhìn thấy đám Huyết Thần Tử như rơi vào ngõ cụt, chẳng khác nào đám ba ba trong rọ để cho Lạc Bắc bắt rồi đánh tan. Bất ngờ chúng đột nhiên hét lên mà nhào tới cái phân thân đang lơ lửng trong hư không.

Trong nháy mắt, vô số những đốm đỏ như những con kiến đã nhào lên người pho tượng phật.

Trong nháy mắt, Lạc Bắc giật mình có cảm giác như không khống chế được cái phân thân đó nữa.

Thân thể của Lạc Bắc đã tu luyện đã tới Lưu Ly kim thân nên đám Huyết Thần Tử không thể cắn xé nổi. Nhưng pho phân thân của Lạc Bắc thì lại chưa luyện được ra thực thể. Vì vậy mà đám Huyết Thần Tử vừa mới nhào tới cắn xé lập tức làm cho lớp da của nó bị rách mà chui vào.

Vừa mới chui vào, đám Huyết Thần Tử lập tức hòa tan bên trong pho phân thân.

Pho phân thân của Lạc Bắc cũng giống như Nguyên Anh hết sức tinh khiết, giống hệt như một tờ giấy trắng không hề có ý thức hay tâm niệm. Lạc Bắc muốn điều khiển nó cũng phải tách một chút tâm niệm để dung nhập vào đó. Nhưng chính vì vậy mà sau khi Huyết Thần Tử chui vào lập tức dễ dàng dung hòa với pho phân thân của hắn.

Vô số Huyết Thần Tử dung hợp với pho phân thân, thân thể của nó lập tức nhỏ đi một chút tuy nhiên toàn thân lại nhanh chóng ngưng kết trở nên giống như một thứ tinh thạch màu đỏ.

Một làn hơi thở tanh máu cùng với thô bạo cũng lập tức từ người của pho phân thân tản ra.

- Làm sao bây giờ?

Cơ bản Lạc Bắc không ngờ được có chuyện này xảy ra cho nên không kịp nổi sự kinh hãi.

Khi vô số Huyết Thần Tử nhanh chóng dung hợp với phân thân, ma khí và khí huyết vốn đang tản ra trong hư không cũng lập tức bị nó hấp thu.

415. Chương 386: Hoàn Toàn Lợi Dung

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 386: hoàn toàn lợi dung

Việc này tương đương với việc Huyết Thần Tử tìm được một cái thân thể trong cơ thể của Lạc Bắc rồi nuôi dưỡng nó thành một thứ giống như tiểu Trà. Hơn nữa vốn trong phân thân không có suy nghĩ như tiểu Trà cho nên phân thân bị ma hóa sẽ hoàn toàn biến thành một thứ hiểu sát không hề có nhân tính.

Đúng vào lúc này, phản ứng đầu tiên của Lạc Bắc đó là đánh nát pho phân thân để cho nó và Huyết Thần Tử cùng nhau hủy diệt. Bởi vì pho phân thân ở trong cơ thể của Lạc Bắc nên không giống như khi ở bên ngoài có thể dùng pháp thuật đối phó. Một khi để nó hình thành, nếu lực lượng chân nguyên mà không địch lại thì chắc chắn phân thân sẽ phá thân thể mà ra ngoài.

Nhưng vào lúc này, một tia sáng chợt lóe lên trong đầu hắn. Có lẽ là do may mắn nên Lạc Bắc chợt nghĩ tới những hình ảnh khi Huyết Xá lợi vỡ nát đã xuất hiện.

- Đại Hắc thiên ma quyết.

Trong những hình ảnh đó có rất nhiều ký hiệu mà Lạc Bắc không biết. Nhưng cũng giống như khi có được Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh và pho pháp quyết trong Tam Thiên Phù Đồ, vào lúc này khi những hình ảnh đó hiện ra, Lạc Bắc lập tức hiểu ngay được ý nghĩa của chúng.

- Pháp quyết của U Minh huyết ma quả nhiên là đều là những thứ kinh thể hải tục.

Bộ pháp quyết có trong huyết xá lợi đúng là Đại Hắc thiên ma quyết.

Giống như lời lão đầu tử của Trại Châu Trạch Địa nói, Đại hắc thiên ma quyết đúng là một bộ pháp thuật phong ấn và trấn áp. Tuy nhiên mức độ mạnh mẽ của nó vẫn khiến cho Lạc Bắc có cảm giác khiếp sợ.

Pháp thuật phong ấn bình thường đều sử dụng pháp lực bao vây đối thủ. Nhưng Đại hắc thiên ma quyết lại giống như đóng băng phong ấn chặt cả chân nguyên của đối phương. Hơn nữa bộ pháp thuật này không chỉ phong ấn được thân thể mà còn có thể phong ấn được những thứ trong cơ thể của người thi triển .

- Đúng là trời giúp ta.

- Bộ pháp thuật này có lẽ là do U Minh huyết ma sử dụng để đối phó với vật trong cơ thể. Hiện tại đúng lúc để cho ta đối phó với phân thân bị Huyết Thần Tử ma hóa.

Trong nháy mắt, Lạc Bắc đang cảm thấy khiếp sợ lập tức trở nên vui mừng.

Lúc trước, Lạc Bắc có gặp qua vài loại pháp thuật của U Minh huyết ma. Bất cứ một thứ pháp thuật nào cũng hùng mạnh và ác độc. Hơn nữa, mỗi loại đều có một tác dụng riêng. Chẳng hạn như pháp thuật mà

Tiểu Vong Trần của Nại Hà ma cung sử dụng có thể khiến cho đối thủ bị pháp thuật phản lại. Trừu Tủy đoạt nguyên quyết mà Huống Vô Tâm lấy được có thể rút thẳng khí huyết, chân nguyên của đối phương để tăng cường chân nguyên cho bản thân. Còn mấy loại pháp thuật của tiểu Trà lại có sức tấn công cực mạnh và khả năng chữa trị cho bản thân.

Nếu tất cả những thứ pháp thuật đó đều tập trung vào một người thì có thể tưởng tượng người đó khủng bố như thế nào.

Cũng bởi vì nhận thức pháp thuật của U Minh huyết ma cho nên Lạc Bắc mới có thể cảm nhận được một cách rõ rệt mỗi một thứ đối với U Minh huyết ma đều có công dụng độc đáo.

Hiện tại, Đại hắc thiên ma quyết đối với U Minh huyết ma nhất định được sử dụng cho bắt, đánh lên rồi phong ấn đối thủ. Hơn nữa nó còn có một thứ công dụng quan trọng là để phong ấn bất cứ thứ gì xâm nhập vào trong cơ thể.

Chẳng hạn như trước đây Lạc Bắc và cung chủ Thao Sinh Nguyên của Thương Lăng cung đối địch. Khi đó, Lạc Bắc bị Hồn Nguyên thần hoàng chui vào bên trong cơ thể. Một khi để nó chui vào rất khó ngăn cản, khi đối địch sẽ bị ảnh hưởng nặng. Mà vào thời đại của U Minh huyết ma, cao thủ của các tông môn rất đông, chắc chắn có nhiều thứ pháp bảo hoặc pháp thuật có thể phá hoại trong cơ thể của đối phương.

Có thứ pháp thuật này, U Minh huyết ma có thể phong ấn những thứ chui vào trong cơ thể của mình.

Hiện tại, đám Huyết Thần Tử không thể xâm chiếm thân thể của Lạc Bắc mà đi xâm chiếm pho phân thân. Có pháp thuật này, Lạc Bắc có thể phong ấn chặt phân thân. Hơn nữa trong Đại hắc thiên ma quyết còn có thể pháp thuật luyện hóa vật bị phong ấn.

Lúc trước, Lạc Bắc đẩy mấy con Hồn Nguyên thần hoàng ra nhưng vẫn biết nó có tác dụng. Tuy nhiên hẳn không có pháp quyết để luyện chế. Hiện tại có thứ pháp quyết này không những có thể giúp Lạc Bắc vượt qua cảnh Ma tôn phá thể mà còn có thể luyện chế được Hồn Nguyên thần hoàng trở thành một thứ pháp bảo lợi hại. Điều này đối với hẳn đúng là như có trời giúp đỡ.

Theo những lá bùa màu hồng lóe lên trong đầu, một phần chân nguyên của Lạc Bắc tạo thành một vòng tuần hoàn kỳ lạ. Dưới sự điều khiển của hắn, trong cái chư thiên kia đột nhiên xuất hiện bảy cái điểm sáng bọc lấy phân thân.

Lúc này, đôi mắt của pho phân thân đã đỏ như máu. Bị bảy điểm sáng bao phủ, bên ngoài thân thể của phân thân lập tức kết tinh rồi tạo thành một đóa Mạn Đà La đỏ như máu.

Lúc này, phân thân giống như là nhụy của đóa Mạn Đà La đó. Những biến hóa đó hoàn toàn diễn ra trong cơ thể của Lạc Bắc. Mà bên ngoài cơ thể hắn lại không hề tản ra chút pháp lực dao động nào.

- Pháp thuật của U Minh huyết ma đúng là kinh thể hải tặc.

Đóa hoa Mạn Đà La xuất hiện không chỉ có phân thân bị Ma Huyết xâm nhập mà cả vô số Huyết Thần tử còn chưa dung hợp với phân thân cũng bị phong ấn không thể cử động.

Tất cả pháp quyết phong ấn đều sử dụng lực lượng pháp thuật để trấn áp, nhưng Đại hắc thiên ma quyết của U Minh huyết ma lại tạo ra được một cái thế giới khiến cho cả không gian và thời gian cũng dừng lại.

Trong không gian đó ngay cả thời gian cũng dừng lại thì bất cứ thứ gì cũng đứng yên, bị phong ấn hoàn toàn. Trừ khi đối thủ bị một đạo pháp thuật đánh trúng hoặc có năng lực xé rách hư không. Nếu không cho dù có tu vi tới mức nào, tu luyện pháp thuật ra sao thì cũng bị phong ấn chặt.

Hiện tại bất kể là Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh, Toái Hư kiếm quyết hai là Đại hắc thiên ma quyết cũng đều in sâu trong đầu Lạc Bắc. Hẳn chỉ cần hơi động tâm niệm thì những pháp quyết đó đều hiện ra một cách rõ ràng.

Sau khi phong ấn chặt phân thân và số Huyết Thần Tử còn sót, Lạc Bắc liền nhanh chóng duyệt qua bộ Đại hắc thiên ma quyết trong đầu.

Phong ấn chặt phân thân và số Huyết Thần tử còn sót có thể nói là mới chỉ giải quyết được mối họa bị Ma tôn phá thể. Nhưng tiếp theo phải xử trí huyết khí và ma khí đang tản mát trong cơ thể cùng với phân

thần và Huyết Thần Tử.

Trong Đại hắc thiên ma quyết có tổng cộng hai loại pháp thuật để luyện hóa và khống chế phân thân.

Một loại là sử dụng chân nguyên và khí huyết cực mạnh của bản thân để luyện phân thân, biến nó thành vật huyết luyện. Mặt khác đặt vài đạo cấm chế bên trong phân thân. Có đạo cấm chế đó thì có thể tùy tâm điều khiển, đồng thời trong khoảng thời gian ngắn làm cho phân thân mất đi khả năng hành động.

Có thể nói phương pháp thứ nhất chính là luyện hóa, khống chế để sử dụng đối địch một cách trực tiếp giống như pháp bảo, Nguyên Anh. Mà cách thứ hai thì không thể khống chế hoàn toàn, khi đối địch chỉ có thể giải trừ phong ấn của phân thân rồi ném nó ra trận, sau đó để cho phân thân dựa vào bản năng hiểu sát đánh nhau với đối thủ. Tới khi cần phong ấn liền sử dụng cấm chế trong thân thể phân thân khiến cho nó không ngăn cản được sự phong ấn.

Sở dĩ trong Đại hắc thiên ma quyết có hai phương pháp khác nhau như vậy đó là vì có nhiều thứ quá mạnh hơn so với bản thân, khó có thể luyện hóa nên đành phải sử dụng cấm chế.

Đối với hai phương pháp này thì phương pháp thứ nhất khống chế tự nhiên là tốt nhất. Nhưng hiện tại phân thân đã bị Ma huyết trong Huyết Xá lợi xâm nhập thành một pho Huyết ảnh. Mà trong cơ thể của Lạc Bắc cũng không phải là Ma huyết. Nếu sử dụng phương pháp này chỉ sợ trước tiên phải dùng pháp thuật trong Toái Hư vạn kiếm quyết luyện hóa sạch sẽ toàn bộ ma khí, khí huyết và thần niệm hiểu sát bên trong phân thân.

Nhưng lực lượng của Huyết Xá lợi rất mạnh, hiện tại ước chừng có ba phần Huyết Xá Lợi biến thành Huyết Thần Tử bị đánh tan trong kinh mạch của Lạc Bắc. Còn ba phần Huyết Thần Tử bị phong ấn và ba phần Huyết Thần Tử dung hợp với phân thân. Vào lúc này có thể nói ba phần Huyết Thần Tử dung hợp khiến cho pho phân thân của hắn trở nên ngưng tụ như thật. Hơn nó còn tỏa ra sức mạnh mãnh liệt.

Lạc Bắc có thể cảm nhận được có thêm lực lượng của pho phân thân này, nếu để cho toàn bộ Huyết Xá lợi dung hợp thì có lẽ nó sẽ gần với một người tu đạo có tu vi Nguyên Anh đại thành cũng không kém so với hắn là bao nhiêu.

416. Chương 387: Kiểm Trì

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 387: kiểm trì

Năm đó khí huyết và chân nguyên toàn thân của U Minh huyết ma được chia ra làm bảy viên Huyết Xá lợi. Hơn nữa bên trong viên chủ nguyên Huyết Xá lợi dường như còn gấp đôi những viên khác. Như vậy có thể coi như một viên Huyết Xá lợi tương đương với một phần tám tu vi của U Minh huyết ma. Nhưng chỉ với một phần tám mà đã tương đương với một người tu đạo Nguyên Anh kỳ thì có thể thấy được năm đó U Minh huyết ma không chỉ có tu vi Độ Kiếp kỳ mà còn có thể vượt qua một lần, thậm chí là hai lần thiên kiếp.

Hiện tại nếu muốn sử dụng pháp thuật trong Toái Hư vạn kiếm quyết luyện hóa toàn bộ ma khí, khí huyết và tính hiểu sát trong phân thân đối với Lạc Bắc mà nói là điều vô cùng khó khăn. Hơn nữa sau khi giao chiến với Huyết Thần Tử, Lạc Bắc có thể cảm nhận được ma khí và khí huyết là thứ lợi hại nhất bên trong Huyết Xá lợi. Nếu luyện hóa hết thì thật sự lãng phí.

- Sử dụng Huyết Xá lợi có thể tăng thực lực của phân thân lên lớn nhất. Chỉ bằng cứ hạ một đạo cấm chế, tới khi đối địch thì giải trừ phong ấn để cho nó dựa vào bản năng để tấn công.

Lạc Bắc xuất hiện ý nghĩ đó thì không hề chần chừ. Theo làn chân nguyên dao động trong cơ thể hắn, phân thân đang bị phong ấn chặt trên đóa hoa Mạn Đà La đột nhiên xuất hiện ba vầng ánh sáng màu hồng. Khi

ba vầng ánh sáng xuất hiện lập tức như những cái đinh xuyên qua Mạn Đà La mà đâm vào đỉnh đầu của phân thân.

Sau khi hạ cấm chế, Lạc Bắc cũng không đình chỉ. Ngay lập tức đóa Mạn Đà La vỡ vụn trong hư không khiến cho phân thân được giải trừ phong ấn.

Tách tách tách.

Đóa hoa Mạn Đà La vừa mới biết mất, vô số Huyết Thần tử có được sự tự do liền hét lên chói tai rồi chui vào trong phân thân với tốc độ kinh người để dung hợp với nó.

- Đi!

Càng nhiều Huyết Thần Tử dung hợp, phân thân càng trở nên ngưng tụ. Nó không chỉ lộ ra thêm sự thô bạo, hiếu sát mà trong cơ thể cũng tản ra pháp lực dao động rất mạnh. Hai mí mắt đang nhắm của nó cũng chớp chớp như định mở ra. Nhìn thấy cảnh tượng đó, Lạc Bắc quyết đi tới cùng liền điều khiển chân nguyên của mình bọc lấy toàn bộ ma khí và khí huyết vào trong Chư thiên.

Vù!

Một đám mây máu đầy ma khí và khí huyết bay vào ập tới người Phân thân. Gần như trong nháy mắt nó bị phân thân hút cho không còn sót lại một chút nào.

Trong nháy mắt sau khi hút sạch ma khí và khí huyết, dung hợp với cơ thể trên người phân thân tản ra một làn khí huyết khổng lồ.

Tới lúc này, phân thân dường như không bao giờ còn có thể luyện hóa được thành thần hồn mà chính nó có được thân thể, máu thịt, có tim đập, trở thành một sinh linh thực sự.

Cái cảm giác này giống như người tu đạo tu luyện hóa thân sau khi vượt qua cửa ải liền lập tức cô đọng được hóa thân thực sự.

Cùng lúc đó đám Huyết Thần Tử còn chưa dung hợp với phân thân cũng bị nó hút vào chủ động luyện hóa trong người.

Oành!

Một làn pháp lực dao động và khí huyết mãnh liệt từ trên người phân thân tản ra. Ngay lập tức nó liền mở mắt.

Bề ngoài của pho phân thân vẫn giống với Tăng Trưởng thiên vương nhưng toàn thân lại màu đỏ giống như được đúc ra từ tinh kim ngọc thạch. Pho phân thân tròn mắt liền tản ra sự hiếu sát. Nét mặt của nó cũng trở nên vô cùng dữ tợn.

Vào lúc này người ta có cảm giác như nó muốn xé nát cơ thể Lạc Bắc ra thành từng mảnh nhỏ để chui ra.

Nhưng đã có sự chuẩn bị từ trước, Lạc Bắc không hề kinh sợ. Tâm niệm hấn mới động, mi tâm, thiên linh và gáy của phân thân liền có ánh sáng lóe lên. Khi ba tia sáng đó xuất hiện, pho phân thân đang chuẩn bị nhảy lên lập tức đứng ngậy người giữa không trung.

Trong nháy mắt khi nó ngậy người, trong không gian của chư thiên lại xuất hiện bảy cái vầng sáng bọc lấy phân thân.

Trên người phân thân lại lập tức xuất hiện một đóa hoa Mạn Đà La khổng lồ đỏ như máu. Phân thân một lần nữa bị Lạc Bắc phong ấn chặt.

- Thế nào rồi?

Trong cung Vận Mệnh trên Kim đỉnh của Nga Mi, Vũ Sư Thanh, Đông Bất Cổ và Nạp Lan Nhược Tuyết đang chú ý tới Lạc Bắc đều giật mình. Bởi vì bọn họ có thể cảm nhận được chân nguyên cuộn cuộn chảy trong người Lạc Bắc. Tuy nhiên một làn hơi thở cực mạnh khiến cho người ta sợ hãi cũng xuất hiện. Làn hơi thở đó tràn ngập khí huyết và ma khí như trong cơ thể của hấn đang sinh ra một thứ Ma anh cực mạnh.

Tuy nhiên cả ba người cũng không có thời gian để xem có chuyện gì xảy ra thì làn hơi thở đó lập tức biến mất trong cơ thể của Lạc Bắc. Mà hắn cũng từ từ mở mắt.

- Lạc Bắc! Người đã luyện hóa Huyết Xá Lợi?

Vừa thấy ánh mắt của Lạc Bắc vẫn trong sáng như trước, Nạp Lan Nhược Tuyết không nhịn được lên tiếng hỏi.

- Có thể nói là luyện hóa mà cũng có thể nói là không.

Lạc Bắc thở ra một hơi rồi nở nụ cười nhìn Nạp Lan Nhược Tuyết. Hắn quay đầu sang nói với Vũ Sư Thanh:

- Nơi này không thể thi triển pháp thuật, người dẫn chúng ta tới một nơi có thể thi triển để ta thử uy lực của Huyết Xá lợi. Tới lúc đó các người sẽ hiểu tại sao ta lại nói như vậy.

- Xem ra cho dù như thế nào thì người cũng không bị ma khí xâm nhập mà dường như còn lấy được Đại hắc thiên ma quyết.

Vũ Sư Thanh liếc nhìn Lạc Bắc rồi nhíu mày:

- Không ngờ người có thể làm chuyện đó nhanh như vậy. Nếu thế chúng ta tới thẳng kiếm trì.

Từ trên Kim Đỉnh của Nga Mi đi xuống hơn ba trăm trượng là một biển mây trắng như tuyết. Độ dày của biển mây đó cũng phải hơn trăm trượng, giống như một tấm màn chắn giữa trời đất.

Thục Sơn cũng có rất nhiều ngọn núi ở trên mây nhưng do khí hậu khác nhau nên mây ở Nga Mi dày hơn Thục Sơn nhiều.

Đi qua đoạn núi được mây mù bao phủ đó gần như là không thể nhìn rõ người đối diện.

Bên trong đám mây mù dày đặc đột nhiên lóe lên một tia sáng màu xanh giống như xuất hiện một khe nứt rồi một cái pháp bảo hình thoi hiện ra. Nó đúng là Vân Mộng thần thoi được Vũ Sư Thanh điều khiển.

Vũ Sư Thanh, Lạc Bắc, Đông Bất Cố, Nạp Lan Nhược Tuyết và cả Nguyệt Ẩn, Khuất Đạo Tử, Thi Thần từ trong Vân Mộng Thần thoi bước ra ngoài.

Bên trong Vân Mộng thần thoi, ngoại trừ ở giữa là một cái ao sấm chớp ra thì những chỗ còn lại hoàn toàn trống trải có thể chỗ được mười hai, mười ba người. Mặc dù cách che giấu khí tức của Nguyệt Ẩn rất lợi hại nhưng vẫn chưa tới mức ra vào Nga Mi một cách thoải mái mà không bị người ta phát hiện. Cho nên vị thống lĩnh của Ảnh La Sát vẫn đi theo Lạc Bắc và Đông Bất Cố.

Từ sau khi bị luyện thành Thi thần tướng linh, tu vi của Khuất Đạo Tử đã dừng lại hoàn toàn. Còn Thi thần từ sau khi bị Kỳ Liên Liên Thành đánh cho trọng thương, Lạc Bắc chưa có thể gian để luyện lại. Cho nên trong số tất cả mọi người thì thực lực của Khuất Đạo Tử và Thi Thần là yếu nhất. Nhưng cho dù là đám người Lạc Bắc hay Vũ Sư Thanh nếu không thi triển pháp quyết, khí tức của họ sẽ hoàn toàn thu liễm, ẩn mà không phát ra. Vì vậy khiến cho Khuất Đạo Tử và Thi Thần tản ra hơi lạnh thấu xương.

Khuất Đạo Tử và Thi Thần được bao phủ bởi miếng vải đen giống như người bị đông lạnh. Pháp lực của cả hai tản ra khiếnây trắng trong phạm vi mấy chục trượng bị đóng băng thanh nước, rồi giống như cơn mưa mùa hạ liên tục rơi xuống đất.

Lạc Bắc đi theo phía sau Vũ Sư Thanh xuyên qua một cái khe núi thì thấy mây mù biến mất, trước mặt là một cái thung lũng trống trải.

Thung lũng này cách khu thung lũng đang xây dựng lại không xa, có thể nghe được loáng thoáng những tiếng động rầm rầm. Tuy nhiên trong cái thung lũng trước mặt lại hoàn toàn trống trải không hề có một cái kiến trúc chỉ có đầy những mảng đá cao chừng hai người.

- Đây là kiếm trì?

Lạc Bắc liếc mắt có thể thấy giữa đám đá măng có một tảng đá lớn bằng phẳng màu trắng kích thước chừng mười trượng. Mà ở giữa tảng đá đó là một làn nước xanh biếc. Cái ao đó dài hơi hẹp nhìn giống như một thanh bảo kiếm đặt nằm ngang. Hiện tại mây mù trên sơn cốc vẫn chưa tan cho nên ánh mắt trời chưa chiếu xuống được bên dưới. Tuy nhiên người ta vẫn thấy được sự lóng lánh của mặt nước.

Cái ao đó dài không quá hai mươi bước nhưng từ vị trí của Lạc Bắc mà nhìn tới thì có cảm giác nó giống như một vực sâu.

- Đúng vậy! Đây là kiếm trì.

Vũ Sư Thanh gật đầu với lạc rồi lướt thẳng tới tảng đá lớn bằng phẳng kia.

Đám người Lạc Bắc cũng lập tức theo Vũ Sư Thanh lướt tới cái ao. Khi tất cả đặt chân lên tảng đá liền có cảm giác nó như được làm từ ngọc trắng nhưng khi tới nơi thì mới thấy rõ cái kiếm trì chỉ sâu chừng hai trượng giống như một cái hồ nước được khoét giữa tảng đá. Tuy nhiên càng tới gần, Lạc Bắc cũng cảm nhận được bên trong cái ao tỏa ra một thứ kiếm khí và kiếm ý kinh người. Nếu nhắm mắt lại, thậm chí Lạc Bắc còn tưởng tượng trước mặt mình là một đạo kiếm nguyên cực mạnh. Hiện tại nhìn tận nơi, nước trong ao so với những nơi khác dường như càng đặc và nặng hơn.

- Khi ta ở Thục Sơn cũng chỉ đọc được trong điển tịch rằng kiếm trì của Nga Mi có công hiệu tu luyện pháp quyết phi kiếm rất mạnh. Lần này cũng nghe Bán Diện Thiên ma của Trạm Châu Trạch Địa nhắc tới. Nhưng lại lịch cụ thể của kiếm trì như thế nào lại hoàn toàn không biết và làm cách nào để sử dụng nó tu luyện. - Lạc Bắc nhìn kiếm trì một lúc rồi không nghĩ nhiều nữa quay đầu sang hỏi Vũ Sư Thanh.

- Trước trận chiến với U minh huyết ma vào bốn trăm năm trước, Nga Mi ta đặc ý nhất là về luyện khí trận pháp và pháp quyết phi kiếm. - Vũ Sư Thanh gật đầu nói:

- Lúc đó, pháp quyết phi kiếm của Nga Mi chúng ta nổi danh chẳng kém gì Thục Sơn. Tuy nhiên người tu luyện phi kiếm cũng biết rằng phần lớn những người tu luyện phi kiếm chỉ có công mạnh mà thủ yếu. Cho nên trong trận chiến với U Minh huyết ma, Nga Mi chúng ta tổn thất nặng nề mất đi một đám tiền bối tu vi cao tu luyện pháp quyết phi kiếm. Sau trận chiến ấy, Nga Mi chúng ta bị mất mấy thứ thần binh và pháp quyết phi kiếm lợi hại bị thất truyền. Hiện tại chúng ta chỉ còn một ít kiếm quyết bình thường.

- Hiện tại Nga Mi chúng ta nếu nói về phi kiếm chỉ sợ không cùng cấp bậc cả với Thanh Thành và Không Động. Tuy nhiên trong ngàn năm qua, nhân vật tu luyện pháp quyết phi kiếm có tu vi cao của chúng ta nhiều hơn Thục Sơn nhiều. Hơn nữa vào bốn trăm năm trước, phương pháp luyện phi kiếm của Nga Mi chúng ta còn vượt qua cả Thục Sơn.

- Cái kiếm trì này nghe nói là kiếm trì thuộc Luyện Khí tông của Nga Mi chúng ta. Vốn nó cũng chẳng có gì đặc biệt chỉ là chỗ mà Luyện Khí tông luyện phối kiếm thường tới sử dụng nước lạnh ở đây để tôi. Từ từ cái ao này được tôi luyện qua vô số phi kiếm nên không chỉ ẩn chứa kiếm khí và kiếm ý mãnh liệt mà ngay cả nước ao cũng bị vô số các loại khí kim loại làm cho thay đổi. Sử dụng nước ao này để luyện phi kiếm thì phẩm chất phi kiếm so với những thanh kiếm không dùng nước ao này đều cao hơn rất nhiều.

- Cách đây tám trăm năm, Nga Mi chúng ta xuất hiện một vị tiền bối có tu vi cực cao, tới lúc tuổi thọ sắp hết liền sử dụng pháp thuật khiến cho bản mệnh kiếm nguyên tan vào trong cái ao này làm cho nước của nó hoàn toàn thay đổi. Nếu như nói Thạch Nhũ quỳnh dịch của Côn Luân là do tự nhiên sinh ra thì kiếm trì của Nga Mi chúng ta là do con người vô tình và cố ý tạo thành một vật chí bảo.

- Hiện tại nước trong kiếm trì này như được ngưng tụ ra từ kiếm khí và kiếm ý. Nước giống như ngọc nhưng lại không phải vàng cũng chẳng phải ngọc. Có thể hòa chân nguyên vào đó để rèn luyện phi kiếm. - Vũ Sư Thanh dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Chỉ cần bỏ phi kiếm vào trong ao rồi tu luyện theo kiếm quyết thì công hiệu sẽ tăng lên gấp trăm lần.

- Cái kiếm trì này không ngờ lại do vô số khí sắt thép, kiếm khí, kiếm ý và thậm chí cả bản mệnh kiếm nguyên của một vị tiền bối tạo thành.

Mặc dù đám người Lạc Bắc có thể cảm thấy kiếm trì không hề tầm thường nhưng họ thật sự ngạc nhiên khi nghe thấy lai lịch của nó.

- Thần binh Tử Trình, Thanh Tác của Nga Mi ta cũng đều được rèn từ nước của kiếm trì. Nếu không có kiếm trì có lẽ hai thanh thần binh của Nga Mi chúng ta cũng không có được phẩm chất như vậy. - Vũ Sư Thanh còn nói thêm.

- Hiện tại có xác định được manh mối của hai thanh thần binh đó không? - Nghĩ tới Hạo Thiên Kính, Nạp Lan Nhược Tuyết không nhận được nhú mày:

- Nó không rơi vào tay Côn Luân chứ?

- Không có tung tích. - Vũ Sư Thanh lắc đầu:

- Lúc trước chuyện Hạo Thiên kính ở Côn Luân chúng ta còn tra được chút tung tích nhưng bốn trăm năm qua, hai thanh thần binh đó hoàn toàn biệt tăm. Lúc ấy dưới trận hỗn chiến của vô số người tu vi cao, các loại pháp thuật uy lực mạnh bao phủ trời đất cùng với vô số cao thủ, pháp bảo rơi xuống nên không một ai có thể nhìn rõ. Có lẽ hai thanh thần binh đó đã bị hủy vào thời gian này.

- Nghe nói phi kiếm mà tông chủ Nguyên Thiên Y của La Phù luyện chế cũng là một thanh thần binh tuyệt thế. - Sau khi thở dài, Vũ Sư Thanh nhìn Lạc Bắc nói:

- Người sử dụng kiếm trì để rèn luyện nó đối với Kiếm trì của Nga Mi ta cũng là một cơ hội khó gặp.

- Có lẽ mấy trăm năm sau đây sẽ trở thành một giai thoại. - Đông Bất Cổ cười cười nhìn Lạc Bắc nói:

- Nghe xong lai lịch của Kiếm trì hiện tại người cũng nói cho chúng ta biết việc người luyện hóa Huyết Xá lợi như thế nào đi.

Lạc Bắc gật đầu rồi nói:

- Huyết Xá lợi quá lợi hại với tu vi của ta đúng là khó có thể luyện hóa. Vừa rồi khi ta thử luyện hóa nó thì Huyết Xá lợi sinh ra Ma huyết không ngờ chiếm đoạt phân thân mà ta đã tế luyện trước đó. May là ta sử dụng Đại hắc thiên ma quyết phong ấn nó lại. Nếu đó là một viên Huyết Xá lợi khác, ta mà luyện hóa thì không chừng phân thân sẽ phá thể ra ngoài. Hiện tại Huyết Xá lợi đã hoàn toàn dung hợp với phân thân của ta. Nói là luyện hóa nhưng ta chỉ có thể phong ấn chặt nó lại chứ chưa thể chuyển trực tiếp phần chân nguyên mà cũng có thể nói là chưa luyện hóa. Có điều có phương pháp khống chế trong Đại hắc thiên ma quyết, thật ra ta có thể sử dụng nó để đối địch. Chỉ có điều khi thả nó ra thì nó chỉ có sự hiểu sát chứ không phân biệt địch hay ta.

- Phong ấn phân thân trong cơ thể? Lạc Bắc pháp thuật người tu luyện và Đại hắc thiên ma quyết không ngờ huyền diệu như vậy. Hiện tại người có thể thử xem lực lượng của phân thân sau khi dung hợp Huyết Xá lợi không?

Thần quang chợt lóe lên trong mắt Vũ Sư Thanh. Y liền hiểu ra, Lạc Bắc bảo mình dẫn tới nơi thi triển pháp thuật là muốn thử xem uy lực của phân thân. Bởi vì phân thân cũng giống như một thứ pháp bảo, nếu có thể hiểu rõ uy lực của nó thì khi đối địch lại càng thêm chắc chắn.

Lạc Bắc gật gù đầu.

Trên thực tế thì Lạc Bắc đã nghĩ muốn thử lực lượng pho phân thân của mình đồng thời cũng muốn nhân cơ hội làm quen với đại hắc thiên ma quyết.

Một môn pháp thuật mà sử dụng càng thuần thục thì tốc độ thi pháp càng nhanh. Hơn nữa, chỉ có sử dụng một lần mới có thể biết khi sử dụng nó cần bao nhiêu chân nguyên. Có như vậy khi đối địch mới có thể căn cứ vào chân nguyên trong cơ thể để phóng ra pháp thuật tốt nhất.

Mà như Lạc Bắc hiện tại thì pháp quyết phong ấn rất nguy hiểm. Bởi vì nếu thả phân thân ra, khi muốn phong ấn nó lại mà không đủ chân nguyên thì đến lúc đó việc mất một pho phân thân là việc nhỏ còn nếu không đánh lại được sẽ bị nó cản trở.

Do vì sử dụng Đại hắc thiên ma quyết phong ấn trong cơ thể hoàn toàn khác với pháp thuật bên ngoài cơ thể. Cho nên hiện tại Lạc Bắc muốn biết thi triển phong ấn một lần bên ngoài cần mất bao nhiêu chân nguyên.

Nếu sử dụng một lần phong ấn mà chân nguyên tiêu hao quá nhiều khiến cho Lạc Bắc khi đối địch không thể thi triển những pháp thuật còn lại thì uy lực của Huyết xá lợi cũng chẳng còn ý nghĩa. Không bằng từ từ luyện hóa ma khí và khí huyết trong phân thân để khống chế nó hoàn toàn.

- Các người chờ ta một chút.

Vũ Sư Thanh thấy Lạc Bắc gật đầu cũng không nói nhiều chỉ vung tay lên bắn ra một sáng khiến cho Vân Mộng thân thoi xuất hiện rồi xuyên qua không trung mà đi. Một lát sau, tia sáng xanh lại lóe lên rồi Vũ Sư Thanh hiện ra.

Do Vũ Sư Thanh hiểu rất rõ lực lượng ẩn chứa trong Huyết Xá lợi cho nên y biết một khi Lạc Bắc thả phân thân của mình ra chắc chắn là không hề tầm thường. Vì vậy mà y đành phải đi sắp xếp một chút tránh để cho khi Lạc Bắc thả pho phân thân ra làm cho toàn bộ Nga Mi giật mình. (.

- Nghe nói bốn trăm năm trước khi pháp thuật các phái nở rộ, có một vài môn phái cũng có pháp quyết tế luyện phân thân, hóa thân. Chỉ có điều sau này phần lớn những loại pháp thuật đó bị thất truyền, không còn nhìn thấy. Không ngờ hôm nay lại được biết một chút về thứ pháp thuật huyền diệu đó.

Sau khi xuất hiện, Vũ Sư Thanh liền đứng ở trước kiếm trì. Có thể nói Vũ Sư Thanh hết sức cẩn thận, sợ phân thân làm hỏng kiếm trì.

Không để cho Lạc Bắc lên tiếng, Đông Bất Cổ và Nạp Lan Nhược Tuyết cũng đều tự mình chiếm một góc cùng với Vũ Sư Thanh và Lạc Bắc tạo thành bốn góc để phong phân thân trốn thoát.

- Cái Đại hắc thiên ma quyết này quả thực vô cùng thần diệu.

Sau khi giữ một vị trí. Đám người Vũ Sư Thanh chỉ thấy từ trên người Lạc Bắc tản ra pháp lực dao động. Hắn vung tay bắn ra một điểm sáng màu đỏ rồi trong nháy mắt nó to ra. Ngay lập tức một đóa hoa Mạn Đà La màu đỏ xuất hiện trên khoảng đất trống.

417. Chương 388: Phân Thân Hùng Mạnh

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 388: phân thân hùng mạnh

Đóa hoa Mạn Đà La đó to chừng tám trượng tản ra một thứ cảm giác yêu dị với những tia sáng màu đỏ. Mà bên trong đóa Mạn Đà La có một cái phân thân Tăng Trưởng thiên vương đứng yên như bị đóng băng.

- Lạc Bắc! Phân thân của ngươi cũng không khác gì với thân ngoại hóa thân.

Vũ Sư Thanh liếc mắt nhìn thấy phân thân bị phong ấn thì mí mắt giật giật. Giờ phút này, phân thân của Lạc Bắc cao chừng năm trượng, hơn nữa vô cùng ngưng tụ, lại còn có khô giáp và một cây kim cương xử trong tay. Trong thân thể của nó ẩn chứa lực lượng khiến cho Vũ Sư Thanh cảm thấy áp lực.

- Cẩn thận, ta giải trừ phong ấn.

Sau khi nói xong, tay phải của Lạc Bắc hơi cử động liền bắn ra một tia máu đỏ đỏ giống như bóng của đóa Mạn Đà La. Trong nháy mắt khi tia sáng đó biến mất, đóa hoa Mạn Đà La đang bao vây phân thân lập tức biến mất.

Gần như cùng lúc một tiếng gầm được phát ra từ miệng phân thân của Lạc Bắc. Theo tâm thanh đó, dưới chân phân thân bốc lên những đám mây hoặc có thể là do pháp lực dao động tạo ra. Toàn bộ nửa thân dưới của phân thân gần như xuất hiện một cái đuôi lửa. Từ xa nhìn lại chẳng khác nào trong nháy mắt phân thân biến thành một thứ ma vật.

Trong đôi mắt giống như chuông đồng của phân thân tản ra ánh sáng đỏ như máu. Từ trên cao nhìn xuống tất cả mọi người như đối diện với một biển máu ngập trời.

Cùng lúc đó, phân thân vung Kim Cương xử trong tay lên phong ra một vầng sáng đỏ như máu về phía Đông Bất Cổ.

Vàng sáng đỏ như máu đỏ cũng là một cây kim cương xử. Cảnh tượng này không khác gì phân thân ném cây Kim cương xử trong tay về phía Đông Bất cố. Nhưng vào lúc này, phân thân vẫn nắm cây Kim Cương Xử như trước, cho thấy cái kia chỉ là một đạo pháp thuật do nó phát ra.

- Giải thật.

Đông Bất Cố lập tức cảm nhận được uy thế của cây Kim cương xử đang lao về phía mình dường như không hề thua kém một cái bản mệnh kiếm nguyên. Thốt lên một tiếng thán phục, Đông Bất Cố chỉ tay vào mi tâm. Một cái Bạch sắc cốt phi hoàn màu trắng lao ra, xoa tròn tỏa ánh sáng màu trắng đậm. Trong vầng sáng đó chợt hóa thành một cây gai vô cùng khủng bố.

Trong nháy mắt, cả ngàn vạn cái gai bằng xương tập trung trước mặt Đông Bất Cố. Từ xa nhìn lại như trước mặt y như xuất hiện một ngọn núi chất bằng xương trắng. Cái núi to đó va chạm thẳng với cây Kim cương xử màu đỏ làm cho vang lên tiếng nổ. Cả ngọn núi bị nát mất một nửa mới chặn được cây Kim Cương xử đó lại.

- Không ngờ cái phân thân này kiên cường và dẻo dai giống như Lưu Ly kim thân của ta.

Một tiếng nổ vang lên, Lạc Bắc phóng ra một đạo kiếm khí vô hình về phía phân thân. Chỉ thấy phân thân của hắn vung cây Kim cương xử đánh tan đạo kiếm khí đó. Cây kim cương xử trong tay nó va kiếm khí va chạm với nhau làm bùng lên một vầng lửa giống như sắt thép chạm vào nhau vậy. Mức độ dẻo dai của nó đã vượt xa Khuất Đạo Tử.

Nếu như nói thân ngoại hoa thân của Khuất Đạo Tử đã thành hình, tương đương với cảnh giới Nguyên Anh rời thể xác của nội đan đạo pháp. Vào lúc này, phân thân có kim thân cô đọng tương đương với cảnh giới Nguyên Anh đại thành.

- Lạc Bắc! Ta thử sự lợi hại của phân thân người.

Nhìn thấy phân thân tiện tay đánh nát uy lực đạo vô ảnh kiếm khí gần tương đương với bản mệnh kiếm nguyên, Vũ Sư Thanh quát lên một tiếng. Pháp lực trên người y dao động tạo ra dưới chân một cái đài sen. Cùng lúc đó, một vầng ánh sáng to bằng cái chén ăn cơm cũng lao tới phân thân.

Cùng là vầng sáng màu đỏ nhưng vầng sáng do phân thân phát ra lại đầy mùi máu tanh và ma khí lạnh lẽo. Còn vầng sáng màu đỏ của Vũ Sư Thanh lại tản ra hơi nóng và khí tức hệ hỏa. đọc truyện mới nhất tại .

Chỉ thấy vầng sáng hồng giống như một viên Xá lợi tử, ở giữa có hình ảnh của một con Kim Ô. Đạo pháp thuật này là một trong những pháp quyết lợi hại của Nga Mi kim đỉnh hỏa nguyên quyết.

Vầng sáng màu hồng chợt lóe lên, trước mặt phân thân chợt hóa ra một viên Trường sinh quả to chừng ba thước đánh trúng Kim Ô hỏa nguyên xá lợi của Vũ Sư Thanh. Cú va chạm đó khiến cho Trường sinh quả đập nát nhưng bên ngoài thân thể của Vũ Sư Thanh cũng lập tức xuất hiện một lớp thủy tinh màu hồng.

Lớp thủy tinh đó có hình dạng giống như trường sinh quả còn Vũ Sư Thanh thì bị đóng băng ở bên trong.

- Giải lắm.

Thấy Vũ Sư Thanh bị lớp băng bao phủ, Lạc Bắc cũng không sợ mà còn mừng rỡ.

Một là hắn có thể thấy một ngọn lửa dài màu trắng từ trên người Vũ Sư Thanh tản ra rồi lớp băng tinh đó xuất hiện vết nứt cho thấy y không làm sao. Hai là phân thân có thể thi triển pháp thuật như vậy.

Pháp thuật của U Minh huyết ma cái nào cũng quái dị và hùng mạnh. Như pháp thuật của Tiểu Vong Trần có thể làm ột phần uy lực của đối phương phản ngược lại. Mà vào lúc này, pháp thuật của phân thân có thể dựa vào việc va chạm với pháp thuật của đối phương mà phong ấn đối thủ.

Pháp thuật như vậy có phần tương tự với Đại hắc thiên qua quyết. Nhưng thứ pháp thuật này ngay cả Lạc Bắc có được Đại hắc thiên ma quyết cũng không thể thi triển. Hiên nhiên Huyết xá lợi của U Minh huyết ma có sự huyền diệu khác. Nếu như Lạc Bắc bị Ma huyết xâm nhập giống như tiểu trà thì không chừng sẽ thi triển được pháp thuật giống như phân thân.

Vào lúc này, phân thân của hắn thi triển pháp tậ phong ấn không mạnh như Đại hắc thiên ma quyết nên Vũ Sư Thanh có thể thoát ra được. Nhưng khi đối địch chỉ cần phong ấn đối phương được chừng một hơi thở thì cũng đủ thời gian cho Lạc Bắc sử dụng Đại hắc thiên ma quyết phong ấn chặt đối phương.

Chỉ có điều phân thân cũng không chịu sự khống chế hoàn toàn của Lạc Bắc. Một khi đối địch chỉ sợ khi gặp phải rất đông địch thủ mới có thể ném phân thân vào đó. Nếu không nó sẽ không phân biệt đâu là ta đâu là địch mà còn phong ấn chặt Lạc Bắc thì đúng là không ổn.

- Cái gì?

Lạc Bắc mới suy nghĩ tới đó thì hắn đột nhiên phát hiện ra sau khi phong ấn chặt Vũ Sư Thanh, phân thân không tiếp tục công kích mà lại đi nhìn Khuất Đạo Tử một cách chăm chú.

Mặc dù khi phân thân dung hợp với Huyết Xá lợi nhìn người chỉ toàn là máu tanh và hiếu sát nhưng vào lúc này ánh mắt của nó nhìn Khuất Đạo Tử lại giống như một người đói nhìn thấy rượu thịt, thần giữ của nhìn thấy núi vàng.

- Sao lại thế này?

Lạc Bắc nhíu mày nhưng không còn thời gian để suy nghĩ. Bên tai hắn vang lên những tiếng nứt rồi một luồng lửa phun ra. Vũ Sư Thanh lập tức thoát ra khỏi phong ấn. Cùng lúc đó một tiếng động vang lên. Phân thân đang lơ lửng trên không trung chợt cử động giống như một ngọn núi lao tới trước mặt Lạc Bắc, cây Kim cương xử trong tay nó cũng lập tức tấn công hắn.

Một bước đó chẳng khác nào dưới chân của phân thân, mặt đất bị một cây chùy đánh nát. Rất nhiều mảng đá trong cốc bị vỡ vụn. Nhìn nó dường như muốn đánh chết Khuất Đạo Tử đang đứng gần Lạc Bắc.

Nhìn cây Kim cương xử còn to hơn mình gấp mấy lần đang lao tới, Lạc Bắc vẫn bình thản. Mấy cái vàng sáng đỏ như máu lập tức chụp tới phân thân.

“Đông!”

Lần này, Lạc Bắc không phải sử dụng cấm chế phân thân trong cơ thể mà phóng thẳng thuật phong ấn trong Đại hắc thiên ma quyết. Trong nháy mắt, phân thân cảm giác được sự lợi hại liền dừng lại rồi vọt sang một bên tránh được bầy vàng sáng của Lạc Bắc.

Rắc rắc!

Một đóa hoa Mạn Đà La nở rộ gần với vị trí của phân thân. Theo pháp quyết của Lạc Bắc thay đổi, nó lập tức vỡ vụn rồi tan biến.

Phương pháp phong ấn trong đại hắc thiên ma quyết là do lực lượng chân nguyên tạo ra một cái kết giới không gian độc đáo. Nếu xác định được vị trí thì nó liền hình thành ở không gian nơi đó. Cũng giống như phần lớn pháp thuật khác đều không thể điều khiển được giống như phi kiếm thay đổi vị trí theo ý mình. Chỉ cần không đánh trúng được đối phương thì không có hiệu quả.

Nhưng lần này là do Lạc Bắc cố tình, cũng là để cảm giác xem thi triển thứ pháp thuật này mất bao nhiêu chân nguyên. Đối với tu vi chân nguyên của hắn hiện tại mà nói thì một lần thi triển pháp thuật đó chỉ mất khoảng 2-3%. Như vậy có thể nói cũng không giống như pháp thuật e ngại mất nhiều chân nguyên quá.

- A?

Lần này, Đông Bất Cố và Nạp Lan Nhược Tuyết đều cảm nhận được sự khác thường của phân thân mà ngay người.

418. Chương 389: Luyện Hóa Không Ngờ

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 389: luyện hóa không ngờ

Phân thân cảm nhận sự lợi hại của Đại hắc thiên ma quyết liền nhảy tránh nhưng nó cũng không hề dừng lại. Trước mặt nó chợt lóe lên một vầng sáng rồi một cây Kim cương xử to gấp mấy lần Lạc Bắc lao tới tấn công hấn.

Một tiếng nổ lớn vang lên. Lần này, Lạc Bắc không hề tránh né mà chỉ phóng ra một đạo kiếm khí vô hình oanh kích cây Kim cương xử.

- Không ngờ tu vi của Lạc Bắc đã tới mức này. Sau khi đánh xong một trận với Kỳ Liên Liên Thành, tu vi của hấn dường như tăng lên rất nhiều.

Đồng Bất Cố vừa mới ngăn cản đạo pháp thuật đó nên hiểu rõ uy lực của nó. Nhưng hiện tại, y phát hiện ra Lạc Bắc chẳng hề né tránh mà tiện tay đánh bừa khiến cho thân thể của hấn chỉ hơi dao động một chút đã làm cho cây Kim cương xử bị đánh nát.

Hiện tại, Lạc Bắc dùng Tĩnh Niệm Thông Minh quyết phóng ra kiếm khí có uy lực thậm chí còn vượt qua cả bản mệnh kiếm nguyên thông thường.

“Xoẹt!” Lại một tia sáng đỏ như máu phóng về phía Lạc Bắc nhưng lần này không phải là một cây Hàng Ma xử mà là một cái trường sinh quả.

Rõ ràng phân thân muốn sử dụng cái pháp thuật vừa mới phong ấn Vũ Sư Thanh để đối phó với Lạc Bắc.

Pháp thuật của U Minh huyết ma để lại trong Ma huyết rất quái dị và mạnh mẽ. Nếu sử dụng pháp thuật để ngăn cản thì bản thân sẽ bị phong ấn. Cho nên phần lớn người tu đạo dù biết nó quỷ dị cũng chỉ đành né tránh. Nhưng Lạc Bắc lại khác với mọi người. Phía sau lưng hấn vẫn còn có Khuất Đạo Tử và thi thần.

Khi Trường Sinh quả lao tới, Lạc Bắc vẫn đứng ở phía trước phân thân không hề né tránh. Nhưng Khuất đạo tử ở phía sau lưng hấn lại phóng ra một vầng sáng chín màu vào Trường Sinh quả.

Rắc rắc.

Xung quanh thân thể của Khuất Đạo Tử lập tức phủ kín nhưng bông tuyết đỏ như máu. Nhưng Lạc Bắc lại bình yên vô sự còn phát ra một đạo kiếm khí vô hình về phía Lạc Bắc.

Lạc Bắc biết muốn đối phó với phân thân thì pháp thuật hiệu quả nhất chính là Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu. Nhưng nói cho cùng thì nó cũng là một thứ của mình cho nên hấn chỉ muốn thử xem phân thân lợi hại tới mức độ nào mà không để cho nó bị thương. Vì vậy mà Lạc Bắc cũng không thi triển Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu với nó.

- Cái gì?

Nhưng khiến cho đám người Lạc Bắc không thể ngờ được đó là phân thân không hề né tránh đạo kiếm khí vô hình của hấn mà để mặc cho nó đánh lên người.

“Phụp!”

Cho dù với mức độ ngưng tụ của phân thân thì một khi bị đạo kiếm khí có uy lực còn hơn cả bản mệnh kiếm nguyên thông thường đánh trúng, ngực của nó cũng xuất hiện một cái lỗ lớn và bắn ra một làn sương máu.

Nhưng khi ngực của nó bị đánh vỡ bắn ra làn sương máu. Chỗ máu đó liên tục thay đổi hình dạng giống như một thứ vật còn sống nhanh chóng hấp thu ma khí và khí huyết tản ra lại. Cùng lúc đó, phân thân vọt lên bắn ra một dải máu cuốn lấy Khuất Đạo Tử.

- Cái phân thân này giống như một con Huyết Thần Tử khổng lồ. Xem ra nếu không đánh nát được thì nó sẽ nhanh chóng hồi phục.

- Nó định làm gì?

Lạc Bắc mới xuất hiện ý nghĩ đó thì phân thân lúc này giống như một ngọn núi nhỏ lơ lửng cách đỉnh đầu hắn mấy chục trượng liền nhét Khuất Đạo Tử vào trong chỗ ngực bị thương của mình.

- Thế này là thế nào?

Vũ Sư Thanh, Đông Bất Cố và Nạp Lan Nhược Tuyết cùng với cả Nguyệt Ẩn đều không ngờ được lại có chuyện này xảy ra khiến cho bọn họ không giấu được sự khiếp sợ.

“Rắc rắc!”

Những bông tuyết màu đỏ đang bao phủ Khuất Đạo Tử xuất hiện những vết rạn. Lúc này, dường như nó đang định thoát ra khỏi pháp thuật phong ấn. xem tại

Nhưng vào lúc này, những làn màu từ ngực của phân thân tràn ra bao phủ lấy Khuất Đạo Tử khiến cho thân thể của nó lập tức biến mất trong máu của phân thân.

Lạc Bắc rung mình một cái giống như bị rút mất một thứ gì đó ra khỏi thân thể. Mối liên hệ tinh thần giữa hắn và Khuất Đạo Tử không ngờ bị cắt đứt.

- Không ổn! Ma huyết củ Huyết Xá lợi có thể xâm nhập được cả vật thi luyện như Khuất Đạo Tử.

Trong lúc Lạc Bắc đang biến sắc thì từ trong cơ thể của phân thân cũng vang lên tiếng gầm rồi thân thể khổng lồ của nó lập tức vọt lên không trung.

- Nó định thoát ra ngoài. nguồn

Vũ Sư Thanh, Nạp Lan Nhược Tuyết, Đông Bất Cố và Nguyệt Ẩn lập tức hiểu ra. Những vầng sáng lập tức lóe lên. Lần này Đông Bất Cố tiếp tục hóa ra một núi xương lớn ép từ trên xuống. Phân thân cầm cây Hàng Ma xử trong tay lên chắn nhưng vẫn phải dừng lại một chút.

Bị dừng lại một chút, ba vầng ánh sáng khác nhau cũng lập tức đánh trúng khiến cho trước ngực và sau lưng của phân thân xuất hiện ba cái lỗ to.

Mọi người có thể nhìn thấy trong thân thể của phân thân có từng vầng máu quay cuồng giống như một biển máu tanh. Trong nháy mắt khi ba người Vũ Sư Thanh làm cho trên người nó xuất hiện ba cái lỗ, tất cả có thể nhìn thấy bóng dáng của Khuất Đạo Tử ở bên trong. Nhưng chỉ trong vòng một hơi thở, Khuất Đạo Tử giống như một vật sống bị biển máu hòa tan.

Một tiếng động nhỏ vang lên. Đúng lúc này, Lạc Bắc nhìn thấy từ tay của phân thân đột nhiên bắn ra một tia sáng màu hồng về phía Đông Bất Cố.

- Trừu Tủy đoạt nguyên quyết.

Lần này, tất cả mọi người đều giật mình. Bởi vì bọn họ có thể nhận ra phân thân thi triển một thứ pháp quyết khác của U Minh huyết ma là Trừu tủy đoạt nguyên quyết.

Đông Bất Cố biết nếu bị nó đánh trúng thì khí huyết toàn thân sẽ bị hút sạch. Cho nên mặc dù khiếp sợ nhưng từ mi tâm của Đông Bất Cố vẫn bay ra một viên cốt hoàn. Ngay lập tức nó tỏa ra ánh sáng cắt nát tia máu kia.

Cũng lúc đó, trên ấn đường, thiên linh và nơi gáy của phân thân đều tản ra ánh sáng rồi nó đứng nguyên trên không trung.

Bảy vầng sáng đỏ như máu lập tức hiện ra bao phủ phân thân rồi trong nháy mắt nó hóa thành một đóa Mạn Đà La đóng băng phân thân vào bên trong.

Lúc này cũng là do Lạc Bắc quá khiếp sợ mà phát động cấm chế phong ấn phân thân lại.

- Tại sao lại như thế này?

Sau khi Lạc Bắc phong ấn phân thân, đám người Nạp Lan Nhược Tuyết liền lập tức tới gần để hỏi Lạc Bắc.

- Cái phân thân này đã luyện hóa Khuất Đạo Tử.

Lạc Bắc nhìn phân thân bị phong ấn một lúc rồi mới nói được câu nói đó.

Lúc này, mặc dù phân thân bị phong ấn lại khiến cho pháp lực dao động không tản ra được nhưng đám người Nạp Lan Nhược Tuyết vẫn có thể cảm nhận được so với lúc đầu Lạc Bắc mới thả ra, lúc này nó càng thêm ngưng luyện hơn.

- Huống Vô Tâm luyện hóa một viên Huyết Xá lợi có được Trừu tủy đoạt nguyên quyết. Cái phân thân này làm sao lại có được thứ pháp thuật đó?

Vũ Sư Thanh nhìn khuôn mặt dữ tợn của phân thân mà lên tiếng hỏi.

Mới vừa rồi, Vũ Sư Thanh cũng có thể cảm nhận được pho phân thân đó giống như một con Huyết Thần Tử khổng lồ. Bên trong Huyết Thần Tử ẩn chứa lực lượng chân nguyên càng mạnh thì phân thân lại càng thêm ngưng tụ. Mà Huyết Thần Tử đều do Ma Huyết hóa ra, một khi chúng xâm nhập vào trong Khuất Đạo Tử khiến cho nó trở thành một thứ thuốc bổ cho phân thân. Nên việc luyện hóa Khuất Đạo Tử cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Tuy nhiên lúc trước, Vũ Sư Thanh cũng không biết Khuất Đạo Tử có được Trừu tủy đoạt nguyên quyết vì vậy mà cảm thấy khó hiểu.

- Khi còn sống, Khuất Đạo Tử lấy được Trừu tủy đoạt nguyên quyết từ tay Huống Vô Tâm. - Lạc Bắc liền giải thích:

- Sau khi bị ta luyện thành Thi thần tướng linh, mặc dù tu vi của y không tăng lên nhưng vẫn giữ tất cả những pháp quyết khi còn sống. Vì vậy mà khi phân thân luyện hóa Khuất đạo tử liền có được Trừu tủy đoạt nguyên quyết.

- Thứ Ma huyết hóa ra Huyết Thần Tử kia một khi xâm nhập, luyện hóa đối thủ xong không ngờ lại có thể chiếm được pháp thuật của nó. - Ánh mắt của Vũ Sư Thanh không giấu được sự khiếp sợ.

- Lạc Bắc! Nếu người để cho phân thân hấp thu đối thủ nhiều hơn thì chẳng phải pháp thuật của nó càng ngày càng nhiều và lợi hại hơn hay sao?

- Vừa rồi ta cũng có suy nghĩ như vậy nhưng khi nghĩ cẩn thận để cho nó hấp thu người tu đạo cùng lắm cũng chỉ có được chân nguyên và khí huyết chứ không thể có được pháp thuật đối phương. - Lạc Bắc lắc đầu.

419. Chương 390: Tế Luyện Thần Binh

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 390: tế luyện thần binh

>

- Tại sao?

- Nguyên nhân chính là bản thân Trừu tủy đoạt nguyên quyết. - Lạc Bắc nhìn Vũ Sư Thanh rồi nói:

- Vừa rồi khi Khuất Đạo Tử bị phân thân nắm được, ta liền cảm nhận trong cơ thể của Khuất Đạo Tử có gì đó khác thường. Khí đó ta cũng chưa hiểu là cái gì nhưng hiện tại ta có thể cảm nhận rõ ràng được một chút khác lạ đó là do sự cộng hưởng với Ma huyết trong cơ thể phân thân. Có thể nói đó là do một chút Ma huyết trong cơ thể của Khuất Đạo Tử.

Đồng Bất Cổ kinh ngạc nhìn Lạc Bắc:

- Trong cơ thể của Khuất đạo Tử làm sao lại có một chút Ma huyết?

- Chắc là do Trừu tủy đoạt nguyên quyết. - Lạc Bắc nói một cách chậm rãi:

- Lúc trước khi ta đối diện với Ảo Băng Vân và Nam Ly Việt vẫn cảm nhận họ có một thứ tà khí khác thường nhưng vẫn nghĩ đó là do bọn họ là đệ tử Côn Luân coi mình hơn người khác. Nhưng bây giờ ta mới

cảm nhận được có khả năng là liên quan tới Trừu tủy đoạt nguyên quyết. Đây là một thứ pháp quyết của U Minh huyết ma, chỉ sợ sau khi sử dụng sẽ sinh ra U minh ma huyết ở trong người.

- Cái gì?

Vừa nghe thấy Lạc Bắc nói vậy, đám người Vũ Sư Thanh đều giật mình nhưng bọn họ nhanh chóng bình tĩnh, hiểu chuyện này có thể là thật. đọc truyện mới nhất tại .

Nếu không trong cơ thể của Khuất đạo Tử không thể nào vô duyên vô cớ lại thêm một chút ma Huyết.

Mà sở dĩ lúc trước Lạc Bắc không cảm nhận được đó là do Khuất đạo tử thì triển Trừu Tủy đoạt nguyên quyết không nhiều nên số lượng Ma huyết trong người rất ít. Mặc khác, Khuất đạo tử là vật thí luyện nên trong cơ thể không có máu huyết vì vậy mà Ma huyết không thể sinh sản.

- Pháp thuật của U Minh huyết ma quá độc ác.

Suy nghĩ cẩn thận, sắc mặt của Vũ Sư Thanh cũng phải thay đổi.

Nếu một nhân vật có tu vi cao như Huống Vô Tâm mà trong cơ thể sinh ra Ma huyết thì còn có thể nhanh chóng luyện hóa. Nhưng một vài người tu đạo có tu vi thấp một khi trong cơ thể sinh ra Ma huyết thì chẳng phải là cuối cùng sẽ bị Ma huyết hấp thu mà biến thành một Huyết Thần tử hay sao?

- Không biết Đại hắc thiên ma quyết có cái vấn đề này không và những cái pháp thuật khác của U Minh huyết mà như thế nào?

Lạc Bắc nghe Vũ Sư Thanh hỏi vậy thì sắc mặt cũng hơi khó coi.

Bởi vì hắn nghĩ tới năm đó U Minh huyết ma có tới cả mười vạn Huyết Thần tử có lẽ phần lớn đều do cách này mà ra. Huyết thần tử tương đương với một đám Ma huyết. Với pháp thuật của U Minh huyết ma thật chỉ lúc nào cũng có thể hấp thu Huyết Thần tử giống như thuốc bổ. U Minh huyết ma dẫn theo mười vạn Huyết Thần Tử tới Kim đỉnh quả thực tương đương dẫn theo mười vạn viên thuốc bổ.

Mà vào lúc này, sở dĩ sắc mặt của Lạc Bắc trở nên khó coi đó là vì hắn nghĩ tới lúc đó có nhiều nhân vật có tu vi cao của các môn phái ở đó chắc chắn cũng biết được điều này. Vì vậy theo lý mà nói thì lúc đó nên phá hủy toàn bộ Huyết Xá lợi nếu không cũng sẽ giống như phân thân của hắn. Mà nếu hấp thu vài viên Huyết Xá lợi thì sẽ trở thành một U Minh huyết ma thực thụ. Có thể nói lúc đó mặc dù U Minh huyết ma bị đánh chết nhưng bảy viên Huyết Xá lợi cũng chính là một mối tai họa ngầm. Nhưng vì do nhiều loại nguyên nhân mà chúng vẫn còn được giữ lại.

- Công pháp của U Minh huyết ma mặc dù độc ác nhưng Lạc Bắc người đứng là nhân họa lại đặc phức. - Đông Bất Cổ vỗ Lạc Bắc:

- Phân thân của người mặc dù lợi hại nhưng người lại không thể khống chế được nó, không thể dùng chân nguyên của người để rèn luyện. Một khi nó phóng pháp thuật ra, chân nguyên không được bổ sung thì sau mấy lần đối địch, lực lượng sẽ giảm đi. Nhưng hiện tại bây giờ có thêm Trừu tủy đoạt nguyên quyết thì nó có thể bổ sung chân nguyên.

Sau khi dừng một chút, Đông Bất Cổ nhìn phân thân bị Lạc Bắc phong ấn rồi nói tiếp:

- Nếu bây giờ người thả phân thân này ra để ột chơi một thì có lẽ ngoại trừ người, không ai có thể là đối thủ của nó. Nếu người mà bị vây công, đem ném phân thân vào trong đó thì chỉ sợ đối phương sẽ mất ít nhất hai cao thủ. Hơn nữa, đối thủ không biết người không thể khống chế được phân thân vì vậy mà muốn đối phó với phân thân của người trước.

“Sau này phải hoàn toàn luyện hóa được nó nếu không vẫn là một mối tai họa ngầm.”

Lạc Bắc trầm ngâm một chút rồi gật đầu. Hắn vung tay lên một cái. Trong nháy mắt, phân thân liền thu nhỏ lại, hóa thành một điểm sáng rồi biến mất trong tay của Lạc Bắc.

Sau khi thu phân thân vào trong cái Chư thiên kia, Lạc Bắc lập tức nhìn về phía kiếm trì.

“Hắn chuẩn bị tu luyện kiếm nguyên?”

Nhìn thấy Lạc Bắc nhìn về phía kiếm trì, Vũ Sư Thanh liền nhớ ra Lạc Bắc tới đây với mục đích không phải thử nghiệm phân thân mà muốn nhờ kiếm trì để tu luyện bản mệnh kiếm nguyên.

“Hắn đặt phi kiếm Nguyên Thiên Y ở đâu? Chẳng lẽ nó bị hắn luyện thành kiếm cương?”

Trong đầu Vũ Sư Thanh mới xuất hiện ý nghĩ đó thì y liền cảm nhận được một đạo kiếm khí kinh người từ phía sau xuất hiện.

Vũ Sư Thanh vừa mới quay đầu lại thì thấy Thi thần mở miệng phun ra một đạo kiếm quang đỏ sậm.

“Không ngờ Lạc Bắc giấu thanh phi kiếm trong bụng Thi thần.”

Vũ Sư Thanh không biết sau khi sử dụng Thi thần phong ấn mùi của Huyết Xá lợi, Lạc Bắc liền phát hiện ra toàn thân Thi thần dùng để che giấu hơi thở rất tốt. Vì vậy mà trước khi tới Đại Tự tại cung, Lạc Bắc không tiện mang phi kiếm theo liền giấu nó vào trong bụng thi thần.

- Đúng là phi kiếm do Nguyên Thiên Y luyện chế. Quả nhiên là thần binh tuyệt thế.

Ánh mắt của Vũ Sư Thanh hoàn toàn tập trung vào thanh phi kiếm.

Đây là một thanh phi kiếm mỏng manh. Toàn thân nó không hề thấy một chút hoa văn hay bùa chú. Ngay cả pháp lực dao động cũng hết sức ẩn giấu. Tuy nhiên thanh phi kiếm này lại tản ra một thứ hơi thở coi thường quy luật của trời đất.

Chỉ có cường giả tuyệt thế mới có được một thứ phong thái như vậy.

Nét mặt của Lạc Bắc trở nên vô cùng trang nghiêm.

Lặng lặng nhìn thanh Phi kiếm được Nguyên Thiên Y đặt tên là Thương Nguyệt một lúc, Lạc Bắc liền giơ tay phải bắt một cái kiếm quyết.

“Phụ!”

Thanh phi kiếm màu đỏ sậm lao vào trong kiếm trì còn Lạc Bắc thì bay theo rồi lơ lửng ở phía trên. truyền cập nhật nhanh nhất tại chấm

Trong nháy mắt, Lạc Bắc giống như thiếu niên năm đó mới học được ngự kiếm, nhưng trên người lại có một chút phong thái của Nguyên Thiên Y.

- Kiếm trì của Nga Mi quả nhiên kỳ lạ.

Trong nháy mắt khi thanh phi kiếm màu đỏ sậm lao vào trong kiếm trì, Đông Bất Cổ, Nạp Lan Nhược Tuyết và Nguyệt Ẩn đều có thể thấy được một chút gợn sóng không hề xuất hiện mà thanh phi kiếm Thương Nguyệt của Lạc Bắc như xuyên vào trong một đám chân nguyên cực dày.

- Cái gì?

Lạc Bắc liền vận chuyển kiếm quyết Phá Thiên Liệt đã lâu không sử dụng phóng ra một luồng chân nguyên về phía thanh phi kiếm trong kiếm trì.

Vốn khi điều khiển phi kiếm vào trong kiếm trì, Lạc Bắc còn chưa có cảm giác khác lạ. Nhưng vào lúc này, khi luồng chân nguyên của Lạc Bắc xuyên vào, hắn lập tức cảm nhận được bên trong luồng chân nguyên của mình dường như có vô số những sợi tơ trong suốt... Theo tia chân nguyên của Lạc Bắc thấm vào trong phi kiếm, những sợi tơ đó cũng lập tức thấm thấu vào theo.

Lạc Bắc lơ lửng bên trên kiếm trì. Một tia chân nguyên màu vàng từ người hắn tản ra càng tăng thêm pháp lực dao động. Từ xa nhìn lại người ta có cảm giác cơ thể của hắn tản ra vạn tia sáng màu vàng.

Bên trong pháp quyết của Bắc Minh vương có một thứ pháp thuật tên là Minh vương bát cát kim bàn. Lúc trước khi đối địch, Nạp Lan Nhược Tuyết đã nhiều lần sử dụng nó. Một khi sử dụng đạo pháp thuật đó, ở phía sau người sẽ tạo ra một vòng tròn với vô vàn tia sáng, tăng thêm khí thế uy nghiêm. Mà vào lúc này, Lạc Bắc khiến cho người ta có cảm nhận chỉ cần tu vi của hắn tăng thêm một chút từ pháp lực dao động cũng sẽ tạo thành một thứ vòng sáng như vậy.

Pháp lực dao động tạo thành thực thể đó là do chân nguyên trong người cuộn trào khiến cho pháp lực dao động. Thậm chí bình thường khi người tu đạo phóng ra pháp thuật cũng có uy lực hình thành những cảnh tượng mà người trong dân gian gọi là thần tiên, phật thánh.

Một tia chân nguyên màu vang liên tục thấm thấu vào trong kiếm trì, chui vào thân kiếm.

Lạc Bắc liên tục tế luyện phi kiếm đã được ba ngày.

So với ba ngày trước thì hiện tại thanh phi kiếm Thương Nguyệt đã trở nên trong suốt. Trên thân kiếm dường như một lớp ánh sáng chảy xuôi khiến cho người ta cảm tưởng nó trở nên mềm mại hơn.

420. Chương 391: Vồng Đảo Thứ 8

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 391: vồng đảo thứ 8

>

Hiện tại Lạc Bắc có thể cảm giác được một sợi tơ từ trong kiếm trì hội tụ với chân nguyên hoàn toàn là do kiếm khí, kiếm ý và lực lượng chân nguyên ngưng kết thành một thứ vật chất kỳ lạ. Trên thực tế thì tu luyện kiếm nguyên cũng chỉ đơn giản sử dụng kiếm quyết để chuyển hóa chân nguyên rèn luyện đồng thời khiến cho khí kim thiết của phi kiếm dung hợp với nguyên khí. Thứ nguyên khí này đối với người tu luyện phi kiếm mà nói tương đương với việc khi tu luyện có thể tẩy bỏ thân thể, chuyển hóa linh khí trời đất thành chân nguyên. Sợi tơ do kiếm khí, kiếm ý và lực lượng chân nguyên trong kiếm trì ngưng tụ thành cũng là một thứ vật chất có thể tẩy bỏ, rèn luyện phi kiếm.

Sợi tơ trong suốt đó không chỉ có thể tẩy bỏ, rèn luyện phi kiếm mà còn có thể thay đổi khí kim thiết bên trong phi kiếm. Một khi được nó thấm vào khí kim thiết sẽ trở nên tinh khiết, cô đọng và tràn đầy sức sống.

Mỗi một sợi tơ được sinh ra trong kiếm trì có công hiệu đối với việc tẩy bỏ, tế luyện phi kiếm so với Lạc Bắc sử dụng kiếm quyết hóa ra vạn tia chân nguyên còn công hiệu hơn nhiều. Hơn nữa, trước khi dẫn kiếm vào trong cơ thể tạo thành kiếm nguyên, Lạc Bắc sử dụng kiếm quyết sinh ra chân nguyên chỉ thích hợp cho phi kiếm hấp thu mà không có công hiệu trực tiếp rèn luyện phôi kiếm.

Mà hiện tại, lợi dụng kiếm trì để tế luyện phi kiếm, mỗi ngày ít nhất cũng tương đương với hơn mười ngày bình thường.

Hiện tại, thanh phi kiếm mà Nguyên Thiên Y để lại cho Lạc Bắc đã trở nên mềm mại có cảm giác hòa tan. Chân nguyên dung hợp với nó đã tới trình độ có thể ngưng luyện kiếm cương.

Hiện tại với tu vi của Lạc Bắc nếu muốn có được bản mệnh kiếm nguyên thì cho dù phi kiếm có phẩm chất bình thường cũng phải mất tới trăm ngày thì mới ngưng tụ được Kiếm cương. Nhưng nếu không có kiếm trì thì rèn luyện thanh phi kiếm này có lẽ phải tới mấy trăm ngày. Bởi vậy có thể thấy được bản thân phôi kiếm được Nguyên Thiên Y ngưng luyện tới mức độ nào. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Bất chợt, đôi tay Lạc Bắc thay đổi mấy cái pháp quyết khác với trước. Sau khi mấy cái pháp quyết hình thành, Lạc Bắc liền há mồm phun một luồng chân nguyên vào trong kiếm trì lên trên thân kiếm màu đỏ sậm.

Khi dải chân nguyên giống như dải lụa đỏ dính vào thân kiếm lập tức khiến cho rung động. Làn chân nguyên đó cũng không tản ra mà được thân kiếm hấp thu.

Toàn bộ cây kiếm ở trong kiếm trì lập tức như biến thành lưu ly.

“Phù!”

Tâm niệm của Lạc Bắc mới động, thanh phi kiếm màu đỏ sậm lập tức như hoàn toàn tan rã ở trong kiếm trì.

Luyện hóa kiếm hình.

Sau khi để cho phi kiếm tế luyện tiếp cận với chân nguyên có thể dẫn vào bên trong cơ thể, sử dụng khí huyết và chân nguyên rèn luyện tới một mức độ là đạt tới cảnh giới kiếm cương.

Hiện tại, người bên ngoài chỉ thấy thanh phi kiếm đã tan rã trong kiếm trì nhưng Lạc Bắc lại có thể cảm nhận được thanh phi kiếm ở mình dưới sự điều khiển của tâm niệm đã hóa thành khí kim thiết tản mát khắp trong ao.

Pháp lực dao động trên người Lạc Bắc càng lúc càng mạnh thêm. Từng luồng chân nguyên màu vang liên tục thẩm thấu vào bên trong kiếm trì.

Vốn đột phá tới cảnh giới kiếm cương đó là dẫn kiếm nhập thể rồi rèn luyện ở trong người. Nhưng do cảm nhận được sự kỳ diệu của kiếm trì vì vậy mà hiện tại Lạc Bắc vẫn để cho phi kiếm hóa ở trong đó. Người bên ngoài đứng từ xa chỉ thấy toàn bộ kiếm trì giống như một thanh kiếm màu xanh còn Lạc Bắc thì như đang rèn luyện cả kiếm trì.

- Căn cứ theo tốc độ thế này thì chưa tới một ngày, Lạc Bắc có thể ngưng tụ được bản mệnh kiếm nguyên.

- Nga Mi đứng đầu giới tu đạo hơn một ngàn năm, sự tích lũy đúng là không tầm thường. Chẳng trách được bốn trăm năm trước, những người có tu vi cao của Nga Mi không ít. Chỉ một cái kiếm trì này để ngưng tụ được bản mệnh kiếm nguyên cũng nhanh hơn các môn phái khác cả trăm, nghìn lần.

- Bản thân phôi của thanh phi kiếm này có lẽ tương đương với Tử Dinh, Thanh Tác ngày trước. Sau khi Lạc Bắc luyện thành bản mệnh kiếm nguyên uy lực của nó có lẽ còn vượt qua pháp bảo cấp kim tiên. Chẳng trách mà lão Triệu Nam lại nói với Lạc Bắc sau khi luyện thanh phi kiếm này tới bản mệnh kiếm nguyên mới có thể phá vỡ được sự phòng ngự của Hạo Thiên kính.

Ba người Vũ Sư Thanh, Đông Bất Cố và Nạp Lan Nhược Tuyết đều lẳng lặng đứng gần vị trí của Lạc Bắc. Trước mặt cả ba người chất đống rất nhiều những hộp ngọc đựng đan dược để cho Lạc Bắc bổ sung chân nguyên.

Lạc Bắc tu luyện bản mệnh kiếm nguyên lại có thể lợi dụng đan dược nhanh chóng bổ sung chân nguyên. Hơn nữa, có thể kiếm trì của Nga Mi nên vào lúc này tốc độ tu luyện bản mệnh kiếm nguyên chỉ sợ trong mấy ngàn năm qua cả giới tu đạo cũng không một ai sánh được.

.....

Tại vòng đảo thứ chín của Côn Luân.

Vào lúc này trận pháp U Minh huyết hải trên bầu trời Côn Luân đã hoàn toàn biến mất. Ánh sáng đỏ như máu bao phủ khắp vùng biển mấy ngàn dặm đã hoàn toàn tiêu tan.

Tất cả thi thể của đệ tử Côn Luân và những người tu đạo tham gia tấn công đều đã được thu dọn sạch sẽ. Ngay cả những vết máu dính trên đền đài cũng được đệ tử Côn Luân thi triển pháp thuật rửa sạch.

Nhưng ở tận ngoài vòng đảo thứ tư mà nhìn vào thì tất cả đều cháy đen. Gần như toàn bộ kiến trúc đều bị Lân hỏa tiễn của Trảm Châu Trách Địa làm cho cháy thành tro.

Từ tận bên ngoài vòng đảo thứ tư thì thoáng lại có những vầng sáng phóng lên. Những vầng sáng đó là do đệ tử Côn Luân thi triển pháp thuật xóa bỏ khí âm lệ còn sót lại từ pháp bảo của Trảm Châu Trách Địa.

Mà trong vòng đảo thứ năm ít nhất cũng có mấy trăm đệ tử Côn Luân đang phi độ trên không trung.

Trong tay đám đệ tử Côn Luân đó đều có một cái bình bạc cao chừng nửa người. Trên những cái bình đó được khảm những viên bảo thạch màu đen. Từ những viên bảo thạch đó tản ra một thứ lực hút khó hiểu. Rõ ràng đó chính là Chân từ bảo thạch sinh ra lực từ ở trong mạch khoáng dưới lòng đất.

Hiện tại đám đệ tử Côn Luân nhanh chóng bay lượn trên không trung, sử dụng những cái bình bạc đó để thu khí Lôi cương tản mát xung quanh.

Thiên kiếp do Nam Cung Đạo Tạng dẫn xuống mặc dù đã tan biến nhưng vẫn còn để lại vô số khí lôi cương đã được thiên hỏa và ngọn lửa và lực từ những ngôi sao tối luyện vốn không thể thu thập được nhưng bây

giờ lại tràn ngập ở nơi đây. Một khi thu thập được chúng thì đối với người tu luyện pháp quyết Lôi cương và pháp bảo đều vô cùng hữu dụng.

Vào thời điểm này trong vòng đảo thứ tám của Côn Luân, tại một ngôi đền, Trần Thanh Đế mặc trường bào màu tím đang ngồi xếp bằng. Hai nhân vật có tu vi cao khác của Đại Tự Tại cung là Trần Lê Phù và Vương Diễm Dương cũng ngồi cách đó không xa.

Hoàn toàn khác với Trần Thanh Đế đang ngồi nhắm mắt, cả hai đều nhìn y một cách chăm chú, rõ ràng là đang làm hộ pháp.

Trên người Trần Thanh Đế giống như một cái miệng giếng liên tục tản ra những làn khí trắng khiến cho y như đang ngồi trên một đám mây trắng.

Cho dù người tu đạo bình thường nhất thì chỉ cần cảm nhận sẽ phát hiện ra trong làn khí trắng kia ngưng tụ linh khí trời đất rất nhiều. Có thể nói cái chỗ mà Trần Thanh Đế đang ngồi là nơi mà linh khí phun ra từ linh mạch cực mạnh.

Trên người Trần Thanh Đế bắt đầu tản ra pháp lực dao động đồng thời hình thành một hạt châu giống như Xá Lợi Tử. Đột nhiên trên đỉnh đầu của y lóe lên hai tia sáng màu lam rồi xuất hiện một cái bia ngọc mà xanh và một pho tượng hình người cao bảy tấc.

Hiện tại cái bia ngọc kia chỉ có mấy tấc nhưng bên trên lại đầy những ký hiệu, tản ra ánh sáng màu xanh giống như hóa thành thực thể. Hiển nhiên, đó chính là Tự Tại Ngọc Bi đã được Trần Thanh Đế luyện hóa ở trong người. Mà pho tượng hình người cao bảy tấc đang ngồi xếp bằng trên tấm bia kia có hình dạng giống hệt với y. Đó cũng chính là Nguyên Anh của Trần Thanh Đế.

Vào lúc này, pháp lực dao động tản ra từ Nguyên Anh khiến cho sau gáy của nó xuất hiện một hạt châu giống như Xá lợi tử màu xanh.

Những tia sáng màu xanh do Tự Tại Ngọc bi tản ra liên tục tràn vào trong Nguyên Anh của Trần Thanh Đế. Chợt một tiếng động vang lên, cái hạt châu màu xanh sau đầu Nguyên Anh của y chợt vang lên những âm thanh rất nhỏ giống như lột xác.

Hạt châu giống như viên Xá lợi tử vỡ tan rồi hóa thành từng đám mây màu lam. Mà phía trên những đám mây đó đột nhiên xuất hiện một cái bông hoa sen màu lam.

Bông hoa sen đó có chừng bảy mươi hai cánh. Đóa hoa lay động một chút rồi hóa thành thực thể tản ra hàng vạn những tia sáng mờ màu lam. Trong lúc nhất thời, bên trong ngôi đền trở nên trong suốt như biến thành một cái cung thủy tinh.

421. Chương 392: Trần Thanh Đế Báo Thù

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 392: Trần Thanh Đế báo thù

Lúc trước tu vi của Trần Thanh Đế mặc dù cao nhưng nhiều lắm cũng chỉ tương đương với Kỳ Liên Liên Thành. Bởi vậy có thể thấy được trong mấy ngày qua, Trần Thanh Đế ở Côn Luân nhận được rất nhiều ưu đãi khiến cho tu vi tăng mạnh. (.

Vừa nhìn thấy pháp lực tản ra từ Nguyên Anh của Trần Thanh Đế ngưng tụ thành pháp tướng Hoa sen, Trần Lê Phù và Vương Diễm Dương đang ngồi bên hộ pháp cũng không hề vui sướng mà sắc mặt lại trở nên lo lắng khẩn trương.

Sau khi pháp tướng hoa sen xuất hiện sau đầu, Nguyên Anh của Trần Thanh Đế cũng trở nên hết sức trang nghiêm. Mà trong khoảng khắc đó, bên cạnh pháp tướng hoa sen cũng xuất hiện một cái bóng màu lam. Cái bóng đó càng lúc càng đậm như muốn sinh ra một cái pháp tướng hoa sen nữa.

Nhưng cái bóng đó liên tục chớp lóe, thậm chí có rất nhiều thời điểm nó đã hóa thành hình dạng pháp tướng hoa sen nhưng chỉ trong vòng một nén nhang nó lại trở nên mờ nhạt đi như không thể ngưng kết.

Ánh sáng màu xanh của Tự Tại ngọc bi càng lúc càng mạnh liên tục tràn vào trong Nguyên Anh của Trần Thanh Đế. Ngay cả Tự Tại Ngọc Bi cũng vang lên những tiếng chấn động.

Nét mặt của Trần Lê Phù và Vương Diễm Dương tới lúc này mới xuất hiện sự mừng rỡ.

Bởi vì lúc này khi Tự Tại Ngọc Bi phát động tới mức cao nhất thì bóng của pháp tướng Hoa sen kia cũng từ từ ngưng kết trở nên càng lúc càng ngưng tụ hóa thành thực thể.

Vào lúc này mặc dù hai người không biết sự thay đổi trong cơ thể của Trần Thanh Đế nhưng Nguyên Anh chỉ cần phát ra hai hoa chính là đại biểu cho tu vi của Trần Thanh Đế đột phá từ Độ Kiếp sơ kỳ lên tới trung kỳ.

Nhưng chút mừng rỡ vừa mới xuất hiện trên khuôn mặt hai người thì Trần Thanh Đế và Nguyên Anh đều chấn động khiến cho đóa hoa sen gần như ngưng tụ thành thực thể lập tức vỡ vụn.

Ánh mắt của Trần Lê Phù và Vương Diễm Dương đều tràn ngập một sự khiếp sợ, không nhìn được thét lên kinh hãi. Nhưng vào lúc này, không biết Trần Thanh Đế đang như thế nào nên cả hai đều cố gắng kìm chế.

Nhưng vào lúc này như có một đám mây bị hút vào trong động. Tự Tại Ngọc Bi và Nguyên Anh ở trên đỉnh đầu của Trần Thanh Đế chợt lóe lên tia sáng rồi chui vào trong cơ thể của y. Pháp lực đang dao động trên người Trần Thanh Đế cũng biến mất rồi sau đó y liền mở mắt ra.

Trần Thanh Đế từ từ đứng dậy nhìn nét mặt khiếp sợ của Trần Lê Phù và Vương Diễm Dương nhưng trong lòng tràn ngập một sự tức giận, nhất thời không muốn nói một câu nào.

- Thật bại trong gang tấc.

Tại vòng đảo thứ tám của Côn Luân, đứng trên dòng linh khí phun ra từ linh mạch một lúc lâu, Trần Thanh Đế mới hơi cúi đầu nói với hai người cau đó.

.....

Vì để cho Trần Thanh Đế đứng về phía mình, Hoàng Vô Thần đưa ra điều kiện khiến cho y hài lòng.

Trên thực tế điều kiện mà Hoàng Vô Thần đưa ra với Trần Thanh Đế không giống như của Huống Vô Tâm phân chia thiên hạ cũng không phải thứ pháp bảo hay pháp thuật gì mà y đồng ý giúp Trần Thanh Đế đột phá hai tầng tu vi.

Mà sự đồng ý đó cũng không phải thuận miệng. Từ khi Huống Vô Tâm dấy động phản loạn, Hoàng Vô Thần đã giao một bộ điển tịch cho Trần Thanh Đế. Trong bộ điển tịch đó ghi lại một môn pháp quyết hệ Thủy so với Thiên nhất thần thủy quyết của Đại Tự cung cũng không thần diệu hơn nhưng Trần Thanh Đế có thể từ những gì trong điển tịch đó để hiểu được một số điều trước đây chưa rõ.

Sau khi hiểu được những điều đó, Trần Thanh Đế có thể khẳng định tu vi của mình sẽ tăng lên, chỉ cần thời gian tu luyện mà thôi.

Chỉ dựa vào một bộ điển tịch không có gì đặc biệt đã có thể giúp cho Trần Thanh Đế đột phá. Hơn nữa tu vi bản thân của Trần Thanh Đế khi đó đã gần với Nguyên Anh đại thành. Hoàng Vô Thần có thể làm được như vậy thì chỉ có hai khả năng đó là cảnh giới của Hoàng Vô Thần cao hơn so với Trần Thanh Đế rất nhiều nên có thể làm ột người có tu vi Nguyên Anh đại thành đột phá được hai tầng tu vi đến Độ Kiếp trung kỳ. Cảnh giới như vậy thì ít nhất cũng phải cao hơn Nguyên Anh đại thành tới ba tầng, đạt tới Độ Kiếp hậu kỳ. Ngoại trừ điều đó ra thì còn có một khả năng khác đó là Hoàng Vô Thần hết sức hiểu biết về Thiên Nhất thần thủy quyết của Đại Tự Tại cung. Mà cho dù khả năng nào thì Trần Thanh Đế cũng bắt buộc phải đứng về phía Hoàng Vô Thần.

Sau trận đại chiến với Côn Luân, Hoàng Vô Thần cho Trần Thanh Đế đi vào vòng đảo thứ tám. Ở đây linh mạch phun ra linh khí cực mạnh.

Có điều kiện như vậy vốn Trần Thanh Đế vào lúc này có thể phát ra hai đóa pháp tướng Hoa Sen đột phá tới tu vi Độ Kiếp trung kỳ.

Tu vi Độ kiếp trung kỳ và Nguyên Anh đại thành đối với người tu đạo mà nói có sự ngăn cách cực rộng. Chỉ cần xuất hiện ba đóa hoa thì lực lượng chân nguyên trong cơ thể lúc nào cũng có thể dẫn động Thiên kiếp. Mà từ Nguyên Anh đạt tới Độ Kiếp trung kỳ, người tu đạo đều từ từ tìm kiếm những pháp bảo chống lại Thiên kiếp để chuẩn bị cho việc độ kiếp.

Trong quá trình thu thập pháp bảo, chuẩn bị trận pháp có khả năng còn gặp được những thứ khác. Mà trong quá trình vừa tu luyện vừa chuẩn bị đồ vật Độ kiếp, người tu đạo tới Độ Kiếp trung kỳ thường thường có tới tám, chín phần có thể đột phá tới tu vi Độ Kiếp hậu kỳ.

Lần này trong trận đại chiến, thực lực của Trảm Châu Trạch Địa và núi Chiêu Diêu đều tổn thất nặng. Huống Vô Tâm lại bị tiêu diệt, nếu như Đại Tự Tại cung không bị tổn thất, Trần Thanh Đế đột phá tới Độ Kiếp trung kỳ thì y và Đại Tự Tại cung đã toàn thắng.

Nhưng tất cả đều bị Lạc Bắc phá hủy.

Phương Tam Bình, Hàn Vô Kỳ và Kỳ Liên Liên Thành đều thua trong tay Lạc Bắc. Ngay cả Đại Tự Tại cung cũng bị tẩm máu gần như diệt môn.

Mặc dù người tẩm máu Đại Tự tại cung là tiểu Trà nhưng Trần Thanh Đế hiểu rõ tiểu Trà là người của Lạc Bắc. Trong suy nghĩ của y thì nếu không vì Lạc Bắc, tiểu Trà cũng không xuất hiện ở Đại Tự Tại cung. Vì vậy mà Trần Thanh Đế trút toàn bộ món nợ của tiểu Trà lên đầu Lạc Bắc.

Trần Thanh Đế là chủ đạo của Đại Tự tại cung. Đối với y mà nói thì lợi ích của Đại Tự tại cung còn vượt qua lợi ích của mình. Bởi vì y hiểu rõ, địa vị, quyền thế, ngoại trừ tu vi ra thì đều được thành lập trên cơ sở của Đại Tự Tại cung.

Nhưng hiện tại, ngoại trừ bản thân, Trần Lê Phù, Vương Diễm Dương cùng với một vài đệ tử được phái ra ngoài thì Đại Tự Tại cung đã bị phá hủy hoàn toàn. Ngay cả hai người Phương Tam Bình và Hàn Vô Kỳ cũng bị tiêu diệt.

Có thể nói, cơ nghiệp mấy trăm năm của Đại Tự Tại cung đã bị phá hủy bởi Lạc Bắc.

Cho dù Trần Thanh Đế có bắt tay vào xây dựng lại thì chỉ sợ mấy trăm năm cũng không thể làm cho Đại Tự Tại cung có được thực lực như trước đây.

Vốn với những gì mà Trần Thanh Đế hiểu được về thiên địa, pháp quyết và có thêm cái linh mạch đứng trong năm cái đứng đầu thiên hạ, hôm nay có thể đột phá được tu vi tới Độ Kiếp trung kỳ. Nhưng do Đại Tự Tại cung bị phá hủy khiến cho trong lòng y có một cái chấp niệm vì vậy mà khi tu luyện không thể giữ được bình tĩnh.

Hiện tại, Trần Thanh Đế hiểu rõ, một ngày không giết được Lạc Bắc, loại trừ mối hận trong lòng thì bản thân mình không thể nào làm cho Nguyên Anh phóng ra được đóa hoa sen thứ hai để đạt tới tu vi Độ Kiếp trung kỳ.

Chấp niệm đó đối với Trần Thanh Đế giống như một điểm đen giữa không gian trong sáng.

....

Trần Thanh Đế hơi cúi đầu, im lặng đứng đó. Đột nhiên tay y vang lên tiếng rắc rắc.

Khi y không tự chủ được xiết chặt tay khiến cho chân nguyên tản ra làm cho không khí xung quanh vang lên tiếng nổ.

Nghĩ tới Đại Tự tại cung với vô số đệ tử, nghĩ tới cái thể lực mình vất vả xây dựng bao năm, Trần Thanh Đế cảm thấy đau xót.

- Lạc Bắc!

Lúc này, Trần Thanh Đế tràn ngập lửa giận. Y không ngờ được sự lựa chọn của mình lại đưa tới một cái kết quả như vậy. Một thứ âm thanh lạnh lùng tàn khốc từ miệng y chọt vọng ra.

- Trần Lê Phù! Vương Diễm Dương. Các người đi nói cho Hoàng Vô Thần giúp tìm kiếm tiểu Trà, Thái Thúc và vị trí của hai tên huynh đệ hắn.

Giờ phút này đối với một người kiêu hùng như y, nếu Lạc Bắc đã phá hủy thứ quan trọng nhất của mình thì y cũng sẽ phá hủy từng thứ quan trọng của Lạc Bắc.

422. Chương 393: Tạo Vật Tạo Nhân

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 393: Tạo vật tạo nhân

Trong không gian mà mắt có thể nhìn được rất nhiều đóa liên hoa trắng tinh khiết to bằng cái bát liên tục tách ra từ hư không rồi nhanh chóng héo rũ, không còn để lại chút dấu vết.

Hoàng Vô Thần lặng lẽ đứng trong không trung.

Cái không gian này rõ ràng là một cái trận pháp.

Hoàng Vô Thần mặc kim bào, vẫn nhắm mắt đứng trong không gian đang liên tục xuất hiện những đóa sen trắng. Nhìn y lúc này chẳng khác gì thần Phật sáng thế trong điển tịch.

Trước mặt của y có khối ngọc thạch tản ra năm màu đỏ, lục, vàng, lam, tím. Tính chất của những viên ngọc thạch đó hết sức cứng rắn nhưng do sự trong suốt của nó nên khiến cho người ta có cảm giác mềm mại. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Một tia sáng màu vàng xuất hiện trong tay Hoàng Vô Thần.

Đó là một hạt sen màu vàng to chừng ba tấc tản ra những tia sáng vàng và mùi thơm rất lạ. Khi những tia sáng của nó tản ra liền nhanh chóng hóa thành một tia linh khí cực đậm mà mắt thường có thể nhìn thấy được.

Hạt sen đó chính là hạt sen do Đại hóa thiên kim liên ở trong linh mạch có linh khí nhiều nhất ở vòng đảo thứ chín sinh ra.

Cây Đại hóa thiên kim liên mọc lên từ linh mạch có linh khí nhiều nhất thiên hạ cứ trăm năm mới nở hoa, ngàn năm mới kết hạt. Lúc trước khi Nguyên Thiên Y tới Côn Luân, mười tám đóa Đại hóa thiên kim liên đã bị héo mất một đóa. Nhưng mỗi một đóa Đại hóa thiên kim liên chỉ có thể kết được một hạt sen. Có thể nói cho dù còn đủ mười tám cây thì trong vòng một ngàn năm cũng chỉ có được mười tám cái hạt sen.

.....

“Phụp!”

Trong tay Hoàng Vô Thần đột nhiên bắn ra một vầng sáng màu trắng ngà vào thẳng khối ngọc thạch trước mặt.

Khối ngọc thạch đó cao bằng tầm người. Nhưng khi ánh sáng màu trắng đục đó chạm phải liền lập tức bao phủ toàn bộ năm viên ngọc thạch. Dưới sự bao phủ của thứ ánh sáng đó, năm viên ngọc thạch trở nên mềm mại rồi từ từ thay đổi hình dạng. Cuối cùng không ngờ chúng biến thành hình người.

Khi ngũ quan trên mặt nó sinh ra thì hình người đó càng lúc càng giống với Kỳ Liên Liên Thành.

Hai tay của Hoàng Vô Thần khẽ cử động, cái hạt sen của Đại hóa thiên kim liên đột nhiên nhảy lên rồi xuyên thủng qua đỉnh đầu của hình người đó tới tận vị trí trái tim.

Toàn bộ cơ thể bằng ngọc thạch đột nhiên xuất hiện một tia sáng màu vàng.

Nhưng đúng vào lúc này, một làn pháp lực trang nghiêm từ trên người Hoàng Vô Thần tản ra, giống như thân thể của y bắn ra hàng ngàn hàng vạn tia sáng màu vàng. Từ trong mỗi một khiếu huyệt của Hoàng Vô Thần đều chui ra liên tiếp những cái bóng. Trong nháy mắt, phía sau lưng y xuất hiện một vạn ba nghìn

đạo tôn. Trên đỉnh đầu những đạo tôn đó là một cái bánh xe khổng lồ, tản ra hơi thở như nắm sinh tử, trời đất trong tay.

Liên tục ba mươi điểm sáng màu vàng từ trong tay Hoàng Vô Thần bắn ra. Mỗi một điểm sáng màu vàng đều là một cái bánh xe nhỏ nhỏ. Ba mươi sáu điểm sáng lập tức chui thẳng vào trong khối ngọc thạch.

Chỉ trong nháy mắt, hạt sen lập tức được hòa tan trong khối ngọc thạch. Nhưng nó giống như mầm cây sinh sôi lập tức tản ra thành vô số sợi tơ vàng lan ra khắp toàn bộ hình người đó.

Những sợi tơ vàng đó nhanh chóng cố định tạo thành kinh mạch, huyết mạch trong cơ thể bằng ngọc thạch.

Lần này, một làn sức sống cực mạnh đột nhiên từ trên khối ngọc tản ra.

Đắp nặn thân thể.

Vào lúc này, rõ ràng Hoàng Vô Thần đang đắp một cái thân thể.

Từ bốn trăm năm trước, trong trận chiến với U Minh huyết ma rất nhiều môn phái bị suy sụp. Hiện tại những môn phái biết được pháp thuật tạo ra thân thể có lẽ không vượt quá mười. Mà pháp thuật của các môn phái khác phần lớn là muốn sử dụng những thân thể có sẵn hoặc trẻ con mới sinh, hay thi thể vừa mới chết. Còn như Hoàng Vô Thần sử dụng thiên tài địa bảo để tạo thân thể khiến cho linh thai trở nên hết sức tinh khiết, tốc độ tu luyện so với người thường nhanh hơn nhiều.

Một cái bánh xe màu vàng hiện ra trước mặt Hoàng Vô Thần. Theo cái bánh xe đó xoay tròn, huyết mạch do cái hạt sen tạo ra trong thân thể bằng ngọc thạch kia từ từ có một thứ khí huyết màu vàng chậm chậm lưu chuyển.

Theo sự lưu chuyển của nó, khối ngọc thạch càng thêm ấm áp và mềm dẻo như biến thành thịt. Ngũ quan và thân thể càng lúc càng trở nên rõ ràng. Mặc dù chưa có lông mọc ra nhưng nhìn đã hoàn toàn có hình dạng của Kỳ Liên Liên Thành.

.....

Cũng không biết được bao lâu nhưng cái bánh xe màu vàng trước mặt Hoàng Vô Thần đột nhiên biến mất.

Mà viên ngọc ngũ sắc trước mặt Hoàng Vô Thần đã hoàn toàn biến thành một nam tử trẻ tuổi giống Kỳ Liên Liên Thành như đúc.

Thân thể được tạo thành trắng nõn, mềm mại như đứa bé mới sinh. Tuy nhiên linh khí tản ra từ thân thể đó hết sức linh động. Khi một làn sức sống theo dòng máu lưu chuyển trong cái cơ thể đó tản ra thì vào lúc này, thân thể đã được tạo thành công.

Chỉ cần có một cái Nguyên Anh là có thể đoạt lấy thân thể. Hơn nữa, do nó là linh thai được luyện ra từ thiên tài địa bảo cho nên sẽ không hề có hậu quả xấu. Mà sức sống của nó so với bất cứ thân thể người thường nào cũng đều mạnh hơn, có tác dụng làm dịu Nguyên Anh, tăng thêm tuổi thọ.

Nếu nhìn bề ngoài của cái thân thể đó thì sẽ nghĩ rằng Hoàng Vô Thần tái tạo thân thể của Kỳ Liên Liên Thành. Nhưng vào lúc này, Kỳ Liên Liên Thành đã chết, trừ khi là người vượt qua ba lần cửu thiên kiếp có thể phá toái hư không, xé rách quá khứ vị lai thì mới có thể làm cho Kỳ Liên Liên Thành sống lại.

Nhưng vào lúc này, Hoàng Vô Thần vẫn chưa dừng tay.

Một làn pháp lực dao động từ người y lại bốc lên. Phía sau lưng y, một vạn ba nghìn đạo tôn và cái bánh xe lập tức hóa thành thực thể. Từ trên người một vạn ba nghìn đạo tôn, pháp lực dao động giống như một đám mây đang bốc lên cao.

Lúc trước, Hoàng Vô Thần đã tràn ngập phong cách duy ngã độc tôn nhưng hiện tại pháp lực dao động với uy thế như vậy chẳng khác nào có vô số Thần Ma đang vây quanh, tôn y làm vua.

Một tia sáng từ trong lòng mây của y thấm ra bay về phía cái thân thể kia.

Tia sáng đó nhỏ như một hạt cát nhưng lại mang tới cho người ta cái cảm giác nặng như hòn núi. Trong cái không gian liên tục xuất hiện những đóa sen trắng, tia sáng đó phát ra vô số những hình ảnh khiến cho

nó như có cả vạn cái mặt, hình thành một thế giới độc lập. Mà bên trong điểm sáng đó có vàng sáng liên tục lóe lên. Vàng sáng đó rõ ràng là một bộ pháp quyết và một ít tâm niệm.

Khi tia sáng đó chui ra, pháp lực dao động bên ngoài cơ thể của Hoàng Vô Thần lập tức yếu đi. Một vạn ba nghìn đạo tôn và cái bánh xe cũng chỉ còn là những cái bóng. Lần này, dường như không chỉ có chân nguyên mà ngay cả tu vi của y cũng giảm đi rất nhiều.

Rắc rắc!

Khi tia sáng đó chui vào trong cái thân thể kia. Ngay lập tức cái thân thể có khuôn mặt giống với Kỳ Liên Liên Thành đột nhiên tản ra từng làn pháp lực dao động.

Từ không có chút pháp lực dao động cho tới lúc pháp lực dao động dữ dội, người ta có cảm giác cái thân thể này như vừa mới phá kén chui ra. Mà ngay sau đó, nó cũng lập tức mở mắt.

Lúc bắt đầu, ánh mắt của cái thân thể đó còn có chút ngơ ngác nhưng ngay lập tức sự ngơ ngác đó biến mất mà từ từ trở nên càng ngày càng linh hoạt, sắc bén. Cũng lúc đó, pháp lực dao động của nó càng lúc càng mạnh khiến cho không gian xung quanh xuất hiện những gợn sóng.

Pháp lực dao động mạnh như vậy chỉ có người tu đạo cấp bậc Nguyên Anh đại thành mới có thể phát ra.

Mà cái thân thể đó rõ ràng mới được Hoàng Vô Thần tạo thành, chắc chắn không thể có được Nguyên Anh. Trên đời này không có một cách nào có thể làm cho người khác có thể có được Nguyên Anh. Vậy mà từ trên người cái thân thể kia lại tản ra pháp lực dao động của người có tu vi Nguyên Anh đại thành.

Có thể nói, Hoàng Vô Thần đã trực tiếp sáng tạo ra một người không có Nguyên Anh nhưng lại mang tu vi Nguyên Anh.

- Chưởng giáo.

Sau một lát, ánh mắt ngơ ngác của cái thân thể hoàn toàn biến mất. Nó liền cung kính thi lễ với Hoàng Vô Thần.

Hiện tại, cái thân thể này ngoại trừ pháp lực dao động ra đều có tim đập, hơi thở, và ý thức của con người.

- Từ hôm nay trở đi, ngươi tên là Kỳ Liên Liên Thành.

Vào lúc này, mặc dù hình dạng của nó giống hệt Kỳ Liên Liên Thành nhưng thần thái và khí chất lại hoàn toàn khác biệt. Rõ ràng mặc dù Hoàng Vô Thần sử dụng pháp lực tạo ra một người nhưng đó cũng không phải là Kỳ Liên Liên Thành. Tuy nhiên khi nhìn thấy nó cung kính thi lễ với mình, Hoàng Vô Thần liền nói vậy.

Sau khi nói xong câu đó, mặc dù chân nguyên và tu vi rõ ràng giảm đi nhưng Hoàng Vô Thần lại lên tiếng với đầy uy nghiêm:

- Ngươi hãy ra ngoài giúp Trần Thanh Đế đối phó với Lạc Bắc.

- Tuân lệnh.

“Kỳ Liên Liên Thành” liền gật đầu. Không hề chần chừ, thân thể của nó hơi cử động lập tức hóa thành một tia sáng giống như xé rách một cái lỗ hổng rồi biến mất khỏi cái trận pháp sinh ra đầy sen trắng.

423. Chương 394: Tia Sáng Nghịch Thiên

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 394: Tia sáng nghịch thiên

- Cái đó?

- Cái gì thế này?

Bên trong sơn môn của Nga Mi, hàng ngàn vạn dân thường đang cùng với đệ tử Nga Mi cùng nhau xây dựng lại các kiến trúc lâu đài, xây dựng trận pháp. Nhưng mọi người đột nhiên nghe thấy từ tầng mây trên cao dường như vang lên những tiếng động.

Thứ âm thanh đó giống như tinh thạch vỡ vụn tạo ra, hoặc do sắt thép va chạm với nhau làm cho không khí vang lên âm thanh.

Tất cả đệ tử Nga Mi có mặt trong sơn môn đều giật mình.

- Đó là hướng kiếm trì.

Rất nhiều đệ tử Nga Mi đang cười trên pháp bảo ngọc hạc phát hiện ra hiện tượng đó đầu tiên. Mà bọn họ cũng là những người đầu tiên thấy từ trong đám mây có một tia sáng xuyên qua.

- A!

Nhìn thấy tia sáng xuyên thẳng qua tầng mây lao lên cao tản ra chút ánh sáng đỏ sậm, đám đệ tử Nga Mi đang ngỡ không đều không không chế được ngọc hạc mà rơi xuống đất.

Tất cả đều đau đớn và khó chịu không thể thốt được lên lời.

Những ánh sáng bình thường cho dù có chói mắt thì cũng chỉ làm cho đôi mắt cảm thấy đau đớn nhưng tia sáng kia lại như từng sợi tơ chui vào trong thân thể đâm vào máu thịt.

Cái cảm giác đó giống như có vô số những cây kim đâm trúng người.

Đó là kiếm khí, kiếm ý lạnh thấu xương.

Tia sáng xuyên thẳng tầng mây lao lên cao kia rõ ràng là do có người tu luyện pháp quyết phi kiếm sau khi thành công điều khiển phi kiếm liên khiến cho thân kiếm phát ra tia sáng.

- Trong Nga Mi chúng ta có ai tu luyện được phi kiếm lợi hại như vậy?

Cố gắng không chế được chân nguyên trong cơ thể, rất nhiều đệ tử Nga Mi không giấu được sự khiếp sợ.

Bốn trăm năm trước khi Nga Mi còn cường thịnh, cứ cách mấy chục năm trong Nga Mi mới có thể xuất hiện tia sáng như vậy. Nhưng trong bốn trăm năm qua, trong Nga Mi chưa hề có cái cảnh tượng như thế.

.....

- Lợi hại thật.

Trong cái sơn cốc có kiếm trì, Đông Bất Cố, Nạp Lan Nhược Tuyết, Vũ Sư Thanh đều khiếp sợ nhìn Lạc Bắc.

Vào lúc này, đạo kiếm nguyên đỏ sậm đã biến mất trong tay hắn. Ngay cả cái tia sáng vọt lên cao kia cũng không còn. Nhưng trong sơn cốc vẫn có kiếm khí như hóa thành thực thể lan tràn tản ra những âm thanh lách cách.

Từ vị trí của Lạc Bắc tới Đông Bất Cố phải tới hơn bốn mươi trượng nhưng toàn bộ những cây măng đá đã hóa thành bột phấn.

Không hề có lấy một vết nứt, tất cả những cây măng đá hoàn toàn hóa thành bột mịn trong nháy mắt.

Trước mặt Đông Bất Cố vẫn còn có ngọn núi đầy xương trắng che chắn nhưng từ đỉnh núi xuống dưới chân đã xuất hiện một cái động rộng tới một trượng. truyện copy từ

- Lạc Bắc! Hiện tại, bản mệnh kiếm nguyên của ngươi có lẽ ngay cả Hạo Thiên kính cũng có thể làm cho bị tổn hại.

Sau khi hít một hơi thật sâu, Đông Bất Cố và Vũ Sư Thanh gần như nói cùng một lúc.

Lúc này đã cách thời điểm khi Lạc Bắc tế luyện Thương Nguyệt tới cảnh giới dẫn kiếm nhập thể đã được chừng mười lăm ngày.

Trong mười lăm ngày qua, Lạc Bắc liên tục tế luyện phi kiếm cả ngày lẫn đêm cuối cùng cũng làm cho nó đạt tới cảnh giới bản mệnh kiếm nguyên. Mà tia sáng vừa làm cho cả Nga Mi chấn động đó chính là do Lạc Bắc và Đông Bất Cố thử nghiệm. Lần đầu tiên hắc phát ra bản mệnh kiếm nguyên, nó giống như một thanh kiếm lần đầu tiên ra khỏi vỏ tản ra những tia gió sắc bén.

Viên cốt châu màu trắng của Đông Bất Cố cũng là một cái pháp bảo lợi hại của Trảm Châu Trạch Địa tên là Diêm Phù cốt châu. Nó có thể công cũng có thể thủ. Nếu dùng để phòng ngự thì ít nhất cũng là pháp bảo cấp Địa tiên, có thể chống lại phần lớn pháp thuật của những người tu vi Nguyên Anh sơ kỳ. Bản mệnh kiếm nguyên bình thường cùng lắm chỉ có thể đánh tan được ngọn núi xương trắng do nó hóa ra chứ không thể ảnh hưởng tới bản thể của nó.

Nhưng với một đòn vừa rồi, nếu Lạc Bắc không dừng tay kịp thời thì cái bản thể của pháp bảo Diêm phù cốt châu chắc chắn sẽ bị cho đạo bản mệnh kiếm nguyên của hắc chém cho hỏng nặng.

Mà vừa rồi, cả ba người đều có thể cảm nhận uy lực đạo bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc đã vượt qua rất nhiều lực công kích của pháp bảo cấp Kim Tiên.

Mà Lạc Bắc là người có thể nói là hiểu rõ uy lực của Hạo Thiên Kính nhất. Khác với Vũ Sư Thanh và Đông Bất Cố, vào lúc này hắc có thể khẳng định nếu như có thể quay lại thì một khi dùng đạo bản mệnh kiếm nguyên tấn công cho dù không thể đánh tan Hạo Thiên kính nhưng cũng làm cho nó có những hư hỏng nhỏ.

Chỉ cần làm cho Hạo Thiên kính bị tổn thương rồi liên tục dùng bản mệnh kiếm nguyên tấn công thì có thể phá hủy được nó chứ không phải đối diện với cảnh tấn công liên tiếp mà không phá được sức phòng ngự của đối phương, cho dù thế nào cũng không thắng được.

Lạc Bắc lẳng lặng cảm giác kiếm nguyên trong cơ thể mình rồi nhớ lại khi lần đầu tiên mình nhìn thấy phi kiếm.

Lúc đó, Lạc Bắc ở trong cái động gấp phải Song Đầu Sơn nguyên. Nguyên Thiên Y cũng không hề tế luyện phi kiếm mà chỉ sử dụng một cách ngự kiếm khổng chế thanh phi kiếm này nhưng nó có thể xuyên thủng lòng núi như không... Hiện tại, lưỡi phi kiếm đã hóa thành kiếm nguyên lưu chuyển trong cơ thể của Lạc Bắc, chịu đựng sự tấn công từ chân nguyên của hắc để rèn luyện. Có thể nói cơ thể của hắc có cái cảm giác như bị đao cắt. Nhưng do trước đây đã tu luyện tới cảnh giới bản mệnh kiếm nguyên nên Lạc Bắc biết đó là do kiếm nguyên vừa mới hình thành nên vẫn còn có một chút khí kim thiết.

Sở dĩ bản mệnh kiếm nguyên có uy lực mạnh không chỉ vì nó có thể bộc phát toàn bộ chân nguyên mà còn vì sau khi tu luyện được bản mệnh kiếm nguyên, phi kiếm giống như một thứ pháp bảo có thể trưởng thành. Được chân nguyên rèn luyện càng lâu, uy lực của phi kiếm lại càng mạnh.

Mà hiện tại kiếm nguyên của Lạc Bắc mới được hình thành đã có uy lực như vậy đó là do công hiệu của kiếm trì, ngoài ra còn do bản thể của phi kiếm thật sự lợi hại.

Phẩm chất của phi kiếm cũng có thể quyết định uy lực của bản mệnh kiếm nguyên khi mới hình thành.

Giá trị lớn nhất của Tam Thiên Phù Đồ đó là ở cái pháp quyết bên trong nó. Nhưng nếu xét về phối kiếm thì thanh phi kiếm mà Nguyên Thiên Y để lại cho Lạc Bắc mạnh hơn nhiều.

Trải qua luyện hóa một viên Huyết Xá lợi, tâm tính của Lạc Bắc đã tăng thêm. Mà hiện tại sau khi luyện thành lưỡi bản mệnh kiếm nguyên này, ngoại trừ hơi thở kiên cường ra thì trên người Lạc Bắc còn có một thứ khí thể nghịch thiên.

.....

- Sư tôn.

Trên rặng núi Thiên Chú của Thục Sơn, một tên đệ tử mặc áo bào đỏ sẫm mang nét mặt lo lắng lướt vào trong một ngôi đền.

Vị trí của ngôi đền này nằm trong dãy Thiên Chúc, nằm ở nơi cao nhất của một ngọn núi nhỏ. Ngôi đền đó nhìn giống như một cái sân không có nóc nhưng ngọn núi cao hơn cả mây vì vậy mà ở đây cũng chẳng lo có cái gì rơi xuống đầu.

Ở giữa ngôi đền đó là một cái đỉnh lô cao hơn một trượng. Một ngọn thái dương chân hỏa từ trên không trung rơi xuống hội tụ vào trong cái đỉnh như được làm từ ngọc đen.

Bản thân rặng Thiên Chú là nơi tập trung luyện khí của Thục Sơn. Ở chỗ này có thể dẫn ngọn lửa thái dương xuống, hiển nhiên là một cái pháp bảo dùng để luyện khí.

Vào lúc này, một trong ba vị thủ tọa của Thục Sơn, chứng quản rặng Thiên Chú là Băng Trúc Quân đang ngồi xếp bằng trước cái đỉnh lô. Nhìn thấy tên đệ tử mặc áo bào đỏ lướt vào, Băng Trúc Quân hơi nhíu mày:

- Kinh Trữ Vũ! Có chuyện gì mà mặt bình tĩnh vậy?

- Sư tôn!

Nhìn thấy cái đỉnh lô trước mặt Băng Trúc Quân, sắc mặt tên đệ tử đích truyền của lão hơi bình tĩnh lại tuy nhiên vẫn không hề mất hẳn sự lo lắng. Gã thi lễ với Băng Trúc Quân một cái rồi nói:

- Sư tôn thứ tội. Đệ tử không nên quấy nhiễu sự thanh tu của sư tôn nhưng do việc này quá quan trọng vì vậy mà cần phải bẩm báo.

- Thật không? - Băng Trúc Quân liếc mắt nhìn Kinh Trữ Vũ:

- Ta thật sự muốn biết có chuyện gì mà người mặt bình tĩnh như thế.

Trong ba vị thủ tọa của Thục Sơn thì ngoại trừ Tông Nhạc của Kinh thần nhất mạch ra là người hay bao che cho đệ tử của mình, còn Yến Kinh Tề và Băng Trúc Quân thường ngày đối xử với đệ tử hết sức nghiêm khắc. Cho nên vào lúc này nghe Băng Trúc Quân nói một câu thẳng thắn như vậy làm cho Kinh Trữ Vũ rét run nhưng y vẫn nói nhanh:

- Mấy ngày trước trong mấy ngọn núi Trọng Huyền, Hằng Kim của rặng Thiên Chú chúng ta đều nhận được người ta đặt mua rất nhiều nguyên liệu và luyện chế một đồng áo cà sa có phẩm chất phòng ngự không cao lắm. Những chuyện này lấy danh nghĩa đệ tử truyền đi trong mấy ngọn núi, nhưng đệ tử lại chưa bao giờ có lệnh luyện chế mấy thứ cà sa đó.

- Có lẽ có nhầm lẫn gì đó. - Băng Trúc Quân liếc nhìn Kinh Trữ Vũ:

- Trong một năm, rặng Thiên Chú của chúng ta phải luyện chế không biết bao nhiêu thứ. Các sư huynh đệ các người có nhầm lẫn không.

- Nhưng chuyện này không hề nhầm.

424. Chương 395: Tứ Đại Pháp Vương

La Phù

Tác giả: Vô Tội truyện cập nhật nhanh nhất tại chàm

Chương 395: Tứ đại pháp vương

- A?

- Bởi vì số lượng pháp y quả thực quả lớn. - Kinh Trữ Vũ hít một hơi thật sâu cho cố bình tĩnh rồi nói với Băng Trúc Quân:

- Số lượng pháp y ước chừng tới ba vạn cái.

- Ba vạn cái?

Sắc mặt của Bằng Trúc Quân cũng thay đổi. Lão biết rõ một số pháp bảo cấp thấp cũng không khó luyện lắm, chẳng tốn nhiều vật liệu. Nhưng cho dù là pháp bảo nào thì bình thường nhất là phi kiếm. Nếu số lượng lớn thì cái giá phải trả cũng sẽ rất cao. Mà giống như nhiều môn phái khác rất nhiều nguyên liệu của Thục Sơn cũng cần phải nhờ giao dịch mới có được. Mà ba vạn cái... Số lượng như vậy cho dù pháp y có không cao, sử dụng vật liệu gì thì cái giá phải trả cũng kinh người. Có khả năng phải dùng hết tiền tài giao dịch trong một năm và một vài phần nguyên liệu dự trữ.

- Con đã điều tra qua. Tính cả số lượng bị hỏng trong quá trình luyện chế thì tổng cộng chúng ta chế ra ba vạn năm trăm cái pháp y.

Sắc mặt của Kinh Trữ Vũ trắng bệch:

- Nguyên liệu làm số pháp y đó đều do sư huynh Triệu Côn Tề thu thập và vận chuyển. Còn người phụ trách luyện chế là sư đệ Chương Vân Long. Nhưng vì số lượng quá nhiều, sư đệ Chương Vân Long chỉ giám thị luyện chế nên không để ý tới cái khác. Sư huynh Triệu Côn Tề thì chỉ đi thu thập và vận chuyển nguyên liệu cũng không liên quan. Mà người đưa tờ danh sách kia tới các nơi chính là sư đệ Thần Ứng. Tháng trước, đệ ấy đã đưa số pháp y đó ra ngoài cho tới nay vẫn chưa quay lại. Mà tờ danh sách đó lại được mật chế vì vậy mà hôm nay con kiểm tra số nguyên liệu dũ trữ mới phát hiện.

- Chuyện quan trọng thế này phải điều tra cho rõ. Người hãy báo lên cho trưởng giáo. - Bằng Trúc Quân đứng dậy:

- Trưởng giáo sẽ điều tra rõ ràng. Chỉ cần nó không có liên quan tới người thì người không cần phải lo. Cũng chỉ là ba vạn cái pháp y không quan trọng lắm đối với Thục Sơn chúng ta.

- Đệ tử mất bình tĩnh. - Kinh Trữ Vũ nghe thấy Bằng Trúc Quân nói vậy thì xấu hổ.

Bằng Trúc Quân gật đầu:

- Đã lâu ta cũng không gặp người. Hôm nay người hãy cho ta xem thử tu vi của người đã đến mức độ nào?

Trong các môn phái việc kiểm tra tu vi đệ tử là chuyện thường xuyên. Hơn nữa, Bằng Trúc Quân quản lý đệ tử rất nghiêm vì vậy mà khi nghe lão nói vậy, Kinh Trữ Vũ không dám chần chừ. Sau khi thi lễ với Bằng Trúc Quân một cái, hai tay gã liền bắt pháp quyết hóa ra bảy đóa hoa màu vàng.

Bảy đóa hoa giống như hoa sen tản mát ra một ngọn lửa thiêu đốt không khí xung quanh làm vang lên những tiếng nổ tanh tách. Rõ ràng đóa hoa bảy cánh đó là do chân hỏa ngưng tụ thành.

Bảy đóa hoa do chân hỏa ngưng tụ vừa mới xuất hiện lập tức bay lượn tạo thành một luồng lửa nhìn hết sức đồ sộ.

- Chân hỏa tán hoa thuật quan trọng nhất là khống chế và sử dụng lúc đối địch. - Bằng Trúc Quân khép mắt xuống nói một cách lạnh nhạt:

- Người định cho ta xem người làm xiếc đúng không?

Kinh Trữ Vũ khựng người nhưng không dám trả lời. Tâm niệm của hắn hơi động, đóa hoa kia lập tức lao về phía Bằng Trúc Quân.

Bảy đóa hoa liên tục thay đổi vị trí trong không trung khiến cho cả không gian như biến thành một biển lửa. Một tiếng nổ vang lên. Hai cái đóa hoa chợt nổ tung thành hai vầng lửa với ánh sáng chói mắt.

Phần lớn pháp thuật trên thế gian sử dụng thần thức xác định vị trí của đối phương liền dùng lực lượng chân nguyên dẫn động uy lực của trời đất để tấn công vào vị trí đó. Một khi phóng ra cho dù là một mũi hỏa tiễn hay cái gì khác thì cũng khó có thể khống chế. Ngay cả Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu là một thứ pháp quyết được toàn bộ giới tu đạo công nhận là số một. Trong bộ pháp quyết này có hai thứ pháp thuật là Diệt Tuyệt lôi vân và Lôi Tiêu đạo tôn. Một khi phóng thích chúng ra thì chỉ có thể dựa vào thần thức mà liên tục tấn công. Nhưng lúc này, Kinh Trữ Vũ sử dụng Chân hỏa tán hoa thuật cũng là một trong những pháp bảo hiếm thấy trên thế gian có thể khống chế được.

Bảy đóa hoa kia sau khi được phóng ra cũng không hề biến mất mà có thể khống chế được như phi kiếm. Một khi đối địch có thể sử dụng suy nghĩ để khống chế đóa hoa bảy cánh đó. Nếu so với pháp thuật hệ Hỏa khác thì về bản chất lợi hại hơn nhiều.

Nhưng với nhân vật cấp bậc như Băng Trúc Quân thì cho dù nhắm mắt lại, chỉ dựa vào thần thức cũng có thể cảm nhận được toàn cảnh trong vòng mười trượng xung quanh. Vào lúc này, Kinh Trữ Vũ đứng đối diện sử dụng đóa hoa kia là để làm rối ánh mắt của Băng Trúc Quân, còn thực chất y định dùng chân hỏa tấn ra để che khuất năm cái đóa hoa còn lại.

Cùng với lúc hai đóa hoa kia nổ tung, năm đóa hoa còn lại chia ra từ trên đỉnh đầu, xung quanh của Băng Trúc Quân mà lao tới. Hơn nữa, tốc độ của năm đóa hoa đó cũng khác nhau.

Thời gian tấn công từ năm hướng cũng khác biệt nên việc đối phương phòng ngự cũng khó. Kinh Trữ Vũ biết với tu vi của Băng Trúc Quân cho dù năm đóa hoa đó có tốc độ như thế nào cũng không thể làm gì được lão. Nhưng lúc này nếu Băng Trúc Quân muốn kiểm tra tu vi của gã thì gã phải thể hiện tất cả thực lực trước mặt lão.

- Sư tôn!

Nhưng điều khiến cho Kinh Trữ Vũ trong nháy mắt cứng người hét lên đó là vì Băng Trữ Quân không hề cử động. Cả năm đóa hoa lửa của gã lập tức giáng thẳng lên người của lão. Tầm đạo bào màu hồng của Băng Trúc Quân lập tức lóe lên ánh sáng hồng do năm đóa hoa nổ tung. Cái đạo bào màu đỏ đó rõ ràng là một thứ pháp bảo có lực phòng ngự rất tốt nhưng do Băng Trúc Quân không điều khiển, không chống đỡ vì vậy mà cả năm đóa hoa đó đánh trúng khiến iệng lão phun máu tươi.

Một đòn đó không ngờ lại làm cho Băng Trúc Quân bị thương không hề nhẹ.

Kinh Trữ Vũ quả thực không thể tin vào mắt mình. Nhất thời đầu óc của y trống rỗng không biết nên làm gì. Mà vào lúc này cơ bản không cảm nhận được có một đóa hoa có hình dạng giống hệt như của mình nhưng ngưng tụ hơn lặng lẽ xuất hiện sau lưng rồi đánh thẳng y.

Sắc mặt kinh hãi như không thể tin nổi xuất hiện trên gương mặt của Kinh Trữ Vũ. Y mở to miệng như định nói một cái gì đó nhưng ngọn lửa làm cho câu nói của y tắt ngấm. Trong giây lát, toàn bộ cơ thể của Kinh Trữ Vũ bị ngọn lửa nuốt chửng, thiêu đốt cho tới cả tro cũng không còn.

Sắc mặt của Băng Trúc Quân vẫn thản nhiên nhìn Kinh Trữ Vũ cháy thành tro nhưng ánh mắt có chút gì đó lạnh lùng.

.....

Trên không trung đầy mây trắng đột nhiên xuất hiện bốn điểm sáng.

Tốc độ của bốn điểm sáng đó cực nhanh. Đó là bốn bóng người có pháp lực dao động tấn ra rất mạnh.

Trong bốn người đó thì hai người phía bên trái mặc cà sa Lạt Ma. Một trong hai người sắc mặt hơi đen, dáng vóc hơi mập một chút với đôi tai dài. Nơi lông mày của y có một nốt ruồi son. Y mặc một bộ cà sa có hai màu vàng, tím, một bên cánh tay để trần. Vào lúc này khi ngự không phi hành phía sau y xuất hiện một vầng sáng chói chang như mặt trời. Vầng sáng đó ngăn cản toàn bộ gió xung quanh. Mà dưới chân của y cũng tấn ra pháp lực dao động hóa thành những đám mây.

Người kia là một người tu đạo giả dạng Lạt Ma. Y có vóc dáng cao gầy, đầu đội một cái mũ màu vàng, mặc cà sa đỏ sẫm. Y cũng để lộ một bên cánh tay. Ngoại trừ gương mặt dài ra thì đôi mắt của y sáng ngời. Điều khiến cho người ta chú ý nhất đó là đôi tay của y hết sức dài để buông thõng xuống quá gối. Mà pháp lực dao động trên người gã cũng rất lạ tạo thành phía sau người một cây bảo thụ tỏa ra ánh sáng vàng chói mắt. Trên cành của cây bảo thụ đó có rất nhiều pháp khí cát tường.

Trang phục hai người tu đạo bên phải cũng thuộc loại hiếm thấy. Một gã đầu đội mũ màu vàng khảm rất nhiều bảo châu. Nửa thân trên của gã có mặt một thứ kim giáp, bên dưới là chiếc quần màu xanh ngọc rộng thùng thình. Đôi chân để trần. Trên cổ tay và cổ chân đều có đeo chuông. Gã khoác một chiếc áo choàng màu đỏ. Người tu đạo đó có nước da màu đồng, thân thể hết sức cân xứng. Pháp lực dao động từ người y tạo ra dưới thân thể một cái kim bàn, bên trên có rất nhiều thứ hoa Ba la.

Mà một người tu đạo khác thì toàn thân sáng bóng như bạch ngọc, gương mặt cũng hết sức dịu dàng nhìn như nữ nhân. Nhưng y cũng để trần. Đó là một nam nhân có tướng nữ nhân. Người tu đạo này trên đầu đội kim quan, thân trên được quấn một tấm lụa mỏng bên dưới mặc một chiếc quần nhìn như váy được đính các loại bảo thạch. Nhìn giống như Lục độ mẫu trong điển tịch của Mật tông. Vào lúc này, pháp lực dao động của gã tạo thành một bức bình phong có nhiều lỗ thủng ở giữa có một pho tượng Phật nho nhỏ.

Cách ăn mặc của bốn người đó hết sức kỳ lạ. Nhưng pháp lực dao động lại tạo thành bảo tướng vô cùng đẹp. Hơn nữa, mặc dù pháp lực dao động của họ khác với đám huyền môn chính đạo nhưng từ pháp lực dao động mạnh như vậy thì có thể thấy ít nhất họ có tu vi Nguyên Anh kỳ.

425. Chương 396: Truy Tìm Ma Nữ

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 396: Truy tìm ma nữ

- Người đó là ai?

Bốn người tu đạo tản ra bảo khí trang nghiêm có tốc độ phi độn rất nhanh.

Khi bốn người đó vừa mới lướt qua một đám mây thì đột nhiên xuất hiện một bóng người. Nhìn cái bóng đó hết sức kỳ lạ, từ xa nhìn lại chẳng khác nào một đám mây trong suốt.

Mà trong đám mây đó là một cái đài sen màu đen rất to. Một nửa cái đài sen đó có đường kính rộng tới bốn trượng nhìn như một cái sân khấu lớn trên không trung. Hoa văn trên đó tản ra hơi thở uy nghiêm. Một nửa bên dưới là những phù điêu ma thần cầm đủ loại pháp bảo trong tay. Số lượng phù điêu ít nhất có hơn một ngàn cái với đủ mọi loại hình dạng, tư thế khác nhau. Mà ánh sáng màu đen tản ra khiến cho những phù điêu trên đó như đang hoạt động, di chuyển.

Còn một nửa bên trên có hình dạng giống như một cái mũi xe tản ra ánh sáng màu đen. Có điều màu của nó lại có màu vàng nhạt, xung quanh điêu khắc đầy những lá bùa chiếu xuống những tia sáng màu đen nhìn giống như tua cờ. nguồn

Một thiếu nữ mặc áo bào vân nghê, trên người tản ra pháp lực dao động màu tím đứng chính giữa đài sen.

Thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần đó chính là Thái Thúc. Mà cái đài sen kia cũng chính là cái Yêu vương liên thai mà Bích Căn sơn nhân đã kết hợp Ô Đàm kim ma lang chiến xa để luyện ra.

Hiện tại xung quanh Yêu vương liên thai như có một tấm lụa mỏng màu trắng. Đó là do Thái Thúc cố ý yêu cầu Bích Căn sơn nhân luyện chế ra một cái Bạch vân bảo trướng. Nó có thể che giấu toàn bộ khí tức của Yêu vương liên thai. Bình thường nếu không di chuyển, từ ngoài không thể phát hiện được. Lúc trước, Thái Thúc cũng nhờ có cái pháp bảo này mới tránh được sự chặn giết của Côn Luân, đồng thời rất ít người phát hiện được.

Bên cạnh Thái Thúc có ba người đang đứng. Một người có thân hình cao lớn tản ra huyết khí nồng hậu. Một người mặc áo giáp màu đen, pháp lực dao động tản ra cũng rất mạnh. Mà một người khác là một nữ tử che mặt, trên người cũng có pháp lực giống như Thái Thúc. Cả ba người đó chính là Ly Nghiêu Ly, Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa.

Vào lúc này, trong bốn người đứng trên Yêu vương liên thai thì cho dù là Thái Thúc, Ly Nghiêu Ly, Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa đều có pháp lực dao động mạnh hơn trước nhiều. Rõ ràng là sau trận chiến núi Đại Đông, tu vi của bốn người đã tăng lên không phải là ít.

- Nếu ta không nhầm thì bốn người đó là tứ đại pháp vương của Hoa giáo. Bọn họ là Cống Dát Kiên Tán, Cát Tường Sinh, Cách Lan vương và Tùng Thành Lâm vương.

Nhìn bốn điểm sáng đang lao tới, Chiến Bách Lý liền nói với Thái Thúc như vậy. Lúc này, trong lúc Chiến Bách Lý lên tiếng nói chuyện với Thái Thúc hết sức cung kính. Mặc dù trước đó y bị Lạc Bắc thu phục nhưng khi cùng với Nại Hà Ma cùng đối đầu với Huống Vô Tâm, Lạc Bắc để cho bọn họ và Thái Thúc đi trước. Hơn nữa khi tới núi Đại Đông, Thái Thúc cũng không coi bọn họ là nô tài lấy ra làm lá chắn. Cho dù lúc trước hợp tác với Thương Lăng cung thì Thao Sinh Nguyên cũng không được giống như Lạc Bắc và Thái Thúc. Cho nên từ từ, Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa không còn sợ khó chịu đối với Lạc Bắc và Thái Thúc mà hoàn toàn phục tùng.

- Tứ đại pháp vương của Hoa Giáo? Bốn người này đều tu luyện pháp quyết thân ngoại hóa thân chẳng trách mà pháp lực dao động mạnh như vậy và có dị tượng uy nghiêm tới thế. Hoa giáo luôn an phận ở một chỗ, rất ít khi vào thế gian. Lần này tại sao cả tứ đại pháp vương cùng xuất hiện ở đây? - Thái Thúc hơi cau mày đột nhiên lấp bắp kinh hãi:

- Không ổn! Tứ đại pháp vương của Hoa giáo định đối phó với tiểu Trà.

- Có lẽ là như vậy. - Nghe thấy tiếng thét của Thái Thúc, Chiến Bách Lý cũng gật đầu.

- Đi!

Không hề có chút do dự, Thái Thúc liền bắt pháp quyết điều khiển Yêu vương liên thai di chuyển với tốc độ nhanh hơn đuổi theo tứ đại pháp vương.

Từ sau trận đánh núi Đại Đông, Thái Thúc vẫn tìm kiếm Lạc Bắc. Mặc dù hiện tại Bích Căn sơn nhân đã luyện chế Yêu vương liên thai trở thành một thứ pháp bảo rất mạnh có lực phòng ngự kinh khủng, hơn nữa còn được nối thông với cái hang của lão. Chỉ cần Thái Thúc thi triển pháp quyết thì bất cứ lúc nào cũng có thể mở trận pháp nối thông với cái hang kia để những người ở đó có thể xuất hiện bên cạnh nàng.

Cho nên hiện tại mặc dù nói Thái Thúc đã rời khỏi Thất hải nhưng vẫn nắm nó trong tay. Hiện tại dưới sự liên thủ của Yêu tộc, lực lượng Thái Thúc so với trước đây đã mạnh hơn nhiều. Dưới tình hình không có Côn Luân nhúng tay thì gần như đã thống nhất Thất hải. Hơn nữa sản vật của Thất hải vô cùng phong phú, rất nhiều thiên tài địa bảo. Vì vậy mà tu vi của đám người Thái Thúc đều tăng lên rất nhanh.

Nhưng lực lượng Yêu tộc trong vòng Thất hải phần lớn cũng chỉ giới hạn ở đây. Ở nơi này, bọn họ có thể sử dụng động vật biển để nghe ngóng tin tức nhưng cũng không thể sử dụng được ở đại lục. Thái Thúc không có lực lượng của Trảm Châu Trảm Địa giúp đỡ như Lạc Bắc cho nên việc tìm kiếm tin tức, nhiều lắm cũng chỉ hơn một tán tu mà thôi.

Lúc trước, Thái Thúc chỉ nghe nói rằng Kỳ Liên Liên Thành đã bị Lạc Bắc giết. Đại Tự Tại cũng bị tiểu Trà nuốt Huyết Xá lợi làm cho tẩm máu. Cho nên Thái Thúc nghĩ có thể tìm thấy tin tức của Lạc Bắc ở gần Đại Tự Tại cung. Nhưng nàng không ngờ rằng trước khi mình nghe được tin đó thì hắn đã tới gần Nga Mi. Hơn nữa, Thái Thúc cũng không biết tới cái tin Huống Vô Tâm phát động trận chiến với Côn Luân vì vậy mà nàng nghĩ với lực lượng của Côn Luân chắc chắn sẽ sử dụng lực lượng mạnh hơn để giết Lạc Bắc. Cho nên trên đường đi, nàng hết sức bí mật, ngay cả người của Trảm Châu Trảm Địa cũng không phát hiện ra tung tích của nàng. Vì thế cho nên khi Lạc Bắc tới Nga Mi thì Thái Thúc lại tới Đại Tự Tại cung.

Mặc dù Thái Thúc cũng không biết tại sao tứ đại pháp vương của Hoa Giáo tới nơi này nhưng nàng cũng có đọc được một vài điều được ghi trong điển tịch của Thương Lăng cung. Nghe nói ngày xưa U Minh huyết ma xuất thân từ Hoa Giáo ngộ ra được rất nhiều đạo lý. Sau đó lão mới sáng tạo ra mấy môn công pháp lợi hại. Cho nên cái họa U Minh huyết ma, Ma giáo vẫn nhận do mình. Tới trận chiến Kim Đỉnh, cao thủ của môn phái mạnh nhất Hoa Giáo là Triết Bạng Tự đã dốc toàn bộ lực lượng. Nhưng trong trận chiến đó, cao thủ của Triết Bạng Tự gần như chết sạch. Sau đó, những cao thủ còn sót lại trở về cũng bị người ta đánh lén mà chết hết. Thế cho nên những công pháp lợi hại của Hoa Giáo đều thất truyền hết. Hoa Giáo vẫn coi U Minh huyết ma là tử địch. Sau trận chiến Kim Đỉnh, U Minh huyết ma chết đi nhưng Hoa Giáo vẫn liên tục tìm kiếm bộ hạ của U Minh huyết ma. Một khi phát hiện được, bọn họ bắt chắp tất cả để tiêu diệt. Hiện tại tình hình của tiểu Trà như thế nào thì Thái Thúc không biết nhưng lúc này tứ đại pháp vương của Ma giáo xuất hiện thì nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có đối phó với tiểu Trà là có khả năng nhất.

Vào lúc này, Thái Thúc không biết Lạc Bắc đang ở Nga Mi. Nàng chỉ muốn đi theo tứ đại pháp vương để phát hiện được tung tích của tiểu Trà rồi xem Lạc Bắc có ở gần đó hay không. Thái Thúc có thể khẳng

định được Lạc Bắc nhất định không muốn để cho tiểu Trà bị người Hoa giáo giết chết. Hắn sẽ tìm cách hồi phục thần trí cho nàng.

Bởi vì Thái Thúc biết nếu như mình mà nuốt Huyết Xá lợi thì Lạc Bắc cũng sẽ làm như vậy.

.....

- Công Dát Kiên Tán! Ma nữ đó giết hơn một ngàn đệ tử của Đại Tự Tại cung. Hơn nữa trong số đó còn có cả những nhân vật có tu vi cực cao. Nếu một đối một thì chỉ sợ chúng ta không phải là địch thủ của nó.

Giữa không trung, viên Lạt ma có đôi tay dài quay sang nói với người mang khuôn mặt hơi đen với đôi tai dài.

Bốn người có tu vi cực cao tản ra pháp lực dao động có bảo khí trang nghiêm đó chính là tứ đại pháp vương Công Dát Kiên Tán, Cát Tường Sinh, Cách Lan Vương và Tùng Thành Lâm vương của Hoa Giáo.

Mặc dù bốn trăm năm trước Triết Bạng Tự bị tiêu diệt hoàn toàn khiến cho những công pháp cực mạnh của Hoa giáo bị thất truyền. Nhưng Hoa Giáo chủ yếu tu luyện công pháp thân ngoại hóa thân, một khi tu luyện thành công đều có uy lực kinh thể hải tặc. Hơn nữa Hoa Giáo có mấy trăm ngôi chùa. Một ngôi chùa Mật Tông xét thực lực cũng không có gì. Nhưng tất cả những ngôi chùa Mật Tông đi theo Hoa giáo đều có một sự thống nhất, hợp lực lại cũng không thiếu những nhân vật có tu vi cao.

Pháp vương như Công Dát Kiên Tán và Cát Tường Sinh có quyền thế còn lớn hơn cả chưong giáo của một phái lớn.

426. Chương 397: Kim Phật Ngàn Tay

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 397: Kim Phật ngàn tay

Bởi vì nhiều ngôi chùa của Hoa Giáo đều ở những cao nguyên lạnh khủng khiếp. Dân chúng ở những nơi này đều thờ phụng điển tịch của Hoa Giáo, tôn kính Lạt Ma. Thường thường có bất cứ vàng bạc, bảo vật hay thứ gì tốt đều đưa tới cúng vào các chùa miếu. Cho nên, người tu đạo của Hoa giáo nếu thiếu cái gì thì cơ bản không cần phải phái đệ tử của các môn phái ở Trung Châu đi tìm, hay giao dịch với môn phái khác. Chỉ cần loan tin ra thì dân chúng ở tất cả các nơi sẽ đi tìm. Sự cuồng nhiệt như vậy chính là lực tín ngưỡng tôn giáo.

- Đại nhật pháp vương để cho cả bốn chúng ta đi thì chắc chắn đã có sự tính toán. Cát Tường Sinh không phải nghĩ nhiều. - Nghe thấy người có đôi tay dài, sau gáy hình thành một cây treo đầy bảo vật Cát Tường nói, Công Dát Tán Kiên liền hơi quay đầu lại:

- Chỉ cần bốn chúng ta hợp lực thì có thể tiêu diệt ma nữ. xem tại

- Công Dát Kiên Tán.

Cách Lan Vương đứng bên mặc chiếc quần màu xanh ngọc, pháp lực dao động hình thành một cái kim bàn. Dường như y có thần thông kỳ dị có thể cảm nhận được khí huyết giữa trời đất. Vì vậy mà cả ba đều đi theo y để tìm tiểu Trà. Nghe thấy Công Dát Kiên Tán nói vậy, Cách Lan Vương liền gật đầu, hai tay hợp lại thành hình chữ thập nói:

- Chỉ có điều nếu ma nữ bị ma huyết trong Huyết Xá lợi xâm nhập mất đi tính người. Theo lý mà nói thì trong phạm vi ngàn dặm không thể có vật gì còn sống. Tất cả huyết khí sẽ được sử dụng để tăng cường lực lượng của ma nữ. Nhưng tại sao sau khi giết người của Đại Tự Tại cung, ma nữ lại bỏ chạy?

- Các ngươi không biết. - Công Dát Kiên Tán lắc đầu nói:

- Người như cô ta bị Ma huyết trong Huyết Xá lợi xâm nhập hoàn toàn khác với Huyết Thần tử. Huyết Thần tử ngưng tụ từ pháp thuật của U Minh huyết ma chỉ biết giết chóc, hút máu. Nhưng người như ma nữ thì khi Ma huyết dung hòa với thân thể của cô ta sẽ có được một chút trí nhớ và thần thức. Cho nên có thể nói cô ta là một kẻ nửa người nửa ma, có suy nghĩ của mình. Chỉ có điều những suy nghĩ đó tràn ngập ma tính. Nếu cô ta biến cả ngàn dặm thành biển máu thì một là phải tìm một chỗ để luyện hóa khí huyết của người Đại Tự Tại cung, hai là phải ẩn nấp không để lộ tung tích, tránh để cho bị vây công.

- Năm đó, ta có tìm được một ít diễm tích còn sót từ mấy bộ hài cốt của các vị Thượng Sư Triết Bạng Tự chúng ta, trong đó có ghi lại giống với Công Dát Kiên Tấn nói.

Nam nhân nhìn như nữ có gương mặt hết sức dịu dàng, giống hệt với lục độ mẫu trong diễm tích của mặt Tông là Tùng Thành Lâm vương liền gật đầu nói:

- Nếu không tiêu diệt ma nữ nhanh chóng thì sau này lực lượng của nó càng tăng lên, chỉ sợ cả thiên hạ sẽ hóa thành biển máu.

Âm thanh của Tùng Thành Lâm vương hết sức dễ nghe. Mà qua lời của y thì chứng tỏ Thượng sư Triết Bạng Tự đã có nghiên cứu đối với công pháp của U Minh huyết ma và huyết xá lợi. Mặt khác cũng chứng tỏ Tùng Thành Lâm vương đã hơn bốn trăm tuổi, kiến thức chắc chắn là rất nhiều.

- Chắc là ở nơi này.

Công Dát Kiên Tấn, Cát Tường Sinh, Cách Lan Vương và Tùng Thành Lâm vương thi triển pháp thuật phi độ trong không trung. Theo sự di chuyển của Cách Lan Vương, cả bốn người thay đổi hướng mấy lần. Rõ ràng là mặc dù Cách Lan vương có thần công truy tìm tung tích của tiểu Trà nhưng không chính xác tới trăm phần trăm. Sau khi thay đổi hướng mấy lần, phi hành được khoảng mười mấy canh giờ, Cách Lan Vương đột nhiên ngưng lại chỉ xuống dưới, nét mặt không giấu được sự vui sướng và nghiêm trọng.

- Tại sao tứ đại pháp vương của Hoa giáo lại ngừng lại? Chẳng lẽ bọn họ đã phát hiện ra tung tích của tiểu Trà?

Khi tứ đại pháp vương dừng lại, Thái Thúc ở trong đám mây phía xa lập tức phát hiện.

Thấy tứ đại pháp vương không dừng lại do sai lầm như trước, Thái Thúc mới nghĩ một cái thì yêu vương liền thai lập tức lặng lẽ hạ xuống. Xuyên qua đám mây, Thái Thúc có thể thấy trước mặt là một ngọn núi lớn. Ở phía Đông của ngọn núi to đó có một con sông lớn tạo nên khung cảnh hùng vĩ. Đối diện với ngọn núi đó là một quả núi cao chừng trăm trượng. Từ vị trí của Thái Thúc quan sát thì thấy nó giống như một cái mâm xôi đúng hơn.

Ngọn núi to kia có con sông chảy quanh khiến cho xung quanh nó đầy hơi nước. Hơn nữa có một làn khí âm dày đặc khiến ọi người không thể thấy rõ cảnh vật xung quanh, làm cho nó giống với núi Bắc Mang.

- Đây là núi Phong Đô! Hóa ra chúng ta đã vào trong Sở châu.

Mà vào lúc này, nhìn ngọn núi lớn kia, Thái Thúc lập tức hiểu ra mình theo tứ đại pháp vương không ngờ đã tới khu vực Sở châu.

Hóa ra ngoài Trại Châu Trạch Địa, thì nơi có khí âm nhiều nhất thiên hạ là Bắc mang và một chỗ khác chính là núi Phong Đô. Dây núi nhỏ bé đối diện với núi Phong Đô tên là núi Tầm Nương. Con sông chảy giữa hai dãy núi tên là sông Dật Thủy. Vốn Thái Thúc chưa bao giờ tới núi Phong Đô nhưng khi nhìn thấy con sông đó và dãy núi kia, Thái Thúc lập tức hiểu ra đây là chỗ nào.

Núi Phong Đô cũng là một nơi chôn rất nhiều mộ, là nơi mà các môn phái luyện thi tập trung.

- Chẳng lẽ hiện tại tiểu Trà đang ở núi Phong Đô?

- Bốn vị pháp vương định làm cái gì?

Sau khi biết được đây là nơi nào, Thái Thúc liền điều khiển Yêu vương liền thai bay lên nhưng lập tức phát hiện bốn điểm sáng tản ra. Có hai điểm sáng vẫn đứng nguyên tại chỗ nhưng hai điểm sáng khác thì lại nhanh chóng phi hành về phía sườn Bắc.

.....

Hai vầng sáng phi hành về phía sườn Bắc thì một vầng sáng chói chang giống như mặt trời còn một vầng sáng lại giống như một tấm bình phong màu vàng. Cả hai người đó chính là Công Dát Kiên Tán và nam nhân có nét mặt giống nữ - Tùng Thành Lâm Vương. Hai điểm sáng ở lại chính là Cát Tường Sinh và Cách Lan vương.

Vào lúc này, Cách Lan vương và Cát Tường Sinh đều đứng im. Nếu là người tu đạo khác đứng ở đây nhìn núi Phong đô thì chỉ thấy ngoại trừ khí âm ra cũng không có gì khác lạ. Nhưng vào lúc này, đôi mắt của Cách Lan Vương lại lóe sáng. Qua đôi mắt, y có thể thấy được trong núi Phong Đô lóe lên ánh sáng đỏ như máu.

Chỉ trong vòng một nén nhang, bóng dáng của Cát Tường Sinh và Cách Lan Vương đột nhiên cử động, nhanh chóng phi hành về phía núi Phong Đô.

Khi còn cách núi Phong Đô chừng năm, sáu chục trượng, Cách Lan Vương đột nhiên bắt hai cái pháp ấn khiến cho trong tay y chợt bắn ra một vầng sáng bảy màu.

Từ vầng sáng đó tản ra pháp lực dao động. Đó không phải là một thứ pháp thuật mà là một loại pháp bảo. Nếu nhìn kỹ thì thấy nó là một cành hoa nở ra một đóa hoa bảy màu. Cái pháp bảo đó vừa xuất hiện cả không gian lập tức xuất hiện vô vàn những tia sáng bảy màu. Đóa hoa bảy màu đó nhìn qua giống như hoa Bách Hợp nhưng trong suốt cho thấy đó là một bảo khí thánh khiết.

Cách Lan Vương và Cát Tường Sinh đứng trên đóa hoa càng khiến cho cả hai trở nên uy nghiêm, chẳng khác gì thần phật.

Cùng lúc đó, đôi tay của Cát Tường Sinh khẽ động lấy ra một cái bình. Cái bình đó có màu xanh ngọc, trên mặt toàn những hình lá sen, cá... Tất cả đều do những chữ phạm rất nhỏ tạo thành.

Cái bình của Cát Tường Sinh vừa mới xuất hiện, đang từ một thước nó lập tức to lên dài tới một trượng. Từ miệng bình phun ra một đám mây gần như bao phủ hoàn toàn núi Phong Đô.

Người bình thường không thể nhận ra điều gì nhưng trong mắt của Cách Lan Vương thì những tia sáng đỏ như máu tản ra từ núi Phong Đô chạm vào đám mây trắng đó liền nhanh chóng tiêu tan. Cho thấy cái bình của Cát Tường Sinh là một thứ pháp khí chuyên dùng để làm tan rã ma khí và khí huyết. Thứ pháp khí này đối với tiểu Trà sử dụng Ma huyết mà nói thì cũng mạnh chẳng khác gì pháp quyết Lôi cương.

- Ra tay? Xem ra tiểu Trà thật sự ở núi Phong Đô.

Bởi vì nhất thời không hiểu tại sao Công Dát Kiên Tán và Tùng Thành Lâm Vương tách khỏi hai người Cách Lan Vương nên Thái Thúc vẫn đứng ở xa quan sát. Mà vào lúc này nhìn thấy hành động của Cát Tường Sinh, nàng vừa mới nghĩ vậy thì một tia sáng đỏ như máu đã vọt ra khỏi núi Phong Đô.

- Lợi hại thật.

Thái Thúc liếc mắt thì thấy tia sáng đỏ như máu kia là do cả ngàn đạo huyết quang lao về phía Cát Tường Sinh. Tốc độ của một ngàn đạo huyết quang đó không hề thua kém phi kiếm có tu vi Kiếm cương. Toàn bộ đều là Huyết Thần Tử. Lần này, Huyết Thần Tử xông ra kia, cho dù đám mây và biển hoa bảy màu phát ra ánh sáng khiến cho chúng bốc khói nhưng vẫn không thể đánh tan được. đọc truyện mới nhất tại .

Đám mây và biển hoa bảy màu còn bị làm cho ánh sáng tản ra từ chúng lấp lóe như chịu đựng cố hết sức.

427. Chương 398: Uy Lực Của Ma Trì

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 398: Uy lực của ma trì

- Các ngươi là Lạt Ma của Hoa giáo?

Theo đám Huyết Thần Tử lao ra, giữa không trung chợt xuất hiện một vầng sáng màu hồng chói mắt rồi tiểu Trà xuất hiện.

Vào lúc này những cái vẩy màu đỏ trên gương mặt tiểu Trà đã biến mất nhưng mái tóc vẫn màu tím rỗi bù phát phơ phía sau nhìn như những con rắn nhỏ. Ma khí trong mắt nàng lúc này càng đậm, âm thanh lại càng thêm khả năng câu hồn đoạt phách. Mặc dù đứng từ xa nhưng đám người Thái Thúc và Chiến Bách Lý vẫn giật mình có cảm giác như thần hồn định bay ra ngoài.

Mà vào lúc này, pháp lực dao động từ thân thể của tiểu Trà tạo thành một chuỗi dài khiến cho nàng trở nên vô cùng uy nghiêm lại thêm sự yêu dị. Trên đỉnh đầu của tiểu Trà là một cái Huyết Trì rộng tới hai trượng. Trong hồ toàn bộ là Ma huyết.

Vào lúc này, tiểu Trà xuất hiện đứng đối diện với Cách Lan Vương và Cát Tường Sinh nhìn chẳng khác nào Ma, thần đối diện với nhau.

- Ma đầu! Không mau chịu chết?

Nghe thấy âm thanh của tiểu Trà, Cát Tường Sinh và Cách Lan vương cơ bản không trả lời chỉ hét lên một tiếng chói tai. Một vầng ánh sáng vàng chói mắt lao ra khỏi đỉnh đầu của Cát Tường Sinh còn thân thể của y thì nhanh chóng khô đi. Mà vầng sáng lao ra khỏi đỉnh đầu y nhanh chóng hình thành một pho tượng cao tới ba mươi trượng. Hai tay pho tượng khép lại tạo thành một cái pháp ấn. Nó vẫn điều khiển cái bình như trước đồng thời cầm cái thân thể của mình vào trong tay. Vạn tia sáng vàng sau lưng y làm cho người ta có cảm giác giống như một cái bình phong khổng lồ. Nhưng trong nháy mắt, tất cả đều có thể ấy rõ cả vạn tia sáng vàng sau lưng y không phải là tấm bình phong mà là cả ngàn cánh tay.

Thân ngoại hóa thân?

Mới vừa rồi, trong số tứ đại pháp vương, Cát Tường Sinh làm cho người ta có cảm giác không phải có tu vi cao nhất. Ít nhất là so với Công Dát Kiên Tấn và Tùng Thành Lâm vương. Pháp lực dao động của y dường như mỏng hơn một chút. Nhưng vào lúc này, vừa mới ra tay, hóa thân của y đã ngưng tụ lại thành kim loại. Hơn nữa, hóa thân đó còn là một pho tượng phật có ngàn cánh tay.

Trong số ngàn cánh tay hóa thân của Cát Tường Sinh có một vài cái cầm pháp bảo, còn một vài cái lại cầm pháp khí. Hiện tại, Cát Tường Sinh đang dốc sức điều khiển bảo bình nên như không thể thi triển mấy cái pháp bảo. Nhưng trong ngàn cánh tay của y, ngoại trừ mười cánh tay cầm pháp bảo, những cánh tay còn lại lập tức đánh xuống dưới qua đám mây và biển hoa.

Trong nháy mắt có hơn trăm con Huyết Thần Tử bị vô số cánh tay của Cát Tường Sinh đánh nát.

- A! Tu vi của hai tên Lạt Ma các ngươi cũng được, vừa đủ để cho ta tăng tu vi lên.

Vừa nhìn thấy Cát Tường Sinh hóa ra hóa thân Kim phật ngàn tay đánh tan cả trăm Huyết Thần Tử của mình, tiểu Trà chỉ cười nhỏ rồi đưa tay phát một cái. Toàn bộ ma khí và khí huyết nổ tung lập tức bị cuốn vào trong Huyết Trì.

Cùng lúc đó, trước mặt nàng lóe lên một tia sáng màu hồng rồi xuất hiện ba con Huyết Thị Dạ Xoa có thân hình khổng lồ.

“Phụp!”

Nhìn Thấy tiểu Trà thả ra ba con Dạ Xoa, Cách Lan Vương cũng không hề hoảng hốt mà gơ tay bắt pháp quyết. Biển hoa lập tức tỏa ra ánh sáng rực rỡ đè ép huyết quang đang bay về phía tiểu Trà. Ba con Huyết thị Dạ xoa cũng bị ép cho đứng nguyên. Nhưng đúng lúc này, một tia sáng đỏ như máu đột nhiên lặng lẽ phóng từ dưới lên đánh trúng biển hoa.

Tia sáng đỏ nhìn hết sức bình thường như khi lao tới lập tức xuyên thủng biển hoa bảy màu, tạo thành một cái lỗ lớn.

Tia huyết quang lặng lẽ lao từ dưới lên đánh tan cái pháp bảo biển hoa bảy màu. Mấy cánh tay hóa thân của Cát Tường Sinh lập tức gơ lên bắt lấy tia sáng đỏ như máu đó.

Kim phật ngàn tay mà Cát Tường Sinh hóa ra vào lúc này, gơ mấy cánh tay bắt lấy tia sáng màu đỏ giống như bắt một con ruồi nhỏ bé. Người khác nhìn thấy có cảm giác tia sáng đỏ như máu đó sẽ bị bóp nát. Nhưng một tiếng động vang lên, cánh tay của Cát Tường Sinh lập tức có những tiếng động như tiếng dầu sôi.

Cánh tay của Cát Tường Sinh giống như bị phỏng lập tức rút ngay lại.

- Phê hồn huyết tiến.

- Không ngờ Ma nữ còn có sự trợ giúp. Cách Lan Vương. Chúng ta đi mau.

Mấy cánh tay màu vàng giống như bị phỏng rút ngay lại. Cùng lúc đó, phía sau hóa thân của Cát Tường Sinh, cái cây đại thụ cũng lập tức tản ra pháp lực dao động rồi pho kim phạt ngàn tay lập tức phi độn về phía sườn Bắc.

Biển hoa bảy màu của Cách Lan vương vừa bị vỡ khiến cho không trung lập tức trở lại bình thường. Bảy đóa hoa bảo vệ Cách Lan Vương phi độn theo sau Cát Tường Sinh.

- Định đi hay sao?

Tiểu Trà cất tiếng cười khê. Ánh sáng màu hồng bên dưới tầng mây khê dao động rồi một tia sáng đỏ như máu cùng với nàng đuổi theo phía hai người Cát Tường Sinh. Tia sáng đỏ như máu trong tầng mây phía dưới tiểu Trà cũng tản ra ma khí và khí huyết cực mạnh. Rõ ràng đó chính là tiểu Ô Cầu đã nuốt một viên Huyết Xá lợi.

- Úm ma ni bát mê hồng!

Cách Lan Vương đột nhiên thốt lên sáu chữ chân ngôn. Theo sáu chữ đó, trên không trung đột nhiên có vô số những tia sáng bạc chiếu xuống bao phủ tiểu Trà và tiểu Ô Cầu cùng với hơn một ngàn Huyết Thần Tử.

Phương pháp thi triển pháp thuật của Cách Lan vương chính là thuật chân ngôn của Mật Tông. Mặc dù cách làm của nó khác với pháp thuật dựa vào thủ quyết nhưng kết quả lại giống nhau một cách kỳ diệu.

Hiện tại pháp thuật của y dựa vào sáu chữ chân ngôn đó để dẫn xuống vô tổ những tia sáng bạc từ các vì sao. Nguyên từ xạ tuyến từ các vì sao không có tính sát thương nhưng lại có thể khiến cho đối phương trở nên nặng nề, di chuyển chậm hơn. Vô số những tia sáng bạc rơi xuống khiến cho tiểu Trà và tiểu Ô Cầu cùng với hơn một ngàn Huyết Thần Tử đều chậm lại rõ ràng.

- Mật Tông các ngươi chẳng phải luôn nói tới hai chữ xả thân hay sao? Bây giờ ta muốn lấy khí huyết của các ngươi để tu luyện, tại sao các ngươi lại chạy?

Tiểu Trà bị chậm lại liền hóa thành mười đạo huyết ảnh, thoáng cái tới gần Cách Lan vương và Cát Tường Sinh. Tiểu Trà duỗi ngón tay chỉ về phía trước, lập tức trước mặt Cách lan vương và Cát Tường Sinh xuất hiện ba con Huyết thị dạ xoa.

- Hử còn có ý tốt. Người như ngươi mất đi nhân tính thì làm sao có thể đành đồng được? - Cách Lan Vương vùng tay lên phóng ra một vầng sáng màu trắng ngăn cản hơn mười đạo huyết ảnh của tiểu Trà. Còn Cát Tường Sinh cũng vùng tay đánh tan ba con Huyết Thị dạ xoa trong nháy mắt. Ngay khi ba con Huyết Thị dạ xoa lại ngưng kết, cả hai người lập tức vượt qua, bỏ chạy về phía bắc.

Tiểu Trà bị vầng sáng màu trắng của Cách Lan Vương ngăn cản liền hóa lại thành hình. Hàng vạn tia sáng đỏ như máu từ Huyết Trì rung động khiến cho vầng sáng của Cách Lan Vương bị đánh tan. Ma khí phun lên cao đồng thời từ trong Huyết trì, ma huyết trào ra trong nháy mắt hình thành một cái nhà giam, giam hai người Cách Lan Vương lại.

- Tu vi của tiểu Trà bây giờ quá mạnh.

Đám người Thái Thúc từ xa nhìn lại thấy Ma Huyết từ trong Huyết Trì trào ra đều to bằng cánh tay. Ngàn cánh tay của Cát Tường Sinh vùng lên, trên người của Cách Lan vương cũng tản ra từng vòng ánh sáng màu vàng rồi trong nháy mắt hóa thành những đóa hoa Ba La. Nhưng dù như vậy thì hai vị Pháp vương có tu vi cao vẫn bị Huyết quang bao vây không thể thoát ra được.

Vừa ngăn cản được hai người, một làn huyết khí lại như dòng suối phun ra. Ở trong đó như có đôi sừng rồng đỏ như màu vàng một vầng sáng màu đỏ.

Hiện tại, tiểu Ô cầu đã không còn hình rắn. Nhìn nó lúc này giống như một con huyết long, toàn thân đầy vẩy cộng thêm khí huyết lượn lờ khiến cho nó trở nên hung dữ nhưng cũng làm cho người ta có cảm giác hết sức xảo diệu.

- Giải cho con ma vật xảo quyết.

Cách Lan Vương hét lên một tiếng kinh hãi. Một tia huyết quang lao tới xuyên thủng vô số những đóa hoa Ba La mà y phóng ra. Hai cái chuông ở trên đôi tay của y lập tức bay ra hóa thành hai vầng sáng màu vàng mới ngăn cản được một đòn của tiểu Ô Cầu.

Trong tiếng hét của Cách Lan Vương, tiểu Trà cất tiếng cười rồi rung tay phát ra vô số những đốm lửa màu xanh về phía hai người Cát Tường Sinh. Những đốm lửa màu xanh tản ra mùi tanh hôi đỏ rõ ràng không phải là pháp thuật của tiểu Trà mà giống như Âm Lân Sa kiếm được trong núi Phong Đô.

Lúc trước, sau khi tiểu Trà ra khỏi Đại Tự Tại cung, trên đường đi không hề giết chóc. Nhưng hiện tại nàng ẩn nấp ở đây rồi lại có được thứ pháp bảo chỉ có những môn phái luyện thi mới có thì rõ ràng những môn phái ở nơi này có lẽ đã bị nàng giết sạch.

428. Chương 399: Hồ Bạc, Lửa Đen Ngùn Ngụt.

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 399: Hồ bạc, lửa đen ngùn ngụt.

Khí huyết của một người tu đạo có thể tương đương với cả ngàn người thường. Hiện tại, cái Huyết Trì của tiểu Trà đã tập trung khí huyết của hơn một ngàn đệ tử Đại Tự Tại cung, lại thêm vô số môn phái ở núi phong đô nên cho dù chưa luyện hóa hết thì huy lực của nó cũng đủ vượt qua lực lượng của hai người Cát tường sinh và Cách Lan Vương.

Hiện tại, tiểu Trà phóng ra vô số những đốm lửa màu xanh dính lên thân thể của Cát Tường Sinh liên bốc lên những làn khói nhẹ, đồng thời ánh sáng vàng của kim phật ngàn tay cũng giảm đi.

Trong nháy mắt, huyết quang ở xung quanh hai người lập tức áp sát tới gần mấy trượng khiến cho bọn họ di chuyển rất khó khăn.

- Lực lượng thể này ít nhất cũng phải tương đương với sức mạnh của một người tu đạo có tu vi Độ Kiếp trung kỳ.

Trên Yêu vương liên thai, Thái Thúc và Ly Nghiêu Ly đều không giấu được sự khiếp sợ. Lúc trước, bọn họ đọc từ điển tịch nên biết được sự lợi hại của U Minh huyết ma. Hiện tại tận mắt chứng kiến mới biết được pháp thuật của U Minh huyết ma quỷ dị tới mức nào. Như cái Huyết Trì của tiểu Trà nó giống như pháp thuật hoặc pháp bảo, đồng thời có thể sử dụng trực tiếp khí huyết người tu đạo để tế luyện. Chỉ cần giết chóc người tu đạo là có thể tăng uy lực và tu vi lên rất nhanh. Nếu như lực lượng của Huyết Trì cứ như vậy được tế luyện thì tốc độ tăng thực lực của tiểu Trà sẽ vượt qua bất cứ người tu đạo nào.

Oành!

Ngay khi đám người Thái Thúc còn đang kinh hãi vì pháp quyết của tiểu Trà thì trên đỉnh đầu của Cách Lan Vương cũng lập tức phóng lên một vầng sáng trắng tạo thành một cái hóa thân nhỏ hơn Kim phật ngàn tay của Cát Tường Sinh một chút.

Cái hóa thân của Cách Lan Vương có màu xanh biếc mặc thiên y bảy màu đồng thời có đủ vòng tay, thủ trạc, nhẫn, chuông ở chân... Trên người y có một chuỗi ngọc bay quanh. Nhìn diện mạo của hóa thân đó giống như một thiếu nữ đang tuổi thanh xuân.

- Không thể ngờ được hóa thân của Cách Lan Vương lại mang hình dạng của nữ nhân.

Mặc dù Thái Thúc không còn là nữ đệ tử mới rời khỏi sơn môn. Nhưng pháp thuật hóa thân có thể nói là rất ít gặp. Hiện tại nhìn thấy hóa thân như vậy, Thái Thúc cũng cảm thấy rung động, thầm nghĩ so với hai người thì Hóa thân của Khuất Đạo Tử có cấp bậc kém hơn nhiều. Bởi vậy có thể thấy được nếu luận về pháp quyết thân ngoại hóa thân thì đường thời Mật Tông vẫn là số một.

Pho hóa thân của Cách Lan Vương vừa mới xuất hiện, trên mi tâm, hai tay và hai chân cũng đều xuất hiện những con mắt khiến cho y có tất cả là bảy con mắt. Chỉ thấy tay trái của hóa thân đặt lên ngực, tay phải đặt lên đùi. Từ bảy con mắt tỏa ra ánh sáng rực rỡ. Đồng thời trên vai phải cũng có một đóa hoa Ba La ba màu.

Đóa hoa Ba La ba đó ít nhất cũng phải rộng tới một trượng uy nghiêm, thánh khiết khiến người ta muốn quỳ bái. Cả vạn đạo ánh sáng mờ trong nháy mắt từ đóa hoa ba la tỏa ra khiến cho Huyết quang bị đẩy ra xa. nguồn (.)

Pháp quyết Mật Tông đều phải tu luyện tới hóa thân mới có thể sử dụng được những thứ lợi hại. Hiện tại hóa thân của Cách Lan vương mới xuất hiện khiến cho uy lực tăng mạnh dường như xoay chuyển được tình thế. Nhưng đúng lúc này, tiểu Cô Cầu đã từ trong đám mây đỏ như máu mà thò đầu ra.

Một vầng sáng đỏ lờm giống như một viên dạ minh châu đột nhiên xuất hiện trước mặt Cách Lan Vương và Cát Tường Sinh. Khi vầng sáng đỏ vừa mới xuất hiện, đóa hoa Ba La lập tức bị hút mạnh về phía vầng sáng đỏ.

Lần này, ánh sáng bảo vệ hai người lập tức xuất hiện lỗ hồng khiến ột luồng huyết quang giống như một thanh kiếm sắc lao vào.

Cùng lúc đó, hơn một ngàn đạo Huyết Thần Tử cũng lập tức trở lại Huyết Trì. Chỉ thấy lực lượng ánh sáng đỏ so với trước cũng mạnh hơn nhiều.

- Yêu nghiệt đừng có làm càn.

Nhìn thấy hai người Cách Lan Vương và Cát Tường Sinh như vậy, ngay lập tức âm thanh của Công Dát Kiên Tán và Tùng Thành Lâm Vương vang lên.

- Chẳng trách được lúc trước, Công Dát Kiên Tán và Tùng Thành Lâm vương tách ra. Hóa ra là để Cách Lan vương và Cát Tường Sinh dẫn tiểu Trà tới đây. Nói vậy, hai vị pháp vương kia đã ở đây làm cái gì đó để mai phục tiểu Trà?

Thái Thức hết sức nhảy bèn cho nên mới nghe thấy âm thanh của Công Dát Kiên Tán và Thành Tùng lâm vương vọng tới thì có ý nghi đó.

Theo âm thanh của hai vị pháp vương vang lên, chỉ thấy một cây cột đá có hình tượng phật từ dưới mặt đất trời lên, bắn ra từng những tia sáng màu trắng sắc bén, cắt đứt tia huyết quang xuyên qua lớp phòng ngự của Cách Lan vương và Cát Tường Sinh.

Sau khi tia huyết quang bị cắt đứt, không còn nối liền với lực lượng cuộn cuộn từ Huyết Trì nên nó chẳng khác gì một Huyết Thần tử, bị ngàn cánh tay của Cát Tường Sinh đánh cho dập nát.

Một tia huyết quang chợt lóe lên trên người tiểu Trà rồi trong nháy mắt lại có hơn mười cái huyết ảnh xuất hiện. Sau khi hóa ra mười huyết ảnh, tiểu Trà cũng không lập tức tấn công pháp thuật đầy uy hiếp của Cát Tường Sinh và Cách Lan vương phóng ra về mình mà lao ra ngoài. Hành động của tiểu Trà cho thấy sự xảo quyết và cẩn thận sau khi bị Ma huyết xâm nhập. Vừa phát hiện có sự bất ổn, nàng cũng không để ý tới xem mình có thể đối phó được hay không mà bỏ chạy trước.

- Con ma nữ này còn định chạy hay sao?

Nhưng đúng lúc này, trên không trung tỏa ra ánh sáng chói mắt, đồng thời Công Dát Kiên Tán xuất hiện.

Chỉ thấy hóa thân của Công Dát Kiên Tán là phật Di Lặc màu vàng, sau đầu có vầng sáng như vầng mặt trời tỏa ra ánh sáng chói chang. Pho tượng phật Di Lặc nhìn vẻ ngoài hiền hòa hơn so với hóa thân của Cát Tường Sinh và Cách Lan vương nhiều nhưng phong thái của nó thì lại càng thêm uy nghiêm.

Hóa thân của Công Dát Kiên Tán đưa hai tay kết lại thành hình chữ thập. Trong nháy mắt, hai tay của hóa thân lật xuống, để lộ trong tay một viên Xá Lợi màu trắng to bằng cái bát ăn cơm. Viên Xá lợi đó tỏa ra ánh sáng rực rỡ giống như một cái nhà giam, nhốt tiểu Trà vào bên trong.

Oành!

Mười cái huyết ảnh do tiểu Trà hóa ra va chạm với ánh sáng trắng nhưng không thoát ra nổi, lập tức ngưng tụ lại thành nguyên hình. Từ cái huyết trì trên đỉnh đầu lập tức bắn ra vạn tia sáng đỏ như máu tấn công vàng sáng màu trắng. Nhất thời cả không trung tràn ngập những tia sáng đỏ và trắng va chạm với nhau làm từng vàng sáng bùng nổ.

- Con ma nữ này rất lợi hại. Cách Lan vương, Cát Tường Sinh, Tùng Thành Lâm vương! Các người mau chiếm giữ vị trí.

Tu vi của Công Dát Kiên Tán rõ ràng cao hơn Cát Tường Sinh và Cách Lan vương rất nhiều. Vào lúc này, huyết trì trên đỉnh đầu tiểu Trà tản ra vô vàn những tia sáng đánh cho vàng sáng sau đầu hóa thân của y chớp lóe liên tục nhưng ánh sáng trắng từ viên Xá lợi vẫn giam chặt tiểu Trà và tiểu Ô Cầu. Ngay cả phê hồn huyết tiến của tiểu Ô cầu bắn ra cũng bị ngăn cản. Mà cùng lúc đó, trong miệng của pho tượng hóa thân Di Lặc cũng vang lên âm thanh đó.

Âm thanh của Công Dát Kiên Tán vừa mới vang lên, Cát Tường Sinh và Cách Lan vương không dám chần chừ, lập tức tách ra. Mà lúc này, Thành Tùng Lâm vương cũng hiển lộ hóa thân của mình.

Cái hóa thân của Tùng Thành Lâm vương hiện ra sau đầu mười đạo hoa là bảo khí Cát Tường. Gương mặt hóa thân hết sức mềm mại, chẳng khác gì nữ nhân. Tay trái của nó cầm một cái Bảo châu như ý, tay phải kết pháp ấn. Nhưng vào lúc này, điều khiến cho người ta chú ý nhất là trên đỉnh đầu hóa thân.

Trên đỉnh đầu của nàng xuất hiện một đám mây ngũ sắc. Đám mây đó giống như một cái bình bằng mã não, từ trong bình liên tục chảy ra một thứ giống như mật, hồng ngọc...vào bên trong một cái nắp. Đồng thời vang lên những tiếng phạn âm.

Cái bảo vật đó là do chân nguyên và pháp thuật ngưng tụ lại thành thực thể. Trên bề mặt của nó có pháp lực dao động rõ ràng là do có thêm mật pháp tăng cường, tương đương với một thứ pháp bảo.

Vào lúc này, nếu bàn về cách ăn mặc thì trong bốn hóa thân, hóa thân của Tùng Thành lâm vương có thể nói là đẹp nhất.

Một pho tượng Phật Di Lặc màu vàng, một pho tượng phật ngàn tay, một pho tượng Lục Độ mẫu cùng với hóa thân của Thành Tùng Lâm vương khiến cho cả không trung rực rỡ ánh sáng.

Mà bốn hóa thân tản ra hơi thở cực mạnh chiếm từng vị trí trên không trung. Thái Thúc chỉ thấy từ bốn phương tám hướng tản ra bảy tám loại ánh sáng giống như những đạo cầu vòng đan xen vào nhau bao phủ phạm vi cả trăm dặm.

- Không ngờ Công Dát Kiên Tán và Tùng Thành Lâm vương có tu vi cao như vậy lại ở đây bày trận pháp.

429. Chương 400: Trận Pháp Trấn Ma

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 400: Trận pháp trấn ma

Thái Thúc thấy rõ từng vàng ánh sáng kia đều do bảy tám cây cột đá có hình Phật phát ra. Vào lúc này, tiểu Trà cũng cảm nhận sự khác lạ liên tục hóa ra bảy con Huyết thị dạ xoa, đồng thời điều khiển Huyết trì bắn ra vô vàn tia sáng. Nhưng bảy con Huyết Thị dạ xoa đều bị Cát Tường Sinh và Cách Lan vương ngăn cản, còn ánh sáng từ Huyết Trì thì bị ánh sáng từ viên Xá lợi trong tay Công Dát Kiên Tán và cái bình trên đỉnh đầu Thành Tùng Lâm vương ngăn cản.

Phê hồn huyết tiến của tiểu Ô Cầu lao vào các cột đá kia nhưng dường như ở đó có một không gian khác bao quanh khiến cho khi những tia sáng đỏ như máu lao tới cũng chỉ làm cho xung quanh xuất hiện những gợn sóng mà không bị ảnh hưởng.

Pho tượng phật Di Lặc của Cổng Dát Kiên Tán từ trên không trung nhún xuống một cái. Chỉ thấy trên mặt đất trong khu vực trận pháp bao phủ đột nhiên có một lớp chất lỏng kim loại bốc lên cao. Ánh sáng màu trắng của nó khiến cho huyết quang đầy trời cũng trở nên trắng bệch.

- Đây là chất lỏng kim loại của kim loại trong mạch dưới lòng đất tan ra. Thứ mật pháp của Hoa giáo không ngờ có thể làm cho kim loại dưới mỏ cũng bị nung chảy để đối địch.

Thái Thúc vừa mới điều khiển yêu vương liên thai để cho người tộc Long Nghê vốn am hiểu trận pháp ra nhìn xem là pháp thuật gì. Nhưng nàng vừa mới động đã cảm nhận được chất lỏng từ dưới lòng đất trào lên.

Trong giây lát, chất lỏng kim loại trào ra khỏi lòng đất đã vượt qua độ cao của cây cối tạo thành một cái hồ bạc rộng mấy trăm mẫu. Tại vị trí của mình, Tùng Thành Lâm vương kết một cái ấn khiến cho từ trong hồ trời lên vô số những bông hoa sen màu bạc như con sóng lớn bốc lên cao.

Những đóa hoa sen màu bạc tràn lên khiến a khí và khí huyết đầy trời nhanh chóng tan rã. truyện copy từ Cho dù là trận pháp hay khí kim thiết đầu có tác dụng ăn mòn khí huyết rất mạnh.

- Mấy lão Lạt Ma các người nghĩ rằng dựa vào cái này thì làm gì được ta? - Tiểu Trà cũng không hề kinh hãi, thậm chí ma khí trong mắt còn bốc lên hừng hực. Từ sau khi nuốt được tam ác bích nguyên xá lợi có được Niết Bàn Dạ xoa phục ma kinh, cho dù không địch lại thì cũng lăm chết đi mấy lần, giết chết được một trong tứ đại pháp vương thì nàng có thể chạy thoát.

Vì vậy mà vào lúc này, sắc mặt của nàng có chút châm biếm. Nàng đã hoàn toàn nhớ kỹ hơi thở của tứ đại pháp vương, về sau chỉ cần họ tách ra là sẽ có cơ hội giết chết cả bốn người.

Nhưng đúng lúc này, Ma huyết trong cơ thể của tiểu Trà đột nhiên chấn động, nàng có thể cảm nhận được từ trong thứ chất lỏng màu bạc bên dưới dường như có vô số cái gì đó mọc lên.

- Có được hay không thì cứ thử sẽ biết. - Nghe thấy âm thanh của tiểu Trà, âm thanh của Cổng Dát Kiên Tán lập tức vang lên đầy uy nghiêm.

Theo âm thanh của y vọng tới, đám người Thái Thúc lập tức nghe thấy những tiếng động ầm ầm.

Như có vô số con suối phun lên, từ trong cái hồ bạc đột nhiên xuất hiện vô số những vầng lửa màu đen.

- Đây là hắc sát hỏa khí dưới lòng đất.

- Cái trận pháp này ngoài việc hòa tan kim loại trong lòng đất ra thì còn có thể dẫn Hắc sát hỏa khí lên để đối địch.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, Thái Thúc rung mình, ngay cả ý nghĩ không quan tâm cũng lung lay.

Hắc sát hỏa khí là một ngọn lửa hùng mạnh không kém gì ngọn lửa thái dương. Hơn nữa, mặc dù không tinh khiết như thiên hỏa nhưng để đối địch thì nó còn có công dụng bám dính vào người.

Công pháp Ma huyết của tiểu Trà sợ nhất là lôi cương và chân hỏa cực mạnh. Thứ Hắc sát hỏa khí này có thể nói là một trong những thứ có tính sát thương đối với nàng.

Trong những tiếng nổ liên tiếp, ngọn lửa như thứ nước màu đen chẳng khác nào một con mãng xà góc đầu lên cao cả trăm trượng.

“Úm ma ni bát mê hồng!”

Sáu tiếng chân ngôn vang lên chấn động đất trời. Chỉ có điều lần này nó được thốt ra từ miệng của Thành Tùng lâm vương.

Theo sáu tiếng chân ngôn đó, ánh sáng trên người Thành Tùng lâm vương tản ra rực rỡ. Ngọn lửa Hắc sát hỏa khí cũng hóa thành vô số những đóa hoa Mạn Đà La. Từ trong những đóa hoa đó thì thoảng lại lóe lên ánh sáng màu bạc cho thấy dưới mật pháp của y, những đóa hoa Mạn Đà La hình thành không chỉ ngưng tụ hắc sát hỏa khí mà còn có thêm cả dung dịch kim loại.

Những luồng huyết quang va chạm với những đóa hoa Mạn Đà La lập tức bị dung dịch kim loại bao vây rồi ngay lập tức bị Hắc sát hỏa khí đốt cháy thành tro bụi.

- Ta muốn biết mấy lão Lạt Ma các ngươi tại sao lại định giết ta? - Tiểu Trà đứng trong vầng sáng màu hồng mà hỏi.

Cổng Dát Kiên Tán trả lời:

- Thứ ma đầu như ngươi không còn tính người, không phân biệt được thiện ác. Ngươi coi tất cả sinh linh là món ăn của ngươi. Nếu không giết ngươi thì để cho ngươi còn giết bao nhiêu người nữa?

Tiểu Trà cười lạnh:

- Lý lẽ thật đường hoàng. Các ngươi sử dụng trận pháp như vậy giết chết bao nhiêu sinh linh bên dưới thì có tính không?

- Thứ ma đầu như ngươi đừng có vội nhiều lời. Còn định tâm lý chiến nữa sao? - Âm thanh của Cổng Dát Kiên Tán cuộn cuộn vang lên:

- Phật viết xả sinh, xả chút thân nhỏ vì nghĩa lớn. Nếu không giết ngươi thì người chết trong tay ngươi không chỉ có con số đó. Chỉ cần khiến cho ngươi tan biến thì đừng nói là chút sinh linh ở đây, cho dù mất cả pho kim thân của ta cũng đáng.

Âm thanh quặng rữ tràn ngập ma khí của tiểu Trà lại vang lên:

- Ngươi muốn hy sinh vì nghĩa nhưng người khác có nghĩ như ngươi không. Đám sinh linh bên dưới kia không có sự từ bi như các ngươi. Những người tu đạo như các ngươi chỉ thích áp đặt suy nghĩ lên người khác. Nói cho cùng vẫn là ý mạnh hiếp yếu, cá lớn nuốt cá bé. Các ngươi có khác gì ta đâu?

- Chết đến nơi còn nói nhiều.

Cổng Dát Kiên Tán cũng không muốn nói nhiều với tiểu Trà, y thay đổi pháp ấn khiến cho viên Xá lợi trong tay tản ra ánh sáng rực rỡ. Từ xa nhìn lại chỉ thấy bên ngoài là một vầng ánh sáng có hai màu vàng, bạc đan xen còn bên trong là một vầng hào quang màu bạc. Vầng ánh sáng đó bao phủ toàn bộ huyết quang vào bên trong.

Tu vi của Cổng Dát Kiên Tán và Tùng Thành Lâm Vương cao nhất trong số bốn vị pháp vương. Mà viên xá lợi trong tay y cũng có công hiệu phòng ngự rất mạnh. Vào lúc nà cũng không sử dụng pháp thuật khác mà chỉ dốc lòng dùng cái pháp bảo này để bảo vệ mình và ba người kia. Còn ánh sáng trên người Tùng Thành Lâm vương lưu chuyển tản ra vạn tia sáng, điều khiển trận pháp.

Chỉ thấy những đóa hoa Mạn Đà La do hắc sát hỏa khí và dung dịch kim loại ngưng tụ liên tục bay lên, chỉ trong giây lát đã bao phủ toàn bộ trận pháp. Vô số những đóa hoa Mạn Đà La tạo thành một biển hoa chen ép tiểu Trà và tiểu Ô Cầu.

- Nhìn ngươi điều khiển trận pháp thoải mái như vậy thì giết ngươi trước.

Giữa ánh sáng màu hồng, bóng dáng của tiểu Trà khê cử động. Đôi mắt tràn ngập ma khí của nàng nhìn Thành tùng lâm vương chăm chú. Ánh sáng từ Huyết Trì tỏa ra rực rỡ, ngưng tụ hơi thở vô cùng mạnh khiến cho người ta có cảm giác huyết quang chẳng khác nào một đạo bản mệnh kiếm nguyên. Nhìn thấy tiểu Trà nói vậy là muốn ra tay với Tùng Thành Lâm vương nhưng tia sáng đỏ như máu lao ra lại xuyên thủng một lỗ ở viên Xá lợi trong tay Cổng Dát Kiên tán.

Dưới mặt đất, từng luồng hắc sát hỏa khí liên tục phun lên khỏi cái hồ bạc đồng thời có bảy, tám vầng sáng lên tục lóe lên. Những vầng sáng đó chính là mắt trận, tại chỗ bảy, tám cái cột có khắc hình tượng Phật.

- Không ổn.

Cổng Dát Kiên Tán và Tùng Thành Lâm Vương đều kinh sợ. Cả hai đều tập trung chuẩn bị đối phó với công kích của tiểu Trà nhưng không ngờ tiểu Trà lại tấn công mắt trận. Hơn nữa nhìn hướng đạo huyết quang của tiểu Trà hiển nhiên là muốn xác định vị trí của mấy cây cột đá. Nếu bị đạo huyết quang đó đánh trúng thì chắc chắn trận pháp sẽ bị pháp vỡ.

Lúc này, Cống Dát Kiên Tán và Tùng Thành Lâm vương đều không kịp thi triển pháp thuật ngăn cản đạo huyết quang. Mắt nhìn thấy nó sắp đánh trúng cây cột đá thì giữa không trung đột nhiên rủ xuống một làn ánh sáng giống như dòng thác.

Lần này, cả mấy trăm cánh tay của Cát Tường Sinh ập xuống va chạm với tia sáng kia.

- Cát Tường Sinh!

Một tiếng nổ vang lên, đạo huyết quang bị Cát Tường Sinh ngăn cản nhưng mấy trăm cánh tay của y cũng bị vỡ nát, hóa thành vô số những tia sáng. Thứ hóa thân này giống như thân thể của người tu đạo. Hiện tại cánh cửa của kim phật bị vỡ đối với Cát Tường Sinh mà nói thì chẳng khác nào cánh tay thật của y bị thương. Chân nguyên, khí huyết tổn thất rất nhiều.

Cả trăm cánh tay màu vàng bị đánh nát khiến cho hóa thân của Cát Tường Sinh run rẩy, ánh sáng trên người cũng ảm đạm đi. Tổn thương lần này có lẽ y tu luyện tới mấy chục năm cũng không thể lấy lại. Tuy nhiên nhờ vậy mà mắt trận cũng được bảo vệ.

430. Chương 401: Cùng Bị Nhốt Trong Trận Pháp

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 401: Cùng bị nhốt trong trận pháp

- Ma nữ! Đón lấy cái chết.

Nhìn thấy Cát Tường Sinh không tiếc tổn thất tu vi để ngăn cản đạo huyết quang của tiểu Trà, ba vị pháp vương còn lại đều tỉnh táo lại mà gầm lên.

Trong tiếng hét tức giận, Cách Lan vương chỉ một ngón tay bắn ra một tia sáng. Đó là một viên Cửu nhân thiên châu. Pháp lực trên viên Cửu nhân thiên châu đó vô cùng khủng khiếp. Tiểu Ô cầu sơ ý bị nó đánh trúng lập tức huyết quang tan loạn, cơ bản không dám đối địch mà lui về phía dưới Huyết trì của tiểu Trà.

Cùng lúc đó từ trong cái bình trên đầu Thành Tùng lâm vương có vô số những vầng sáng bay lên vây quanh tấn công tiểu Trà.

Những vầng sáng đó đều là những viên bảo thạch bên trong cái bình. Chúng không phải do pháp thuật hóa thành mà là pháp vật được luyện từ mật pháp. Hiện tại, pháp quyết U Minh ma huyết của tiểu Trà có tác dụng làm cho các loại pháp bảo khác bị dơ bẩn. Đám bảo thạch này bị Ma huyết làm cho dơ bẩn, nếu không tể luyện lại cũng thì thậm chí hoàn toàn hỏng. Nhưng nhìn thấy uy lực U Minh ma huyết của tiểu Trà mạnh như vậy, cho nên vào lúc này, Thành Tùng lâm vương lập tức phóng cả ngàn viên bảo thạch về phía tiểu Trà.

Cửu nhân thiên châu của Cách Lan vương cùng với một ngàn viên bảo thạch của Thành Tùng Lâm vương lao tới lập tức ép cho hàng vạn đạo huyết quang tản ra từ Huyết Trì bị thu lại thành một cái kén rộng chừng mười trượng.

- Lão Lạt Ma! Ngươi định dốc hết vốn liếng?

Huyết quang từ trong Huyết Trì lập tức thay đổi, nhanh chóng co lại tạo thành hình xoắn ốc bao bọc tiểu Trà và tiểu Ô Cầu. Nhìn nó như phóng về phía Thành Tùng Lâm vương nhưng đột nhiên xoay lại rồi xoay tròn. Cứ nghi binh này phát huy toàn bộ uy lực của Huyết Trì định lao ra.

- Còn định dùng cái trò xảo quyết đó nữa sao?

Cống Dát Kiên Tán hét to một tiếng. Viên Xá lợi màu trắng trong tay lập tức thay đổi. Rất nhiều ánh sáng màu trắng lập tức co lại, tạo thành trước mũi nhọn đỏ như máu kia một cái đài sen màu trắng. Mũi

nhọn đỏ như máu xoay tròn, tấn công dài sen khiến cho ánh sáng văng ra khắp nơi. Nhìn thấy viên Xá lợi của Cống Dát Kiên Tán cũng không ngăn cản nổi, Thành Tung Lâm vương lập tức hét to, thốt ra lục tự chân ngôn.

Chỉ thấy vô số đoá Mạn Đà La ập tới bao vây Huyết Trì.

Ngoại trừ hơi nóng kinh người ra thì Hắc sát hỏa khí còn sền sệt. Những loại phi kiếm pháp bảo tầm thường mà bị nó dính vào thì rất khó di chuyển. Mà hiện tại bên trong những đoá hoa Mạn Đà La kia còn ngưng tụ rất nhiều chất lỏng kim loại tới cả trăm cân. Nên khi bị nó bao vây trùng trùng điệp điệp chẳng khác nào có tới cả vạn cân chất lỏng kim loại ở đó.

“Rầm rầm rầm!”

Từng đạo huyết quang lóe lên khiến cho những đoá hoa Mạn Đà La màu đen bị đẩy văng ra thành một dải dài.

- Mấy lão già kia! Nếu các người không dừng tay, ta ra ngoài được sẽ giết toàn bộ đám Lạt Ma các người, diệt Hoa Giáo.

Cùng lúc đó, âm thanh của tiểu Trà cũng vọng ra.

Vào lúc này, thanh thể của tiểu Trà vô cùng kinh khủng, nhưng âm thanh lại không giấu được sự kinh hoàng. Bởi vì bị vô số khí kim loại và hắc sát hỏa khí bao vây làm cho chân nguyên lưu chuyển khó khăn. Nhưng điều đó cũng chưa phải quan trọng nhất. Quan trọng nhất ở đây là dưới sự ăn mòn của Hắc sát hỏa khí và khí kim loại, ma huyết trong Huyết Trì của nàng nhanh chóng biến mất.

Ma huyết trong Huyết Trì giống như chân nguyên của tiểu Trà. Nếu Huyết Trì bị phá hủy thì uy lực pháp thuật của nàng sẽ giảm đi một nửa. Hơn nữa, cái trận pháp tiếp tục thiêu đốt, cho dù nàng có hồi sinh lại thì cũng không thể trốn thoát.

- Không hay! Nếu Lạc Bắc ở đây chắc chắn sẽ không để cho tiểu Trà bị giết.

Trong Yêu vương liên thai, một tia sáng chợt lóe lên trong mắt Thái Thúc.

Trên thực tế với tu vi của tiểu Trà, cộng với Niết Bàn Dạ Xoa phục ma kinh thì muốn nàng chết cũng phải mất hai canh giờ. Nhưng Thái Thúc không biết điều đó chỉ nghĩ tiểu Trà sẽ nhanh chóng bị thiêu chết. Nghĩ như vậy, Thái Thúc lập tức chỉ ngón tay thu Bạch Vân bảo trưởng bên ngoài Yêu vương liên thai.

Tuy rằng cách nhau ít nhất mười dặm nhưng khi Bạch Vân bảo trưởng được thu lại, tiểu Trà ở trong trận pháp của tứ đại Pháp vương cũng phát hiện ra.

Âm thanh của Cống Dát Kiên Tán vọng ra:

- Công Dát Kiên Tán, Cách Lan vương, Cát Tường Sinh và Tùng Thành lâm vương của Hoa giáo ở đây. Không biết người tới là đạo hữu của huyền môn nào?

- Đây là cái pháp bảo gì mà có khí thế mạnh như vậy?

Âm thanh của Công Dát Kiên Tán vừa mới vang lên thì từ đám mây ở xa có một cái đài sen màu đen xuất hiện. Cái đài sen đó không chỉ có khí tượng uy nghiêm mà pháp lực dao động cũng hết sức kinh người khiến cho cả bốn vị Pháp vương đều giật mình.

- Người là Thái Thúc? Thái Thúc! Mau cứu ta. Mấy lão Lạt Ma này định giết ta.

Đúng lúc này, từ trong trận pháp tràn ngập Hắc sát hỏa khí và khí kim thiết cũng vọng ra âm thanh của tiểu Trà. Âm thanh đó vô cùng uể uải buồn bã. Qua đó có thể thấy mặc dù đã biến thành nửa người nửa ma tuy nhiên vẫn còn giữ lại được một chút ký ức, có thể nhận ra được Thái Thúc.

- Thái Thúc? Là Thái Thúc cùng với Lạc Bắc đối đầu với Côn Luân?

Từ sau trận chiến núi Đại Đông, Lạc Bắc đã trở nên nổi tiếng. Mà sau khi đánh chết Kỳ Liên Liên Thành, thanh thể của hắn trở nên vô song. Mặc dù Hoa giáo ở yên một nơi, tin tức cũng không thông suốt nhưng hiện tại danh tiếng của Lạc Bắc và Thái Thúc quá lớn cho nên bốn vị pháp vương nghe thấy hai cái tên này cũng chẳng khác nào tiếng sét bên tai.

- Cái vị Pháp vương. Văn bối đúng là Thái Thúc.

Âm thanh của Thái Thúc vọng ra từ Yêu vương liên thai trả lời bốn vị Pháp vương.

Vào lúc nàu vương liên thai giống như một cái sân khấu lớn di động trên không trung. Ánh sáng tua rua phủ xuống tản ra pháp lực dao động cực mạnh. Thứ khí tượng uy nghiêm đó thậm chí còn không thua gì hóa thân của bốn người. Thứ pháp bảo như vậy vừa mới xuất hiện gây ra cho người ta cảm giác sợ hãi. Hơn nữa, Lạc Bắc và Thái Thúc có thanh danh vang dội trong giới tu đạo, nên cho dù người có thân phận cao như tứ Đại pháp vương cũng không dám chần chừ. Cống Dát Kiên Tán lập tức lên tiếng:

- Hóa ra là đạo hữu Thái Thúc nổi danh. Không biết người xuất hiện ở đây để làm gì?

Suy nghĩ của Thái Thúc vừa mới xuất hiện, những dải sáng giống như tua rua giáng xuống liền tách ra hai bên, rồi có một bóng người xuất hiện:

- Chư vị Pháp vương! Văn bối có một yêu cầu hơi quá đáng.

Thái Thúc từ trong Yêu vương liên thai xuất hiện, vẫn mặc bộ trang phục Thái Hư nghệ y. Nhìn nàng lúc này hoàn toàn giống như một tiên nữ không hề nhuốm chút bụi trần.

Tứ đại Pháp vương không quan tâm tới sắc đẹp trên thế gian. Nhất là đối với những người tu luyện thân ngoại hóa thân bọn họ mà nói thì thân thể chẳng khác nào một cái xác. Nhưng khi nhìn thấy một thiếu nữ xinh xắn như Thái Thúc xuất hiện, cả bốn người vẫn phải ngây ra một chút.

- Yêu cầu quá đáng gì? - Ngắc ra một chút, Tùng Thành Lâm vương liền nhận ra:

- Chẳng lẽ người muốn chúng ta tha cho con ma nữ này?

Thái Thúc thật sự gật đầu nói:

- Văn bối được chuyện này khiến cho các vị Pháp vương khó xử nhưng cô ấy và Lạc Bắc có tình cảm rất sâu nên mới xin các vị Pháp vương mở một con đường sống cho cô ấy.

Cống Dát Kiên Tán nói:

- Việc này không thể được. Thái Thúc! Người không biết rằng con ma nữ này có pháp lực cực cao. Nếu dựa vào trận pháp, chúng ta có thể tiêu diệt được nó là điều vô cùng khó khăn. Hơn nữa, cô ta bị Ma huyết xâm nhập, không còn tính người. Nếu để cho cô ta một con đường sống thì rất có thể cô ta sẽ biến thành U Minh huyết ma bốn trăm năm về trước. Đến lúc đó, cả thiên hạ không một ai có thể khống chế được cô ta.

Thái Thúc trầm ngâm một lúc. Nàng hiểu rõ chuyện này quan trọng như thế nào. Vừa rồi nàng cũng đã nhận ra tu vi và sự xảo quyệt của tiểu Trà. Nếu như tiểu Trà không có quan hệ với nàng và Lạc Bắc thì có thể nàng sẽ giúp bốn vị Pháp vương đánh chết tiểu Trà. Nhưng nàng là người hiểu rõ tiểu Trà và Lạc Bắc là bằng hữu tốt của nhau. Hơn nữa, nàng có thể khẳng định nếu Lạc Bắc có ở đây cũng sẽ không đứng nhìn tiểu Trà bị giết. Vì vậy mà sau khi hít một hơi thật sâu, Thái Thúc liền hơi ngắc đầu lên nhìn tứ đại pháp vương bên trong trận:

- Văn bối biết các vị Pháp vương nói rất đúng. Nhưng cái gì cũng không hoàn toàn tuyệt đối. Chẳng lẽ không có cách gì để cho cô ấy trở lại như trước?

Cống Dát Kiên tán nói:

- Ma huyết của U Minh huyết ma không thể so sánh được. Hiện tại, sau khi cô ta bị Ma huyết xâm nhập, nó đã dung hòa với cô ta thành một. Cho dù ngay cả chúng ta cũng không biết cách hóa giải Ma huyết. Chúng ta cũng muốn để cho cô ta một con đường sống nhưng việc này liên quan tới sinh linh trong thiên hạ. Mong rằng người hãy vì sinh linh trong thiên hạ mà đừng ngăn cản để chúng ta giết chết con ma nữ này.

Vào lúc này, Thái Thúc quyết định phải cứu tiểu Trà cho nên nàng lên tiếng một cách thành khẩn:

- Pháp thuật trong thiên hạ không một ai có thể biết hết. Cô ấy vì Lạc Bắc nên mới trở thành như thế này, nên chúng ta không thể đứng trơ nhìn tiểu Trà chết đi được. Mong các vị Pháp vương giúp ta nghĩ cách bắt lại. Nếu các vị Pháp vương có thể đồng ý với thỉnh cầu của ta thì sau này, ta và Lạc Bắc sẽ báo đáp.

- Chuyện này...

Bốn người Công Dát Kiên Tán vất vả lắm mới dẫn tiểu Trà tới đây được, hơn nữa còn làm cho tu vi của Cát Tường Sinh giảm mạnh mới vây được. Mà bốn người lại biết rõ sự lợi hại của U Minh ma huyết cho nên vào lúc này không thể đồng ý với Thái Thúc. Tuy nhiên Công Dát Kiên Tán cũng có thể nhận ra sự quyết tâm của nàng. Y e sợ nếu như mình từ chối thì Thái Thúc sẽ đổi đầu với bọn họ. Hơn nữa, hiện tại thanh danh của Lạc Bắc quá lớn. Công Dát Kiên Tán cũng không muốn có một địch thủ như thế. Vì vậy mà y cũng hơi do dự.

- A?

Đúng lúc này, cả bốn người Công Dát Kiên Tán cùng với đám người Thái Thúc đang đứng trên Yêu vương liên thai đều giật mình.

Từ không trung phía sau đám người Thái Thúc đột nhiên vang lên một tiếng động nhỏ rồi một cột sáng bạc không hề có lấy chút dấu hiệu lao thẳng về phía yêu vương liên thai với tốc độ kinh người.

- Ai?

Tốc độ của cột sáng đó thật sự khó mà tưởng tượng nổi. Trong nháy mắt, Thái Thúc cũng không kịp có động tác nào mà chỉ biết để cho Yêu vương liên thai chịu đòn.

Oành! Trong tiếng nổ kinh thiên động địa, Yêu vương liên thai bắn ra vô số những tia sáng màu đen đồng thời bị đánh bay vào trong trận pháp.

Đúng lúc này, giữa không trung vang lên tiếng động ừ ừ. Tốc độ của cột sáng bạc kia còn nhanh hơn cả tốc độ của âm thanh. Mà cái âm thanh ừ ừ đó giống như tiếng pháo từ xa xua vọng lại.

- Cửu Thiên tinh thần pháo?

Đám người Công Dát Kiên Tán không ngờ lại có biến cố bất ngờ như vậy. Lúc mới đầu, bọn họ còn ngăn người. Nhưng khi cảm nhận được khí thế của cột sáng cả bốn người đều giật mình, và Thành Tùng Lâm vương cũng thốt lên câu đó.

“Oành!”

Theo sát cột sáng bạc đó là ngàn tia sáng màu đen và một cái bảo tháp khổng lồ giáng thẳng vào yêu vương liên thai khiến cho nó rung chuyển cực mạnh, mà vắng đi như một tảng thiên thạch.

Ảo ảnh thần thoại! Pháp nguyên kim tháp!

Vào lúc này, liên tục tấn công Yêu vương liên thai chính là hai cái pháp bảo đó.

- Người là thứ nghiệt đồ của Thực Sơn, làm bạn với Yêu nhân mà còn dám uy hiếp các vị Pháp vương của Hoa giáo?

Sau tiếng quát chói tai, một tia sáng vàng chợt lóe lên. Không gian bên cạnh Yêu vương liên thai như bị xé rách rồi có hai bóng người xuất hiện.

Trong hai bóng người đó thì một người có gương mặt âm trầm, cằm có ba chòm râu dài mặc một bộ cà sa. Người còn lại có thân thể cao to mặc trường bào màu xanh. Cả hai người đó chính là Trần Lê Phù và Vương Diễm Dương của Đại Tự Tại cung. Không biết hai người đó dùng cái pháp bảo gì mà có thể xuất hiện giống như xé rách hư không.

Vào lúc này, Trần Lê Phù đang cầm một cái ống nhỏ màu bạc bốc khói. Cái ống nhỏ màu bạc đó chính là Cửu Thiên Tinh thần pháo, nguyên thuộc về Bắc hâu Bạch Lão.

- Các vị pháp vương! Đứa nghiệt đồ của Thực Sơn không chịu đi theo khuôn phép. Chúng ta đẩy nó vào trong trận, xin các vị Pháp vương cứ vây nó lại rồi luyện hóa ma nữ kia trước, sau đó xử lý tới nghiệt đồ của Thực Sơn sau.

Không hề dừng lại, ngay sau câu nói, một cột sáng bạc lại từ trong Cửu Thiên tinh thần pháo lao ra đánh trúng yêu vương liên thai.

- Hai người này là Trần Lê Phù và Vương Diễm Dương của Đại Tự Tại cung.

- Cái đài sen này không ngờ lại có thể chịu được đòn công kích như vậy.
- Trần Thanh Đế và Hoàng Vô Thần liên minh với nhau. Nếu đã có Côn Luân nhúng tay thì cứ làm theo vậy.

Cổng Dát Kiên Tán dựa vào hai cái pháp bảo của hai người sử dụng mà nhận ra thân phận của họ. Đồng thời trong tích tắc, y cũng quyết định như vậy. Ánh sáng màu trắng từ viên Xá Lợi trong tay lập tức chụp xuống Yêu vương liên thai. Cùng lúc đó, Cát Tường Sinh cũng hiểu ý của Cổng Dát Kiên Tán nên lập tức vươn trăm cánh tay màu vàng ra tóm lấy Yêu vương liên thai. Cả hai luồng sức mạnh đó lập tức kéo nó vào bên trong trận.

Tiền thân của Yêu vương liên thai là Ô Đàm kim ma lang chiến xa. Sau khi được Bích Căn sơn nhân luyện chế nó mới trở thành Yêu vương liên thai. So với Ô Đàm kim ma lang chiến xa nó còn mạnh hơn nhiều. Hơn nữa, nó cũng giống như Hạo Thiên kính, chuyên về phòng ngự. Hiện tại, Cửu Thiên tinh thần pháo, Ảo ảnh thần thoi và pháp Nguyên kim tháp liên tục tấn công nhưng không thể phá hủy được nó. Nhưng lần này do mất đi thời cơ, bị ba cái pháp bảo cấp Kim tiên tấn công, đám người Thái Thúc cũng bị dao động chân nguyên nên không kịp trả đòn mới để cho Cổng Dát Kiên Tán và Cát Tường Sinh lôi vào trong trận pháp.

Lúc này, tầm mắt của đám người Thái Thúc tối sầm, chỉ thấy từ bốn phương tám hướng những đóa hoa Mạn Đà La liên tục vọt tới. Va chạm với ánh sáng của Yêu vương liên thai, những đóa hoa Mạn Đà La nổ tung thành vô số ánh lửa màu đen và chất lỏng kim loại. Nhưng hắc sát hỏa khí và chất lỏng kim loại không tan biến mà tầng tầng lớp lớp bao bọc lại.

Trong nháy mắt, Thái Thúc cảm thấy Yêu vương liên thai trở nên nặng nề. Mà từng làn sóng nhiệt áp tới khiến cho người ta không thể thở nổi.

Oành!

Tới lúc này, Thái Thúc biết không thể nhường được nữa. Suy nghĩ vừa mới xuất hiện, đôi mắt của nàng lập tức chỉ còn toàn màu tím. Một cột sét to bằng cái thùng nước từ trên cao ập xuống vị trí của Cổng Dát Kiên Tán.

- Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu?

Ánh sáng màu trắng lóe lên từ viên Xá lợi trong tay Cổng Dát Kiên Tán mà bao phủ xuống đỉnh đầu. Lôi quang màu tím tấn công xuống không thể tiến thêm, mà nổ tung thành vô số những tia chớp nhỏ.

Oành!

Nhưng cùng lúc đó, giữa lớp kén toàn Hắc sát hỏa khí và chất lỏng kim loại bao phủ Yêu Vương liên thai chợt xuất hiện một cái lỗ rồi từ trong đó lao ra một con Hỏa long cùng với một tia sáng màu đen về phía Cát Tường Sinh.

Ánh sáng màu vàng từ hóa thân của Cát Tường Sinh tản ra rực rỡ. Cả trăm cánh tay của y ngăn chặn trước mặt. Tia sáng màu đen và con hỏa long dài tới mười trượng va chạm với mấy cánh tay lập tức vang lên những tiếng răng rắc. Hóa thân của Cát Tường sinh rung chuyển, kim quang lấp lánh. Mặc dù ngăn được tia sáng màu đen và Hỏa long nhưng cũng có vài chục cánh tay của y bị vỡ nát.

Nhưng đúng vào lúc này, một đám mây sấm chớp rộng tới mấy trượng xuất hiện trong trận. Trong đám mây cuộn cuộn khí lôi cương cùng với tiếng sấm sét vang dội. Hơn một ngàn những dải chớp to như cánh tay màu tím liên tục tràn ra tấn công Cát Tường Sinh.

- Nếu vậy thì đừng trách chúng ta không nương tay.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Cổng Dát Kiên Tán, Tùng Thành Lâm vương và Cách Lan vương vừa sợ vừa giận, hét to một tiếng.

Cách Lan vương liền thay đổi pháp quyết trong tay. Từng viên cửu nhãn thiên châu xuất hiện tạo thành một cái trận pháp nhỏ bảo vệ trước mặt Cát Tường Sinh, chặn lại Diệt Tuyệt Lôi Ván của Hi Ngọc Sa. Còn Tùng Thành Lâm vương thì thả hết toàn bộ bảo thạch bên trong cái bình trên đầu bao phủ l Yêu vương liên thai.

Vốn chuyện đưa Yêu vương liên thai vào trong trận pháp, tứ đại pháp vương của Hoa giáo cũng chỉ muốn lợi dụng trận pháp để chặn đám người Thái Thúc lại rồi luyện hóa tiểu Trà mới tính tiếp. Nhưng Thái Thúc lập tức ra tay. Mặc dù nàng không ra lệnh nhưng Ly Nghiêu Ly và Hi Ngọc Sa cũng lập tức hiểu ý mà tấn công. Tu vi của Chiến Bách Lý đã tới Nguyên Anh sơ kỳ. Còn pháp thuật của Ly Nghiêu Ly và Hi Ngọc Sa đều rất mạnh. Hơn nữa, trước đây mọi người vượt qua sự chặn đánh của Côn Luân, nên sự ăm ý trong khi đối địch cũng không kém gì tứ đại pháp vương. Hơn nữa, một khi động thủ cũng không giống những kẻ tu đạo tầm thường.

Trong nháy mắt, cả ba người liền ra tay với Cát Tường Sinh yếu nhất trong số bốn vị Pháp vương.

Lúc này, trận pháp của tứ đại pháp vương bày ra có uy lực tuyệt luân. Nhưng thật ra chỉ có bốn người chiếm giữ các vị trí cho nên nếu một trong bốn người bị đánh ngã thì nó sẽ mất đi hiệu lực.

431. Chương 402: Trở Giáo Tấn Công

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 402: Trở giáo tấn công

Vào lúc này, nhìn thấy Cát Tường Sinh nguy cấp, ba vị Pháp vương còn lại đều kinh sợ mà nổi lòng giết người.

Một ngàn viên bảo thạch bay ra khỏi cái bình trên đỉnh đầu của Tùng Thành Lâm vương bao vây Yêu vương liên thai khiến cho nó rung chuyển. Tùng Thành Lâm vương lại chỉ tay một cái khiến cho vô số những con sóng đen bên dưới bốc lên rồi hóa thành những đóa Mạn Đà La tấn công Yêu vương liên thai.

Mỗi một con sóng lớn màu đen nhìn như chứa đựng cả mười vạn cân ập tới chẳng khác nào một ngọn núi nhỏ. Khó khăn nữa đó là Hắc sát hỏa khí và chất lỏng kim loại bám dính vào Yêu Vương liên thai. Trong nháy mắt, lượng hắc sát hỏa khí và chất lỏng kim loại bám bên ngoài yêu vương liên thai đã nhiều hơn xung quanh tiểu Trà gấp mấy lần.

- Không ổn.

Thái Thúc cố gắng khống chế được Yêu vương liên thai đang rất nặng không để cho nó chìm xuống hồ kim loại bên dưới. Vào lúc này, xung quanh hoàn toàn tối đen. Ánh sáng của Yêu vương liên thai bị ép lại chỉ còn có mấy trượng. Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa cũng không dám phóng pháp quyết sợ khi va chạm với hắc sát hỏa khí làm cho Yêu vương liên thai bị hỏng.

Chịu đựng thêm được một lúc, nhiệt độ bên trong Yêu vương liên thai đã như ở trong lò. Mà một nguồn lực lượng cực mạnh vẫn từ bốn phía tập tới khiến cho những tiếng động răng rắc liên tục vang lên. Ánh sáng bên ngoài Yêu vương liên thai đã bị ép cho tán loạn làm ột dải lửa bạc cùng với khí đen ập vào bên trong Yêu vương liên thai.

- Chẳng trách được Huyết Trì của tiểu Trà lợi hại như vậy mà cũng không ngăn cản nổi.

Mặc dù lực lượng phòng ngự của Yêu vương liên thai ở trên cái mui xe là mạnh nhất nhưng những cái dải sáng tua rua phủ xuống lại không thể che phủ toàn bộ nó vì vậy mà hắc sát hỏa khí liên tục thiêu đốt khiến cho bản thể của Yêu vương liên thai nhanh chóng bị tổn hại. Thấy tình hình nguy cấp, Thái Thúc hợp lực chỉ tay bắn ra một tia sáng màu tím vào trong một cái ký hiệu trên Yêu vương liên thai.

Khi tia sáng đó tới nơi, ánh sáng màu đen của Yêu vương liên thai lập tức trở nên rực rỡ. Một thứ lực lượng cực mạnh tản ra khiến cho hắc sát hỏa khí và chất lỏng kim loại bị đẩy ra cách chừng mười trượng.

Một con thú khổng lồ như ngọn núi lập tức hiện ra từ trong vầng sáng màu đen rực rỡ của Yêu vương liên thai.

Trong nháy mắt, Yêu vương liên thai đã đẩy hắc sát hỏa khí và chất lỏng kim loại ra cách tới mười trượng để lộ một khoảng không gian rộng lớn. Tuy nhiên con thú khổng lồ toàn thân phủ đầy hoa văn đỏ đen vừa mới xuất hiện đã gần như chiếm kín toàn bộ cái không gian đó. Cách thân thể nó chừng một, hai trượng là hắc sát hỏa khí và chất lỏng kim loại bao phủ.

Con thú khổng lồ đó chính là dị thú mạnh nhất Thất hải, Thất Hải Yêu vương thú.

Thất Hải Yêu Vương thú có thể chất hoàn toàn khác với những con dị thú và người tu đạo. Nó có thể hấp thu hệ thủy, hệ hỏa và nhiều loại nguyên khí để tu luyện. Cái động phủ của Bích Căn sơn nhân ở dưới lòng đất có đầy hắc sát hỏa khí cho nên bình thường nó ở dưới đó để hấp thụ. Hơn nữa, thực lực của Thất Hải Yêu Vương thú là mạnh nhất cho nên mỗi khi Thái Thúc đối địch, sử dụng Yêu vương liên thai mở thông đạo nối với động phủ của Bích Căn sơn nhân, nó luôn vọt ra đầu tiên.

Thứ hắc sát hỏa khí hết sức khủng bố đối với những loại dị thú khác nhưng bản thân Thất Hải Yêu Vương thú lấy nó để tu luyện vì vậy mà bây giờ mặc dù xung quanh tràn ngập hắc sát hỏa khí, Thất Hải Yêu Vương thú cũng không hề sợ hãi. Chỉ nghe thấy một tiếng gầm vang lên rồi một vầng sáng vượt quá mười trượng bay thẳng vào đám hắc sát hỏa khí và chất lỏng kim loại trước mặt Thất Hải Yêu Vương thú. “Ầm!” Hắc sát hỏa khí và chất lỏng kim loại giống như một quả trứng gà bị đánh nát hơn nữa, để cho Thất Hải Yêu Vương thú và Yêu vương liên thai từ bên trong vọt ra.

- Thất Hải Yêu Vương thú!

Tứ đại pháp vương đột nhiên thấy Thất Hải Yêu Vương thú và Yêu vương liên thai vọt ra thì quá choáng váng.

- Thế này là thế nào?

Cầu Thương Dương từ trong vầng sáng của Yêu vương liên thai xuất hiện. Mới nhảy ra, Cầu Thương Dương định ra tay nhưng y không thể sánh được với Thất Hải Yêu Vương thú vì vậy mà liếc mắt nhìn thấy xung quanh toàn là hắc sát hỏa khí và chất lỏng kim loại, đồng thời lại còn có bốn cái hóa thân khổng lồ, y liền rụt cổ lại, sợ tới mức lui ngay trở vào bên trong.

- Cầu Thương Dương! Để cho người tộc Long Nghê đi ra đi.

Một vòng pháp lực màu tím chợt xuất hiện trên người Thái Thúc. Hai bên Yêu vương liên thai lập tức xuất hiện một đám Diệt Tuyệt lôi vân. Đồng thời, Thái Thúc cũng nhanh chóng nói với Cầu Thương Dương câu đó.

Người tộc Long Nghê rất giỏi trận pháp. Lực lượng pháp thuật của họ rất tầm thường vì vậy mà khi đối địch tầm thường, Thái Thúc không dám để cho họ tham chiến. Nhưng vào lúc này, ngoại trừ bốn vị pháp vương có tu vi cao ra thì sự uy hiếp chính là ở cái trận pháp này.

Cầu Thương Dương gật đầu rồi lại biến mất bên trong vầng sáng màu đen của Yêu vương liên thai.

Hiện tại Yêu vương liên thai giống như một con đường nối liền với cái động của Bích Căn sơn nhân. Thái Thúc lợi dụng chân nguyên điều khiển Yêu vương liên thai mở ra lối đi này. Ngoại trừ Thái Thúc ra thì đám người Chiến Bách Lý cũng có thể quay lại lòng đất mà không mất nhiều chân nguyên. Bởi vậy có thể thấy được trình độ luyện khí của Bích Căn sơn nhân đã đạt tới mức nào.

Ngay khi Cầu Thương Dương vừa biến mất trong vầng sáng của Yêu vương liên thai thì vô số những bóng người cũng lập tức húc vào nhau mà vang lên những tiếng động.

Lần này, đó là Liệt Vân Phi Liêm, Pháp Vương Thủy Chu dựa vào trận pháp của Yêu vương liên thai mà tới đây. Đám dị thú đó đều thuộc hệ Thủy nên rất sợ lửa. Vì vậy mà khi lao ra, nhìn thấy xung quanh toàn là hắc sát hỏa khí thì kinh hãi.

- Nếu không nhân lúc này mà loại bỏ cô ta thì chỉ sợ chúng ta không phải đối thủ.

Tứ đại pháp vương đều tê dại hết toàn thân. Nhân lúc đám dị thú rối loạn, Công Dát Kiên Tán liền vỗ lên đỉnh đầu khiến cho ánh sáng vàng tỏa ra rực rỡ. Bảy, tám cái cột đá có hình Phật cũng tỏa ra ánh sáng làm cho từng con sóng lớn dựng lên che phủ cả bầu trời.

Những con sóng lớn gần như bao phủ toàn bộ trận pháp mang theo lực lượng hủy diệt. Nhưng đúng lúc này, Thất Hải Yêu Vương thú chợt gào lên điên cuồng. Trong tiếng gầm của nó, đám dị thú tinh táo lại liền phóng ra liên tiếp những vầng sáng với đủ màu sắc.

Cùng lúc đó, mười sáu chiếc Xích Huyết Ngô Chu cũng xuất hiện.

- A! Tứ thần vương địa sát trận của Mật Tông.

Một vị trưởng lão của tộc Long Nghê mới thò đầu ra khỏi Xích huyết ngô chu liền hét lên chói tai.

- Cái trận pháp này một là đánh tan cột đá có hình phạt, hoặc là đánh chết một hóa thân. Nếu không chỉ cần chân nguyên vẫn còn thì vẫn có thể điều khiển trận pháp.

Sau tiếng hét chói tai, vị trưởng lão tộc Long Nghê vội vàng nói với Thái Thúc.

- Không hay! Không thể ngờ được Thái Thúc lại có trong tay một lực lượng như vậy.

Cùng lúc đó, cả bốn vị pháp vương đều hết sức lo lắng. Bởi vì bọn họ đã dốc hết toàn lực nhưng dưới sự chỉ huy của Thất Hải Yêu Vương thú, lại thêm trận pháp do mười sáu cái Xích Huyết Ngô chu tạo ra khiến cho những con sóng lớn bị đánh tan. Mà bên trong vầng sáng của Yêu vương liên thai vẫn còn có những bóng người liên tục xuất hiện. Cảnh tượng này quả thực giống như vài người phải đối đầu với cả một cái tông môn.

- tiểu Trà! Người định làm gì?

Đúng lúc này, Thái Thúc chợt biến sắc. Nàng không ngờ được trong hắc sát hỏa khí chợt có hai tia sáng đỏ như máu lao về phía Thất Hải Yêu Vương thú.

.....

- Không hay.

Cùng lúc đó, tại Nga Mi cách đó mấy ngàn dặm, Lạc Bắc đang ở trong Kiếm trì cũng mở mắt.

Trong cái sơn cốc có kiếm trì, một đám mây màu trắng từ cửa cốc bay vào bên trong. Nạp Lan Nhược Tuyết đang ngồi gần Lạc Bắc để tu luyện. Tầm áo bông bành khiến cho nàng chẳng khác nào một tiên nữ giáng trần. Nhưng vào lúc này, Lạc Bắc giật mình, mở mắt khiến cho Nạp Lan Nhược Tuyết cảm nhận được pháp lực dao động khác thường của hắn nên cũng mở mắt theo.

- Có chuyện gì vậy?

Nạp Lan Nhược Tuyết mở mắt ra thì thấy ba tia sáng màu vàng chợt lóe lên rồi biến mất. Mà trên trán của Lạc Bắc cũng hiện ra một cái hình ảnh mang phong cách cổ xưa khiến cho người ta có cảm giác nóng bức.

Ba tia sáng lóe lên bên cạnh Lạc Bắc rồi biến mất chính là ba con Hồn Nguyên thần hoàng. Thân thể của chúng cứng rắn chẳng khác nào kim loại, cho dù bản mệnh kiếm nguyên tấn công cũng không thể chém đứt được chúng. Hơn nữa, chúng còn có tác dụng hấp thu chân nguyên, kinh mạch tê dại. Cho dù là luyện chế thành cổ độc hay pháp bảo thì chúng cũng đều lợi hại. Lúc trước, mặc dù Lạc Bắc có được ba con Hồn Nguyên Thần Hoàng nhưng vẫn không thể luyện chế. Hiện tại, sau khi có được Đại Hắc thiên ma quyết, Lạc Bắc liền sử dụng pháp thuật trong đó để luyện ba con Hồn Nguyên thần hoàng.

432. Chương 403: Vượt Qua Ngàn Dặm

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 403: Vượt qua ngàn dặm

Thuật cổ độc bình thường chỉ sử dụng một ít dược vật hoặc là thần niệm để khống chế ổ độc. Nhưng pháp quyết bên trong Đại Hắc thiên ma quyết lại làm cho khí huyết hòa với Hỗn Nguyên Thần Hoàng, tương đương với việc dùng khí huyết, thần niệm của mình thay khí huyết, thần niệm của Hỗn Nguyên Thần Hoàng, biến nó trở thành vật huyết luyện, chẳng khác nào một cái pháp bảo. Hơn nữa, thần niệm trong đó không dễ bị xóa. Thứ pháp quyết tế luyện như thế này cao hơn thuật cổ độc bình thường rất nhiều.

- Thất Hải Yêu Vương thú gặp nguy hiểm.

Lạc Bắc vừa mới thu ba con Hỗn Nguyên Thần Hoàng lại liền hít một hơi thật sâu rồi nói với Nạp Lan Nhược Tuyết như vậy.

Vào lúc này, từ cái hình ảnh trên trán của hắn, Nạp Lan Nhược Tuyết chỉ cảm thấy có cảm giác nóng nhưng trên thực tế trán của Lạc Bắc thực sự nóng rất.

Sau khi Thất Hải Yêu Vương thú nhận chủ trên người Lạc Bắc liền có cái hình giống như hình xăm đó.

Lúc trước, mặc dù Lạc Bắc thu phục Thất Hải Yêu Vương thú liền có được mối liên hệ tinh thần với nó. Tuy nhiên khi nó không có bên cạnh, Lạc Bắc cũng không cảm thấy có gì khác lạ.

Nhưng lúc này, khi trán nóng rực, một thứ tin tức chợt ập vào trong Thức Hải của Lạc Bắc... Mặc dù Lạc Bắc không hiểu tại sao Thất Hải Yêu Vương thú lại có mối liên hệ tinh thần kỳ diệu với mình nhưng hắn có thể biết được nó đang gặp nguy hiểm.

Từ trước đến nay, Thất Hải Yêu Vương thú ở cùng với Thái Thúc. Mà nó gặp nguy hiểm thì chứng tỏ Thái Thúc cũng đang gặp nguy hiểm.

- Chương giáo Vũ Sư Thanh.

Không hề chần chừ, sau khi trả lời Nạp Lan Nhược Tuyết xong, Lạc Bắc liền giơ hai tay vẽ một cái bản ra một đạo kiếm nguyên màu đỏ sậm mang theo âm thanh của hắn ra ngoài.

Đạo kiếm nguyên của Lạc Bắc vọt lên không trung. Mặc dù nơi này có độ cao ngang với tầng mây nhưng toàn bộ không khí lập tức bị kiếm khí và lực lượng chân nguyên chèn ép mà tản ra xung quanh. Từ xa nhìn lại, đạo kiếm quang đỏ sậm lao lên trời, bao vây xung quanh là một lớp không khí bị nén lại như thủy tinh.

Chỉ trong thời gian chừng một hơi thở, bên cạnh Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết, không gian như bị xé rách rồi Vũ Sư Thanh lập tức lướt ra khỏi Vân Mộng thần thoi. Mặc dù biết một kiếm của Lạc Bắc đã làm cho toàn bộ Nga Mi chấn động nhưng Vũ Sư Thanh cũng rất rõ nếu không có chuyện lớn xảy ra thì hắn cũng không dùng cách này để triệu tập gã tới. Hơn nữa, khi gã vừa ra khỏi Vân Mộng thần thoi liền nhìn thấy trên trán Lạc Bắc có hình ảnh kia, Vũ Sư Thanh lập tức hỏi luôn.

- Có chuyện gì?

Lạc Bắc vội vàng nói:

- Thất Hải Yêu Vương thú mà ta thu phục cùng với sư muội Thái Thúc hiện giờ đang gặp nguy hiểm. Ta muốn mượn Vân Mộng thần thoi của chương giáo, nếu không sợ không thể kịp.

- Đi!

Vũ Sư Thanh nhượng mảy, lướt vào bên trong Vân Mộng Thần thoi. Lạc Bắc vung tay lên khiến cho Thi thần đang ở phía sau cùng v Nạp Lan Nhược Tuyết lập tức lướt vào theo Vũ Sư Thanh. Một tia sáng xanh lóe lên rồi Vân Mộng Thần thoi lập tức biến mất.

.....

Bên trong Vân Mộng thần thoi tràn ngập ánh sáng màu xanh, ở giữa có một cái Lôi trì tản ra ánh sáng chói mắt. Mỗi một cái hơi thở, Lôi Trì liền phun ra bên ngoài một lần chất lỏng ngưng tụ tia chớp, dựa vào trận pháp mà đưa vào trong Vân Mộng Thần thoi.

Mỗi một lần phun ra, Vân Mộng thần thoi lại xé rách hư không vượt qua mười dặm.

Vân Mộng thần thoi đúng là pháp bảo phi độn số một thiên hạ. Chỉ trong mười mấy hơi thở, dưới sự chỉ dẫn của Lạc Bắc, Vân Mộng Thần Thoi đã vượt qua được trăm dặm.

Ánh mắt của Lạc Bắc hoàn toàn tập trung vào Lôi trì bên trong Vân Mộng thần thoi.

Lạc Bắc nhận thấy mỗi lần Vân Mộng thần thoi xé rách hư không vượt qua mười dặm, thứ chất lỏng bên trong Lôi trì lại giảm xuống mấy tấc.

Chỉ trong chốc lát, Vân Mộng thần thoi đã hoàn thành mấy chục lần di chuyển, vượt qua khoảng cách năm, sáu trăm dặm.

Lúc này, toàn bộ chất lỏng trong Lôi trì đã giảm xuống hơn nửa.

- Không ổn! Lôi cương mà Lôi trì tích tụ không đủ.

Thấy như vậy, Lạc Bắc liền biến sắc.

Bởi vì, hắn có thể cảm giác được khoảng cách của mình tới chỗ Thất Hải Yêu Vương thú còn tới mấy ngàn dặm. Mà vào lúc này, không cần Vũ Sư Thanh giải thích, chỉ cần nhìn tốc độ tiêu hao của Lôi trì, Lạc Bắc cũng biết Vân Mộng Thần thoi chỉ có thể phi độn được nhiều lắm là mấy trăm dặm thì chất dịch sẽ hết sạch.

- Có chuyện gì vậy?

Lạc Bắc biến sắc làm cho Nạp Lan Nhược Tuyết cảm nhận được ngay:

- Thất Hải Yêu Vương thú ở cách chúng ta quá xa. Vân Mộng thần thoi đã sử dụng hết sạch chất dịch trong Lôi trì cũng chưa thể tới.

- Có lẽ ít nhất phải tới hai, ba ngàn dặm. - Lạc Bắc hít một hơi thật sâu rồi lập tức quay đầu nhìn Vũ Sư Thanh:

- Chưởng giáo Vũ Sư Thanh! Vân Mộng thần thoi của ngài hút Lôi cương mất bao nhiêu thời gian?

Vũ Sư Thanh lập tức lắc đầu:

- Tiếp tục hút đầy Lôi cương chắc chắn không kịp. Lôi trì muốn ngưng tụ đầy cũng phải mất ba ngày ba đêm. Nhưng sau khi Lôi cương sử dụng hết thì còn có một cách đó là sử dụng chân nguyên. Nhưng tốc độ tiêu hao chân nguyên vô cùng nhanh.

- Cũng chỉ còn cách đó. - Lạc Bắc nhìn Vũ Sư Thanh mà nói.

Câu nói của Lạc Bắc cũng không nằm ngoài sự dự đoán của Vũ Sư Thanh. Sau khi gật đầu, Vũ Sư Thanh cũng không nói nhiều, giơ tay chỉ một cái bắn ra một tia sáng màu hồng ào một tấm bùa bên cạnh Lôi trì.

Một tia sáng xanh chợt lóe lên, bên trong vầng sáng xanh đó như có vô số những sợi chớp xuất hiện. Lúc này, vầng sáng xanh lơ lửng trên Lôi trì.

- Sau khi lôi dịch bên trong lôi trì hết thì dồn chân nguyên vào đó là được. - Vũ Sư Thanh nhìn vầng sáng xanh rồi quay đầu nói với Lạc Bắc.

Lạc Bắc gật đầu, đưa tay lấy hết toàn bộ đan dược trên người mà cầm sẵn.

Lúc trước do quen nhìn Lạc Bắc sử dụng đan dược hồi phục chân nguyên cho nên nhìn thấy hắn làm vậy, Nạp Lan Nhược Tuyết và Vũ Sư Thanh cũng hiểu hắn định làm gì nên lấy toàn bộ đan dược mang theo ra.

Tốc độ phi độn của Vân Mộng thần thoi đứng đầu thiên hạ nhưng tốc độ tiêu hao lôi dịch cũng rất nhanh. Chỉ trong chừng mấy chục hơi thở, một chút lôi dịch cuối cùng bên trong lôi trì lóe lên rồi biến mất. Toàn bộ Lôi trì đã hoàn toàn cạn khô, đồng thời Vân Mộng Thần thoi thực hiện xong cú dịch chuyển liền dừng lại.

Không hề chần chừ, ngay khi lôi trì hết sạch, Lạc Bắc liền chỉ tay. Ngay lập tức chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh từ trong người hắn cuộn cuộn tràn vào trong vầng sáng màu xanh lơ lửng bên trên Lôi trì.

- Lực lượng chân nguyên mạnh thật.

- Điều khiển Vân Mộng thần thoi quả thực mất rất nhiều chân nguyên.

Khi chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh ào ạt tràn ra ngoài, Vũ Sư Thanh lập tức cảm nhận được sự kiên cường dẻo dai của nó. Đồng thời, Lạc Bắc cũng rung mình. Mặc dù lúc này, vàng sáng màu xanh tản ra ánh sáng màu trắng khiến cho Vân Mông thần thoi lập tức xé rách hư không xuyên qua khoảng cách mười dặm. Nhưng hắn cũng cảm nhận được nó giống như một cái thùng không đáy nuốt chửng chân nguyên. Lần này, tốc độ tiêu hao chân nguyên so với một lần phóng ra Diệt Tuyệt lôi vẫn còn nhiều hơn.

Bình thường thì pháp thuật chỉ dùng chân nguyên để dẫn dắt uy lực trời đất. Nhưng hiện tại, Vân Mông thần thoi như thiêu đốt chân nguyên để phi độ.

.....

Giữa không trung, những tia sáng màu xanh liên tục xuất hiện rồi biến mất.

Sau khi ột đồng đan được vào miệng, Vân Mông thần thoi được Lạc Bắc điều khiển liên tục di chuyển hơn hai trăm lần tương đương với khoảng cách hai ngàn dặm.

- Lạc Bắc! Để ta thay. Tu vi của ngươi cao nhất trong số chúng ta. Hãy để dành nếu gặp phải đối thủ lợi hại.

Ngay khi Lạc Bắc cho đám đan được cuối cùng vào miệng, Nạp Lan Nhược Tuyết lập tức xuất hiện bên cạnh hắn.

Trong trận pháp tràn ngập hắc sát hỏa khí và khí kim thiết, Thất Hải Yêu Vương thú liên tục thốt ra những tiếng gầm gừ. Một tia sáng đỏ như máu xuất hiện bên người của nó. So với thân thể của Thất Hải Yêu Vương thú thì tia sáng chẳng khác nào một con giun đang bò trên lớp da của nó.

- Cô ta thật sự phát điên rồi.

Trong Yêu vương liên thai đang lơ lửng bên cạnh Thất Hải Yêu Vương thú, Thái Thúc nhìn vàng huyết quang bên trong hắc sát hỏa khí và dung dịch kim loại mà cảm thấy đau lòng.

Lúc trước, Thái Thúc cũng biết tiểu Trà đã biến thành nửa người nửa ma. Trong suy nghĩ của tiểu Trà thì nàng và tứ đại pháp vương chẳng có gì khác biệt, chỉ là những người tu đạo tế luyện huyết trì. Nhưng Thái Thúc không thể ngờ được tiểu Trà lại ra tay với người bên mình.

433. Chương 404: Kế Độc

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 404: Kế độc

Nếu muốn ra tay thì cũng nên chờ ra khỏi trận pháp rồi hãy làm. Hiện tại bị nhốt trong trận pháp, bản thân còn không lo nổi. Mà Thái Thúc muốn cứu tiểu Trà nhưng không ngờ cô ta lại tấn công những người nàng đưa tới.

Trong suy nghĩ của mỗi người tu đạo thì đó là chuyện vô cùng ngu ngốc.

Mặc dù tiểu Trà bị Ma huyết trong Huyết Xá lợi xâm nhập biến thành nửa người nửa ma. Nhưng do Ma huyết xâm nhập khiến cho nàng xảo quyệt hơn những người khác nhiều. Cho dù là ma vật nhưng nàng là một ma vật thông minh chứ không hề ngu ngốc. Vì vậy mà Thái Thúc nghĩ tiểu Trà nhìn tình hình này sẽ nghĩ cách thoát khỏi trận pháp rồi mới nói.

Nhưng khi hai tia sáng đỏ như máu đánh lên người Thất Hải Yêu Vương thú, Thái Thúc liếc mắt nhìn thấy trong vàng sáng đỏ như máu, sắc mặt của tiểu Trà đầy sự đắc ý. Vì vậy mà Thái Thúc biết mình đã đánh giá thấp ma tính do Ma huyết xâm nhập.

Chỉ cần liếc mắt, Thái Thúc liền hiểu được tiểu Trà đang nghĩ gì.

Tiểu Trà định ra lao khỏi trận nhưng khi nhìn thấy Thái Thúc điều khiển Yêu vương liên thai dốc toàn bộ lực lượng. Bao nhiêu dị thú, Yêu tộc và người tu đạo có mặt đối với tiểu Trà chính là có vô số thứ để tế luyện Huyết Trì, tăng cường tu vi của mình.

Hiện tại, chân nguyên và pháp bảo của tứ đại pháp vương đã bị tổn thất rất nhiều. Mà Thất Hải Yêu Vương thú từ sau khi nhận chủ đã trưởng thành. Mặc dù mấy thứ pháp thuật của nó chưa chắc đã vượt qua được pháp thuật thần diệu của nhiều môn phái nhưng lực lượng chân nguyên của nó hoàn toàn vượt qua một người tu đạo có tu vi Nguyên Anh đại thành.

Nếu có thể đánh chết Thất Hải Yêu Vương thú lấy khí huyết của nó để tế luyện huyết trì Thì tiểu Trà có thể dựa vào lực lượng của mình để vượt ra ngoài.

Hơn nữa, ngoại trừ Thất Hải Yêu Vương thú, trong suy nghĩ của tiểu Trà ở đây còn có rất nhiều huyết thực.

Cho dù nhờ có Thái Thúc mà tiểu Trà trốn ra khỏi trận pháp nhưng cái trận pháp này đã luyện hóa nhiều Ma huyết khiến cho tu vi và thực lực của nàng cũng giảm đi.

Tiểu Trà làm như vậy là muốn thông qua việc giết chết đám Huyết thực này để lao ra trận pháp, thậm chí là đối phó với bốn vị pháp vương.

Có thể nói, lúc này trong suy nghĩ của tiểu Trà thì ngay cả Thái Thúc vì mình đối đầu với tứ đại pháp vương cũng chỉ là Huyết thực để lợi dụng mà thôi. Bởi vậy có thể thấy được lúc này, mức độ điên cuồng và ma tính của tiểu Trà tới đâu.

Bất chấp tất cả giúp đỡ vậy mà bị tiểu Trà quay giáo đánh lại. Hơn nữa, vào lúc này, mặc dù từ Huyết Trì chỉ có hai tia sáng đỏ như máu xuyên vào trong cơ thể của Thất Hải Yêu Vương thú nhưng đừng nói là phóng ra pháp thuật, mà ngay cả thân thể của nó cũng lập tức dừng lại, chân nguyên và khí huyết liên tục giảm xuống. Lúc này, Thái Thúc nhìn tiểu Trà đứng trong vầng sáng đỏ như máu mà vô cùng tức giận... Nhưng ánh mắt của nàng lại đầy sự đau đớn. Nàng hiểu rõ trước đây tiểu Trà là người như thế nào. Cho dù chỉ nghe Lạc Bắc miêu tả nhưng nàng cũng có thể cảm nhận được tiểu Trà là một thiếu nữ không tranh quyền đoạt lợi. Nhưng bây giờ, cô ấy là biến thành một thứ như vậy. Bây giờ, Thái Thúc tức giận một phần là do đối với bản thân còn một phần là với Côn Luân đã bức tiểu Trà biến thành như thế này. Đồng thời còn có một sự tức giận cũng giống như khi tiểu Huyền tử liệu chết báo tin cho nàng và Lạc Bắc rồi bị Khuất Đạo Tử giết chết... Sự tức giận của Thái Thúc là đối với những người nắm trong tay quyền thế đẩy bọn họ trở thành những kẻ như thế này. Tức giận bản thân không có sức mạnh ể bảo vệ bằng hữu, bảo vệ người bên cạnh mình.

- A?

Thái Thúc mang theo sự tức giận nhìn tiểu Trà. Nhưng lúc này, tiểu Trà không hề để ý tới ánh mắt của Thái Thúc. Ánh mắt tràn ngập ma khí của nàng chỉ chăm chú về phía Thất Hải Yêu Vương thú.

Hai tia sáng đỏ như máu kia nhìn hết sức bình thường nhưng lại ngưng tụ đầy ma huyết trong Huyết Trì của tiểu Trà. Số lượng Ma huyết đó tương đương với tổng số có trong cả trăm con Huyết Thần Tử. Hơn nữa, hai tia sáng đỏ như máu đó xuyên qua thân thể mang Ma huyết vào bên trong sẽ giống như một con dao sắc bén làm cho đối phương bị thương nặng.

Cho dù là người tu đạo có tu vi Nguyên Anh đại thành mà trong tình cảnh bị thương nặng thì cũng sẽ bị Ma huyết xâm nhập mà chết. Tới lúc đó, tiểu Trà chỉ cần nghĩ thì toàn bộ khí huyết và lực lượng chân nguyên của Thất Hải Yêu Vương thú cũng sẽ bị nàng hút vào trong Ma trì.

Tiểu Trà thật sự coi Thất Hải Yêu Vương thú trở thành huyết thực nên muốn đánh chết nó đầu tiên rồi sau đó mới giải quyết số Huyết thực khác. Trong kế hoạch của tiểu Trà thì sau khi giết chết Thất Hải Yêu Vương thú rồi tiếp tục giết hai, ba con dị thú khác là đủ xông ra khỏi trận.

Việc tế luyện U minh huyết trì càng về sau thì lực lượng tăng lên càng chậm, càng mất nhiều khí huyết và chân nguyên. Thất Hải Yêu Vương thú và những người tu đạo mạnh như tứ đại pháp vương đối với việc tế luyện Huyết trì sẽ tương đương với cả trăm người tu đạo bình thường.

Nhưng vào lúc này, hai tia Ma huyết kia chui vào trong thân thể của Thất Hải Yêu Vương thú mà nó không bị chết ngay.

- Không xong! Trong cơ thể của con dị thú này có hắc sát hỏa nguyên.

Dù sao thì tiểu Trà cũng không phải là U Minh huyết ma nên chỉ nhận được một phần trí nhớ và truyền thừa của lão. Sau khi bị Ma huyết xâm nhập, phần lớn trí nhớ của nàng đã bị mất. Cho nên sau khi quan sát Thất Hải Yêu Vương thú một lúc, tiểu Trà mới cảm nhận được trong cơ thể của nó có Hắc sát hỏa nguyên.

Khi hai tia Ma huyết chui vào trong cơ thể, Thất Hải Yêu Vương thú liền sử dụng chân nguyên và hắc sát hỏa nguyên liên tục luyện hóa hai luồng ma huyết đó. Nhưng nó lại nhanh chóng lấy khí huyết trong cơ thể của Thất Hải Yêu Vương thú chuyển thành Ma huyết. Cứ như vậy, ma huyết cùng với Hắc sát hỏa khí trong người Thất Hải Yêu Vương thú bắt phân thắng bại. Nhưng khí huyết và chân nguyên của Thất Hải Yêu Vương thú lại tiêu hao nhanh chóng.

- Lạc Bắc! Người không thể ngờ được hoa yêu đang cùng với sư muội của người tự giết nhau.

- Lạc Bắc! Hy vọng người có thể tận mắt nhìn thấy cảnh tượng này... Người phá hủy Đại Tự Tại cung của ta, hôm nay ta sẽ phá hủy từng thứ quan trọng nhất của người.

Vào lúc này, tại một chỗ cách vị trí bốn vị pháp vương bày trận, Trần Thanh Đế đứng trên Tự Tại ngọc bi, lặng lẽ quan sát tất cả. Ánh mắt của y không giấu được sự vui sướng. Lúc này, Tự Tại ngọc bi dưới chân y không còn có màu xanh biếc mà biến thành màu vàng nhạt.

Tám Tự Tại ngọc bi, ngoại trừ những lá bùa huyền ảo ra còn có hai chữ “Tự Tại” rất to. Mặt kia là hai chữ Trường sinh.

Hiện tại, Trần Thanh Đế đứng cách trận pháp chưa tới năm dặm cho nên có thể quan sát được toàn bộ diễn biến. Nhưng tứ đại pháp vương và đám người tiểu Trà, Thái Thúc lại không phát hiện ra y.

Từ sau khi tu vi của Trần Thanh Đế tăng lên, y tế luyện cái pháp bảo vô thương của Đại tự Tại cung rồi ngộ được thêm một ít thần thông mới. Hiện tại, dưới sự điều khiển của y, như xé rách hư không, tạo thành một cái lỗ hổng, giấu kín y ở bên trong đó. Cho dù là người như Nguyệt Ẩn cũng không thể phát hiện ra tung tích của y. Lúc trước, Trần Lê Phù và Vương Diễm Dương cũng nhờ tới cái pháp bảo này mới có thể xuất hiện ngay bên ngoài trận pháp.

Bên trên tám Tự Tại Ngọc Bi, ngoại trừ Trần Thanh Đế ra thì còn có một người thanh niên mặc trang phục màu xám. Người thanh niên đó có pháp lực dao động rất mạnh. Y chính là “Kỳ Liên Liên Thành” được Hoàng Vô Thần sử dụng ngũ sắc linh thạch và Đại hóa thiên kim liên tạo ra.

Thật ra, giống với Thái Thúc, đám người Trần Thanh Đế và Trần Lê Phù bám theo tứ đại pháp vương của Hoa giáo từ lâu. Lúc đầu, Trần Thanh Đế đi theo bốn vị pháp vương chỉ là muốn tìm được tung tích của tiểu Trà rồi tiêu diệt, báo thù.

Nhưng Trần Thanh Đế lại hết sức ngạc nhiên khi thấy Thái Thúc cũng có mặt. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

.....

Trong lúc, Trần Thanh Đế nhìn vào trong trận với ánh mắt vui vẻ, âm thanh của Cống Dát Kiên Tán cũng vang lên:

- Thái Thúc! Người biết được con ma nữ này không còn tính người nữa. Bây giờ tình ngộ cũng vẫn còn kịp. Mau chóng cùng với chúng ta luyện hóa ma nữ.

Cống Dát Kiên Tán đứng đầu bốn vị pháp vương. Mặc dù trước đó nảy lòng tiêu diệt đám người Thái Thúc nhưng bản tính của y vốn hết sức nhân từ. Vì vậy mà khi thấy tiểu Trà ra tay với đám người Thái Thúc, liền xuất hiện suy nghĩ hóa thù thành bạn với Thái Thúc, cùng nhau đánh chết tiểu Trà. Nhưng âm thanh của y còn chưa dứt thì âm thanh của Trần Lê Phù đã lạnh lùng vọng vào tai y và ba vị pháp vương.

- Cả hai đứa nó, một là ma nữ, một là nghiệt đồ. Cứ để cho chúng tự giết nhau là tốt nhất. Vì sao Pháp vương lại nói vậy?

434. Chương 405: Có Người Từ Phương Xa Tới

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 405: Có người từ phương xa tới

Cổng Dát Kiên Tán và ba vị Pháp vương khác nhìn nhau mà ớn lạnh.

Bọn họ nhận ra sau khi Trần Lê Phù nói xong liền đưa Cửu Thiên tinh thần phó hướng về phía họ. Mà Vương Diễm Dương đứng bên cạnh Trần Lê Phù cùng điều khiển pháp nguyên kim tháp tản ra ánh sáng. Đường như chỉ cần không vừa ý là bọn chúng tấn công họ ngay.

Hai cái pháp bảo trong tay Trần Lê Phù và Vương Diễm Dương đều có uy lực rất mạnh. Nhất là Cửu Thiên tinh thần pháo có uy lực kinh người. Vào lúc này, bốn người Cổng Dát Kiên Tán đã dốc hết sức khổng chế trận pháp. Nếu hai người bọn chúng mà ra tay với họ thì cho dù có ngăn được cũng không khổng chế nổi trận pháp để cho tiểu Trà bỏ chạy.

Trong hoàn cảnh như vậy, Cổng Dát Kiên tán và ba vị Pháp vương liếc mắt nhìn nhau rồi hạ quyết tâm không khuyên Thái Thúc nữa. Bọn họ dốc hết sức điều khiển trận pháp và pháp bảo của bản thân để bao vây tiểu Trà với Thái Thúc.

Lúc này, bốn người Cổng Dát Kiên Tán hiểu rõ Lạc Bắc cùng với Thái Thúc là kẻ địch của Côn Luân và Đại Tự Tại cung. Côn Luân thế mạnh nên ngay cả Hoa giáo cũng không dám làm trái. Hơn nữa, lúc này do tình thế bất buộc vì vậy mà đám người Cổng Dát Kiên Tán đành phải quyết đoán vây chặt đám người tiểu Trà, Thái Thúc để cho họ tự giết lẫn nhau.

Khi bốn vị Pháp vương đưa ra quyết định thì Thái Thúc cũng lập tức quyết đoán ra lệnh.

- Các người lui về trước.

Âm thanh của nàng mặc dù không to nhưng khi phát ra, ngoại trừ Thất Hải Yêu Vương thú bị trúng Ma huyết ra, tất cả yêu tộc và dị thú còn lại đều tràn vào trong ánh sáng của Yêu vương liên thai rồi biến mất. Tất cả hành động đều hết sức chính tề và nhanh chóng khiến cho âm thanh của Thái Thúc làm người ta cảm giác nó giống như quân lệnh.

Ngay khi mười sáu cái Xích Huyết Ngô chu biến mất trong vàng sáng màu đen, một đạo huyết quang cũng lập tức lao tới dưới Yêu vương liên thai. Nhưng hai tiếng nổ cũng đồng thời vang lên. Hai luồng Diệt Tuyệt Lôi vân xuất hiện chắn trước huyết quang. Lôi quang màu tím trào ra khiến cho huyết quang như bị phỏng mà nhanh chóng co lại.

Âm thanh của tiểu Trà lập tức vang lên:

- Thái Thúc! Người thực sự muốn giết ta?

- Thái Thúc! Người để cho ta giết con yêu thú này rồi sau đó chúng ta cùng đối phó với mấy lão Lạc Ma kia không được sao? Giết ta! Bọn chúng cũng không bỏ qua cho người. Chúng ta thoát ra khỏi cái trận pháp này, ta sẽ giúp người giết chết hai người của Đại Tự Tại cung...

Vào lúc này, âm thanh của tiểu Trà nỉ non năn nỉ, chẳng khác nào đã trở lại bình thường, đang cầu xin Thái Thúc.

Tuy nhiên Thái Thúc vẫn đứng vững.

Sau khi mười sáu chiếc Xích Huyết Ngô chu biến mất, vàng sáng màu đen cũng lóe lên rồi tan biến.

Thái Thúc đóng lại trận pháp truyền tống giữa Yêu vương liên thai và động phủ dưới lòng đất.

Thái Thúc đứng trên Yêu vương liên thai nhìn làn Huyết quang đang bao vây tiểu Trà. Một thứ khí thế kiên quyết và cương liệt tản ra từ người nàng. Thứ hơi thở lạnh thấu xương đó khiến cho trống ngực của Cổng Dát Kiên Tán và Tùng Thành Lâm vương đập thành thịch.

- tiểu Trà! Hôm nay người đã biến hoàn toàn thành ma.

- Để cho người chết trong tay họ, chẳng bằng để ta giết người. Ta nghĩ nếu Lạc Bắc ở đây, trong hoàn cảnh thế này hẳn cũng sẽ làm như ta.

- Ta không biết vào lúc này, người có còn sót lại một chút ý thức của tiểu Trà hay không. Nếu như còn thì người yên tâm. Ta mà còn sống sẽ nhất định bất chấp tất cả đều báo thù cho người, bất chấp người Đại Tự Tại cung và Côn Luân phải trả giá.

Câu nói đó được thốt ra từ miệng của Thái Thúc.

Mặc dù âm thanh của Thái Thúc không vang dội. Hơn nữa lúc này, Thái Thúc còn đang bị nhốt trong trận pháp khiến cho Trần Lê Phù và Vương Diễm Dương có cảm giác nắm chắc phần thắng. Tuy nhiên khi câu nói đó vọng vào tai của chúng cũng khiến cho cả hai trở nên căng thẳng. xem tại

- Ly Nghiêu Ly! Chiến Bách Lý! Hi Ngọc Sa.

Sau khi nói xong với tiểu Trà, Thái Thúc liền quay đầu nhìn ba người bên cạnh:

- Nếu hôm nay ta chết ở đây...các người giúp ta loan tin này ra để Lạc Bắc báo thù cho chúng ta.

Bốn vị Pháp vương của Hoa giáo nghe thấy Thái Thúc nói vậy đều ớn lạnh, toàn thân run rẩy.

.....

- Thái Thúc! Ta sai rồi, người không cần...

Tiểu Trà còn định nói nữa nhưng chưa dứt lời, đôi mắt của Thái Thúc đã biến thành màu tím. Hai luồng Diệt Tuyệt Lôi vân với đầy những tia chớp lập tức phun về phía tiểu Trà.

Ly Nghiêu Ly, Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa hiểu rõ ý của Thái Thúc nên cũng đồng loạt ra tay với tiểu Trà.

Với ma tính như hiện tại thì cho dù tiểu Trà không ra tay với họ, nhưng sau khi thoát khỏi trận pháp cũng sẽ làm điều đó. Mà hiện tại, Thái Thúc không thể vì tiểu Trà mà hy sinh những người khác.

Cho nên lúc này, Thái Thúc và tiểu Trà không thể hợp tác với nhau.

Hơn nữa, hiện tại, Thất Hải Yêu Vương thú đang gặp nguy hiểm mà bên ngoài còn có Trần Lê Phù và Vương Diễm Dương đang rình. Cho dù Thái Thúc có để cho tất cả liều mạng thì chỉ sợ cũng khó ra ngoài được. Hơn nữa, không biết bên phía Trần Lê Phù có còn người nào tu vi cao nữa không.

Yêu vương liên thai có thể giúp người khác trốn thoát nhưng Thái Thúc điều khiển cái pháp bảo đó thì lại không. Vì vậy mà vào lúc này, nàng đã chuẩn bị sẵn tinh thần cho cái chết.

.....

- Hừ!

Trần Thanh Đế đứng trong vầng sáng màu vàng nhạt của Tự Tại Ngọc Bì hừ lạnh một tiếng.

Sau tất cả, y hy vọng Thái Thúc và tiểu Trà thật sự giết nhau. Nhưng hiện tại, hành động của Thái Thúc lại khiến cho sự vui sướng của y giảm đi hơn một nửa. Trong lòng xuất hiện một cơn giận dữ, và khó chịu.

- Cứ coi như các người loan tin này ra thì làm sao?

- Chẳng lẽ các người nghĩ dựa vào một tên Lạc Bắc mà có thể đối đầu với cả Côn Luân?

...

- Oành!

Những vầng sáng liên tục lóe lên trong trận pháp.

- Thái Thúc! Người!

Huyết trì trên đỉnh đầu tiểu Trà liên tục tản ra những vầng sáng màu hồng, ngăn cản Lôi quang của đám người Ly Nghiêu Ly công kích. Ánh mắt của tiểu Trà xuất hiện một sự kinh hoàng, bởi vì nàng có thể cảm nhận được Thái Thúc thật sự quyết tâm giết mình.

Xoẹt!

Từ bên trong vàng sáng đỏ như máu bao quanh tiểu Trà chợt có một đạo huyết quang lại lao về phía Thất Hải Yêu Vương thú.

Nhìn thấy mục tiêu của đạo huyết quang đó, bốn người trên Yêu vương liên thai cũng biết tiểu Trà cảm thấy bất ổn nên định đánh chết Thất Hải Yêu Vương thú nhanh hơn để tăng cường thực lực bản thân. Vì vậy mà trong nháy mắt khi đạo huyết quang đó bắn ra, Chiến Bách Lý và Ly Nghiêu Ly cũng phát ra một tia sáng đen và một tia sáng màu hồng về phía đạo huyết quang đó.

- Không ổn! Đó là Huyết Ma Yên quyết.

Nhìn thấy Chiến Bách Lý và Ly Nghiêu Ly phát ra hao đạo pháp thuật tấn công luồng sáng, bốn vị pháp vương đều biến sắc. Bên trên đạo huyết quang đó đột nhiên lóe lên một tia sáng màu hồng khiến cho hai đạo pháp thuật của Ly Nghiêu Ly và Chiến Bách Lý cũng lập tức đánh trúng vàng sáng màu hồng đó.

Lần này, tiểu Ô Cầu vẫn nấp sau tiểu Trà đột nhiên phát ra một đạo Huyết Ma yên pháp quyết khiến cho hai đạo pháp thuật của Chiến Bách Lý và Ly Nghiêu Ly đánh trật.

Đúng vào lúc này, đạo huyết quang của tiểu Trà lập tức đánh trúng người Thất Hải Yêu Vương thú.

Giờ phút này, lực phủ ngũ tạng của Thất Hải Yêu Vương thú bị thiêu đốt. Nó dốc hết toàn bộ Hắc sát hỏa nguyên cổ gắng ngăn cản Ma huyết nên ngay cả thân thể cũng không điều khiển nổi. Vì vậy mà khi một đạo huyết quang bắn thêm vào, nó liền run rẩy mà kêu lên đau đớn.

- Con Thất Hải Yêu Vương thú có lẽ phải chết.

Nhìn đạo huyết quang chui vào trong cơ thể của Thất Hải Yêu Vương thú, Cống Dát Kiên Tán và Tùng Thành Lâm Vương đều cảm nhận được hắc sát hỏa nguyên trong cơ thể của Thất Hải Yêu Vương thú đã không còn ngăn cản nổi Ma Huyết. Khí huyết toàn thân của nó cũng bị Ma huyết hấp thu chuyển hóa. Mà Cống Dát Kiên Tán cũng không thể để cho tiểu Trà thu hồi khí huyết trong cơ thể Thất Hải Yêu Vương thú vào Huyết Trì.

- Hoa giáo chúng ta coi như đã có thù với Lạc Bắc.

Trong tiếng thở dài, Cống Dát Kiên Tán và Tùng Thành Lâm vương lập tức thay đổi ấn pháp khiến cho những con sóng đen ập tới Thất Hải Yêu Vương thú.

Cống Dát Kiên Tán và Tùng Thành Lâm vương làm vậy là muốn dùng Hắc sát hỏa nguyên cũng với chất lỏng kim loại bao phủ luyện hóa Thất Hải Yêu Vương thú, không cho tiểu Trà lấy được Ma huyết.

Nhưng đúng vào lúc này, một tia sáng màu xanh đột nhiên xuất hiện tại một chỗ cách trận pháp mấy chục trượng. Đường như không gian xuất hiện một lỗ thủng rồi một con thuyền to như con cá voi xuất hiện.

- Vân Mộng thần thoi.

Bóng dáng Lạc Bắc cũng lập tức hiện ra khỏi Vân Mộng Thần thoi.

- Lạc Bắc! Tiếp theo phải nhờ hết vào người.

435. Chương 406: Phong Ấn!

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 406: Phong ấn!

Cùng lúc đó, trong Vân Mộng thần thoi, Nạp Lan Nhược Tuyết và Vũ Sư Thanh rũ người xuống, sắc mặt tái nhợt.

Vì để cho Vân Mộng thần thoi tới được đây nên lúc này, Nạp Lan Nhược Tuyết và Vũ Sư Thanh gần như đã sử dụng hết toàn bộ chân nguyên trong cơ thể, không còn có khả năng thi triển bất cứ pháp thuật nào.

- tiểu Trà! Thái Thúc.

Nhìn thấy tình cảnh trong trận pháp, Lạc Bắc biến sắc. Đám người Cống Dát Kiên Tán còn chưa kịp có phản ứng, hắn đã hóa thành một tia sáng mà xông vào trong trận.

Graooo

Vừa nhìn thấy Lạc Bắc, Thất Hải Yêu Vương thú đã gầm lên một tiếng rống giống như sắp chết. Ngay lập tức bảy quầng sáng màu đỏ cũng bắn ra từ trong tay của Lạc Bắc bao phủ toàn thân Thất Hải Yêu Vương thú. Trong nháy mắt, dưới những con sóng khổng lồ, Thất Hải Yêu Vương thú nhanh chóng thu nhỏ lại rồi biến thành một điểm sáng mà bay thẳng vào ẩn đường của Lạc Bắc.

- Đại Hắc thiên ma quyết!

- Người này là ai?

Trong nháy mắt, Lạc Bắc thi triển Đại Hắc thiên ma quyết nhanh chóng phong ấn Thất Hải Yêu Vương thú. Mà nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cùng với pháp lực tản ra từ người Lạc Bắc, bốn vị pháp vương đều cảm thấy khiếp sợ.

- Lạc Bắc!

Cùng lúc đó, Trần Lê Phù và Vương Diễm Dương cũng từ trong nỗi khiếp sợ mà có phản ứng. Cửu Thiên tinh thần pháo của Trần Lê Phù lập tức chĩa về phía hắn.

- Hai vị đạo hữu! Pháp bảo của các người có uy lực quá lớn. Nếu từ ngoài trận mà ra tay thì chúng ta không khống chế được trận pháp mà còn dễ a nữ trốn thoát.

Vừa nhìn thấy Trần Lê Phù chĩa Cửu Thiên Tinh thần pháo về phía Lạc Bắc, Cống Dát Kiên Tán và Tùng Thành Lâm vương cùng nhau kêu lên. Âm thanh từ hai pho tượng hóa thân của họ vốn hết sức uy nghiêm, lúc này trộn vào nhau lại chẳng khác nào tiếng sét trên trời.

Đối với bốn vị pháp vương mà nói thì lúc này tiểu Trà mới là kẻ địch lớn nhất của họ. Mà công pháp có được từ U Minh huyết ma của tiểu Trà vô cùn lợi hại, uy lực Huyết Trì trên đỉnh đầu của nàng hết sức mạnh. Cống Dát Kiên Tán phải nhờ vào viên Xá lợi trong tay và trận pháp mới có thể giam được tiểu Trà trong trận.

Mặc dù viên Xá Lợi của Cống Dát Kiên Tán tản ra vô vàn tia sáng bao phủ tới mấy trăm mẫu nhưng cũng không thể chịu nổi mấy cái pháp bảo cấp kim tiên trong tay của Vương Diễm Dương và Trần Lê Phù. Nhất là Cửu Thiên Tinh thần pháo lại là một cái pháp bảo công kích có uy lực cực mạnh.

Nếu hiện tại Trần Lê Phù và Vương Diễm Dương ở bên ngoài trận mà tấn công Lạc Bắc thì Cống Dát Kiên Tán cũng đành phải thu lại Phật quang xá lợi. Tới lúc đó, thiếu Phật quang xá lợi ngăn cản, chỉ còn lại trận pháp thì tiểu Trà có thể thoát ra khỏi trận.

Nàng mà lao ra được rồi hóa thành mười cái huyết ảnh bỏ chạy thì đám người Cống Dát Kiên Tán cơ bản không ngăn cản nổi.

- Chúng ta vào trong trận giết hắn.

Trần Lê Phù và Vương Diễm Dương cũng nhận ra tình hình nên chỉ ấy hai tia sáng lóe lên rồi hai người lao vào trong trận.

- Lạc Bắc! Cứu ta.

Ngay khi Lạc Bắc thi triển Đại hắc thiên ma quyết phong ấn Thất Hải Yêu Vương thú lại, tiểu Trà cũng thốt lên như thế. Âm thanh của nàng hết sức buồn bã đi vào khiến cho bất luận kẻ nào cũng sinh ra cảm giác thương xót.

”Xoẹt!

Nhưng âm thanh của tiểu Trà mới vang lên thì trong trận pháp cũng xuất hiện vô số những tiếng nổ. Chín đạo kiếm cương trong suốt lập tức phóng về phía nàng.

- Đây là kiếm cương của kiếm quyết Phá Thiên liệt! Tại sao lại có chín đạo?

- Không ngờ Lạc Bắc lợi hại tới mức có thể sửa đổi kiếm quyết.

Cổng Dát Kiên Tấn suy nghĩ nhanh như chớp.

Từ khi Lạc Bắc xuất hiện rồi trong nháy mắt phong ấn chặt Thất Hải Yêu Vương thú. Uy thế của hắn đã áp đảo tất cả những người có mặt. Mà từ sau khi tu vi tăng lên, hiện tại Lạc Bắc đã có thể phóng ra đủ chín đạo kiếm cương trong suốt. Trong lúc đám người Cổng Dát Kiên Tấn đang ngây người thì chín đạo kiếm cương đã bao vây tiểu Trà.

Trong khoảng khắc đó nhìn như có một cái cột trong suốt bằng thủy tinh bọc lấy vàng sáng màu hồng.

Cùng lúc đó, bảy vàng sáng màu đỏ cũng lập tức ập về phía tiểu Trà.

Hai đạo pháp thuật của Lạc Bắc có thể nói là phối hợp không thể chê vào đâu được. Nhìn thấy chín đạo kiếm cương của Lạc Bắc lao tới, tiểu Trà cũng không dám chọi cứng mà tránh né. Ngay lập tức, nàng bị chín đạo kiếm cương bao vây, đồng thời đạo pháp thuật trong Đại Hắc thiên ma quyết của Lạc Bắc gần như cũng đồng thời lao về phía giữa của chín luồng kiếm cương.

Cảnh tượng như vậy nhìn như tiểu Trà một mình va chạm với bảy vàng sáng màu đỏ.

Chỉ cần bị bảy vàng sáng màu đỏ bao vây, tiểu Trà cũng sẽ giống như Thất Hải Yêu Vương thú, bị Lạc Bắc phong ấn vào trong một cái không gian độc đáo.

Phát hiện đột nhiên có bảy vàng sáng màu hồng xuất hiện trước mặt, tiểu Trà hết sức sợ hãi. Trong trí nhớ của U Minh huyết ma mà nàng nhận được thì dường như cũng biết Đại Hắc thiên ma quyết là thứ pháp quyết như thế nào. Mắt thấy tiểu Trà không còn kịp thi triển pháp quyết, sắp bị Lạc Bắc phong ấn thì đúng lúc này, một cột sáng màu bạc xuyên qua, cắt đứt chín đạo kiếm cương trong su của Lạc Bắc và cả bảy vàng sáng.

Cách Lan Vương thốt lên kinh sợ:

- Trần Lê Phù! Người định làm gì?

- Lạc Bắc!

Thái Thúc đứng trên Yêu vương liên thai cũng đi tới bên cạnh Lạc Bắc:

- Ta sẽ đối phó với hai tên Đại Tự tại cung. Người đối phó với tiểu Trà.

- Các vị pháp vương! Lạc Bắc và con ma nữ này có mối quan hệ không phải tầm thường. Cho dù có phong ấn nó lại thì hắn cũng sẽ không giết chết. - Trần Lê Phù lập tức hét lên:

- Để chúng lại chính là một mối họa. Xin các vị Pháp vương đừng chần chừ cùng với chúng ta giết cả ma nữ và Lạc Bắc.

Trong lúc nhất nhất thời, Lạc Bắc muốn phong ấn tiểu Trà nhưng Trần Lê Phù và Vương Diễm Dương lại không muốn để cho hắn làm điều đó mà muốn tiểu Trà quấy rối Lạc Bắc và Thái Thúc. Điều đó khiến cho bốn vị pháp vương của hoa giáo, Lạc Bắc, Thái Thúc, Trần Lê Phù, Vương Diễm Dương hình thành bốn bên. Có thể nói cục diện lúc này rất loạn.

- Thôi! Cho dù như thế nào thì cứ giết chết ma nữ rồi tính tiếp.

Nghe thấy âm thanh của Trần Lê Phù, trong hoàn cảnh hỗn loạn như thế này, Cổng Dát Kiên Tấn cũng quyết tâm, mặc kệ những chuyện khác mà dốc sức điều khiển viên Xá Lợi bao phủ hoàn toàn đại trận. Đồng thời y cũng điều khiển trận pháp khiến cho những con sóng đen khổng lồ ập về phía tiểu Trà.

- Chỉ với một tên tiểu bối như ngươi mà cũng định ngăn cản chúng ta?

Đúng vào lúc này, một vàng sáng màu lam cùng với hai luồng diệt tuyệt lôi vân của Thái Thúc cũng va chạm với nhau rồi tan biến. Vô số những giọt nước mưa màu lam to bằng bàn tay bị Hắc sát hỏa khí và

chất lỏng kim loại làm cho biến thành những làn khói trắng. Mà cả ngàn tia sáng đen cùng với một cái bảo tháp bần vàng rỗng cũng đánh trúng Yêu vương liên thai.

Áo ảnh thần thoi. Pháp nguyên kim tháp.

Tu vi của Trần Lê Phù và Vương Diễm Dương so với Thái Thúc cùng với Chiến Bách Lý hơn rất nhiều. Mặc dù mấy cái pháp bảo trong tay họ không phá được lớp phòng ngự của Yêu vương liên thai nhưng lực lượng mạnh mẽ của nó vẫn khiến cho Yêu vương liên thai văng ra ngoài, húc thẳng vào trong một làn sóng Hắc sát hỏa khí và chất lỏng kim loại.

- Các ngươi là pháp vương của hoa giáo? Nếu ta đã có pháp quyết để phong ấn cô ấy thì cũng có thể luyện hóa Ma huyết trong cơ thể của tiểu Trà, để cho tiểu Trà trở lại bình thường. Hiện tại, các ngươi chỉ cần giúp ta giữ chặt cô ấy. Nếu các ngươi và Đại Tự Tại cùng liên thủ đối phó với chúng ta thì sau này ta sẽ trả lại cho Hoa giáo của các ngươi gấp mười.

Lạc Bắc biết với thực lực hiện tại của tiểu Trà thì nhất thời cũng không thể bị giết chết. Nhìn thấy Thái Thúc ngăn không nổi Trần Lê Phù và Vương Diễm Dương, ngay lập tức âm thanh của hắn cũng vọng vào tai hai vị pháp vương.

Âm thanh của Lạc Bắc ẩn chứa một thứ uy nghiêm khiến cho Công Dát Kiên Tán nghe thấy phải rùng mình. Tuy nhiên Vương Diễm Dương lại cười ha hả:

- Cuồng đồ to gan còn dám nói càn, uy hiếp bốn vị pháp vương.

Trong tiếng cười ha hả, Vương Diễm Dương chỉ tay một cái khiến cho cái Pháp nguyên kim tháp giống như một ngọn núi vừa mới húc văng Yêu vương liên thai lập tức quay ngược trở lại đập xuống đầu Lạc Bắc.

- Có thật không?

Lạc Bắc cất tiếng cười lạnh đồng thời cũng chỉ tay một cái. Một đạo kiếm nguyên màu đỏ lập tức chém thẳng vào pháp nguyên kim tháp.

- Không ổn.

Nụ cười của Vương Diễm Dương cứng lại rồi run người, phun ra một ngụm máu tươi.

436. Chương 407: Vây Giết! Phá Trận

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 407: Vây giết! Phá trận

Rắc rắc!

Đạo kiếm nguyên màu đỏ lao tới khiến cho không gian xung quanh nó xuất hiện những vết rạn. Kiếm khí cực mạnh và lực chân nguyên còn làm cho Hắc sát hỏa khí và chất lỏng kim loại bị đẩy dạt ra tới mấy chục trượng. Đạo kiếm nguyên nhỏ bé so với Pháp nguyên kim tháp nhưng khi chạm phải ngọn tháp lại vô cùng nặng giống như một ngọn núi đè lên trên ngọn tháp, làm cho nó dừng lại trên không trung. Trong nháy mắt, Vương Diễm Dương đang cười điên cuồng chợt như bị người ta bóp cổ. Mà trên Pháp nguyên kim tháp cũng xuất hiện một lỗ thủng to.

Một dải kim quang trong nháy mắt từ lỗ thủng bay ra. Toàn bộ cái Pháp nguyên kim tháp khổng lồ lập tức chỉ còn lại khoảng bảy tấc mà rơi xuống.

Chỉ một kiếm đã khiến cho bản thể của pháp nguyên kim tháp bị tổn thương.

- Sao có thể như vậy?

- Không ngờ hắn đã tu luyện ra được bản mệnh kiếm nguyên. Hơn nữa, bản mệnh kiếm nguyên của hắn lại có uy lực mạnh như vậy.

Tới lúc này, Trần Lê Phù đã hướng Cửu Thiên Tinh thần pháo về phía Lạc Bắc nhưng nhìn thấy đạo bản mệnh kiếm nguyên của hắn có uy lực như vậy, khiến cho gã giật mình mà quên mất việc sử dụng Cửu Thiên tinh thần pháo.

Nhưng Lạc Bắc không hề dừng lại. Chín đạo kiếm cương trong suốt lại lập tức từ người hắn bắn ra kéo theo những tiếng rít gió chém về phía tiểu Trà.

Oành!

Bóng dáng của tiểu Trà hơi dừng lại một chút rồi từ trong Huyết Trì lao ra hơn mười đạo huyết quang va chạm với một đạo kiếm cương trong suốt.

Hiện tại, tiểu Trà xảo quyết hơn phần lớn người tu đạo. Đó là do nàng có được một phần ký ức của U Minh huyết ma, đồng thời cũng nhận được rất nhiều kinh nghiệm chiến đấu của lão. Nên có thể nói xét về kinh nghiệm, hắn hoàn toàn không thua bất cứ một người tu đạo nào. Vừa rồi, sau khi suýt bị Lạc Bắc phong ấn, hiện tại nàng biết, nên quyết định đối đầu với một đạo kiếm cương, tránh để Lạc Bắc ép tới một chỗ rồi dùng Đại Hắc thiên ma quyết.

- Sao có thể như vậy? Kiếm cương của Phá Thiên Liệt không thể có uy lực như thế.

Cho dù là tiểu Trà hay đám người Công Dát Kiên Tán đều nghĩ nàng có thể ngăn cản được một đạo kiếm cương này. Nhưng chỉ thấy khi mười tia sáng đỏ như máu chạm tới lập tức bị cắt đứt, còn đạo kiếm cương trong suốt thì chém thẳng lên cái Huyết Trì trên đỉnh đầu của tiểu Trà.

Oành!

Huyết Trì rung chuyển mà bắn ra cả ngàn đạo huyết quang. Cùng lúc đó, không trung xung quanh tiểu Trà cũng sáng ngời. Trong nháy mắt, nàng đã xuất hiện ở giữa bảy vầng sáng đỏ như máu.

Cho dù với kiến thức của đám người Công Dát Kiên Tán cũng không thể ngờ được ngoại trừ kiếm quyết Phá Thiên Liệt ra thì Lạc Bắc còn sớm đột phá tới cảnh giới Kiếm Tâm thông minh.

Kiếm cương của Phá Thiên Liệt đúng là không có uy lực như vậy. Nhưng một kiếm này của Lạc Bắc cũng sử dụng Tinh Niệm Thông Minh quyết để ngưng tụ lực lượng vô thượng, tạo thành một đạo kiếm cương có uy lực không hề kém bản mệnh kiếm nguyên.

Lần này, kinh nghiệm đấu pháp của tiểu Trà không thể sánh được với Lạc Bắc.

Rắc rắc!

Sự kinh hãi và không thể tin nổi xuất hiện trên mặt tiểu Trà. Trong nháy mắt, trên người nàng xuất hiện vô số những bông tuyết đỏ như máu rồi ngưng tụ thành một đóa hoa Mạn Đà La. Rồi ngay lập tức đóa hoa biến thành điểm sáng màu hồng rồi bay vào mi tâm của Lạc Bắc.

Tiểu Trà bị Lạc Bắc phong ấn hoàn toàn.

- Không ngờ con ma nữ đó bị hắn phong ấn.

- Cái thứ pháp quyết phong ấn này của hắn... Không thể để cho bảy vầng sáng kia bao vây, nếu không, chúng ta cũng bị phong ấn.

Nhìn thấy cảnh tượng tiểu Trà bị phong ấn, đám người Công Dát Kiên Tán vô cùng khiếp sợ đồng thời cũng xuất hiện suy nghĩ nếu đối địch với hắn, không được để cho bảy vầng sáng kia bao vây.

Ầm ầm!

Cũng lúc đó, sau khi phong ấn được tiểu Trà, Lạc Bắc trở nên thoải mái hơn một chút. Nhưng đúng lúc này, một tia sáng bạc cũng lao thẳng về phía Lạc Bắc.

Cột sáng bạc đó không chỉ có âm thanh bùng nổ từ lực của những vì sao mà còn có cảm giác như cả ngôi sao đó đang nổ tung.

Đó đúng là Cửu Thiên tinh thần pháo trong tay Trần Lê Phù.

- Đây là cái pháp bảo gì mà có uy lực mạnh tới vậy?

Trong nháy mắt nhìn uy thế cột sáng do Cửu Thiên tinh thần pháo phóng ra, Lạc Bắc cảm giác uy lực của nó vượt xa Pháp Nguyên kim tháp.

Hơn nữa, tốc độ của cột sáng bạc đó so với tốc độ của bản mệnh kiếm nguyên bình thường còn nhanh hơn nhiều.

Thấy cột sáng lao tới, Lạc Bắc không dám chần chừ. Rồi trong ánh mắt của hắn, một tiếng nổ lập tức vang lên rồi đạo bản mệnh kiếm nguyên đỏ sậm xuất hiện đánh trúng cột sáng bạc do Cửu Thiên tinh thần pháo phát ra.

Oành!

Vào lúc này, thời gian giống như dừng lại. Trong không trung, nhìn từ xa giống như cột sáng màu bạc và cột sáng đỏ sậm chạm vào nhau rồi trong nháy mắt, cột sáng màu bạc từ từ vỡ vụn.

Xung quanh thân thể của Lạc Bắc bắn ra từng mảnh sáng vàng.

Ánh sáng màu vàng đó là pháp lực dao động quanh người hắn bị đánh nát. Giao thủ một cái khiến cho chân nguyên mà Lạc Bắc dung hợp trong bản mệnh kiếm nguyên suýt chút nữa thì không khống chế được mà trào ra. Hơn nữa, toàn thân hắn cũng rung rung, đau ê ẩm.

- Sao có thể như vậy?

- Hắn dùng phi kiếm nào luyện thành bản mệnh kiếm nguyên? Lực lượng bản mệnh kiếm nguyên của hắn làm sao mà có uy lực còn lợi hại hơn cả Cửu Thiên tinh thần pháo?

Ánh mắt của Trần Lê Phù tràn ngập sự kinh hãi. Đôi tay đang nắm chặt Cửu Thiên Tinh thần pháo bắt đầu rỉ ra những giọt máu.

Cửu Thiên Tinh thần pháo là một thứ kỳ bảo khiến cho ngay cả Hoàng Vô Thần cũng để ý. Vậy mà Lạc Bắc có thể sử dụng bản mệnh kiếm nguyên chặn được đòn tấn công của nó. Lực phản lại còn khiến cho Trần Lê Phù suýt chút nữa thì không giữ được nó trong tay.

- Bốn vị Pháp vương! Hoa giáo các ngài không tranh quyền thế. Ta cũng không muốn đối đầu với các người. Hiện tại tiểu Trà đã bị ta phong ấn, mời các người mở trận pháp ra đi.

Trong vòng một hơi thở, Lạc Bắc đã khống chế được chân nguyên trong cơ thể đồng thời nói với đám người Công Dát Kiên Tán như vậy. Lời nói của Lạc Bắc mặc dù khách khí tuy nhiên ánh mắt của hắn lại nhìn về phía Cát Tường Sinh yếu nhất trong số bốn người. Rõ ràng, nếu bốn vị pháp vương của Hoa giáo mà muốn đứng cùng với Đại Tự Tại cùng thì Lạc Bắc sẽ phát trận.

- Làm thế nào bây giờ?

Công Dát Kiên Tán là người đứng đầu trong số bốn vị pháp vương cũng không phải là người quyết đoán nên hiện tại y không biết phải làm như thế nào.

Lạc Bắc ra tay lập tức phong ấn tiểu Trà. Hơn nữa, Thái Thúc và Lạc Bắc mang tới cho Công Dát Kiên Tán một cái cảm giác quyết đoán. Cơ bản, y không muốn Hoa giáo có một kẻ địch như vậy. Nhưng Trần Lê Phù và Vương Diễm Dương không phải là địch thủ của Lạc Bắc. Nếu bọn họ khoanh tay đứng nhìn thì chắc chắn hai người đó sẽ bị Lạc Bắc giết chết.

Cái tin này mà loan ra thì Côn Luân sẽ trút tội lên đầu Hoa giáo.

Bởi vì nhìn thấy huyền môn chính đạo giao chiến với Yêu tộc, cho dù không liên quan tới Hoa giáo nhưng xét về tình về lý thì bọn họ phải ra tay giúp đỡ mới đúng.

- Cái gì?

Cơ bản Lạc Bắc không để cho đám người Công Dát Kiên Tán có thời gian suy xét, ánh mắt của hắn trở nên lạnh lùng như muốn tạo áp lực cho Công Dát Kiên Tán. Nhưng đúng lúc này, không khí trong phạm vi mấy trăm trượng chợt chẳng khác nào mặt nước đang sôi.

Cái trạng thái này chẳng khác nào mặt nước tĩnh lặng chợt có một vật gì đó vô cùng lớn trôi lên.

Theo sau đó là một vầng sáng màu vàng so với hóa thân của đám người Công Dát Kiên Tán còn to hơn chột xuất hiện.

Tại một vị trí cách trận pháp chưa tới trăm trượng không gian như bị nghiền nát rồi một cái bia ngọc màu vàng nhạt chột xuất hiện.

Tự tại ngọc bi.

Hiện tại cái chí bảo của Đại Tự tại cung biến thành rộng tới trăm trượng. Nhìn qua, cái bia ngọc lúc này không còn như một khối ngọc nữa mà giống như một con thuyền lớn có thể chứa được tới cả ngàn người.

Cái Tự Tại ngọc bi xuất hiện không hề có lấy một chút dấu hiệu nào báo trước. Chỉ riêng pháp lực dao động của nó đã khiến cho không khí xung quanh biến thành những cơn lốc.

Cái Tự Tại Ngọc Bi của Trần Thanh Đế xuất hiện ngay bên cạnh Vân Mộng thần thoi. Oành! Ngay khi xuất hiện nó giống như một con thuyền lớn húc thẳng vào Vân Mộng thần thoi.

- Không ổn.

Bên trong Vân Mộng thần thoi, Vũ Sư Thanh và Nạp Lan Nhược Tuyết gần như hết sạch chân nguyên. Hơn nữa, cả hai cũng không ngờ tới chuyện này xảy ra nên không thể tránh được. Một tiếng nổ vang lên, giống như một con thuyền lớn húc trúng con thuyền nhỏ. Tự Tại Ngọc bi vẫn nguyên vẹn nhưng Vân Mộng Thần thoi lại bị vỡ thành hai.

Hai đạo ánh sáng một lam một trắng từ trong Vân Mộng Thần thoi lao ra. Chính là Nạp Lan Nhược Tuyết và Vũ Sư Thanh.

Cái chí bảo của Nga Mi không ngờ bị Tự Tại Ngọc bi phá hủy.

437. Chương 408: Nguy Hiểm Nhiều Hơn

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 408: Nguy hiểm nhiều hơn

- Các vị pháp vương! Hiện nay Lạc Bắc đã là kẻ địch của chính đạo. Hôm nay, Đại Tự Tại cung và Côn Luân sẽ tiêu diệt tên đồ đệ của yêu nghiệt này. Xin chư vị pháp vương dốc sức giúp đỡ.

Vũ Sư Thanh và Nạp Lan Nhược Tuyết vừa mới phóng ra thì trên Tự Tại ngọc bi cũng vang lên câu nói đó.

- Trần Thanh Đế!

Nhận ra thân phận của người này, đám người Công Dát Kiên Tán không dám làm trái lập tức thúc dục chân nguyên. Chỉ thấy một ngàn viên bảo thạch từ trong cái bình trên đỉnh đầu Tùng Thành Lâm vương lao ra bay về phía Lạc Bắc. Mà cùng lúc đó, một làn sóng đen cũng ập thẳng tới Yêu vương liên thai của Thái Thú.

Bốn vị pháp vương không sợ Đại Tự Tại cung nhưng cũng giống như phần lớn các môn phái đều không dám làm trái lại Côn Luân.

Hơn nữa, hiện tại bốn vị pháp vương có thể cảm nhận được pháp lực dao động trên người Trần Thanh Đế so với cả bốn người họ còn mạnh hơn nhiều, dường như tiếp cận với tu vi Độ Kiếp trung kỳ. Tu vi của Trần Thanh Đế như vậy, lại có thêm cái tên Côn Luân khiến cho cả bốn vị pháp vương bắt buộc phải đứng về phía y.

Thuận theo thì sống mà ngược lại thì chết. Đối với bốn vị pháp vương và Hoa giáo, hiện tại có thêm sự xuất hiện của Trần Thanh Đế, thực lực bên phía Đại Tự Tại cung lại chiếm thế thượng phong.

Lúc này, chân nguyên của Nạp Lan Nhược Tuyết và Vũ Sư Thanh gần như kiệt quệ chỉ có thể bỏ chạy mà không nhúng tay vào được.

Bốn vị pháp vương dốc sức khiến cho những con sóng lớn do Hắc sát hỏa khí và chất lỏng kim loại tạo thành trào lên làm cho Thái Thúc chỉ có thể cố gắng lắm mới không chế nổi Yêu vương liên thai. Còn sử dụng pháp thuật khác, hay mở trận pháp kết nối với động phủ dưới đất thì nàng không thể làm được.

Trong lúc nhất thời, Lạc Bắc phải đối đầu với sự ba vây của bốn vị pháp vương Hoa giáo, Trần Thanh Đế, Trần Lê Phù và Vương Diễm Dương.

Nhiều người như vậy công lại khiến cho Lạc Bắc không thể kháng cự, thậm chí còn có cảm giác sẽ bị nghiền nát. Nhưng sắc mặt của hắn vẫn bình tĩnh. Ngay trong nháy mắt khi Cống Dát Kiên Tán và Tùng Thành Lâm vương ra tay, một vầng kiếm quang màu đỏ sẫm cũng xuất hiện.

Chỉ thấy đạo bản mệnh kiếm nguyên kia cắt nát cả trăm viên bảo thạch mà Tùng Thành lâm vương phóng ra rồi lao về phía hóa thân của Cát Tường sinh.

- Cát Tường Sinh! Cẩn thận.

Thành Tùng Lâm vương kêu lên đầy sợ hãi. Viên xá lợi trong tay Cống Dát Kiên Tán lập tức tản ra ánh sáng trắng tạo thành một tấm thuẫn trước mặt Cát Tường Sinh. Cùng lúc đó, Cửu Thiên tinh thần pháo trong tay Trần Lê phù cũng phóng ra tiếng nổ rồi một cột sáng bạc lao thẳng vào đạo bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc. truyện copy từ

Trần Lê Phù và Vương Diễm Dương hiểu rõ, trận pháp mà bốn vị pháp vương tạo ra so với mỗi một cái pháp thuật mà họ thi triển còn lợi hại hơn mấy lần. Vì vậy mà cả hai quyết định không cho Lạc Bắc phá trận.

Rắc rắc!

Đạo bản mệnh kiếm nguyên màu đỏ bị Cửu Thiên Tinh thần pháo ngăn cản rồi đánh lên vầng sáng trắng mà Cống Dát Kiên tán phát ra. Mặc dù nó làm cho vầng sáng đỏ tan nát nhưng cũng không xuyên qua nổi. Trong khi đó, bản thân Lạc Bắc chẳng khác nào bị sét đánh. Gần như mọi người không để ý có một tia sáng màu hồng gần như dán trên đạo bản mệnh kiếm nguyên lao thẳng về phía Cống Dát Kiên Tán. Vào lúc này khi đạo bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc bị ngăn cản, điểm sáng màu hồng đó đột nhiên xuất hiện bên cạnh Cát Tường Sinh.

Cát Tường Sinh nhìn thấy điểm sáng màu hồng lao tới lập tức vùng trăm cánh tay màu vàng đánh xuống. Nhưng trong nháy mắt khi trăm cánh tay đánh trúng điểm sáng thì nó cũng hóa thành một đóa hoa Mạn Đà La cao tới tám trượng.

Rầm! truyện cập nhật nhanh nhất tại chằm

Trăm cái bàn tay vừa mới chạm vào, đóa hoa Mạn Đà La lập tức vỡ vụn.

Graooo!

Một làn khí huyết và ma khí cực mạnh liền tản ra. Rồi sau đó, một cây Kim Cương xử cũng đâm thẳng vào thiên linh cái của Cát Tường Sinh.

Ánh sáng màu vàng trên người Cát Tường Sinh lập tức tản ra, đồng thời trên đỉnh đầu cũng tuôn ra chân nguyên và khí huyết.

- Cát Tường Sinh.

Lần này thì đám người Cống Dát Kiên Tán đều hét lên.

Trong trận pháp dưới tứ đại pháp vương có bảy tám cây cột đá khắc hình Phật thì có hai cây cột lập tức mất đi ánh sáng. Những con sóng lớn đầy trời đột nhiên mất đi sự duy trì mà rơi xuống.

Hắc Sát hỏa khí cũng không còn trào lên được nữa.

Trong nháy mắt, cái trận pháp khiến cho tiểu Trà phải bó tay đã bị Lạc Bắc phá tan.

- Lạc Bắc!

Trận pháp bị phá vỡ khiến cho vô số Hắc sát hỏa khí và chất lỏng kim loại đang ào lên như những con sóng lập tức rơi xuống khiến cho Thái Thúc ở trong Yêu vương liên thai có cơ hội thở dốc. Nhưng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Thái Thúc cũng phải hít một hơi thật sâu mà không giấu được sự khiếp sợ.

Vào lúc này, cái phân thân trong Chư thiên dung hợp với một viên Huyết Xá lợi đã phát huy uy lực vô cùng khủng bố.

Chỉ thấy, pho phân thân của Lạc Bắc còn cao hơn cả Cát Tường Sinh. Toàn thân nó màu đỏ tươi, dưới chân tản ra pháp lực dao động giống như những đám mây đỏ như lửa. Phân thân cầm Kim cương xử đàm trúng Kim Phật ngàn tay của Cát Tường Sinh mà giơ lên trên không trung.

Một dải ma huyết to bằng ngón tay chảy theo cây Kim cương xử chui vào trong hóa thân của Cát Tường Sinh.

Vào lúc này, pho hóa thân của Cát Tường Sinh hoàn toàn không nhúc nhích, giống như một con tôm hùm bị người ta dùng que xiên qua, chỉ biết co giật, run rẩy. Mà pháp lực dao động tản ra từ phân thân của Lạc Bắc dường như vẫn tăng lên. Rõ ràng rất nhiều khí huyết trong cơ thể phân thân của Cát Tường Sinh đã bị chuyển hóa thành ma huyết rồi chuyển về trong cơ thể của phân thân.

- Lạc Bắc! Không ngờ ngươi luyện được một thứ ma vật như vậy.

Trong nháy mắt, khi sợ hãi qua đi, hóa thân thành Pho tượng Phật Di Lạc của Cống Dát Kiên Tán trợn mắt tưởng như sắp nứt ra.

Tới lúc này, tất cả đều có thể cảm nhận được sau khi bị phân thân của Lạc Bắc đánh cho trọng thương, rồi bị ma huyết xâm nhập, Cát Tường Sinh đã hoàn toàn không còn sức sống.

Một chuỗi Phật châu từ trong tay Cống Dát Kiên Tán bay ra. Trong nháy mắt, mỗi một viên nhanh chóng hóa thành những gương mặt lớn nhỏ lao về phía Phân thân của Lạc Bắc.

Cùng lúc đó, một tia sáng màu trắng cũng xuất hiện trong tay Cách Lan Vương. Đó là một viên ngọc như ý. Nó như vượt qua không gian, đánh trúng lưng pho phân thân của Lạc Bắc.

Trận pháp bị phá, không còn phải khống chế nữa nên đám người Cống Dát Kiên Tán có thể dốc sức phóng ra pháp bảo và pháp thuật của mình.

Hai cái pháp bảo này có tên là Chân ngôn Phật châu và Thất bảo như ý. Nó đều là những pháp bảo có tính công kích rất mạnh. Nhất là Thất Bảo như ý của Cách Lan vương là một thứ linh bảo hiếm có. Thậm chí nó có thể coi là pháp bảo được nuôi dưỡng trong thần niệm của mấy vị thượng sư có tu vi cực à thành. Trong phạm vi trăm trượng chỉ cần có suy nghĩ thì nó lập tức xuất hiện ở vị trí đó. Tốc độ tấn công của cái pháp bảo này có thể nói là vượt qua phần lớn pháp bảo trên thế gian hay các loại pháp thuật.

Phụp!

Viên ngọc như ý dài chừng hai thước. Tuy nhiên khi nó đánh trúng pho thân thân của Lạc Bắc lại chẳng khác nào đánh vào một đám bùn khiến cho trên người phân thân xuất hiện một cái lỗ thủng r to, đồng thời bắn ra một làn sương máu.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, Lạc Bắc không hề sợ hãi mà còn lấy làm mừng.

Một khi ném cái phân thân này ra, ngoại trừ việc có thể phong ấn nó lại thì trên thực tế, nó không chịu sự phong ấn của Lạc Bắc. Lúc này, do phân thân đánh chết Cát Tường Sinh khiến cho ba vị pháp vương của Hoa giáo lập tức tấn công phân thân. Điều này đối với Lạc Bắc đúng là không có gì tốt hơn.

Hắn biết pho phân thân của mình giống như một con Huyết thần tử bị Ma huyết ngưng tụ thành. Chỉ cần không bị đánh cho thành mây khói thì chút tổn thương như vậy, nó có thể chịu đựng được.

“Xoẹt! Xoẹt ! Xoẹt!...”

Liên tục những tiếng nổ vang lên rồi chín đạo kiếm cương trong suốt lao thẳng về phía Trần Lê Phù.

Uy lực của Cửu Thiên tinh thần pháo của Trần Lê Phù có mạnh. Cho dù bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc còn mạnh hơn nhưng nếu như giao thủ thì Lạc Bắc cũng bị lực xung kích khiến cho không thể thi triển được pháp thuật.

Mà đối với những người có tu vi cao, hay bị những pháp bảo có uy lực mạnh tấn công thì chỉ một chút như vậy cũng đủ để xác định rõ sống chết.

A!

Trong nháy mắt, sắc mặt của Trần Lê Phù trắng bệch hét lên một tiếng chói tai. Trên đỉnh đầu y chợt lóe lên một vầng sáng màu lam rồi Nguyên Anh nhanh chóng bỏ chạy.

Lúc trước, Trần Lê Phù đã nhận thấy đạo kiếm cương trong suốt của Lạc Bắc tấn công U Minh huyết trì của tiểu Trà có uy lực như thế nào. Mà y cũng không biết đạo kiếm cương đó được Tinh Niệm Thông Minh quyết tăng thêm uy lực. Nhưng trực giác của y cho thấy mình không chống được vì vậy mà đành bỏ chạy.

438. Chương 409: Người Phạm Ta, Ta Phạm Người

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 409: Người phạm ta, ta phạm người

- A?

Vốn Lạc Bắc tính toán chín đạo kiếm cương này cộng thêm với một đạo bản mệnh kiếm nguyên thì cho dù không thể giết chết được cả Nguyên Anh của Trần Lê Phù nhưng ít nhất cũng phải chém được bản thể Cửu Thiên tinh thần pháo trong tay y.

Nhưng tiếng không gian rạn nứt vang lên. Tự Tại Ngọc bị giống như một con thuyền lớn đột nhiên xuất hiện chắn trước mặt Trần Lê Phù. Chín đạo kiếm cương trong suốt đánh trúng tấm bia liền hóa thành vô vàn kiếm khí tản ra xung quanh.

Tấm bia khổng lồ cũng chấn động phát ra những âm thanh rền rĩ nhưng ánh sáng của nó vẫn không hề có chút dao động.

“Uy lực cái pháp bảo của Đại Tự Tại cũng không hề kém Hạo Thiên Kính của Kỳ liên Liên Thành.”

Lạc Bắc cảm giác được tấm bia ngọc to như con thuyền khổng lồ này mặc dù bản thể không mạnh được như Hạo Thiên kính nhưng dường như nó có những công hiệu khác. Hơn nữa, cái pháp bảo này còn có thể tế luyện được như phi kiếm cho nên nếu tu vi càng cao thời gian tế luyện càng lâu thì uy lực càng mạnh. Hiện tại, dưới sự điều khiển của Trần Thanh Đế, sức phòng ngự của nó không hề kém Hạo Thiên Kính là mấy.

Mất thấy mình không thể đánh chết được Trần Lê Phù, suy nghĩ của Lạc Bắc vừa mới xuất hiện, đạo bản mệnh kiếm nguyên màu đỏ lập tức lao về phía Tùng Thành Lâm vương.

- Đi!

Tùng Thành Lâm vương chỉ tay một cái, chỉ thấy cái bình trên đầu y đột nhiên hóa thành một cây bảo thụ xanh biếc tản ra vô vàn những tia sáng rực rỡ. Sau khi va chạm với bản mệnh kiếm nguyên, những cái cành của cây bảo thụ cũng lập tức vang lên những tiếng gãy nứt.

- Hẳn dùng phi kiếm nào luyện thành bản mệnh kiếm nguyên mà có thể chém cho bản thể Thanh tịnh bảo thụ của ta bị thương?

Tùng Thành Lâm vương không tự chủ được lui lại một bước, kinh hãi nhìn vầng sáng.

Trong tình hình như thế này cho thấy rõ sự khác biệt về uy lực giữa sử dụng phi kiếm bình thường và phi kiếm cực mạnh để tạo thành bản mệnh kiếm nguyên.

Thanh phi kiếm mà Nguyên Thiên Y để lại cho Lạc Bắc quá mạnh. Hiện tại đạo bản mệnh kiếm nguyên có thể nói là khắc tinh của vô số các loại pháp bảo. Phần lớn pháp bảo mà có sức phòng ngự yếu sẽ bị nó chém cho bản thể bị tổn hại.

- Dốc sức dùng pháp thuật đối phó với hắn. Nếu không bản mệnh kiếm nguyên của hắn sẽ làm cho pháp bảo bị hư hại.

Lúc này, Trần Thanh Đế đứng trên Tự Tại Ngọc Bi lập tức lên tiếng.

- Trần Lê Phù! Lấy ra.

Cùng lúc đó, Trần Thanh Đế vẫy tay chớp lấy Cửu Thiên Tinh thần pháo trong tay của Trần Lê Phù.

“Ầm ầm!”

Cửu Thiên Tinh thần pháo lập tức gầm lên rồi một cột sáng màu bạc lập tức lao về phía Lạc Bắc.

Trần Thanh Đế ra tay nắm bắt thời gian hết sức chính xác. Lạc Bắc vừa mới làm cho Thanh tịnh bảo thụ của Tùng Thành Lâm vương bị thương xong, bản mệnh kiếm nguyên không kịp giao chiến với cột sáng của Cửu Thiên Tinh thần pháo nên đành phải phóng ra chín đạo kiếm cương trong suốt tấn công nó.

Rắc rắc!

Mãi cho tới khi đạo kiếm cương thứ tám va chạm, cột sáng bạc mới bị dừng lại rồi vỡ ra. Nhưng bảy đạo kiếm cương trước đó bị vỡ khiến cho lực xung kích đẩy về chẳng khác nào có tới cả trăm thanh phi kiếm tấn công Lạc Bắc.

Mặc dù kiếm khí tản ra không thể làm cho Lạc Bắc bị thương nhưng chân nguyên và khí huyết trong người hắn cũng lưu chuyển rất khó khăn.

Hừ!

Sau tiếng hừ lạnh, tám Tự Tại ngọc bi của Trần Thanh Đế lập tức lao về phía Lạc Bắc.

- Lạc Bắc! Cẩn thận.

Một vầng sáng màu đen vọt tới bao phủ Lạc Bắc vào bên trong.

Lần này, Thái Thúc cảm thấy không ổn liền nhét Lạc Bắc vào trong Yêu vương liên thai. Mà cũng lâu lắm, nàng chưa nhìn thấy Lạc Bắc vì vậy mà sau khi đón hắn vào trong Yêu vương liên thai, Thái Thúc không nhận được nhìn ahwns nói:

- Lạc Bắc! Không thử tưởng tượng được tu vi của người...

Oành!

Tuy nhiên Thái Thúc còn chưa nói dứt, tám Ngọc bi đột nhiên tăng tốc, húc trúng Yêu vương liên thai.

Va chạm kịch liệt nhưng Yêu vương liên thai vẫn không hề bị hư hại. Có thể nói cái pháp bảo biến thể của chiến xa Ô Đàm Kim ma lang rất mạnh. Nhưng chân nguyên của Thái Thúc thì bị dao động kịch liệt, nhất thời không khống chế được Yêu vương liên thai. Cả năm người Thái Thúc, Lạc Bắc, Ly Nghiêu Ly, Hi Ngọc Sa cùng với Chiến Bách Lý bị đánh bay ra khỏi Yêu vương liên thai.

- Không hay.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, Nạp Lan Nhược Tuyết và Vũ Sư Thanh đều biến sắc.

- Kỳ Liên Liên Thành?

Cùng lúc đó, Lạc Bắc cũng nhíu mày.

Một cái bóng màu xám có pháp lực dao động khiến cho người ta e sợ nhảy lên khỏi tự tại Ngọc Bi rồi bắn một tia sáng màu vàng về phía Lạc Bắc.

Điểm sáng đó là một cái bánh xe màu vàng kim.

Người này có hình dạng giống hệt với Kỳ Liên Liên Thành nhưng khí tức và pháp lực dao động thì Lạc Bắc có thể khẳng định y không phải.

“Ầm ầm!”

Đúng lúc này, Cửu Thiên tinh thần pháo trong tay Trần Thanh Đế cũng bắn ra một cột sáng về phía Lạc Bắc.

Oanh!

Một cột sét màu tím, một tia sáng màu đen xoắn ốc và một con Hỏa long giương nanh múa vuốt đánh thẳng tới cái bánh xe màu vàng mà “Kỳ Liên Liên Thành” phát ra. xem tại

Yêu vương liên thai bị Tự Tại Ngọc bi húc trúng khiến cho Thái Thúc không khống chế được chân nguyên trong cơ thể. Nhưng Chiến Bách Lý, Ly Nghiêu Ly và Hi Ngọc Sa chỉ bị đánh bay nên cũng không ảnh hưởng nhiều. Vì vậy mà khi thấy Lạc Bắc bị nguy hiểm, bọn họ lập tức cùng nhau phóng ra một đạo pháp thuật.

Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu của Hi Ngọc Sa có tốc độ nhanh nhất. Chỉ thấy cột lôi quang màu tím đánh trúng cái bánh xe đầu tiên nhưng nó lập tức bị dập nát. Mãi cho tới khi tia sáng đen và con hỏa long chạm vào, cái bánh xe mới vỡ vụn thành vô số những mảnh nhỏ.

Cùng lúc đó, do tốc độ cột sáng bắn ra khỏi Cửu Thiên Tinh thần pháo có tốc độ cực nhanh cho nên Lạc Bắc không kịp tránh mà phải phóng ra một đạo bản mệnh kiếm nguyên giao thủ với nó.

Trong những tiếng vỡ nát, cột sáng mà Cửu thiên tinh thần pháo tan biến khiến cho đôi tay Trần Thanh Đế cũng phải run run. Còn Lạc Bắc thì cảm thấy đau nhức toàn thân.

- Lạc Bắc! Hôm nay không chỉ có ngươi phải chết mà những người này cũng đừng mong có ai chạy thoát.

Cánh tay phải của Trần Thanh Đế lúc này gần như tê dại. Nhưng ánh mắt của y thì không giấu được sự âm lãnh. Không hề dừng lại, ngay khi bản mệnh kiếm nguyên và cột sáng của Cửu Thiên Tinh thần pháo va chạm với nhau, Lạc Bắc cũng bị một cái bóng khổng lồ bao phủ.

Tự tại ngọc bia như một con thuyền lớn lao thẳng về phía Lạc Bắc mà đè ép.

Hiện tại, lực lượng chân nguyên của Lạc Bắc có thể nói là vượt qua rất nhiều người tu đạo có tu vi Nguyên Anh, hơn nữa lại có thể thi triển rất nhiều pháp quyết lợi hại cùng với bản mệnh kiếm nguyên có uy lực kinh người. Nhưng hiện tại, Trần Thanh Đế có Cửu Thiên tinh thần pháo và Tự Tại Ngọc bi trong tay. Mặc dù Cửu Thiên tinh thần pháo không thể đánh chết Lạc Bắc nhưng lại có thể làm cho khí huyết của hắn chấn động, ngắt quãng việc thi triển pháp thuật. Mà Tự Tại ngọc bi thì va chạm cho dù Lạc Bắc tu luyện tới Lưu ly kim thân cũng không thể chịu nổi.

Mà nếu lần này, Lạc Bắc có thể tránh né được cú va chạm với Tự Tại ngọc bi thì dưới sự tấn công của Cửu Thiên Tinh thần pháo, cộng thêm sự có mặt của “Kỳ Liên Liên Thành”, Trần Thanh Đế thấy Lạc Bắc chắc chắn phải chết.

- Lạc Bắc! Không chế Yêu vương liên thai.

Đúng lúc này, một vầng sáng màu đen cũng vọt tới phía sau Lạc Bắc kèm theo tiếng kêu của Thái Thúc.

Trong nháy mắt, Thái Thúc mạnh mẽ phóng ra một đạo chân nguyên đẩy Yêu vương liên thai tới bên Lạc Bắc. Hơn nữa, khi phóng ra đạo chân nguyên đó, Thái Thúc cũng phá hủy dấu vết tinh thần của mình có trên pháp bảo. Như vậy có thể nói là trong nháy mắt, Yêu vương liên thai đã biến thành một cái pháp bảo mà chỉ cần ai biết phương pháp điều khiển cũng có thể sử dụng được.

“Phụ!”

Lạc Bắc nhanh chóng vọt vào bên trong Yêu vương liên thai. Mới vừa rồi, hắn đã thấy được phương pháp mà Thái Thúc sử dụng nên vừa vào bên trong, Lạc Bắc chỉ tay một cái bắn ra một luồng chân nguyên màu vào vào trong trận pháp của nó.

Oành!

Từng vầng sáng màu đen lập tức tản ra khỏi Yêu vương liên thai mà bốc lên cao.

Cái Yêu vương liên thai là do Bích Cấn sơn nhân luyện chế cho Lạc Bắc. Mà vào lúc này, dưới sự điều khiển của hắn, ánh sáng màu đen của Yêu vương liên thai so với khi Thái Thúc điều khiển còn mạnh hơn mấy lần.

Từng vầng ánh sáng màu đen giống như gợn sóng tản ra không trung tạo thành một đóa hoa sen màu đen, đồng thời cũng giống như Yêu vương liên thai to ra gấp mấy chục lần.

Rầm!

Đúng lúc này, tấm Tự Tại ngọc bia giống như con thuyền húc thẳng vào Yêu vương liên thai.

Ầm ầm! Một dòng sóng khí cùng với âm thanh điếc tai tản ra xa. Dưới sự sóng âm, Vũ Sư Thanh và Nạp Lan Nhược Tuyết ở xa chỉ cảm thấy một làn ánh sáng màu vàng lóe lên trước mắt rồi khí huyết toàn thân giống như bị đánh tan.

Chấn động của cú va chạm sinh ra gió và âm thanh làm cho toàn bộ những tảng đá trong phạm vi trăm trượng biến thành bụi phấn.

Mới vừa rồi, Yêu vương liên thai bị Tự Tại ngọc bia chạm phải làm cho Thái Thúc không khống chế nổi. Nhưng lực lượng chân nguyên của Lạc Bắc quá mạnh. Nên mặc dù phải kêu lên một tiếng, đồng thời ánh sáng của Yêu vương liên thai tản ra dữ dội. Nhưng Lạc Bắc vẫn đứng yên trong Yêu vương liên thai.

- Cái pháp bảo của ngươi chẳng lẽ còn mạnh hơn Tự Tại ngọc bia của ta? Mau đừng nó cho ta.

Rầm!

Trong tiếng rống to của Trần Thanh Đế, Tự Tại Ngọc Bia lại vọt về phía Yêu vương liên thai.

Cùng lúc đó, Cửu Thiên Tinh thần pháo trong tay Trần Thanh Đế cũng chĩa về phía Thái Thúc.

Mặc dù Yêu vương liên thai có thể chịu đựng được sự tấn công của Tự Tại ngọc bia, nhưng hiện tại tu vi của Trần Thanh Đế đã đạt gần tới Độ kiếp trung kỳ. Lực lượng chân nguyên cao hơn hẳn Lạc Bắc. Vì vậy mà khi va chạm, y cũng phải chịu sự chấn động ít hơn nhiều.

- Không hay!

Lúc này, Chiến Bách Lý, HI Ngọc sa và Ly Nghiêu Ly đang liên thủ chống lại “Kỳ Liên Liên Thành” nên không rảnh tay. Mà Thái Thúc cho dù có bộ trang phục Thái hư nghi y nhưng Lạc Bắc hiểu rõ nếu để cho Cửu Thiên Tinh thần pháo đánh trúng, cho dù Thái Thúc không chết thì cũng bị thương nặng. Vì vậy mà Lạc Bắc chẳng hề nghĩ ngợi điều khiển Yêu vương liên thai húc thẳng vào Tự Tại ngọc bia.

Rầm!

Lạc Bắc cảm nhận được ánh sáng màu đen bên ngoài Yêu vương liên thai bị phá nát. Một làn gió nhanh chóng ập vào bên trong Yêu vương liên thai.

Cùng lúc đó, ánh sáng màu vàng trên Tự Tại ngọc bia cũng chớp lên liên tục. Tự Tại Ngọc bia bị đẩy mạnh lên trên rồi trong tiếng nổ vang, cột sáng màu bạc bắn ra xoẹt qua đỉnh đầu của Thái Thúc.

- Còn dám va chạm? Mau phá cho ta.

Cửu Thiên tinh thần pháo của Trần Thanh Đế bị cú va chạm làm cho chệch hướng. Y liền rống to lên một tiếng điều khiển Tự Tại Ngọc bia từ trên cao giáng thẳng xuống Yêu vương liên thai.

Xoẹt! Xoẹt!

Lần này, cú va chạm cũng khiến cho Lạc Bắc loạng choạng ngay cả những dải sáng tua rua của Yêu vương liên thai cũng xuất hiện lỗ thủng khiến cho từng cơn gió lạnh thổi vào. Nếu tiếp tục như vậy, chỉ sợ cho dù bản thể của Yêu vương liên thai có mạnh tới mấy thì trận pháp bên trong cũng bị tổn hại.

Cùng lúc đó, hàng ngàn vạn tia sáng trắng từ trên cao rủ xuống Yêu vương liên thai. Đó chính là Phật quang xá lợi của Cống Dát Kiên Tán chặn đứng đường lui của Lạc Bắc.

- Được! Để cho ta đâm cháy cái pháp bảo của hần.

Trần Thanh Đế nhượng mảy, Tự Tại Ngọc bia tiếp tục giáng thẳng xuống Yêu vương liên thai của Lạc Bắc. Tốt lắm!

Nhìn ấy Yêu vương liên thai sẽ bị húc trúng nhưng Lạc Bắc không hề kinh sợ mà còn lấy làm mừng. Đúng vào lúc này, trên người Tùng Thành Lâm vương đột nhiên xuất hiện một lớp thủy tinh đỏ như máu.

Tùng Thành Lâm vương bị tạm thời đóng băng.

Tính thời gian, thì Lạc Bắc từ nãy tới giờ vẫn luôn phải đối mặt với áp lực từ Trần Thanh Đế, không có thời gian để ý tới phân thân. Nhưng hiện tại bên phía phân thân đã có sự thay đổi rất lớn.

Tu vi bốn vị pháp vương của Hoa giáo rất lợi hại. Chỉ trong thời gian chùng hơi thở cũng đã làm cho phân thân của Lạc Bắc xuất hiện mấy cái lỗ thủng. Tuy nhiên, phân thân như tan rã hóa thành mấy trăm tia máu mà ập vào trong Cát Tường Sinh.

Lúc trước, phân thân của Lạc Bắc đã nuốt Khuất Đạo Tử và dung hợp. Mà hiện tại, phân thân của hần thay đổi cách thức, bỏ qua hình thể của mình, dung hợp vào bên trong hóa thân của Cát Tường Sinh để hấp thu, dung hợp với nó.

Mấy trăm tia máu chui vào bên trong hóa thân của cát Tường Sinh khiến cho pho tượng Phật ngàn tay lập tức tản ra ánh sáng đỏ như máu. Toàn bộ ánh sáng màu vàng kim lập tức biến thành màu đỏ kèm theo cả một thứ uy thế khủng bố.

Rắc rắc! Vốn thân thể khô héo của Cát Tường Sinh vẫn được hóa thân nắm trong tay, tới lúc này hoàn toàn dập nát.

Những cánh tay bị gãy của pho tượng Phật vào lúc này lập tức dài ra.

Pho phân thân của Lạc Bắc vốn giống như một pho tượng Tăng trưởng thiên vương thì vào lúc này lại biến thành một pho tượng Phật ngàn tay đỏ như máu.

Lúc trước, liên tục bị chịu đòn khiến cho phân thân của Lạc Bắc bị đánh tan rất nhiều ma huyết, pháp lực dao động cũng trở nên mong manh. Nhưng hiện tại, sau khi dung hợp với hóa thân của Cát Tường Sinh, pho tượng Phật đỏ như máu lại tản ra pháp lực dao động còn mạnh hơn trước.

Tùng Thành Lâm vương thừa lúc phân thân dung hợp, chuyển hóa hình thể liền đánh ra một vầng sáng giống như đuôi khổng tước nhưng một đạo huyết quang cũng từ trong pho tượng ngàn tay bắn ra đánh trúng vầng sáng của Tùng Thành Lâm vương khiến cho cả hai dập nát. Đồng thời, Tùng Thành Lâm vương cũng bị đóng băng.

Lúc trước, Lạc Bắc đã thử nghiệm uy lực của phân thân cho nên biết được đây chính là cơ hội ngàn năm một chủ. Ngay khi Tự Tại ngọc bị lao về phía mình, hần liền vươn tay lập tức bắn ra bảy vầng sáng về phía Tự Tại ngọc bia.

- Không ổn!

Trần Thanh Đế đã nhìn thấy Lạc Bắc sử dụng thứ pháp thuật này phong ấn tiểu Trà và Thất Hải Yêu Vương thú vì vậy mà nhìn thấy bảy vầng sáng lao tới liền biến sắc, dừng lại. Cửu thiên tinh thần pháo lập tức bắn ra một cột sáng đánh tan toàn bộ bảy vầng sáng đỏ như máu.

Nhưng đúng vào lúc này, một đạo bản mệnh kiếm nguyên kéo dài cả trăm trượng tấn công lên người Tùng Thành Lâm vương đang bị lớp thủy tinh đóng băng.

”Phụp!

Toàn bộ lớp thủy tinh vỡ nát khiến cho Tùng Thành lâm vương xuất hiện nhưng cái hóa thân đầy bảo khí của y cũng xuất hiện một cái lỗ to trên ngực.

Một làn khí huyết và chân nguyên lập tức tản ra, đồng thời ánh sáng trên người hóa thân của Tùng Thành Lâm vương cũng biến mất.

- Tùng Thành Lâm vương! Lạc Bắc! Người...

Trong nháy mắt, Cống Dát Kiên Tán và Cách Lan vương cũng gào lên. Mà Lạc Bắc thì lạnh lùng ngẩng đầu:

- Người kính ta một tấc, ta kính người một thước. Người lấn ta một thước ta lấn người một trượng. Đó là phong cách của La Phù chúng ta.

Hóa thân như của bốn vị pháp vương Hoa giáo đều là vật do khí huyết, thần hồn, chân nguyên và linh khí của trời đất ngưng kết thành. Mặc dù trong cơ thể không có kinh mạch, có bị đánh ra lỗ thủng thì cũng chỉ bị ảnh hưởng tới tu vi mà không bị chết dễ dàng.

Nhưng phân thân của Lạc Bắc lại bị Ma huyết xâm nhập cho nên sau khi đánh cho hóa thân của Cát Tường sinh trọng thương liền hấp thu và dung hợp với nó.

Mà vào lúc này, kiếm khí và kiếm ý trong bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc quá mạnh mới có thể tạo ra một lỗ thủng to trên ngực của Tùng Thành Lâm vương. Đồng thời kiếm khí và chân nguyên còn tấn công khắp toàn thân của y khiến cho khí huyết và thần hồn tan nát. Làm cho Tùng Thành Lâm vương bị Lạc Bắc chém chết ngay tức khắc.

- Các người không phải là đối thủ phân thân của ta. Nếu không muốn có kết quả như họ thì trở về Hoa giáo của các người đi, đừng có đối địch với ta nữa.

Sau khi chém chết Tùng Thành Lâm vương, Lạc Bắc lập tức lên tiếng. Mà hắn cũng cố tình nói ra câu nói đó.

Bởi vì hiện tại đối thủ của hắn quá mạnh. Trong số những người ở đây thì ngay cả Trần Lê Phù và Vương Diễm Dương đều là những cao thủ của Đại Tự Tại cung có tu vi trên Nguyên Anh trung kỳ. Pháp bảo và pháp thuật của bốn vị Pháp vương hoa giáo đều hết sức lợi hại. Nếu không có cái phân thân kia, Lạc Bắc lấy một địch hai cũng chưa chắc đã có thể giết chết đối phương.

Yêu vương liên thai chỉ có sức phòng ngự mạnh, hơn nữa còn kém hơn Tự Tại ngọc bia một chút. Vì vậy mà hiện tại, cái phân thân kia là chỗ dựa lớn nhất của Lạc Bắc.

Nhưng ngoại trừ việc có thể phong ấn phân thân ra thì nó không hề chịu sự khống chế của Lạc Bắc. Mà hiện tại sau khi trở thành phân thân đại Phật ngàn tay, trong ý thức của nó chỉ có sự giết chóc. Nó phải giết chết hết những người tu đạo trước mặt để tăng cường lực lượng bản thân.

Lạc Bắc cố ý nói vậy là muốn để cho đám người Cống Dát Kiên Tán nghĩ lầm rằng pho phân thân nằm trong sự khống chế của mình.

Nếu không, đám người Trần Thanh Đế chỉ cần dốc sức đối phó Lạc Bắc, thậm chí dẫn pho phân thân ra tay với hắn thì chắc chắn Lạc Bắc sẽ phải chết.

439. Chương 410: Là Địch! Cường Sát

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 410: Là địch! Cường sát

Đám người Trần Thanh Đế và Cống Dát Kiên Tán chỉ thấy phân thân của Lạc Bắc xuất hiện liền đánh chết Cát Tường Sinh thì làm sao mà ngờ được nó không chịu sự khống chế. Hơn nữa, hiện tại pháp thuật phân thân phong ấn chặt Tùng Thành Lâm vương khiến cho Lạc Bắc dùng một kiếm giết chết. Nhìn qua thì pháp thuật của phân thân và Lạc Bắc phối hợp không thể chê vào đâu được. Hơn nữa, câu nói của Lạc Bắc không chỉ làm cho hai người Cống Dát Kiên Tán kinh sợ mà ngay cả Trần Thanh Đế cũng bị mắc lừa.

- Phân thân của hắn quá lợi hại. Nếu để cho nó dung hợp thêm một cái hóa thân nữa thì chỉ sợ cả ta cũng không đánh lại.

Trần Thanh Đế suy nghĩ nhanh như chớp vừa lúc nhìn thấy cái phân thân kia lại phóng một tia huyết quang về phía Tùng Thành Lâm vương.

Tia huyết quang đó cũng chính là Ma huyết mà phân thân phóng ra. Đối với pho phân thân của Lạc Bắc mà n thì Tùng Thành lâm vương chính là món ăn ngon nhất. Vào lúc này, Tùng Thành Lâm vương bị Lạc Bắc đánh chết, vô số chân nguyên và khí huyết bắn ra khiến cho phân thân giống như mèo thấy cá liền tập trung về phía hóa thân của Tùng Thành Lâm vương.

- Trước tiên phải giết cái phân thân này.

Nhìn thấy tình cảnh đó, cái tự tại Ngọc bia vốn to như con thuyền lập tức lao về phía phân thân. Cùng lúc đó, Cửu Thiên tinh thần pháo trong tay Trần Thanh Đế cũng vang lên tiếng động như tiếng sấm rồi một cột sáng màu bạc lao ra về phía cái phân thân.

Một vầng sáng màu bạc cũng ngăn chặn tia huyết quang mà phân thân của Lạc Bắc phóng ra với hóa thân của Tùng Thành lâm vương. “Tâm trong sáng...không chút bụi trần...” Theo tiếng phạn ngữ, một ngọn lửa màu trắng từ trong tay Cách Lan Vương phát ra đánh trúng hóa thân của Tùng Thành Lâm vương. Ngọn lửa đó thiêu đốt khiến cho hóa thân của Tùng Thành Lâm Vương cháy rụi không còn sót một chút bụi.

Cổng Dát Kiên Tán và Cách Lan vương không muốn cho cái phân thân kia lấy được khí huyết của Thành Tùng Lâm vương chuyển thành ma huyết rồi dung hợp vì vậy mà một người sử dụng phật quang xá lợi còn một người sử dụng Phật liên tinh hỏa hỏa táng thi thể và hóa thân của Tùng Thành Lâm vương.

Oành!

Cột sáng bạc của Cửu Thiên Tinh thần pháo vừa lúc đánh trúng người phân thân. Chỉ thấy cái phân thân tan ra chẳng khác nào lớp tuyết, trên ngực xuất hiện một cái lỗ thủng to chừng mộ trượng. Từ trong cái lỗ thủng đó, Ma huyết và chân nguyên bị lực tinh cầu của Cửu Thiên tinh thần pháo thiêu đốt. Gần như đồng thời Tự Tại ngọc bia cũng đánh trúng người phân thân.

Từng loạt tiếng nổ vang lên. Một ngàn cánh tay của phân thân từ phía sau vươn ra trước như muốn vồ lấy cái Tự Tại ngọc bia. Nhưng Tự tại ngọc bia va chạm mạnh khiến cho cả một ngàn cánh tay liền nổ tung. Đũa của nó vẫn còn chưa hết tiếp tục lao thẳng vào người phân thân khiến cho phân thân bị đánh bay tới cả trăm trượng, sau lưng chảy ra rất nhiều máu. Nhìn từ bên ngoài giống như toàn bộ cơ thể của phân thân bị đánh cho dập nát.

- Được! Tốt lắm! Trước tiên phải giết Kỳ Liên Liên Thành.

Thực hiện được mưu kế, Lạc Bắc cảm thấy vui vẻ. Tuy nhiên ánh mắt của hắn lại tràn ngập sát khí và chú ý về phía Kỳ Liên Liên Thành đang đấu pháp với đám người Chiến Bách Lý.

Trên người “Kỳ Liên Liên Thành” vẫn tản ra hơi thở mạnh mẽ như trước nhưng Lạc Bắc có thể cảm nhận được nó không phải là Kỳ Liên Liên Thành thật sự.

Kỳ Liên Liên Thành đã chết.

Nhưng hiện tại lại có một “Kỳ Liên Liên Thành” xuất hiện như vậy. Ngoại trừ Lạc Bắc và một số ít người giao thủ ác liệt với y ra thì đều không một ai có thể phân biệt được.

Hiện tại, tất cả những người tu đạo đều biết Kỳ Liên Liên Thành chết bởi Lạc Bắc. Nhưng nếu người ta biết hiện tại Kỳ Liên Liên Thành vẫn truy sát Lạc Bắc thì chắc chắn cái uy thế sau khi đánh chết đối phương chắc chắn sẽ mất.

Thực lực của “Kỳ Liên Liên Thành” rất mạnh. Căn cứ vào những gì lúc này thì nhất định phải đánh chết đối thủ.

- Hoàng Vô Thần! Cho dù ngươi lời từ đâu ra một tên Kỳ Liên Liên Thành. Nhưng ngươi cứ tạo ra một người thì ta lại giết một người.

Rắc rắc!

Một miếng thủy tinh đột nhiên xuất hiện quanh thân của “Kỳ Liên Liên Thành” khiến cho không gian xung quanh y đột nhiên ép lại.

Thất hảo di thiên trần!

Sau khi dùng một đạo pháp thuật giam cầm “Kỳ Liên Liên Thành” tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng thì một đạo kiếm quang đỏ sậm như xuyên qua không gian mà đâm thẳng vào người y.

- Tên này là ai mà thân thể dường như không phải máu thịt lại giống như tinh kim ngọc thạch như vậy?

Vũ Sư Thanh và Nạp Lan Nhược Tuyết không giấu được sự khiếp sợ.

Cho dù là Nạp Lan Nhược Tuyết hay Vũ Sư Thanh thì kiến thức cũng đều vượt xa những người tu đạo khác. Nhưng cả hai người đều chưa thấy cảnh tượng như vậy. Đạo bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc chém tới khiến cho người ta có cảm giác “kỳ Liên Liên Thành” sẽ bị chém thành hai đoạn. Nhưng trong cơ thể của Kỳ Liên Liên Thành lại như không phải là máu thịt, xương cốt. Thậm chí nó giống như được tạo ra từ tinh kim và ngọc thạch sáng bóng. Từ trong cơ thể gã chảy ra không phải là máu mà là một chất lỏng đặc sệt.

Phụp! Phụp! Phụp!

Trong lúc Vũ Sư Thanh và Nạp Lan Nhược Tuyết đang khiếp sợ nhìn “Kỳ Liên Liên Thành” thì một bóng đen tản ra khí âm lệ từ bên trong Vân Mộng thần thai lao ra. Vô số những tia sáng màu bạc lập tức xuyên vào thân thể của “Kỳ Liên Liên Thành”

Cái bóng đen từ trong Vân Mộng thần thai bắn ra chính là Thi thần của Lạc Bắc.

Hiện tại, do tình hình khẩn cấp, Lạc Bắc sử dụng tất cả những gì mà mình có. Sau khi sử dụng bản mệnh kiếm nguyên chém rúng “Kỳ Liên Liên thành” Lạc Bắc nhìn thấy sự khác thường của y. Mà vào lúc này, hắn cũng không có thời gian để ý tới chuyện đó.

Xoẹt!

Chín đạo kiếm cương trong suốt lập tức lại lao ra bắn vào biển hoa bảy màu khiến cho nó đang lao từ trên cao xuống biến mất. Mà một vài đóa hoa cũng bị chém mấy nhát kiếm khiến cho nát vụn rơi lả tả xuống đất.

- Thất Bảo diệu chi của ta.

Cách Lan Vương hét lên một tiếng chói tai.

Lần này, Cách Lan vương sử dụng Thất bảo diệu chi hóa ra biển hoa bảy màu muốn ra tay đối phó với đám người Hi Ngọc Sa. Nhưng Lạc Bắc lại sử dụng Tĩnh Niệm Thông Minh quyết và kiếm quyết Phá Thiên Liệt tạo ra chín đạo kiếm cương có uy lực tương đương với bản mệnh kiếm nguyên bình thường. Dưới sự tấn công của chín đạo kiếm cương khiến ột trong những cái pháp bảo cực mạnh của Hoa giáo bị phá hủy.

- Lạc Bắc! Khống chế trận pháp có thể mở ra trận pháp thông với động phủ.

Lạc Bắc điều khiển Yêu vương liên thai lướt tới đón lấy đám người Thái Thúc và Chiến Bách Lý. Vừa mới vào bên trong, Thái Thúc lập tức nói cho Lạc Bắc biết cách kết nối với động phủ dưới lòng đất.

- Trên người các người có còn đan dược bổ sung chân nguyên thì lấy ra đây.

Cũng lúc đó, Lạc Bắc cũng hét lên. Đầu phép một lúc ác liệt như vậy khiến cho lực lượng chân nguyên của hắn bị tiêu hao nhanh chóng.

- Toàn bộ chỗ này là đan dược được chế từ Thạch Nhũ quỳnh dịch. - Thái Thúc búng ngón tay bắn ra một cái bình ngọc màu trắng cho Lạc Bắc.

- Cái phân thân kia ta cũng không thể khống chế. Nếu có thêm càng nhiều người, không cẩn thận lại còn bị nó đánh lại.

Đón lấy cái bình, Lạc Bắc cũng ngưng tụ âm thanh truyền vào tai Thái Thúc mà giải thích.

Giờ phút này, Thái Thúc nói cho Lạc Bắc biết cách điều khiển Yêu vương liên thai là muốn cho đám Yêu tộc, dị thú tới trợ chiến. Nhưng Lạc Bắc lại hiểu rõ, nếu bên mình có thêm nhiều người có khả năng thu hút sự chú ý của phân thân. Mà như vậy, đám người Trần Thanh Đế sẽ nhận ra. Vì vậy mà Lạc Bắc quyết tâm không sử dụng lực lượng Yêu tộc.

Sau khi phá vỡ Thất bảo diệu chi của Cách Lan vương, có được bình ngọc của Thái Thúc, lạc lập tức điều khiển Yêu vương liên thai hóa thành một vầng sáng mà vọt về phía Nạp Lan Nhược Tuyết và Vũ Sư Thanh.

- Hẳn định dùng Yêu vương liên thai đón chúng. Giết chúng trước.

Vừa rồi sau khi Tự Tại Ngọc bị làm cho phân thân của Lạc Bắc bắn ra hàng vạn đạo huyết quang, Trần Lê Phù và Vương Diễm Dương cũng nhận ra hai người Vũ Sư Thanh và Nạp Lan Nhược Tuyết gần như hết sạch chân nguyên.

Nhìn thấy Lạc Bắc điều khiển Yêu vương liên thai đi về phía họ, cả hai lập tức xuất hiện suy nghĩ ra tay giết chết Nạp Lan Nhược Tuyết và Vũ Sư Thanh để cho Lạc Bắc không cứu được họ. Lúc này, Trần Lê Phù đang thủ sẵn Áo Ảnh thần thoi trong tay áo, đang định lấy cái pháp bảo này ra thì đột nhiên y nhìn thấy ánh mắt của Lạc Bắc đang nhìn về phía mình và Vương Diễm Dương.

440. Chương 411: Đánh Chết

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 411: Đánh chết

Trên thực tế giờ này, Trần Thanh Đế đang dốc hết sức điều khiển Cửu Thiên Tinh thần pháo và Tự Tại Ngọc để đối phó với phân thân. Cống Dát Kiên Tán cũng vậy. Còn Cách Lan Vương thì bị Lạc Bắc phá vỡ Thất bảo diệu chi. Nên tới lúc này, Lạc Bắc chỉ thấy có Trần Lê Phù và Vương Diễm Dương là “rảnh tay”, có thể uy hiếp cho nên mới liếc mắt nhìn hai người.

Chỉ một cái liếc mắt, nhưng Trần Lê Phù và Vương Diễm Dương cảm thấy ánh mắt sắc bén như hai thanh kiếm lạnh thấu xương đâm trúng hai người.

Trong nháy mắt, bị ánh mắt của Lạc Bắc liếc qua, cả hai đều ớn lạnh, có cảm giác như bị Kiếm nguyên của hắn chém thành hai đoạn khiến cho bọn họ khựng người lại.

Trong khoảng khắc cả hai người ngậy ra đó, Vũ Sư Thanh và Nạp Lan Nhược Tuyết cũng được đón vào trong Yêu vương liên thai.

- Cách Lan Vương! Trần Cung chủ. Con ma vật này ta có thể đối phó, các ngươi cứ dốc sức đối phó với Lạc Bắc.

Cùng lúc đó, phân thân của Lạc Bắc bị Tự Tại Ngọc Bi đánh nát cả ngàn cánh tay đồng thời sau lưng cũng tản ra huyết quang rực rỡ. Cống Dát Kiên Tán ném viên Phật quang xá lợi trong tay lên cao. Toàn bộ Phật quang xá lợi giống như bị hòa tan, hóa thành cả vạn tia sáng rực rỡ, tạo thành một tấm màn sáng bao phủ phân thân đang tản ra Ma huyết vào bên trong. Mặc khác, y cũng giơ tay vỗ lên đỉnh đầu. Chỉ thấy trong ánh sáng màu vàng rực rỡ tản ra xung quanh thì ánh sáng trên người Cống Dát Kiên Tán cũng ảm đạm đi nhiều. Hiển nhiên là chân nguyên của y mất đi không phải là ít. Sau khi vỗ đầu một cái, một chiếc đèn màu vàng cũng từ trong Thiên Linh của Cống Dát Kiên Tán bay ra.

Cây đèn màu vàng đó có hình dạng giống như một đóa hoa sen ở giữa tản ra ánh sáng chói mắt. Khi nó xuất hiện, một luồng lửa màu trắng liền từ trong vầng sáng đó bay ra xuyên thẳng vào trong màn hào quang màu trắng kia.

Màn hào quang màu trắng của Phật quang xá lợi bao phủ toàn bộ Ma Huyết vào bên trong không cho nó bay ra. Tuy nhiên luồng lửa màu trắng bay vào bên trong lại không hề có lấy một chút cản trở. Hơn nữa, khi nó đi vào, lập tức lao thẳng lên trên người phân thân.

Ngọn lửa màu trắng vừa mới dính vào lập tức ùng nổ thành một làn khói nhẹ. Có thấy được cái pháp bảo của Cống Đất Kiên Tán không chỉ đánh tan Ma huyết mà còn thiêu đốt, luyện hóa nó.

Phân thân bị bùng nổ bốc lên từng làn khói nhẹ lập tức gào lên nhưng nó lại không thể thi triển bất cứ một thứ pháp quyết nào.

Dưới sự tấn công của Cửu Thiên Tinh thần pháo và Tự Tại ngọc bi, phân thân đã bị mất quá nhiều Ma huyết khiến cho bây giờ chỉ cần một mình Cống Đất Kiên Tán cũng có thể ngăn cản.

- Lạc Bắc! Bây giờ không có cái phân thân kia xem ngươi còn dám to miệng nữa không.

Vừa thấy phân thân bị Cống Đất Kiên Tán ngăn chặn, Trần Thanh Đế liền nhướng mày, rồi từ trong Cửu Thiên Tinh thần pháo lập tức bay ra một cột sáng bạc về phía Yêu vương liên thai. Cùng lúc đó, Tự tại ngọc bi tỏa ra vàng sáng màu vàng nhạt giống như một con thuyền lớn lao thẳng về phía Yêu vương liên thai.

- Uy thế của Tự Tại Ngọc bi quá mạnh. Cho dù lúc này ta có gọi đám người Cầu Thương Dương ra thì cũng có nhiều người bị chết.

Lạc Bắc nghĩ vậy lập tức phóng bản mệnh kiếm nguyên để cho nó va chạm với cột sáng mà Cửu Thiên tinh thần pháo phát ra. Nhưng đồng thời, Tự Tại Ngọc Bi cũng lập tức lao thẳng vào Yêu vương liên thai.

- Tại sao?

Trong cú va chạm đó, Yêu vương liên thai bị rung chuyển bay thẳng ra phía sau. Ánh sáng màu đen bên ngoài của nó tản mát nhưng Lạc Bắc lại giật mình.

Lúc trước, mặc dù Lạc Bắc có thể sử dụng bản mệnh kiếm nguyên giao chiến với cột sáng màu bạc của Cửu Thiên tinh thần pháo nhưng uy lực hội tụ lực tinh tú của nó quá mạnh. Mỗi lần giao chiến cũng khiến cho chân nguyên và khí huyết của Lạc Bắc tán loạn, toàn thân gần như tê dại. Phải tập trung điều tức một chút mới có thể khống chế được lực lượng chân nguyên. Cái này cũng liên quan tới lực lượng chân nguyên và tâm niệm do Lạc Bắc tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh và Tĩnh Niệm Thông Minh quyết.

Cột sáng màu bạc của Cửu Thiên Tinh thần pháo có tốc độ kinh người, vượt qua phần lớn đòn pháp và cả tốc độ của Yêu vương liên thai. Cho nên hiện tại, Lạc Bắc chỉ có thể giao chiến mà không tránh được. Nhưng sau lần giao thủ này, mặc dù toàn thân nhức mỏi nhưng khí huyết và chân nguyên lại không tản mát. Nếu không, khi Tự Tại Ngọc Bi lao tới, Lạc Bắc sợ không khống chế được Yêu vương liên thai mà bị đánh văng ra ngoài.

Mà vào lúc này, sau khi Tự Tại Ngọc bi và Yêu vương liên thai va chạm, Lạc Bắc cảm nhận rõ ràng mặc dù toàn thân như bị điện giật nhưng cơ bắp và khí huyết lại dường như mạnh hơn.

- Vẫn còn chịu được? Mau húc nó cho ta.

Đương nhiên, lúc này, Trần Thanh Đế không biết tới cái cảm giác quái đản của Lạc Bắc. Vì vậy nhìn thấy ánh sáng trên Yêu vương liên thai bị mất, Lạc Bắc như bị điện giật thì y nở nụ cười lạnh lẽo. Không hề chần chừ, Cửu Thiên Tinh thần pháo trong tay Trần Thanh Đế lại phát ra một cột sáng màu bạc, đồng thời Tự Tại ngọc bi tiếp tục lao về phía Yêu vương liên thai.

Oành!

- Lạc Bắc! Hôm nay nếu ngươi không chết thì ta chết.

Nhưng một vầng sáng màu trắng còn nhanh hơn cả Trần Thanh Đế. Ngay khi Cửu Thiên Tinh thần pháo vang lên tiếng động âm âm, nó lập tức giáng trúng Yêu vương liên thai.

Vầng sáng màu trắng đó chính là do Cách Lan vương phóng ra.

Liên tiếp bị Lạc Bắc giết chết hai vị Pháp vương, rồi lại phá hủy vài cái pháp bảo khiến cho Cách Lan vương đã không còn phong độ của một vị Pháp vương nữa. Y chỉ hận muốn xé Lạc Bắc thành từng mảnh nhỏ, làm cho hắn biến thành tro bụi.

Vàng sáng màu bạc đỏ là là một vật thể có hình cầu, bên trong liên tục xuất hiện những cảnh tượng như người đang canh tác, núi lửa dầu sôi, quỷ đói đầy đồng... Những cảnh tượng đó chính là cảnh tượng Luân hồi trong điển tịch Mật Tông. Mà trong vàng sáng đó không hề có lấy một chút khí sắt thép cho thấy Cách Lan vương biết bản mệnh kiếm nguyên và kiếm cương của Lạc Bắc nên không dám lấy ra pháp bảo mà chỉ dùng pháp thuật tấn công Lạc Bắc.

Tuy nhiên, do giận dữ nên pháp thuật mà Cách lan vương phóng ra không hề kém pháp bảo cấp kim tiên như Pháp nguyên kim tháp. Vì vậy mà khi nó oanh kích thì thấy Yêu vương liên thai rung chuyển, ánh sáng chớp tắt liên tục.

Oành oành! nguồn (.)

Ngay khi vàng sáng chạm tới, bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc và cột sáng của Cửu Thiên tinh thần pháo lại va chạm rồi Tự Tại Ngọc bị tiếp tục húc trúng Yêu vương liên thai.

- Phải húc cho người chết tươi.

- Thiên nhất thần thủy nổ.

Lần này, Trần Lê Phù và Vương Diễm Dương cũng lập tức ra tay. Hai vàng sáng màu lam giống như con giao long lao thẳng vào Yêu vương liên thai rồi nổ tung khiến cho toàn bộ không trung đầy những giọt nước màu lam to bằng nắm tay.

Bên trong Yêu vương liên thai, ánh sáng màu đen rủ xuồng xuất hiện rất nhiều lỗ thủng khiến cho những tia sáng giống như lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào bên trong.

- Lạc Bắc! Người có sao không? - Thái Thúc vội vàng kêu lên.

Dưới sự va chạm liên tục, thân thể của Lạc Bắc giống như bị những tia chớp liên tục tấn công mà rung chuyển. Nếu là Thái Thúc thì chỉ sợ chân nguyên và khí huyết đã tản ra, và thân thể bùng nổ từ lâu rồi.

Tuy nhiên âm thanh của Lạc Bắc vang lên vẫn hết sức bình tĩnh:

- Yên tâm! Ta không sao.

- Yêu vương liên thai thật sự rất mạnh. Thái Thúc! Các người chỉ cần không để cho lực lượng pháp thuật xông vào phá hỏng phôi của Yêu vương liên thai là được. Pháp thuật và pháp bảo của chúng không làm gì được ta.

Hiện tại cảnh tượng của Lạc Bắc hết sức thê thảm nhưng hắn lại càng thêm bình tĩnh.

Trong sự chấn động kinh người, cảm giác run rẩy từ cơ bắp của Lạc Bắc càng lúc càng ít mà thậm chí toàn thân còn nóng lên như được ngâm trong làn nước nóng.

Hiện tại đối với Lạc Bắc đúng là nhân họa mà gặp phúc.

Khi đạo pháp thuật kia tấn công lên Yêu vương liên thai, Lạc Bắc suy nghĩ cẩn thận xem tại sao lại có sự thay đổi như vậy.

Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh của Lạc Bắc là một môn pháp quyết thân thể thành thánh hoàn toàn khác với pháp quyết thân ngoại hóa thân hay nội đan đạo pháp.

Trong khi tu luyện nó luôn dùng chân nguyên để rèn giữa thân thể. Tu luyện như vậy khiến cho thân thể giống như một khối sắt luôn được nung nóng còn lực lượng chân nguyên là một cái chùy liên tục đập làm cho khối sắt đó được rắn chắc hơn, đồng thời đẩy những tạp chất bên trong ra ngoài.

Hiện tại, chân nguyên trong cơ thể của Lạc Bắc đã gần như biến thành những sợi tơ, có thể tới tận những chỗ góc ngách sâu nhất trong cơ thể.

Nhưng thường ngày tu luyện như vậy, cường độ cơ bản cũng kém so với khi chân nguyên và khí huyết bị chấn động mạnh.

441. Chương 412: Hỗn Nguyên Kim Thân

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 412: Hỗn nguyên kim thân

Mỗi một lần va chạm với cột sáng do Cửu Thiên tinh thần pháo phát ra và Tự Tại Ngọc Bì húc trúng, chân nguyên và khí huyết chấn động cực mạnh tản ra khắp toàn thân Lạc Bắc.

Loại rèn luyện như thế này chẳng khác nào lúc bình thường vẫn dùng một cây búa trăm cân để đập thì hiện tại đổi thành một cây búa nặng cả ngàn cân, thậm chí là vạn cân.

Bình thường nếu như chỉ có vài tia chân nguyên tới để rèn luyện thì bây giờ ít nhất có tới cả trăm tia chân nguyên ập vào. Hiệu quả của cách rèn luyện như thế này thì tu luyện bình thường không thể sánh được.

Bây giờ, đám người Trần Thanh Đế muốn sử dụng lực lượng mạnh để làm cho chân nguyên và khí huyết của Lạc Bắc tán loạn. Cho dù không thể đánh chết được thì cũng phải làm cho hắn vắng ra khỏi Yêu vương liên thai.

Nhưng bọn họ không ngờ được rằng cách làm của mình lại giống như sử dụng ngoại lực để rèn luyện thân thể cho Lạc Bắc. đọc truyện mới nhất tại .

Dưới sự chấn động như vậy, Lạc Bắc cảm thấy cơ bắp của mình trở nên dẻo dai hơn. Dưới hình thức nội thị, hắn có thể thấy được xương cốt, máu thịt, thậm chí còn trở nên sáng bóng giống như Hỗn nguyên tinh kim. Mà tốc độ sản sinh máu huyết cũng nhanh hơn nhiều. Điều này khiến áu huyết trong cơ thể so với bình thường lại càng mạnh hơn.

Hắn có cảm giác như đã đột phá Lưu Ly kim thân đạt tới Hỗn Nguyên kim thân vậy.

Đối với Lạc Bắc mà nói thì chỉ cần Yêu vương liên thai không bị tổn hại, cho dù va chạm có mạnh tới mấy cũng lại càng làm cho thân thể của hắn lại càng được rèn luyện thêm.

Hơn nữa, Lạc Bắc còn ngạc nhiên và vui mừng khi phát hiện thấy bản mệnh kiếm nguyên so với trước cũng được tăng cường hơn nhiều.

Tìm hiểu nguyên thì không ngờ nó cũng có cùng đạo lý giống như sự thay đổi của thân thể.

Cửu Thiên tinh thần pháo có thể dẫn dắt uy lực bùng nổ từ những vì tinh tú trên trời để đối địch. Cho nên bên trong cột sáng màu bạc ngưng tụ lực và ngọn lửa của các vì sao. Thứ lửa này so với thiên hỏa trên không trung lại càng tinh khiết và mạnh hơn. Hiện tại mỗi một lần va chạm, mặc dù mất rất nhiều chân nguyên nhưng bản mệnh kiếm nguyên cũng như được rèn luyện mà trở nên ngưng tụ và mạnh hơn.

- Không sao!

Câu trả lời của Lạc Bắc khiến cho Thái Thúc hơi kinh ngạc. Nhưng nàng có thể cảm nhận được khi hắn trả lời, chân nguyên trong cơ thể cũng không tản ra. Cho nên nàng cũng chẳng nghĩ nhiều mà chỉ liên tục phóng ra những tia sáng đẩy bật những vàng sáng xuyên thủng được Yêu vương liên thai ra ngoài.

Lúc này, trên người Vũ Sư Thanh và Nạp Lan Nhược Tuyết cũng bắt đầu tản ra một thứ hơi thở giống như hạn hán gặp mưa rào.

Lúc trước, trong quá trình điều khiển Vân Mông thần thai tới đây, hai người và Lạc Bắc đã sử dụng gần như tất cả đan dược. Nhưng hiện tại, sau khi được Thái Thúc đưa cho đan dược luyện chế từ Thạch Nhũ quỳnh dịch. Thứ đan dược này đối với việc hồi phục chân nguyên có thể nói là chí bảo số một thiên hạ. Vì

vậy mà sau khi hai người ấy viên vào miệng, chân nguyên trong cơ thể chẳng khác nào cái hồ nước khô được một cơn mưa rào khiến ực nước dâng lên nhanh chóng.

- A? Trần Lê Phù! Vương Diễm Dương. Chúng ta cùng nhau ra tay tiễn hắn lên đường cho nhanh.

Một sự lạnh lẽo và đầy sát khí từ trên người Trần Thanh Đế tỏa ra. Vào lúc này không hề hay biết sự thay đổi trong người Lạc Bắc nên sau khi ra lệnh, Cửu Thiên tinh thần pháo lập tức phóng ra một cột sáng màu bạc cùng với một vầng sáng màu lam và Áo ảnh thần thôi hóa thành cả ngàn tỉ sáng, kết hợp với Tự Tại ngọc bi lao về phía Yêu vương liên thai.

- A! Lạc Bắc! Lần này ngươi sẽ phải chết.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Cách Lan Vương cảm thấy nhiệt huyết bùng bùng. Y biết Trần Thanh Đế định để cho lực lượng của họ hội tụ lại giáng cho Lạc Bắc một đòn nghiêm trọng nhất. Trong suy nghĩ của Cách Lan Vương thì Lạc Bắc chắc chắn không thể chịu được một đòn như vậy. Cho dù hắn không bị đánh chết, Yêu vương liên thai cũng không bị hỏng thì Lạc Bắc cũng bị thương nặng mà vắng ra ngoài.

Cho nên khi ba người Trần Thanh Đế, Trần Lê Phù và Vương Diễm Dương phát động tấn công Lạc Bắc, y không hề ra tay mà trước mặt xuất hiện một cảnh hoa bách hợp đồng thời trên đỉnh đầu cũng hiện ra một cái đài sen.

Cảnh hoa bách hợp trước mặt có màu hồng. Còn đài sen trên đỉnh đầu có lá sen màu vàng kim còn đài sen màu xanh biếc. Cả hai thứ đều tỏa ra ánh sáng rực rỡ và pháp lực dao động rất mạnh, rõ ràng là hai thứ pháp bảo cực mạnh.

Hoa giáo kế thừa mấy ngàn năm, lại có được sự thờ phụng của vô số người dân vùng biên giới cho nên pháp bảo mạnh trong tay bốn vị Pháp vương không hề ít. Thậm chí còn vượt qua phần lớn các môn phái trên thế gian.

Mà Cách Lan Vương lấy ra hai cái pháp bảo đó cũng là để đề phòng nếu Lạc Bắc không chết chỉ bị đánh vắng ra khỏi Yêu vương liên thai, y sẽ dốc sức sử dụng chúng để đánh chết hắn.

Rầm rầm rầm!

Một đạo bản mệnh kiếm nguyên bay ra va chạm với cột sáng của Cửu Thiên tinh thần pháo. Cùng với đó, Thiên nhất thần thủy bạo do Vương Diễm Dương phóng ra cùng với Áo Ảnh thần thôi cũng đánh trúng Yêu vương liên thai.

Vô số dòng khí trong nháy mắt nổ tung khiến cho Tự Tại ngọc bia và Yêu vương liên thai chẳng khác nào chìm mình trong một biển lớn đầy gió lốc. Từng dòng khí và sóng âm tỏa ra như những con sóng lớn.

Rắc rắc!

Ánh sáng màu đen tỏa ra từ Yêu vương liên thai hoàn toàn nổ tung.

- Được! Được!

Cách Lan Vương lập tức chỉ tay khiến cho hai cái pháp bảo trước mặt và đỉnh đầu lập tức bay về phía Yêu vương liên thai.

- A! Sao có thể như thế được?

Cách Lan Vương chỉ thấy Tự Tại Ngọc Bi, Áo Thánh thần thôi cùng với Thiên nhất thần thủy bùng nổ sinh ra sóng âm và gió lốc như vậy mà ở trong đó chắc chắn không thể chịu nổi. Thế cho nên y mới nghĩ Lạc Bắc không chết cũng bị trọng thương vắng ra khỏi Yêu vương liên thai. Nhưng điều khiến cho y hét lên đó chính là Lạc Bắc vẫn đứng vững trên Yêu vương liên thai như trước.

- Các người tưởng có thể giết được ta?

Trong tiếng cười lạnh của Lạc Bắc, chín đạo kiếm cương trong suốt như thủy tinh lập tức bay ra va chạm với hai cái pháp bảo của Cách Lan vương. Ngay lập tức, chín đạo kiếm cương vỡ nát nhưng hai cái pháp bảo của Cách Lan Vương cũng bắn ra những tia sáng mà bay ngược lại. Cùng lúc đó, Hóa thân của Cách Lan vương đang ở trong không trung cũng rung chuyển như chực rơi xuống đất.

Hai cái pháp bảo này đều được Cách Lan Vương luyện hóa trong người. Vì vậy mà mặc dù nó không bị Lạc Bắc làm cho tổn hại nhưng chỉ cần bị đánh bay ngược lại cũng khiến cho Cách Lan Vương bị thương.

- Sao lại thế này?

Trần Thanh Đế cũng biến sắc khi phát hiện ra trên Yêu vương liên thai lại xuất hiện hai làn pháp lực dao động rất mạnh.

Một vầng sáng giống như trăng rằm đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu Cống Dát Kiên Tán.

- Đoạt nguyên thiên pháp.

Cống Dát Kiên Tán hét lên một tiếng chói tai. Khi vầng sáng như ánh trăng rằm xuất hiện trên đỉnh đầu, ánh sáng màu vàng kim trên người y lập tức tối sầm lại, đồng thời trước mặt cũng xuất hiện chín cái hạt châu màu vàng.

Một loạt tiếng động vang lên. Chín hạt châu màu vàng bị Cống Dát Kiên tán phóng ra một vầng kim quang ngăn cản nhưng cùng lúc đó, cái lồng ánh sáng trắng do phật quang xá lợi tạo ra cũng bị phân thân của Lạc Bắc phá tan.

Phật quang Xá lợi cần phải có chân nguyên để điều khiển. Vốn với lực lượng chân nguyên của Cống Dát Kiên Tán cũng đủ chống được pho phân thân này nhưng lúc này rất nhiều chân nguyên trong cơ thể của y lại như bị chảy mất.

- Đoạt Nguyên Thiên Pháp! Đó là con gái của Hồ yêu vương. Làm thế nào mà lực lượng chân nguyên của nó có thể hồi phục nhanh như vậy? Trong tay bọn chúng có đan dược hồi phục chân nguyên nhanh chóng hay sao?

Khi chín hạt châu xuất hiện, Trần Thanh Đế cũng nhận ra người phóng ra Đoạt Nguyên Thiên pháp có thể rút chân nguyên trong cơ thể đối thủ chính là Nạp Lan Nhược Tuyết.

Đúng vào lúc này, một luồng ánh sáng màu hồng từ trong Yêu vương liên thai cũng bay ra chém trúng hóa thân của Cách Lan Vương.

- A!

Cách Lan Vương hét lên một tiếng thê lương. Trên người y xuất hiện một vết thương chảy đen, hơn nữa vẫn còn có ánh lửa bập bùng ở đó.

- Kim đỉnh hỏa nguyên quyết! Đó là Vũ Sư Thanh.

Sắc mặt Trần Thanh Đế lập tức trở nên xanh lét.

- Trần Thanh Đế! Hiện tại là lúc chúng ta tính sổ. Cho dù thế nào, Hoa giáo và ta trở thành kẻ địch của nhau thì món nợ này cũng được tính lên đầu người.

Lúc này, Lạc Bắc đang đứng thẳng trong Yêu vương liên thai liền ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn Trần Thanh Đế. Toàn bộ Yêu vương liên thai chợt hóa thành một tia sáng màu đen rồi lao thẳng lên trên, hút trúng Tự Tại Ngọc Bì.

442. Chương 413: Ăn Thịt Người?

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 413: Ăn thịt người?

Rầm!

Hai cái pháp bảo cực mạnh là Yêu vương liên thai và Tự Tại Ngọc Bì va chạm với nhau khiến cho từng làn sóng âm và những cơn gió dữ dội tản ra như tạo thành một cơn bão.

Va chạm mãnh liệt khiến cho ánh sáng màu đen trên Yêu vương liên thai tản ra dữ dội, đồng thời bay thẳng xuống dưới. Nhưng cùng lúc đó, một đạo bản mệnh kiếm nguyên lại đánh thẳng vào Tự Tại Ngọc Bì.

Rắc rắc!

Tự Tại Ngọc Bì tản ra vô số những tia sáng màu vàng. Tầm bia to như con thuyền khổng lồ chấn động mạnh hiện lên những thứ hoa văn màu lục nhìn như các vết rạn.

Hiện tại mỗi một lần va chạm kích liệt lại như giúp Lạc Bắc rèn luyện thân thể. Hơn nữa, những chấn động đó không còn ảnh hưởng đối với hắn. Yêu vương liên thai lao thẳng vào bên dưới Tự Tại Ngọc Bì khiến cho Trần Thanh Đế không thể dùng Cửu Thiên tin thần pháo tấn công nên Lạc Bắc cũng có thể sử dụng bản mệnh kiếm nguyên để tấn công Tự Tại Ngọc Bì.

- Sức phòng ngự của Tự Tại Ngọc Bì quả nhiên không thua Hạo Thiên Kính.

Mà vào lúc này, sau cú va chạm mãnh liệt của Yêu vương liên thai rồi lại tới bản mệnh kiếm nguyên, Lạc Bắc cũng có thể kiểm tra được mặc dù Tự Tại Ngọc Bì không mạnh được như Hạo Thiên Kính nhưng Trần Thanh Đế rút chân nguyên vào nó khiến cho nó không kém. Hiện tại dưới sự tấn công của Yêu vương liên thai và bản mệnh kiếm nguyên cũng chỉ có thể đánh vỡ ánh sáng của Tự Tại Ngọc Bì chứ không ảnh hưởng tới phôi của nó. Vô số những cái hoa văn màu lục kia chính là trận pháp phòng ngự của nó.

- Đi!

Ánh mắt của Trần Thanh Đế hết sức lạnh lùng như Tự Tại Ngọc Bì không hề ép về phía Yêu vương liên thai mà lập tức vọt về phía Cống Dát Kiên Tấn và Cách Lan Vương.

Xét về mức độ kỳ diệu của Tự Tại Ngọc Bì hay tu vi của Trần Thanh Đế đều cao hơn Yêu vương liên thai và Lạc Bắc một đường. Nhưng quan trọng là Tự Tại Ngọc Bì cũng không thể làm cho Yêu vương liên thai bị hư hại.

Giống như hai người tu đạo đấu với nhau. Một người tu đạo cao hơn đối phương chiếm hết thượng phong nhưng muốn giết chết đối phương lại vô cùng khó khăn.

Hơn nữa, bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc quá mạnh lại thêm Vũ Sư Thanh và Nạp Lan Nhược Tuyết đã hồi phục khiến cho bên phía Trần Thanh Đế như rơi vào thế hạ phong, hôm nay không thể giết được Lạc Bắc.

Mặc dù hận Lạc Bắc thấu xương, nhưng bản thân là tông chủ một phái, một nhân vật kiêu hùng cho nên Trần Thanh Đế hành động hết sức quyết đoán.

A!

Giờ phút này Cống Dát Kiên Tấn và Cách Lan vương cũng nhận ra tình hình không ổn. Cho nên một tia sáng lóe lên rồi hai hóa thân khổng lồ lập tức chui vào trong thân thể, sau đó thân thể vọt lên Tự Tại Ngọc Bì.

“Phụt!” Vừa mới bước lên Tự Tại Ngọc Bì, Cách Lan vương lập tức phun ra một ngụm máu đen đồng thời sắc mặt trở nên trắng bệch. Còn Cống Dát Kiên Tấn thì nguyên khí cũng bị thương nặng.

- Đây là Thủy Thần đan của Đại tự tại cung chúng ta có thể tiêu trừ hỏa độc.

Sau khi để cho Tự Tại Ngọc Bì đón được hai người, Trần Thanh Đế cũng lập tức bắn một viên đan dược màu lam vào tay Cách Lan vương.

- Vũ Sư Thanh! Không ngờ Nga Mi các người dám làm bạn với yêu nghiệt. Các người không sợ bị diệt môn?
- Cùng lúc đó, Trần Thanh Đế cũng lên tiếng.

Vũ Sư Thanh cất tiếng cười lạnh:

- Trần Thanh Đế! Chỉ dựa vào người chưa xứng nói với ta câu đó.

- Còn định chạy? - Gần như ngay lập tức Lạc Bắc cũng cất tiếng cười lạnh:

- Không dễ như vậy đâu.

Xoẹt!

Trong tiếng cười lạnh của hắn, chín đạo kiếm cương trong suốt như thủy tinh liên tục tấn công Tự Tại Ngọc Bì khiến cho nó bị đẩy thẳng lên cao, ánh sáng vàng xung quanh cũng lóe lên liên tục.

- Ta muốn đi chẳng lẽ ngươi giữ lại được?

Trần Thanh Đế cũng không có hành động nào khác, chỉ đứng trên Tự Tại Ngọc Bì nhìn Lạc Bắc lạnh lùng rồi nói:

- Ta đứng im ở đây thì ngươi làm gì được ta.

Lạc Bắc cũng không trả lời Trần Thanh Đế mà chỉ cất tiếng cười lạnh.

Rắc rắc!

Sau khi một đạo bản mệnh kiếm nguyên màu đỏ sẫm tấn công lên tám Tự Tại Ngọc Bì, ba đám diệt Tuyệt Lô vân và một cái kim bản khổng lồ cũng xuất hiện ở phía trên nó mà từ từ chuyển động. Từ trong Kim bản hiện ra Diệu Liên, Bảo tán, và Bạch loa. Ngoài ra còn có một tia sáng đen và hai luồng ánh sáng màu hồng giáng trúng Tự Tại Ngọc Bì.

Trong nháy mắt, toàn bộ mọi người bên phía Lạc Bắc đều phát động một đòn dữ dội với tự Tại Ngọc Bì.

Ánh sáng màu vàng bên ngoài Tự Tại Ngọc Bì lập tức tản ra để lộ những hoa văn dày đặc trên thân nó. Trần Thanh Đế cũng loạng choạng nhưng đã chặn được đòn tấn công của bên phía Lạc Bắc.

Nhưng y còn chưa kịp lên tiếng thì sắc mặt đã lập tức tái mét.

Bảy cái vàng sáng đỏ như máu lập tức lao về phía Tự Tại Ngọc Bì.

- Ngươi đứng yên đó ta không làm gì được ngươi? Ngươi có bản lĩnh thì cứ đứng yên đó thử xem. - Tiếng cười lạnh của Lạc Bắc lại vọng vào tai y.

Sắc mặt Trần Thanh Đế tái mét nhưng không nói được tiếng nào.

Do lúc trước, y đã chứng kiến Lạc Bắc sử dụng Đại Đại Hắc thiên ma quyết. Cho dù tiểu Trà có tu vi như vậy nhưng một khi bị bảy vàng sáng đỏ bao phủ cũng lập tức bị phong ấn.

Tự Tại Ngọc Bì mặc dù mạnh nhưng Trần Thanh Đế cũng không dám khẳng định rằng nếu để cho bảy vàng sáng đỏ bao phủ, toàn bộ người bên mình có bị phong ấn cùng với Tự Tại Ngọc Bì hay không. Dù sao tất cả pháp thuật hay pháp bảo có thể thao túng lực không gian đều rất khủng bố. Cảnh tượng Âm Tinh đạo quân đẩy thể thân của Hoàng Vô Thần vào trong không gian loạn lưu vẫn còn như in trong đầu Trần Thanh Đế.

Cho nên đối mặt với bảy vàng sáng màu đỏ, Trần Thanh Đế cũng chỉ có thể lựa chọn một là đánh nát chúng hai là tránh đi.

Nhưng hiện tại, lực lượng pháp thuật bên phía Lạc Bắc đã chiếm ưu thế. Cho dù có phóng ra pháp thuật thì cũng bị bên phía Lạc Bắc đánh tan cho nên Trần Thanh Đế chỉ còn cách bỏ chạy.

Ầm ầm!

Tự Tại Ngọc Bì lập tức lùi lại hơn mười trượng tránh được bảy vàng sáng màu đỏ.

Sau khi tránh được, một tia sáng màu vàng chột lóe lên trên Tự Tại Ngọc Bì chẳng khác nào không gian như xuất hiện một khe nứt rồi nó lập tức biến mất.

Tự Tại Ngọc Bì mà né tránh thì Trần Thanh Đế cũng không thể làm như đã nói vẫn đứng ở đó mà Lạc Bắc không làm gì được. Trận chiến này, bên phía Trần Thanh Đế đã thất bại thảm hại. Không chỉ mất vài cái pháp bảo, con người mà ngay cả khí thể cũng thảm hại.

Xoẹt!

Chín đạo kiếm cương trong suốt như thủy tinh lao thẳng về phía Tự Tại Ngọc bi vừa biến mất kéo dài tới cả trăm trượng.

- Không ngờ cái Tự tại ngọc bi đó còn có công hiệu xé rách hư không. Nếu muốn chạy trốn đúng là không ngăn được y.

Trong nháy mắt khi Tự Tại Ngọc Bi biến mất, Lạc Bắc để cho thần thức tản ra nhưng không cảm nhận được hơi thở của nó.

Thu!

Chín đạo kiếm cương Phá Thiên Liệt đánh hụt, Lạc Bắc lập tức phóng ra bảy vầng sáng màu đỏ bọc lấy cái phân thân mới biến thành đại phật ngàn tay đỏ như máu.

Trên người phân thân cao tới tám trượng lập tức xuất hiện một lớp thủy tinh đỏ như máu, tạo thành một đóa hoa Mạn Đà La rồi trong nháy mắt thu nhỏ lại hóa thành một tia sáng chui vào trong mi tâm của Lạc Bắc.

- A?

Sau khi thu lại cái phân thân đã dung hợp với hóa thân của Cát Tường Sinh, ánh mắt Lạc Bắc lập tức để ý về phía Thi thần.

Vừa rồi do đấu pháp quá ác liệt cho nên sau khi chém đứt đôi Kỳ Liên Liên Thành, hắn liền lệnh cho Thi thần đối phó còn bản thân thì không để ý tới nữa. Bởi vì hắn nghĩ “Kỳ Liên Liên Thành” không còn sức để mà trả đòn. Nhưng bây giờ, khi nhìn tới thì hắn không giấu được sự kinh hãi.

- Đây...

Tất cả mọi người trên Yêu vương liên thai cũng đều lắp bắp.

Rắc rắc rắc

Hiện tại Thi thần lại đang liên tục gặm lấy gặm để thân thể của “Kỳ Liên Liên Thành”. Toàn thân thể của y lúc này cũng chỉ còn có một nửa.

Cái cảnh tượng đó từ xa nhìn lại chẳng khác nào người đang ăn thịt người. Nếu như tất cả mọi người có mặt không phải có tu vi cực ả nhìn cảnh tượng này chắc chắn sẽ phải buồn nôn.

“Kỳ Liên Liên Thành” giống như một pho tượng được tái tạo thân thể từ một thứ vật liệu kỳ lạ. Thân thể của y cũng không hề có máu thịt.

Lạc Bắc không hề có ý ngăn cản Thi thần mà chỉ quan sát một lúc rồi lập tức hiểu ra.

Con Thi thần của hắn mặc dù là vật luyện thi nhưng nó không giống những con cương thi cấp thấp, cần nhờ tới khí huyết để tăng nguyên khí. Bình thường, đám cương thi đó cho dù đánh chết đối thủ cũng không hề ăn thân thể của họ.

Nhưng đối với Thi thần, nó chỉ có hứng thú đối với thiên tài địa bảo mà thôi.

443. Chương 414: Thi Thần Sống Lại

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 414: Thi thần sống lại

Trước đây, khi một đạo bản mệnh kiếm nguyên chém đứt đôi người của “Kỳ Liên Liên Thành” hắn cũng phát hiện ra sự cứng rắn. Nhưng lúc trước, Lạc Bắc cũng chỉ mới tới cảnh giới Lưu ly kim thân, nên nếu như bị đạo bản mệnh kiếm nguyên đó chém trúng thì cũng sẽ đứt thành hai đoạn. Tuy nhiên “Kỳ liên liên thành” lại không hề bị chém đứt hẳn.

Có thể nói thân thể của “Kỳ Liên Liên Thành” còn hơn cả cảnh giới Lưu Ly kim thân của Lạc Bắc. Hơn nữa, lực lượng chân nguyên của y dường như so với lực lượng chân nguyên trước đó của Lạc Bắc còn mạnh hơn. Nếu như Lạc Bắc không tu luyện được đạo bản mệnh kiếm nguyên đó mà một đối một thì chưa chắc hẳn đã là đối thủ của “Kỳ Liên Liên Thành”.

Có thể thấy được “Kỳ Liên Liên Thành” chính là một thứ vũ khí lợi hại để đối phó với Lạc Bắc. Bây giờ nó bị chết quả thực có phần hơi oan.

Xét toàn thể thì thân thể của “Kỳ Liên Liên Thành” cũng không phải là thân thể bình thường mà được tạo ra từ một vài thứ thiên tài địa bảo.

Rắc rắc!

- A?

Trong lúc Lạc Bắc đang suy nghĩ cẩn thận thì những người còn lại chợt phát hiện ra pháp lực dao động của Thi Thần càng lúc càng mạnh. Không chỉ có những vết thương trước đó trở nên tốt hơn mà ngay cả tóc và móng tay cũng trở nên sáng bóng giống như thân thể.

Rắc rắc

Đám người Vũ Sư Thanh, Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc đều kinh ngạc nhìn Thi thần đang ăn “Kỳ Liên Liên Thành”.

Lúc trước, mặc dù Thi thần giống như một người hầu trung thành đi theo bên cạnh Lạc Bắc nhưng cả Vũ Sư Thanh hay Nạp Lan Nhược Tuyết cũng không để ý tới nó. Bởi vì với những người tu đạo như Nạp Lan Nhược Tuyết và Vũ Sư Thanh mà nói thì thi thần của Lạc Bắc cũng không có gì để chú ý.

Nhưng hiện tại, Thi thần mang tới cho họ cái cảm giác hoàn toàn khác.

Sau khi ăn hết “Kỳ Liên Liên Thành” trên người Thi thần xuất hiện ánh sáng màu trắng như hóa thành thực thể. Ánh sáng trắng đó chính là do pháp lực dao động trên người Thi thần tản ra. Mà pháp lực dao động của Thi thần hết sức lạnh lẽo khiến cho hơi nước xung quanh biến thành những bông tuyết trắng rơi lả tả xuống dưới chân của nó. Nhìn cảnh tượng đó giống như Thi thần đang đứng trên một cái đĩa màu trắng có đường kính mấy trượng.

Thân thể của thi thần cũng không còn tối đen mà trở nên sáng bóng như hồ phách. Lại thêm pháp lực dao động như vậy khiến cho người ta không còn cảm sợ ở nó sự khủng bố mà là một thứ uy nghiêm.

- Khí băng hàn mạnh tới vậy?

Vũ Sư Thanh nhìn thấy Thi thần xảy ra dị biến liền tới tới. Nhưng khi còn cách Thi thần chừng một trượng, y lập tức nhíu mày.

Với tu vi của Vũ Sư Thanh cũng cảm thấy một chút lạnh lẽo.

Vũ Sư Thanh lập tức cảm nhận được thứ hơi thở lạnh lẽo đó không chỉ do âm khí mà còn là do pháp lực dao động tạo ra.

Có thể nói lúc trước khi đối mặt với Thi thần chỉ đơn giản như đối mặt với một thứ vật luyện thi. Còn hiện tại khi nhìn thấy nó, nếu nhắm mắt lại mà cảm nhận, Vũ Sư Thanh sẽ cảm thấy đó là một người tu đạo pháp quyết Băng hệ. Hơn nữa, với trình độ pháp lực dao động thể này ít nhất cũng phải có tu vi Nguyên Anh sơ kỳ.

- Lạc Bắc! Trong cơ thể con Thi thần của ngươi dường như đã hình thành sự tuần hoàn chân nguyên giống như người tu đạo chúng ta.

Vũ Sư Thanh quay đầu lại liếc nhìn Lạc Bắc một cái rồi đưa tay gõ lên thân thể của Thi thần.

Cạch!

Một chỉ của Vũ Sư Thanh vang lên âm thanh nặng nề khiến cho sắc mặt y hơi thay đổi một chút.

- Lạc Bắc! Hiện tại thân thể của con Thi thần này dường như còn rắc chắc hơn một vài loại phù của pháp bảo.

- Để ta thử.

Lạc Bắc mới nghĩ lập tức truyền đạt suy nghĩ tấn công cho Thi thần.

Con Thi thần đó hoàn toàn chịu sự khống chế của Lạc Bắc, giống hệt như phi kiếm. Người tu đạo muốn dùng phi kiếm cắt cổ mình thì phi kiếm sẽ lập tức làm theo. Cho nên hiện tại, Lạc Bắc mới ra lệnh Thi thần lập tức vọt lên lao về phía hắn mà tấn công.

- Lợi hại thật! Tốc độ như vậy hoàn toàn vượt qua tốc độ phi kiếm.

Khi xuất hiện ý nghĩ truyền đạt mệnh lệnh tấn công cho Thi thần, Lạc Bắc vẫn còn đang ở trong Yêu vương liên thai. Mà suy nghĩ đó mới xuất hiện, đám người Thái Thúc đã cảm thấy hoa mắt rồi vô số sợi tóc bạc trên đầu thi thần cũng đâm trúng Yêu vương liên thai.

Phụp phụp phụp phụp...

Gần như đồng thời, mười cái móng tay màu lục của Thi thần như mười thanh phi kiếm đánh thẳng vào Yêu vương liên thai.

Oành! Ngay khi Thi thần vọt tới Yêu vương liên thai, tại vị trí nó vừa đứng xuất hiện một cái hố to và một làn sóng khí đang lan ra xung quanh.

Trong nháy mắt, thi thần vọt lên cũng đã đem lực lượng thân thể và chân nguyên kết hợp lại mà bộc phát tốc độ và lực xung kích kinh người.

Với lực xung kích như vậy tấn công, chỉ thấy ánh sáng bên ngoài Yêu vương liên thai dao động mạnh, ngay cả Yêu vương liên thai cũng tỏa sáng rực rỡ.

- Không biết hiện tại lực lượng của Thi thần lớn tới mức nào?

Lạc Bắc lập tức cảm nhận được lực lượng đòn tấn công của Thi thần so ra thì kém những loại pháp bảo mạnh như Cửu Thiên tinh thần pháo nhưng cũng tương đương với một đạo bản mệnh kiếm nguyên bình thường.

- Thử xem hiện tại thân thể của thi thần nó như thế nào.

Lạc Bắc mới suy nghĩ vậy thì một tiếng nổ vang lên rồi một đạo Kiếm cương trong suốt từ trong Yêu vương liên thai lao ra về phía thi thần đang sử dụng vô số sợi tóc cùng với đôi tay tấn công Yêu vương liên thai.

Bởi vì lo lắng Thi thần bị thương tổn cho nên Lạc Bắc phóng ra chỉ là Kiếm cương Phá Thiên Liệt chứ không sử dụng Tĩnh Niệm Thông Minh quyết ngưng luyện thêm lực lượng. Chỉ thấy những sợi tóc trên đầu thi thần lao tới khiến cho đạo kiếm cương của Lạc Bắc lập tức bị cắt nát, bắt ra vô số kiếm khí.

Tất cả mọi người đều thấy rõ khi vô số những sợi tóc trên đầu thi thần bắn vào đạo kiếm cương của Lạc Bắc thì tản ra một vầng ánh sáng màu bạc. Thứ ánh sáng màu trắng bạc đó giống như một lớp phong hộ do pháp thuật tạo ra.

- Không ngờ Huyền sát ngân ti trên đầu Thi thần lại có uy lực như vậy.

Nhìn thấy đạo kiếm cương của mình bị Thi thần cắt nát, Lạc Bắc cũng không kinh sợ mà còn lấy làm mừng. Mặc dù không sử dụng Tĩnh Niệm Thông Minh quyết tăng thêm uy lực nhưng uy lực một đạo kiếm cương Phá Thiên Liệt của hắn bây giờ hoàn toàn vượt qua phi kiếm tu vi Kiếm cương. Điều đó chứng minh từ bản mệnh kiếm nguyên trở xuống cơ bản không làm cho thi thần bị thương.

- Thử xem uy lực của bản mệnh kiếm nguyên có thể ngăn được không?

Ngay lập tức, Lạc Bắc lại chỉ tay bắn ra một đạo kiếm cương trong suốt về phía Thi thần ở bên ngoài Yêu vương liên thai. Đạo kiếm cương trong suốt đó ngưng tụ thêm lực lượng Tĩnh Niệm Thông Minh quyết nên có uy lực tương đương với bản mệnh kiếm nguyên bình thường.

Phụp!

Chỉ thấy đạo kiếm cương trong suốt lóe lên rồi Thi thần bay ngược ra đằng sau.

- Tốt lắm!

Nhưng cùng lúc đó, sự vui mừng lại xuất hiện trong mắt Lạc Bắc.

Dưới đòn tấn công của đạo kiếm cương kia, nó phá tán Huyền sát ngân ti rồi đánh trúng người Thi thần khiến cho nó bay về phía sau.

Nhưng Lạc Bắc có thể nhận thấy mặc dù Huyền Sát ngân ti bị đạo kiếm cương của mình phá tan nhưng không hề đứt lấy một sợi cho thấy mức độ cứng cỏi của nó đã vượt qua vô số phôi của pháp bảo. Khi đạo kiếm cương đánh trúng người thi thần, trên người nó cũng xuất hiện một vầng ánh sáng màu bạc. Mặc dù ánh sáng đó bị kiếm cương đánh tan nhưng cũng làm giảm rất nhiều uy lực khiến cho khi nó chạm vào thân thể của Thi thần không hề để lại chút dấu vết.

- Thân thể của Thi thần so với Lưu Ly kim thân còn mạnh hơn.

Sau khi kiểm tra xong, Lạc Bắc có thể xác định được lực lượng công kích của Thi thần tương đương với Nguyên Anh sơ kỳ, lại thêm sự mạn mẽ của thân thể, nếu đối phương không có pháp bảo đặc biệt thì để nó đối phó với người tu đạo có tu vi Nguyên Anh trung kỳ như Trần Lê Phù cũng không sao.

- Lạc Bắc! Người định làm gì?

Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc nhìn thấy Lạc Bắc phóng đạo kiếm cương ra mà Thi thần vô sợ thì hết sức kinh ngạc về thân thể của Thi thần. Nhưng đột nhiên, các nàng lại thấy ánh sáng trên Yêu vương liên thai biến mất. Còn thi thần hơi khựng người lại một chút rồi xông thẳng vào trong Yêu vương liên thai, vung quyền đánh lên người Lạc Bắc.

Không ngờ Lạc Bắc lại cố tình để Thi thần tấn công mình.

Rầm!

Vừa rồi, chứng kiến Thi thần tấn công Yêu vương liên thai, mỗi một đòn của nó đều có thể đánh nát được cả tinh cương dày tới vài thước. Nhưng vào lúc này, khi Thi thần tung quyền đánh lên người Lạc Bắc, mọi người chỉ ấy hấn kêu lên một tiếng nhưng hoàn toàn chịu đựng được.

444. Chương 415: Hồn Nguyên Kim Thân

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 415: Hồn Nguyên kim thân

- Lạc Bắc! Người không bị thương? Không ngờ thể xác của người lại mạnh tới mức độ như vậy. - Vũ Sư Thanh lập tức lên tiếng.

Lần này, Vũ Sư Thanh có thể cảm giác được mặc dù Lạc Bắc bị đánh cho loạn choạng nhưng khí tức trên người hắn vẫn không hề tản mát. Hiển nhiên là chỉ có khí huyết và chân nguyên chấn động chứ không hề bị thương. đọc truyện mới nhất tại .

Lạc Bắc hít một hơi thật sâu, cảm nhận sự thay đổi của khí huyết và thân thể rồi đáp:

- Vừa rồi trong lúc giao đấu với Trần Thanh Đế, chân nguyên và khí huyết trong người ta bị chấn động nên có lẽ đã đột phá cảnh giới Lưu Ly kim thân, bước vào cảnh giới Hồn Nguyên kim thân.

- Cái gì? Người đã tu luyện tới cảnh giới Hồn Nguyên kim thân?

Lạc Bắc vừa mới dứt lời, đám người Vũ Sư Thanh không giấu được sự kinh hãi. Nhưng Lạc Bắc chưa hề dừng lại. Suy nghĩ của hắn vừa mới xuất hiện, Thi thần đứng ở trước mặt lập tức giơ tay cào lên tay Lạc Bắc một cái.

“Xoẹt!” Mọi người chỉ thấy cánh tay của Lạc Bắc tõe lửa như một lưỡi dao sắc lướt trên thép.

Thi thần rút tay lại, mọi người nhìn thấy trên cánh tay Lạc Bắc xuất hiện một vết thương giống như người bình thường bị cành cây xước qua.

- Không thể ngờ được trong móng tay của Thi thần còn có Thi độc và khí âm lệ mạnh như vậy.
- Mặc dù ta đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên kim thân nhưng mới chỉ là bước đầu, thân thể vẫn chưa thể bằng được với thi thần. Có lẽ có thể chịu được pháp thuật có lực lượng từ bản mệnh kiếm nguyên trở xuống. Còn nếu bị bản mệnh kiếm nguyên tấn công không biết có bị thương hay không.

Từ miệng vết thương trên tay Lạc Bắc bốc lên một làn khói đen. Chỗ khí đen đó bị Lạc Bắc đẩy ra rồi vết thương của hắn nhanh chóng khép lại, hồi phục như cũ, ngay cả vết sẹo cũng không có.

- Nếu để cho Thi thần liên tục công kích làm cho khí huyết và chân nguyên chấn động rèn luyện thân thể thì ta có thể vượt qua cả Thi thần.
- Xem ra chỉ cần tiếp tục tế luyện Thi thần thì nó có lẽ còn lợi hại hơn cả pháp bảo cấp Kim tiên.

Vô số những suy nghĩ lướt qua trong đầu Lạc Bắc.

Tu vi của Lạc Bắc tăng lên, uy lực của Thi thần cũng không còn quan trọng như trước. Cũng giống như cái pháp bảo Thập nhị đô thiên hữu tướng thần ma nhanh chóng giảm xuống nhiều đối với Lạc Bắc. Rất nhiều trận chiến mà chúng có tác dụng.

Nếu Thi thần không hấp thu “kỳ Liên Liên Thành” thì có lẽ Lạc Bắc cũng không để ý tới chuyện tế luyện Thi thần mà có thể nói sẽ thật sự bị vất đi.

Có thể nói mặc dù “Kỳ Liên Liên Thành” không trực tiếp giúp Thi thần tăng lên tới một cái thực lực khủng bố nhưng ít nhất nó cũng có thực lực chống lại người tu đạo có tu vi Nguyên Anh trung kỳ. Hơn nữa, cũng làm cho Lạc Bắc lại coi trọng sau khi phát hiện ra tiềm lực của Thi thần. Điều này đối với nhận thức của hắn về pháp quyết luyện thi lại tăng thêm những ý nghĩa sâu xa.

Ý nghĩ sau này có thi thần cùng mình tu luyện xuất hiện trong lòng, Lạc Bắc cũng lập tức tĩnh tâm nội thị kiểm tra tiểu Trà và tiểu Ô Cầu cùng với Thất Hải Yêu Vương thú bị mình phong ấn trong cơ thể cùng với cái phân thân kia.

Đại Hắc thiên ma quyết của U Minh huyết ma hết sức huyền ảo và hùng mạnh. Vào lúc này, khi Lạc Bắc tĩnh tâm kiểm tra, tiểu Trà, Tiểu Ô cầu và Thất Hải Yêu Vương thú đều bị bao phủ trong lớp tuyết đỏ như máu lơ lửng nơi Thức Hải của Lạc Bắc. Còn phân thân thì lơ lửng trong Chư thiên gần với Thức Hải nhất.

Tiểu Trà và tiểu Ô cầu được bao phủ trong Huyết Trì bị phong ấn cùng với nhau. Còn Thất Hải Yêu Vương thú thì bị phong ấn riêng một mình. Vốn phạm vi Huyết Trì bao phủ trên đầu nàng và tiểu Ô cầu chỉ khoảng hai trượng, còn thân thể của Thất Hải Yêu Vương thú dài tới hơn mười trượng. Nhưng hiện tại, ở trong Thức Hải của Lạc Bắc, tất cả chỉ là hai vầng sáng màu hồng của hai đóa hoa Mạn Đà La lơ lửng bên trong những điểm sáng màu vàng.

Đại Hắc thiên ma quyết là một thứ thần thông được giới thiệu trong điển tịch của Mật tông có lực không gian độc đáo. Cho dù chỉ là một điểm sáng màu hồng nhưng nó có thể bao phủ cả một không gian rộng lớn. Mà dưới lớp sáng đó, vẫn có thể thấy thấp thoáng dung nhan của tiểu Trà.

Lạc Bắc nhìn vào bên trong thân thể thậm chí có thể thấy rõ từng sợi tóc của tiểu Trà bên trong đóa hoa Mạn Đà La.

Mặc dù bên trong đóa hoa, khuôn mặt của tiểu Trà vẫn tràn ngập ma tính nhưng trong lòng Lạc Bắc lại hết sức yên ổn.

Nếu lão đầu tử của Trạm Châu Trạch Địa đã bảo mình tới Nga Mi học Đại Hắc thiên ma quyết để phong ấn tiểu Trà thì chắc chắn sẽ có cách để cứu.

Cho dù có khó khăn tới đây, nhưng không để cho tiểu Trà tiếp tục giết người, không để nàng ở bên ngoài bị người ta giết chết cũng đủ để Lạc Bắc yên tâm.

Có thể nói gặp lại Thái Thúc, phong ấn tiểu Trà... Từ sau trận chiến ở núi Đại Đông, Lạc Bắc chưa bao giờ bình yên như lúc này. Những ngày trước đó, mặc dù Lạc Bắc không lo lắng cho tính mạng nhưng lại hết sức mệt mỏi.

Chỉ cần Thái Thúc, tiểu Trà và những người bên cạnh mình đều được bình yên vô sự là tốt rồi. Trên thực tế Lạc Bắc không hề có dã tâm. Hắn chỉ mong muốn một điều hết sức đơn giản đó là không để ai nắm sự sống hay cái chết của mình trong tay và có năng lực bảo vệ những người đối xử tốt với mình.

.....

Thất Hải Yêu Vương thú giống như đang ngủ say bên trong đóa hoa Mạn Đà La. Mặc dù nó không nhúc nhích nhưng vẫn tản ra một sự uy nghiêm.

Mặc dù bị Ma huyết xâm nhập khiến cho gặp nguy hiểm nhưng sau khi được Lạc Bắc phong ấn chặt khiến cho thời gian dừng trôi. Vì vậy mà nếu không giải trừ phong ấn thì Thất Hải Yêu Vương thú cũng không bị ảnh hưởng tới tính mạng.

Sau khi kiểm tra tiểu Trà, tiểu Ô Cầu và Thất Hải Yêu Vương thú xong, Lạc Bắc mới để ý tới cái phân thân trong Chư thiên.

Hiện tại, phân thân vẫn có hình dạng của Đại Phật ngàn tay màu đỏ. Xem ra sau khi dung hợp với hóa thân của Cát Tường Sinh, chỉ cần không bị đánh tan thì đây chính là hình dạng của nó.

Cái phân thân này vừa có thể thi triển pháp thuật đồng thời sử dụng ngàn cánh tay làm vũ khí. Cái hình dạng như thế so với Tăng trưởng thiên vương còn lợi hại hơn nhiều. Hơn nữa, Lạc Bắc có thể cảm nhận mặc dù bị Cống Dát Kiên tán luyện hóa rất nhiều Ma huyết nhưng so với khi dung hợp Khuất Đạo Tử, cái phân thân này cũng ngưng tụ hơn nhiều.

Dù sao thì cái phân thân này dung hợp với một hóa thân thật sự.

Lực lượng chân nguyên và khí huyết của cát Tường Sinh hoàn toàn tương đương với một người tu đạo có tu vi Nguyên Anh đại thành.

Khuất Đạo Tử chỉ tương đương với một người tu đạo Nguyên Anh sơ kỳ. Liên tiếp dung hợp cả hai, nếu như không bị cống Dát Kiên Tấn và Trần Thanh Đế đánh cho thì có lẽ lực lượng chân nguyên của phân thân sẽ gần tương đương với Độ Kiếp kỳ.

Trần Lê Phù, Vương Diễm Dương, Kỳ Liên Liên Thành", Trần Thanh Đế và bốn vị pháp vương Hoa giáo. Đối mặt với bảy người mà tu vi thấp nhất cũng là Nguyên Anh trung kỳ trở lên, Lạc Bắc có thể giết được ba, đánh cho những kẻ còn lại bỏ chạy. Mà bên hắn, ngoại trừ Thất Hải Yêu Vương thú bị phong ấn ra, những người còn lại đều không bị thương. Thực lực của Lạc Bắc, thi thần còn được tăng lên. Vì vậy mà trận chiến này, bên hắn hoàn toàn đại thắng.

Nếu trận chiến này mà được loan ra thì thanh danh của Lạc Bắc chắc chắn sẽ lên tới một mức không thể tưởng tượng được.

Chưa nói hắn còn giết "Kỳ Liên Liên Thành"

Hiện tại Lạc Bắc có thể cảm nhận được cho dù Hoàng Vô Thần sử dụng phương pháp nào để sáng tạo ra một cái "Kỳ Liên Liên Thành". Nhưng chỉ cần Kỳ Liên Liên Thành không chết thì người ta sẽ có cảm giác không thể chiến thắng được Côn Luân. Nhưng hiện tại, Kỳ Liên Liên Thành có thể nói là vượt qua Lạc Bắc trên tất cả cá mặt nhưng vẫn bị hắn giết chết khiến cho sự đả kích đối với Côn Luân càng nặng thêm.

Hiện tại kẻ địch lớn nhất của Lạc Bắc là Côn Luân. Cho nên giết chết "Kỳ Liên Liên thành" so với giết hai vị Pháp vương hoa giáo có ý nghĩa quan trọng hơn nhiều.

.....

- Người kiểm tra thấy tiểu Trà, tiểu Ô cầu và Thất Hải Yêu Vương thú ra sao rồi?

Nhìn thấy Lạc Bắc nhắm mắt, một lúc sau mới mở ra, Thái Thúc biết hắn quan sát bên trong cơ thể. Vì vậy mà sau khi Lạc Bắc mắt mở, nàng lập tức hỏi.

Tuy nhiên Lạc Bắc không trả lời ngay mà lẳng lặng nhìn Thái Thúc một lúc rồi chậm rãi nói:

- Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu của ngươi có phải đã tu luyện tới tu vi Kim đan hậu kỳ...

Mặc dù câu nói của Lạc Bắc hoàn toàn không đi vào vấn đề, như chỉ cảm thán tu vi của Thái Thúc tăng lên nhiều nhưng Thái Thúc nhìn trong mắt hắn lập tức hiểu được câu nói của hắn bao hàm những ý nghĩa thế nào.

445. Chương 416: Bán Diện Thiên Ma

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 416: Bán Diện Thiên Ma

Đất trời xung quanh Thái Thúc cũng dường như trở nên yên tĩnh.

Một thiếu nữ có cá tính còn cứng rắn hơn rất nhiều nam tử nhưng vào lúc này lại hết sức dịu dàng.

Nàng nhớ tới lúc mình và Lạc Bắc ở Thục Sơn. Thật ra Thái Thúc gia nhập môn phái so với Lạc Bắc còn sớm hơn, nên có thể coi như là sư tỷ của hắn. Tuy nhiên sau lần hái thuốc đó, Lạc Bắc vẫn gọi nàng là Thái Thúc sư muội. Mà trong lòng Thái Thúc cũng từ từ coi Lạc Bắc trở thành sư huynh của mình.... Có đôi khi thật sự muốn nói rất nhiều nhưng bao nhiêu lời lại chỉ biến thành một câu nói hết sức bình thường. Lúc này, có lẽ tâm trạng Lạc Bắc chính là như vậy và Thái Thúc cũng có thể cảm nhận được điều đó.

Thái Thúc lẳng lặng nhìn Lạc Bắc, nhất thời không nói với Lạc Bắc tại sao mình tu luyện được như vậy. Bởi vì ngay cả chính mình cũng không cần phải trả lời.

Lạc Bắc và Thái Thúc lẳng lặng đứng đối diện với nhau khiến cho tâm trạng của Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa cũng có chút gì đó khó tả... Chiến Bách Lý nhớ tới mình từng có một vị sư đệ. Nhưng do ý chí độc lòng tu luyện, thậm chí mong nâng cao thực lực của mình nên đã cắt đứt quan hệ với vị sư đệ kia, trở thành một tán tu. Còn Hi Ngọc Sa nghĩ tới khi mình ở Thương Lăng cũng có rất nhiều sư huynh đệ nhưng dường như không có ai đối xử với mình giống như Lạc Bắc và Thái Thúc.

- Không biết Huyền Vô Kỳ và sư huynh Lạn Hàng bây giờ đang ở đâu? - Lạc Bắc lẳng lặng nhìn Thái Thúc một lúc rồi mới trả lời câu hỏi của nàng:

- Tất cả đều bị phong ấn. Chỉ cần ta không giải trừ phong ấn thì không sao.

- Không có tin tức gì của họ, chứng tỏ họ rất an toàn. - Thái Thúc nở nụ cười rồi nói với Lạc Bắc:

- Hiện tại chúng ta nên làm gì?

- Cái Yêu vương liên thai có trận pháp nối thông với động phủ. Ly Nghiêu Ly! Trước hết ngươi mang cái Vân Mộng thần thai này về cho Bích Căn sơn nhân xem có thể sửa được không. - Lạc Bắc gật đầu, sau khi nói với Ly Nghiêu Ly xong liền lấy ra một cái túi tơ đưa cho y:

- Đưa cái này cho Bích Căn sơn nhân xem nó có tác dụng gì.

Nhìn cái túi tơ toàn là những mảnh vụn màu vàng, Thái Thúc liền hỏi:

- Đây là cái gì?

- Đây là mảnh vụn của Hạo Thiên kính. - Lạc Bắc nói:

- Sau khi ta đánh chết Kỳ Liên Liên Thành liền nhặt chúng bỏ vào đây.

“Hạo Thiên Kính!” Nghe thấy cái tên đó, ngoại trừ Lạc Bắc ra tất cả những người có mặt đều giật mình. Đám người Thái Thúc biết thần thông của Bích Căn sơn nhân thì trở nên nghiêm túc. Với trình độ của lão, những mảnh vụn này không chừng sẽ có tác dụng rất lớn.

- Vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì bây giờ? - Nhìn Ly Nghiêu Ly mang theo Vân Mộng thần thoi và những mảnh vụn của Hạo Thiên Kính biến mất trong vầng sáng của Yêu vương liên thai, Nạp Lan Nhược Tuyết trầm ngâm rồi nói:

- Hay là chúng ta trở về Nga Mi trước? Hiện tại Trần Thanh Đế đã biết chương giáo Vũ Sư Thanh liên thủ với chúng ta, chỉ sợ sẽ gây bất lợi cho Nga Mi.

- Côn Luân mới trải qua một trận đại chiến, lực lượng trên thế gian cũng bị chúng ta xóa sổ. Nếu chúng ta muốn ra tay với Nga Mi thì cũng không thể tập trung lực lượng ngay được. - Lạc Bắc lắc đầu:

- Chúng ta cứ vậy rời khỏi Nga Mi, Đông Bất Cổ chắc chắn sẽ phát hiện ra. Với năng lực của Đông Bất Cổ và lão đầu tử của Trạm Châu Trạch Địa chắc chắn không để cho Côn Luân làm được điều đó. Chúng ta ở đây đấu pháp, thế nào Đông Bất Cổ cũng nhận được tin. Vì vậy mà chúng ta cứ ở đây chờ y là được.

Vũ Sư Thanh trầm ngâm rồi gật đầu:

- Được! Chúng ta ở đây chờ tin tức từ Đông Bất Cổ.

- Nhân lúc này, ta sẽ rèn luyện Hồn Nguyên kim thân của ta một chút.

Lạc Bắc vừa mới dứt lời, Thi thần lập tức vọt lên tung quyền đánh trúng ngực hắn.

Rầm rầm rầm...

Suốt gần hai canh giờ, Thi thần liên tục đánh vào người Lạc Bắc.

Hai canh giờ qua đi, trên không trung đột nhiên xuất hiện một bóng người màu hồng.

- Lạc Bắc! Người làm thế nào mà luyện được con Thi thần lợi hại tới vậy?

- Mà không ngờ người cũng có thể chịu nổi đòn tấn công như vậy. Người đã tu luyện tới cảnh giới Hồn Nguyên kim thân?

Bóng người xuất hiện trên bầu trời đúng là Đông Bất Cổ. Chỉ thấy y dẫm lên một vầng sáng đỏ như máu, phi hành với tốc độ kinh người. Nhìn kỹ thì thấy vầng sáng dưới chân của y là một cái Nguyên Anh, nó cũng giống như Nguyên Anh của Quỷ vương Ngụy Tử Khấp ở Nại Hà Ma cung. Thứ pháp bảo này đó là sử dụng Nguyên Anh của người tu đạo mà tạo thành. Khi Đông Bất Cổ mới tới nhìn thấy Thi Thần tấn công mãnh liệt thì còn tưởng là Lạc Bắc đang đấu phép nên hết sức căng thẳng. Nhưng tới khi nhìn rõ hình dạng của Lạc Bắc và Thi Thần, Đông Bất Cổ không giấu được sự kinh ngạc.

- Đây là Đông Bất Cổ của Trạm Châu Trạch Địa còn đây là chương giáo Vũ Sư Thanh. Tất cả đều là minh hữu của chúng ta. Đông Bất Cổ! Đây là Thái Thúc.

Khi Thi Thần ngừng lại, Lạc Bắc lập tức giới thiệu đám người Thái Thúc đứng sau cho Đông Bất Cổ đồng thời cũng đưa tay ra.

Chỉ thấy Thi Thần dùng mấy cái móng tay cào mạnh lên cánh tay của Lạc Bắc.

Đông Bất Cổ giật mình. Bởi vì y có thể thấy được lực lượng của Thi Thần cực mạnh. Hơn nữa, hiện tại móng tay của nó chắc chắn là vô cùng sắc bén. Nếu như nó mà chộp vào cánh tay của người tu đạo thì chỉ sợ chắc chắn sẽ bị cắt thành hai đoạn. Nhưng chỉ nghe một tiếng động vang lên, cánh tay của Lạc Bắc bắn ra tia lửa, đồng thời xuất hiện một chút xước màu trắng nhưng không hề có lấy một chút thương tích.

- Đúng vậy. Ta đã tu luyện tới cảnh giới Hồn Nguyên kim thân.

Khi Thi thần tu tay lại, Lạc Bắc mới nhìn Đông Bất Cổ và nói với gã như vậy.

Đông Bất Cổ bình tĩnh lại nhìn khắp xung quanh trong vòng trăm mẫu toàn là chất lỏng kim loại ngưng kết với đầy hơi nóng liên lập tức hỏi:

- Cuối cùng thì có chuyện gì xảy ra? (.

- Bốn vị pháp vương của Hoa giáo vây công tiểu Trà đúng lúc mấy người Thái Thúc bắt gặp. Đám người Trần Thanh Đế mai phục định giết chết tất cả bọn họ. Hiện tại, tiểu Trà đã bị ta dùng Đại Hắc thiên ma quyết phong ấn còn Cát Tường Sinh và Tùng Thành Lâm vương cũng bị chúng ta giết chết. Một cái thân thể giống hệt với Kỳ Liên Liên Thành từ hình dạng cho tới tu vi và lực lượng cũng bị Thi Thần của ta hấp thu. Ta giao thủ với Trần Thanh Đế bị chấn động thân thể khiến cho đột phá được cảnh giới Hỗn Nguyên kim thân. - Lạc Bắc giải thích một cách đơn giản cho Đông Bất Cố xong rồi nhìn cái Huyết anh dưới chân y mà nói:

- Cái Huyết Anh này của người lấy ở đâu ra?

- Hoa giáo tồn tại mấy ngàn năm với cả ngàn chùa miếu, không biết ẩn giấu lực lượng tới mức độ nào. Giết hai tên pháp vương của họ coi như có thêm một kẻ địch lớn. Có điều lần này, Lạc Bắc người có thể giáo chiến với đám người Trần Thanh Đế và bốn vị Pháp vương của Hoa giáo mà có thể đánh cho họ bỏ chạy coi như đã tạo nên uy danh. - Đông Bất Cố hít một hơi thật sâu. Y hiểu rõ hiện tại cái gì là quan trọng còn cái gì là thứ yếu. Cho nên khi nghe Lạc Bắc hơi Huyết anh, y cũng chỉ thuận miệng nói:

- Cái Huyết anh này là do ta vội vàng chạy tới đây liền hỏi mượn. Nguyệt ẩn và mấy tên thuộc hạ của y sẽ nhanh chóng tới nơi này.

- Đám người Trần Thanh Đế sẽ gây bất lợi cho Nga Mi. - Lạc Bắc nhíu mày:

- Các người đều tới đây, ở Nga Mi...có sắp xếp gì không?

- Phía Nga Mi sẽ không sao. - Nghe Lạc Bắc hỏi, Đông Bất Cố hết sức bình tĩnh:

- Trừ khi Hoàng Vô Thần tự mình tới Nga Mi, nếu không thì không thể gây uy hiếp với Nga Mi được.

- Tại sao? - Lạc Bắc liếc mắt nhìn Đông Bất Cố mà không giấu được sự kinh ngạc. Bởi vì y biết rõ Đông Bất Cố là một người rất cẩn thận, chắc chắn không bao giờ nói bừa.

- Bởi vì trước khi ta tới đã nhận được tin lão đầu tử muốn tới Nga Mi gặp người. - Đông Bất Cố nói với Lạc Bắc:

- Tính theo thời gian thì có khả năng lão đã tới Nga Mi rồi.

- Lão muốn gặp ta?

Lạc Bắc ngăn người.

Hắn hiểu rõ lão đầu tử mà Đông Bất Cố nói chính là thống lĩnh Bán Diện Thiên ma của Trại Châu Trạch Địa. Hiện tại, Lạc Bắc cũng hiểu rõ trên đời này một người tổn hao một phần ba lực lượng nhưng vẫn còn sức chống lại Côn Luân, bảo vệ vùng đất của mình là ai. Một nhân vật như vậy chính là những người đứng trên đỉnh thế gian.

“Hiện tại lão đầu tử cũng tới Nga Mi để gặp mình. Lão gặp mình để làm gì?”

.....

Trên một sườn núi cách sơn môn của Nga Mi không tới năm mươi dặm có một cái thảo lư.

Cái lều cỏ đó nhìn qua cũng không khác với một ngôi nhà của người miền núi cho lắm.

446. Chương 417: Tặng Lễ Lớn

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 417: Tặng lễ lớn

Nhưng vào lúc này, cái lều cỏ đó lại không hề tầm thường.

Bên ngoài, trong phạm vi mấy trăm trượng có ít nhất hơn mười người tu đạo đang đứng. Đám người tu đạo tới từ Trại Châu Trạch Địa như đang bảo vệ cái lều cỏ đó tuy nhiên tu vi của họ cũng gần tương đương với Nguyệt Ẩn.

Đông Bất Cố nói hết sức chính xác. Chỉ cần nhìn lực lượng bảo vệ ở đây cũng biết được nhân vật bên trong lều cỏ là người như thế nào. Có một người như vậy, có lẽ chỉ trừ Hoàng Vô Thần tới đây nếu không thì không một ai có thể làm gì được Nga Mi.

Trong lều cỏ, lão đầu tử của Trại Châu Trạch Địa đang mỉm cười nhìn Lạc Bắc.

Trong ánh mắt của lão không giấu được sự kinh ngạc bởi vì lão biết rõ tu vi của hắn trước đây. Nhưng chỉ trong mấy ngày, tu vi của Lạc Bắc đã nằm ngoài sự tưởng tượng của lão.

Lạc Bắc nhìn thẳng vào ánh mắt của lão đầu tử. Bởi vì trong ánh mắt của lão không chỉ có sự kinh ngạc mà hết sức sinh động và tràn ngập sức sống. Nhưng thân thể của lão lại khiến cho người ta kinh hãi.

Một nửa gương mặt bên trái của lão dường như bị thứ gì đó làm cho vỡ nát. Rất nhiều chỗ không còn máu thịt chỉ còn lại xương cốt. Cánh tay bên trái của lão cũng bị chặt đứt, chỉ còn mỗi cánh tay áo buông thõng.

Đây là lần đầu tiên Lạc Bắc được đối diện với nhân vật số một của Trại Châu Trạch Địa. Trong trí tưởng tượng của hắn thì lão đầu tử của Trại Châu Trạch Địa mặc dù không có khí phách như Hoàng Vô Tâm nhưng cũng có một sự phóng khoáng, tràn ngập uy nghiêm và khí phách vương giả.

Không khí trong lều cỏ hết sức tĩnh tế.

Cho dù là Vũ Sư Thanh, Nạp Lan Nhược Tuyết hay Thái Thúc thì khi nhìn thấy xung quanh lều cỏ có nhiều cường giả như vậy cũng nghĩ tới một vị cường giả tuyệt thế. Mà vào lúc này, Bán Diện Nhân Ma so với sự tưởng tượng của họ hoàn toàn khác xa.

- Cửu ngưỡng, cửu ngưỡng.

Trầm mặc một lúc, Bán Diện Nhân Ma phá vỡ sự im lặng cười cười:

- Lạc Bắc! Nạp Lan Nhược Tuyết! Thái Thúc! Chưởng giáo Vũ Sư Thanh! Nghe tên đã lâu.

“Nghe tên đã lâu” đám người Lạc Bắc không ngờ được lão đầu tử của Trại Châu Trạch Địa lại nói một câu đầu tiên như thế khiến cho tất cả đều ngây người, rồi khom lưng, đáp lễ.

- Lợi hại! Lợi hại!

Bán Diện Nhân Ma nhìn Lạc Bắc mà nở nụ cười.

Lạc Bắc nhìn Bán Diện Nhân Ma mà hơi ngạc nhiên, không biết lão nói vậy là có ý gì.

- Nhiều người tập trung lại một chỗ tạo ra một cái cục diện mà ta vẫn muốn hình thành. - Bán Diện Nhân Ma dường như hiểu được sự ngạc nhiên của Lạc Bắc mà quay sang mấy người họ rồi gật đầu:

- Chỉ có điều ta có được Trại Châu Trạch Địa bao nhiêu năm nhưng vẫn chưa làm được, vậy mà không ngờ người lại làm được điều đó.

Trong lều cỏ cũng không có nhiều người, chỉ có Bán Diện Nhân Ma, Đông Bất Cố, Vũ Sư Thanh, Nạp Lan Nhược Tuyết, Thái Thúc cùng với Lạc Bắc. Tuy nhiên đám người Lạc Bắc có thể hiểu được ý của lão.

Mặc dù không nhiều người nhưng mỗi người lại đại diện cho Trại Châu Trạch Địa, núi Chiêu Diêu, Nga Mi, yêu tộc Thất hải... Những lực lượng đó trước kia không thể nào tập trung lại nhưng bây giờ lại có mặt ở đây.

- Chỉ là do may mắn mà thôi. - Lạc Bắc nhìn Bán Diện Nhân Ma rồi nói.

Trên thực tế, Lạc Bắc cũng không hề khiêm tốn. Bởi vì trong suy nghĩ của hắn cũng chỉ muốn mình và những người xung quanh có thể sống dưới bóng ma của Côn Luân. Rất nhiều chuyện khi làm hắn không hề ôm mục đích gì cao thượng. Sau khi nói xong câu đó, Lạc Bắc nói:

- Đệ tử Từ Hàng Tĩnh Trai hiện tại ở Trạm Châu Trạch Địa thế nào rồi?

- Mấy người đó không quen hoàn cảnh của Trạm Châu Trạch Địa chúng ta, có điều tu vi đều tăng lên. - Bán Diện Nhân ma nhìn Lạc Bắc rồi vung tay nói:

- Duyên là duyên. Mọi sự trong trời đất đều có nguyên nhân. Hiện tại ta cũng hơi hiểu được tại sao người lại làm được điều đó. Bởi vì người đơn giản hơn so với ta, không như ta làm gì cũng để ý tới hiệu quả và mục đích... Hơn nữa có đôi khi người còn coi trọng người khác hơn bản thân mình.

- Cho nên trên đời này có cho tất cả hồi báo. Có nhiều thứ càng đơn giản lại càng chân thật. - Sau khi nói xong câu đó, Bán Diện Nhân ma cười nói:

- Không nói tới chuyện đó, nói chuyện chính thôi. Lạc Bắc! Lần này ta tới đây là muốn giúp người phong ấn chặt tiểu Trà.

- Ta cứ nghĩ Âm Tinh đạo quân chết ở Côn Luân thì Đại Hắc thiên ma quyết đã thất truyền. Có điều ta thật sự không ngờ người có thể luyện hóa được Huyết Xá lợi có được Đại Hắc thiên ma quyết mà không bị Ma huyết xâm nhập. Nhưng ta biết công pháp của tiểu Trà rất lợi hại vốn nghĩ rằng dựa vào sức của các người chỉ sợ không thể khống chế nổi. Vì vậy mà mới tới thuận tiện nói cho người sau khi phong ấn xong thì làm thế nào để cho tiểu Trà thay đổi. Chỉ có điều không ngờ được tiểu Trà lại bị người phong ấn, ngay cả Cát Tường Sinh và Tùng Thành Lâm vương cũng chết bởi tay người.

Nói tới đây, Bán Diện Thiên Ma nở nụ cười rồi lại thốt lên:

- Lợi hại! Lợi hại.

- Đa tạ tiền bối. - Lạc Bắc trịnh trọng nhìn Bán Diện Nhân Ma:

- Nếu không nhờ bốn vị pháp vương của Hoa giáo làm cho tiểu Trà giảm bớt Ma huyết rồi dùng trận pháp nhốt nàng lại thì đúng là ta không thể phong ấn.

- Hiện tại chúng ta cùng đứng trên một trận tuyết. - Bán Diện Nhân Ma nở nụ cười:

- Có người kiềm chế, cho dù là núi Chiêu Diêu hay Trạm Châu Trạch Địa chúng ta so với trước an toàn hơn nhiều. Muốn nói cảm ơn thì ta phải cảm ơn người mới được. Từ sau khi người giết Kỳ Liên Liên Thành, ta ngủ ngon hơn trước nhiều.

- Có điều nếu bàn về bồi phạt đúng là ta có thể coi như tiền bối của người. Chỉ có điều, đã lâu rồi không ai gọi ta là tiền bối nữa. - Cười cười một lúc, Bán Diện Thiên Ma liếc nhìn Lạc Bắc rồi quay sang nhìn Thái Thúc:

- Lạc Bắc! Tu vi của người đã tới mức như vậy thì ta cũng không có gì tặng cho người. Thái Thúc! Ta có một thứ này, tặng cho người làm lễ gặp mặt.

Vừa dứt lời, Bán Diện Nhân Ma lập tức ngừng tay. Một tia sáng bạc bay lên từ lòng bàn tay của lão tới trước mặt Thái Thúc. Đó là một tấm kính vuông chừng ba tấc, ở giữa là viên bảo thạch sáng bóng. Trên tấm kính đó có điều khắc hình ảnh khổng tước hết sức tinh xảo.

- Đây là Khổng Tước bảo giám. - Vừa thấy tấm kính đó, Thái Thúc và Lạc Bắc còn chưa nhận ra thì Nạp Lan Nhược Tuyết và Vũ Sư Thanh đều biến sắc.

- Cái Khổng Tước bảo giám này có thể làm cho pháp bảo của đối phương bị đứng im trong một khoảng thời gian. - Vừa nghe thấy Nạp Lan Nhược Tuyết và Vũ Sư Thanh nói ra cái tên của nó, Lạc Bắc và Thái Thúc cũng lắp bắp kinh hãi.

Khi hai người còn ở Thục Sơn cũng đã đọc được trong điển tịch những điều về cái pháp bảo này.

Tương truyền, Khổng Tước Bảo giám xuất hiện từ hơn ngàn năm trước. Nó do một vị tán tu Tây Vực tên là Khổng Tước Phạm Văn luyện thành. Một khi sử dụng nó, chỉ cần trong pháp bảo của đối phương có sắt thép ngọc thạch thì sẽ bị thần quang của Khổng Tước Bẩm Giám làm cho đứng im.

Có thể nói nếu đối phương có một cái pháp bảo như Ảo Ảnh Thần thoi mà tấn công Thái Thúc thì nàng có thể sử dụng Khổng Tước Bảo Giám. Một khi chiếu trúng Ảo Ảnh thần thoi, nó sẽ không thể cử động được.

Ngay cả thứ pháp bảo như Vân Mông thần thai, Yêu vương liên thai mà bị nó chiếu trúng thì cũng sẽ đứng yên trong không trung.

Thứ pháp bảo như Khổng Tước bảo giám có công hiệu như vậy nhưng hoàn toàn khác với những loại pháp bảo khác chỉ dựa vào xóa bỏ thần niệm của đối phương hoặc chân nguyên, trận pháp khổng chế pháp bảo. Nó trực tiếp ảnh hưởng tới chất liệu tạo ra pháp bảo. Mặc dù chỉ làm cho pháp bảo tạm thời không hoạt động nhưng trong đối pháp một khi bất ngờ làm cho pháp bảo của đối phương đứng yên sẽ tạo ra hiệu quả không ngờ. Chưa nói tới việc có thể đánh bại đối thủ hay không nhưng ít nhất cũng chiếm được thời cơ.

Nếu tính ra thì cái Khổng Tước bảo giám không thể xét cấp bậc. Tuy nhiên bản thân nó lại có thể khiến cho pháp bảo cấp Kim tiên thậm chí hơn dừng lại nên tác dụng khi đối địch không thể đánh giá. Quan trọng hơn đó là ngoại trừ rất ít pháp bảo ra còn gần như toàn bộ đều sử dụng tinh kim, ngọc thạch để tạo thành. Vì vậy mà cái Khổng tước bảo giám có thể khóa được gần như phần lớn pháp bảo trên thế gian.

- Nạp Lan Nhược Tuyết! Chương giáo Vũ Sư Thanh! Kiến thức của các người rất tốt. Cái này chính là Khổng tước bảo giám. Thái Thúc! Người muốn thi triển chỉ cần cầm lấy nó rồi rút chân nguyên vào là được.

Cái pháp bảo Khổng Tước bảo giám đó so với rất nhiều pháp bảo cấp Kim tiên khác còn quý hơn. Nhưng sau khi nói xong câu đó, Bán Diện Nhân Ma không nói gì thêm nữa mà quay sang nói với Nạp Lan Nhược Tuyết:

- Nạp Lan Nhược Tuyết! Ta cũng có một thứ tặng người. Không biết người có thích hay không.

Vừa nói, Bán Diện Nhân Ma khẽ búng tay bắn ra một tia sáng màu vàng. Chỉ thấy đó là một thanh tiểu đao màu vàng.

- Đây là Hoàng Sa Thần đao của Kim sa lão tổ?

Nạp Lan Nhược Tuyết liếc mắt nhìn thấy thanh tiểu đao thì nét mặt trở nên ngưng trọng.

Kim sa lão tổ là một trong những nhân vật có tu vi cao nhất của Thanh Thành cách đây bốn trăm năm. Trước trận chiến với U Minh huyết ma, khi Thanh Thành còn chưa xuống dốc cũng là một phái lớn. Đám người Lý Phật và Kim sa lão tổ đều là những nhân vật nổi bật trong giới tu đạo.

Uy lực của Hoàng Sa thần đao vượt qua cả bản mệnh kiếm nguyên bình thường. Hơn nữa, chỉ cần làm cho da thịt bị rách thì pháp lực trên Hoàng Sa thần đao sẽ liên tục ăn mòn khí huyết làm áu huyết biến thành cát vàng. Đây là một cái pháp bảo cấp Kim tiên hiếm có.

- Uy lực của thứ này cũng không tầm thường chỉ hơi xấu một chút. - Thấy Nạp Lan Nhược Tuyết quan sát cái hoàng sa thần đao, Bán Diện Nhân Ma cười nói:

- Có điều sử dụng nó cũng rất đơn giản hoàn toàn giống với điều khiển phi kiếm. Hơn nữa uy lực trận pháp trên đó rất tốt. Pháp thuật và pháp bảo bình thường khó mà đánh rơi nó được.

- Nếu vậy xin đa tạ tiền bối. - Nạp Lan Nhược Tuyết cũng không từ chối, khom người coi như đáp tạ Bán Diện Nhân Ma. Tu vi và pháp thuật của Nạp Lan Nhược Tuyết hết sức lợi hại nhưng yếu điểm là lực tấn công hết sức đơn giản. Cái thanh Hoàng Sa thần đao đối với Nạp Lan Nhược Tuyết chính là sự lựa chọn cực tốt. Nhưng Nạp Lan Nhược Tuyết cũng biết chắc chắn Bán Diện nhân ma cũng không phải chọn bừa.

- Chương giáo Vũ Sư Thanh! Người là chương giáo của Nga Mi nên ta cũng không dám tự cao tự đại. - Bán Diện Nhân ma nhìn Vũ Sư Thanh rồi cười cười:

- Trong tình cảnh thế này mà người lựa chọn liên thủ với Lạc Bắc khiến cho ta hết sức bội phục. Có điều cái thứ này là của Nga Mi nên hiện tại cũng trả lại cho người.

- Đây là...

Vũ Sư Thanh giật mình đón lấy tia sáng vàng của Bán Diện Nhân ma phóng tới rồi giật mình la lên thất thanh:

- Kim hỏa lưu đan quyết?

- Kim hỏa lưu đan quyết là một trong những pháp thuật thất truyền của Kim đỉnh hỏa nguyên quyết.

Mới nghe tiếng thất thanh của Vũ Sư Thanh, đám người Lạc Bắc lập tức giật mình hiểu ra tại sao y lại có phản ứng như vậy.

Kim hỏa lưu đan quyết chỉ là một trong số nhiều pháp thuật của Kim đĩnh hỏa nguyên quyết.

Tuy nhiên cái pháp thuật này lại có thể giúp cho người tu luyện Kim đĩnh hỏa nguyên quyết có thể dùng chân nguyên trong cơ thể ngưng tụ thành Kim hỏa lưu đan.

Kim hỏa lưu đan đối với người tu luyện pháp quyết khác không thể dùng nhưng đối với người tu luyện Kim đĩnh hỏa nguyên quyết thì lại có thể bổ sung chân nguyên.

Nên nhớ rằng một người tu đạo nếu không đầu phép thì chân nguyên trong cơ thể vẫn luôn được tích đầy. Mà Kim hỏa lưu đan quyết có thể giúp cho người tu luyện Kim đĩnh hỏa nguyên quyết hút chân nguyên trong cơ thể thành đan được. Dù sao thì sau khi ngưng tụ thành một viên, chỉ cần tu luyện mấy ngày là lại bổ sung đầy lực lượng chân nguyên.

Cứ như vậy theo thời gian sẽ được rất nhiều Kim hỏa lưu đan. Đến lúc đó, một khi đầu phép tương đương với có rất nhiều đan được bổ sung chân nguyên.

Mà đan được bổ sung chân nguyên đối với người tu đạo hết sức quý báu. Nếu như vừa rồi, Vũ Sư Thanh có đủ Kim hỏa lưu đan thì chỉ cần một mình cũng có thể điều khiển Vân Mông thần thai tới được nơi bốn vị pháp vương Hoa giáo và tiểu Trà đầu phép.

Ý nghĩa của thứ pháp thuật này đối với Nga Mi giống như một phương thuốc không cần nguyên liệu vẫn có thể tạo ra đan được. Nên nó rất quan trọng đối với Nga Mi.

So với hai cái pháp bảo đưa cho Thái Thúc và Nạp Lan Nhược Tuyết thì cái pháp thuật này đúng là một phần lễ quá nặng.

Mà đám người Lạc Bắc lại càng hiểu rõ của thứ pháp thuật này đối với mình.

Trên thực tế, pháp thuật Kim Đĩnh hỏa nguyên quyết có uy lực hết sức kinh người. Nhưng phần lớn giống như những pháp thuật có uy lực lớn, nhược điểm của nó là mất rất nhiều chân nguyên.

Điều này khiến cho đệ tử tu vi Kim Đan kỳ chỉ cần phóng ra mười cái pháp thuật lợi hại thì chân nguyên trong cơ thể gần như hết sạch.

Điều này đối với đệ tử Nga Mi mà nói thì bị hạn chế rất nhiều trong đầu pháp. Chẳng khác nào cầm một thanh kiếm sắc mà không dám sử dụng.

Nhưng cái pháp thuật Kim hỏa lưu đan quyết thực tế là để bù vào nhược điểm đó. Sử dụng cái pháp thuật này luyện ra nhiều Kim hỏa lưu đan thì khi đầu phép cũng không phải lo tới chân nguyên. Có thể nói nếu không có Kim hỏa lưu đan quyết thì Kim đĩnh hỏa nguyên quyết chẳng khác nào người khổng lồ cụt một chân.

Năm đó, trong trận chiến với U Minh huyết ma, pháp thuật của Nga Mi bị thất truyền rất nhiều. Mà lúc đó, người tu luyện pháp quyết Kim đĩnh hỏa nguyên quyết cũng không nhiều. Cho tới khi những vị tiền bối tu luyện Kim đĩnh hỏa nguyên quyết ngã xuống trong trận chiến, Kim hỏa lưu đan quyết mới bị thất truyền.

Mà sau bốn trăm năm, đối với Nga mi đã mất rất nhiều pháp thuật mà nói thì Kim đĩnh hỏa nguyên quyết trở thành một trong những thứ mạnh nhất của họ.

Vì vậy mà điều này đối với Nga Mi thật sự rất bất đắc dĩ.

Nhưng hiện tại thứ pháp thuật thất truyền đó lại xuất hiện trong tay Vũ Sư Thanh. Điều này khiến cho y vô cùng kích động.

Ý nghĩa của nó, người bình thường không thể nào hiểu được.

- Đại ân không lời nào có thể cảm tạ hết. - Sau khi hít một hơi thật sâu, Vũ Sư Thanh mời bình tĩnh lại nhìn Bán Diện Nhân Ma nói:

- Ta nợ các ngươi một ái ân tình. Sau này nếu có gì cần tới, Nga Mi chúng ta sẽ dốc hết sức.

- Thật ra ta không đơn giản như Lạc Bắc. Làm những chuyện này ta đều có mục đích của mình. Côn Luân là kẻ địch chung của chúng ta, nếu có thể làm chuyện gì khiến cho đối phương tổn thất thì ta sẽ làm. - Tiệp tay đưa chút lễ vật xong, lão đầu tử của Trạm Châu Trạch Địa liền mỉm cười nói:

- Có điều mọi người phải dốc hết sức để sự liên minh của chúng ta có thể được duy trì.

Dừng một lúc, Bán Diện Nhân Ma nhìn Lạc Bắc rồi nói:

- Ta muốn nói riêng vài lời với Lạc Bắc có được không?

- Thật ra lần này ta gặp ngươi, ngoại trừ việc muốn giúp ngươi phong ấn tiểu Trà ra thì còn có một nguyên nhân quan trọng hơn.

Bên trong lều cỏ lúc này chỉ còn lại Bán Diện Nhân Ma và Lạc Bắc. Ánh mắt của lão nhìn Lạc Bắc chẳng khác nào nhìn một tên hậu bối, hết sức ôn hòa. nguồn

- Khi Đông Bất Cổ lựa chọn dốc sức giúp ngươi, ta không ngăn cản. Nhưng ta thật sự không ngờ tu vi và lực lượng vây xung quanh ngươi lại tăng nhanh tới vậy... Ta sợ Đông Bất Cổ nhìn nhầm ngươi cho nên ta quyết định tới để xem ngươi là người như thế nào.

Bán Diện Thiên Ma nói rất thẳng. Tuy nhiên sự thẳng thắn của lão lại khiến cho Lạc Bắc cảm thấy được sự chân thành. Mà bản thân hắn cũng thích cách nói chuyện này cho nên hắn gật đầu nói:

- Đó là do tiền bối lo lắng cho ta.

- Rất tốt. Bởi vì chuyện này liên quan tới quá nhiều. - Bán Diện Nhân Ma nhún vai:

- Hiện tại ngươi đã cùng với núi Chiêu Diêu và Trạm Châu Trạch Địa chúng ta tạo thành thế chân vạc chống lại Côn Luân. Ngay cả Vũ Sư Thanh cũng chấp nhận liên minh với ngươi thì sau này lực lượng mà ngươi có thể lôi kéo còn nhiều hơn nữa. Sau này, mỗi cái quyết định của ngươi đều có sự ảnh hưởng rất lớn tới giới tu đạo.

Dừng một chút, Bán Diện Nhân Ma cười cười nhìn Lạc Bắc:

- Ta cũng không phải sợ ngươi đột nhiên thay đổi quyết định đứng về phía Côn Luân để ra tay với chúng ta. Ta chỉ sợ ngươi sẽ trở thành một Hoàng Vô Thần nữa.

- Ngươi sợ thực lực của ta trở nên quá mạnh thậm chí có thể áp chế được Côn Luân thì ra tay với núi Chiêu Diêu và Trạm Châu Trạch Địa? - Lạc Bắc nhìn Bán Diện Nhân Ma. Vào lúc này, khuôn mặt của Bán Diện Nhân Ma vẫn khùng bố như thế nhưng trong mắt Lạc Bắc lại hết sức bình thường, thậm chí hắn còn cảm thấy một sự cơ trí và hiền lành:

- Vậy ngài gặp ta có còn e ngại nữa không? Sau khi gặp có còn nhận thấy ta có thể trở thành một kẻ giống như Hoàng Vô Thần?

- Không cần biết ngươi có tin hay không. - Bán Diện Nhân Ma nhìn Lạc Bắc mà mỉm cười nói:

- Nhưng ta có một thứ trực giác nhìn người rất chuẩn. Ta thấy ngươi không biến thành một kẻ như Hoàng Vô Thần. Bởi vì ước muốn của ngươi so với chúng ta đơn giản hơn nhiều. Sau khi có được lực lượng như vậy, trên người ngươi cũng không hề có lấy một chút dã tâm và dục vọng. Vì vậy mà ta thấy Đông Bất Cổ không nhìn nhầm ngươi.

447. Chương 418: Bí Mật Đáng Sợ

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 418: Bí mật đáng sợ

- Vậy còn ngài? - Lạc Bắc nhìn Bán Diện Thiên Ma mà hỏi thẳng:

- Hiện tại thực lực của Trạm Châu Trạch Địa cũng không hề kém Côn Luân. Có thể nói ngoại trừ Hoàng Vô Thần, ngài là người có quyền thế nhất. Vậy ngài có muốn các thế lực có thể sánh với Trạm Châu Trạch Địa như Côn Luân và núi Chiêu Diêu biến mất hay không?

- Trước kia ta cũng từng nghĩ như vậy, thậm chí là còn là theo. - Bán Diện Thiên Ma nói hết sức thần nhiên:

- Khi đó vẫn chưa có núi Chiêu Diêu. Trong giới tu đạo Nga Mi có thực lực mạnh nhất, còn hơn cả Côn Luân bây giờ.

Lạc Bắc nghe vậy giật mình mà nghĩ tới một chuyện:

- Tiền bối! Chẳng lẽ ngài đã có mặt trước đây cả bốn trăm năm...

- Người đoán đúng. - Bán Diện Nhân Ma ngắt lời Lạc Bắc mà gật đầu nói:

- Bốn trăm năm trước ta được gọi là Ngọc Diện thiên ma, là một trong số thập phương thiên ma của U Minh huyết ma. Lúc đó, tu vi của ta thấp nhất trong số Thập Phương thiên ma có điều dã tâm thì chẳng hề kém.

Lạc Bắc hít một hơi thật sâu, cố gắng kìm nén sự khiếp sợ của mình.

Hóa ra lão đầu tử của Trạm Châu Trạch Địa lại chính là một người còn sống sót trong trận chiến Kim Đỉnh bốn trăm năm trước và cũng là một trong số Thập phương thiên ma.

Nhìn nét mặt của lão như thế này có lẽ là do trận chiến thảm khốc kia. Chẳng trách được lão lại hiểu rõ công pháp của U Minh huyết ma tới vậy.

- Lúc ấy, lực lượng mà chúng ta tập trung được có thể vượt qua bất cứ một tông phái nào. Vốn trong tính toán của chúng ta cho dù Nga Mi và các môn phái liên thủ cũng không phải đối thủ của chúng ta. Nhưng sau trận chiến đó cũng chỉ còn có mình ta sống sót. - Bán Diện Thiên Ma nói hết sức chậm rãi:

- Sau này ta suy nghĩ kỹ càng mới hiểu được khi một người bất chấp tính mạng bảo vệ một thứ thì lực lượng mà người đó bộc phát sẽ nằm ngoài sức tưởng tượng. Hơn nữa, trong bốn trăm năm qua, ta cũng thấy rất nhiều chuyện từ thịnh chuyển sang suy. Năm đó có thể nói là U Minh huyết ma và thiên ma thập phương chúng ta có quyền lực ngập trời. Nhưng sau trận đánh Kim Đỉnh, chúng ta hoàn toàn suy sụp. Ngay cả Nga Mi và nhiều phái lớn cũng vậy... Cho nên không có một tông phái nào có thể thịnh mãi được. Côn Luân cường thịnh bao nhiêu năm nhưng không thể tiêu diệt được núi Chiêu Diêu và Trạm Châu Trạch Địa chúng ta, còn lực lượng bên cạnh người thì liên tục mạnh lên khiến cho ta thấy được dấu hiệu suy yếu của Côn Luân. Nó làm ta nghĩ tới cái chuyện số mệnh chuyển dời là như thế nào. Mà khi ta nghe được một câu nói của Bắc Minh vương cũng đã nghĩ rất kỹ về chuyện đó.

- Trên đời này luôn có người không chịu chấp nhận sống theo ý người khác. - Bán Diện Nhân Ma cười nói:

- Câu nói đó của Bắc Minh vương hết sức đơn giản nhưng nó cho thấy khi một người bất chấp tính mạng bảo vệ thứ gì đó thì sẽ không sợ một cái gì hết. Cho nên đừng ai nghĩ có được quyền lực tối cao trong tay là có thể nắm được toàn bộ thế gian, thao túng vận mệnh của mọi người. Bao nhiêu năm qua, ta vẫn tự hỏi bản thân mình vì cái gì? thật ra năm đó suy nghĩ của rất nhiều người trong Thập phương thiên ma cũng giống như ta là do chúng ta tu luyện pháp quyết Ma môn vẫn bị Huyền môn chính đạo cho là đi theo con đường tắt. Chúng ta muốn đánh cho Huyền môn chính đạo phải quỳ xuống dưới chân mà trút giận. Nhưng nếu trận chiến năm đó chúng ta thắng thì có khả năng tới hôm nay chúng ta cũng bị suy yếu. Nói không chừng còn bị Huyền môn chính đạo áp chế. Cho nên xét cho tới cùng thì tất cả đều chỉ muốn sống cho thật tốt mà thôi. Nếu mọi người đều có thể yên tâm tu đạo, nói không chừng còn có thể ngộ thêm nhiều điều huyền ảo của trời đất mà có được tuổi thọ đáng kể.

- Ta cũng không muốn trở thành một kẻ giống như Hoàng Vô Thần. - Bán Diện Nhân Ma dừng lại một chút rồi nhìn Lạc Bắc cười cười:

- Có điều sau này người cũng có thể suy ngẫm xem mình nên làm cái gì. Ta nghĩ như vậy sẽ có chút tác dụng, không khiến người đi lệch khỏi quỹ đạo.

- Đa tạ tiền bối chỉ bảo. - Lạc Bắc gật đầu hết sức chân thành.

- Hiện tại người coi như đứng vững một phương. Hơn nữa sau trận đại thắng với Trần Thanh Đế và bốn vị pháp vương, thanh danh của người sẽ lên cao, càng có nhiều lực lượng đứng về phía người. Lúc trước, ta định để cho người tới Trại Châu Trạch Địa nhưng hiện tại bây giờ người cũng có thể lập sơn môn. Như vậy sẽ khiến cho nhiều người không e ngại về mối quan hệ của chúng ta. - Bán Diện Nhân Ma nói hết sức ôn hòa:

- Còn về tiểu Trà thì hiện tại người đã phong ấn được. Nhưng cô ta đã bị Ma Huyết xâm nhập hoàn toàn. Theo ta biết trên đời này chỉ có Dạ Ma Thiên ở Thập Vạn Đại Sơn là có thể cứu được cô ấy. Tiếp theo người có thể tới đó để tìm y.

- Dạ Ma Thiên ở Thập Vạn Đại Sơn? - Lạc Bắc giật mình.

Lúc trước khi bản mệnh kiếm nguyên của hắc bị phá, đám người Nạp Lan Nhược Tuyết cũng định hộ tống hắc tới Thập Vạn Đại sơn để tìm Dạ Ma Thiên. Nhưng sau đó, hắc nhân họa mà được phúc, tu vi đột phá không phải tới Thập Vạn Đại Sơn. Nhưng hiện tại vì tiểu Trà, hắc vẫn phải tới đó một chuyến.

- Chỉ có điều tính tình của Dạ Ma Thiên hết sức quái đản. Tất cả đều phải nhờ vào cơ duyên. - Bán Diện Nhân Ma nhìn Lạc Bắc:

- Đám người Đông Bất Cổ chờ lâu rồi... Người còn chuyện gì chưa rõ muốn hỏi không?

- Ngài có biết lai lịch của thứ này không? - Lạc Bắc gật đầu đưa tay đặt cái nhẫn mà mình lấy được dưới địa cung của núi Bắc Mang vào tay Bán Diện Nhân Ma.

- Cái pháp bảo kỳ lạ này người lấy được ở đâu? - Bán Diện Nhân Ma mới nhìn thấy cũng không giấu được sự kinh ngạc.

- Văn bối lấy được trong một cái địa cung ở Bắc Mang. Dường như nó có liên quan tới Thần Kiêu vương. - Lạc Bắc cũng lấy bản đồ của Thần Kiêu vương đưa cho Bán Diện Nhân Ma:

- Nghe nói đây chính là bản đồ động phủ của Thần Kiêu vương.

- Thần Kiêu vương? Theo truyền thuyết thì đó là một vị cao nhân từ bảy, tám trăm năm trước. Tu vi ít nhất tới Độ Kiếp kỳ. - Bán Diện Nhân Ma quan sát tấm bản đồ một lúc nhưng rồi lắc đầu, sau đó trả lại cho Lạc Bắc: (.

- Hai vật này đều không tầm thường như với kiến thức của ta cũng không nhận ra sự huyền diệu của nó.

Vốn Lạc Bắc cũng chỉ muốn thử. Hắc biết rất nhiều pháp bảo thời cổ không có được phương pháp sử dụng mà chỉ nhờ vào may mắn. Vì vậy mà khi nhìn thấy Bán Diện Nhân ma lắc đầu, Lạc Bắc cũng không hề thất vọng mà lên tiếng:

- Văn bối còn có một việc chưa hiểu. Văn bối nghe Đông Bất Cổ bên phía Côn Luân, tu vi thể thân của Hoàng Vô Thần dường như đã vượt qua Độ Kiếp trung kỳ như vậy thì Hoàng Vô Thần chắc chắn phải cao hơn. Nếu vậy thì tại sao y không tự mình ra tay giết văn bối hay núi Chiêu Diêu?

Thật sự câu hỏi này vẫn luôn xuất hiện trong đầu Lạc Bắc. Bởi vì hắc thấy với thực lực của Hoàng Vô Thần nếu tự mình ra tay thì có lẽ đã tiêu diệt núi Chiêu Diêu cũng như bản thân Lạc Bắc. Hơn nữa, hiện tại đám người Trần Thanh Đế tự mình tìm tới dường như cũng nằm trong sự điều khiển của Hoàng Vô Thần. Hơn nữa, Lạc Bắc cũng biết Hoàng Vô Thần không ra khỏi Côn Luân chỉ là để giữ thể diện của mình.

-Hắc nghĩ cái gì thì có lẽ trong cả thiên hạ cũng không ai biết được.

Bán Diện Nhân Ma cười nói:

- Có điều y không xuất hiện đó là vì không dám ra.

- Không dám? - Lạc Bắc giật mình.

- Đúng vậy. - Bán Diện Nhân Ma gật đầu:

- Nếu y ở Côn Luân thì không một ai có thể vào đó giết được y. Hơn nữa, trước khi người xuất hiện, chúng ta cũng không thể nào liên minh để đánh tới tận Côn Luân. Ngay cả trận chiến của Huống Vô Tâm, chúng ta và núi Chiêu Diêu cũng không dám dốc hết sức là do không tin tưởng lẫn nhau. Nhưng từ khi Bắc Minh vương rời núi thì thấy y cũng có một cái bí mật lớn. Nếu không y cũng không thể nào giết được nhiều người tu đạo tới vậy. - Sau khi ngừng một lúc, Bán Diện Nhân Ma cười nói:

- Mà trên người ta cũng có bí mật khiến cho Hoàng Vô Thần không dám xuất hiện. Còn sự đáng sợ nhất của Hoàng Vô Thần cũng là bí mật của y... Bởi vì trong cả Côn Luân cũng chỉ có một mình y tu luyện Vô Sắc Định đại hoa luân nên không ai biết được sự huyền ảo của nó như thế nào. Hơn nữa, không ai biết được tu vi của y tới mức độ nào. Nếu chúng ta biết được thì y không còn đáng sợ tới mức như vậy nữa.

448. Chương 419: Mấy Cái Tin Tức..

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 419: Mấy cái tin tức..

- Muốn cứu tiểu Trà phải tới Thập Vạn Đại Sơn tìm Dạ Ma Thiên.

Trong cung Vân Mộng, Lạc Bắc, Vũ Sư Thanh, Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc đều đang ngồi.

Lạc Bắc biết lão đầu tử của Trại Châu Trạch Địa muốn nói chuyện riêng với mình nguyên nhân chủ yếu là không muốn mọi người biết thân phận trước đây của lão. Bởi vì một khi liên thủ với Lạc Bắc thì phải công bằng. Mà cho dù lão không chủ động nói thì có khả năng Lạc Bắc cũng hỏi ra được, nên trước sau cũng phải nói thân phận cho hắn biết. Năm đó, ác danh của U Minh huyết ma và thiên ma thập phương so với Trại Châu Trạch Địa còn nhiều hơn rất nhiều. Hơn nữa, U Minh huyết ma và thập phương thiên ma là nguyên nhân chính khiến cho rất nhiều huyền môn chính đạo suy sụp. Vì vậy mà về mặt này Bán Diện Nhân Ma có sự e ngại. Cho dù Lạc Bắc hiểu rõ với một người như Vũ Sư Thanh chưa chắc đã có sự mâu thuẫn với quá khứ của Bán Diện Nhân Ma. Nhưng nếu lão đã quyết định như vậy thì Lạc Bắc cũng tôn trọng.

Có điều ngoại trừ sự bí ẩn của Bán Diện Nhân Ma ra thì cũng không có gì phải giấu diếm nên Lạc Bắc nói hết với đám người Vũ Sư Thanh.

Còn về phần Lạc Bắc thì hết sức kính trọng Bán Diện Nhân Ma.

Hành động không đi ngược với mình... Trên thực tế Bán Diện Nhân Ma nói sau này thì thoảng suy nghĩ xem mình vì cái gì cũng không khác lắm với những gì mà Nguyên Thiên Y nói. Mà những lời nói đó của Bán Diện Nhân Ma càng làm cho Lạc Bắc hiểu thêm được một người tu luyện cho dù đạt tới cảnh giới nào, ngoại trừ cơ duyên ra thì còn có sự liên quan rất lớn tới tâm cảnh của mình.

Mặc khác, ngoại trừ làm thế nào để cứu tiểu Trà ra thì Bán Diện Nhân Ma cũng mang tới cho Lạc Bắc mấy cái tin.

Một là sự tín nhiệm của Bán Diện Nhân Ma với hắn, từ hôm nay hắn sẽ nhận được sự giúp đỡ hoàn toàn của Trại Châu Trạch Địa. Có thể nói trước kia, Bán Diện Nhân Ma chỉ giữ thái độ tạo ra một đối thủ cho Côn Luân, làm tiêu hao lực lượng. Nhưng từ sau khi gặp Lạc Bắc, Trại Châu Trạch Địa quyết định đứng chung một con thuyền với hắn. Hơn nữa, khi Lạc Bắc gặp nguy hiểm, Trại Châu Trạch Địa sẽ bắt chặp tất cả để giúp hắn. Chính vì có mối quan hệ như vậy mới có thể giúp cho sự liên kết được củng cố. Cùng lúc đó, Bán Diện Nhân Ma cũng hy vọng thông qua Lạc Bắc để thiết lập mối quan hệ với núi Chiêu Diêu.

Hai là mặc dù Bán Diện Nhân Ma không nói cho Lạc Bắc biết Hoàng Vô Thần có bí mật gì nhưng lại khắc định y không thể rời khỏi Côn Luân một cách dễ dàng. Lạc Bắc cũng hiểu rõ lúc trước khi Bắc Minh vương ra tay giết chết nhiều người tu đạo có tu vi Kim Đan hậu kỳ trở lên như vậy. Thứ lực lượng đó đúng là khiến cho người ta khiếp sợ. Còn Bán Diện Nhân Ma nói bản thân cũng có bí mật thì chứng tỏ lão cũng

không hề kém so với Bắc Minh vương. Hơn nữa, lão khẳng định nếu Hoàng Vô Thần dám ra khỏi Côn Luân, nhất định lão và Bắc Minh vương sẽ cùng nhau đánh chết y... Có thể nói nếu Hoàng Vô Thần ra khỏi Côn Luân thì đầu tiên phải đối mặt với Bán Diện Nhân Ma và Bắc Minh vương, thậm chí là những người khác, cũng chưa chắc đã uy hiếp được Lạc Bắc. Vì vậy mà hiện tại Hoàng Vô Thần muốn ra tay với hắn cũng chỉ còn cách tạm thời dựa vào người Côn Luân hoặc các lực lượng khác.

Ba là thực tế, Bán Diện Nhân Ma cũng nhắc nhở Lạc Bắc hiện nay hắn nên khai sơn lập phái. Bởi vì xung quanh Lạc Bắc đã hình thành một thứ lực lượng đứng ngoài núi Chiêu Diêu và Trạm Châu Trạch Địa. Hơn nữa hiện tại sau trận đại chiến ở Côn Luân, lực lượng của họ trong thiên hạ đi theo Kỳ Liên Liên Thành đã gần như mất hết. Bán Diện Nhân Ma nhắc nhở Lạc Bắc, cũng nói cho hắn trong một khoảng thời gian ngắn, Côn Luân không thể tiêu diệt được mình. Lúc trước, hành tung của Lạc Bắc không xác định rất nhiều lực lượng muốn dựa vào hắn cũng khó tìm được, cũng khó mà nhấn ý của mình tới cho hắn. Cho nên Bán Diện Nhân Ma thấy Lạc Bắc nên khai sơn lập phái lôi kéo càng nhiều lực lượng. Nếu thuận lợi thì có thể nhân cơ hội này tạo ra được một thế lực giống như núi Chiêu Diêu và Trạm Châu Trạch Địa.

Bốn là Bán Diện Nhân Ma nói cho Lạc Bắc sự đáng sợ của Hoàng Vô Thần ở chỗ không ai biết lai lịch của y thế nào. Cả Côn Luân chỉ có một mình y tu luyện Vô Sắc định đại hoa luân nên không ai biết nó lợi hại ra sao. Hơn nữa lần này “Kỳ Liên Liên Thành” giống như một món quà lớn mà Hoàng Vô Thần mang tới cho Lạc Bắc nhưng hắn lại có cảm giác dường như y là do Hoàng Vô Thần tạo ra. Hơn nữa, nếu Lạc Bắc không tu luyện ra kiếm nguyên thì khi đối mặt với Kỳ Liên Liên Thành cơ bản không hề chiếm được ưu thế. Còn nếu Hoàng Vô Thần có thể tạo ra một kẻ như Kỳ Liên Liên Thành vậy thì còn có thể tạo ra được nhiều người tu vi cao nữa không? Đây là chỗ đáng sợ nhất của Hoàng Vô Thần. Cho nên muốn đối phó với y thì cần phải biết được tu vi và sự huyền ảo trong công pháp của y.

Chuyện này Lạc Bắc hiểu rất nhanh nhưng hiện tại còn phải làm như thế nào thì hắn chưa nghĩ kỹ.

Theo ý của Bán Diện Nhân Ma thì hiện tại Lạc Bắc tốt nhất nên khai tông lập phái, bắt đầu xây dựng một thế lực giống như núi Chiêu Diêu và Trạm Châu Trạch Địa. Chuyện này cũng không khó lắm. Yêu tộc ở Thất Hải có rất nhiều thủ đoạn. Chọn Thương Lãng cung không có gì tốt hơn.

Nhưng nếu chọn lấy Thương Lãng cung thì Nga Mi rất khó để ý được. Bởi vì mặc dù Hoàng Vô Thần không phải người khác thì với đám người Trần Thanh Đế muốn ra tay với Nga Mi sẽ khiến cho Nga Mi gặp rắc rối lớn. Hơn nữa nếu khai tông lập phái tại Nga Mi thì chuyện cứu tiểu Trà vẫn phải làm. Nếu thiếu Thất Hải Yêu Vương thủ chuyện lôi kéo dị thú và Yêu tộc rất rắc rối.

....

- Lạc Bắc! Người sợ nếu tất cả chúng ta tới Thập Vạn Đại Sơn, đám người Trần Thanh Đế sẽ ra tay với Nga Mi?

Thái Thúc ở với Lạc Bắc lâu nhất nên thấy hắn cau mày thì hiểu ngay hắn đang nghĩ gì.

- Chuyện này cũng không sao. Ta cũng với Đông Bất Cố, chương giáo Vũ Sư Thanh ở đây thì cho dù Côn Luân có xâm chiếm quy mô lớn, còn có Trạm Châu Trạch Địa và Yêu vương liên thai để đưa lực lượng chúng ta tới là được.

Nghe Thái Thúc nói vậy, Lạc Bắc còn chưa kịp lên tiếng thì Vũ Sư Thanh đã trầm ngâm lắc đầu:

- Uy lực Tự Tại Ngọc Bì của Trần Thanh Đế quá mạnh. Nếu Lạc Bắc không có Yêu vương liên thai thì không an toàn.

- Vậy chúng ta nên làm thế nào? - Thái Thúc lắc đầu:

- Nếu chúng ta cùng tới Thập Vạn Đại Sơn thì Nga Mi hơi nguy hiểm.

- Thật ra ta có một đề nghị. - Vũ Sư Thanh nhìn Lạc Bắc và Thái Thúc rồi nói:

- Ta cảm thấy lời tiên bói Bán Diện Nhân Ma nói rất đúng. Hiện tại đúng là thời điểm tốt nhất để Lạc Bắc lập căn cơ. Tất nhiên địa điểm tốt nhất ta thấy chính là Thương Lãng cung vì ở đó có thể lợi dụng được lực lượng của Thất Hải yêu tộc. Hiện tại chỉ e ngại là cùng với Nga Mi không chiều cổ cho nhau được. Có điều chuyện này cũng không khó. Cùng lắm thì ta để cho toàn bộ Nga Mi tạm thời tới Thương Lãng cung.

Đám người Lạc Bắc đều ngăn ra:

- Người để cho đệ tử Nga Mi tới Thương Lãng cung?

- Đền đài miếu mạo chỉ là vật chết. Chỉ cần đệ tử Nga Mi còn thì cho dù toàn bộ nơi đây có bị phá hủy cũng không khó xây dựng lại.

Sau khi có được Kim hỏa lưu đan quyết, Vũ Sư Thanh có một sự tự tin mạnh hơn trước rất nhiều.

Câu nói của Vũ Sư Thanh khiến cho Lạc Bắc hoàn toàn không phải suy nghĩ nữa:

- Đúng rồi! Nếu lão có thể đặt trận pháp nối với động phủ lên Yêu vương liên thai thì cũng có thể xây dựng một cái trận pháp ở đây. Đến lúc đó, nếu có việc thì có thể quan tâm lẫn nhau. Ta vẫn có thể mang Yêu vương liên thai theo, đồng thời di chuyển thông qua động phủ dưới lòng đất.

- Thái Thúc! Người mở trận pháp nối thông với động phủ dưới lòng đất để ta đi gặp Bích Căn sơn nhân.

- Được ! - Thái Thúc gật đầu. Bởi vì trong cung Vân Mộng không thể thi triển pháp thuật hay pháp bảo nên đoàn người đi ra ngoài tới Vân Tiên các ở phía sau.

Vừa tới Vân Tiên các, Thái Thúc mới mở trận pháp trong Yêu vương liên thai, ánh sáng màu đen của nó vừa xuất hiện, Lạc Bắc còn chưa kịp bước vào đã nghe thấy tiếng người kêu âm ỹ. Rồi một lão đạo đầu tóc bù xù từ trong vàng sáng nhảy ra.

- Bích Căn sơn nhân?

Đám người Lạc Bắc liền ngăn người. Người vừa mới nhảy ra đó đúng là Bích Căn sơn nhân mà Lạc Bắc muốn tìm. Còn lão thì lúc này đang vò đầu bứt tai nhìn như không chịu nổi nữa.

449. Chương 420: Thập Vạn Đại Sơn

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 420: Thập Vạn Đại Sơn

- Thái Thúc! Tại sao tới giờ ngươi mới mở trận pháp?

Bích Căn sơn nhân nhảy ra không để ý tới đám người Lạc Bắc, cũng chẳng cần biết mình đang ở đâu mà ngay lập tức lên tiếng mắng Thái Thúc.

- Thế này là thế nào?

Mặc dù Lạc Bắc và Thái Thúc biết Bích Căn sơn nhân là người như thế nào nhưng khi đối mặt với cảnh này cũng chỉ biết nhìn nhau không hiểu được ý của lão. Mà không để cho hai người có phản ứng, Bích Căn sơn nhân lập tức nhìn Yêu vương liên thai với ánh mắt tỏa sáng:

- Mau đưa Yêu vương liên thai cho ta.

- Bích Căn sơn nhân! Người vội lấy Yêu vương liên thai làm cái gì? - Lạc Bắc và Thái Thúc hơi ngạc nhiên hỏi.

- Còn để làm gì? Tất nhiên là lấy ra để luyện lại. - Bích Căn sơn nhân thấy Thái Thúc vẫn điều khiển Yêu vương liên thai không đưa ình thì nổi giận hét lên:

- Hỏi nhiều làm gì? Đưa cho ta.

- Bích Căn sơn nhân này...

Vũ Sư Thanh, Nạp Lan Nhược Tuyết và Đông Bất Cổ nhìn thấy Bích Căn sơn nhân như vậy đều ngây người.

- Người vẫn phải dựa vào cái trận pháp trong Yêu vương liên thai để ra vào. Cho dù có đưa Yêu vương liên thai cho người thì người cũng không quay về ngay được. - Lạc Bắc cũng không cãi cộ với Bích Căn sơn nhân mà chỉ cười cười nói với lão như vậy.

Bích Căn sơn nhân lập tức ngậy người:

- Cái này...

Nhìn thấy Bích Căn sơn nhân há hốc mồm, Thái Thúc cũng không nhịn được mà phì cười. Còn Lạc Bắc cũng cười nói:

- Bích Căn sơn nhân! Ta đang định tìm người để xem người có thể lập một cái trận pháp ở đây nối thông với động phủ của người hay không?

- Đúng vậy. - Bích Căn sơn nhân như bưng bình, vỗ đùi:

- Ta chỉ cần xây dựng một cái trận pháp ở đây là có thể lấy được Yêu vương liên thai.

Lạc Bắc chớp mắt:

- Người có thể làm được?

- Có ta và đám tiểu tử tộc Long Nghê kia thì tất nhiên. - Bích Căn sơn nhân nói:

- Ta quay về xem. Tài liệu có lẽ là đủ.

Bích Căn sơn nhân nói xong lập tức quay đầu như định trở về tìm tài liệu bố trí trận pháp ngay.

- Khoan đã. - Lạc Bắc gọi Bích Căn sơn nhân:

- Người lấy cái Yêu vương liên thai này để luyện thứ pháp bảo gì?

- Chẳng phải người đưa cho ta mấy cái mảnh vụn của Hạo Thiên kính đó sao? - Bích Căn sơn nhân tức giận, trừng mắt liếc nhìn Lạc Bắc:

- Ta chợt nghĩ tới nếu như kết hợp những mảnh vỡ của Hạo Thiên Kính và Yêu vương liên thai lại thì không chừng có thể tạo ra được một thứ pháp bảo lợi hại hơn.

- Sử dụng những mảnh vỡ của Hạo thiên kính trọng luyện với Yêu vương liên thai? Cái Yêu vương liên thai đã mạnh như vậy mà còn luyện lại? - Câu nói của Bích Căn sơn nhân khiến cho tất cả đều kinh hãi.

- Hiện tại cái Yêu vương liên thai có tác dụng rất lớn đối với ta, tạm thời không thể đưa cho người.

Lạc Bắc biết tỷ lệ thất bại của Bích Căn sơn nhân cũng rất cao cho nên sau khi trầm ngâm một lúc liền nói vậy.

- Cái gì! Ta luyện ra tại sao người lại không đưa cho ta? - Bích Căn sơn nhân nghe thấy vậy thì hét lên, suýt nữa dí cả tay vào mũi Lạc Bắc:

- Mau đưa cho ta. nguồn

- Nói cái gì? Còn nói nữa ta giết người, người hết đường luyện khí. - Lạc Bắc biết tính nết của Bích Căn sơn nhân liền trừng mắt đồng thời để cho pháp lực dao động tản ra. Quả nhiên Bích Căn sơn nhân rụt cổ lại:

- Có điều ta cũng có thể giao dịch với người.

Sau khi quát Bích Căn sơn nhân xong, Lạc Bắc lại nói tiếp:

- Ta cần Yêu vương liên thai bảo vệ tới một nơi. Nếu người có thể nối thông nơi đây với động phủ dưới lòng đất...đúng rồi.

Lạc Bắc đang nói thì chợt nhớ ra liền hỏi:

- Cái Vân Mộng thần thai kia người có thể sửa được không?

- Vân Mộng thần thai bị như vậy cho dù sửa được cũng không phải là chuyện ngay lập tức. - Bích Căn sơn nhân lại hét lên.

Lạc Bắc nghe thấy Bích Căn sơn nhân từ chối liền nghĩ tới chuyện khác:

- Thế này đi. Bích Căn sơn nhân! Nếu người có thể lập xong trận pháp, sửa được Vân Mộng thần thai thì ta sẽ đưa Yêu vương liên thai cho người. Hơn nữa sau này nếu có thứ gì tốt cũng đưa cho người. Người đừng có quên rằng mảnh vỡ của Hạo Thiên kính cũng là của ta đưa cho.

- Được! Một lời đã định.

Khi Lạc Bắc mới được nửa câu, Bích Căn sơn nhân đã trừng mắt định hét lên. Nhưng khi hắn nói hết, ánh mắt của lão lập tức sáng ngời. Dù sao đối với người như Bích Căn sơn nhân thì những mảnh vỡ của Hạo Thiên Kính cũng là bảo bối khó thấy.

Mới nghe Bích Căn sơn nhân nói vậy, Lạc Bắc và Thái Thúc đều cười thầm. Bởi vì cả hai biết lão coi luyện khí như mạng sống, một khi đã đồng ý là không thay đổi.

- Đúng rồi!

Thái Thúc chợt nhớ ra một chuyện liền lên tiếng hỏi:

- Sao ngay khi nhảy ra, người lại mắng ta?

- Người đúng là đồ ngu. - Bích Căn sơn nhân nghe Thái Thúc hỏi vậy thì sững sốt rồi nhớ ra mà hét lên:

- Người không mở trận pháp thì ta làm sao mà tìm được người. Ta có ý nghĩ muốn trọng luyện những mảnh vỡ của Hạo Thiên kính với Yêu vương liên thai từ lâu rồi nhưng người không mở trận pháp thì ta tìm người thế nào?

Thái Thúc nghe thấy vậy thì bật cười:

- Bích Căn sơn nhân! Cái Yêu vương liên thai này là do người luyện. Người muốn ta mở trận pháp thì có liên quan gì tới ta? Làm sao mà ta biết người đang tìm ta?

- Cái này... - Bích Căn sơn nhân ngẩn người. Cho tới khi nghe thấy tiếng cười của Thái Thúc, y mới nói:

- Chờ tới khi luyện lại ta sẽ sửa. Đến lúc đó ta sẽ thêm một cái trận pháp. Nếu có chuyện ta muốn tìm người thì chỉ cần để cho Yêu vương liên thai chấn động là người biết mà mở trận pháp.

- Thập Vạn Đại Sơn rộng lớn như thế, nếu không có tấm bản đồ của Bán Diện Nhân Ma chỉ sợ cho dù chúng ta có tới cũng khó tìm được vị trí của Dạ Ma Thiên.

Trong tầng mây trên không trung, Yêu vương liên thai được bao phủ bởi một lớp mây. Lạc Bắc cầm một tấm bản đồ da dê nhìn rặng núi trùng mà nói với Thái Thúc và Nạp Lan Nhược Tuyết.

Phía Đông của Thập Vạn Đại Sơn tiếp giáp với Khâm châu, phía tây giáp với Chiết Giang, kéo dài qua mấy châu. Vào lúc này, mặt trời đang ngả về Tây. Từ trên tầng mây nhìn xuống chỉ thấy đồi núi nhấp nhô. Trong số đó có vô số ngọn cao tận mây. Ráng chiều màu vàng nhuộm toàn bộ vùng núi phía Tây thành một màu vàng óng ánh.

Nhìn dải núi trải dài qua mấy châu đủ thấy nó lớn hơn bất cứ ngọn núi nào mà Lạc Bắc nhìn thấy từ trước tới nay. Cho dù có đặt cả Thục Sơn vào đây thì cũng chỉ chiếm được một cái góc nhỏ.

- Cái nơi này có phần giống với La Phù. Mặc dù rừng núi trùng điệp nhưng mà lại không hề có lấy một môn phái.

Lúc này, đối với các châu ở Trung Nguyên thì Thập Vạn Đại Sơn được coi như thuộc vùng man di mọi rợ. Hơn nữa, Lạc Bắc từ trên Yêu vương liên thai nhìn xuống thấy trong núi rừng sương mù lượn lờ mà lòng máy động.

Hắn có thể nhìn thấy được trong những đám mây của rừng núi có một ít sông suối đầy nước. Mà những sắc màu vàng, đỏ bên dưới đều là chướng khí.

Hiển nhiên ở trong rặng núi này cho dù linh khí có nhiều thì cũng bị pha tạp giống như La Phù. Vì vậy mà các môn phái không muốn tới đây.

Lạc Bắc cúi đầu nhìn kỹ tấm bản đồ trong tay thì thấy trên đó viết:

- Từ Đông đi sang Tây hơn hai trăm dặm có ngọn núi Thông Thiên, núi có hai đỉnh. Ngọn bên phải có hồ nước...

- Có lẽ là hai ngọn núi kia. - Lạc Bắc quan sát thì thấy hai ngọn núi giống nhệt như trên bản đồ.

Một ý nghĩa vừa mới xuất hiện trong đầu Lạc Bắc, Yêu vương liên thai lập tức nhẹ nhàng bay về phía hai ngọn núi kia. Tới gần thì thấy hai ngọn núi chọc trời đó dựng đứng, nửa trên ngọn núi mọc một số những thân cây tùng thẳng tắp cùng với mây trắng lượn lờ trông rất nên thơ.

Theo bản đồ, Lạc Bắc quả nhiên thấy trong một cái sơn cốc nơi ngọn núi bên phải có một cái hồ sáng rộng tới mấy chục dặm. Nước hồ trong suốt. Xung quanh mọc rất nhiều trúc xanh biếc. Mặc dù không nhìn thấy nhà cửa nhưng có thể thấy được một cây cầu bằng gỗ vươn ra tới tận giữa hồ như là vẫn có người tới đây lấy nước, hoặc tắm bộ.

- A?

Lạc Bắc nhìn thấy cái hồ thì cảm thấy vui sướng. Bởi vì dựa theo những gì mà tấm bản đồ của Bán Diện Nhân Ma chỉ, Dạ Ma Thiên có khả năng ở đây. Hắn cũng từng nghe Hắc Phong Lão tổ và Bán Diện Nhân Ma nói tính tình của Dạ Ma Thiên hết sức khác thường, không thích gặp người. Hơn nữa, chỉ cần nhìn Bích Cẩn sơn nhân thì Lạc Bắc có thể biết được một người si đạo sẽ khác thường như thế nào. Cho nên Lạc Bắc không muốn mình sử dụng Yêu vương liên thai ở trên cao làm cho y nổi giận. Vốn đang chuẩn bị thu Yêu vương liên thai thì đúng lúc này, trong tầm mắt của Lạc Bắc cũng xuất hiện rất nhiều màu sắc khác nhau.

450. Chương 421: Con Gái Dạ Ma Thiên

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 421: Con gái Dạ Ma Thiên

Rất nhiều vầng sáng với đủ mọi màu sắc đó lao tới từ phía trời Tây. Hơn nữa, khoảng cách của chúng tới vị trí của Lạc Bắc càng lúc càng gần, dường như là cũng tới núi Thông Thiên.

Một lúc sau, Lạc Bắc, Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc đều thấy rõ có hơn ba mươi người tu đạo phi độn tới đây. Hai người dẫn đầu là một trung niên mặc trường bào màu bạc và một người thanh niên mặc cẩm y màu vàng sáng.

Người trung niên mặc trường bào màu bạc có vóc người cao gầy, nét mặt âm trầm. Còn người thanh niên mặc cẩm y màu vàng có vẻ mặt ngang ngược giống như đám đệ tử Côn Luân trước đây, không coi người khác vào đâu. Còn ba mươi người tu đạo phía sau đều mặc quần áo màu lục. Lạc Bắc, Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc nhìn thấy những vầng sáng lúc trước đều do những con phi trùng dưới chân họ tản ra.

Dưới chân những người đó hiển nhiên không phải là pháp bảo hay phi kiếm mà là vô số những con phi trùng.

Như hai người đi đầu thì người trung niên mặc trường bào màu bạc cưỡi trên một con rết có hai cái cánh dài chừng một trượng. Còn người thanh niên mặc cẩm y thì cưỡi trên một con phi trùng có lớp vỏ màu vàng.

Tốc độ của đám phi trùng đó không thua gì phi kiếm. Hơn nữa, từ ánh sáng tản ra trên người chúng thì dường như đều được luyện chế qua bởi một thứ thủ pháp luyện cổ trùng. Cũng không biết ngoài việc phi hành chúng còn có thứ gì khác nữa không.

- Người có thể nhận ra lai lịch của đám người này không? - Lạc Bắc truyền âm thanh của mình vào tai Nạp Lan Nhược Tuyết.

Mấy con phi trùng đó cũng không làm cho Lạc Bắc giật mình nhưng pháp lực dao động của hai người đi đầu cũng khiến cho hắn để ý. Pháp lực dao động của cả hai người đó đều không hề kém. Người thanh niên

mặc cảm y kia dường như có tu vi Kim Đan hậu kỳ còn người trung niên mặc trường bào màu bạc thì có lẽ đã tới Nguyên Anh trung kỳ.

Nạp Lan Nhược Tuyết lắc đầu. Mặc dù kiến thức của nàng so với Lạc Bắc và Thái Thúc cao hơn nhiều, hơn nữa biết được gần hết sức môn phái trên thế gian nhưng cũng không nhận ra được lai lịch của hai người này.

Trong thoáng chốc, đám người tu đạo cười trên mấy con phi trùng cũng tới bên trên cái hồ hiển nhiên là tới tìm Dạ Ma Thiên.

- Cứ quan sát rồi nói.

Lạc Bắc truyền âm thanh vào tai Thái Thúc và Nạp Lan Nhược Tuyết. Cả hai cũng có suy nghĩ như vậy nên đầu gật đầu.

Trong lúc ba người đang nói chuyện thì thấy đám người tu đạo đó dừng lại rồi dưới sự thống lĩnh của hai người kia nhanh chóng hạ xuống trên mặt hồ.

Người thanh niên mặc cảm y sau khi dừng lại đột nhiên lên tiếng:

- Thái tử nước Bắc Việt là Nguyễn Minh sanh tới bái kiến tiền bối Dạ Ma Thiên.

“Thái tử nước Bắc Việt? Người này là thái tử nước Bắc Việt thảo nào mà không nhận ra lai lịch.”

Người thanh niên vừa mới mở miệng, đám người Lạc Bắc đều giật mình. Nước Bắc Việt là một nước nhỏ tuy nhiên trong một trăm năm qua thực lực cũng tương đối mạnh. Bình thường trong triều cũng đều có sự xuất hiện của người tu đạo nhưng không hay xuất hiện. Vì vậy mà cũng giống như Độc Long tôn giả, mặc dù tu vi cao cũng không có mấy người biết. Thế cho nên Nạp Lan Nhược Tuyết mới không biết những người này.

Âm thanh của người thanh niên vọng ra xa nhưng xung quanh vẫn hoàn toàn yên tĩnh không hề có tiếng trả lời.

Tên thiếu niên mặc cảm y nhíu mày. Im lặng một lúc, y lại cao giọng lên tiếng nhắc lại nhưng vẫn không hề có người đáp lại. Lần thứ hai không thấy hồi âm, sắc mặt của tên thiếu niên mặc cảm y lập tức trở nên không vui:

- Thái tử Nguyễn Minh Sinh của nước Bắc Việt tới bái kiến tiền bối Dạ Ma Thiên.

Thiếu niên cảm y nói lại một lần nữa nhưng chỉ có điều lần này mỗi chữ của y giống như tiếng sấm vang lên khiến cho toàn bộ khu rừng và lâu các ven hồ chấn động.

Tuy nhiên trong sơn cốc vẫn không có người đáp lại.

Sắc mặt của thiếu niên mặc cảm y lập tức tối sầm lại:

- Xem ra ta nhận nhầm chỗ, nơi đây không phải là chỗ ở của tiền bối Dạ Ma Thiên. Có điều nhìn phòng ốc và cây cối ở đây cũng được. Nếu chúng không có chủ thì nhanh chóng nhổ hết lên đem về cho ta.

- Tuân lệnh.

Ba mươi người tu đạo phía sau thiếu niên mặc cảm y lập tức cung kính khom người chuẩn bị theo lệnh của vương tử nước Bắc Việt đi nhổ hết phòng ốc cây cối ở đây. Trong lúc những người đó hành động, một đám phi trùng lập tức xuất hiện phun ra lửa dường như định đốt sạch nơi này.

- Ai nói nơi này không có chủ nhân?

Đúng vào lúc này, một lão nhân mặc áo lam đột nhiên xuất hiện nơi đầu cây cầu gỗ dẫn ra hồ.

- Chỉ có điều chủ nhân của ta không muốn gặp các người. Các người hãy mau chóng đi khỏi đây, đừng làm ảnh hưởng tới sự thanh tu của chủ nhân chúng ta.

Lão già đó ăn mặc theo cách của dân tộc địa phương, hơn nữa khẩu âm cũng là của người Choang. Pháp lực dao động trên người lão cũng không yếu, ít nhất phải tới tu vi Kim Đan hậu kỳ.

- Cái gì?

Thiếu niên áo cẩm nhìn lão nhân xuất hiện:

- Nói vậy thì nơi đây đúng là chỗ ở của tiền bối Dạ Ma Thiên? Nếu vậy xin thông báo với chủ nhân của người rằng có thái tử Nguyễn Minh Sinh nước Bắc Việt cầu kiến, muốn mời tiền bối tới nước chúng ta giúp cứu Phụ vương của ta. Chỉ cần có thể cứu được phụ vương ta thì có bảo vật gì, tiền bối Dạ Ma Thiên cũng có thể lấy.

- Chủ nhân của ta có quy tắc không vui không trị. Ngoại trừ bằng hữu, người tu đạo không trị. Hơn nữa, chủ nhân của ta có nói không muốn gặp các người. Các người hãy đi mau, đừng nói nhiều.

Lão nhân ăn mặc theo kiểu của dân tộc Choang lắc đầu.

Sắc mặt của thiếu niên cảm y trầm xuống:

- Giả thần giả quỷ. Ta kính người là tiền bối nên mới nói như vậy. Dạ Ma Thiên! Người không muốn trị thì thôi tại sao không xuất hiện mà lại bảo một lão bợc ra nói linh tinh với ta? Người không coi chúng ta ra gì đúng không?

- Dạ Ma Thiên! Người cũng nên ra nói chuyện đi.

Nguyễn Minh Sinh vừa dứt lời, người trung niên mặc trường bào bạc bên cạnh y cũng nở nụ cười âm hiểm rồi vung tay về phía lão nhân áo lam.

- A? Người này dùng pháp bảo gì?

Lạc Bắc, Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc đều rùng mình.

Người trung niên đó mới vung tay, Lạc Bắc, Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc đều cảm nhận được pháp lực dao động dường như là y lấy ra một thứ pháp bảo gì đó. Phản ứng của lão nhân áo lam cũng rất nhanh vẽ ra trước mặt một vòng sáng màu hồng nhưng lại không gặp phải bất cứ cái gì. Mà người trung niên mặc trường bào màu bạc kia dường như chỉ dương tay, lão nhân đó đã run người, vàng sáng trước mặt biến mất rồi bị người trung niên kia túm chặt.

Núi rừng hoàn toàn yên tĩnh không có một tiếng động.

Gương mặt của người trung niên mặc trường bào màu bạc tóm lấy lão nhân ăn mặc kiểu người Choang càng lúc càng trở nên âm trầm.

Một lúc lâu, thấy Dạ Ma Thiên vẫn không có phản ứng, người trung niên trầm ngâm:

- Dạ Ma Thiên kiêu căng như vậy, xem ra không thể cứng rắn lời y ra được.

Nghĩ thế, người trung niên liền cất tiếng cười lạnh lùng

- Nghe nói Dạ Ma Thiên có thần thông làm cho người chết sống lại. Nếu vậy, cho dù ta có giết lão nô này của người thì người có cứu sống được không?

Trong tiếng cười lạnh, như có đôi bàn tay vô hình siết chặt lấy yết hầu của lão nhân áo lam. Chỉ thấy nét mặt lão nhân đầy sự đau đớn, nơi cổ vang lên tiếng xương gãy. Tuy nhiên toàn thân lão bị khống chế nên không thể nhúc nhích.

- A?

Người trung niên áo bạc vừa khống chế chân nguyên của mình vừa để ý xung quanh. Y làm vậy với mục đích để cho Dạ Ma Thiên xuất hiện. Nhưng thấy xung quanh vẫn không có một tiếng động khiến cho y nổi giận:

- Chẳng lẽ người cho rằng ta không dám giết lão nô này của người hay sao?

- Dừng tay.

Sát khí lóe lên trong mắt người trung niên áo bạc. Y đang định giết chết lão nhân áo lam thì Lạc Bắc không nhịn được nữa mà lên tiếng.

Đối với Lạc Bắc mà nói thì tu vi của người trung niên đó cũng không có gì đáng phải kinh ngạc. Nhưng cái pháp bảo của y lại hết sức kỳ lạ, không thấy hình dáng. Ngay cả Lạc Bắc, Thái Thúc và Nạp Lan Nhược Tuyết cũng không nhìn ra y khổng chế lão nhân áo lam như thế nào. Một thứ pháp bảo như vậy cũng khiến cho Lạc Bắc phải e ngại.

Nhưng nhìn nếp nhăn trên mặt lão nhân, Lạc Bắc lại nhớ tới lão Triệu Nam. Nhìn thấy người trung niên kia định dùng thủ đoạn độc ác, Lạc Bắc không kiềm chế được nữa.

- Ai?

Người trung niên áo bạc và Nguyễn Minh Sinh đang hết sức vui vẻ, tượng Dạ Ma Thiên phải xuất hiện. Nhưng cả hai không ngờ trên cao lại có một đám mây bay ra rồi hạ xuống. Cái âm thanh đó cũng là từ đó vọng ra:

- Thấy người ta không muốn gặp, các người tới thỉnh cầu lại đi giết người uy hiếp. Cách làm của các người quá tàn nhẫn.

451. Chương 422: Kim Giáp Trùng! Hắc Giáp Trùng.

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 422: Kim giáp trùng! Hắc giáp trùng.

- A?

Lạc Bắc vừa mới thốt lên, hai người trung niên và Nguyễn Minh Sinh mới liếc mắt nhìn nhau còn chưa biết lai lịch của Lạc Bắc, chưa kịp trả lời, tất cả đã nghe thấy một tiếng kêu kinh ngạc.

Theo tiếng kêu đó, mọi người nhìn thấy phía cuối con đường bằng gỗ đột nhiên xuất hiện một thiếu nữ da trắng như tuyết hết sức xinh xắn.

Lần này, Nguyễn Minh Sinh ngăn người không biết thiếu nữ đó có thân phận gì. Nhưng Lạc Bắc liếc mắt nhìn thấy thiếu nữ thì lập bắp rồi kinh ngạc thốt lên:

- Đông Nhan! Là người?

Thiếu nữ có dung nhan xinh xắn đó chính là thiếu nữ mà khi Lạc Bắc bị Hắc Phong lão tổ bắt cóc, lúc lão chết, Lạc Bắc lấy được bản đồ động phủ của Thần Kiêu vương rồi gặp nàng trong ngôi miếu đổ nát.

- Lạc Bắc! Đúng là người. Không ngờ người còn nhớ được tên của ta. - Đông Nhan nghe thấy tiếng của Lạc Bắc liền nói vậy.

- Trí nhớ của người không ngờ tốt vậy thoáng nghe đã nhận ra được âm thanh của ta.

Lạc Bắc không ngờ gặp lại cố nhân ở đây cho nên cảm thấy mừng rỡ. Hắn vung tay thu hồi Bạch vân bảo trướng để cho Yêu vương liên thai hạ xuống trên mặt hồ. Ba người Lạc Bắc lập tức bước ra khỏi vầng sáng của Yêu vương liên thai. Sau khi Dạ Đông Nhan xuất hiện, Lạc Bắc vui mừng nhìn nàng hỏi:

- Sao người lại ở đây?

- Ta vẫn ở đây. - Đông Nhan nhìn Lạc Bắc nói:

- Ta nhận ra người là ai không phải vì trí nhớ của ta tốt mà là vì ta biết người có khả năng tới đây.

- Người vẫn ở đây? Người biết ta có khả năng tới nơi này? - Lạc Bắc giật mình rồi đột nhiên nghĩ tới một chuyện liền hỏi:

- Người và Dạ Ma Thiên có quan hệ như thế nào?

Đông Nhan mỉm cười nói:

- Dạ Ma Thiên là gia phụ.

- Không thể ngờ được người lại là con gái của Dạ Ma Thiên. Người nghe được chuyện của ta cho nên mới biết ta sẽ tới đây? - Sao phút thất thần, Lạc Bắc nhìn Dạ Đông Nhan hỏi.

- Hóa ra người là con gái của Dạ Ma Thiên? Người tên là Dạ Đông Nhan? - Vào lúc này, Nguyễn Minh Sinh đứng trên mặt hồ cũng chớp mắt:

- Dạ Đông Nhan! Nếu vậy, người hãy nhanh chóng mời phụ thân người ra đây. Nếu không đừng trách chúng ta nổi giận.

Vào lúc này, Nguyễn Minh Sinh hết sức ngạc nhiên. Chỉ cần nghe y nói cũng biết là muốn dùng sức đã cường bức.

Tuy nhiên nghe thấy Nguyễn Minh Sinh nói vậy, Dạ Đông Nhan cũng không hề nổi nóng mà chỉ cười cười quay sang nói với Lạc Bắc:

- Chẳng lẽ các người chưa nghe thấy tên của hắn? Nếu hắn có ở đây các người còn dám nói với ta như vậy?

- Tại hạ là Nguyễn Minh Dực, tông chủ của Thiên Tâm tông. Không biết mấy vị đạo hữu có lai lịch như thế nào? - Trung niên áo bạc nghe thấy Đông Nhan nói vậy liền quay sang chấp tay hỏi Lạc Bắc.

Trong chuyến đi này thì người trung niên đó có tu vi cao nhất trong đoàn người của Nguyễn Minh Sinh. Y là người hành sự cẩn thận. Mặc dù Lạc Bắc, Nạp Lan Nhược Tuyết thu liễm hơi thở khiến cho y không nhận ra tu vi nhưng khí thế của Yêu vương liên thai như vậy thì ít nhất cũng là một thứ pháp bảo cấp tiên. Mà nghe ý của Đông Nhan thì dường như Lạc Bắc có lai lịch rất lớn cho nên y càng thêm cẩn thận.

Tuy nhiên câu nói của y cũng chỉ là sự thăm dò. Bởi vì do ở Bắc Việt hết sức hẻo lánh, đoàn người của họ lại chưa nghe thấy danh tiếng của Lạc Bắc bao giờ. Nếu không hiện tại với uy danh của hắn mà nghe thấy tên thì làm sao còn dám nói ra lai lịch hay thân phận của mình.

- Hôm nay không cho các người chịu chút đau khổ thì sau này để cho ai cũng có thể tới Thập Vạn Đại Sơn quất tháo hay sao?

Dạ Đông Nhan vẫn mỉm cười tuy nhiên trong lòng hoàn toàn lạnh lùng. Vào lúc này, trong mắt nàng, đám người nước Bắc Việt chỉ là mấy con kiến.

- Hắn tên là Lạc Bắc, từng là đệ tử Thục Sơn. Có điều sau đó do kết giao với Yêu tộc nên mới tu luyện ở Thục Sơn được hai năm liền bị trục xuất. - Vừa cười, Đông Nhan vừa nói với đám người Nguyễn Minh Sinh:

- Chẳng lẽ các người chưa nghe thấy cái tên của hắn?

Vừa nghe thấy Đông Nhan nói Lạc Bắc là đệ tử của Thục Sơn, đám người Nguyễn Minh Sinh hết sức căng thẳng. Mặc dù Bắc Việt hết sức hẻo lánh, phần lớn huyền môn chính đạo không xuất hiện ở đó nhưng uy danh của Thục Sơn thì bọn họ cũng nghe thấy. Nhưng khi nghe thấy nói Lạc Bắc chỉ tu luyện ở Thục Sơn được hai năm liền bị trục xuất thì đám người Nguyễn Minh Sinh cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Dù sao thì có là đệ tử của một phái lớn nhưng tu luyện hai năm cơ bản cũng không tiếp xúc được với pháp thuật cao thâm. Hơn nữa quan trọng là đã bị trục xuất thì không liên quan gì tới Thục Sơn. Mặc dù có giao chiến thì cũng không lo bị Thục Sơn báo thù.

Lạc Bắc biết Đông Nhan nói vậy là có ý của mình, cho nên hắn cũng không nói chuyện chỉ nghe xem nàng định làm gì.

- Lạc Bắc là bằng hữu của ta. Hơn nữa nếu ta đoán không nhầm thì hắn tới đây cũng là để cầu phụ thân ta. Về tình về lý thì chúng ta phải giúp hắn trước. - Đông Nhan tiếp tục nói:

- Chỉ có điều chắc chắn các người sẽ không chịu để yên. Cho nên ta mới nghĩ ra một biện pháp đơn giản. Các người hãy đấu pháp với nhau một chút. Bên nào lợi hại hơn chúng ta sẽ giúp bên đó. Bên thua thì rời khỏi đừng có quay lại nữa.

“Nàng muốn ta dạy dỗ cho đám người nước Bắc Việt?” Lạc Bắc mới nghĩ như vậy thì trong tai đã vang lên tiếng truyền âm của Đông Nhan:

- Thất Hải Yêu Vương! Hiện tại không ngờ thanh danh của ngươi lớn như vậy, ngay cả Kỳ Liên Liên Thành cũng không phải đối thủ. Đến ta nghe thấy chuyện của ngươi còn tưởng đó là Lạc Bắc khác, không ngờ lại là ngươi. Ta thật sự không thích hai cái tên này. Ngươi phải đánh cho chúng không lết được. Nếu không ta sẽ không giúp ngươi.

“Quả nhiên là cô ấy đã nghe thấy chuyện của ta.”

Mặc dù Đông Nhan gọi Lạc Bắc là Thất Hải Yêu vương nhưng lời nói lại hết sức thân thiết có phần trêu chọc. Hơn nữa, nghe nàng nói rõ ràng là như đã biết ý đồ tới đây của Lạc Bắc nên muốn nhờ hần giúp. Lạc Bắc nghe thấy vậy thì mừng rỡ lập tức truyền âm vào tai Đông Nhan:

- Được! Ngươi yên tâm. Ít nhất ta sẽ làm cho họ nằm yên mười ngày, nửa tháng để cho ngươi hết giận.

- Nói nhiều cuối cùng là muốn nhờ người này đối phó với chúng ta.

Đôi môi Lạc Bắc hơi nhúc nhích cùng với Đông Nhan nở nụ cười đều lọt vào trong mắt của Nguyễn Minh Sinh. Y là thái tử của nước Bắc Việt, từ nhỏ có thân phận tôn quý, lại bái Nguyễn Minh Dực làm sư phụ nên cũng tu luyện tới Kim Đan kỳ. Nhìn thấy Lạc Bắc và Đông Nhan cười với nhau không coi mình vào đâu, y không hề cảnh giác mà còn nổi giận, cười lạnh:

- Được! Nếu vậy ta xin lãnh giáo pháp thuật của vị Lạc Bắc này một chút.

Vừa nói xong, Nguyễn Minh Sinh liền giơ tay bắn về phía Lạc Bắc mười tia sáng màu lam.

Chỉ thấy những tia sáng đó toàn là những cơn nhện to bằng lòng bàn tay. Vừa mới lao ra, chúng lập tức phun tơ. Những sợi tơ đó không mềm như tơ nhện bình thường mà giống như cương châm. Hơn nữa tốc độ phun ra của chúng cực nhanh chẳng khác nào trong bụng chúng toàn là khí rồi bị đẩy ra ngoài.

Tốc độ bắn ra của đám tơ nhện đó cũng tương đương với phi kiếm bình thường. Hơn nữa, chúng liên tiếp chồng lên nhau nên tốc độ có lẽ so với phi kiếm còn nhanh gấp đôi.

- Mặc dù nước Bắc Việt ở nơi hẻo lánh nhưng pháp thuật cũng có điểm đặc biệt.

Dạ Đông Nhan nhìn thấy vậy thì nghe Lạc Bắc nói:

- Ta có phải là muỗi đâu mà ngươi thả nhiều tơ ra để làm gì?

“Xoẹt!”

Một đạo kiếm cương trong suốt lập tức chém về phía Nguyễn Minh Sinh.

Với tu vi hiện tại của Lạc Bắc muốn đánh chết Nguyễn Minh Sinh cũng không có gì khó. Lần này, hần chỉ bắn ra một đạo kiếm cương Phá Thiên Liệt đã là hết sức nường tay.

Tuy nhiên Nguyễn Minh Sinh cũng biến sắc. Hơn mười luồng tơ nhện phun ra đánh vào Yêu vương liên thai liền bị ánh sáng của nó ngăn cản không thể tiến thêm. Mà đạo kiếm cương trong suốt kia lao tới khiến cho hơn mười cơn nhện đó nổ tung. Con phi trùng dưới chân y lập tức bay lên tản ra ánh sáng rực rỡ như một tấm chắn trước mặt y.

Một tiếng động vang lên. Đạo kiếm cương của Lạc Bắc như bắn trúng một cái gì đó liền bị cản lại. Nhưng Nguyễn Minh Sinh còn chưa có động tác nào khác thì một tiếng nổ đã vang lên rồi một cột sét màu tím to bằng cái chân đã xuất hiện giáng trúng lưng của y.

Tốc độ của đạo lôi quang màu tím đó cực nhanh. Gần như sự chú ý của mọi người mới tập trung về phía đạo kiếm cương của Lạc Bắc thì nó đã đánh trúng Nguyễn Minh Sinh.

- Thái tử.

Ba mươi người tu đạo phía sau Nguyễn Minh Sinh đều hét lên kinh hãi. Lần này ngay cả Nguyễn Minh Dực cũng không thể ngờ được Nguyễn Minh Sinh không chịu nổi lấy một chiêu, nên không kịp thi triển pháp thuật cứu giúp. Chỉ thấy cột sét giáng xuống khiến cho Nguyễn Minh Sinh bị đánh

bay lên, toàn thân cháy đen nhưng một tiếng kêu cũng không kịp, lập tức hôn mê. Nhìn y liên tục co giật chẳng khác nào một con bọ bị đốt cháy. Mà con Kim giáp trùng trước mặt y dường như không hiểu tại sao chủ nhân của mình trở nên như vậy nên xoay xoay người không biết phải làm như thế nào.

452. Chương 423: Dạ Tây Phổ Lặc

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 423: Dạ Tây Phổ Lặc

Tính tình của Nạp Lan Nhược Tuyết vốn hết sức hiền dịu nên nhìn thấy cảnh tượng đó cũng chỉ nhoẻn miệng cười. Nhưng Thái Thúc thì vốn khó chịu với sự ngang ngược của Nguyễn Minh Sinh cho nên nhìn thấy vậy, lại thêm con Kim giáp trùng đang loay hoay thì lập tức phì cười.

- Lạc Bắc đạo hữu! Người có quá tàn nhẫn không? truyện copy từ

Nguyễn Minh Dực trở tay không kịp nhìn thấy Nguyễn Minh Sinh bị đánh thành như vậy, lại nghe thấy tiếng cười của Thái Thúc thì sắc mặt y lập tức tối sầm, trong mắt lóe lên sát khí.

- Nguyễn Minh Dực! Đã chấp nhận đánh cuộc thì phải chịu. Ai bảo hắn đang yên đang lành lại ném ra nhiều nhện làm cho người ta sợ. - Lạc Bắc còn chưa lên tiếng, Dạ Đông Nhan đã cười cười nói:

- Vị bằng hữu của ta rất có lai lịch. Hiện tại hắn đã nương tay nếu không chắc chắn không phải chỉ có vậy mà ít nhất cũng biến thành lợn quay.

Nghe thấy Đông Nhan nói vậy, Nguyễn Minh Dực tức tới mức toàn thân run rẩy. Nên nhớ rằng thứ mà Thiên Tâm tông bọn họ hiểu nhất chính là điều khiển các loại trùng, luyện chúng thành pháp bảo. Mười con nhện của Nguyễn Minh Sinh có tên là Lam quang độc chu, mỗi một sợi tơ đó có lực xuyên thủng còn hơn cả một đạo kiếm cương nhưng không ngờ lại không uy hiếp được với Yêu vương liên thai. Hơn nữa, hiện tại Dạ Đông Nhan lại còn nói Nguyễn Minh Sinh thả đám nhện đó ra chỉ để dọa người.

- Đã hài lòng chưa?

Nghe thấy Dạ Đông Nhan nói vậy, lại nhìn thấy nụ cười của nàng, Lạc Bắc cũng nở nụ cười rồi truyền âm nói với nàng như vậy.

- Cũng coi như tạm được.

Mặc dù rất buồn cười nhưng Đông Nhan vẫn cố ý nói vậy. Tuy nhiên khi nhìn Lạc Bắc đứng trên Yêu vương liên thai đang mỉm cười nhìn mình, nàng chợt cảm thấy ngáy ngất: “không thể ngờ được cái tên đệ tử Thực Sơn tu vi thấp kém ngày đó đã trở thành một người như thế này.”

“Tu vi của người này không hề kém ta hơn nữa pháp thuật dường như là Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu của Côn Luân, tốc độ triển triển rất nhanh, khó đối phó.” Dù sao thì Nguyễn Minh Dực cũng có tu vi Nguyên Anh, nên mặc dù bị Đông Nhan làm cho giận tới mức run rẩy nhưng vẫn có thể nhanh chóng bình tĩnh, lạnh lùng nhìn lạc mà nói:

- Nếu tiểu đồ không phải đối thủ vậy để ta lĩnh giáo pháp thuật của Lạc Bắc đạo hữu một chút.

- Mời! - Lạc Bắc cũng chẳng nói nhiều, gật đầu với Nguyễn Minh Dực.

- A?

Lạc Bắc vừa mới gật đầu, Nguyễn Minh Dực lập tức giơ tay. Ngay khi cánh tay của y vừa mới nhấc lên, Lạc Bắc lập tức cảm nhận được một làn pháp lực dao động rất mạnh. Hơn nữa, pháp lực dao động rõ ràng không phải từ pháp thuật của Nguyễn Minh Dực mà do pháp bảo tản ra. Nhưng hắn lại không hề nhìn thấy một chút ánh sáng. Rõ ràng, y đã sử dụng ngay cái pháp bảo từng bắt lão nhân áo lam lúc trước.

Lạc Bắc vẫn thầm e ngại đối với cái pháp bảo này, nên luôn phòng bị. Vào lúc này, cảm nhận được pháp lực dao động của nó, hần lập tức điều khiển Yêu vương liên thai.

Những pháp bảo có lực lượng phòng ngự tương đương với Yêu vương liên thai trong thiên hạ có thể nói đếm trên đầu ngón tay. Nhưng điều khiến cho Lạc Bắc phải bất ngờ đó là ánh sáng của nó dường như không gặp phải bất cứ thứ gì tấn công. Nhưng trong tích tắc ngực của hần tê dại, ít nhất có hơn mười sợi tơ cực lạnh tràn vào trong người giống như ngàn châm lao về tim.

“Đây là thứ pháp bảo gì mà lại như vậy? Chẳng trách được vừa rồi lão nhân áo lam kia không thể ngăn cản để cho y bắt.”

- Không ngờ Yêu vương liên thai lại không thể ngăn cản được loại pháp bảo này. Hơn nữa nó còn có thể xuyên qua được Hồn Nguyên Kim thân của ta. Chẳng lẽ nó là thứ pháp bảo có thể tránh được sự phòng ngự?

Hiện tại Lạc Bắc đã rèn luyện thân thể tới cảnh giới Hồn Nguyên kim thân, ngay cả bình thường Kiếm nguyên tấn công cũng có thể chống được. Nhưng mười sợi tơ đó lại xuyên thẳng vào trong thân thể khiến cho hần ngất người mất một lúc, không thể khống chế được chân nguyên, ngay cả Yêu vương liên thai cũng phải rơi xuống hồ nước.

- Lạc Bắc!

Lần này thì Thái Thúc, Nạp Lan Nhược Tuyết đều hét lên kinh hãi. Mà Đông Nhan đứng trên cây cầu gỗ cũng biến sắc. Tất cả đều có thể thấy được Lạc Bắc dường như bị thương nặng, không khống chế nổi chân nguyên. Nhưng ngay cả Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc đứng bên cạnh cũng không biết Lạc Bắc bị làm sao.

“Cho dù tu vi của ngươi có cao tới đây cũng không thể chống nổi Linh Ti vô ảnh châm của ta.”

Mới thấy Lạc Bắc run người, ánh sáng của Yêu vương liên thai biến mất rồi rơi xuống nước, Nguyễn Minh Dực liền nở nụ cười âm hiểm:

- Đông Nhan! Bằng hữu của ngươi tại sao lại trở nên như vậy? Có phải trên này nhiều muỗi đốt làm cho hần bị sốt không?

Nhưng tiếng cười của y còn chưa kịp chấm dứt thì đôi mắt đắc ý đã gần như lòi hẳn ra ngoài.

Một loạt những tiếng động nhỏ vang lên.

Chỉ thấy nơi ngực Lạc Bắc như có vô số những tia sáng đỏ sậm lóe lên rồi hần hết run rẩy. Toàn bộ Yêu vương liên thai lại một lần nữa tản ra ánh sáng màu đen rồi bay lên.

- Sao có thể như vậy?

Nguyễn Minh Dực đang không tin nổi vào mắt mình thì Lạc Bắc giơ tay chụp một cái vào khoảng không.

- Không ngờ lại có thứ pháp bảo lạ như vậy?

Lạc Bắc giơ tay chụp một cái. Mặc dù trong mắt của Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc thấy hần chỉ chụp vào không khí nhưng Lạc Bắc có thể cảm nhận được mình nắm trúng một thứ giống như sợi tơ.

Sợi tơ mỏng đó không thể nhìn thấy bằng mắt thường nhưng Lạc Bắc biết nó là thứ mà Nguyễn Minh Dực vừa dùng để đối phó với mình. Chỉ có điều bản mệnh kiếm nguyên trong cơ thể hần vừa mới lao ra nó lập tức bị cắt nát. Hần giơ tay chụp một cái cũng chỉ nắm được một ít sợi tơ bị đứt mà thôi. Những sợi tơ đó nhỏ như linh khí trong trời đất, nếu không phải chúng có hơi lạnh thì Lạc Bắc có cầm vào tay cũng không phát hiện ra được.

- Ngươi hủy Linh ti vô ảnh châm của ta! A! Linh ti vô ảnh châm của ta. - Nguyễn Minh Dực ngẩn người ra một lúc lập tức hét lên đầy đau lòng.

Hóa ra cái pháp bảo Linh Ti vô ảnh châm này do y vô tình lấy được. Nó là một vật chí bảo của dị nhân thời cổ. Linh Ti vô ảnh châm được dùng bông tuyết vạn năm và Thái Ất bạch kim luyện thành. Phương pháp của dị nhân thời cổ hết sức độc đáo nên có thể luyện Vạn niên băng tinh và Thái Ất bạch kim ra thành sợi

tơ nhỏ như linh khí. Khi không sử dụng cái pháp bảo đó chỉ như một hạt châu. Mà khi sử dụng thì nó lập tức hóa thành hơn mười sợi tơ mà mắt thường không thể nhìn thấy.

Gần như ánh sáng của pháp bảo tản ra, những vật khác đều không thể xuyên vào nhưng sợi tơ nhỏ như linh khí thì có. Bình thường khi người tu đạo sử dụng pháp bảo phòng ngự vẫn có thể hấp thu linh khí của trời đất. Mà Linh ti vô ảnh châm lại nhỏ như những sợi tơ linh khí nên nó có thể xuyên qua lớp phòng ngự của Yêu vương liên thai mà Lạc Bắc không thể cảm nhận được.

Những sợi tơ Linh Ti vô ảnh châm đều chịu sự khống chế của Nguyễn Minh Dực, hơn nữa, y cũng xuất hiện ý định giết Lạc Bắc. Vì vậy mà khi chui vào thân thể của hắn, chúng lập tức lao thẳng tới tim. Sử dụng cái pháp bảo này, Nguyễn Minh Dực đã đánh chết không biết bao nhiêu người tu đạo có tu vi cao hơn mình. Hiện tại thuận lợi xuyên vào trong thân thể của Lạc Bắc, Nguyễn Minh Dực thấy hắn chắc chắn phải chết. Nhưng y lại không ngờ được Lạc Bắc đã có kinh nghiệm sau lần bị Hồn Nguyên thần hoàng chui vào người. Mỗi lần, hắn bị pháp bảo chui vào trong cơ thể liền sử dụng bản mệnh kiếm nguyên của mình để va chạm.

Linh Ti vô ảnh châm cho dù được luyện ra từ Vạn Niên băng tinh và Thái Ất bạch kim, so với Hồn Nguyên kim tim cứng rắn hơn nhưng vẫn không thể sánh được với bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc. Vô số những sợi tơ đó bị bản mệnh kiếm nguyên lao tới lập tức vỡ ra khỏi cơ thể. Mà Linh Ti vô ảnh châm cũng bị vô số đạo bản mệnh kiếm nguyên chém trúng khiến cho bị tổn thương.

Linh Ti vô ảnh châm khó có thể phòng bị, được coi như là một thứ chí bảo hiếm có. Nhưng Nguyễn Minh Dực tu vi còn thấp, cảm nhận được pháp bảo của mình bị Lạc Bắc phá hủy thì đau lòng đến mức hét lên, mất đi lý trí.

- Người đền Linh Ti vô ảnh châm cho ta.

Trong tiếng hét chói tai, Nguyễn Minh Dực vung tay lên bắn ra mười luồng sáng màu đen. Những luồng sáng đó là đám bọ rùa, liên tục thay đổi phương hướng lao về phía Lạc Bắc với tốc độ kinh người.

- Ha ha! Vừa rồi đệ tử của người coi ta là muỗi thả nhiều nhận vậy. Hiện tại, người thả lắm sâu bọ ra như thế, nghĩ ta là nhện hay sao? - Thấy cảnh tượng đó, Lạc Bắc cũng cười ha hả:

- Ta không có gì đền lại Vô ảnh châm của người nhưng sâu thì ta cũng có ba con.

453. Chương 424: Đêm Ma Tây

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 424: Đêm Ma Tây

- Đi thôi! Vừa đi ta vừa giải thích cho các người tại sao lại....sớm như vậy. - Đông Nhan cười cười:

- Ta cũng không biết vị bằng hữu người tộc Ma Tây của phụ thân ta ở đâu. Nếu đi chậm sợ gõ nhầm cửa thì không ổn.

- Đi thôi.

Lạc Bắc cũng nhận ra được Đông Nhan cố ý trêu chọc và sự xấu hổ của Thái Thúc nên chỉ mỉm cười điều khiển Yêu vương liên thai đưa bốn người phóng lên cao.

.....

Dưới sự chỉ dẫn của Đông Nhan, Yêu vương liên thai phi thẳng về phía Tây được một lúc thì cơn mưa bụi cũng hết. Đi thêm chừng nửa canh giờ, Lạc Bắc nhìn thấy giữa hai ngọn núi có một cái thung lũng bằng phẳng. Một dòng suối từ trong rừng chảy vào trong thung lũng tạo thành một cái hồ còn lớn hơn cái hồ vừa rồi.

Trên sườn của ngọn núi thấp hơn có rất nhiều ánh lửa dường như là lửa trại và có cả tiếng người vọng ra.

- Cái chỗ người tộc Ma Tây ở lại là một cái sơn trại lớn thế này sao?

Khi Yêu vương liên thai tới gần thung lũng, lạc nhìn thấy trong khu rừng và trên triền núi có rất nhi nhà cửa. Giữa những ngôi nhà có một khoảng đất trống đang đốt rất nhiều lửa trại và bóng người.

Vốn trong trí tưởng tượng của Lạc Bắc thì một cái bộ lạc nhỏ như tộc Ma Tây cũng giống như tộc người Miêu ở La Phù. Nhưng vào lúc này, cảnh tượng đập vào mắt hẳn lại hoàn toàn náo nhiệt.

- Đúng rồi. Người hạ xuống đi. Đây là chỗ người tộc Ma Tây tập trung. Thu Yêu vương liên thai của người lại, đừng gây quá nhiều thanh thế làm cho họ sợ. - Đông Nhan gật đầu nói.

Lạc Bắc gật đầu thu Yêu vương liên thai. Cả bốn người lập tức ngự không lao về phía ánh lửa.

- Bọn họ đang làm gì vậy?

Khi tới gần, bốn người có thể nhìn thấy trên khoảng đất trống có hơn mười đồng lửa trại bao quanh toàn là nam nữ đang nhảy múa, ca hát. Thái Thúc nhìn thấy có thiếu nữ cầm cành cây chấm một thứ chất lỏng màu vàng vẽ lên mặt nam nhân bên cạnh. Người nam nhân sau khi bị thoa lên thì hết sức vui vẻ. Có người thì ngượng ngùng lắc đầu, lau thứ nước kia đi.

- A! Cái này thì phải quay lại cái vấn đề kia. - Nghe Thái Thúc hỏi vậy, Đông Nhan cười nói:

- Các cô ấy đang lựa chọn chú rể đêm nay của mình. Chúng ta phải nhanh lên nếu không thì không kịp.

- Chọn chú rể cho đêm nay? - Thái Thúc ngẩn người.

- Đúng vậy. - Đông Nhan gật đầu cười nói:

- Tộc Ma Tây có phong tục cưới chạy.

- Tộc cưới lại?

Thái Thúc ngẩn người. Có điều nhìn Đông Nhan đang mỉm cười, Thái Thúc cũng bạo dạn hẳn lên. Dù sao thì nhìn Đông Nhan cũng là thiếu nữ giống như mình vì thế nàng thề lười:

- Nói vậy chẳng nhẽ con gái ở tộc này mỗi đêm đều có thể chọn chú rể?

- Cũng không phải tất cả đều như vậy. - Đông Nhan cười giải thích:

- Tộc Ma Tây có tục cưới rất thoáng, bọn họ không có khái niệm cưới nhau bình thường. Chỉ cần nam nữ trong tộc thích nhau thì có thể sống cùng một phòng. Trong cuộc sống nếu cảm thấy không hợp thì có thể tự do tách ra tìm một người khác. Người con gái của tộc Ma Tây cầm cành cỏ kia vẽ thứ chất lỏng lên mặt người đàn ông để biểu hiện tình yêu. Nếu người đàn ông đó cũng vừa lòng với thiếu nữ kia thì để nguyên chất lỏng, còn nếu không muốn thì xóa bỏ nó.

Nghe Đông Nhan nói vậy, Lạc Bắc cũng không nhịn được lên tiếng:

- Phong tục của tộc Ma Tây đúng là độc đáo, khác với bên ngoài. Với cái phong tục đó mà truyền ra ngoài chắc chắn sẽ bị cho là phong tục tồi tệ, đi ngược lại lẽ thường.

- Phần lớn lễ nghĩa trong thế gian chẳng phải do một vài người nghĩ ra hay sao? - Đông Nhan lên tiếng:

- Phong tục của tộc Ma Tây thật ra cũng là vì sinh sản sinh tồn mà có. Nhiều thế hệ của tộc Ma Tây săn bắt, đánh cá để sống, không biết làm nông. Hơn nữa vùng Thập Vạn Đại Sơn này nếu không có cách kích thích sinh sản thì bọn họ đã bị diệt vong từ lâu rồi, làm sao có thể sinh sống ở đây?

Lạc Bắc gật đầu. Hẳn biết nhiều bộ tộc người Miêu ở La Phù cũng có phong tục kỳ lạ cho nên không để ý lắm. Tuy nhiên nhìn những bóng người đang ở bên đám lửa, Lạc Bắc có phần kinh ngạc:

- Đông Nhan! Tại sao lại có nhiều người như không phải người tộc Ma Tây?

Lạc Bắc nhìn thấy trong mấy trăm người đang tụ tập bên đồng lửa có hơn mười người ăn mặc hoàn toàn khác với tộc Ma Tây. Có một số người ăn mặc theo cách của dân tộc thiểu số, cũng có người ăn mặc theo kiểu Trung Thổ.

- À! Điều này cũng chẳng có gì ngạc nhiên. - Đông Nhan giải thích.

- Vùng đất nơi đây được trời phú cho hết sức màu mỡ có rất nhiều các loại cá. Trước kia, một Thổ Ti của dân tộc Choang thích ăn cá ở đây, đồng thời giữa hai ngọn núi này vào mùa đông cũng không lạnh cho nên cứ đến mùa đông viên Thổ Ti của dân tộc Choang đó lại tới nơi này dựng lều trại, sau khi bắt được cá liền giết rồi nấu nướng ngay tại chỗ. Sau này, viên Thổ Ti đó để nguyên lều trại không mang về nữa, đồng thời để quân lại trông coi. Sau đó, viên Thổ Ti của dân tộc Choang đó trở mặt với dân tộc khác rồi chết, hơn một ngàn người trong tộc bỏ chạy. Ngay cả đám quân canh giữ ở đây cũng tan tác. Sau đó tộc Ma Tây chuyên bắt cá để sống nghe nói nơi này có nhiều cá liền chuyển tới đây định cư. Khi đám người tộc Ma Tây tới đây định cư, lều trại của viên Thổ Ti đó có rất nhiều tác dụng. Người xem hiện tại rất nhiều cái lều có một chút da màu đen thật ra là do người tộc Ma Tây tạo thêm một chút. Người tộc Ma Tây rất hiếu khách. Trong trăm năm qua, các ở nơi này ít đi nhiều nhưng nơi đây lại trở thành chỗ rất nhiều người tới hái thuốc săn bắn dừng chân. Thậm chí có nhiều tiểu thương từ rất xa tới đây thu mua được liệu, da lông động vật quý hiếm.

- Thì ra là vậy.

Lạc Bắc liếc nhìn quả nhiên thấy trong số những ngôi nhà có rất nhiều cái một nửa có màu đen, sàn gỗ bên dưới gần như mục nát, ít nhất cũng phải tới trăm năm. Xem ra lều trại của viên Thổ Ti dân tộc Choang kia rất tốt, trải qua trăm năm vậy mà vẫn không bị hư hỏng.

Trong lúc nói chuyện, Đông Nhan đã tới một cái trại đối diện với khu vực sáng sủa kia. Lạc Bắc biết được để tránh quấy nhiễu tới việc ca múa của người tộc Ma Tây, đồng thời Đông Nhan cũng có tính toán nên không nói nhiều chỉ bám theo sau.

- A...

Đi vào trong sơn trại có thể thấy khắp nơi đều có giăng những tấm lưới đánh cá màu đen. Bên đường còn đặt rất nhiều xương cá to như là bài trí. Mà điều khiến cho Thái Thúc có chút xấu hổ đó là nàng nhanh chóng nghe thấy những tiếng rên rỉ của nam nữ từ trong nhà sàn vọng ra.

- Nếu có thiếu nữ tộc Ma Tây tới bơi nước lên mặt, người nhớ lau nó đi. Nếu không, người không theo người ta vào trong nhà ân ái sẽ bị cho là không coi thiếu nữ tộc Ma Tây vào đâu, trêu đùa bọn họ khiến cho nhiều người tức giận thì ta cũng không giúp được đâu. - Đông Nhan vừa nói với Lạc Bắc vừa cười cười:

- Có điều nếu người thích một thiếu nữ ở đây thì cũng không sao. Dù sao sau một đêm người có bỏ đi thì thiếu nữ đó cũng không ngăn cản.

- Người còn trêu ta nữa - Lạc Bắc đỏ khốc đỏ cười:

- Nhưng ta thấy chưa chắc đã có người để ý thì chỉ sợ đàn ông tộc Ma Tây thấy người xinh đẹp vậy đã tới bơi loạn lên mặt người rồi đấy.

Đông Nhan mỉm cười:

- Người không cần phải lo. Phong tục của tộc Ma Tây đều do nữ nhân chủ động, nam tử chắc chắn không đi bơi cái thứ đó. Hơn nữa còn có Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc ở đây thì chưa tới lượt ta.

- Oa oa oa...

Đang nói chuyện thì một người đàn ông tộc Ma Tây mặc áo ngắn tay đội khăn trùm đầu từ khu đất trống chạy về lấy thứ gì đó nhìn thấy đám người Đông Nhan và Lạc Bắc. Đầu tiên y ngăn người rồi sau đó vui mừng xổ ra một tràng thứ tiếng mà đám người Lạc Bắc không hiểu. Sau khi thốt ra một tràng, y đột nhiên mừng rỡ như điên rồi xoay người bỏ chạy.

- Y nói gì vậy? Có chuyện gì thế? - Lần này thì Lạc Bắc, Thái Thúc và Nạp Lan Nhược Tuyết đều há hốc mồm.

- Đi thôi. - Đông Nhan cười cười tiếp tục đi về phía có khoảng đất trống:

- Hắn chỉ đang gọi nói tiên nữ tí tí tới đây, lần này lại dẫn theo hai vị tiên nữ tí tí nữa.

- Đây...

Lạc Bắc, Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc liếc mắt nhìn nhau rồi bước theo Đông Nhan. Khi đi qua hai cái cầu gỗ vào trong chỗ đất trống lập tức nghe thấy những tiếng hoan hô ầm ầm.

- Oa oa oa....

Gần như tất cả người tộc Ma Tây đều thốt lên âm thanh độc đáo của mình.

- Bọn họ đang hoan nghênh chúng ta tới. - Đông Nhan giải thích cho đám người Lạc Bắc rồi sau đó quay sang nói với người tộc Ma Tây. Trong lúc nói chuyện, chỉ thấy Đông Nhan duỗi tay chỉ về phía trước bắn ra một hạt châu trong suốt bay thẳng lên trên mấy cái vạc xung quanh khu đất trống. Một tiếng động vang lên, nó lập tức hóa thành dòng nước đổ đầy mấy cái bể.

454. Chương 425: Trận Pháp Đuổi Ma

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 425: Trận pháp đuổi ma

Gần như toàn bộ người tộc Ma Tây đều vô cùng vui sướng khiến cho tiếng hoan hô vang lên khắp nơi. Một mùi rượu tản ra xung quanh khiến cho Lạc Bắc, Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc liền hiểu ra đường như Dạ Đông Nhan đã có sự chuẩn bị từ trước dùng pháp thuật ngưng tụ rượu thành những giọt nước để đến bây giờ đổ vào đó, làm lễ gặp mặt.

Trong tiếng hoan hô ầm ĩ chỉ thấy một gã người tộc Ma Tây bước ra, cười ha hả xoa ngực rồi thi lễ với đám người Lạc Bắc và Dạ Đông Nhan. Trên má trái của người đó có xăm hình màu đen, trước ngực có một cái vòng cổ được làm từ xương cá và vỏ sò.

Tướng mạo của người đó nếu ra ngoài chắc chắn là hết sức xấu xí nhưng lúc này trong mắt đám người Lạc Bắc lại hết sức hiền lành và nhiệt tình. Hơn nữa nhìn sự kính trọng của những người xung quanh đối với y:

- Người đó là ai? Có phải là Tát Mãn của tộc Ma Tây, bằng hữu phụ thân người không?

Lạc Bắc thấy Dạ Đông Nhan cũng xoa ngực đáp lễ liền lên tiếng hỏi.

- Đây không phải là Tát Mãn mà là tộc trưởng A Ngõa Tái của tộc Ma Tây.

Đông Nhan giải thích:

- Tát Mãn của tộc Ma Tây là con gái, hơn nữa được Tát Mãn đời trước chọn ra tương đương với khổ tăng của chúng ta nên không tham gia thứ tiệc này.

Nói xong câu đó, Đông Nhan liền lên tiếng nói chuyện với vị tộc trưởng.

Ba người Lạc Bắc nghe không hiểu chỉ thấy vị tộc trưởng và người tộc Ma Tây nhảy nhót thì cũng mỉm cười. nguồn

- Được rồi. A Ngõa Tái đã phái người đi mời Tát Mãn. Tát Mãn ở trại sau phải mất một chút thời gian. Chúng ta cứ ở đây chờ là được.

Trong lúc đang nói thì tộc trưởng A Ngõa Tái quay ra nói với hai người trong tộc. Sau khi Đông Nhan giải thích với Lạc Bắc, một vài người trong tộc Ma Tây cũng đi tới chào hỏi, kéo nàng và mấy người Lạc Bắc tới bên cạnh một đồng lửa.

Không cần phải Đông Nhan giải thích, Lạc Bắc cùng với Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc có thể thấy được trước đây chắc chắn nàng đã tới nơi này nhiều lần, hơn nữa cũng được người tộc Ma Tây tôn kính.

- Chẳng trách mà thấy người bọn họ lại nhảy nhót reo hò như vậy. Thì ra là họ chờ người tặng quà cho họ. Hơn nữa bọn họ cũng mong ngóng xem có được người thoa cái gì lên mặt mình không. - Lạc Bắc nhanh

chóng phát hiện rất nhiều thanh niên tộc Ma Tây cố tình đi qua đi lại trước mặt Đông Nhan hoặc là cất cao tiếng hát hay cố tình nhảy múa.

- Ha ha! - Đông Nhan nghe Lạc Bắc nói thì cười to:

- Lạc Bắc! Người còn có thời gian lo lắng cho ta? Người xem lại mình đi xem có người đang tới kìa.

Lạc Bắc ngẩn người. Vừa mới ngẩng đầu lên thì thấy ít nhất có năm, sáu thiếu nữ tộc Ma Tây đang ngưỡng ngừng đi về phía mình.

- Đông Nhan! Mấy vị này là?

Vị Tát Mãn đi xuyên qua đám đông tới trước mặt Đông Nhan mà lên tiếng hỏi. Vị Tát Mãn đó cũng không nói thổ ngữ của tộc Ma Tây. Mặc dù trên mặt nàng có hình xăm tuy nhiên trang sức lại hết sức khác lạ. Tuy nhiên phong thái của nàng có một chút gì đó ôn hòa. Mà khi nói những lời đó nàng hơi cau mày lại, bởi vì Thái Thúc tu luyện Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu không thể giấu pháp lực dao động ra thì Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết đều hết sức thu giấu khiến cho nàng không nhận ra được tu vi của cả hai. Tuy nhiên chỉ cần nhìn phong cách của hai người, nàng biết được tu vi của cả hai không hề yếu. Mà người như vậy nếu không có chuyện gì quan trọng chắc chắn sẽ không tới đây.

- Hẳn tên là Lạc Bắc là truyền nhân của La Phù, tông chủ Từ Hàng Tĩnh Trai và còn có thân phận là Thất Hải Yêu vương. - Đông Nhan không nói nhiều nhìn Lạc Bắc mà nói.

- Đông Nhan! Người có lừa ta không? - Vị Tát Mãn như không thể tin vào tai mình mà nhìn Lạc Bắc. Mặc dù nàng chưa bao giờ ra khỏi Thập Vạn Đại Sơn nhưng cũng biết một chút chuyện của giới tu đạo. Mà nhìn Lạc Bắc còn trẻ như vậy thật sự nàng không thể tin Lạc Bắc có bằng đó thân phận.

- Hẳn có được bằng đó thân phận, ta cũng chịu. - Đông Nhan cười cười liếc mắt nhìn Thái Thúc thì chợt nghĩ ra rồi nói:

- Đúng rồi! Hẳn còn có một thân phận nữa mà ta quên mất. Hẳn còn là đệ tử của Thục Sơn. Đây là sư muội Thái Thúc ở Thục Sơn của hẳn.

Vị Tát Mãn phải quay sang nhìn Lạc Bắc một lần nữa. Chỉ với một cái thân phận đó cũng đủ khiến cho nàng hiểu được người thanh niên trước mặt chắc chắn đã xảy ra nhiều chuyện. Nhưng nàng nhanh chóng bị Nạp Lan Nhược Tuyết thu hút. Thiếu nữ tộc Ma Tây có nước da rất đen cho nên khi nhìn thấy Nạp Lan Nhược Tuyết cũng không quá khiếp sợ. Tuy nhiên vị Tát Mãn biết Nạp Lan Nhược Tuyết trong mắt người ngoài chắc chắn phải là một người khuyên quốc khuyên thành.

- Vị cô nương này là ai? - Nàng không nhịn được lên tiếng hỏi.

Đông Nhan nói:

- Cô ấy tên là Nạp Lan Nhược Tuyết, là con gái của Hồ Yêu vương cũng là đệ tử của Bắc Minh vương.

- Hồ Yêu vương? Bắc Minh vương...

Vị Tát Mãn đó không khỏi ngây người. Hai cái tên đó nàng cũng được nghe đến. Trên thực tế, nàng biết rõ chỉ cần những người mà mình nghe nói đều là những nhân vật đứng trên đỉnh của thế gian. Điều này khiến cho nàng càng thêm khẳng định lần này Đông Nhan không phải tiện đường qua đây:

- Các người tới tìm ta có chuyện gì?

Trong ánh lửa trại, vị Tát Mãn cau mày hỏi.

Đông Nhan cũng nhìn Tát Mãn nói:

- Lạc Bắc có một vị bằng hữu bị U Minh ma huyết xâm nhập.

- Cái gì?

Đông Nhan vừa mới dứt lời, vị Tát Mãn đã kêu lên. Tiếng kêu của nàng khiến cho toàn bộ người xung quanh đều nghe thấy nên lập tức tiếng ca hát im bặt, tất cả đều quay sang nhìn. Trong lúc nhất thời, toàn bộ quảng trường im phăng phắc, chỉ có tiếng lửa nổ lách tách.

- Không sao. Chúng ta chỉ thảo luận một chút về vấn đề dược lý.

Vị Tát Mãn quay đầu thản nhiên phát tay nói với những người trong tộc. Rất nhiều người trong tộc cũng chẳng nghĩ nhiều lập tức lại quay sang ca hát. Nhưng vị Tát Mãn cũng xoay người, nói:

- Hiện tại làm sao vẫn có Ma huyết của U Minh huyết ma?

- Sau khi U Minh huyết ma chết đi có để lại bảy viên Huyết Xá lợi. Bằng hữu của Lạc Bắc bị Ma huyết trong một viên Huyết Xá lợi xâm nhập.

Đông Nhan nói với Tát Mãn. Trên thực tế chuyện Tát Mãn tộc Ma Tây có cách xử lý Ma huyết xâm nhập thì nàng cũng chỉ nghe phụ thân đề cập. Mặc dù nàng không nghi ngờ câu nói của phụ thân nhưng vẫn không hiểu được U Minh huyết ma có liên quan gì tới tộc Ma Tây ở tít sâu trong Thập Vạn đại sơn. Nên nhớ rằng một thầy thuốc có phương thuốc cũng là vì xung quanh có nhiều người bệnh. Chẳng hạn như phụ thân của nàng mặc dù trình độ y thuật đứng đầu thiên hạ nhưng đối với cái chuyện Ma Huyết xâm nhập cũng chưa bao giờ gặp nên không biết cách trị liệu. Tuy nhiên phản ứng của Tát Mãn khiến cho Đông Nhan có thể khẳng định chuyện này dường như là có thật.

Đông Nhan giải thích thêm vài câu còn nói thêm:

- Phụ thân của ta có nói người có cách trị liệu Ma huyết xâm nhập cho nên ta mới dẫn Lạc Bắc tới đây tìm người.

- Vị bằng hữu bị Ma huyết xâm nhập của người đang ở đâu? - Tát Mãn quay đầu nhìn Lạc Bắc hỏi.

Lạc Bắc nói:

- Đã bị ta phong ấn lại rồi.

- Phong ấn rồi? - Sắc mặt của vị Tát Mãn lập tức trở nên thoải mái hơn đồng thời gật đầu sau đó mới trả lời Đông Nhan:

- Đúng vậy! Ta thật sự biết cách trị liệu Ma huyết xâm nhập.

Vì Tát Mãn vừa mới dứt lời, sắc mặt của đám người Lạc Bắc cũng trở nên dễ chịu hơn.

- Theo ta đến đây.

Không để cho đám người Lạc Bắc lên tiếng, vị Tát Mãn lập tức gật đầu rồi xoay người đi trước dẫn đường.

.....

- Đây là?

Vị Tát Mãn đó dẫn Lạc Bắc, Đông Nhan cùng với Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc đi vào trong một cái nhà sàn ở sâu trong trại. Vốn Lạc Bắc nghĩ đây là chỗ ở của vị Tát Mãn nhưng khi vào trong đó Lạc Bắc mới thấy được nơi đây chẳng khác nào một cái động trời. Bên trong cái cửa đá là một khoảng trống rộng rãi, phía trên nóc động có rất nhiều thạch nhũ với đủ mọi hình dạng khác nhau. Phía bên cạnh còn có một con sông ngầm liên tục vang lên tiếng nước chảy ầm ầm. Mà giữa cái động có mấy cây cột đá đứng sừng sững.

Trên mỗi cái cột đá đều có một quả cầu thủy tinh màu vàng. Mà trong khu vực trăm trượng xung quanh mặt đất bên dưới có khắc rất nhiều dấu vết tạo thành những hình ảnh cổ xưa. Rất nhiều chỗ dấu vết giao với nhau còn có ánh sáng chuyển động cho thấy nơi đó có khảm bảo thạch. Cảnh tượng như vậy khiến cho người ta cảm giác được đây là một cái trận pháp kỳ lạ.

- Đây là nơi mà Tát Mãn của tộc Ma Tây chúng ta trước đây tiêu diệt Ma huyết. Không ngờ tới hôm nay còn có ngày dùng lại. - Sắc mặt của vị Tát Mãn hết sức trang nghiêm:

- U Minh ma huyết là thứ tà ma đệ nhất thiên hạ. Lạc Bắc! Cho dù người không phải là bằng hữu của Đông Nhan nhưng nếu vì việc này tới đây cầu thì ta cũng giúp người loại bỏ U Minh ma huyết trên người họ.

- Thật sự có thể bỏ U Minh ma huyết sao?

Nghe thấy câu nói của Tát Mãn, Lạc Bắc quá đổi vui mừng, trong lòng xuất hiện vô vàn cảm xúc, không biết nói thế nào.

455. Chương 426: Thiên Thần Ngân Châm

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 426: Thiên thần ngân châm

- Trong cái trận pháp này có đầy Thiên ngân mà vị Tát Mãn của tộc chúng ta luyện ra trước đây. Nó có thể giam cầm U Minh ma huyết và thân thể bị nó xâm nhập. Trước đây Tát Mãn của tộc Ma Tây chúng ta có luyện được mười hai cây Thiên thần ngân châm, có thể hút U Minh ma huyết rồi nhờ vào trận pháp này sử dụng Hắc sát hỏa khí để từ từ luyện hóa. - Vị Tát Mãn nhìn sắc mặt mừng rỡ của Lạc Bắc mà nói:

- Không biết vị bằng hữu mà người phong ấn hiện giờ đang ở đâu. Người chỉ cần đưa cô ấy tới đây, đặt vào trong trận pháp này là ta có thể ra tay.

Nghe thấy Tát Mãn nói vậy, Lạc Bắc mừng rỡ như điên. Nên nhờ rằng ngày đó khi Lạc Bắc thấy bốn vị pháp vương của Hoa Giáo sử dụng trận pháp đối phó với tiểu Trà cũng biết Hắc sát hỏa khí là một trong những khắc tinh của U Minh ma huyết. Hiện tại có thể luyện hóa chúng, Lạc Bắc nghe tới đó cũng biết có lý.

Trong sự mừng rỡ, Lạc Bắc hành động cũng không được bình tĩnh vì vậy mà hần bắn ra hai tia sáng màu hồng. Trong nháy mắt chúng liền biến thành hai đóa hoa Mạn Đà La lơ lửng trong động đá vôi.

- A!

Lạc Bắc đang mừng rỡ nên thả toàn bộ cả Thất Hải Yêu Vương thú, tiểu Trà và tiểu Ô Cầu ra ngoài, mà không nghĩ chưa nói tới Thất Hải Yêu Vương thú, chỉ cần hình dạng của tiểu Ô Cầu đã khủng bố như thế nào. Khi cả hai vừa xuất hiện trong động đá khiến cho Tát Mãn kinh hãi hét lên ầm ĩ.

- Nhiều như vậy cơ à?

- Lạc Bắc! Người phong ấn tất cả ở trong cơ thể?

Sau một lát, Tát Mãn mới bình tĩnh được nhìn Thất Hải Yêu Vương thú, tiểu Trà và tiểu Ô Cầu đang bị phong ấn mà vẫn chưa hết sợ.

- Đây là bằng hữu của ta tên là tiểu Trà. Khi ta bị rơi vào cảnh nguy hiểm, nàng vì cứu ta mới nuốt một viên Huyết Xá lợi. - Lạc Bắc hơi ngượng ngùng giải thích:

- Còn đây là Thất Hải Yêu Vương thú. Nó là tọa kỵ của ta, mới bị tiểu Trà và tiểu Ô cầu dùng pháp thuật đánh trúng, nên tính mạng bị nguy hiểm.

- Nói như vậy thì Thất Hải Yêu Vương thú bị Ma huyết xâm nhập trong thời gian ngắn nhất. - Tát Mãn suy nghĩ một chút nhìn Thất Hải Yêu Vương thú rồi nói với Lạc Bắc:

- Mặc dù ta được hưởng sự kế thừa, biết cách loại bỏ Ma huyết nhưng lại chưa bao giờ làm. Nếu người không có ý kiến gì, ta muốn bắt đầu từ Thất Hải Yêu Vương thú trước.

- Hiện tại có thể tiến hành?

Lạc Bắc hít một hơi thật sâu rồi đóa hoa Mạn Đà La phong ấn tiểu Trà và tiểu Ô cầu lập tức hóa thành một tia sáng màu hồng rồi biến mất nơi mi tâm của Lạc Bắc, chỉ còn lại Thất Hải Yêu Vương thú. Sau khi thu hồi tiểu Trà và tiểu Ô cầu xong, Lạc Bắc liền gật đầu nói với vị Tát Mãn:

- Đa tạ Tát Mãn tiên bối. Tất cả xin nhờ tiên bối.

Tát Mãn lên tiếng:

- Việc này không nên để lâu. Hiện tại nên bắt đầu. Người đặt Thất Hải Yêu Vương thú vào trong trận pháp đi.

Đúng lúc này, Đông Nhan đang im lặng chợt lên tiếng:

- Tát Mãn! Vị Tát Mãn của tộc Ma Tây trước đây tại sao lại tạo ra trận pháp này?

- Lúc trước không biết vì sao nhưng có một Huyết Thần tử tiến vào trong Thập Vạn Đại Sơn. - Tát Mãn nói:

- Con Huyết Thần tử đó tiêu diệt mấy bộ lạc, tộc Ma Tây chúng ta cũng có mấy người chết trong tay nó. Sau đó tộc chúng ta được một người tu đạo giúp đỡ mới giết được con Huyết Thần Tử đó. Nhưng người tu đạo đó cũng bị Ma huyết xâm nhập. Vị Tát Mãn trước đây của chúng ta cũng không có cách nào, phải thử rất nhiều lần mới hút được Ma huyết trong người vị tu đạo đó ra ngoài.

- Thì ra là vậy. Không biết người tu đạo đó tên là gì?

- Người đó tên là Trương Thiên Thu, dường như là đệ tử phái Nga Mi.

- Con Huyết Thần Tử đó chạy tới đây sau khi U Minh huyết ma chết.

Nghe thấy Tát mẫn nói vậy, Nạp Lan Nhược Tuyết và Lạc Bắc cũng hiểu ra. Tu luyện mấy ngày ở Nga Mi, Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết cũng biết được rất nhiều chuyện về trận chiến Kim Đỉnh. Biết sau khi U Minh huyết ma chết, có rất nhiều Huyết Thần Tử bỏ chạy. Sau đó không biết bao nhiêu đệ tử tu vi cao trong huyền môn chính đạo đã đuổi theo để giết chúng.

Đám Huyết Thần tử chỉ thuần túy là Ma huyết, chỉ biết giết chóc chứ không có suy nghĩ, không có pháp thuật gì khác nên dễ đối phó. Sau khi chúng bỏ chạy, liền cũng bị giết chết hết. Vị Trương Thiên Thu của Nga Mi được xác nhận là đuổi giết một trong số Huyết Thần tử. Năm đó, giới tu đạo đại loạn, sau đó Trương Thiên Thu cũng mất tích vì vậy mà cái bí mật này cũng không nhiều người biết.

Lúc này, vị Tát Mãn thấy Lạc Bắc làm theo yêu cầu của mình để cho Thất Hải Yêu Vương thú lơ lửng trên trận pháp liền tập trung tinh thần. Nàng cũng không nói nhiều lấy ra một cây đoản trượng bằng gỗ xanh. Trong lúc nàng vung cây đoản trượng liên tục, từng vầng sáng màu lục như dòng nước lập tức tràn vào trong những quả cầu thủy tinh trong trận pháp.

Từng vầng sáng màu xanh lục chui vào trong những quả cầu thủy tinh màu vàng khiến cho chúng bắt đầu tản ra ánh sáng màu xanh biếc.

Lúc đầu, ánh sáng màu xanh biếc tản ra từ những quả cầu màu vàng chỉ như những sợi tơ nhỏ nhưng càng lúc càng nhiều tạo thành giống như một dòng chảy khiến cho người ta có cảm giác như nó vươn ra đầy những cái vôi.

Ánh sáng màu xanh biếc từ quả cầu màu vàng tản ra khắp nơi rồi chui vào trong trận pháp khiến cho trận pháp như có cả ngàn cây hoa cùng nở, đột nhiên xuất hiện rất nhiều điểm sáng với năm màu sắc rực rỡ. Đột nhiên có những tiếng động vang lên rồi một thứ mùi thủy ngân bắt đầu tràn ngập cả trong động.

- Đây là Thiên ngân?

Lạc Bắc, Thái Thúc, Nạp Lan Nhược Tuyết và Đông Nhan nhìn thấy chất lỏng màu bạc đầy mùi thủy ngân từ trong lòng đất thẩm lên như một dòng suối nhanh chóng chảy đầy những cái rãnh trong trận pháp.

Thiên ngân là một thứ kim loại được luyện ra từ bí ngân, kết hợp với nguyên khí trời đất rất tốt, thậm chí là ngay cả khí huyết cũng có thể dung hợp. Nó không giống như bí ngân và những loại khí kim thiết khác, trời sinh nó ra đã có tác dụng gây tổn thương cho khí huyết. Trong truyền thuyết từ thời thượng cổ, có một người tu đạo luyện ra một bộ giáp từ thiên ngân có tên là Thiên ngân thánh giáp. Bình thường nó tan vào trong khí huyết tới khi đấu phép mới hiện ra bao phủ bên ngoài cơ thể. Bên trên bộ giáp đó có rất nhiều trận pháp với uy lực phi phàm.

Bí ngân còn có tên là Ngân tử. Bình thường nó được sinh ra trong những mỏ dưới lòng đất ở Tây Vực và hải ngoại. Rất khó tìm kiếm được nó. Hơn nữa đặc tính của nó khiến cho nhiều môn phái luyện khí đều

khó có được mà sử dụng để tạo ra các loại bảo vật. Cho nên những thứ pháp bảo tạo ra từ thiên ngân, đám người Lạc Bắc mặc dù biết nhưng cũng ít khi thấy.

Chỉ thấy thứ chất lỏng màu bạc chảy trong những cái rãnh đó đặc sền sệt so với vàng còn nặng hơn. Khi mỗi một giọt chảy đi đều tạo ra tiếng động giống như tiếng bánh xe. Cho tới khi toàn bộ Thiên ngân chảy đầy những cánh rãnh thì trong cả động như phủ một lớp ánh sáng màu bạc.

Chuẩn bị xong, Tát Mãn liền móc ra một cái đỉnh nhỏ màu hồng đào nhìn không phải là từ sắt thép mà như được tạo ra từ một loại gỗ gì đó. Bên dưới của nó có ba cái chân, bên trong đỉnh là một viên ngọc đỏ rực như lửa. Phía trên của cái đỉnh nhìn giống như một cái nồi. Nhưng khi nó xuất hiện, một mùi thuốc nồng nặc lập tức tản ra.

Trong mùi thuốc nồng nặc đó còn có một thứ mùi mới ngửi giống như mùi sâm.

“Không ngờ vị Tát Mãn lại có một thứ bảo vật như vậy.” Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết cùng với Thái Thúc không biết đó là cái gì. Nhưng Đông Nhan nhìn thấy cái đỉnh nhỏ lập tức mở to mắt.

Đông Nhan nhận ra cái đỉnh nhỏ đó là Tham Mộc thần đỉnh hiếm có trong thế gian.

Tham Mộc thần đỉnh được tạo ra từ gỗ cây nhân sâm. Tất cả nhân sâm trong tự nhiên cho dù sinh sống ở nơi có đầy đặc linh khí thì tới tận khi thành hình người cũng chỉ được một tấc. Tính cả lá và cành cũng chỉ được thêm nửa tấc tới một tấc. Cây nhân sâm lớn lên so với các loại gỗ khác chậm hơn gấp trăm lần. Chỉ có nhân sâm sống được ba, bốn trăm năm, cành lá mới cứng rắn trở thành vật luyện khí luyện đan.

Nhân sâm có sức sống và tác dụng bổ dưỡng rất mạnh. Hiện tại Tát Mãn lấy ra cái đỉnh nhỏ mặc dù chỉ cao chừng một thước nhưng một cây nhân sâm muốn cao được tới mức độ này thậm chí là vài ngàn, có khi tới cả vạn năm.

Đông Nhan có thể khẳng định được một cái Sâm Mộc thần đỉnh như vậy cho dù là nấu sôi nước sôi cũng có hiệu quả hơn gấp trăm lần thứ dược liệu bình thường trên thế gian. Nhưng có thể nói mặc dù Sâm Mộc thần đỉnh không phải là một cái pháp bảo duy nhất nhưng cũng khó có được.

456. Chương 427: Thu Lấy Ma Huyết

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 427: Thu lấy Ma huyết

Sau khi lấy ra Sâm Mộc thần đỉnh, Tát Mãn lại lấy rất nhiều dược liệu kỳ lạ cho vào bên trong cái đỉnh rồi nhờ vào hơi nóng mà từ từ luyện chế.

- Hồ Phách thảo, Long Cốt hoa, Thiên Niên phục linh...

Đông Nhan nhận ra những thứ dược liệu mà Tát Mãn bỏ vào trong đỉnh. Suy nghĩ một chút nàng hiểu ngay Tát Mãn định làm gì.

Theo phương pháp mà lúc trước Tát Mãn nói thì sau khi sử dụng trận pháp giam cầm Ma huyết, rồi mới hút nó ra khỏi cơ thể. Tuy nhiên U minh ma huyết vô cùng bá đạo, cơ bản vừa mới chui vào trong cơ thể đã kết hợp với khí huyết. Nếu hút chúng ra sẽ tương đương với hút máu trong người.

Nếu máu trong người mà giảm bớt thì cho dù Thi Thất Hải Yêu Vương thú có sức sống mạnh như vậy cũng sẽ không chịu được. Cho nên vào lúc này, Tát Mãn luyện chế ra nước thuốc để bổ sung khí huyết và sức sống. Đến lúc đó chỉ cần bổ sung thêm một chút máu huyết thì cho dù có yếu cũng vẫn còn sức sống để hồi phục.

Ước chừng được một khắc, trong Sâm mộc thần đỉnh tản ra một thứ mùi thơm. Số dược liệu bỏ vào trong được Tát Mãn điều chế đã trở thành một thứ nước thuốc có màu hổ phách.

Thấy nước thuốc đã hoàn thành, vị Tát Mãn lại vung cây đoản trượng lên khiến cho Thiên ngân đang chảy trong trận pháp lập tức tản ra ánh sáng màu bạc chiếu sáng toàn bộ cái động.

- Ta đã chuẩn bị xong, người có thể bỏ phong ấn cho tọa kỵ của mình. xem tại

- Được.

Lạc Bắc gật đầu, tâm trí hơi động lập tức thứ thủy tinh đang bao phủ quanh người Thất Hải Yêu Vương thú lập tức vỡ tan. Thất Hải Yêu Vương thú như nhớ lại bị Ma huyết của tiểu Trà bắn trúng ở trong trận pháp của bốn vị pháp vương liền gào lên một tiếng tức giận và đau thương.

- Không ngờ con dị thú này mạnh tới vậy. Quả nhiên Lạc Bắc không còn là một kẻ yếu nữa.

Mặc dù trong trận pháp đầy thiên ngân, âm thanh của Thất Hải Yêu Vương thú cũng bị ngăn cản nhưng trong nháy mắt uy thế của nó cũng khiến cho vị Tát Mãn giật mình.

Cùng lúc đó, vị Tát Mãn cũng cảm nhận được Thất Hải Yêu Vương thú cả Lạc Bắc có tâm ý tương thông, mặc dù trong cơ thể đầy Ma huyết nhưng Thất Hải Yêu Vương thú vẫn cố gắng không chế bản thân không làm loạn.

- Con dị thú này đã có thần thức, hiểu được ý người.

Vừa mới xuất hiện ý nghĩ đó, Tát Mãn cũng lập tức vung trượng. Chỉ thấy những vầng sáng màu bạc lập tức tràn về phía Thất Hải Yêu Vương thú khiến cho cơ thể của nó nhanh chóng cứng đờ.

.....

Những tia sáng màu bạc liên tục chui vào trong cơ thể của Thất Hải Yêu Vương thú.

Ước chừng được hơn một canh giờ...

Toàn thân của Thất Hải Yêu Vương thú trở nên cứng như đá, bên ngoài cơ thể cũng xuất hiện một lớp bạc sáng bóng khiến cho nó như trở thành một bức tượng.

Tuy nhiên vị Tát Mãn vẫn thi triển pháp thuật khiến cho ánh sáng màu bạc liên tục chui vào.

Đám người Lạc Bắc và Đông Nhan hết sức nóng lòng. Vào lúc này, bọn họ đã nhận ra sự kỳ diệu của trận pháp. Cái trận pháp này có thể khiến cho Thiên ngân và linh khí chui vào trong cơ thể của Thất Hải Yêu Vương thú dung hợp với khí huyết. Rồi sau đó sử dụng lực trận pháp mà khiến cho khí huyết hòa tan với thiên ngân nhanh chóng ngưng tụ. Như vậy U Minh ma huyết lập tức bị cô đọng trong thiên ngân. Tới lúc mà toàn bộ khí huyết đọng lại, Tát Mãn có thể sử dụng Thiên Thần ngân châm thi triển pháp thuật. Nghe Tát Mãn nói Thiên Thần ngân châm dường như là vật độc đáo có thể hút U Minh ma huyết ra. Khi đó, Thiên Thần ngân châm sẽ hút được U Minh ma huyết đọng trong cơ thể của Thất Hải Yêu Vương thú ra ngoài còn khí huyết chưa bị xâm nhập vẫn để trong người.

Nhưng vì U Minh ma huyết vô cùng bá đạo nên nếu để lại một chút cũng có thể trở thành mối họa lớn. Vì vậy mà Thiên Thần ngân châm phải làm cho toàn bộ khí huyết ngưng tụ chứ không thể nhanh được.

Thêm một canh giờ nữa, thiên ngân tạo thành một lớp vỏ cứng bên ngoài Thất Hải Yêu Vương thú. Mà trong cơ thể của nó thiên ngân cũng tràn ngập bắt đầu thẩm thấu ra ngoài.

- Được rồi.

Vị Tát Mãn thấy vậy liền thở phào rồi đưa tay về một cái. Từ trong trận pháp đột nhiên có mười hai cái cột sáng vọt lên rồi xuất hiện mười hai cây bảo châm màu bạc.

Mười hai cây châm đó chính là thiên thần ngân châm mà Tát Mãn đã nói. Mỗi một cây dài ít nhất phải tới một thước. Mặc dù tản ra ánh sáng bạc nhưng bản thân nó lại có màu rực rỡ khiến cho người ta có cảm giác như vô số những tinh thể kim cương cực nhỏ ngưng tụ lại thành.

Số bảo châm lơ lửng trong trận pháp dường như tạo thành thêm một cái trận pháp nữa. Vô số những tia sáng lập tức dồn lên trên đỉnh cây châm.

Một sợi chỉ bạc từ trên người Thất Hải Yêu Vương thú tản ra chui vào trong thiên thần ngân châm

Lạc Bắc, Nạp Lan Nhược Tuyết, Thái Thúc và Đông Nhan có thể nhìn thấy từ trong sợi tơ đó thấp thoáng có ánh sáng màu hồng. Thứ ánh sáng hồng đó chính là của U Minh ma huyết trong cơ thể của Thất Hải Yêu Vương thú.

Sợi tơ bạc đó liên tục tràn vào trong Thiên thần ngân châm. Đồng thời từ trên cây châm liên tục có những giọt thiên ngân chảy ra đọng xuống những cái rãnh bên dưới trận pháp.

Thiên ngân sau khi chui vào trong thiên thần ngân châm lại hóa thành chất lỏng rơi xuống. Còn Ma huyết thì bị giữ lại bên trong Thiên thần ngân châm.

Lạc Bắc nhìn chăm chú vào những cây Thiên thần ngân châm.

Theo vô số những sợi tơ bạc từ trên người Thất Hải Yêu Vương thú chảy ra chui vào trong Thiên thần ngân châm, ánh sáng màu bạc trên người nó cũng nhạt dần. Tuy nhiên Thiên thần ngân châm càng lúc càng tản ra ánh sáng màu đỏ mạnh hơn. Từ từ, mười hai cây Thiên Thần ngân châm biến thành màu hồng.

Hiện tại tốc độ U Minh ma huyết bị Thiên thần ngân châm hút ra so với tốc độ thiên ngân thẩm thấu ra bên ngoài cơ thể của Thất Hải Yêu Vương thú nhanh hơn rất nhiều.

Chưa tới nửa canh giờ, mười hai cây Thiên thần ngân châm trở nên chẳng khác gì quả lựu đỏ hồng. Thân thể của Thất Hải Yêu Vương thú vẫn tuôn ra những sợi tơ bạc tuy nhiên nó không hề nhúc nhích.

Lạc Bắc nhận ra U minh ma huyết trong cơ thể của Thất Hải Yêu Vương thú đã bị hút ra ngoài gần như toàn bộ, rồi được giữ trong mười hai cây ngân châm kia. trên người Thất Hải Yêu Vương thú vẫn tản ra ánh sáng bạc như trước chỉ có điều lúc này cơ bản toàn là khí huyết chưa bị xâm nhập ngưng tụ.

Sau khi hút toàn bộ U Minh ma huyết trong cơ thể Thất Hải Yêu Vương thú ra ngoài. Nét mặt của vị Tát Mãn lại càng trở nên nghiêm túc.

Bởi vì nàng biết được lúc này mới là thời điểm quan trọng nhất. Số thiên ngân trong cơ thể của Thất Hải Yêu Vương thú lúc này tương đương với việc đóng băng nó. Nếu một khi mở Thiên ngân ra mà khí huyết tổn thất quá nhiều, Thất Hải Yêu Vương thú không chịu được chắc chắn sẽ phải chết. Vị Tát Mãn cẩn thận vung đoản trường. Nước thuốc từ trong Sâm mộc thần đỉnh bay ra hóa thành một vầng sáng màu lục thẩm vào trong cơ thể của Thất Hải Yêu Vương thú.

Sau khi nước thuốc thẩm vào trong cơ thể của Thất Hải Yêu Vương thú, cây đoản trường trong tay Tát mãn lại giật giật khiến cho Thiên ngân đọng trong cơ thể của Thất Hải Yêu Vương thú lập tức tan ra mà chảy xuống dưới đất.

Khi thiên ngân tan ra, máu huyết bắt đầu chảy, Thất Hải Yêu Vương thú cũng hồi phục ý thức đồng thời ánh mắt trở nên có thần.

- Không ổn.

Lạc Bắc, Tát mãn và Đông Nhan gần như nhảy dựng người. Lạc Bắc có mối liên hệ tinh thần với Thất Hải Yêu Vương thú nên cảm nhận được rõ hơn hai người. Có thể do khí huyết trong người Thất Hải Yêu Vương thú có nhiều nên số nước thuốc của vị Tát Mãn vẫn còn chưa đủ. Khi nước thuốc tan ra, Thất Hải Yêu Vương thú như ăn được chất bổ khiến cho sức sống trong người tăng lên tuy nhiên vẫn xuất hiện tình trạng suy kiệt.

Cả hai người Tát Mãn và Đông Nhan gần như cùng lúc cử động. Chỉ thấy Tát Mãn vung tay lên, từ dưới nền động vọt lên một dòng nước chui vào trong sâm mộc thần đỉnh rồi lập tức vọt vào miệng của Thất Hải Yêu Vương thú.

Bản thân Sâm Mộc thần đỉnh có tác dụng tạo ra sức sống rất mạnh. Nhưng hiện tại nếu luyện thêm thuốc thì không còn kịp nữa. Vì vậy mà dòng nước kia sau khi đi qua sâm mộc thần đỉnh cũng có tác dụng tăng

sức sống. Nhưng cùng lúc đó, Đông Nhan cũng bắn ra mười viên đan dược vào trong miệng của Thất Hải Yêu Vương thú.

- Đông Nhan! Số đan dược của ngươi có hiệu quả rất tốt.

Mười viên đan dược của Đông Nhan chui vào trong miệng của Thất Hải Yêu Vương thú khiến cho Tát Mãn và Lạc Bắc đều cảm nhận được sự suy yếu của nó dừng lại.

Thứ dị thú của linh thức như Thất Hải Yêu Vương thú chỉ cần gượng được qua lúc này sẽ hồi phục mà không cần phải lo lắng.

457. Chương 428: Thực Lực Liên Tục Tăng Lên

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 428: Thực lực liên tục tăng lên

Tát Mãn cũng thôi không cho dòng nước chảy vào trong Sâm mộc thần đỉnh quay đầu nói với Lạc Bắc:

- Được rồi! Ngươi có thể thu hồi Thất Hải Yêu Vương thú.

- Thất Hải Yêu Vương thú! Ngươi qua về Thất hải hồi phục nguyên khí đi.

Lạc Bắc liền thả Yêu vương liên thai. Tâm niệm của hắn hơi động, Thất Hải Yêu Vương thú lập tức gật đầu với Tát Mãn và Lạc Bắc như cảm tạ rồi sau đó biến mất trong vầng sáng của Yêu vương liên thai.

- A? Yêu vương! U Minh ma huyết trong cơ thể của Thất Hải Yêu Vương thú đã được loại bỏ hết?

Gần như cùng lúc, Ly Nghiêu Ly, Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa cũng từ trong vầng sáng xuất hiện. Hiện tại, lực lượng ở Thất Hải dưới sự điều hành của Thái Thức đã hết sức tự nhiên. Nếu bình thường, Ly Nghiêu Ly, Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa cùng với Thái Thức ở trên Yêu vương liên thai, chỉ cần Thái Thức mở trận pháp đồng nghĩa với việc Cầu Thương Dương lập tức xem xét tình hình. Hiện tại Yêu vương liên thai do Lạc Bắc điều khiển, đám người Ly Nghiêu Ly tu luyện dưới động phủ. Nên khi trận pháp mở ra, cả ba người liền bước ra xem xét tình hình.

Lúc trước khi sử dụng trận pháp của Yêu vương liên thai phần lớn là gặp phải đối thủ mạnh, đang đấu phép kịch liệt. Cho nên lần này, phản ứng đầu tiên của bọn họ cũng là chuẩn bị sẵn. Nhưng khi ba người vừa mới xuất hiện thì thấy Thất Hải Yêu Vương thú quay về lập tức thốt lên âm thanh vui mừng.

- Không ngờ cái pháp bảo của ngươi còn có thứ thần thông thể này.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, nét mặt của Tát Mãn không giấu được sự kinh ngạc .

- Tát mãn! Đại ân không thể nào cảm tạ hết được. - Lạc Bắc nhìn thấy thuật lợi như vậy cũng hết sức vui mừng, nhìn Tát Mãn nói:

- Ngươi có yêu cầu gì? Chỉ cần chúng ta làm được sẽ tận lực hoàn thành.

Tát Mãn lắc đầu. Hiện tại danh hiệu của Lạc Bắc có nhiều lắm. Hơn nữa chỉ cần nhìn Thất Hải Yêu Vương thú, Ly Nghiêu Ly, Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa, nàng cũng không biết nên gọi Lạc Bắc như thế nào. Sau khi ngừng một chút, nàng liền chỉ gọi tên của hắn:

- Lạc Bắc! Ta không có yêu cầu gì. Chỉ muốn các ngươi không loan truyền chuyện này ra.

- Không cho người ngoài biết ngươi cứu Thất Hải Yêu Vương thú? - Lạc Bắc gật đầu:

- Chúng ta biết... Có điều ta không hiểu tại sao lại như vậy?

- Đối với người ngoài thì tộc Ma Tây của chúng ta chẳng qua chỉ là một bộ lạc man di. Nếu như việc này mà lan ra ngoài chỉ sợ chúng ta sẽ gặp rất nhiều tai họa. - Tát Mãn giải thích:

- Vị Tát Mãn đầu tiên tộc Ma Tây của chúng ta vô tình hiểu được một vài pháp thuật, biết cách tu luyện nhưng mỗi đời chỉ truyền cho có một người mà không có người khác tu luyện. Cũng là vì nếu dạy cho họ thì chúng ta không còn là một cái trại bình thường nữa. Tộc Ma Tây của chúng ta di chuyển trong mấy ngàn năm qua, đến nay an cư lạc nghiệp không muốn đi nữa.

- Ta hiểu.

Lạc Bắc chớp mắt, gật đầu với đám người Ly Nghiêu Ly để cho họ quay về rồi thu Yêu vương liên thai lại.

Câu nói của Tát Mãn khiến cho Lạc Bắc hiểu được thêm một vài điều. Chẳng cần phải nói thì Sâm Mộc thần đỉnh của Tát Mãn đối với nhiều người tu đạo mà nói chính là bảo vật khó kiếm. Nếu chuyện này lan ra nói không chừng sẽ xảy ra tai họa. Mà phần lớn môn phái trên thế gian cũng không có sự kế thừa trong mấy ngàn năm. Mà những người tu đạo mặc dù có được lực lượng hơn người thường nhưng lại không có sự vui vẻ như người Ma Tây.

Câu nói của Tát Mãn cũng khiến cho Nạp Lan Nhược Tuyết có một sự xúc động khó hiểu. Nếu như mỗi người tu đạo đều như vị Tát Mãn này thì có khả năng toàn bộ giới tu đạo sẽ được sung sướng như người trong tộc Ma Tây, không phải ngày nào cũng đấu tranh sinh tử. Nhưng Nạp Lan Nhược Tuyết cũng biết được đó là chuyện không thể. Bởi vì phần lớn người tu đạo đều theo đuổi thứ lực lượng để trở nên mạnh hơn, hưởng thụ quyền lực khi đứng trên cao, sai khiến người khác.

.....

Thất Hải Yêu Vương Thú vừa mới biết mất, không gian trong động trở nên rộng rãi hơn.

Toàn bộ Thiên ngân đã trở lại trong cách rãnh. Sáu khối thủy tinh cầu màu vàng cũng đã trở lại cột đá chỉ còn có mười hai cây châm vẫn lơ lửng trong trận pháp.

- Ta thấy Ma huyết tích tụ trong cơ thể của tiểu Trà còn hơn Thất Hải Yêu Vương thú rất nhiều. - Nhìn Lạc Bắc thu hồi Yêu vương liên thai, Tát Mãn lập tức để ý tới mười hai cây Thiên Thần ngân châm.

- Hôm nay Thiên thần ngân châm đã trữ rất nhiều U Minh ma huyết. Có lẽ phải mất vài ngày nó mới có thể luyện hóa được chúng.

Vừa nói, Tát Mãn vừa vung cây pháp trượng. Một tiếng động vang lên, Thiên ngân lại chui xuống lòng đất. Mà mặt đất như bị Thiên ngân đè nên làm ười hai cây cột trụ trôi lên.

- Lúc trước vị Tát Mãn tạo ra trận pháp này cũng phải tốn rất nhiều sức.

- Không ai có thể ngờ được một cái sơn trại vốn không được người tu đạo để ý, chỉ biết đánh cá và săn bắt để sinh tồn lại có một người tu đạo như thế này. - Thái Thúc chợt nghĩ như vậy.

Mười hai cây trụ tản ra hơi nóng cực mạnh, bên trong chúng như có rất nhiều dầu đen đang sôi sùng sục. Hiển nhiên chúng chính là Hắc Sát hỏa khí từ dưới lòng đất.

Mười hai cây cột lao ra khiến ười hai cây Thiên Thần ngân châm liền chìm xuống chui vào bên trong chúng. Hắc sát hỏa khí có thể thiêu đốt rất nhiều phi pháp bảo tuy nhiên khi mười hai cây châm chui vào bên trong vẫn tản ra ánh sáng rực rỡ.

Một chút U Minh ma huyết từ trong Thiên Thần ngân châm tràn ra giống như một vòi nước lập tức bị Hắc sát hỏa khí bao trùm đốt cháy.

- U Minh ma huyết quả nhiên không phải thứ tầm thường. Chẳng lẽ phải hỏa táng toàn bộ hay sao?- Đông Nhan nhú mày.

Nàng nhìn thấy U minh ma huyết giống như những sợi tơ có sức sống xoay chuyển bên trong Hắc sát hỏa khí như muốn trốn thoát. Hơn nữa, mặc dù Hắc Sát hỏa khí có thể thiêu đốt toàn bộ tinh kim nhưng với một tia U Minh ma huyết cho dù bị nó bao phủ cũng phải mất tới hơn nửa nén hương mới có thể đốt cháy.

- Tắt Mãn! Người có thể điều khiển được Thiên Thần ngân châm, khống chế tốc độ phóng U Minh ma huyết ra ngoài hay không?

Lúc này, nhìn Tắt Mãn điều khiển mười hai cây ngân châm giống như điều khiển pháp bảo, Lạc Bắc chợt nghĩ ra một thứ gì đó. Hiện tại Tắt Mãn khống chế tốc độ U Minh ma huyết chảy ra từ trong mười hai cây ngân châm.

- Đúng vậy.

Tắt Mãn hơi kinh ngạc liếc nhìn Lạc Bắc. Mười hai cây ngân châm này cũng giống như pháp bảo thậm chí có thể điều khiển giống như phi kiếm. Nhưng ngoại trừ việc hấp thu Ma huyết ra thì nó không còn công dụng nào khác cho nên sử dụng đối địch không có tác dụng. Vì vậy mà Tắt Mãn hơi ngạc nhiên không hiểu tại sao Lạc Bắc lại hỏi vậy.

- Người định làm gì?

Lạc Bắc nói:

-Cứ luyện hóa U Minh ma huyết như vậy rất tốn thời gian. Người chỉ cần rót U Minh ma huyết vào trong cơ thể của ta là được.

- Cái gì?

Tắt Mãn trừng mắt nhìn Lạc Bắc:

- Rót U Minh ma huyết vào trong người người?

- Lạc Bắc! Chẳng lẽ người có thể luyện hóa U Minh ma huyết? Tu vi của người đã tới Độ Kiếp kỳ?

- Không thể được. Cho dù tới Độ Kiếp kỳ cũng không luyện hóa được U Minh ma huyết. - Tắt Mãn hít một hơi thật sâu nhìn Lạc Bắc.

- Ta tu luyện công pháp thân thể thành thánh. - Lạc Bắc lắc đầu giải thích:

- Hiện tại tu vi của ta tương đương với Nguyên Anh đại thành, còn một chút nữa mới tới Độ Kiếp kỳ. Ta nói rót U Minh ma huyết vào trong cơ thể của ta không phải sử dụng tu vi của mình luyện hóa mà với thân thể của ta, U Minh ma huyết khó có thể chui ra ngoài. Hơn nữa ta tu bản mệnh kiếm nguyên có thể đẩy U Minh ma huyết tới một khiếu huyết rồi phong ấn chặt ở đó. Lúc trước ta luyện hóa một viên Huyết Xá lợi, tạo ra một pho phân thân. Hiện giờ nếu ta đẩy U Minh ma huyết vào trong cái phân thân đó thì có thể tăng cường thực lực của nó.

- Không thể ngờ được người còn có thứ pháp thuật như vậy. - Tắt Mãn nhìn Lạc Bắc:

- Người đã tới Nguyên Anh đại thành chẳng trách ta cảm nhận được tu vi hơn xa ta. Với tu vi như vậy cũng chính là cấp bậc Kim Tiên mà người tu đạo thường nói. Người mới bằng này tuổi có được tu vi như thế thì tương lai không thể tính được.

- Hy vọng như vậy. - Lạc Bắc nói:

- Hiện tại Côn Luân đang mạnh, ta có thể định lại hay không còn chưa biết.

Tắt Mãn thở dài:

- Lạc Bắc! Với tu vi của người như vậy, thiên hạ rộng lớn có thể đi bất cứ đâu, tại sao lại phải chui vào trong cái vòng xoáy đó?

458. Chương 429: Thế Lực Của Đông Nhan

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 429: Thế lực của Đông Nhan

- Không có chuyện đó. - Lạc Bắc giải thích:

- Pháp quyết phong ấn trong Đại Hắc thiên ma quyết của ta tạo ra một cái không gian đặc biệt. Trừ khi ta tự giải phong ấn nếu không cho dù chân nguyên của ta có yếu tới đây cũng không thể hóa giải được. - Ngừng một chút, Lạc Bắc nói tiếp:

- Hơn nữa, hiện tại ta là kẻ địch của Côn Luân, lực lượng của ta còn chưa đủ nên phải dựa vào cái phân thân này. Bản thân ta cũng có pháp thuật luyện hóa Ma huyết. Đợi tới khi nào thích hợp ta sẽ luyện hóa chúng trở thành chân nguyên tinh khiết.

- Vậy thì tốt. Bằng không với tu vi của ngươi, da thịt lại dày nếu như bị U Minh ma huyết xâm nhập thì chỉ sợ không có ai trong thiên hạ có thể khống chế được ngươi. - Đông Nhan cười cười rồi đột nhiên đảo mắt, nói:

- Không phải.

Lạc Bắc, Tát Mãn, Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc đều ngẩn người:

- Không phải cái gì?

- Ngươi có thể hấp thu U Minh ma huyết để ĩnh dưỡng. Ngươi đã luyện hóa một viên Huyết Xá lợi, nếu hấp thu thêm U Minh ma huyết trong cơ thể của tiểu Trà và Tiểu Ô Cầu thì chẳng phải tương đương với luyện hóa ba viên Huyết Xá lợi hay sao?

Nụ cười của Đông Nhan hoàn toàn biến mất khi nghĩ tới chuyện đó:

- Không! Chưa nói tiểu Trà bị nhiễm U Minh ma huyết đã hấp thu rất nhiều thực lực của bao nhiêu người tu đạo, chưa nói tới U Minh ma huyết trong cơ thể của Thất Hải Yêu Vương thú cũng tương đương với chân nguyên của một người tu đạo có tu vi Nguyên Anh sơ kỳ. Chỉ sợ bất cứ thứ thiên tài địa bảo, linh đan diệu dược cũng không thể sánh được với chân nguyên từ U Minh ma huyết chuyển hóa thành. Cơ bản người không cần phải mất nhiều thời gian tu luyện, chỉ cần từ từ luyện hóa chỗ chân nguyên đó thì tu vi tăng lên cũng không khó. Hiện tại tu vi của ngươi đã tương đương với Nguyên Anh đại thành, đến lúc đó chỉ sợ tới thẳng Độ kiếp hậu kỳ, chuẩn bị độ kiếp tới nơi.

- Cái này...

Lạc Bắc cũng giật mình. Đúng là vừa rồi hắn có suy nghĩ phải luyện hóa toàn bộ chỗ U Minh ma huyết đó. Nhưng hắn không nghĩ xem U Minh ma huyết có giá trị như thế nào. Ba viên Huyết xá lợi cộng thêm khí huyết của Thất Hải Yêu Vương thú và nhiều người tu đạo chuyển hóa thành Ma huyết, cho dù có tổn hao tới mấy thì cũng phải tương đương với bốn viên.

Theo sự ước lượng của Lạc Bắc giữa đủ mọi loại pháp thuật hùng mạnh, người tu đạo có tu vi Nguyên Anh kỳ nhiều như vậy, U Minh huyết ma đã có uy thế như vậy, có lẽ không chỉ có tu vi Độ kiếp hậu kỳ, thậm chí có thể vượt qua được một tầng thiên kiếp.

Bốn viên Huyết Xá lợi có lẽ tương đương với một nửa chân nguyên của U Minh huyết ma.

Một nửa lượng chân nguyên của người tu đạo vượt qua một lần Thiên kiếp mà được chuyển hóa hết thì đừng nói có thể làm cho hắn đạt tới Độ Kiếp hậu kỳ mà Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh đột phá được một tầng cũng là chuyện đơn giản.

- Lạc Bắc! Có lẽ trong giới tu đạo, ngươi là người tu luyện tới tu vi Độ Kiếp nhanh nhất.

Trong lúc Lạc Bắc đang suy nghĩ, Đông Nhan cũng lên tiếng:

- Hơn nữa mặc dù ngươi không luyện hóa cái phân thân kia mà để cho nó hấp thu nhiều Huyết Xá lợi như vậy thì có lẽ nó cũng phải tương đương với một người tu đạo có tu vi Độ Kiếp kỳ.

Sau khi nói với Lạc Bắc câu đó, Đông Nhan lập tức nhìn Tát Mãn nói:

- Tắt Mãn! Ta thấy người điều khiển trận pháp này không tốn nhiều chân nguyên. Cái trận pháp này có thể thực hiện tiếp được không? Ta thật sự muốn xem cái phân thân của Lạc Bắc hấp thu nhiều U Minh ma huyết thì lợi hại tới đâu.

- Cái trận pháp này không sao. - Tắt Mãn nhìn Đông Nhan rồi nói:

- Trên người người còn có đan dược bồi bổ sức sống mạnh không?

Đông Nhan lắc đầu nói:

- Bình thường thì thứ đan dược đó không có nhiều tác dụng với ta. Cho nên vừa rồi đã dùng hết.

- tiểu Trà và Tiểu Ô Cầu bị U Minh ma huyết xâm nhập còn lợi hại hơn, gần như tương đương với thay toàn bộ máu trong người. Ngoại trừ một ít dược vật nuôi tủy và có sức sống mạnh mà ta vừa dùng ra, ta định chuẩn bị một chút linh dược hữu dụng mới được. Hiện tại, Lạc Bắc hấp thu U Minh ma huyết nhanh như vậy ta cũng không có đủ dược liệu. - Tắt Mãn lắc đầu rồi vung tay lên. Mười hai cây Thiên thần ngân châm lập tức biến mất trong trận pháp.

- Có điều ta cũng muốn nhanh chóng loại bỏ U Minh ma huyết trong cơ thể của tiểu Trà và tiểu Ô Cầu. Ta sợ các người ở đây lâu sẽ khiến cho chúng ta gặp tai họa. Đông Nhan! Nếu như người giúp ta thì thời gian kiểm thuốc sẽ không quá lâu.

- Cái này đâu có vấn đề. - Đông Nhan lập tức đồng ý.

- Việc này là do ta nhờ người giúp đỡ. Người cần đan dược gì cứ nói cho ta là được.

Tắt Mãn gật đầu cũng không nhiều lời, vung pháp trượng ngưng tụ một đám văn tự.

Lạc Bắc nhận ra hiện tại Tắt Mãn sử dụng là phương pháp ngưng khí hóa phù.

Chỉ thấy những dòng chữ trôi nổi trong không trung không biết mất. Tắt Mãn viết ra mười hai loại linh dược. Ngoại trừ một hai loại đã nghe nói, số còn lại, Lạc Bắc cũng chưa hề nghe thấy tên. Nhưng Đông Nhan chỉ nhìn kỹ một chút liền gật đầu với Tắt Mãn:

- Được! Cho ta hai ngày. Hai ngày sau ta sẽ mang toàn bộ số linh dược đó tới đây cho người.

- Chỉ cần hai ngày? - Tắt Mãn liếc mắt nhìn Đông Nhan.

- Chỉ cần hai ngày. - Đông Nhan gật đầu trả lời Tắt Mãn rồi sau đó quay sang nói với đám người Lạc Bắc:

- Chúng ta đi thôi.

.....

- Chẳng nhẽ Đông Nhan cất chứa số linh dược đó ở đây?

Mặc dù Tắt Mãn viết ra hơn mười loại linh dược mà Lạc Bắc chưa hề nghe nói qua nhưng nhìn nét mặt của Tắt Mãn, Lạc Bắc cũng biết bất cứ loại nào cũng là thứ khó tìm.

Nhưng Đông Nhan khẳng định một cách hết sức chắc chắn. Sau khi rời khỏi sơn trại của tộc Ma Tây, Đông Nhan không trở về chỗ của mình mà lại để cho Lạc Bắc, Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc đi cùng với nàng tới cái hồ trên núi Thông thiên. Cho nên Lạc Bắc, Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc đều có suy nghĩ như thế.

- Trước tiên các người ẩn nấp đi. Nếu không ta sợ người Côn Luân phát hiện ra hành tung của các người lại mang tới rắc rối. - Khi Yêu vương liên thai dừng lại trên cái hồ, Đông Nhan cũng không về ngay ngôi lầu ở bên cạnh hồ mà quay sang nói với Lạc Bắc như vậy.

Sau đó, Đông Nhan liền hạ xuống cái con đường bằng gỗ đi tới giữa hồ rồi vươn tay thả ra hơn mười vầng sáng màu xanh biếc.

Hơn mười vầng sáng đó đều là những viên ngọc có hình con bướm.

Những con bướm màu xanh biếc vừa mới bay lên không trung, Đông Nhan lập tức ngồi xuống.

- A?

Khoảng chừng một canh giờ, từ trên không trung liền có ánh sáng của người tu đạo phi hành tới.

Liên tiếp trong mấy canh giờ có những người tu đạo ăn mặc khác nhau bay đến. Có người Lạc Bắc, Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc có thể nhận ra, cũng có người thì không. Một số người ở trong các môn phái nhỏ, thậm chí có cả tán tu.

Đông Nhan chẳng thèm để ý tới đám người tu đạo đó, cũng không động dậy chỉ gật đầu với họ xem như đáp lễ. Mà đám người tu đạo kia cũng hết sức tôn kính với Đông Nhan, sau khi thi lễ với nàng liền tiện tay đặt một thứ gì đó bên cạnh rồi mới rời đi.

Lạc Bắc, Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc có thể thấy thứ mà đám người tu đạo đó đặt bên cạnh Đông Nhan đều là những con bướm mà nàng đã thả ra đồng thời còn có một thứ linh dược. Thậm chí còn có thứ gì đó như ngân phiếu.

- Được rồi. - Sau chừng ba, bốn canh giờ, Đông Nhan đang ngồi xếp bằng liền đứng dậy.

- Còn thiếu Thiên niên ngân tuyết thảo, Ôn tuyền ngọc tử, Diên niên hoa nữa thôi. - Kiểm tra tất cả mọi thứ xong, Đông Nhan nói với ba người Lạc Bắc như vậy.

- Bọn họ là ai? - Ánh mắt của Lạc Bắc, Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc đều không giấu được sự khiếp sợ. Mặc dù ba người biết Đông Nhan có thủ đoạn nhưng không thể ngờ được lại có nhiều người mang tới linh dược như vậy. Chỉ chưa tới sáu, bảy canh giờ, hơn mười loại linh dược chỉ còn thiếu ba.

- Những người đó là do phụ thân ta chữa trị, hoặc là biết tin vật của ta và phụ thân ta. Ngoài ra còn có một số người trong các môn phái và Tán tu được giúp đỡ. - Đông Nhan hết sức bình thản và tự tin:

- Chỉ cần chúng ta có thêm nhiều mối quan hệ thì lâu ngày chúng chẳng khác nào một lá phù bảo mệnh.

- Đúng vậy. - Lạc Bắc trầm ngâm một chút liền hiểu ra.

Đối với người tu đạo, nhất là những môn phái nhỏ hay Tán Tu trong lúc tu hành hay đối địch có khả năng gặp phải chuyện bất trắc. Bọn họ có được mối quan hệ với Dạ Ma Thiên và Đông Nhan đúng là có thêm sự bảo đảm. Mặc dù hiện tại không cần cứu chữa nhưng tương lai có khi lại cần tới những nhân vật như hai người.

459. Chương 430: Thị Trường Bí Mật..

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 430: Thị trường bí mật..

Hôm nay Đông Nhan có yêu cầu, những người này đương nhiên là phải tới giúp đỡ, hơn nữa còn hết sức tôn kính với nàng.

Chẳng trách được tu vi của Đông Nhan mặc dù chỉ cao hơn Thái Thúc một chút nhưng trên người lại có phong thái của một vị tông chủ. Căn cứ vào tình hình thì trong tay Đông Nhan chắc chắn có một thể lực không tầm thường.

- Đi thôi. - Đông Nhan dùng chân nguyên cuốn lấy mấy tờ giấy bị gió thổi bay. Lạc Bắc nhìn thấy ra nó đúng là một tờ ngân phiếu. Sau khi hút tờ ngân phiếu vào trong tay áo, Đông Nhan liền nói:

- Chúng ta tới Nam Thiên môn.

Lạc Bắc ngăn người:

- Nam Thiên Môn nằm ở đâu?

- Nam Thiên Môn là một chỗ mua bán. - Đông Nhan nhìn Lạc Bắc mà nói:

- Nói một cách chính xác thì đó là thị trường bí mật gần đây nhất để cho người tu đạo giao dịch.

“Hóa ra là một trong những chỗ giao dịch bí mật. Không ngờ gần đây lại có một cái?” Lạc Bắc trầm nghĩ:

- Người định vào đó xem có kiếm được ba loại linh dược đó phải không?

Từ sau khi được Đông Bất Cố giúp đỡ, Lạc Bắc cũng tăng thêm rất nhiều kiến thức.

Hiện tại, Lạc Bắc biết gần như tất cả các môn phái cho dù là Côn Luân cũng có sự giao dịch với các môn phái khác để tìm kiếm những gì mình cần. Hoặc có thể nói sử dụng tài nguyên trong tay để khống chế một số môn phái khác.

Một viên linh đan thượng phẩm có thể giúp cho người tu đạo bớt được mười năm khổ tu hấp thu linh khí. Một cái pháp bảo vừa ý có thể giúp cho thực lực của người tu đạo tăng thêm một bậc.

Công pháp, pháp bảo, linh dược thậm chí là một số thứ dùng để luyện khí luyện đan đối với người tu đạo mà nói đều là tài nguyên.

Ngoại trừ một số tổ chức trung gian ra thì trên thế gian còn có một số thị trường để cho người tu đạo giao dịch.

Đông Bất Cố từng nói với Lạc Bắc rằng số lượng thị trường để cho người tu đạo giao dịch có chừng ba mươi cái.

Trạm Châu Trạch Địa khống chế mấy môn phái cũng có người trú ở trong mấy cái thị trường như vậy, để ý xem có thứ gì hữu dụng hay không.

Mà một cái thị trường bí mật hoàn toàn khác với những nơi giao dịch bình thường.

Gọi là thị trường bí mật không chỉ có địa điểm được giấu kín mà người vào đây đều che giấu thân phận của mình.

Đương nhiên nếu người lộ ra thân của mình để ọi người biết rồi ngênh ngang đi vào thì cũng chẳng ai để ý.

Vì vậy mà mọi người che giấu thân phận của mình thật ra là để cho dù người có là Yêu tộc hay người tu ma, hay người trong huyền môn chính đạo cũng đều có thể giao dịch.

Trong tình cảnh này tương đương với tất cả mọi người vào đây đều mắt nhắm mắt mờ làm như không biết đối phương là ai.

- Mọi người đều che giấu thân phận không cần biết là Ma tộc hay Yêu tộc. Cho nên sau khi tiếp xúc thì bất cứ chuyện gì liên quan, người giao dịch cũng có thể từ chối.

Ai cũng biết cái thị trường như thế này không được minh bạch. Nhưng vì phần lớn các môn phái cũng đều hy vọng có một thứ thị trường không bị gò bó như vậy. Cho nên gần như toàn bộ huyền môn chính đạo cũng mắt nhắm mắt mờ, làm như không biết đối với cái thị trường này.

Mà cái thị trường bí mật đó cũng không phô trương, cẩn thận không làm to chuyện, không động tới đám huyền môn chính đạo.

Nói thẳng ra thì cái thị trường bí mật như vậy giống như một ngôi thành trong thế gian, mặc dù đám quan phủ đều biết nhưng không một ai dám thủ tiêu. Bởi vì quan phủ đều nhận được lợi ích từ đó. Nó được mở từ nửa đêm, tất cả đều giấu mặt tham gia, cho tới hừng đông liền tan cuộc.

Cái thị trường bí mật như vậy trong giới tu đạo cũng không có nhiều lắm. Hơn nữa nó cũng không được phổ biến rộng rãi. Lạc Bắc cũng nghe Đông Bất Cố nói qua, trong toàn bộ giới tu đạo có không quá năm. Cho dù với thực lực của Đông Bất Cố như vậy nhưng cũng chỉ biết có một cái ở Trung Châu tên là Thị trường bí mật Hoàng Phong. Không ngờ trong khu vực Thập Vạn Đại sơn còn có bí thị như thế.

- A? Không ngờ người cũng nghe nói tới bí thị.

Bởi vì bí thị và thị trường bình thường hoàn toàn khác nhau. Giao dịch bình thường đã diễn ra hơn ngàn năm, thậm chí mấy ngàn năm nên rất nhiều nơi tạo thành đặc điểm của riêng mình. Chẳng hạn như có

thị trường chủ yếu kinh doanh những thứ luyện khí. Có thị trường chủ yếu giao dịch đan dược. Những thị trường như vậy phù hợp với từng ý định của người tu đạo. Tuy nhiên trong bí thị thì có đủ loại, bất cứ thứ gì quái đản cũng đều có. Cho nên mặc dù không thấy được những thứ có trên thị trường giao dịch bình thường nhưng cũng chưa chắc những thứ khác đã không có. Hiện tại, Đông Nhan nghe Lạc Bắc nói thì cũng cau mày. Nàng đoán Lạc Bắc cũng có sự hiểu biết với bí thị.

- Lúc trước ta có từng hỏi Đông Bất Cổ việc này. Điểm lợi hại của Côn Luân không chỉ có nhiều nhân vật tu vi à còn nắm trong tay rất nhiều tài nguyên. Vì vậy muốn làm cho thực lực của Côn Luân suy yếu thì tiếp theo ta phải bắt tay vào một thứ gì đó cơ bản. Nếu không vĩnh viễn giống như những môn phái khác dựa vào Côn Luân, rất khó chống lại nó. - Sau khi nói xong, Lạc Bắc nhìn Đông Nhan hỏi:

- Cái thị trường Nam Thiên Môn nằm ở đâu?

- Cách đây trăm dặm về phía chính Nam.

- Đây là Hắc Mộc chỉ nam xa?

Sau khi nghe Đông Nhan trả lời, Lạc Bắc liền lấy Hắc Mộc chỉ nam xa rồi bay thẳng tắp về hướng Nam. Đông Nhan liếc mắt đã nhận ra cái pháp bảo này. Nhìn Lạc Bắc sử dụng Yêu vương liên thai phi độn, nét mặt của nàng trở nên hết sức nghiêm túc:

- Lạc Bắc! Người nghĩ sâu xa hơn chúng ta nhiều. Người nghĩ như vậy rất tốt. Người thường chinh chiến lâu dài sẽ quyết định thắng thua bằng tiền bạc và tài nguyên. Người nghĩ vậy ta thấy người có thể chống lại, thậm chí có cơ hội lật đổ Côn Luân.

- Đối với việc giao dịch dường như người hiểu biết so với chúng ta hơn nhiều. Tiếp theo xin nhờ người giúp đỡ. - Lạc Bắc gật đầu nhìn Đông Nhan rồi thỉnh giáo:

- Có điều vừa rồi ta nghĩ một điểm vẫn chưa hiểu. Thị trường giao dịch bình thường có rất nhiều huyền môn chính đạo không chế lẫn nhau. Có những môn phái lớn giữ trật tự. Sở dĩ không xuất hiện chuyện cướp đoạt là do bọn họ đều để lộ thân phận. Nhưng trong bí thị thì là người nào quản lý? Làm sao để đảm bảo không có chuyện cướp đoạt xảy ra?

- Phần lớn bí thị có quy định của riêng mình. - Đông Nhan liếc mắt nhìn Yêu vương liên thai rồi quay đầu nhìn Lạc Bắc nói:

- Ta biết tổng cộng ba cái bí thị. Trung Châu Hoàng Phong lăng, Long Cốt Cốc ở Dục châu, và cái Nam Thiên Môn ở Thập Vạn đại sơn. Hoàng Phong lăng là nơi linh khí hỗn loạn, nếu phóng ra pháp thuật hay pháp bảo sẽ nhận hậu quả không ngờ. Chẳng hạn như một cái thuật lôi cầu bình thường thi triển ở đó không chừng sẽ biến thành một cái lôi tiên, thậm chí là một cái pháp thuật có uy lực gấp mấy lần, có thể phản lại người người. Về phần Long cốt cốc và Nam Thiên Môn thì thi triển ở đó sẽ bị pháp thuật phản lại. Sự khác biệt ở đây Long Cốt cốc là một cái chiến trường của người tu đạo thời thượng cổ. Còn Nam Thiên Môn là nơi di tích người tu đạo. Trời sinh nó có một cái trận pháp bao phủ. Cấm chế của nó khiến cho người thi triển pháp thuật ở đó sẽ bị phản lại.

- Pháp thuật phản lại?

Nghe Đông Nhan nói vậy, Lạc Bắc, Nạp Lan Nhược Tuyết cùng với Thái Thúc liền nhớ tới Vân Mông cung trên kim đỉnh. Thái Thúc là người đầu tiên lên tiếng:

- Xem ra Long Cốt Cốc vào thời thượng cổ đã xảy ra trận đại chiến ác liệt không thua gì trận chiến với U Minh huyết ma. Không thể ngờ được thời cổ mà cũng có những trận chiến như vậy.

- Chuyện này thật ra ta cũng có nghe thấy. Mức độ đại chiến như vậy không chỉ có một, hai lần. - Nạp Lan Nhược Tuyết đột nhiên nói:

- Ta từng nghe phụ thân nói rằng ở khu vực quan ngoại và Âm sơn còn có vài cái chiến trường của người thượng cổ. Khi phụ thân ta đi qua chỗ đó từng nói nơi này có khả năng xảy ra đại chiến không thua gì trận chiến trên Kim đỉnh. Chỉ có điều mấy nơi đó không hình thành cấm chế như Long Cốt cốc. Thậm chí phụ thân ta còn cảm thấy rằng những trận chiến lớn như vậy trong giới tu đạo dường như cứ một thời gian nhất định sẽ xảy ra một lần.

- A? - Một tia sáng lóe lên trong mắt Lạc Bắc:
- Tại sao phụ thân của người lại cảm thấy vậy?
- Phụ thân ta cảm nhận được cho dù không theo quy tắc của trời thì cũng có quy luật tuần hoàn. - Nạp Lan Nhược Tuyết lên tiếng:
- Phụ thân ta cảm nhận sau một thời gian yên ổn, trong giới tu đạo các loại pháp quyết của các môn phái dần trở nên mạnh hơn. Dưới tình hình như vậy, thường thường sẽ xuất hiện nhiều nhân vật có tu vi cao... Nếu những người tu vi cao đó nhắc tay nhắc chân tạo ra uy lực hủy diệt trần thế. Có nhiều người như vậy thì tới một ngày nào đó sẽ có một người thay đổi tâm tính, hoặc xảy ra chuyện gì đó mà tiện tay làm cho thế gian có khả năng bị hủy. Cho nên phụ thân ta thấy rằng trong tối tăm có quy luật cố định của nó, không cho phép những người có tu vi cao xuất hiện. Điều này cũng tương đương với việc cực thịnh sẽ suy. Trong giới tu đạo đạt tới lúc cực thịnh có lẽ sẽ xảy ra một trận chiến như vậy làm cho toàn bộ xuống dốc rồi lại từ từ hưng thịnh.

460. Chương 431: Di Tích Thời Thượng Cổ

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 431: Di tích thời thượng cổ

- Đúng vậy. - Lạc Bắc chớp mắt. Nhưng điều mà Nạp Lan Nhược Tuyết nói làm cho hắn nghĩ tới rất nhiều thứ:
- Nếu trong giới tu đạo phần lớn công pháp thất truyền, hiện tại chỉ toàn là người tu đạo có tu vi Kim đan kỳ thì cho dù thế nào cũng không thể xảy ra trận chiến như vậy.

Câu nói của Lạc Bắc khiến cho cả bốn người trong Yêu vương liên thai đều im lặng.

Bởi vì bốn người nghĩ tới khoảng cách từ trận đại chiến với U Minh huyết ma đã bốn trăm năm... Xong trận đánh với U Minh huyết ma đó, giới tu đạo gần như không còn cao thủ. Trong một khoảng thời gian dài, các môn phái đều hết sức yếu. Những phái lớn như Thanh Thành và Không Động đều vô cùng yếu ớt.

Nhưng sau bốn trăm năm, hiện tại có rất nhiều môn phái cũng mạnh lên, đồng thời cũng xuất hiện nhiều nhân vật có tu vi cao như Hoàng Vô Thần, Huống Vô Tâm, Nguyên Thiên Y... Những nhân vật như vậy khiến cho bốn người nghĩ tới không chừng sau bốn trăm năm số mệnh chuyển hóa, vừa lúc chuẩn bị đón một trận đại chiến như vậy?

Mà điều khiến cho cả bốn người hơi trầm mặc đó là nếu chuyện này thành thật vậy thì bốn người bọn họ cũng sẽ trở thành diễn viên ở trong đó.

.....

- Cũng sắp tới rồi.

Yêu vương liên thai bay về phía trước đột nhiên Đông Nhan giơ tay điểm nhẹ một cái.

Theo hướng chỉ của Đông Nhan, Lạc Bắc cùng với Nạp Lan Nhược Tuyết và thái có thể thấy được một cái thung lũng dài hẹp.

Bên trên thung lũng được một lớp chướng khí màu vàng bao phủ. Cửa vào thung lũng là một cái con đường đá rộng tới một trượng, có thể nhìn thấy những mảnh vụn của bậc thang vẫn còn khắc những hoa văn. Tới gần, một bên cửa thung lũng còn có lại một nửa. Nhưng nhìn một nửa đó cũng có thể thấy được sự hùng vĩ của nó trước đây.

- Cái trận pháp của Nam Thiên Môn chỉ tác dụng bên trong thung lũng. Từ bên ngoài không thể nhìn thấy quang cảnh bên trong. Cái thung lũng này rộng ít nhất của mấy ngàn mẫu, tổng cộng có tám cửa vào. Cái

này là cửa lớn nhất, giống như cửa chính. - Đông Nhan liếc mắt nhìn Nạp Lan Nhược Tuyết, Thái Thúc và Lạc Bắc:

- Có điều Yêu vương liên thai quá lộ liễu. Chúng ta cần phải thu lại, tự mình ngự không phi hành. Mặc dù trong trận pháp không thể cảm nhận được pháp lực dao động nhưng Nạp Lan Nhược Tuyết, Thái Thúc hai người các ngươi quá dễ nhận. Nhất là Thái Thúc! Bộ trang phục Thái Hư nghệ y của ngươi quá nổi bật, dễ bị người khác nhận ra.

Thái Thúc gật đầu:

- Vậy ngươi có quần áo khác để ta thay rồi nói sau.

Đông Nhan liếc mắt nhìn Thái Thúc một cái:

- Dù sao bên trong ngươi cũng có quần áo khác. Cứ cởi cái bộ Thái Hư nghệ y này không được sao? Người tu đạo có vô số quần áo, ngươi mặc quần áo nào cũng không cảm thấy ngượng ngùng.

- Ngươi không nói sớm. Sớm biết vậy ta lấy bộ trang phục của tộc Ma Tây mặc rồi.

Nghe Đông Nhan nói vậy, Thái Thúc lập tức đỏ mặt rồi lắc đầu:

- Không được! Phải tìm quần áo khác thay rồi nói sau.

Hiện tại Thái Thúc cũng không phải là tiểu cô nương lúc còn ở Thục Sơn. Lúc ấy nàng và Lạc Bắc thí luyện hái thuốc, muốn cởi áo khoác của nàng còn khó. Hiện tại đã mấy năm, Thái Thúc cũng trở nên phổng phao, muốn nàng bỏ bộ trang phục Thái Hư nghệ y mặc đồ lót đi vào thì đúng là nàng không làm được.

Vừa nhìn thấy Thái Thúc như vậy, Đông Nhan không nhịn được phì cười.

- Đông Nhan! Ngươi lại cố tình trêu chọc đúng không. - Lần này thì Thái Thúc nhanh chóng hiểu ra.

- Được rồi! Ta không trêu ngươi nữa, chuyện chính quan trọng hơn. - Đông Nhan cười cười rồi vung tay bắn ra ba viên thuốc to như quả trứng chim bồ câu. Một viên màu đen, một viên màu đỏ, viên còn lại màu xanh.

Chỉ thấy Đông Nhan xoa nhẹ một cái viên thuốc màu đen trong tay nàng liền tan ra. Theo cái vung tay của nàng, nó như một lớp sương mù dính lên bộ trang phục của Thái Thúc.

Viên thuốc màu đỏ và màu xanh cũng lập tức bị nàng làm cho dính lên trang phục của Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết.

- Đây là thuốc gì?

Thái kinh ngạc khi thấy bộ trang phục Thái Hư nghệ y của mình vẫn tỏa ra ánh sáng bạc trở thành màu đen. Hơn nữa nhìn lúc này chất liệu như bằng da, hoàn toàn không còn hình dáng của Thái Hư nghệ y nữa. Còn bộ trang phục của Lạc Bắc thì biến thành màu đỏ, của Nạp Lan Nhược Tuyết biến thành màu xanh.

- Đó là khi ta buồn chán luyện ra một vài thứ để chơi. Chúng không có tên. Bình thường nó cũng chẳng có tác dụng. - Đông Nhan cười cười rồi lại lấy ra vài viên đan dược nhỏ hơn một chút. Mấy viên thuốc đó cũng lại hóa thành từng làn sương. Lạc Bắc chỉ thấy một làn khí màu vàng bay tới khiến ặt hần hơi cảm lạnh rồi ngay lập tức da mặt trở nên vàng bủng, nhìn như một người tu đạo già nua.

Trên mặt của Thái Thúc cũng xuất hiện hình xăm nhìn giống người tu đạo của một số dân tộc thiểu số ở Thập Vạn Đại Sơn. Còn nước da của Nạp Lan Nhược Tuyết cũng trở nên xạm đi, trên mặt có nhiều vết rỗ.

- Ta cũng giống như các ngươi. Ta sẽ nói một ít thổ ngữ. Tới lúc đó, chỉ cần các ngươi nói ít đi thì có lẽ mọi người sẽ nghĩ chúng ta tới từ một số bộ lạc trong Thập Vạn Đại Sơn. - Đông Nhan mỉm cười nhìn Thái Thúc. Một làn khí cũng lập tức bay lên mặt nàng khiến cho nó cũng có hình xăm giống như Thái Thúc.

Vào lúc này, với hình dạng của bốn người, nếu đứng trước mặt Tát Mãn thì có lẽ cũng khó mà nhận ra bọn họ ngay được. nguồn

- Đi thôi.

Nhìn tướng mạo của bốn người, Lạc Bắc cười cười, thu Yêu vương liên thai lại. Cả bốn người hạ xuống đi dọc theo sơn đạo mà vào bên trong.

- Đi vào nơi này không có hạn chế gì à? - Tới cửa thung lũng, Lạc Bắc hơi dừng lại, quay đầu hỏi Đông Nhan:

- Người nói trận pháp chỉ bao phủ trong cốc. Vậy người giao dịch khi ra khỏi thung lũng chẳng phải là mất đi sự bảo vệ hay sao?

- Trên thực tế là như vậy. - Đông Nhan cười cười, nói:

- Cái bí thị này bản thân nó đã có sự phiêu lưu. Hơn nữa bên trong mặc dù không sử dụng được pháp thuật nhưng vẫn có cách giết người. Người đi vào đó đều tính toán, phải cẩn thận không được để lộ bảo vật. Ngay cả chúng ta cũng phải cẩn thận, không được để cho người ta biết chúng ta tới từ đâu... Có điều chuyện giết người đoạt bảo có rất nhiều. Với tu vi và pháp thuật của chúng ta vào bên trong cũng chẳng khác gì người thường. Cho nên mười hai năm trước ta cũng chỉ vào đây một lần. Nhưng với cái Hồn nguyên kim thân của người làm vệ sĩ, lần này ta có thể đào được của quý cũng là phúc phận của người. Chỉ cần người không làm lộ thân phận, không lo người khác đối phó với người thì người muốn làm kẻ cướp cũng được.

- Một tên kẻ cướp và ba nữ tướng cướp sao? - Thái Thúc đột nhiên nở nụ cười rồi che miệng nói với Lạc Bắc, Nạp Lan Nhược Tuyết và Đông Nhan:

- Đúng rồi! Hiện tại ta là người tu đạo bản xứ, nói ít đi có lẽ không giống.

Nhưng sau một lát, Thái Thúc lại nhú mày nói:

- Chẳng lẽ nói này không có người?

Từ ngoài cửa đi vào hết sức yên tĩnh, không có bóng người hay tiếng động.

Nhìn Thái Thúc, Đông Nhan cười cười, nói:

- Người cứ vào rồi sẽ biết.

Trong lúc nói chuyện, bốn người đi thêm được vài chục trượng. Phía trước đột nhiên trở nên tối đen, nhìn qua thì thấy đó là vách núi, như đã đi tới cuối đường. Nhưng Đông Nhan làm như không thấy cứ đi thẳng vào vách núi.

- Cái này là trận pháp che mắt?

Thái Thúc nghĩ vậy liền đi thẳng tới. Đột nhiên trước mắt nàng sáng ngời. Nhìn cạnh tượng trước mặt, Thái Thúc ghen hòng suýt chút nữa thì kêu lên.

Cả khu vực thung lũng trước mặt vô cùng trống trải có vô số những kiến trúc được tạo ra từ đá trắng. Mà phần lớn số kiến trúc đó cũng không nguyên vẹn nhưng nhìn qua như chẳng có lấy một hạt bụi. Hơn nữa, rất nhiều kiến trúc và con đường đều có vô số những người tu đạo khác nhau. Ấn tượng đầu tiên đó là nơi này chẳng khác nào một ngôi thành phồn hoa.

Ba mặt thung lũng đều là vách núi đen, có một con đường kéo dài. Nhìn kỹ thì thấy phía đó có đường ra. Tổng cộng có tất cả mười hai con đường. Trên đỉnh thung lũng là một màu đỏ. Toàn bộ chương khí bị trận pháp ngăn cách khiến cho chúng giống như một đám mây đỏ tía.

Trong toàn bộ thung lũng khắp nơi toàn là cây và hoa. Hơn nữa có rất nhiều cây cổ thụ, thậm chí còn là những loại cây hiếm thấy trên Thập Vạn Đại sơn khiến cho nó có một thứ phong cách giống như thế ngoại đào nguyên.

- Không ngờ cái bí thị này lại có quy mô lớn như vậy.

- Cái này có đúng là di tích của người thượng cổ để lại không?

461. Chương 432: Đi Đạo Nam Thiên Môn

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 432: Đi đạo Nam Thiên Môn

Nhìn thấy cảnh tượng đó, Lạc Bắc cũng phải hít một hơi thật sâu. Hắn có thể nhận thấy những kiến trúc đình đài lầu các ở đây ít nhất phải tới mấy ngàn năm, thậm chí là cả vạn năm. Bởi vì trong thung lũng không bị mưa gió bào mòn, nhưng vẫn có những cái không còn nguyên vẹn do tự bản thân nó phân hủy. Mà nhìn những kiến trúc có phong cách khác nhau ở đây thì thấy nó giống như một cái thị trường giao dịch thời thượng cổ, là nơi tập trung của người thượng cổ chứ không giống một cái động phủ.

Cùng lúc đó, Lạc Bắc cũng quay sang hỏi Đông Nhan:

- Có người nghiên cứu sự huyền diệu của cái trận pháp này không?

Lúc này, Lạc Bắc có thể cảm nhận được nguyên khí xung quanh mặc dù hết sức hỗn loạn nhưng lại như có trật tự không có cảm giác cuồng loạn không khống chế được. Rõ ràng là do tác dụng của cái trận pháp mà Đông Nhan nói. truyện copy từ

Vốn trong kế hoạch của Lạc Bắc tiếp theo sẽ thành lập căn cứ tại Thương Lăng cung, dựa vào ưu thế của Yêu tộc Thất hải, tạo ra một cái giống như núi Chiêu Diêu và Trạm Châu Trạch Địa. Nhưng Thương Lăng cung cũng không có trận pháp bảo vệ. Mà một cái trận pháp bảo vệ có tác dụng rất lớn.

- Thế nào? Người lại có ý gì với cái trận pháp này?- Đông Nhan lập tức hiểu ý của Lạc Bắc:

- Theo ta biết rất nhiều người đã tới đây tìm hiểu. Nơi tập trung người tu đạo thời cổ... Nếu có thể tìm được một ít công pháp, pháp bảo mà họ để lại thì đúng là sung sướng. Có điều người thượng cổ có rất nhiều pháp thuật và pháp quyết hoàn toàn khác với chúng ta. Hơn nữa, vị trí quan trọng của trận pháp này lại nằm trong thung lũng. Cái thung lũng này bên dưới chẳng khác nào một cái cống thoát nước bị phá hủy, vô cùng phức tạp. Nghe nói dưới đó có vô số trận pháp bị tàn phá. Nghe nói trong cả ngàn năm qua, rất nhiều người tu đạo tu vi Nguyên Anh vào đó tìm hiểu nhưng lại không có ai ra khỏi. Về phần người may mắn còn sống thì dường như cũng chưa nghe nói hiểu được cái gì ảo diệu.

- Vậy xem ra cũng chẳng có hy vọng. - Lạc Bắc lắc đầu. Đối với trận pháp hắn cũng không nghiên cứu. Hơn nữa, Lạc Bắc biết trong ngàn năm qua, người tu đạo tinh thông trận pháp có nhiều kiến thức chắc chắn là hơn hẳn tộc Long Nghê. Những người đó chui xuống đất vậy mà không tìm được sự huyền ảo của nó vậy thì mình có dẫn người tộc Long Nghê tới đây cũng chẳng có tác dụng.

- Bốn vị! Không biết các vị muốn trao đổi gì? Có muốn xem cái phù lục của ta trước hay không? - Đúng lúc này có một nam tử cầm nhon chạy tới đón.

Người đàn ông đó có đôi mắt híp nhìn như mắt chuột, thoảng qua có một sự tinh ranh. Bộ trang phục của y hết sức bình thường, chân mang một đôi giày rơm nhìn không giống với người tu đạo mà chẳng khác nào tiểu thương đi bán đạo.

- Không ngờ lại gặp phải loại người này tới chào hàng. - Thái Thúc nhìn thấy người đàn ông đó chạy tới thì há hốc mồm.

Đông Nhan nhìn Thái Thúc đang há hốc mồm mà mỉm cười rồi quay đầu đi nhìn người tu đạo đứng trước mặt mà nói:

- Người có bùa gì?

- Ta có lạc thạch phù, Kim quang phù, Thần lôi phù...- Người đàn ông đó thấy Đông Nhan hỏi liền móc ra sáu bảy tấm phù đặt trước mặt Lạc Bắc và Đông Nhan.

- A! - Đông Nhan nhìn lướt qua rồi nói:

- Người có phù gì khác không?

Thấy đám người Lạc Bắc không có hứng thú, người đàn ông đó liền nhét mấy lá phù vào trong ngực rồi nói:

- Nhìn bốn vị có phong thái hơn người, chắc là không để ý tới mấy loại phù cấp thấp. Nếu vậy hãy xem một tấm Hỏa diễm phù của ta đi.

Nói xong, người đàn ông thò vào trong tay áo lấy ra một tấm phù màu hồng.

- Bốn vị cũng biết nhìn. Tấm Hỏa diễm phù của ta xuất xứ từ Liệt gia ở Giang châu, có uy lực mạnh hơn Hỏa diễm phù khác. Mọi người xem, ở đây còn có dấu hiệu của Liệt gia.

Thái Thúc bĩu môi. Tấm phù màu hồng trong tay người đàn ông nhìn dày hơn so với những lá phù khác, trên mặt có hoa văn hình ngọn lửa nhìn rất đẹp. Hơn nữa, theo ngón tay người đàn ông đó chỉ thì góc bùa đúng là có một chữ Liệt. Tấm Hỏa diễm phù xuất xứ từ Liệt gia là điều chắc chắn. Liệt gia ở Giang Châu là một thế gia chuyên tu luyện pháp quyết hệ Hỏa, nhưng trong giới tu đạo nhiều lắm cũng chỉ là một tiểu phái hạng ba. Vì vậy mà Thái Thúc cũng chẳng để ý tới tấm phù đó.

- Chỉ có thể này thôi sao? - Đông Nhan vẫn thản nhiên và khách khí:

- Nếu vậy thì không làm phiền nữa.

Thấy đám người Lạc Bắc cũng không có chút hứng thú với tấm Hỏa Diễm phù, một tia sáng chợt lóe lên trong mắt của người đàn ông:

- Xin bốn vị chờ một chút. Ta còn có một tấm phù lục phẩm chất cao hơn nhiều, ít nhất cũng phải là bảo khí thượng giai. Bốn vị nhìn thấy là biết.

Nói xong, người đàn ông liền móc ra một lá phù màu xanh.

- A! Đây là Thanh nguyên kiếm khí phù của Không Động. - Lạc Bắc hơi chớp mắt.

Tấm bùa mà người đàn ông đó móc ra được làm từ ngọc xanh, trên mặt có khắc một đường tơ vàng rất dài, tạo thành một dải ký hiệu. Trên bề mặt của nó còn có ánh sáng màu xanh di chuyển như có nhiều thanh tiểu kiếm đang chảy xuôi.

Cái bùa này rất giống với cái Thanh Nguyên kiếm khí phù của Không Động mà Lạc Bắc đã nhìn ấy trong điển tịch khi còn ở Thục Sơn. Mỗi một lần nó có thể phóng ra hơn mười đạo kiếm khí. Hơn nữa khi sử dụng chỉ cần cho chân nguyên và đó là được. Uy lực của mỗi một đạo kiếm khí cũng gần với một thanh phi kiếm.

Phẩm chất của tấm bùa này so với mấy cái trước cao hơn nhiều.

- Bốn vị quả là tinh mắt. - Mới nghe thấy Lạc Bắc nói ra cái tên Thanh Nguyên kiếm khí phù, người đàn ông mừng rỡ:

- Tấm phù này ta mới chỉ dùng có hai lần, ít nhất còn có thể sử dụng hơn hai mươi lần nữa. Cho dù đối địch hay phòng thân cũng là một thứ bảo vật.

Lạc Bắc và Đông Nhan liếc mắt nhìn nhau rồi lắc đầu.

Thật ra tấm phù này của người đàn ông đối với người tu đạo bình thường đúng là một thứ pháp bảo rất tốt. Mặc dù kiếm khí của Thanh Nguyên kiếm khí phù không như phi kiếm có thể làm theo ý mình nhưng với mười đạo kiếm khí có uy lực tương đương với phi kiếm mà cùng đánh tới thì uy lực cũng phải trên Ngự kiếm kỳ.

Nhưng với tu vi của Lạc Bắc bây giờ mà nói thì tiện tay phóng ra một cái pháp thuật có uy lực mạnh hơn cái phù này nhiều. Lúc trước khi Lạc Bắc và Thái Thúc mới ra khỏi Thục Sơn, tấm phù này rất có tác dụng. Nhưng hiện tại đối với họ nó không còn có ích nữa.

Người đàn ông cũng nhìn thấy Lạc Bắc quay sang Đông Nhan lắc đầu. Thấy Lạc Bắc vẫn không có hứng thú, người đàn ông đó hơi cảm tức trềng mắt nhìn Lạc Bắc và Đông Nhan:

- Có được một tấm phù hiếm cũng không mua. Ta thấy các người cố ý đùa lão tử a.

Sau khi lẩm bẩm nói câu đó, người đàn ông liền xoay người nhanh chóng đi về phía một người tu đạo mới xuất hiện.

- Đi thôi.

Đông Nhan cũng không để ý chỉ cười cười, dẫn Lạc Bắc, Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc đi vào trong khu vực kiến trúc san sát.

.....

- Không phải chứ?

Đi vào trong dãy kiến trúc đó, Thái Thúc lại trừng mắt, ngây người.

Chỉ thấy trong chỗ đó chỉ có một vài nơi trống tãi. Rất nhiều người tu đạo bày vài vóc và nhiều thứ khác nhau như một đám bán ở vỉa hè.

Trong đủ mọi loại kiến trúc cũng bày những thứ gì đó như cửa hàng.

Ngoại trừ những nơi đó ra, bên đường phố có rất nhiều người giống như người đàn ông lúc này đang chào hàng.

- Ta có các loại tinh kim thượng giai, còn có một chút Thái Ất tinh kim...

- Tử diệp thảo ba trăm năm... Tử Diệp thảo ba trăm năm có thể chế tạo phù lục thượng phẩm, mau đến xem. Chỉ có ba cây. Nhanh không hết.

- Có sẵn ngưng khí đan. Ba trăm vàng một viên.

Thậm chí còn có rất nhiều người tu đạo đang rao rất to.

Phần lớn người tu đạo vào lúc này chẳng khác nào những người bán hàng rong, thương nhân khôn khéo.

- Không ngờ được Nam Thiên Môn lại có quy mô như vậy. - Đông Nhan nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cũng phải thốt lên như thế.

Mười năm trước, Đông Nhan có tới đây một lần. Nhưng lúc đó số lượng người chỉ bằng một phần tư bây giờ. Hơn nữa, cơ bản cũng chỉ có mấy người tu đạo tự giao dịch với nhau, chứ không có chủ quán cố định thế này.

- Xem ra không có gì hạn chế, không phải chịu sự khống chế của phái lớn, người giao dịch càng nhiều. Cứ tiếp tục như thế này, nơi đây còn hơn cả một thị trường giao dịch bình thường.

Đông Nhan trầm ngâm rồi quay sang nói với Lạc Bắc, Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc đang đứng bên cạnh:

- Hiện tại quy mô của Nam Thiên môn so với trước còn lớn hơn. Hơn nữa, Thập Vạn Đại sơn có rất nhiều linh dược sinh trưởng, nên giao dịch thảo dược ở đây cũng nhiều. Tìm một vài loại có lẽ không có. Có điều hơn mười năm ta chưa tới đây, nơi này lại thay đổi nhiều như vậy nên ta cũng không hiểu lắm. Dù sao thì các người cũng mới tới lần đầu, hay là chúng ta đi quanh xem. Không chừng ngoại trừ mấy loại linh dược kia ra còn có thể tìm thấy thứ gì có ích.

462. Chương 433: Tiểu Thông Linh Nam Thiên Môn

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 433: Tiểu thông linh Nam Thiên Môn

- Được.

Chung quy thì Thái Thúc cũng là một thiếu nữ nên nhìn thấy cảnh tượng ở đây cũng bị hoa mắt, chỉ muốn đi dạo quanh để xem. Ngay thấy Đông Nhan nói vậy, nàng cũng hết sức hưng phấn, đồng ý.

.....

- Giấy trắng! Giấy vàng.

Trên đường đi có một cửa hàng gần một tấm biển như vậy.

Thái Thúc liếc mắt thì thấy trong cửa hàng trưng bày rất nhiều loại phù. Những lá phù cũng sử dụng các loại nguyên liệu khác nhau để luyện chế. Thứ gọi là giấy trắng, giấy vàng cũng tương đương với bán thành phẩm của những lá phù.

Mà đối với cửa hàng này trưng bày toàn là những nguyên liệu luyện khí cơ bản nhất.

- Linh đan.

Đi thêm một chút có một cửa hàng bày biển như vậy.

- Không biết nơi này có đan dược gì? Vào xem đi.

Lạc Bắc nghĩ vậy liền bước vào trước.

- Các người muốn loại đan dược nào?

Vừa mới bước vào, một người đàn ông trung niên có khuôn mặt lạnh lùng lên tiếng hỏi.

- Không biết...ở đây có đan dược bổ sung khí huyết và sinh cơ hay không? - Lạc Bắc nhìn người đàn ông đó rồi hỏi:

- Nếu có thì lấy ra chúng ta xem một chút.

- Đan dược bổ sung khí huyết và sinh cơ?

Người đàn ông ngồi trên ghế lim gập đầu đứng dậy lấy một cái bình ngọc ở trong rương:

- Chỉ có mười viên Ngọc Lộ đan.

- Ngọc lộ đan?

Lạc Bắc quay đầu lại nhìn Đông Nhan. Đối với đan dược, Đông Nhan có thể nói là bậc thầy trong bậc thầy. Tốt hay không cứ hỏi nàng là được.

Đông Nhan mở bình ngọc xem qua:

- Ngọc Lộ đan cũng có chút tác dụng.

Nhìn thấy sắc mặt của Đông Nhan, Lạc Bắc biết nó có tác dụng nhưng không phải là đan dược thượng phẩm. Vì vậy mà hấn gập đầu, nhìn người đàn ông trung niên hỏi:

- Giao dịch Ngọc Lộ đan như thế nào?

- Nếu dùng vàng bạc thì ba trăm lượng bạc một viên. - Người đàn ông trung niên nói.

- Ba trăm lượng một viên? Cái giá này coi như công bằng. - Đông Nhan gập đầu lấy ra một tấm ngân phiếu đưa cho người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên dường như trời sinh không thích nói nhiều vẫn lạnh nhạt chỉ liếc nhìn tấm ngân phiếu rồi nói:

- Tấm ngân phiếu của người trị giá năm ngàn lượng, có muốn xem đan dược nào khác không?

- Người còn thứ đan dược gì thì lấy ra đây. - Đông Nhan nói:

- Nếu là đan dược bình thường thì thôi.

Người đàn ông trung niên cũng không nhiều lời, quay đầu lấy ra một cái hộp ngọc trắng rồi mở ra trước mặt Đông Nhan.

Cái hộp ngọc mới hé mở, Lạc Bắc, Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc có thể thấy được một tia ánh sáng màu hồng từ bên trong chiếu ra, đồng thời kèm theo cả mùi thuốc nồng.

- Đây là Hỏa Long thảo dùng để luyện đan, có thể xua hơi lạnh, âm khí, bổ sung chân nguyên. - Đông Nhan mới liếc mắt liền ngẩng đầu nhìn người trung niên:

- Có điều giữ nó hơi lâu cho nên được lực hơi mất một chút. Xấp xỉ hai ngàn hai.

Người đàn ông trung niên không ngờ Đông Nhan mới liếc mắt có thể nhận ra, thậm chí còn biết được được lực của nó. Nhưng y cũng không nói nhiều chỉ gật đầu đưa cái hộp ngọc cho Đông Nhan.

- Còn thứ đan dược nào tốt không? - Đông Nhan lại hỏi.

- Còn một ít Hoàng Nha đan, Ngũ Hành đan, Kê huyết thạch đan... - Người đàn ông trung niên nói ra hơn mười loại đan dược:

- Cũng chỉ có đan dược cấp độ như vậy thôi.

Đông Nhan hỏi:

- Người có bao nhiêu Hoàng Nha đan?

Người đàn ông trung niên nói:

- Có ba mươi viên.

- Bán hết tất cả cho ta.

Đông Nhan không thèm hỏi giá cả, chỉ đưa một tấm ngân phiếu ngàn lượng cho người đàn ông trung niên.

- Được!

Người đàn ông trung niên gật đầu. Vào lúc này cũng biết Đông Nhan là một người có kiến thức về đan dược cho nên cũng chẳng cần phải nói giá cả mà thu lấy tấm ngân phiếu rồi đưa một cái bình lưu ly màu lục cho Đông Nhan.

- Đi thôi.

Đông Nhan ra khỏi cửa hàng liền đổ ra một viên Hoàng Nha đan nhìn giống như hạt đậu rồi cho vào miệng. Sau đó, nàng lại đưa cái bình cho Thái Thúc:

- Thái Thúc! Ăn cho vui.

- Ăn cho vui? - Thái Thúc ngẩn người:

- Đông Nhan! Hoàng Nha đan dùng để làm gì?

- Nó không có nhiều tác dụng, làm mát thân thể, tăng thêm chút tuổi thọ. - Đông Nhan cười cười:

- Có điều mùi vị của chúng rất ngon. Trước đây ta vẫn ăn như ăn kẹo.

- Lấy làm kẹo ăn?

Câu nói của Đông Nhan làm cho Thái Thúc dở khóc dở cười. Nhưng nàng vẫn đổ một viên ra ngậm vào miệng. Một lúc sau, Thái Thúc cảm nhận được Hoàng Nha đan ăn rất ngon, khi nó tan ra còn có một chút hơi lạnh thấm vào cơ thể.

- Hạt giống?

- Nơi này không biết bán cái gì? - Thái Thúc vừa mới cao hứng đổ ra hai viên Hoàng Nha đan đưa cho Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết thì ấy trên một gian nhà phía trước có hai chữ hạt giống.

- Cái này?

Nhìn tấm biển, Đông Nhan cũng ngẩn người không biết trong đó bán cái gì.

Vừa lúc đó, có một người thanh niên đi một đôi giày rơm ăn mặc để hở cả nửa cái chân đột nhiên tới đón. Người thanh niên đó cũng xấu xí giống như người đàn ông đã tới chào hàng đầu tiên nhưng đôi mắt của y hết sức thông minh.

- Bốn vị nhìn rất lạ mặt. Xem ra các người mới tới đây. Ngoại hiệu của ta là Tiểu thông linh Nam Thiên Môn. Có cần ta giúp không? Ta có thể dẫn các người tới chỗ các người muốn tìm, có thể giúp các người đào được thứ tốt nhưng lại có giá thấp nhất ở Nam Thiên Môn. - Thấy người thanh niên bước tới, đám người Thái Thúc tưởng hẳn cũng tới chào hàng. Nhưng không ngờ mới vừa đối mặt, người thanh niên lại nói một câu như vậy.

- Không thể ngờ được bây giờ Nam Thiên môn cũng có thứ ăn hoa hồng như vậy.

Đông Nhan biết trong nhiều chỗ giao dịch bình thường trên thế gian của người tu đạo có rất nhiều người không giao dịch nhưng lại tự mình kiếm tiền nhờ giới thiệu giao dịch hay chỗ tốt. Bình thường những người này vẫn đi lẫn vào trong chợ nên rất quen thuộc, biết chỗ nào có thứ gì, giá cả đại khái bao nhiêu.

Trong những nơi giao dịch khác, người tu đạo như vậy được gọi là những kẻ ăn hoa hồng. Mười mấy năm trước, khi Đông Nhan tới đây, nơi này còn chưa có những kẻ như vậy. Nhưng không ngờ mười mấy năm trôi qua, Nam Thiên Môn cũng xuất hiện những kẻ ăn hoa hồng.

Đông Nhan biết được những người như vậy biết tương đối nhiều nhưng đều làm việc mất phí. Vì vậy nàng nhìn người thanh niên tự xưng là Tiểu Thông linh của Nam Thiên Môn:

- Để người dẫn chúng ta đi mau bán ở Nam Thiên Môn, người muốn bao nhiêu tiền?

- Năm trăm lượng bạc. - Người thanh niên giống như đẩy mạnh tiêu thụ hàng hóa, nói:

- So với những người khác ta biết nhiều thứ hơn. Nếu các người chọn người khác, bọn họ thu tiền của các người nhưng chưa chắc đã biết cách. Ta lấy giá rẻ như vậy nhưng nếu các người giao dịch thứ gì thành công ta sẽ lấy thêm một nửa phần giá cả.

- Ăn hoa hồng năm phần trăm? - Đông Nhan nhìn người thanh niên:

- Người biết những cái gì? Người là người của cửa hàng nào?

- Ta chỉ có một mình. Người cũng biết ở nơi này người hỗn tạp. Ta một mình lại càng nguy hiểm, không giống như cửa hàng có nhiều người, có sự bảo đảm. Nên ta lấy năm phần trăm cũng không có gì là cao. - Người thanh niên vội vàng giải thích.

- Nhìn qua người này cũng khá thông minh, hơn nữa cũng không phải là kẻ giả dối, như đám tám tu. Chẳng phải người định phá hoại gốc rễ thấp nhất của Côn Luân hay sao? Nếu vậy ta giúp người một chút, trước tiên mua chuộc một số kẻ này. - Đông Nhan cười cười, nói thâm vào tai Lạc Bắc rồi nhìn người thanh niên sau đó móc một tấm ngân phiếu đưa cho y.

Tấm ngân phiếu của Đông Nhan có giá trị ít nhất cũng phải một ngàn lượng.

- Năm phần trăm thì năm phần trăm. Tấm ngân phiếu này người cứ cầm lấy trước. Nếu người làm cho chúng ta hài lòng thì năm trăm lượng còn lại không cần phải trả cho chúng ta.

- Bốn vị thật phóng khoáng. Ta nhất định sẽ tận lực. - Người thanh niên nghe thấy vậy thì hết sức vui mừng. Nên nhớ rằng mặc trong Nam Thiên Môn giá cả mỗi một thứ của người tu đạo đều rất cao. Nhưng đối với một người tu đạo bình thường mà nói thì mấy ngàn lượng vàng bạc cũng không dễ bỏ ra. Người thanh niên đưa ra cái giá đó nếu gặp người khác sẽ phải giảm đi một ít. Nhưng hiện tại Đông Nhan không thèm cò kè mà còn đưa thẳng ra năm trăm lượng. Người thanh niên chưa hề gặp ai có phong cách như vậy. Trong suy nghĩ của y, bốn người Đông Nhan cho dù không phải là người tu đạo có tu vi lợi hại thì cũng là những vị khách hào phóng.

Y vừa mới nói xong thì thấy Thái Thúc như đang ăn đậu chọt đồ từ trong cái bình Lưu Ly ra một viên Hoàng Nha đan cho vào miệng. Lúc mới tới, y cũng nhìn thấy Thái Thúc ăn một viên, nhưng bây giờ khi nhìn thấy rõ, y cũng chỉ biết tròn tròn mắt:

- Đây là...Hoàng Nha đan?

- Ủm! Thì sao? - Thái Thúc hơi khó hiểu, gật đầu.

463. Chương 434: Đào Bảo

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 434: Đào bảo

Người thanh niên thấy vậy thì thật sự không còn biết nói gì nữa. Y tên là Quý Linh, vô tình có được một bộ công pháp tu đạo của Tấn Tu. Hơn nữa, bộ công pháp đó cũng chỉ là thứ pháp quyết hạng ba, hạng bốn. Sau này, do may mắn mà vào được trong Nam Thiên môn. Hiện tại y làm người ăn hoa hồng ở đây, mong tích góp chút tiền đổi lấy một thứ gì đó cho việc tu đạo, so với một mình ở ngoài tu luyện thì tốc độ nhanh hơn nhiều.

Nhưng cho dù như vậy thì tu vi của y cũng chỉ mới vượt qua Kết Đan, đạt tới Kim đan sơ kỳ. Mà đối với toàn bộ giới tu đạo, người có tu vi như y rất nhiều. Đối với các môn phái bình thường và người tu đạo mà nói thì người có tu vi Kim đan trung kỳ đã là những nhân vật tu vi cực cao. Trong suy nghĩ của họ, Hoàng Nha đan cho dù thế nào thì cũng không thể ăn như kẹo.

- Bốn người này chắc chắn không phải kẻ tầm thường. Có lẽ lần này kiếm được nhiều đây.

Mặc dù không biết thân phận của bốn người Lạc Bắc nhưng người thanh niên cũng nghĩ như vậy.

Những nhân vật càng cao tới đây giao dịch chắc chắn phải là những vật có giá trị kinh khủng. Tới lúc đó hoa hồng được hưởng lại càng nhiều.

- Đúng rồi! Người được gọi là tiểu thông linh của Nam Thiên môn vậy cái cửa hàng hạt giống kia bán cái gì? - Thái Thúc nghe ấy biệt hiệu tiểu thông linh của Quý linh liền hỏi.

Quý Linh lập tức trả lời:

- Cái cửa hàng đó bán hạt giống thảo dược. Ngoài ra còn có một ít trứng của dị trùng và dị cầm.

- Thì ra là vậy. - Thái Thúc liếc mắt nhìn Lạc Bắc. Nàng biết phần lớn linh dược thượng giai cho dù có hạt giống cũng phải được gieo trồng ở nơi có linh khí mới có thể trưởng thành. Mà một ít dị cầm và dị trùng lại đào tạo đơn giản hơn. Hơn nữa, một số dị trùng, dị thú như Hỗn nguyên thần hoàng của Lạc Bắc có uy lực hết sức lợi hại. Vì vậy mà nàng nhìn Lạc Bắc hỏi:

- Không biết cửa hàng này có trứng của thứ dị trùng và dị thú lợi hại nào không?

- Trong cái cửa hàng này cao lắm chẳng qua là trứng của Hỏa tích và Thiết tuyết ngô công. Chúng chỉ là dị trùng cấp hai. - Quý Linh vì đưa ra hoa hồng năm trăm lượng, lại cảm giác bốn người này có lai lịch rất lớn cho nên cố hết sức:

- Bình thường ngoại trừ một hai cái cửa hàng sẽ có thứ thượng đẳng ra thì muốn tìm được những vật lợi hại cũng không thể mua ở các cửa hàng mà phải tới vỉa hè trong chợ để tìm.

- A?

Hiện tại Lạc Bắc đã hiểu được tài nguyên chính là gốc rễ nên muốn hiểu được nhiều hơn. Vì vậy hắn kiên nhẫn hỏi Quý Linh:

- Những cửa hàng này đều có kích thước nhất định tại sao lại chỉ một vài cửa hàng mới có thứ tốt?

- Nam Thiên môn là một bí thị. - Quý Linh nhìn xung quanh rồi nói nhỏ:

- Nơi này mặc dù kiến trúc từ thời cổ còn sót lại nhiều nhưng những cái nào có thì người ta đã mở cửa hàng hết. Bình thường người tu đạo tới đây đều muốn giao dịch một thứ gì đó, hay tìm kiếm thứ tốt rồi đi ra. Ai

lại ở cố định trong này? Những cửa hàng cố định cho dù có được thứ tốt nhưng cũng không có thời gian tu luyện. Cho nên ta thấy được người trông coi những cửa hàng đó cũng không phải là Tán Tu mà sau lưng có mặt một số môn phái... Rất có khả năng bọn họ là người của các môn phái phái tới đây. Những môn phái đó có được thứ gì tốt chắc chắn sẽ giữ để mình dùng đầu tiên. Còn khi nào bọn họ thấy nó không đủ quý với bản thân thì mới đưa ra trao đổi. Cho nên trong những cửa hàng đó mặc dù nhiều thứ nhưng lại rất ít thứ có phẩm chất tốt. Chỉ có trong một, hai cửa hàng của tán tu, chủ yếu dựa vào mua bán để kiếm lợi.

- Tự mình tới giao dịch thì khác. Những thứ mà họ mang tới chỉ muốn nhanh chóng đổi lấy những vật khác. Có người mang tới những thứ công pháp khác biệt với bản thân, hoặc do tu vi kém nên không sử dụng được. Có người cũng không biết cách dùng cho nên lấy ra đổi. Cho nên đi dạo ở chỗ bán vĩa hè lại có khi kiếm được thứ gì đó làm cho vui mừng. Lần trước, ta gặp có người mang tới một quả trứng của Lam Nha yêu chu.

- Lam Nha yêu chu?

Đám người Lạc Bắc đều biết Lam Nha yêu chu là một thứ dị trùng sinh sống trong đầm nước ở phía Nam. Khi trưởng thành lớp da của chúng rất cứng, phi kiếm bình thường không thể chém đứt được. Một con Lam Nha yêu chu có thể gặm được một đồng tinh kim còn có thể phun ra mạng nhện có tác dụng làm tê liệt và ăn mòn. Người tu đạo Kim đan kỳ bình thường khó mà chống đỡ được với chúng. Nếu biết cách điều khiển thú hay luyện chúng thành cỗ trùng thì tương đương với một thứ pháp bảo thượng giai.

Dị trùng cấp bậc này không có nhiều tác dụng với Lạc Bắc nhưng nếu là Thái Thúc thì cũng có thể coi như một thanh vũ khí sắc bén.

- Lúc trước ta còn thấy có người mang Kim hồng thần lôi tới giao dịch rồi bị người ta đổi lấy một viên đan được. - Quý Linh còn nói thêm.

Kim hồng thần lôi? Nghe nói đó là pháp bảo của Kim quang thượng nhân từ thời cổ lưu lại. Nó được luyện ra từ vô số lôi cương, kim thiết và thủy ngân. Một khi nó nổ tung có uy lực tương đương với pháp bảo cấp tiên. Tuy rằng chỉ dùng được một lần như phù nhưng đối với người tu đạo mà nói thì có được một thứ pháp bảo mạnh như vậy chẳng khác nào có thứ giữ mạng cất trong người.

- Đúng rồi! Các người tới Nam Thiên môn muốn giao dịch thứ gì? Muốn giao dịch công pháp, pháp bảo hay đan dược? - Nói xong, Quý Linh nhìn Lạc Bắc và Đông Nhan mà hỏi.

- Cái gì cũng xem. - Đông Nhan nhìn Quý Linh rồi trả lời:

- Có điều chủ yếu còn thiếu ba loại dược liệu luyện chế đan dược là Thiên niên Ngân tuyến thảo, Ôn Tuyền ngọc tử, Duyên niên hoa.

- Thiên niên ngân tuyến thảo, Ôn tuyền ngọc tử, Duyên niên hoa? - Quý Linh tự xưng là tiểu thông linh của Nam Thiên môn nhắc loại tên ba loại dược liệu đó rồi nhìn Đông Nhan hỏi:

- Ta không biết nhiều lắm về phẩm cấp của dược liệu. Người nói xem ba loại dược liệu đó như thế nào? Nếu dùng vàng bạc để tính toán thì đại khái chừng bao nhiêu?

Đông Nhan nói:

- Giá trị của Duyên Niên hoa thấp một chút, chừng khoảng ngàn lượng bạc. Ôn tuyền ngọc tử và Thiên niên Ngân tuyến thảo rất ít cho nên nếu dùng vàng bạc để đổi thì phải từ ba ngàn vàng trở lên.

- Ba ngàn vàng?

Đông Nhan nói vậy đừng nói là Quý Linh, ngay cả Lạc Bắc cũng giật mình.

Ba ngàn vàng là một con số vô cùng khủng bố.

Nên nhớ rằng trong vòng trăm năm nay chiến loạn nổi lên khắp nơi. Đám lao công, khổ sai vất vả cả năm cũng không kiếm được mấy lượng bạc. Rất nhiều quốc khố chỉ có mấy chục vạn lượng bạc, nhiều thì tới mấy trăm vạn lượng.

Đối với người tu đạo mà nói thì chỉ cần một vị thuốc cũng có ba ngàn vàng. Đối với một vài môn phái cần nhiều tài nguyên để duy trì.

Nếu không đủ tài lực thì cho dù là có phương thuốc, môn phái luyện đan cũng không thể luyện ra được đan được thượng giai.

Tu vi càng cao luyện chế ra những thứ càng phải tốt hơn, nhưng trả giá lại càng nhiều.

Chẳng trách mà mấy môn phái Bắc Mang đều liều mạng trộm mộ tìm kiếm nhiều vàng bạc đến vậy.

Còn những môn phái để lôi kéo nhiều thế lực có được tài lực khổng lồ so với tán tu có ưu thế hơn nhiều.

- Ba loại dược liệu các người tìm có giá trị cao như vậy chắc chắn là vật hi hữu. - Quý Linh lấy lại bình tĩnh liền nói:

- Trước tiên ta tìm người giúp các người bố cáo tin tức ra xung quanh, tiết kiệm chút thời gian.

- Bố cáo tin tức?

Lạc Bắc, Đông Nhan, Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc chỉ thấy Quý Linh vẫy tay liền có một người cầm tấm mộc bài đứng bên đường nhanh chân chạy tới. Người này có thân hình cao lớn nhìn tướng mạo hết sức khô ngời, có lẽ cao hơn Quý Linh cả cái đầu. Chỉ thấy Quý Linh móc ra một tấm ngân phiếu trị giá một trăm lượng nói vài câu với đại hán. Sau đó, đại hán liền tục gật đầu rồi dùng một cái mũi nhọn khắc lên tấm mộc bài, sau đó móc ra một chai thuốc màu vàng bôi lên đó.

Chỉ thấy vị đại hán giơ cao tấm mộc bài chạy trong khu giao dịch và các cửa hàng. Mấy chữ vàng trên tấm mộc bài đó là :“cần Thiên niên ngân tuyến thảo, Ôn nguyên ngọc tử, Duyên niên hoa. Ai có tới nói chuyện.”

Hóa ra cách bố cáo tin tức này hết sức đơn giản. Ngoài việc công bố tin tức ở một chỗ bắt mắt nhất ra thì làm như vị đại hán này. Thật ra vì đại hán đó cũng là một kẻ ăn hoa hồng. Hiện tại, Quý Linh thấy bốn người Lạc Bắc giao dịch rất cao, nếu giao dịch thành công thì mình nhận được rất nhiều tiền cho nên y bỏ ngay ra một trăm lượng để cho vị đại hán đó chạy.

464. Chương 435: Linh Tê Song Câu

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 435: Linh tê song câu

Nhưng bộ công pháp Chân Linh bảo điển có thể nói là không có thứ gì hữu dụng, tại sao đối phương lại mua nó?

- Thật sự là Chân Linh bảo điển?

Bộ điển tịch có màu xanh biếc. Cả một cuộn dài tới một thước được cuộn lại. Khi vừa mới chạm tới có cảm giác mềm nhũn như chạm vào cỏ non.

Vừa mở ra xem nhìn những dòng chữ trên đó, Lạc Bắc, Nạp Lan Nhược Tuyết, Thái Thúc và Đông Nhan đều hết sức hưng phấn.

Bộ chân linh bảo điển có lai lịch. Nhưng đối với phần lớn người tu đạo hoa cỏ là vật chết, không như chim bay cá bơi, có tâm hồn giống như con người. Nhưng bộ pháp quyết này lại có thể lay động linh phách của hoa cỏ để đối địch.

Nó không chỉ có uy lực rất mạnh mà còn có thể tu luyện ra Nguyên Anh. Đây có thể nói là một bộ công pháp đầy đủ nhất.

Hơn nữa, chỉ cần nhìn chất liệu và một vài khẩu quyết pháp thuật trong cuốn Chân Linh bảo điển, bốn người có thể nhận ra nó là đồ thật.

Sở dĩ cuốn Chân Linh bảo điển đối với người đeo mặt nạ không có giá trị đó là vì người để lại bộ công pháp này là Trữ Song.

Trữ Song không phải là người tu đạo bình thường mà là một cây nhân sâm hấp thu tinh hoa của trời đất bao năm mà biến hình, cũng là một hoa linh giống như tiểu Trà.

Vì vậy mặc dù nó có uy lực hùng mạnh nhưng chỉ thích hợp với những hoa linh giống như nàng tu luyện. Thân thể của Hoa linh hết sức yếu ớt. Mặc dù người tu yêu có rất nhiều ở núi Chiêu Diêu nhưng lại không có Hoa linh. Người tu đạo bình thường có được bộ công pháp này cũng không thể tu luyện. Chỉ có thể sử dụng một vài thuật nuôi trồng linh dược ở trong đó mà thôi.

Một bộ công pháp cho dù tốt đến mấy nhưng không tu luyện được thì cũng chỉ là thứ vứt đi.

Nhưng đối với đám người Lạc Bắc thì ý nghĩa của bộ công pháp này lại khác.

Chỉ cần có thể làm cho tiểu Trà hồi phục lại như trước thì đối với tiểu Trà mà nói, bộ công pháp này chẳng hề thua kém Thất Xảo di thiên đại pháp hay Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu.

Hơn nữa, chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh của Lạc Bắc có thể thi triển được tất cả các pháp thuật cho nên pháp thuật trong Chân linh bảo điển cũng có thể sử dụng.

Một bộ công pháp như vậy mà chỉ mất có tám ngàn vàng thì đúng là quá rẻ.

- Lần này đúng là gặp được quý nhân. - Quý Linh cũng không giữ được sự bình tĩnh.

Một khi giao dịch đã được hoàn thành thì theo ước hẹn, Quý Linh có được năm phần trăm. Tám ngàn vàng tính ra hoa hồng thì tương đương với bốn ngàn lượng bạc.

Hiện tại, Quý Linh tu luyện một bộ công pháp huyền môn có thể là Tu Khí chính quyết. Cấp bậc của bộ công pháp này còn không bằng Ngưng Hỏa đại pháp của người đeo mặt nạ. Từ sau khi vô tình bước chân vào Nam Thiên môn, y vẫn nung nấu suy nghĩ tìm kiếm một bộ pháp quyết thượng giai.

Nhưng những bộ pháp quyết thượng giai có cấp bậc phải tới cả vạn vàng. Người chi tiêu xa xỉ như Đông Nhan cũng rất ít cho nên tới bây giờ, Quý Linh cũng chỉ có được hai vạn vàng và vài cái pháp bảo phòng thân. Hiện tại, chỉ trong chốc lát, Quý Linh kiếm được nhiều như vậy. Nếu ba thứ được liệu kia cũng được giao dịch thuận lợi thì Quý Linh có thể đổi được một bộ công pháp không tồi lắm.

- Cái đó là tàn phế của pháp bảo?

Vừa mới cất bản Chân Linh bảo điển, Lạc Bắc ngẩng đầu lên liền bị thu hút về phía một cái quầy hàng bên trái.

Trên quầy hàng đó có bày rất nhiều đồ vật, có lá phù tỏa ra ánh sáng, có hai thanh phi kiếm lấp lánh ngân quang... Tuy nhiên thứ thu hút Lạc Bắc đó là một bề hài cốt đen nhánh.

- Không hay! Đó là quầy hàng của Mã mập.

Quý Linh chưa kịp phản ứng, mới hơi biến sắc thì Lạc Bắc đã đi thẳng tới cái quầy hàng kia.

Hóa ra chủ nhân cái quầy hàng kia, mặc dù nhìn béo mập, ăn mặc cẩu thả. Khuôn mặt của y cũng hết sức hiền lành nhưng trong chợ Nam Thiên môn lại có hung danh. Không biết y luyện thứ pháp thuật gì mà sức lực rất mạnh. Hơn nữa trên người còn có một hai thứ hỏa khí lợi hại. Đối với thứ hỏa khí đó chỉ cần nhấn nút là có thể làm cho nó bùng nổ, bắn ra cả trăm lưỡi dao sắc bén. Ngay cả bên ngoài thì nó cũng được coi là một thứ bảo khí có uy lực không tầm thường. Tại trong chợ Nam Thiên môn không thể thi triển pháp thuật thì thứ hỏa khí đó không bị hạn chế. Nhưng tên mập đó lại hay bán đồ giả. Nếu người phát hiện ra không cãi lại được, mà cũng không phải đối thủ thì chắc chắn sẽ bị y đánh chết. Ít nhất, Quý Linh cũng thấy có ba người tu đạo bị Mã mập sử dụng hai cái hỏa khí kia giết chết rồi.

Mã mập cũng là một trong số những chủ cửa hàng mà ngay từ đầu Quý Linh đã nhắc nhở bốn người Lạc Bắc không nên tới giao dịch. Nhưng hiện tại, Quý Linh không biết tại sao Lạc Bắc lại đi thẳng tới cửa hàng của y. Vốn Quý Linh định lên tiếng nhắc nhở nhưng Mã mập đã nhìn gã mà nở nụ cười âm hiểm:

- Sao thế Tiểu thông linh? Có mỗi làm ăn à? Ta có nhiều hàng tốt, người cũng nên chủ động giới thiệu khách cho chứ?

Mặc dù Mã mập nở nụ cười như ánh mắt lại đầy sát khí. Điều đó khiến cho Quý Linh cảm thấy rùng mình, chỉ biết nhìn theo Lạc Bắc đang đi tới trước cửa hàng của Mã mập mà không dám nói gì.

- Đây là cái gì?

Nạp Lan Nhược Tuyết bước tới bên cạnh Lạc Bắc, thấy hắn nhìn thứ đó lập tức trong mắt nàng như l lên một tia sáng.

- Bốn vị! Cửa hàng của ta có rất nhiều thứ. Không biết các vị để ý tới thứ gì?

Sau khi nở nụ cười âm hiểm với Quý Linh, Mã mập liền quay sang cười cười với đám người Lạc Bắc.

Lạc Bắc nhìn cái tàn hài rồi gật đầu:

- Ta có thể xem kỹ cái thứ này không?

- Cái thứ này? - Mã mập sững sốt rồi nheo mắt lại cười cười:

- Không sao. Ngài cứ xem thoải mái.

“Đây là tàn hài của Linh Tê song câu.”

Lạc Bắc cầm cái vật đó trong tay mà xem xét cẩn thận. Nạp Lan Nhược Tuyết, Đông Nhan và Thái Thúc sau khi liếc mắt cũng đều có sự khẳng định của bản thân.

Trên thực tế, từ xa khi nhìn thấy thứ này, Lạc Bắc cũng đã hoài nghi thứ đó là tàn hài của Linh Tê song câu.

Linh Tê song câu là một thứ kỳ bảo của Thanh Văn Đạo quân phái Thanh Thành.

Cái pháp bảo này có một đôi. Nửa trên có hình giống như một cái đèn lồng hình chữ nhật, toàn thể màu đen. Bốn mặt chạm trổ. Nửa dưới thu nhỏ lại nhìn giống như lưỡi câu, mà cũng giống như mũi giấy của người Hồ. Ngoại hình của nó có thể dùng từ khó coi để hình dung.

Bản thân cái pháp bảo này không có lực phòng ngự và lực công kích nhưng sau khi sử dụng, hai cái móc bên dưới sẽ tản ra ánh sáng màu vàng. Nếu đối phương phóng ra một cái pháp bảo công kích và một cái pháp bảo phòng ngự sẽ bị hai cái móc kia móc lấy.

Gần như tất cả pháp bảo đều được người tu đạo sử dụng tâm thần điều khiển. Nhưng nếu một người tu đạo treo hai cái pháp bảo phòng ngự và tấn công lên Linh Tê song câu thì khi đối đầu với người tu đạo khác, cái pháp bảo phòng ngự được móc trên đó sẽ tự động phòng ngự không cần người tu đạo điều khiển. Còn pháp bảo tấn công cũng tự động công kích đối phương.

Nếu một người tu đạo có một cái pháp bảo phòng ngự và tấn công lợi hại, lại có thêm Linh Tê song câu thì khi đối địch thực lực tương đương sẽ có một thêm một người nữa ở bên cạnh thi triển pháp bảo. Còn bản thân mình chỉ cần chuyên tâm vào sử dụng pháp thuật và cái pháp bảo này.

Cùng vì sự kỳ lạ của cái pháp bảo nên danh tiếng của nó rất lớn. Hơn nữa, ngoại hình của nó như vậy nên nếu ai nhìn thấy cũng nhớ kỹ. Vì thế mà bốn người Lạc Bắc mới có ấn tượng với Linh Tê song câu.

Vào lúc này, cái hình hài tàn tạ của nó nhìn xiêu xiêu vẹo vẹo chẳng khác nào hai ngọn nến bị đốt cho biến hình. Nhiều chỗ còn xuất hiện vết rạn.

Nhưng xét tổng thể vẫn còn nhận ra hình dạng của đôi giấy.

Hơn nữa, đôi vật này nhìn rất nặng như khi cầm vào tay lại nhẹ hơn kim loại bình thường nhiều, cho thấy tính chất của nó hết sức độc đáo. Hơn nữa, nửa bên trên rõ ràng còn chạm trổ rất nhiều ô vuông. Cả hai mặt ngoài và trong còn có vô số hoa văn. Nhìn kỹ thì thấy chúng được làm bằng một thứ gỗ gì đó nhưng nhìn giống như ngọc.

Thứ chất liệu gỗ này được điêu khắc vô số những ký hiệu còn nhỏ hơn cả chân muỗi.

Cho dù những cái ký hiệu đó như thế nào thì cũng không phải những môn phái luyện khí bình thường hay thợ thủ công khéo tay có thể làm ra.

- Cái thứ này giá bao nhiêu? đọc truyện mới nhất tại .

Lạc Bắc, Nạp Lan Nhược Tuyết, Thái Thúc và Đông Nhan liếc mắt nhìn nhau rồi sau đó Lạc Bắc quay sang hỏi Mã mập.

465. Chương 436: Phong Thái Cao Nhân

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 436: Phong Thái Cao Nhân

- Cái thứ này cũng không phải là vật tầm thường. - Mã mập nhìn Lạc Bắc nói:

- Cái thứ này còn nhẹ hơn cả tinh kim. Ta đã tìm người xem. Với loại tinh kim này để luyện chế phi kiếm có tốc độ so với phi kiếm bình thường nhanh hơn nhiều. Giá cả ít nhất cũng phải bốn ngàn vàng.

- Bốn ngàn vàng?

Quý Linh đứng sau lưng Lạc Bắc suýt chút nữa nhảy lên. Ai cũng biết xác của pháp bảo không đáng giá. Hơn nữa, theo những gì mà Quý Linh biết về Mã mập thì tất cả những điều y nói chỉ là nói bừa mà thôi. Trong suy nghĩ của Quý Linh, cái xác này nhiều lắm cũng chỉ trị giá trăm vàng là cùng.

Nhưng điều khiến cho Quý Linh ngỡ người đó là Lạc Bắc lập tức gạt đầu:

- Được! Bốn ngàn vàng.

....

Con người của Mã mập lập tức phồng lên. Trên thực tế tất cả những điều vừa rồi là do y thuận miệng nói ra. Y cũng biết cái này là xác của Linh Tê song câu. Nhưng xác của pháp bảo và pháp bảo là hai cái khái niệm hoàn toàn khác nhau. Như phi kiếm hay pháp bảo bình thường còn có thể sửa lại. Nhưng cái thứ lâu năm, hơn nữa lại hết sức độc đáo thể này thì chắc khác nào đồng rác. Cái thứ này khi y định dùng để khi giao dịch với người khác thì thêm vào... Nhưng dù sao thì y cũng là một gian thương lâu năm, nên trong lòng vẫn thầm mắng Lạc Bắc là thằng ngu. Tuy nhiên nét mặt của y vẫn thể hiện một sự đau lòng:

- Được rồi!... Thấy người là người hào phóng. Ta bán cho người bốn ngàn vàng.

Mã mập không biết rằng đối với cái pháp bảo này cho dù y nói nó tám ngàn vàng thì Lạc Bắc cũng không hề do dự.

Bởi vì cái pháp bảo này rất kỳ lạ. Hơn nữa mặc dù nó chỉ còn lại cái xác nhưng vẫn hết sức đầy đủ, không thiếu một thứ gì. Lạc Bắc cảm thấy với trình độ của Bích Căn sơn nhân rất có thể sửa được.

Mặc dù Mã Mập giả vờ như vậy nhưng sự đắc ý trong lòng y, Lạc Bắc vẫn cảm nhận được.

Lạc Bắc thần nhiên cất cái xác pháp bảo rồi quay sang Mã mập nói:

- Ta rất thích những gì còn lại của pháp bảo kỳ dị. Ta thích cất chứa những thứ này. Nếu người còn tìm thấy những cái xác như vậy thì mang tới cho ta xem.

- Hóa ra còn có dạng người tu đạo quái đản như vậy.

Vốn thầm mắng Lạc Bắc là đồ ngu nhưng bây giờ, Mã Mập như bừng tỉnh, đảo mắt một cái rồi vỗ ngực:

- Được! Ta nhất định sẽ xem xét kỹ cho người.

Nhưng vào lúc này, vị đại hán giúp Lạc Bắc và Đông Nhan giương bảng đi báo cáo đã trở lại dẫn theo một người mặc đạo bào màu xám.

Sắc mặt của người đàn ông mặc đạo bào màu xám trắng, cứng đờ. Mới nhìn đã biết là đeo mặt nạ da người, không muốn để lộ khuôn mặt của mình.

- Các người tìm Duyên niên hoa?

Người đàn ông mặc đạo bào màu xám đi tới trước mặt đám người Lạc Bắc rồi cất giọng khàn khàn.

Âm thanh của y giống như âm thanh của người Hồ nhưng đã được sử dụng một cách nào đó để cải biến âm thanh. Có thể thấy được người này hết sức cẩn thận.

Trên thực tế với những thị trường như kiểu chợ đen này càng cẩn thận lại càng an toàn.

Một khi mang trên người vật gì đó có giá trị cao sẽ bị nhiều người để ý âm mưu chiếm đoạt.

- Người có Duyên Niên hoa? - Đông Nhan gật đầu rồi hỏi ngược lại.

- Đi theo ta. Ở đây nhiều người, không tiện giao dịch. - Người tu đạo áo xám gật đầu xoay người đi về một phía vắng người.

Đám người Lạc Bắc và Đông Nhan lập tức đi theo. Vị đại hán kia lại giơ cao tấm mộc bài bắt đầu chạy xung quanh.

Theo quy định của Nam Thiên môn thì những người như vị đại hán này phải chạy mất chừng hai canh giờ, trừ khi tất cả giao dịch đã xong.

- Không cần phải bí ẩn vậy đâu. Giá trị của Duyên niên hoa cũng không cao. Cứ ở đây giao dịch có được không? Người muốn bao nhiêu tiền?

Sau khi đi theo người đàn ông đó vào trong ngõ nhỏ, nhìn y còn định đi tiếp tới nơi hẻo lánh, Đông Nhan liền lên tiếng.

Mặc dù Duyên Niên hoa không có nhiều nhưng đối với giới tu đạo mà nói có thể bổ sung rất nhiều chân nguyên hoặc trực tiếp rèn luyện thân thể, có thể trấn định thần hồn, giúp người tu đạo vượt quan thì mới là lịch được có giá trị cao nhất. Duyên Niên hoa chỉ dùng để điều hòa khí huyết, ngăn chặn tác dụng suy nhược của cơ thể nên có giá chừng ngàn lượng bạc. Đối với Đông Nhan mà nói cũng chẳng là cái gì.

Nghe thấy Đông Nhan nói vậy, người đàn ông mặc đạo bào màu xám xoay người lại nói:

- Xem ra người cũng là người biết. Vậy ta nói nhanh. Duyên niên hoa bình thường chỉ có giá chừng ngàn lượng bạc. Nhưng Duyên Niên hoa của ta dài hơn một phân, lại có hai thân, được hiệu mạn hơn nhiều. Ta không biết người chỉ cần Duyên niên hoa bình thường hay là cái gì khác. Nhưng đối với ta mà nói cho dù người có lấy đóa Duyên Niên hoa của ta hay không, với giá trị của nó cũng đủ để ta cẩn thận.

- A? - Ánh mắt Đông Nhan có chút ngạc nhiên:

- Duyên Niên hoa của người được bao nhiêu phân?

- Vào trong rồi bàn tiếp. - Người tu đạo mặc đạo bào màu xám xoay người tiếp tục đi vào bên trong.

Đông Nhan cũng không nói gì nữa đi theo người tu đạo đó. Khi tới một chỗ không có ai, xung quanh toàn là tường cao, người tu đạo kia mới dừng lại. Điểm này cho thấy người tu đạo kia cũng có chút phương pháp bảo vệ mình tại Nam Thiên Môn, không sợ người khác ra tay ở đây mà chỉ sợ người ta để ý tới đồ vật của mình rồi theo dõi, tới khi ra ngoài mới ra tay. Sự thật thì trong bí thị cũng có một vài người tu đạo cố ý sử dụng một vài thứ gì đó làm mồi câu cá, dụ cho người khác bỏ ra vật tương đương để đổi rồi sau đó âm thầm theo dõi giết chết đối phương, cướp lại đồ của mình.

- Nghe người nói thì cũng là người hiểu biết. Dài bao nhiêu người cứ tự mình xem thì biết. - Sau khi dừng lại, người tu đạo đó cẩn thận lấy một cái hộp ngọc mở ra trước mặt Đông Nhan.

Trong hộp ngọc có một cái cây giống cây hành, nở ra hai đóa hoa màu trắng trong suốt.

- Đóa Duyên Niên hoa này thật ra ít nhất phải tới một vạn năm. - Mới liếc mắt nhìn qua, Đông Nhan liền nói với người tu đạo:

- Người cần bao nhiêu tiền?

Người tu đạo áo xám chần chờ một lúc rồi nói hết sức kiên quyết:

- Một vạn vàng.

- Nếu như hai đóa Duyên niên hoa này mà ngắt chậm thêm vài chục năm thì có khả năng sẽ có Duyên niên quả. Đến lúc đó có thể nuốt thẳng để luyện hóa, ít nhất thêm được sáu mươi năm tuổi thọ. Có điều hai đóa Tịnh Đế duyên niên hoa này sau khi luyện hóa cũng được thêm mười mấy năm tuổi thọ. Cái giá một vạn vàng của người cũng coi như đúng giá. - Đông Nhan nhìn người tu đạo áo xám rồi nói.

Người tu đạo áo xám như cắn chặt răng, siết tay lại rồi lập tức ngừng đầu nói với Đông Nhan:

- Nếu vậy chúng ta thỏa thuận là một vạn vàng.

- Được.

Đông Nhan gật đầu lấy ra một chồng ngân phiếu giao cho người đó. Sau khi cất kỹ hộp ngọc, nàng lại hỏi:

- Trên người người có còn vật gì dùng để giao dịch không?

- Ta còn một viên nội đan. - Người tu đạo mặc trường bào màu xám trầm mặc một lúc rồi móc cái hộp gỗ, mở ra cho Đông Nhan xem.

Bên trong cái hộp bằng gỗ đàn mộc có một viên nội đan màu đen.

- Độc Long đan? - Đông Nhan nói một cách thản nhiên:

- Hóa ra là một con Độc Long canh giữ hai đóa Tịnh Đế Duyên niên hoa kia.

Tất cả mọi thứ trong trời đất, đặc biệt là một số linh dược sau khi trưởng thành dễ bị dị thú phát hiện. Cho nên bên cạnh một cây linh dược đã trưởng thành đều có dị thú cực mạnh bảo vệ, chờ đợi thời cơ để ăn thứ linh dược đó.

Vừa rồi, Đông Nhan nói, nhìn nét mặt của người tu đạo cũng rất tiếc về thời gian hái nó. Nhưng nàng cũng không cho y có thời gian để mà hối tiếc, bởi Đông Nhan biết bên cạnh linh dược bao giờ cũng có dị thú bảo vệ. Hơn nữa, người tu đạo kia vì đối phó với con dị thú đó cũng phải trả một cái giá đắt nếu không chắc chắn sẽ đợi cho Duyên Niên hoa kết quả mới hái.

- Viên Độc Long đan này người muốn bao nhiêu tiền?

Người tu đạo áo xám bị câu nói của Đông Nhan làm cho cứng người nhưng nàng cũng hỏi ngay.

- Năm...ba nghìn vàng đi. - Người tu đạo áo xám thở dài rồi nói.

Đông Nhan đoán hết sức chính xác. Để giết chết con Độc Long đó, người tu đạo này bị chết mất hai vị sư huynh đệ. Nếu là một con dị thú bình thường có tu vi như con Độc Long kia thì ít nhất nội đan của chúng cũng phải tới cả vạn vàng. Nhưng bọn họ lại gặp phải một con độc long.

Độc Long là một loại dị chủng giao long, chuyên ăn ngũ độc. Không chỉ toàn thân mà cả nội đan của nó cũng đầy chất độc. Cho nên gần như đối với tất cả người tu đạo nội đan của Độc Long chỉ có thể để luyện chế độc dược chứ không thể luyện hóa, nâng cao tu vi. Giá cả so với nội đan của dị thú khác cũng kém hơn nhiều.

- Được!

Đông Nhan hào phóng đưa cho người đó tờ ngân phiếu ba nghìn lượng vàng. Sau đó, nàng hỏi y còn có thứ gì khác không nhưng người kia chỉ lắc đầu rồi im lặng rời đi.

466. Chương 437: Ra Tay Lấy Đồ

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 437: Ra Tay Lấy Đồ

Quý Linh đứng ở phía sau sợ tới mức ngây người.

Trong nháy mắt đã giao dịch một vạn ba nghìn vàng.

Vốn Quý Linh còn định nói với Lạc Bắc cái tàn tích của cái pháp bảo kia không có giá trị gì cả. Nhưng nhìn bốn người như vậy, Quý Linh cảm nhận cả bốn người họ dường như không cùng một tầng lớp với những kẻ tu đạo bình thường, không để ý tới tiền tài.

Nhưng đúng vào lúc này, Đông Nhan lại nở nụ cười ha hả.

- Đông Nhan! Người làm sao vậy? - Thái Thúc nhìn thấy Đông Nhan như vậy thì ngơ ngác.

- Các người đúng là có nhiều phúc duyên. Đi theo các người, vận may của ta cũng tăng lên nhiều. Lần này thực sự là không uổng công, gấp trăm lần so với lần trước. - Đông Nhan cười cười nhìn Thái Thúc:

- Tu vi của người là Kim Đan hậu kỳ... Người có thể nhanh chóng ngưng tụ được Nguyên Anh, đạt tới Nguyên Anh sơ kỳ.

- Người nói cái gì? Không đùa ta cho vui đấy chứ? - Nếu Đông Nhan không phải là con gái của Dạ Ma Thiên có trình độ y thuật và đan dược không thể tưởng tượng được thì có lẽ vào lúc này, Thái Thúc đã sờ lên trán Đông Nhan xem nàng có phải đang mê sảng hay không.

Mặc dù nghe Kim Đan hậu kỳ và Nguyên Anh kỳ chỉ kém nhau một bậc nhưng tu vi càng cao tiến cấp càng khó, sự chênh lệch cũng càng lớn.

Tất cả người tu đạo đều hiểu rõ Kim Đan hậu kỳ và Nguyên Anh kỳ khác biệt như thế nào. Đối với Thái Thúc mà nói thì nàng càng hiểu rõ hơn so với những người tu đạo bình thường.

Bởi vì Thái Thúc có chút giống với Luyện Đan tông, dựa và đan dược để nâng cao tu vi. Ngay từ đầu khi luyện Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu, nàng không cần phải mất nhiều đan dược đã tới được Kim Đan sơ kỳ. Nhưng sau đó, Thái Thúc gần như luyện hóa hết cả đan dược của Thương Lăng cung và Hiên Hồ tông mới tăng lên được tới Kim Đan trung kỳ. Sau trận đánh núi Đại Đông, Thái Thúc gặp rất nhiều chuyện. Nhưng trải qua cả một khoảng thời gian dài như vậy nàng mới tới được Kim Đan hậu kỳ. Nàng có thể cảm giác được thời gian từ Kim Đan trung kỳ tới Kim Đan hậu kỳ vô cùng khó khăn, so với từ Kim Đan sơ kỳ tới Kim Đan trung kỳ lâu hơn mấy chục lần.

Còn từ Kim Đan hậu kỳ tới Nguyên Anh kỳ là một quá trình dài ngưng tụ chân nguyên. Rất nhiều người tu đạo mất mấy chục năm mới tới được Kim Đan hậu kỳ nhưng cho tới chết lại không thể ngưng tụ chân nguyên trong cơ thể tới mức hình thành Nguyên Anh.

Từ Kim Đan tới Nguyên Anh có một khoảng cách rất rộng.

- Người xem ta có như đang nói đùa không? - Đông Nhan trợn mắt nhìn Thái Thúc rồi giơ cái hộp gỗ đựng Độc Long đan lên:

- Cũng vì có vật chí bảo này đây.

- Thế là thế nào? - Lạc Bắc thấy Đông Nhan cũng không hề nói đùa liền lên tiếng hỏi.

- Các người chỉ biết Độc Long đan vô cùng độc, nó chỉ có thể luyện chế một ít cổ độc hoặc pháp bảo kịch độc. Nhưng không một ai biết rằng trời sinh Độc Long đan còn có một công hiệu cô đọng chân nguyên. Chỉ cần loại bỏ kịch độc trong nó là có thể giúp cho người tu đạo từ Kim Đan kỳ ngưng tụ được Nguyên Anh. Có thể nói trời sinh nó ra để giúp người tu đạo có tu vi Kim Đan hậu kỳ nângột bậc. Về phương diện này không thứ nào có thể sánh được với nó. Hơn nữa Độc Long đan cực kỳ hiếm, nói ngàn năm khó gặp cũng không chính xác. - Nói tới đây, Đông Nhan quay đầu nhìn Thái Thúc:

- Hiện tại ta đã tới Nguyên Anh kỳ nên viên Độc Long đan này có lợi cho người.

- Không ngờ Độc Long đan còn có công hiệu thần diệu như vậy.

Nghe Đông Nhan nói thế, Lạc Bắc, Thái Thúc, Nạp Lan Nhược Tuyết biết Đông Nhan có khả năng loại bỏ kịch độc của nó. Như thế thì giá trị của viên Độc Long đan này vô cùng lớn. Nên nhớ, những thứ đan dược như Thiên cơ kim đan giúp người tu đạo Kim Đan kỳ đạt tới Nguyên Anh kỳ là thứ cực kỳ hiếm.

Quý Linh đang ở phía sau ngồi phịch xuống đất, sắc mặt tái nhợt.

Kim Đan hậu kỳ ... Nguyên Anh kỳ!

Trong bốn người này thì dường như tu vi của người thấp nhất cũng là Kim Đan hậu kỳ.

Đối với một kẻ tu đạo như Quý Linh mà nói thì cho dù là Kim Đan hậu kỳ sử dụng tinh thần tấn công y cũng không thể chịu nổi.

- Hiện tại người đã biết tu vi của chúng ta?

Vừa nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Quý Linh, Đông Nhan lập tức hiểu ngay liền nói: xem tại

- Đã biết rồi thì chỉ cần người tận tâm tận lực giúp chúng ta. Người sẽ được lợi rất nhiều. Hôm nay người đi theo chúng ta có thấy cái gì cũng không được nói cho người khác biết.

Nhất thời Quý Linh không nói được câu nào, chỉ biết gật đầu.

- Không thể ngờ được chúng ta lại thu hoạch được nhiều như vậy. Xem ra phải đi mua sắm thêm nữa. - Liên tục có được mấy thứ bảo vật, Thái Thúc không kìm nén được sự hưng phấn. Nhưng nhìn nét mặt đặc ý của Đông Nhan, nàng không nhịn được lên tiếng hỏi:

- Độc Long đan làm lợi cho ta nhưng sao người lại cao hứng vậy?

- Người không hiểu được. - Đông Nhan đặc ý nhìn Thái Thúc rồi nói:

- Cũng giống như luyện chế đan dược. Thú vui của ta đến từ quá trình luyện đan. Cuối cùng ai là người sử dụng cũng không quan trọng. Độc Long đan là thứ ta muốn có thì bây giờ đã có được. Cho ai sử dụng cũng không cần biết.

“Thế này chẳng phải là giống Bích Căn sơn nhân hay sao?”

Thái Thúc trầm nghĩ nhưng không nói gì chỉ nhìn Đông Nhan:

- Tỷ tỷ... Vậy người cao hứng như vậy nhưng vừa rồi khi người nhắc tới Độc Long đan trước mặt người kia tại sao lại hết sức thản nhiên, chẳng hề có lấy một chút hưng phấn?

- Người không hiểu sao? - Đông Nhan trợn mắt nhìn Thái Thúc:

- Nếu ta đặc ý trước mặt y thì chẳng phải làm mất phong thái cao nhân trong mắt y hay sao?

..... Thái Thúc nghe thấy vậy chỉ biết trợn mắt há mồm.

” ” ” ”

Ra khỏi cái ngõ nhỏ, cả bốn người đi xung quanh mấy nén hương. Nhưng trong khoảng thời gian này, bọn họ cũng không tìm được thứ nào vừa ý.

Trong lúc Thái Thúc đang thử một cái huyền thuật ngọc phù có thể đột nhiên hóa ra bên người đối phương một đàn lợn, dọa cho họ mất tinh thần thì vị đại hán cầm tấm bảng gỗ đã xuất hiện.

- Trong Trần Bảo các có hai loại dược liệu kia.

Lần này, vị Đại hán chỉ đi một mình tới trước mặt Quý Linh mà nói một câu như vậy.

- Trần Bảo các? - Quý Linh nghe thấy thì nhú mào.

- Trần Bảo các không có ai tới. - Đông Nhan liếc nhìn Quý Linh:

- Thế là thế nào?

- Lúc trước ta có nói, Trân Bảo các chính là một trong những cửa hàng giao dịch những vật phẩm có cấp độ cao. Do mấy vị tân tu kinh doanh.

Sau khi biết được tu vi của đám người Lạc Bắc và Đông Nhan, Quý Linh hết sức sợ hãi. Chính vì vậy mà giọng điệu và thái độ của y lại càng thêm kính cẩn:

- Bọn họ kinh doanh ở Nam Thiên Môn bao nhiêu năm, có thể coi như là một thế lực lớn. Bọn họ phải người thu mua những thứ có phẩm chất cao ở trong chợ. Những người có vật phẩm tốt cũng có thể tới giao cho Trân Bảo các bán. Có điều Trân Bảo các sẽ lấy năm phần trăm hoa hồng. Tuy nhiên phương thức giao dịch của họ là đấu giá. Làm như vậy, mọi người không ai bị phiêu lưu. Bởi vì tất cả chỉ biết Trân Bảo các bán ra mà không biết là ai giao cho họ để bán. Nhưng người mua thì khác. Mua được thứ gì tốt đều lọt vào mắt những người tham gia đấu giá nên người mua có khả năng bị nhiều người âm thầm để ý. Nếu có thứ gì đó bị vài người để ý, cùng nhau tranh đoạt còn có thể kết thù. Cách làm của Trân Bảo các vẫn bị nhiều cửa hàng chỉ trích nhưng bọn họ không để ý. Cơ bản việc bán đấu giá sẽ được giá cao hơn bình thường nhiều. Lợi nhuận của Trân Bảo các rất lớn. Hơn nữa ai muốn vào trong đó tham gia đấu giá phải giao trước ba trăm lượng bạc trắng. Cho dù không mua gì thì cũng phải bỏ số tiền đó ra.

Lạc Bắc gật đầu:

- Nói vậy Trân Bảo các có hai thứ được liệu còn lại nhưng không trực tiếp giao dịch mà chúng ta phải tham gia đấu giá?

Quý Linh nói:

- Đúng vậy! Cho dù các người có giao dịch thành công hay không thì ít nhất Trân Bảo các cũng kiếm được ba trăm lượng bạc.

- Cái cửa hàng này đúng là biết buôn bán. - Thái Thúc cười lạnh:

- Giới tu đạo chúng ta không giống như thế gian mà có giá cả cố định. Trân Bảo các làm vậy nếu như cho thêm một vài người ào ào lên giá thì có thể kiếm thêm được mấy phần. Hơn nữa, nói không chừng bản thân bán ra cái gì còn có thể âm thầm ra tay cướp lại. Dù sao thì tham gia đấu giá có rất nhiều người, chẳng ai biết là người nào ra tay.

Quý Linh nói một cách ngập ngừng:

- Rất nhiều người ở Nam Thiên Môn cũng hoài nghi như vậy. Nhưng những thứ mà Trân Bảo các giao dịch đúng là rất tốt. Hơn nữa việc giao dịch ở Nam Thiên môn đều có sự phiêu lưu cho nên người tới tham gia đấu giá vẫn rất nhiều

- Nếu vậy, ta thật sự muốn tới xem Trân Bảo các thế nào. - Đông Nhan cười nói.

- Chờng nào thì hội đấu giá của Trân Bảo các mới bắt đầu?

- Mỗi ngày, Trân Bảo các sẽ tổ chức một lần. - Quý Linh nói:

- Đúng lúc, hội đấu giá hôm nay cũng sắp bắt đầu.

Đông Nhan gật đầu:

- Đi thôi! Chúng ta tới xem hội đấu giá của Trân Bảo các thế nào.

- Ta đi trước dẫn đường cho các người.

Nghe Đông Nhan nói vậy, Quý Linh liền vội vàng đi trước dẫn đường.

- Đây là Trân Bảo các?

Quý Linh dẫn đám người Lạc Bắc đi thẳng vào bên trong. Xuyên qua vô số kiến trúc và những khu vực mua bán. Bốn người Lạc Bắc thấy được một cái suối phun bị tàn phá. Bên dưới suối phun có một cái ao lát đá trắng, trong đó vẫn còn mười cái lá sen đã tàn. Tuy nhiên trên lá sen vẫn có nước chảy xuống. Mà cái kiến trúc gần đài phun đó có treo một tấm biển hiệu bằng vàng với ba chữ Trân Bảo các.

Đây là một cái kiến trúc hình tròn nhìn giống như một cái lá sen úp ngược. Tường ngoài có màu xanh nhạt. Một vài chỗ bị phá hủy đều được tu bổ lại tỉ mỉ.

- Cái Trân Bảo các này đúng là dễ kiếm tiền.

Chỉ trong chốc lát, Đông Nhan liền thấy có bảy người tu đạo đi vào bên trong.

Cánh cổng của Trân Bảo các hình tròn có hai gã thanh niên mặc cẩm y, ngực thêu chữ Trân Bảo các đứng canh.

Khi bảy người tu đạo tiến vào trong Trân Bảo các đều giao cho hai người đó những tờ ngân phiếu. Trong số bảy người tu đạo, có bốn người một nhóm. Ba người còn lại cũng giống đám người Lạc Bắc là kết bạn tới đây.

- A? Tiểu thông linh?

Khi đoàn người Lạc Bắc vừa tới cửa, hai người thanh niên cũng nhận ra Quý Linh đi theo sau.

- Nếu vậy bốn vị khách này là do hấn dẫn tới. Nói vậy các người cũng đã biết quy định của chúng ta.

Người thanh niên bên trái nói với bốn người Lạc Bắc:

- Muốn tham gia hội đấu giá của Trân Bảo các thì mỗi người phải giao trước ba trăm lượng bạc.

Thái Thúc cười lạnh:

- Mỗi người ba trăm lượng bạc. Trân Bảo các của các ngươi thật sự là biết kiếm tiền.

- Điều đó hoàn toàn xứng đáng. - Người thanh niên mặc cẩm y lên tiếng:

- Trân Bảo các của chúng ta không có đồ giả. Hơn nữa đi vào Trân Bảo các của chúng ta, chẳng mấy ai để ý tới ba trăm lượng bạc đó.

- Vào thôi. - Đông Nhan cười cười.

Người thanh niên đó nói đúng. Mấy người bọn họ đúng là không cần mấy trăm lượng bạc. Cho nên nàng cầm một tờ ngân phiếu đưa ột người.

- Bốn vị hay năm? - Người thanh niên mặc cẩm y nhìn tờ ngân phiếu hai ngàn lượng mà Đông Nhan đưa cho hỏi.

Đông Nhan nói:

- Chúng ta có năm người tới đây thì phải là năm người.

- Mời năm vị vào.

Hai người thanh niên duỗi tay mời năm người vào trong cổng. Chỉ thấy bên trong có một con đường được trải thảm đỏ, hai bên đều được dát ngọc trắng. Phía trong đó cũng có một nam tử mặc trang phục đen ngênh đón.

Nam tử kia có chiều cao tương đương với Lạc Bắc, gương mặt chữ điền, nhìn tướng mạo hết sức bình thường. Tuy nhiên khi nhìn thấy người đàn ông đó, Lạc Bắc, Đông Nhan, Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc cũng hơi sững sốt một chút.

Mặc dù trong Nam Thiên Môn không ai cảm nhận được pháp lực dao động nhưng khí huyết của người đàn ông trước mặt tràn đầy, so với người tu đạo bình thường, ít nhất phải gấp mười lần

Khí huyết căng tràn chứng tỏ sức lực thân thể rất mạnh.

Mà nhìn nước da sáng bóng của người đàn ông đó, bốn người Lạc Bắc có thể nhận ra y cũng giống như hấn, tu luyện công pháp thân thể thành thánh.

Chỉ có điều công pháp mà người đàn ông đó tu luyện so với công pháp của Lạc Bắc và Cố Lưu Vân của Côn Luân kém hơn rất nhiều. Nếu là một thứ công pháp cực ao thì nhìn ngoài rất khó phát hiện. Còn da thịt của người đàn ông kia lại thấp thoáng có màu xanh.

Nhưng cho dù thế nào thì một người tu đạo tu luyện công pháp thân thể thành thánh ở trong Nam Thiên Môn có tác dụng đáng sợ. Ở bên ngoài, cho dù người tu đạo có tu vi cao tới đâu nhưng khi vào trong Nam Thiên Môn gặp một người tu luyện công pháp thân thể thành thánh thì cũng phải suy nghĩ.

- Tại hạ là Thiết Cừu. - Lạc Bắc liếc mắt một cái nhận ra người đó tu luyện công pháp thân thể thành thánh. Nhưng y lại không nhận ra Lạc Bắc cũng tu luyện thứ công pháp đó, hơn nữa lại còn hơn xa mình. Thiết Cừu quan sát bốn người Lạc Bắc xong liền xoay người:

- Năm vị theo ta đi. Hội đấu giá của Trần Bảo các chúng ta cũng bắt đầu rồi.

Tầm thăm lòng đỏ dưới đất kéo dài tới trước một cái cửa sắt màu đen có khắc vô số những đám mây.

Thiết Cừu nhẹ nhàng đẩy cánh cửa sắt màu đen. Bên trong đại sảnh cũng được trải kín thảm lông màu đỏ. Toàn bộ đại sảnh có hình tròn, đường kính chừng mười lăm trượng. Bốn phía được dát ngọc bích màu trắng, với vô số những hình thiên nữ đang bay lượn. Trên đỉnh là một cái khung tròn có khảm một viên ngọc xanh tản ra ánh sáng xuống dưới.

Ngoại trừ những thứ đó bên trong có gắn vô số những thủy tinh cầu màu trắng được đặt những cái hỏa phù tản ra ánh sáng, tăng thêm cảm giác huy hoàng cho đại sảnh.

Trong phòng được đặt ít nhất hơn bốn mươi cái bàn lớn, ở giữa đều có bình phong ngăn cách.

“Người đến đào bảo quả nhiên là nhiều.”

“Loại bình phong thể này chỉ làm cảnh mà thôi.”

Lạc Bắc liếc mắt nhìn thấy trong bốn mươi cái bàn thì khoảng ba mươi cái đã có người ngồi. Còn những cái bàn xung quanh đó mặc dù cũng có bình phong nhưng dù sao cũng có khe hở. Với thị lực của người tu đạo muốn nhìn thấy rõ người trong bàn và quần áo cũng không phải là chuyện khó.

- Hội đấu giá đã bắt đầu rồi, mời tìm chỗ ngồi đi.

Không để cho Lạc Bắc nhìn kỹ, Thiết Cừu đã xoay người nói với bọn họ như vậy.

Lạc Bắc cũng không nói nhiều, gật đầu rồi tìm một cái bàn ngồi xuống. Vừa mới ngồi xuống được một chút, hai tấm màn trắng che phía trước được kéo sang hai bên, để lộ một cái sân khấu được tạo từ đá.

Một người trung niên mặc trang phục giống như Thiết Cừu đứng trên đài.

Người đàn ông đó hơi gầy, xương gò má nhô cao. Mặc dù nét mặt không hung ác nhưng đôi mắt lại hết sức linh hoạt, sắc bén khiến cho người ta có cảm giác hết sức lạnh lùng nghiêm túc.

- Người này không tu luyện công pháp thân thể thành thánh, không nhận ra tu vi.

Lạc Bắc đang quan sát người đó chợt nghe y lên tiếng:

- Tại hạ là Vũ Mạc Thạch, là Nhị đương gia của Trần Bảo các. Các vị ngồi bên dưới chắc là đã rõ quy định của Trần Bảo các chúng ta. Ta cũng không nói nhiều nữa. Đã tới giờ, vật giao dịch đầu tiên là một quả trứng Hỏa Nha.

- Trứng Hỏa Nha? Xem ra đồ vật của Trần Bảo các so với những cửa hàng bình thường có phẩm chất cao hơn nhiều.

Vừa nghe Vũ Mạc Thạch nói ra vật giao dịch đầu tiên, Lạc Bắc liền nghĩ như vậy.

Hỏa Nha là một loại dị cầm sống ở miệng núi lửa, có thể phun ra liệt hỏa để tấn công.

Cường độ liệt hỏa mà Hỏa Nha phun ra cùng một cấp bậc với Hỏa tích nhưng vì thường ngày, Hỏa Nha thích nuốt khói khí lưu hoàng từ miệng núi lửa cho nên khi phun ra có ngưng tụ rất nhiều lưu hoàng, tương đương với Âm lân sa, có thể đốt cháy pháp bảo của đối phương. Hơn nữa, Hỏa tích không thể bay lượn, còn tốc độ phi hành của Hỏa Nha còn hơn cả phi kiếm. Cho nên trong Nam Thiên Môn chia dị thú, dị trùng ra làm mười hai cấp bậc. Như Hỏa tích và Thiết Tuyền ngô công chỉ được xếp vào bậc hai. Còn Hỏa Nha và Lam Nha yêu chu mà Quý Linh nhắc tới thì được xếp vào bậc bảy, uy lực của chúng hơn phi kiếm nhiều.

Một con hỏa nha được ấp rất dễ phục tùng. Cho nên nghe thấy vật giao dịch đầu tiên là một con Hỏa Nha, sắc mặt Quý Linh không giấu được sự thèm khát và thất vọng.

Sau khi nói tên vật giao dịch đầu tiên là trứng Hỏa nha, vị Vũ Mạc Thạch đứng trên đài cũng không giải thích xem nó là như thế nào mà chỉ nói lạnh lùng:

- Trứng Hỏa Nha có giá quy định là hai vạn lượng vàng.

Trong lúc nói chuyện, một người trẻ tuổi cầm một cái khay vàng đi lên, ở giữa có đặt một quả trứng Hỏa Nha to bằng viên đá cuội tản ra hơi nóng. Ngay cả đám người Lạc Bắc ngồi cách sân khấu cả chục trượng vẫn cảm nhận được.

- Hai vạn lượng vàng? Không đắt. - Thái Thúc nói nhỏ.

Vòng quanh mấy cửa hàng ở ngoài, hiện tại Thái Thúc cũng hiểu biết một chút với mấy thứ đồ tầm thường. Một quả trứng Hỏa Nha đối với người tu đạo tương đương với một con Hỏa Nha đã thần phục, uy lực vượt qua phi kiếm bình thường nhiều. Mà bên ngoài, thứ công pháp hạng ba đều có giá hơn vạn lượng vàng. Một thanh phi kiếm bình thường ít nhất cũng tới mấy vạn lượng thì cái giá quả trứng Hỏa nha này chỉ có hai vạn lượng là rẻ.

- Rẻ? - Nghe thấy Thái Thúc nói vậy, Đông Nhan chỉ cười cười:

- Hai vạn lượng vàng là rẻ. Nhưng hai vạn lượng không thể mua được quả trứng đó.

467. Chương 438: Hoàn Toàn Thu Phục

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 438: Hoàn Toàn Thu Phục

- Cái gì?

Thái Thúc còn chưa kịp nói thì từ phía bên trái có một giọng nói lạnh lạnh vang lên:

- Hai vạn năm ngàn lượng.

- Hai vạn tám ngàn lượng.

Âm thanh lạnh lạnh đó vừa dứt, phía trước lại có người bình tĩnh lên tiếng.

.....

- Ba vạn lượng vàng.

- Ba vạn năm ngàn lượng.

Trong chốc lát, giá của quả trứng đã lên tới ba vạn năm ngàn lượng.

.....

- Cái kiểu bán đấu giá này đúng là một cách tốt để nâng giá.

Thái Thúc cũng đã hiểu nếu muốn mua được quả trứng thì giá của nó cũng vượt so với giá khởi điểm rất nhiều. Bởi vì giao dịch bên ngoài, hai bên đối mặt đàm phán nên giá cả chấp nhận là giao dịch. Mà trong cái hội đấu giá, nhiều người tranh đoạt như vậy có thêm mấy ngàn lượng vàng cũng chưa là gì.

- Bốn vạn lượng.

.....

Nghे có người ra giá bốn vạn lượng vàng, Quý Linh đau khổ thả lòng bàn tay đang nắm chặt.

Thật ra trong lòng Quý Linh đang tranh đấu rất kịch liệt. Y thật sự muốn quả trứng Hỏa Nha này. Bởi vì đối với một người tu đạo như y, nó rất có tác dụng.

Uy lực của Hỏa Nha vượt qua phi kiếm bình thường. Hơn nữa, nếu mua phi kiếm lại phải mua thêm kiếm quyết. Còn nếu sử dụng mua công pháp thì phải ra ngoài Nam Thiên Môn tu luyện. Bởi vì pháp trận của Nam Thiên môn không giống như ở Vân Mộng cung của Nga Mi. Ở đây không thể tu luyện. Mà đi ra ngoài bị người nào đó để ý ra tay. Còn trứng Hỏa Nha có thể ấp được ngay trong Nam Thiên môn. Có nó, khi đi ra ngoài cũng tương đương với một vật phòng thân.

Cho nên đấu tranh một lúc, Quý Linh tự thuyết phục mình nếu không quá bốn vạn, y sẽ mua quả trứng này.

Bởi vì tiền tài và những vật phòng thân có giá trị mà Quý Linh giữ trên người cũng khoảng bốn vạn lượng vàng.

Quyết tâm như vậy đủ khiến cho Quý Linh toát hết mồ hôi. Bởi vì y đi vào đây là đi cùng với đám người Lạc Bắc chứ không phải để giao dịch. Nhưng vì quả trứng Hỏa Nha đối với y rất có tác dụng nhưng giá của nó bây giờ đã vượt qua bốn vạn.

- Có phải người rất muốn có được quả trứng này không?

Nhưng khi y buồn nắm tay, đau khổ nhắm mắt lại, thì Lạc Bắc lại quay sang y để hỏi.

Quý Linh đang đau khổ liên ngăn ngợ, gật đầu theo bản năng.

- Chỉ cần người làm cho ta, ta sẽ mua quả trứng Hỏa Nha này tặng cho người. - Lạc Bắc nhìn Quý Linh rồi nói thẳng.

Trên thực tế, khi nhìn thấy Quý Linh, hắn đã có ý mời. Mà Đông Nhan cũng nhận ra ý của hắn cho nên cố tình cho Quý Linh rất nhiều điều lợi. Vào lúc này, việc Lạc Bắc làm cũng để cho chuyện đó thành công.

- Làm cho người? - Trống ngực Quý Linh đập thành thịch, hơi thở cũng trở nên dồn dập.

- Đúng vậy! Chỉ cần người tiếp tục ở lại trong Nam Thiên Môn, thu thập tin tức. Chúng ta muốn mua cái gì sẽ nói cho người biết, người để ý, mua được, giao dịch là được. - Lạc Bắc nhìn Quý Linh nói:

- Người không cần phải làm gì khác. Nếu sau này ta mở cửa hàng ở đây, sẽ phái người tới giúp người.

Hơi thở của Quý Linh dồn dập. Mặc dù lúc này, gã vẫn chưa biết thân phận của Lạc Bắc nhưng nhìn phong thái và sự uy nghiêm của hắn, khiến cho gã cảm nhận được mình gặp được một cơ hội mà người tu đạo không thể tưởng tượng được. Vì vậy mà không hề chần chừ, Quý Linh vói Lạc Bắc một cái:

- Chủ nhân! Ta nguyện giúp sức cho người.

- Được! - Lạc Bắc liếc mắt nhìn Quý Linh rồi quay đầu sang cười nói với Thái Thúc:

- Thái Thúc sư muội, giúp ta lấy quả trứng đó đi.

Thực tế lúc này, Thái Thúc đã hết sức ngứa ngáy. Cũng không phải vì quả trứng đó có gì đặc biệt đối với nàng mà là vì nhìn người ta ra giá như vậy, mình đứng cạnh lại không có việc gì nên rất muốn thử. Bây giờ nghe Lạc Bắc nói vậy, Thái Thúc lập tức hưng phấn hô lên:

- Năm vạn vàng.

- Năm vạn ba nghìn lượng vàng.

Sau khi Thái Thúc báo giá năm vạn lượng, lập tức có người liền trả giá cao hơn.

- Năm vạn năm nghìn lượng. - Thái Thúc chẳng hề suy nghĩ, tiếp tục hô.

- Năm vạn tám ngàn. - Âm thanh kia lại tiếp tục vang lên.

- Sáu vạn lượng.

- Sáu vạn hai ngàn lượng.
- Muốn cạnh tranh với ta? -

Nhìn xuyên qua khe hở của tấm bình phong có thể thấy được người liên tục ra giá đó là một người đàn ông mặc áo xám, đội nón tre. Nếu Lạc Bắc đã nói cho Quý Linh quả trứng Hỏa Nha thì hiện tại đối với Thái Thúc tình thế đã là bất buộc. Thấy người đàn ông kia vẫn không nhường, Thái Thúc cười cười, hô:

- Bảy vạn.

Cái giá bảy vạn lượng vàng vừa mới được thốt ra khỏi miệng Thái Thúc, người đàn ông đội nón tre kia liền trầm mặc thôi không lên tiếng nữa.

Một vài người tu đạo ngồi mấy cái bàn bên cạnh cũng đều lắc đầu một cách bất đắc dĩ.

Trên thực tế trong số mười bảy, mười tám người tu đạo tham gia đấu giá có rất nhiều người để ý tới quả trứng này.

Quả trứng Hỏa Nha dù sao thì cũng có những hạn chế. Chưa nói tiếp theo vẫn còn rất nhiều thứ tốt, nếu không mua được thì để chờ cơ hội tiếp.

Xem xét quả trứng Hỏa Nha đó thì bảy vạn lượng vàng đã là giá cao nhất. Nhưng nhìn Thái Thúc hô giá với khí thế như vậy, khiến cho họ cảm nhận rằng Thái Thúc quyết tâm có được nó. Nếu muốn tranh đoạt thêm làm cho giá tăng lên sẽ không có ý nghĩa.

- Còn ai ra giá nữa không?

Thấy toàn bộ đại sảnh im lặng, Vũ Mạc Thạch đứng trên đài lạnh lùng lên tiếng hỏi. Chỉ hỏi một lần thấy không có ai lên tiếng, y liền phất tay cho tên đệ tử mặc cẩm y bên dưới. Người đó lập tức bưng cái khay đi về phía Lạc Bắc và Thái Thúc.

Đông Nhan mỉm cười móc số ngân phiếu đếm đủ bảy vạn lượng đặt vào trong khay. Còn Thái Thúc thì cầm quả trứng lên mà xem đây háo hức.

Quả trứng hỏa nha đó nhìn giống như một viên đá cuội, tản ra từng làn ánh sáng màu hồng, giống như đang thở. Khi Thái Thúc cầm lấy có thể thấy nó chẳng khác nào một quả trứng gà mới được luộc, hết sức nóng.

Bề mặt của quả trứng trơn nhẵn, hết sức cứng giống như một viên ngọc thạch.

- Loại trứng này ấp như thế nào? - Thái Thúc lẩm bẩm hỏi.
- Chỉ cần dùng lửa to thiêu đốt ba ngày là có thể nở ra được. - Nạp Lan Nhược Tuyết trả lời.
- Hóa ra là dùng lửa thiêu.

Khi Thái Thúc đang lẩm bẩm thì Lạc Bắc cũng quay sang nói với Quý Linh:

- Quả trứng này chúng ta sẽ cầm trước. Tới lúc nào không có người sẽ giao cho người, tránh để cho người ta để ý.
- Đa tạ chủ nhân. - Quý Linh biết Lạc Bắc suy nghĩ như thế nên hết sức cảm kích:
- Quý Linh thề sống chết đền đáp.

Thái Thúc cũng hiểu được dụng ý của Lạc Bắc vì vậy mà nàng cười ha hả rồi thu quả trứng vào trong tay áo của mình.

- Vật giao dịch thứ hai của ngày hôm nay là một thứ pháp bảo phi độn có tên là Phi Hỏa Linh chu. Giá khởi điểm của nó là năm vạn lượng vàng.

Đúng lúc này, lại có một tên đệ tử mặc cẩm y bưng một cái khay khác, cầm vật phẩm thứ hai ra.

- Quý Linh! Trên người người có lẽ không có cái pháp bảo phi hành nào tốt hơn Phi Hỏa linh chu đúng không?

Liếc mắt nhìn thấy cái Phi Hỏa linh chu toàn thân màu đen dài tới một thước được đặt bên trên đài, Lạc Bắc liền quay đầu hỏi Quý Linh.

Quý Linh gật đầu. Trên thực tế, trong người của y ngoại trừ tấm phù công kích ra thì chỉ có một cái pháp bảo Bạch Kim pháp thuẫn, chứ không hề có một thứ pháp bảo phi độn nào.

- Mua nốt cái Phi Hỏa linh chu này đi. - Thấy Quý Linh gật đầu, Lạc Bắc liền quay sang nói với Thái Thúc.

- Cái gì? - Lần này, Quý Linh thật sự giật mình, ngẩng lên nhìn Lạc Bắc.

Tuy rằng Quý Linh không biết cái Phi Hỏa linh chu này như thế nào nhưng vừa rồi quả trứng Hỏa Nha có giá khởi điểm là hai vạn lượng vàng, mà nó thì có giá khởi điểm tới năm vạn. Quả trứng Hỏa Nha tương đương với một cái bảo khí thượng giai, vậy xem ra cái Phi hỏa linh chu ít nhất cũng phải là pháp bảo cấp linh khí. Một thứ pháp bảo như vậy có lẽ ít nhất cũng phải hơn mười vạn lượng vàng.

Lạc Bắc giúp Quý Linh mua quả trứng Hỏa Nha đã khiến cho y vô cùng cảm kích, chuẩn bị dốc hết sức vì hắn. Nhưng hiện tại nghe Lạc Bắc nói muốn mua cả cái pháp bảo này ình, khiến cho Quý Linh choáng váng không biết phải nói như thế nào.

- Tốc độ của Phi Hỏa linh chu rất tốt, hơn nữa lại không mất nhiều chân nguyên. Người có cái pháp bảo này, nếu có phải ra ngoài Nam Thiên Môn thì cũng an toàn hơn một chút. - Lạc Bắc nói nhỏ, giải thích với Quý Linh. Trên thực tế, ý của hắn vô cùng đơn giản, nếu Quý Linh làm vì ình, trong suy nghĩ của hắn, y chính là người của mình.

468. Chương 439: Lôi Hỏa Thần Tháp

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 439: Lôi Hỏa Thần Tháp

Như vậy, hắn sẽ bảo đảm sự an toàn cho Quý Linh. Có Hỏa Nha, khi đối địch Quý Linh sẽ có lực công kích rất tốt. Mà còn về pháp quyết, vào lúc này Lạc Bắc không thiếu những pháp quyết thượng Đẳng. Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu và Thất Xảo Di thiên đại pháp đều có thể truyền thụ cho Quý Linh. Nhưng Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu rất dễ gây sự chú ý, nên Lạc Bắc quyết định truyền Thất Xảo di thiên đại pháp cho y. Như vậy pháp quyết mà Quý Linh tu luyện cũng đảm bảo, còn Phi Hỏa linh chu thì Lạc Bắc cũng biết một chút. Nó có thể hấp thu hơi nóng của mặt trời để phi độn, không cần tốn nhiều chân nguyên. Tốc độ phi hành của nó so với phi kiếm tu vi Kiếm cương còn nhanh hơn nhiều. Như vậy chỉ cần Quý Linh có cái pháp bảo này, nếu nhưng không có người tu đạo tu vi Nguyên Anh kỳ thì chắc chắn không thể đuổi kịp y.

- Chủ nhân hoàn toàn khác với người tu đạo. Người thật lòng suy nghĩ cho ta.

Ý nghĩ của Lạc Bắc mặc dù đơn giản nhưng đối với Quý Linh lại hoàn toàn khác. Bình thường người tu đạo chỉ lấy lợi để lôi kéo người khác, thuần túy lợi dụng quan hệ. Nhưng hiện tại, Quý Linh có thể cảm nhận được, Lạc Bắc thật lòng đối xử với mình như người nhà. Chỉ trong tích tắc, cảm giác kính sợ của y đối với Lạc Bắc đã chuyển thành một sự phục tùng hoàn toàn.

“Người như hắn hoàn toàn suy nghĩ cho người mình sử dụng chẳng khác nào là người thân, đệ tử của mình. Chẳng trách mà lại có nhiều người tập trung bên cạnh hắn đến vậy.” Nhìn thấy ánh mắt của Quý Linh, Đông Nhan biết y đã bị Lạc Bắc thu phục hoàn toàn. Hơn nữa, thứ thu phục này không phải là ép buộc, dùng lợi để dụ mà y đã hoàn toàn coi Lạc Bắc là chủ, không bao giờ có ý phản lại.

- Đông Nhan! Người thấy cái Phi hỏa linh chu này ít nhất phải bao nhiêu mới có thể mua được? - Lúc này, Thái Thúc cũng quay sang hỏi Đông Nhan.

Nhìn Thái Thúc vui vẻ như vậy, Lạc Bắc cảm ấy hết sức ấm áp.

Từ khi ra khỏi Thục Sơn, bị Hàng Thanh Phong ép làm cho cứu hai đứa trẻ núi Quý Du, tới khi trở thành kẻ địch của toàn thiên hạ, Thái Thúc vẫn chưa có một ngày vui vẻ như thế.

Lạc Bắc hy vọng có một ngày trong tương lai, những người bên cạnh mình cũng có thể vui vẻ giống như Thái Thúc bây giờ.

- Cái pháp bảo này đối với người tu đạo có tu vi như chúng ta vẫn dùng được. Nên ta thấy ít nhất nó cũng phải giá mười hai vạn trở lên. - Đông Nhan hơi trầm ngâm rồi gật đầu nói với Thái Thúc.

- Được! - Thái Thúc gật đầu.

Sau khi có người ra giá bảy vạn lượng vàng, Thái Thúc gật đầu với Đông Nhan xong liền nói luôn:

- Mười hai vạn lượng vàng.

Mười hai vạn lượng vàng?

Cả đại sảnh lập tức im phăng phắc, gần như tất cả đều nhìn về phía đám người Thái Thúc. Ngay cả trong mắt của Vũ Mạc Thạch cũng có một tia sáng lóe lên.

Không phải cái giá mười hai vạn lượng làm cho họ sợ mà là cách Thái Thúc ra giá quả thực quá độc ác. Nó có một thứ khí thế như sẵn sàng đè bẹp người khác.

- Mười ba vạn.

Sau chút yên lặng, lập tức có người hô lên.

- Mười bốn vạn. - Người nọ vừa mới dứt lời, âm thanh của Thái Thúc lập tức vang lên.

Toàn bộ đại sảnh lập tức yên lặng rõ ràng là bị Thái Thúc lấn át. Nhưng Đông Nhan đứng bên lập tức cười và nói nhỏ với nàng:

- Muội muội ngốc. Người ra giá như vậy có thể lấn át được nhiều người tu đạo nhưng nếu Trần Bảo các cho người cố tình nâng giá thì không ổn đâu.

Quả nhiên Đông Nhan vừa mới dứt lời lập tức có người hô:

- Mười bốn vạn năm ngàn lượng.

- Đúng vậy. - Thái Thúc trầm nghĩ. Rồi làm như đang suy nghĩ. Một lúc sau, nàng mới lên tiếng:

- Mười bốn vạn sáu nghìn lượng.

Để ọi người suy nghĩ giá trị của Phi Hỏa linh chu, không có đường quay lại. Nếu người ta ra giá nhiều hơn, nàng có thể buông tay.

Cái giá đó được đưa ra, hiện trường không một ai trả giá cao hơn Thái Thúc. Vì vậy mà cái Phi hỏa linh chu cũng được Thái Thúc cho vào túi.

- Vật giao Dịch thứ ba là một ít dược liệu và mười viên Linh Tuyền ngọc thạch. Bởi vì giá trị của những vật này không phải cao lắm cho nên đưa ra giao dịch cùng với Linh Tuyền ngọc thạch... Dược liệu được chia ra thành, Thiên niên ngân tuyến thảo, Ôn nguyên ngọc tử, Lư lý thảo, trử thần hoa, Ngọc Lộ quả, Hàn Ly thảo. Giá khởi điểm năm vạn lượng vàng.

- Chính chủ tới rồi.

Trên đài, Vũ Mạc Thạch vừa mới nói tên những thứ dược liệu đó, đám người Lạc Bắc cũng giật mình.

- Không thể ngờ được còn có cả Linh tuyền ngọc thạch.

- Những thứ dược liệu này được đặt một chỗ với linh tuyền ngọc thạch. Trần bảo các thật sự biết làm giàu.

Cùng lúc đó, Đông Nhan cũng xuất hiện suy nghĩ như vậy.

Linh Tuyền Ngọc Thạch là một loại đá kỳ lạ có thể hấp thu linh khí của trời đất. Sau khi rút chân nguyên vào có thể từ từ hòa tan phần lớn được thảo trong bùn đất nâng cao được lực. Chẳng hạn như nếu chôn một viên Linh tuyền ngọc thạch bên dưới một gốc cây nhân sâm trăm năm thì sau mười ngày, nó sẽ hòa tan và được lực của cây nhân sâm kia tương đương với một cây hai trăm năm.

Đối với một người nuôi trồng một vài thứ linh dược quý hiếm như Đông Nhan thì Linh tuyền ngọc thạch rất hữu dụng.

Nhưng Trần Bảo các lại đặt Linh tuyền ngọc thạch cùng với nhiều thứ dược liệu. Hai ba loại trong số đó cũng không phải là hiếm. Nếu để bán bình thường chưa chắc đã bán được. Nhưng đặt chúng cùng một chỗ với nhau, không mua cũng phải mua.

- Lần này chờ xem người khác ra giá.

Bởi vì đối với Đông Nhan mà nói thì không chỉ Thiên niên ngân tuyến thảo, Ôn Tuyền ngọc tử mà Linh tuyền ngọc thạch nàng cũng nhất định phải có. Cho nên, đám người Đông Nhan, Lạc Bắc vẫn lặng im nhìn người khác trả giá.

- Năm vạn... Sáu vạn...

Trong đại sảnh, số người hứng thú với chúng cũng rất nhiều. Chỉ nghe thấy tiếng trả giá vang lên liên tục. Khi tiếng hô bớt đi thì đã có người trả giá tới chín vạn lượng vàng.

- Chín vạn một ngàn lượng. - Thấy không ai trả giá, Đông Nhan mới lên tiếng.

- Chín vạn bốn ngàn. xem tại

- Chín vạn năm ngàn.

.....

Cùng hô giá với đám người Lạc Bắc chính là ba người tu đạo ngồi phía trước bên phải họ. Người hô giá là một nam tử trẻ tuổi, gương mặt anh tuấn nhưng kiêu căng. Y mặc một bộ pháp bảo có cấp độ không thấp. Bên cạnh y là một thiếu nữ áo hồng, dung nhan xinh xắn. Trên lưng có đeo một thanh phi kiếm màu xanh. Bên phải là một người đàn ông trung niên mặc áo màu đen.

Mà Đông Nhan cũng chỉ trả cao hơn đôi phương chừng một ngàn. Tiếp tục trả giá cho tới mười hai vạn năm ngàn lượng vàng, ba người tu đạo kia mới thôi. Nhưng người thanh niên mặc áo bào bạc cũng quay đầu nhìn xuyên qua khe hở mà trợn mắt với đám người Lạc Bắc.

- Còn định uy hiếp chúng ta?

Nhìn thấy ánh mắt của người thanh niên áo bạc, gương mặt của Thái Thúc trở nên lạnh lùng, lườm người thanh niên đó một cái.

Người thanh niên đó nở nụ cười lạnh rồi quay mặt đi.

- Đám người kia từ đâu tới đây?

- Bọn chúng có tài lực thế nào? Chẳng lẽ muốn mua hết tất cả sao?

Liên tục mau được ba vật giao dịch khiến cho toàn bộ người tu đạo đều bắt đầu âm thầm để ý đám người Lạc Bắc.

.....

- Vật giao dịch thứ tư là một thanh phi kiếm tên là Huyền Nguyệt. Giá khởi điểm ba vạn vàng.

- Vật giao dịch thứ năm là một cây Huyết kích nguyên châm. Giá khởi điểm hai vạn vàng.

- Vật giao dịch thứ sáu là một cái Lôi hỏa thần tháp. Giá khởi điểm bảy vạn vàng.

....

- Lôi Hỏa thần tháp?

Từ sau khi có được Thiên niên ngân tuyến thảo và Ôn Nguyên ngọc tủy, Lạc Bắc hoàn toàn bình tĩnh. Hai vật thứ tư và thứ năm, hẳn không thêm để ý.

Huyền nguyệt phi kiếm nó thể tạo ra rất nhiều ảo ảnh phi kiếm. Thứ phi kiếm này đối với người xuất thân từ Thục Sơn là thứ hết sức bình thường. Hiện tại thanh Tân Thiên trảm lô của Thái Thúc còn mạnh hơn nó không biết bao nhiêu lần. Mà Huyết kích nguyên châm thì khi đối địch có thể sử dụng để tăng thêm lực lượng chân nguyên. Nhưng như vậy sẽ hao tổn rất nhiều khí huyết. Mặc dù có thể tăng cường uy lực khi chiến đấu nhưng sau đó rất dễ ảnh hưởng tới tu vi. So với cái pháp bảo của Độc Long tôn giả thì nó kém quá xa.

Nhưng khi nghe thấy vật giao dịch thứ sáu là Lôi hỏa thần tháp, Lạc Bắc giật mình, trong lòng quyết phải có được nó.

Lôi hỏa thần tháp là một cái pháp bảo cố định của Bà La môn từ vài ngàn năm trước. Nó có hình cây đèn cao tới hai mươi trượng. Bình thường nó có thể dựa vào trận pháp để hấp thu lôi cương, thái dương chân hỏa. Tối khi đối địch có thể phóng ra những cột lửa cùng với tia chớp có uy lực không tầm thường.

Theo những gì mà Lạc Bắc đọc được trong điển tịch thì cũng có sự hiểu biết với Lôi hỏa thần tháp. Hai thứ lôi cương và thái dương chân hỏa mà nó ngưng tụ so còn hơn cả Diệt tuyệt lôi vân. Có thể nói uy lực của Lôi hỏa thần tháp tương đương với một cái pháp bảo cấp tiên.

Thứ pháp bảo này có một thứ yếu điểm đó là không thể thu nhỏ, không thể di động. Chỉ có thể sử dụng đối với thành trì và pháo đài. Cho nên đối với Tấn tu không có nhiều tác dụng. Nhưng bây giờ, đối với Lạc Bắc thì lại khác.

Lạc Bắc đã quyết định tạm thời đặt căn cứ tại Thương Lăng cung, thành lập một cái cơ sở giống như núi Chiêu Diêu và Trảm Châu Trạch Địa. Nhưng Thương Lăng cung cũng không có pháp bảo hay trận pháp lợi hại bảo vệ. Vì vậy mà khi tiến vào trong Nam Thiên môn, Lạc Bắc cũng mang theo ý định tìm kiếm một cái trận pháp bảo vệ trong đầu. Hiện tại Lôi hỏa thần tháp không phải là trận pháp lợi hại nhưng cũng là một thứ pháp bảo phòng ngự hiếm có.

Chỉ cần dựng lên một số lượng Lôi hỏa thần tháp tại khu vực biển lân cận thì uy lực của nó không hề nhỏ. Nếu có người tới tấn công, Lôi hỏa thần tháp sẽ phát huy lực sát thương cực mạnh.

- Tán vạn lượng vàng.
- Chín vạn lượng vàng.
- Mười vạn lượng vàng.

.....

Gần như toàn bộ người tu đạo ở đây đều là Tấn Tu nên việc hô giá cho Lôi hỏa thần tháp cũng không nhiều người tham gia lắm. Nhìn thấy ở giá mười vạn lượng vàng nhất thời không có ai ra giá, Lạc Bắc đang định lên tiếng thì chợt nghe có âm thanh lạnh lùng cất lên:

- Mười một vạn lượng vàng.
- Là tên đó?

Thái Thúc nhìn thấy người vừa hô giá mười một vạn lượng chính là người thanh niên mới quay lại uy hiếp.

Người thanh niên đó vừa mới dứt lời, hiện trường lập tức yên lặng. Nét mặt của người thanh niên trẻ tuổi cũng có chút vênh váo. Thấy phương pháp luyện chế Lôi hỏa thần tháp sắp rơi vào tay người thanh niên đó, Lạc Bắc thần nhiên nói:

- Mười một vạn năm ngàn lượng.

“Người này chắc chắn có lai lịch lớn.” Hiện tại tướng mạo của đám người Lạc Bắc đã hoàn toàn thay đổi. Tuy nhiên không ai ở đây lại có thể liên hệ họ với Lạc Bắc. Nhưng tất cả những người tu đạo có mặt đều rõ có thể liên tục ra giá như vậy thì chắc chắn không phải là người tu đạo bình thường. Ít nhất phải là một tán tu có tu vi cực cao hoặc là nhân vật của một phái lớn. Cho nên hiện tại phần lớn người tu đạo đều có hứng thú với Lôi hỏa thần tháp những cũng không dám lên tiếng, sợ rước lấy rắc rối.

Gương mặt đầy đắc ý của người thanh niên áo bạc chợt cứng đờ. Y đột nhiên quay người lại nhìn Lạc Bắc lạnh lùng:

- Mười hai vạn lượng.

Lạc Bắc vẫn thản nhiên lên tiếng:

- Mười hai vạn năm nghìn lượng.

- Mười ba vạn.

- Mười ba vạn năm nghìn.

- Mười bốn vạn.

- Mười bốn vạn năm nghìn.

Lạc Bắc vừa mới dứt lời, người thanh niên áo bạc lập tức không kiềm chế được, ánh mắt đầy sát khí quay sang nói với Lạc Bắc:

- Người cố tình muốn đối đầu với chúng ta?

- Nếu người nghĩ vậy cũng được. - Lạc Bắc liếc mắt nhìn người thanh niên rồi lên tiếng.

Thái Thúc cười lạnh:

- Cho dù cố tình đối đầu với các người thì sao?

- Không biết trời cao đất dày. - Người thanh niên trẻ tuổi cười lạnh rồi quay đầu lại lên tiếng:

- Hai mươi vạn.

Lạc Bắc cũng chẳng hề chớp mắt, nói luôn:

- Hai mươi vạn lẻ một.

Trong toàn bộ đại sảnh, ánh mắt của những người tu đạo đều trở nên đầy hứng thú. Rõ ràng là hai bên đã hoàn toàn đối đầu với nhau. Cho dù người thanh niên áo bạc kia ra giá thế nào thì Lạc Bắc cũng sẽ ra giá nhiều hơn y một lượng vàng.

- Được rồi. - Người thanh niên trẻ tuổi cúp mắt xuống:

- Ba mươi vạn.

Cái giá ba mươi vạn vừa mới dứt lời, rất nhiều người tu đạo có mặt đều hít một hơi thật sâu. Dù sao thì con số đó cũng là một con số khủng bố. Một môn phái nhỏ có thể điều động tài lực cũng là chuyện thường. Nhưng Lạc Bắc vẫn thản nhiên lên tiếng:

- Ba mươi vạn lẻ một lượng.

- Vũ nhị đương gia. - Người thanh niên trẻ tuổi nhìn Vũ Mạc Thạch nói:

- Theo quy định của Trần Bảo các các người thì chỉ cần ra giá mười lăm vạn, vì đề phòng cố tình nâng giá, chỉ cần một bên yêu cầu, tất cả người ra giá đều phải lấy tài lực hay vật tương đương đã chuẩn bị mua đồ ra không?

Vũ Mạc Thạch đứng trên đài gặt đầu:

- Đúng vậy! Việc đấu giá của Trần Bảo các chúng ta luôn có quy định như thế.

- Nếu vậy hiện tại giá đã được đưa ra hơn ba mươi vạn lượng. - Người thanh niên trẻ tuổi lên tiếng:

- Ta có thể yêu cầu hai bên chứng minh mình có thể mua được thứ này không chứ?

- Tất nhiên là được. - Có điều theo quy định của Trần Bảo các thì bên yêu cầu phải chứng minh mình có đủ khả năng trước. Người đã ra giá ba mươi vạn, vậy tự mình chứng minh trước đi. - Vũ Mạc Thạch vẫn giữ sắc mặt lạnh lùng nhìn người thanh niên:

- Người mang theo ngân phiếu trị giá ba mươi vạn lượng vàng hay là có thứ gì khác?

Người thanh niên trẻ tuổi cười lạnh:

- Người tu đạo chúng ta đâu phải là ngân hàng mà mang theo nhiều ngân phiếu như vậy?

- Đi mời đại dương gia tới đây. - Vũ Mạc Thạch quay sang nói với một tên đệ tử đứng bên cạnh. Tên đệ tử đó vội vàng chạy ra ngoài. Một lát sau, có hai tên đệ tử bưng một cái khay vàng ra. Theo sau là một lão già mặc áo choàng đỏ mặt đầy nếp nhăn.

- Hóa ra Đại dương gia của Trần Bảo các lại là một người như vậy. Không biết có tu vi thể nào?

- Người thanh niên kia có lẽ cũng không phải tầm thường. Hôm nay có trò vui xem rồi.

Nhìn thấy cảnh đó, hơn nửa số người tu đạo tham gia bán đấu giá đều nghĩ như vậy.

Nên nhớ rằng mặc dù Trần Bảo các có quy định như vậy nhưng bình thường người tu đạo cũng không đưa ra yêu cầu như thế. Bởi vì cho dù ai giao dịch thành công thì cả hai bên đều hết sức lộ liễu, dễ khiến cho người ta để ý. Tự mình rước lấy phiền phức. Nhưng nếu bên kia yêu cầu, bên khác không làm theo thì theo quy định chính là tự động buông tha. Mà hiện tại người thanh niên áo bạc l như vậy chứng tỏ liều mạng phải mua được phương pháp luyện chế Lôi hỏa thần tháp, đồng thời cũng muốn lời nhiều thứ trên người Lạc Bắc ra ánh sáng.

- Tại hạ là Nhan Thọ sơn, là đại dương gia của Trần Bảo các.

Một tên đệ tử cầm y tới trước mặt của người thanh niên áo bạc. Y cũng không nhiều lời, chỉ ra dấu làm một chữ mời.

Nam tử áo bạc đứng dậy vươn tay lập tức xuất hiện một cái gói to bằng to vàng đặt lên trên cái khay. Sau khi đặt cái bọc lên trên khay, nam tử trẻ tuổi cũng đặt một cái vòng tròn chói mắt lên đó.

Trong cái túi đó có những viên ngọc thạch tản ra ánh sáng màu hồng to bằng bàn tay. Tất cả có hơn hai mươi mấy viên. Mà cái vòng tròn vàng chói mắt kia nhìn giống như một cái vòng đeo tay.

- Dương Nguyên Hỏa Ngọc! Tu Di kim hoàn.

Nhan Thọ Sơn cầm hai vật đó quan sát một lúc rồi nói:

- Số hỏa ngọc trong cái túi này, Trần Bảo các ta đấu giá khởi điểm cũng phải mười lăm vạn lượng. Còn cái Tu Di kim hoàn là một thứ linh khí thượng phẩm, có giá mười lăm vạn trở lên.

- Không ngờ là Dương Nguyên hỏa ngọc và Tu Di kim hoàn.

Mặc dù âm thanh của Nhan Thọ Sơn hết sức bình thản nhưng cũng đủ khiến cho ánh mắt của hơn một nửa người tu đạo trở nên tham lam.

Dương Nguyên Hỏa ngọc là một thứ vật liệu luyện khí thượng giai. Một thanh phi kiếm hạ cấp chỉ cần được khảm thêm một viên Dương Nguyên hỏa ngọc nó sẽ có chân hỏa, lập tức tăng thêm một cấp trở thành pháp khí thượng giai. Mà hai mươi mấy viên Dương Nguyên hỏa ngọc như vậy đủ để ột người tu đạo luyện khí có trình độ tốt luyện ra được một cái pháp bảo linh cấp.

Còn Tu Di Kim hoàn, bản thân nó chính là một cái pháp bảo nổi danh của Ngũ Đài sơn trước đây. Nó có thể biến thành một cái vòng càng nặng tới mười vạn cân. Nhan Thọ Sơn nói giá khởi điểm mười lăm vạn không thành vấn đề. Nhưng nếu đấu giá thì cái pháp bảo này có lẽ phải tới ba, bốn mươi vạn lượng vàng.

Nhan Thọ Sơn đi về phía Lạc Bắc. Vị Đại dương gia của Trần bảo các nhìn tướng mạo không sâu sắc nhưng đường như có rất nhiều kiến thức.

Người thanh niên áo bạc nhìn về phía đám người Lạc Bắc với ánh mắt lạnh như băng. Mà tất cả những người tu đạo khác đều quay đầu sang nhìn, xem hẳn sẽ lấy ra thứ gì.

Lạc Bắc quay đầu nhìn Đông Nhan nhưng nàng chỉ cười cười:

- Các người đừng có nhìn ta. Ta không phải là cái thùng ngân phiếu. Hiện tại, ngân phiếu của ta cũng chỉ còn có chừng hai, ba vạn lượng. Không đủ cho người ta xem.

469. Chương 440: Ba Tán Tu Của Trần Bảo Các

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 440: Ba Tán Tu Của Trần Bảo Các

Lạc Bắc nghe thấy vậy cũng hơi sững sờ một chút. Từ khi vào trong Nam Thiên môn, mấy người bọn họ thật ra vô tình coi Đông Nhan như cái thùng ngân phiếu. Hiện tại trên người hắn có rất nhiều thứ nhưng Lạc Bắc còn phải suy nghĩ xem nên lấy ra thứ gì để người ta không liên tưởng tới thân phận của mình.

Sự do dự của Lạc Bắc đã lọt vào mắt của người thanh niên khiến cho nét mặt của y đầy sự châm biếm:

- Không có gì sao?

Lạc Bắc lạnh lùng liếc mắt nhìn người thanh niên rồi lấy cái Tử Lôi nguyên tử chuỗi lâu ngày không sử dụng đặt lên mâm. Trong lúc đang suy nghĩ xem nên lấy cái gì, hắn không để ý tới ánh mắt của Nhan Thợ Sơn liếc qua cái nhẫn trên tay mình. Vào lúc này, cái nhẫn mà Lạc Bắc đang đeo trên tay chính là cái nhẫn mà hắn lấy được của Thần Kiều vương ở Bắc mang nhưng không biết công dụng và cách dùng.

Mà khi nhìn thấy cái nhẫn đó của Lạc Bắc, ánh mắt của Nhan Thợ Sơn xuất hiện một sự khiếp sợ và thêm khát.

- Thôi! Để ta bỏ ra.

Đông Nhan cũng không phát hiện ra ánh mắt tham lam của Nhan Thợ Sơn vì lão che giấu rất tốt. Nhìn thấy Lạc Bắc suy tư, nàng biết hắn lo lắng mình lấy ra thứ gì đó làm lộ thân phận. Vì vậy mà Đông Nhan gạt đầu với Lạc Bắc rồi bỏ ra một cái bình ngọc đặt trong mâm.

“Xoảng!” Nạp Lan Nhược Tuyết cũng lấy thứ mà Bán Diện Nhân Ma cho nàng làm lễ gặp mặt là Hoàng Sa thần đao đặt lên đó.

Hoàng Sa thần đao thi triển có uy lực vượt qua cả bản mệnh kiếm nguyên bình thường. Hơn nữa, chỉ cần làm rách da thịt, pháp lực từ Hoàng Sa thần đao sẽ liên tục ăn mòn khí huyết khiến cho nó hóa thành cát vàng. Đây là một thứ pháp bảo cấp Kim tiên hiếm có.

Người thanh niên kia bỏ ra Tu Di kim hoàn là linh khí thượng giai. Sau linh khí mới tới pháp bảo cấp tiên. Sau pháp bảo cấp tiên mới là pháp bảo cấp Kim tiên.

Linh khí thượng giai và pháp bảo cấp kim tiên hơn kém nhau chừng năm, sáu cấp bậc. Vậy mà cái Tu di kim hoàn đã có giá hơn mười vạn lượng, vậy thì thanh Hoàng Sa thần đao có giá khởi điểm bao nhiêu?

Trong giới tu đạo, pháp bảo cấp Kim tiên là một thứ bảo vật vô giá.

Như Đại Tự Tại cung, pháp bảo cấp Kim tiên cũng chỉ có Pháp nguyên kim tháp và Ảo Ảnh thần thoi.

Vào lúc này, Nạp Lan Nhược Tuyết cũng biết Đông Nhan bỏ ra cái bình ngọc kia chắc chắn có giá vượt qua ba mươi vạn lượng. Vốn nàng không cần thiết phải bỏ ra cái pháp bảo này.

Nhưng nàng bỏ ra thêm thanh Hoàng Sa thần đao cũng là để lập uy làm cho người khác kinh sợ.

Pháp bảo cấp Kim tiên người tu đạo bình thường khó mà lấy được.

Người thanh niên kia ngông nghênh như vậy, nếu không làm cho y kinh sợ, không chừng y còn lấy ra thứ gì khác để cạnh tranh với Lạc Bắc.

Cứ vậy, Lạc Bắc lại càng phải lấy ra thêm nhiều thứ, càng dễ lộ thân phận. Hai là mua cái Lôi Hỏa thần tháp cũng phải trả giá lớn.

- Cái gì vậy? Một lọ đan dược và một cây đao mà cũng có thể sánh với Dương Nguyên hỏa ngọc và Tu Di kim hoàn của ta?

Nhìn bề ngoài của Hoàng Sa thần đạo hết sức thô. Cho nên vừa mới thấy, người thanh niên kia đã có ý nghĩ như vậy.

- Đây là Tử Lôi nguyên từ chùy, phóng ra đơn giản, uy lực không tồi. Nhưng mỗi lần hút lôi cương cũng chỉ có thể phóng thích một lần. Là thứ linh khí hạ cấp, quy định chừng năm vạn lượng. - Vào lúc này, Nhan Thọ Sơn cũng bắt đầu xem xét từng thứ đặt trên khay.

Sau khi đặt Tử Lôi nguyên từ chùy xuống, Nhan Thọ Sơn cầm cái bình ngọc của Đông Nhan lên, hơi hé nắp. Một thứ mùi thơm lập tức tràn ngập cả đại sảnh. Nhan Thọ Sơn lập tức nói:

- Đây là Cửu chuyển tạo hóa cao. Chuyên trị tu luyện bị tẩu hỏa nhập ma, thần thức tan ra cũng có thể ngưng lại. Giá khởi điểm ba mươi vạn lượng trở lên.

- Cái gì? Cửu chuyển tạo hóa cao?

Sự đặc ý trong mắt người thanh niên hoàn toàn biến mất.

Người thanh niên biết rõ Cửu Chuyển tạo hóa cao được luyện ra từ năm vạn cân thịt, cùng với hơn mười loại linh dược và Ngưng thần kim thảo để tạo thành. Cái giá ba mươi vạn lượng đó là giá trị cơ bản nhất của đồng dược liệu. Mà đối với những người tu đạo có pháp quyết khó khăn, nhất là một số pháp quyết âm lệ, mật pháp của Ma môn, thậm chí người tu luyện thân ngoại hóa thân thì giá trị của thứ đan dược này không thể nào đếm nổi.

Bởi vì tu luyện mật pháp Ma môn, pháp quyết âm lệ rất dễ bị rơi vào ảo cảnh thiên ma, tẩu hỏa nhập ma. Mà người tu luyện pháp quyết Thân ngoại hóa thân cũng dễ bị tổn thương thần hồn.

Phần lớn đan dược chỉ có thể quan tâm tới thân thể. Nhưng Cửu Chuyển tạo hóa cao lại có thể ngưng tụ, bổ dưỡng thần hồn.

- Không ngờ lại là Cửu Chuyển tạo hóa cao.

Phần lớn ánh mắt của người tu đạo có mặt đều trở nên tham lam. Bởi vì hơn nửa số người có mặt ở đây đều là Tấn tu. Mà so với người trong các môn phái, khi Tấn tu tu luyện không có ai bảo vệ, nên càng dễ tẩu hỏa nhập ma hơn. Cửu chuyển tạo hóa cao đối với họ có giá trị không chỉ là ba mươi vạn lượng vàng.

“Keng!” Khi đám người tu đạo đang nhìn bình ngọc với ánh mắt tham lam, Nhan Thọ Sơn cầm Hoàng Sa thần đạo lên rồi ánh mắt của y như tỏa sáng:

- Đây là... Hoàng Sa thần đạo của Kim sa lão tổ phái Thanh Thành trước đây?

- Hoàng Sa thần đạo?”

Sắc mặt của người thanh niên lập tức trở nên trắng bệch. Cùng lúc đó, tất cả những người tu đạo đều kinh hãi. Vốn bọn họ đang nhìn bình ngọc với ánh mắt tham lam liền cúi đầu mà toát mồ hôi lạnh.

Người tu đạo đi vào trong Trần Bảo các đấu giá cho dù tu vi cao hay thấp thì nhân lực và kiến thức cũng đều không phải tầm thường.

Bọn họ cũng biết rằng Hoàng sa thần đạo là một thứ pháp bảo cấp Kim tiên thượng giai.

Một thứ pháp bảo cấp Tiên cũng đủ khiến cho vô số người tu đạo tranh đoạt chưa nói tới một cái pháp bảo Kim tiên.

Cho nên trong suy nghĩ của toàn bộ người tu đạo đã có một cái khái niệm...nếu không phải người tu đạo tu vi Nguyên Anh thì không thể có được pháp bảo cấp kim tiên.

Đối với các loại pháp bảo, nó sớm hình thành cái suy nghĩ thâm căn cố đế như vậy trong đầu người tu đạo. Lúc này, sự tấn công tinh thần đối với đám người tu đạo còn lớn hơn nữa.

Mà nhìn phong thái của Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết cùng với những gì trước đó. Vào lúc này, một vài người tu đạo có suy nghĩ ra tay cũng cảm thấy ớn lạnh.

Nhan Thọ Sơn cầm cái Hoàng Sa thần đạo đặt trong mâm rồi xoay người trở về sau lưng Vũ Mạc Thạch ngồi xuống.

- Hiện tại hai bên đều chứng minh được có vật giá trị hơn ba mươi vạn lượng. - Vũ Mạc Thạch thản nhiên nhìn người thanh niên:

- Người còn muốn tăng giá nữa không?

Người thanh niên lắc đầu, hai vai hơi run run ngồi xuống.

- Nếu vậy phương pháp luyện chế Lôi hỏa thần tháp về tay các người. - Vũ Mạc Thạch nhìn đám người Lạc Bắc và Đông Nhan:

- Ba mươi vạn lẻ một lượng. Các người chuẩn bị tiền trả như thế nào?

Đông Nhan liếc mắt nhìn Vũ Mạc Thạch:

- Một nửa Cửu chuyển tạo hòa cao trong cái bình này.

Vũ Mạc Thạch quay đầu nhìn Nhan Thọ Sơn đang ngồi phía sau mình.

Nhan Thọ Sơn gật đầu. Vũ Mạc Thạch liền vung tay lên. Một gã đệ tử lập tức giao phương pháp luyện chế Lôi hỏa thần tháp cho Lạc Bắc. Còn Đông Nhan thì lấy một nửa Cửu chuyển tạo hóa cao cho vào cái bình ngọc của Trần Bảo các.

Mặc dù trước đó Nhan Thọ Sơn nói toàn bộ Cửu Chuyển tạo hóa cao có giá trị điểm ba mươi vạn nhưng toàn bộ người tu đạo có mặt đều biết rằng Trần Bảo các giao dịch như vậy không hề thiệt.

Bởi vì một vật như Cửu Chuyển tạo hóa cao là báu vật đối với bất kỳ người nào. Trần Bảo các chỉ cần loan tin có Cửu chuyển tạo hóa cao ra thì chắc chắn có nhiều người nhanh chóng tới mua. Mà tới lúc đó, giá Trần Bảo các bán ra cũng không thấp hơn ba mươi vạn.

.....

- Lần giao dịch thứ bảy là một thứ pháp quyết có tên Bạch Cốt chân giải...

- Vật giao dịch thứ tám là một bộ pháp quyết phi kiếm, Lưu Nguyên kiếm quyết...

.....

Sau khi có được phương pháp luyện chế Lôi Hỏa thần tháp, Trần Bảo các đấu giá tiếp hơn mười thứ khác. Tuy nhiên trong số đó không có phương pháp bố trí trận pháp hộ sơn thượng giai mà Lạc Bắc cần.

Cho tới khi hội đấu giá chấm dứt, toàn bộ người tu đạo có mặt đều nhanh chóng ra khỏi Trần Bảo các. Nhưng đám người Lạc Bắc, Đông Nhan vẫn ở lại tới cuối cùng.

- Các vị còn chuyện gì nữa sao? Hay là có thứ gì khác muốn giao dịch với bốn điểm? - Thấy đám người Lạc Bắc ở lại, Nhan Thọ Sơn và Vũ Mạc Thạch chủ động đi tới đồng thời Nhan Thọ Sơn lên tiếng hỏi.

470. Chương 441: Tiểu Nhân Vật

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 441: Tiểu Nhân Vật

- Lần đầu tiên chúng ta tới Nam Thiên môn, nghe tiểu Thông Linh nói, trong Trần Bảo các các người có rất nhiều thứ tốt. Hôm nay chứng kiến đúng là không tồi. - Lạc Bắc nhìn Nhan Thọ Sơn nói:

- Chỉ có điều ta có hứng thú đối với trận pháp hộ sơn. Nhưng hôm nay lại không thấy. Không biết Trần Bảo các các người có trận pháp bố trí bảo vệ sơn môn để giao dịch hay không?

- Phương pháp bố trí trận pháp hộ sơn? - Nhan Thọ Sơn lắc đầu:

- Không có trận pháp hộ sơn thượng phẩm. Chỉ có một ít Mê vụ trận, Âm phong trận, và huyền tượng trận cấp thấp. Không biết các vị có hứng thú không?

Lạc Bắc lắc đầu:

- Mấy thứ trận pháp đó không có tác dụng.

- Mấy vị ra tay hết sức phóng khoáng. Nếu vậy, tiếp theo Trân Bảo các chúng ta có trận pháp hộ sơn thượng giai sẽ giữ cho các người. - Nhan Thọ Sơn nói:

- Trong vòng nửa năm nếu chúng ta có được trận pháp hộ sơn mà không thấy các người thì không bán. Nhưng nếu qua nửa năm mà các người không tới chúng ta sẽ bán nó đi.

- Được! - Lạc Bắc gật đầu nhìn Nhan Thọ Sơn nói:

- Ta còn có một sở thích quái đản đó là thích một vài thứ tàn cốt của pháp bảo thượng giai. Nếu các người có tàn cốt của pháp bảo từ Tiên cấp trở lên cũng có thể bán cho ta. Giá cả ta có thể trả cao hơn một chút.

Nhan Thọ Sơn gật đầu, cười nói:

- Được! Vậy ta sẽ để ý cho người.

Nói chuyện với nhau thêm vài câu, Nhan Thọ Sơn và Vũ Mạc Thạch liền để cho hai tên đệ tử tiễn đám người Lạc Bắc.

Khi tiễn đám người Lạc Bắc ra cửa, gương mặt của Nhan Thọ Sơn vẫn giữ nụ cười thân thiện. Nhưng khi đám người Lạc Bắc khuất bóng, một thứ hơi thở âm tàn lập tức tỏa ra khiến cho y như biến thành một con người hoàn toàn khác. Làm cho người khác mới thấy không khỏi trống ngực đập thình thịch.

- Đại ca! Huynh thấy lai lịch của mấy người kia thế nào?

Nam tử mặc bộ trang phục màu đen tu luyện công pháp thành thánh xuất hiện lúc đầu cũng đi tới. Sau khi đóng cánh cửa sắt lại, y liền nhìn Nhan Thọ Sơn rồi hỏi.

- Trả một cái giá lớn như vậy để mua Lôi hỏa thần tháp, lại còn muốn trận pháp hộ sơn. - Nhan Thọ Sơn cười lạnh:

- Như vậy còn có lai lịch thế nào nữa? Nếu không phải là tông chủ của một môn phái thì cũng là một tán tu có tu vi bất phàm muốn khai sơn lập phái.

- Không thể ngờ được bọn họ còn có một cái pháp bảo như Hoàng Sa thần đao. - Vũ Mạc Thạch nói ra câu đó nhưng trong ánh mắt không còn sự lạnh lẽo mà đầy sự tham lam.

- Đâu phải chỉ có Hoàng Sa Thần đao? - Nhan Thọ Sơn đột nhiên cao giọng:

- Ngón tay của người thanh niên kia còn đeo Thần Kiêu pháp giới của Thần Kiêu vương.

- Cái gì? Thần Kiêu pháp giới? Lão đạo chẳng lẽ nên ra tay. Tu vi của họ có lẽ đều trên Nguyên Anh kỳ...chỉ sợ rất nguy hiểm. - Âm thanh của Thiết Cửu cũng trở nên dồn dập.

- Cầu phú quý trong nguy hiểm. Còn nhớ năm đó ba chúng ta chỉ là những con kiến trong Nam Thiên môn. Tuy nhiên chẳng phải năm đó chúng ta giết một người tu đạo Kim đan hậu kỳ mới có được Trân Bảo các như ngày hôm nay. - Nhan Thọ Sơn âm trầm nhìn Thiết Cửu và Vũ Mạc Thạch rồi cười lạnh:

- Bọn họ muốn có pháp trận. Chúng ta có nhưng đáng tiếc là đời này của chúng không còn cơ hội để lấy nữa.

Trong một con đường trống trải của Nam Thiên Môn, Lạc Bắc đang đi chợt dừng lại.

Mặc dù ở trong Nam Thiên môn không thể sử dụng pháp thuật nhưng cảm giác của Lạc Bắc vẫn nhạy bén hơn người tu đạo bình thường rất nhiều. Từ sau khi ra khỏi Trân Bảo các, hắn vẫn luôn cảm nhận có người đang lén đi theo mình.

Đối với Lạc Bắc mà nói thì trước tiên phải giải quyết chuyện của tiểu Trà và tiểu Ô Cầu. Mặc dù sau này sẽ còn phải cần tới thị trường giao dịch ở Nam Thiên môn nhưng đó là chuyện sau. Hơn nữa, Lạc Bắc cũng

biết được một cái thị trường bí mật như Nam Thiên môn tồn tại mà không có một ai phá hỏng quy tắc của nó. Cho nên dù sau này Lạc Bắc có vào lại cũng sẽ dựa theo nó mà làm việc.

Cho dù có thứ gì tốt thì hiện tại, Lạc Bắc cũng không mua được. Không mua được, không chiếm được thì nghĩ làm gì ắt công.

- Không ngờ vẫn còn có kẻ đui mù, để ý tới ta.

Lạc Bắc xoay người nhìn người thanh niên áo bạc xuất hiện nơi đầu ngõ mà cười lạnh.

Sắc mặt của Thái Thúc cũng trở nên lạnh lùng. Nàng rất ghét những loại người kiêu căng, không coi người khác vào đâu. Mà người thanh niên đi theo sau bọn họ lại không có chút nào là tốt.

Quý Linh đi theo sau đám người Lạc Bắc và Thái Thúc cũng lo lắng. Hiện tại, y biết ngoại trừ Thái Thúc ra thì đám người Lạc Bắc đều là người tu đạo tu vi Nguyên Anh kỳ. Nhưng nơi đây đang ở bên trong Nam Thiên môn, tu vi cao hay thấp cũng không có gì khác biệt. Bởi vì có lòng trung thành với Lạc Bắc, cho nên khi nhìn thấy người thanh niên, Quý Linh đã định tới chặn trước mặt hắn.

Nhưng điều khiến cho tất cả mọi người đều không ngờ đó là người thanh niên kia lại không nói gì, chỉ cúi đầu đi thẳng đến quỳ trước mặt Lạc Bắc.

- Người muốn gì? - Lạc Bắc đứng nguyên một chỗ không hề cử động, chỉ nhìn người thanh niên không còn sắc mặt ngông cuồng đang quỳ trước mặt mình.

- Vừa rồi văn bối có mắt trông trông dám mạo phạm tới các vị tiền bối. Hy vọng các vị đừng chấp với kẻ tiểu nhân mà tha cho chúng ta. - Người thanh niên cố hết sức mình mà cầu xin.

Đối với người tu đạo bình thường mà nói thì y có cảm giác hơn hẳn người ta. Vì vậy mà trong trận đấu giá của Trần Bảo các, y mới chống lại Lạc Bắc. Nhưng khi nhận ra thực lực thật sự của đám người Lạc Bắc, y biết mình không thể động vào. Trong giới tu đạo, nếu động vào những kẻ không thể trêu được thì không chỉ mình mà còn gây tai họa cho cả tông môn. Vì vậy mà hiện tại người tu đạo tới đây cầu xin là để Lạc Bắc tha cho bản thân và tông môn của mình.

- Người muốn sau này chúng ta không ra tay với người? - Lạc Bắc hiểu được tại sao người thanh niên đó lại làm như vậy nhưng trong lòng vẫn thờ dài một cái. Chỉ cần nhìn phong cách của người thanh niên lúc này cũng biết được tông môn của y chỉ là môn phái hạng hai, hạng ba. Nhưng trước đó y lại là một kẻ ngông cuồng không ai sánh nổi. Tuy nhiên chẳng lẽ y không biết rằng có rất nhiều tông môn và người tu đạo có thực lực hơn xa mình hay sao? Trên thế gian có nhiều kẻ biết rõ có vô số người hơn xa mình nhưng khi không có những người đó lại biểu hiện một thứ thái độ không coi người khác vào đâu, cho tới khi gặp tai họa mới chịu cúi đầu, vẫy đuôi cầu xin người khác tha thứ.

- Nếu chúng ta chỉ là tán tu bình thường thì người có thể này không? - Lạc Bắc cũng không thể hiện thái độ gì mà chỉ lạnh lùng nhìn người thanh niên rồi hỏi ngược lại.

- Xin tiền bối hãy tha ột con đường sống. - Câu nói ẩn ý của Lạc Bắc khiến cho người thanh niên sợ hãi, thân thể hơi run run:

- Nếu tiền bối chưa hết giận có thể ra tay trừng trị ta, đừng liên lụy tới sư môn.

- Ta sẽ bỏ qua cho người.

Lạc Bắc hơi cúi đầu nhìn người thanh niên:

- Chỉ có điều ta hy vọng người nên nhớ kỹ chuyện hôm nay. Sau này đừng có hơi một tí là nghĩ tới chuyện ức hiếp người khác. Ta làm gì cũng có ân oán phân minh. Cho dù sau này gặp người, ra tay với người cũng không ra tay với sư môn của người. Hôm nay người đã như vậy, có thể coi như có ân oán với chúng ta. Nếu không có người cố tình nâng giá với chúng ta thì phương pháp luyện chế Lôi hỏa thần tháp chúng ta chỉ mất mười lăm vạn không phải mất cả nửa bình Cửu chuyển tạo hóa cao kia.

- Tiền bối đại nhân đại lượng. Văn bối hiểu.

Người thanh niên áo bạc mừng như điên. Phán đoán của Lạc Bắc hoàn toàn chính xác. Thực tế người thanh niên đó cũng không thể đổi cái Tu di kim hoàn của mình để lấy Lôi hỏa thần tháp. Y chỉ đồng ý trả với cái

giá mười lăm vạn mà thôi. Chỉ có điều người thanh niên cố tình nâng giá với Lạc Bắc. Mà hiện tại, Lạc Bắc chỉ cần người thanh niên trả một phần tổn thất của mình đối với y đã là kết quả tốt nhất.

- Tiền bối hiểu cho. Thật ra ta tranh giành Lôi hỏa thần tháp với tiền bối chủ yếu là do chúng ta có một thứ nguyên liệu chủ yếu để luyện chế nó. Nó chính là Tử Ô thiên tinh. Hiện tại, nếu tiền bối đã có được phương pháp luyện chế Lôi hỏa thần tháp, Tử ô thiên tinh không còn tác dụng với chúng ta nữa. Xin được hiến cho tiền bối.

471. Chương 442: Tinh Kim Cự Chu

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 442: Tinh Kim Cự Chu

Người thanh niên nói xong liền cung kính đứng dậy tiến tới giao một cái túi gấm đựng rất nhiều tinh thạch màu tím cho Lạc Bắc.

Lạc Bắc cũng không nói nhiều sau khi cất cái túi liền xoay người đi tiếp.

Lúc này, hắn vẫn chưa xem phương pháp luyện chế Lôi hỏa thần tháp, nhưng hắn có thể khẳng định người thanh niên đó không dám lừa mình. Thật sự Tử Ô thiên tinh đối với Lạc Bắc cũng là một món lợi bất ngờ. Lúc trước, hắn chỉ muốn người thanh niên đó bồi thường tổn thất, để dạy cho y một bài học mà thôi.

.....

- Bốn người này có thân phận thế nào? Hoàng Sa thần đạo của Kim Sa lão tổ đã mất tích theo lão trong trận chiến trên Kim đỉnh từ bốn trăm năm trước mà vẫn chưa hề xuất hiện. Có khả năng nó nằm trong tay của Ma môn, tại sao lại xuất hiện trên người họ?

- Tử lô nguyên từ chùy... Khi Hàng Thanh Phong ra tay với đám người Lạc Bắc, hắn đã sử dụng cái pháp bảo này... Chẳng lẽ bọn họ là...

Ngay khi đám người Lạc Bắc ra tới cửa Nam Thiên Môn thì trên một cái bình đài có một người đang đứng nhìn theo sau lưng họ.

Phía sau lưng người đó có một cửa hàng bày những cuộn da dê và một vài thứ linh tinh. Nhìn vóc dáng của y thì có lẽ là một người tu đạo bình thường ở Nam Thiên môn.

Nhưng sau khi suy đoán thân phận của bốn người Lạc Bắc, y hơi khiếp sợ ngẩng đầu lên nhìn. Có người của Côn Luân mà nhìn thấy khuôn mặt dưới cái nón đó chắc chắn sẽ giật mình.

Bởi vì người thanh niên đội nón tre đó rõ ràng là Nam Cung tiểu ngôn.

Chính là Nam cung tiểu ngôn, đệ tử thân truyền của Cửu Bạt trong số thập đại kim tiên, từng là người mà Hoàng Vô Thần vô cùng tin tưởng.

Vào lúc này, đối với toàn thể người của Côn Luân mà nói thì Nam Cung tiểu ngôn đã chết trận. Nhưng không ai có thể ngờ được y lại có mặt ở Nam Thiên Môn, trở thành một người bán hàng rong không có tiếng tăm.

Cũng lúc đó, có một tiểu nhân vật không chú ý tới đám người Lạc Bắc rời đi.

Tiểu thông linh Quý Linh của Nam Thiên Môn giống như mọi khi đứng trên chỗ trống trong chợ chờ đợi người tu đạo tiếp theo để làm ăn.

Tuy nhiên nhìn theo đám người Lạc Bắc, trong tim y cũng bốc lên ngọn lửa giống hệt như quả trứng Hỏa Nha.

Tới lúc này vẫn không biết thân phận thật sự của đám người Lạc Bắc nhưng y biết bọn họ đã thay đổi hoàn toàn vận mệnh của mình.

- Đông Nhan! Không thể ngờ được người tìm được số được liệu này nhanh tới vậy.

Trong cái động đá có bố trí trận pháp thiên ngân ở sau tộc Ma Tây, Na cổ Tát Mãn kinh ngạc nhìn Đông Nhan mang tới mười loại linh dược.

Cái Tham Mộc thần đỉnh được đặt trước trận pháp bên trong là một đồng những thứ gì đó. Mấy thứ này hơi giống với Thiên niên ngân tuyến thảo nhưng dường như mới được hái vẫn còn tươi nguyên. Có một ít đã được luyện chế thành nước thuốc, đan dược.

Nhưng thứ này là do nàng dùng những dược liệu để luyện chế Hoán sinh cơ và Dưỡng tử sinh huyết.

Do có kinh nghiệm trị liệu cho Thất Hải Yêu Vương thú, Na cổ Tát Mãn đã chuẩn bị hết sức kỹ lưỡng. Nàng để Đông Nhan thay mình chuẩn bị hơn mười thứ dược liệu còn bản thân cũng đi tìm một số thứ. Trên thực tế, tổng hợp tất cả các loại lại cũng phải hơn trăm.

- Những cái khác ta kém hơn Lạc Bắc nhưng về mặt dược liệu thì ta có thể giúp được. - Đông Nhan cười cười nói với Na Cổ Tát Mãn.

- Lần này ta có được Linh tuyến ngọc thạch. Hơn nữa cũng có trồng một ít dược liệu. Sau này Na Cổ Tát Mãn có thiếu thứ linh dược gì cứ nói với ta. Có lẽ ta có thể giúp được.

- Được! Bây giờ ta sẽ bắt đầu chế thuốc.

Na Cổ tát mãn gật đầu. Sau khi kiểm tra dược liệu hoàn toàn chính xác, nàng cũng chẳng nói nhiều, vung tay bắn hai chai nước thuốc vào trong Tham Mộc thần đỉnh.

Sau khi đổ hai chai nước thuốc vào đó, Na cổ Tát Mãn liền ấy thứ linh dược cùng với Duyên niên hoa vào trong. Chỉ thấy mấy thứ linh dược đó bốc khói trong Tham mộc thần đỉnh rồi hòa tan thành dược chất. Một tia hơi nước từ trong nước thuốc màu bạc bay lên nhưng toàn bộ dược chất được bao phủ bởi thứ nước thuốc màu bạc mà không hề tràn ra ngoài.

- Đây là nước Ngân Tầm.

Đông Nhan là bậc thầy trong bậc thầy cho nên chỉ nhìn tính chất của thứ nước thuốc đó cũng lập tức nhận ra nó được điều chế từ một loại Ngân Tầm trong Thập Vạn Đại Sơn. Nó không có công hiệu gì khác, chỉ có hết sức nhẹ, có thể lơ lửng trên đỉnh không để cho dược lực bay hơi. Sở dĩ Na Cổ tát mãn phải chuẩn bị thứ này rõ ràng là do lần trước. Nên lần này nàng luyện chế hết sức cẩn thận không muốn mất đi một chút dược lực.

Theo mỗi loại dược liệu Na cổ Tát Mãn thả vào bên trong. Ngoại trừ lớp ngân dịch vẫn không thay đổi ra, màu sắc nước thuốc bên dưới liên tục thay đổi mang tới cho người ta một thứ cảm giác huyền diệu.

.....

- Đại ca! - Trong Trân Bảo các của Nam Thiên môn, Thiết Cừu đẩy một cánh cửa đồng nhìn Nhan Thọ Sơn đang ngồi nhắm mắt dưỡng thần mà nói:

- Nhị ca truyền tin về nói hiện tại bốn người đó đang ở trong bộ lạc của tộc Ma Tây.

Căn phòng mà Nhan Thọ Sơn ngồi nằm tại đại sảnh phía sau hội đấu giá. Chu vi của nó chỉ có mấy trượng. Trên mặt đất là một tấm phù điêu thiên long phun châu. Xung quanh toàn là giá sách, được đặt mấy bộ sách bình thường.

- Tộc Ma Tây?

Vừa nghe thấy âm thanh của Thiết Cừu, Nhan Thọ Sơn đang nhắm mắt lập tức mở ra:

- Nhìn hình xăm trên mặt chúng rất giống với Tán tu của những bộ tộc mọi rợ. Ta đã nghe người ta nói ở tộc Ma Tây có người tu đạo với tu vi không hề thấp. Hiện tại chúng tổ điều đó là đúng. Đám Tán tu của mấy bộ tộc man di này cũng đã mạnh lên, định khai tông lập phái đây.

- Đêm dài lắm mộng. Chúng ta xuất phát thôi.

Nói xong, Nhan Thọ Sơn liền đứng dậy rồi dậm mạnh lên tấm phù điêu trên sàn nhà, trúng ngay hạt châu mà con Thiên Long đang phun ra. Ngay lập tức tấm phù điêu đó đưa cả Nhan Thọ Sơn cùng ới cái ghế và Thiết Cừu chìm xuống dưới.

Phía dưới căn phòng của Nhan Thọ Sơn không ngờ là một cái địa cung còn rộng hơn cả đại sảnh bên trên của Trân Bảo các.

Theo cái sàn nhà màu trắng hạ xuống, vị trí của Nhan Thọ Sơn và Thiết Cừu ở ngay chính giữa của địa cung.

Toàn bộ địa cung rộng ít nhất phải tới trăm trượng, khắp nơi là những cột đá màu xanh và đá vụn. Ngẩng đầu nhìn lên trên tới chỗ Nhan Thọ Sơn cũng phải cao tới năm mươi trượng.

Trên vách tường xung quanh địa cung có đầy những vết rạn khiến cho người ta có cảm giác như nơi đây đã trải qua một sự kiện tưởng chừng như có thể sụp đổ.

Tuy nhiên trên toàn bộ tường và mặt đất được điêu khắc những cái rãnh, bên trong tản ra ánh sáng của kim loại. Có một chút nằm trên mặt đất, thậm chí kim loại và ngọc thạch còn được khảm thẳng vào đó. Nhìn kỹ thì có thể đoán được đây là di tích của một cái trận pháp.

Trên vách tường của địa cung còn có một con đường nhìn như cổng thoát nước, không biết được thông tới đâu.

Nhìn vào bên trong cái ống đó dường như có rất nhiều thông đạo lên trên hoặc xuống dưới không biết đi đâu. Hơn nữa những con đường bên trong cổng thoát nước có nhiều chỗ tản ra ánh sáng và hơi thở khiến cho người ta phải giật mình. Có thật nhiều trận pháp ở đó khiến cho người khác không dám tiến vào.

Đây là cái thế giới bên dưới lòng đất mà khi đám người Lạc Bắc mới vào trong Nam Thiên Môn, Đông Nhan đã nói với hẳn.

Bởi vì bên dưới Nam Thiên môn giống như một cái mê cung với bao nhiêu trận pháp từ thời thượng cổ tập trung lại một chỗ. Một số trận pháp đã hỏng, có cái vẫn còn nguyên. Nhưng không một ai biết khi tiến vào đó sẽ có hậu quả như thế nào. Vì vậy mà cho dù người tu đạo thượng cổ đã xây dựng tòa thành này tới bây giờ cũng không dám đi vào đó.

Hiện tại bên trái của Địa cung bày đầy những cái giá, chồng chất rất nhiều vàng bạc, dược liệu, tinh thạch, thậm chí còn có rất nhiều pháp bảo và bùa chú.

Rõ ràng, Trân Bảo các đã coi cái địa cung này trở thành kho của mình.

Nhan Thọ Sơn và Thiết Cừu hạ xuống đây. Nhan Thọ Sơn lập tức đi thẳng tới một cái khung sắt sơn đen.

Trên cái giá sắt đó có đặt ba loại ngọc thạch. Một loại màu đỏ, một loại màu trắng nhưng pha chút ánh sáng màu lam tối. Còn một loại thù màu đen.

Loại đá màu đỏ kia cũng giống hệt với Dương Nguyên hỏa ngọc mà người thanh niên đã lấy ra. Chúng được cắt thành hình chữ nhật to chừng hai ngón tay, dài khoảng một thước. Tất cả có khoảng chừng hơn một trăm viên.

Loại ngọc thạch màu trắng pha lẫn chút ánh sáng màu lam rõ ràng là những băng tinh được kết xuất cả vạn năm trong sông băng. Những thứ băng tinh này cũng giống với Dương nguyên hỏa ngọc. Cho dù người luyện khí có trình độ thô thiển nhất thì cũng có thể luyện chế pháp bảo. Băng tinh trên cái kệ có chừng hơn một trăm viên.

472. Chương 443: Thủ Đoạn Của Tán Tu Nam Thiên Môn

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 443: Thủ Đoạn Của Tán Tu Nam Thiên Môn truyện copy từ

Còn những viên giống viên thuốc màu đen to bằng nắm tay. Nhìn qua chúng cũng không rần rậm. Tuy nhiên mấy thứ này, cho dù là người không có kiến thức nhiều thì cũng có thể nhận ra nó là phân của dị thú Hỏa Giao quy ở sa mạc có tên là Hỏa giao hoàn.

Hỏa Giao quy thích ăn nhất là thứ bùn trong các khoáng mạch dưới lòng đất. Vì vậy mà thứ phân của chúng so với Hắc giao bình thường cứng hơn không biết bao nhiêu lần. Nếu hòa chúng ra rồi may áo thì cho dù phi kiếm bình thường cũng không thể chém được. Chúng là một trong những thứ vật liệu để luyện chế pháp y.

Chỉ thấy Nhan Thọ Sơn lấy ra hơn năm mươi viên Hỏa ngọc, Băng tinh và ba mươi viên thuốc rồi đi tới một khoảng đất trống bên cạnh cái giá.

Trên khoảng đất trống có đặt một thứ gì đó ngăm đen. Khi tới gần có thể thấy nó có hình dạng giống như con cua nhưng được làm bằng sắt.

Giữa cái thứ đó rộng chừng một trượng, nhìn giống như cái mai cua, bên trong có một cái ghế ngồi màu đen. Trên tay vịn của cái ghế được khảm vài viên bảo thạch có màu sắc khác nhau. Còn bên dưới cái xác của con cua đó là sáu cái chân dài.

Trên cái thứ đó, ngoại trừ ở giữa ra thì xung quanh cái ghế hoàn toàn bóng loáng. Những chỗ khác phủ kín bởi những cái gai sắc khiến cho toàn thể nó nhìn có chút gì đó âm trầm. Mà hiện tại nó hết sức hợp với khí tức âm trầm của Nhan Thọ Sơn.

Nhan Thọ Sơn đi thẳng tới cái thứ đó rồi ngồi lên ghế. Từ xa nhìn lại, y chỉ lộ ra một nửa người mà thôi.

Không biết y khởi động cái cơ quan nào nhưng chỉ nghe một tiếng động vang lên, trước mặt lập tức xuất hiện ba cái lỗ thủng. Y lập tức đưa tay dứt hai viên Dương Nguyên hỏa ngọc vào trong đó.

“Rắc rắc rắc rắc!”

Sau khi cho hai viên Hỏa ngọc vào đó, toàn bộ cái vật bằng sắt đó lập tức vang lên những âm thanh sắt thép va chạm. Rồi một tiếng chấn động vang lên, sáu cái chân của nó lập tức đứng thẳng dậy. Từ xa nhìn lại người ta không còn thấy nó giống con cua nữa mà biến thành một con nhện màu đen.

Con tri chu màu đen khổng lồ này cũng giống như Thái Lam thần cơ của Côn Luân. Nhưng Thái Lam Thần cơ của Côn Luân sử dụng chân nguyên của con người để khởi động trận pháp rồi khống chế nó giết địch. Nhưng con nhện khổng lồ này lại sử dụng Hỏa nguyên trong hỏa ngọc để điều khiển.

Nhan Thọ Sơn lập tức nhét toàn bộ Hỏa ngọc, băng tinh và Hỏa giao hoàn vào trong ba cái lỗ.

Cùng lúc đó, Thiết Cừu cũng đi tới vài cái kệ bắt đầu nhặt lấy mấy thứ cho vào trong túi da sau lưng mình rồi sau đó lại đeo và tay một bộ vuốt sắc bén.

- Đi!

Thấy Thiết Cừu đeo bộ vuốt đó xong, Nhan Thọ Sơn quát khẽ một tiếng. “Ầm ầm!” Con nhện sáu chân lập tức xay người chạy vào bên trong cái ống nước kia. Trong nháy mắt khi con nhện sắt bắt đầu hoạt động, Thiết Cừu cũng nhảy lên cao tới mấy chục trượng rồi rơi lên lưng của nó.

“Ầm ầm!”

Con nhện khổng lồ chạy như điên bên trong thông đạo. Trong cơ thể của nó vang lên những tiếng ma sát đồng thời bên dưới phun ra từng luồng hơi nóng. Tốc độ của nó so với người tu đạo ngự không cũng không kém hơn bao nhiêu. Sau khi chạy được một lúc, trước mặt lập tức xuất hiện một vầng ánh sáng. Con nhện khổng lồ liền lao thẳng vào trong vầng sáng đó thì không ngờ đối diện là một cái vách đá.

Từ sườn nam của vách núi đỏ nhìn lại có thể thấy được chướng khí màu đỏ bao phủ Nam Thiên môn một cách rõ ràng.

Không ngờ con đường đỏ lại là một cái thông đạo xuất cốc bí ẩn khác, ngoài mười hai cái thông đạo kia ra.

Khi con nhện khổng lồ lao tới, sáu cái chân của nó lập tức đâm vào vách núi mà bỏ chạy. Mặc dù hơi xóc nhưng tốc độ của nó phải nói là kinh người.

.....

Tộc Ma Tây tập trung tại Dạ Tây Phổ lạc, nằm trên một trong hai ngọn núi cao thấp. Sơn trại của tộc Ma Tây được xây dựng dựa lưng vào núi, đối diện với một hồ nước.

Một người đàn ông có gương mặt xương xương, đứng trên ngọn núi đối diện với Dạ Tây Phổ lạc quan sát toàn bộ sơn trại.

Người đàn ông đó chính là Nhị đương gia của Trân Bảo các - Vũ Mạc Thạch. Vào lúc này cũng không mặc bộ trang phục khi còn ở trong các mà mặc một bộ pháp y màu vàng tối.

Trong tay của y có một con dị trùng nhìn giống như châu chấu. Toàn thân của nó phủ đầy những hoa văn màu vàng.

Đột nhiên, mặt đất và núi đá sau lưng y rung chuyển vang lên những tiếng động ầm ầm.

- Đại ca tới rồi.

Vũ Mạc Thạch chớp mắt, xoay người chỉ ấy một cái bóng đen từ trong núi rừng lao ra.

- Hiện tại bọn họ đang ở trong cái sơn trại đằng kia.

Khi Nhan Thọ Sơn điều khiển Tinh kim cự chu từ trong núi rừng đi ra. Nhìn nó nặng nề nhưng lại hết sức linh hoạt khiến cho người ta có cảm giác kỳ quái. Mà Nhan Thọ Sơn đang ngồi trên con nhện với nét mặt đầy tham lam, cơ bản không còn giống vị Đại đương gia hiền lành của Trân Bảo các. Có thể nói gương mặt của y lúc này hoàn toàn giống với đám mã tặc hung ác.

- Đang ở đó. - Vũ Mạc Thạch gật đầu, chỉ tay:

- Ở ngay sơn trại.

-Tu vi của mấy kẻ đó chắc chắn không tầm thường lại có pháp bảo Hoàng Sa thần đao. Nếu như để chúng phát hiện trước thì chúng ta chắc chắn sẽ bị giết chết. - Ánh mắt của Nhan Thọ Sơn đầy sự âm độc:

- Tam đệ! Người ra tay trước. Đám tu vi thấp kém bên người đừng có giết, tránh mùi máu tanh làm cho người bên trong phát hiện.

- Được!

Một tia sáng lóe lên trong mắt Thiết Cừu. Y cười lạnh một tiếng rồi vung tay xé rách chiếc áo khoác của mình để lộ bên trong là một bộ trang phục màu đỏ sẫm, nhìn như bằng da nhưng lại mỏng hơn giáp da nhiều. Trên lưng y có một đôi cánh mỏng như cánh ve, dài chừng một trượng.

Bộ trang phục có hai cái cánh đó cũng không tản ra pháp lực dao động. Khi hai cái cánh vươn ra, Thiết Cừu liền cột cái túi da và trước ngực rồi đập mạnh một cái. Toàn thân Tinh kim cự chu rung chuyển rồi Thiết Cừu tựa như một con chim lớn lao thẳng xuống phía tộc Ma Tây.

Bộ trang phục đó không biết được làm bằng thứ chất liệu gì nhưng tốc độ phi hành của Thiết Cừu cực nhanh chẳng khác nào loài chim bay trên trời. Ngay cả tiếng gió rít cũng không có.

Khi Thiết Cừu nhảy khỏi Tinh kim cự chu, Vũ Mạc Thạch lại vọt lên đó. Cùng lúc, Nhan Thọ Sơn nhấn vào một viên bảo thạch trên tay ghế. Trên lưng của Tinh Kim cự chu liền mở ra một cái lỗ nhỏ rồi phun ra một thứ chất dịch đặc sánh màu đen.

Thứ chất keo đó càng lúc càng to rồi như một cái bọt nước, bên trong chứa đầy hơi nóng khiến cho Tinh kim cự chu bay lên. Phần giáp dày phía đuôi của Tinh kim cự chu cũng phun ra một dòng khí thổi nó từ từ bay xuống sơn trại của tộc Ma Tây.

Cùng với lúc bay xuống dưới, Nhan Thọ Sơn lại móc ra một cái bình lưu ly màu trắng, trong đó có chứa những hạt châu nhỏ màu trắng như trứng cá nhưng liên tục tản ra những làn sương trắng. Vừa mới bay ra khỏi bình, chưa tới một lúc, một làn sương mù đã bao phủ toàn bộ Tinh kim cự cùng cùng với Thiết Cừu đang phi hành phía trước.

Nhan Thọ sơn sử dụng mấy thứ này không hề có lấy một chút pháp lực dao động.

Cho dù là người tu đạo đứng từ xa nhìn thì cũng chỉ thấy có một làn sương mù đang trôi về phía sườn núi. Mà trong Thập Vạn Đại sơn, sương mù hết sức bình thường, khó làm cho người ta liên tưởng.

Tuy nhiên Nhan Thọ Sơn cảm giác vẫn chưa đủ lại lấy một cái bình ngọc màu đen giống như một cái hồ lô dưới ghế ngồi ra rồi đổ lấy một thứ chất bột màu đen vãi ra không trung.

Thứ bột đen đó được vãi ra nhưng chóng tản đi, tạo thành những làn mưa bụi nhẹ trong không trung.

Trong thời tiết mưa dầm thế này, một đám mây bay tới không hề gây ra sự chú ý.

- Được rồi! Bọn chúng không phát hiện.

Khi đám mây màu trắng tới cách sơn trại của tộc Ma Tây chừng trăm trượng, Thiết Cừu đang phi hành chợt nhướng mày nhanh chóng cầm lấy cái túi da rồi móc một hạt châu màu hồng to bằng quả trứng chim bồ câu. Y nhanh chóng ném nó xuống dưới.

Hạt châu đó có mặt ngoài bóng loáng nhìn như một hạt lưu ly. Tuy nhiên khi nó va chạm lập tức vỡ nát. Bên trong như chảy ra vô số chất lỏng màu hồng, tuy nhiên trong nháy mắt chúng biến mất, hóa thành thể khí vô hình.

Sau khi ném hạt châu đó xong, Thiết Cừu lập tức móc từ trong cái túi da ra một viên ngọc san hô trắng có đầy những cái lỗ, cao tới một thước. Đồng thời tay phải của y cũng lấy ra một cái trống rồi lắc nhẹ. Hai tiếng thùng thùng vang lên. Trên viên ngọc như san hô đó đột nhiên tản ra vô số những dòng khí mà mắt thường khó có thể nhìn thấy được.

Bên trong những dòng khí vô hình đó có những con sâu nhỏ đồng loạt bay xuống.

Sau đó, Thiết Cừu nhẹ nhàng hạ xuống trên Tinh kim cự chu. Nhan Thọ Sơn cũng lấy ra chừng bảy mươi hai lá cờ nhỏ.

473. Chương 444: Kim Thân!

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 444: Kim Thân!

Hình dạng của những lá cờ đó hết sức bình thường nhưng chỉ to bằng một ngón tay. Cột cờ có màu đen, lá cờ hình tam giác. Tuy nhiên màu sắc và hoa văn của mỗi lá cờ lại hoàn toàn khác nhau. Hơn nữa, hình ảnh những loại bùa và hoa văn trên đó như từ rất xa xưa, hoàn toàn khác với những ký hiệu bây giờ cho ấy nó là một thứ pháp khí từ thời cổ.

Sau khi lấy ra bảy mươi hai lá cờ đó, Nhan Thọ Sơn lại cẩn thận móc ra một viên ngọc thạch gần như trong suốt có màu vàng.

Viên ngọc thạch đó to bằng hai bàn tay, hình chữ nhật. Bốn mặt xung quanh của nó đầy những phù điêu huyền ảo. Nhưng ở giữa lại bóng loáng như gương.

Nhìn thấy dòng khí từ trong viên ngọc thạch san hô của Thiết Cừu tràn ra, Nhan Thọ Sơn mới nhặt từ trong bảy mươi hai lá cờ ra bốn lá cờ có màu đỏ tía, vàng, xanh, lam mà phóng xuống. Lần này, Nhan Thọ

Sơn lại sử dụng chân nguyên. Chỉ thấy bốn lá cờ hóa thành bốn tia sáng lao xuống bốn góc trong sơn trại của tộc Ma Tây rồi chui xuống đất.

Khi bốn lá cờ nhỏ bay xuống, viên ngọc thạch trong suốt trên tay y cũng xuất hiện rất nhiều những điểm sáng. Nhan Thọ Sơn lập tức điều khiển từng lá cờ nhỏ bay tới cắm vào những điểm sáng đó. Chỉ thấy những lá cờ sau khi cắm lên viên ngọc thạch lập tức biến mất như bị nó hút đi. Mà đồng thời với mỗi lá cờ biến mất, trên bề mặt của viên ngọc thạch cũng bắn ra một tia sáng như tia nắng vào một vị trí trong sơn trại rồi biến mất vào lòng đất.

....

- Na cổ Tát Mãn! Với thứ dược dịch này của người có lẽ người bị hút hết khí huyết cũng có thể cứu được.

Trong động đá bố trí trận pháp, có một đóa hoa Mạn Đà La màu đỏ lơ lửng. Bên trong đóa hoa đó chính là tiểu Trà và tiểu Ô Cầu.

Thứ nước thuốc trong Tham Mộc thần đỉnh đã được điều chế xong. Dược chất bên dưới lớp chất lỏng cũng đã biến thành màu vàng nhìn chẳng khác nào nước. Mỗi giọt của nó vô cùng nặng. Đông Nhan lấy ra một cây ngân châm rồi điểm nhẹ về phía trước. Khi rút ra, trong động đá lập tức tràn ngập một mùi thuốc rất nồng. Sau khi ngửi thấy mùi thuốc đó, Đông Nhan liền nói vậy.

- Chẳng qua ta có Tham Mộc thần đỉnh nâng cao dược lực. Nếu không có nó, ta đã giao mấy thứ thuốc này cho người luyện chế. Mà chắc chắn rằng sau khi luyện chế xong nó còn mạnh hơn cả ta. - Na cổ Tát Mãn nhìn Đông Nhan nói:

- Luận thật chế thuốc cứu người không ai có thể sánh được với người và phụ thân của người.

Đông Nhan lắc đầu:

- Cái này thì chưa chắc. Phụ thân củ ta có nói trong Sắc Lạc tông có mấy vị thượng sư với trình độ không kém người.

- Chưa tận mắt thấy không biết thật hay giả. - Sau khi nói xong, Tát mãn quay đầu nhìn Lạc Bắc nói:

- Với số nước thuốc này, nếu không có gì bất ngờ thì cũng đủ để cứu tiểu Trà và tiểu Ô cầu. Có điều để đi tìm lại đủ số dược liệu này cũng không phải dễ. Vì để bảo đảm, ta chuẩn bị rút Ma huyết từ trong cơ thể của tiểu Trà, bảo đảm cho nàng được an toàn. Người thấy thế nào?

- Ta cũng thấy như vậy là chắc chắn nhất. - Lạc Bắc nhíu mày, cũng không dám khẳng định:

- Nàng bị U Minh ma huyết xâm nhập quá lâu, chỉ sợ khí huyết trong người đã hóa hết thành U Minh ma huyết. Hơn nữa, đối với ta, nàng ấy còn quan trọng hơn cả tiểu Ô Cầu. Mặc dù ta đều hy vọng nàng và tiểu Ô Cầu nhanh chóng thay đổi, nhưng nếu phải lựa chọn, ta quyết định cho nàng ấy tỉnh lại trước. Nếu cứu xong tiểu Trà, nếu nước thuốc không đủ, ta sẽ từ từ tìm kiếm những thứ dược liệu này rồi cứu tiểu Ô Cầu cũng được.

“Nếu hiện tại phong ấn cùng với tiểu Trà là ta vậy người sẽ cứu người nào trước?” Thái Thúc nhìn thấy Lạc Bắc nhíu mày lo lắng, đồng thời khi nghe hắn nói vậy, nàng chợt nảy sinh ý nghĩ đó. Nhưng Thái Thúc lập tức tự mắng mình:” Thái Thúc! Người đang nghĩ cái gì vậy?”

- Nếu vậy chúng ta sẽ thử.

Tát mãn cũng không có ý tưởng nào khác. Sau khi gạt đầu với Lạc Bắc, nàng vung cây đoản trường lên. Từng dòng ánh sáng màu lục như dòng nước lập tức tưới lên sáu quả cầu thủy tinh màu vàng trên sáu cây cột đá.

Khi sáu quả cầu bay lên, tản ra ánh sáng nhàn nhạt. Toàn bộ trận pháp Thiên ngân cũng bắt đầu khởi động. Một dòng Thiên ngân từ dưới đất lập tức chảy ra tạo thành một dòng suối bạc hội tụ trong những cái rãnh của trận pháp khiến cho toàn bộ động đã được phủ đầy ánh sáng màu bạc.

- Sao lại thế này?

Nhưng đúng vào lúc này, Lạc Bắc chợt cảm nhận được trong cơ thể có cảm giác ngọt ngào, say say.

Cái cảm giác đó giống như người thường bị bệnh nặng, khí huyết phù lên. Từ khi Lạc Bắc tới La Phù, bắt đầu tu đạo cũng không còn bị chuyện này nữa. đọc truyện mới nhất tại .

Lạc Bắc kinh hãi nhưng cũng thấy đám người na cổ Tát mẫn, Đông Nhan, Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc đều biến sắc loạng choạng như muốn ngã. Lạc Bắc chưa kịp có suy nghĩ thì cảm nhận được có rất nhiều thứ gì đó nhỏ nhỏ rơi xuống da thịt của mình. Những thứ đó như có sức sống, ngo ngoáy như mấy con sâu định chui vào trong thân thể của Lạc Bắc.

Mấy thứ này quá nhỏ khiến mắt thường khó có thể thấy được. Lại thêm chúng mỏng manh như sương mù có thể thấm vào trong thân thể.

Ngay khi Lạc Bắc cảm nhận được mấy thứ đó bám vào da thịt thì toàn bộ vùng ngực của hắn đã cứng đờ.

- Là cổ trùng.

Lạc Bắc lập tức hiểu ra rằng vô tình hít phải rất nhiều cái thứ này. Mà chúng thật sự là vật sống. Chẳng cần phải nội thị, Lạc Bắc có thể cảm nhận được chúng đều là cổ trùng, có thể chạy trong người.

- Ma Dụ hoa độc! Thực ngọc cổ trùng.

- Có người lên ra tay với chúng ta.

Cùng lúc đó, sắc mặt của Đông Nhan sầm xuống, lấy trong người ra hai cái bình ngọc nhanh chóng đổ hai viên mà nuốt.

Sau khi nuốt hai viên đan dược, Đông Nhan lập tức trở lại bình thường đồng thời lập tức đổ ra mấy viên đan dược đưa cho đám người Lạc Bắc và Thái Thúc.

Nuốt hai viên đan dược của Đông Nhan vào miệng, Lạc Bắc lập tức cảm nhận được có hai dòng khí tản ra chấn động toàn thân rồi sau đó cảm giác mệt mỏi biến mất. Đám cổ trùng chui vào trong người cũng bị giết chết.

Đột nhiên, toàn bộ trời đất rung chuyển, ánh sáng trong trận pháp Thiên ngân cũng chớp sáng liên tục.

- Không ổn!

Na cổ Tát Mẫn biến sắc, vung cây đoản trường trong tay lên. Ánh sáng từ sáu quả cầu thủy tinh lập tức biến mất. Ngay cả Thiên ngân cũng thối xuống lòng đất khiến cho trận pháp ngừng lại. Cùng lúc đó, một tia sáng chói lóe lên trong mắt của Lạc Bắc. Tiểu Trà và tiểu Ô cầu trong trận pháp lập tức hóa thành một tia sáng mà chui vào mi tâm của hắn.

- Thái Thúc! Các người không cần phải ra ngoài.

Sau âm thanh đó, Lạc Bắc như một tia chớp từ trong động đá vôi xông ra ngoài.

-Ầm ầm!

Trong lúc mặt đất tộc Ma Tây rung chuyển, Kim tinh cự chu hạ xuống.

Lúc này, toàn bộ sơn trại của tộc Ma Tây vốn hết sức náo nhiệt đã trở nên yên tĩnh. Tất cả người trong tộc Ma Tây đều ngủ say. Những cây cờ nhỏ trong tay Nhan Thọ Sơn đều đã biến mất trên viên ngọc thạch màu vàng. Chỉ thấy bảy mươi hai điểm sáng trên viên ngọc thạch của y vẫn lấp lánh như những vì sao trên trời.

Mà vào lúc này, nguyên khí trong trời đất tại tộc Ma Tây cũng trở nên hỗn loạn chẳng khác nào Nam Thiên Môn.

- Được rồi! Ngoài trừ mấy người kia ra, trong cái tộc này không còn cao thủ nào khác.

Kim tinh cự chu hạ xuống sơn trại, Nhan Thọ Sơn lập tức quay sang nói với Vũ Mạc Thạch:

- Nhị đệ! Lập tức lôi mấy người đó ra.

- Được !

Trong lúc này, ánh mắt củ Vũ Mạc Thạch tràn ngập một sự hưng phấn và hồi hộp. Trước đây, mặc dù y đã làm nhiều chuyện như thế này nhưng khi nhảy từ trên Kim Tinh cự chu xuống, y vẫn có chút cứng người.

Bởi vì y biết tu vi của mấy người trong sơn trại hơn xa so với những người bọn họ ra tay trước đây. Nếu trước khi trận pháp bố trí xong mà bị phát hiện thì kết quả của họ sẽ vô cùng thảm. Nhưng hiện tại, Nhan Thợ Sơn đã bố trí xong trận pháp nên đối với bọn chúng coi như đã thành công một nửa.

Không hề có lấy một chút chần chừ. Sau khi gạt đầu, Vũ Mạc Thạch liền vươn tay, thả con châu châu của y ra.

- A?

Nhưng đúng vào lúc này, từ một nơi cách Kim tinh cự chu khoảng ba, bốn trượng, Thiết Cừu đang quan sát toàn bộ sơn trại đột nhiên ngẩng đầu lên.

Một bóng người từ trong một cái tòa nhà ở phía cuối sơn trại nhảy ra.

- Người này tu luyện pháp quyết thân thể thành thánh. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({});

- Ngay cả Ma Dụ hoa độc và Thực ngọc cổ trùng cũng không ảnh hưởng tới hắn.

Đồng tử của Vũ Mạc Thạch và Nhan Thợ Sơn đều co lại.

- Đi!

Vũ Mạc Thạch thả con châu châu trong tay đồng thời bắn ra một làn sương màu hồng rồi lao về phía cái bóng người kia.

Thứ khói độc này, ngoại trừ Dạ Ma Thiên ra không một ai biết cách giải độc. Nếu nó thấm vào thân thể, hoàn toàn dung hợp với chân nguyên thì cho dù là người tu đạo có tu vi Nguyên Anh đại thành, Nguyên Anh cũng bị trúng độc. Cho dù vất bỏ thân thể cũng không được.

Mặc dù không biết thân phận của Đông Nhan nhưng hai người Nhan Thợ Sơn và Vũ Mạc Thạch cũng đoán nàng có quan hệ với Dạ Ma Thiên.

Càng làm cho hai người kinh hãi đó là người thanh niên kia không ngờ lại chính là Thất hải yêu vương Lạc Bắc.

Na cổ Tát Mãn không biết nhiều chuyện trong giới tu đạo nhưng Nhan Thợ Sơn và Vũ Mạc Thạch lại biết rất rõ.

Gần như trong lòng tất cả những người tu đạo thì Thập Đại kim tiên là những nhân vật tối cao. Nhưng hiện tại thanh danh của Lạc Bắc còn vượt qua cả Thập đại kim tiên.

Nếu như biết trước thân phận của hắn thì cho dù có cho Nhan Thợ Sơn một trăm lá gan, y cũng không dám có ý nghĩ ra tay với hắn.

Ngay cả Côn Luân cũng không thể giết được Lạc Bắc vậy mà không ngờ y còn ra tay, lại còn định giết hắn đoạt lấy pháp bảo.

- Lạc Bắc! Người hãy thả chúng ra đi.

Sau khi thả Hủ Thần bích yên vào người chúng, Đông Nhan liền nói với Lạc Bắc.

Lạc Bắc gạt đầu để Nhan Thợ Sơn và Vũ Mạc Thạch xuống. Nhan Thợ Sơn đau khổ giơ lên viên ngọc thạch màu vàng nhạt trong tay. Một làn ánh sáng từ viên ngọc thạch tản ra lập tức hóa thành những lá cờ. Cùng lúc đó, Vũ Mạc Thạch cũng bắt đầu vung tay bắn ra từng làn khói thuốc màu xám.

Đừng nói là trúng phải Hủ thần bích yên của Đông Nhan khiến cho sự sống nằm trong tay nàng. Chỉ với thân phận của Lạc Bắc cũng đủ khiến cho Nhan Thợ Sơn và Vũ Mạc Thạch sợ chết khiếp.

- Đây là pháp bảo trận độ? Dường như nó là một thứ pháp khí thời thượng cổ. Không ngờ có thể bày được một cái trận pháp nhanh như vậy.

- Hai người này một người có tu vi Kim Đan hậu kỳ còn một người là Nguyên Anh sơ kỳ.

Sau khi bảy mươi hai lá cờ xuất hiện, Lạc Bắc liền cảm nhận được nguyên khí trong trời đất trở lại bình thường. Căn cứ vào pháp lực dao động của hai người, Lạc Bắc có thể cảm giác được, Nhan Thợ Sơn đã đạt

tới Nguyên Anh sơ kỳ, còn Vũ Mạc Thạch cũng đã tới Kim Đan hậu kỳ. Cả hai người so với đám người Kim Đan hậu kỳ phổ biến trong Nam Thiên môn hoàn toàn cách biệt.

- Chết rồi.

Cùng lúc đó Lạc Bắc cũng cảm nhận được Thiết Cừ nằm ngất trên mặt đất đã hoàn toàn suy kiệt, sức sống biến mất.

Vốn thương thế của Thiết Cừ mặc dù nặng nhưng cũng không tới mức trí mạng. Hiện tại khí huyết đột nhiên suy kiệt mà chết đó là do y đã nuốt viên đan dược màu đỏ rồi tới bây giờ bị tác dụng phụ. Với tác dụng phụ đó, bình thường Thiết Cừ có thể chịu được nhưng hiện tại do bị thương nặng mà ngất đi nên y không chịu nổi.

- Tự tìm cái chết thì đừng mong sống.

Đông Nhan lạnh lùng liếc mắt nhìn cái xác của Thiết Cừ rồi giơ tay lên bắn ra hai tia sáng đen vào mi tâm của Nhan Thọ Sơn và Vũ Mạc Thạch.

Hai tia sáng đen vừa mới chui vào, chân nguyên trong người Nhan Thọ Sơn và Vũ Mạc Thạch như ngưng lại, không thể sử dụng tới một chút chân nguyên.

- Lạc Bắc! Người không cần phải xử lý hai tên này vội. Nhanh chóng đi vào thôi.

Đúng lúc này, Na cổ Tát Mãn đột nhiên xuất hiện, vội vàng nói với đám người Lạc Bắc.

Lạc Bắc giật mình:

- Na cổ Tát Mãn! Có chuyện gì vậy?

- Nước thuốc mà ta luyện chế trong Tham mộc thần đỉnh bị nhiễm Ma Dụ hoa độc của chúng nên được tính thay đổi. Mặc dù ta đã thêm mấy vị đan dược, đẩy Hoa Dụ ma độc ra ngoài nhưng chỉ có thể giữ được cho nó không thay đổi trong nửa canh giờ. Sau nửa canh giờ, nước thuốc sẽ mất tác dụng. Phải lập tức sử dụng Thiên ngân pháp trận, nếu không thì không kịp.

- Lạc Bắc! Người đi vào trước.

Đông Nhan biến sắc, bắn ra một hạt châu trong suốt. Trong nháy mắt nó hóa thành một làn khói nhẹ, bao phủ cả sơn trại.

Người của tộc Ma Tây, ngoại trừ Na cổ Tát Mãn ra thì đều là người thường. Hiện tại bọn họ được Vũ Mạc Thạch sử dụng giải dược khiến cho tỉnh lại. Nếu để cho họ nhìn thấy Tinh kim cự chu chắc chắn sẽ vô cùng khiếp sợ. Lúc này, không có thời gian xử lý nên Đông Nhan bắn ra hạt châu trong suốt đó để bọn họ ngủ say một đêm. Sau khi thu dọn xong sẽ không làm cho cuộc sống của họ thay đổi.

Lạc Bắc cũng chẳng hề do dự. Hắn vừa mới cử động chân nguyên cũng tuôn ra cuốn lấy Nhan Thọ Sơn, Vũ Mạc Thạch và cái xác của Thiết Cừ vào trong động đá chỉ để lại Tinh Kim cự chu nằm đó.

Lạc Bắc vừa mới tiến vào trong động đá, Na cổ Tát Mãn lập tức vùng pháp trượng bắn ra một vầng ánh sáng màu lục vào trong sáu quả thủy tinh cầu.

Một tia sáng màu hồng từ trong tay Lạc Bắc cũng lao ra rồi hóa thành Mạn Đà La lại một lần nữa lơ lửng trong trận pháp Thiên ngân.

“Không ngờ trong cơ thể của hắc lại phong ấn hai thứ ma vật như vậy. Không biết hắc dùng pháp thuật gì mà có thể phong ấn ma vật trong cơ thể?”

“Bọn họ định lợi dụng trận pháp này để luyện hóa ma vật? Không ngờ ta lại nghĩ bọn họ là Tán Tu. Đúng là có mắt như mù. Đáng chết”

Lúc này, tâm của Nhan Thọ Sơn như đã chết, không còn suy nghĩ gì nữa. Nhìn thấy trận pháp Thiên ngân khởi động rồi lại thấy được tiểu Trà và tiểu Ô cầu được phong ấn trong cơ thể của Lạc Bắc. Cái pháp thuật kỳ diệu như thế khiến cho tâm trạng của y lúc này không thể diễn tả bằng lời.

- Hai người các người ngoan ngoãn ở đó cho ta. Nếu còn làm gì nữa...hoặc không cứu được tiểu Trà ta sẽ cho các người sống không bằng chết.

Đông Nhan không để ý tới lúc này Nhan Thọ Sơn và Vũ Mạc Thạch đang suy nghĩ gì. Khi tiến vào, liếc nhìn qua nước thuốc trong Tham mộc thần đỉnh, liền nói một câu như vậy.

Vốn Nhan Thọ Sơn và Vũ Mạc Thạch đã nghĩ rằng lần này chắc chắn phải chết. Tâm tính của người tu đạo so với người thường cứng rắn hơn nhiều. Cái chết thật ra còn không sợ bằng tu vi và thần thông của Lạc Bắc. Nhưng câu nói của Đông Nhan khiến cho cả hai người sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, cảm tưởng gần như đá ra quần.

Cái chết không đáng sợ. Cho dù thế nào thì chết vẫn là chết. Nhan Thọ Sơn và Vũ Mạc Thạch có nghe nói một người tu đạo giết chết một vị bằng hữu của Dạ Ma Thiên. Kết quả khi Dạ Ma Thiên bắt được người đó liền cắt đầu y rồi gắn vào thân của một con lợn cái khiến cho y biến thành đầu người thân động vật mà không thể chết được. Sự tra tấn như vậy đúng là không ai có thể chịu nổi.

.....

Na cổ Tát Mãn dốc hết sức điều khiển trận pháp Thiên Ngân. Trong chốc lát, toàn bộ cái động lóe lên ánh sáng màu bạc. Thiên ngân trong trận pháp cũng trào lên tạo thành một vầng ánh sáng màu bạc bao phủ đóa hoa Mạn Đà La.

- Việc này không thể chậm được. Lạc Bắc! Người giải phong ấn đi. - Thấy trận pháp Thiên ngân đã khởi động xong, Na cổ Tát Mãn hít một hơi thật sâu rồi nói với Lạc Bắc.

- Được!

Lạc Bắc tập trung tinh thần, tâm niệm hơi động, những bông tuyết bao phủ tiểu Trà và tiểu Ô cầu lập tức vỡ vụn khiến ột làn huyết khí tràn ra.

Trong nháy mắt khi những bông tuyết màu đỏ vỡ vụn, vô số những tia sáng bạc lập tức tràn về phía tiểu Trà và tiểu Ô cầu.

Na cổ Tát Mãn biết tiểu Trà và tiểu Ô cầu khác với Thất Hải Yêu Vương thú, không bị Lạc Bắc khống chế cho nên điều khiển trận pháp càng thêm cẩn thận.

Trong trận pháp Thiên Ngân, khi toàn bộ những bông tuyết màu đỏ bao quanh tiểu Trà và tiểu Ô Cầu vỡ nát, cả hai như vừa tỉnh lại trong giấc mộng. Nhưng gần như đồng thời, tiểu Trà cũng nhìn thấy vô số những tia sáng bạc vọt tới. Nhìn thấy Lạc Bắc đang đứng bên ngoài trận, nàng lập tức sợ hãi hét lên:

- Lạc Bắc! Người định làm gì?

Trong tiếng hét của mình, tiểu Trà sử dụng Huyết Trì trên đỉnh đầu hóa thành ánh sáng màu hồng bao phủ mình và tiểu Ô cầu, định ngăn cản Thiên ngân đang vọt tới.

Nhưng vào lúc này, sau khi trải qua trận chiến với bốn vị Pháp vương của Hoa giáo, tiểu Trà và tiểu Ô cầu đã mất hơn nửa lực lượng. Hơn nữa, thiên ngân vốn là thứ khắc tinh của U minh ma huyết. Nên khi cả hai va chạm vào nhau, U Minh ma huyết lập tức biến thành thể rắn. Chỉ trong chốc lát, tầng tầng lớp lớp bạc bám vào bên ngoài. Ánh sáng màu hồng xung quanh tiểu Trà và tiểu Ô cầu biến thành màu bạc. Thân thể của cả hai cũng cứng đờ, chỉ còn lại nét mặt đầy kinh hãi của tiểu Trà. Thoáng cái, gương mặt đầy ma tính của tiểu Trà cũng trở nên sáng bóng màu bạc.

- Ta muốn cứu người về. - Lạc Bắc nhìn tiểu Trà từ từ biến thành một bức tượng bằng bạc mà thầm trả lời câu hỏi của nàng.

474. Chương 445: Ta Muốn Cứu Người

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 445: Ta Muốn Cứu Người

Thứ khói độc này, ngoại trừ Dạ Ma Thiên ra không một ai biết cách giải độc. Nếu nó thấm vào thân thể, hoàn toàn dung hợp với chân nguyên thì cho dù là người tu đạo có tu vi Nguyên Anh đại thành, Nguyên Anh cũng bị trúng độc. Cho dù vất bỏ thân thể cũng không được.

Mặc dù không biết thân phận của Đông Nhan nhưng hai người Nhan Thọ Sơn và Vũ Mạc Thạch cũng đoán nàng có quan hệ với Dạ Ma Thiên.

Càng làm cho hai người kinh hãi đó là người thanh niên kia không ngờ lại chính là Thất hải yêu vương Lạc Bắc.

Na cổ Tát Mãn không biết nhiều chuyện trong giới tu đạo nhưng Nhan Thọ Sơn và Vũ Mạc Thạch lại biết rất rõ.

Gần như trong lòng tất cả những người tu đạo thì Thập Đại kim tiên là những nhân vật tối cao. Nhưng hiện tại thanh danh của Lạc Bắc còn vượt qua cả Thập đại kim tiên.

Nếu như biết trước thân phận của hắn thì cho dù có cho Nhan Thọ Sơn một trăm lá gan, y cũng không dám có ý nghĩ ra tay với hắn.

Ngay cả Côn Luân cũng không thể giết được Lạc Bắc vậy mà không ngờ y còn ra tay, lại còn định giết hắn đoạt lấy pháp bảo.

- Lạc Bắc! Người hãy thả chúng ra đi.

Sau khi thả Hủ Thần bích yên vào người chúng, Đông Nhan liền nói với Lạc Bắc.

Lạc Bắc gật đầu để Nhan Thọ Sơn và Vũ Mạc Thạch xuống. Nhan Thọ Sơn đau khổ giơ lên viên ngọc thạch màu vàng nhạt trong tay. Một làn ánh sáng từ viên ngọc thạch tản ra lập tức hóa thành những lá cờ. Cùng lúc đó, Vũ Mạc Thạch cũng bắt đầu vung tay bắn ra từng làn khói thuốc màu xám.

Đùng nói là trúng phải Hủ thần bích yên của Đông Nhan khiến cho sự sống nằm trong tay nàng. Chỉ với thân phận của Lạc Bắc cũng đủ khiến cho Nhan Thọ Sơn và Vũ Mạc Thạch sợ chết khiếp.

- Đây là pháp bảo trận độ? Dường như nó là một thứ pháp khí thời thượng cổ. Không ngờ có thể bày được một cái trận pháp nhanh như vậy.

- Hai người này một người có tu vi Kim Đan hậu kỳ còn một người là Nguyên Anh sơ kỳ.

Sau khi bảy mươi hai lá cờ xuất hiện, Lạc Bắc liền cảm nhận được nguyên khí trong trời đất trở lại bình thường. Căn cứ vào pháp lực dao động của hai người, Lạc Bắc có thể cảm giác được, Nhan Thọ Sơn đã đạt tới Nguyên Anh sơ kỳ, còn Vũ Mạc Thạch cũng đã tới Kim Đan hậu kỳ. Cả hai người so với đám người Kim Đan hậu kỳ phổ biến trong Nam Thiên môn hoàn toàn cách biệt.

- Chết rồi.

Cùng lúc đó Lạc Bắc cũng cảm nhận được Thiết Cừu nằm ngất trên mặt đất đã hoàn toàn suy kiệt, sức sống biến mất.

Vốn thương thế của Thiết Cừu mặc dù nặng nhưng cũng không tới mức trí mạng. Hiện tại khí huyết đột nhiên suy kiệt mà chết đó là do y đã nuốt viên đan dược màu đỏ rồi tới bây giờ bị tác dụng phụ. Với tác dụng phụ đó, bình thường Thiết Cừu có thể chịu được nhưng hiện tại do bị thương nặng mà ngất đi nên y không chịu nổi.

- Tự tìm cái chết thì đừng mong sống.

Đông Nhan lạnh lùng liếc mắt nhìn cái xác của Thiết Cừu rồi giơ tay lên bắn ra hai tia sáng đen vào mi tâm của Nhan Thọ Sơn và Vũ Mạc Thạch.

Hai tia sáng đen vừa mới chui vào, chân nguyên trong người Nhan Thọ Sơn và Vũ Mạc Thạch như ngưng lại, không thể sử dụng một chút chân nguyên.

- Lạc Bắc! Người không cần phải xử lý hai tên này vội. Nhanh chóng đi vào thôi.

Đúng lúc này, Na cổ Tát Mãn đột nhiên xuất hiện, vội vàng nói với đám người Lạc Bắc.

Lạc Bắc giật mình:

- Na cổ Tát Mãn! Có chuyện gì vậy? (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({});

- Nước thuốc mà ta luyện chế trong Tham mộc thần đỉnh bị nhiễm Ma Dụ hoa độc của chúng nên được tính thay đổi. Mặc dù ta đã thêm mấy vị đan dược, đẩy Hoa Dụ ma độc ra ngoài nhưng chỉ có thể giữ được cho nó không thay đổi trong nửa canh giờ. Sau nửa canh giờ, nước thuốc sẽ mất tác dụng. Phải lập tức sử dụng Thiên ngân pháp trận, nếu không thì không kịp.

- Lạc Bắc! Người đi vào trước.

Đông Nhan biến sắc, bắn ra một hạt châu trong suốt. Trong nháy mắt nó hóa thành một làn khói nhẹ, bao phủ cả sơn trại.

Người của tộc Ma Tây, ngoại trừ Na cổ Tát Mãn ra thì đều là người thường. Hiện tại bọn họ được Vũ Mạc Thạch sử dụng giải dược khiến cho tỉnh lại. Nếu để cho họ nhìn thấy Tinh kim cự chu chắc chắn sẽ vô cùng khiếp sợ. Lúc này, không có thời gian xử lý nên Đông Nhan bắn ra hạt châu trong suốt đó để bọn họ ngủ say một đêm. Sau khi thu dọn xong sẽ không làm cho cuộc sống của họ thay đổi.

Lạc Bắc cũng chẳng hề do dự. Hắn vừa mới cử động chân nguyên cũng tuôn ra cuốn lấy Nhan Thộ Sơn, Vũ Mạc Thạch và cái xác của Thiết Cừu vào trong động đá chỉ để lại Tinh Kim cự chu nằm đó.

Lạc Bắc vừa mới tiến vào trong động đá, Na cổ Tát Mãn lập tức vùng pháp trượng bắn ra một vầng ánh sáng màu lục vào trong sáu quả thủy tinh cầu.

Một tia sáng màu hồng từ trong tay Lạc Bắc cũng lao ra rồi hóa thành hoa Mạn Đà La lại một lần nữa lơ lửng trong trận pháp Thiên ngân.

“Không ngờ trong cơ thể của hắc lại phong ấn hai thứ ma vật như vậy. Không biết hắc dùng pháp thuật gì mà có thể phong ấn ma vật trong cơ thể?”

“Bọn họ định lợi dụng trận pháp này để luyện hóa ma vật? Không ngờ ta lại nghĩ bọn họ là Tán Tu. Đúng là có mắt như mù. Đáng chết”

Lúc này, tâm của Nhan Thộ Sơn như đã chết, không còn suy nghĩ gì nữa. Nhìn thấy trận pháp Thiên ngân khởi động rồi lại thấy được tiểu Trà và tiểu Ô cầu được phong ấn trong cơ thể của Lạc Bắc. Cái pháp thuật kỳ diệu như thế khiến cho tâm trạng của y lúc này không thể diễn tả bằng lời.

- Hai người các người ngoan ngoãn ở đó cho ta. Nếu còn làm gì nữa...hoặc không cứu được tiểu Trà ta sẽ cho các người sống không bằng chết.

Đông Nhan không để ý tới lúc này Nhan Thộ Sơn và Vũ Mạc Thạch đang suy nghĩ gì. Khi tiến vào, liếc nhìn qua nước thuốc trong Tham mộc thần đỉnh, liền nói một câu như vậy.

Vốn Nhan Thộ Sơn và Vũ Mạc Thạch đã nghĩ rằng lần này chắc chắn phải chết. Tâm tính của người tu đạo so với người thường cứng rắn hơn nhiều. Cái chết thật ra còn không sợ bằng tu vi và thần thông của Lạc Bắc. Nhưng câu nói của Đông Nhan khiến cho cả hai người sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, cảm tưởng gần như đái ra quần.

Cái chết không đáng sợ. Cho dù thế nào thì chết vẫn là chết. Nhan Thộ Sơn và Vũ Mạc Thạch có nghe nói một người tu đạo giết chết một vị bằng hữu của Dạ Ma Thiên. Kết quả khi Dạ Ma Thiên bắt được người đó liền cắt đầu y rồi gắn vào thân của một con lợn cái khiến cho y biến thành đầu người thân động vật mà không thể chết được. Sự tra tấn như vậy đúng là không ai có thể chịu nổi.

..... xem tại

Na cổ Tát Mãn dốc hết sức điều khiển trận pháp Thiên Ngân. Trong chớp lát, toàn bộ cái động lóe lên ánh sáng màu bạc. Thiên ngân trong trận pháp cũng trào lên tạo thành một vầng ánh sáng màu bạc bao phủ hóa thành hoa Mạn Đà La.

- Việc này không thể chậm được. Lạc Bắc! Người giải phong ấn đi. - Thấy trận pháp Thiên ngân đã khởi động xong, Na cổ Tát Mãn hít một hơi thật sâu rồi nói với Lạc Bắc.

- Được!

Lạc Bắc tập trung tinh thần, tâm niệm hơi động, những bông tuyết bao phủ tiểu Trà và tiểu Ô cầu lập tức vỡ vụn khiến ột làn huyết khí tràn ra.

Trong nháy mắt khi những bông tuyết màu đỏ vỡ vụn, vô số những tia sáng bạc lập tức tràn về phía tiểu Trà và tiểu Ô cầu.

Na cổ Tát Mãn biết tiểu Trà và tiểu Ô cầu khác với Thất Hải Yêu Vương thú, không bị Lạc Bắc khống chế cho nên điều khiển trận pháp càng thêm cẩn thận.

Trong trận pháp Thiên Ngân, khi toàn bộ những bông tuyết màu đỏ bao quanh tiểu Trà và tiểu Ô Cầu vỡ nát, cả hai như vừa tỉnh lại trong giấc mộng. Nhưng gần như đồng thời, tiểu Trà cũng nhìn thấy vô số những tia sáng bạc vọt tới. Nhìn thấy Lạc Bắc đang đứng bên ngoài trận, nàng lập tức sợ hãi hét lên:

- Lạc Bắc! Người định làm gì?

Trong tiếng hét của mình, tiểu Trà sử dụng Huyết Trì trên đỉnh đầu hóa thành ánh sáng màu hồng bao phủ mình và tiểu Ô cầu, định ngăn cản Thiên ngân đang vọt tới.

Nhưng vào lúc này, sau khi trải qua trận chiến với bốn vị Pháp vương của Hoa giáo, tiểu Trà và tiểu Ô cầu đã mất hơn nửa lực lượng. Hơn nữa, thiên ngân vốn là thứ khắc tinh của U minh ma huyết. Nên khi cả hai va chạm vào nhau, U Minh ma huyết lập tức biến thành thể rắn. Chỉ trong chốc lát, tầng tầng lớp lớp bạc bám vào bên ngoài. Ánh sáng màu hồng xung quanh tiểu Trà và tiểu Ô cầu biến thành màu bạc. Thân thể của cả hai cũng cứng đờ, chỉ còn lại nét mặt đầy kinh hãi của tiểu Trà. Thoáng cái, gương mặt đầy ma tính của tiểu Trà cũng trở nên sáng bóng màu bạc.

- Ta muốn cứu người về. - Lạc Bắc nhìn tiểu Trà từ từ biến thành một bức tượng bằng bạc mà thảm trả lời câu hỏi của nàng.

475. Chương 446: Ngân Châm Vỡ!

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 446: Ngân Châm Vỡ!

- Đây là tiểu Trà đã nuốt Huyết Xá lợi rồi diệt Đại Tự Tại cung?

- Lạc Bắc định hóa giải ma huyết giúp nàng trở lại bình thường?

Nhan Thọ Sơn và Vũ Mạc Thạch còn có Thiết Cừu đều là tán tu. Hơn nữa, trước kia ba người chỉ ở tầng lớp thấp nhất của Nam Thiên môn, sau đó nhờ may mắn, nhìn thấy một vị Tán tu Nguyên Anh kỳ giao đấu với người khác tại Nam Thiên môn rồi trọng thương. Ba người mạo hiểm ra tay giết chết vị Tán tu đó nên được rất nhiều thứ. Bọn họ âm thầm kinh doanh ở Nam Thiên môn trong mấy chục năm mở được Trân Bảo các. Hôm nay có được tu vi như vậy và rất nhiều pháp bảo. Nhưng khác với người tu đạo của huyền môn chính đạo, những người tu đạo bị Nhan Thọ Sơn và Vũ Mạc Thạch phục kích trước đây nhiều lần chẳng qua là Nguyên Anh sơ kỳ, cơ bản không gặp người nào cao hơn. Có thể nói, bọn họ gặp không biết bao nhiêu là những kẻ tu đạo ở Nam Thiên môn nhưng đối với sự hiểu biết về những nhân vật đứng đầu trong Huyền Môn chính đạo thì kém hơn đám đệ tử chính phái nhiều.

Hơn nữa, những pháp quyết mà họ lấy được ở Nam Thiên môn nhiều lắm chỉ là pháp quyết hạng hai, cơ bản không thể sánh với những pháp quyết như Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu, Thất Xảo Di thiên đại

pháp hay Tĩnh Niệm Thông Minh quyết. Cho nên mặc dù tu vi của Nhan Thợ Sơn tới Nguyên Anh sơ kỳ nhưng pháp thuật của y không thể sánh được với những pháp thuật hàng đầu.

Cho nên vào lúc này, chứng kiến tình cảnh trước mặt, Nhan Thợ Sơn và Vũ Mạc Thạch thật sự không thể tưởng tượng nổi. Đứng sau đám người Đông Nhan và Lạc Bắc, cả hai chẳng khác nào hai con kiến nhỏ bé.

- Trước tiên rút hết U Minh ma huyết trong Huyết Trì trước.

Vào lúc này, sau khi bao phủ toàn bộ tiểu Trà bằng một lớp bạc, cơ bản không thể nhìn thấy rõ tình cảnh của nàng.

Do hiện giờ, nước thuốc chỉ còn nửa canh giờ sẽ mất đi hiệu lực cho nên Na cổ Tát Mãn không dám lãng phí thời gian. Nàng vung tay vẽ một cái, mười hai cột sáng trong trận pháp lập tức trỗi lên thả ra mười hai cây Thiên thần ngân châm.

Mười hai cây Thiên thần ngân châm xuất hiện, dưới sự điều khiển của nàng, chúng lập tức tạo thành trận thể, lơ lửng trên quả cầu màu bạc.

Một sợi chỉ bạc được hút ra khỏi quả cầu, xuyên thấu mười hai cây ngân châm nhìn như đang rút một sợi tơ tằm từ cái kén.

Hiện tại Huyết Trì đã bị Thiên Ngân hoàn toàn thẩm thấu. Na cổ Tát Mãn muốn rút sợi, trước tiên loại bỏ Huyết Trì để quan sát tiểu Trà cho rõ.

.....

- Thời gian có lẽ là đủ.

Lần trước hút U minh ma huyết trong cơ thể Thất Hải Yêu vương thú ước chừng nửa canh giờ. Nhưng mặc dù Ma huyết trong Huyết Trì ngưng đọng hơn trong cơ thể Thất Hải Yêu vương thú nhưng thể tích lại không nhiều bằng. Vì vậy mà chỉ trong mấy tuần hương, cái kén màu bạc bao quanh tiểu Trà đã được rút hết.

Chỉ thấy mười hai cây Thiên thần ngân châm tản ra ánh sáng màu hồng, còn tiểu Trà và tiểu Ô Cầu thì bám đầy Thiên ngân. Bắt đầu có chất lỏng Thiên ngân chảy ra từ cả hai.

Có Thiên ngân thẩm thấu chứng tỏ cơ thể của cả hai đã bị Thiên ngân bao phủ hoàn toàn. Toàn bộ khí huyết và U Minh ma huyết đã bị Thiên ngân đóng băng. Bây giờ có thể dùng thiên thần ngân châm để hút U Minh ma huyết.

Na cổ Tát Mãn không để lãng phí một chút thời gian nào.

Một sợi chỉ bạc còn nhỏ hơn cả sợi tơ từ người tiểu Trà chạy ra, xuyên thấu đỉnh của mười hai cây ngân châm. Từng giọt thiên ngân lại theo mười hai cây ngân châm rơi xuống những cái rãnh ở trong trận.

Lạc Bắc nhìn tiểu Trà không chớp mắt.

Trước kia cho dù gặp phải lúc đầu phép sống chết, Lạc Bắc vẫn luôn luôn bình tĩnh. Nhưng vào lúc này, sợi tơ trên người tiểu Trà chạy ra lại khiến cho hắn lo lắng. Bàn tay Lạc Bắc liên tục chảy mồ hôi, ngay cả hơi thở cũng như dừng lại.

- Được rồi! Na Cổ Tát Mãn! Thời gian có lẽ là đủ.

Trong toàn bộ cái động hoàn toàn yên lặng. Thời gian cũng như dừng lại... Bất ngờ, Đông Nhan đang nhìn nước thuốc trong Tham Mộc thần đỉnh chợt kêu lên.

Lúc này, trên người tiểu Trà đã không còn những sợi tơ bạc chảy ra. U Minh ma huyết trong người nàng đã được hút ra hết.

Khoảng cách tới lúc nước thuốc mất đi hiệu lực chỉ còn khoảng một cây hương. Thời gian như vậy có lẽ là đủ.

- Trong cơ thể của cô ấy không còn khí huyết của mình.

Nhưng vào lúc này, trong mắt của Na cổ Tát Mãn lại như tỏa ra ánh sáng. Lúc trước, sau khi U Minh ma huyết trong cơ thể của Thất Hải Yêu Vương thú bị hút ra vẫn còn có ánh sáng màu bạc. Đó là do vẫn còn khí huyết đọng lại với thiên ngân. Nhưng vào lúc này, trên người tiểu Trà không hề có lấy một chút ánh sáng nào, chứng tỏ rằng trong người nàng không còn có khí huyết chưa bị U Minh ma huyết xâm nhập.

Hiện tại, mỗi lần U Minh ma huyết bị hút ra, Na cổ Tát Mãn có thể cảm nhận được sức sống trên người tiểu Trà đang trôi đi với một tốc độ kinh người.

Hiện tại, Na cổ Tát Mãn khẩn trương hơn bất cứ lúc nào. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({});

- Hãy cố chịu đựng.

Na cổ Tát Mãn thầm kêu lên. Nàng vung cây pháp trượng màu lục khiến cho toàn bộ nước thuốc trong Sâm mộc thần đỉnh tràn lên, bao phủ lấy thân thể của tiểu Trà.

- Na cổ Tát Mãn! Ta đã nói rồi. Nước thuốc của người cho dù người ta bị hút hết khí huyết vẫn có thể cứu được.

Trong nháy mắt khi nước thuốc thấm vào trong thân thể của tiểu Trà, Đông Nhan lập tức kêu lên đầy vui mừng.

Bởi vì trong nháy mắt khi nước thuốc thấm vào trong thân thể của tiểu Trà, Đông Nhan cũng cảm nhận được sức sống của tiểu Trà đang trôi đi lập tức dừng lại, đồng thời xuất hiện dòng khí huyết lưu động. Nó mang tới cho nàng một cái cảm giác giống như trong dòng sông khô cạn bắt đầu có dòng nước chảy xuôi.

- A! Sao lại thế này?

Ngoại trừ Nhan Thọ Sơn và Vũ Mạc Thạch ra tất cả mọi người đều có sự vui mừng khi thấy tiểu Trà có thể cứu được. Nhưng đúng vào lúc này, sắc mặt mọi người lập tức thay đổi do mười hai cây thiên thần ngân châm đột nhiên run rẩy tản ra vô số những tia sáng.

- Không hay.

Vô số những tiếng động vang lên, Na cổ Tát mãn cũng hét lên một tiếng chói tai rồi phun ra một ngụm máu. Mười hai cây Thiên thần ngân châm hoàn toàn vỡ nát.

Chỗ U Minh ma huyết bị hút ra giống như một con vật còn sống lập tức chui lại vào trong cơ thể của tiểu Trà.

- tiểu Trà!

Lạc Bắc không ngờ lại có biến hóa như vậy nên không còn giữ được bình tĩnh. Đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

- Lạc Bắc! Nhanh chóng phong ấn cô ấy lại.

Sau khi phun ra một ngụm máu tươi, Na cổ Tát Mãn cũng lập tức hét lên.

Trong tiếng hét chói tai của Na Cổ tát mãn, Lạc Bắc tỉnh táo lại. Lập tức bầy vàng sáng đỏ như máu bao phủ lấy toàn thân tiểu Trà.

Trên người tiểu Trà lập tức có một lớp bông tuyết đỏ như máu bao phủ rồi bị phong ấn lại.

Tuy nhiên sắc mặt của Lạc Bắc cũng trở nên trắng bệch, toàn thân run rẩy không nói được tiếng nào.

- Na cổ Tát mãn! Tại sao lại thế này? - Đông Nhan vọt tới bên cạnh Tát Mãn mà nhét vào miệng nàng một viên đan dược. Na cổ Tát Mãn hít một hơi, sau đó khí tức mới ổn định lại.

- Cô ấy bị U minh ma huyết xâm nhập đã lâu, thần hồn bị tổn hao quá nặng gần như không còn thần niệm của mình.

- Cho dù có hút được toàn bộ U Minh ma huyết ra nhưng thần niệm trong người cô ấy cũng giống như là thần niệm của Ma huyết.

- Khi cứu cô ấy, một khi hồi phục ý thức sẽ lại khống chế U minh ma huyết trở lại trong cơ thể mình. Thiên thần ngân châm bị cô ấy điều khiển U Minh ma huyết mà vỡ nát. đọc truyện mới nhất tại .

- Hiện tại cô ấy có thể nói là hoàn toàn biến thành ma.

- Trừ khi có thứ thần dược nào có thể giúp sau khi hút U minh ma huyết ra mà hồi phục thần niệm của tiểu Trà thì mới có thể giúp cho nàng hồi phục lại. Nhưng cho dù có thần dược đó thì Thiên thần ngân châm cũng đã bị phá hủy. Thiên thần ngân châm được luyện chế từ tinh thạch Thiên thần. Làm sao chúng ta có thể tìm được thứ tinh thạch đó?

Na cổ Tát Mãn chớp mắt nhìn Lạc Bắc mà nói từng câu một.

- Không có cách nào cứu cô ấy sao?

Lạc Bắc nắm chặt hai tay. Sau khi lẩm bẩm như vậy, một nỗi đau thương từ trên người hắt tản ra.

Thất Hải Yêu vương.

Vào lúc này, hắn đã có thể khiến cho nhiều người tu đạo nghe thấy uy danh mà kinh sợ. Một Thất Hải yêu vương nắm trong tay lực lượng cực mạnh.

Cho dù người tu đạo có tu vi Nguyên Anh sơ kỳ như Nhan Thọ Sơn khi đối diện với hắn cũng chẳng khác nào ngọn cỏ.

Nhưng hắn lại không cứu được nàng...

476. Chương 447: Bí Mật Thời Cổ. Thần Dược

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 447: Bí Mật Thời Cổ. Thần Dược

“Tại sao nàng không muốn hại người, người lại muốn hại nàng? Tại sao ta không muốn giết người, người lại cứ muốn giết ta?”

Một sự căm hận và ý nghĩ giết người tràn ngập trong lòng Lạc Bắc.

- Yêu vương tha mạng.

Mặc dù Lạc Bắc vẫn không nói câu nào nhưng Nhan Thọ Sơn và Vũ Mạc Thạch có thể cảm nhận được ý nghĩ giết người của hắn. Không riêng gì họ, tất cả mọi người đều có thể cảm giác được. Mặc dù việc cứu tiểu Trà không được liên quan nhiều tới họ nhưng vào lúc này tâm trạng Lạc Bắc đang kích động, có thể giết họ cho hả giận. Nhìn thấy Lạc Bắc định ra tay, Nhan Thọ Sơn lập tức quỳ rạp xuống đất mà kêu lên:

- Ta biết cách cứu được cô ấy. Tinh thạch Thiên thần có thể tìm thấy trong không gian loạn lưu. Thần sơn có thần dược giúp tiểu Trà hồi phục thần hồn. Ta còn biết thứ trận pháp mà Yêu vương cần.

- Người nói cái gì? - Ý nghĩ giết người từ từ lắng xuống trong lòng Lạc Bắc nhưng hắn vẫn tản ra một thứ khí thế lạnh lẽo.

- Chúng ta có mắt không trông dám mạo phạm tới Yêu vương. Nhưng xin hãy xem chúng ta tu luyện khó khăn mà đừng giết. Chỉ cần không giết, ta sẽ nói tất cả những gì mình biết cho Yêu vương.

Ngay từ đầu, Nhan Thọ Sơn đã nghĩ mình chắc chắn phải chết. Nhưng y không sợ chết mà chỉ sợ Đồng Nhan tra tấn mình. Hiện tại đột nhiên phát hiện vẫn còn một con đường sống, y lại cảm thấy sợ chết, quỳ rạp trên mặt đất mà dập đầu.

- Thứ nước thuốc mà các người luyện trong Tham mộc thần đỉnh bao gồm Thiên niên ngân tuyến thảo, Ô nguyên thạch tủy... Chỉ cần bỏ qua cho chúng ta, chúng ta sẽ giúp Yêu vương tìm lại. - Lạc Bắc còn chưa lên tiếng, Nhan Thọ Sơn liền vội vàng dập đầu rồi nói tiếp.

- Người nhận ra Tham Mộc thần đỉnh cũng coi như có mắt. - Đông Nhan cười lạnh:

- Tinh thạch Thiên thần có thể tìm được trong không gian loạn lưu...vậy người biết cách?

Nhan Thọ Sơn ngẩng đầu lên. Y tu luyện nội đan đạo pháp cho nên thân thể cũng không mạnh. Vì vậy mà vào lúc này, trên trán tràn ngập máu tươi.

- Yêu vương chứng giám! Ta không dám nói liều. Trong Nam Thiên môn có trận pháp thượng cổ truyền tống tới không gian loạn lưu Tử kim hư không, hơn nữa chúng ta còn có một phần bản đồ của Tử kim hư không.

- A! - Đông Nhan chớp mắt nhưng không nói gì mà quay sang nhìn Lạc Bắc.

- Mặc dù nó chỉ là một tấm bản đồ bị rách nhưng có thể giúp ra vào mấy chỗ không nguy hiểm. Có cơ hội tìm được tinh thạch Thiên thần. - Nhan Thọ Sơn như vớ được một cọng cỏ cứu mạng nên nói tiếp.

"Nhan Thọ sơn cũng không phải là kẻ dám nói lung tung. Không ngờ trong Nam Thiên môn có trận pháp truyền tống tới Tử kim hư không. Xem ra trước đây, nó đúng là nơi mà người tu đạo thượng cổ tập trung.

Nạp Lan Nhược Tuyết cũng hơi nhú mày. Cái tên Tử Kim hư không, nàng đã từng thấy trong điển tịch.

Trên chín tầng trời, ngoại trừ vô số những tinh cầu ra thì còn có rất nhiều không gian loạn lưu. Những không gian loạn lưu đó do tinh cầu va chạm với nhau mà tạo thành có khi kéo dài cả mười vạn dặm với vô số thiên thạch, tinh vân.

Trong đám không gian loạn lưu đó, xen lẫn với thiên thạch, toái phiến có rất nhiều tinh kim, ngọc thạch để luyện chế pháp bảo.

Nhưng phần lớn không gian loạn lưu đều nằm trên tinh không nơi chín tầng trời, cách mặt đất rất xa. Hơn nữa chỉ cần ra khỏi chín tầng trời, nguyên khí và những cơn gió sẽ hoàn toàn khác với dưới mặt đất. Những tinh cầu trong tinh không lại hoàn toàn khác. Có một số tinh cầu tản ra hỏa nguyên nóng rực. Có một số lại có lực hút cực mạnh.

Cho nên trong truyền thuyết chỉ có người tu đạo vượt qua chín lần Thiên kiếp mới có thể đi lại tự do giữa tinh không để thăm dò sự huyền ảo của trời đất.

Trong mấy ngàn năm qua, trong giới tu đạo dường như chưa nghe nói có người nào vượt qua được chín tầng thiên kiếp. Cho dù người vượt qua một tầng Thiên kiếp cũng vô cùng hiếm hoi. Tuy nhiên trong mấy ngàn năm qua, giới tu đạo xuất hiện vô số những người tài ba. Có một số môn phái, một vài người tu đạo sử dụng pháp thuật, pháp bảo để tới gần với không gian loạn lưu. Cũng có những trận pháp để ra vào nơi đó, tìm kiếm nguyên liệu sử dụng.

Tử kim hư không chính là một cái không gian loạn lưu. Do người tạo ra trận pháp để ra vào cái không gian này là người tu đạo của Tử Kim tông, vì vậy mà nó mới có tên là Tử kim hư không.

Trong truyền thuyết thì vào thời thượng cổ, khi giới tu đạo còn thịnh, từng có hơn mười môn phái có thể ra vào Tử kim hư không để tìm kiếm nguyên liệu cần thiết.

Do cái không gian loạn lưu đó ít nhất kéo dài tới mười vạn dặm, hơn nữa hoàn cảnh trong đó hết sức phức tạp, nhiều chỗ đối với người tu đạo chính là chỗ chết. Cho nên từ từ, những môn phái có thể ra vào không gian loạn lưu đều về Hư không tinh đồ để có thể ra vào được những chỗ an toàn.

Nhưng trải qua ngàn năm, giới tu đạo trải qua vô số những trận đại chiến. Những tông phái khi xưa đã biến mất theo dòng sông lịch sử. Một số thủ đoạn hay thần thông cũng bị thất truyền. Hiện tại mặc dù có rất nhiều môn phái, ai cũng có sở trường riêng. Thậm chí có nhiều pháp quyết còn cao hơn cả thời cổ nhưng lại không có một môn phái nào có trận pháp để ra vào không gian loạn lưu, tìm kiếm nguyên liệu.

Mà trong truyền thuyết thì trong giới tu đạo thời cổ còn có một số môn phái có khả năng xây dựng vài trận pháp tới được những nơi mà người tu đạo bình thường không thể tới. Chẳng hạn như sâu trong lòng đất hay những nơi có thiên uy phòng ngự.

Những môn phái này sau khi xây dựng xong trận pháp thậm chí còn ột số môn phái không thể tạo được trận pháp sử dụng nhưng thu thù lao nhất định. Vì vậy mà trong giới tu đạo thời cổ có rất nhiều nơi tập trung trận pháp hay giao dịch.

Ngày đó, Nam Thiên môn có thể là một nơi như vậy.

Nhìn nét mặt của Nhan Thọ sơn, Nạp Lan Nhược Tuyết có thể khẳng định y không nói bậy bạ. Nhưng nàng và Thái Thúc luôn vì Lạc Bắc nên xử lý thế nào là do hắn quyết định. Vì vậy mà sau khi nhú mảy, Nạp Lan Nhược Tuyết cũng không nói gì chỉ quay đầu lại nhìn hắn.

- Ta có thể tha chết cho các ngươi.

Lạc Bắc trầm ngâm một chút. Dù sao thì hắn cũng cần một chút thời gian để điều chỉnh tâm trạng của mình. Sau khi bình tĩnh lại, câu đầu tiên hắn nói lại là như vậy. Thái độ thẳng thắn của hắn khiến cho Nhan Thọ Sơn và Vũ Mạc Thạch giật mình, nhất thời không tin đó là sự thật.

- Nhìn ánh mắt của các ngươi chắc cũng nghe nói tới chuyện của ta.

Lạc Bắc cũng không thể hiện thái độ, hay nói lòng vòng mà nói thẳng với Nhan Thọ Sơn và Vũ Mạc Thạch:

- Ta là người có ân oán rõ ràng. Hơn nữa đã nói được là làm được. Ta có thể cam đoan tha tội chết cho các ngươi nhưng các ngươi phải cam đoan trả lời thật những câu hỏi của ta. Nếu ta không thể cứu được tiểu Trà, ta không phải chỉ giết các ngươi là xong.

- Được! - Nhan Thọ Sơn cũng nghe được chuyện của Lạc Bắc. Hơn nữa lúc này y cũng chẳng còn cách lựa chọn nào khác nên gật đầu:

- Ta nhất định nói hết.

- Theo lời ngươi thì làm thế nào để từ Nam Thiên môn truyền tống tới Tử Kim Hư không? - Lạc Bắc nhìn Nhan Thọ Sơn hỏi.

- Ở ngầm bên dưới Nam Thiên môn. Trước kia, Nam Thiên môn là nơi người tu đạo thượng cổ tập trung nên bên dưới có dựng rất nhiều trận pháp truyền tống. - Nhan Thọ Sơn trả lời ngay. Câu trả lời của y cũng cơ bản đúng với Nạp Lan Nhược Tuyết đã đoán.

Lạc Bắc lạnh lùng nhìn Nhan Thọ Sơn:

- Bên dưới Nam Thiên Môn hết sức rắc rối, trận pháp đan xen. Người tiến vào chín phần chết một phần sống, làm sao mà các ngươi biết được? Các ngươi hiểu biết một chút về phía bên dưới đó sao?

- Lúc đầu chúng ta ở Nam Thiên môn để kiếm chút lợi nhuận. Có lần nhìn thấy hai người tu đạo đấu phép bên ngoài Nam thiên môn. Một bên là người có tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, còn một bên là ba, bốn người tu đạo tu vi Kim Đan hậu kỳ. Người tu đạo Nguyên Anh sơ kỳ kia đánh chết ba, bốn người Kim Đan hậu kỳ nhưng bản thân cũng bị thương nặng. Chúng ta đánh cược, giết chết được người tu đạo đó kiếm được rất nhiều thứ tốt. Trên người đó, chúng ta phát hiện được một ít chú thích về bản đồ ngầm bên dưới Nam Thiên môn. - Nhan Thọ Sơn sợ mình nói qua loa làm cho Lạc Bắc tức giận nên giải thích tỉ mỉ:

- Sự hiểu biết của chúng ta đối với Nam Thiên môn là từ tấm bản đồ và những lời chú thích đó. Có lẽ người nọ cũng từng vào trong Nam Thiên môn để thăm dò, đồng thời sống sót. Có điều tấm bản đồ của y cũng chỉ vẽ mấy điểm bên ngoài, gần với Trần Bảo các của chúng ta. Trong đó có một cái trận pháp đi tới Tử kim hư không. Còn cụ thể ngầm bên dưới Nam Thiên môn rộng tới đâu, có bao nhiêu trận pháp thì chúng ta không biết.

- Ngoại trừ cái trận pháp tới Tử kim hư không kia, chỗ đó còn có gì?

477. Chương 448: Cái Tâm Bất Khuất

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 448: Cái Tâm Bất Khuất

- Trong đó có trận pháp đi tới Cửu U thâm uyên. Chỉ có điều nó bị hỏng nặng. Ngoài ra còn có một chỗ mất trận của trận pháp bảo phủ Nam Thiên môn.

Lạc Bắc liếc nhìn viên ngọc thạch màu vàng và đám cỏ nhỏ trong tay Nhan Thộ Sơn:

- Cái pháp bảo này của người tên là gì? Người lấy được nó ở đâu?

- Đây là trận đồ Quy Hóa, là một thứ pháp bảo trận đồ của người tu đạo thời cổ để lại, nó tương đương với một cái trận pháp bao phủ Nam Thiên môn đã đơn giản hóa. Cái Quy hóa trận đồ này có thể bao phủ phạm vi mấy dặm, nhưng chỉ có thể duy trì được trong ba tuần hương. - Nhan Thộ Sơn nói tiếp:

- Cái thứ này chúng ta lấy được trên người người tu đạo kia. Có lẽ y tìm được ở bên dưới Nam Thiên môn.

- Xem ra các người lấy được trên người kẻ đó thật sự không ít thứ tốt. - Đông Nhan nghe thấy vậy thì hừ một tiếng:

- Rốt cuộc các người còn lấy được thứ gì trên người kẻ đó?

- Còn có một quyển điển tịch, Giám bảo bí lục ghi lại cách sử dụng và tên của các loại pháp bảo, thiên tài địa bảo. Những kiến thức của ta phần lớn là có được từ trong cuốn điển tịch đó. - Nhan Thộ Sơn nói:

- Ngoài ra còn có một cái pháp bảo...

- Giám bảo bí lục? - Đông Nhan chớp mắt:

- Lấy ra đây xem.

- Không lấy được. - Nhan Thộ Sơn cười khổ:

- Cuốn điển tịch đó là của Tàng Phong chân nhân ở Thiên Đô phong. Người tu đạo bị chúng ta giết chết có lẽ là người của phái Thiên Đô. Chúng ta sợ bị bọn họ trả thù cho nên sau khi ta nhớ kỹ liền đốt nó đi. Còn mấy món pháp bảo khác, chúng ta cũng đã bán đi. đọc truyện mới nhất tại .

- Các người cũng rất cẩn thận. - Đông Nhan lắc đầu rồi nghĩ tới cái người tu đạo bị chết trong tay ba tên ở dưới thấp của tầng lớp tu đạo chắc chắn phải vô cùng uất ức.

- Người nói thần sơn có thể có thần được giúp cho tiểu Trà hồi phục thần hồn? - Lạc Bắc hỏi tiếp:

- Người nói tới thần được, thần sơn đó là ở đâu?

Nhan Thộ Sơn nói:

- Thần sơn chính là Thánh sơn của Hoa giáo. Thần được thì ở ngay trong thần miếu trên Mạc Nhĩ thánh sơn.

- Hoa giáo? - Lạc Bắc giật mình.

Nhan Thộ Sơn tưởng Lạc Bắc hoài nghi liền lập tức nói:

- Đó là những điều được ghi lại trong Giám bảo bí lục. Trong đó có nói trong thần miếu trên Mạc Nhĩ thánh sơn có thờ thần được. Thần được là một cây đá, cứ trăm năm chảy ra một ít nước có thể trị được toàn bộ tổn thương của thần hồn. Nó còn có thể khiến cho thần hồn tái sinh.

- Hoa Giáo? Đúng là oan gian gặp gỡ. - Đông Nhan liếc mắt nhìn Lạc Bắc rồi lại nhìn Nhan Thộ Sơn mà lắc đầu:

- Nhan đại lão bản! Người thuận miệng nói vật ở đâu là có thể đổi lấy mạng của mình? Cái này người gọi là biết cách cứu tiểu Trà? Nếu người nói Thần Được ở Côn Luân, chúng ta cũng phải tới đó tìm Hoàng Vô Thần để lấy Thần Được hay sao? Ta thấy người buôn bán ở Nam thiên môn đã lâu, nên thành tinh. Nói như vậy cũng muốn đổi lấy mạng của mình? Người nói Giám bảo bí lục đã bị các người đốt, làm sao ta biết người có nói lung tung hay không?

Nhan Thộ Sơn toát mồ hôi lạnh vội vàng nói:

- Nếu ta dám nói dối một câu sẽ bị tra tấn trăm năm mà chết. Ta nghĩ với thần thông của Yêu vương có thể lấy được Thiên thần tinh thạch và thần dược là điều không khó. Nếu không đủ, ta nguyện dâng toàn bộ Trân Bảo các.

- Nói thật buồn cười. - Đông Nhan mỉa mai:

- Chúng ta hành sự theo quy tắc của Nam Thiên môn. Chúng ta không cướp của các người, các người lại dám tới cướp của chúng ta. Các người đang ở trong tay chúng ta, chẳng lẽ Trân bảo các vẫn còn của các người? Người còn lấy nó ra làm điều kiện hay sao? Hoa Giáo có nhiều nhân vật tu vi cao như vậy, muốn lấy thần dược của họ, họ sẽ ngoan ngoãn dâng lên?

- Cái này...

Nhan Thọ Sơn ghen lời. Mặc dù những gì y nói đều là sự thật nhưng y cũng biết được Lạc Bắc và Hoa giáo đã có sự thù hận. Muốn Hoa Giáo dâng thần dược là chuyện không thể.

- Thôi! Nếu Lạc Bắc đã đồng ý tha cho các người, ta cũng không thể để cho hắn nuốt lời. - Đông Nhan lạnh lùng nhìn Nhan Thọ Sơn:

- Vừa rồi người nói có trận pháp cho Lạc Bắc, chẳng lẽ lại là cái Quy Hóa trận đồ chỉ duy trì được ba tuần hương?

- Không phải. - Nhan Thọ Sơn lập tức lắc đầu:

- Ta nói tới trận pháp Thiên bảo đại thừa. Chúng ta có trận đồ để bố trí trận pháp Thiên Bảo đại thừa.

- Pháp trận Thiên Bảo đại thừa? - Lạc Bắc nhìn Nhan Thọ Sơn:

- Đây là trận pháp gì?

- Đây là một cái trận pháp hộ sơn được lưu truyền từ thời thượng cổ. Còn cụ thể nó từ đâu ra thì chúng ta không biết. - Nhan Thọ Sơn nói:

- Nhưng nhìn trận đồ thì uy lực của cái trận pháp này hết sức lợi hại, có khả năng không kém gì Đại Tu Di Chính phản cử cung trận của Côn Luân.

- Không thua gì Đại Tư di chính phản cử cung trận của Côn Luân? - Thái Thúc không nhịn được lên tiếng:

- Nếu vậy tại sao khi ở Trận Bảo các chúng ta hỏi, các người nói không có?

- Cái trận pháp này, chúng ta dự định chuẩn bị cho tương lai có cơ hội khai tông lập phái thì dùng... - Nhan Thọ Sơn nói xong liền dừng lại không dám nói tiếp.

Mặc dù Nhan Thọ Sơn ngừng lại nhưng Lạc Bắc cũng hiểu được còn có một nguyên nhân đó là lúc đó, y đã quyết định ra tay với bọn họ nên không cần phải tiến hành giao dịch thêm nữa.

Không biết tại sao Lạc Bắc cảm thấy có chút uể oải... Có thể do hy vọng quá lớn vào việc cứu trị tiểu Trà, nên bây giờ quá mức thất vọng. Đồng thời lại thêm sự chán ghét với cái thế giới tu đạo này. Nhưng Lạc Bắc biết mình phải có quyết định. Bởi vì hiện tại bên cạnh hắn không chỉ có một mình tiểu Trà. Hắn không thể vì cảm xúc của bản thân để ảnh hưởng tới rất nhiều chuyện lớn, làm cho những người còn lại rơi vào bất trắc.

Theo kế hoạch của Lạc Bắc, Vũ Sư Thanh, Đông Bất Cố thì hiện tại tin tức Lạc Bắc và Nga Mi đã liên minh với nhau được loan ra ngoài. Lúc này, sau khi Kỳ Liên Liên Thành chết, thế lực của Côn Luân trên thế gian đang vào lúc yếu nhất. Hơn nữa, sau loạn Huống Vô Tâm, thực lực của Côn Luân cũng bị tổn thương, chính là thời cơ tốt nhất để Lạc Bắc khai tông lập phái tại Thương Lãng cung. Vốn hắn định đợi sau khi tiểu Trà hồi phục sẽ trở về Thương Lãng cung mà khai tông lập phái đồng thời truyền tin tức đối đầu với Côn Luân ra ngoài.

Nếu qua thời gian tốt này có khả năng Lạc Bắc vừa mới khai tông lập phái ở Thương Lãng cung, chính thức thành lập nơi đối đầu với Côn Luân, tin tức lan ra chưa kịp lôi kéo thế lực nào đã bị Côn Luân giáng ột đòn trí mạng.

Nếu Lạc Bắc chỉ có một mình thì cũng chẳng quan trọng. Nhưng hiện tại hắn đã trói chặt với những Yêu tộc trong Thất Hải, Nga Mi, núi Chiêu Diêu, Trăm Châu Trạch Địa.

.....

- Na cổ Tát Mãn! Không ngờ chúng ta lại dẫn một vài người tu đạo tới đây. Người có...phương pháp bố trí và điều khiển trận pháp Thiên ngân hay không. Nếu như có...chúng ta cũng không phải làm phiền người, tránh cho tộc Ma Tây gặp tai họa.

Sau khi trầm mặc một lát, Lạc Bắc liền nói với Na cổ Tát Mãn như vậy. Sở dĩ hắn nói vậy là vì hắn biết Na cổ Tát Mãn coi mình như là một người bình thường của tộc Ma Tây chứ không phải là một người tu đạo. Nếu Nhan Thọ Sơn và Vũ Mạc Thạch ra tay tàn nhẫn hơn một chút có khả năng tộc nhân của tộc Ma Tây đã chết hết, không cứu được một ai. Hắn cũng không muốn người ta vì mình mà xảy ra chuyện như vậy.

- Ta có phương pháp bố trí và cách sử dụng trận pháp Thiên Ngân. Đối với các người mà nói, bố trí có thể không khó. Nhưng Thiên ngân ở trong trận khó có thể tạo ra. Nếu muốn luyện được nhiều Thiên ngân như vậy, rồi xây dựng trận pháp ở một chỗ khác sẽ mất rất nhiều thời gian. - Na Cổ Tát Mãn hiểu ý của Lạc Bắc liền nhìn hắn chăm chú mà nói:

- Phương pháp bố trí trận đồ cũng như phương thuốc Hoán sinh cơ cùng với Tham Mộc thần đỉnh ta đều giao cho người. Người phải người tới canh giữ trận pháp này. Tộc Ma Tây chúng ta sẽ di chuyển tới một chỗ khác. Trong cả Thập Vạn đại sơn, muốn tìm một chỗ thế này có lẽ không khó.

- Như thế cũng tốt. - Lạc Bắc biết toàn thể tộc Ma Tây coi Tát Mãn như người đứng đầu. Hơn nữa, tộc Ma Tây chủ yếu đánh cá và săn bắt để sinh sống nên cũng không có quá nhiều sự bất tiện. Vì vậy mà Lạc Bắc cũng không nói nhiều.

- Sau này nếu tộc Ma Tây có chuyện gì cần ta giúp thì cứ gửi tin cho ta.

Sau khi dừng một chút, Lạc Bắc nhìn Đông Nhan chăm chú mà hỏi:

- Đông Nhan! Tiếp theo người định làm gì? Chúng ta đi cùng nhau hay có chuyện gì khác?

478. Chương 449: Bản Đồ Thượng Cổ. Thần Kiêu Pháp Giới

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 449: Bản Đồ Thượng Cổ. Thần Kiêu Pháp Giới

- Ta không phải là Thất Hải yêu vương nên không có nhiều chuyện cần phải làm. - Đông Nhan cười cười.

Thật ra nàng cũng nhận thấy Lạc Bắc đã từ trong mất mát mà bình tĩnh lại. Hơn nữa, nàng cũng biết Lạc Bắc không phải là một người dễ buông một chút hy vọng. Mà nàng cũng là người hết sức rộng rãi nên tâm trạng cũng không có gì nặng nề. Sau khi cười cười, Đông Nhan nhìn Lạc Bắc nói:

- Nói thật ta cũng không vừa mắt với Côn Luân lâu rồi. Lúc trước ta từng bị Huyền môn chính đạo đuổi giết mấy lần. Hiện tại rất nhiều huyền môn chính đạo đang ý vào thế lực của Côn Luân. Ta thật sự hứng thú cùng với người làm cái chuyện đại sự đối đầu với Côn Luân. Chỉ có điều, người thấy ta đi theo có tác dụng không?

- Nếu người vô dụng thì cả thiên hạ này không còn ai có tác dụng. - Lạc Bắc nói:

- Không cần nói. Chỉ riêng năng lực luyện đan của người đã tương đương với cả một môn phái.

- Người nói chuyện nghiêm túc như vậy làm gì? - Đông Nhan nhìn Lạc Bắc cười cười:

- Thả lỏng người chút đi. Người nói chuyện nghiêm túc như vậy ta không chịu được. Chẳng lẽ người muốn ta phải cung kính gọi người là Thất Hải Yêu Vương hay sao?

- Người nói đúng. Do ta quá mức lo lắng. Việc gì cũng không thể thuận lợi từ đầu tới cuối. Hơn nữa, ta vẫn tin rằng trời không tuyệt đường người. Cho dù ý trời như vậy thì ta cũng muốn nghịch trời mà đi. - Lạc Bắc gật đầu, phong ấn tiểu Trà và tiểu Ô cầu lại một lần nữa.

- Hay cho cái nghịch trời mà đi. Đây mới là phong thái của Thất Hải Yêu Vương ! - Đông Nhan cười ha hả:

- Tiếp theo phải làm như thế nào xin nghe theo Thất Hải Yêu Vương người.

- Thế lực của Hoa Giáo rất rộng. Hơn nữa hai vị pháp vương của họ lại chết trong tay chúng ta. Thần Dược ở thần sơn của họ khó có thể lấy được. - Lạc Bắc cười cười.

Lúc này, mỗi người bên cạnh đối với hắn có thể nói như một tấm gương. Từ Thái Thúc, Lạc Bắc có thể thấy được phần lớn nam tử đầy khí thái, thiện lương chính trực trên thế gian. Từ Nạp Lan Nhược Tuyết, hắn có thể thấy được một người trầm tĩnh, bất chấp tính mạng bảo vệ cái gì mình cho là qua trọng nhất. Mà từ Đông Nhan, hắn có thể nhìn thấy một sự thoải mái vô tư. Chỉ cần các nàng đi theo bên cạnh, Lạc Bắc có thể học được rất nhiều.

- Trước tiên chúng ta về Nam Thiên môn xem có thể tìm được tinh thạch thiên thần trong Tử kim hư không hay không. - Lạc Bắc nở nụ cười rồi cau mày nói:

- Chuyện chúng ta khai tông lập phái ở Thương Lăng cung cũng không thể chờ đợi. Chờ thêm một khắc là thêm phần nguy hiểm.

- Sao lại khai sơn lập phái? Bản thân người là truyền nhân của La Phù, tông chủ của Từ Hàng Tĩnh Trai. Trong suy nghĩ của nhiều người, người có thể nói là một vị vua. - Đông Nhan liếc mắt nhìn Lạc Bắc:

- Chỉ có điều ta không hiểu tại sao người không trở về La Phù? Trong truyền thuyết có nói chẳng phải La Phù các người có nhiều thứ tốt đó sao?

- Cái cảm giác này rất khó giải thích. Ta nói cũng không biết các người có thể hiểu được hay không. - Lạc Bắc nhìn Đông Nhan rồi nói:

- Trong lòng ta, La Phù có thể nói là một sự bảo đảm cuối cùng... Nếu ta không giữ được La Phù, thì ta chẳng giữ được gì trên thế gian nữa. Hiện tại, ta còn chưa có thực lực giữ được La Phù, cho nên ta không muốn mở trận pháp ở đó, tránh cho Côn Luân nhân cơ hội... Nếu ta có thể đứng vững được ở Thương Lăng cung, ta có thể trở về La Phù, mở trận pháp để lấy những gì trong đó ra sử dụng.

- Cái đó thì có gì mà không hiểu? - Đông Nhan cười cười:

- Rất đơn giản. La Phù đối với người chính là nhà. Người ở bên ngoài có thể chạy khắp nơi nhưng nhà thì không thể bị phá, để không có chỗ mà về.

Lạc Bắc hơi ngạc nhiên. Hắn không nghĩ tới những điều mà bản thân không diễn giải được, Đông Nhan lại có thể nói ra hết sức đơn giản.

- Có sự bảo đảm cuối cùng đó...cũng có thể nói là nhà như các người. Hiện tại, ta có rất nhiều việc. Cho dù không đứng vững được ở Thương Lăng cung thì chỉ cần chúng ta còn là có thể lập ra được một cái Thương Lăng cung khác.

Sau một lát, Lạc Bắc gật đầu rồi quay sang nhìn Nhan Thọ Sơn:

- Đưa chúng ta trở về Nam Thiên môn...các người tới đây thế nào thì đưa chúng ta về như vậy.

- Giải thật. Hà Ô tinh! Hoàn Dương thảo...

- Đây là Băng Phách châu.

- Đây là Thất Sát Độc Ưng.

.....

Trong kho ngầm của Trân Bảo các, chỉ mới đi qua một vài cái giá, Đông Nhan liên tục kêu lên.

Trong cái kho ngầm bên dưới của Nam Thiên môn của Trân bảo các, những bảo vật đối với người tu đạo chất chồng như núi.

Khi đi qua một cái tú, Đông Nhan có thể thấy được một cây Hà thủ ô hình người và hai cây Hoàn Dương thảo vàng óng.

Bình thường, Hà thủ ô trăm năm, ngàn năm cho dù có được hình người thì cũng chỉ có màu vàng nâu, bỏ ra bên trong có màu trắng. Nhưng cây Hà thủ ô này lại có màu tím, dưới da như có kinh mạch đang chảy. Để phòng ngừa, nó còn được dán bùa. Thì thoảng nhìn như hơi nhúc nhích. Cảnh tượng này khiến cho Đông Nhan liếc mắt có thể nhận ra cái cây này đã sống được cả ngàn năm, hấp thu linh khí trời đất. Một khi cảm nhận được có người tới hái thuốc hay là khí huyết của các loại trùng, thú tới gần, nó sẽ động thổ.

Bình thường, hà thủ ô trăm năm, ngàn năm cũng chỉ có công hiệu bổ dưỡng, điều tiết khí huyết. Nhưng đối với loại Hà ô tinh này thì đối với người tu đạo không chỉ là thứ đại bổ cho Khí huyết, chân nguyên. Đối với người tu đạo Nguyên Anh kỳ sau khi dùng có thể tăng tuổi thọ của Nguyên Anh. Giống như hai lão bất tử sắp chết của Đại Tự tại cung, nếu được một cây Hà ô tinh thể này, ít nhất cũng kéo dài thêm được mười năm tuổi thọ của Nguyên anh.

Hơn nữa, đối với Hà Ô tinh chỉ cần không bị người ta đào được thì có khả năng xuất hiện thần thức, trở thành một sinh linh thực sự.

Còn hai cái cây thì một cây chỉ có hai phiến lá, còn một cây có là dài tản ra ánh sáng màu vàng. Đây cũng là linh dược đại bổ khí huyết. Nếu một lão nhân sắp hết tuổi thọ mà ăn được thứ linh dược này thì có thể sống thêm được không biết bao nhiêu ngày. Tương lai, sử dụng thứ linh dược này để cứu tiểu Trà có công hiệu rất lớn.

Đông Nhan xem tiếp những cái hộ màu tím đặt trên hai cái kệ khác, trong đó có năm sáu hạt châu màu xanh lạnh thấu xương. Thứ hạt châu này chính là Băng phách châu được hình thành trong băng cả vạn năm. Nếu mấy cái hạt châu này mà luyện thành pháp bảo, tạo ra băng phách hàn khí có thể khiến cho phôi của pháp bảo khác nứt vỡ, có thể làm cho phi kiếm tu vi Kiếm cương đông cứng trên không trung.

Có một cái khiến cho Đông Nhan phải thốt lên kinh ngạc đó là một hũ nhỏ màu đen. Nhìn bên ngoài nó giống như bị dính nhọ than nhưng bên trên có dán rất nhiều phù điều độc trùng. Đông Nhan vừa thấy có thể nhận ra nó chính là Thất Sát Độc Ứng mà lúc trước Hắc Ngô thượng nhân - Một tán tu Nam Cương sử dụng.

Với cái Thất Sát Độc Ứng này, cho dù là con sâu bình thường mà thả vào đó nuôi dưỡng, cũng sẽ trở thành một thứ cổ độc không tầm thường. Phương pháp luyện cổ độc thường nghĩ cách bắt nhiều độc trùng, dùng bí pháp, pháp bảo tái chế, cho chúng ăn lẫn nhau để tạo ra một thứ cổ độc lợi hại. Có cái Thất Sát Độc Ứng này không cần phải mất sức đi tìm kiếm nhiều cổ độc. Bản thân Đông Nhan cũng biết một ít thuật luyện cổ lợi hại nhưng nàng vẫn cảm thấy phí sức khi phải đi bắt đám độc trùng kia. Cho nên, bình thường nàng chỉ tập trung vào thuật luyện đan và trồng linh dược. Hiện tại nhìn thấy thứ này, Đông Nhan chợt nảy sinh ý nghĩ luyện cổ.

Đông Nhan nhìn qua mấy cái giá khác liền thấy được vài thứ bảo vật. Sau khi xem qua một vài chỗ khác thì thấy được trong cái kho của Trân Bảo các, tinh thạch, ngọc thạch luyện khí có tới mấy trăm loại. Các loại dược liệu cũng có tới mất trăm. Còn vàng bạc và bảo thạch cũng chất đầy giá.

Số lượng vàng bạc và bảo thạch so với đám người ở Bắc Mang kiếm được có lẽ nhiều hơn tới hai lần.

- Nếu để ta xem hết toàn bộ có lẽ phải mất tới một ngày.

Sau khi sự kinh ngạc và khiếp sợ qua đi, Đông Nhan liền quay đầu nói với Nhan Thọ Sơn và Vũ Mạc Thạch:

- Nhan đại lão bản! Vũ nhị lão bản! Trân bảo các của các người mới mở được có mười mấy năm mà đã có nhiều thứ thế này. Đúng là biết làm giàu đấy.

Nhan Thọ Sơn ngập ngừng giải thích:

- Đây là những thứ mà chúng ta lưu giữ trong mấy chục năm, không phải chỉ có mười mấy năm của Trân Bảo các.

- Mặc dù bên dưới Nam Thiên môn và không gian loạn lưu rắc rối phức tạp nhưng vẫn sẽ có người vào đây mạo hiểm. Các người để kho ở đây, không sợ người ta vào đánh cắp hay sao? - Đông Nhan đột nhiên nhớ ra cái gì đó rồi hỏi:

- Đúng rồi! Tại sao các người biết chúng ta tới sơn trại của tộc Ma Tây?

- Về mặt này, chúng ta có nuôi một ít Tị phong tri chu. Đám nhện này trời sinh hết sức nhát gan, sin hoạt trong các khe đá. Nếu có động tĩnh và cảm nhận được có người tới, chúng lập tức lẫn trốn. Như vậy, chúng ta có thể biết được. Có điều mấy chục năm qua, chưa có người nào đi vào đây. - Nhan Thọ Sơn nói:

- Bên ngoài đại sảnh đấu giá chúng ta có đồ một thứ phấn từ cỏ xanh. Nhị đệ của ta có nuôi một thứ Khô thảo linh hoàng có thể bám theo thứ mùi bột phấn đó cho nên mới biết các người tới cái sơn trại kia.

- Chỉ là một chút phấn của cỏ xanh, thảo nào chúng ta không phát hiện được. Các người làm như vậy, tất cả những người tham gia đấu giá, nếu muốn đuổi theo ai cũng được. Muốn ra tay với người nào cũng có thể. Trân Bảo các của các người đúng là một cái hắc điểm. - Đông Nhan cười lạnh, nói:

- Có điều phương pháp của các người cũng rất thú vị. Người tu đạo bình thường đúng là không qua được các người.

“Phương pháp của Tán Tu đối với người tu đạo của các tông phái đúng là có sự khác biệt. Rất nhiều thứ có thể tham khảo, học tập. Một khi đối địch sẽ có tác dụng không hề nhỏ.”

“Mấy thứ này cứ giao cho Đông Nhan và Bích Căn sơn nhân kiểm tra kỹ sau.”

Lạc Bắc liếc mắt nhìn những thứ mà Trân Bảo các tích lũy, rồi lập tức bị cái thông đạo trong địa cung thu hút. Lúc này, Địa cung giống như một điểm nút đón tất cả các thông đạo đổ dồn về đây. Có lẽ năm đó người tu đạo có thể từ chỗ này để đi vào trong những chỗ ngầm mà tới được các trận pháp khác nhau.

Nghĩ vậy, Lạc Bắc liền tưởng tượng tới cảnh thịnh vượng của Nam Thiên môn thời đó với vô số những người tu đạo hối hả thông qua những điểm nút như thế này, tới các trận pháp khác nhau để tu luyện hoặc tìm kiếm tài liệu.

Chỉ có điều hiện tại, phần lớn những trận pháp trong đó đã bị tàn phá. Rất nhiều những con đường trong địa cung tản ra những ánh sáng làm cho người ta cảm nhận một sự nguy hiểm.

- Những điểm nút giống như thế này trong Nam Thiên môn chắc là có nhiều?- Lạc Bắc suy nghĩ một chút rồi hỏi Nhan Thọ sơn.

- Bao nhiêu năm qua, chúng ta cũng âm thầm kiểm tra. - Nhan Thọ Sơn gật đầu nói:

- Hiện tại chúng ta biết được, tính cả chỗ này của chúng ta có tất cả bốn chỗ. Có một chỗ ở ngay cái gian bên trái một đường ra vào của Nam Thiên Môn. Lúc trước vẫn có thể ra vào. Nhưng mấy năm trước, có người đi vào đó không biết động tới cái trận pháp nào nên hiện tại không còn an toàn. Còn hai chỗ nữa thì một cái ở Long vương các còn một cái ở Thần Dược lâu. Theo thứ tự chúng là cửa hàng kinh doanh bùa chú và đan dược. Hai cái nhà đó chiếm giữ những nơi như vậy, sau lưng đều có những môn phái lớn. Trong đó đối với Long vương các, chúng ta nghi ngờ là Không Động. Bởi vì bọn họ thường xuyên bán ra một vài thứ của Không Động. Thần Dược lâu bán ra một ít đan dược cấp thấp nhưng số lượng rất nhiều. Số lượng đó một phái nhỏ không thể làm được. Tuy nhiên căn cứ vào cấp bậc của đan dược, không thể tìm ra lai lịch của họ.

Lạc Bắc chớp mắt:

- Ngoại trừ Long vương các và Thần Dược lâu ra, trong Nam Thiên môn, các người còn cảm nhận ấy những cửa hàng nào có các phái lớn đứng sau lưng hay không?

- Ngoại trừ Không Động ra, chúng ta không nhận thấy có phái lớn nào khác. - Nhan Thọ Sơn nói:

- Dù sao thì Nam Thiên môn cũng là một cái bí thị, tất cả đều e ngại một phái lớn vào đây không chế thị trường. Cho nên những kẻ biết tới phần lớn là Tán Tu và một số phái nhỏ. Cho nên phần lớn những môn phái lớn không biết tới chỗ này.

Lạc Bắc gật đầu. Hắn biết Nhan Thọ Sơn không hề nói dối. Đông Bất Cổ dựa vào lực lượng và thông tin nắm được nhưng cũng không biết tới cái bí thị Nam Thiên môn.

Lạc Bắc biết Côn Luân có thể trở thành một thứ khổng lồ như vậy cũng là vì nắm trong tay rất nhiều tài nguyên. Nếu muốn đối đầu với Côn Luân, thế nào cũng phải dựa vào những thị trường như thế này... Tuy nhiên đối với Lạc Bắc thì đó cũng là những chuyện cần làm trước mắt. Vì vậy mà sau khi gật đầu, Lạc Bắc chuyển chủ đề nhìn Nhan Thọ Sơn hỏi:

- Người nói cái trận pháp thông tới Tử kim hư không ở đâu? Tấm bản đồ rách của nó đang ở chỗ nào?

- Tấm bản đồ rách của Tử Kim hư không ở đây.

Nhan Thọ Sơn lấy từ trong tủ ra một cái hộp gỗ, mở nó rồi đưa cho Lạc Bắc. Y lại chỉ về phía một cái thông đạo đang tỏa ra ánh sáng màu lam bên trái:

- Trận pháp đi tới Tử Kim hư không nằm lối đó.

- Cái bản đồ bị rách của Tử kim hư không thật lạ? Pháp thuật và pháp bảo thời cổ đúng là thần kỳ.

Lạc Bắc, Đông Nhan, Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc nhìn thấy trong cái hộp màu đen có một đoạn ngọc thạch hình trụ to bằng ngón tay, dài tới một tấc. Ở hai đầu của nó có thể thấy đã bị vỡ. Tấm bản đồ đó có màu tím, sáng bóng. Tuy nhiên bên trong nó lại có vô số những điểm sáng màu trắng đang khởi động nhìn như một khoảng sao trời.

Lạc Bắc chỉ cầm đoạn tàn phiến vào trong tay, chân nguyên đưa vào khiến cho trên tấm bản đồ đó lập tức tỏa ra từng vầng ánh sáng màu tím, thể hiện một tấm tinh đồ lập thể của không gian loạn lưu vô cùng sống động.

Tấm tinh đồ đó nhìn giống như từ trong tinh không rút ra một khối. Bên trong tinh đồ có rất nhiều ký hiệu chú thích, có nhiều chỗ đánh giấu nguy hiểm không thể vào. Có nhiều chỗ đánh giấu không rõ, có chỗ lại đánh dấu ở đó có tinh kim hay mạch khoáng nào.

Trong tấm tinh đồ bị tàn phá, Lạc Bắc có thể thấy được ở góc bên cạnh có một ký hiệu màu vàng. Nhìn cái ký hiệu đó có lẽ là nơi nối tiếp với trận pháp ở Nam Thiên môn. Có thể nói nếu Lạc Bắc đi qua trận pháp ở Nam Thiên môn tiến vào, sẽ xuất hiện tại vị trí đó.

- Đây là cái gì?

Tuy nhiên Lạc Bắc có thể thấy cách xung quanh trận pháp đó không xa có một chút ánh sáng màu tím sẫm.

- Tử kim vẫn tinh ái?

Ngay khi Lạc Bắc chú ý tới cái ánh sáng màu tím sẫm đó, Đông Nhan, Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc cũng chú ý đến nó. Nhìn kỹ những dấu hiệu trên đó, sắc mặt của Đông Nhan lập tức thay đổi, nhìn Nhan Thọ Sơn:

- Nhan Thọ Sơn! Khi người nói với chúng ta chuyện Tử kim hư không, tại sao không nhắc tới Tử kim vẫn tinh ái?

- Ta...- Sắc mặt Nhan Thọ Sơn trắng bệch:

- Ta nghĩ với thần thông của Yêu vương có thể vượt qua được Tử kim vẫn tinh ái.

- Nói thôi! Chẳng may không qua được thì chúng ta chết hết hay sao? - Sắc mặt của Đông Nhan tối sẫm:

- Lực tấn công của mỗi một quả Tử kim vẫn tinh tương đương với một đạo bản mệnh kiếm nguyên. Hơn nữa bên trong còn có vô số Tử kim xạ lưu có uy lực còn hơn cả Tử kim vẫn tinh bắn ra. Mà độ rộng của Tử kim vẫn tinh ái phải hơn cả mười dặm.

.....

Bên cạnh trận pháp tiến vào Tử kim hư không quả nhiên bị ngăn cách bởi Tử kim vẫn tinh ái.

Vào lúc này, nhìn chỗ đánh dấu trên tấm bản đồ, từ vãn tinh đá tuôn ra vô số vãn thạch. Còn có vô số Tử kim vãn thạch va chạm với nhau tạo thành Tử kim xạ lưu. Dưới sự ảnh hưởng của lực tinh cầu, từ trong Tử kim vãn tinh đá lực lượng tấn công của Tử kim vãn thạch tương đương với một đạo bản mệnh kiếm nguyên. Mà uy lực của Tử kim xạ lưu lại hơn vô số lần.

Uy lực hơn bản mệnh kiếm nguyên mấy lần thì cho dù pháp bảo phòng ngự cấp Kim tiên cũng không chống nổi.

Cho dù là Yêu vương liên thai ngăn cản cái thứ này cũng rất nguy hiểm.

Căn cứ vào ký hiệu đánh dấu trên tấm bản đồ thì tỉ lệ của nó là một phần mười vạn. Có thể nói một cái điểm thiên thạch nho nhỏ kia, nếu vào trong hư không thật sự sẽ rộng gấp mười vạn lần.

Hiện tại, nhìn ở đó thì độ dày của Tử kim vãn tinh đá ít nhất phải tới mười dặm.

Mà nhìn ký hiệu đánh dấu trên bản đồ cũng không kiến nghị vượt qua Tử kim vãn tinh đá để vào trong Tử kim hư không. Đánh dấu ở đó có ý nói rằng Tử kim xạ lưu mặc dù không thường xuyên xuất hiện nhưng chẳng may gặp phải thì đúng là cửu tử nhất sinh. Cho dù có pháp bảo mạnh tới mấy mà vượt qua nơi này, mặc dù tiết kiệm được thời gian thì mỗi lần cũng là sự đánh cược.

Căn cứ vào đánh dấu trên bản đồ thì Tử Kim vãn tinh đá chỉ như một sợi dây lưng, không giống như một cái trận pháp bao phủ toàn bộ.

479. Chương 450: Phân Thân Hóa Thần

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 450: Phân Thân Hóa Thần

Tuy nhiên hiện tại tấm tinh đồ này có nhiều chỗ bị mất. Như vậy những chỗ có thể đi qua thì có những nguy hiểm chưa biết. Thậm chí quan trọng nhất là không phân biệt được phương hướng, có khả năng bị lạc.

Cho dù tu vi của Lạc Bắc có cao tới đâu thì một khi bị lạc ở đây cũng chỉ có một con đường chết. Cái thể thân của Hoàng Vô Thần mạnh như vậy mà vào lúc này còn không biết đang ở chỗ nào, chẳng hay đã chết hay chưa?

Lúc trước chắc chắn Nhan Thọ Sơn có xem qua tấm bản đồ này. Tuy nhiên y không nhắc tới rõ ràng là có tình giấu diếm để cầu sống.

- Muốn đi vào trong này chỉ có thể đi qua Tử kim vãn tinh đá, nếu không rất dễ bị lạc. Chỉ có điều chẳng may gặp phải Tử Kim xạ lưu, Yêu vương liên thai không biết có chịu được không.

Lạc Bắc nhíu mày.

- Trong đó nói, cũng không chắc gặp phải Tử kim xạ lưu. - Sắc mặt Nhan Thọ Sơn tái nhợt nhìn Lạc Bắc nói:

- Nếu Yêu vương không có Thần kiều pháp giới, ta cũng không dám nhắc tới Tử kim vãn tinh đá. Yêu vương liên thai có Thần kiều pháp giới, đi vào Tử kim hư không ít nhất không lo tới tính mạng.

- Thần Kiều pháp giới? - Lạc Bắc cùng với Nạp Lan Nhược Tuyết, Thái Thúc lập tức rời mắt khỏi tấm tinh đồ mà nhìn Nhan Thọ Sơn.

Trên mặt Nhan Thọ Sơn mồ hôi lạnh giống như một con giun, ngoằn ngoèo chảy xuống.

Trong ngày hôm nay, Nhan Thợ Sơn cũng đã không biết chảy bao nhiêu lần mồ hôi lạnh. Trong lòng y hiểu rất rõ ràng rằng cho dù lúc này mình có nói rõ nguyên nhân là gì, thì đúng là ngay từ đầu y đã cố ý che giấu điểm ấy.

Trên tấm bản đồ tàn phá, tử kim sao băng thoát nhìn cũng chẳng qua là một điểm mỏng manh, nhưng thực tế chiều dài và độ dày của nó cũng giống như lời Đông Nhan nói, ít nhất cũng vượt qua mười dặm. Nếu muốn vượt qua tử kim sao băng mà nói..., chỉ sợ ít nhất phải vượt qua khoảng cách mấy ngàn dặm.

Bên trong Tử Kim Hư Không lực từ các tinh cầu trên trời so với mặt đất hoàn toàn khác nhau. Mặc dù Hắc mộc chỉ nam xa là một cái pháp bảo chỉ chỉ phương vị nhưng ở trong hư không loạn lưu cũng căn bản nảy sinh không bao nhiêu tác dụng.

Thời thượng cổ nghe nói người tu đạo từng chế ra một loại pháp bảo là Tử Vi Thiên Đẩu, có thể chỉ phương hướng ở trong hư không loạn lưu. Nhưng loại Tử Vi Thiên Đẩu này không có lưu truyền tới nay. Không có loại pháp bảo này, căn bản không thể vượt qua mấy ngàn dặm mà vẫn nắm chắc chuẩn xác phương vị.

Cho nên giờ phút này mặt Nhan Thợ Sơn trắng bệch, căn bản không dám ngẩng đầu nhìn mấy người Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết.

Nhưng ánh mắt của Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết cũng chuyển từ y sang tay Lạc Bắc.

Cái nhẫn được hoàng đế Vương Lăng nước Vân Điền cho là thánh vật, của cung phụng Thần Kiêu Vương đang đeo tại ngón trỏ tay trái của Lạc Bắc. xem tại

Trên mặt chiếc nhẫn này, lóe lên kim quang màu đen, hoa văn uốn khúc giống như tấm màn huyền ảo. Ở giữa có một viên bảo thạch màu đỏ, lóe lên hồng quang thần bí.

“Thần Kiêu Pháp Giới”, Lạc Bắc lặp lại một lần tên chiếc nhẫn rồi nhìn Nhan Thợ Sơn. Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt hắn:

- Người biết lai lịch chiến nhẫn này?

Bất ngờ nghe được thanh âm không có chút phần nộ nào của Lạc Bắc, Nhan Thợ Sơn có chút kinh ngạc. Nhưng y vẫn như trước không dám ngẩng đầu nhìn Lạc Bắc, mà nhìn chiếc nhẫn trên tay Lạc Bắc, gật gật đầu nói,

- Trong giám bảo bí lục có ghi lại món pháp bảo này. Đây là pháp bảo của Thần Kiêu Vương, Thần Kiêu Pháp Giới.

Lạc Bắc nhìn Nhan Thợ Sơn nói:

- Chiếc nhẫn này có công dụng và sử dụng như thế nào, trong giám bảo bí lục cũng có ghi lại không?

Nghe Lạc Bắc nói vậy, Nhan Thợ Sơn há to miệng ngẩng đầu lên, nhưng không có trả lời ngay vấn đề của Lạc Bắc, mà là không kìm nổi hỏi:

- Người..Người không biết công dụng của Thần Kiêu Pháp Giới?

Ở trước mặt Nhan Thợ Sơn, Lạc Bắc cũng không cần giấu diếm cái gì, gật gật đầu, nói:

- Đúng vậy, ta tuy có được đồ vật này của Thần Kiêu Vương, nhưng đối với Thần Kiêu Vương cũng biết không nhiều lắm. Hoàn toàn không biết cái đồ vật này công dụng và sử dụng như thế nào.

“...” Hai hàng lệ già của Nhan Thợ Sơn thiếu chút nữa trực tiếp rơi xuống. Vốn chỉ là một thanh hoàng sa thần đao, y cũng không có ý định tấn công Lạc Bắc. Dù sao thì y cũng nhận ra được Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết đều có tu vi vô cùng cao, nếu động thủ mà nói thật sự rất nguy hiểm ... Nhưng chính vì cái Thần Kiêu Pháp Giới, y mới quyết định phải tìm phú quý từ trong gian khó, vì chiếc nhẫn này, mà húc phải một tấm sắt như Lạc Bắc. Nhưng Lạc Bắc có chiếc nhẫn này, không ngờ lại không hề biết một chút công dụng của nó!

Nhưng càng làm cho Nhan Thợ Sơn suy nghĩ chút nữa phải phun ra một búng máu đó là Đông Nhan liếc nhìn sắc mặt của y so với khóc còn khó coi hơn, cũng phải bật cười,

- Chẳng lẽ người vì cái đồ vật này mà âm thầm hạ thủ đối với chúng ta chứ?”

“Ta bóp chết các ngươi ! Ta bóp chết tổ tông các ngươi!” Nhan Thọ Sơn nhin không được muốn phát tiết ra rồi, nhưng y vẫn không dám nói những lời đó ra, chỉ là vẻ mặt so với khóc còn khó coi hơn, gật gật đầu.

“Ha ha”, lúc này cả Thái Thực cùng với Nạp Lan Nhược Tuyết đều không nhin được cười rộ lên.

“Ha ha”, Đông Nhan lại không kìm nổi cười ha hả,

- “Nhan đại lão bản. Xem ra ngươi và Lạc Bắc thật có duyên, ngươi nhất định phải nói cho hắn biết lai lịch rõ ràng của cái đồ vật này. Được rồi. Nói nhanh xem cái đồ vật này là dạng pháp bảo gì. Ta sẽ chăm chú lắng nghe đây.

“Hữu duyên cái quỷ gì! Ta chỉ tám đời tổ tông các ngươi, để cho ta đung vào bốn ôn thần các ngươi!” Nhan Thọ Sơn dường như bị đùa bốn tới mức không còn hình dáng một tu sĩ nguyên anh sơ kỳ nữa, lại không kìm nổi trong lòng. Nhưng y vẫn như trước không dám làm trái điều gì, nhanh chóng trở lại hình dáng bình thường, sau khi mắt trở lại màu đen liền nói:

- Thần Kiêu Vương là một tán tu cực kỳ lợi hại vào bảy tám trăm năm trước, nghe nói tu vi đã vượt qua một tầng Thiên Kiếp. Hơn nữa trình độ luyện chế pháp bảo cũng là số một số hai. Cái Thần Kiêu Pháp Giới này, do Thần Kiêu Vương tự mình luyện chế ra. Nó là một kiện pháp bảo cực kỳ nổi danh, còn có tên là hóa thần pháp giới. Sự thần diệu lớn nhất của món pháp bảo này là, có thể hóa ra một phân thân giống mình như đúc, chỉ có điều tu vi của phân thân thì khác.

“Thần Kiêu Vương lại là một tán tu có tu vi đột phá nhất trọng Thiên Kiếp ư? Hơn nữa còn giống Bích Căn Sơn chân nhân, đều là một cao thủ luyện khí đứng đầu.”

“Thần Kiêu Pháp Giới, có thể hóa ra một phân thân giống mình như đúc ư?”

Lạc Bắc lập tức nghĩ đến Hoàng Vô Thần của Côn Luân có cái thể thân với lực chiến đấu cực mạnh.

Lúc này Nhan Thọ Sơn tiếp tục nói tiếp:

- Thần Kiêu Vương luyện chế món pháp bảo này, nghe nói là được một môn phái thượng cổ tên là Hóa Thần Tông gợi ý. Môn phái thượng cổ Hóa Thần Tông kia chuyên tu luyện thứ pháp thuật có thể biến ra một cái thân thể. Chỉ cần một tia thần niệm bám trên y phục thân thể, là có thể sử dụng nhục thể một cách bình thường, người bên ngoài căn bản không phân biệt được cái nào là bản tôn, cái nào là phân thân.

“Giới tu đạo thượng cổ có các loại pháp thuật phong phú. Biến ra một cái phân thân, giống như là biến ra một Nguyên Anh, giống như thân ngoại hóa thân. Nhưng thân ngoại hóa thân và Nguyên Anh đều là do chân nguyên ngưng luyện. Thứ pháp thuật của Hóa Thần Tông có thể biến ra phân thân là thân thể. Cái này lại hoàn toàn khác.” Lạc Bắc xuất hiện ý nghĩ như vậy.

Nhan Thọ Sơn nói tiếp:

- Món pháp bảo này của Thần Kiêu Vương có thể biến ra một thân thể giống như bản tôn. Ở những nơi nguy hiểm, có thể sử dụng cái thân thể này đi trước. Khi sử dụng cái thân thể giống như thân thể của chính mình, không có khác biệt gì cả. Cái phân thân đó nhìn thấy cái gì cũng chẳng khác gì chính mình nhìn thấy.

“Đây quả thực là một kiện pháp bảo bảo mệnh tốt nhất!”

Vừa nghe Nhan Thọ Sơn nói ra những lời này, Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết, Thái Thực, Đông Nhan, lập tức đều hiểu tại sao y muốn có cái pháp bảo này. Đồng thời bọn họ cũng lập tức hiểu được, tại sao y biết rõ gặp nguy hiểm, còn muốn từ trong gian khó cầu phú quý, cướp đoạt món pháp bảo này.

Món pháp bảo này có tác dụng đối với người tu đạo thật sự là quá lớn.

Lấy Nhan Thọ Sơn làm ví dụ. Nếu có món pháp bảo này có thể biến ra một phân thân giống bản tôn, tiến vào Nam Thiên Môn tìm kiếm bí mật, mà không sợ chết ở bên trong.

480. Chương 451: Thêm Một Cái Mạng

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 451: Thêm Một Cái Mạng

Có phân thân như vậy, đi tham gia bất cứ thứ giao dịch nguy hiểm nào, cũng không sợ người khác giở trò sau lưng. Hơn nữa gặp được thứ tốt trên người đối phương, nhưng nếu âm thầm ra tay lại cảm giác có nguy hiểm thì cũng có thể dùng phân thân cướp đoạt, cho dù thất bại cũng sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng. Quan trọng nhất là, dùng cái phân thân này cướp đoạt, bản thân Nhan Thọ Sơn hoàn toàn có thể ở Nam Thiên Môn biểu hiện là mình vô tội. Người khác cũng sẽ không hoài nghi đến hắn.

Có món pháp bảo này, còn có thể tiến vào một số địa phương nguy hiểm tìm kiếm thiên tài địa bảo. Còn có thể dùng phân thân đi thử pháp bảo và pháp thuật của kẻ thù...Tác dụng món pháp bảo, thật sự là nhiều lắm, không thể liệt kê hết.

- Người nói Thần Kiêu Pháp Giới biến ra phân thân, chỉ có điều cùng tu vi bản tôn có sự khác biệt. Nhưng chênh lệch là bao nhiêu? - Lạc Bắc nhìn thoáng qua Thần Kiêu Pháp Giới trên tay mình, lại nhìn Nhan Thọ Sơn hỏi.

Nhan Thọ Sơn nói:

- Giám bảo bí lục có ghi là không chênh lệch nhiều lắm.
- Không chênh lệch nhiều lắm rồi cuộc là bao nhiêu? - Đông Nhan đối với câu trả lời của Nhan Thọ Sơn hoàn toàn không hài lòng.

Nhan Thọ Sơn hoàn toàn không nóng nảy, chỉ có điều như bắt đấm dĩ nói:

- Giám bảo bí lục cũng không có nói chênh lệch là bao nhiêu, cho nên ta cũng không biết.
- Thử xem sẽ biết.

Lạc Bắc thấy Nhan Thọ Sơn không hề nóng nảy, trực tiếp hỏi:

- Sử dụng cái Thần Kiêu Pháp Giới này thế nào?

Nhan Thọ Sơn nói:

- Sử dụng món pháp bảo này so với pháp bảo bình thường hoàn toàn khác. Phải lấy khí huyết và chân nguyên của chính mình đồng thời truyền vào, sau khi món pháp bảo này hút đủ khí huyết và chân nguyên sẽ tự nhiên hoạt động.

“Phải lấy khí huyết làm dẫn sao?”

Lạc Bắc biết Nhan Thọ Sơn cũng không dám nói nhảm, một ý nghĩ xuất hiện trong đầu liền nói:

- Chúng ta đi thử Thần Kiêu Pháp Giới này một chút.

“Được!” Đông Nhan, Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thực cũng đầy hứng thú đối với Thần Kiêu Pháp Giới nên khi nghe được đề nghị của Lạc Bắc như vậy, đều rối rít gật đầu.

Đoàn người lại ngồi kim cự chu duyên theo đường cũ trở về. Khi còn cách cửa ra vài chục trượng, vẫn nằm ngoài phạm vi pháp trận của Nam Thiên Môn bao trùm. Vì thế đoàn người cũng đi thẳng ra ngoài, mà bảo Nhan Thọ Sơn điều khiển kim cự chu duyên dừng lại, rồi rời khỏi.

- Trước tiên lấy khí huyết và chân nguyên truyền vào viên bảo thạch trên mặt nhẫn kia.

Chỉ lo Đông Nhan lại làm khó dễ chính mình nên sau khi Kim tinh cự duyên dừng lại, Nhan Thọ Sơn liền lập tức nói với Lạc Bắc một câu.

Lạc Bắc khẽ gật đầu, cũng không nhiều lời, tâm niệm vừa động, trong lúc Bản Mệnh Kiềm Nguyên truyền vào Thần Kiêu Pháp Giới trên tay, tay phải lại nhẹ nhàng rạch một cái, khí huyết và chân nguyên đồng dạng bị hấn ép racùng truyền vào trong viên bảo thạch màu đỏ của Thần Kiêu Pháp Giới.

“Muốn hút nhiều khí huyết và chân nguyên như vậy?”

Viên bảo thạch màu đỏ của Thần Kiêu Pháp Giới, nhìn qua chỉ to bằng một đốt tay của trẻ con, nhưng mọi người nhìn thấy, khí huyết và chân nguyên của Lạc Bắc liên tục không ngừng tràn vào. Sau khi tổng thể khí huyết và chân nguyên truyền vào ước chừng vượt qua mấy chục lần thể tích của viên bảo thạch màu đỏ, Thần Kiêu Pháp Giới mới phát ra một vầng ánh sáng màu vàng kim.

Khi vầng ánh sáng màu vàng xuất hiện, hoa văn trên Thần Kiêu Pháp giới đột nhiên di động, xuất hiện rất nhiều điểm sáng màu đen, lập tức đâm vào trong ngón tay của Lạc Bắc.

“Hả?”

Lạc Bắc chỉ cảm thấy hơi đau xót trên tay, cảm giác Thần Kiêu Pháp Giới giống như sinh ra vô số rễ cây, bắt đầu sinh trưởng ở trên người mình.

Không có bất kỳ dấu hiệu nào xuất hiện khiến Lạc Bắc căn bản không kịp không chế. Ngay lập tức khí huyết trong cơ thể hấn, chân nguyên, lập tức giống như sông lớn vỡ đê, chạy theo vô số rễ kia, trào vào Thần Kiêu Pháp Giới.

Lúc này, Thần Kiêu pháp giới hoàn toàn tựa như một thân cây kỳ sinh ở trên người Lạc Bắc, đang hút chất dinh dưỡng, rút lấy khí huyết và chân nguyên trong cơ thể hấn.

Thần Kiêu Pháp Giới sáng rực lên, hình thành một gốc cây dây leo màu đen cao hơn một trượng. Trên thân dây leo có những tia sáng thi thoảng lóe lên. Đột nhiên nó lại nở ra một đóa hoa màu vàng lợt lớn như chén ăn cơm nhỏ. Rồi đóa hoa lại lập tức khô héo, và xuất hiện một quả trái cây màu vàng lợt.

“Chát”. Dường như đã đến lúc, quả trái cây màu vàng lợt rơi xuống, vỡ nát,. Vô số vầng ánh sáng màu vàng nhỏ như đồng tiền lan ra, làm sáng mắt người xem. xem tại

Ở giữa những vầng ánh sáng, hiện ra một bóng người. Tất cả những vầng ánh sáng màu vàng lợt tụ lên trên bóng người này, tạo thành một cái pháp y màu đen có rất nhiều đồ phù hình tròn màu vàng.

Người này đứng thẳng tắp, hai mắt nhắm chặt, khí tức bên ngoài giống Lạc Bắc như đúc. Rõ ràng là một Lạc Bắc khác!

Khi một “Lạc Bắc” xuất hiện trong tầm mắt mọi người, thân cây màu đen cao hơn một trượng kia cũng cùng lúc tiêu tan. Tất cả ánh sáng trên Thần Kiêu Pháp Giới cũng biến mất.

- Lạc Bắc! Người làm sao vậy.

Nạp Lan Nhược Tuyết, Thái Thực và Đông Nhan, cùng một lúc hét lên một tiếng kinh hãi.

Hiện tại hai mắt “Lạc Bắc” nhắm chặt, trên người phân thân mặc một kiện pháp y màu đen với những đồ phù hình tròn, tỏa ra hơi thở mạnh mẽ và pháp lực dao động. Nhưng còn Lạc Bắc đứng cách đó không xa thì sắc mặt trắng bệch, giống như là bị thương nặng, chân nguyên và khí huyết cực kỳ yếu ớt.

Khi Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thực, Đông Nhan kêu lên, phân thân của Lạc Bắc bắt chợt mở mắt ra, xoay người nhìn mấy người bọn họ một cái.

Phân thân quay người lại rồi mở mắt, khiến ọi người có cảm giác như xác chết sống dậy. Ngay cả Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thực, Đông Nhan cũng phải ngây người. Nhưng trong lòng Nhan Thọ Sơn lại sợ hãi lùi lại một bước.

- Hóa ra Thần Kiêu Pháp Giới là dạng pháp bảo như này!

Trong tay phân thân của Lạc Bắc đột nhiên xuất hiện một tia chớp màu tím. Tia chớp màu tím chợt lóe lên rồi biến mất, phân thân cũng thốt lên một câu như thế.

Tiếng nói, thần thái của phân thân giống Lạc Bắc như đúc. Hơn nữa khí tức trên người và pháp lực dao động cũng thế. Nếu không phải bản tôn Lạc Bắc đứng phía sau, mọi người không nhận ra đây là một phân thân.

Sau khi thốt lên những lời đó, vầng sáng màu vàng lơ lửng trên người phân thân chợt lóe lên, đột nhiên lại biến thành một quả trái cây màu vàng lơ lửng, rồi biến mất ở bên trong thiên linh của Lạc Bắc.

Tình cảnh quả trái cây màu vàng lơ lửng biến mất trong thiên linh của Lạc Bắc, chẳng khác nào Nguyên Anh, thoáng một cái là trở lại trong cơ thể.

Quả trái cây vừa chui vào trong thiên linh của Lạc Bắc, sắc mặt trắng bệch của hắn cùng với khí huyết và chân nguyên cực kỳ yếu ớt liền lập tức hồi phục, tản ra hơi thở mạnh mẽ và pháp lực dao động.

Cùng lúc đó, hắn giơ tay lên, nhìn Thần Kiêu Pháp Giới trên tay, vẻ mặt như đã hiểu được.

- Lạc Bắc, ngươi cảm nhận được sự ảo diệu của cái pháp bảo này chưa?

- Rốt cuộc có chuyện gì đã xảy ra?

Lúc này Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thực, Đông Nhân cũng đã trấn tĩnh lại, lập tức hỏi.

- Vừa rồi các ngươi cũng nhìn thấy, Thần Kiêu Pháp Giới đích xác có thể tạo ra một thân thể phân thân.

Lạc Bắc chớp mắt nhớ lại cái cảm giác sử dụng pháp bảo vừa rồi.

- Chỉ có điều tạo ra một thân thể phân thân, giống như là cưỡng ép hút ra khí huyết và chân nguyên, tạo ra một thân ngoại hóa thân làm mất đi đại lượng khí huyết và chân nguyên của ta.

- Công hiệu của Thần Kiêu Pháp Giới là làm cho ta tạo ra một thân ngoại hóa thân. Chỉ có điều cái thân ngoại hóa thân này không phải do chân nguyên và linh khí của thiên địa ngưng tụ lại, mà là thân thể.

Hai mắt Thái thực mở to:

- Cái gì? Hóa ra phân thân mà người nói, là phần lớn khí huyết và chân nguyên của người? Vừa rồi cái phân thân này giống như thân ngoại hóa thân có thể hóa lại thành khí huyết, chân nguyên, trở về trong cơ thể người. Nếu có chuyện ngoài ý muốn, cái phân thân này bị đánh chết thì sẽ như thế nào?

- Đúng vậy, nếu như bị đánh chết, ta sẽ bị tổn thất rất nhiều khí huyết và chân nguyên, việc này giống như thân ngoại hóa thân. Bình thường thân ngoại hóa thân bị thương nặng, phải tu luyện thật lâu mới có thể hồi phục lại.

Lạc Bắc cười khò nhìn Thái Thực nói.

Mặc dù chỉ là một lát thời gian, nhưng Lạc Bắc đã hoàn toàn tìm ra công hiệu và đặc tính của Thần Kiêu Pháp Giới.

Thần Kiêu Pháp Giới trực tiếp lấy khí huyết và chân nguyên tạo ra một phân thân.

Tâm niệm Lạc Bắc vừa bám vào phân thân, thì có cảm giác không khác biệt gì so với thân thể của chính mình

Trong cơ thể kinh mạch, khí huyết và chân nguyên lưu thông, đều không có gì khác biệt quá lớn, chỉ có điều nó không có kiếm nguyên, không có pho phân thân, không có tiểu Trà và tiểu Ô cầu bị phong ấn.

Thậm chí Lạc Bắc thử dùng một chút pháp quyết của Đạo Tàng chân nguyên diệu yếu. Thi triển pháp thuật xong, cái phân thân này và thân thể của hắn, cũng gần như không có gì khác biệt.

481. Chương 452: Phát Diên Vì Động Phủ

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 452: Phát Diên Vì Động Phủ

Sự khác biệt lớn nhất chỉ là cái thân thể phân thân này không mạnh mẽ bằng nhục thể của hân. Hiển nhiên là mặc dù Thần Kiều Pháp Giới vô cùng thần diệu, có thể biến ra một cái thân thể, nhưng so sánh với thân thể mình tự thân tu luyện là không bằng được. Nhưng Thần Kiều Pháp Giới cũng có thần diệu khác, cái pháp y do vàng sáng ngưng tụ lại, cũng có lực phòng ngự bất phàm. Không biết có phải hay không lúc Thần Kiều Vương luyện chế món pháp bảo này, cũng nhận ra thân thể không bằng bản tôn, nên đã đặc chế như vậy.

Lúc Thần Kiều Pháp Giới hút khí huyết và chân nguyên, hết sức mạnh mẽ, dường như có thể phân giải hoàn toàn thân thể của người tu đạo. Khi Lạc Bắc sử dụng Thần Kiều Pháp Giới, nó lập tức rút sạch chín phần khí huyết và chân nguyên của hân. Số khí huyết và chân nguyên trong cơ thể Lạc Bắc đủ để hân duy trì thân thể không suy tàn, chậm rãi tu luyện cũng sẽ khôi phục được nguyên khí rồi tiếp cận trạng thái cực hạn.

Chính vì gần như rút sạch khí huyết và chân nguyên trong cơ thể Lạc Bắc, hơn nữa cùng với khả năng của Thần Kiều Pháp Giới nên tu vi của phân thân mới không kém bản tôn là bao.

Trên thực tế vị chân nhân viết ra giám bảo bí lục đó, thì ba đời sư đồ đều kiểm tra sự độc đáo của pháp bảo, say mê với chúng. Sự say mê đó chẳng khác nào người thích đồ cổ. Cho dù không có được món đồ cổ đó những cũng hiểu được nó tới tận chân tơ kẽ tóc. Cho nên sư đồ Tàng Phong chân nhân nghe thấy ai có pháp bảo lợi hại lập tức bám dính lấy người đó, thậm chí không tiếc đan dược, pháp bảo trao đổi để đối phương in hình giám định và thưởng thức một chút về thứ pháp bảo đó. Cho nên Giám bảo bí lục của Tàng Phong chân nhân biên soạn có thể nói là hết sức kỹ càng, ít có sai lầm. Những miêu tả đối với Thần Kiều pháp giới không có viết rõ tu vi của phân thân và bản tôn chênh lệch bao nhiêu, chỉ nói không nhiều lắm cũng không phải vì Tàng Phong chân nhân không biết mà vì y không thể cảm nhận được sự khác biệt nhỏ nhoi đó.

Loại thần diệu này của Thần Kiều Pháp Giới, tuy rằng phân thân và bản tôn đạt tới mức thật giả khó phân, nhưng Lạc Bắc cũng nhận thấy: "pháp quyết thân ngoại hóa thân, sau khi biến ra thân ngoại hóa thân, thì thân thể liền trở thành một cơ thể trống rỗng. Tuy Thần Kiều Pháp Giới so với thân ngoại hóa thân tốt hơn, nhưng trên cơ bản bản tôn cũng không còn lại sức mạnh, căn bản không thể đối địch...Nói cách khác, sau khi biến ra phân thân này, dùng phân thân này đi làm sự việc gì, không khác gì bản tôn làm. Nhưng bản tôn lại không đối địch được, chỉ đành trốn đi, tu luyện khôi phục nguyên khí.

-Thì ra là thế! Sau khi nghe Lạc Bắc giải thích, mọi người đều hiểu rõ Thần Kiều Pháp Giới là loại pháp bảo gì.

- Xem ra sau khi phân thân, bản tôn cũng chỉ có thể trốn đi tĩnh dưỡng, còn phải cẩn thận tránh bị người khác giết chết. Nếu như phân thân bị giết chết, thì nguyên khí đại thương.

Sau khi biết rõ đây là loại pháp bảo gì. Đông Nhan liền quay sang nói với Nhan Thọ Sơn:

- Nhan đại lão bản, người định dùng Thần Kiều Pháp Giới biến ra phân thân, đi Tử Kim Hư Không tìm kiếm tinh thạch thiên thần, cũng không phải biện pháp tốt a. Nếu không Thần Kiều Pháp Giới này trước hết cho người dùng, người biến ra phân thân đi Tử Kim Hư Không giúp chúng ta thu thập tinh thạch thiên thần. Xuyên qua tử kim sao băng, dù cho phân thân bị tiêu diệt người cũng sẽ không chết. Một lần không được thì lần hai, lần hai không được thì lần ba. Mỗi ngày người thử một lần, ước chừng khoảng mười ngày nửa tháng, cũng có thể tiến vào Tử Kim Hư Không giúp chúng ta thu thập tinh thạch thiên thần rồi trở về.

"Mỗi ngày thử một lần...Thử cái mẹ người á!" Sắc mặt Nhan Thọ Sơn trắng bệch, nắm chặt hai tay, sắp không nhịn được mà liều mạng với Đông Nhan.

Vừa rồi Nhan Thọ Sơn cũng thấy rõ ràng khi Lạc Bắc thi triển Thần Kiều Pháp Giới, nhận thấy phân thân giống như thịt cắt từ trên người. Hơn nữa y không có khí huyết mạnh mẽ như Lạc Bắc hay sức sống tràn đầy, khôi phục lại nhanh. Nếu không cẩn thận phân thân bị hủy, đừng nói là một ngày một lần, dù ười ngày nửa tháng một lần, bản tôn cũng không khôi phục lại. Liên tục hai ba lần... Thì thật sự muốn cái mạng già của y rồi.

- Thần Kiều Pháp Giới đúng là là một vật chí bảo hiêm có.

Lạc Bắc không để ý Nhan Thợ Sơn bị Đông Nhan trêu chọc và y cũng sắp nổi giận. Suy nghĩ một chút, hắt tháo Thần Kiêu Pháp Giới, để vào túi tơ tằm ở trong ngực.

Dù thế nào, Thần Kiêu Pháp Giới cũng là một kiện pháp bảo bảo mệnh độc nhất vô nhị. Có Thần Kiêu Pháp Giới, có sự tình nguy hiểm, thì có thể cho phân thân đi làm. Cho dù phân thân bị giết, bản tôn nguyên khí đại thương, thì vẫn còn tốt hơn là cả thân xác và linh hồn đều bị hủy diệt.

Nói cách khác, có Thần Kiêu Pháp Giới trong tay, chẳng khác nào trên người có thêm một cái mạng.

Đối với Lạc Bắc mà nói, pháp bảo như thế, phải cất đi, không cho người khác biết rõ. Bất cứ pháp bảo mạnh nào, không thể để cho đối thủ biết. Đợi đến lúc sử dụng, có thể tạo ra hiệu quả lớn.

“Khi dễ người quá đáng... Trên người ta không có nhiều pháp bảo lợi hại, lại không có pháp thuật lợi hại như các người... Thử, thử con mẹ các người a...” Lúc này sắc mặt của Nhan Thợ Sơn vẫn y như cũ, nghiêng rằng nghiêng lợi, nội tâm đang trong trạng thái nóng giận. Mà đúng lúc này khi Lạc Bắc cất Thần Kiêu Pháp Giới đi lại lấy ra một cái giống như chiếc là vàng, bên trên có hoa văn núi non sông ngòi, còn có vô số phù văn nhấp nhô giống như nòng nọc, đưa tới trước mặt Nhan Thợ Sơn hỏi:

- Người có biết lai lịch của đồ vật này không?

Đồ vật này, chính là bản đồ Thần Kiêu động phủ mà Lạc Bắc đã lấy được từ rất lâu.

- Ngay cả hạ tầng của Thần Kiêu Vương cũng ở trên người người!

Nhan Thợ Sơn thờ người ra... Lập tức điên cuồng mắng ông trời bất công... Sau đó nét mặt y thay đổi liên tục, rồi hai mắt Nhan Thợ Sơn chợt tối sầm, phun ra một ngụm máu. xem tại

- Không phải chứ?

Đông Nhan luôn lấy việc trêu chọc Nhan Thợ Sơn làm thú vui. Nàng cảm thấy báu vật này thật sự rất quý. Nhìn thấy hai mắt Nhan Thợ Sơn tối sầm, còn phun ra một ngụm máu. Đông Nhan tròn mắt, không kìm nổi nói:

- Nhan đại lão bản, người thật lợi hại, chỉ bảo người nhìn cũng thổ huyết thì người là người thứ nhất trong giới tu đạo đấy.

- Ta... - Nhan Thợ Sơn vốn đã dùng thổ huyết, nghe thấy Đông Nhan nói câu này, không kìm được lại thổ huyết.

- Ta còn chưa nói hết người lại thổ huyết. Người dùng Thần Kiêu Pháp Giới là chính xác, máu của người nhiều như vậy, một ngày một phân thân chắc chắn không thành vấn đề a. - Đông Nhan lè lưỡi nói.

“Ta có muốn thổ huyết đâu! Cũng tại người chọc tức!.. Nhan Thợ Sơn muốn nói mà không nói được, lại phun ra một đồng máu tươi.

- Được rồi, đừng ói nữa, nói lại ói nữa đấy. - Đông Nhan nhận ra cứ tiếp tục như vậy Nhan Thợ Sơn sắp tức chết rồi, không khỏi bật cười, nói:

- Nhìn bộ dáng người này, tờ bản đồ Thần Kiêu động phủ hình như không phải vật bình thường. Người nhanh chóng nói ra ảo diệu của nó đi.

- Bản đồ Thần Kiêu động phủ gì chứ?

Khiến Đông Nhan hoảng sợ chính là, Nhan Thợ Sơn không có thổ huyết nữa, nhưng lại nói đầy điên cuồng:

- Đây là Thần Kiêu tiểu thiên động phủ của Thần Kiêu Vương.

- Thần Kiêu tiểu thiên động phủ? - Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết, Thái Thực liếc đều giật mình nhìn nhau.

- Nhan Thợ Sơn! Người nói đây không phải là bản đồ Thần Kiêu động phủ, mà là Thần Kiêu tiểu thiên động phủ. Người có ý gì?

- Bản thân Thần Kiêu giới và cái này đều là hai đại chí bảo của Thần Kiêu vương. Bản thân nó chính là một động phủ.

Nghe Lạc Bắc nói. Trái lại Nhan Thọ Sơn lại có chút tỉnh táo, sau khi liên tục thở dốc mấy lần, liền nói:

-Thần Kiều Vương là một tán tu. Nên cũng giống như tán tu khác, cho dù kiến tạo động phủ xong, cũng không có đệ tử bảo vệ. Một khi ra ngoài, thì động phủ không còn an toàn, có gì trong phủ lại tiện cho người khác. Vì thế bình thường nếu tán tu không khai tông lập phái, sẽ không kiến tạo động phủ. Nhưng Thần Kiều Vương lại có cách khác. Lão luyện chế ra một cái tiểu thiên động phủ. Cái động phủ này lúc nào cũng ở trên người. Như vậy, lão có thể giống tất cả các tán tu khác, muốn đi chỗ nào thì đi, không cần lo lắng động phủ của mình lại tiện cho người khác.

- Không ngờ cái này không phải bản đồ, mà chính là một cái động phủ.

Lạc Bắc biết thời thượng cổ có một số người tu đạo, có thể lợi dụng pháp thuật, hay pháp trận, ở một số địa phương, tạo ra một vùng không gian lớn. Loại thủ đoạn này, so với phép thuật xé rách hư không của người tu đạo có tu vi cao còn huyền diệu hơn.

482. Chương 453: Thiên Bảo Đại Thừa! Trở Về Thương Lãng Cung

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 453: Thiên Bảo Đại Thừa! Trở Về Thương Lãng Cung

Hiện tại có thượng cổ dị bảo này, linh khí trong động phủ Thần Kiều Vương cực kỳ đậm, mà ngay cả trong thung lũng chia làm bốn mùa xuân hạ thu đông cũng đều tản ra một tia linh khí.

Loại linh khí của trời đất này thấm vào đất đai so với Linh Điền trong truyền thuyết thượng cổ của các môn phái luyện đan chuyên gieo trồng linh dược không khác là bao. Loại dược thảo này bình thường sinh trưởng trong Linh Điền, đều có được lực phi phàm.

Ngồi dưới cây thông thiên diệu thụ tu luyện, không khác ngồi trên một linh mạch đầy đủ linh khí, tốc độ tu luyện so với địa phương bình thường nhanh hơn nhiều lần.

Nhưng gốc thông thiên diệu thụ cũng chỉ là một pháp bảo có thể liên tục hút và phát ra linh khí của trời đất, không có bất kỳ lực công kích và phòng ngự nào hay các công hiệu khác. Đông Nhan không nghĩ món pháp bảo này theo lời Nhan Thọ Sơn có quan hệ gì với nhân vật đúng thời điểm sinh ra thay đổi khí vận thiên hạ. Vì thế Đông Nhan nhìn gốc cây thông thiên diệu thụ trong thung lũng đang tỏa ra hàng nghìn hàng vạn ánh sáng mang điềm lành và Linh điền rồi không kìm nổi quay đầu nhìn Nhan Thọ Sơn nói:

- Nhan đại lão bản, là người quá thông minh, hay là ta rất ngu ngốc, cho nên ta không hiểu người có ý gì. Phiền người có thể nói rõ ràng được không.

- Phúc duyên yêu vương quá nhiều. Người tu đạo bình thường, không có cơ duyên như vậy. - Nhan Thọ Sơn nhìn thoáng qua gốc cây thông thiên diệu thụ, nói:

- Yêu Vương không phải có một pháp trận hộ sơn sao... Trong tay ta vừa lúc có phương pháp bày trận Thiên bảo đại thừa. Thiên bảo đại thừa pháp trận này huyền ảo ở chỗ, nó lấy một linh mạch làm mắt trận, sau đó có thể dựa theo trận đồ, bố trí ngàn kiện pháp bảo. Đến lúc đó kiểm soát pháp trận không cần tiêu hao chân nguyên sử dụng toàn bộ pháp bảo, mà chỉ cần tiêu hao linh khí của trời đất bên trong linh mạch. Nếu linh khí của trời đất trong linh mạch không đủ, thì không thể sử dụng tất cả các pháp bảo, chỉ có thể phát huy một phần uy lực thiên bảo đại thừa pháp trận. Hiện tại yêu vương muốn khai sơn lập phái, phải bố trí thiên bảo đại thừa pháp trận, lại có gốc thông thiên diệu thụ này! Không phải đúng thời điểm mà sinh, là nhân vật thay đổi khí vận thiên hạ, làm sao có được may mắn như vậy.

Thì ra thiên bảo đại thừa pháp trận trực tiếp sử dụng linh khí của trời đất, là một cái pháp trận có thể sử dụng ngàn kiện pháp bảo.

Căn bản Lạc Bắc không để ý Nhan Thọ Sơn nói, trên thực tế hẳn không tin vận mệnh thiên định, hay thuyết pháp vận số. Làm những chuyện như vậy, tuyệt đại đa số người nhìn là nghịch thiên, chính hẳn cũng chỉ nghĩ không bị thiên mệnh và cường quyền khống chế, có thể nắm vận mệnh mình trong tay, không phải sống theo ý người khác. Chẳng qua theo lời Nhan Thọ Sơn nói về cái Thiên bảo đại thừa pháp trận cũng khiến hẳn phải nhượng mày. Hẳn nhìn Nhan Thọ Sơn, lập tức hỏi:

- Bố trí pháp bảo, nếu không đủ ngàn kiện, có thể bố trí trận pháp không? Bố trí pháp bảo, có thể thay đổi không?

- Chỗ lợi hại của thiên bảo đại thừa pháp trận, chính là người khống chế trận pháp không cần tiêu hao bất cứ chân nguyên và tinh thần để sử dụng đồng thời rất nhiều pháp bảo. - Nhan Thọ Sơn cực kỳ cung kính giải thích cẩn thận:

- Cho nên không đủ ngàn cái, cũng có thể thành trận, bố trí ít pháp bảo, thì lúc sử dụng sẽ ít pháp bảo. Hơn nữa thiên bảo đại thừa pháp trận không yêu cầu cấp độ pháp bảo, dù cho là một thanh phi kiếm cấp thấp nhất, một đạo bùa, cũng có thể bố trí, để gom góp một ngàn kiện là chuyện không quá khó khăn. Pháp bảo tốt xấu liên quan đến uy lực pháp trận, trong trận pháp bố trí pháp bảo càng lợi hại, uy lực pháp trận càng mạnh mẽ. Giống như yêu vương nói, pháp bảo lợi hại, có thể thay đổi cho vào, pháp bảo chưa dùng trong trận pháp, cũng có thể lấy ra dùng. Thiên bảo đại thừa pháp trận bố trí khó khăn nhất là phải có một linh mạch có linh khí đầy đủ, nhưng hiện tại có thông thiên diệu thụ, quả thực chính là mắt trận chủ pháp tốt nhất.

- Vô luận là loại hình pháp bảo tấn công hay phòng thủ cũng đều có thể bố trí? - Thái Thực cũng không nhịn được lập tức hỏi

- Điều có thể. - Nhan Thọ Sơn gật đầu nói:

- Pháp bảo phòng ngự có dùng để phòng ngự, pháp bảo tấn công thì dùng để tấn công.

“Thật là lợi hại. Thiên bảo đại thừa pháp trận mà lưu truyền ra ngoài, chỉ sợ lập tức khiến cho tuyệt đại đa số môn phái điên cuồng cướp đoạt!”

Vừa nghe Nhan Thọ Sơn nói xong, ánh mắt Thái Thực chợt lóe, trong lòng nghĩ như vậy

Pháp trận này đối với tất cả các đại phái mà nói, quá mức hữu dụng.

Không yêu cầu phẩm giai pháp bảo, cho dù là một đạo bùa, cũng có thể bố trí, như vậy coi như là một ngàn đạo bùa mà toàn bộ tấn công thì uy lực cũng sẽ hết sức khủng bố.

Phần lớn các đại phái đều có rất nhiều pháp bảo không dùng đến, tạm thời phong ấn trong kho.

Những pháp bảo này, vì phẩm giai không đủ, hay phẩm giai quá cao, không thích hợp cho đệ tử sử dụng, cho đệ tử bình thường, lại sợ mất mát.

Thật ra cho dù một môn phái có nhiều đệ tử có tu vi không tầm thường, cũng sẽ niêm phong nhiều pháp bảo tốt vào kho. Vì người tu đạo lúc đối địch, cũng chỉ dùng tới vài món pháp bảo. Trên người có một hai kiện pháp bảo công kích, một hai kiện pháp bảo phòng ngự lợi hại, như vậy cũng đủ rồi.

Tỉ như trên người có một kiện pháp bảo như Hạo Thiên Kính, lại mang pháp bảo phòng ngự khác, cũng như vẽ rắn thêm chân, căn bản là không cần thiết.

Hơn nữa người tu đạo có cấp bậc giống Lạc Bắc, uy lực pháp thuật cũng đã vượt qua pháp bảo cấp kim tiên, rất nhiều pháp bảo công kích cũng đã không dùng đến.

Hiện tại trên người Lạc Bắc có Thập nhị đô thiên hữu tướng Thần Ma đều là những pháp bảo có uy lực mạnh mẽ, nhưng rất nhiều thời điểm lại không cần dùng đến. Người tu đạo có cấp bậc như Lạc Bắc có thể dùng đến ngoại trừ pháp bảo phòng ngự lợi hại ra thì đại đa số là pháp bảo có công hiệu đặc thù. Như pháp bảo đề cao lực lượng chân nguyên của Độc Long Tôn Giả, pháp bảo hóa ra phân thân như Thần Kiêu Pháp Giới. Thái Thực có thể sử dụng pháp bảo giảm bớt chân nguyên tiêu hao như Thai Hư Nghê Y, pháp quyết thiên hưu lôi châu có thể từ từ xuất ra nhiều đạo lôi hệ.

Hiện tại bố trí thiên bảo đại thừa pháp trận, tất cả pháp bảo không dùng đến đều có thể dùng đến rồi.

Đến khi đối địch, chẳng khác nào mang toàn bộ pháp bảo của một môn phái dùng để đối địch. Uy lực đối địch của cả môn phái chỉ sợ phải tăng gấp đôi.

- May mắn là trong tay Côn Luân không có pháp trận này, nếu không có ai có khả năng công kích được Côn Luân?

Sau khi Đông Nhan hoàn toàn hiểu rõ, cũng không nhận được phải thốt lên như vậy.

Quả thực, đối với một đại quái vật như Côn Luân, số lượng pháp bảo không dùng đến chắc chắn hết sức kinh người. Một đại phái bình thường trong ngàn kiện pháp bảo có hơn mười kiện pháp bảo tiên cấp đã không tệ, nhưng nhìn Côn Luân, pháp bảo linh bậc chỉ sợ không thiếu.

- Nhan Thọ Sơn, hiện tại thiên bảo đại thừa ở đâu?

Sau khi Lạc Bắc suy nghĩ một chút, nhìn y hỏi.

- Ở ngay trên người ta. Nhan Thọ Sơn gật gật đầu, rút trong lồng ngực ra một cái ngọc giản màu trắng, đưa cho Lạc Bắc.

Mặt ngoài cái ngọc giản này không có bất kỳ cái gì, nhưng trong đó lại có nhiều phù văn chi chít lưu động, ghi chép phương pháp bố trí thiên bảo đại thừa pháp trận.

- Nhan Thọ Sơn! Người vì ta phục vụ. Vũ Mạc Thạch! Người thì sao?

Sau khi Lạc Bắc nhìn qua ngọc giản ghi chép thiên bảo đại thừa pháp trận, liền ngẩng đầu lên, nhìn Vũ Mạc Thạch hỏi.

Trong lòng Vũ Mạc Thạch căng thẳng, lập tức nói:

- Bất cứ việc gì ta đều nghe đại ca. Nếu yêu vương không chê, ta cũng nguyện ý vì yêu vương phục vụ.

- Ta là người làm việc vô cùng đơn giản. Thiết Cừu do ta mà chết, nhưng cũng là do các người muốn giết ta trước. - Lạc Bắc gật gật đầu nói:

- Nếu các người thật sự nguyện ý phục vụ cho ta, ta cũng không nhớ lại chuyện lúc trước, coi bọn người là người một nhà, tuyệt đối sẽ không bạc đãi các người. Đông Nhan! Người giải trừ hủ thần bích yên trên người bọn họ đi.

Nhan Thọ Sơn và Vũ Mạc Thạch giật mình, quỳ trên mặt đất:

- Nguyện vì yêu vương phục vụ đến chết.

Lạc Bắc đối nhân xử thế thẳng thắn, không có dối trá, đã dùng người thì không nghi ngờ, khiến cho Nhan Thọ Sơn và Vũ Mạc Thạch thật tâm thần phục.

- Nạp Lan Nhược Tuyết, Thái Thực! Trước tiên chúng ta về Thương lăng cung! Chuẩn bị khai sơn lập phái!

Sau khi gật gật đầu, Lạc Bắc xoay người, nhìn Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thực nói.

483. Chương 454: Mười Lăm Ngày! Đại Diễn Khai Sơn

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 454: Mười Lăm Ngày! Đại Diễn Khai Sơn

Giữa biển rộng bao la có một hòn đảo khổng lồ. Trên đảo xây dựng rất nhiều đền đài phong ốc.

Ngôi đền cao nhất phải tới mười chín tầng, nhìn hết sức nguy nga. Có một số ngôi đền thậm chí được xây dựng bằng sắt thép, tỏa ra ánh sáng rực rỡ. Trong những ngôi đền, phong ốc khắp nơi đều là cỏ cây đua nhau khoe sắc.

Hòn đảo nhỏ ở giữa biển rộng đó chính là chỗ của Thương Lãng cung.

Hiện tại bên trên Thương Lãng cung có mười con ngọc hạc đang bay lượn. Đám đệ tử ngồi trên Ngọc hạc đều là người của Nga Mi.

Trên mặt đất của hòn đảo có rất nhiều đám người đang dỡ bỏ một vài cái phòng ốc, hoặc là xẻ rãnh, điều khắc một ít phù lục. Đám đệ tử Nga Mi trên không như đang cảnh giới, quan sát phương vị. Thi thoảng họ lại phát ra mệnh lệnh để cho đám người đang thi công bên dưới không bị nhầm lẫn.

Trong đám người đang bận rộn bên dưới cũng có rất nhiều những kẻ thuộc Yêu tộc, cả tộc Long Nghê, Ly tộc và tộc Đằng Giao cũng đều xen lẫn với đám đệ tử Nga Mi.

Vô vàn các loại yêu tộc cùng với người tu đạo hòa lẫn vào nhau, đồng tâm hiệp lực xây dựng sơn môn, động phủ như vậy ít nhất trong một ngàn năm qua chưa từng xuất hiện. Nó khiến cho người ta nhìn thấy phải rung động.

Nét mặt của những kẻ thuộc Yêu tộc đều có một sự vui mừng không thể kiềm chế nổi.

Bởi vì Thất Hải Yêu Vương trong lòng họ là Lạc Bắc đã trở lại.

Đối với đám Yêu tộc tập trung tại Thương Lãng cung, Lạc Bắc không chỉ là Thất Hải Yêu vương thu phục Thất Hải Yêu Vương thú mà còn là một người lãnh đạo tinh thần tuyệt đối của họ.

Hắn chính là nhân vật Côn Luân muốn tiêu diệt đầu tiên. Nhưng hiện tại hắn vẫn còn đó, đã trở lại và so với trước đây còn mạnh hơn.

Hiện tại, đám Yêu tộc đó đều biết rằng, bọn họ đang cùng với những đệ tử của Nga Mi bố trí một cái trận pháp lợi hại có tên là Thiên bảo đại thừa. Hiện tại, bọn họ vô cùng hưng phấn, tò mò không biết sau khi bố trí thành công sẽ có cảnh tượng như thế nào.

- Thanh Dương sư huynh!

Trên không trung của Thương Lãng cung, Trữ Thanh của Nga Mi cưỡi ngọc hạc bay tới sau lưng Trác Thanh Dương.

Nhìn qua, Trữ Thanh là một thanh niên hết sức tuấn tú. Mái tóc của y được búi lại và cài một cây trâm bằng ngọc bích. Tuổi tác của Trác Thanh Dương lớn hơn y một chút. Mái tóc được buông xuống nhìn có phần thoát tục.

Trữ Thanh và Trác Thanh Dương đều là những người nổi bật trong hàng ngũ đệ tử của Nga Mi. Mà trong đám đệ tử Nga Mi, họ cũng là những người vô cùng trung thành với Vũ Sư Thanh, được y coi là tâm phúc.

Khác biệt với sự hưng phấn của Yêu tộc, sắc mặt của đám đệ tử Nga Mi đều hết sức nghiêm trang.

Lạc Bắc đã trở lại. Cho dù Trữ Thanh hay là Trác Thanh Dương và tất cả những đệ tử của Nga Mi khác đều biết những chuyện xảy ra quanh người Lạc Bắc. Trận chiến núi Đại Đông, chiến đấu với Đại Tật Tại cung, lại còn nhiều người tu đạo chết trong tay Bắc Minh vương, chiến đấu với tứ đại Pháp vương của Hoa Giáo. Những việc này khiến cho Lạc Bắc trở thành một nhân vật truyền kỳ trong lòng đám đệ tử trẻ tuổi của Nga Mi. Tuy nhiên việc Lạc Bắc quay lại Thương lãng cung cũng khiến cho bọn họ cảm giác sắp có chuyện lớn xảy ra.

- Trữ Thanh sư đệ! Có chuyện gì? - Nghe thấy tiếng của Trữ Thanh, Trác Thanh Dương quay đầu lại nhưng trong mắt không giấu được sự lo lắng.

“Bố trí trận pháp ở đây sử dụng như thế nào?” Trữ Thanh là người cùng nhập môn và cũng là sư huynh đệ tốt nhất của y. Gã nói nhỏ:

- Cái trận pháp Thiên Bảo đại thừa thật sự lợi hại, nhưng ở đây không có linh mạch đầy đủ linh khí. Chẳng lẽ Lạc Bắc có thể đột nhiên tạo ra một cái linh mạch đầy đủ linh khí ở đây?

- Ta không biết.

Trác Thanh Dương lắc đầu nhìn xuống Thương Lăng cung. Trên vị trí cao nhất của hòn đảo có một chỗ đất trống. Dựa theo sự bố trí thì đó là đầu mối then chốt của trận pháp, là nơi có linh mạch đầy đủ linh khí. Có vậy tập trung nhiều người và nguyên liệu bố trí trận pháp này mới có ý nghĩa. Nếu không cái trận pháp Thiên Bảo đại thừa chỉ giống như một cái lò luyện khí mà cơ bản không có lửa.

Khi quay đầu nhìn Trữ Thanh, Trác Thanh Dương có thể thấy thấp thoáng dưới mặt biển có vô số bóng đen di chuyển.

Những cái bóng đen kia đều là yêu tộc trong Thất Hải. Bọn họ xây dựng ở dưới biển một cái chỗ bằng tinh kim màu đen. Trác Thanh Dương không biết tác dụng của nó để làm gì. Lúc nà quay sang nói nhỏ với Trữ Thanh:

- Mặc dù ta không biết bọn họ làm thế nào. Nhưng chương giáo Vũ Sư Thanh và Lạc Bắc đều không phải là những nhân vật tầm thường. Bọn họ làm vậy chắc chắn có lý của mình. Chúng ta chỉ cần quan sát là được.

Tại một cái hang trong động phủ dưới lòng đất của Bích Căn sơn nhân, nơi cửa che kín bởi những hoa văn màu vàng nhạt.

Lạc Bắc, Nạp Lan Nhược Tuyết, Thái Thúc Đông Nhan, Đông Bất Cố và Vũ Sư Thanh đang ngồi trong cái động phủ của Thần Kiều vương, dưới tàng cây của Thông Thiên diệu thụ mà bàn luận.

- Lạc Bắc! Lần này mặc dù ngươi không thuận lợi hóa giải U Minh ma huyết trong cơ thể của tiểu Trà nhưng nhân họa được phúc, cũng coi như có thu hoạch.

- Vừa rồi ta nhận được tin, bên phía Nga Mi của chúng ta đã hoàn thành được cái Lôi hỏa thần tháp thứ nhất. Khi dùng thử uy lực của Lôi hỏa đúng là không thua một đạo bản mệnh kiếm nguyên. Sau khi bố trí xung có thể tương đương với một người tu đạo liên tục sử dụng bản mệnh kiếm nguyên tấn công. - Ánh mắt của Vũ Sư Thanh sáng ngời:

- Theo tốc độ, nếu không có gì bất ngờ thì sau mười ngày có thể hoàn thành được ba mươi cái Lôi hỏa thần tháp. Sau mười ngày này, pháp trận Thiên Bảo đại thừa cũng có thể bố trí xong. Đến lúc đó, chỉ cần bố trí Thông Thiên Diệu thụ là nó có thể hoạt động.

Chuyện khai sơn lập phái, thiết lập căn cơ càng phải nhanh càng tốt.

Lạc Bắc gật đầu:

- Vậy chuyện khai sơn lập phái chúng ta quyết định sau mười ngày nữa, các người thấy thế nào?

- Mười ngày không đủ. - Đông Nhan lắc đầu rồi đưa tay chỉ Thông Thiên diệu thụ đang che phủ trên đầu mọi người.

- Một khi đưa Thông Thiên diệu thụ ra, động phủ của Thần Kiều vương lập tức mất đi linh khí. Một khi linh được mất đi linh khí lập tức sẽ bị héo mất hiệu quả linh được. Tuy rằng ta lấy được rất nhiều linh tuyền ngọc thạch và Trữ linh bảo thạch từ chỗ Nhan Thọ Sơn nhưng cũng cần phải bố trí. Như vậy, Thần Kiều động phủ vẫn phải giữ nguyên như trước ít nhất thêm hai ngày nữa.

- Bích Căn sơn nhân nói để luyện lại Yêu vương liên thai cũng phải mất tới mười hai, mười ba ngày. - Nạp Lan Nhược Tuyết vốn ít nói nhưng suy nghĩ hết sức cẩn thận. Vì vậy mà sau khi Đông Nhan nói xong, nàng cũng gật đầu nhìn Lạc Bắc:

- Theo tay thấy hãy đợi Bích Căn sơn nhân luyện lại Yêu vương liên thai xong hãy nói. Nếu như luyện không được, Yêu vương liên thai bị hỏng vậy thì đừng bàn vội. Nhưng nếu thành công, uy lực của Yêu vương liên thai tăng lên, đối với chúng ta cũng thêm chút bảo đảm.

Ngừng một chút, Nạp Lan Nhược Tuyết lại phân tích:

- Chúng ta ở đây khai sơn lập phái tương đương với tát một cái vào mặt Côn luân. Với địa vị của bọn họ cũng không thể nào ngồi yên. Cho nên ngày tuyên bố khai sơn lập phái, nếu Côn Luân có đủ lực bao vây chúng ta thì sao? Dù sao thì thực lực của Hoàng Vô Thần như thế nào, hay y suy nghĩ gì thì chúng ta không thể biết được.

- Căn cứ vào việc Côn Luân, núi Chiêu Diêu, Trạm Châu Trạch Địa giằng co bao nhiêu năm mà nói thì một khi bốn bên chúng ta liên kết với nhau chắc chắn là có thực lực chống lại Côn Luân. Nếu Hoàng Vô Thần muốn phát động đại chiến cũng có thể ảnh hưởng tới nguyên khí của Côn Luân. Còn bốn bên chúng ta giống như bốn cái chân đỡ một cái đỉnh. Thương Lăng cung của chúng ta mới thành lập, gốc rễ chưa sâu, cho dù bị phá hủy, chúng ta có thể xây dựng lại. Nhưng còn ba chỗ kia, đã thiết lập được rất nhiều thứ, nếu vất bỏ sẽ tổn thất lực lượng của thể chân vạc. Hiện tại, vật liệu của Bích Căn sơn nhân không đủ cũng chỉ có thể xây dựng được một cái trận pháp thông với Nga Mi. Nếu muốn giúp đỡ nhau thì chỉ có chúng ta và Nga Mi. Bắc hầu Bạch Liêu chết ở Côn Luân, thực lực của núi Chiêu Diêu ảnh hưởng nặng. Ngay chúng ta tuyên bố khai sơn lập phái, cũng không thể phái nhiều người tới giúp. Bên Trạm Châu Trạch Địa cũng phải giữ lực lượng có thể bảo vệ mình. Cho nên nếu chúng ta động tới điểm cuối của Hoàng Vô Thần để cho y bất chấp hậu quả, mạo hiểm tấn công thì chúng ta không thể chống nổi. Có Yêu vương liên thai cho dù không địch lại, động phủ dưới lòng đất không bảo đảm thì Lạc Bắc còn có thể đưa chúng ta vào trong Thần kiều động phủ rồi điều khiển Yêu vương liên thai đưa chúng ta bỏ trốn.

484. Chương 455: Chiến Tranh Bắt Đầu

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 455: Chiến Tranh Bắt Đầu

- Thế thì chờ thêm năm ngày. Mười lăm ngày.

Vũ Sư Thanh trầm ngâm một chút rồi gật đầu.

- Hiện tại vật liệu của chúng ta chỉ có thể hoàn thành được năm mươi cái Lôi hỏa thần tháp. Thêm năm ngày, chúng ta thêm được một chút thời gian có thể luyện chế xong năm mươi cái. Để thêm sự bảo đảm, ta thấy chờ thêm năm ngày cũng tốt.

- Nếu như quyết định mười lăm ngày, ta có thể sử dụng Độc Long đan để luyện chế một cái Ngưng Anh kim đan, sau đó nhờ vào Thông Thiên diệu thủ có thể giúp Thái Thúc có được Nguyên Anh, đột phá tới tu vi Nguyên Anh sơ kỳ. - Đông Nhan suy nghĩ rồi ngừng đầu nói.

Lạc Bắc gật đầu cũng không có nói tới chuyện thời gian nhưng quay sang nhìn Đông Bất Cố, hỏi:

- Có tin tức gì của họ không?

Mặc dù Lạc Bắc không nói họ là ai nhưng Đông Bất Cố hiểu rõ hần nhắc tới Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ. Y lập tức lắc đầu, nói nhỏ:

- Không có tin tức của họ. Có điều ta thấy nếu bọn họ không sao, một khi nhận được tin tức của người ở đây, bọn họ sẽ tới.

- Vậy quyết định mười lăm ngày sau tuyên bố khai sơn lập phái.

Lạc Bắc giơ tay vào trong linh tuyến. Nhìn nước suối chảy qua đầu ngón tay, hần nói một cách chậm rãi như thế.

Khi Lạc Bắc đang bình tĩnh nhìn dòng suối thì Ly Nghiêu Ly và Cầu Thương Dương đang điều khiển mười mấy tên Ly tộc và tộc Đằng Giao ở bên cạnh một cái ao đầy dung nham đang sôi sùng sục, liên tục dùng một cái lọ kỳ lạ hút lấy Hắc sát hỏa khí xen lẫn trong dung nham chảy xuống từ trên đỉnh hang.

Trong một cái động cách đó không xa có hơn một trăm người Thương Lăng cung hàng phục đang dưới sự hướng dẫn của Chiến Bách Lý và Hi Ngọc Sa liên tục đưa một ít tinh kim, khoáng thạch vào trong một cái đỉnh.

Tinh kim được nấu chảy bước đầu, cuộn cuộn thông qua trận pháp của Bích Căn sơn nhân mà chảy vào trong Nga Mi.

Trong sơn cốc của Nga Mi, toàn bộ những lô đỉnh để luyện khí đều lấp lánh hào quang. Vô số đệ tử Nga Mi đều đang hồi hã.

Mà trong một chỗ khác lại tản ra mùi thuốc nồng nặc, đủ mọi loại dược liệu chồng chất như núi. Trong ngôi đền này không chỉ có rất nhiều đệ tử Nga Mi mà còn có người của Hiên Hồ tông do Mộ Hàm Phong đưa tới.

Các vật liệu của Trân Bảo các cùng với phương pháp bố trí Thiên bảo đại thừa pháp trận cùng với cách luyện chế Lôi hỏa thần tháp khi Lạc Bắc từ Nam Thiên môn quyết định trở về Thương Lăng cung đã thông qua trận pháp của Yêu vương liên thai mà đưa cho Bích Căn sơn nhân và Vũ Sư Thanh trước.

Nạp Lan Nhược Tuyết, Thái, Đông Nhan cũng qua trận pháp của Yêu vương liên thai trở về Thương Lăng cung để chuẩn bị trước. Chỉ có một mình Lạc Bắc điều khiển Yêu vương liên thai quay lại Nga Mi rồi thông qua trận pháp ở đó để trở về Thương lăng cung.

Trên thực tế khi cỗ xe của Lạc Bắc trước khi hấn trở lại Thương Lăng cung đã được khởi động.

.....

Dòng nước trong linh tuyến nhẹ nhàng chảy qua ngón tay của Lạc Bắc mang tới cảm giác mát lạnh cùng với linh khí dày đặc xung quanh khiến cho suy nghĩ của hắn càng thêm rõ ràng.

Lạc Bắc cũng không lo lắng cái việc mình làm sẽ khiến cho Hoàng Vô Thần tức giận. Trên thực tế, Lạc Bắc hiểu rõ mười lăm ngày sau, chính mình quang minh chính đại thành lập căn cơ ở đây. Không chừng Hoàng Vô Thần sẽ bất chấp tất cả để nhổ cái gai trong mắt này.

Tuy nhiên có thêm nhiều Lôi hỏa thần tháp và Thiên Bảo đại thừa pháp trận, Lạc Bắc cũng không quá lo.

Cho dù là toàn bộ Kim tiên của Côn Luân tới đây, cùng với phần lớn cao thủ của đám huyền môn chính phái thì với lực lượng mà Lạc Bắc lôi kéo được cũng sẽ khiến cho Côn Luân tổn thất rất nhiều. Hơn nữa, Lạc Bắc cũng như Nạp Lan Nhược Tuyết đã nói, đánh không được thì bỏ chạy.

Lạc Bắc không đánh lại được Côn Luân cũng không sợ. Chỉ cần có thể bỏ chạy được, Côn Luân không giết được thì uy thế của hắn cũng không giảm xuống.

Lôi Hỏa thần tháp và trận pháp Thiên bảo đại thừa bị hư hại cũng có thể luyện lại. Có thể bỏ cả Thương Lăng cung để loại bỏ nhiều cao thủ Côn Luân cũng là chuyện đáng giá.

Hơn nữa đối với Lạc Bắc mà nói cái chuyện Khai sơn lập phái là điều bắt buộc đối với hắn, nếu không sẽ phải giống như một con chuột suốt ngày trốn chui trốn lủi, không nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

Hiện tại điều Lạc Bắc lo lắng không chỉ có Huyền Vô Kỳ, Lạn Hàng mà còn có tiểu Trà và Tiểu Ô Cầu.

Từ sau trận chiến tại núi Đại Đông, Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng không hề có tin tức. Ngay cả Đông Bất Cố sử dụng lực lượng của Trảm Châu Trạch Địa cũng không thể phát hiện ra tin tức của hai người. Hiện tại Lạc Bắc hy vọng hai người nhận được tin mà chủ động tìm tới.

Còn tiểu Trà và tiểu Ô cầu thì mặc dù tìm được Thiên thần tinh thạch cũng phải có thần dược của Hoa Giáo.

Xử lý những chuyện này như thế nào? Tất cả đều phải chờ Lạc Bắc suy nghĩ mọi chuyện cho kỹ càng.

...

- Được! Vậy quyết định mười lăm ngày sau. Nếu không có việc gì, ta quay về Nga Mi trước. - Vũ Sư Thanh nhìn Lạc Bắc đang trầm tư rồi đứng dậy:

- Ta sẽ lệnh cho đệ tử đi tìm kiếm nguyên liệu luyện chế Lôi hỏa thần tháp. Cái thứ pháp bảo này sử dụng rất có ích.

- Đúng rồi. - Lạc Bắc ngẩng đầu nhìn Vũ Sư Thanh nói:

- Chưởng giáo Vũ Sư Thanh! Ta đang định hỏi người xem Nga Mi các người có cửa hàng giao dịch trong bí thị hay không?

Vũ Sư Thanh hơi kinh ngạc nhìn Lạc Bắc:

- Tất nhiên là có. Gần như tất cả các môn phái đều phải giao dịch. Nếu không, dựa vào tự bốn môn, hay đệ tử ra ngoài rèn luyện mang về thì không thể thỏa mãn nhu cầu của đám đệ tử.

- Có nghĩ ra được cách điều tra kẻ đứng sau những cửa hàng trong các nơi giao dịch không? - Lạc Bắc nhìn Vũ Sư Thanh hỏi.

- Mặc dù khó nhưng nếu điều tra sẽ có dấu vết. Như Dương Viêm Thảo chỉ có ở Nga Mi chúng ta sản xuất. Hàng năm chúng ta sản xuất ra một lượng lớn Dương Viêm thảo dùng để luyện rất nhiều nhưng loại bùa có cấp độ không tồi. Chỉ cần chú ý lượng bán ra ở một cửa hàng là có thể phát hiện được một chút manh mối.

- Vũ Sư Thanh nhìn Lạc Bắc nói:

- Chỉ có điều nhiều môn phái đều bố trí che mắt, cho nên nếu muốn điều tra rõ cũng phải tới một, hai năm. Người muốn điều tra để làm gì?

- Không phải vội. Cứ điều tra từ từ, có thể tìm ra được bao nhiêu thì được. - Lạc Bắc nói:

- Xét về mặt tạo áp lực mà nói thì so với sử dụng vũ lực uy hiếp nhẹ nhàng hơn, nhưng lại nhanh chóng có được kết quả.

- Người muốn gây áp lực về mặt giao dịch với các môn phái đó? - Vũ Sư Thanh giật mình.

- Nếu một môn phái luyện đan không có được thảo thì hoàn toàn mất đi gốc rễ... Nếu bọn họ không thể lấy được từ Côn Luân mà chỉ có thể lấy được từ chúng ta, hoặc là nhận được từ tay chúng ta nhiều hơn thì chắc chắn họ sẽ dựa vào chúng ta. - Lạc Bắc gật đầu:

- Gốc rễ của Côn Luân không vào thời điểm đối đầu. Lúc chiến đấu những môn phái đó có thể đưa tới bao nhiêu người để giúp? Nguồn cung cho họ chính là lượng tài nguyên khổng lồ. Với bằng đó tài nguyên, bản thân Côn Luân sản xuất ra càng nhiều cao thủ. Chỉ cần chúng ta có thể nắm được tài nguyên của các môn phái này, cho dù các môn phái khác có là địch với chúng ta cũng không sao. Bởi vì điểm quan trọng không phải người của họ mà là tài nguyên do họ sản xuất... Chúng ta chỉ cần nắm được tài nguyên của một môn phái thì gốc rễ của Côn Luân cũng sẽ yếu đi một phần. Nếu không, cho dù chúng ta có giết của chúng mười một cao thủ, thì chúng ta thể để ra tới hai mươi. Sự tranh đấu như vậy chẳng khác nào tự làm tổn thương đến mình mà không thể làm cho Côn Luân bị tổn thương.

Sau khi ngừng một chút, Lạc Bắc nói tiếp:

- Vấn đề thực lực của chúng ta rất khó đào được tường của Côn luân. Nhưng hiện tại với tài nguyên của bốn bên chúng ta thì có thể thử một lần.

Vũ Sư Thanh trầm ngâm.

Y rất kinh ngạc bởi vì điều Lạc Bắc nói hoàn toàn đơn giản nhưng trước kia y lại không nghĩ tới. Nhưng câu nói của Lạc Bắc tiếp theo cũng giúp cho y bình tĩnh trở lại. Đúng là trước đó y không có vấn đề nghĩ tới chuyện này. Với thực lực của Nga Mi cơ bản không thể động tới được góc tường của Côn Luân.

Nhưng hiện tại cả bốn bên góp sức thì lượng tài nguyên lại khác.

Hơn nữa, Vũ Sư Thanh kinh ngạc khi cảm giác được trong bốn bên, tài nguyên Lạc Bắc nắm trong tay có lẽ còn nhiều hơn cả núi Chiêu Diêu và Nga Mi.

Bởi vì bên cạnh Lạc Bắc có những người như Bích Căn sơn nhân và Đông Nhan.

485. Chương 456: Thật Giả Khó Phân

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 456: Thật Giả Khó Phân

Bích Căn sơn nhân có thể luyện được pháp bảo mạnh một cách dễ dàng. Mặc dù lão không có hứng thú đối với pháp bảo cấp Kim tiên nhưng đám người Ly tộc lại đang đi theo lão để học hỏi nên biết được rất nhiều thủ đoạn của lão. Chỉ cần có đủ nguyên liệu thì có thể có được rất nhiều pháp bảo có phẩm chất không hề thấp.

Còn về phần luyện chế đan dược, Lạc Bắc còn có người của Hiên Hồ tông. Nhưng người đó có thể giúp Đông Nhan luyện chế đan dược.

Nếu rất nhiều pháp bảo và Đan dược tràn vào trong thị trường hơn nữa còn cuộn cuộn tràn vào sẽ làm thay đổi thị trường giao dịch.

Vũ Sư Thanh hiểu rõ rất nhiều môn phái bị Côn Luân không chế sau khi luyện chế được thứ gì, phần lớn là giao cho Côn Luân. Mà Côn Luân chỉ đưa ra cái giá thị trường, thậm chí là thấp hơn để thu số đan dược đó. Nếu vô số những loại đan dược này mà tràn vào trong thị trường chắc chắn sẽ thay đổi giá trị của nó.

Đến lúc đó, chỉ sợ những môn phái luyện đan sẽ không mua nổi nguyên liệu tái chế đan dược. Mà những môn phái đó nếu luyện những đan dược không đáng giá tiền thì cũng không còn giá trị với Côn Luân. Bởi vì Côn Luân thu mua số đan dược đó vốn là để dùng không chế những môn phái khác.

Làm cho những môn phái luyện đan không có được tài nguyên, hơn nữa lại thêm Lạc Bắc cố ý không chế sẽ rất dễ khiến cho bọn họ thấy linh dược bên Lạc Bắc có thể kiếm được nhiều.

Đến lúc đó, bên phía Lạc Bắc tương đương với đại thương nhân còn những môn phái kia thì chỉ là những hiệu buôn nhỏ mà thôi.

Cho dù Côn Luân có nhận ra điểm này mà công thủ với Lạc Bắc thì cũng sẽ bị tổn thất lớn. Bởi vì bên Lạc Bắc mới có tính quyết định ưu thế. Toàn bộ Côn Luân có lẽ không có những tông sư luyện đan, luyện khí như Đông Nhan và Bích Căn sơn nhân. Mặc dù số lượng của họ chiếm ưu thế nhưng về chất lượng thì lại bị bên Lạc Bắc vượt qua.

- Việc này hoàn toàn nên làm. - Vũ Sư Thanh trầm ngâm một lúc liền gật đầu:

- Ta sẽ cho người đi điều tra...

.....

- Lão đầu tử còn có nhiều thứ giao cho người. Ta muốn ra ngoài để đón.

Đông Bất Cố nhìn Vũ Sư Thanh rồi đi liền quay đầu nói với Lạc Bắc. Trong suy nghĩ của Đông Bất Cố nếu như lần đầu tiên gặp, Lạc Bắc chỉ là một nhân vật kiêu hùng thì bây giờ hẳn hoàn toàn có phong thái của một vị tông sư.

Đối đầu với đám đối thủ lợi hại khiến cho Lạc Bắc trưởng thành tới một mức độ như thế.

Đông Bất Cố còn nhớ rõ lão đầu tử từng nói với mình rằng một người có thể đạt tới mức độ nào thường liên quan tới đối thủ. Có một đối thủ càng cao thì người đó càng đạt tới một mức độ cao. Nhưng trên đời này có mấy người dám coi Hoàng Vô Thần là đối thủ của mình.

- Cái gì vậy?

Lạc Bắc hơi bất ngờ nhìn Đông Bất Cố. Lần trước khi Bán Diện Nhân Ma gặp hắn ở Nga Mi đã tặng lễ vật rất lớn. Tuy rằng thực lực của Trạm Châu Trạch Địa rất mạnh nhưng trong trận chiến với Côn Luân cũng đã bị tổn hao nhiều. Lạc Bắc hiểu rất rõ Bán Diện Nhân Ma không phải là núi vàng núi bạc. Hơn nữa theo lý mà nói lần trước đã tặng như thế, lần này không cần phải tặng nữa.

- Ta cũng không biết! Nhưng tóm lại là có thứ cần dùng. - Đông Bất Cổ gật đầu đột nhiên cảm nhận câu nói của mình hơi thừa nên cười cười.

Lạc Bắc mỉm cười:

- Vậy ngươi thuận tiện tìm Nguyệt Ẩn tới đây cho ta. Ta muốn học y một chút thứ.

.....

- Ta ở trong này khổ được lực của Độc Long đan.

Đông Nhan nhìn Đông Bất Cổ rồi đi liền quay đầu nói với Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc nói:

- Trên người ta còn rất nhiều đan dược làm cho thần hồn, thân thể mạnh lên. Nạp Lan Nhược Tuyết! Thái Thúc! Các ngươi có thể nhân lúc này tu luyện trong động phủ của Thần Kiêu vương để nâng cao tu vi.

- Tốt nhất là ta nên ra ngoài một chút. - Thái Thúc gật đầu. Nạp Lan Nhược Tuyết cũng nói:

- Phụ thân của ta phong ấn một cái Thất Bảo hải đường ở núi Mai Sơn. Lực lượng phòng ngự của cái pháp bảo này rất mạnh nhưng khi phong ra cần tập trung rất nhiều chân nguyên. Lúc trước ta vẫn có Thiên thiên linh diệp cho nên không mang theo. Bây giờ lấy ra đặt trong trận pháp THIÊN bảo đại thừa.

- Nạp Lan Nhược Tuyết! Ngươi không cần đi. Cứ để ta làm.

Lạc Bắc nói xong liền móc Thần Kiêu pháp giới đeo vào tay. Dưới ánh sáng đỏ như máu và ánh sáng vàng sẫm, trước mặt Lạc Bắc lập tức xuất hiện một cái phân thân mặc đạo bào màu vàng.

“Vù!” Một vầng sáng màu vàng xuyên qua tầng mây rồi mới hạ xuống đứng giữa không trung.

Vầng sáng màu vàng tản ra để lộ một người có dáng cao ngất, khuôn mặt hết sức kiên nghị. Gương mặt của người đàn ông đó giống hệt với Lạc Bắc nhưng thân thể lại không phải là Hồn Nguyên kim thân. Rõ ràng đó không phải là bản tôn mà chỉ là cái phân thân Lạc Bắc lợi dụng Thần Kiêu pháp giới hóa ra.

Khi cái phân thân của Lạc Bắc vừa mới xuất hiện, bàn tay khẽ cử động lập tức phóng lên một cột sáng màu hồng mãi không biến mất.

Trước mặt hắn không xa chính là sơn môn của Nga Mi.

Chỉ trong nháy mắt, hai tia sáng trắng lập tức bay lên, lao về phía phân thân của Lạc Bắc.

Cái mà phân thân của Lạc Bắc thả ra chính là phù đưa tin đặc thù mà Nga Mi sử dụng.

Trận pháp hộ sơn của Nga Mi hết sức lợi hại. Vốn đệ tử ra vào Nga Mi cũng tương tự như Đại Tự Tại cung, chỉ cần có ngọc phù thân phận của mình là có thể tự do ra vào. Nhưng hiện tại, Vũ Sư Thanh v không thể bảo đảm trong Nga Mi không có người của Côn Luân, hơn nữa chuyện Nga Mi và Lạc Bắc liên kết với nhau đã truyền khắp trong giới tu đạo, bất cứ lúc nào Nga Mi cũng có khả năng phải đón một trận đại chiến sau bốn trăm năm. Cho nên hiện nay ra vào Nga Mi đều phải phóng ra phù đưa tin đặc biệt này, rồi sau đó Vũ Sư Thanh sai khiến đệ tử ra xác nhận thân phận mới đưa vào Nga Mi.

Hiện tại đã qua chín ngày từ sau khi đám người Lạc Bắc cùng với Vũ Sư Thanh và Đông Bất Cổ quyết định ngày Thương Lãng cung khai sơn lập phái.

Trong chín ngày qua, Lạc Bắc đã lợi dụng phân thân chạy tới Mai Sơn thu hồi pháp bảo phong ấn của Hồ Yêu vương là Thất Bảo hải đường.

Hiện tại bản tôn của Lạc Bắc thì đang ngồi khoanh chân dưới gốc Thông thiên đại thụ trong động phủ của Thần kiêu vương giống như ngủ say, hấp thu linh khí của trời đất xung quanh.

Sở dĩ Lạc Bắc muốn sử dụng cái phân thân này đi thay Nạp Lan Nhược Tuyết lấy Thất Bảo Hải đường là bởi vì lo lắng nàng xảy ra chuyện không may, để cho Nạp Lan Nhược Tuyết có thể tĩnh tâm tu luyện, nâng cao tu vi. Mặt khác hắn cũng muốn ngồi bên cạnh dòng linh tuyến để suy nghĩ xem xử lý chuyện khai tông lập phái như thế nào, sử dụng mỗi một thứ đồ vật làm sao cho tốt, đồng thời hiểu rõ sự thần diệu của Thần Kiêu pháp giới.

Khi ở Nam Thiên môn, nghe Nhan Thọ Sơn nói cách sử dụng và lai lịch của Thần Kiêu pháp giới, đồng thời lần đầu tiên sử dụng phân thân có cảm giác hoàn toàn giống với bản tôn của mình. Sử dụng pháp thuật, pháp bảo cũng y hệt. Sự khác biệt đó là trong cơ thể của phân thân không có bản mệnh kiếm nguyên. Có thể thấy được Thần Kiêu pháp giới là một cái pháp bảo giúp cho người tu đạo ngưng tụ một cái hóa thân nhưng không thể phục chế được.

Mà đồng thời điều khiển bản tôn và phân thân đối địch là điều không thể.

Nhất là phân thân rút gần hết khí huyết và chân nguyên khiến cho khí huyết của bản thân giảm nhiều. Hai là một tâm không thể chia hai, không thể phóng ra cả hai đạo pháp thuật giống nhau. Thần niệm bám vào phân thân cũng giống như người tu luyện thân ngoại hóa thân, không có cách nào khống chế được thân thể của mình để đi làm chuyện khác.

Cho nên Thần Kiêu pháp giới mặc dù phỏng theo pháp thuật của Hóa Thần tông nhưng so với phân thân của Hóa Thân tông tu luyện ra có sự khác biệt. Theo Lạc Bắc hiểu thì phân thân mà Hóa Thần tông tu luyện ra phải có cùng loại Nguyên Anh, tương đương với tu luyện tới Nguyên Anh đại thành, có thể chia thần niệm ra làm hai. Hoặc như khi tới Nguyên Anh đại thành, Nguyên Anh ra khỏi cơ thể thì vẫn có thể sử dụng cả cơ thể và Nguyên Anh tấn công.

Nhưng sử dụng Thần Kiêu pháp giới tạo ra hóa thân vẫn chỉ giống như điều khiển một cái pháp bảo. Chỉ khi nào dừng cái phân thân đó lại thì bản tôn mới có thể đi làm chuyện khác.

Chẳng hạn như hiện tại Lạc Bắc hoàn toàn có thể đình chỉ cái phân thân này, thu hồi thần niệm giống như thu hồi một cái pháp bảo. Sau đó, phân thân giống như ngủ say, không có sự khống chế. Nhưng hiện tại khi điều khiển phân thân thì bản tôn không có cách nào tu luyện để mau chóng hồi phục khí huyết và chân nguyên trong cơ thể.

486. Chương 457: Một Phần Lễ Vật Đặc Biệt

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 457: Một Phần Lễ Vật Đặc Biệt

Cho nên lúc trước, đám người Lạc Bắc vẫn cảm thấy, công hiệu lớn nhất của Thần Kiêu pháp giới tương đương với một cái pháp bảo giữ mạng. Nếu có chuyện nguy hiểm thì có thể để cho phân thân đi làm. Dù sao thì phân thân bị phá hủy cũng tương đương với việc mất đi một cái pháp bảo. Sau khi thôi không điều khiển cái pháp bảo đó có thể d s tu luyện, hồi phục tu vi của mình. Khi tu vi hồi phục tới một trình độ nhất định thì có thể sử dụng Thần Kiêu pháp giới để tạo ra một cái phân thân mới.

Nhưng khi trầm tư trước Linh tuyền, Lạc Bắc cảm thấy cái Thần Kiêu pháp giới còn có nhiều ý nghĩa hơn nữa.

Bởi vì hóa thân của Thần Kiêu pháp giới tạo ra cũng như một cái thân thể có thể tu luyện. Có thể nói, phân thân cũng có thể hấp thu linh khí của trời đất, chuyển hóa thành chân nguyên để giữ trong người.

Mà thân thể bản tôn của Lạc Bắc chẳng khác nào một người tu đạo mất đi rất nhiều chân nguyên. Cho dù không tu luyện thì với sự tuần hoàn chân nguyên trong cơ thể cũng sẽ từ từ hấp thu linh khí của trời đất chuyển hóa thành chân nguyên. Không đi tu luyện, chân nguyên và khí huyết trong cơ thể của bản tôn cũng sẽ từ từ hồi phục. Chỉ có điều tốc độ hồi phục sẽ chậm hơn nhiều.

Như vậy khi Lạc Bắc sử dụng phân thân hoạt động, có thể cho bản tôn từ từ hồi phục. Chỉ cần thời gian đủ, chân nguyên và khí huyết trong cơ thể của bản tôn sẽ từ từ hồi phục tới mức tạo ra phân thân.

Bản tôn tự nhiên hấp thu linh khí của trời đất. Hơn nữa phân thân tu luyện so với chỉ có một mình bản tôn tu luyện sẽ nhanh hơn một chút.

Hiện tại Lạc Bắc có thể cảm giác được bản thân phải đột phá tới cảnh giới tiếp theo của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh. Một vạn ba nghìn chư thiên trong cơ thể đã trứ đầy chân nguyên. Khi chân nguyên tích trữ trong cơ thể tới lúc không còn thêm được nữa mới có thể có sự thay đổi, phá tan bức tường đạt tới cảnh giới tiếp theo của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh.

Mà hiện tại mỗi một cái chư thiên trong cơ thể của Lạc Bắc cũng giống như THức Hải, vô cùng rộng lớn. Để ột vạn ba nghìn chư thiên trứ đầy chân nguyên mất một thời gian rất lâu.

Lạc Bắc thầm tính nếu không có sự giúp đỡ của đan dược, chỉ một mình hắn hấp thu linh khí của trời đất tu luyện thì cho dù dưới cây Thông Tiên diệu thụ có đầy linh khí, chẳng khác nào tu luyện ngay tại chỗ linh mạch phun ra mà để lấp đầy một vạn ba nghìn chư thiên cũng phải mất bảy, tám mươi năm.

Cái thời gian đó mặc dù nghe có chút khủng bố nhưng sự thật đúng là như vậy. Bởi vì với tốc độ tăng tu vi của Lạc Bắc tương đương với người tu đạo Nguyên Anh đại thành đạt tới Độ Kiếp kỳ. Có người tu đạo Nguyên Anh đại thành mất mấy trăm năm tới khi tuổi thọ của Nguyên Anh cạn kiệt vẫn không thể đạt tới Độ kiếp kỳ.

Hơn nữa, trong bảy, tám mươi năm đó vẫn có thể chiến đấu với người khác, tiêu hao rất nhiều chân nguyên.

Tu vi càng cao, tiến cấp càng khó.

Mà theo lý thuyết nếu muốn tu vi đột phá thì tốt nhất là bế quan. Nhưng trên thực tế thì phần lớn người tu đạo giống như một thứ ruồi mới nghe tới có thiên tài địa bảo xuất hiện là lập tức bu tới muốn cướp đoạt bất chấp tổn thất chân nguyên. Bởi vì với linh khí ẩn chứa trong thiên tài địa bảo có khi tương đương với cả mấy chục năm khổ tu.

Mà người tu đạo cấp bậc Lạc Bắc khi chân nguyên trong cơ thể kiệt quệ càng nhiều, khi tu luyện hấp thu linh khí trời đất, bổ sung chân nguyên lại càng nhanh. Cái này tương đương với một cái bình tràn ngập thuốc, người muốn cho thêm một viên vào cũng khó. Nhưng nếu một cái bình rỗng, bỏ thuốc vào đó lại là chuyện vô cùng dễ dàng.

Cho nên Lạc Bắc nghĩ sau khi hóa ra phân thân liền mặc kệ nó ở đó rồi sau đó dốc sức tu luyện bản tôn. Như vậy, đợi cho tới khi bản tôn hồi phục liền để cho phân thân tan rã hòa vào trong cơ thể rồi sau đó tạo ra một cái phân thân mới. Cứ như vậy, cơ thể của bản tôn giống như một cái bình, tốc độ tu luyện cực nhanh. Lập đi lập lại quá trình đó, tốc độ tu luyện có lẽ so với khi tu luyện bình thường còn nhanh hơn mấy lần.

Như vậy chẳng khác nào gặp một cái cơ may. Có khả năng chỉ cần chưa tới một, hai chục năm liền có thể tấn công tới cảnh giới tiếp theo của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh.

Có thể nói ý nghĩa của Thần Kiêu pháp giới đối với Lạc Bắc không chỉ là một cái pháp bảo giữ mạng mà còn có thể tăng tốc độ tu luyện.

Hơn nữa, nếu bản tôn hoàn toàn hồi phục, Lạc Bắc cũng có thể lựa chọn không để cho phân thân và bản tôn dung hợp, có thể tiếp tục điều khiển phân thân làm việc. Ví dụ như phân thân hành động cách cả ngàn dặm, bản tôn ở lại trấn thủ Thương lăng cung. Dù sao thì phân thân cũng chẳng khác nào một cái pháp bảo, có thể bỏ đi bất cứ lúc nào.

Như thế cũng không sợ sau khi bản thân ra ngoài, kẻ địch thừa cơ lọt vào. Hơn nữa còn đánh lạc tầm mắt của đối phương khiến cho đối thủ không phát hiện được hành tung thật sự của mình.

Tác dụng của Thần Kiêu pháp giới rất lớn cho nên hiện tại Lạc Bắc không muốn người khác biết mình có cái pháp bảo này.

Cho nên Lạc Bắc đã căn dặn những người biết không được nói với bất cứ ai. Hiện tại cái phân thân của Lạc Bắc được Thần Kiêu pháp giới tạo ra một cái đạo bào màu vàng. Bên ngoài phủ thêm một cái pháp y màu đen.

Cái pháp y đó là một cái pháp bảo Lạc Bắc hỏi mượn Vũ Sư Thanh, tên là Thiên huyền pháp y, có cấp bậc không cao. Tuy nhiên nó lại có công hiệu che giấu khí tức và pháp lực dao động. Hơn nữa, nó còn tản ra một vầng ánh sáng màu đen. Bởi vì kim thân của Lạc Bắc có màu sáng bóng như ngọc nên cho dù Đông Bất Cổ và Vũ Sư Thanh cũng không nhận ra giữa bản tôn và phân thân có gì khác biệt.

....

- Chưởng giáo Lạc Bắc!

Trong khoảng khắc, hai tên đệ tử Nga Mi tới trước mặt phân thân của Lạc Bắc. Hai tên đệ tử đó đều là những kẻ được Vũ Sư Thanh tự tay truyền thụ, hơn nữa khi ở Thương Lăng cung cũng đã gặp Lạc Bắc cho nên mới gặp đã nhận ra hắn. Chỉ có điều bọn họ không biết trước mặt là phân thân của hắn. Bình thường người tu đạo và Yêu tộc trong Thất Hải đều quen gọi Lạc Bắc là Yêu vương. Nhưng đám đệ tử Nga Mi lại thích gọi Lạc Bắc với một cái thân ph khác. Bởi vì trong suy nghĩ của họ thì liên minh với chưởng giáo của Từ Hàng Tĩnh Trai so với liên minh một người đứng đầu yêu tộc còn dễ chấp nhận hơn. Sau khi thi lễ với Lạc Bắc, hai tên đệ tử Nga Mi dẫn hắn vào bên trong, đồng thời nói với hắn:

- Hiện tại sư tôn tới một thị trường giao dịch, chắc không có trong sư môn. Có điều sư tôn đã căn dặn nói rằng đồ vật mà lão đầu tử của Trạm Châu Trạch Địa đưa tới đã chuyển về Thương Lăng cung.

- Đây là cái gì?

Trong một cái động bên dưới động phủ ngầm của Bích Căn sơn nhân, Lạc Bắc nhìn mười lăm hạt châu màu đen trong một cái túi tơ màu xanh mà hỏi. đọc truyện mới nhất tại .

Đứng gần bên cạnh hắn là một bóng người gần như trong suốt, hơi thở và pháp lực dao động được che giấu rất tốt. Người đó chính là Thống lĩnh Ảnh La Sát - Nguyệt Ẩn.

Lạc Bắc vẫn mặc cái pháp y màu đen, rõ ràng là phân thân. Chỉ có điều cho dù với tu vi và con mắt của Nguyệt Ẩn cũng không nhận ra.

Hiện tại mười lăm hạt châu màu đen đó chính là một trong những vật mà lão đầu tử Bán Diện Nhân Ma của Trạm Châu Trạch Địa gửi cho hắn. Những hạt châu đó to bằng quả trứng chim bồ câu, bề mặt sáng bóng, nhìn giống như một thứ trân châu màu đen. Tuy nhiên chúng lại tản ra từng làn hơi thở lạnh lẽo. Hơn nữa Lạc Bắc hiểu rõ, thứ mà lão đầu tử đưa tới chắc chắn không phải là một vật tầm thường.

- Cái này chính là quả Quỷ Kiếm hoa. - Nguyệt Ẩn trả lời Lạc Bắc:

- Quỷ Kiếm hoa là một thứ hoa cỏ độc đáo của Trạm Châu Trạch Địa chúng ta, sinh trưởng ở nơi có khí âm lệ cực nhiều. Cứ trăm năm chúng mới nở hoa, ngàn năm mới kết quả. Những trái của chúng ẩn chứa khí âm lệ kinh người, ngoài ra còn có một thứ dược tính mê hoặc thần hồn cực mạnh. Cho dù người tu đạo có tu vi cực cao trong Ma môn chúng ta cũng không thể nào ngăn cản nổi. Nếu muốn luyện hóa cũng rất dễ tẩu hỏa nhập ma.

- Lão giao cho ta Quỷ Kiếm hoa để dùng vào việc gì? - Lạc Bắc tập trung nhìn hơn mười viên tinh thạch trong suốt màu vàng trên bàn:

- Còn đây là cái gì?

Nguyệt Ẩn nói:

- Thứ này là Thiên Nguyên hoàng tinh.

- Thiên Nguyên hoàng tinh?- Lạc Bắc hơi giật mình.

487. Chương 458: Có Thần Thức, Hóa Sinh Linh

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 458: Có Thần Thức, Hóa Sinh Linh

truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

- Chương giáo.

Vân Viện và hơn mười đệ tử Từ Hàng Tĩnh Trai vừa nhìn thấy Lạc Bắc lập tức thi lễ với hân.

- Vân Viện...Thi Kiểm...Tử Lăng....

Nhìn thấy đám đệ tử Từ Hàng Tĩnh Trai, trong mắt Lạc Bắc hơi mờ đi một chút.

Đối với rất nhiều chương giáo, cho dù lâu ngày không gặp đệ tử của mình cũng không mất bình tĩnh như Lạc Bắc bây giờ.... Nhưng đó cũng là sự khác nhau giữa Lạc Bắc và nhiều người tu đạo khác.

Đám đệ tử Từ Hàng Tĩnh Trai cùng với hân đồng sinh đồng tử, bất chấp tính mạng bảo vệ Lạc Bắc. Đối với hân mà nói, bọn họ không chỉ là đệ tử mà Minh Nhược giao ình mà còn là bằng hữu, người thân.

Mà vào lúc này, tất cả đệ tử Từ Hàng Tĩnh Trai đang thi lễ với Lạc Bắc cũng không giữ được bình tĩnh.

Lạc Bắc là chương giáo của Từ Hàng Tĩnh Trai, cũng là chủ nhân của Từ Hàng Tĩnh Trai.

Trong suy nghĩ của các nàng thì Lạc Bắc cũng không khác gì Minh Nhược.

Chỗ nào có Lạc Bắc thì chỗ đó chính là Từ Hàng Tĩnh Trai.

Cho dù các nàng ở Trại Châu Trạch Địa có an toàn tới mấy thì đối với họ, về bên cạnh Lạc Bắc mới chính là về Từ Hàng Tĩnh Trai.

- Vân Viện...Thi Kiểm...tu vi của các người đều tăng lên rồi.

Nhìn thấy đám đệ tử của Từ Hàng Tĩnh Trai, Lạc Bắc mất bình tĩnh một lúc mới thốt ra được câu đó.

Hiện tại cho dù Lạc Bắc không cần hỏi cũng biết Bán Diện Nhân Ma chắc chắn có sự quan tâm tới đám đệ tử của Từ Hàng Tĩnh Trai.

Mà tu vi của đám đệ tử Từ Hàng Tĩnh Trai cũng có mức độ tăng lên khác nhau.

Như pháp lực dao động của đám người Vân Viện không rõ ràng, chứng tỏ đã đột phá tới cảnh giới Kiểm Tâm Thông Minh của Tĩnh Niệm Thông Minh quyết. Mà Thi Kiểm trước đó đã tu luyện tới tầng thứ tư thì bây giờ cũng đã đột phá tới tầng thứ bảy của Kiểm Tâm Thông minh.

Lạc Bắc biết cho dù là trận chiến núi Đại Đông, hay che chở ình chạy trốn dưới sự đuổi giết của Kỳ Liên Liên Thành, trải qua vô số trận chiến, tâm tính của các nàng và ý chí đều được tôi luyện. Nên trong quá trình tu luyện tiếp theo, đám đệ tử Từ Hàng Tĩnh Trai đều nhận được những mối lợi rất lớn. Nhưng nếu theo tốc độ tu luyện bình thường, thì tu vi của họ cũng không thể tiến nhanh như vậy.

.....

Lạc Bắc là chương giáo của Từ Hàng Tĩnh Trai. Hiện tại hân thành lập cơ sở tại Thương Lăng cung, nếu không có đệ tử của Từ Hàng Tĩnh Trai thì như thế nào?

Trên thực tế, thậm chí Bán Diện Nhân Ma có thể giữ đám đệ tử của Từ Hàng Tĩnh Trai coi như là làm con tin. Nhưng lúc này, lão lại đưa trả những người của Từ Hàng Tĩnh Trai về bên cạnh Lạc Bắc.

Hơn nữa, lão còn cẩn thận đảm bảo cho bọn họ tới được Thương Lăng cung, còn cho Nguyệt Ẩn và Đông Bất Cố tới đón về.

Lão đầu tử của Trại Châu Trạch Địa đã dùng hành động thực tế để chứng tỏ thành ý lớn nhất của mình.

Mà đó cũng chính là điều mà Lạc Bắc hy vọng được thấy nhất.

...

- Lôi Hỏa thần tháp.

Trong một cái góc khuất tại bí thị Nam Thiên Môn, Nam Cung Tiểu Ngôn đeo mặt nạ ngồi bán hàng giống như những tên tán tu khác đang lặng lẽ suy nghĩ.

Tuy rằng những người tu đạo khác và ngay cả người thanh niên tranh giành với Lạc Bắc trong hội đấu giá không biết được thân phận thực sự của hắn nhưng cái chuyện ngày hôm đó vẫn lan ra ngoài. Rất nhiều tán tu vẫn lấy giao dịch ở Nam Thiên môn để kiếm sống cũng đều nghe nói trong hội đấu giá của Trân Bảo các hôm đó xuất hiện bốn người vô cùng xa xỉ, thậm chí còn có cả Hoàng sa thần đạo.

Những thứ mà bọn họ mua cũng không tránh khỏi lan ra ngoài.

Đối với Nam Cung Tiểu Ngôn đã đoán ra được thân phận của đám người Lạc Bắc mà nói thì chuyện Lạc Bắc mua phương pháp luyện chế Lôi hỏa thần tháp gần như khiến ột trong những đệ tử nổi bật của Côn Luân cảm thấy hồi hộp.

Nam Cung Tiểu Ngôn biết Lôi hỏa thần tháp là một cái pháp khí phòng ngự... Mà nó cũng chỉ có tác dụng phòng ngự cho động phủ hay sơn môn.

Lạc Bắc lấy cái thứ đó để làm gì?

Đây cũng là mấy vấn đề mà trong những ngày qua Nam Cung Tiểu Ngôn suy nghĩ.

Mà vừa rồi, Nam Cung Tiểu Ngôn nghe một người ngồi cạnh nói chuyện phiếm biết được trong những ngày qua, Trân Bảo các mua Tử Ô thiên tinh và Hắc phong thạch với bất cứ giá nào.

Tử Ô thiên tinh là một loại ngọc thạch có thể tự động hút Lôi cương. Còn hắc phong thạch là một trong những vật liệu chuẩn bị cho trận pháp thu hút Thiên hỏa.

Những thứ vật liệu này chính là dùng để luyện chế pháp bảo hay lô đỉnh thượng giai. Đối với những người khác thì Trân Bảo các thu mua những thứ đó cũng là chuyện bình thường.

Nhưng đối với một người cẩn thận và hết sức cảnh giác như Nam Cung Tiểu Ngôn mà nói thì y có thể liên hệ được chuyện đó với chuyện Lạc Bắc mua phương pháp luyện chế Lôi hỏa thần tháp.

Gần như Nam cung tiểu ngôn có thể khẳng định hiện tại Trân Bảo các thu mua những thứ đó là để cho Lạc Bắc luyện chế lôi hỏa thần tháp.

“Hiện tại Lạc Bắc cần nhiều nguyên liệu luyện chế Lôi Hỏa thần tháp để làm gì?...chẳng lẽ hắn định...”

Mặc dù đã quyết định ẩn cư ở Nam Thiên Môn, không để ý tới tranh đấu của người trong giới tu đạo nhưng khi trong đầu có được đáp án, Nam Cung Tiểu Ngôn vẫn cảm thấy căng thẳng và kinh hãi.

Nếu đúng như vậy...Nam cung Tiểu ngôn hiểu rõ chuyện này có nghĩa thế nào.

Nó có nghĩa là có một thứ thế lực cực mạnh đang bắt đầu khai chiến với Côn Luân. Mà đối với sự hiểu biết của Nam Cung Tiểu Ngôn về Hoàng Vô Thần, Côn Luân sẽ không ngồi yên để cho đối thủ ra tay.

Chỉ có điều không biết Hoàng Vô Thần sẽ dùng cách gì để ra tay mà thôi.

Nhưng cho dù Côn Luân và Hoàng Vô Thần dùng cách gì thì Nam Cung Tiểu Ngôn cũng biết rằng sẽ có một trận đại chiến lớn hơn sẽ mở màn đối với Côn Luân. Bởi vì y biết rõ lực lượng mà Lạc Bắc nắm trong tay hiện nay so với Huống Vô Tầm còn khó đối phó hơn.

Một trận chiến lớn như vậy sẽ khiến cho càng thêm nhiều thế lực và nhiều người bị cuốn vào.

.....

Trong động phủ của Thần Kiêu vương, phân thân của Lạc Bắc đang mặc pháp y màu đen nhắm mắt đứng dưới Thông Thiên Diệu Trụ. Còn bản tôn của Lạc Bắc thì ngồi xếp bằng ở bên cạnh dòng linh tuyến. Linh khí trời đất xung quanh tràn vào người hắn với một tốc độ kinh người.

Hiện tại Lạc Bắc đã thu hồi toàn bộ thần niệm, thông không điều khiển phân thân của mình, dốc sức tu luyện bổ sung khí huyết và chân nguyên trong cơ thể.

Từ khi gặp Đông Bất Cố, thi thần bắt đầu luyện hóa Quỷ Kiếm hoa và Thiên Nguyên hoàng tinh đã qua được ba ngày.

Bất ngờ, bản tôn của Lạc Bắc thôi không tu luyện. Linh khí đang tràn vào trong cơ thể hắn lại trở nên từ từ. Còn phân thân đang đứng sau bản tôn của hắn lại mở mắt.

- Tại sao lại dừng tu luyện?

Vào lúc này trong sơn cốc, Đông Nhan đang hái linh dược lập tức quay người hỏi Lạc Bắc.

Bởi vì khác với mọi người, Lạc Bắc không phải để ý tới dược lực cho nên trong ba ngày qua, Đông Nhan sử dụng đan dược giúp đỡ để cho tốc độ hồi phục chân nguyên và khí huyết của hắn tăng nhanh. Đông Nhan có thể cảm nhận được nếu hôm nay tiếp tục tu luyện bản tôn của Lạc Bắc có thể hồi phục hoàn toàn. Nếu không có gì đặc biệt thì theo lý mà nói hắn sẽ không ngừng tu luyện.

- Ta cảm giác Thi thần đã có sự biến hóa, dường như là muốn tăng cấp. - Phân thân của Lạc Bắc nhìn Đông Nhan mà trả lời:

- Hình như nó vẫn còn đang hấp thu một ít Quỷ Kiểm hoa và Thiên Nguyên hoàng tinh. Ta muốn đi xem Thi thần hấp thu mấy thứ đó để tiến cấp.

- Thi thần tiến cấp? - Đông Nhan vừa mới nghe Lạc Bắc nói vậy, nét mặt lập tức trở nên vô cùng hưng phấn như muốn đi theo Lạc Bắc để xem Thi thần tiến giai như thế nào. Nhưng đột nhiên, Đông Nhan vội vàng lướt tới một phía của Thông Thiên diệu thụ.

Trên một khoảng đất trống ở đó có bố trí hai cái trận pháp tụ linh nhỏ để cho linh khí tập trung nhiều thêm.

Bên trong hai cái trận pháp tụ linh đó, Thái Thúc và Nạp Lan Nhược Tuyết đang ngồi xếp bằng.

Trên người Nạp Lan Nhược Tuyết tỏa ra một vầng sáng màu trắng. Còn trên người Thái Thúc lại lóe lên ánh sáng màu tím giống như tia chớp. Cả hai đang dốc hết sức tu luyện. Mặc dù hai người tu luyện toàn là những công pháp đứng đầu nhưng hấp thụ linh khí không được bằng Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh của Lạc Bắc. Cho nên trận pháp tụ linh có tác dụng đối với cả hai, còn với Lạc Bắc lại không có tác dụng gì cả. Bởi vì linh khí xung quanh còn chưa được trận pháp tụ linh hút tới đã bị hắn hút hết.

Gần chỗ Thái Thúc và Nạp Lan Nhược Tuyết có đặt một cái lò luyện đan màu lục.

Bên trong lò đan có một thứ nước thuốc màu đen đang sôi sùng sục đang luộc một viên thuốc. Viên thuốc đó chính là Độc Long đan.

488. Chương 459: Ba Ngày! Người Thục Sơn Tới

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 459: Ba Ngày! Người Thục Sơn Tới

Độc Long đan vốn có màu đen nhưng hiện tại lại xuất hiện thứ ánh sáng màu đồng.

Vào lúc này, sắc mặt của Đông Nhan có chút khấn trương, vừa quan sát màu sắc vừa ngửi mùi. Đồng thời nàng liên tục bỏ vài thứ linh dược và đan dược vào trong hiên nhiên là để loại trừ độc tố của Độc long đan, nhưng vẫn giữ được công hiệu kỳ lạ của nó.

- Đông Nhan! Chẳng phải ngươi vẫn muốn có một dược đồng hay sao?

Lạc Bắc nhìn Đông Nhan đứng trước lò luyện đan rồi cầm lấy một cái hộp ngọc trước mặt mình. Trên cái hộp ngọc đó có dán một tấm bùa màu đỏ, bên trong là một cây Hà Thủ ô hình người, dưới lớp vỏ của nó nhìn như có huyết mạch và đồng thời còn như đang cử động. Cây Hà Thủ ô hình người đó chính là Hà Ô tinh trong kho của Trần Bảo các.

Thứ Hà Ô tinh này có thể tăng cường khí huyết, chân nguyên. Thậm chí ngay cả người tu đạo Nguyên Anh kỳ sử dụng xong lập tức tăng tuổi thọ của Nguyên Anh. Vốn nó được để cho Lạc Bắc sử dụng giúp cho bản tôn của hắn nhanh chóng hồi phục. Nhưng hiện tại Lạc Bắc lại không sử dụng mà đi hỏi Đông Nhan một

câu như vậy. Ngay khi dứt lời, một làn pháp lực dao động rồi một vầng ánh sáng màu trắng ngà từ trong tay áo của Lạc Bắc bay ra bao phủ Hà ô tinh.

Lạc Bắc búng ngón tay một cái đột nhiên như có một sợi tơ phun ra. Rồi một vầng sáng màu tím bì ánh sáng trắng ngà bao phủ lõi ra ngoài trong nháy mắt hóa thành hình dạng của một đứa bé mập mạp. Rồi sau đó một vầng sáng trắng ngà từ trong tay Lạc Bắc bay ra chui vào trong mi tâm của đứa bé đó. Ngay lập tức, Lạc Bắc chỉ một cái vào không trung khiến cho đứa bé đó lập tức biến mất vào trong Hà Ô tinh.

- Đa tạ tiên sư giúp đỡ ta mở thần trí.

Hà Ô tinh ở trong hộp ngọc lập tức biến thành một đứa bé mập mạp nhảy xuống đất rồi quỳ gối dập đầu với Lạc Bắc sau đó lên tiếng với một thứ âm thanh lấp lụp.

- A? Lạc Bắc! Người đã lĩnh ngộ toàn bộ Chân Linh bảo điển? - Thấy cảnh đó, Đông Nhan giật mình rồi lập tức hiểu ra.

- Từ hôm nay trở đi, người ở bên cô ấy, làm được đồng giúp đỡ. Có lẽ người sẽ có được nhiều thứ lợi.

Lạc Bắc mỉm cười, gật đầu rồi nói với đứa bé do Hà Ô tinh biến thành.

- Đa tạ tiên sư.

Đứa bé dập đầu một cái rồi đứng dậy, chạy tới bên cạnh Đông Nhan.

Đứa bé do Hà Ô tinh biến thành chạy với tốc độ cực nhanh hoàn toàn khác hẳn với ngoại hình của nó.

- Ta đi xem Thi thần trước rồi nói sau.

Lạc Bắc gật đầu với Đông Nhan rồi lập tức hóa thành một vầng sáng màu đen mà biến mất khỏi tầm mắt của nàng.

- Cái tên này...

Đông Nhan lắc đầu. Giờ tay một cái đã giúp Hà Ô tinh có được thần thức, tương đương với việc sáng tạo ra một cái sinh linh. Hơn nữa thứ linh được biến thành sinh linh này vốn biết các loại được tính, làm được đồng rất tốt. Hiện tại, Đông Nhan cũng phải thừa nhận mỗi cử động của Lạc Bắc đều thể hiện phong cách của một vị tông sư.

Rắc rắc!

Lớp tường băng vỡ vụn rồi Lạc Bắc xuất hiện.

Lạc Bắc quan sát qua tình hình cái hang mà Thi thần ngồi và nó.

Hiện tại trên người Thi thần không còn có một chút khí âm lệ tràn ra mà giống như được tạc từ thứ ngọc thạch màu vàng nhạt. Dường như do thân thể của nó quá cô động cho nên khí âm lệ trong cơ thể không hề lộ ra ngoài. Tuy nhiên hơi thở lạnh lẽo của nó so với trước đó còn nhiều hơn mấy lần. Cho nên xung quanh Thi thần chừng mười trượng xuất hiện một lớp băng thật dày, ngay cả lối ra vào cũng bị bít chặt.

Mà pháp lực dao động trên người Thi thần đã không còn là dải sáng màu trắng mà trở nên mạnh hơn nhìn giống như một cây kiếm băng đang bao quanh người nó.

Chỉ cần nhìn pháp lực dao động như vậy cũng có thể thấy được Thi thần nhất định muốn tiến cấp.

Hiện tại trước mặt Thi thần còn thừa bảy viên Quỷ Kiếm hoa và chín viên Thiên Nguyên hoàng tinh. Có thể nói chỉ luyện hóa tám quả Quỷ Kiếm hoa, Thi thần của Lạc Bắc có thể tiến cấp. Điều này chứng tỏ khí âm lệ bên trong Quỷ Kiếm hoa không hề ít.

Lạc Bắc nhìn thi thần. Tâm niệm của hắn mới động, pháp lực dao động quanh người nó như những cây kiếm băng lập tức biến mất. Cho thấy sau khi Thi thần tiến cấp thì không chỉ có khí âm lệ mà ngay cả pháp lực dao động cũng có thể giấu đi.

Đối với Lạc Bắc mà nói thì thi thần giống như một cái pháp bảo được luyện bằng máu của mình. Chỉ cần ra một cái mệnh lệnh, thi thần có thể tự động tấn công đối thủ giống như một cái pháp bảo có thể tự động tấn công và phòng thủ, sau khi lấy ra thì không cần phải khống chế, bản thân có thể sử dụng pháp bảo và

pháp thuật khác. Hiện tại Thi thần có thể giấu được pháp lực dao động trên người lại càng tăng thêm khả năng mê hoặc đối thủ. Trong tình huống không bị chút ý, nó đột nhiên tấn công thì uy lực chắc chắn là kinh người.

- A?

Lạc Bắc kiểm tra thấy thi thần có thể thu được pháp lực dao động thì hơi vui sướng. Hắn tiếp tục quan sát Thi thần. Khi nhìn vào đôi mắt của nó, hắn chỉ cảm thấy bên trong như có một thứ ánh sáng màu vàng lóe lên. Cũng may là tu vi của Lạc Bắc rất cao cho nên nhìn vào thứ ánh sáng đó cũng chỉ có chút rung động, ngây ngất.

Chuyện này lúc trước không hề có. truyện copy từ

Ánh sáng trong đôi mắt của Thi Thần có thể làm cho tâm thần của Lạc Bắc lay động thì ít nhất cũng tương đương với một cái pháp bảo làm rối loạn lòng người.

Vốn Lạc Bắc định thử xem uy lực hơi thở hiện tại của Thi Thần nhưng khi nhìn thấy chỉ riêng ánh mắt của nó đã có uy lực như vậy, hắn lập tức thi triển Tĩnh Niệm Thông Minh quyết đặt trước mặt mấy lớp hộ thuẫn trong suốt rồi sau đó trên đỉnh đầu Lạc Bắc xuất hiện một vòng lân quang màu tím, ngưng tụ thành một thứ giống như quả cầu Ô Liu chiếu rọi ánh sáng màu tím ra xung quanh.

Cái pháp thuật này chính là Tử Lô đạo quả trong Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu, nếu tu vi chưa tới Nguyên Anh kỳ thì không thể sử dụng. Nó chuyên dùng để loại bỏ khí âm tà.

Sau khi chuẩn bị xong, Lạc Bắc mới có ý nghĩ lệnh cho Thi Thần phóng một làn hơi thở về phía mình.

Chỉ thấy một luồng ánh sáng màu vàng xen lẫn ánh sáng trắng từ miệng của Thi Thần phun ra.

Làn hơi thở đó vừa được phun ra, nhiệt độ trong động lập tức giảm xuống mấy chục độ, không khí xung quanh liền biến thành những đóa hoa băng. Cả cái động lập tức mù mịt, không nhìn rõ cảnh tượng xung quanh.

Lạc Bắc đang đứng đối diện với Thi Thần cũng giật mình. Tử Lô đạo quả trên đỉnh đầu của hắn lập tức hạ xuống khiến ột làn ánh sáng tím lóe lên mới trở lại bình thường.

- Hơi thở của Thi thần quả nhiên là lợi hại. Nó đúng là có thể tự mình đánh chết một người tu đạo Nguyên Anh kỳ. Không biết mấy loại nguyên liệu nâng cao thực lực của Thi thần mà Bán Diện Nhân Ma tiên bối nói là cái gì? Ta phải hỏi Đông Bất Cổ mới được.

Sau khi giật mình, Lạc Bắc lập tức trở lại bình thường nhưng ý nghĩ đó cũng xuất hiện trong đầu hắn.

Mặc dù trước đó đã chuẩn bị pháp thuật phòng ngự nhưng hơi thở của Thi thần vẫn làm cho chân nguyên di chuyển trong cơ thể của Lạc Bắc chậm lại. Mà ánh sáng màu vàng có trong Huyền Sát âm khí còn có tác dụng nhiễu loạn tinh thần mạnh hơn cả ánh mắt của nó. Nếu như hắn không chuẩn bị trước thì Lạc Bắc có thể khẳng định cho dù là chính mình cũng phải mất chừng hai hơi thở mới có thể hồi phục, thoát khỏi cảnh đầu váng mắt hoa.

Để ột người tu đạo Nguyên Anh đại thành bị rối loạn trong chừng hai hơi thở, cho dù chưa tính tới Huyền sát âm khí thì uy lực rối loạn tinh thần cũng tương đương với một thứ pháp bảo cấp kim tiên chuyên rối loạn lòng người.

Lạc Bắc cảm giác được hiện tại uy lực hơi thở của Thi thần có thể đạt tới khoảng cách mười trượng. Mà hiện tại với lực lượng và tốc độ của Thi Thần, trong vòng hai hơi thở cũng đủ tới bên cạnh người tu đạo. Cho nên nếu không có sự đề phòng, không có pháp bảo độc đáo thì có lẽ ngay cả người tu đạo Nguyên Anh kỳ cũng không phải là đối thủ của Thi Thần.

Thực lực của Thi Thần như vậy tương đương với bên cạnh Lạc Bắc xuất hiện thêm một tên thị vệ Nguyên Anh trung kỳ.

Hơn nữa đúng với những gì mà Bán Diện Nhân Ma tìm hiểu, chỉ cần có nguyên liệu thích hợp, việc luyện thi thần đơn giản hơn luyện pháp bảo rất nhiều. Đối với tất cả những người tu đạo mà nói thì một vài nguyên liệu thượng cổ đã biến mất không thể tìm thấy. Những thứ vật liệu cứng hơn Thiên Nguyên hoàng

trình càng khó tìm thấy. Sau khi Thi Thần ăn Quỷ Kiếm hoa và Thiên Nguyên Hoàng trình muốn tăng cấp lại càng khó hơn. Nhưng đối với Lạc Bắc mà nói thì chuyện này hoàn toàn khác.

489. Chương 460: Thái Độ Của Thục Sơn

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 460: Thái Độ Của Thục Sơn

Hiện tại hắn đang nắm trong tay một vài ảo diệu về thế giới ngầm của Nam thiên môn. Hắn có trận pháp thượng cổ truyền tống tới Tử Kim hư không. Mà Tử Kim hư không vô cùng rộng lớn, hơn nữa bên trong không gian loạn lưu có rất nhiều thứ tinh kim kỳ lạ mà dưới đất không có. Muốn tìm những thứ cứng rắn hơn Thiên Nguyên hoàng tinh cũng có thể được. Hơn nữa trong kế hoạch của Lạc Bắc sau khi vào Tử kim hư không tìm kiếm Thiên thần tinh thạch sẽ bắt đầu thăm dò những khu vực khác của Nam Thiên môn. Dù sao thì hiện tại hắn có thể khẳng định được Nam Thiên môn chính là khu vực giao dịch và tập trung của người tu đạo thời cổ, bố trí rất nhiều trận pháp truyền tống ngầm bên dưới. Nói không chừng trong số những trận pháp đó còn có những trận pháp nguyên vẹn giống như trận pháp truyền tống tới Tử kim hư không.

Thậm chí chúng có thể tới được một vài nơi mà người tu đạo hiện tại không thể tới, hoặc là những nơi mà người tu đạo không hề xuất hiện. Nói không chừng những chỗ này có thể tìm kiếm được những thứ nguyên liệu đã biến mất nâng cao thực lực của Thi Thần.

Hiện tại còn có bảy quả Quỷ Kiếm hoa và chín viên thiên Nguyên hoàng tinh. Mà nhìn Thi Thần thì có luyện hóa Thiên Nguyên Hoàng tinh cũng không còn tác dụng. Nhưng nếu nó luyện hóa Quỷ Kiếm hoa chắc chắn sẽ giúp cho Thi Thần tăng cao uy lực. Cho nên sau khi thử hơi thở của Thi Thần, Lạc Bắc liền ra lệnh cho nó luyện hóa mấy quả Quỷ Kiếm hoa còn lại.

Nhưng đúng vào lúc này, một làn hơi thở quen thuộc cũng lướt vào trong động.

- Chưởng giáo! - Âm thanh của Vân Viện vọng vào.

- Có chuyện gì? - Lạc Bắc lên tiếng hỏi. Hắn đã sớm cảm giác được Vân Viện tới. Mà hiện tại Vân Viện phụ trách truyền tin từ Nga Mi tới đây. Người con gái có nhan sắc bình thường nhưng tâm trí và cứng rắn đó hiện giờ chỉ còn kém Minh Nhược một bậc. Lạc Bắc cảm nhận cho thêm một chút thời gian nữa, nàng có thể đạt tới cảnh giới như Minh Nhược.

- Người của Thục Sơn tới thông báo với Nga Mi. Bọn họ đang ở cửa Nga Mi chờ, muốn được cầu kiến chưởng giáo.

- Trong Thục Sơn có người tới gặp ta?

Lạc Bắc nhướng mày như định lao đi ngay. Nhưng hắn lập tức dừng lại, vung tay phát ra bảy vầng sáng màu đỏ bao phủ lấy Thi thần, phong ấn nó lại mà thu vào trong cơ thể. Sau đó Lạc Bắc mới hóa thành một vầng sáng màu đen lao về phía trận pháp đi tới Nga Mi.

Bầu trời bên ngoài Nga Mi lất phất những làn mưa bụi.

Lạc Bắc trầm mặc xuất hiện nơi cửa của Nga Mi rồi phi độn giữa làn mưa bụi giữ không trung.

Hiện tại còn cách ngày mà hắn ước hẹn với Đông Bất Cổ và Vũ Sư Thanh chỉ còn có ba ngày vương liên thai đã được Bích Căn sơn nhân luyện lại. Lần này đối với Bích Căn sơn nhân mà nói việc luyện lại Yêu vương liên thai hoàn toàn khác biệt. Sau khi được Bích Căn sơn nhân bắt đầu luyện lại, tới xem Yêu vương liên thai, hắn lập tức bế quan. Trước khi bế quan, hắn có dặn cho dù có thành công hay không thì trong mười lăm ngày nữa sẽ bắt đầu.

Hiện tại mặc kệ Yêu vương liên thai có thành công hay không thì ba ngày nữa, chuyện khai sơn lập phái tại Thương lăng cung cũng không hề thay đổi. Nếu luyện Yêu vương liên thai thành công thì đối với bên Lạc Bắc cũng chỉ thêm một chút bảo đảm.

Thực Sơn là một trong những môn phái huyền môn chính đạo có thực lực gần với Côn Luân.

Thực lực của Thực Sơn hoàn toàn hơn hẳn Đại Tự Tại cung và Nga Mi, thậm chí còn hơn cả núi Chiêu Diêu.

Hơn nữa, Thực Sơn là một phái lớn tích lũy cả ngàn năm, không ai biết được nếu một khi gặp phải nguy hiểm thực sự bọn họ sẽ thể hiện thực lực thế nào.

Với thực lực như vậy cho dù gia nhập bên nào cũng hoàn toàn đánh vỡ sự cân bằng trước đó.

Chỉ với điểm đó, người của Thực Sơn tới... Người đó mang theo ý của Thực Sơn, đối với Lạc Bắc mà nói là một chuyện vô cùng quan trọng.

Chưa nói Thực Sơn vẫn là sư môn của Lạc Bắc, có ân truyền kinh thụ đạo cho hắn. Rất nhiều vị sư trưởng trong Thực Sơn đối với Lạc Bắc mà nói không có gì khác biệt như với Lạc Hàng và Huyền Vô Kỳ.

.....

Trước đó Huống Vô Tâm từng cố ý tiêu diệt người Thực Sơn ở núi Bắc Mang cũng là muốn dẫn tới tr chiến giữa họ và Côn Luân. Nhưng mặc dù Thực Sơn có sự hoài nghi mà vẫn áp dụng thái độ nhẫn nại đã chứng minh bọn họ lựa chọn đúng. Ít nhất cũng không trở thành công cụ để Huống Vô Tâm lợi dụng là cho Hoàng Vô Thần yếu đi.

Nhưng có thể nói Thực Sơn vẫn giữ phong cách của một phái lớn, với thái độ trung lập.

Cho dù trong trận chiến núi Đại đông, Thực Sơn cũng không tham gia, cũng không giúp đỡ Lạc Bắc.

Nhưng dù thế nào thì việc Yến Kinh Tà đã từng âm thầm ra tay cứu Lạc Bắc, Thực Sơn chưa phái người đối phó với hắn cho nên hắn có thể khẳng định với lập trường của họ vẫn giữ trung lập. Lần này có người tới đây chắc chắn không phải là muốn gửi tin trở thành kẻ địch với mình. Cho dù thế nào, Lạc Bắc chưa bao giờ coi Thực Sơn là kẻ địch của mình.

Lần này, người của Thực Sơn cho dù xem xét từ mặt nào thì đều có thể là muốn gửi cho hắn một vài tin tốt.

Nếu như có thể liên minh với Thực Sơn giống như Nga Mi có lẽ sẽ hoàn toàn thay đổi vị trí trên cao của Côn Luân.

Mà vào lúc này, trong lòng Lạc Bắc còn có một sự nghi ngờ. Trải qua bao nhiêu chuyện, tu vi và kiến thức tăng lên khiến cho phản ứng của hắn lại càng thêm nhạy bén, suy nghĩ cẩn thận và toàn diện. Điều khiến cho hắn sinh nghi đó là người Thực Sơn tới chỉ muốn gặp một mình mình.

Người đó cũng không cho biết thân phận. Điều này có thể hiểu được vì dù sao với thái độ trung lập của Thực Sơn nếu bị người ta biết tới gặp Lạc Bắc, cho dù thế nào cũng sẽ là một câu chuyện nổi bật. Nhưng tại sao lại phải một mình gặp hắn?

Là để bảo đảm cho chuyện này bí mật hay sao?

Nhưng nếu vậy người Thực Sơn cũng có thể biết nếu Lạc Bắc dẫn theo người khác tới, thì người đi theo hắn cũng có thể là người được Lạc Bắc hoàn toàn tin tưởng. Hơn nữa, điều khiến cho Lạc Bắc thêm nghi ngờ đó là bản thân mình và bốn vị pháp vương Hoa giáo cùng với Trần Thanh để đánh xong một trận khiến cho toàn bộ giới tu đạo biết giờ hắn đang đi cùng với Thái Thúc.

Thái Thúc cũng là đệ tử Thực Sơn nên theo lý mà nói cho dù không phải đám người Yến Kinh Tà tới, thì vị sư trưởng nào cũng sẽ yêu cầu mình và Thái Thúc tới gặp mà không phải chỉ một mình hắn.

Hiện tại thanh tiểu kiếm được đưa vào trong Nga Mi đúng là ngọc phù chuyên dùng để bái phỏng của Thực Sơn. Thứ ngọc phù này sử dụng xong một lần sẽ mất đi tác dụng. Hơn nữa bên trong nó có phong ấn một

đảo kiếm quyết của Thục Sơn nên mới có thể sinh ra kiếm khí. Trong Thục Sơn cũng chỉ có một vài vị trưởng lão mới biết cách luyện chế nên theo lý mà nói thì không thể giả được.

Hơn nữa, hiện tại Lạc Bắc chỉ để cho phân thân ra ngoài nên cho dù có chết cũng không hề lo lắng. Tuy nhiên ba ngày sau là ngày khai sơn lập phái nên hắn vẫn phải cẩn thận. Vì vậy mà sau khi do dự một chút, hắn mới đưa Thi Thần mới tăng cấp phong ấn vào trong cơ thể rồi mang theo. Dù sao thiện tại không thể sử dụng bản mệnh kiếm nguyên ở trong cơ thể của bản tôn. Còn Yêu vương liên thai đang luyện lại. Nên Thi Thần cũng có thể coi như là một thứ vũ khí lợi hại nhất của hắn, ngoại trừ cái phân thân kia.

.....

- Sư thúc Băng Trúc quân?

Từ trên không hạ xuống, Lạc Bắc có thể thấy được bóng người mặc trang phục màu hồng đang đứng trên một ngôi đình giữa lưng chừng núi. Tuy nhiên khi nhìn thấy rõ gương mặt của người đó, Lạc Bắc vẫn hơi giật mình.

Người đứng lẳng lẳng trong đình chờ Lạc Bắc đúng là một trong ba người đứng đầu, chương quản rằng Thiên chú - Băng Trúc Quân.

- Lạc Bắc... Ta còn nhớ hình dạng của ngươi khi ngươi có được Tam Thiên Phù Đồ trong Kiếm tháp. Ta còn nhớ khi đó tốc độ tu hành của ngươi là chậm nhất trong đám đệ tử. - Băng Trúc Quân nhìn bầu trời mưa phùn và Lạc Bắc đang bước trong mưa mà mỉm cười.

Cảnh tượng này rất giống với một vị trưởng bối của sư môn gặp lại một tên hậu bối xa cách lâu ngày.

Nhưng câu tiếp theo của Băng Trúc Quân lại khiến mắt của Lạc Bắc giật giật:

- Nhưng không ngờ bây giờ ngươi lại tới mức này...muốn khai sơn lập phái.

“Khai sơn lập phái...” Trong lòng Lạc Bắc vô cùng khiếp sợ nhưng vẫn cố gắng không thể hiện ra nét mặt. Mặc dù chuyện khai sơn lập phái chắc chắn phải tiến hành nhưng hiện tại cũng chỉ có Đông Bất Cổ, Vũ Sư Thanh, Nạp Lan Nhược Tuyết, Thái Thúc cùng với lão đầu tử của Trại Châu Trạch Địa, Bắc Minh vương là biết.

490. Chương 461: Đánh Lén

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 461: Đánh Lén

Ngay cả đám người Cầu Thương Dương cũng không rõ lắm. Hơn nữa, Thương Lăng cung đã bị phong tỏa trong phạm vi hơn ba ngàn dặm, còn trận pháp nối liền với Nga Mi cũng chỉ có mấy người có thể ra vào. Đám đệ tử Nga Mi tới Thương Lăng cung vẫn hoàn toàn ở bên trong đó bố trí trận pháp. Nên theo lý mà nói thì chuyện này không thể truyền ra ngoài.

- Cũng là một đóa hoa khi nào thì nở, khi nào thì tàn. Mặc dù nhìn như không có gì khác biệt nhưng rất nhiều chuyện trên thực tế lại có chút dấu hiệu.

Nên mặc dù Lạc Bắc không thể hiện sự khiếp sợ nhưng sự im lặng của hắn cũng làm cho Băng Trúc Quân cảm nhận được. Lão nhìn Lạc Bắc nói:

- Ngươi cũng không phải lo lắng chuyện thuộc hạ của ngươi có vấn đề. Nga Mi, Thục Sơn cũng giống như các môn phái khác có chuyện buôn bán ở các thị trường giao dịch... Trong mấy ngày gần đây, chúng ta điều tra rất được có một vài loại nguyên liệu của chúng ta đột nhiên tiêu thụ mạnh. Chúng ta không thể điều tra chúng được đưa tới đâu nhưng lại tìm ra được một ít được đưa tới Nga Mi, hoặc là bị người của Trại Châu

Trạch Địa lấy đi. Mặc dù ta không biết cách luyện chế Lôi hỏa thần tháp nhưng cũng biết những nguyên liệu để luyện chế nó. Nếu Nga Mi cần Lôi Hỏa thần tháp, Trạng Chủ Trạch Địa cũng không cần phải xuất hiện. Nhưng để cho nhiều thế lực cùng giúp đỡ thì chỉ có một mình ngươi. Lôi hỏa thần tháp vốn là một cái pháp khí phòng ngự cố định, cũng chỉ sử dụng khi khai sơn lập phái, bảo vệ động phủ và sơn môn mới cần đến. Vì vậy mà căn cứ vào tình hình thì sắp tới chính là thời điểm mà ngươi có thể thành lập căn cơ của mình.

- Bằng Trúc quân sư thúc. - Lạc Bắc cũng không phủ nhận mà chỉ im lặng nhìn Bằng Trúc quân hỏi:

- Vậy lần này người tới đây là đại diện cho Thực Sơn hay sao?

Bằng Trúc Quân không ngờ Lạc Bắc lại hỏi thẳng như vậy nên hơi kinh ngạc nhìn hắn:

- Ta không đại diện cho Thực Sơn thì còn đại diện cho ai? Lần này tới đây gặp người không phải là Vũ Nhược Trần hay Yến Kinh Tà cũng là vì bọn họ ít ra khỏi Thực Sơn, nếu có ra cũng rất dễ gây sự chú ý. Còn rằng Thiên chú của chúng ta thì luyện khí tốn rất nhiều thứ nên bản thân thường xuyên ra vào... Có mang vài thứ cho người cũng không ai chú ý.

- Mang đồ cho ta? - Lạc Bắc ngẩng đầu liếc mắt nhìn Bằng Trúc Quân.

- Đây là hạt của Ma Giao hoa, bên trong còn có phương pháp bố trí trận. - Bằng Trúc Quân cũng không nói gì thêm, ném một cái túi da màu xanh cho Lạc Bắc:

- Uy lực của Lôi Hỏa thần tháp mặc dù không nhỏ nhưng để đối phó với đối thủ lớn vào từ đáy biển cũng giảm. Ma Hoa Giao có thể sinh trưởng ở đáy biển, nếu bố trí trận pháp thì người tu đạo tu vì từ Nguyên Anh kỳ rất khó có qua được. Hiện tại với thân phận Thất Hải Yêu Vương của người nuôi trồng Ma hoa giao dưới đáy biển cũng không khó.

Lạc Bắc nhận lấy cái túi da nhưng cũng không mở ra mà hỏi:

- Ý của đại chúng giáo Vũ Nhược Trần là?

- Hiện tại Thực Sơn chúng ta sẽ không khai chiến với Côn Luân. Bởi vì lúc trước có nhiều chuyện do Huống Vô Tâm gây ra. Với những phương pháp đối phó với La Phù các người, Hoàng Vô Thần tàn nhẫn hơn một chút. Nhưng bao nhiêu năm qua, Hoàng Vô Thần thống lĩnh huyền môn chính đạo cũng công bằng. Sau trận chiến Côn Luân, Hoàng Vô Thần đã giải thích chuyện Huống Vô Tâm đánh chết người Thực Sơn chúng ta ở Bắc Mang. Cho nên tiếp theo Thực Sơn hành động thế nào còn phải xem Côn Luân. - Bằng Trúc Quân dường như hơi kinh ngạc với sự bình tĩnh của Lạc Bắc:

- Nhưng Thực Sơn chúng ta vẫn coi ngươi là đệ tử, cho rằng hiện tại ngươi không hề có sai lầm. Theo ý của đại chúng giáo Vũ Nhược Trần thì Thực Sơn chúng ta có thể cung cấp một ít viện trợ ngoài con người.

Lạc Bắc có thể hiểu được ý của Vũ Nhược Trần. Lão nói như vậy rõ ràng là hiện tại Thực Sơn thiên về phía Lạc Bắc. Mà nếu tiếp theo Côn Luân có thể đối xử công bằng với huyền môn chính đạo thì nhiều lắm Thực Sơn vẫn giữ trung lập, không thành kẻ địch của mình.

Đối với Vũ Nhược Trần dường như có một thứ ý tưởng hơi cao... Có một Thực Sơn vẫn giữ thế trung lập, cho dù là Côn Luân hay thế lực khác chiếm ưu thế tuyệt đối nhưng khi hành động vẫn bị Thực Sơn kiềm chế, không tới mức bất chấp. Mà nếu Thực Sơn theo bên nào, hiệu quả trung lập sẽ không còn nữa.

Nhưng trước mắt mà nói thì Thực Sơn thể hiện thái độ như vậy đối với Lạc Bắc đúng là một tin tức tốt.

Bởi vì nhất chuyện khai sơn lập phái hắn vẫn có được sự giúp đỡ của Thực Sơn.

- Còn có hai vật nữa cho người.

Người khác cơ bản không nhận ra trong mắt của Bằng Trúc Quân xuất hiện một sự lạnh lùng. Lão trầm ngâm nhìn Lạc Bắc rồi nói với hắn một câu như vậy.

- Người muốn khai sơn lập phái thì không thể thiếu sự uy nghiêm. - Bằng Trúc Quân nhìn bộ pháp y màu đen của Lạc Bắc:

- Bộ pháp y của người mặc dù có thể che giấu được hơi thở, có chút công hiệu phòng ngự nhưng không xứng với thân phận hiện tại của người. Cái Hỏa Vân thiên y này là do đại trưởng giáo Vũ Nhược Trần bảo ta đưa tới cho người. Coi như là việc thứ hai mà ta tới đây.

- Hỏa Vân thiên y.

Lạc Bắc nhìn thấy từ tay của Băng Trúc Quân lóe lên một vầng ánh sáng màu hồng rồi hóa thành một cái pháp y màu hồng.

Cái pháp y đó có tay áo dài, mang kiểu dáng của một vị tông sư thượng cổ. Trên áo có những hoa văn như những đám mây lửa. Nơi cổ áo vào cổ tay đều tản ra ánh sáng màu vàng nhìn hết sức hoa lệ và uy nghiêm. Mặc dù toàn thể cái áo phát ra ánh sáng màu hồng nhưng không chói mắt.

- Đây là Hỏa Vân thiên y của Hỏa Vân tông?

Lạc Bắc bị chiếc pháp y màu đỏ thu hút. Hắn biết Hỏa Vân thiên y là một cái pháp bảo nổi danh của Hỏa Vân tông thời cổ, khi đối địch có thể thả ra những đám mây lửa bao phủ phạm vi mấy trăm mẫu. Mây lửa có uy lực kinh người, hơn nữa có thể ngăn cản thần thức của đối phương khiến cho đối phương rất khó phát hiện ra vị trí thực sự của người tu đạo mặc Hỏa Vân thiên y.

Còn nếu người mặc Hỏa Vân Thiên y mà không địch lại đối thủ, muốn bỏ chạy thì Hỏa Vân có thể ngưng tụ lại rồi phun ra khiến cho người tu đạo mặc nó sẽ có tốc độ kinh người. Tương truyền vào thời thượng cổ, người tu đạo luyện chế ra Hỏa Vân thiên y chính là trưởng lão Phạm Trung Hi của Hỏa Vân tông. Mặc dù lão chỉ có tu vi Nguyên Anh sơ kỳ nhưng khi đối địch lại chưa hề bị tổn thương. Chỉ cần thấy có điều không ổn, lão lập tức sử dụng cái pháp y này để bỏ chạy. Vì vậy mà trong giới tu đạo lão còn có tên là “Phạm bào bào” (Phạm chạy).

- Nhìn sắc mặt của người chắc là cũng biết được sự thần diệu của cái pháp bảo này. Cái Hỏa Vân thiên y có tốc độ bỏ chạy cực nhanh, một khi mặc nó người nào muốn giết chết người cũng không phải là chuyện dễ dàng. - Băng Trúc Quân nhìn Lạc Bắc mà nói:

- Đại trưởng giáo Vũ Nhược Trần giao thứ này cho người còn hy vọng người không phụ sự mong đợi của lão. Sau này đừng có quên Thục Sơn. xem tại

- Sự thần diệu của Hỏa Vân Thiên y đúng là đệ tử có biết. - Lạc Bắc gật đầu nói:

- Tình nghĩa của Thục Sơn đối với đệ tử, đệ tử xin ghi nhớ trong lòng.

- Người hãy nhận lấy Hỏa Vân Thiên y này đi. - Băng Trúc Quân gật đầu rồi vung tay lên. Cái Hỏa Vân Thiên y lập tức bay về phía Lạc Bắc. Khi nó tới gần chỗ Lạc Bắc, bất ngờ Hỏa Vân Thiên Y tản ra ánh sáng màu hồng rồi bắn ra mười sợi tơ, tạo thành một cái lưới chụp xuống người hắn. Trong tích tắc đó, Lạc Bắc đột nhiên biến mất rồi xuất hiện cách đó mười trượng.

Mười sợi tơ màu hồng lượn một vòng trong không trung rồi thu lại trong Hỏa Vân Thiên Y. Bộ trang phục lập tức thay đổi hình dạng, biến thành một cái khăn gấm màu hồng lơ lửng trước mặt Băng Trúc Quân.

- Không thể ngờ được người lại tinh táo như vậy. - Băng Trúc Quân giương mắt nhìn Lạc Bắc đang đứng cách mình mười trượng. Y biết với khoảng cách như vậy, nếu không phát hiện sớm thì cho dù tu vi của Lạc Bắc có cao tới đâu cũng không thể trốn được. Có thể nói, chỉ khi y chuẩn bị ra tay, thì Lạc Bắc cũng đã có sự chuẩn bị trước cho nên mới tránh được. Nhưng y đã để lộ sơ hở ở chỗ nào? Sắc mặt của Băng Trúc Quân vẫn thản nhiên, nhưng y vẫn lên tiếng hỏi:

- Tại sao người lại phát hiện ra ta sẽ ra tay với người?

- Người vừa mới nói có hai thứ để đưa cho ta. Nhưng khi người đưa Hỏa Vân thiên y cho ta lại nói hy vọng ta không sự phụ mong đợi của trưởng giáo Vũ Nhược Trần.

491. Chương 462: Trong Trận Pháp Ai Vô Địch

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 462: Trong Trận Pháp Ai Vô Địch

- Nguyên Từ Ngân canh trận? Nếu như những gì ta biết không nhầm thì cái trận pháp này chỉ có tác dụng không cho người bên trong thoát ra ngoài chứ không có gì khác biệt, cũng không có sự sát thương. - Lạc Bắc lạnh lùng nhìn Bằng Trúc Quân:

- Người nhốt tay trong trận pháp này, nhưng có thể địch nổi ta không?

Ánh mắt của Bằng Trúc Quân có chút kiêu ngạo hỏi ngược lại:

- Lúc trước tu vi của Vũ Nhược Trần và Yến Kinh Tà cũng cao hơn ta một chút. Nhưng ta có thể đảm bảo nếu đánh nhau sống chết, cả hai người bọn họ cũng không phải là đối thủ của ta. Người có biết vì sao không?

Lạc Bắc cười lạnh:

- Hiện tại cường giả Vũ Nhược Trần và sư tôn Yến Kinh Tà của ta không có ở đây, người muốn nói gì chẳng được? Nếu người mạnh hơn cường giả Vũ Nhược Trần thì cái vị trí đại cường giả đã là của người chứ đâu phải đại cường giả Vũ Nhược Trần?

Một tia sáng như lóe lên trong mắt của Bằng Trúc Quân, dường như Lạc Bắc động tới chỗ đau của y khiến cho y muốn ra tay. Nhưng y vẫn thấy nếu không làm cho Lạc Bắc tâm phục khẩu phục thì khó mà chịu được. Vì vậy mà y lạnh lùng nhìn Lạc Bắc nói:

- Người có tu vi như vậy, nghe ta nói trong lòng cũng có thể phán đoán.

- Cái Thiên Sương kính này là pháp bảo do ta tự tay luyện, người là người được thấy đầu tiên. Toàn bộ phi kiếm và bản mệnh kiếm nguyên đánh trúng Thiên Sương kính của ta lập tức sẽ bị thay đổi hướng. Cho nên cái pháp bảo của ta chính là khắc tinh của bản mệnh kiếm nguyên. Yến Kinh Tà tập trung tu luyện bản mệnh kiếm nguyên, chỉ cần với cái pháp bảo này ta có thể khắc chế y. Hơn nữa cái pháp bảo của ta mặc dù không giống như một số tiên bảo thời thượng cổ có thể tự động bảo vệ chủ nhân nhưng một khi lấy ra, cho dù không sử dụng nó vẫn sẽ bảo vệ cơ thể của ta, còn ta tiếp tục sử dụng các pháp bảo khác.

- Chân nguyên của ta không bằng Vũ Nhược Trần, Yến Kinh Tà. Chỉ có điều ta tu luyện khác với họ. Nếu để cho họ vừa tu luyện vừa nghiên cứu thuật luyện khí thì có lẽ cũng không bằng được ta. Chỉ cần pháp bảo lợi hại, sử dụng tốt, cho dù chân nguyên kém hơn người khác nhưng vẫn có thể đánh chết được đối thủ. Ta tập trung nghiên cứu pháp bảo, thực lực sớm đã vượt qua họ. Chỉ có điều Thục Sơn lại chỉ chú trọng kiếm quyết mà không nghĩ tới việc cho dù là kiếm quyết hay pháp bảo thì cũng chỉ dùng để giết địch.

-Hay bên đầu pháp diễn ra trong nháy mắt. Cùng một pháp thuật trong tay mỗi người có hiệu quả khác nhau. - Lạc Bắc hừ lạnh một tiếng:

- Thắng bại của hai bên đâu phải chỉ có một cái pháp bảo là có thể quyết định.

Bằng Trúc Quân là người hết sức thông minh và vô cùng tự phụ. Hơn nữa trình độ luyện khí và sử dụng pháp bảo của y rất cao, cộng thêm tu vi với thực lực của bản thân cũng kinh người. Nên y vẫn ỷ mạnh hơn Vũ Nhược Trần và Yến Kinh Tà. Tuy nhiên khi ở Thục Sơn, y không có điều kiện chiến đấu sống chết với họ nên trong suy nghĩ của đám đệ tử Thục Sơn thì tu vi của y vẫn thấp hơn hai người kia. Nhưng có thể nói là từ trước tới nay, Bằng Trúc Quân có một nỗi khổ riêng. Vừa đúng lúc này bị Lạc Bắc nhắc tới cho nên tâm trạng của y không còn được bình tĩnh như lúc đầu. Vì vậy mà nghe tiếng hừ của Lạc Bắc, Bằng Trúc Quân không còn nhịn được nữa. Bất ngờ trong mắt y chợt lóe lên một tia sáng cùng với sát khí kinh người. Y quát lên một tiếng chói tai:

- Lạc Bắc! Người dựa vào cách nào mà để cho người khác biết chúng ta ở đây?

Băng Trúc Quân là một trong ba vị thủ tọa của Thục Sơn cho nên hành sự hết sức cẩn thận. Mặc dù sử dụng Đẩu chuyển tinh di phù tới đây không hề có dấu vết nhưng trong mấy trăm dặm xung quanh thung lũng y vẫn đặt rất nhiều cấm chế.

Hiện tại, dựa vào những cái cấm chế đó, Băng Trúc Quân có thể cảm giác được có người từ Nga Mi đang đi về phía này. Hướng đi của những người đó hết sức chính xác.

Lạc Bắc lạnh lùng nhìn Băng Trúc Quân:

- Lúc trước chỉ có sư trưởng thay mặt sư môn thanh lý môn hộ nhưng hôm nay sẽ có văn bối thay sư môn thanh lý môn hộ.

- Thanh lý môn hộ?

Sắc mặt Băng Trúc Quân tối sầm, tinh thần trở lại bình thường:

- Hóa ra người cố tình nói chuyện với ta là để kéo dài thời gian. Có điều trước khi bọn họ tới đây, cho dù ta có nói thêm vài câu nữa cũng vẫn đủ thời gian để giết người.

Lạc Bắc khép mắt lại:

- Trần Thanh Đế và bốn vị pháp vương Hoa giáo liên thủ cũng không làm gì được ta... Người lấy đâu ra tự tin đến vậy?

- Trận chiến của người với Trần Thanh Đế cùng với bốn pháp vương Hoa Giáo một phần là do ma nữ tiểu Trà đã giao chiến với bọn họ trước. Hơn nữa, người còn có bản mệnh kiếm nguyên và Yêu vương liên thai phòng ngự, nếu không thì chết lâu rồi. - Băng Trúc Quân liếc mắt nhìn Lạc Bắc:

- Ta không ngại nói cho người biết, ta tu luyện Động Chân thần nhãn thuật trước khi đối địch có thể phát hiện ra đối phương có pháp bảo gì lợi hại hay không. Nếu khi người ra khỏi Nga Mi, trên người người có nhiều pháp bảo lợi hại thì ta cũng không ra tay với người. Nhưng trên người người lại không có pháp bảo lợi hại, dường như đã giao cho Bích Căn sơn nhân luyện lại đúng không?

- Được rồi! Thời gian cũng đủ rồi. Người có thể làm quỷ được rồi đấy.

Băng Trúc Quân nói xong lập tức vung tay. Một vầng sáng vàng từ tay y lao ra hóa thành mười vầng sáng mà lao về phía Lạc Bắc.

Xèo xèo xèo!

Lạc Bắc động mà như không động. Nhưng quanh người lập tức xuất hiện vô số đạo kiếm khí khiến cho người ta có cảm giác hần biến thành một con nhím khổng lồ. Vô số đạo kiếm khí kia tấn công mười vầng sáng. Mười vầng sáng kia đập nát tất cả kiếm khí nhưng khi chạm tới tử điện hộ thuẫn của Lạc Bắc đã không còn đủ uy lực mà tan rã.

Mỗi một tia sáng vàng đó là một cây cốt châm.

Lần này, Băng Trúc Quân thi triển dường như là một bộ pháp bảo đầy đủ. Nhìn nó bị Lạc Bắc đánh rơi, Băng Trúc Quân lại vung tay lên bắn ra một vầng kim quang chói mắt.

Oành!

Gần như đồng thời, một cái đạo tôn do lôi điện ngưng tụ xuất hiện trên không trung. Trên thân thể của đạo tôn đó đầy những tia chớp chói mắt. Hai tay nó kết ấn. Một cột sét to bằng thùng nước liên tục lao về phía vầng sáng kim quang của Băng Trúc Quân.

Đạo pháp thuật này chính là Tử Tiêu lôi tôn trong Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu. Một khi thi triển không cần phải khổng chế. Cho nên khi đạo tôn xuất hiện bắn ra một tia chớp về phía Băng Trúc Quân, nó liền há miệng đớp vào gáy của y.

Gáy của Băng Trúc Quân như có mất. Tay y vung lên lập tức hóa ra một vầng sáng màu hồng ngưng tụ thành cái khăn gắm lúc trước. Dưới ánh sáng màu hồng đó, cột sét lập tức bị nó hút vào bên trong.

Cái pháp bảo của Bằng Trúc Quân không chỉ có lực công kích mạnh mà còn có thể nuốt chửng lôi cương. Có thể nói nó là một cái pháp bảo khắc chế lôi cương do trời sinh.

Con Lôi xà màu tím đỏ cũng là một trong những pháp thuật mà gần đây Lạc Bắc mới lĩnh ngộ được từ Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu. Uy lực của nó không hề kém Tử tiêu đạo tôn nhưng lại bị Bằng Trúc Quân phá vỡ.

Cũng lúc đó cột sắt do Tử Tiêu đạo tôn phóng ra cũng đánh trúng vầng sáng màu vàng kim. Tuy nhiên vầng sáng đó vẫn lao đi như dòng nước lũ. Nhìn kỹ thì vầng sáng đó do những điểm sáng màu vàng nhỏ ngưng tụ thành. Tất cả đều là những con phi trùng to bằng lòng tay.

Những con phi trùng đó không phải là vật sống mà tản ra pháp lực dao động của pháp bảo rất mạnh.

Sắc mặt của Bằng Trúc Quân xuất hiện một cái kết quả đã biết trước.

‘Phụ!’

Khi nét mặt của Bằng Trúc Quân mới xuất hiện cái kết quả đó thì cái hộ thuẫn trước mặt lạc bắc cũng bị những con phi trùng đánh vỡ.

Nhưng đúng vào lúc này, một bóng người lại xuất hiện trước mặt Lạc Bắc. Một vầng sáng màu vàng xen lẫn màu bạch bay ra, đồng thời một vầng sáng màu xanh cũng chắn trước mặt của Bằng Trúc Quân. Khi vầng sáng màu vàng xen lẫn màu trắng vừa mới xuất hiện, vầng sáng màu xanh kia lập tức biến mất mà rơi xuống đất. Bằng Trúc Quân chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa như muốn ngã.

Gương mặt của Bằng Trúc Quân nhìn qua chỉ như một người thanh niên mới hai mươi mấy tuổi nhưng thật ra lão đã hơn ba trăm. Trong cả cuộc đời của y, chiến đấu ít nhất cũng phải hơn ngàn trận. Nhưng từ sau khi đạt tới Nguyên Anh kỳ, Bằng Trúc Quân chưa hề bị một người nào làm cho đầu vầng mắt hoa như thế này.

Nhất là từ sau khi âm thầm giao dịch với Hoàng Vô Thần có được một viên Tam Thanh kim đan, đột phá tới tu vi Độ Kiếp sơ kỳ. Với tu vi hiện tại cho dù pháp bảo cấp kim tiên chuyên làm nhiễu loạn lòng người cũng không lay động nổi tinh thần của y. Mà Bằng Trúc Quân là một trong ba vị thủ tọa của Thục Sơn, lại chuyên môn luyện khí, theo đuổi sự phối hợp giữa pháp bảo và công pháp cho nên pháp bảo trên người y có rất nhiều, hơn xa những người tu đạo Nguyên Anh kỳ khác.

492. Chương 463: Sự Tự Tin Của Bằng Trúc Quân Và Con Bài Chưa Lộ

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 463: Sự Tự Tin Của Bằng Trúc Quân Và Con Bài Chưa Lộ

Mà vừa rồi, vầng sáng màu xanh chắn trước mặt Bằng Trúc Quân cũng là một cái pháp bảo tinh diệu truyền lại từ thời thượng cổ có tên là Lưu Ly Thanh Liên. Hình dạng của nó giống như một đóa hoa sen ngọc bích màu xanh.

Lực phòng ngự của Lưu Ly Thanh liên không bằng Hạo Thiên Kính hay Yêu vương liên thai nhưng bản thể của nó là một thứ gỗ hết sức thần diệu. Cho dù pháp bảo hay pháp thuật nào đánh lên, cho dù mất hết ánh sáng, bị đánh trúng bản thể thì nó cũng chỉ bị biến hình. Rồi sau đó, bản thể của nó sẽ lập tức hồi phục nguyên hình tiếp tục phát ra ánh sáng màu xanh để chống lại đối thủ.

Nhưng khi ánh sáng màu vàng xen lẫn màu trắng kia vừa mới phun ra, Lưu Ly Thanh Liên lập tức mất đi sự không chế mà rơi xuống đất.

Một hạt châu màu tím lập tức bay ra khỏi tay Băng Trúc Quân, tản ra ánh sáng màu tím bao phủ lấy y. Không biết hạt châu màu tím đó là thứ pháp bảo gì nhưng dưới sự bao phủ của nó, bóng dáng của Băng Trúc Quân hơi mờ đi rồi lập tức trở lại bình thường. Ngay cả ánh mắt của y cũng lấy lại sự trong sáng.

“Đây là Thi Thần của hần nhưng làm sao mà nó có được uy lực như vậy?”

“Hần tu luyện pháp thuật gì mà ngay cả vật thi luyện như Thi Thần cũng có thể phong ấn bên trong cơ thể?”

Tuy nhiên liếc mắt nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, sắc mặt như đã định của Băng Trúc Quân cũng phải thay đổi.

Trước mặt Lạc Bắc xuất hiện một cái bóng được bao phủ trong một lớp áo choàng màu đen. Cái bóng đó nhìn như người hầu của Lạc Bắc nhưng vào lúc này nó có một thứ hơi thở khiến cho người ta phải ớn lạnh. Đồng thời pháp lực do động tản ra từ người nó như những thanh kiếm băng, từ xa nhìn lại chẳng khác nào một đóa hoa khổng lồ.

Căn cứ vào những gì hiểu biết về Lạc Bắc, Băng Trúc Quân theo bản năng liền khẳng định được đó là Thi thần của hần.

Hiện tại trên đầu Thi thần vô số những sợi chỉ bạc giống như tạo thành một cái vồng khổng lồ.

Đám phi trùng kia lao tới lập tức bị những sợi chỉ bạc đó cắt nát. Dưới sự bao vây của những sợi chỉ bạc đó, đám phi trùng không lao đi được mà bị quần lấy rồi để cho Thi Thần nuốt chửng.

Đám phi trùng màu vàng đó có tên là Thượng Thanh kim trùng. Nó được luyện chế từ một thứ thiên thạch tinh kim không biết tên và Hỗn Nguyên tinh kim cùng với hơn mười loại nguyên liệu khác. Ngay cả Hỗn Nguyên tinh kim cũng bị chúng nuốt chửng. Lúc trước, Băng Trúc Quân biết Lạc Bắc tu luyện công pháp thân thể thành thánh hết sức lợi hại. Nhưng với cái pháp bảo này thì thân thể của hần cũng không chịu nổi.

Trên thực tế, cái pháp bảo này chính là một trong những thứ để cho Băng Trúc Quân tự tin đối phó với Lạc Bắc.

Khi không có một cái pháp bảo phòng ngự như Yêu vương liên thai, với cái pháp bảo này, Băng Trúc Quân tự tin có thể giải quyết được Lạc Bắc.

Một mình giải quyết được Lạc Bắc không chỉ có được nhiều thứ từ Côn Luân mà còn có được thanh danh không thể tưởng nổi. Dù sao thì hiện tại uy danh của Lạc Bắc có lẽ cũng chỉ kém có Hoàng Vô Thần. Một khi giết chết được hần, cho dù có phản lại Thục Sơn cũng hoàn toàn đủ tư cách khai sơn lập phái.

Nhưng Băng Trúc Quân không thể ngờ được là cái pháp bảo của mình lại bị Thi thần của Lạc Bắc phá vỡ, hơn nữa còn bị nó ăn như ăn đậu vậy.

Vừa nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Băng Trúc Quân biến sắc. Y vung tay lên lấy ra một cái lá cờ nhỏ màu trắng. Một tia sáng lóe lên trên lá cờ, bóng dáng của Băng Trúc Quân lập tức biến mất trong trận pháp.

Nhìn thấy Băng Trúc Quân đột nhiên biến mất, sắc mặt của Lạc Bắc cũng không thay đổi, chỉ có một tia sáng màu tím lóe lên trong mắt.

Trong tích tắc khi tia sáng đó lóe lên, toàn bộ trận pháp lập tức phủ đầy hàng ngàn hàng vạn những tia chớp ngưng tụ thành lời chửi giống như cơn mưa giáng xuống.

“Rầm rầm rầm!”

Tại một chỗ về phía trái cách hần chừng mười trượng, những tia chớp giáng xuống như đánh trúng một thứ gì đó mà tản ra dữ dội, biến thành một quang sáng màu tím.

Lạc Bắc chẳng hề nghĩ ngợi, chín đạo kiếm cương Phá Thiên Liệt trong suốt lập tức lao về phía vàng sáng màu tím kia.

Rầm!

Một vầng sáng màu trắng giống như sương xuất hiện ngăn cản kiếm cương Phá Thiên Liệt khiến cho chúng thay đổi phương hướng bắn ra bốn phía. Đồng thời phía sau vầng sáng đó cũng lập tức xuất hiện bóng dáng của Băng Trúc Quân.

Vừa nhìn thấy Thượng thanh kim trùng bị phá, Băng Trúc Quân định dựa vào một cái pháp bảo khác để ẩn thân, chuẩn bị đánh lên Lạc Bắc. Nhưng y không ngờ được kinh nghiệm chiến đấu của Lạc Bắc cũng vô cùng phong phú lập tức sử dụng pháp thuật bao phủ cả trận để phát hiện vị trí của mình.

- Lạc Bắc! Ngươi.

Với tính cách kiêu ngạo cùng với thân phận sư trưởng của Lạc Bắc, lại trong tình cảnh tự tin nắm chắc phần thắng nhưng lại bị hấn làm cho phải ẩn nấp để đánh lén khiến cho y trở nên thẹn quá hóa giận. Nhưng khi y vừa mới bị Lạc Bắc làm cho lộ diện, chưa kịp có động tác nào khác thì một tia sáng màu vàng chợt lóe lên trong mắt thi thần rồi một dải sáng màu vàng xen lẫn màu trắng lập tức lao tới.

Do có kinh nghiệm nên Băng Trúc Quân không dám đón đỡ, vội vàng lấy hạt châu màu tím bao phủ mình vào bên trong.

Hạt châu màu tím đó có tên là Ích tà tử huyết châu. Nó là một thứ pháp bảo chuyên để trấn định thần hồn. Một khi sử dụng tới nó, Băng Trúc Quân không hề bị ảnh hưởng. Nhưng Thiên sương kính chắn trước mặt y bị hơi thở của Thi Thần bám phải lập tức dính đầy băng tuyết rồi cũng giống như Lưu Ly Thanh Liên rơi xuống đất.

Băng Trúc Quân vô cùng tức giận. Trong tay y lập tức lóe lên một tia sáng màu vàng tản ra ánh sáng rực rỡ lập tức lao thẳng vào người Thi thần đang chắn trước mặt Lạc Bắc.

Keng keng keng!

Trên người Thi Thần tóe ra vô số những tia lửa. Thứ ánh sáng giống như ánh sáng mặt trời đó không thể tiến thêm mà rơi xuống đất hiện ra những cây châm nhỏ màu vàng đã bị vỡ nát.

Băng Trúc Quân biến sắc.

Vào lúc này, Băng Trúc Quân có thể cảm nhận được thực lực Thi Thần không hề kém một người tu đạo có tu vi Nguyên Anh trung kỳ.

Hiện tại mặc dù y đã đột phá tới Độ Kiếp sơ kỳ, pháp bảo có rất nhiều nhưng Lạc Bắc cũng có tu vi Nguyên Anh đại thành, tinh thông nhiều loại pháp thuật lại có kinh nghiệm và thủ đoạn không hề kém. Cho dù Băng Trúc Quân có tự kiêu tới đâu thì cũng phải nhận ra một mình có thể đối phó với một người tu đạo có tu vi Nguyên Anh đại thành và một con Thi thần có tu vi Nguyên Anh trung kỳ.

Không hề do dự, Băng Trúc Quân vung tay lên. Cùng với cái khăn gấm màu hồng xuất hiện, sau lưng y cũng vọt ra hai vầng sáng giống như đôi cánh mà lao thẳng tới một góc của quảng sáng màu xanh đang bao phủ sơn cốc. đọc truyện mới nhất tại .

Hiển nhiên, Băng Trúc Quân là một kẻ vô cùng quyết đoán. Thấy không thể giết được Lạc Bắc, y liền bỏ chạy.

Đôi cánh màu xanh sau lưng y không biết là thứ pháp bảo gì nhưng khi xuất hiện, y lập tức hóa thành một tia sáng màu xanh với tốc độ kinh người. Gần như chỉ trong chớp mắt đã gần ra khỏi quảng sáng màu xanh.

Lúc này, trong tay của Băng Trúc Quân đã xuất hiện một lá cờ màu xanh. Chân nguyên của y cũng được dồn vào đó. Chỉ trong tích tắc, Băng Trúc Quân có thể ra khỏi trận pháp và bỏ trốn. Nhưng đúng lúc này, xung quanh người y đột nhiên xuất hiện những gợn sóng, không gian xung quanh như bị ép lại về phía y. Lực lượng quá mạnh khiến cho đôi cánh sau lưng Băng Trúc Quân tối sầm, đồng thời y cũng hơi dừng lại một chút.

Một tiếng nổ vang lên, một pho tượng màu tím do những tia chớp tạo thành lại xuất hiện trước mặt Băng Trúc Quân. Vô số những tia chớp cũng phóng thẳng tới mặt y.

- Chẳng phải ngươi nói có thể giải quyết ta dễ dàng hay sao mà mới đánh đã bỏ chạy? Ngươi bỏ chạy như vậy thì lấy gì để trả viên Tam Thanh kim đan cho Hoàng Vô Thần? Tam Thanh kim đan có thể giúp người

tu đạo từ Nguyên Anh kỳ lên thăng Độ kiếp kỳ. Ta thấy Côn Luân cũng chẳng có được vài viên như vậy đâu.

Cũng lúc đó, tiếng cười lạnh của Lạc Bắc cũng vọng vào tai Băng Trúc Quân.

Sắc mặt của Băng Trúc Quân trắng nhợt nhưng không hề trả lời. Y bóp nát một cái ngọc phù màu tím khiến ột tiếng nổ vang lên. Rồi một con phượng hoàng lửa màu tím lập tức vọt về phía Tử tiêu đạo tôn đang chắn trước mặt. Thoáng cái, Tử Tiêu lòi tôn bị con phượng hoàng lửa màu tím nuốt chửng.

Băng Trúc Quân vung cây cờ màu xanh trong tay lên, quang sáng màu xanh trước mặt y lập tức xuất hiện một vết nứt dài cả trượng.

493. Chương 464: Huyền Lam Bảo Diễm

Chương 464: Huyền lam bảo diễm

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Nhìn thấy Băng Trúc Quân chuẩn bị lao ra khỏi trận, thì một tiếng nổ vang lên. Một làn hơi thở Huyền Sát âm khí xen lẫn ánh sáng vàng của Thi thần cùng với chín đạo kiếm cương trong suốt lao thẳng vào cái khăn gấm màu đỏ đang chắn phía sau lưng y.

Cái khăn gấm màu đỏ lóe lên sáng, không ngờ có thể chặn được một đòn hợp lực của Lạc Bắc và Thi Thần. Nhưng Băng Trúc Quân cũng loạng choạng không thể bay đi.

Cái pháp bảo của y có thể chặn được một đòn hợp lực của Lạc Bắc và Thi Thần cho thấy cũng là một cái pháp bảo cấp Kim tiên. Băng Trúc Quân có rất nhiều pháp bảo cũng tận lực tế luyện, đồng thời đều có mối liên hệ tinh thần với chúng. Mà Lạc Bắc cũng nhìn thấy điều đó vì vậy mà cho dù không phá được sự phòng ngự của nó nhưng cũng giống như khi Trần Thanh Đế điều khiển Tự Tại ngọc bi tấn công mình, Lạc Bắc làm cho chân nguyên của Băng Trúc Quân tán loạn không khống chế nổi, không lao ra khỏi trận pháp được.

Khi Băng Trúc Quân đứng vững được thì cái khe trước mặt đã khép lại.

Lúc này, Băng Trúc Quân có thể cảm nhận được khoảng cách của những làn hơi thở khác còn cách chưa tới trăm dặm. Tuy nhiên sắc mặt của y cũng trở nên tàn nhẫn.

- Lạc Bắc! Là do ngươi ép ta.

Một làn sát khí kinh người tản ra xung quanh. Y cũng không tiếp tục bỏ chạy mà quay người lại đối diện với Lạc Bắc. Đồng thời trong tay cũng xuất hiện một ngọn lửa màu lam.

- Pháp bảo gì đây?

Lạc Bắc lập tức nhíu mày.

Ngọn lửa màu lam trong tay Băng Trúc Quân nhìn lập lòe như ánh nến. Ngoại trừ cái đó ra nhìn nó cũng không có gì khác lạ. Cả vật thể cũng không hề có pháp lực dao động mạnh rõ ràng không phải do pháp thuật tạo ra mà là một cái pháp bảo.

Lúc trước, mặc dù dựa vào Thi Thần nhưng Lạc Bắc đấu phép với Băng Trúc Quân vẫn luôn áp đảo. Tuy nhiên nhìn thấy ánh mắt âm trầm của Băng Trúc Quân bây giờ, Lạc Bắc cũng không hề dám xem thường cái pháp bảo của y.

- Chẳng lẽ ngươi nghĩ ta không làm gì được ngươi?

Theo âm thanh lạnh lẽo của Băng Trúc Quân vọng tới, trên người y đột nhiên tản ra pháp lực dao động có màu đỏ giống như vật thật. Đồng thời một vầng ánh sáng năm màu cũng từ tay trái của Băng Trúc Quân liên tục tràn ra chui vào trong ngọn lửa màu lam kia.

Lạc Bắc lập tức biến sắc.

Bản thân Lạc Bắc có thể khẳng định uy lực của ngọn lửa màu lam trong tay Băng Trúc Quân không phải là nhỏ. Nhưng chỉ có điều nếu sử dụng nó, bản thân lão cũng phải trả một cái giá rất đắt. Nếu không sắc mặt của Băng Trúc Quân cũng không trở nên như thế.

Mà căn cứ vào tình hình hiện tại thì điều khiến cái pháp bảo này không chỉ có pháp quyết độc đáo mà Băng Trúc Quân còn thông qua pháp quyết đó liên tục dung nhập chân nguyên của mình vào trong cái pháp bảo.

Trong giới tu đạo đừng nói là công pháp có thể tản ra ánh sáng năm màu mà cả những cái pháp bảo như vậy cũng cực hiếm.

Hơn nữa, Băng Trúc Quân liên tục dung nhập chân nguyên của mình vào đó càng khiến cho Lạc Bắc nghĩ tới một loại Huyền bảo (pháp bảo huyền ảo) trong điển tịch.

Huyền bảo là một loại pháp bảo thời thượng cổ. Chỉ có điều loại pháp bảo này chủ yếu xuất hiện từ Huyền Thiên tông thời cổ, hoặc là do mấy tông phái kế thừa của Huyền Thiên tông tạo ra mà có được cái cách gọi đó.

Những cái pháp bảo thượng cổ được gọi là Huyền bảo đều có một đặc điểm rõ rệt đó là cái nào cũng có uy lực kinh người, có thể tiêu diệt người tu đạo từ Nguyên Anh kỳ trở lên. Một khi sử dụng pháp bảo đó, uy lực của nó tương đương với người tu đạo Nguyên anh đại thành dốc hết sức sử dụng pháp thuật. Có thể nói uy lực của loại pháp bảo này còn vượt qua cả pháp bảo cấp kim tiên.

Thứ pháp bảo thượng cổ được gọi là huyền bảo ngoại trừ có đặc điểm đó ra còn có một điểm khác với pháp bảo của các tông phái khác là có thể công kích bất cứ lúc nào. Nó phải mất một khoảng thời gian để dung nhập chân nguyên, thậm chí còn phải sử dụng một phương pháp độc đáo mới có thể điều khiển được nó.

“ Phụp! “

Lạc Bắc vừa mới biến sắc lập tức có chín đạo kiếm cương lao ra về phía Băng Trúc Quân.

Cùng lúc đó, Thi Thần cũng phun ra một luồng khí xen lẫn ánh sáng màu vàng. Một làn gió âm từ dưới chân nó bốc lên, trên tay cũng xuất hiện một dải sáng màu xanh. Nó lập tức lao thẳng về phía Băng Trúc Quân.

Tia sáng màu xanh bắn ra từ tay Thi Thần dài tới ba thước. Nó chính là một cái móng tay giống như một thanh kiếm nhỏ.

Hiện tại Thi Thần không chỉ có hơi thở với uy lực kinh người. Sau khi luyện hóa nhiều Thiên Nguyên hoàng tinh, Huyền Sát âm ti và cái móng tay của nó được gọi là Huyền Sát a đồ nhận cũng tăng thêm mấy cấp bậc. Vừa rồi, thượng thanh kim trùng mà Băng Trúc Quân hết sức tin tưởng lại không thể thoát khỏi HUYỀN Sát âm ti, bị Thi Thần nuốt vào trong bụng. Bản thể của Thượng Thanh kim trùng hóa thành thuốc bổ cho Thi Thần. Hiện tại đa số bản thể pháp bảo nếu như bị Thi Thần bắt được đều bị nó làm cho tổn thương.

Vốn Lạc Bắc lệnh cho Thi Thần chắn trước mặt cũng là e ngại Băng Trúc Quân có pháp bảo lợi hại, không muốn để cho cái phân thân của hắn bị tổn thương. Nhưng vào lúc này, nhìn thấy Băng Trúc Quân lấy ra một cái một cái pháp bảo thượng cổ cũng không còn nghĩ ngợi gì nhiều nữa, chỉ biết tận dụng hết khả năng của Thi Thần cắt đứt việc thi pháp của Băng Trúc Quân.

Oành!

Nhìn thấy chín đạo kiếm cương trong suốt và Huyền sát âm khí thổi tới trước mặt, vầng sáng màu xanh sau lưng Băng Trúc Quân lập tức bùng nổ khiến cho lão như thuấn di, xuất hiện cách đó chừng mười trượng.

- A?

Lạc Bắc nhìn thấy vậy mà rùng mình. Vào lúc này, Băng Trúc Quân tránh được một đòn tổng lực của hắn, cũng là nhờ đôi cánh màu xanh sau lưng nhưng tốc độ của nó so với khi lão bỏ chạy còn nhanh hơn.

Có thể nói vừa rồi tốc độ của nó giống như thuần di, ngay cả thần thức cũng không bám được. Cho dù có liên tục phóng pháp thuật cũng khó mà đánh trúng được Băng Trúc Quân. Mà Thi Thần lại càng không thể tới gần được người lão.

- Để cho ta phải sử dụng cái pháp bảo này, người cũng hoàn toàn có thể kiêu ngạo.

Băng Trúc Quân xuất hiện cách đó mười trượng với sắc mặt tái nhợt. Tuy nhiên chân nguyên từ người lão dung nhập vào ngọn lửa màu lam trong tay vẫn chưa hề dừng lại. Theo chân nguyên hóa thành ánh sáng năm màu liên tục tràn vào, ánh sáng của ngọn lửa màu lam tản ra pháp lực dao động càng lúc càng mạnh, không ngờ tạo thành một ngọn lửa bốc thẳng lên cao, tấn công cái trận pháp bao phủ trên cốc khiến cho nó liên tục vang lên những tiếng động.

Lạc Bắc cảm thấy ớn lạnh. Lúc trước, những loại pháp bảo tản ra hơi thở giống như thực thể cũng chỉ có Hạo Thiên kính và phi kiếm Thương Nguyệt mà Nguyên Thiên Y để lại cho hắn. Mặc dù những cái pháp bảo có thần thông không kém gì Hạo Thiên kính nhưng cũng không chắc tản ra được hơi thở mạnh tới vậy. Nhưng Lạc Bắc hoàn toàn hiểu rõ...những pháp bảo tản ra khí thế mạnh chưa chắc đã mạnh.

Cái khí thế như vậy khiến cho Lạc Bắc không chắc mình có thể chống được một đòn của nó hay không. Cho nên gần như khi đòn tấn công của hắn thất bại, hắn liền để cho Thi Thần bay về chắn trước mặt.

Một tiếng nổ vang lên.

Gần như trong nháy mắt khi Thi Thần chắn trước mặt Lạc Bắc, ngọn lửa màu lam trong tay Băng Trúc Quân cũng ngưng tụ thành thực thể, nhìn giống như một đóa hoa màu lam tản ra ánh sáng chói mắt. Nó lập tức từ trong tay Băng Trúc Quân hóa thành một điểm sáng mà lao về phía Lạc Bắc.

Cùng với lúc mà ngọn lửa màu lam bắn ra khỏi tay Băng Trúc Quân, sắc mặt của lão cũng trở nên trắng bệch, ngay cả cánh tay phải cũng biến thành bột phấn.

Cái cảnh tượng này như cho dù Băng Trúc Quân là người sử dụng pháp bảo nhưng cánh tay của y cũng không chịu nổi uy lực của nó.

Có thể nói phóng ra cái pháp bảo này cho dù là Băng Trúc Quân cũng phải trả giá bằng một cánh tay.

Mặc dù đối với người tu đạo mà nói tái tạo lại một cánh tay cũng không khó. Nhưng đối với người tu đạo cấp bậc như Băng Trúc Quân, toàn thân đã được pháp thuật tu luyện cải tạo nên cho dù có tái tạo một cánh tay khác cũng phải ảnh hưởng tới tu vi.

Đồng tử trong mắt Lạc Bắc nhanh chóng co lại.

Với loại pháp bảo tổn thất tu vi và gây thương tích cho thân thể như vậy thì uy lực của nó không biết mạnh tới mức độ nào. Trong nháy mắt Lạc Bắc không thể tưởng tượng được nhưng khi ngọn lửa màu lam rời khỏi tay đối phương, cái pháp y do Thần Kiêu pháp giới hóa thành không ngờ rung động. Sự rung động của nó không phải sợ hãi mà là do trận pháp trên đó lưu chuyển tới mức cao nhất tạo thành.

494. Chương 465: Nói Vô Định, Lại Độn Nguyên Anh

Chương 465: Nói vô định, lại độn Nguyên anh

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Bản thân Lạc Bắc cũng có cảm giác giống như kim đâm, toàn thân lạnh toát. Chỉ có lúc chiến đấu với Kỳ Liên Liên Thành, Lạc Bắc mới có được cái cảm giác nguy hiểm như vậy.

Cái phản ứng đó chỉ sinh ra khi phải đối mặt với nguy hiểm tới tính mạng.

Cái pháp bảo này đúng là có uy lực tiêu diệt hắn.

Đồng tử trong mắt Lạc Bắc co lại, gần như toàn thể trời đất chỉ còn có màu lam. Chân nguyên trong cơ thể của hắn lưu chuyển tới cực hạn giống như dòng nước lũ phun ra. Một đạo kiếm quang trong suốt xuất hiện trước mặt hắn đồng thời với cả một vầng sáng màu tím. Rồi cả hai lập tức bay thẳng về phía ngọn lửa màu lam.

Đạo pháp thuật này là một thứ pháp thuật khi Lạc Bắc tĩnh tu dưới Thông Thiên diệu thụ mới ngộ ra. Nó tập trung uy lực của ba loại pháp quyết Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu, Tĩnh Niệm Thông Minh quyết và Phá Thiên Liệt.

Trong tình huống Lạc Bắc không có bản mệnh kiếm nguyên thì cái pháp thuật này là thứ có uy lực mạnh nhất của hắn.

Hiện tại Lạc Bắc có thể lĩnh ngộ và hiểu được nhiều cách thi triển pháp quyết nên mới sáng tạo ra được pháp thuật. Hắn đang từng bước tiến dần vào hàng ngũ tông sư. Lạc Bắc tu luyện công pháp thân thể thành thánh, tuổi thọ so với người khác lâu hơn nhiều. Với tuổi và tốc độ của Lạc Bắc hiện tại, cho dù tiếp theo tu vi không thể tăng lên nhưng sau mấy trăm năm, nói không chừng hắn có thể tổng hợp một số pháp quyết để tự sáng chế ra một bộ công pháp hùng mạnh.

Với tốc độ tăng tu vi của Lạc Bắc như hiện tại đúng là một thiên tài trong giới tu đạo, không ai có thể sánh kịp. Nhưng vào lúc này, vầng kiếm quang trong suốt bao phủ lời quang va chạm với ngọn lửa kia lập tức bị đánh cho tan nát.

Lạc Bắc loạng choạng, trước mặt lại xuất hiện chín đạo kiếm cương Phá Thiên Liệt. Từng đạo một liên tục vọt về phía ngọn lửa màu lam.

Cùng lúc đó, một vầng ánh sáng màu vàng xen lẫn màu trắng cũng từ miệng Thi Thần phun thẳng về phía ngọn lửa. nguồn

Chín đạo kiếm cương Phá Thiên Liệt vừa mới va chạm lập tức vỡ vụn. Mà ngọn lửa kia cũng xuyên qua hơi thở của Thi Thần mà đánh trúng người nó.

Trên ngực của Thi Thần lập tức tỏa ra ánh sáng màu lam.

- Thân thể của Thi Thần cũng không chịu nổi.

Lạc Bắc và Thi Thần có mối liên hệ tinh thần rất độc đáo cho nên khi ngọn lửa màu lam mới tiếp xúc với ngực của Thi Thần, hắn cũng cảm giác được. Mặc dù Thi Thần chắn trước mặt nhưng cũng không chống nổi ngọn lửa màu lam.

Hiện tại thân thể của Thi Thần còn hơn cả thân thể Hỗn Nguyên kim thân của Lạc Bắc. Có thể nói cho dù bản tôn của hắn có ở đây cũng chưa chắc có thể chịu được.

Mặc dù bây giờ chỉ là phân thân nhưng ngày khai sơn lập phái sắp đến, nếu như phân thân bị đánh chết thì Lạc Bắc cũng bị tổn thất nặng.

Một tia sáng lóe lên trong mắt của Lạc Bắc. Còn Băng Trúc Quân đứng xa, mặc dù sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn nở một nụ cười châm biếm

Cái pháp bảo của y có tên là Tử Hỏa huyền bảo là một cái Huyền bảo thượng cổ thật sự.

Băng Trúc Quân có được cái pháp bảo này đã bảy mươi năm. Mặc dù y tìm được một bộ pháp quyết có thể sử dụng cái pháp bảo này nhưng vẫn không thể khống chế được nó một cách hoàn toàn. Hiện tại phóng ra cái pháp bảo đó thì đầu tiên là mất một cánh tay nhưng uy lực của nó thì Băng Trúc Quân hoàn toàn rõ ràng.

Trừ khi là Lạc Bắc có pháp bảo giống như Hạo Thiên kính hoặc là Yêu vương liên thai nếu không sẽ không chống nổi cái pháp bảo của y.

.....

Ngực của Thi Thần vang lên âm thanh giống như tiếng dầu sôi.

Gần như trong nháy mắt, ngực của nó đã bị ngọn lửa xuyên thủng một lỗ. Thân thể của Thi Thần quả nhiên là không thể chống nổi Tử hỏa huyền bảo nhưng cùng lúc đó, một dải ánh sáng màu vàng xen lẫn sắc trắng cùng với một viên đại đan màu trắng từ trong cơ thể của Thi Thần trào ra đón lấy ngọn lửa kia.

Viên đại đan phun ra ánh sáng màu xanh xen lẫn màu trắng đó chính là đại đan của Thi Thần.

Hiện tại Thi Thần như không cam lòng bị ngọn lửa đó xuyên qua nên điên cuồng sử dụng huyền sát âm khí trong người để ngăn cản ngọn lửa.

Từng làn khói nhẹ từ ngực Thi Thần bốc lên. Mà Thi Thần cũng dồn đại đan tới mức cao nhất nhưng cũng không thể ngăn cản nổi ngọn lửa đó xuyên qua. Nhưng đúng vào lúc này khi những âm thanh nơi ngực Thi Thần vang lên, trong mắt Lạc Bắc chợt lóe lên hào quang rồi bỗng vàng sáng màu đỏ đột nhiên xuất hiện bao phủ xung quanh người Thi Thần.

Trong nháy mắt khi bỗng vàng sáng màu đỏ đó xuất hiện quanh người Thi Thần, ngọn lửa kia cũng đã bắt đầu xuất hiện sau lưng của nó tản ra ánh sáng màu lam phủ khắp lưng. Bằng Trúc Quân thấy thế cười lạnh. Cái pháp bảo này đã nhằm vào Lạc Bắc. Với tốc độ của nó ngay sau đó sẽ lao thẳng tới người hắn. Hơn nữa cái pháp bảo này có mục tiêu thực sự là Lạc Bắc. Theo những gì mà Bằng Trúc Quân hiểu về Huyền bảo thì khi nó chạm phải người Lạc Bắc cũng không giống như khi chạm phải Thi Thần mà sẽ tản ra vô số ngọn lửa đốt cháy hắn thành tro.

Bằng Trúc Quân cũng không tin Lạc Bắc có thứ pháp thuật gì có thể ngăn cản được cái pháp thuật của mình.

Nhưng điều khiến cho sắc mặt của Bằng Trúc Quân thay đổi trong nháy mắt đó là khi ngọn lửa xuất hiện sau lưng Thi Thần thì đồng thời một lớp thủy tinh màu đỏ cũng đột nhiên bao phủ toàn thân của Thi Thần rồi hóa thành một đóa hoa Mạn Đà La.

Ngọn lửa kia vẫn tỏa ra ánh sáng như trước nhưng toàn bộ ngọn lửa và ánh sáng của nó cũng như bị đóng băng không thể nhúc nhích.

- Đúng là

Ánh mắt Lạc Bắc xuất hiện một sự vui mừng.

Trên thực tế, Lạc Bắc thi triển Đại Hắc thiên ma quyết của U Minh huyết ma cũng chỉ là muốn thử. Bởi vì trước đó khi hắn tìm hiểu sự huyền ảo của Đại hắc thiên ma quyết cũng cảm giác được cái không gian mà nó tạo ra dường như ngay cả thời gian cũng dừng lại. Hiện tại cái phân thân trong Chư thiên của Lạc Bắc đã hấp thu một viên Huyết Xá Lợi, dung hợp với một cái hóa thân của một vị pháp vương Hoa giáo, lại gần như hấp thu Ma huyết tương đương với Thất Hải Yêu Vương thú. Thực lực của nó có thể đã vượt qua cả Lạc Bắc. Nhưng cho dù như vậy thì nó vẫn bị Đại hắc thiên ma quyết phong ấn. Thậm chí Lạc Bắc cảm nhận cái phân thân đó không hề có lực lượng nào ảnh hưởng được tới phong ấn.

Lúc trước, Lạc Bắc chỉ nghĩ tới việc cứu tiểu Trà. Sau đó lại diễn ra vô số chuyện cho nên Đại Hắc thiên ma quyết mới chỉ có ý nghĩa phong ấn tiểu Trà đối với Lạc Bắc. Hơn nữa khi chiến đấu với bốn vị pháp vương Hoa giáo, Lạc Bắc sử dụng Đại Hắc thiên ma quyết không hề có tác dụng. Bởi vì một khi Đại Hắc thiên ma quyết được phóng ra, tốc độ của bỗng vàng sáng không nhanh cho nên không bao phủ được người tu đạo có tu vi cao. Cho nên Lạc Bắc cũng không có ý nghĩa sử dụng Đại Hắc thiên ma quyết để phong ấn đối thủ. Mãi cho tới lúc này, khi một ý nghĩ xuất hiện nhanh như tia chớp, Lạc Bắc mới nhớ tới nó.

Trong tình huống bình thường cho dù Lạc Bắc đã kiểm tra được Đại Hắc thiên ma quyết có thể phong ấn được đòn công kích của đối phương hay không thì chỉ sợ cũng khó mà phong ấn được pháp bảo của đối thủ.

Bởi vì tốc độ pháp bảo gần như là vượt xa tốc độ phi hành của người tu đạo.

Nếu ngay cả tốc độ phi độn của người tu đạo cũng không đuổi kịp thì làm sao mà nó có thể tấn công được đối phương?

Mà tốc độ bỗng vàng sáng của Đại Hắc thiên ma quyết không đủ, có lẽ chỉ trong tình huống đối phương bị chậm đi, tránh né không kịp mới có thể phong ấn được. Nếu ngay cả tốc độ người tu đạo cũng không thêm kịp thì làm sao có thể sánh được với tốc độ của pháp bảo.

Nhưng hiện tại cái pháp bảo của Băng Trúc Quân khi xuyên qua thân thể của Thi thần bị thân thể của nó cùng với Huyền sát âm khí ngăn cản mới có thể giúp cho Lạc Bắc phong ấn được cả Thi Thần cùng với cái pháp bảo đó.

Rầm!

Nhất thời cảm giác không có gì khác thường, ánh mắt của Lạc Bắc không giấu được sự mừng rỡ. Đóa Mạn Đà La phong ấn Thi Thần và cái pháp bảo xong lập tức hóa thành một tia sáng chui vào mi tâm của Lạc Bắc.

- Sao có thể như vậy?

Để sử dụng cái pháp bảo đó, chân nguyên của Băng Trúc Quân đã mất rất nhiều, mất thêm cả một cánh tay. Lúc này lão không bằng cả một người tu đạo Nguyên anh sơ kỳ. Vừa thấy cảnh đó, Băng Trúc Quân cảm thấy ớn lạnh, không dám đứng yên. Làn ánh sáng màu xanh sau lưng y lóe lên, cùng lúc toàn bộ vầng sáng bao phủ cả thung lũng cũng biến mất. Y lập tức sử dụng cái tốc độ giống như thuận di mà lao ra ngoài.

- Không đuổi kịp.

- Có điều y mất một cánh tay, nếu muốn hồi phục tu vi cũng phải mất ít nhất mười năm.

495. Chương 466: Giám Bảo

Chương 466: Giám bảo

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Hiện tại thân phận của y đã bị lộ, cho dù đại chương giáo Vũ Nhược Trần và Yến Kinh Tà không ra tay thì nhất thời y cũng không làm được gì.

- Không thể ngờ được y lại có được thực lực như vậy. Xem ra ta không thể quá tự phụ. Nếu không phải lần này may mắn thì phân thân của ta cũng bị mất vì tay y.

Vừa nhìn thấy lôi quang sau lưng Băng Trúc Quân lóe lên rồi bóng dáng của y xuất hiện ngoài thung lũng, Lạc Bắc cũng không có hành động gì mà chỉ nghĩ như vậy.

Cho dù Lạc Bắc có Thất Xảo di thiên trấn có thể bao phủ một khu vực, hạn chế người khác sử dụng pháp thuật. Nhưng vào lúc này, Băng Trúc Quân sử dụng pháp bảo phi độn như không tiếc tu vi và chân nguyên của mình. Tốc độ phi độn của y vô cùng nhanh, thần thức cũng không thể xác định được vị trí mà y xuất hiện.

Rầm!

Khi lôi quang phụt ra một lần nữa, bóng dáng của Băng Trúc Quân đã cách Lạc Bắc khoảng năm trăm trượng. Nhưng đúng lúc này, một tia sáng trắng không hề có một dấu hiệu xuất hiện kèm theo tiếng hét chói tai của Băng Trúc Quân.

Trong tiếng hét chói tai, hai cái cánh phía sau của Băng Trúc Quân tan vỡ.

- Nguyệt Ẩn!

Lạc Bắc nhướng mày.

Băng Trúc Quân cho rằng Đấu Chuyển tinh di phù có thể làm cho Lạc Bắc không thể nhấn được tin tức. Nhưng sai lầm lớn nhất của lão vì không biết đây chỉ là cái phân thân của Lạc Bắc.

Khi tới cái chỗ này, Lạc Bắc liền thu thần niệm về. Bản tôn của hắn ở Thương Lãng cung lập tức truyền đạt vị trí ọi người biết. Vì vậy mà Đông Nhan, Nạp Lan Nhược Tuyết và Nguyệt Ẩn mới vội vàng tới đây.

Chỉ có điều Lạc Bắc thật sự không ngờ Nguyệt Ẩn có thể chặn được Băng Trúc Quân đồng thời phá hủy cái pháp bảo mà lão dùng để bỏ chạy.

Trong lúc Lạc Bắc đang kinh ngạc thì Nguyệt Ẩn lại ghen hòng nhìn lòng bàn tay mình, đồng thời có cảm giác hết sức may mắn.

Bởi vì phương pháp Nguyệt Ẩn che giấu khí tức trong cả thiên hạ đúng là đếm trên đầu ngón tay. Nhưng y cũng không có tốc độ đuổi kịp Băng Trúc Quân. Trên thực tế, y chỉ chạy tới chỗ này nhưng không ngờ trong lúc điên cuồng bỏ chạy, Băng Trúc Quân lại xuất hiện ngay bên cạnh mình.

Lúc này, Băng Trúc Quân chẳng khác nào tự húc đầu vào Nguyệt Ẩn.

...

Nhìn thấy hai cái cánh của Băng Trúc Quân vỡ vụn, Lạc Bắc cũng lập tức vọt lên mà lao về phía lão.

Nhưng đúng vào lúc lúc này, một tia sáng vàng chợt lóe lên trong không trung mà chém trúng người Băng Trúc Quân, cắt bên hông một đường. Nơi vết thương của lão lúc này chảy ra không phải là máu huyết mà là những hạt cát vàng.

- A! Hoàng Sa thần đao.

Một tiếng hét chói tai, thê lương từ miệng của Băng Trúc Quân vang lên.

- Nạp Lan Nhược Tuyết!

Lạc Bắc liếc mắt quả nhiên thì thấy Nạp Lan Nhược Tuyết xuất hiện trên bầu trời.

Cùng lúc đó, trên đỉnh đầu Băng Trúc Quân chợt lóe lên một vầng sáng màu hồng rồi Nguyên Anh vọt ra. Nguyên Anh liếc Lạc Bắc với ánh mắt oán độc sau đó hóa thành một vầng sáng màu hồng mà vọt lên cao, trong nháy mắt chỉ còn lại một điểm sáng.

- Cái này thì đúng là đuổi không kịp.

Vừa nhìn thấy tốc độ bỏ chạy Nguyên Anh của Băng Trúc Quân, Lạc Bắc liền quay đầu nói với đám người Nạp Lan Nhược Tuyết và Nguyệt Ẩn.

Lạc Bắc vừa mới quay đầu, Nguyên Anh của Băng Trúc Quân đã biến thành một điểm sáng màu hồng biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Còn thân thể của Băng Trúc Quân cũng hóa thành cát vàng mà tan biến trong không trung.

Vừa mới đánh cho Băng Trúc Quân chỉ còn Nguyên Anh bỏ chạy, sắc mặt Lạc Bắc không hề có chút mừng rỡ mà ngược lại còn hơi nhũn mảy.

Cho dù là bị Bắc Minh vương và Huống Vô Tâm làm cho tổn thương tới nguyên khí nhưng Côn Luân vẫn là một thế lực khổng lồ. Những lời nói lúc trước của Băng Trúc Quân giúp cho Lạc Bắc được rằng Côn Luân cũng đã để ý tới chuyện hắn khai sơn lập phái. Hiện tại Côn Luân chỉ không biết được thời gian cụ thể của hắn mà thôi.

Thời gian cụ thể chuyện khai sơn lập phái đối với hắn chỉ là chuyện thứ yếu. Bởi vì trong kế hoạch của Lạc Bắc đó là thời gian khai sơn phải để cho cả giới tu đạo biết.

Mà Côn Luân chỉ cần biết tới hành động của hắn là được rồi.

Hơn nữa với những hành động của Côn Luân, Lạc Bắc hiểu rõ chúng không chỉ dừng lại ở Băng Trúc Quân. Mà lão chỉ là một cái lời nhảm mà thôi... Nhưng cho dù chỉ là một lời nhảm thì suất chút nữa cũng đánh chết cái phân thân của Lạc Bắc.

Lạc Bắc tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh lại tinh thông nhiều pháp quyết. Trong cơ thể còn phong ẩn một cái phân thân cực mạnh. Điều này khiến cho hắn có thể chiến đấu với vài người có tu vi

ngang mình mà không rơi vào thế hạ phong. Mà việc ám sát của Băng Trúc Quân lần này nhắc nhở cho Lạc Bắc biết rằng pháp thuật và pháp bảo trong giới tu đạo có rất nhiều, tu vi cao thấp cũng không tương đương với thực lực. Cho dù với thực lực hiện tại của Lạc Bắc thì cũng có thể bị người ta tiêu diệt bất cứ lúc nào.

Lạc Bắc cũng thật sự không ngờ lời nhắn đầu tiên mà Côn Luân gửi tới mình lại chính là Băng Trúc Quân, một vị từng là sư thúc của hắn.

Tiếp theo Côn Luân còn có hành động gì thì Lạc Bắc cũng không thể tưởng tượng được. Hắn chỉ biết rằng hành động tiếp theo của Côn Luân chắc chắn không thể yếu hơn lần này.

Nhưng điều khiến cho Lạc Bắc cảm thấy không vui lại là một chuyện khác. Thực Sơn cũng là sư môn của Lạc Bắc. Trong thâm tâm của hắn thật sự có thể muốn được cùng với Thực Sơn đối địch. Vì vậy mà lần này khi nghe nói có người của Thực Sơn tới, hắn hết sức vui mừng. Nhưng hiện tại, hắn lại không biết được thái độ của Thực Sơn như thế nào. Băng Trúc Quân tìm một cái cớ như vậy để tới đây ám sát mình hay là Vũ Nhược Trần và Yến Kinh Tà thực sự gửi tới lời nhắn như thế rồi để cho lão lợi dụng?

Bầu trời phía trên thung lũng mây bay cuồn cuộn dường như chứng tỏ con đường tiếp theo của Lạc Bắc vô cùng nguy hiểm. Tuy nhiên Lạc Bắc đang đứng thẳng trong không trung lại chỉ hơi nhíu mày một chút rồi ra quyết định.

Nếu hiện tại việc đối mặt với Côn Luân đã chuyển từ thế bị động sang chủ động thì với Thực Sơn cũng có tình hình như vậy.

.....

- Lạc Bắc! Người không sao chứ?

- Không thể ngờ được Băng Trúc Quân lại âm thầm hợp tác với Côn Luân. Hừ! Lần này đánh chết thân thể của y, hơn nữa khi y cho Nguyên Anh độn đường như cũng sử dụng bí pháp nào đó. Cho dù có tìm được thân thể thích hợp thì tu vi cũng phải giảm xuống mấy cấp.

Thân thể của Băng Trúc Quân đã hóa thành cát vàng, bị gió thổi bay. Lúc này, bóng dáng của Đông Nhan và Nạp Lan Nhược Tuyết cũng từ phía xa xuất hiện.

- Đông Nhan! Sao người lại tới đây/ - Nhìn thấy Đông Nhan xuất hiện, Lạc Bắc sửng sốt:

- Độc Long đan đã luyện chế xong?

- Đã qua thời điểm quan trọng, chỉ còn một chút thời gian nữa thôi. Có tên được đồng mà người giúp thì không sao. Không thể ngờ được Hoàng Sa thần đạo của Nạp Lan Nhược Tuyết lại lợi hại tới vậy. Ta thấy Băng Trúc Quân mặc một bộ pháp y cũng không tầm thường vậy mà vẫn mất thân thể. A?

Đông Nhan trả lời Lạc Bắc rồi nhìn bộ trường bào của Băng Trúc Quân bị cắt thành hai mảnh vẫn có ánh sáng lên đang rơi xuống. Đông Nhan nhanh chóng vung tay hút nó vào trong tay mình.

- Không biết đưa cái pháp y này cho Bích Căn sơn nhân có tác dụng gì không?

Ánh sáng màu hồng từ bộ trường bào bị cắt thành hai đoạn của Băng Trúc Quân đã hoàn toàn biến mất. Bên trong nó có một số ký hiệu, cảm rất nhẹ. Đông Nhan nhìn thoáng qua rồi cuộn nó lại mà nhét vào cái túi tơ mang theo người.

Tia sáng thu hút sự chú ý của mọi người lại là một cái vòng ngọc sáng bóng màu trắng có khảm một ít tinh kim màu vàng nhìn như một dải ô vuông. Tính ra nó được chia thành tổng cộng mười ba ô vuông. Trên toàn bộ cái vòng ngọc màu trắng tản ra pháp lực dao động nhẹ nhàng, hiển nhiên là một cái pháp bảo.

- Hình như đây là Bảo Bạch ngọc trạc. - Khi Đông Nhan cầm lấy cái vòng ngọc đó thì Nạp Lan Nhược Tuyết cũng lên tiếng.

- Bảo Bạch ngọc trạc?

Nghe thấy Nạp Lan Nhược Tuyết dường như biết lai lịch của cái vòng ngọc này, Đông Nhan cũng không xem xét mà ném nó cho Nạp Lan Nhược Tuyết:

- Đây là loại pháp bảo gì?

- Lúc trước, khi Bảo Quang thượng nhân luyện chế ra cái vòng ngọc này là muốn phỏng chế theo túi tu vi của người tu đạo thời cổ. Nhưng có điều do trình độ của Bảo Quang thượng nhân còn kém cho nên lão không luyện chế ra được túi tu vi di như của người thượng cổ có thần thông đặt được tất cả những vật sở hữu. Cái Bạch Ngọc bảo trạc này chỉ có thể chứa được mười ba cái pháp bảo, không thể chứa được thứ gì khác. Có điều phương pháp sử dụng nó cũng rất đơn giản, chỉ cần rót một mootj chút chân nguyên là có thể sử dụng được cái Bạch Bảo bạch ngọc trạc này.

Trong lúc nói chuyện một tia chân nguyên của Nạp Lan Nhược Tuyết cũng lập tức thấm vào trong Bạch ngọc trạc.

Chương 466-1: Giám bảo__

- Quả nhiên là trong cái ngọc trạc này còn có mấy cái pháp bảo của Băng Trúc Quân.

Khi chân nguyên thấm vào, Nạp Lan Nhược Tuyết chớp mắt mà nói vậy.

Chỉ thấy cái vòng tay màu trắng tản ra một chút ánh sáng rồi ba tia sáng từ trong đó bắn ra, xuất hiện trước mặt mọi người.

Trong ba vật đó thì có một cái hạt châu to bằng quả trứng chim bồ câu tản ra ánh sáng màu đen. Một cái đĩa màu đồng có phong cách cổ xưa và một vật hình trụ có khắc một viên tinh thạch màu vàng.

Ngay khi Nạp Lan Nhược Tuyết điều khiển Bạch ngọc trạc lấy ba vật đó ra, hai tay Lạc Bắc cũng hơi nhúc nhích hút lấy toàn bộ mấy món pháp bảo của Băng Trúc Quân bị rơi xuống đất.

Trong mấy cái pháp bảo đó thì có hai cái bị Huyền Sát âm khí của Thi Thần phun trúng đang bị đóng băng.

Trong hai vật đó có một cái kính nhỏ tản ra ánh sáng giống như làn sương trắng. Lúc này, Lạc Bắc nghe Băng Trúc Quân nói thì cái kính này có tên là Thiên Sương Kính, do tự tay lão luyện ra. Mà vừa rồi theo những gì Băng Trúc Quân nói và qua giao thủ thì cái pháp bảo này dường như là khắc tinh của phi kiếm. Cho dù bản mệnh kiếm nguyên mạnh tới mấy thì cũng bị thay đổi phương hướng, không thể đánh trúng được Băng Trúc Quân.

Còn một cái pháp bảo hình hoa sen màu xanh khác cũng là một cái pháp bảo phòng ngự.

Cả hai cái bị Huyền Sát âm khí của Thi Thần đánh trúng rơi trên mặt đất. Ngoài ra khi Băng Trúc Quân bị giết còn có một hạt châu màu tím và một cái pháp bảo nhìn như tấm khăn gấm.

Lạc Bắc hút cả bốn cái pháp bảo tới trước mặt. Mới liếc mắt, hắn đã nhận ra hạt châu màu tím đó chính là thứ vừa mới bảo vệ trước mặt Băng Trúc Quân khiến cho hơi thở của Thi Thần không ảnh hưởng gì tới lão. Nhưng Lạc Bắc lại chú ý tới cái khăn gấm vẫn đang tản ra ánh sáng màu hồng.

Cái vật này là thứ mà lúc đầu, Băng Trúc Quân hóa thành pháp y để đánh lén Lạc Bắc. Qua trực giác, Lạc Bắc có thể cảm nhận được uy lực của mười sợi tơ đó kinh người. Mà sau đó, Băng Trúc Quân lấy nó ra phòng ngự, không ngờ có thể chịu nổi một đòn tấn công toàn lực của Thi Thần và Lạc Bắc. Có thể nói đây là một thứ pháp bảo có đủ cả công phòng, cấp bậc ít nhất phải từ Kim tiên trở lên.

Vào lúc này, Lạc Bắc tập trung quan sát cái pháp bảo đó chỉ thấy không biết nó được dệt từ thứ vật liệu gì. Ở giữa có thêu hình một con phượng hoàng bảy màu, chỉ có điều do ánh sáng bao phủ nên nếu không tập trung quan sát thì không thể thấy được.

- Cái pháp bảo này chẳng lẽ là Huyết Phượng La? - Phát hiện ra sự chú ý của Lạc Bắc với cái pháp bảo, Nạp Lan Nhược Tuyết cũng để ý rồi ngay lập tức sắc mặt nàng xuất hiện sự khiếp sợ.

- Huyết Phượng La? - Lạc Bắc và Đông Nhan đều quay sang hỏi Nạp Lan Nhược Tuyết:

- Huyết Phượng La là pháp bảo như thế nào?

- Đây là một cái pháp bảo nổi danh của phái Thiên La thời cổ.

Nạp Lan Nhược Tuyết giơ tay hút lấy cái khăn gấm. Bất ngờ hơn mười tia sáng bay ra, thay đổi hình dạng rồi đột nhiên thu về. Ánh sáng từ cái khăn gấm lập tức trở nên rực rỡ, bao phủ phạm vi mấy trượng.

- Huyết Phượng La là một loại dây leo kỳ lạ thượng cổ, nhìn nó có hình dạng giống như Huyết Phượng hoàng. Cái pháp bảo này được luyện ra từ một thứ kỳ mộc đã biến mất từ thời cổ. Khi đối địch, mấy sợi tơ của nó bắn ra cho dù tinh kim có dẻo dai tới mấy cũng bị trói lại. Có lẽ chỉ có phi kiếm Thương Nguyệt của Lạc Bắc mới có thể chặt đứt. Khi dùng để phòng ngự thì nó còn hơn cả pháp bảo cấp kim tiên.

- Chẳng trách mà Băng Trúc Quân dám tới đây một mình để giết ta. Nếu ta bị Huyết Phượng La trói lại thì chắc chắn sẽ bị lão giết. - Lạc Bắc liếc nhìn Nạp Lan Nhược Tuyết:

- Nạp Lan Nhược Tuyết! Tại sao ngươi lại biết tới cái pháp bảo này?

Nạp Lan Nhược Tuyết cười cười trả lời:

- Ngươi quên khi ở Trân Bảo các, Thái Thúc đã lệnh cho Nhan Thọ Sơn chép một quyển giám bảo bí lục hay sao? Vài ngày trước khi ngươi đi lấy Thất Bảo hải đường, ta đã xem qua hết một lượt.

- Có lẽ ta cũng phải giành thời gian xem cái quyển Giám bảo bí lục đó mới được. - Đông Nhan liền quay sang cái pháp bảo còn lại:

- Nạp Lan Nhược Tuyết! Vậy ngươi xem đây là cái pháp bảo gì?

Nạp Lan Nhược Tuyết gật đầu nhìn từng thứ một. Nhưng chỉ một lát sau, nàng liền nhú mày thốt lên:

- Là thật.

- Cái gì kỳ lạ? - Đông Nhan cảm thấy khó hiểu lên tiếng hỏi. Lạc Bắc cũng quay đầu lại nhìn Nạp Lan Nhược Tuyết.

Nạp Lan Nhược Tuyết nhìn Đông Nhan và Lạc Bắc mà nói:

- Trên người y thật sự là có quá nhiều cổ bảo.

- Trên người y có nhiều cổ bảo? - Đông Nhan nghe thấy vậy thì ngẩn người.

- Đúng thế. - Nạp Lan Nhược Tuyết chỉ hạt châu màu tím mà nói:

- Hạt châu này chính là Định Thần tử châu do Ngô Viễn của Thục Sơn luyện chế từ hai trăm năm trước. Vốn lúc ấy Ngô Viễn của Thục Sơn tu luyện công pháp gặp phải vấn đề, từ Nguyên Anh kỳ tới Độ Kiếp kỳ sẽ gặp phải thiên ma ảo cảnh vô cùng lợi hại. Y định luyện chế ra một viên đan dược dùng để trấn định thần hồn nhưng lại thất bại. Cái Định Thần Tử châu này chính là cái pháp bảo hình thành từ số đan dược bị hỏng đó. Cái pháp bảo này có thể chống được pháp bảo cấp Kim Tiên tác động tới tinh thần. Như vậy có thể đoán được nếu ngày đó y thành công thì loại đan dược đó sẽ có công hiệu mạnh như thế nào. Viên Định Thần Tử châu cũng không phải cổ bảo. Nhưng ngoại trừ Thiên Sương kính và Định Thần tử châu ra, những pháp bảo còn lại của Băng Trúc Quân đều là cổ bảo.

- Toàn bộ đều là cổ bảo? - Đông Nhan, Lạc Bắc cùng với Nguyệt Ẩn đều cảm thấy khiếp sợ.

Cổ bảo chính là cách gọi tắt của pháp bảo thời thượng cổ. Mà được gọi như vậy thì nó phải là pháp bảo từ ít nhất ba ngàn năm trước.

Sở dĩ pháp bảo trong thời gian đó được gọi là cổ bảo đó là vì trong mấy ngàn năm qua, giới tu đạo đã hưng suy không biết bao nhiêu lần. Hiện tại công pháp và cách luyện khí mặc dù có nhiều điểm vẫn còn giống như đi ngược dòng lịch sử ba ngàn năm mà nói thì công pháp và cách luyện khí bây giờ có sự khác biệt rất nhiều. Mà thêm mấy ngàn năm nữa, có khả năng pháp quyết và cách luyện khí trong giới tu đạo lại càng khác hơn.

Hiện tại pháp thuật và cách luyện khí qua hai ngàn năm thay đổi chưa chắc đã kém hơn của người thượng cổ nhưng ngày đó có quá nhiều thiên tài địa bảo mà bây giờ hoàn toàn mất tích. Những pháp bảo sử dụng chúng đều có uy lực kinh người. Hơn nữa phần lớn đều công công hiệu thần diệu. Cho nên pháp bảo thượng cổ đều có phẩm cấp cao hơn pháp bảo bây giờ rất nhiều. Gần như thấp nhất cũng phải sánh với cấp tiên bây giờ. Nếu như biết có cổ bảo xuất hiện chắc chắn sẽ kéo vô số người tới cướp đoạt.

Nhưng những pháp bảo thời cổ vẫn còn tồn tại lại rất ít.

Một là vì phương pháp luyện khí và luyện chế pháp bảo cơ bản ngày đó và bây giờ khác nhau. Cho nên gần như tất cả pháp bảo thời cổ rất khó mô phỏng. Cho dù có thể tìm ra được phương pháp thì nhiều thứ nguyên liệu đã biến mất từ lâu mà dùng những vật liệu thay thế thì cơ bản không thể luyện chế ra được.

Mặt khác còn một nguyên nhân rất đơn giản đó là pháp bảo luyện ra tất cả những người luyện đều cố gắng theo đuổi khả năng vững chắc của phối pháp bảo, nhưng khi người tu đạo đấu phép lại khó tránh khỏi hư hỏng. Nếu gặp phải người tu đạo có thực lực tương đương mà giao đấu với nhau, rất có khả năng sẽ mất vài món pháp bảo.

496. Chương 467: Độc Long Đan Thành Công. Năm Tháng Thực Sơn

Chương 467: Độc Long đan thành công. Năm tháng Thực Sơn

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Hiện giờ trong giới tu đạo thì pháp bảo lợi hại có rất nhiều nhưng pháp bảo lưu truyền từ thời thượng cổ tới nay trong cả tông phái lớn cũng chưa chắc có được ba, bốn cái.

Nhưng hiện tại, ngoại trừ Định Thần tử châu và Thiên Sương kính ra thì pháp bảo Băng Trúc Quân để lại còn có cái pháp bảo có hình dạng đoá sen, pháp bảo có thể phóng ra ánh sáng xanh và ba cái bên trong Bạch ngọc thủ trạc. Hơn nữa tính cả Huyết Phượng La thì Băng Trúc Quân có tất cả năm cái cổ bảo. Mà trong cơ thể của Lạc Bắc còn phong ẩn một cái huyền bảo.

- Chẳng lẽ Thực Sơn các ngươi có rất nhiều pháp bảo thượng cổ? - Đông Nhan không nhịn được lên tiếng hỏi Lạc Bắc.

Lạc Bắc lắc đầu. Thực Sơn vẫn chỉ tập trung vào phi kiếm, những loại pháp bảo khác rất ít, không thể có nhiều tới mức như vậy.

- Chẳng lẽ là Côn Luân đưa cho Băng Trúc Quân? Cho dù có như vậy thì nhiều lắm cũng chỉ khoảng hai cái, không thể nhiều tới mức này.

Lạc Bắc nghĩ đi nghĩ lại cũng không nghĩ ra được nên chẳng nghĩ nhiều quay sang Nạp Lan Nhược Tuyết hỏi:

- Mấy cái pháp bảo còn lại là như thế nào?

- Hạt châu màu đen này là Pháp pháp thần châu. - Nạp Lan Nhược Tuyết chỉ hạt châu màu đen mà nói.

- Đây là Pháp Pháp thần châu?

Lạc Bắc, Đông Nhan và Nguyệt Ấn đều tò mò nhìn hạt châu màu đen. Bên trong nó như có những dải sáng liên tục di chuyển.

Cái tên Pháp Pháp thần châu, đám người Lạc Bắc đã từng nghe nhắc tới. Nghe nói người tu đạo thời thượng cổ tìm kiếm ánh sáng trong lỗ đen ở không gian loạn lưu mà luyện ra. Một khi sử dụng nó, cho dù đối phương sử dụng pháp thuật nào cũng bị nó hút sạch. Chỉ có điều loại pháp bảo này giống như một thứ bùa, chỉ cần dùng một lần là nó sẽ hóa thành tro bụi.

- Đây là Đại Diệu Thanh Liên. - Nạp Lan Nhược Tuyết chỉ cái pháp bảo có hình hoa sen bị Huyền Sát âm khí đóng băng mà nói:

- Cái pháp bảo thượng cổ này chuyên phòng ngự. Lực phòng ngự của nó chỉ tương đương với pháp bảo cấp Kim tiên, thậm chí còn dưới Thiên Thiên linh diệp của ta. Chỉ có điều phối và pháp trận của nó rất kỳ lạ, cho dù có đánh tan ánh sáng, chạm tới cả phối của pháp bảo thì nó cũng chỉ bị biến hình mà không bị hỏng.

Sau đó nó sẽ tự động trở lại nguyên hình và có thể tiếp tục sử dụng. Cho nên cái pháp bảo thượng cổ này còn có tên là Bất Tử Thanh Liên.

- Cái pháp bảo này kỳ lạ như vậy?

Lạc Bắc duỗi ngón tay bắn ra một tia chớp màu tím đánh nát toàn bộ lớp băng bao phủ bên ngoài Đại Diệu Thanh Liên để lộ bản thể của nó.

- Nói như vậy thì nếu một đòn tấn công mà nó không chịu được thì cũng làm bị đánh bay mà không bị hỏng. Sau đó lại có thể triệu hồi để sử dụng?

- Đúng vậy. Cho nên cái pháp bảo này vẫn được dùng để phối hợp với pháp bảo phòng ngự khác. Nếu gặp phải đòn tấn công lợi hại thì sử dụng nó để ngăn cản bớt một phần uy lực. - Sắc mặt Nạp Lan Nhược Tuyết xuất hiện một chút gì đó khó hiểu:

- Có điều theo những gì mà Giám bảo bí lục nói thì nếu như luyện hóa, nó sẽ có mối liên hệ tinh thần đặc biệt với người luyện hóa nó, rất khó bị đối phương phá vỡ. Tại sao Băng Trúc Quân không bỏ thời gian để luyện hóa cái pháp bảo này?

Lạc Bắc và Đông Nhan quay sang nhìn nhau nhưng đúng là không thể hiểu được.

Pháp bảo phòng ngự lợi hại của Băng Trúc Quân có rất nhiều. Nhưng cái Đại Diệu Thanh Liên này hết sức kỳ lạ. Có cái pháp bảo này tương đương với thêm một lớp phòng ngự, không có lý do gì mà không luyện hóa nó trước.

- Hay là đầu Băng Trúc Quân có vấn đề?

Đông Nhan nói câu đó rồi lại lắc đầu. Bởi vì đã là một trong ba vị chủ tọa của Thục Sơn, Băng Trúc Quân chắc chắn phải hơn rất nhiều người.

- Đây là Thanh Ẩn đang.

Nạp Lan Nhược Tuyết cảm thấy những điểm khó hiểu của Băng Trúc Quân có nhiều lắm, nên chẳng nghĩ nữa mà giơ tay về phía cái vật thể hình trụ có khảm một viên tinh thạch màu vàng, và điêu khắc rất nhiều ký hiệu. Một đạo chân nguyên của nàng thấm vào nó khiến cho cái pháp bảo tỏa ra ánh sáng màu xanh và màu vàng bao phủ phạm vi trăm trượng.

- Nếu sử dụng tâm niệm điều khiển thì hai loại ánh sáng này còn có thể khống chế được hướng chiếu ra. - Nạp Lan Nhược Tuyết giải thích:

- Xa nhất nó có thể đạt tới hai trăm trượng. Hai loại ánh sáng này có thể loại bỏ phần lớn ảo giác của trận pháp lại còn khiến cho những pháp bảo và pháp thuật ẩn thân không có tác dụng. Ngay cả pháp bảo xé rách không gian cũng có thể phát hiện được.

- Người thăm rồi. - Đông Nhan nghe nói vậy thì cười quay đầu nhìn Nguyệt Ẩn:

- Có cái pháp bảo này người muốn trốn cũng không được.

Nguyệt Ẩn lắc đầu một cách bất đắc dĩ. Mặc dù Ảnh La Sát của Trảm Châu Trách Địa không chỉ có biết che giấu khí tức vào thân thể nhưng nếu ai có cái pháp bảo này thì tương đương phá vỡ sự lợi hại nhất của họ.

- Trước mắt đối với chúng ta mà nói thì có thể sử dụng cái pháp bảo này. - Nạp Lan Nhược Tuyết chỉ cái pháp bảo có hình cái đĩa đồng, hoa văn có phần hơi thô mà nói:

- Cái pháp bảo thượng cổ này có tên là Hải Thiên la bàn. Bản thân nó khi ở trên biển có thể phát huy tác dụng lớn nhất. Nó có thể bốc lên cả ngàn vạn cân nước biển để tấn công đối phương. Phạm vi bao phủ của nó rất rộng. Nếu như đặt trong Thiên Bảo đại thừa thì tương đương với có thêm một cái trận pháp hệ Thủy cực mạnh.

- Cái pháp bảo này đúng là có tác dụng rất lớn.

Lạc Bắc vừa mới nghĩ vậy, một tia sáng màu hồng từ trong mi tâm của hắn lao ra. Hắn thả thi thần cùng với cái pháp bảo bị phong ấn ra ngoài.

- Nạp Lan Nhược Tuyết! Người xem cái pháp bảo này có lai lịch như thế nào?
- Không ngờ cái pháp bảo này có uy lực tới mức cả Thi Thần cũng không ngăn cản nổi.

Nạp Lan Nhược Tuyết, Đông Nhan và Nguyệt Ẩn chỉ thấy được Băng Trúc Quân bỏ chạy. Bây giờ nhìn thấy cái pháp bảo xuyên qua thân thể của Thi Thần, bọn họ đều hoảng sợ. Mới biết Lạc Bắc đối địch với Băng Trúc Quân nguy hiểm tới mức độ nào.

- Cái pháp bảo này là huyền bảo thượng cổ.

Lạc Bắc tường thuật lại tỉ mỉ cách Băng Trúc Quân sử dụng cái pháp bảo này như thế nào cho Nạp Lan Nhược Tuyết nghe.

- Nói vậy thì nó đúng là Huyền bảo thượng cổ.

Nạp Lan Nhược Tuyết nghe Lạc Bắc nói xong thì sắc mặt hơi thay đổi. Huyền bảo là một thứ mà đã lâu rồi không xuất hiện trong giới tu đạo. Hơn nữa trong truyền thuyết thì ngay cả người có tu vi Nguyên Anh đại thành cũng khó mà cản được uy lực của nó. Nhưng Nạp Lan Nhược Tuyết cũng lắc đầu. Huyền bảo thượng cổ có thời gian lâu hơn so với cổ bảo, hơn nữa đã lâu rồi không xuất hiện cho nên cả trong Giám bảo bí lục cũng không ghi lại.

- Nếu vậy, chúng ta về Thương Lăng cung rồi bàn tiếp.

Lạc Bắc thấy không biết được lai lịch của Huyền Bảo thì trầm ngâm rồi thu phong ấn Thi Thần và cái huyền bảo đó lại sau đó quay sang nói với Nguyệt Ẩn:

- Người nghĩ cách giúp ta đưa tin cho chủ giáo Vũ Nhược Trần và sư tôn Yến Kinh Tà để họ biết về chuyện hôm nay.

.....

- Được rồi.

Được Đồng được Lạc Bắc để lại trong động phủ chợt vui mừng nhảy dựng lên.

Trong lò đan trước mặt nó, viên Độc Long đan đã hoàn toàn biến thành màu vàng óng tỏa ra những làn khí màu vàng kim.

Mà vào lúc này, bên ngoài Thiên Nhược quật mà Thục Sơn giấu kinh, một tên đệ tử Thục Sơn đang nín thở chờ đợi.

Tên đệ tử Thục Sơn có gương mặt trẻ tuổi đó chính là người mà ngày đó đám Lạc Bắc khi tiến vào Thiên Nhược quật đã nói rất nhiều - Tĩnh Tư.

Hiện tại Tĩnh Tư đang ở bên ngoài Thiên Nhược quật để chờ một đám đệ tử Thục Sơn đã vượt qua thí luyện lấy được phi kiếm đang vào đó học kiếm quyết.

Bất ngờ trên không trung của Thiên Nhược quật chợt có một sợi tơ vàng rơi xuống.

497. Chương 468: Biến Động Thiên Nhược Quật

Chương 468: Biến động Thiên Nhược quật

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Một đám đệ tử Thục Sơn xuất hiện trên con đường núi đi về phía Thiên Nhược quật.

Phần lớn đám đệ tử Thục Sơn có tuổi tương đương với đám Lạc Bắc năm đó. Vào lúc này, tất cả đều có sự mong đợi và hưng phấn. Nhưng Tinh Tư đang đứng ở lối vào lại có chút uể oải. Khi một vài sợi tơ vàng bay xuống trước mặt thì y đang thất thần nhớ tới đạo pháp thuật mà mình mới hiểu được vào hai ngày trước. Y còn tưởng rằng đó là ánh sáng mặt trời bị khúc xạ.

Nhưng khi sợi tơ vàng đó chạm phải mặt đất thì một tiếng nổ nhỏ vang lên.

- Sao lại thế này?

Tinh Tư lập tức có phản ứng. Sau chút sững sờ, y liền quan sát chỗ sợi tơ đó rơi xuống thì thấy xuất hiện một cái lỗ nhỏ bằng ngón tay út.

Tinh Tư mới vội tới bên cái lỗ nhưng còn chưa kịp nhìn kỹ thì từ trên không trung lại có những sợi kim tuyết rơi xuống.

Liên tục những tiếng nổ vang lên. Có một sợi kim tuyến rơi xuống cách Tinh Tư không xa, nhưng y cũng không cảm nhận được pháp lực dao động chỉ có một làn hơi nóng và khí sắt thép ập tới. Tinh Tư quan sát sợi kim tuyến đó cẩn thận thì thấy khi nó chạm xuống đất chẳng khác nào một cây kim rơi xuống nước mà để lại một cái hố to bằng ngón út, sau không thấy đáy.

- A?

Sắc mặt Tinh Tư thay đổi. Nhìn thấy từ xa có một sợi kim tuyến rơi xuống, gã liền chỉ tay bắn một đạo kiếm khí màu xanh nhạt về phía đó. Sợi kim tuyến bị kiếm khí màu xanh làm cho tản ra nhưng Tinh Tư cũng phải rung mình vì cảm nhận được trên sợi kim tuyến ẩn chứa lực lượng rất mạnh.

- Có chuyện gì thế này?

Thoáng loạn choạng một cái, Tinh Tư biến sắc, trong ánh mắt xuất hiện một sự kinh ngạc.

Một vài sợi kim tuyến cực kỳ nặng mang tới cho gã một cái cảm giác giống như phi kiếm. Hơn nữa bên trong nó còn ẩn chứa lực lượng dường như tương đương với một thanh phi kiếm còn hơn cả tu vi Ngự kiếm.

Tinh Tư ngẩn đầu. Điều khiến cho y phải tròng mắt kinh hãi đó là y nhìn thấy trên không trung xuất hiện vô số những sợi kim tuyến, bao phủ toàn bộ Thiên Nhược quật.

- Có chuyện gì thế này?

Cùng lúc đó, đám đệ tử đang đi về phía Thiên Nhược quật cũng xôn xao. Lần này, người dẫn đám đệ tử đó tới đây cũng chính là người năm đó đã dẫn đám người Lạc Bắc - Minh Hạo.

Khi trước mặt có một hai sợi kim tuyến hạ xuống, Minh Hạo cũng không để ý. Nhưng giây lát, khi toàn bộ không trung của Thiên Nhược quật chợt tản ra ánh sáng màu vàng.

- Các người đứng yên ở đây.

Sau khi vội vàng nói với đám đệ tử Thục Sơn, Minh Hạo lập tức hóa thành một tia sáng bay tới bên cạnh Tinh Tư.

“ Xoẹt! “ Xoẹt Xoẹt!

Minh Hạo còn chưa kịp hỏi Tinh Tư thì lại có mấy chục sợi kim tuyến rơi xuống phát ra những tiếng nổ.

- Đây là?

Minh Hạo cũng hoàn toàn biến sắc.

Đúng vào lúc này, mấy tên đệ tử Thục Sơn đứng trên sơn đạo cách Thiên Nhược quật mấy trăm trượng cũng xoay người.

Từ trong rặng núi của Thục Sơn lập tức xuất hiện mấy vầng sáng. Ít nhất có tới mấy trăm đạo kiếm quang bay lên.

Trong hai đạo kiếm quang đó có một tím một xanh tỏa ra ánh sáng lóa mắt cùng với uy áp và kiếm khí vô tận như chèn ép tất cả các phi kiếm. Nó khiến cho tất cả những đệ tử Thục Sơn mới gia nhập nhìn thấy hai đạo kiếm quang đều rung động.

- Có chuyện gì vậy? - Tĩnh Tư kêu lên. Y có thể thấy được hai đạo kiếm quang kia là Vũ Nhược Trần và Yến Kinh Tà.

Hôm nay biến hóa của Thiên Nhược Quạt thậm chí làm kinh động tới cả hai người.

- Đây là Kim Phong hỏa tuyến?

Minh Hạo đứng bên cạnh Tĩnh Tư cũng tái nhợt, đôi tay run rẩy.

Vào lúc này có thể cảm giác được những sợi kim tuyến đó không ngờ chính là Kim Phong hỏa tuyến do Cửu Thiên kim phong và Thiên hỏa ngưng tụ thành.

Gần như toàn bộ điển tịch trong các tông phái đều có ghi lại. Trên vô số cương phong, lôi vân còn có Thiên hỏa cuộn cuộn và Cửu Thiên kim phong. Nếu như Cửu Thiên kim phong bị rơi xuống ngưng tụ với Thiên Hỏa sẽ hình thành Kim Phong hỏa tuyến.

Chính vì có những thứ này cho nên người tu đạo mới không thể tự do.

Nhưng vào hôm nay bên trên Thiên Nhược quạt tại sao lại có Kim phong hỏa tuyến rơi xuống?

Nếu có người thi triển pháp thuật đối phó với Thục Sơn thì cũng không thể nào không động tới trận pháp Thục Sơn cùng với cấm chế. Hơn nữa vào lúc này điều khiến cho y và Tĩnh Tư hoảng sợ đó là khắp cả không trung trong phạm vi mười dặm đã bị Kim phong hỏa tuyến bao phủ. Tĩnh Tư chưa bao giờ nghe nói tới pháp thuật có thể dẫn hạ Kim Phong hỏa tuyến. Cho dù có pháp thuật như vậy thì cũng không thể có uy thế hùng mạnh như thế.

Một làn sương mù màu trắng bốc lên như một cái vỏ trứng bao phủ toàn bộ Thiên Nhược quạt.

Hai người Tĩnh Tư và Minh Hạo đứng ở lối vào của Thiên Nhược quạt cũng bị sương mù bao phủ.

Nhưng cũng vào lúc này, toàn bộ bầu trời của Thiên Nhược quạt đột nhiên tối sầm, mây đen quay cuồng tản xuống những hơi lạnh. Nhiệt độ thân thể của Tĩnh Tư và Minh Hạo nhanh chóng giảm xuống. Trên vô số những sợi tơ vàng đang rơi xuống lại xuất hiện một dòng khí màu xanh trắng to bằng cánh tay cũng hạ xuống. Không khí xung quanh nó lập tức bị đóng băng tạo thành giữa không trung một cột băng màu lam dài tới cả trăm trượng.

Ngẩng đầu nhìn lên chẳng khác nào có một cơn mưa bụi màu vàng từ từ bay xuống. Mà trên cơn mưa bụi đó xuất hiện vô số những cột băng màu lam.

- Đây là Thiên huyền âm phong. Không thể nào như vậy.

Minh Hạo gần như nín thở. Sau khi vô số Kim phong hỏa tuyến rơi xuống lại xuất hiện Thiên Huyền âm phong.

Thiên Huyền âm phong cũng là một thứ trên chín tầng trời. Mỗi một luồng Thiên Huyền âm phong đều ẩn chứa hơi lạnh kinh người. Trong điển tịch ghi lại, cho dù người tu đạo Nguyên Anh kỳ mà bị Thiên Huyền âm phong thổi qua thì chân nguyên hộ thể cũng không chịu nổi mà bị thổi da thổi thịt.

Cho dù trong giới tu đạo thời cổ, tất cả người tu đạo thăm dò cũng chỉ có thể tới được tầng ngoài mà thôi. Chỉ có rất ít người tu đạo mới mới có thể sử dụng pháp bảo đặc biệt, hoặc tìm được những cái khe để vượt qua mà tiến vào trong không gian loạn lưu, tìm kiếm nguyên liệu luyện chế.

Trước mắt, trong tất cả điển tịch ghi lại chỉ có người tu đạo độ kiếp mới có thể làm cho Thiên Huyền âm phong thổi xuống.

Nhưng Thiên Huyền âm phong và Cửu Thiên kim phong còn cách lực từ cùng với lửa của tinh cầu tới mấy tầng, nó còn hơn xa Cửu Thiên kim phong. Chỉ có người tu luyện đã vượt qua một tầng thiên kiếp đạt tới tầng thứ hai mới có thể làm cho nó xuất hiện.

.....

Trong nháy mắt gần như toàn bộ Thiên Huyền âm phong hạ xuống khiến cho bầu trời ngưng tụ vô số những cột trụ màu lam. Hai đạo kiếm quang với khí thế kinh người cũng xông vào trong vầng sáng bảo vệ Thiên Nhược quật. Hai đạo kiếm quang đó chính là Vũ Nhược Trần và Yến Kinh Tà.

Mà phía sau hai người đó cũng lập tức xuất hiện một bóng người. Dáng vóc của người này thấp hơn Vũ Nhược Trần và Yến Kinh Tà, mặc đạo bào màu tím đang dẫm lên một cái pháp bảo phi độn có hình cái khay ngọc màu đen. Người đó chính là một trong ba vị chủ tọa chương quản Kinh thần nhất mạch Tông Nhạc Lưu.

Vũ Nhược Trần, Yến Kinh Tà và Tông Nhạc Lưu vừa mới xuất hiện thì vô số những sợi tơ và Kim Phong hỏa tuyến cũng bay xuống làn ánh sáng bao phủ Thiên nhược quật.

“ Ong ong ong ong! “

Toàn bộ vầng sáng rung chuyển phát ra âm thanh như tiếng chuông. Trên quảng sáng chói mắt lập tức xuất hiện vô số đóa hoa chói mắt.

Ngay lập tức vô số những luồng Thiên Huyền âm phong cũng rơi xuống vầng sáng khiến cho nó bị lờ mờ xuống như không thể ngăn cản.

Nhưng sắc mặt của Vũ Nhược Trần, Yến Kinh Tà và Tông Nhạc Lưu lại không hề có sự kinh hoàng ngay khi vô số Thiên Huyền âm phong đồng loạt hạ xuống vầng sáng, Tông Nhạc Lưu cũng lấy ra một cái pháp bảo mai rùa bắn lên trên. Đồng thời trong tay lão cũng xuất hiện mười lá cờ nhỏ tạo thành mười ngọn lửa bay lên không trung.

Cái pháp bảo mai rùa vừa mới tản ra ánh sáng thì lập tức giống như bị vỡ thành từng mảnh mà tạo thành hơn mười đám mây đen. Mỗi một đám mây bao phủ phạm vi rộng tới cả hai mẫu. Mà mười cây cờ đỏ bay lên rồi chớp sáng một cái mà như biến mất. Nhưng trong mười đám mây đen cũng xuất hiện mấy tia sáng màu hồng đang di chuyển giống như mười con giao long bắt đầu quay cuồng trên không trung.

Những đám mây đen và ánh sáng màu hồng lưu chuyển ngăn cản rất nhiều Thiên Huyền âm phong và Kim Phong hỏa tuyến đang rơi xuống.

- Minh Hạo!

Khi Tông Nhạc Lưu ra tay thì âm thanh của Vũ Nhược Trần cũng vọng vào tai Minh Hạo:

- Người đi thông báo cho những người khác chuẩn bị kết Tu Di thiên ấn kiểm trận,

Minh Hạo ngẩn ngơ chưa kịp gần đầu thì trên bầu trời Thiên Nhược quật vang lên tiếng nổ rồi giống như có một cái lỗ khổng lồ xuất hiện. Toàn bộ mây trời bị hút vào đó. Từ xa nhìn lại giống như một cái phễu khổng lồ xuất hiện. Cùng lúc đó vô số những quảng lửa màu bạc ầm ầm lao xuống.

498. Chương 469: Kiểm Khí Kinh Thiên

Chương 469: Kiểm khí kinh thiên

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Nhờ Tông Nhạc Lưu thi triển pháp thuật ngăn cản rất nhiều Kim Phong hỏa tuyến và Thiên Huyền âm phong khiến cho lớp ánh sáng màu trắng của Thiên Nhược quật đang bị ép cho lờ mờ xuống cũng trở lại nguyên hình. Nhưng khi vô số những quảng lửa màu bạc giáng xuống thì hơn mười đám mây đen cùng với những con giao long lập tức bị nện cho ánh sáng tán loạn, dường như bất kỳ lúc nào cũng rơi xuống.

Mà khi rất nhiều những quảng lửa đó nện lên quảng sáng màu trắng, ánh sáng của nó tản ra ảm đạm như không chịu nổi nữa.

Nhìn thấy cảnh tượng như thế cho dù Minh Hạo cảm thấy vô cùng khó hiểu cũng không dám chần chừ, lập tức hóa kiếm quang xông ra ngoài Thiên Nhược quật.

Cùng lúc đó, Tông Nhạc Lưu cũng biến sắc sử dụng pháp quyết tới mức cao nhất. Hơn mười đám mây đen trên không trung cũng ngưng kết rồi biến thành một cái mai rùa khổng lồ màu đen. Hơn mười dải sáng màu hồng xoay quanh phía trên bảo vệ khu vực cao nhất của vầng sáng màu trắng.

Vũ Nhược Trần, Yến Kinh Tà vẫn đứng nguyên nhưng trên người lại tản ra pháp lực dao động rất mạnh, chia ra thành một vầng ánh sáng màu tím và một đạo kiếm quang màu xanh tạo thành hai vòng xoáy khổng lồ trên không trung ngăn cản một khoảng Thiên Huyền âm phong và những quãng lửa màu trắng.

Hai người Vũ Nhược Trần và Yến Kinh Tà vừa ra tay áp lực lên quãng sáng giảm mạnh khiến cho ánh sáng của nó lại trở nên rực rỡ. Nhưng Tông Nhạc Lưu cũng không dám chần chừ, lại vươn tay cầm một cái ngọc phù màu xanh phóng ra bên ngoài. Nó lập tức biến thành một con chim nhỏ màu xanh nhanh chóng bay về phía đám đệ tử Kinh Thần đang bay tới.

- Đệ tử Kinh Thần vào trong Thiên Nhược quật kết trận phòng ngự.

Con chim nhỏ màu xanh do ngọc phù hóa thành vừa bay tới chỗ đám đệ tử Kinh Thần lập tức há miệng phát ra âm thanh của Tông Nhạc Lưu. Chứng tỏ nó là một cái phù Truyền Âm độc đáo của Tông Nhạc Lưu.

Vừa nghe thấy mệnh lệnh của Tông Nhạc Lưu đám đệ tử Kinh Thần lập tức bay về phía rặng Kinh Thần truyền tin tức của Tông Nhạc Lưu. Mà còn hai trăm đệ tử Kinh Thần đã tới bên ngoài Thiên Nhược quật cũng nhanh chóng vọt vào bên trong. Đám đệ tử Thương Ly và Thiên chúc vẫn đứng nguyên chỗ chờ. Chỉ có điều Minh Hạo truyền tin tức kết trận Tu Di Thiên ẩn ra ngoài khiến cho toàn bộ Thục Sơn kiếm khí cuộn cuộn, ánh sáng tản ra khắp nơi. Rất nhiều đệ tử Thục Sơn đang bế quan cũng được thông báo để tới Thiên Nhược quật.

Chỉ trong một lát, trên không trung của Thiên Nhược quật có vô số dòng khí tuôn ra với nhiều loại màu sắc. Không khí vừa bị Thiên Huyền âm phong đóng băng lập tức bị hơi nóng của Kim phong hỏa tuyết và những quả cầu màu lam làm cho nổ tung.

Mà hiện tại trên không trung nơi có đủ mọi loại màu sắc lại xuất hiện vô số những dải sáng màu đen. Khi những dải sáng đó xuất hiện, trên không trung lập tức vọng xuống vô số những tiếng rít lạnh lạnh.

Tiếng kêu đó giống như nổ vang bên trong Thước Hải khiến cho rất nhiều đệ tử Thục Sơn tu vi quá thấp cho dù đã bịt kín tai vẫn tái xám khuôn mặt, đầu đón tới mức ngồi không vững.

- A?

Đúng lúc này, một đạo kiếm quang màu đen phát ra sau mà tới trước. Khi hơn hai trăm đệ tử Kinh Thần xông vào trong Thiên Nhược quật thì thấy được trên bầu trời có vô số những dải sáng màu đen, đạo kiếm quang kia dừng lại rồi một bóng người xuất hiện.

Hiện ra từ đạo kiếm quang màu đen đó chính là Đoạn Thiên Nhai với khuôn mặt lạnh lùng. Mà vào lúc này, sắc mặt của y cũng không được sự kinh hãi.

Những dải sáng màu đen đều là những tảng thiên thạch. Mặc dù nó chỉ to bằng nắm tay nhưng đều có hình thoi, hai bên cạnh còn có hai làn ánh sáng màu vàng kim và màu hồng.

Chỉ có mấy chục viên thiên thạch đó tấn công, mười dải sáng màu đen đang di chuyển xung quanh cái mai rùa lập tức vang lên những tiếng nổ kèm theo những dòng sóng khí cùng với sóng âm ép cho cái mai rùa hạ xuống hơn mười trượng. Ngay cả Tông Nhạc Lưu cũng biến sắc.

truyện copy từ

Hai người Vũ Nhược Trần và Yến Kinh Tà hơi biến sắc. Hai vòng xoáy kiếm quang cũng thu lại hơn một nửa. Cùng lúc đó, một đạo kiếm hoa màu trắng xuất hiện trước mặt Vũ Nhược Trần bay lên tạo thành một vòng xoáy ngăn cản rất nhiều dải sáng màu đen.

- bản mệnh kiếm nguyên thứ thai?

Gần như toàn bộ đệ tử Thục Sơn đều phát hiện ra đạo kiếm quang màu trắng đó là thứ gì. Nhưng vào lúc này, tất cả đều không có sự kinh ngạc với tu vi của Vũ Nhược Trần. Dưới sự tấn công của những dải sáng màu đen, quang sáng màu trắng bảo vệ Thiên Nhược quật đã gần như vỡ vụn.

Không hề có lấy một chút chần chừ, một đạo kiếm quang từ trước mặt Đoạn Thiên Nhai bắn ra vọt tới phía trên cái mai rùa và hơn mười dải sáng màu hồng kia.

Với tu vi của Đoạn Thiên Nhai thì không thể nào làm được một cái vòng xoáy giống như Vũ Nhược Trần và Yến Kinh Tà. Đạo kiếm quang của y chỉ giống như một cây thương liên tục tấn công những dải sáng màu đen cố gắng giúp Tông Nhạc Lưu giảm bớt áp lực.

Hai trăm đệ tử Kinh Thần tiến vào trong Thiên Nhược quật cũng hết sức kinh hãi. Nhưng bọn họ cũng nhanh chóng phân tán kể thành những cái trận pháp.

Chỉ thấy trên vầng sáng màu trắng có những vầng sáng khác lưu chuyển rồi nhanh chóng xuất hiện một quang sáng nhìn giống như con rồng xanh.

Có thêm một vài đệ tử Kinh Thần gia nhập, áp lực của quang sáng màu trắng giảm xuống. Trong mấy hơi thở, không trung cũng không có gì thay đổi mà chỉ có vô số những đạo kiếm quang vọt tới. Chỉ ít cũng phải năm trăm đệ tử Thục Sơn tràn vào trong Thiên Nhược quật.

Pháp lực dao động của đám đệ tử Thục Sơn đều rất mạnh, rõ ràng có tu vi từ Kim đan kỳ trở lên, không phải đệ tử tầm thường. Hiện tại trên đời ngoại trừ Côn Luân, Trảm Châu Trách Địa cũng không có một môn phái nào có thể sánh được với Thục Sơn có nhiều đệ tử Kim đan kỳ tới vậy. Mặc dù sau khi tới Kim đan trung kỳ đột phá mỗi tầng đều vô cùng khó khăn, cho dù một phái lớn nắm trong tay nhiều tài nguyên tới mấy thì phần lớn đệ tử cũng chỉ tới được Kim Đan kỳ mà thôi rất khó đột phá tới Nguyên Anh. Tuy nhiên đệ tử Kim đan kỳ càng nhiều thì số lượng đệ tử có thể đột phá tới Nguyên Anh cũng càng lắm. Trên thực tế, quyết định thực lực của một môn phái đó là xem số lượng người có tu vi Nguyên Anh nhiều hay ít. Bởi vì thực lực của người tu đạo tu vi Nguyên Anh trở lên và người có tu vi thấp hơn thật sự khác biệt quá nhiều.

Hiện tại hơn năm trăm đệ tử Thục Sơn vọt vào trong Thiên Nhược quật lập tức có vô số những đạo kiếm quang chói mắt vọt lên trên cao. Số lượng kiếm quang mặc dù kinh người nhưng không hề rối loạn. Đám đệ tử đều hết sức cẩn thận bắt kiếm quyết khiến cho kiếm quang vọt lên không trung rồi từ từ kết nối lại thành một dải sáng. Bên trong dải sáng đó xuất hiện từng cái pháp ấn có hình dạng kiếm quang.

Từ xa nhìn lại trong không trung giống như xuất hiện hơn một ngàn cái pháp ấn với đủ mọi loại màu sắc khác nhau.

Thục Sơn chủ yếu tu luyện phi kiếm. Mà người tu đạo tu luyện phi kiếm phần lớn có sức công kích mạnh, nhưng lực phòng ngự lại yếu. Tuy nhiên kiếm trận của Thục Sơn hiện tại mạnh nhất trong giới tu đạo, cho dù là công kích hay phòng ngự đều có uy lực kinh người.

Tu Di thiên ấn kiếm trận là cái kiếm trận phòng ngự mà Thục Sơn có thể tạo ra nhanh chóng nhất. Kiếm trận vừa mới hình thành lập tức chặn được một nửa Kim Phong hỏa tuyến và Thiên huyền âm phong.

Nhìn thấy tình cảnh đó toàn bộ đệ tử Thục Sơn tập trung bên ngoài Thiên Nhược quật đều cảm thấy đỡ lo hơn.

nhưng những mệnh lệnh liên tục đưa ra ngoài cho toàn bộ đệ tử Kim đan kỳ trở lên của Thục Sơn đều tập trung bên ngoài Thiên nhược quật. Trên không trung lại xuất hiện hơn mười quang sáng khác nhau.

Tuy nhiên ánh mắt của gần như toàn bộ đệ tử Thục Sơn đều nhanh chóng tràn ngập sự kinh hãi đó là những sợi tơ và, dòng khí màu xanh và những dải sáng màu đen không ngừng vẫn tiếp tục tràn xuống.

Trải qua một tuần hương trận pháp do mấy đệ tử Kinh Thần tạo ra trước không ngăn cản được lập tức bị đánh tan.

Nhưng vào lúc này, trên không trung đột nhiên vang lên một tiếng nổ rồi một dải ánh sáng bảy màu lao xuống.

Những dải sáng đó như ẩn chứa lực lượng không thể ngờ được tấn công lên vàng sáng khiến cho vang lên những tiếng nổ mạnh. Ngoại trừ Tu Di thiên ấn kiểm trận ra toàn bộ quang sáng của đám đệ tử Kinh Thần lập tức bị đánh tan.

Trong nháy mắt hơn trăm đệ tử Kinh Thần loạn choạng cùng phun ra một búng máu.

499. Chương 499

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 470: Hai Tầng Thiên Kiếp

Kiểm quang của đám người Vũ Nhược Trần, hơn một ngàn cái pháp ấn lơ lửng trên không trung, cái mai rùa của Tông Nhạc Lưu cũng bị ép xuống. Rất nhiều dải sáng bảy màu giáng lên trên quang sáng màu trắng khiến cho chúng đồng loạt vang lên những tiếng nổ rồi xuất hiện những vết rạn lớn.

- Không ổn.

Gần như toàn bộ đệ tử Thục sơn đều biến sắc. Tới lúc này, bọn họ có thể nhận ra được mỗi dải sáng kia bản thân không thể dùng sức một mình phá được. Hiện tại mặc dù trận pháp chưa bị phá tan nhưng cũng đã xuất hiện rất nhiều lỗ hổng. Mà bên dưới những lỗ hổng đó chính là Thiên Nhược quật nơi chứa toàn bộ kiểm quyết của Thục Sơn.

Nhưng đúng vào lúc này, có ít nhất mấy trăm đạo Kim phong hỏa tuyến, Thiên Huyền âm phong và quả cầu màu bạc cũng như những viên thiên thạch màu đen xuyên qua lỗ hổng lao xuống mà bay về phía Thiên Nhược quật.

Nhưng cũng vào lúc này, trên Thiên Nhược quật đột nhiên xuất hiện một đạo kiểm khí kinh người.

Đó là một vàng kiểm quang màu xanh nhạt giống như lá cây mới bị nghiền nát. Thứ ánh sáng màu xanh đó cũng không hề lóa mắt.

Nhưng vào lúc này, đạo kiểm quang xuất hiện trong tầm mắt của mọi người không biết tại sao lại làm cho tất cả có cảm giác kính sợ. Đồng thời phi kiểm của toàn bộ đệ tử Thục Sơn hơi hơi rung động.

Cho dù là trong Thiên Kiếp phong cách Thiên Nhược quật rất ca, ngọn núi nhỏ do phi kiểm tạo thành cao tới trăm trượng cũng phải rung động phát ra những tiếng sắt thép va chạm.

Đạo kiểm quang màu xanh nhạt bắn ra khỏi Thiên Nhược quật nhìn như không hề nhanh nhưng nó lại như xé rách giới hạn không gian và thời gian. Khi nó phóng lên trên Thiên Nhược quật, Kim phong hỏa tuyến, Thiên Huyền âm phong, quang lửa màu bạc và thiên thạch màu đen đang lao xuống. Tuy nhiên khi đạo kiểm quang đó lao lên toàn bộ Kim phong hỏa tuyến...vẫn còn cách Thiên Nhược quật một khoảng khá xa.

Đạo kiểm quang màu xanh nhạt cũng không ngăn cản trực tiếp Kim phong hỏa tuyến...mà cứ thế xông thẳng lên trên ra khỏi vàng sáng màu trắng. Tuy nhiên khi nó xuất hiện trên không trung lập tức có vô số những cái khe giống như thủy tinh bị nứt hiện ra rồi nhanh chóng lan tràn trong không gian.

Toàn bộ Kim phong hỏa tuyến, Thiên huyền âm phong, quang lửa màu bạc và thiên thạch mà đen chạm phải những khe nứt đó lập tức vỡ vụn giống như tờ giấy.

Đạo kiểm quang màu xanh kia không hề dừng lại lập tức đón lấy dải sáng mờ bảy màu.

Màn kiểm quang màu xanh nhanh chóng tản ra tạo thành một vòng xoáy. Mỗi một lần ánh sáng của nó lóe lên, kiểm quang bắn ra dài tới cả trăm trượng hình thành một cái vòng xoáy trên không trung so với cái của Vũ Nhược Trần và Yên Kinh Tà còn lớn hơn tới mười mấy lần. Nhìn chẳng khác nào trên bầu trời thiên Nhược quật xuất hiện một đóa hoa sen.

Dải sáng bảy màu có uy lực còn mạnh hơn cả quả cầu lửa màu bạc và thiên thạch màu đen vốn đâm đệ tử Thực Sơn không thể chống đỡ được với sức của bản thân thì khi chạm tới đóa hoa sen kia đều lập tức nổ tung.

Phần lớn đệ tử Thực Sơn với sự rung động nhìn lên vòng xoáy màu xanh đó.

Vào lúc này, cái vòng xoáy màu xanh gần như ngăn cản một nửa Kim Phong hỏa tuyến và Thiên Huyền âm phong khiến cho áp lực lên toàn bộ đệ tử Thực Sơn đều giảm mạnh. Những tia sáng bắn ra từ đó nhìn chẳng khác nào đóa hoa sen kia đang tỏa ra ánh sáng bảy màu rực rỡ.

Bất ngờ có một dải sáng bảy màu và hơn mười cái thiên thạch màu đen đột phá được lớp phòng ngự của đệ tử Thực Sơn, xuyên qua khe nứt mà bắn về phía Thiên Nhược quật. Tuy nhiên khi nó còn cách Thiên Nhược quật còn khoảng trăm trượng lập tức giống như bị một cơn bão thổi cho bay tứ tung.

Trên không trung của Thiên Nhược quật bây giờ không ngờ như có vô số những thanh kiếm khí vô hình bao phủ, chẳng khác nào một cơn nhím.

Có thêm vầng kiếm hoa màu xanh nhạt, màn sáng màu trắng bên trên không gặp phải tổn thương nặng lại tiếp tục chịu đựng thêm được một nén hương. Mà trên không trung của Thiên Nhược quật vẫn không còn có thứ gì khác rơi xuống, chỉ có Kim phong hỏa tuyến, thiên Huyền âm phong...từ từ chúng cũng trở nên thưa thớt. Mà lúc này, cả bầu trời bên trên Thiên Nhược quật lại hóa thành bốn vầng sáng vàng kim, bạc, đen, hồng.

Vô số linh khí của trời đất ngưng tụ trên mặt đất cùng với cực quang nguyên khí lại giống như bị thứ gì đó liên tục hút về Thiên Nhược quật, khiến cho nơi đây giống như cả vùng giao thoa giữa trời đất và không gian vô tận.

.....

Lúc này, trên không trung cách Thực Sơn chừng hơn năm mươi dặm có một người tu đạo mặc trường bào màu tím đang đứng thẳng nhìn về phía Thực Sơn.

Người tu đạo có vóc dáng gầy nhỏ đó tuy nhiên lại có một thứ uy áp không ai bì nổi. Y cũng chính là tông chủ Trần Thanh Đế của Đại Tự Tại cung. Mà hai cao thủ khác của Đại Tự Tại cung là Trần Lê Phù và Vương Diễm Dương cũng đang đứng bên cạnh y.

Thực Sơn có trận pháp bảo phủ cho nên lúc trước, Trần Thanh Đế đứng ở đây không thể quan sát được cảnh tượng bên trong.

Nhưng vào lúc này, Thiên Huyền âm phong, Kim phong hỏa tuyến, những quả cầu lửa màu bạc và Thiên thạch màu đen cùng với dải sáng bảy màu từ trên không trung lao xuống, mặc dù không biết được chúng rơi xuống chỗ nào trong Thực Sơn nhưng đám người Trần Thanh Đế cũng có thể quan sát cảnh tượng kỳ dị đó một cách rõ ràng.

Kim phong hỏa tuyến...bao phủ một phạm vi hơn ngàn dặm, ở giữa không trung như tạo thành một cái phễu khổng lồ. Đừng nói là từ vị trí của Trần Thanh Đế mà người tu đạo trong vòng mấy trăm dặm cũng có thể nhìn thấy rõ ràng. xem tại

Trần Thanh Đế vẫn không nhúc nhích, quan sát cảnh tượng trên không trung không biết đang suy nghĩ cái gì.

Mà Trần Lê Phù đứng sau lưng y như không nhận được lên tiếng nói với Trần Thanh Đế:

- Cung chủ! Hiện tại dường như Thực Sơn có người độ kiếp. Đây có lẽ là thời điểm tốt nhất để tấn công.

Tấn công Thực Sơn?

Vào lúc này, Trần Lê Phù, Trần Thanh Đế và Vương Diễm Dương ở đây không ngờ lại có ý định tấn công Thực Sơn. Hơn nữa nghe Trần Lê Phù thì dường như nắm rất chắc, cho thấy như muốn tiến công Thực Sơn không thể chỉ có một mình Đại Tự Tại cung của chúng.

- Thời cơ tốt nhất?

Nghe thấy Trần Lê Phù nói vậy, sắc mặt của Trần Thanh Đế vẫn đang bình thản chợt nở nụ cười lạnh:

- Nếu bây giờ tấn công thì sau này Đại Tự Tại cung của chúng ta sẽ bị xóa tên trong giới Tu đạo.
- Cung chủ! Ý của ngài là? - Nét mặt của Trần Thanh Đế khiến cho Trần Lê Phù và Vương Diễm Dương giật mình:
- Hiện tại Thục Sơn đang phải đối đầu với Thiên kiếp, chắc chắn sẽ bị tổn thất....
- Ta hiểu ý của các người. - Trần Thanh Đế cắt lời của Trần Lê Phù và Vương Diễm Dương:
- Đừng nói là tốt thật, cho dù đệ tử Thục Sơn chết hơn một nửa thì có người đó nếu chúng ta tấn công chắc chắn là phải chết.

Trần Lê Phù và Vương Diễm Dương đều giật mình. Bọn họ đều biết người đó mà Trần Thanh Đế nói chính là người độ kiếp. Nhưng bọn họ vẫn cảm thấy khó hiểu lên tiếng hỏi:

- Cho dù người này mới vượt qua một lần Thiên kiếp thì nguyên khí cũng bị tổn thất. Lần này Côn Luân tập trung nhiều lực lượng như vậy mà chúng ta không thể đối phó được hay sao?
- Đối phó với hắn? - Trần Thanh Đế nở nụ cười lạnh:
- Cho dù một người vượt qua hai lần thiên kiếp có bị tổn thương nguyên khí thì chúng ta có đối phó được không?
- Cái gì? Hai lần Thiên kiếp? - Lần này thì Trần Lê Phù và Vương Diễm Dương đều kêu lên.
- Nếu không phải thì các người nghĩ sao? - Trần Thanh Đế nhìn cái pheù khổng lồ với bốn loại ánh sáng kia:
- Kim phong hỏa tuyền, Thiên huyền âm phong...quầng lửa màu bạc đều là do lực từ của tinh cầu cùng với Thiên hỏa ngưng kết mà thành. Còn thiên thạch màu đen chính là Vẩn tinh trong tầng toái tinh còn cao hơn cả Thiên huyền âm phong. Chúng rơi xuống đây vượt qua thiên hỏa và tầng lực từ tinh cầu mà không bị đốt cháy thì uy lực của mỗi một viên còn mạnh hơn cả phi kiếm. Còn dải sáng bảy màu kia chỉ là thứ ở trong tầng cực quang tinh phong cao hơn cả tầng toái tinh mới có. Nếu là người tu vi một tầng thiên kiếp thì làm sao có thể lôi mấy thứ đó xuống được?
- Tầng toái tinh? Tầng Tinh phong cực quang? - Sắc mặt của Trần Lê Phù và Vương Diễm Dương tái nhợt.

Kiến thức của hai người có sự chênh lệch với Trần Thanh Đế cho nên bọn họ không được nghe nói qua. Tuy nhiên cả hai biết vào lúc này, Trần Thanh Đế không thể bịa chuyện được.

Nếu là nhân vật một tầng thiên kiếp thì với tu vi Độ kiếp kỳ của Trần Thanh Đế cùng với Tự Tại ngọc bi, lại thêm vô số người đi theo, ra tay lúc người ta độ kiếp chắc chắn không khác gì khi Nam Cung Đạo tạt độ kiếp. Tuy nhiên bọn họ biết rõ một nhân vật vượt qua hai lần thiên kiếp có sự chênh lệch với người tu vi Độ Kiếp kỳ như thế nào.

500. Chương 471: Tin Vui Liên Tiếp

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 471: Tin Vui Liên Tiếp

Chậu hoa lan hồ điệp tam sắc

Tới lúc này, Trần Lê Phù vào Vương Diễm Dương mới có thể hiểu được tại sao người Côn Luân vẫn chưa ra tay/

- Chẳng lẽ là Thiên Tập Việt?

Một cái cảm giác ớn lạnh xuất hiện trong lòng Trần Thanh Đế.

Lúc trước, khi lần đầu tiên y nhìn thấy cảnh tượng này thì mặc dù khiếp sợ nhưng cũng chỉ nghĩ tới Vũ Nhược Trần đột phá tới Độ Kiếp hậu kỳ nên động tới Thiên kiếp. Nhưng nhìn toái tinh màu đen và cực quang tinh phong đánh xuống, Trần Thanh Đế nhanh chóng phát hiện chỉ có nhật vật tu vi hai tầng thiên kiếp mới có thể tạo ra được cái này.

Theo sự dự đoán của Trần Thanh Đế, tu vi của Vũ Nhược Trần nhiều lắm cũng chỉ Độ kiếp trung kỳ, cho dù may mắn tới mấy thì cũng chỉ dẫn động thiên kiếp thứ nhất chứ không thể tới lần thiên kiếp thứ hai.

Chẳng lẽ Thiên Tập việt bế quan nhiều năm ở Thục Sơn đã phá quan, đạt tới tầng thiên kiếp thứ hai?

Tu vi của Hoàng Vô Thần hiện nay không biết đã tới lần thiên kiếp thứ hai hay chưa?

Những suy nghĩ đó lần lượt xuất hiện trong đầu Trần Thanh Đế...đồng thời một cái cảm giác ghen tị và tức giận cũng xuất hiện trong lòng y. Hiện tại, Trần Thanh Đế có thể nhận ra uy lực của Thiên kiếp đã từ từ giảm xuống, chứng tỏ người đó độ kiếp thành công.

Mà từ khi tu đạo tới nay, Trần Thanh Đế bất chấp tất cả để làm cho tu vi tăng lên. Nhưng hiện tại tu vi của y cũng chỉ là Độ Kiếp sơ kỳ mà thôi. Vậy mà không ngờ lại có người đột phá tới lần thiên kiếp thứ hai.

Đối với Trần Thanh Đế mà nói thì Lạc Bắc chính là một cái tâm ma cản trở tu vi tăng lên của y. Nếu muốn tu vi tăng lên thì phải giết chết được Lạc Bắc. Cho nên cùng với sự ghen tị gặm nhấm trong lòng, thì Trần Thanh Đế nảy sinh ý muốn giết Lạc Bắc.

Dưới gốc cây Thông Thiên diệu thụ trong động phủ của Thần Kiêu vương, Thái Thúc đang nhắm mắt khoanh chân ngồi.

Một dải tia chớp màu tím bao phủ quanh người nàng mà linh khí của trời đất xung quanh Thông Thiên Diệu Thụ lập tức ngưng kết biến thành những điểm sáng lập lờ chui vào trong thân thể của Thái Thúc.

Vào lúc này, Lạc Bắc đã rời khỏi phân thân trở về bản tôn ngồi đối diện với Thái Thúc. Một hạt châu màu tím dưới sự điều khiển của hắc lữ trên đỉnh đầu Thái Thúc, tỏa ra ánh sáng màu tím dịu dàng.

Cái hạt châu màu tím đó chính là Định Thần tử châu mà Lạc Bắc lấy được từ tay của Băng Trúc Quân.

Bất ngờ, Lạc Bắc giơ tay chụp một cái Định Thần tử châu đột nhiên hóa thành một tia sáng, bị hắc nắm trong tay. Mà gần như cùng lúc, trên người Thái Thúc tản ra ánh sáng màu tím rực rỡ.

Tâm niệm hơi động, toàn bộ lôi quang màu tím đang lóe ra lập tức bị hắc dùng một thứ lực lượng vô hình bao phủ tạo thành một quả cầu màu tím. Trong thời gian chừng một chén trà, quả cầu màu tím từ từ biến mất trên đỉnh đầu Thái Thúc.

Nơi thiên linh cái của Thái Thúc lập tức xuất hiện ánh hào quang màu tím kém theo bóng dáng của một đứa trẻ con nhỏ nhỏ. Mà ánh sáng từ người đứa trẻ con đó tản ra xung quanh mang tới cho người ta một thứ cảm giác hết sức tinh khiết. Đồng thời bộ mặt của nó cũng giống Thái Thúc như đúc, hết sức đáng yêu.

Sau khi loại bỏ hết lôi quang nổ tung quanh người Thái Thúc, Lạc Bắc cũng không có cử động nào khác chỉ im lặng nhìn nàng.

Mà cái bóng của đứa bé kia sau khi làm những động tác giơ tay duỗi chân lập tức từ từ biến mất. Còn toàn thân Thái Thúc khiến cho người ta có cái cảm giác giống như một đứa trẻ mới sinh, ngay cả da thịt cũng sáng mịn.

Qua thời gian mấy hương, sắc mặt Thái Thúc hơi chuyển động rồi mở mắt để lộ đôi mắt trong suốt.

- Thái Thúc! Cuối cùng thì ngươi cũng ngưng tụ được Nguyên Anh, đột phá tới tu vi Nguyên anh kỳ.

Trên gương mặt của Lạc Bắc nở một nụ cười vui sướng.

- Hóa ra ngưng kết Nguyên Anh lại kỳ diệu như vậy. Hiện tại ta có thể cảm thấy thần thức mạnh hơn trước mấy lần, ngay cả suy nghĩ cũng nhanh hơn nhiều.

Thái Thúc điểm một nụ cười hưng phấn, đồng thời như đắm chìm trong cái cảm giác ngưng tụ ra Nguyên Anh.

Lạc Bắc cười cười. Hắn nghĩ tới khi mình và Thái Thúc ở Thục Sơn, nhân vật tu vi Nguyên Anh đối với cả hai người mà nói chẳng khác nào những người đứng trên đỉnh núi. Nhưng hiện tại thì Thái Thúc cũng đã đột phá được tới Nguyên Anh sơ kỳ.

- Ta vừa mới ngưng tụ Nguyên Anh, vẫn còn chưa ổn định, còn phải mất thêm thời gian để ngưng luyện.

Thái Thúc cảm nhận cái cảm giác sau khi có được Nguyên Anh xong liền nói với Lạc Bắc như vậy. Nhưng khi nhìn quanh động phủ của Thần Kiêu vương, chỉ thấy có mỗi được đồng ở trong Linh điền đang nhìn mình tò mò, Thái Thúc như nhớ ra điều gì đó:

- Đúng rồi! Lần này ta ngưng kết Nguyên Anh mất bao nhiêu thời gian? Đông Nhan! Nạp Lan Nhược Tuyết đâu?

- Lần này ngưng kết Nguyên Anh mất một ngày rưỡi. - Lạc Bắc nói:

- Thiên bảo đại thừa pháp trận ngoại trừ ba chỗ quan trọng đã hoàn thành ra thì hiện tại ba chỗ mất trận khác cần có ba người tu đạo tu vi Nguyên Anh trở lên cùng làm mới có thể bố trí được. Đông Nhan và Nạp Lan Nhược Tuyết đang giúp ba chỗ đó.

- Mất một ngày rưỡi? - Thái Thúc giật mình nhìn Lạc Bắc:

- Vậy ngày kia chẳng phải đã tới lễ khai sơn rồi hay sao?

Lạc Bắc gật đầu:

- Có điều ngưng cũng không cần phải lo lắng. Trước tiên ngưng hãy củng cố Nguyên Anh đi đã.

Thái Thúc gật đầu. Nàng hiểu rõ củng cố được Nguyên Anh đối với Lạc Bắc là một sự giúp đỡ rất lớn. Vì vậy mà gật đầu xong, nàng cũng không nói nữa, nhắm mắt lại tu luyện.

.....

Thương Lăng cung phía trên lúc này đúng là như trong cảnh long trời lở đất.

Toàn bộ Thương Lăng cung có vô số những tia sáng di chuyển tạo thành những dải sáng dài khắp cả hòn đảo.

Trên không trung có một đám mây đen dày đặc thì thoảng lại có những tia chớp đánh xuống.

Chỉ ít có mười mấy tên đệ tử phái Nga Mi bay lượn quanh đám mây, thì thoảng lại bắn ra một tia sáng đưa một lá bùa vào trong những chỗ điêu khắc trên đảo.

Có bốn cột sáng màu trắng phóng thẳng lên trời. Đông Nhan, Nạp Lan Nhược Tuyết, Đông Bất Cố, Vũ Sư Thanh đều ở trong bốn cột sáng đó đưa chân nguyên liên tục thấm vào mặt đất. Giữa bốn cột sáng đó có bốn dòng chảy màu vàng đang tràn về giữa.

Cả bốn dòng chảy đó hết sức thông thả nhưng bốn người Nạp Lan Nhược Tuyết lại như dựa vào bốn cột sáng mà liên tục khống chế chúng. Dưới sự điều khiển của bốn người, bốn dòng chảy rút cuộc hội tụ lại với nhau tạo thành một cái lỗ xoáy màu vàng.

Một tiếng nổ vang lên. Vô số những tia chớp giống như cơn lũ từ trong đám mây đen tràn ra chui vào trong cái lỗ xoáy màu vàng đó.

Tới lúc này, đám người Nạp Lan Nhược Tuyết và Đông Bất Cố mới thả lỏng. Chỉ thấy bốn cột sáng màu trắng từ từ biến mất. Đám người Nạp Lan Nhược Tuyết lại lập tức lao tới bốn cột sáng khác.

.....

Trong động phủ của Thần Kiêu vương, Lạc Bắc cảm giác chân nguyên lưu chuyển trong cơ thể của Thái Thúc hết sức bình thản, củng cố Nguyên Anh không có vấn đề gì liền đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài xem xét việc bố trí trận pháp.

Bởi vì Trận pháp thiên bảo đại thừa hoàn toàn khác với nhiều trận pháp hiện nay, nhất là trận pháp phòng ngự chẳng khác nào một miếng thép, chỉ cần một chỗ bị hư hỏng thì toàn bộ trận pháp cũng bị hỏng. Còn thiên bảo đại thừa thì lại như hơn một ngàn cái trận pháp kết hợp với nhau. Trong đó có mấy trận pháp

kết hợp lại cùng một lúc mà phát huy uy lực. Cho nên khi bố trí cũng tương đương với bố trí cả một ngàn cái trận pháp để tạo thành một cái trận pháp hùng mạnh. Điểm khó nhất của nó đó là làm cho trận pháp liên kết được với nhau.

Nếu việc liên kết có sự sai sót thì toàn bộ công việc trước đó hoàn toàn bị phá hỏng, những công sức bỏ ra đều văt đi.

Nhưng vào lúc này, một tia sáng màu hồng chợt vọt qua lối vào động phủ của Thần Kiêu vương, rồi dừng lại ở ngay cửa. Đó chính là một cái ngọc phù màu đỏ to bằng bàn tay.

Cái ngọc phù đó chính là thứ Nga Mi chuyên dùng để truyền tin. Nó có khả năng truyền tin trong vòng năm dặm. Mặc dù kém hơn Cơ quan đồng hạc của Côn Luân có thể bay lượn mấy ngàn dặm nhưng trên ngọc phù lại có cấm chế, một khi bị chặn lại sẽ tự động phá hủy không cho người ta lấy được tin tức ghi trên đó.

Do Lạc Bắc lo lắng chuyện sau khi mình có được động phủ của Thần Kiêu vương bị người ta biết. Mà người Côn Luân vốn có kiến thức rất nhiều không chừng từ chuyện đó sẽ suy ra mình chiếm được Thần Kiêu pháp giới, làm cho bí mật của nó bị lộ. Cho nên ngoại trừ Đông Bất Cổ và Vũ Sư Thanh ra, Lạc Bắc không cho người nào tiến vào trong cái động này. Bất cứ chuyện gì cũng dùng ngọc phù của Nga Mi để truyền tin.

Cái ngọc phù này dừng lại ở cửa động của Thần Kiêu vương. Lạc Bắc đang ngồi dưới gốc Thông Thiên diệu thụ liền đưa tay hút lấy nó. Một vầng sáng màu hồng từ trên tay Lạc Bắc tản ra thấm vào trong ngọc phù. Sau đó thần thức của hắn tiến vào trong đó. Mới liếc mắt một cái, bóng dáng của Lạc Bắc như thuận di xuất hiện bên ngoài cửa động phủ.

Cái ngọc phù đó là do Ly Nghiêu Ly canh giữ nơi Bích Căn sơn nhân luyện lại Yêu vương liên thai đưa tới, nội dung của nó là Bích Căn sơn nhân muốn gặp hắn.

501. Chương 501

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 472: Tin Vui Liên Tiếp 2

Bóng dáng của Lạc Bắc chỉ lóe lên một cái đã xuất hiện ở lối vào cửa hang của Bích Căn sơn nhân.

Ly Nghiêu Ly đứng ngoài cửa động với nét mặt vô cùng hưng phấn.

Bản thân Ly Nghiêu Ly cũng hiểu rõ Yêu vương liên thai có ý nghĩa như thế nào đối với Lạc Bắc. Mà ngay khi Lạc Bắc xuất hiện bên cạnh gã, Bích Căn sơn nhân cũng từ trong động phủ luyện Yêu vương liên thai bước ra.

So với hơn mười ngày trước, Bích Căn sơn nhân nhìn như già đi vài tuổi, gương mặt hết sức tiêu tụy. Nhất là mái tóc rối bù. Mà vừa nhìn thấy sắc mặt của Bích Căn sơn nhân, sắc mặt của Lạc Bắc và Ly Nghiêu Ly cũng hơi thay đổi.

Bởi vì sắc mặt của Bích Căn sơn nhân hết sức uể oải nhìn như thất bại.

- Luyện hỏng. - Bích Căn sơn nhân chẳng nói nhiều lời vừa nhìn thấy Lạc Bắc liền lắc đầu, nét mặt có một sự bất đắc dĩ.

Lạc Bắc lập tức trầm xuống. Luyện hỏng Yêu vương liên thai đối với hắn là mất đi một lực lượng hết sức quan trọng. Nhưng hắn cũng không thể trách được Bích Căn sơn nhân bởi vì lão luyện pháp bảo có tỷ lệ thất bại nhất định, không thể nào thành công được một trăm phần trăm. Nếu không có Yêu vương liên thai thì có một số việc cần phải tính toán cẩn thận.

Nhưng vào lúc này, điều khiến cho Lạc Bắc và Ly Nghiêu Ly bất ngờ đó là Bích Căn sơn nhân vung tay ném một thứ gì đó màu đen như ném một viên gạch về phía Lạc Bắc, đồng thời không hài lòng:

- Vốn Hạo thiên kính có thể phong ấn được một cái pháp thuật, ta sử dụng lại cái trận pháp đó lên Yêu vương liên thai nhưng không có hiệu quả. Ta chỉ có thể dung hòa vật liệu của Hạo thiên kính và cái trận pháp phòng ngự của nó vào đây. Còn có Linh Tê song câu mà người đưa cho ta, ta cũng định dung hợp với Yêu vương liên thai nhưng suýt chút nữa thì làm hỏng mất cả thứ đó. Hiện giờ nó biến thành một thứ chẳng ra cái gì.

- Cái gì? Chỉ là không thể dung hợp ảo diệu của Hạo Thiên kính lên đây chứ không phải luyện ho Yêu vương liên thai? - Lần này Ly Nghiêu Ly không nhịn được cầm lấy xem.

Lạc Bắc cũng sững sốt nhìn cái thứ mà Bích Căn sơn nhân vừa mới ném ỉnh. Cái thứ đó đúng là Yêu vương liên thai bị Bích Căn sơn nhân gọi là một cái thứ chẳng ra đầu vào đầu.

Vài lúc này, bản thể của Yêu vương liên thai so với trước dường như nhỏ hơn một chút chỉ dài tới hai thước. Ngoại hình so với trước vẫn giống hệt, với một cái đài sen và một cái mui. Trên cái đài sen có vô số phù điều ma thần cầm trong tay pháp khí cùng với các loại sư tử, thần tượng... Mà trên toàn bộ mui xe cũng phủ kín toàn là bùa và hoa văn. Chỉ có một điểm khác với trước kia đó là bên dưới cái mui xe xuất hiện hai cái móc buông xuống. Nhìn nó người ta có cảm giác giống như hai cái móc tấm trướng rủ xuống bên ngoài.

- Bích Căn sơn nhân! Phương pháp điều khiển Yêu vương liên thai có gì khác với trước kia hay không? - Lạc Bắc nhìn Bích Căn sơn nhân hỏi.

Bích Căn sơn nhân như rất khó chịu với cái Yêu vương liên thai lập tức trả lời:

- Không có gì khác.

Sau khi nói xong, Bích Căn sơn nhân lại nhìn Lạc Bắc hỏi:

- Người có cái pháp bảo nào cần ta luyện lại không?

- Trước hết cứ để ta xem thử cái Yêu vương liên thai này rồi nói sau.

Trong lúc nói chuyện Yêu vương liên thai liền bay ra khỏi tay Lạc Bắc rồi hóa thành một cái đài sen khổng lồ.

- A?

Yêu vương liên thai vẫn giống như trước đây tạo thành một màn ánh sáng màu đen bên ngoài. Còn cái tán phía trên của nó cũng rủ xuống những tấm màn ánh sáng nhìn như cái trướng bao phủ toàn bộ bản thể của Yêu vương liên thai vào bên trong.

Màn hào quang màu đen do đài sen tản ra cùng với ánh sáng giống như tua rua do cái tán phủ xuống tạo thành hai lớp phòng ngự của Yêu vương liên thai. Mà lớp phòng ngự bên trong do cái tán rủ xuống so với vắng vắng bên ngoài cũng mạnh hơn rất nhiều.

Lạc Bắc có thể thấy rõ hiện tại cho dù là ánh sáng bên ngoài hay lớp tua rua toàn những dải sáng màu đen từ trên cái tán rủ xuống đều thấp thoáng một chút ánh sáng màu vàng.

Hiện tại toàn bộ hai tầng ánh sáng của Yêu vương liên thai đều là trong đen có chút ánh sáng màu vàng, đồng thời tăng thêm một chút hơi thở uy nghiêm.

Lạc Bắc đứng ngoài Yêu vương liên thai quan sát chốc lát rồi lập tức vọt vào bên trong.

Chỉ thấy hiện tại bản thể của Yêu vương liên thai cũng có chút ánh sáng vàng bóng khiến cho từ bên ngoài nhìn xem có cảm giác nó càng thêm cứng cỏi, vững chắc hơn trước.

- Cái này là do hồi phục lại Linh Tê song câu tạo ra?

Lạc Bắc đứng chính giữa Yêu vương liên thai nhìn về phía trước thấy có hai cái móc được thả lỏng xuống. Hiện tại cả hai cái móc đó dài tới vài thước, ngoại hình nhìn giống như đôi giày nhỏ. Từ bên ngoài nhìn vào có thể thấy thấp thoáng như trong cái đài sen có đốt hai ngọn đèn.

- Ta muốn luyện lại trận pháp của Yêu vương liên thai. Hiện tại sau khi lấy nó ra có thể sử dụng tâm niệm để điều khiển trực tiếp.

Nếu là người khác làm cho Bích Căn sơn nhân không hài lòng chắc chắn lão sẽ chửi ầm lên. Nhưng Bích Căn sơn nhân vẫn có chút kính sợ đối với Lạc Bắc, hơn nữa hắn luôn mang về cho lão nhiều thứ tốt nên mặc dù rất khó chịu với cái thứ “phế phẩm” này, chẳng có gì để thử nhưng lão vẫn cố nhịn nói::

- Lốp ánh sáng màu đen bên trong có thể cuộn lại thu vào trên Linh Tê song cầu.

- A?

Nghe thấy Bích Căn sơn nhân nói vậy, Lạc Bắc m nghĩ thì thấy dải ánh sáng rủ xuống từ trên cái tán quả nhiên cuộn lên hai bên giống như bức rèm cuộn vào trên Linh Tê song cầu.

Vốn với ánh sáng từ trên cái tán rủ xuống khiến cho Ly Nghiêu Ly không thể nhìn thấy bóng dáng Lạc Bắc ở bên trong Yêu vương liên thai nhưng hiện tại khi nó vừa được cuộn lên, y liền có thể nhìn thấy.

- Bích Căn sơn nhân! Hiện tại lực phòng ngự của Yêu vương liên thai có sánh được với Hạo Thiên kính hay không? - Lạc Bắc hơi giật mình nhìn Bích Căn sơn nhân hỏi.

- Nói thừa. - Bích Căn sơn nhân tức giận đáp:

- Vốn nguyên bản chiến xa Ô Đàm Kim Ma lang đã là pháp bảo số một số hai, lại thêm cái Hạo thiên kính bị hỏng, nếu chỉ nói về sự phòng ngự thì nếu Yêu vương liên thai không bằng Hạo thiên Kính đừng có gọi ta là Bích Căn sơn nhân nữa mà gọi thẳng là Ngốc thượng nhân là được rồi.

- Cái gì?- Ly Nghiêu Ly hoảng sợ:

- Hiện tại sự phòng ngự của Yêu vương liên thai so với Hạo Thiên Kính còn mạnh hơn?

- Chẳng lẽ ngươi nghĩ ta nói bừa hay sao? - Bích Căn sơn nhân hừ lạnh một tiếng khinh miệt:

- Nếu không phải do Hạo thiên kính bị hỏng không còn đầy đủ làm cho ta không thể nghiên cứu được cái trận pháp của nó thì bây giờ Yêu vương liên thai cũng chẳng phải chỉ mạnh hơn nó một chút như vậy đâu. Ít nhất nó cũng phải là một cái pháp bảo phòng ngự số một.

- So với Hạo thiên kính mạnh hơn mà nói là luyện hỏng? - Ly Nghiêu Ly cố gắng nuốt một chút nước bọt, cảm thấy đứng cùng với Bích Căn sơn nhân đầu óc của mình quả thật không bình thường.

- Người biết cái gì? - Bích Căn sơn nhân không khách khí với Ly Nghiêu Ly như với Lạc Bắc, lập tức chửi ầm lên:

- Sự lợi hại nhất của Hạo Thiên kính không phải ở chỗ phòng ngự mà là nó có trận pháp phong ấn được một cái pháp thuật của đối phương. Nếu như phong ấn vào đó trước, khi đối địch có thể sử dụng tới cái pháp thuật đó, rồi lại phong ấn tiếp một cái pháp thuật lợi hại của đối phương để sử dụng. Nếu như Yêu vương liên thai có sự thần diệu như vậy thì nó không chỉ có lực phòng ngự mạnh mà còn có cả sức sát thương.

- Hiện tại Linh Tê song cầu không thể ẩn vào trong Yêu vương liên thai mà lại hiện ra ngoài, trông khó chịu tới đâu? Nếu có thể luyện nó không hiện ra hình thể chỉ có hai vầng sáng màu vàng thì sẽ uy nghiêm tới mức độ nào?

- Bây giờ không phong ấn được pháp thuật, hình dạng của nó lại xấu xí như vậy chẳng phải là luyện hỏng hay sao?

Bích Căn sơn nhân càng nói càng kích động. Nhưng đừng nói là Ly Nghiêu Ly mà ngay cả Lạc Bắc cũng không biết phải nói gì.

Bích Căn sơn nhân theo đuổi việc luyện chế pháp quả thật sự quá mức cầu kỳ.

Không chỉ có theo đuổi uy lực của pháp bảo mà ngay cả hình thể của nó cũng quá mức chặt chẽ.

Nghe Bích Căn sơn nhân nói vậy, Lạc Bắc hiểu được lão luyện lại Yêu vương liên thai còn muốn cho bên trong Yêu vương liên thai có đủ ánh sáng, đồng thời có thể khiến cho người ta nhìn thấy nó cảm nhận được một sự uy nghiêm.

Về ngoài của Yêu vương liên thai phải hết sức uy nghiêm mới làm cho lão hài lòng.

502. Chương 502

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 473: Người Côn Luân Đến

Hiện tại Bích Căn sơn nhân rất khó chịu đối với uy lực và hình dạng của Yêu vương liên thai. Tuy nhiên đối với Lạc Bắc mà nói thì cái pháp bảo này thực sự nằm ngoài sự mong đợi.

Một cái pháp bảo phòng ngự còn hơn cả Hạo Thiên kính đã là một thứ hùng mạnh kinh người. Hơn nữa trong suy nghĩ của Lạc Bắc thì hai cái Linh Tê song cầu cũng không tới mức khó nhìn cho lắm... Ngoài ra, chỉ trừ Bích Căn sơn nhân tất cả mọi người cũng đều không thấy nó quá xấu.

Bởi vì khi vắng sáng bên trong bị thu lại thì Linh Tê song cầu đã bị che bớt hơn nửa. Phần còn lộ ra giống như hai cái vòng đồng. Mà khi những dải sáng rủ xuống thì người bên ngoài cơ bản không thể nhìn thấy Linh Tê song cầu mà chỉ thấy như có hai ngọn đèn mờ càn khiến cho Yêu vương liên thai thêm phần thần bí.

Đối với Lạc Bắc mà nói cái Yêu vương liên thai luyện lại đã hoàn toàn thành công. Thậm chí hẳn không ngờ tới việc Bích Căn sơn nhân có thể sửa được Linh Tê song cầu mà đặt vào Yêu vương liên thai.

Như vậy khi sử dụng Yêu vương liên thai cũng tương đương với việc đồng thời sử dụng Linh Tê song cầu, khi đối địch sẽ giảm bớt sức cho Lạc Bắc.

.....

Thấy Lạc Bắc và Ly Nghiêu Ly đều không nói lời nào, Bích Căn sơn nhân nghĩ hai người đồng ý với quan điểm luyện Yêu vương liên thai bị thất bại nên cảm giác không vui cũng giảm đi nhiều. Sau khi hừ một tiếng, Bích Căn sơn nhân nhìn Lạc Bắc nói:

- Hiện tại ngươi đã thử cái này. Ngươi còn cái gì khác thì lấy ra đây cho ta nhanh đi.

Lạc Bắc gật đầu rồi ném một cái túi tơ cho Bích Căn sơn nhân. Bên trong cái túi tơ đó là một miếng ngọc nhỏ mỏng như cánh ve, bên trên như có những hoa văn giống như tia chớp.

Cái mảnh nhỏ đó chính là đôi cánh của Băng Trúc Quân bị Nguyệt Ẩn đánh nát.

- A?

Bích Căn sơn nhân mở cái túi tơ nhìn vào bên trong lập tức kinh ngạc:

- Là một cái cổ bảo?

- Cái này cũng là pháp bảo thượng cổ? - Lạc Bắc ngăn người. Nếu nó cũng là pháp bảo thượng cổ vậy thì số lượng cổ bảo trên người Băng Trúc Quân thật sự quá nhiều.

- Thứ cổ bảo này ta chỉ mới được thấy có vài cái, nhân tiện nghiên cứu một chút. - Bích Căn sơn nhân hết sức hài lòng. Lão không để cho Lạc Bắc nói thêm, quay đầu nhìn về phía lối đi vào:

- Ta phải nghiên cứu cái thứ này. Trừ khi có thứ nào tốt hơn đưa cho ta, nếu không thì đừng có quấy rầy. Lần này, ta luyện chế pháp bảo khí huyết hơi tổn thất, có lẽ ảnh hưởng tới tuổi thọ. Ngươi mau bảo người ta đưa cho ta một chút đan dược nâng cao tuổi thọ, bồi bổ thân thể tới đây.

Bích Căn sơn nhân nói vậy quả thực coi Lạc Bắc chẳng khác nào người hầu có thể sai khiến. Nhưng Lạc Bắc cũng hiểu rõ tính nết của bản mệnh kiếp nguyên nên cũng chỉ hơi cười cười, lệnh cho Ly Nghiêu Ly đi tìm người Hiên Hồ tông xem có đan dược nào thích hợp hay không.

Nếu không thì đi hỏi Đông Nhan là được. Hiện tại, Lạc Bắc hiểu rõ Bích Căn sơn nhân là một chỗ dựa quan trọng để đối đầu với Côn Luân. Một người như vậy cần phải chăm sóc cho tốt.

...

Ly Nghiêu Ly mới rời khỏi được một lúc, Lạc Bắc vừa mới quay về cái động đặt động phủ của Thần Kiêu vương, còn chưa kịp tiến vào thì có hai tia sáng bay vào trong động phủ, hóa thành hai cái ngọc phù lơ lửng trước mặt Lạc Bắc.

Lạc Bắc nhìn qua nội dung trên hai đạo ngọc phù thì quá đổi vui mừng.

Một cái ngọc phù có nói Thiên Bảo đại thừa trận pháp được bố trí xong.

Còn tin tức của một cái ngọc phù khác thì đưa về tin tức của Thục Sơn. Dưới sự sắp xếp của Nguyệt Ẩn và Vũ Sư Thanh để ột tên đệ tử Nga Mi tới thuật lại từ đầu tới cuối chuyện Băng Trúc Quân cho Thục Sơn. Mà tên đệ tử đó vào lúc này cũng đã về tới đây, sử dụng lệnh phù truyền tin cho Lạc Bắc. Tin tức đưa về nói, Vũ Nhược Trần đúng là có phái đệ tử nhắn rằng sẽ âm thầm ủng hộ cho Lạc Bắc, không đứng về phía Côn Luân. Còn hạt giống Ma Giao hoa cùng với Hải Thiên la bàn đúng là do lão tăng cho Lạc Bắc, nhưng hiện tại lại rơi vào tay của Băng Trúc Quân. Rõ ràng là Băng Trúc Quân biết được việc này nên ra tay với tên đệ tử đó rồi mới mượn cơ hội tới ám sát Lạc Bắc. Vũ Nhược Trần còn nhắn rằng, ngoại trừ mấy việc đó ra nếu Lạc Bắc muốn Thục Sơn giúp đỡ gì thì cũng có thể đưa tin tới.

.....

Thái Thúc ngưng luyện được Nguyên anh.

Yêu vương liên Thai cũng đã luyện xong.

Thiên Bảo đại thừa trận pháp cũng được bố trí thành công, chỉ cần di chuyển Thông Thiên diệu thụ đặt trong trận pháp là nó có thể vận hành.

Thục Sơn không đứng về phía Côn Luân.

Đối với Lạc Bắc đang chuẩn bị khai sơn lập phái thì đó đúng là những tin vui nối tiếp nhau kéo đến.

Nga Mi

Trong một cái sơn cốc, một tên đệ tử Nga Mi đang khoanh chân ngồi trên một cây cột đá.

Trong sơn cốc này có một làn sương mù màu trắng bao phủ, linh khí cũng hết sức sung túc.

Người đệ tử thanh niên của Nga Mi đó có ấn đường căng đầy, mái tóc trên đầu được tết lại thật dài nhìn có phần thoát tục. Y chính là Trác Thanh Dương, một trong số những đệ tử thân truyền của Vũ Sư Thanh.

Hiện tại Trác Thanh Dương đang nhắm mắt, tay b một cái pháp quyết liên tục hút linh khí xung quanh để bổ sung chân nguyên trong cơ thể.

Vốn Trác Thanh Dương và Trữ Thanh cùng với mười mấy tên đệ tử Nga Mi tới Thương Lãng cung giúp đỡ bố trí trận pháp Thiên Bảo đại thừa. Hiện tại trận pháp được bố trí xong nhưng đám đệ tử Nga Mi cũng mất một lượng lớn chân nguyên. Cho nên khi trở về Nga Mi, bọn họ đều lập tức tu luyện hồi phục chân nguyên trong cơ thể.

Lúc này, đã qua thời điểm bố trí xong trận pháp Thiên Bảo đại thừa được một canh giờ, đang là hoàng hôn. Chỉ thấy từ lỗ mũi của Trác Thanh Dương có hai dải sáng màu hồng giống như hai con rắn liên tục thò ra thụt vào theo hơi thở tới cả một trượng. Nếu có người thường đứng có chắc chắn sẽ phải hết sức kinh ngạc.

Một làn pháp lực dao động từ người Trác Thanh Dương tràn ra làm cho người ta có thể cảm giác được chân nguyên lưu động trong cơ thể của y đang chảy. Cho thấy sau một canh giờ tu luyện, chân nguyên Trác Thanh Dương bị tiêu hao đã hồi phục được gần đầy.

Nhưng vào lúc này, một tia sáng màu hồng từ trên không trung bắn xuống trước mặt Trác Thanh Dương. Đó là một cái ngọc phù truyền lệnh.

Cảm giác được hơi thở của ngọc phù, Trác Thanh Dương lập tức mở mắt vẫy tay bắt lấy nó. Liếc mắt nhìn qua nội dung trên cái ngọc phù, sắc mặt Trác Thanh Dương lập tức đầy sự khiếp sợ.

Gã ngẩng đầu lên thì thấy từ trên Kim đỉnh của Nga Mi có mấy chục tia sáng màu hồng lao xuống vọt vào các nơi của Nga mi.

Trong bầu trời xám xịt, có thể thấy được ánh sáng màu hồng của ngọc phù truyền lệnh, nó khiến cho người ta có cảm giác ghê người.

Trác Thanh Dương hít một hơi thật sâu rồi đứng dậy. Ngay lập tức trên không trung liền vang lên tiếng rít gió.

Một con ngọc hạc xuyên qua đám sương và bóng đêm đột nhiên hạ xuống trước mặt Trác Thanh Dương. Mà người cưỡi trên con ngọc hạc đó là một đệ tử Nga Mi có gương mặt hết sức thanh tú và khoan khoái. Người đó chính là vị sư đệ có mối quan hệ tốt với y - Trữ Thanh.

- Sư huynh! Huynh đã nhận được lệnh truyền? Không ngờ Lạc Bắc lại quang minh chính đại khai sơn lập phái ở Thương Lãng cung, còn muốn cử hành đại lễ nữa.

Nhảy xuống khỏi ngọc hạc, Trữ Thanh lập tức lên tiếng. Có điều gương mặt của gã cũng không giấu được sự khiếp sợ:

- Hắn làm vậy chẳng lẽ không sợ Côn Luân vây công trên quy mô lớn hay sao?

Trác Thanh Dương nhìn Trữ Thanh có điều sắc mặt của y đã bình tĩnh hơn nhiều. Tuy nhiên sự khiếp sợ trong lòng thì vẫn như những con sóng trào lên. Vì vậy mà khi nghe Trữ Thanh nói vậy cũng không biết phải trả lời như thế nào.

Từ khi bọn họ vâng lệnh tới Thương Lãng cung bố trí trận pháp Thiên Bảo đại thừa, y có cảm giác sắp có chuyện lớn xảy ra. Mãi cho tới khi Lạc Bắc trở lại Thương Lãng cung, bọn họ mới hơi đoán được hắn có ý đồ thành lập căn cơ tại đây. Nhưng Trác Thanh Dương không thể nào ngờ được Lạc Bắc lại chính thức cử hành đại lễ khai sơn lập phái Thương lãng cung.

Trác Thanh Dương hiểu rõ, một ngày Lạc Bắc không làm như vậy thì hắn còn bị Côn Luân đuổi giết thêm một ngày.

Cho nên mặc dù Lạc Bắc lên lút thành lập căn cơ ở Thương Lãng cung cũng không được, mà phải thực sự quang minh chính đại để cho cả giới tu đạo biết rằng một thế lực chống lại Côn Luân xuất hiện. Có như vậy mới khiến cho nhiều thế lực còn do dự hợp tác với hắn.

503. Chương 503

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 474: Điều Kiện

Nhưng làm vậy cũng tương đương với việc hạ chiến thư với Côn Luân. truyện copy từ

Bởi vì cho dù Lạc Bắc có âm thầm truyền tin ra thì Côn Luân cũng biết rõ chuyện này. Nếu e ngại thực lực của Lạc Bắc, Côn Luân mới thể hiện thái độ mắt nhắm mắt mở. Nhưng hiện tại công việc quan trọng của Lạc Bắc đó là truyền bá tin tức đồng thời cử hành đại lễ khai sơn, chắc chắn Côn Luân không thể làm như không biết được.

Trác Thanh Dương cũng hiểu rõ, đối với giới tu đạo trong một ngàn năm qua, mỗi một cái tông phái xuất hiện đều phải cử hành đại lễ.

Đại lễ khai sơn là để cho giới tu đạo biết tông phái đó được thành lập. Về sau, đệ tử của phái đó đi lại trong giới tu đạo cũng có danh phận. Hai là có thể nhân cơ hội này để phô trương thực lực của môn phái. Sau này đệ tử môn phái đi lại trong giới tu đạo nếu giao tranh với người khác thì cho dù đối phương muốn ra tay cũng phải suy nghĩ. Có như vậy mới tránh khỏi những chuyện rắc rối không cần thiết.

Ngoại trừ việc đó ra thì ngài cử hành đại lễ còn có thể kết giao với một vài người tu đạo làm cho người ta biết được tông môn để sau này tiện đường lui tới cũng như giao dịch.

Nhưng bản thân Lạc Bắc lại là truyền nhân của La Phù, chương giáo của Từ Hàng Tĩnh Trai thì lấy danh nghĩa gì để khai sơn lập phái?

Có thể nói là là kẻ địch của phần lớn huyền môn chính đạo nên ngày hấn cử hành đại lễ có bao nhiêu người tới xem?

Có điều hiện tại thực lực của Lạc Bắc đã đủ chống lại Côn Luân?

Hiện tại mặc dù Thiên bảo đại thừa trận pháp đã được bố trí xong nhưng vẫn còn thiếu một cái linh mạch nên nó chỉ là cái xác, chưa thể sử dụng, không có uy lực. Chẳng lẽ Lạc Bắc thể tìm được một cái linh mạch để đưa tới đó?

- Lệnh sư khó cãi.

Trác Thanh Dương là người có thiên tư rất cao trong số đệ tử của Nga Mi, kiến thức cũng vô cùng sâu. Tuy nhiên vào lúc này vẫn cảm thấy nếu Lạc Bắc định cử hành đại lễ khai sơn lập phái rất có khả năng kéo tới tai họa đây đây. Nhưng đây lại là lệnh của sư phụ Vũ Sư Thanh cho nên sau khi sắc mặt y biến đổi mấy lần, Trác Thanh Dương liền dậm chân nói với Trữ Thanh:

- Đi thôi.

Mới dứt lời, Trác Thanh Dương đã vọt lên trên một con ngọc hạc mà bay ra ngoài.

Trữ Thanh cúi đầu, không nói câu gì. Con ngọc hạc gã cười cũng vỗ cánh đẩy màn sương mà lướt ra khỏi Nga Mi.

Ngay khi Trác Thanh Dương và Trữ Thanh lướt ra ngoài, ít nhất có vài chục đệ tử Nga Mi cũng giống hai người đang từ các nơi trong Nga Mi lao ra. Sắc mặt của bọn họ cũng đều giống hệt như Trác Thanh Dương và Trữ Thanh. Bọn họ bay ra khỏi Nga Mi đều là để truyền cho các môn phái trong giới tu đạo một cái tin tức quan trọng: Lạc Bắc sẽ cử hành đại lễ khai sơn tại Thương Lăng cung.

- Tốt! Thành công.

Vào lúc này, trong tiểu thiên động phủ của Thần Kiêu vương, Đông Nhan cất tiếng hoan hô. Toàn bộ Thông Thiên Diệu thụ biến thành một cái cây ngọc chừng ba thước, nằm trong tay của Lạc Bắc.

Mà vị trí của Thông thiên diệu thụ lúc trước cũng đã được bố trí rất nhiều tinh thạch màu xanh biếc tạo thành một cái trận pháp cũng đang tản ra linh khí hết sức tinh khiết.

- Linh khí tản ra từ cái trận pháp này có thể giữ được linh điền của ta. Về sau chúng ta không được tu luyện trong động phủ của Thần Kiêu vương, nếu không linh khí sẽ không đủ.

Sau khi cảm nhận sự thay đổi của linh khí trong động phủ, sắc mặt Đông Nhan có chút tiếc nuối.

- Chẳng còn cách nào khác. - Lạc Bắc nhìn Thông Thiên Diệu thụ trong tay:

- Chỉ cần chuyển Thông Thiên diệu thụ vào trong trận pháp Thiên Bảo đại thừa thì toàn bộ xung quanh Thương Lăng cung đã trở thành nơi có đầy đủ linh khí. Tất cả những người tu luyện ở đây đều không cảm nhận được sự thiếu hụt của linh khí.

Lúc này, Thái Thúc cũng đang đứng bên cạnh Lạc Bắc hứng trí quan sát Thông Thiên diệu thụ trong tay hấn. Da thịt của nàng bây giờ sáng bóng, đôi mắt trong suốt hiển nhiên là Nguyên anh đã được củng cố, hoàn toàn đột phá tới Nguyên Anh sơ kỳ.

Đúng lúc này, Nạp Lan Nhược Tuyết cùng từ cửa động phủ Thần Kiêu vương bước vào:

- Lạc Bắc! Sư tôn của ta phái người đưa tin tới. Ngài có nhiều thứ cho người, có điều phải tới đại lễ mới đưa tới.

- A? Bắc Minh vương cũng phái người tới? Không biết lão sẽ cho Lạc Bắc cái gì vậy?

Đông Nhan mới nghĩ vậy nhưng chưa kịp lên tiếng thì bóng dáng của Vũ Sư Thanh đã xuất hiện ở cửa động của Thần Kiêu vương:

- Lạc Bắc! Tin tức cử hành đại lễ ta và Đông Bất Cố đã loan ra bên ngoài.

- Tốt!

Lạc Bắc mới gạt đầu thì một tia sáng màu hồng lại xuất hiện nơi cửa động rồi một cái ngọc phù hiện ra.

Lạc Bắc giơ tay vẫy hút cái ngọc phù vào trong tay. Nhưng ngay lập tức sắc mặt của hắn trở nên đầy khiếp sợ.

- Có chuyện gì? - Thái Thúc không nhịn được lên tiếng hỏi.

Lạc Bắc ngẩng đầu lên nói một cách chậm rãi:

- Có người của Côn Luân tới nói muốn gặp ta.

- Cái gì? - Đông Nhan, Nạp Lan Nhược Tuyết, Thái Thúc và Vũ Sư Thanh đều cảm thấy khiếp sợ.

Dưới màn đêm đen kịt, toàn bộ Thương Lãng cung chìm trong một sự yên tĩnh.

Ngoài trừ những điểm sáng trong trận pháp ra thì trong những ngôi đền cũng được treo rất nhiều đèn lồng hay gắn những viên minh châu.

Có rất nhiều bóng người hối hả đi lại trên con đường lên núi và các ngooi đền.

Những bóng người hối hả cả đêm đó có một nửa là Yêu tộc trong Thất Hải và những người Thương Lãng cung bị Lạc Bắc thu phục trước đây. Còn một nửa là đệ tử Nga Mi.

Khi bố trí trận pháp Thiên bảo đại thừa trên cái hòn đảo nhỏ của Thương Lãng cung này, Vũ Sư Thanh đã đưa gần như toàn bộ công tượng đang xây dựng lại Nga Mi tới đây.

Hiện tại dưới màn đêm, Thương Lãng cung vẫn hết sức lộn xộn. Mặc dù không nhìn thấy rõ nhưng trong phần lớn đền đài, thậm chí là đường đi có sự bố trí khác biệt rất nhiều với trước đây.

Lạc Bắc đứng trên bầu trời của Thương Lãng cung. Mặc cho những cơn gió to thổi tới, Lạc Bắc vẫn cau mày, chìm trong suy nghĩ.

Với quan hệ của Lạc Bắc và Côn Luân, nếu hôm nay Côn Luân tấn công với quy mô thì hắn cũng không hề bất ngờ. Nhưng hiện tại, Côn Luân lại cho người tới đây cầu kiến khiến cho hắn cảm thấy có điều gì đó không bình thường.

Đứng ở đó một lúc, bóng dáng của Lạc Bắc chợt hóa thành một tia sáng lướt về phía mặt biển.

Cho dù Côn Luân có độc kế mai phục gì hay không nhưng nếu Lạc Bắc đã công khai đối đầu với họ mà trong khi đối phương cầu được gặp mình thì hắn không thể co đầu rút cổ lại.

Hơn nữa hiện tại đây cũng chỉ là cái phân thân mà Lạc Bắc dùng Thần Kiêu pháp giới hóa thành.

Có Thần Kiêu pháp giới làm chỗ dựa, Lạc Bắc có một sự bảo đảm lớn.

....

Phi hành trong không trung được khoảng chừng bảy, tám trăm dặm, Lạc Bắc liền đứng lại. Cách hắn không xa, trong bóng đêm có một vầng sáng màu vàng nổi bật.

Cái vầng sáng màu vàng đó là do một cái pháp bảo có hình giống như cái lá trúc phát ra. Bên trong vầng sáng có một bóng người đang đứng yên.

Mặc dù đã nghe đám người Cầu Thương Dương lên tiếng rằng lần này Côn Luân chỉ có một người tới đây nhưng nhìn người đó đang đứng yên chờ mình tới, Lạc Bắc vẫn không giấu được sự kinh ngạc.

Đó là một thiếu nữ. Nói chính xác là một thiếu nữ có gương mặt tuyệt đẹp.

Người con gái đó có vóc dáng cao gầy, nước da trắng như tuyết. Nàng mặc một bộ trang phục màu xanh nhạt tạo ra cho người ta một cái cảm giác cao quý. Thứ phong thái đó tới từ thân thể, nét mặt của nàng. Có thể nói, nét mặt của nàng hết sức dịu dàng. Khi nhìn thấy Lạc Bắc tới rồi dừng lại, thậm chí trên mặt nàng vẫn có một nụ cười ngượng ngùng.

Nhưng điều khiến cho Lạc Bắc kinh ngạc không phải là nhan sắc của thiếu nữ mà vốn trong tưởng tượng của hắn, người đi gặp mình phải là người có tu vi cực cao.

Côn Luân không thiếu những nhân vật lợi hại có tu vi cao.

Tuy nhiên căn cứ vào pháp lực dao động của thiếu nữ thì hắn có thể khẳng định được tu vi của nàng chỉ tương đương với Thái Thúc, vừa mới ngưng kết được Nguyên Anh mà thôi.

Trên thực tế, Thái Thúc ngưng kết Nguyên Anh có phần quan trọng đó là vì trên người nàng có một cái pháp bảo tên là Thiên Hư lôi châu. Mỗi một đạo pháp thuật của nàng phóng ra, dưới sự tác động của nó thì uy lực sẽ tăng lên gấp đôi. Nếu Thái Thúc đột phá tới Nguyên Anh sơ kỳ thì thực lực cũng tương đương với Nguyên Anh trung kỳ.

Còn tu vi Nguyên Anh sơ kỳ cũng chỉ tương đương với Ảo Băng Vân bị Lạc Bắc đánh chết trước đây.

Cho dù là so với đám người Trác Trầm Đạo và Nam Ly Việt, tu vi của Ảo Băng Vân kém hơn nhiều. Mà đối với Lạc Bắc bây giờ, tu vi đó quả thực quá thấp kém.

- Lạc Bắc chuông giáo! Có phải ngài cảm thấy sinh nghi khi thấy tu vi của ta quá thấp kém không?

Trong mắt của Lạc Bắc mới xuất hiện sự kinh ngạc thì thiếu nữ tuyệt sắc tới từ Côn luân cũng phát hiện ra và mỉm cười:

- Có điều trong mấy trăm năm qua, giới tu đạo đâu có được mấy người có tài như Lạc Bắc chuông giáo? Mặc dù ta mới ngưng tụ được Nguyên Anh nhưng đối với những người cùng tuổi cũng đã là người nổi bật.

Âm thanh của thiếu nữ rất dễ nghe, dịu dàng và đầm thắm. Hơn nữa nàng nhìn Lạc Bắc không hề có ý thù địch, cứ như là nhìn thấy bằng hữu. Tuy nhiên hắn cũng không thể quên được thân phận của cô ta nên bình tĩnh nhìn thiếu nữ đó một lúc, Lạc Bắc liền lên tiếng hỏi:

- Người là đệ tử Côn Luân? Lúc này, người tới đây cầu xin muốn gặp ta là có ý gì?

- Ta tên Hoài Ngọc là đệ tử Thanh Ly.

Nghe thấy Lạc Bắc hỏi thẳng, thiếu nữ vận cung trang cũng trả lời rất rõ ràng:

- Ta đại diện Côn Luân tới đây đàm phán hòa giải với Lạc Bắc chuông giáo.

- Đệ tử Thanh Ly?

- Hòa bình?

Lạc Bắc biết Thanh Ly cũng là một nhân vật trong số Thập Đại kim tiên. Mà câu trả lời thẳng thắn của thiếu nữ tuyệt sắc cũng khiến cho hắn phải giật mình.

Thấy Lạc Bắc ngẩn người, thiếu nữ mặc cung trang cũng gật đầu xác nhận:

- Đúng vậy! Ta tới đây xin gặp Lạc Bắc chuông giáo là phụng mệnh chuông giáo Hoàng Vô Thần, đại diện cho Côn Luân đàm phán hòa bình với ngài.

Lạc Bắc cau mày. Hắn nghi ngờ nhìn Hoài Ngọc hỏi:

- Côn Luân các người muốn đàm phán hòa bình với ta đúng là khiến cho người khác khó tin. Nếu thật sự muốn tới tìm ta để đàm phán, thì chuyện quan trọng như vậy tại sao không do một người có tu vi cao của các người tới mà lại chỉ phái có một mình người?

- Vài ngày trước, Bằng Trúc Quân mới tới xin gặp ngài... Nếu phái người có tu vi cao tới lại càng khiến cho ngài dễ nghi ngờ. - Hoài Ngọc nói một cách chậm rãi:
- Chình vì e ngại như vậy cho nên chương giáo Hoàng Vô Thần mới phái ta đến.
- Nói vậy chẳng lẽ thế này lại làm cho ta tin hơn? - Lạc Bắc nhìn thẳng vào đôi mắt của Hoài Ngọc rồi một thứ uy áp từ trên người hắn tỏa ra:
- Các người mới cho Bằng Trúc Quân tới ám sát ta, hiện tại lại đột nhiên tới ngỏ ý muốn đàm phán với ta?
- Trước khác, nay khác. - Nét mặt của Hoài Ngọc không hề có chút bối rối, vẫn nhìn Lạc Bắc mà nói:
- Lúc trước, chúng ta nghĩ Bằng Trúc Quân có thể tiêu diệt được ngài. Việc đó đối với chúng ta mà nói thì không có gì là tốt hơn. Nhưng không ngờ Bằng Trúc Quân lại bị ngài đánh cho trọng thương, thân thể cũng không còn. Có thể nói thực lực của ngài còn cao hơn sự tưởng tượng của chúng ta.
- Lý do này ta vẫn không chấp nhận. - Lạc Bắc bình tĩnh nhìn Hoài Ngọc rồi lắc đầu:
- Nếu chỉ vì việc ám sát thất bại mà tới tìm ta đàm phán hòa bình thì Côn Luân không phải là Côn Luân. Nếu luận tu vi cá nhân mà nói Côn Luân không chỉ có một mình Bằng Trúc Quân.
- Đương nhiên không phải vì nguyên nhân tu vi. Nhưng không thể phủ nhận một điều rằng ngay cả Trần Thanh Đế và bốn vị pháp vương liên thủ, rồi cả Bằng Trúc Quân vẫn không làm gì được ngài. Trên đời này đã không còn ai có thể giết được ngài. - Hoài Ngọc lắc đầu:
- Ngài cũng biết Kỳ Liên Liên Thành sư huynh chết đi, Huống vô Tâm nhân cơ hội phản loạn khiến cho nguyên khí chúng ta bị ảnh hưởng nặng... Đương nhiên đối với chúng ta thì không phải không có năng lực loại bỏ ngài. Bởi vì núi Chiêu Diêu và Trảm Châu Trách Địa đều không thể nào dốc hết sức tham gia với ngài đánh một trận tử chiến với chúng ta. Nhưng cho dù chúng ta có giết được ngài thì cũng phải trả một cái giá rất lớn. So với chuyện đó, chuyện đàm phán hòa bình tốt hơn nhiều.
- Thật ra, ngài có thể nghe điều kiện đàm phán hòa bình của chúng ta trước. - Hoài Ngọc dừng một chút rồi nói:
- Ta cảm thấy điều kiện của chúng ta so với những gì ta nói còn thuyết phục hơn.
- Lạc Bắc nghe thấy vậy thì giật mình:
- Điều kiện gì?
- Chúng ta chỉ hy vọng chương giáo Lạc Bắc không công khai chuyện khai sơn lập phái tại Thương Lăng cung. - Thiếu nữ có phong thái cao quý nói với Lạc Bắc:
- Chúng ta biết ngài đã loan tin khai sơn lập phái nhưng nếu thật sự cử hành đại lễ thì chẳng khác nào gửi chiến thư với Côn Luân chúng ta. Đến lúc đó, Côn Luân chúng ta không ứng chiến cũng khó. Hiện tại, chương giáo Lạc Bắc có thân phận chương giáo của Từ Hàng Tĩnh Trai, chỉ hy vọng ngài có thể thay đổi, nói rằng đã dời Từ Hàng Tĩnh Trai về đây. Từ nay về sau phân rõ giới hạn với Yêu tộc... Chỉ cần chương giáo Lạc Bắc nói vậy, còn về phần sau này, Côn Luân chúng ta và chương giáo Lạc Bắc lấy Thất Hải làm ranh giới. Trong phạm vi Thất Hải, cho dù chương giáo Lạc Bắc có làm gì, có thực sự trở thành Thất Hải Yêu Vương thì Côn Luân chúng ta cũng không can thiệp. Nhưng cũng xin chương giáo Lạc Bắc lấy thất hải làm ranh giới, không can thiệp vào việc Côn luân chúng ta. Nếu có chuyện gì quan trọng, thậm chí chúng ta có thể bố trí cấm địa, ngăn cách các châu Trung Thổ và Thất Hải.
- Lấy Thất Hải làm ranh giới, không can thiệp vào chuyện của nhau? - Lạc Bắc cười lạnh:
- Côn Luân các người còn chưa cho ta sự hứa hẹn đã hy vọng ta có thể tin tưởng được hay sao?
- Đương nhiên chúng ta biết chương giáo Lạc Bắc e ngại cái gì? Hiện tại, tin tức đại lễ khai sơn lập phái của ngài đã được loan ra, nên chúng ta đang ở trạng thái là địch, đột nhiên chuyển sang hợp tác. Nếu chúng ta không giữ chữ tín, thì ngài sẽ rơi vào hoàn cảnh bất lợi. - Hoài Ngọc vẫn thản nhiên nói:

- Cho nên chúng ta cũng không chỉ nói suông. Chương giáo Lạc Bắc cũng biết thực lực là điều quan trọng. Chỉ cần thực lực của chương giáo tiến thêm một bước sẽ không có gì phải e ngại. Cho nên lần này chương giáo Hoàng Vô Thần cho ta đến ngoại trừ việc hứa hẹn ra còn có tính chất như điều kiện.

Lạc Bắc nói:

- Điều kiện thực chất gì?

- Chúng ta biết chương giáo Lạc Bắc và sư muội Thái Thúc của ngài đều tu luyện Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu, có lẽ là lấy được từ tay thương lăng cung. Nhưng Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu mà chúng ta truyền cho Thương Lăng cung chỉ là bản không đầy đủ. Tu luyện pháp quyết từ sau Nguyên Anh hậu kỳ sẽ không đúng. Hơn cũng không có pháp thuật uy lực mạnh.

Hoài Ngọc nói tới đây cũng lấy một cái bình nhỏ rồi mở ra.

Cái bình vừa mới được mở, một tia chớp màu hồng lập tức từ trong bình vọt ra khiến cho trong phạm vi mười dặm trên mặt biển tràn ngập khí lôi cương.

Lạc Bắc lập tức nhướng mày.

- Đây là Lôi cương trong tầng Tinh thần chân hỏa, chỉ khi độ kiếp mới có thể dẫn nó xuống. Nếu ngài chấp nhận điều kiện đàm phán, ngoại trừ bộ pháp quyết Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu đầy đủ ra, chúng ta có thể cung cấp gấp trăm lần số lượng lôi cương trong cái bình này. Ngài tu luyện Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu cũng biết tác dụng của thứ lôi cương như thế này. - Hoài Ngọc nhìn Lạc Bắc nói tiếp:

- Ngoại trừ cái này ra...ta cũng có thể khiến cho chương giáo Lạc Bắc đột phá, nâng cao tu vi.

- Nâng cao tu vi thêm một tầng? - Sắc mặt Lạc Bắc đang bình thản lập tức xuất hiện sự kinh ngạc.

- Ta tu luyện Xá Nữ nguyên âm. - Hoài Ngọc hơi cúi đầu nói:

- Ta cũng là một trong những điều kiện để hòa đàm. Chỉ cần chương giáo Lạc Bắc đồng ý, ta và chương giáo hợp tịch song tu có thể giúp cho ngài nâng ột tầng tu vi .

Hoài Ngọc nói tới đây liền liếc mắt nhìn Lạc Bắc một cái.

Tuy nhiên nàng vẫn không hề thấy có sự thay đổi trên sắc mặt của hắn. So với từ lúc đầu nàng nhìn thấy, Lạc Bắc lại càng thêm bình tĩnh. Cho nên Hoài Ngọc cũng không thể từ nét mặt của hắn để phán đoán được.

- Xá Nữ nguyên âm? - Lạc Bắc không hề có thái độ gì khác lạ, chỉ nhìn Hoài Ngọc:

- Công pháp này như thế nào? Theo ta biết thì Thanh Ly tu luyện Thái Thượng Ngọc Thanh Đạo của Côn Luân các người đúng không?

- Đúng vậy. Ta tu luyện pháp quyết khác với Thanh Ly sư tôn. Ta tu luyện Xá Nữ nguyên âm vốn là một môn công pháp song tu của Côn Luân. Về phần bộ công pháp của ta... - Hoài Ngọc gật đầu nhưng khi nói tới chỗ đó thì nàng dừng lại. Đảo mắt một cái, đầu ngón tay phải của nàng xuất hiện từng tia sáng màu bạc rồi ngưng tụ thành một hạt châu. Hoài Ngọc búng ngón tay, bắn nó về phía Lạc Bắc.

504. Chương 504

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 475: Không Phải Điều Kiện

Hạt châu này rõ ràng là do chân nguyên của Hoài Ngọc hóa thành nhưng lại khác với chân nguyên bình thường, nó tản ra một thứ linh khí hết sức tinh khiết, khiến cho người ta cảm nhận giống như một viên đan được.

Lạc Bắc hơi chớp mắt, dường như phán đoán hạt châu đó vô hại đối với mình cho nên để cho nó bay vào trong tay.

Hạt châu màu bạc mới bay vào tay của Lạc Bắc, lập tức thấm vào trong cơ thể của hắn. Sắc mặt của Lạc Bắc vẫn bình thản như trước nhưng cũng không nói gì mà như đang cảm nhận.

Hoài Ngọc cũng không nói chuyện chỉ im lặng nhìn Lạc Bắc. Một lúc sau, khi Lạc Bắc ngẩng đầu lên nhìn mình, nàng mới lên tiếng:

- Sự đặc biệt của bộ công pháp mà ta tu luyện chắc chừng giáo cũng đã rõ. Có điều nếu hợp thể song tu với ta, dưới sự thi triển pháp thuật của ta, công hiệu nguyên âm sẽ mạnh hơn gấp mấy trăm lần. Với tu vi của chừng giáo Lạc Bắc, chắc hẳn có thể phán đoán lời ta nói là thật hay giả.

Sau khi dừng một chút, Hoài Ngọc nói tiếp:

- Chừng giáo Lạc Bắc cũng không phải là người tu đạo bình thường. Ngài tinh thông những công pháp đứng đầu trên thế gian, lại có nhiều pháp bảo mạnh. Cho dù tu vi của ngài chỉ tương đương với Nguyên Anh đại thành thì thần thông cũng đã tương đương với người tu đạo Độ Kiếp trung kỳ, thậm chí là hậu kỳ. Nếu như tu vi tăng thêm một bậc thì có lẽ cả nhân vật vượt qua một lần Thiên kiếp cũng không làm gì được ngài. Ngài có thần thông như vậy chắc chắn cũng không ngại nhiều. Thất Hải nằm dưới sự quản lý của ngài, với tuổi của ngài bây giờ thêm một thời gian nữa, đừng nói là một lần thiên kiếp mà hai lần thiên kiếp, ba lần cũng được.

Khi Hoài Ngọc nói như vậy, nơi cổ và má của nàng thoáng ửng hồng. Hơn nữa, nàng vốn có phong thái đoan trang, cao quý cho nên lại càng thêm quyến rũ. Tuy nhiên Lạc Bắc đứng trong bóng đêm lại chẳng khác nào một thanh trường kiếm nguội lạnh.

Hắn nhìn Hoài Ngọc mà nói hết sức bình thản:

- Xá nữ nguyên âm của ngươi có công hiệu thậm chí khiến cho người tu đạo Nguyên Anh kỳ nâng ột bậc tu vi. Nói vậy nữ đệ tử Côn Luân các ngươi tu luyện thứ công pháp này phải rất nhiều chứ?

- Cũng không phải. Xá nữ nguyên âm mặc dù có công hiệu như vậy, nhưng phải do thiếu nữ có thể chất độc đáo mới có thể tu luyện. Hơn nữa phải dùng rất nhiều linh đan đặc chế thay đổi chân nguyên trong cơ thể. Hơn nữa, nếu muốn giúp người tu đạo Nguyên Anh kỳ nâng ột bậc tu vi thì người tu luyện Xá nữ Nguyên âm cũng phải có tu vi Nguyên Anh kỳ mới được. Còn tu vi Kim đan kỳ cũng chỉ có thể giúp Kim đan kỳ tăng một bậc tu vi. Nếu tu vi của chừng giáo Lạc Bắc là Độ Kiếp kỳ thì ta muốn giúp ngài cũng phải có tu vi tương đương. - Hoài Ngọc kiên nhẫn giải thích, sắc mặt không hề có lấy một chút khó chịu:

- Chính vì thứ công pháp này có nhiều hạn chế như vậy, cho nên trong Côn Luân cũng chỉ có mười mấy người tu luyện mà thôi. Mà cố gắng đạt tới Nguyên Anh kỳ cũng chỉ có một mình ta. Nếu như bộ công pháp này tu luyện dễ dàng, Côn Luân chúng ta cũng chẳng cần phải hòa đàm với chừng giáo Lạc Bắc, cũng không phải chỉ dừng lại ở cái bước này.

- Hiện tại ta là tử địch của Côn Luân các ngươi. Các ngươi phái người tới nghị hòa, ngươi lại nói rõ với ta như vậy không sợ ta không đồng ý, bắt ngươi lại, chiếm lấy Nguyên âm của ngươi hay sao?- Lạc Bắc nhìn Hoài Ngọc hỏi.

- Với tu vi của chừng giáo Lạc Bắc, nếu muốn bắt ta lại cũng không khó. Có điều ta tin chừng giáo cũng không phải là người ỷ mạnh hiếp yếu. - Gương mặt của Hoài Ngọc càng ửng đỏ:

- Hơn nữa với bộ công pháp này phải do ta chủ động thi triển pháp thuật mới có công hiệu. Nếu chừng giáo Lạc Bắc có cướp lấy Nguyên Âm của ta thì cũng chẳng có tác dụng cho việc tăng tu vi.

Nếu Hoài Ngọc không phải đệ tử Côn Luân, không phải do Côn Luân phái tới hòa đàm với mình thì những lời nói của nàng chắc chắn sẽ làm cho hắn ấm áp. Nhưng vào lúc này, Lạc Bắc chỉ hơi nhú mào.

Những nhân vật kiệt xuất của Côn Luân có rất nhiều. Cho dù thiếu nữ này chỉ có tu vi Nguyên Anh sơ kỳ những sự can đảm và thông minh của nàng cũng hơn hẳn người khác.

Đối với Lạc Bắc mà nói, chuyện kẻ địch của mình quá mạnh, quá thông minh cũng không phải là điều vui vẻ.

Thấy Lạc Bắc cúi đầu suy nghĩ, Hoài Ngọc cắn môi như cố lấy hết can đảm lên tiếng hỏi:

- Chứng giáo Lạc Bắc! Ta nói nhiều như vậy không biết ngài có đồng ý với điều kiện đàm phán của chúng ta hay không?

Lạc Bắc lẳng lặng nhìn Hoài Ngọc rồi lắc đầu nói:

- Nói thế nào ta cũng từ chối.

- Cái gì?

Ánh mắt của Hoài Ngọc lập tức xuất hiện sự khiếp sợ và khó tin và điều mình vừa nghe thấy.

Trong suy nghĩ của nàng thì Lạc Bắc không thể từ chối điều kiện như vậy. Bởi vì cho dù như thế nào thì đối với tất cả những người tu đạo mà nói tu vi và thực lực mới là chuyện cơ bản. Hơn nữa nàng nghĩ cho dù không để ý thì tại sao Lạc Bắc lại hỏi kỹ về thứ công pháp của nàng như vậy?

nhưng Lạc Bắc không hề có lấy một chút do dự lập tức từ chối.

- Tại sao? - Hoài Ngọc hít một hơi thật sâu khiến cho cái gò ngực cao ngất của nàng phật phồng. Nàng cố gắng làm cho hành động và lời nói của mình không có gì để cho Lạc Bắc tức giận:

- Chứng giáo Lạc Bắc thấy điều kiện chúng ta đưa ra vẫn còn chưa đủ hay sao? Nếu chứng giáo Lạc Bắc còn có yêu cầu gì cũng có thể nói ra. Ta có thể báo lại với chứng giáo Hoàng Vô Thần để cho ngài định đoạt.

Ngừng một chút, Hoài Ngọc lại nói tiếp:

- Ta biết bên cạnh chứng giáo Lạc Bắc có những hồng nhan tri kỷ như Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc. Mặc dù nhan sắc của ta chưa chắc đã hơn các nàng ấy nhưng ta tự tin so với những nữ đệ tử của các môn phái khác mình không hề kém. Hơn nữa, trước khi ta vào tu đạo ở Côn Luân, bản thân cũng là công chúa Lâu Lan. Theo ý của chứng giáo chúng ta, nếu chứng giáo Lạc Bắc có đạo lữ song tu rồi thì ta vẫn có thể trở thành thiếp, phụng dưỡng chứng giáo Lạc Bắc.

Công chúa Lâu Lan? Hóa ra ngoại trừ là đệ tử Côn Luân ra thì Hoài Ngọc còn là công chúa Lâu Lan. Chẳng trách được ngoại trừ phong thái thoát tục ra nàng còn có một sự đoan trang bẩm sinh như thế.

Nước Lâu Lan cũng không phải là nước nhỏ.

Cho dù là người tu đạo nào mà có được một vị công chúa Lâu Lan, một nữ đệ tử Côn Luân làm thiếp thì cũng là một chuyện hết sức vinh quang.

Tuy nhiên trong ánh mắt chờ đợi của Hoài Ngọc, Lạc Bắc vẫn lắc đầu:

- Người không phải nói nhiều. Không phải về vấn đề điều kiện. Mà ta không thể đàm phán hòa bình với Côn Luân.

- Không phải điều kiện vấn đề?

Từ đầu tới giờ, Hoài Ngọc vẫn hết sức tự tin và bình tĩnh nhưng khi Lạc Bắc không hề do dự từ chối, âm thanh của nàng lập tức trở nên cao hơn:

- Tại sao?

- Tại sao?

Trong bóng đêm, Lạc Bắc nhìn Hoài Ngọc.

Hắn gần như tự hồi lại. Một câu đó nhưng lại mang theo sự lạnh lẽo và tức giận tràn ngập ra xung quanh. Hơi thở tản ra từ người Lạc Bắc khiến cho Hoài Ngọc giống như bị đóng băng không thể nhúc nhích. Sắc mặt của nàng cũng trở nên tái nhợt.

Ánh mắt của hắn có phần lạnh lùng nhìn Hoài Ngọc.

Đối với hắn mà nói, lấy Thất Hải làm giới hạn chỉ là một câu nói suông. Trừ khi Côn Luân có thể đẩy núi Chiêu Diêu và Trảm Châu Trách Địa đi... Còn bản thân Hoài Ngọc cho dù là dung nhan, thân phận hay công pháp đối với người tu đạo đều có sự hấp dẫn rất mạnh. Nhưng Lạc Bắc lại xuất thân từ đạo lý cá lớn nuốt cá bé của La Phù.

Mới vừa rồi khi Lạc Bắc tiếp nhận hạt châu do chân nguyên của Hoài Ngọc hóa thành để cho nó dung nhập vào trong cơ thể, hắn có thể cảm nhận được chân nguyên của mình thực sự ngưng tụ, tốc độ lưu động cũng nhanh hơn một chút.

Chân nguyên càng thêm ngưng tụ, lực lượng càng mạnh hơn, tốc độ tuần hoàn nhanh hơn thì tốc độ tu luyện càng nhanh. Chỉ với có một đạo chân nguyên đã khiến cho Lạc Bắc có cảm giác rõ ràng như vậy. Hắn có thể khẳng định được cho dù mình tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh hoàn toàn khác với những loại công pháp khác nhưng nếu song tu với Hoài Ngọc thì có thể nhanh chóng đạt tới tầng cảnh giới tiếp theo.

Mà theo ý của Hoài Ngọc, nếu Lạc Bắc đồng ý đàm phán hòa bình... Nhưng Hoài Ngọc không biết rằng Nguyên Thiên Y chết ở Côn Luân, Tử Huyền Cốc chết trong tay Côn Luân, đệ tử Từ Hàng Tĩnh Trai vì Lạc Bắc mà chết... Chỉ với những điều đó cũng đủ để Lạc Bắc không thể đàm phán hòa bình với Côn Luân.

505. Chương 505

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 476: Điều Kiện Của Ta

Cho dù Hoàng Vô Thần có thành ý tới mấy thì đối với Lạc Bắc từ lâu không thể đàm phán hòa bình được nữa.

Có lẽ đối với người Côn Luân, thậm chí là cả Hoài Ngọc cũng không thể hiểu được tâm trạng của Lạc Bắc. Bởi vì bọn họ sẽ không thể hiểu được rằng Lạc Bắc lại vì Tử Huyền Cốc và Từ Hàng Tĩnh Trai mà từ chối đàm phán hòa bình với mình. Nhưng Lạc Bắc lại không giống với những người tu đạo như họ.

.....

- Còn có một điều ta vốn không muốn nói.

Mặc dù Lạc Bắc không nói nguyên nhân nhưng nhìn sắc mặt của hắn cũng đủ khiến cho Hoài Ngọc biết không thể đàm phán được. Tuy nhiên sau khi suy nghĩ một lúc, nàng lại nói:

- Chưởng giáo Lạc Bắc! Sư huynh Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ của ngài đang ở trong tay chúng ta.

Vốn mặc dù biết rõ tu vi của mình kém xa Lạc Bắc nhưng vì sự tự tin vào bản thân và điều kiện để đàm phán khiến cho khi đối mặt với hắn, Hoài Ngọc hết sức bình tĩnh. Nhưng vào lúc này, Hoài Ngọc mới hiểu được tại sao Côn Luân lại coi trọng thế lực của Lạc Bắc như vậy... Khi Lạc Bắc từ chối đàm phán hòa bình, nàng cảm thấy chỉ có thể dùng hai chữ đáng sợ đối với hắn. Tới lúc này, Hoài Ngọc cũng có thể hiểu được, sở dĩ Lạc Bắc hỏi về công pháp mà mình tu luyện lâu như vậy cũng không phải là động tâm mà là để nhân cơ hội phán đoán xem Côn Luân còn che giấu lực lượng gì khác hay không.

Rõ ràng Lạc Bắc không chỉ có tu vi cực ả suy nghĩ cũng không còn như tên đệ tử Thục Sơn mới ra đời nữa.

Cho nên hiện tại mặc dù sắc mặt của Hoài Ngọc vẫn thản nhiên nhưng trong lòng lại xuất hiện một sự sợ hãi.

Lạc Bắc từ từ hít một hơi. Hắn không nhìn Hoài Ngọc mà hơi ngẩng đầu nhìn lên cao. Từ sau khi gặp lại Thái Thúc, hắn vẫn lo lắng cho Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ. Trong khoảng thời gian dài như vậy, sau khi không nhận được tin tức gì của hai người, sự lo lắng càng ngày càng trở nên mạnh hơn. Nhất là lần này trước khi quyết định đại lễ khai sơn lập phái, Lạc Bắc càng có một thứ cảm giác bất an.

Cho tới lúc này, cái cảm giác đó đã trở thành sự thực.

Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ ở trong tay Côn Luân. Hóa ra đây mới là con bài chưa lật của họ.

Từ khi còn ở Lạc Bắc, Nguyên Thiên Y đã nói với Lạc Bắc không cần để ý tới sự uy hiếp của đối thủ, không cần nghĩ điều kiện đàm phán của chúng. Trong suy nghĩ của các đời truyền nhân La Phù, nếu để người ta uy hiếp, hay thỏa hiệp thì tưởng như sẽ giữ được một cái gì đó nhưng rồi sẽ phải trả một cái giá còn nặng hơn.

Lạc Bắc hiểu rõ nếu như mình đồng ý với điều kiện của Côn Luân, mặc dù Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ bình yên vô sự nhưng chỉ sợ sau này sẽ hại tới nhiều người khác.

Nhưng hiện tại Hoàng Vô Thần lại hiểu rõ Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ đối với Lạc Bắc còn quan trọng hơn mọi thứ công pháp hay tu vi.

.....

- Các người làm thế nào cho ta tin sư huynh Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ của ta ở trong tay các người?

Trầm mặc một lúc, Lạc Bắc khép mắt lại mà hỏi Hoài Ngọc. Mặc dù sắc mặt của hắn không hề có chút tức giận nhưng sự lạnh lùng của Lạc Bắc cũng đủ khiến cho Hoài Ngọc ớn lạnh.

- Ta chỉ có thể cam đoan rằng ta không nói dối. Nếu như bắt ta chứng minh thì ta cũng không có cách nào cả. - Hoài Ngọc cười khổ:

- Ta cũng không thể mang thẳng hai người đó tới đây, nếu không chuông giáo Lạc Bắc sẽ ra tay cướp lấy. Nhưng nếu chuông giáo Lạc Bắc có sự nghi ngờ thì có thể phải người đi cùng với ta về gặp hai vị sư huynh của ngài rồi sẽ biết ta có nói dối hay không.

Lạc Bắc liếc mắt nhìn Hoài Ngọc nhưng không nói lời nào. Hai mắt của hắn hơi chớp chớp không biết đang nghĩ cái gì.

Thấy sắc mặt của Lạc Bắc như vậy, Hoài Ngọc chỉ biết cười khổ:

- Chuông giáo Lạc Bắc! Ngài nghĩ định bắt ta lại đổi lấy hai vị sư huynh. Hay là ngài nghĩ bắt ta có thể biết được hai vị sư huynh của ngài đang ở đâu? Có điều chuyện này cũng chẳng có tác dụng gì. Ngài cũng biết đối với Côn Luân ta chỉ là một nhân vật nhỏ không đáng quan trọng. Hơn nữa ta cũng chỉ biết tuân lệnh tới đây để đàm phán chứ không biết hai vị sư huynh của ngài đang ở đâu.

- Đại lễ khai sơn sẽ tiếp tục cử hành. - Lạc Bắc nói thẳng:

- Việc này không có gì thay đổi.

Hoài Ngọc nghe thấy vậy thì há hốc miệng. Tới lúc này, nàng mới phát hiện ra rằng đứng trước mặt Lạc Bắc cơ bản nàng không hề có lấy một chút chủ động. Nhưng nàng cũng không ngờ được hắn lại kiên quyết như vậy.

Chẳng lẽ chuông giáo nhìn lầm? Chẳng lẽ bản chất của hắn cũng là một kẻ vô tình?

Nhưng Lạc Bắc cũng chưa dứt lời. Hắn liếc mắt nhìn Hoài Ngọc rồi nói tiếp:

- Nhưng Côn Luân các người chỉ muốn giết có một mình ta mà thôi, không phải sư huynh Lạn Hàng hay Huyền Vô Kỳ.

- Vì ngăn cản ta cử hành đại lễ khai sơn mà các người sử dụng cách đó để áp chế? Cho dù các người có giết hai người bọn họ thì lễ khai sơn của ta vẫn cử hành. Hoàng Vô Thần cũng chẳng được cái gì. Tin tức này có lan ra thì cũng chỉ làm cho người ta nhạo báng.
- Người trở về nói với Hoàng Vô Thần, đại lễ của ta vẫn không thay đổi. Nhưng ta có thể giao dịch với các người một lần nữa. Sau đại lễ, chỉ cần các người thả hai sư huynh của ta thì ta có thể đi một mình, thậm chí không mang theo pháp bảo tới chỗ các người chọn để gặp người của các người.
- Cái gì? - Lần này thì Hoài Ngọc không giấu được sự khiếp sợ. Nàng không tin được vào tai mình.
- Đi một mình, thậm chí không mang theo pháp bảo tới nơi chúng ta chọn?
- Đúng vậy. - Lạc Bắc lạnh lùng nhìn Hoài Ngọc:
- Cho dù các người có hiểu như thế nào, coi đó lấy ta để trao đổi hai sư huynh cũng được, mà cho các người một cơ hội giết ta cũng được. Dù sao thì ta đã nói là làm được. Nếu như Hoàng Vô Thần lo lắng, chỉ cần các người chứng minh được hai vị sư huynh của ta bình yên vô sự, thậm chí ta có thể tuyên bố trong buổi lễ khai sơn lập phái rằng sẽ một mình đi gặp Côn Luân các người.
- Chuyện này... - Hoài Ngọc chớp chớp mắt nhìn Lạc Bắc như lần đầu tiên mới gặp hẳn.
- Điều kiện của ta so với điều kiện của các người có thành ý hơn nhiều... Chỉ cần Côn Luân các người giết được ta thì lễ khai sơn lập phái cũng chẳng có gì ảnh hưởng. Tới lúc đó, tất cả người tu đạo còn nghĩ Côn Luân các người lợi hại. Ta vừa mới khai sơn lập phái, chính thức đối đầu với các người đã bị tiêu diệt. Tất nhiên cũng không ngoại trừ việc ta đi một mình, không mang theo pháp bảo tới gặp các người, các người cũng không giết được mà để cho ta chạy thoát. Nếu vậy thì chuyện này cũng chẳng liên quan gì tới đại lễ khai sơn. Bởi vì Côn Luân các người chắc chắn không làm gì được ta, mà sau này cũng càng không đối phó được với ta. - Lạc Bắc dừng một chút rồi lại nhìn Hoài Ngọc nói tiếp:
- Dùng ta để đổi lấy Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ, chỉ có gánh thêm một chút phiêu lưu việc ta có thể trốn thoát. Đưa điều kiện của ta về cho Hoàng Vô Thần, ta tin chắc rằng y sẽ gánh lấy chuyện phiêu lưu này mà không từ chối.
- Mặc dù ta không phải là chủ giảng Hoàng Vô Thần nhưng nếu chủ giảng Lạc Bắc quả thật đưa ra điều kiện như vậy, ta có thể cam đoan chủ giảng Hoàng Vô Thần sẽ không từ chối. - Hoài Ngọc nhìn Lạc Bắc rồi hít một hơi thật sâu, cố gắng để bình tĩnh.
- Tốt nhất là hẳn nên chấp nhận điều kiện của ta. - Lạc Bắc nhìn Hoài Ngọc mà nói với giọng lạnh như băng:
- Nếu sư huynh Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ của ta xảy ra chuyện gì thì ta thề cho dù Thương Lăng cung của ta có bị tan thành phần, chỉ cần ta không chết ta cũng sẽ từ từ giết từng đệ tử Côn Luân một.
- Ta sẽ nhắc lại từng lời của chủ giảng Lạc Bắc với chủ giảng Hoàng Vô Thần. - Hoài Ngọc rùng mình. Vào lúc này, cho dù từ mặt nào, nàng cũng không thể coi những lời của Lạc Bắc nói chỉ là lời đe dọa.
- Nếu không còn gì nữa thì người trở về phục mệnh với Hoàng Vô Thần đi. - Lạc Bắc gật đầu:
- Nếu Hoàng Vô Thần còn có điều kiện gì khác thì có thể nói. Nhưng nếu không phải vì chuyện hai sư huynh của ta, không phải việc hòa đàm thì đệ tử Côn Luân không nên có ý đồ tiến vào trong khu vực Thương Lăng cung. Nếu không ta đảm bảo họ không còn sống mà về.

506. Chương 506

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 477: Đại Lễ Khai Sơn Lập Phái

- Hoài Ngọc hiểu. - Hoài Ngọc gật đầu nói với Lạc Bắc:

- Chưởng giáo Lạc Bắc ! Ta phải về phục mệnh.

Nói xong câu đó, Hoài Ngọc liền quay người. Chỉ trong chốc lát, nàng liền biến mất trong màn đêm đen.

Nhìn về phía Hoài Ngọc biến mất, sắc mặt của Lạc Bắc thay đổi mất lần. Thậm chí hắn xuất hiện ý nghĩ âm thầm theo dõi nhưng cuối cùng vẫn nhịn được.

Một nhân vật như Hoàng Vô Thần nếu để cho Hoài Ngọc một mình tới đây chắc chắn sẽ không để cho Lạc Bắc bám theo, không thể để cho hắn qua nàng mà tìm ra Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ. Mà hiện tại với cái phân thân này của hắn cũng là chỗ dựa lớn nhất.

Lạc Bắc đã hỏi kỹ Nạp Lan Nhược Tuyết lấy được bản ghi chép về Giám bảo bí lục, trong đó cũng có ghi lại pháp bảo kỳ lạ như tiểu thiên động phủ của Thần Kiêu vương nhưng lại không có ghi chép về Thông thiên diệu thụ.

Cho nên Hoàng Vô Thần cũng không thể căn cứ từ Thông Thiên diệu thụ mà đoán ra được chuyện Thần Kiêu vương, không thể biết được trong tay Lạc Bắc có thứ vũ khí bí mật như Thần Kiêu pháp giới.

Chính vì hiểu được sự quan trọng của Thần Kiêu pháp giới cho nên hiện tại Nhan Thợ sơn và Vũ Mạc Thạch bị Lạc Bắc giữ trong Thương Lăng cung. Các giao dịch ở Nam Thiên môn tạm thời do Đông Bất Cổ tiếp quản.

Trước khi chuyện Thần Kiêu pháp giới bị lộ, Lạc Bắc để cho hai người Nhan Thợ Sơn và Vũ Mạc Thạch tu luyện trong Thương lăng cung.

Vào lúc này, Hoàng Vô Thần không thể nào biết Lạc Bắc có được Thần Kiêu pháp giới. Hắn cũng có thể khẳng định Hoàng Vô Thần sẽ đồng ý với điều kiện của mình. Thực hiện cái giao dịch này, nhiều lắm Lạc Bắc chỉ mất một cái phân thân mà thôi.

Tuy nhiên không hiểu vì sao, Lạc Bắc cảm thấy chuyện này không chỉ đơn giản như vậy.

Với sự xuất hiện của Hoài Ngọc, Lạc Bắc cảm giác được gốc rễ của Côn Luân có lẽ còn hơn cả sự tưởng tượng. Điều này khiến cho hắn cảm nhận Côn Luân vẫn chưa tới mức cùng quẫn như Hoài Ngọc nói. Hơn nữa, hắn cảm nhận Hoàng Vô Thần không dễ dàng thỏa hiệp với mình.

Có thể nói cho dù hiện tại Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ đúng là trong tay Côn Luân thì chuyện hòa đàm với hắn đúng là chuyện đáng ngờ.

Những cung đúng như lời Lạc Bắc nói với Hoài Ngọc, đại lễ khai sơn nhất định phải cử hành đúng thời hạn, không thể thay đổi.

Mặc kệ Hoàng Vô Thần còn có thủ đoạn gì nhưng chỉ cần thành lập được căn cơ thì chính là một sự đả kích lớn nhất đối với Côn Luân.

Sáng sớm, ánh mặt trời rải khắp mặt biển mênh mông bát ngát. Có mấy con chim biển màu trắng bay lượn xuống sát tận mặt biển.

Xa xa, trong cả một vùng toàn màu lam đó chợt xuất hiện một sợi chỉ trắng. Khi sợi chỉ đó tới gần thì ra là một vị đạo sư ngự kiếm mặc áo màu xanh đang phi độn về phía Thương Lăng cung.

Vị đạo sĩ đó có gương mặt chữ điền, ngũ quan đoan chính, tầm tuổi trung niên. Bộ đạo bào của y thấp thoáng có hình long hổ, còn có ánh sáng lưu chuyển khiến cho chúng giống hệt như vật sống. Những cơn gió to ập tới nhưng không thể vượt tới gần người đó trong phạm vi năm trượng. Cho thấy cái đạo bào của y cũng là một cái pháp y thượng đẳng.

Trong khi phi hành, người trung niên mặc đạo bào màu xanh đó đứng khoanh tay tạo ra một thứ phong thái uy nghiêm.

Thứ phong thái đó chỉ có một vị tông chủ của một phái mới có thể có được. Tấn tu bình thường cho dù có tu vi cực cao cũng khó có được phong thái như vậy.

Mà vào lúc này, sắc mặt của người trung niên đó hết sức nghiêm trang, ánh mắt liên tục chớp chớp không biết đang suy nghĩ cái gì.

Vù!

Trong không trung phía trời Tây đột nhiên vang lên tiếng rít gió kỳ dị khiến cho người trung niên mặc đạo bào hơi giật mình, quay đầu nhìn lại thì thấy trong vầng sáng màu vàng nhạt thấp thoáng có bóng của một con giao long màu đen.

Tốc độ phi hành của con Giao long cực nhanh. Người trung niên mặc đạo bào tới gần thì thấy trên lớp vẩy của nó sáng bóng giống như kim loại, toàn thân tản ra pháp lực dao động thành từng dải. Hiển nhiên con giao long đó cũng không phải là vật sống mà là một cái pháp bảo.

Người trung niên mặc đạo bào hơi chần chờ một chút, vầng kiếm quang dưới chân đột nhiên biến mất. Y dừng lại trong không trung, đồng thời thanh âm vọng ra xa:

- Tại hạ là Sở Đạo Ly của Không Động, không biết người tới là đạo hữu nào?

- Hóa ra là trưởng lão Sở Đạo Ly của Không Động. Ta thất kính rồi.

Con giao long lập tức vọt tới trước mặt người trung niên mặc đạo bào màu xanh. Trên lưng con giao long là một lão nhân mặc trường bào màu đen. Lão nhân đó đầu trọc, thân hình hơi ục ịch, tuy nhiên nước da lại hồng hào nhìn giống như đứa bé. Bộ áo bào màu đen của lão có những đường tơ màu vàng tía. Lão cầm một cây pháp trượng màu vàng kim lóng lánh. Khi con giao long dừng lại, lão già đó lập tức bái lễ:

- Tại hạ là Tiêu Thiên hà của Thái Bạch tông.

- Hóa ra là Tiêu chân nhân - Sư đệ của trưởng trưởng giáo Thái Bạch tông. Ngưỡng mộ đại danh đã lâu nhưng nay mới gặp.

Nghe thấy lão già áo đen báo sư môn, sắc mặt của Sở Đạo Ly mới hết căng thẳng. Nhưng còn chưa kịp nói tiếp thì trên không trung phía xa lại xuất hiện mấy tia sáng khác.

Hai người Sở Đạo Ly và Tiêu Thiên Hà quay đầu lại chỉ thấy có bốn, năm tia sáng cách hai người cực xa đang lao về phía Thương Lãng cung với tốc độ cực nhanh. Mà có một vầng ánh sáng màu vàng cũng từ hướng của Tiêu Thiên Hà lao tới. Trong lúc nhất thời sắc mặt của hai người lập tức trở nên căng thẳng.

- Đó là Ly Hỏa kim hoa.

Tập trung quan sát một lúc, sắc mặt của Sở Đạo Ly trở nên thoải mái, thậm chí còn có phần vui mừng quay sang nói với Tiêu Thiên Hà:

- Đó là Nghiễm Nguyên Tử của Cửu Hoa Sơn. - Sau khi nói với Tiêu Thiên Hà xong, y liền quay ra lên tiếng:

- Nghiễm Nguyên Tử đạo hữu! Đã lâu không gặp.

- Sở đạo huynh?

Hai người chỉ thấy từ xa có một cái cây với bốn cái lá bay tới, nhìn giống như được làm từ vàng ròng. Giữa bốn cái lá là một đóa hoa cực to. Bên trong đóa hoa có một người tu đạo mặc áo bào màu trắng, sắc mặt hơi kiêu ngạo. Mái tóc của y có cài một cây trâm bằng ngọc, đạo bào được dệt từ tơ tằm có thêu những đóa hoa màu vàng. Nhìn thấy Sở Đạo Ly, sắc mặt của Nghiễm Nguyên Tử cũng trở nên vui mừng. Cho ấy hai người không phải chỉ có quen biết mà còn qua lại với nhau.

- Sở đạo huynh! Tu vi của vị đạo hữu này không tầm thường. Không biết là ai? Có thể giới thiệu cho ta không? - Liếc mắt nhìn thấy Tiêu Thiên Hà, Nghiễm Nguyên Tử liền lên tiếng hỏi.

- Tại hạ là Tiêu Thiên Hà, là người của Thái bạch tông. - Tiêu Thiên Hà cũng không đợi Sở Đạo Ly trả lời lập tức lên tiếng.

- Hóa ra là Tiêu chân nhân, mộ danh đã lâu. - Nghiễm Nguyên Tử mỉm cười rồi nói với Sở Đạo Ly:

- Sở đạo huynh! Huynh và Tiêu chân nhân cùng tới tham dự cái đại lễ khai sơn vất đi kia?

- Nếu không phải vì đại lễ khai sơn thì ta tới Thất Hải để làm gì? - Sở Đạo Ly cười khổ liếc mắt nhìn Nghiễm Nguyên Tử:
- Các người cũng đã nhận được tin, lại có lệnh của Côn Luân tới Thương Lăng cung xem lễ?
- Tất nhiên. Nếu không cho dù Lạc Bắc có mời, với quan hệ giữa hần và Côn Luân cho dù gan của chúng ta có lớn đến mấy cũng không dám tới xem đại lễ đâu. - Tiêu Thiên Hà cũng nở nụ cười khổ.
- Xem lễ... - Sở Đạo Ly cười khổ một tiếng nhưng nhìn thấy sắc mặt của Nghiễm Nguyên Tử không hề có chút lo lắng cũng như căng thẳng thì ngạc nhiên hỏi:
- Nghiễm Nguyên Tử đạo hữu. Lạc Bắc tuyên bố hôm nay khai sơn lập phái tại Thương Lăng cung là đã khai chiến với Côn Luân. Lúc trước, hần từng giết mấy tên đệ tử của Côn Luân, thậm chí là đệ tử đắc ý nhất của Hoàng Vô Thần. Côn Luân coi y là đối tượng phải tiêu diệt. Hôm nay, Côn Luân lệnh cho chúng ta tới đây xem lễ... Chuyện này rất lạ. Nhưng tại sao người không hề có chút căng thẳng, chẳng lẽ người biết rõ nguyên nhân?
- Nguyên nhân của nó thì ta không rõ. - Nghiễm Nguyên Tử cười nói:
- Có điều ta thấy việc này cũng không có gì phiêu lưu. Mặc dù Lạc Bắc kết bạn với Yêu ma, nhưng hành động cũng không phải là kẻ hung tàn không nghe theo đạo lý. Hôm nay hần tuyên bố khai sơn lập phái, tự nhiên không gây khó dễ cho chúng ta. Còn về phần Côn Luân nếu muốn nhân cơ hội này ra tay cũng không chỉ có lệnh cho chúng ta tới đây xem lễ mà sẽ triệu tập nhiều người, lệnh cho chúng ta tập trung quân số cao nhất để tiêu diệt Lạc Bắc. Hơn nữa, theo ta biết thì với đại lễ lần này số người tới xem chắc chắn còn nhiều hơn đại lễ của các tông môn khác. Lạc Bắc bảo chúng ta tới, chúng ta không tới là còn có Côn Luân ở sau lưng. Nhưng Côn Luân bảo chúng ta tới, chúng ta không tới thì sẽ mắc tội với cả hai bên. Mà có lẽ không một ai dám có tội với cả hai đối thủ như thế này. Cho nên có lẽ những tông môn được thông báo tới phải trên cả trăm.

507. Chương 507

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 478: Diệt Thụ Xuất Hiện

- Không ngờ Côn Luân lại thông báo cho nhiều tông môn như vậy? - Sở Đạo Ly và Tiêu Thiên Hà đều lắp bắp kinh hãi.
 - Đúng vậy! Theo như ta biết thì ngay cả Thất Sát môn, Ly Cầu quan hay những tông phái nhỏ cũng đều nhận được lệnh của Côn Luân. - Nghiễm Nguyên Tử tiếp tục nói:
 - Hai vị đạo huynh nghĩ xem. Ngoại trừ một vài nguyên nhân đặc biệt ra, trên thế gian chỉ sợ có hơn nửa số tông môn sẽ đều cho người tới xem lễ. Nếu hôm nay Côn Luân ra tay, chúng ta mà sơ xuất thì tương đương với đắc tội cả giới tu đạo. Cho dù thực lực Côn Luân mạnh trở lại cũng chắc chắn không bỏ qua.
 - Đạo hữu nói vậy cũng có chút lý. - Sở Đạo Ly và Tiêu Thiên Hà trầm ngâm một chút rồi gật đầu, như trút được gánh nặng.
- Chỉ trong chốc lát, ba người đang đứng trên không trung nói chuyện có thể thấy được hơn mười tia sáng từ các phương hướng phi hành về phía Thương Lăng cung.
- Nhìn thế kia chắc là đúng như lời Nghiễm Nguyên Tử đạo hữu nói. Số người hôm nay tới đây không hề ít.
 - Nhìn thấy nhiều người đến như vậy, Sở Đạo Ly cũng mỉm cười, lắc đầu rồi nói:
 - Có điều ta thật sự không hiểu được Côn Luân làm vậy là có ý gì.

- Ta cũng có một sự suy đoán. - Nghiễm Nguyên Tử nở nụ cười tự đắc;
- Có lẽ Côn Luân muốn cho chúng ta tới đây để xem Lạc Bắc làm trò hề.

Tiêu Thiên Hà cảm thấy khó hiểu hỏi:

- Xem Lạc Bắc làm trò hề? Xin đạo hữu chỉ giáo.
- Hiện tại thanh danh của Lạc Bắc mặc dù hiển hách, có thể đấu với Trần Thanh Đế và bốn vị pháp vương Hoa giáo, tu vi hơn xa chúng ta. Nhưng bên cạnh hắn lại không có nhiều người. Hơn nữa hắn chiếm địa bàn của Thương Lãng cung để khai sơn lập phái thì có khả năng như thế nào? - Nghiễm Nguyên Tử nói với giọng khinh thường:
- Đại lễ khai sơn lập phái là phải thể hiện được khí thế của tông môn. Hắn hành sự thế này chỉ sợ là muốn trút cơn tức vì bị Côn Luân đuổi giết. Dù sao thì bọn họ có vài nhân vật tu vi cao, nếu đánh không lại có thể bỏ chạy. Nếu Côn Luân ra tay, không chừng bọn họ có thể làm cho Côn Luân mất vài người. Cho nên lần này đại lễ chắc chắn hết sức nghèo nàn, còn Côn Luân chắc là muốn làm rõ suy nghĩ của đám người Lạc Bắc, cố ý không đánh Thương Lãng cung lại lệnh cho chúng ta tới xem lễ để chứng kiến sự nghèo nàn của chúng. Nói không chừng trong đại lễ khai sơn còn cố tình đưa ra vấn đề khó để làm nhục bọn chúng trước mặt các môn phái. Ha ha! Chỉ sợ sau này tu vi của Lạc Bắc có mạnh lên thì cũng không muốn lập lại đại lễ khai sơn này nữa.

Sở Đạo Ly và Tiêu Thiên Hà cùng chớp mắt mà cười nói:

- Đạo hữu phân tích rất có lý. Xem ra chúng ta lo lắng hơi thừa.
- Đi thôi. - Nghiễm Nguyên Tử cười ha hả, nói:
- Nếu không có gì nguy hiểm mà xem được trò vui thì chúng ta tới xem đại lễ khai sơn của Lạc Bắc tới mức nào.
- Đi!

Sở Đạo Ly và Tiêu Thiên Hà đều cười, sử dụng phi độn mà hóa thành bao vàng sáng nhanh chóng lao về phía Thương Lãng cung.

..

- Sao lại có nhiều môn phái tới xem đại lễ như vậy?

Trong một ngôi đền ở vị trí cao nhất trong Thương Lãng cung, sắc mặt của Thái Thúc có phần âm trầm.

Lạc Bắc, Nạp Lan Nhược Tuyết, Vũ Sư Thanh, Đông Bất Cố và rất nhiều thủ lĩnh yêu tộc đang ngồi trong ngôi đền đó.

- Ta có hỏi qua bọn họ. - Sắc mặt của Hi Ngọc Sa có phần nghiêm nghị trả lời:
- Bọn họ đều nhận được lệnh của Côn Luân tới đây xem lễ. Dường như số môn phái nhận được lệnh của Côn Luân rất nhiều. Ngay cả những tiểu phái hạng hai hạng ba mà chịu sự khống chế của Côn Luân cũng nhận được.
- Lạc Bắc! Lúc trước Côn Luân đã phái người tới đồng ý với điều kiện của ngươi, còn nói ngươi công bố chuyện gặp Hoàng Vô Thần... Nhưng ta thấy cho dù Côn Luân sợ ngươi đối ý, cho người tới làm chứng cũng không cần phải kéo tới đông như vậy. - Đông Nhan chớp mắt trầm ngâm nói:
- Ta thấy việc này rất đáng nghi.
- Bình tới thì tướng ngăn. Nước lên thì đất chặn.
- Côn Luân muốn làm gì rồi chúng ta sẽ biết.

Lạc Bắc chớp mắt rồi đứng dậy:

- Đã tới giờ rồi. Đi! Chúng ta ra ngoài phóng xuất Thông Thiên diệu thụ.
- Đi thôi.

Đám người Nạp Lan Nhược Tuyết, Thái Thúc, Vũ Sư Thanh, Đông Bất Cố đều gật đầu đi theo Lạc Bắc.

Ngôi đền này ở vị trí cao nhất của Thương Lăng cung cho nên khi vừa ra ngoài, toàn bộ cảnh tượng của Thương Lăng cung đập hết vào mắt mọi người.

Lạc Bắc vừa bước ra khỏi đền, ánh sáng mặt trời liền chiếu lên người hắn.

Cái bóng dài kéo sau lưng khiến cho hắn càng thêm cao và kiên nghị.

Phía trước ngôi đền có một khoảng đất bằng phẳng, xung quanh là những tảng đá bằng ngọc trắng. Ở giữa có những cái rãnh to như bánh xe và những lá bùa tản ra ánh sáng màu vàng nhìn giống như một con suối.

Vị trí này chính là nơi bố trí Thông Thiên diệu thụ cho trận pháp Thiên Bảo đại thừa.

Khi đám người Lạc Bắc đứng xuống nơi đó, toàn bộ Thương Lăng cung không còn một người nào đang làm, tất cả mọi nơi đều sạch sẽ không có một hạt bụi khiến cho quang cảnh trở nên sáng ngời. Đập vào mắt người ta đầu tiên là cái cảm giác hoa mỹ, không hề có cái cảnh tượng nghèo nàn giống như Nghiễm Nguyên Tử nói.

.....

Trên mặt biển cách Thương Lăng cung chừng trăm dặm có hơn mười tên đệ tử Nga Mi cười ngọc hạc đứng trên không trung.

Từ chỗ vị trí của đám đệ tử Nga Mi nhìn về phía Thương Lăng cung có thể thấy được thấp thoáng toàn cảnh nơi đó.

Khắp nơi trên bầu trời Thương Lăng cung là linh hạc bay lượn, mây trắng trôi qua khiến cho người ta có cảm giác nó không hề nhiễm một hạt bụi.

- Trác Thanh Dương sư huynh.

Trong số hơn mười đệ tử Nga Mi đó có hai người là Trác Thanh Dương và Trữ Thanh. Vào lúc này, sắc mặt của Trữ Thanh có một chút bất an và lo âu:

- Tại sao lại có nhiều tông môn tới xem lễ như vậy? Còn hơn một canh giờ nữa sẽ diễn ra đại lễ khai sơn mà trận pháp Thiên Bảo đại thừa vẫn chưa có động tĩnh là thế nào?

Trác Thanh Dương hít một hơi thật sâu không trả lời tuy nhiên sắc mặt của gã cũng không có gì là sáng sủa.

Trong suy nghĩ của y thì nếu Lạc Bắc đã công khai đại lễ coi địa vị của mình ngang với Côn Luân thì chắc chắn là nắm chắc. Nếu như không nắm chắc thì hắn không thể làm như vậy. Bởi vì vào lúc này, Nga Mi và Lạc Bắc đã buộc chặt với nhau.

Trác Thanh Dương tin rằng tất cả đệ tử Nga Mi không muốn trở thành vật hy sinh vô ích.

Trước đó Trác Thanh Dương cũng tin rằng Vũ Sư Thanh và Lạc Bắc làm như vậy là có lý của họ. Nhưng vào lúc này, trong lòng Trác Thanh Dương vô tình xuất hiện một sự nghi ngờ và dao động.

Hiện tại chỉ còn cách đại lễ khai sơn một canh giờ.

Có hơn bốn mươi người tu đạo từ các tông phái tới xem dự lễ. Bọn họ được bố trí nghỉ ngơi ở một chỗ cách Thương Lăng cung chừng năm trăm dặm.

Hơn nữa căn cứ từ các tin tức nhận được thì số lượng tông môn tới xem còn nhiều nữa... Chỉ sợ con số các tông môn tới dự còn hơn cả những tông phái bình thường, ngay cả Nga Mi và Thục Sơn khi khai sơn lập phái cũng không có nhiều tông môn tới quan sát như thế. Chuyện này khiến cho Trác Thanh Dương cảm nhận được một sự nguy hiểm.

Nhưng hiện tại Thiên Bảo đại thừa pháp trận vẫn không hề có phản ứng. Hơn nữa, chỉ trong một thời gian ngắn như vậy làm sao có thể dời được một cái linh mạch có đầy đủ linh khí tới đây?

Chẳng lẽ cái trận pháp này không phải để sử dụng cho ngày hôm nay mà là dành cho tính toán lâu dài?

Nhưng nếu không có cái trận pháp uy lực mạnh như Thiên Bảo đại thừa bảo vệ thì chỉ sợ hôm nay khó có thể vượt qua được.

- Trác Thanh Dương sư huynh! Hay là huynh trở về xem có chuyện gì xảy ra? - Thấy Trác Thanh Dương không nói lời nào, Trữ Thanh không nhịn được lên tiếng.

- Nói càn! Trở về xem cái gì? Chẳng lẽ đi hỏi sư tôn tại sao trận pháp Thiên Bảo đại thừa vẫn không hoạt động? - Trác Thanh Dương liếc mắt nhìn Trữ Thanh:

- Chúng ta nhận được lệnh chờ đợi ở vùng biển này, không cần phải đi làm chuyện vô vị.

- Nhưng... - Trữ Thanh há miệng thở dốc như định nói gì đó nhưng sau khi nhìn thấy cái liếc mắt của Trữ Thanh Dương, y chỉ biết cười khổ mà im lặng.

- Trác Thanh Dương sư huynh! Sư huynh Trữ Thanh. Nhìn xem.

Nhưng đúng vào lúc này, một tên đệ tử Nga Mi đứng sau lưng Trác Thanh Dương và Trữ Thanh đột nhiên hét lên kinh hãi.

- Cái gì?

Trữ Thanh và Trác Thanh Dương vừa mới quay người lại cũng giật mình chỉ biết há hốc miệng không nói ra tiếng nào.

Sở dĩ đám đệ tử Nga Mi đều không tin nổi vào mắt mình đó là vì trên Thương Lãng cung chợt xuất hiện một cây đại thụ như bằng ngọc trắng rủ xuống hàng vạn cái cành. Bằng mắt thường có thể thấy được vô số những tia sáng trắng ngà từ những cành cây tản ra. Cho dù ở cách xa như vậy nhưng Trác Thanh Dương và Trữ Thanh đều cảm nhận được linh khí trời đất kinh người ẩn chứa trong đó.

.....

- Nghiễm Nguyên Tử đạo hữu! Người phân tích hết sức chính xác. Xem ra chúng ta chỉ tới đây để chứng kiến trò vui chứ không có gì nguy hiểm.

Trên mặt biển rộng lớn một vầng sáng màu hồng lao đi trước, phía sau là năm vầng sáng với các màu sắc khác nhau. Vầng sáng màu hồng dẫn đầu là một cái Xích Huyết ngô chu, còn theo sát phía sau ngoại trừ Nghiễm Nguyên Tử của Cửu Hoa Sơn, Sở Đạo Ly của Không Động, Tiêu Thiên hà của Thái Bạch tông ra còn có thêm một gã đại hán mặc trang phục màu xanh và một nam tử trung niên ăn mặc theo phong cách nho sĩ.

Đại hán mặc trang phục màu xanh đứng trên một cái phi luân lưng đeo một thanh trường kiếm. Thanh trường kiếm này vừa rộng vừa dài to hơn phi kiếm bình thường gấp mấy lần. Vị đại hán có tướng mạo uy vũ tên là Tiêu Trường Phong, là sư đệ của chủ tọa giáo Thiên Mục chân nhân phái Huyền Kiếm. Còn nam tử trung niên ăn mặc theo kiểu nho sĩ chính là trưởng lão Hoàng Tông Đạo của Chính Khí tông.

Hai người này có quen biết với Nghiễm Nguyên Tử và Sở Đạo Ly, hơn nữa cũng tới cùng nhau cho nên năm người liền tập trung lại một chỗ.

- Xem ra chúng ta tới vừa lúc. Lúc trước, ít nhất có hơn năm mươi vị đạo hữu được cử tới Thương Lãng cung. - Sau khi nghe Hoàng Tông Đạo nói vậy, Nghiễm Nguyên Tử cười cười rồi nói:

- Cho dù có gì nguy hiểm thì ở cùng một chỗ với Hoàng đạo huynh cung thêm sự bảo đảm. Tam thiên độn quang chu của huynh một khi khởi động thì ít người có thể đuổi kịp. Nếu lúc đó có gì bất trắc, Hoàng đạo huynh sử dụng cái pháp bảo này có thể đưa tất cả chúng ta đi.

- Nếu như vậy thì cũng phải nhờ Nghiễm Nguyên Tử huynh trước tiên dùng Kim cương trường bao phủ chúng ta lại mới được. Mặc dù tốc độ của Tam thiên độn quang chu của ta nhanh nhưng lại không có lực phòng ngự, chỉ sợ chưa chạy ra ngoài đã bị người ta phá hủy. - Hoàng Tông Đạo về râu cười. Mặc dù miệng nói cái pháp bảo của mình không có nhiều lực phòng ngự tuy nhiên sắc mặt của y cũng hết sức tự đắc, rõ ràng là rất đắc ý với cái pháp bảo của mình.

- Nghe nói cái Xích Huyết Ngô Chu này là của Thao Sinh nguyên. Thứ pháp bảo này cũng không tầm thường. Có điều ngày đó khi Thao Sinh Nguyên bỏ chạy chắc là mang gần như toàn bộ những pháp bảo và

bảo vật quan trọng của Thương Lãng cung đi. Lạc Bắc có lẽ cũng không lấy được thứ gì tốt. - Sở Đạo Ly đi bên lên tiếng:

- Không biết hôm nay Lạc Bắc khởi hành đại lễ khai sơn, Thao Sinh Nguyên có trở lại tìm hấn gây rắc rối hay không?

- Thao Sinh Nguyên là một kẻ âm hiểm xảo trá, nếu không cũng không thể hùng cứ ở vùng biển này nhiều năm như vậy. Cho dù muốn tìm Lạc Bắc thì y cũng sẽ không chỉ tới một mình đâu. - Nghiễm Nguyên Tử giương mắt nhìn mà mỉm cười:

- Nơi này dường như gần với Thương Lãng cung. Ta thật sự hy vọng đại lễ khai sơn của Lạc Bắc không quá mức nghèo nàn, nếu không sẽ làm trò cười cho nhiều tông môn từ xa tới.

- Đúng vậy! Đừng chỉ có vài thứ bảo vật, ngoài ra thì trưng bày toàn là yêu tộc chẳng khác nào đám yêu thú nuôi nhốt trong lồng. - Hoàng Đạo Tông cũng cười cười:

- Nếu vậy thì thật sự... A? Đó là?

Hoàng Đạo Tông đang nở nụ cười chế nhạo thì đột nhiên y giương to mắt ra mà nhìn về phía trước, đồng thời há hốc miệng không nói ra thành lời.

Vốn đám người Nguyễn Nguyên Tử, Sở Đạo Ly đang mỉm cười tự đắc thì sắc mặt cũng lập tức thay đổi, ngay cả việc phi hành cũng quên mất.

Lúc này, Thương Lãng cung đã xuất hiện trong tầm mắt của họ.

Tuy nhiên khi Thương Lãng cung lọt vào trong tầm mắt, đám người Nghiễm Nguyên Tử liền nhìn thấy ánh sáng từ Thương Lãng cung tỏa ra. Ở nơi đó có một cây bảo thụ màu trắng đang tỏa ra ánh sáng cùng với hơi thở trang nghiêm.

- Đây...đây chẳng lẽ là Thông Thiên diệu thụ của Thông Thiên giáo chủ thời thượng cổ? - Ngơ ngác nhìn một lúc, Sở Đạo Ly mới tỉnh táo, lên tiếng.

- Dường như đúng là Thông Thiên Diệu Thụ của Thông Thiên giáo chủ. - Ánh mắt của Nghiễm Nguyên Tử cũng không thể tin được vào những gì mà mình nhìn thấy.

Thông Thiên Diệu thụ của Thông thiên giáo chủ là một trong những chí bảo nổi tiếng của giới tu đạo. Bởi vì nó có một sự kỳ diệu tới mức khó tin đó là tập trung toàn bộ linh khí trong trời đất về đây, tương đương với một cái linh mạch dùng mãi không hết. Cũng giống như Côn Luân, thậm chí nó là một cái linh mạch đầy đủ để tạo ra một môn phái cực mạnh. Cho nên Thông Thiên Diệu thụ vẫn là mục tiêu mà vô số tông môn và người tu đạo bất chấp để đoạt lấy. Tuy nhiên cái pháp bảo này đã biến mất hơn một ngàn năm qua trong giới tu đạo.

Chính vì như vậy nên bình thường những pháp bảo hùng mạnh bị biến mất sau một ngàn năm thường bị lãng quên, còn Thông Thiên diệu thụ vẫn được nhiều tông môn biết tới.

Hiện tại cái cây ở Thương Lãng cung đang tỏa ra linh khí dao động và ánh sáng rực rỡ đúng là Thông Thiên diệu thụ độc nhất vô nhị trong truyền thuyết.

Ngoại trừ Thông Thiên Diệu thụ ra, bên trong toàn bộ giới tu đạo cũng không còn có cái pháp bảo nào tỏa ra được linh khí nhiều như vậy.

Hiện tại không ngờ cái pháp bảo này lại rơi vào tay Lạc Bắc.

- Nghiễm Nguyên Tử đạo hữu... - Đám người Hoàng Đạo Tông ngơ ngác nhìn một lúc rồi quay sang nhìn Nghiễm Nguyên Tử với sắc mặt hơi tái:

- Dường như Thương Lãng cung không lụn bại tới mức như người nói.

Nghiễm Nguyên Tử há miệng thở dốc, không nói ra được câu nào.

Khi đám người Nghiễm Nguyên Tử, Sở Đạo Ly nhìn thấy Thông Thiên Diệu thụ ở Thương Lãng cung mà kinh hãi thì có sáu người tu đạo dưới sự hướng dẫn của một cái Xích Huyết Ngô chu cũng hạ xuống một cái khu vực bằng phẳng ở sườn Nam của Thương Lãng cung.

Cái chỗ này nằm trên mặt biển cách Thương Lăng cung về phía chính Nam chừng hai dặm. Toàn bộ khu vực đó được tạo thành từ vô số những cái vỏ sò màu trắng có điêu khắc rất nhiều hoa văn tinh tế, lơ lửng trên mặt biển mà không hề có cột chống. Sóng biển dồn tới xung quanh khiến cho nó giống như một cái lá sen nổi trên mặt biển.

Ly Nghiêu Ly đứng trên cái đài cao đó nhìn sáu người tu đạo vừa mới hạ xuống mà thì lễ, rồi nói:

- Tại hạ là Ly Nghiêu Ly của Ly tộc. Các vị đạo hữu tới đây, tề đảo hết sức vinh hạnh. Có điều để tránh chạm phải một vài chướng ngại trong phạm vi vài dặm quanh đây, mời các vị đạo hữu đi theo ta.

Sau khi Ly Nghiêu Ly nói xong, trên cái đài bằng phẳng màu trắng đột nhiên có một vầng sáng màu hồng phóng lên rồi như một tấm thảm trải rộng trên mặt biển, kéo dài tới một con đường đối diện với nơi này.

Ly Nghiêu Ly hơi cười liền xoay người đạp trên dải sáng đó mà đi về phía Thương Lăng cung.

....

- Hà chương giáo! Ngài tu luyện thuật vọng khí có thể xem tu vi của người này thế nào không?

Trong sáu người tu đạo vừa hạ xuống khu vực đó có một đạo sĩ trung niên mặc trường bào, một nam tử có sắc mặt vàng kim mặc một bộ giáp đen, một vị lão bà cầm quả trượng đầu rồng trên đầu đeo rất nhiều trang sức. Mà hai người khác dường như là hai huynh đệ sinh đôi còn rất trẻ.

Theo thứ tự trong sáu người đó chính là tông chủ Hà Thường Sanh của Vu Sơn phái, Mã Hành Không của phái Long Vương, Kim Hoa bà bà của Kim Nguyên cung và huynh đệ họ Hoàng của Bích Lạc tông.

Vào lúc này, người đang nói chuyện chính là Mã Hành Không của Long vương tông.

- Người đó thuộc Yêu tộc, pháp lực dao động khác với người tu đạo chúng ta, tu vi không thể phán đoán được. - Hà Thường Sinh chớp chớp mắt đồng thời cũng giống như Mã Hành Không môi của lão hơi nhúc nhích để cho âm thanh ngưng tụ lại thành một đường truyền vào tai mọi người:

- Có điều căn cứ vào cường độ pháp lực dao động của người này thì lực lượng chân nguyên hết sức mạnh, tu vi ít nhất không kém ta. Hơn nữa dường như do nguyên khí khác biệt cho nên uy lực pháp thuật của người này chắc chắn so với những pháp thuật bình thường còn mạnh hơn nhiều.

- Tu vi của người này cao như vậy?

Nhìn bóng lưng của Ly Nghiêu Ly, sắc mặt sáu người Mã Hành Không hơi thay đổi.

Lúc trước, sáu người này cũng giống như đám người Nghiễm Nguyên Tử, nhưng khi nhìn thấy rõ hình dáng của Thương Lăng cung, nhìn thấy Thông Thiên diệu thụ thì suy nghĩ đại lễ nghèo nàn của Lạc Bắc hoàn toàn biến mất.

508. Chương 508

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 479: Hồi Hạp Không Thốt Ra Lời

Trên đường đi, càng tới gần Thương Lăng cung, linh khí tản ra từ Thông Thiên Diệu thụ càng khiến cho người ta rung động. Mà càng tới gần thì càng có thể thấy được ánh sáng từ Thương Lăng cung tản ra xung quanh khiến cho cả hòn đảo giống như một viên minh châu.

Mà trong sáu người tu vi của Hà Thường Sinh là cao nhất đạt tới Kim đan hậu kỳ. Hiện tại khi thấy chỉ một người tiếp khách như Ly Nghiêu Ly mà cũng không hề kém Hà Thường Sinh, làm sao không khiến cho bọn họ kinh hãi?

..

Với kiến thức của sáu người Hà Thường Sinh cũng không biết được dải sáng giống như cái thảm đỏ này do trận pháp gì tạo thành. Bọn họ đi theo Ly Nghiêu Ly chỉ thấy giống như bước trên bông hết sức thoải mái.

- Không thể ngờ được Lạc Bắc lại biến Thương Lăng cung thành một nơi như thế này.

- Xem ra Lạc Bắc thật sự biến nơi này thành căn cứ. Chẳng lẽ hẳn có thực lực chống lại Côn Luân?

Trên đường đi, đám người Hà Thường Sinh càng lúc càng kinh hãi.

Hai bên con đường núi nơi dải sáng chấm dứt chính là hai dòng suối phun cực to.

Hai cột nước chính phun lên cao chừng năm trượng, to hơn một người ôm. Hơn mười cột nước nhỏ xung quanh cao chừng hai trượng. Cột nước rơi xuống làm bắn lên vô số những giọt nước.

Điều thần kỳ hơn đó là trên đỉnh cột nước phun lên còn có một cái vỏ sò màu trắng, trong đó có một viên tinh thạch rất to phản chiếu ánh sáng mặt trời khiến cho cả ngọn suối lấp lánh ánh sáng năm màu. Trên đỉnh chóp của mười cột nước nhỏ đều có một đóa hoa màu trắng đã nở rộ thò những cái râu của nó xuống dưới dòng suối phun nhìn hết sức kỳ lạ.

Những làn hơi nước bay lên tạo thành những cái cầu vồng đẹp mắt.

Toàn bộ con đường rộng chừng năm trượng. Mỗi một bậc thang đều được xây từ đá trắng, điêu khắc hoa văn. Hai bên được rải đá cuội và cát trắng. To bộ hòn đảo mặc dù không cao nhưng với độ rộng của nó, cộng thêm con đường xinh xắn khiến cho người ta đứng trên con đường đó ngẩng đầu lên nhìn có cảm giác Thương Lăng cung tản ra thứ uy thế hùng mạnh.

Quan sát toàn bộ hòn đảo có thể thấy khắp nơi toàn là đền đài lầu các, chẳng khác nào một ngôi thành trên biển. Mà những cái kiến trúc đó đều được xây dựng bằng đá trắng và đá xanh, cửa sổ làm bằng thủy tinh. Ngay cả từng viên ngói cũng là những tác phẩm nghệ thuật tinh tế.

- Không ngờ những cây san hô này vẫn còn sống.

Mã Hành Không của Long vương tông quan sát những ngôi đền và con đường thì thấy ngoại trừ những thứ kỳ hoa dị thảo ra, nó còn có rất nhiều những thứ san hô sắc sỡ và những viên đá dưới biển với hình thù kỳ lạ. Càng nhìn kỹ, Mã Hành Không càng ngạc nhiên và thần phục.

Bên ngoài của những cây san hô ven đường đó có một làn hơi nước bao phủ. Liếc mắt qua nó khiến cho người ta chỉ nghĩ đó là một chút hơi nước để gột rửa tro bụi dính trên cây san hô, làm cho nó vẫn như mới. Nhưng nếu nhìn kỹ có thể thấy lớp nước đó luôn bao phủ quanh cây san hô, hơn nữa còn có những con san hô thò ra thụt vào. Rõ ràng là những cây san hô này được chuyển từ biển vào đảo nhưng lại có trận pháp hệ thủy khiến cho chúng có thể sinh trưởng tiếp.

Khi Mã Hành Không nói ra câu đó xong nhìn xung quanh thì thấy đám người Hà Thường Sinh đều đang im lặng.

Vào lúc này, cảnh tượng và kiến trúc của Thương Lăng cung không khác gì Côn Luân hay mấy môn phái lớn, còn so với những tông phái bình thường thì mạnh hơn nhiều.

.....

Đoàn người Hà Thường Sinh, Mã Hành không đi dọc theo con đường lên trên. Mãi cho tới khi Ly Nghiêu Ly quay đầu lại nói tới rồi thì bọn họ đã đứng trên một khu vực bằng phẳng rộng lớn trên sườn núi.

Cái chỗ này giống như bị ai đó dùng kiếm để cắt gọn khiến cho nó hết sức bằng phẳng. Phạm vi của nó rộng tới mấy trăm trượng, một bên là biển. Ở nơi này có đặt mấy trăm cái chỗ ngồi được tạc hình bông sen bằng đá xanh. Trước mỗi một cái đài sen có đặt một cái bàn được làm từ gỗ trầm hương, có đặt năm sáu cái đĩa. Trong đó bày một chút hoa quả mà mọi người chưa từng gặp.

Phía bên cạnh có một ngôi đền chín tầng. Toàn bộ ngôi đền được xây dựng từ đá xanh nhìn hết sức uy nghiêm. Trên mỗi một tầng của nó có một cái đài. Ngoại trừ cái bình đài này ra, phía vách núi bên trái được che kín bằng vải gấm màu vàng, không biết có thứ gì.

- Hà đạo huynh ngồi đây.

Hiện tại trên cái bình đài đã có mười mấy người tu đạo ngồi rải rác. Khi đám người Hà Thường Sinh vừa mới xuất hiện, còn chưa kịp quan sát thì một gã nam tử trung niên mặc trang phục màu đen theo kiểu văn sĩ đã đứng dậy vỗ tay với họ.

- Hóa ra là Dư tông chủ.

Hà Thường Sinh liếc mắt rồi lập tức cảm thấy vui mừng. Hóa ra người chủ động đứng lên gọi y chính là tông chủ Dư Tùng Khê của Chân vũ tông. Chân Vũ tông và phái Vu Sơn có quan hệ rất tốt đối với nhau. Mà Hà Thường Sinh và Dư Tùng Khê có tình cảm không phải xấu. Vừa thấy Dư Tùng Khê, Hà Thường Sinh cảm thấy vui vẻ liền đi tới bên cạnh gã rồi ngồi xuống.

.....

- Dư tông chủ! Tại sao ngài lại tự mình tới đây?

Sau khi ngồi xuống bên cạnh Dư Tùng Khê, Hà Thường Sinh nhìn lướt qua xung quanh, thấy trong mười mấy người tu đạo tới trước có sáu bảy người mình nhận ra được. Còn số người khác thì y không nhận ra. Sau khi liếc nhìn xung quanh, Hà Thường Sinh cười khổ rồi quay sang hỏi Dư Tùng Khê như vậy.

- Thật ra ta cũng muốn hỏi người tại sao lại tự mình tới. - Dư Tùng Khê cũng cười khổ rồi nói:

- Lúc đầu ta thấy Lạc Bắc mở đại lễ khai sơn chỉ là việc bày vẽ. Côn Luân lệnh chúng ta tới đây là muốn Lạc Bắc trở thành trò cười cho chúng ta, chắc là không có gì nguy hiểm. Cho nên ta mới tự mình tới đây. Bây giờ, có lẽ chuyện này không hề đơn giản.

Ánh mắt của Hà Thường Sinh cũng có chút bất đắc dĩ:

- Ta cũng có suy nghĩ giống như người. Ta cũng mang theo cái suy nghĩ đó mà tới đây... Nhưng hiện tại người ta có cả chỉ bảo như Thông Thiên diệu thụ, đồng thời nhìn cảnh tượng Thương Lãng cung, ta thấy việc này không hề đơn giản.

- Đâu chỉ có Thông Thiên diệu thụ. - Dư Tùng Khê chỉ làn ánh sáng trắng mờ mà nói:

- Ta có nghiên cứu một chút về trận pháp. Hiện tại mặc dù ta không phát hiện ra Thương Lãng cung được bố trí trận pháp gì nhưng ta có thể khẳng định được cái trận pháp này có uy lực không hề nhỏ. Thậm chí nó còn là trận pháp thượng cổ. Hơn nữa, Hà đạo huynh thử nhìn mấy cái pho tượng kia xem. đọc truyện mới nhất tại .

- A? Có cái gì? - Hà Thường Sinh liếc mắt nhìn thấy rất nhiều vị trí cao trong Thương Lãng cung đều có một pho tượng đứng sừng sững. Nhưng pho tượng đó cao tới mười trượng. Mỗi cái được điêu khắc thành hình của một loại Yêu tộc ở biển. Đường như nó muốn chứng tỏ vào lúc này trong Thương Lãng cung có bao nhiêu Yêu tộc của Thất Hải.

- Hà đạo huynh! Thuật vọng khí của phái Vu Sơn các người không tầm thường. Người có thể dùng pháp nhãn quan sát những cái pho tượng đó xem có thấy gì không? - Dư Tùng Khê nói nhỏ.

- Đây là?

Trong mắt Hà Thường Sinh lóe lên một tia sáng. Sau tia sáng đó, sắc mặt của y lập tức hơi thay đổi. Bởi vì nhìn hình dạng của những pho tượng đó không có gì khác thường tuy nhiên khi Hà Thường Sinh dùng thuật vọng khí quan sát thì thấy có một tia sáng màu hồng thoáng ẩn thoáng hiện dường như tản ra hơi thở của Lôi, Hỏa.

- Nếu ta không nhầm thì đó không phải là trận pháp mà là một thứ pháp khí cố định.

Sắc mặt của Dư Tùng Khê có chút khó coi, lên tiếng:

- Không chỉ trên hòn đảo này mà ngay cả dưới nước cũng có ẩn thứ gì đó.

- Xem ra chúng ta phải hành sự theo hoàn cảnh. Nếu có gì không ổn, chúng ta lập tức bỏ chạy. - Hà Thường Sinh truyền âm nói với Dư Tùng Khê như vậy.

Khi thấy Dư Tùng Khê không nói gì chỉ gật đầu, y cũng không nói nữa mà quay sang quan sát tình hình xung quanh.

Gần chính Ngọ, thi thoảng lại có người tu đạo của các tông môn tới.

Trong số những người tu đạo tới đây khi bước lên trên bình đài quan sát đại lễ, ngoại trừ một số ít người ra thì còn lại trong mắt tất cả đều không giấu được sự khiếp sợ.

Lúc này, trên cái bình đài rộng lớn đã tập trung gần ba trăm người tu đạo. Tất cả ngồi với nhau đông như kiến.

Xét tổng số thì ba trăm người tu đạo cũng không phải là nhiều. Nhưng gần ba trăm người tu đạo đại diện cho tông môn tương đương với cả ba trăm tông môn tập trung tại đây có thể nói là thịnh hội lớn nhất trong giới tu đạo.

Lúc trước, đám người Nghiễm Nguyên Tử và Sở Đạo Ly yên vị ở một góc phía Tây. Tất cả vẫn ngồi yên lặng cho tới bây giờ.

509. Chương 509

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 480: Bắt Đầu Đại Lễ Khai Sơn

Đám người Hà Thường Sinh, Dư Tùng Khê ngồi yên vị ở gần đám người Nghiễm Nguyên Tử. Hà Thường Sinh cúi thấp đầu, hai mắt khép hờ như đang dưỡng thần. Nhưng trên thực tế, thi thoảng trong mắt của Hà Thường Sinh lại có một tia sáng lóe lên cho thấy y đang dùng thuật vọng khí của mình để quan sát tu vi của những người có mặt.

- Dư tông chủ! Mã đạo hữu! Có nhận ra được bốn người kia là ai không?

Sau khi lặng lẽ dùng bí thuật tra xét toàn bộ những người tu đạo có mặt, môi Hà Thường Sinh hơi nhúc nhích, truyền âm cho đám người Dư Tùng Khê và Mã Hành Không.

Ba trăm tông phái hội tụ đã hoàn toàn nằm ngoài sự tưởng tượng của họ. Mã Hành Không cũng vậy. Mà trong nhiều người tu đạo tới đây có một nửa là người của các tông phái hạng hai, hạng ba. Những người đó có tu vi kém khá xa so với những người có tu vi Kim Đan hậu kỳ sắp kết Nguyên Anh. Còn trong một nửa số người còn lại có hơn chục người tu vi tương đương với Hà Thường Sinh. Còn có bốn người thì tu vi trên cả y, là người tu đạo Nguyên anh kỳ.

Người tu đạo Nguyên Anh kỳ trên thế gian ít nhất cũng tương đương với Bát Đại yêu đạo. Trong giới tu đạo cũng vô cùng hiếm. Cho dù thế nào thì họ cũng là những nhân vật rất quan trọng, khiến cho người khác phải chú ý.

Hiện tại, Hà Thường Sinh âm thầm điều tra ra tu vi của bốn người đó. Trong số đó, một người ngồi ngay trước mặt của Hà Thường Sinh là một lão đạo gầy gò, xương gò má cao ngất tuy nhiên đôi mắt hết sức âm độc. Chân nguyên trong cơ thể của y lưu chuyển tự nhiên, đồng thời xung quanh cơ thể thấp thoáng thấy bóng dáng pháp lực dao động màu vàng.

Ngoại trừ lão đạo đó ra thì ba người tu đạo Nguyên Anh kỳ khác có một người ngồi phía sau Hà Thường Sinh, hai người khác ngồi bên trái.

Người ngồi phía sau Hà Thường Sinh có gương mặt hết sức trẻ, trắng như ngọc. Y đội một cái kim quan, mặc trang phục hoa lệ. Còn hai người tu đạo ngồi bên trái của Hà Thường Sinh thì một người nhìn có sắc mặt trắng nhợt, mái tóc xoắn tung. Trên ngực có một hạt châu đỏ như máu mà toàn thân tản ra những đợt gió âm lạnh lẽo. Ngay cả pháp lực dao động của y cũng như những con rắn đen liên tục chui ra khiến cho

người ta cảm thấy ghê người. Người tu đạo đó có sắc mặt lạnh lùng, lại bắt đồng ngôn ngữ cho nên ở gần y cơ bản không hề có một người nào dám ngồi khiến cho y càng thêm nổi bật trong đám đông.

Người còn lại là một nam tử mặc áo bào bằng vải bố, có dáng người trung bình, gương mặt cũng không có gì đặc biệt. Người đó ngồi mà mắt sụp xuống, hơn nữa pháp lực dao động cũng được che giấu rất tốt. Nếu không nhờ thuật vọng khí của phái Vu Sơn lợi hại thì với những thuật vọng khí bình thường, nhiều lần cũng chỉ nghĩ y là người tu đạo Kim Đan trung kỳ. Hơn nữa khi Hà Thường Sinh dùng thuật vọng khí quan sát, không ngờ y dường như cảm nhận được, hơi quay đầu liếc mắt nhìn gã một cái. Cái nhìn đó khiến cho Hà Thường Sinh cảm thấy ớn lạnh không dám để cho thần thức, thậm chí là nhìn về phía người đó nữa.

- Lão đạo mặc áo bào màu tro kia là Khô Đằng lão đạo của Khô Vinh sơn, một người trong huyền môn chính phái. - Nghe thấy Hà Thường Sinh truyền âm, Dư Tùng Khê quan sát bốn người đó rồi mới truyền âm lại:

- Người đàn ông đội kim quan kia chính là Biên Bức công tử. Còn quái khách áo đen kia chính là tông chủ Âm Thiên Tôn của Hắc Thần tông.

- Biên Bức công tử? Âm Thiên Tôn? - Hà Thường Sinh cảm thấy căng thẳng.

- Đúng vậy! Hà đạo huynh! Huynh nhìn xem trên pháp y của người đó thấp thoáng hình con dơi, hơn nữa với tu vi như vậy cùng với ngoại hình giống Biên Bức công tử như đúc. Còn Hắc Thần tông tu luyện Cửu Âm Hắc xà quyết. Có được tu vi như vậy cũng chỉ có một mình tông chủ Âm Thiên Tôn. Hai người đó không phải là kẻ lương thiện, hơn nữa không có quan hệ với phần lớn Huyền môn chính đạo nên chúng ta phải cẩn thận.

- Không thể ngờ được hai kẻ đó cũng tới đây.

Hà Thường Sinh biết Âm Thiên Tôn là tông chủ của Hắc Thần tông, nhưng cả Hắc Thần tông cũng chỉ có mấy người, tung tích vô cùng thần bí, tường đường với tán tu. Còn Biên Bức công tử vốn hoạt động ở Tây Vực, bản thân chính là một Tán tu. Vừa kinh hãi, vừa liếc mắt nhìn ba người đó, Hà Thường Sinh truyền âm nói:

- Còn một người nữa thì sao?

- Người đó thực sự có tu vi Nguyên Anh kỳ? - Dư Tùng Khê truyền âm nói:

- Ta cũng không nhận ra người đó là ai.

Hà Thường Sinh lại âm thầm trao đổi với đám người Mã Hành Không nhưng cơ bản bọn họ không nhận ra lại lịch của người đó. Vì vậy mà Hà Thường Sinh thầm nhủ nên kính trọng giữ khoảng cách với người đó, không nên chọc vào hắn.

Một lúc lâu sau, chỉ thấy trên mặt biển từ bốn phía Đông Tây Nam Bắc cùng có tiếng nổ vàng rồi hơn mười cột sáng bay thẳng lên nhanh chóng tản ra hóa thành vô số tia sáng vàng.

- Đại lễ khai sơn lập phái của Lạc Bắc bắt đầu rồi.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, Hà Thường Sinh gần như nín thở, rùng mình mà nghĩ vậy.

Mà Hà Thường Sinh vừa mới nghĩ như vậy, từ cái cung điện chín tầng đối diện với đám đông chợt mở rộng hai cánh cửa của nó, rồi một dòng người rất dài xuất hiện.

- Quả nhiên là bắt đầu.

- Nhiều người như vậy sao?

Mặc dù chưa có lời tuyên bố chính thức, thậm chí có thể nói gần như toàn bộ người tu đạo có mặt đều có sự hiểu biết đối với Lạc Bắc nhưng vẫn bị cảnh tượng đó làm cho ngây người.

Đi đầu tiên là hơn trăm tên đệ tử Thương Lăng cung. Đám đệ tử đó đều mặc hoa phục màu bạc, cầm trong tay những lá cờ dài chia ra thành hai nhóm đứng hai bên quảng trường.

Tiếp theo đó từ trong cung điện đi ra là người của Ly tộc, tộc Đằng Giao, tộc Thủy Tính và người của Hiên Hồ tông...

Lúc trước, mặc dù gần như tất cả người tu đạo biết Lạc Bắc có thân phận Thất Hải Yêu Vương nhưng nhìn hơn mười Yêu tộc đi ra bình đài, bọn họ mới biết mình vẫn đánh giá thấp lực lượng mà Lạc Bắc có trong tay.

Với suy nghĩ của những người Huyền môn chính đạo có mặt ở đây thì số lượng yêu tộc vô cùng ít. Bởi vì trong cả Trung Thổ, Yêu tộc gần như biến mất. Thậm chí đối với rất nhiều đệ tử Huyền môn chính đạo, bọn họ nhìn thấy người tu đạo Nguyên Anh kỳ có xác suất so với nhìn thấy một tên Yêu tộc còn lớn hơn. Nhưng hiện tại tổng số lượng của mười đám Yêu tộc, cộng với hơn trăm đệ tử Thương Lãng cung đã lên tới con số gần ngàn.

Có được cả ngàn đệ tử, trong cả giới tu đạo thì môn phái đó đứng hàng thứ nhất.

Hơn nữa, hiện tại Lạc Bắc còn có rất nhiều người đang canh giữ các nơi không tham gia đại lễ. Số người đó có lẽ cũng phải tới mấy trăm. Chưa nói mặc dù nhiều loại Yêu tộc đi ra như vậy nhưng từ trong cánh cửa đối diện với đám đông vẫn còn có người xuất hiện.

- Không ngờ còn có người của Đồng Tước cung, Âm thần đạo.

Trong nháy mắt, lại có trăm người tu đạo mặc pháp y màu đen và vàng đi ra. Đi đầu đúng là cung chủ Xích La của Đồng Tước cung và trưởng giáo Bích Hải Tử của Âm Thần Đạo.

Phía sau hai nhóm người đó lại là một đám thiếu nữ áo trắng. Tất cả những người tu đạo có mặt đều nhận ra bọn họ là đệ tử của Từ Hàng Tĩnh Trai.

Theo đám đệ tử của Từ Hàng Tĩnh Trai xuất hiện, số lượng người của Lạc Bắc đã vượt qua con số một ngàn.

Sau khi đám đệ tử Từ Hàng Tĩnh Trai đi ra, từ trong cung điện nhất thời không có thêm một ai xuất hiện. Đang lúc người tu đạo nghĩ tới thời điểm cử hành bắt đầu thì đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ vang, trên mặt biển đối diện với cái bình đài chợt phun lên một cột nước khổng lồ cao tới cả trăm trượng. Từ trong đó có một con dị thú toàn thân phủ đầy hoa văn màu đỏ thẫm xuất hiện.

" Thất Hải Yêu Vương thú!" Trong đám đông người tu đạo, ai nấy nhìn thấy con dị thú xuất hiện đều thốt lên tiếng kêu kinh hãi.

Chỉ thấy con dị thú tản ra pháp lực dao động cực mạnh. Nó ngửa mặt lên trời rồng một tiếng thật dài, ánh sáng màu đỏ từ người nó tản ra khiến cho uy thế thậm chí còn lấn át cả một người tu đạo Nguyên Anh đại thành. Đó không phải là Thất Hải Yêu Vương thú thì làm sao có được uy thế như vậy?

- Quỷ Xa Âm Vương Cư!

- Thanh văn hải ngư.

- Lam Dực hổ văn thú.

....

Theo tiếng rồng dài của Thất Hải Yêu Vương thú, từng đám bọt nước bắn tung trên mặt biển rồi rất nhiều dị thú có pháp lực dao động mạnh xuất hiện. Mà trên lưng của mỗi một con đều có một kẻ mình người bên dưới là đuôi cá. Bọn họ chính là người Tịch tộc, giỏi về điều khiển thú.

- Nếu Lạc Bắc muốn ra tay với chúng ta thì cho dù có liều mạng chỉ sợ cũng không có mấy người thoát được.

510. Chương 510

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 481: Khẩu Chiến. Lập Uy

xem tại

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, gần như sắc mặt của toàn bộ người tu đạo đều tái nhợt, ánh mắt không giấu được sự sợ hãi đối với bên Lạc Bắc.

Không nói tới số lượng. Đám dị thú này gần như đều tương đương với người tu đạo Kim Đan hậu kỳ, thậm chí là Nguyên Anh sơ kỳ. Nếu thật sự phải quyết chiến thì nhiều người tu đạo ở đây cơ bản không đối phó được với đám dị thú đó.

.....

Lúc mới đi ra, Xích La và Bích Hải Tử vốn rất lo lắng. Nhưng vào lúc này, nhìn thấy trong đám đông người tu đạo rất nhiều kẻ trước đây mình phải nhìn với ánh mắt kính sợ thì bây giờ lại nhìn mình với ánh mắt như thế. Điều này từ từ khiến cho bọn họ có cảm giác tự hào, rồi vô tình cả hai ưỡn ngực đứng thẳng người lên.

- Đó là Lạc Bắc?

- Tu vi Nguyên Anh đại thành! Chẳng trách nào hắn có thể giết chết được Kỳ Liên Liên Thành, ngay cả Trần Thanh Đế và bốn vị pháp vương hoa giáo liên thủ cũng không giết được hắn.

Trong lúc phần lớn người tu đạo đang kinh ngạc, trên tầng cao nhất của cung điện, Lạc Bắc, Thái Thúc, Nạp Lan Nhược Tuyết, Vũ Sư Thanh, Đông Bất Cố, Đông Nhan, Hải Lăng vương Chiến Bách Lý từ từ xuất hiện.

Người khác nhìn thấy Lạc Bắc đi đầu có lẽ còn chưa có sự cảm nhận bởi vì hơi thở của hắn hết sức ẩn nấp. Người tu đạo bình thường cơ bản không nhận ra tu vi của hắn. Nhưng Hà Thường Sinh vừa mới nhìn thấy, sắc mặt cũng biến đổi mấy lần.

Tu vi Nguyên Anh đại thành so với người tu đạo Nguyên Anh kỳ cách biệt một trời một vực, là nhân vật cấp Kim tiên trong suy nghĩ của họ. Cho dù Thập Đại kim tiên của Côn Luân nổi danh trong giới tu đạo thì vẫn còn nhiều người chưa tới cảnh giới Nguyên Anh đại thành. Bọn họ chỉ nhờ pháp bảo hoặc pháp thuật lợi hại mới có thể chống lại người tu đạo Nguyên Anh đại thành.

Mặc thêm nữa, Hà Thường Sinh nhận ra tu vi của Lạc Bắc mặc dù là Nguyên Anh đại thành nhưng lực lượng chân nguyên so với người tu đạo Nguyên Anh đại thành mạnh và nhiều hơn rất nhiều. Nếu như nói chân nguyên trong cơ thể của Hà Thường Sinh với tu vi Kim Đan hậu kỳ là một dòng suối nhỏ thì vào lúc nà cảm nhận chân nguyên trong cơ thể của Lạc Bắc chính là một cái biển rộng.

- Kia là chủng giáo Vũ Sư Thanh của Nga Mi! Hắn công khai lộ diện như vậy, chẳng phải hoàn toàn là địch với Côn Luân?

- Người kia tu luyện công pháp Ma môn, chắc là người của Trạm Châu Trạch Địa. Xem ra chuyện Lạc Bắc liên minh với Trạm Châu Trạch Địa, núi Chiêu Diêu không phải là lời đồn.

- Kia là sư muội Thái Thúc của Lạc Bắc? Không ngờ tu vi đã đột phá tới Nguyên Anh kỳ.

Rất nhiều người tu đạo mặc dù không nhận ra tu vi của Lạc Bắc nông hay sâu nhưng dưới uy danh của hắn. Khi hắn vừa mới xuất hiện, những ánh mắt kính sợ lập tức tăng lên.

Hiện tại đi theo Lạc Bắc xuất hiện trên đài cao không một ai không phải người tu đạo tu vi Nguyên Anh kỳ trở lên.

Một môn phái bình thường, chẳng hạn như Bắc Mang chỉ có Khuất Đạo Tử với tu vi Nguyên Anh kỳ cũng đủ xưng bá một phương. Chỉ cần có được hai, ba người tu vi Nguyên Anh kỳ trở lên chắc chắn thuộc hàng đại phái trong giới tu đạo.

Nhưng hiện tại, ngoại trừ việc phô diễn với lực lượng, cộng thêm số lượng dị thú ra thì người tu đạo Nguyên Anh kỳ bên cạnh Lạc Bắc không ngờ lại nhiều như vậy. Hơn nữa gần như toàn bộ mọi người đều biết, sau lưng mỗi người bên cạnh Lạc Bắc đều có thể lực của mình.

...

- Các vị đạo hữu! Hôm nay ta tiến hành đại lễ khai sơn... - Lạc Bắc mặc pháp y màu đen đứng trên đài cao nhưng âm thanh của hắn vọng ra hết sức rõ ràng.

Có thể nói Lạc Bắc tiến hành theo đúng những bước của một đại lễ khai sơn lập phái. Tiếp theo phải hoan nghênh những tông môn tới đây dự. Tuy nhiên câu nói đầu tiên của hắn còn chưa dứt, trên bình đài chợt có một người hừ lạnh cắt đứt lời nói của Lạc Bắc:

- Khai sơn cái gì?

- Chuyện hôm nay không hề bình thường. Có lẽ chúng ta đến nhầm. - Khi tiếng hừ lạnh mới vọng ra, Hà Thường Sinh và Dư Tùng Khê liền liếc mắt nhìn nhau mà cảm thấy ớn lạnh.

Tiếng hừ lạnh đó chính là của người tu đạo đã che giấu rất tốt khiến cho đám người Hà Thường Sinh không thể nhận ra là ai.

Lúc trước, bọn họ có cảm giác người này có chút gì đó quỷ dị. Hơn nữa, đám người Hà Thường sinh và Dư Tùng Khê sau khi nhìn thấy khí thế của Thương Lăng Cung thì biết chuyện hôm nay không phải việc tốt lành. Vì vậy mà khi thấy Lạc Bắc chưa nói hết câu đã có người cắt ngang, tất cả đều cảm thấy ớn lạnh, đồng thời ý nghĩ : “ cuối cùng cũng bắt đầu “ xuất hiện trong đầu của họ.

- Khai sơn lập phái cái gì thì ta sẽ nói. - Sắc mặt của Lạc Bắc vẫn hết sức bình thản. Hắn đứng trên cao hừ lạnh nhìn người tu đạo:

- Hiện tại ngươi không theo lễ nghi, cắt ngang lời ta, cố tình khiêu khích chắc chắn là có mục đích từ trước. Ngươi hãy nói ra lai lịch của mình đi đã.

- Thế nào? - Người tu đạo mặc áo bố màu xanh, gương mặt bình thường đứng dậy, không hề sợ hãi cười lạnh nói:

- Ngươi ở đây nói khai sơn lập phái, tại sao ngay cả lai lịch của ta cũng không nhận ra?

Câu nói của người kia vừa mới dứt, cho dù là người tu đạo có tu vi thấp, phản ứng chậm thì cũng lập tức sinh ra một cái cảm giác như đứng trước cơn giông bão.

Người này làm như vậy rõ ràng là có ý khiêu khích. Câu nói của y cố tình làm cho Lạc Bắc khó xử. Bởi vì nếu là người khác khai sơn lập phái cũng chưa chắc có thể nhận ra lai lịch của người này. Chưa nói y cố tình giấu diếm. Nhưng nếu Lạc Bắc không trả lời được, thì sẽ bị làm cho khí thế của hắn giảm xuống.

Vào lúc này, người tu đạo đó đứng lên rõ ràng là muốn làm khó Lạc Bắc. Hiện tại thực lực của hắn mạnh như vậy, người đó dám làm thế chắc chắn đã có sự chuẩn bị, sau lưng phải có sự hậu thuẫn. Nếu không cho dù là người của một môn phái lớn cũng không dám làm thế.

Lạc Bắc liếc mắt nhìn người đó không nói gì. Nhưng Thái Thúc đứng bên cạnh hắn, trong đôi mắt nàng chợt lóe lên một tia sáng màu tím rồi một cột sét đột nhiên giáng thẳng xuống đỉnh đầu của người kia. Cột sét hóa thành một cái chùy màu tím với lõi quang quán quanh có uy thế hết sức kinh người.

Trong mắt người tu đạo kia lóe lên một tia sáng. Y biết nếu Lạc Bắc cử hành đại lễ khai sơn thì phải dùng lễ chứ không thể trước mặt nhiều tông phái mà ra tay tàn nhẫn. Nhưng y thật sự không ngờ Thái Thúc lại ra tay. Khi một tia sáng lạ thường lóe lên trong mắt, hai luồng sáng xanh cũng từ đỉnh đầu của y phụt ra, trong nháy mắt hóa thành hai cái lá sen. Tuy nhiên không để cho lá sen kịp tản ra ánh sáng, cây chùy sét do Thái Thúc phóng ra lập tức biến mất.

- Cô ta chỉ muốn thử pháp thuật của ta để xác định lai lịch? - Tối lúc này, người đó mới ngẩng người, hiểu ra.

- Ngươi là tông chủ Thiên Ngô Hâu của Thanh Quang tông? Người tới đây là để thay mặt cho Thao Sinh Nguyên? - Trong tích tắc, âm thanh lạnh lùng của Lạc Bắc lại vọng xuống.

“ Hóa ra người này là Thiên Ngô Hâu của Thanh Quang Tông, chẳng trách mà có được tu vi như vậy. “

Đám người Dư Tùng Khê và Hà Thường Sinh liếc mắt nhìn nhau. Thanh Quang tông cũng là một trong những phái lớn ở Bắc Hải, rất ít khi xuất hiện ở Trung Thổ. Nhưng nghe nói tông chủ Thiên Ngô Hâu và

cung chủ Thao Sinh Nguyên của Thương Lãng cung là bằng hữu tốt của nhau. Tu vi của y rất có, có điều những người tu đạo ở đây chưa hề được gặp.

- Hừ!

Người tu đạo áo vải thô chớp mắt một cái. Y đúng là tông chủ Thiên Ngô Hầu của Thanh Quang Tông. Cùng với một chút ngẩn người, y nhìn ấy ít nhất phía sau Lạc Bắc có hai người khế máy môi như đang thông báo cho hần lai lịch của mình. Mà vừa rồi, mặc dù y không ngờ Thái Thúc ra tay đối với mình đã sử dụng pháp thuật. Tuy nhiên pháp thuật của y cũng được che giấu nhưng không ngờ bên phía đối phương lại có người nhận ra lai lịch của mình khiến cho y kinh ngạc.

511. Chương 511

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 482: Đánh Nát Nguyên Anh

- Giỏi lắm! Ta chính là Thiên Ngô Hầu. - Bị nhận ra lai lịch, Thiên Ngô Hầu cũng chẳng che giấu, hừ lạnh rồi cười nói:

- Người vẫn còn nhớ Thương Lãng cung là của Thao Sinh Nguyên? Có điều hôm nay ta không tới đây vì gã, nếu không cũng đã chẳng có một mình ta. Hôm nay ta tới đây chỉ muốn hỏi người mấy câu để cho nhiều tông môn được nghe thấy một cách rõ ràng. Hiện tại thân phận của người là chủ giáo của Từ Hàng Tĩnh Trai, truyền nhân của La Phù, người còn khai tông lập phái cái gì? Còn nữa, Thương Lãng cung là của Thao Sinh Nguyên, người chiếm đoạt nó, cử hành đại lễ ở đây chẳng phải là cướp đoạt đất của người khác. Hành động của người có khác gì một kẻ cướp? Về tình về lý, người còn gọi cái này là đại lễ khai sơn?

- Hay! Lời nói của Ngô hầu sắc sảo như vậy, xem Lạc Bắc trả lời thế nào?

Trong lúc Thiên Ngô Hầu hỏi vậy, tất cả những người tu đạo đều cảm thấy căng thẳng, tập trung nhìn về phía Lạc Bắc.

Ánh mắt của Lạc Bắc hơi nghiêm lại:

- Thiên Ngô Hầu! Người đừng có quên ta còn có một cái thân phận là Thất Hải Yêu Vương. Cho dù ta lấy cái thân phận đó để xây dựng sơn môn thì sao? Còn về phần người nói ta chiếm Thương Lãng cung, chẳng lẽ nơi này là của Thao Sinh Nguyên ngay từ nhỏ? Ta lấy thân phận Thất Hải Yêu Vương thú đẹp Thương Lãng cung thì nó tất nhiên thuộc về ta. Người cũng đừng quên, Thanh Quang Tông các người được thừa hưởng từ Thanh Vân môn. Mà Thanh Vân môn thì diệt Thiên Lan cung chiếm lấy đất để khai sơn lập phái.

- Cái này... - Thiên Ngô Hầu muốn cả vú lấp miệng em nghe thấy vậy thì ngẩn người không nói nên lời.

- Đúng vậy! Lạc Bắc còn là Thất Hải Yêu Vương. Với thân phận này mà khai sơn lập phái thì về tình về lý đều phù hợp... Hần phản ứng nhanh như vậy không hề giống một tên hậu bối. Chỉ sợ hôm nay Thiên Ngô Hầu gặp rắc rối rồi.

Lạc Bắc vừa mới dứt lời, hơn nữa người tu đạo có mặt ở đây đều nghĩ vậy.

Lạc Bắc có cái thân phận Thất Hải Yêu Vương, hơn nữa hần không được coi là người của huyền môn chính phái đương nhiên không thể lấy cái suy nghĩ của họ ra mà áp đặt.

Hần với cái thân phận đó đánh dẹp Thương Lãng cung rồi khai sơn lập phái ở đây cũng là chuyện bình thường. Nên nhớ ngay cả Thanh quang tông của Thiên Ngô hầu bây giờ vào ngàn năm trước là do Thanh Vân môn mà ra. Tổ sư của Thanh Vân môn năm đó tiêu diệt Thiên Lan cung, chiếm lấy núi Thanh Vân để khai sơn lập phái.

Cũng chính vì vậy mà bây giờ Thiên Ngô hầu mới không trả lời được câu hỏi của Lạc Bắc.

- Ta vừa mới nói, việc lập tông phái gì, chút nữa ta sẽ nói rõ. - Thấy Thiên Ngô Hầu không nói được tiếng nào, âm thanh lạnh lùng của Lạc Bắc lại vọng xuống:

- ý đồ của người muốn làm nhục ta thực sự quá rõ. Hôm nay ta sẽ lấy người để lập uy cho đại lễ của ta.

- Lập uy? - Thiên Ngô Hầu lập tức kêu lên:

- Lạc Bắc! Hôm nay ta tham dự đại lễ khai sơn của người, cho dù có thể nào thì cũng là khách. Người làm vậy không sợ khiến cho tất cả người tu đạo chê cười hay sao?

- Ta làm gì cũng luôn rõ ràng. Ta thế nào mọi người đều biết, không phải chỉ một hai câu của người là có thể thay đổi. - Lạc Bắc liếc mắt nhìn Thiên Ngô Hầu:

- Người nói người là khách, ta tôn người làm khách. Trong số những người của ta, người có thể chọn bất kỳ người nào. Chỉ cần người có thể thắng được, ta sẽ để người tự do rời đi. Nếu người không thể thắng được, ta sẽ xóa bỏ Nguyên Anh của người rồi mới cho đi.

- Lạc Bắc! Người thật độc ác. Không ngờ muốn phế Nguyên Anh của ta. Ta lập tức đi ngay, sau này cũng không thể là địch hay tai họa của người.

Thiên Ngô Hầu lập tức bay lên, đồng thời thốt ra âm thanh oán độc:

- Được! Ta cũng không tin trong số những người bên cạnh người, ta không thắng được một ai. Thái Thúc! Vừa rồi người dám ra tay với ta. Ta chọn người.

Thiên Ngô Hầu bay lên cũng chẳng thèm che giấu tu vi của mình. Chỉ thấy dưới sự lưu chuyển của chân nguyên, pháp lực dao động của y tạo thành từng vòng ánh sáng màu xanh giống như những cái lá sen với uy thế kinh người.

- Tu vi của Thiên Ngô Hầu ít nhất cũng đã đạt tới Nguyên Anh trung kỳ, Nguyên anh ngưng tụ, có thể ra khỏi thân thể. Tu vi của y chỉ sợ so với Thao Sinh Nguyên còn cao hơn nhiều.

Pháp lực dao động của Thiên Ngô Hầu bùng nổ khiến cho Hà Thường Sinh cũng nhận ra được tu vi của gã mà biến sắc.

- Hà đạo hữu! Người thấy Thái Thúc và Thiên Ngô Hầu ai có phần thắng lớn hơn? - Dư Tùng Khê cũng không ngờ được đại lễ mới bắt đầu đã có cảnh tượng này. Nhìn Thiên Ngô Hầu bay lên, y lập tức truyền âm hỏi.

- Thái Thúc mới chỉ có tu vi Nguyên Anh sơ kỳ. Chỉ sợ lần này Lạc Bắc hơi tự kiêu. - Hà Thường Sinh nhìn Thái Thúc, trong mắt có một tia sáng lóe lên.

Ai cũng đều biết rằng từ sau Kim Đan kỳ, mỗi một tầng tu vi chênh lệch rất nhiều. Càng về sau, chênh lệch lại càng lớn. Chẳng hạn như một người tu đạo Kim Đan trung kỳ chưa chắc có thể địch nổi hai gã Kim đan sơ kỳ. Nhưng nếu không có gì bất ngờ thì một gã Kim đan hậu kỳ có thể nhẹ nhàng tiêu diệt hai người tu đạo Kim đan trung kỳ, thậm chí có thể giết chết vài người tu đạo Kim đan sơ kỳ một cách dễ dàng.

- Được! Người chọn ta. Vậy để ta xem pháp thuật của Thanh Quang tông có gì kỳ diệu?

Nhưng vào lúc này, Thái Thúc cũng bay lên mà lướt trong không trung.

Dựa theo bối phận mà nói thì Thái Thúc hoàn toàn là văn bối của Thiên Ngô Hầu. Nhưng vào lúc này, Thái Thúc mặc bộ trang phục Thái Hư nghệ y, với gương mặt như đã biết trước, tạo ra một thứ phong thái phi phàm.

- Đừng nói là ta ức hiếp hậu bối. Ta cho người ra tay trước. - Thiên Ngô Hầu lấy ra một cái hồ lô màu vàng kim rồi để cho nó lơ lửng trên đỉnh đầu. Lão nhìn Thái Thúc với ánh mắt âm độc.

- Cái pháp bảo này là gì?

- pháp lực dao động của nó mạnh như vậy có lẽ là pháp bảo cấp Kim Tiên.

- Đó là Kim Quang hồ lô. Ánh sáng của nó có thể bảo vệ toàn thân. Ngày xưa nó là pháp bảo trong tay đảo chủ Kim Hồ thượng nhân của Hồ Lô đảo. Không ngờ bây giờ lại rơi vào tay lão.

Thiên Ngô Hầu vừa lấy ra cái pháp bảo đó, ít nhất hơn nửa người tu đạo có mặt đều cảm thấy Thiên Ngô Hầu đã tạo thế.

Bởi vì cái Kim quang hồ lô là một cái pháp bảo phòng ngự cấp Kim tiên. Mà pháp bảo phòng ngự cấp Kim tiên có thể ngăn cản lực lượng pháp thuật của người tu đạo tu vi Nguyên Anh đại thành.

Gần như tất cả pháp thuật với mỗi cấp bậc tu vi chỉ có thể phóng ra được vài cái pháp thuật thích hợp. Hiện tại tu vi của Thái Thúc mới là Nguyên anh sơ kỳ. Có cái pháp bảo này với tu vi của Thái Thúc, ít nhất là không có pháp thuật nào phá được sự phòng ngự của nó.

- Nhưng cho ta trước? Người đừng có hối hận.

Thái Thúc cũng chẳng thèm nói nhiều chỉ liếc mắt nhìn Thiên Ngô Hầu một cái rồi một vầng sáng màu hồng từ trong tay nàng đột nhiên bay ra, phóng theo mười sợi tơ hồng từ bốn phương tám hướng về phía Thiên Ngô Hầu.

- Pháp bảo này là cái gì?

- Quả nhiên là dựa vào pháp bảo.

Mặc dù Thái Thúc và Thiên Ngô Hầu cách nhau chừng sáu mươi trượng nhưng khi Thái Thúc lấy ra cái pháp bảo đó, tất cả những người tu đạo có mặt đều cảm thấy từng làn pháp lực dao động vọt tới. Không khí trên đỉnh đầu họ bị ép lại khiến cho di chuyển không được bình thường.

- Tới hay lắm.

Thiên Ngô Hầu cười lạnh. Cái Kim quang hồ lô trên đỉnh đầu lão chợt tỏa ra ánh sáng màu vàng tủa thành một màn hào quang bao phủ toàn bộ thân thể của lão vào bên trong. Cùng lúc đó, một sợi tơ màu đen cũng từ đỉnh đầu lão chui ra. Đó là một cái pháp bảo có hình dạng cây châm. Nó đột nhiên lao về phía Thái Thúc.

Mặc dù gương mặt của lão rất bình thường nhưng kinh nghiệm đấu pháp của lão lại hết sức phong phú. Chỉ trong tích tắc, lão cũng có thể phán đoán ra được cái pháp bảo mà Thái Thúc phóng ra rất mạnh. Hơn nữa, căn cứ vào pháp lực dao động thì nó phải là một thứ cổ bảo hiếm có. Tuy nhiên lão cũng đồng thời phán đoán cái Kim quang hồ lô của mình ít nhất có thể ngăn cản được một lần tấn công của Thái Thúc.

Mà có thể ngăn cản được một lần là đã đủ rồi.

Cây châm màu đen của lão cũng là một cái pháp bảo cấp tiên. Thái Thúc tấn công không được, đối mặt với Hóa Huyết hắc châm của lão cũng phải nghĩ cách bảo vệ mình. Có như vậy, Thiên Ngô Hầu sẽ đoạt lại tiên cơ.

- Cái này là Hóa Huyết hắc châm.

- Người tu đạo Nguyên Anh trung kỳ ra tay đúng là không tầm thường. Chỉ sợ lần này, Thái Thúc sẽ phải thua.

Trên bình đài rộng lớn, ánh mắt của rất đông người tu đạo đều lóe sáng. Thiên Ngô Hầu ra tay hết sức tinh thần, nhìn không hề thấy có dấu hiệu nương tay. Rõ ràng là lão nghĩ với nhiều người tu đạo có mặt như vậy, Lạc Bắc đã nói thế thì cho dù có giết chết Thái Thúc, hắn cũng không thể làm gì được. Mà vào lúc này, phần lớn người tu đạo cũng nhận ra suy nghĩ của Thiên Ngô Hầu.

- Sao lại thế này?

Điều khiến cho toàn bộ người tu đạo ở đây giật mình đó là chính vào lúc này, Thái Thúc lại nở nụ cười lạnh. Mười sợi tơ màu hồng kia đột nhiên cuộn lại tạo thành một vầng sáng ngăn chặn Hóa Huyết hắc châm.

Cùng lúc đó, Thái Thúc duỗi tay khiến ột cột sáng từ trong tay nàng lao ra rồi biến thành bảy vầng sáng mờ. Nhìn cả bảy vầng sáng giống hệt như cái đuôi của con khổng tước đập thẳng vào Kim quang hồ lô trên đỉnh đầu Thiên Ngô Hầu.

- Không hay! Không ngờ lại là Khổng Tước bảo giám.

Thiên Ngô Hầu đang định điều khiển Hóa Huyết hắc châm của lão vòng qua vầng sáng màu hồng tuy nhiên bị bầy vầng sáng mờ đánh trúng, ánh sáng của Kim Quang hồ lô đột nhiên biến mất khiến cho ánh sáng bao phủ quanh người Thiên Ngô Hầu cũng không còn. Kim quang hồ lô vẫn lặng lẽ lơ lửng trên cao nhưng không hề có lấy một chút phản ứng.

Không hề có chút chần chừ, trong lúc Thiên Ngô Hầu đang khiếp sợ, một tiếng nổ lại vang lên. Hai cột sét màu tím to bằng cánh tay người nối tiếp nhau đánh trúng người lão.

- A!

Thiên Ngô Hầu rống lên thật to, toàn thân cong lại. Những tia chớp màu tím giống như con rắn lượn khắp trên người lão. Tuy nhiên lão lập tức giơ tay chụp lấy Kim quang hồ lô, rồi một vầng sáng màu xanh xuất hiện bao phủ lấy, đưa lão nhanh chóng chạy khỏi Thương Lãng cung. Trong ánh mắt của lão lúc này chỉ còn sự kinh hoàng và oán độc.

Lão có Kim quang hồ lô trong tay, thậm chí có thể đánh được Thái Thúc, chiếm lấy tiên cơ. Nhưng lão thật sự không ngờ nó bị Thái Thúc phá được. Mặc dù lúc này, đạo pháp thuật của Thái Thúc chỉ có tốc độ nhanh, không gây thương tổn quá nặng cho lão. Nhưng lão biết rõ, Thái Thúc có cái pháp bảo vừa công vừa thủ như vậy, lại có thêm Khổng Tước bảo giám trong tay, tốc độ thi triển pháp thuật của Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu lại nhanh hơn pháp thuật phòng ngự của mình nên nếu đánh tiếp, lão khó có thể chiến thắng.

Đối với một người tu đạo Nguyên Anh kỳ mà nói, mất một cái Nguyên Anh, để có thể ngưng tụ lại ít nhất phải cả trăm năm. Hiện tại, trong tình cảnh không địch lại, Thiên Ngô Hầu không muốn bị Lạc Bắc đánh nát Nguyên Anh nên cố gắng bỏ chạy.

Bị đánh trúng, Thiên Ngô Hầu hóa thành một vầng sáng xanh bỏ chạy rất nhanh nhưng Lạc Bắc lại còn nhanh hơn lão.

- Người quên sự ước hẹn vừa rồi hay sao? Người đã thua thì để lại Nguyên Anh đi.

Chín đạo kiếm cương trong suốt như thủy tinh từ người Lạc Bắc phóng ra vượt qua khoảng cách mấy trăm trượng mà đánh trúng Kim quang hồ lô của Thiên Ngô Hầu.

Phụp!

Ánh sáng của Kim quang hồ lô rung chuyển, không bị đánh nát nhưng lão sử dụng chân nguyên điều khiển nó chống lại chín đạo kiếm cương vì vậy mà bản thân Thiên Ngô Hầu cũng không chịu nổi. Một đồng máu từ miệng lão bắn ra, đồng thời thân thể cũng rơi xuống mấy trượng.

Đúng vào lúc này, một cái bóng gần như trong suốt đột nhiên xuất hiện cách người lão chừng mười trượng. Từ cái bóng đó một tia sáng màu hồng bắn thẳng vào mi tâm của Thiên Ngô Hầu.

Thiên Ngô Hầu cứng hết toàn thân. Trên da thịt và các lỗ huyệt trên người lão đột nhiên bắn ra vô số tia sáng màu xanh. Pháp lực dao động bên ngoài cơ thể cũng bị giảm đi một nửa. Mà trong cơ thể lão như vọng ra tiếng trẻ con kêu lên thảm thiết.

Lần này, Nguyên Anh của Thiên Ngô Hầu bị Nguyệt Ấn điểm nát.

- Đó là cổ bảo Huyết Phượng La?

- Khổng Tước bảo giám! Bất cứ pháp bảo nào bị ánh sáng của nó đánh trúng sẽ mất đi khả năng.

- Một nhân vật như Thiên Ngô Hầu có thêm Kim quang hồ lô và Hóa Huyết hắc châm vẫn không phải là đối thủ của Thái Thúc.

Mãi cho tới khi Nguyên anh của Thiên Ngô Hầu bị đánh nát rất nhiều người tu đạo mới có phản ứng.

- A! Lạc Bắc! Người dám phá Nguyên Anh của ta. Ngày khác nhất định ta phải băm thây người ra thành vạn đoạn.

Thiên Ngô Hầu chẳng thèm để ý tới Kim quang hồ lô, loạng choạng phi độn bỏ chạy, chỉ để lại thứ âm thanh thê lương đó.

Nghe thấy câu nói của lão, sắc mặt của phần lớn người tu đạo đều hết sức khó coi. Nhưng bọn họ cũng lắc đầu. Bởi vì họ biết, Thiên Ngô Hầu bị hủy nguyên anh, tu vi tương đương giảm một nửa. Cho dù sau này có muốn tìm Lạc Bắc báo thù thì cũng chẳng uy hiếp được hắn.

Bóng dáng Thái Thúc hơi cử động lập tức chộp lấy Hóa Huyết hắc châm và Kim quang hồ lô vào tay. Nàng cũng chẳng thèm để ý tới Thiên Ngô Hầu bị thương nặng đang bỏ chạy mà quay về đứng sau lưng Lạc Bắc.

Thái Thúc thu lấy hai cái pháp bảo của Thiên Ngô Hầu rồi trở lại sau lưng Lạc Bắc với sắc mặt hết sức tự nhiên. Giống như nàng không phải lần đầu đối mặt với một người không cùng cấp bậc với mình.

Nguyệt Ảnh đánh nát Nguyên Anh của Thiên Ngô Hầu xong lại lập tức nhanh chóng biến mất, như chưa bao giờ xuất hiện.

Toàn bộ người tu đạo ở đây có thể nhận thấy được trong số những người có mặt sau lưng hắn thì chỉ có Thái Thúc là tu vi thấp nhất.

Thiên Ngô Hầu có tu vi Nguyên Anh trung kỳ cũng không phải là kẻ ngu. Vậy mà chỉ mới đối mặt, y đã bị Thái Thúc đánh bại, Nguyên Anh bị phá hủy mà bỏ chạy.

Lúc trước, Lạc Bắc đã nói lấy Thiên Ngô Hầu để lập uy, nhưng tới bây giờ, toàn bộ những người có mặt đều vô cùng choáng váng.

.....

- Ta cử hành đại lễ khai sơn. Cho dù ai có mưu đồ gì với ta cũng phải nghĩ kỹ xem mình thế nào.

Âm thanh của Lạc Bắc từ trên cao vọng xuống. Dường như hắn muốn đáp lại câu nói đầy oán độc của Thiên Ngô Hầu để lại khi bỏ chạy. Nhưng tất cả những người tu đạo có mặt ở đây nghe xong lại cảm thấy ớn lạnh.

Sắc mặt của Lạc Bắc hết sức bình tĩnh. Hắn hơi ngẩng mặt lên như đang quan sát sắc trời giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra, rồi nói tiếp:

- Đa tạ chư vị đạo hữu vượt cả ngàn dặm tới đây xem lễ. Dâng trà.

Hai tiếng “ dâng trà “ của Lạc Bắc vừa mới dứt, mười mấy tên đệ tử của Thương Lăng cung khi trước lập tức đi tới trước mặt mỗi một người tu đạo dâng lên một chén trà.

- Đây là Linh Vụ tiên trà.

Chén trà được tạo thành từ ngọc xanh, mà nước trà trong đó cũng có màu xanh đậm. Bên trên mặt lớp nước trà có một làn khói lượn lờ tỏa mùi thơm thấm vào gan ruột. Trong số những người tu đạo có mặt cũng có vài người kiến thức rất cao cho nên nhận ra ngay đây là loại trà gì.

Linh vụ tiên trà là một thứ linh thảo độc đáo của trời đất. Chỉ cần thả nó vào trong nước suối không cần phải luyện chế nhưng cũng có công hiệu tẩy tủy phạt cốt. Đối với phần lớn người tu đạo mà nói trong quá trình tu luyện cũng đều đã dùng một ít đan dược hoặc là linh thạch để tăng tu vi của mình. Tuy nhiên rất nhiều đan dược và nguyên liệu độc đáo sẽ lưu lại một ít chất bã, thậm chí nó thấm sâu vào trong cơ thể, máu thịt, kết hợp với xương tủy, rất khó đẩy được chúng ra ngoài.

Một ly nước trà như vậy, được lực của nó có thể thấm sâu vào trong cơ thể loại bỏ một vài thứ tạp chất không tốt ra ngoài.

Cho dù không phải là người tu đạo được uống Linh Vụ tiên trà cũng có công hiệu cải thiện thể chất rất mạnh. Thêm nữa, Linh Vụ tiên trà không cần phải dùng cách gì để luyện chế, cho dù người nào cũng đều có thể sử dụng. Cho nên hiện tại trong giới tu đạo, loại thảo dược này còn rất ít.

Lạc Bắc nói dâng trà, ngoại trừ thứ Linh vụ tiên trà đó ra, đệ tử Thương Lăng cung tiến lên dâng trà còn đặt bên cạnh một cái bình ngọc màu trắng.

512. Chương 512

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 483: Một Cõi Niết Bàn

- Đây là Tuyết Sâm đan.

- Chẳng phải Tuyết Sâm đã tuyệt tích rồi hay sao? Làm thế nào mà luyện chế được Tuyết Sâm đan?

- Lạc Bắc thật sự vung tay quá mạnh. Không ngờ hắn tặng ỗi người một viên Tuyết Sâm đan như vậy.

Trong mỗi một cái bình ngọc đều có một viên đan dược màu trắng to như long nhãn. Vừa mới nhìn thấy thứ đan dược đó là Tuyết Sâm đan, tất cả những người tu đạo có mặt, bao gồm cả Hà Thường Sinh cũng đều thấy được trong mắt của Khô Đằng chân nhân và Biên Bức công tử không giấu được sự khiếp sợ.

Đại lễ khai sơn thể hiện thực lực và sự uy nghiêm của một sơn môn.

Theo những đại lễ khai sơn thông thường thì một môn phái muốn thành lập đều sẽ có sự đáp lễ đối với người tu đạo tới xem. Cho nên mặc dù Lạc Bắc không nói rõ nhưng hiển nhiên Linh Vụ tiên trà và Tuyết Sâm đan chính là quà đáp lễ của hắn đối với những người tới xem.

Còn đối với người tu đạo có mặt mà nói mặc dù Linh Vụ Tiên trà vô cùng quý giá nhưng cũng còn chưa làm cho họ khiếp sợ. Bởi vì dù sao thì ngoài Linh vụ tiên trà ra còn có rất nhiều đan dược và dược liệu có thể thay thế.

Tuy nhiên Tuyết Sâm đan thì khác. Nó được luyện chế từ Tuyết Sâm và hơn mười loại linh dược khác. Trong đó thứ nguyên liệu chủ yếu là Tuyết Sâm đã biết mất trong giới tu đạo. Có thể nói cho dù có nhiều tài lực tới mấy, có được phương pháp luyện chế Tuyết Sâm đan thì đối với tất cả các môn phái đều không thể tạo ra được thứ này.

Mà Tuyết Sâm đan có hai thứ công hiệu cực mạnh Một trong số đó là bài độc sinh cơ. Tuyết Sâm đan có thể hóa giải gần như tất cả các loại kịch độc, hơn nữa còn có thể khiến cho người tu đạo hồi phục vết thương nhanh chóng. Nó còn có một công hiệu quan trọng nữa đó là ngưng luyện chân nguyên. Nó có thể làm cho người tu đạo Kim đan trung kỳ trở xuống nâng ột bậc tu vi. Cho nên trong cả ngàn năm qua, với giới tu đạo, nó còn có một cái tên khác là Kết Đan tuyết đan.

Vào ngàn năm trước, trong giới tu đạo, Tuyết Sâm đan được rất nhiều tông phái luyện chế hoặc thu thập để làm cho đệ tử xuất chúng của mình dùng khi đột phá tới Kim đan kỳ.

Đối với người tu đạo Kim Đan kỳ mà nói thì Tuyết Sâm đan có thể tiết kiệm mười năm cho họ. Cho nên mặc dù vào ngàn năm trước, Tuyết Sâm không hề hiếm nhưng nó vẫn là vật vô cùng hãn hữu trong giới tu đạo.

Mà hiện tại rất nhiều người tu đạo ở đây có tu vi từ Kim đan trung kỳ trở lên, nhưng vẫn còn có vài người từ Kim đan trung kỳ trở xuống. Mà cho dù đối với người tu đạo Kim đan trung kỳ trở lên thì đệ tử của họ cũng có thể dùng thứ đan dược này.

Nghe nói vào ngàn năm trước tại đại lễ khai sơn của Côn Luân, mỗi một người tu đạo tới xem được đáp lễ một trái đào tiên có thể gia tăng tuổi thọ và một giọt Thạch nhũ quỳnh dịch.

Những người tu đạo không hề biết rằng Lạc Bắc chiếm được động phủ của Thần Kiêu vương, ở trong đó có rất nhiều Tuyết Sâm đã biến mất. Trong suy nghĩ của họ, Tuyết Sâm đan là một thứ hiếm có vậy mà Lạc Bắc phóng tay như vậy, cũng chẳng kém gì Côn Luân.

.....

- Vừa rồi, Thiên Ngô Hầu cắt đứt lời ta, có hỏi ta khai sơn lập phái gì?

Nhìn thấy tất cả những người tu đạo có mặt đều nhận được Linh Vụ tiên trà, Lạc Bắc hơi bước lên.

Hắn vung tay chỉ một cái, một đạo kiếm khí từ tay Lạc Bắc bay ra cắt đứt mấy sợi dây thừng treo tấm gấm vàng che phủ vách núi. Tấm gấm màu vàng rơi xuống nhìn giống như một dòng thác.

- Giới Niết Bàn.

Trên vách đá hiện ra mấy chữ bằng vàng rất to.

- Từ hôm nay trở đi, Thương Lăng cung đổi tên thành giới Niết Bàn.

- Đại đạo mệnh mông, trăm sông đổ về biển, sinh linh, vạn vật không hề có gì phân chia.

- Bắt đầu từ hôm nay, trong phạm vi tám vạn dặm biển quanh Thiên cung, cho dù người nào có xuất thân ra sao, cho dù là sinh linh thể nào biến thành, chỉ cần không làm gì tới việc tu luyện của người khác thì đều nhận được sự bảo vệ của ta. Sở dĩ gọi là giới Niết Bàn

Âm thanh của Lạc Bắc giống như tiếng sấm từ trên đài cao vọng xuống.

“ Bất luận có thân phận thể nào đều nhận được sự bảo vệ của hân trong phạm tám vạn dặm quanh đây? “

- Giới Niết Bàn? Không ngờ Lạc Bắc muốn lấy tám vạn dặm biển quanh đây làm khu vực, tạo ra một thể giới mà Yêu, Ma, Đạo cùng tồn tại? Không ngờ hân lại muốn tạo ra một nơi như thế.

Những tiếng bàn tán xôn xao vang lên trong đám đông.

Gần như trong mắt mọi người đều không giấu được sự khiếp sợ. Câu nói của Lạc Bắc thật sự khiến cho họ không còn giữ được bình tĩnh.

Hóa ra Lạc Bắc muốn mở một khu vực tu luyện mà toàn bộ Yêu, Ma, huyền môn chính đạo đều có thể yên tâm tu luyện.

Trong giới tu đạo vào mấy ngàn năm trước cũng có một nơi như vậy. Nơi đó được gọi là thành Thiên Trạch.

Lúc ấy, bất kể là loại người tu đạo nào, chỉ cần vào trong thành Thiên Trạch, không làm gì hại tới sự tu luyện của người khác đều được thành Thiên Trạch bảo vệ. Nhưng hôm nay, thành Thiên Trạch đã mất mấy ngàn năm, hơn nữa, yêu, ma đều là kẻ thù đối với huyền môn chính đạo. Chẳng lẽ Lạc Bắc có thể xây dựng một cái thành Thiên Trạch thứ hai?

Hơn nữa, trong lòng rất nhiều người tu đạo của Huyền môn chính đạo, tu Yêu và người trong Ma môn chính là đối tượng để cho họ tiêu diệt.

Nhưng vào lúc này, Lạc Bắc lại nói chúng sinh ngang hàng khiến cho rất nhiều người tu đạo không thể chấp nhận. Nếu không có Thiên Ngô Hâu làm gương, chắc chắn sẽ có nhiều người nhảy ra mắng Lạc Bắc.

- Hân làm như vậy thật ra vẫn có thể xem như một nước cờ hay. Ít nhất có thể thu hút được rất nhiều tán tu, Ma tu và Yêu tu tới dựa vào.

- Có điều hân làm như vậy cơ bản không thích hợp với đạo lý của Huyền môn chính đạo trong mấy trăm năm qua. Côn Luân nhất định không thể để cho hân dựng lên một nơi như vậy.

Trong rất nhiều người tu đạo có mặt ở đây đều nghĩ như thế.

Theo lý mà nói thì khi đại lễ khai sơn tiến hành tới bước này sẽ nhận lễ của các phái và kết giao. Đây cũng chính là bước mở cửa sơn môn. Có điều hiện tại nhiều tông môn trên danh nghĩa tới đây để dự nhưng được bao nhiêu là thật sự tới dự lễ? Nhất thời phần lớn người tu đạo đều khiếp sợ và nghĩ rằng Côn Luân sẽ có hành động, còn đâu mà dâng lễ hay kết giao?

- Hay cho hai chữ Niết Bàn.

Nhưng đúng vào lúc này, một người tu đạo chợt đứng dậy gật đầu với Lạc Bắc:

- Khí phách rất lớn. Người đã mở một cái sơn môn như vậy thì sau này ta sẽ tu luyện tại Niết Bàn giới của người.

- Đó là Âm Thiên Tôn.

Đám người Hà Thường Sinh và Dư Tùng Khê lập tức mở to mắt ra nhìn.

Lúc này, người tu đạo vừa mới đứng lên đó mặc bộ áo bào màu đen. Pháp lực dao động trên người y tản ra như những con rắn đang chuyển động. Người này chính là tông chủ Âm Thiên Tôn của Hắc Thần Tông.

Bản thân Hắc Thần tông có rất ít người. Mà Âm Thiên Tôn lại khác với tán tu. Hơn nữa tính tình của y rất quái dị, chẳng phân rõ chính tà, hiếm khi kết giao với người khác. Tuy nhiên lúc này, mặc dù giọng nói của y đối với Lạc Bắc hết sức lạnh lẽo tuy nhiên qua lời nói cũng thể hiện thái độ trực tiếp, ủng hộ Lạc Bắc và muốn gia nhập vào Niết Bàn giới của hắn.

- Trạm Châu Trạch Địa tới bái sơn.

- Núi Chiêu Diêu tới bái sơn.

Nhưng vào lúc này, những tiếng gầm từ xa chợt vọng tới rồi có mấy vầng sáng lập tức bay về phía trước đây là Thương Lăng cung mà bây giờ chính là giới Niết Bàn.

513. Chương 513

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 484: Hạ Lễ! Côn Luân! Mai Sơn

- A! Đó là Âm Bảo quả thụ, Thất thải thổ.

- Kia là Tụ Linh kim trúc.

Trạm Châu Trạch Địa và núi Chiêu Diêu tới bái sơn cũng không làm cho những người tu đạo cảm thấy ngạc nhiên. Bởi vì phần lớn người tu đạo tới đây đều biết Lạc Bắc đã liên minh với Trạm Châu Trạch Địa và núi Chiêu Diêu. Tuy nhiên khi Trạm Châu Trạch Địa và núi Chiêu Diêu đưa lễ, rất nhiều người vẫn phải thốt lên những tiếng kêu kinh ngạc.

Âm Bảo quả thực là một loại thiên tài địa bảo vô cùng hiếm. Nó đem ra Âm Bảo quả có tác dụng nâng cao tuổi thọ và bổ dưỡng thân thể. Đối với những người tu đạo Nguyên anh kỳ trở xuống đều có tác dụng. Sử dụng lâu dài mặc dù không tu luyện được ra Nguyên anh nhưng cũng có thể tăng thêm trăm năm tuổi thọ.

Tuy nhiên sự kỳ lạ của Âm Bảo quả thụ nằm ở chỗ khi nó còn bé chỉ sinh trưởng ở nơi có âm khí rất dày. Tuy nhiên sau hai trăm năm, nếu không nhổ nó lên, chuyển sang trồng ở nơi có linh khí đầy đủ thì sẽ từ từ héo mà chết.

Nếu người tu đạo may mắn phát hiện ra Âm Bảo quả thụ để cho nó sinh sống hai trăm năm, sau đó nhổ đi trồng ở nơi có linh khí đầy đủ thì cứ ba trăm năm nó sẽ nở hoa, kết quả một lần. Mỗi một cây Âm Bảo quả trong một lần nở hoa kết trái chỉ có được ba mươi sáu quả Âm Bảo.

Tuy nhiên vào thời thượng cổ, có người tu đạo phát hiện nếu sau hai trăm năm nhổ nó đi trồng ở trên đất bảy màu thì cứ ba mươi năm nó sẽ nở hoa kết quả một lần. Hơn nữa mỗi lần lại có được hơn một trăm quả Âm Bảo.

Còn Tụ Linh kim trúc là một loại trúc màu vàng kim. Sự kỳ lạ của nó nằm ở chỗ cho dù trồng ở chỗ nào cũng giống như người tu đạo tu luyện, từ từ hấp thu linh khí của trời đất. Khi Tụ Linh kim trúc có lá, mỗi một cái đều ẩn chứa linh khí rất nhiều. Chỉ cần luyện chế thêm một chút là có được Kim trúc đan. Còn thân cây có tính chất dung hợp rất tốt với các loại nguyên khí. Như trong các trận pháp thường sử dụng bí ngân, chỉ cần sử dụng lửa luyện hóa nó thành nước là có thể thay thế được bí ngân.

Mặc dù Âm Bảo quả thực không thể bồi bổ Nguyên anh, không có nhiều tác dụng đối với người tu đạo Nguyên Anh kỳ nhưng trong một môn phái người có thể đạt tới tu vi như vậy cũng rất ít. Nếu như đệ tử

của một môn phái có được Âm Bảo quả, thêm được mấy chục năm, thậm chí là trăm năm tuổi thọ thì sẽ có cơ hội đạt tới cảnh giới rất cao.

Mà đối với tất cả các môn phái, ý nghĩ của Tụ Linh kim trúc cũng quan trọng như vậy. Có được đan được như Kim trúc đan là có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian hấp thu linh khí. Nếu có được số lượng lớn vậy thì tốc độ tu hành của đệ tử trong môn phái sẽ tăng lên nhiều. Đặc tính của thân Tụ Linh kim trúc lại khiến ôn phái có nó có được nguyên liệu luyện chế pháp bảo tốt nhất. Nếu đệ tử có được một đoạn tụ linh kim trúc thì cũng có cơ hội luyện chế được một cái pháp bảo phù hợp.

Âm Bảo quả thụ hết sức thừa thớt, lại thêm đặc tính kỳ lạ của nó cho nên đối với phần lớn tông phái cũng chỉ mới nghe nói qua mà cơ bản chưa hề gặp. Đất bảy màu chỉ là một loại ngọc thạch có xen lẫn bùn đất không có gì đặc biệt. Trồng thứ linh dược khác lên đó cũng không có tác dụng, tuy nhiên bản thân nó cũng rất hiếm.

Vậy mà hiện tại không ngờ Trạm Châu Trạch Địa lại có cả Âm Bảo quả thực và đất bảy màu. Hơn nữa số lượng mà Trạm Châu Trạch Địa đưa tới đây có tất cả tám cây, mỗi cây đều có màu đen và cao tới bảy thước, nở ra cả trăm đóa hoa màu hồng rất đẹp. Rõ ràng là chúng đã qua thời gian ba mươi năm nên nở hoa kết trái.

Mà núi Chiêu Diêu đưa tới Tụ Linh kim trúc, mặc dù chỉ có một gốc cây nhưng trồng ở nơi có linh khí đầy đủ, nó sẽ mọc rất nhanh. Hiện tại, giới Niết Bàn của Lạc Bắc có chí bảo như Thông thiên diệu thụ, tương đương với một cái linh mạch đầy đủ. Cho nên toàn bộ người tu đạo có mặt đều cảm thấy nếu tu luyện ở trên đảo, tốc độ có lẽ sẽ hơn xa ở tông môn. Với mức độ linh khí như ở đây, chỉ sợ không tới mấy chục năm, toàn bộ hòn đảo sẽ có một khu rừng kim trúc.

Nếu Lạc Bắc chỉ có một mình thì với tu vi của hắn, hai thứ này không có tác dụng. Nhưng hiện tại Lạc Bắc lại khai sơn lập phái ở đây, thu nhận môn nhân đệ tử thì hai vật đó có thể nói là một trong những thứ trụ cột của giới Niết Bàn.

Nơi đây linh khí đầy đủ, có quả nâng cao tuổi thọ, có Tụ Linh trúc đan nâng cao tốc độ tu luyện. Đối với phần lớn người tu đạo mà nói thì quá hấp dẫn. Rất nhiều tán tu có thể dựa vào đây. Còn nếu thu một đệ tử mới thì tốc độ tu luyện cũng phải hơn các môn phái bình thường rất nhiều.

Lễ vật của Trạm Châu Trạch Địa và núi Chiêu Diêu có tác dụng quá lớn.

- Nếu không phải Lạc Bắc là địch của Côn Luân, chỉ sợ nơi này sẽ biến thành đất cằn trong phạm vi ngàn dặm, ta sẽ đưa tông môn chuyển vào trong giới Niết Bàn tu luyện cũng tốt.

Rất nhiều người tu đạo đều có suy nghĩ như vậy.

Chỉ với thực lực mà Lạc Bắc thể hiện cùng với hai lễ vật này cũng đủ khiến cho giới Niết Bàn có cảnh tượng của một phái lớn.

.....

Nhưng vào lúc này, trong vòng đảo thứ chín của Côn Luân, trên cái sườn núi ngập biển hoa tím có bóng dáng của một thiếu nữ mặc trang phục lông màu trắng xuất hiện.

Gương mặt của thiếu nữ đó vô cùng xinh xắn. Hơn nữa bộ trang phục kia cũng khiến cho người ta có cảm giác nàng là thiên kim tiểu thư con nhà giàu.

Tuổi của thiếu nữ đó nhỏ hơn Thái Thúc một chút. Tóc nàng được búi thành hai búi nhỏ, gương mặt vẫn có nét trẻ con, và bốc đồng.

Khi nàng đứng lên trên sườn núi, một vầng sáng màu xanh đồng từ trong tay nàng xuất hiện rồi biến thành một cây trường cung.

Cây trường cung có chiều dài gần như bằng tới chiều cao của nàng, nhìn giống như được tạo ra từ bông tuyết và sáng bóng có màu xanh đồng. Trên thân cung có khảm hai mươi bốn viên bảo thạch to bằng ngón tay cái, hợp lại thành những loại bùa có phong cách cổ xưa. Có một vài viên bảo thạch lại không được cố định trên thân cung mà có thể di chuyển dọc theo những cái rãnh có hình độc đáo. Cái dây cung của nó có màu lam, tại hai đầu của nó còn được khảm một chút vụn tinh thạch.

Cây trường cung khổng lồ xuất hiện trong tay thiếu nữ tản ra pháp lực dao động hoàn toàn ngưng tụ thành những bông tuyết.

Cây trường cung này cũng chính là thứ vũ khí có tác dụng quyết định hoàn toàn trận chiến ở Côn Luân, đánh chết Huống Vô Tâm và Bắc Hưu Bạch Liêu. Nó chính là Toái Hư thần cung.

Hiện tại, thiếu nữ áo trắng và cây Toái Hư thần cung lại xuất hiện.

So với lần trước, lần này tu vi của thiếu nữ dường như tăng lên rất nhiều, gần như tiếp cận với tu vi Nguyên Anh trung kỳ. Tuy nhiên trên người nàng lại có thứ pháp lực dao động hoàn toàn không phù hợp với tu vi mà phải tương đương với người tu đạo Nguyên anh hậu kỳ mới có được. truyện copy từ

Thiếu nữ mặc áo lông trắng lấy ra Toái Hư thần cung liền cúi đầu hà một hơi vào hai tay mình. Sau đó, tay nàng hơi cử động làm ột vầng sáng màu bạc xuất hiện trước mặt nàng.

Sau đó, thiếu nữ tay cầm trường cung, một tay di chuyển những viên bảo thạch trên thân cung.

Theo ngón tay của nàng, mấy viên bảo thạch thay đổi vị trí tạo thành một thứ hoa văn độc đáo. Sau khi di chuyển xong mấy viên bảo thạch, nàng giơ tay vẽ một cái rồi bắt mấy đạo pháp quyết. Khi mấy cái pháp quyết đó hình thành xong, vầng sáng màu bạc đột nhiên biến mất vào trong thân của cây trường cung giống như bị nó hút mất.

.....

Cùng lúc đó, trong Mai Sơn có một vầng sáng màu vàng đột nhiên hạ xuống, chui vào trong một cái thung lũng bị sương mù bao phủ.

Vầng sáng màu vàng đó rơi thẳng xuống mặt đất của thung lũng. Nhưng điều kỳ lạ ở đây là khi nó chạm xuống đất không hề có lấy một chút âm thanh, mặt đất của thung lũng cũng có chút gì đó dao động giống như gợn sóng.

Toàn bộ cái thung lũng đó cũng chỉ là một cái ảo trận.

Khi vầng sáng màu vàng xuyên qua ảo trận liền tiến vào trong một cái thung lũng rộng lớn.

Cái thung lũng đó có phần giống với Nam Thiên Môn, nó như một cái thành trì bị tàn phá, khắp nơi là tàn tích của cung điện lầu vũ. Nhìn thật kỹ thì cung điện, lầu đài ở nơi đây cũng giống như Nam Thiên môn có cấu trúc hoàn toàn khác với hiện tại. Tuy nhiên ở đây vẫn còn một gian nguyên vẹn.

514. Chương 514

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 485: Năm Tội Lớn. Tuyệt Sát Trí Mạng

Giữa thung lũng đầy tàn tích có một vầng sáng bao phủ một khoảng đất rộng hơn mười mẫu. Mà bên ngoài vầng sáng đó cũng có một lá cờ hiệu dài tới một trượng. Cái cờ đó có trăm dải, kết thành một tấm vòng lớn, gắn ở bên ngoài vầng sáng.

Một lão đạo đầu đội thạch quan, mặc áo choàng đỏ đang nhắm mắt ngồi trong một cây cột đá nơi thung lũng như đang dưỡng thần, hay bảo vệ lá cờ nhiều dải như vậy, để cho thứ gì đó cho quang sáng không thể thoát ra.

- Từ sư thúc.

Vàng sáng màu vàng nhìn thấy lão đạo liền lập tức dừng lại. Bóng người xuất hiện trong vàng sáng đó chính là thiếu nữ mặc cung trang có nước da trắng như tuyết, cộng với phong thái cao quý mà đã đại diện cho Côn Luân tới gặp Lạc Bắc để đàm phán hòa bình - Hoài Ngọc.

Nghe thấy âm thanh của Hoài Ngọc, lão đạo họ Từ liền mở mắt.

Tuy nhiên lão cũng không lên tiếng mà chỉ hơi gật đầu với Hoài Ngọc.

Hoài Ngọc cũng không tiếp tục nhìn lão đạo đó nữa mà xoay người nhìn vàng sáng màu xanh bao phủ khoảng đất rộng mười mẫu rồi khẽ thở dài:

- Sao khổ vậy?

Mặc dù trong quảng sáng không hề có tiếng động nhưng Hoài Ngọc vẫn lên tiếng nói:

- Ta đã gặp qua sư đệ Lạc Bắc của các người.

Bên trong vàng sáng màu xanh vẫn không hề có phản ứng. Hoài Ngọc chỉ ngẩng đầu lên cười cười:

- Thế nào? Chẳng lẽ các người không muốn biết tại sao ta lại đi gặp Lạc Bắc sao?

- Muốn nói gì thì nói đi. Đừng có vòng vo. - Từ trong vàng sáng màu xanh cũng vang ra tiếng cười lạnh.

Âm thanh đó chính là âm thanh của Huyền Vô Kỳ. Giọng nói của gã cực kỳ không hay đối với Hoài Ngọc. Nhưng Hoài Ngọc cũng không để ý. Đôi mắt đẹp nhìn quảng sáng màu xanh rồi mỉm cười nói:

- Ta đi gặp Lạc Bắc là đại diện cho Côn Luân hòa đàm với hân.

- Hòa đàm? - Huyền Vô Kỳ lại cất tiếng cười lạnh:

- Ta thấy chưa chắc là hòa đàm mà lấy chúng ta để áp chế hân đúng không?

- Ta thấy các người không nên có địch ý với chúng ta như vậy. Trên thực tế nếu thay đổi vị trí, các người cũng sẽ làm như chúng ta. - Hoài Ngọc bình tĩnh nói:

- Các người chỉ thấy Côn Luân chúng ta mạnh, nhưng nếu hiện tại thế lực mạnh nhất là Trạm Châu Trạch Địa, chỉ sợ huyền môn chính đạo sẽ bị người ta muốn giết thì giết. Cho dù không có Trạm Châu Trạch Địa, không có Côn Luân, bao nhiêu môn phái mất đi sự khống chế chắc là giới tu đạo sẽ rơi vào sự hỗn loạn. Các người chỉ thấy Côn Luân chúng ta không tốt nhưng lại không nghĩ tới chúng ta đã làm gì cho giới tu đạo trong bao nhiêu năm qua.

- Người chỉ nói là nếu. - Âm thanh của Huyền Vô Kỳ vọng ra từ trong vàng sáng:

- Cho dù là hoàng đế cũng có đủ loại hoàng đế. Người đừng có dùng cách nói này để che giấu cho hành động của Côn Luân các người. Nếu người tới đây để cãi nhau với chúng ta thì không cần nói nữa.

- Được rồi! Mặc kệ các người nghĩ thế nào. Nhưng lần này ta đi gặp Lạc Bắc, thật sự là Côn Luân chúng ta muốn đàm phán hòa bình với hân. - Hoài Ngọc khẽ thở dài, cặp mắt xuống:

- Có thể các người còn không biết hiện tại hân đã liên minh với Trạm Châu Trạch Địa, núi Chiêu Diêu và ngay cả Vũ Sư Thanh cùng với Nga Mi cũng công khai đứng về phía hân.. Hân chính thức thành lập môn phái tại Thương Lăng cung. Hân làm như vậy cũng tương đương với việc hạ chiến thư cho Côn Luân chúng ta. Nói thật, không phải Côn Luân chúng ta không có khả năng đối đầu với hân. Chỉ có điều chúng ta không muốn lưỡng bại câu thương khiến cho đám người Trạm Châu Trạch Địa và núi Chiêu Diêu được lợi. Lần này ta đi tìm hân đưa ra điều kiện chỉ yêu cầu hân bí mật khai sơn lập phái, lấy thất hải làm ranh giới không xâm phạm lẫn nhau. Thậm chí còn giúp hân nâng cao tu vi thêm một bậc. Đương nhiên ta cũng nói với Lạc Bắc rằng các người đang ở trong tay ta. Nhưng hân lại kiên quyết từ chối điều kiện của Côn Luân chúng ta.

Từ chối thẳng thừng?

Rõ ràng là Lạc Bắc đã hẹn với Côn Luân dùng chính bản thân để trao đổi Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng. Nhưng vào lúc này, Hoài Ngọc lại nói rằng Lạc Bắc từ chối thẳng thừng điều kiện của Côn Luân.

.....

- Chẳng trách được các người lại muốn tìm hấn để hòa đàm. Hóa ra sư đệ Lạc Bắc của ta đã có thực lực như thế. - Âm thanh của Huyền Vô Kỳ vọng ra từ trong vầng sáng: truyện copy từ

- Cho dù là ta cũng sẽ không đồng ý với điều kiện của các người. Đối với một đối thủ không đáng tin thì làm gì có điều kiện.

- Ta biết. Nhưng ta chỉ thấy các người không có lấy một chút giá trị. - Hoài Ngọc lắc đầu:

- Các người bất chấp tính mạng tới núi Đại Đông để giúp hấn nhưng khi các người ở trong tay chúng ta, hấn lại chẳng thêm để ý, từ chối thẳng thừng điều kiện của ta. Lúc trước, Hàng Thanh Phong, Ảo Bằng Vân và Nam Ly Việt thực tế là bị Huống Vô Tâm điều khiển, không có liên quan tới chương giáo của chúng ta. Chỉ cần các người nghĩ lại, đại khái chúng ta có thể xóa bỏ những hiểm khích trước đây...

- Người muốn châm ngòi ly gián?- Huyền Vô Kỳ cất tiếng cười lạnh, cất lời của Hoài Ngọc.

- Ta không muốn các người chết theo hấn một cách vô vị. - Hoài Ngọc lẳng lặng nhìn quãng sáng:

- Hôm nay ta tới là để báo cho các người một tin. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hôm nay, Lạc Bắc sẽ chết.

Quầng sáng im lặng một chút rồi vọng ra âm thanh của Lạn Hàng:

- Không có gì bất ngờ xảy ra... Côn Luân các người muốn giết chết Lạc Bắc không biết bao nhiêu lần rồi .

- Nhưng lần này thì khác. - Hoài Ngọc chợt nghĩ tới người thanh niên có gương mặt kiên nghị... Nàng thầm nghĩ, nếu Lạc Bắc đồng ý với điều kiện của mình, để cho nàng và hấn hợp tịch song tu thì không biết cảnh tượng đó sẽ như thế nào. Nhưng Hoài Ngọc biết rất rõ, chỉ sợ lần này thật sự không có gì bất ngờ. Điều này khiến cho không biết tại sao, Hoài Ngọc cảm thấy hơi buồn. Sau khi im lặng một lát, Hoài Ngọc cũng không nói rõ nguyên nhân mà chỉ lên tiếng:

- Hơn nữa các người cũng không có sự lựa chọn khác. Cho dù các người không chết thì hấn cũng chẳng thể cứu được các người. Huyền Vô Kỳ! Lạn Hàng! Bạch Lạc tiên tử. Mặc dù chúng ta không biết các người không biết tại sao các người ở đây, lại còn khởi động cái trận pháp thượng cổ này khiến cho chúng ta không thể phá được. Nhưng nếu chúng ta không nhịn nhằm thì cái trận pháp này cũng giống với những trận pháp khác cần có tinh thạch khởi động. Một khi linh lực trong tinh thạch hết thì nó cũng không có tác dụng. Hiện tại, căn cứ vào mức độ suy giảm của trận pháp thì chỉ sợ một, hai tháng nữa, trận pháp này sẽ không còn tác dụng. Đến lúc đó, các người khó lòng thoát chết.

- Vậy thì chờ tới khi các người phá được trận pháp rồi nói. - Âm thanh của Huyền Vô Kỳ từ trong quầng sáng vọng ra rồi sau đó không còn tiếng động nào khác.

- Có lẽ cũng tới rồi. - Hoài Ngọc ngẩng đầu lên nhìn trời mà khê thở dài trong lòng.

.....

- Côn Luân tới.

Vào lúc này, một tiếng gầm từ trên mặt biển xa xa vọng tới giới Niết Bàn. Âm thanh đó ngay vào lúc đám người Trầm Châu Trạch Địa và Núi Chiêu Diêu đưa lễ tới, đám người tu đạo đang khiếp sợ mà vọng đến.

Côn Luân có người tới đây?

Gần như toàn bộ người tu đạo có mặt đều căng thẳng, xoay người lại.

Chỉ thấy trên mặt biển có một vầng sáng màu lam đang lao tới với tốc độ cực nhanh, hạ xuống trên cái bình đài.

Người tới mặc một bộ pháp y màu xám điều khiển một cái pháp bảo màu lam mỏng như cánh ve. Tuổi người đó cũng không lớn lắm, nhìn như chỉ chừng hai mươi tuy nhiên phong thái lại hết sức lạnh lùng.

Đệ tử Côn Luân mặc áo xám ở trong giới tu đạo có thể xếp vào hạng nhất. Nhưng toàn bộ người tu đạo có mặt ở đây lại không biết được tên của người này. Cho thấy đệ tử tu vi cao của Côn Luân có rất nhiều.

Tên đệ tử Côn Luân mặc áo bào xám đứng trên bình đài màu trắng kia cũng không tiến vào giới Niết Bàn mà lấy ra một cái hịch văn màu vàng kim rồi đọc với giọng lạnh lùng.

Âm thanh lạnh thấu xương vọng vào tai của mỗi người.

- Yêu đồ Lạc Bắc ẩn núp ở Thục Sơn, dối sư lừa trên là tội thứ nhất.
- Cấu kết yêu nghiệt giết đệ tử chính đạo là tội thứ hai.
- Làm bạn với Ma môn, tu luyện ma công là tội thứ ba.
- Ngăn cản Hoa giáo trừ ma, giết pháp vương Hoa giáo là tội thứ tư.
- Ngông cuồng lập nơi cho yêu ma tung hoành là tội thứ năm.
- Phạm cả năm tội là kẻ đại gian đại ác, thiên đạo không chứa. Phải diệt.

Người Côn Luân tới không ngờ đọc hịch văn liệt kê tội trạng của Lạc Bắc.

Trên bình đài, mặc dù cách khá xa không nhìn rõ gương mặt của tên đệ tử Côn Luân, nhưng đám người Hà Thường Sinh liếc mắt nhìn nhau rồi thay đổi sắc mặt.

515. Chương 515

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 486: Sợ Hãi

Trong tích tắc khi người Côn Luân xuất hiện, tất cả những người tu đạo ở đây đều biết rằng sẽ có chuyện xảy ra. Tuy nhiên bọn họ đều sợ mình sẽ bị trận chiến làm cho vạ lây.

...

Đúng vào lúc này, khi mọi người còn chưa kịp phản ứng thì phía sau người tu đạo, trước mặt Lạc Bắc đột nhiên xuất hiện một cái lỗ thủng to bằng thùng nước.

Cái lỗ thủng đó giống hệt như không gian loạn lưu xuất hiện một cái lỗ đen. Nhưng đồng thời với khi lỗ thủng xuất hiện, trong đó lại có một tia sáng bay ra.

Một cái cột sáng to bằng cánh tay lao thẳng ra ngoài với tốc độ cực nhanh.

Vô số tiếng nổ ầm ầm vang lên làm cho toàn bộ người tu đạo choáng váng. Tiếng nổ đó giống như âm thanh khi không gian bị sụp đổ.

Cột sáng đó rõ ràng là một đạo tiễn quang.

Cái lỗ thủng phía sau tiễn quang dài tới mấy vạn trượng, cơ bản không nhìn thấy điểm cuối. Nó hoàn toàn do không gian sụp đổ hình thành.

Một làn hơi thở hủy diệt bao phủ toàn bộ giới Niết Bàn khiến cho nhiều người tu đạo không thể thở nổi.

Toái hư cung thần!

Sắc mặt của đám người Vũ Sư Thanh, Đông Bất Cố, Nạp Lan Nhược Tuyết lập tức trắng bệch. Khi cái lỗ thủng đó xuất hiện, bọn họ cũng lập tức hiểu ra cái pháp bảo trên cả cấp Kim tiên của Côn Luân là Toái Hư thần cung cuối cùng cũng xuất hiện. Tuy nhiên nó xuất hiện cơ bản không hề có dấu vết mà chỉ có một đạo tiễn quang khiến cho bọn họ có cảm giác không thể nào ngăn cản.

Tốc độ của Toái Hư thần cung cơ bản là đánh nát, xuyên qua hư không mà tới thẳng trước mặt. Với tốc độ như vậy, cho dù là Hư Không Khiêu Dực của Huống Vô Tâm cũng không tránh khỏi.

Tuy nhiên ngay khi không gian vang lên tiếng nổ vang tiến quang còn chưa xuất hiện, không gian trước mặt Lạc Bắc chợt xuất hiện vô số những nếp uốn khiến cho khoảng cách của hắn với cái lỗ thủng kia đột nhiên như được kéo dài. Cùng lúc đó, một đạo kiếm nguyên màu đỏ sậm cùng với chín đạo kiếm cương trong suốt cũng xuất hiện đón đạo tiến quang hủy diệt kia.

Một dải những vết nứt giống như tơ nhện lan tràn trước mặt Lạc Bắc. Chín đạo Kiếm cương trong suốt như thủy tinh cùng với bản mệnh kiếm nguyên màu đỏ sậm với tốc độ cực nhanh va chạm với đạo tiến quang đang kéo theo âm thanh của không gian bị sụp đổ.

Trong nháy mắt, chín đạo kiếm cương trong suốt bị phá tan, tản ra xung quanh nhìn giống như không trung có một đóa hoa nở rộ.

Đạo bản mệnh kiếm nguyên màu đỏ sậm cùng với Lạc Bắc cũng bị đánh bay về phía sau. Một sợi tơ máu thấm ra khỏi miệng của Lạc Bắc. Nhưng tất cả những người tu đạo cũng chẳng để ý tới chi tiết đó. Thời gian trên hòn đảo tưởng như dừng lại. Mãi cho tới khi bóng dáng của Lạc Bắc bị đẩy lùi ra tới tận mười trượng, âm thanh răng rắc mới vang lên.

Đạo tiến quang đó không hề dừng lại giống như xuyên quan miếng đậu. Sau khi đánh nát chín đạo kiếm cương trong suốt, do Lạc Bắc sử dụng pháp thuật trong Thất xảo di thiên đại pháp và lực phản chân của bản mệnh kiếm nguyên nó mới vượt qua bên dưới người Lạc Bắc. Nó xuyên thủng một cái đèn phía sau Lạc Bắc rồi như xé rách hư không mà biến mất.

Vào lúc này, mặc dù tránh được cái cột sáng đó nhưng đồng tử của Lạc Bắc cũng lập tức co lại.

Bởi vì ngay khi đạo tiến quang xuyên qua ngôi đền sau lưng hắn thì một tiếng động ừ ừ thứ hai cũng vang lên. Rồi ngay trước mặt Lạc Bắc lại xuất hiện một cái lỗ thủng màu đen.

Toái hư cung thần!

“ Hóa ra Côn Luân muốn dùng cái pháp bảo này để đánh chết mình! “

Hóa ra Côn Luân cơ bản chưa bao giờ nghĩ tới chuyện hòa đàm. Chúng để cho nhiều người của các tông phái tới đây xem lễ như vậy chính là muốn giết chết Lạc Bắc trước mặt bọn họ để cho bọn họ biết kẻ có gan khiêu chiến với quyền lực của Côn Luân sẽ có kết quả như thế nào.

Một chút sợ hãi và tức giận xuất hiện trong lòng Lạc Bắc .

Từ lần đầu tiên Lạc Bắc gặp mặt lão đầu tử của Trạm Châu Trạch Địa, lão đã nói với hắn rằng bởi vì không một ai Biết công pháp mà Hoàng Vô Thần tu luyện và thần cung toái hư như thế nào cho nên cả hai mới đáng sợ.

Hiện tại, cuối cùng thì thần cung Toái Hư cũng xuất hiện trước mặt Lạc Bắc. Sự đáng sợ của nó hoàn toàn vượt xa trí tưởng tượng của hắn.

Không hề có dấu hiệu, cơ bản không biết được làm sao mà nó nhắm được về phía mình. Cơ bản không biết người phóng cái pháp bảo này ở đâu. Tiến quang xuyên thủng không gian mà xuất hiện ngay trước mặt. Giao thủ với thứ pháp bảo này chỉ có thể chống đỡ mà không thể trả đòn.

Mà uy lực của thần cung Toái Hư đến mức khó mà tưởng tượng.

Cho dù uy lực Cửu Thiên tinh thần pháo trên cả mức Kim tiên nhưng Lạc Bắc vẫn có thể dùng kiếm cương Phá Thiên Liệt ngăn cản được. Tuy nhiên hiện tại hắn sử dụng cả kiếm cương Phá Thiên Liệt và bản mệnh kiếm nguyên cũng không ngăn cản được đạo tiến quang. Thậm chí Lạc Bắc còn có cảm giác như bản mệnh kiếm nguyên suýt bị đánh nát.

Hơn nữa vào lúc này, Lạc Bắc không sử dụng phân thân mà chính là bản tôn của mình.

Cũng vì lo lắng Côn Luân đột nhiên tấn công cho nên Lạc Bắc mới lợi dụng Thần Kiêu pháp giới để cho phân thân hòa vào trong cơ thể của bản tôn. Dù sao thì bản tôn của Lạc Bắc so với phân thân mạnh hơn nhiều. Tối lúc không địch được, hắn có thể sử dụng động phủ thần kiêu hút tất cả những người bên cạnh vào trong rồi bỏ chạy.

Hiện tại nếu Lạc Bắc bị đánh chết thì đúng là chết hẳn.

Hiện tại tuy rằng Lạc Bắc vẫn không biết sự ảo diệu của Thần cung Toái Hư, không biết nó làm thế nào mà tập trung được vào mình, liên tục công kích mình. Nhưng cho dù trong lòng vẫn có chút sợ hãi nhưng trái tim của hắn lại vô cùng bình tĩnh.

Ngay khi đạo tiên quang thứ nhất của thần cung Toái Hư xuất hiện, Lạc Bắc đột nhiên cảm giác được Thần Kiêu pháp giới trên người có sự rung động mạnh.

Mặc dù lúc này hắn không sử dụng Thần Kiêu pháp giới nhưng từ sau khi sử dụng qua nó, hiện tại bản thân Thần Kiêu pháp giới cũng giống như cái áo cà sa mà nó hòa thành có cảm giác với sự thay đổi của nguyên khí trong trời đất mà tự động bảo vệ chủ.

Điều này khiến cho Lạc Bắc có sự phản ứng tránh được một đòn thứ nhất của thần cung Toái Hư, đồng thời cũng mang tới ỉn và những người khác được một chút thời gian.

Trong nháy mắt khi cái hố đen xuất hiện lần thứ hai, một ngọn núi xương màu trắng cùng với một vầng sáng màu xanh cũng chắn trước mặt Lạc Bắc. Đồng thời một cái vầng sáng bảy màu cũng bao phủ ngay cái lỗ đen kia.

Toàn bộ những người tu đạo còn chưa có phản ứng gì thì cột sáng với hơi thở trí mạng thứ hai đã xuyên qua dải sáng bảy màu, đánh nát núi xương, đánh bay vầng sáng màu xanh.

Do cột sáng không phải là bản thể của thần cung Toái Hư cho nên Khổng Tước bảo giám không có tác dụng với nó.

Nhưng tất cả những người tu đạo chợt thấy đúng vào lúc này, trước mặt Lạc Bắc chợt nở rộ, một cái đài sen có tán với pháp lực dao động và vô tận uy nghiêm. Ánh sáng của nó và những dải tua rua từ trên cái tán nhanh chóng bao phủ Lạc Bắc.

Bên trong vầng sáng màu đen, thấp thoáng có ánh sáng vàng lưu động. Bên trong những tia sáng màu đen rủ xuống lóe ra hai vầng sáng màu vàng nhạt giống như hai ngọn đèn.

Tiến quang của thần cung Toái Hư tấn công tới màn sáng màu đen mang theo tiếng không gian sụp đổ. Tiến quang đang gầm rú hơi dừng lại một chút, rồi vầng sáng màu đen trong nháy mắt không chịu nổi bị tiến quang đánh tan. Cũng nhờ đó mà toàn bộ người tu đạo mới có thể nhìn thấy rõ toàn cảnh của cái đài sen.

Vào lúc này, cái đài sen khổng lồ giống như bị một cây chùy lớn đánh trúng mà rung chuyển. Ánh sáng chói mắt của tiến quang lập tức tấn công vào dải sáng tua rua phía bên trong khiến cho chúng cũng như bị tan vỡ, cùng với những tia sáng nhỏ bắn ra.

“ Răng rắc! “

Trong nháy mắt ngay khi đạo tiên quang xé rách vầng sáng màu đen, một đạo bản mệnh kiếm nguyên màu đỏ cũng từ bên trong cái đài sen lao ra đánh trúng đạo tiên quang.

Bị trúng một đòn này, cuối cùng đạo tiên quang cũng đạt tới cực hạn rồi đột nhiên vỡ vụn. Từ vị trí của đạo bản mệnh kiếm nguyên màu đỏ sậm nó hóa thành vô số những tia sáng nhỏ mà bắn thẳng vào đài sen.

Tất cả mọi người có mặt đều rung mình.

Tất cả những người tu đạo đều có thể nhận ra được, cái đài sen của Lạc Bắc có lực phòng ngự kinh người. Vào lúc này, hắn cũng dựa vào cái pháp bảo này mới có thể chịu được một đòn tấn công của thần cung Toái Hư. Tuy nhiên hiện tại mặc dù mũi tên bị vỡ vụn nhưng toàn bộ người tu đạo vẫn có thể cảm nhận được những tia sáng nó bắn ra có lực xung kích kinh người, vượt qua cả pháp bảo cấp Kim Tiên.

516. Chương 516

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 487: Một Cây Cung. Hai Người

Mà hiện tại những tia sáng đó tạo thành một vầng sáng, ở giữa trống không không có một tia sáng, không có sức uy hiếp tới Lạc Bắc nữa. Tuy nhiên, hai lớp phòng ngự của Yêu vương liên thai cũng đã bị xé nát. Bị nhiều tia sáng tấn công như vậy, cũng ảnh hưởng trực tiếp tới phôi của bảo.

Nếu phôi của pháp bảo bị hư hại, không có sự bảo vệ của nó, Lạc Bắc chắc chắn bị Thần cung Toái Hư đánh chết.

Bởi vì trong nháy mắt khi đạo tiên quang vỡ vụn, trong không gian đã vang lên âm thanh sụp đổ.

“ Phụp! Phụp! Phụp! “

Trên bản của đài sen trong nháy mắt chợt phun ra vô số bột khí. Tuy nhiên khiến cho tất cả những người tu đạo ở đây đều mở to mắt ra nhìn đó là mặc dù đài sen đang rung chuyển nhưng phôi của nó thì không hề có chút hư hại.

Cũng lúc đó, trong lòng Lạc Bắc cũng có một chút hiểu biết nhất định.

Yêu vương liên thai dung hợp với Hạo Thiên Kính quả nhiên đúng như Bích Căn sơn nhân nói có được lực phòng ngự còn hơn cả Hạo Thiên Kính.

Mặc dù chỉ dựa vào một mình Yêu vương liên thai không thể chống lại sự công kích của thần cung Toái Hư nhưng ít nhất nó có thể tạm thời giúp Lạc Bắc thoát khỏi tử vong uy hiếp.

- Thái Thúc! Lấy Kim quang hồ lô ra.

Không hề có lấy một chút chần chừ, trong nháy mắt, sau khi khống chế lại chân nguyên trong cơ thể, Lạc Bắc vươn tay lấy ra Thiên Sương kính treo lên một cái móc của Linh Tê Song câu.

Chỉ thấy Thiên Sương kính vừa mới được treo lên, trong nháy mắt cái móc của Linh Tê Song câu chợt xuất hiện một vầng sáng màu vàng bao phủ lấy Thiên Sương kính. Rồi ngay lập tức ánh sáng của Thiên Sương kính cũng trở nên rực rỡ đồng thời tỏa ra một vầng sáng giống như làn sương trắng.

Vào lúc này, đầu óc Thái Thúc hoàn toàn trống rỗng. Tuy nhiên nghe thấy tiếng của Lạc Bắc, nàng theo bản năng lấy cái Kim Quang hồ lô của Kim Ngô hầu mà vất cho Lạc Bắc.

Lạc Bắc vùng tay lên, Kim quang hồ lô lập tức được treo lên một cái móc của Linh Tê Song câu khiến cho nó lại tản ra một vầng sáng màu vàng bao phủ lấy Yêu vương liên thai. truyện copy từ

“ Rắc! “ Một tiếng động nhỏ vang lên rồi một cái lỗ thủng màu đen dài tới cả vạn trượng lại xuất hiện trước mặt Lạc Bắc. Trong nháy mắt, tiếng động ầm ầm quái dị của không gian sụp đổ vang lên cùng với cột sáng khổng lồ lại xuất hiện đánh nát vầng hào quang giống như làn sương trắng, đánh nát vầng sáng màu vàng kim, xé rách hai lớp ánh sáng của Yêu vương liên thai. Nhưng cùng lúc đó, một vầng sáng màu xanh và một vầng sáng màu hồng lại đánh trúng cột sáng.

Bản thể của vầng sáng màu xanh kia chính là một đóa hoa sen màu xanh. Nó đúng là Đại Diệu Thanh Liên của Băng Trúc Quân. Hiện tại cái pháp bảo này nằm trong tay của Nạp Lan Nhược Tuyết. Mặc dù bị trúng đòn làm cho văng đi nhưng với bản tính của lại không bị hư hỏng. Dưới sự điều khiển của Nạp Lan Nhược Tuyết, tương đương với việc Lạc Bắc có thêm một lớp phòng ngự.

Mà vầng ánh sáng màu hồng kia cũng là một cái pháp thuật do chân hỏa ngưng tụ thành của Vũ Sư Thanh.

Trong nháy mắt khi vầng sáng màu đỏ của Vũ Sư Thanh và Đại Diệu thanh liên va chạm với thần cung toái hư, đạo bản mệnh kiếm nguyên màu đỏ của Lạc Bắc cũng xuất hiện khiến cho đạo tiên quang vỡ vụn thành vô số tia sáng tấn công Yêu vương liên thai.

Lần này, áp lực của Lạc Bắc giảm mạnh. Bản mệnh kiếm nguyên tấn công nhưng chân nguyên trong cơ thể không bị rối loạn. Tuy nhiên một sự sợ hãi cũng lan ra khắp bình đài khi âm thanh không gian sụp đổ lại tiếp tục vang lên.

Không một ai biết tiên quang của thần cung Toái Hư tới từ đâu. Nhưng dường như nó không hề dừng lại.

Gần như ngay khi cái lỗ thủng xuất hiện trước mặt Lạc Bắc, âm thanh ầm ầm như vọng về từ thời viễn cổ vang lên, gần như toàn bộ người tu đạo có mặt nhìn thấy trên không trung xung quanh hải đảo chợt xuất hiện cả trăm vầng sáng khác nhau tạo thành một quang cảnh rực rỡ bao phủ hoàn toàn hải đảo vào bên trong.

Dưới sự hình thành của vầng sáng đó, trên không trung cũng xuất hiện những đóa hoa hải đường bảy màu. Những đóa hoa sinh ra từ hư không trong nháy mắt bao phủ toàn bộ không gian giống như Thần vương xuất hiện trong truyền thuyết.

Các loại pháp lực dao động mạnh tràn ngập trong giới Niết Bàn khiến ọi người càng thêm kinh hãi.

Lúc này, gần như toàn bộ người tu đạo có mặt không biết được vầng sáng bao phủ toàn bộ giới Niết Bàn và cả biển hoa đó sinh ra từ đâu. Nhưng những người bên phía Lạc Bắc thì hiểu rõ Thiên Bảo đại thừa pháp trận đã được khởi động.

Trước khi diễn ra lễ khai sơn đại điển, đám người Lạc Bắc đã mang cái pháp bảo Thất Bảo hải đường đặt trong trận pháp.

Mặc dù trong trận pháp phần lớn chỉ là pháp bảo cấp thấp nhưng vì số lượng rất nhiều hơn nữa lại có cái pháp bảo như Thất Bảo hải đường khiến cho cả trận pháp cho dù là lực công kích hay phòng ngự đều không thua gì rất nhiều trận pháp phòng ngự của các phái lớn trên thế gian.

Chịu trách nhiệm khống chế Thiên Bảo đại thừa pháp trận chính là một số người trong tộc Long Nghê. Vào lúc này, rõ ràng là họ thấy Lạc Bắc gặp nguy hiểm cho nên mặc dù không nhận được lệnh, bản thân họ cũng tự động khởi động trận pháp, muốn giúp Lạc Bắc ngăn cản công kích của thần cung Toái Hư.

Nhưng vào lúc này, Lạc Bắc phát đoán uy lực của trận pháp thượng cổ này không hề có tác dụng ngăn cản công kích của thần cung toái hư.

Bởi vì mặc dù nó tập trung lực lượng của các loại pháp bảo nhưng dù sao thì nó cũng là một cái trận pháp hộ sơn, quang cảnh của nó ít nhất cũng phải rộng hơn bảy, tám mươi trượng. Và cũng giống như những trận pháp hộ sơn khác, trận pháp Thiên Bảo đại thừa dùng để chắn kẻ địch xâm nhập từ bên ngoài chứ không phải để cho kẻ địch vào tận trong cửa.

Nếu không, để cho lực lượng trận pháp bùng nổ, cho dù có lực sát thương mạnh tới mấy thì giết được ngàn tên địch cũng làm cho tám trăm người mình chết. Mà bản thân trận pháp cũng bị hư hại.

Còn hiện tại, công kích của thần cung Toái Hư xuất hiện ngay trước mặt Lạc Bắc chừng năm mươi trượng, lại xuyên qua hư không mà tới, tương đương với việc ở trong trận pháp.

Quả nhiên đúng như Lạc Bắc phán đoán. Mặc dù trận pháp Thiên Bảo đại thừa khởi động khiến cho nó tạo thành một biển cả pháp lực dao động, nhưng đạo tiền quang khổng lồ kia vẫn xuyên thủng đánh nát lớp ánh sáng như sương mù, đánh nát ánh sáng của kim quang hồ lô, xé rách hai lớp ánh sáng của Yêu vương liên thai rồi sau đó bị Lạc Bắc, Nạp Lan Nhược Tuyết và Vũ Sư Thanh liên thủ đánh nát.

.....

Tất cả người tu đạo tới từ các tông phái đều tái mặt nhìn thần cung Toái Hư tấn công Yêu vương liên thai.

Khi người Côn Luân tới đọc hịch văn kể tội Lạc Bắc, tất cả bọn họ đều có ý nghĩ phải đi. Nhưng hiện tại, mặc dù vô cùng sợ hãi nhưng không ai dám cử động. Không một ai biết được trong hoàn cảnh này, bên phía Lạc Bắc có thể tiêu diệt hết những người tới đây rồi bỏ đi hay không. Không một ai biết nếu mình cử động, một đòn của Thần cung Toái Hư có lan tới mình không.

Vì vậy mà toàn bộ người tu đạo đều đứng im không dám nhúc nhích.

Nhất là đám người Nghiễm Nguyên Tử. Sắc mặt của bọn họ hoàn toàn trắng bệch. Mãi cho tới bây giờ, bọn họ mới biết lực lượng của bản thân nhỏ bé tới đâu. Ngay cả cái kế hoạch bỏ chạy lúc trước của bọn họ, thì khi nhìn thấy đám người Lạc Bắc tiện tay phóng ra pháp thuật hay Yêu vương liên thai cũng hoàn toàn biến mất.

Một thứ áp lực bao trùm khiến cho chân nguyên trong cơ thể mỗi người như dừng lại.

Lại một tiếng động khùng bố vang lên, rồi cột sáng kia tiếp tục xuất hiện.

Lúc này, người chống lại thần cung Toái Hư là Lạc Bắc nhưng toàn bộ những người tu đạo có mặt ở đây đều cảm thấy áp lực tới từ sự công kích liên miên của thần cung, khiến cho họ không thể thở nổi.

Bất kể là thần cung Toái Hư chỉ có thể sử dụng một số lần nhất định hay Lạc Bắc không chống nổi bị thần cung giết chết cũng vậy. Chỉ cần cái cột sáng đó không xuất hiện trong tầm mắt của họ là được rồi.

.....

- Sao lại thế này?

không một ai biết được rằng trên vòng đảo thử chín của Côn Luân, thiếu nữ mặc áo lông màu trắng đứng trên sườn núi đầy hoa tím cũng vô cùng kinh ngạc.

Trên mặt đất, trước mặt nàng có đặt một cái bình ngọc màu trắng. Miệng của cái bình đang được mở ra, bên trong còn có năm viên đan dược. Từ năm viên đan dược đó tỏa ra mùi thơm của Thạch Nhũ quỳnh dịch cho thấy chúng được luyện chế ra từ nó. Tuy nhiên nhìn ánh sáng và mùi thơm đậm đà của mỗi viên đan dược có thể thấy được lượng Thạch Nhũ quỳnh dịch ngưng tụ trong mỗi một viên so với đan dược luyện chế từ Thạch Nhũ quỳnh dịch mà Thái Thúc mang theo không biết nhiều hơn bao nhiêu lần.

517. Chương 517

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 488: Vào Thế Phản Kích

Thiếu nữ nhìn như thiên kim tiểu thư đang điều khiển thần cung Toái Hư hơi nhăn mặt lại. Nàng hút lấy một viên đan dược từ trong cái bình rồi bỏ vào miệng.

Viên đan dược vừa mới vào miệng nàng, xung quanh người thiếu nữ đột nhiên xuất hiện một cái lỗ xoáy. Nhưng từ trong đó có những vầng sáng giống như dải băng liên tục phun ra với một tốc độ kinh người cùng chân nguyên của nàng tràn vào trong cây trường cung.

Dường như cái lỗ xoáy và thần cung toái hư trong tay nàng có thể nuốt chửng thiếu nữ bất cứ lúc nào. Nhưng nàng vẫn từ từ kéo căng dây cung.

Trên dây cung lập tức xuất hiện ánh sáng chói mắt, giống như có một viên tinh thạch màu trắng.

Một tiếng động nhỏ vang lên, không gian phía trước cây thần cung như vỡ vụn tạo thành một cái lỗ thủng. Ngay lập tức lỗ xoáy xung quanh người thiếu nữ cũng biến mất.

- Vẫn chưa giết chết?

Những giọt máu tươi theo ngón tay thiếu nữ nhỏ xuống đất... Liên tục điều khiển thần cung Toái Hư, chân nguyên dồn ra quá mức khiến cho kinh mạch ở tay thiếu nữ bị tổn thương. Mặc dù nó không tới mức làm cho thiếu nữ không điều khiển được thần cung nhưng gương mặt của nàng lại như xuất hiện một dấu hỏi lớn.

Trong một viên bảo thạch trên thân cung còn thấp thoáng một chút ánh sáng màu lam.

Đó là thứ khí tức độc đáo được nhét vào trong thần cung. Nếu đối thủ bị đánh chết, thứ khí tức đó cũng biến mất.

Còn nếu nó bị tiêu tan, thần cung Toái hư trong tay thiếu nữ cũng mất đi mục tiêu, không còn tấn công được nữa.

Hiện tại, thiếu nữ có thể nói là hiểu rõ uy lực của thần cung Toái Hư. Cho dù là Huống Vô Tâm, cũng bị nó đánh chết.

Hơn nữa, so với lần trước khi đánh chết huống Vô Tâm và Bắc hầu Bạch Lão, hiện tại nàng không chết thần cung đã quen thuộc hơn. Tu vi cá nhân cũng tăng thêm nhiều khiến cho uy lực của thần cung tăng lên theo, đồng thời thời gian giữa hai lần bắn cũng rút ngắn.

Tuy nhiên trong một khoảng thời gian ngắn thiếu nữ đã liên tục thi triển thần cung hơn mười lần vậy mà đối phương vẫn chưa chết.

- Lợi hại tới vậy sao?

Thiếu nữ áo lông ngỗng nghỉ ngơi một chút rồi nét mặt cũng trở lại bình thường. Chân nguyên của nàng phun ra quần lấy một viên đan dược.

Lần này thiếu nữ sử dụng thần cung so với vừa rồi còn chậm hơn nhiều. Tuy nhiên sau khi kéo dây cung tới vị trí như vừa rồi nàng vẫn tiếp tục cắn răng kéo tiếp. Mãi cho tới khi chân nguyên trong cơ thể thiếu nữ gần như hết sạch, máu tươi nơi tay bị lốc xoáy hút đi thì nàng mới hừ một tiếng rồi buông dây.

Tiến quang biến mất, sắc mặt của thiếu nữ cũng trở nên trắng bệch, thở hổn hển, cầm không được thần cung mà phải lấy nó làm gậy chống.

...

Rắc rắc!

Hơn một ngàn tia sáng giống như một cơn mưa bắn thẳng vào bản thể của Yêu vương liên thai tạo thành vô số những vầng sáng.

Thân thể của Lạc Bắc hơi rung chuyển, hần cùng với đám người Nạp Lan Nhược Tuyết hơi biến sắc.

Lần này uy lực của thần cung Toái Hư không ngờ mạnh hơn mấy lần trước rất nhiều.

“ Chẳng lẽ uy lực của thần cung không chỉ có vậy?”

Nếu uy lực của thần cung mạnh hơn một chút, cho dù có Yêu vương liên thai bảo vệ, với tu vi của Lạc Bắc bây giờ chưa chắc có thể ngăn cản.

Tuy nhiên sau khi đạo tiên quang khủng bố biến mất, trong cả giới Niết Bàn lập tức trở nên im lặng. Mất một lúc lâu vẫn không hề có tiếng động nào vang lên.

Trong bóng đêm bao phủ của giới Niết Bàn, giữa vô vàn những kiến trúc đang tản ra ánh sáng khiến cho hòn đảo nhìn như một viên minh châu giữa biển đêm.

Vì phòng ngừa có người nhân lúc sóng gió tiến vào trong giới Niết Bàn, trong khu vực biển chừng ngàn dặm xung quanh được bố trí rất nhiều trận pháp và cấm chế khiến cho vùng biển xung quanh giới Niết Bàn gần như sóng yên bể lặng, hết sức yên tĩnh.

Bất ngờ rất nhiều cá biển đang bơi lội trong vùng biển này chợt sợ hãi vội vàng chui xuống nước hoặc rời xa hòn đảo.

Cùng lúc đó trên không trung của giới Niết Bàn lại có tiếng không gian sụp đổ và vỡ vụn.

Một cột sáng với rất nhiều vầng sáng khác nhau xuất hiện cùng với những tiếng nổ kinh người rồi sau đó không gian lại trở nên yên tĩnh như không có gì sinh ra.

....

Yêu vương liên thai đang ở trên cái bình đài rộng lớn vốn lơ lửng trên mặt biển được dùng làm nơi cử hành đại lễ.

Lạc Bắc, Nạp Lan Nhược Tuyết, Thái Thúc, Ly Nghiêu Ly và bốn người Vân Viện đều ở trong Yêu vương liên thai. Kim quang hồ lô và Thiên Sương kính vẫn được treo trên Linh Tê song cầu, còn Đại Diệu Thanh Liên thì tiếp tục tỏa ánh sáng màu xanh trước mặt Nạp Lan Nhược Tuyết.

Trên mặt đất xung quanh Yêu vương liên thai có cắm hơn mười cái ngọc phù màu vàng nhạt, hiện tại trên mỗi một cái ngọc phù đều xuất hiện những vết rạn.

Lạc Bắc ngửa đầu nhìn lên không trung, trong mắt hần lóe lên một tia sáng.

- Hôm nay tại sao lại chỉ có một đạo?

Mất một lúc lâu sau, Thái Thúc chợt quay đầu sang hỏi Lạc Bắc.

Lạc Bắc lắc đầu. Hần cau mày lại, nét mặt trở nên trầm tư.

Vào lúc này, đã qua bảy ngày từ sau đại lễ khai sơn của giới Niết Bàn.

Trong bảy ngày qua, mỗi lần thần cung Toái Hư đều tấn công Lạc Bắc bốn, năm lần. Hơn nữa uy lực mỗi lần đều không thua gì một đòn cuối cùng của ngày hôm đó.

Vì vậy đám người Lạc Bắc đã nghĩ rất nhiều biện pháp. Chẳng hạn như tiến vào trong động phủ của Thần Kiêu vương, tiến vào đáy biển hay ở trong động phủ của Thần Kiêu vương sử dụng Thần Kiêu pháp giới tạo ra phân thân. Nhưng mỗi một phương pháp đó đều không có hiệu quả. Mặc dù trong động phủ của Thần Kiêu vương thì tiến quang của Toái Hư thần cung cũng đều xuất hiện trước mặt Lạc Bắc. Mà Lạc Bắc sử dụng Thần Kiêu pháp giới tạo ra phân thân thì tiến quang của Toái Hư thần cung vẫn phân biệt rõ đâu là bản tôn và đâu là phân thân mà công kích bản tôn của hắn.

Như hôm nay, thậm chí Vũ Sư Thanh còn sử dụng một đám ngọc phù thượng ố bố trí một cái trận pháp ngăn cản khí tức tuy nhiên tiến quang của thần cung Toái hư vẫn xuất hiện trước mặt Lạc Bắc. Hơn nữa uy lực xung kích của nó khiến ấy cái ngọc phù đều bị tổn hại.

.....

Một lát sau, một vầng ánh sáng màu hồng đột nhiên từ đằng xa bay tới. Đó là một cái ngọc phù truyền lệnh. Nó bay tới rồi dừng lại trước Yêu vương liên thai.

- Thế nào?

Vừa thấy Lạc Bắc hút cái ngọc phù truyền lệnh vào trong tay, ánh sáng của nó chợt lóe lên, Nạp Lan Nhược Tuyết liền cất tiếng hỏi.

- Trong vòng năm vạn dặm quanh đây không hề có pháp lực dao động một cách khác thường. - Lạc Bắc nhìn Nạp Lan Nhược Tuyết rồi nói:

- Xem ra thần cung Toái Hư thật sự đúng như trong truyền thuyết có thể xé rách không gian mà tấn công đối thủ từ bất cứ khoảng cách nào.

Mới nghe thấy Lạc Bắc nói vậy, sắc mặt của đám người Thái Thúc trở nên hết sức khó coi.

Tuy nhiên sau khi trầm ngâm một lúc, ánh mắt của Lạc Bắc chợt trở nên kiên nghị:

- Không thể cứ tiếp tục chờ đợi như vậy.

“ Không thể chờ đợi là có ý gì? “

Đám người Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc lập tức quay đầu nhìn Lạc Bắc không hiểu hắn nói vậy là có ý gì.

- Chúng ta chuẩn bị rời khỏi giới Niết Bàn tới Nam Thiên môn. - Lạc Bắc gật đầu rồi cao giọng thêm một chút.

Khi câu nói của hắn vừa ra khỏi miệng, ngoại trừ ánh mắt kiên nghị ra, còn có một chút gì đó hơi giận.

Lạc Bắc biết Côn Luân sẽ dùng đủ mọi phương pháp để ra tay với mình. Nhưng hắn thật sự không ngờ Côn Luân lại dùng một thứ pháp bảo như thần cung Toái Hư.

Hóa ra cái pháp bảo phá nát hư không đó thật sự có trong giới tu đạo. Hơn nữa cái pháp bảo đó cũng không phải là thứ chỉ dùng được có một lần mà có thể tấn công rất nhiều.

Ngoại trừ uy lực của nó vượt trên sức tưởng tượng ra, Lạc Bắc cũng cảm nhận được sự đáng sợ của Hoàng Vô Thần.

Tuy rằng ở trên đại lễ khai sơn, trước mặt nhiều tông môn như vậy, hấn ngăn cản được sự công kích thần cung Toái Hư, cho thấy thực lực của bản thân khiến cho đại lễ diễn ra thành công.

Tuy nhiên sự đáng sợ nhất của thần cung Toái Hư lại chính từ chỗ uy hiếp của nó.

Hoàng Vô Thần chọn đúng thời điểm đại lễ khai sơn diễn ra định dùng cái pháp bảo này giết Lạc Bắc cũng tương đương với việc phô bày tính uy hiếp của pháp bảo. Không một ai biết công kích của nó tới từ đâu, không có một người nào sau đó có thể phản kích mà chỉ biết ngăn cản.

Mà dạng uy lực như thế này, ngoại trừ Lạc Bắc có Yêu vương liên thai trong tay, khắp cả giới tu đạo có bao nhiêu người chống lại được?

Cái cảm giác chẳng khác nào trên đỉnh đầu mỗi người luôn có một thứ gì đó có thể lấy mạng họ bất cứ lúc nào.

518. Chương 518

La Phù

Tác giả: Vô Tội xem tại

Chương 489: Mũi Tên Ra Khỏi Côn Luân

Tuy nhiên cho dù Côn Luân không thể giết được Lạc Bắc trên đại lễ, nhưng sắc mặt mỗi người rời khỏi giới Niết Bàn đều xám như tro. Chứng kiến uy lực của cái pháp bảo này, không một tông môn nào dám có suy nghĩ đứng về phía Lạc Bắc.

Mà cho dù có cái pháp bảo như Yêu vương liên thai khiến cho thần cung Toái Hư không gây được uy hiếp trí mạng đối với Lạc Bắc nhưng không một ai biết được công kích của nó xuất hiện lúc nào. Cũng không ai biết được thần cung Toái Hư còn gây ra được uy lực mạnh tới đâu. Cho nên hiện tại, mặc dù Lạc Bắc có kinh nghiệm đối đầu với Cửu Thiên tinh thần pháo, thậm chí có ý thức sử dụng bản mệnh kiếm nguyên va chạm với tiên quang của thần cung toái hư để rèn luyện kiếm nguyên của mình. Hơn nữa, Lạc Bắc còn để cho đám người Vân Viện thay phiên nhau ở bên cạnh hộ pháp, nâng cao năng lực ứng biến cũng với việc sử dụng pháp thuật thành thạo hơn. Trong bảy ngày qua, uy lực của bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc cũng được tăng lên nhiều. Nhưng trong vòng bảy ngày, Lạc Bắc luôn phải chú ý tới thần cung Toái Hư, không thể nào tĩnh tâm tu luyện.

Chỉ cần tấn công một lần, thần cung Toái Hư sẽ bám chặt lấy Lạc Bắc.

Tuy nhiên trong bảy ngày qua, Lạc Bắc hơi cảm nhận được một vài đặc điểm của cây thần cung này.

Dường như muốn sử dụng thần cung Toái Hư phải có một vài điều kiện riêng, có thể mất một ít thiên tài địa bảo đặc biệt, đồng thời cần rất nhiều chân nguyên của người sử dụng.

Hơn nữa, chắc chắn Thần cung Toái vào thủ đoạn tập trung vào mục tiêu đặc biệt, không thể tùy ý công kích bất cứ ai. Nếu không thì nó đã giết chết rất nhiều người bên cạnh Lạc Bắc, thậm chí là có thể đánh nát của núi Chiêu Diêu và Trạm Châu Trạch Địa.

Thậm chí Lạc Bắc còn nghi ngờ cái pháp bảo này mới xuất hiện. Hấn cũng nghĩ cái pháp bảo này có thể ngấm về phía mình cũng chính là do một ít chân nguyên của Hoài Ngọc dung nhập vào trong cơ thể để tăng chân nguyên của hấn lên. Tuy nhiên số chân nguyên kia đã hòa hết vào trong chân nguyên của hấn, cơ bản không còn dấu vết khiến cho Lạc Bắc không thể nào tách nó ra được.

Trong một ngày, dưới cái uy lực như thế này, thần cung Toái Hư cũng chỉ có thể tấn công được vài lần.

Với công hiệu của thần diệu pháp giới, nhiều lần Lạc Bắc không thể tu luyện. Chỉ cần để ấy người Thái Thúc và Nạp Lan Nhược Tuyết ra ngoài chắc là không có gì nguy hiểm.

Đương nhiên Lạc Bắc không biết cái thần cung này có giúp cho người sử dụng pháp bảo cảm nhận được vị trí của mình hay không. Nếu có thì khi ra khỏi giới Niết Bàn có lẽ hẳn sẽ bị Côn Luân thừa cơ chặn giết.

Nhưng hiện tại, Lạc Bắc cảm thấy không thể tiếp tục như thế này.

Cứ tiếp tục co đầu rút cổ trong giới Niết Bàn cơ bản không có bao nhiêu người dám tới đây nương tựa, khiến cho ý nghĩa của Lạc Bắc khai sơn lập phái bị mất đi.

Hiện tại phải tiến hành phản kích đối với Côn Luân, nếu không những ưu thế mà đám người Lạc Bắc gây dựng được sẽ bị cái pháp bảo này hoàn toàn áp chế.

Hơn nữa, tiểu Trà và tiểu Ô cầu vẫn bị phong ấn, cơ bản không thể chữa trị. Chưa nói, Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ có lẽ đang ở trong tay Côn Luân.

....

- Tới Nam Thiên Môn? Người định làm gì?

Vào lúc này, Thái Thúc và Nạp Lan Nhược Tuyết vẫn không hiểu ý tưởng của Lạc Bắc. Tuy nhiên thấy ánh mắt của các nàng, chưa kịp để cho cả hai lên tiếng, Lạc Bắc đã ngẩng đầu lên nói với họ:

- Các người cẩn thận giúp ta hộ pháp một chút.

- Giúp người hộ pháp?

Đám người Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc hơi ngần người rồi nhìn thấy một vầng sáng màu đỏ xuất hiện trước mặt Lạc Bắc. Trong nháy mắt nó hóa thành đóa Mạn Đà La, bên trong bao phủ Thi Thần.

- Người định thử thu Huyền bảo cho bản thân sử dụng?

Nạp Lan Nhược Tuyết vừa nhìn thấy cái huyền bảo màu lam ở phía sau lưng Thi thần liền hiểu ra mà hỏi Lạc Bắc.

Lạc Bắc gật đầu.

Mặc dù vào lúc này hẳn không biết cái huyền bảo bị phong ấn cùng với Thi thần là như thế nào. Nhưng từ tình hình khi Băng Trúc Quân sử dụng thì cái pháp bảo này cũng chưa bị lão luyện hóa. Pháp quyết mà Lạc Bắc có được từ Tam Thiên phù đồ cũng có năng lực xóa bỏ thần thức. Hơn nữa hẳn cảm nhận được uy lực của cái huyền bảo này không kém uy lực của thần cung toái hư là mấy. Hiện tại có thể Yêu vương liên thai thì có thể ngăn cản được.

Nếu như có thể chiếm lấy cái huyền bảo, tìm ra cách điều khiển thì khi đối mặt với Thần cung Toái hư, Lạc Bắc không phải e ngại.

Không hề có chút chần chừ, tâm niệm Lạc Bắc hơi động khiến ột tiếng rầm vang lên. Đóa hoa Mạn Đà La trước mặt hắn đột nhiên vỡ vụn.

Theo âm thanh xèo xèo từ trên người Thi Thần vang lên, ngọn lửa màu lam trong nháy mắt xuất hiện sau lưng Thi Thần. Đúng như Lạc Bắc tưởng tượng, cho dù mất đi sự điều khiển của Băng Trúc Quân, cái pháp bảo này sau khi được giải phóng phong ấn liền thể hiện lực lượng khủng bố.

“ Sát sát sát! “

Tuy nhiên do có chuẩn bị từ trước, ngọn lửa màu lam phá tan lớp phòng ngự của Thiên Sương Kính, đại diệu thanh liên, kim quang hồ lô, tấn công tới luồng sáng của Yêu vương liên thai thì một đạo bản mệnh kiếm nguyên màu đỏ sẫm cũng khiến cho nó dừng lại.

Lạc Bắc loạng choạng mấy cái tuy nhiên một vầng lửa màu trắng lập tức từ trong tay Lạc Bắc bay ra bao phủ lấy ngọn lửa màu lam.

Một tiếng nổ vang lên, ngọn lửa màu lam hoàn toàn dừng lại, hiện ra bản thể là một cái pháp bảo giống như băng tinh hình cây nến, dài tới một thước.

Cùng lúc với ánh sáng của pháp bảo biến mất, hiện ra bản thể, ở trong một cái sơn cốc vô danh không biết cách giới Niết Bàn bao xa, một người tu đạo áo hồng đang ngồi tu luyện chợt mở mắt rồi hét lên chói tai:

- Lạc Bắc! Người dám chiếm Huyền bảo lam hỏa của ta. Ta nhất định phải băm thây ngươi ra thành vạn mảnh.

Vào lúc này, người tu đạo áo hồng đang trốn trong cái thung lũng kia mặc dù có khuôn mặt hoàn toàn khác với Băng Trúc Quân nhưng âm thanh của y lại giống hệt. Đồng thời pháp lực dao động và khí tức tản ra cũng giống với lão, chỉ có điều so với cái ngày ám sát Lạc Bắc thì yếu hơn nhiều.

Hiện tại căn cứ vào pháp lực dao Động và khí tức tản ra thì chỉ có tu vi Nguyên Anh trung kỳ. Mà vào lúc này, lão có thể cảm nhận được Huyền bảo lam hỏa mất đi sự liên hệ với mình. Hiển nhiên sau khi bỏ chạy, Băng Trúc Quân đã đoạt xác thành công nên mới trở thành như thế này. Do thân thể ban đầu bị hủy, lại thi triển bí pháp nguyên anh bỏ chạy cho nên tu vi của y bị tổn hại nặng từ Độ Kiếp kỳ giảm xuống Nguyên Anh trung kỳ.

- A?

Vào lúc Băng Trúc Quân hét lên một tiếng chói tai, Lạc Bắc đang ở cách thung lũng đó rất xa cũng chợt chớp mắt mà cảm thấy kinh ngạc.

- Có gì vậy? - Thấy Lạc Bắc lập tức hút huyền bảo của Băng Trúc Quân vào tay rồi khiến cho nó hiện nguyên hình, Thái Thúc và Nạp Lan Nhược Tuyết đều cảm ấy vui vẻ. Nhưng khi nhìn thấy nét mặt của hắn, hai người liền lên tiếng hỏi.

- Cái huyền bảo thượng cổ này rất lạ. - Lạc Bắc nhìn cái băng tinh màu lam lơ lửng trước mặt có hình ngọn nến mà nói.

- Là chỗ nào? - Thái Thúc nhìn Lạc Bắc hỏi:

- Chẳng lẽ không xóa được thần niệm và chân nguyên của Băng Trúc Quân ở trong đó?

Lạc Bắc lắc đầu không trả lời Thái Thúc mà lại phóng một ngọn lửa màu trắng vào trên cái huyền bảo màu lam.

Khi vàng lửa màu trắng bao phủ cái huyền bảo màu lam rồi biến mất từ từ, huyền bảo vẫn không nhúc nhích, bị Lạc Bắc sử dụng chân nguyên làm cho lơ lửng trước mặt mình. Tuy nhiên bên cạnh huyền bảo màu lam cũng xuất hiện một tia sáng màu lam.

Màu sắc của sợi tơ đó so với cái huyền bảo màu lam kia còn nhạt hơn một chút. Trong đó còn phát ra một chút ánh sáng màu trắng như có như không.

- Quả nhiên là như vậy.

Lạc Bắc quay đầu nhìn đám người Thái Thúc và Nạp Lan Nhược Tuyết:

- Hiện tại thần niệm và chân nguyên của Băng Trúc Quân ở trong cái huyền bảo này đã bị ta luyện hóa hết. Tuy nhiên bản thân nó cũng bị ta luyện hóa một chút.

- Cái gì? - Đám người Thái Thúc và Nạp Lan Nhược Tuyết nhìn Lạc Bắc cùng với tia sáng màu lam như sợi tơ với ánh mắt kinh ngạc.

- Cái pháp thuật của ta có tên là Tịch Diệt chi hỏa. Nó là thứ pháp thuật ta có được từ trong Tam Thiên Phù Đồ, chuyên dùng để luyện hóa thần niệm. - Tâm niệm của Lạc Bắc hơi động, tia sáng như sợi tơ màu lam kia liền biến mất nơi lòng bàn tay của hắn. Một ngọn lửa màu trắng lại xuất hiện bao phủ lấy cái huyền bảo màu lam. Đám Thái Thúc và Nạp Lan Nhược Tuyết nhìn kỹ chỉ thấy Tịch Diệt chi hỏa của Lạc Bắc bao phủ lên Huyền bảo màu lam, trên cái huyền bảo màu lam liền xuất hiện một vầng sáng. Rồi theo tâm niệm của Lạc Bắc, vầng ánh sáng màu lam đó ngưng kết lại với nhau tạo thành một sợi tơ màu lam nhạt.

519. Chương 519

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 490: Người Thanh Niên Tới Trong Đêm Mưa

toàn bộ quá trình cứ như Huyền bảo màu lam là một cái kén còn Lạc Bắc thì rút một sợi tơ ở đó ra.

- Tịch Diệt chi hỏa có thể dùng để đối địch. Hơn nữa nó có thể thiêu niệm nhưng cũng dễ bị đánh tan, tốc độ không nhanh nên khó đánh trung đối thủ. Cho nên cơ bản chỉ dùng để luyện hóa thần niệm trong pháp bảo, hoặc để loại bỏ một ít tạp chất trong chân nguyên. - Lạc Bắc nhìn tia sáng màu lam như sợi tơ rồi nói tiếp:

- Tuy nhiên vừa rồi khi ta luyện hóa thần niệm trong cái pháp bảo của Băng Trúc Quân thì cái huyền bảo này cũng bị ta luyện hóa mất đi một tia.

- Không ngờ cái huyền bảo này lại có thể luyện hóa như đan dược. - Thái Thúc như không thể tin được mà nhìn Lạc Bắc.

- Vậy vừa rồi người ột tia sáng màu lam luyện hóa được đó vào trong người có cảm giác gì?

Lạc Bắc không nói gì chỉ phất tay một cái. Chỉ thấy một ngọn lửa màu lam liền bắn ra. Nó giống hệt như ngọn lửa màu lam mà ngày đó Băng Trúc Quân sử dụng chỉ có điều thu nhỏ đi vô số lần. Ngọn lửa màu lam đó bắn trúng mặt đất liền tạo ra một cái lỗ thủng rất sâu. Sau đó, nó lại bay trở về trong tay Lạc Bắc.

- Cái huyền bảo này luyện hóa được chút nào là có thể sử dụng? - Lần này thì Nạp Lan Nhược Tuyết cũng phải ngẩn ngơ.

Lạc Bắc gật đầu.

Trên thực tế lúc này, trong lòng hắn cũng tràn ngập cảm giác khó tin.

Huyền bảo thượng cổ thật sự quá thần kỳ, hoàn toàn khác với pháp bảo bây giờ.

Hiện tại bất kể là pháp bảo nào, từ một đạo bùa cho tới Yêu vương liên thai. Mỗi một cái pháp bảo là một thứ chính thể. Chỉ cần bề mặt pháp bảo bị phá hủy hay là phôi của nó có chút hư tổn là cả cái pháp bảo cũng bị hư hại.

Tuy nhiên huyền bảo thượng cổ không ngờ lại có thể luyện hóa giống như đan dược. Hơn nữa luyện hóa từng phần cũng giống như uy lực của cái huyền bảo bị chia ra.

Thứ huyền bảo thượng cổ này có phần giống như một bộ pháp bảo. Chẳng hạn như một bộ pháp bảo có cả trăm cái phi châm, cho dù hỏng mất một ít thì vẫn còn có thể sử dụng. Chỉ có điều luyện hóa mất cái nào thì chỉ còn sử dụng được những cái còn lại. Hiển nhiên là huyền bảo thượng cổ vào pháp bảo cả bộ có sự khác nhau.

Hơn nữa, lúc trước, Lạc Bắc cũng chỉ định luyện hóa thần niệm của Băng Trúc Quân nhưng không biết thế nào để điều khiển. Vì vậy mà bây giờ đối với hắn giống như chó ngáp phải ruồi.

Vừa rồi Lạc Bắc đã sử dụng chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh của mình thử qua nhưng không thể luyện hóa. Có thể nói, vốn Lạc Bắc đã thử đủ mọi phương pháp nhưng cũng chỉ có thể sử dụng giống như Băng Trúc Quân. Có điều khi hắn sử dụng Tịch Diệt chi hỏa không ngờ lại có thể luyện hóa được cái huyền bảo màu lam đó.

Hơn nữa, hiện tại tuy rằng Lạc Bắc không biết sau khi bị Tịch Diệt chi hỏa của mình dung hợp, uy lực của huyền bảo màu lam có gì thay đổi nhưng hắn có thể cảm giác được rõ ràng uy lực của nó chắc chắn yếu hơn trước.

- Vậy sau khi người luyện hóa hoàn toàn chẳng phải tương đương có thêm một cái pháp bảo bổn mệnh hay sao? - Thái Thúc nhìn Lạc Bắc rồi hỏi.

- Chỉ có điều muốn luyện hóa được cái huyền bảo này mất rất nhiều thời gian. - Lạc Bắc gật đầu nói.

Luyện hóa hoàn toàn pháp bảo có thể giống như kiếm nguyên cho nó vào bên trong cơ thể. Cái pháp bảo này cùng với tâm niệm và chân nguyên của người tu đạo dung hợp với nhau được giới tu đạo gọi là bản mệnh pháp bảo. Bình thường đối thủ phải đánh cho nó bị hỏng nếu không khó có thể dựa vào pháp thuật gì để xóa tâm niệm và chân nguyên trong đó đi.

Mà phần lớn pháp bảo luyện hóa cũng giống như dẫn kiếm nhập thể, cần mất rất nhiều thời gian. Hơn nữa, pháp bảo bình thường không cần phải luyện hóa vào trong người. Nhưng cái huyền bảo thượng cổ này thậm chí có uy lực tiêu diệt người tu đạo tu vi Độ Kiếp kỳ một cách dễ dàng. Nên chuyện luyện hóa là việc cần phải làm.

Chỉ có điều thi triển Tịch Diệt chi hỏa cũng giống như thiêu đốt chân nguyên. Hơn nữa, Lạc Bắc cảm giác được một vầng Tịch Diệt chi hỏa bao phủ cũng chỉ có thể luyện hóa được một phần vạn của nó mà thôi.

Nếu muốn luyện hóa cái pháp bảo màu lam này có lẽ phải mất tới nửa năm.

...

...

- Vẫn không giết chết?

Ngay khi Lạc Bắc dùng Tịch Diệt chi hỏa luyện hóa được cái huyền bảo của Băng Trúc Quân thì trong vòng đảo thứ chín của Côn Luân, thiếu nữ mặc áo lông màu trắng cũng cau mày thu thần cung.

Mặc dù hôm nay chỉ sử dụng một lần thần cung nhưng vào lúc này đôi tay của thiếu nữ đang run rẩy, sắc mặt tái nhợt. pháp lực dao động trên người nàng rất yếu và hỗn loạn.

- Ta không tin không làm gì được hần.

Thiếu nữ mặc áo lông trắng nuốt một viên đan dược luyện chế từ Thạch nhũ quỳnh dịch, lẩm bẩm với bản thân một chút rồi hạ quyết tâm. Hai chân nàng dùng sức thu liễm khí tức của bản thân rồi hóa thành một tia sáng trắng lao thẳng ra khỏi vòng đảo thứ chín của Côn Luân.

- Không hay.

Ngay khi thiếu nữ áo trắng bay qua vòng đảo thứ tám, trong một ngôi đền của Côn Luân ở đây có một gã mặc trường bào màu xanh. Phát hiện ra thiếu nữ, gã liền biến sắc.

Xung quanh người thanh niên tuổi trẻ đó chợt xuất hiện rất nhiều những lá bùa màu vàng tản ra pháp lực dao động cực mạnh.

Hần vừa mới ngẩng đầu lên, lập tức hóa thành một vầng sáng màu vàng rồi lao về phía thiếu nữ với tốc độ kinh người.

Cùng lúc đó, âm thanh của gã cũng vang vọng toàn bộ vòng đảo thứ tám của Côn Luân:

- Tề sư đệ! Nhanh ngăn cô ta lại.

Tiếng hét của gã vừa mới vang lên, một vầng sáng màu tím đột nhiên từ một góc của vòng đảo thứ tám bay lên ngăn cản phía trước của thiếu nữ áo tím.

Khi vầng sáng màu tím đó xuất hiện, một người thanh niên mặc áo đen có gương mặt lạnh lùng cũng hiện ra.

Cả hai người thanh niên đó đều chính là một trong bốn đệ tử thân truyền của Hoàng Vô Thần. Ngoại trừ Kỳ Liên Liên thành và Hồng Dật ra thì còn có hai người nữa là Tô Tích Thủy và Tề Văn Hân. Vào lúc này, căn cứ pháp lực dao động của hai người có thể thấy cả hai đã gần đột phá Nguyên Anh trung kỳ, tiếp cận Nguyên Anh đại thành. Tuy nhiên dưới sự ngăn cản của cả hai người tia sáng màu trắng đột nhiên lóe lên rồi tốc độ tăng lên tới mấy lần. Gần như nhảy mất nó chỉ còn lại một điểm sáng mà biến mất.

- Tề sư đệ! Người mau thống báo cho sư tôn.

Tô Tích Thủy biến sắc rồi lao đi với tốc độ kinh người đuổi theo. Cùng lúc đó, âm thanh của y cũng vọng lại phía sau.

...

- Đuổi cái gì mà đuổi?

- Cho dù hai người các người có đuổi được cũng không lôi được ta về. Sau khi ta giết được người kia sẽ trở về.

Sau một lát, thiếu nữ đã cách xa vòng đảo thứ chín của Côn Luân mấy trăm dặm. Sau khi xác định phương hướng, lẩm bẩm hai câu đó, thiếu nữ áo trắng lại biến mất trong tầng mây.

Trời còn chưa tối, nhưng những giọt mưa tí tách rơi xuống làm cho sắc trời tối thêm.

Lão ba ngồi trên cái ghế trúc dưới cái mái hiên. Trong gian hàng phía sau lưng lão được đốt hai cái đèn dầu, tỏa ra ánh sáng mờ nhạt.

Gian hàng của lão được xây bằng gạch ngói đen. Cánh cửa bằng gỗ mở rộng nhìn không khác gì những cửa hàng bình thường. Mà đối diện với lão hai bên con đường được lát đá cũng có rất nhiều cửa hàng.

Bên cạnh cái cửa hàng của lão ba có một cái hồ nước. Cơn mưa dường như đã lâu khiến cho cái ao nhỏ ấy gần như ngập toàn bộ. Bên cạnh cái ao có mấy cây chuối tây. Những hạt mưa tí tách nhỏ xuống lá chuối làm vang lên những tiếng lộp độp.

Lúc này, trên con đường đá không có một bóng người đi tới, cộng thêm với tiếng mưa rơi xuống lá chuối làm cho không gian trở nên lạnh lẽo và hoang vắng.

Cái cửa hàng của lão ba nằm ở Cẩm Vân cốc trong núi Ba Sơn. Giờ phút này nhìn cái cửa hàng trong làn mưa bụi cũng chẳng khác gì với cửa hàng ở thế giới bên ngoài. Nhưng trên thực tế, nơi đây mua bán một vài thứ mà người tu đạo cần.

Trong cả giới tu đạo ra, ngoại trừ một vài cái bí thị không được công khai như Nam Thiên môn ra thì những nơi giao dịch công khai thế này có khoảng chừng ba mươi cái. Cẩm Vân cốc là một trong những cái đó.

Mặc dù thường ngày vô số những người tu đạo kéo nhau tới đây nhưng nếu một người ngồi ở đây tới mười mấy năm, mỗi ngày chỉ trông coi một cái cửa hàng như vậy cũng cảm thấy lạnh lẽo.

Sự lạnh lẽo và cô tịch đó trong một thời gian dài sẽ nhiễm vào tính tình.

Trên con đường đá ướt sũng rất lâu không có bóng người quay lại. Hai mắt của lão ba cũng díp lại như muốn ngủ. Có điều đúng vào lúc này, dưới cơn mưa lại có một người thanh niên mặc áo tơ đi tới.

Lão ba mở mắt ra. Ánh mắt mờ nhạt của lão có chút kinh ngạc. Lão đã gặp rất nhiều người tu đạo nhưng người thanh niên này mang tới cho lão một thứ cảm giác rất kỳ lạ, không giống như người khác.

Bên dưới cái áo tơ để lộ một đôi giày vải xanh.

- Ba chương quỹ?

Người thanh niên đi thẳng tới trước mặt lão ba rồi mới ngừng lại. Y hạ cái nón trúc trên đầu xuống mà mỉm cười, để lộ khuôn mặt ấm áp.

Lão ba hơi ngạc nhiên, đứng dậy nhìn người thanh niên đang mỉm cười:

- Khách nhân muốn gì?

Người thanh niên vẫn mỉm cười nhìn lão ba:

- Toàn bộ.

- Toàn bộ? - Lão ba giật mình. Lão không hiểu ý của người thanh niên cho lắm.

- Ngoại trừ tất cả những thứ trong cửa hàng của người ra còn có những gì mà các người sản xuất được. - Người thanh niên cười cười rồi bổ sung thêm một câu:

- Đương nhiên là ta muốn mua, không phải cướp. Hơn nữa giá của chúng ta cao hơn một chút so với các người bán ở đây.

- Thứ cho ta nói thẳng. - Sự lạnh lùng và cô độc trong mắt lão ba hoàn toàn biến mất:

- Ta vẫn không hiểu ý của người.

Người thanh niên giải thích một cách hết sức ôn hòa:

- Là thế này. Những thứ các người sản xuất ra rất hữu dụng đối với chúng ta. Hơn nữa, chúng ta cũng không cần gì to lớn nên ta muốn thành lập với các người một hiệp định lâu dài. Toàn bộ những thứ mà các người sản xuất ra được không bán cho ai khác. Ta có thể mua với giá cao hơn giá thị trường.

- Hiệp định lâu dài? - Lão ba trầm ngâm:

- Thu mua với giá cố định?

- Đúng như vậy! Nếu người lo lắng, thậm chí ta có thể chi một phần tiền đặt cọc trước. - Người thanh niên gạt đầu rồi cười cười nói:

- Nếu một mình người khó có thể quyết định, ta có thể ở đây chờ tin của người.

- Thứ hiệp định lâu dài này đối với chúng ta mà nói chỉ có lợi mà không có hại. Một mình ta vẫn có thể quyết định. - Lão ba nhìn người thanh niên rồi cau mày nói:

- Nhưng tuân thủ hiệp định này như thế nào? Ta đồng ý với người nhưng lén giao dịch với người khác thì sao? Nếu có tông phái lớn tới gây áp lực, bắt chúng ta phải giao cho họ thì chúng ta phải làm thế nào?

- Nếu các người không tuân thủ hiệp định, lén giao dịch với người khác mà bị ta phát hiện thì sẽ phải trả gấp bội lần những gì các người nhận được từ ta. Nếu ta đã dám ký hiệp định với các người, tới khi các người làm trái, ta cũng không sợ các người không trả lại gấp bội cho ta. - Người thanh niên mỉm cười, nói:

- Về phần nếu có thể lực nào khác gây áp lực, cùng lắm thì người đưa toàn bộ thuốc có cho chúng xem rồi cho chúng lấy.. Cho nên bình thường các người không cần để lại nhiều lắm, sản xuất ra bao nhiêu thì giao hết cho ta. Nếu các người sản xuất cho ta cũng chẳng cần e ngại tới việc làm những thứ không được, hay thể lực nào cả.

Lão ba trầm ngâm một lát rồi nhìn người thanh niên nói thẳng:

- Vậy người có thể bỏ giá bao nhiêu?

- Một phần. - Người thanh niên nói:

- Ta có thể trả giá cao hơn giá giao dịch hiện tại một thành, cùng các người thực hiện hiệp định lâu dài.

Ngừng một chút, người thanh niên lại bổ sung thêm một câu:

- Hơn nữa, nếu các người tuân thủ hiệp định, cứ mấy tháng, thậm chí ta có thể cho các người một loại linh dược để nuôi trồng, cho các người một phương thuốc.

- Ta cần có tiền đặt cọc. - Lão ba hít sâu một hơi, không hề do dự nói với người thanh niên:

- Người cũng biết, số lượng này rất lớn nên ta cần có sự bảo đảm.

- Cái này không thành vấn đề. - Người thanh niên cười cười, móc một cái túi da đưa cho lão ba.

...

Trong cái túi da đó chỉ có một chồng ngân phiếu, một thứ dược thảo được đặt trong một cái hộp xanh biếc cùng với một tờ giấy viết đơn phương.

Tuy nhiên sau khi lão ba xem xét cẩn thận, ánh mắt của lão hết sức kinh ngạc, bàn tay cầm túi da cũng hơi run rẩy.

- Bao lâu người lấy hàng một lần?

Sau khi xem xét xong, lão ba mới ổn định lại nét mặt, nhìn người thanh niên nói câu đó rồi bổ sung thêm:

- Số lượng khá lớn. Ta cần phải có thời gian để chuẩn bị.

Người thanh niên hết sức tao nhã nói:

- Nhóm hàng đầu tiên càng nhanh càng tốt. Tốt nhất là ngày mai. Còn về sau, cứ năm sáu ngày là được.

- Người tự mình tới hay là... - Lão ba hỏi tiếp.

- Ta sẽ phái người tới. - Người thanh niên nhìn một chút, đi vào trong cửa hàng củ lão ba rồi lấy một tấm bùa màu đỏ hết sức bình thường xé thành hai nửa, đưa cho lão ba một nửa:

- Ta họ Đông! Khi người của ta tới lấy hàng sẽ mang theo một nửa tấm bùa này, nói là Đông tiên sinh phái người tới.

- Được! - Lão ba gật đầu.

Thấy lão gật đầu, người thanh niên cũng không nhiều lời, cất kỹ lá bùa màu đỏ rồi cười cười, sau đó đội nón, xoay người bước vào trong màn mưa.

Từ đầu tới cuối, người thanh niên không hề yên cầu lão ba phải viết cái gì cả. Mà lão ba cũng biết y cơ bản chẳng cần tới chuyện đó. Bởi vì y không lo lắng lão ba sẽ thay đổi. Cả hai chỉ cần thiết lập hiệp định bằng miệng.

Cơ bản người tu đạo giao dịch trong chợ có sau lưng những thế lực không hề yếu. Như cửa hàng của lão ba, thế lực sau lưng chính là Đan Đài tông.

Đan Đài tông trong giới tu đạo chuyên trồng các loại linh dược. Là một trong ba tông phái lớn nhất chuyên về thứ này.

Thân phận của lão ba chính là một trong những vị trưởng lão của Đan Đài tông.

Mà hiện tại trong cửa hàng của lão chỉ có rất nhiều các loại bùa, tinh kim khoáng thạch cần thiết để luyện chế một vài thứ pháp bảo. Những thứ luyện chế đan dược thì lại chiếm một góc rất nhỏ.

Cho nên là thế lực dụng tâm kính đảo, tiếp xúc với cửa hàng trong thời gian dài cũng cơ bản sẽ bị đánh lừa, nghĩ rằng thế lực phía sau cửa hàng này là một trong vài cái tông môn chuyên luyện chế bùa.

Nhưng khi người thanh niên tới đàm phán với lão đã nói hết sức rõ ràng về chuyện linh dược... Hơn nữa điều kiện của y đưa ra, rõ ràng là đã điều tra thế lực đứng phía sau cửa hàng.

Hiện tại, ngân phiếu mà người thanh niên đưa ra cho nhóm hàng đầu tiên có giá trị kinh người, có thể đủ tiền trả cho ba tháng linh dược sản xuất. Có thể trả giá như vậy, cộng thêm với pháp lực dao động độc đáo, và họ của người thanh niên, lão ba có thể đoán được thân phận của y.

Với thân phận của người thanh niên, nếu đã ước định như vậy, Đan Đài tông không dám vi phạm.

Hơn nữa với điều kiện của y cũng đủ cho Đan Đài tông không thể từ chối.

Như Lục ngọc thảo mà y đưa cho lần này, phẩm cấp của nó cao hơn phần lớn linh dược mà Đan Đài tông nuôi trồng. Hơn nữa, phương thuốc mà y đưa cho cũng chính là ngọc Lục đan. Ngọc lục đan luyện ra từ Ngọc Lục thảo có thể rèn luyện thân thể, khí huyết hùng mạnh. So với phần lớn đan dược trong chợ thì công hiệu cao hơn mấy lần.

Năng lực nuôi trồng linh dược của Đan Đài tông trong giới tu đạo có thể đếm trên đầu ngón tay. Nhưng về phương thuốc thì Đan Đài tông lại không có mấy. Hơn nữa một vài phương thuốc tốt, những tông phái khác không thể truyền ra ngoài. Cho nên Đan đài tông vẫn tương đương với một nơi nuôi trồng cấp thấp. Các môn phái khác lấy linh dược do Đan Đài tông trồng ra rồi luyện thành đan dược có giá trị cao hơn mấy lần.

Như vậy tương đương với nấu một nồi canh gà, người khác ăn hết thịt còn Đan Đài tông chỉ được uống nước.

Nếu người thanh niên có thể cung cấp một ít linh dược cấp cao và phương thuốc, Đan Đài Tông có thể thu được rất nhiều lợi ích.

Vào lúc này, lão ba cũng không hiểu người thanh niên làm vậy có mục đích gì. Nhưng cái đó chẳng liên quan tới lão. Bởi vì đối với lão ba thì đây chỉ là một chuyện giao dịch mà thôi. Không cần biết là người tu đạo thể nào, trong một cái chợ như thế này chỉ có lợi là trên hết.

...

- Cái cửa hàng kia không cung cấp hàng?

Ở phía Bắc của Kinh Châu trong thành Gia Ngự cũng có một chỗ giao dịch. Tại một cửa hàng, một người đàn ông trung niên nhú mày.

- Chắc chắn có người âm thầm gây chuyện.

Người đàn ông đó nhìn người thanh niên giống như một tên sai vặt trước mặt mình mà nói:

- Tới báo cho Vương chương quỹ.

Nam Thiên môn.

Nam Cung Tiểu Ngôn ngồi xếp bằng tại một góc đường giữa mười mấy người tu đạo. Gã cũng bày biện hàng ra vỉa hè như họ.

Mà hàng của gã bày ra vỉa hè cũng chỉ toàn là những thứ bình thường. Vào lúc này, Nam Cung Tiểu Ngôn đeo mặt nạ ngồi trong đám người tu đạo cũng không thu hút sự chú ý.

520. Chương 520

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 491: Người Số Một Năm Căn Cơ Cửa Côn Luân Trong Tay

Trong toàn bộ giới tu đạo ít nhất có hơn ba mươi chỗ giao dịch. Trong những nơi giao dịch công khai đó, mặc dù không nhiều thứ cổ quái như bí thị nhưng lượng giao dịch những vật phẩm bình thường thì lớn hơn bí thị như Nam Thiên môn nhiều.

Nhưng cho dù là Nam Thiên môn thì vào lúc này, Nam Cung Tiểu Ngôn có thể cảm nhận được một cái mạch nước ngầm đang bắt đầu trào lên.

Điều khiển cho Nam Cung Tiểu Ngôn cảm giác như vậy đó là từ một thứ đan dược có tên là Chính Nhất đan.

Chính Nhất đan chỉ là một thứ đan dược thông thường trong giới tu đạo. Như trong Nam Thiên môn, dựa vào dược lực và sự thần diệu thì đan dược được chia ra làm chín cấp. Trong mỗi cấp lại phân ra thành ba loại thượng trung và hạ. Chính Nhất Đan chỉ là một loại đan dược cấp hai hạ phẩm mà thôi. Nó chỉ có công hiệu tích cốc, làm dịu thân thể.

Nhưng đối với toàn giới tu đạo mà nói thì lượng tiêu hao Chính Nhất đan lại vô cùng lớn.

Bởi vì đối với nhiều người tu đạo cấp thấp, hay đệ tử mới nhập môn cho dù là ra ngoài rèn luyện hay bế quan tu luyện cũng đều phải chuẩn bị rất nhiều Chính Nhất đan.

Có những tông phái lớn, sau khi đệ tử tu hành tới trình độ nhất định, thậm chí còn định kỳ cấp cho đệ tử nhập một số lượng Chính Nhất đan để giúp tăng cường thân thể.

Nam Cung Tiểu Ngôn suy đoán cho dù là Côn Luân thì một ngày cũng phải tới cả trăm Chính Nhất đan. Mà những môn phái tu vi thua xa Côn Luân, số lượng sử dụng Chính Nhất Đan có lẽ còn nhiều hơn.

Phương thuốc để luyện chế Chính Nhất đan thì rất nhiều tông phái có. Mà linh dược để luyện chế nó cũng chỉ là ngọc hư thảo. Thứ linh dược này có rất nhiều tông môn nuôi trồng với số lượng lớn. Chu kỳ sinh trưởng của nó cũng không lâu lắm, chỉ chừng hơn mười năm mà thôi. Một vài tông phái có bí thuật thức thì chỉ cần tới ba, bốn năm là nó có thể trưởng thành.

Theo lý mà nói thì luyện chế loại đan dược này cũng không khó. Giá cả của nó ở trong chợ cũng không thể thay đổi được. Trên thực tế, trong vòng trăm năm qua, giá cả của Chính Nhất Đan cũng chưa hề biến động.

Nhưng trong hai ngày qua, giá cả Chính Nhất đan liên tục tăng lên hai phần.

...

- Thật ra không cần phải điều tra.

Cát Thanh Đằng bưng một chén trà màu xanh nhìn người thanh niên mặc áo bào đen đang ngồi bên dưới mà nói hết sức thản nhiên.

Vào lúc này, Cát Thanh Đằng đang ở tại Hoàng Phong lăng thuộc Trung Châu. Đây là một ngọn núi bị những cơn gió mạnh bao phủ. Nó là một cái bí thị cũng giống như Nam Thiên môn. Thân phận của y ở trong cái chợ đen này là chủ quầy của Bảo Thiên các, nhưng trên thực tế cũng là một trong những Tì của Côn Luân. Y chủ quầy quản thị trường và giao dịch với các môn phái khác ở nơi này.

Cũng giống như những đệ tử Côn Luân có thân phận cực cao, Cát Thanh Đằng ngồi trên ghế với một thứ phong thái ngạo nghễ. Hơn nữa khác với những tì khác của Côn Luân, người thuộc tì của y chủ quầy quản có rất nhiều với đủ mọi loại thế lực. Cho nên bao nhiêu năm qua, mỗi cử động của y vô tình có một sự trầm tĩnh và uy nghiêm.

- Ngoại trừ Côn Luân chúng ta ra, cho dù là Thục Sơn, Trầm Châu Trạch Địa cũng khó làm cho giá cả trong hai ngày qua tăng lên hai phần.

Cát Thanh Đằng nhìn người thanh niên áo bào đen mà cười lạnh:

- Đó chắc chắn không phải do Côn Luân chúng ta làm. Cho nên chỉ có một khả năng, đó là do Lạc Bắc. Cũng chỉ có hắn mới có thể điều động Nga Mi, Trầm Châu Trạch Địa và núi Chiêu Diêu...có lẽ thêm cả Thục Sơn để làm ra chuyện như vậy.

- Tra hay không, điều tra như thế nào, thậm chí ai làm chuyện này đối với chúng ta cũng không quan trọng.

Đối diện với sự uy nghiêm của Cát Thanh Đằng, sắc mặt của người thanh niên kia vô cùng tự nhiên. Thân phận của người thanh niên đó cũng là một vị chủ quầy tại Hoàng Phong Lăng, đồng thời trên thực tế, thân phận của y cũng là sư đệ của chủ quầy giáo Long Hồ chân nhân thuộc Tam Thanh Đan đạo - Vương Minh Lâu. Y chủ quầy quản toàn bộ mọi chuyện giao dịch của Tam Thanh đan đạo với người khác trên thế gian.

Vương Minh Lâu nhìn Cát Thanh Đằng mà nói:

- Quan trọng là lần này đối phương nhắm vào Chính Nhất đan, cho nên ta mới muốn biết thái độ của người thế nào. Hay người muốn ta phải làm thế nào.

- Sao? - Cát Thanh Đằng cười cười:

- Chính Nhất đan lên giá, các người phải vui mới đúng chứ? Hơn nữa các người còn có số lượng dự trữ, không thể bị cắt đứt hàng ngay được.

- Người đừng có cố tình vòng vo với ta. - Vương Minh Lâu hơi tức giận trừng mắt nhìn Cát Thanh Đằng:

- Hiện tại giá cả để luyện chế Chính Nhất đan cũng tăng lên không phải ít. Đối phương thu mua rất nhiều thảo dược, phí tổn luyện chế Chính Nhất đan so với chúng ta còn thấp hơn. Chỉ cần đối phương cố tình ép giá thấp hơn chúng ta một chút thì Chính Nhất đan trong tay chúng ta sẽ không bán được. Đương nhiên chúng ta cũng không chỉ có Chính Nhất đan, nhưng nó lại là thứ lợi nhuận lớn nhất của Tam Thanh đan đạo chúng ta. Chúng ta không bán được sẽ mất một lượng lợi nhuận lớn. Hơn nữa, quan trọng ở chỗ, nếu chúng ta không làm Chính Nhất Đan thì sẽ không còn một tông môn nào chống lại đối phương. Tới lúc đó,

toàn bộ Chính Nhất đan sẽ nằm trong sự khống chế của chúng. Đối phương không những có được lợi nhuận rất nhiều mà Chính Nhất đan của các người cũng phải mất rất nhiều phí.

- Xem ra người cũng không suy nghĩ một cách đơn giản. - Cát Thanh Đằng lên tiếng:

- Đối phương muốn dựa vào việc khống chế Chính Nhất đan để nắm trong tay một số môn phái. Nếu các người cũng nâng giá Chính Nhất đan lên thì về sau các người sẽ mất hoàn toàn lợi nhuận vào thứ này. Cho nên giá cả của Chính Nhất đan là không thể thay đổi.

- Không được đổi giá? - Vương Minh Lâu nhìn Cát Thanh Đằng mà giật mình.

Cát Thanh Đằng gật đầu rồi nở nụ cười lạnh:

- Đối phương đã khống chế nhiều thảo dược luyện chế như vậy nhất định phải ra giá ít nhất là hơn một thành. Cho nên nếu chúng muốn thu lợi từ Chính Nhất đan cũng phải tăng giá hơn giá đầu một thành. Chính Nhất đan của các người cũng bán cao hơn một phần thì tới lúc đó cho dù cũng bán với giá các người thì được viên nào hay viên đó.

- Điều tra cơ bản không cần biết ai làm, tiết kiệm người để cắt đứt toàn bộ thảo dược của chúng.

- Phải làm cho chúng bán ra được chỉ ôm lại ở đó. Nhiều Chính Nhất đan như thế, ta thấy cho dù là Trại Châu Trạch Địa Nga Mi và núi Chiêu Diêu cùng nhau sử dụng cả trăm năm cũng không hết.

- Lần này bỏ ra nhiều thứ như vậy, ta thấy Trại Châu Trạch Địa, núi Chiêu Diêu không còn nhiều thứ có thể cấp cho Lạc Bắc.

...

- Chúng ta có thể ngăn chặn giá cả để cho đối phương không bán ra được Chính Nhất đan. Nhưng chỉ sợ chúng ta không chịu nổi. - Vương Minh Lâu nghe Cát Thanh Đằng nói xong liền nói:

- Người cũng biết rõ, hiện tại chúng ta làm vậy, mỗi viên bán ra mất rất nhiều tiền vốn. Nếu chúng ta ép giá cả, thì lượng tồn kho của chúng ta chỉ chừng một ngày là hết...cho dù chúng ta có cố tới mấy thì với lượng tiền của Tam Thanh đan đạo chúng ta, nhiều lắm cũng chỉ chịu được nửa tháng.

- Nói đi nói lại mãi không phải ta mà là người. Ta biết người tìm tới ta là muốn nói gì. Cuối cùng thì cũng chỉ là nói với chúng ta câu đó. - Cát Thanh Đằng nhìn Vương Minh Lâu rồi nói hết sức đơn giản:

- Các người bỏ ra bao nhiêu vốn, Côn Luân chúng ta sẽ chịu giúp các người một nửa.

- Chỉ chịu một nửa? Vậy chúng ta chỉ có thể cố gắng được một tháng, cũng không có tính chất quyết định.

- Vương Minh Lâu nói.

Ánh mắt của Cát Thanh Đằng có phần khinh miệt:

- Vương Minh Lâu! Chúng ta đều là người hiểu chuyện. Người cũng đừng có than khóc trước mặt ta. Hiện tại giá cả của Chính Nhất đan tăng lên như vậy, cũng có rất nhiều tông phái sợ giá của nó tiếp tục tăng. Bởi vì dù sao thì Chính Nhất đan cũng là vật cần thiết. Nếu lượng các người cung ứng đủ thì cho dù giá cả không đổi, chắc chắn giá của thảo dược sẽ giảm xuống một chút. Chúng ta giúp các người một nửa, với tình trạng của Tam Thanh đan đạo các người, ít nhất cũng chịu được bốn tháng. Sau bốn tháng...nói không chừng bọn họ bị Côn Luân chúng ta vượt. Hơn nữa, sau bốn tháng, người cho rằng bọn chúng còn hứng thú với Chính Nhất đan nữa không?

- Nhưng...

- Chẳng những gì cả...

Vương Minh Lâu còn định nói tiếp nhưng Cát Thanh Đằng đã cắt ngang mà nói:

- Ta hiểu ý của người. Đúng là với tài lực của Côn Luân chúng ta thì thêm cho các người một chút cũng chẳng đáng gì. Nhưng các người cũng phải hiểu, cuộc trao đổi này với các người so với chúng ta còn quan trọng hơn. Ngăn chặn giá cả của chính Nhất đan, sau này bọn chúng không nhúng tay vào nữa thì các người giữ được món lợi nhuận này. Hơn nữa, các người phải hiểu được, hiện tại Côn Luân chúng ta mạnh cũng là do tích lũy mà nên. Những nhân vật tu vi cao của chúng ta, bao gồm của thần cung Toái Hư chẳng

qua giữ tính trấn áp. Hiện tại, chỗ chúng ta mới chính là căn cơ của Côn Luân. Cho dù Côn Luân có mạnh tới mấy cũng không chấp nhận cho ta tiêu xài.

521. Chương 521

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 492: Thua Nhanh Không Thể Tưởng

Vương Minh Lâu gật đầu rồi đứng dậy. Nếu Cát Thanh Đằng đã nói thẳng như vậy cũng không còn gì để nói. Hơn nữa, qua lời nói của Cát Thanh Đằng, y cũng hiểu được đối phương còn lợi hại hơn sự tưởng tượng của mình nhiều.

- Lạc Bắc! Luận tu vi ta không thể sánh được với Kỳ Liên Liên Thành, lại càng không bằng ngươi.

Cát Thanh Đằng không nhìn theo Vương Minh Lâu mà cúi đầu xuống nhìn chén trà trong tay, cười lạnh:

- Nhưng nếu ngươi muốn khai chiến với ta trên phương diện này, ta sẽ cho ngươi thua trắng mắt.

Trong thành Gia Ngự ở phía Bắc của Kinh châu.

Thành Gia Ngự cũng giống như Cẩm Vân cốc đều là một trong số ba mươi nơi giao dịch công khai của người tu đạo. Tin tức được thảo luận chế Chính Nhất đan khan hiếm truyền tới tại Vương Minh lâu đầu tiên chính là ở đây.

Thành Gia Ngự chỉ là một cái thành do người tu đạo xây dựng nên chiếm phạm vi chừng mười mẫu. Bên ngoài có đặt một cái mê trận bình thường, chỉ có tác dụng với người đi lại trên mặt đất, còn khi phi hành lên đồ ấy trăm trượng thì nó không còn tác dụng. Nhưng người thường không phải người tu đạo thì không thể tu hành thì không thể ngự không phi hành. Cho nên vào được trong thành Gia Ngự cũng chỉ có người tu đạo. Nếu có người thường nào lỡ bị đi vào trong mê trận thì cũng đi vòng vo một lúc rồi quay lại chỗ cũ.

Vào lúc này, Vương Minh Lâu ở trong gian hàng của Tam Thanh đan đạo tại thành Gia Ngự xem một vài danh sách giao dịch.

Sau khi gặp Cát Thanh Đằng xong, người thanh niên nắm trong tay toàn bộ giao dịch của Tam Thanh đan đạo liền tới thành Gia Ngự.

Mèo có đường của mèo, rắn có đường của rắn, cho dù đi theo con đường nào thì cũng để lại dấu vết. Mà người kinh doanh Chính Nhất đan lâu ngày sẽ có rất nhiều chiêu thức của mình. Thành Gia Ngự chính là nơi mà Tam Thanh đan đạo bán ra số lượng Chính Nhất đan nhiều nhất. Còn nhiều tông môn khi mua Chính Nhất đan cũng thành thói quen tới thành Gia Ngự để mua.

Tu vi của Vương Minh Lâu cũng không cao lắm, chỉ là Kim đan trung kỳ. Vốn với tư chất của y, nếu không phải phần lớn thời gian bỏ ra để điều hành giao dịch thì có lẽ đã đạt tới Kim Đan hậu kỳ.

Trong giới tu đạo, tu vi của một người tương trưng cho thân phận và quyền lực. Nhưng vào lúc này, nhìn một đồng tử giao dịch và những thứ cần y cho chỉ thị, trong lòng Vương Minh Lâu không hề có lấy một chút oán hận. Thậm chí nét mặt của y còn hết sức trang nghiêm.

Trên thực tế, sau khi gặp qua Cát Thanh Đằng, Vương Minh Lâu cũng hiểu được mình đang làm chuyện gì.

Bởi vì điều cơ bản nhất của một tông phái chính là căn cơ.

Tự mình làm những chuyện như vậy khiến cho Tam Thanh đan đạo được mạnh lên thì cho dù tu vi của y không tăng lên cũng được.

Khi tới gặp Cát Thanh Đằng, Vương Minh Lâu thật sự cũng hơi đoán được người nào có khả năng làm cho giá của Chính Nhất đan trong hai ngày tăng lên hai phần. Nhưng Vương Minh Lâu cùng với Tam Thanh đan đạo cho tới bây giờ cũng không cần phải xem đứng về phía nào.

Bởi vì Tam Thanh đan đạo chỉ hành sự một mình không nhúng tay vào sự phân tranh của giới tu đạo. Bọn họ chỉ luyện đan và chẳng khác nào những thương nhân.

Cho dù là môn phái nào thống trị thiên hạ thì cũng không thể thiếu được các môn phái luyện đan.

Mà dưới sự quan sát của Vương Minh Lâu, sự tích lũy từ từ ít nhất cũng phải trong mười năm. Giao dịch với Côn Luân có sự bảo đảm ổn định, cơ bản không cần phải quan tâm tới những thứ lợi ích ngắn hạn mà về bên nào.

- Cái gì cũng phải từ lợi ích.

- Sao lại thế này?

Trong giới tu đạo, Tam Thanh đan đạo là một trong những môn phái luyện đan lớn nhất. Nhưng khác với các môn phái khác, Tam Thanh đan đạo chủ yếu tập trung vào số lượng, đối với những loại đan được cần số lượng lớn trong giới tu đạo, Tam Thanh đan đạo có nhiều sự độc đáo, nếu phẩm chất tốt, số lượng cũng vô cùng nhiều.

Cho nên mặc dù rất nhiều tông môn có được phương thuốc luyện Chính Nhất đan nhưng trong các chợ, số lượng của Tam Thanh đan đạo vẫn chiếm một nửa.

Cứ như vậy, mặc dù cũng là môn phái luyện đan nhưng nếu Chính Nhất đan gặp chuyện không may thì ảnh hưởng đối với Tam Thanh đan đạo là lớn nhất, thậm chí có thể ảnh hưởng tới căn cơ của họ.

Hiện tại, Vương Minh Lâu đang xem tờ danh sách giao dịch Chính nhất đan trong thời gian gần nhất.

Cát Thanh Đằng đã hứa hẹn giao dịch với Tam Thanh Đan đạo. Sau khi Vương Minh Lâu nói chuyện với Cát Thanh Đằng, chính nhất đan của Tam Thanh Đan đạo liền bán ra so với ban đầu chỉ cao hơn một nửa phần. Cái giá cả này so với giá Chính Nhất đan trong chợ giảm hơn rất nhiều.

Vương Minh Lâu có thể thấy giao dịch của Chính Nhất đan đúng là như mình suy nghĩ. Bởi vì giá cả của họ đưa ra thấp hơn nhiều khiến cho các giao dịch tăng lên nhanh chóng.

Nhưng chỉ trong nửa ngày vừa qua, số lượng giao dịch Chính Nhất đan giảm rất nhanh, thậm chí còn không tới một phần năm so với trước đây. Chuyện này đúng là không bình thường.

Con số giao dịch hàng ngày, Vương Minh Lâu nhớ rất rõ. Cho nên cơ bản y không cần phải xem lại lần thứ hai. Sau khi xem xong, sắc mặt của Vương Minh Lâu hơi tái đi. Nhưng y còn chưa kịp có hành động gì thì một người trung niên mặc áo bào bạc đã đi vào. truyện copy từ

Người trung niên đó tới báo cho Vương Minh Lâu tin tức. Y cũng chính là người gần gũi với Vương Minh Lâu, là người của Tam Thanh Đan đạo - Hạ Minh Đạt.

Sắc mặt của Hạ Minh Đạt cũng rất khó coi. Vừa mới đi vào, y không nói lời nào chỉ đưa cho Vương Minh Lâu một cái bình sứ màu trắng có đựng mấy viên đan dược.

Vương Minh Lâu cũng cảm thấy có chuyện không bình thường, mí mắt giật giật, nhưng không nói gì chỉ mở cái bình sứ, đổ ra từ trong đó một viên đan dược màu xanh. Sau khi xem một lúc, y liền nuốt luôn.

Vừa mới nuốt viên đan dược, sắc mặt của Vương Minh Lâu hoàn toàn thay đổi nhìn Hạ Minh Đạt mà hỏi:

- Đây là loại đan dược gì? Nó từ đâu mà ra?

- Hiện tại trong các chợ thì loại đan dược này được gọi là Bảo Nguyên đan. - Hạ Minh Đạt nói tiếp:

- Hiện tại không ai biết được thứ đan dược này ở đâu ra. Nhưng trong một đêm, rất nhiều cửa hàng đều có bán loại đan dược này với số lượng rất nhiều.

Vương Minh Lâu hơi loạng choạng một cái rồi đưa tay lên giữ ngực. Y cảm thấy ớn lạnh. Mặc dù đã nghĩ tới cái kết quả nhưng y vẫn thất thần hỏi lại:

- Giá cả của thứ đan dược này là bao nhiêu?

Hạ Minh Đạt hít một hơi thật sâu rồi mới từ từ trả lời:

- Giá cả so với giá của Chính Nhất Đan chúng ta bây giờ cao hơn một phần mười.

Hạ Minh Đạt vừa mới dứt lời, Vương Minh Lâu như bị sét đánh. Cái bình sức trong tay y rơi xuống đất vỡ nát. Ba viên thuốc còn lại trong bình lăn ra ngoài.

....

Vương Minh Lâu và Hạ Minh Đạt là người của Tam Thanh Đan Đạo. Mặc dù họ không phải là luyện đan sư nhưng cũng có cảm giác đối với dược tính hơn xa người tu đạo bình thường.

Vào lúc này, Bảo Nguyên đan có thành phần và tính chất cơ bản giống Chính Nhất đan. Có thể nói thảo dược để luyện chế hai loại đan dược là hoàn toàn giống nhau.

Hơn nữa, sau khi nuốt loại đan dược này, Vương Minh Lâu cũng hoàn toàn hiểu được phán đoán của mình là thật. Hiệu quả của nó cũng giống như Chính Nhất đan có thể tích công, làm cho thân thể khỏe mạnh.

Nhưng lúc này, trong đan dược màu xanh kia không biết thêm thứ dược thảo nào hay do cách luyện chế khác biệt khiến cho dược tính của nó so với Chính Nhất đan mạnh hơn gấp đôi.

Cái này cơ bản chẳng phải Bảo Nguyên đan gì cả mà thực tế chỉ là Chính Nhất đan được cải tiến thêm mà thôi.

Nhưng dùng một viên như thế này tương đương với dùng hai viên Chính Nhất đan. Hơn nữa, giá của nó chỉ hơn Chính Nhất đan chừng một phần mười.

Nếu như loại đan dược này tràn ngập trong các chợ thì Chính Nhất đan làm sao bán được>

Hiện tại trong các chợ, Chính Nhất đan vẫn còn giao dịch được nhưng khi loại đan dược này được toàn bộ người tu đạo biết thì có lẽ chẳng bán được một viên nào nữa.

Rõ ràng thứ đan dược này chuyên nhằm vào Chính Nhất đan. Nhưng hiện tại Vương Minh Lâu cũng chẳng còn cách nào khác.

Toàn bộ những tính toán của Vương Minh Lâu và Cát Thanh Đằng đều sai lầm. Bọn họ chỉ nghĩ đối phương muốn dùng nhiều tiền để lũng đoạn, giành lấy một chút lợi nhuận. Nhưng không ngờ đối phương đã chuẩn bị sẵn một loại đan dược như vậy.

Vào lúc này, Vương Minh Lâu có thể khẳng định thành phần của Bảo Nguyên đan cũng không cao lắm. Nếu không thì không thể có được số lượng lớn như vậy.

522. Chương 522

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 493: Giết Người Chưa Chắc Đã Thấy Máu

Có thể nói với giá bán hiện tại của Bảo Nguyên đan, đối phương sẽ có được một chút lợi nhuận.

Tam Thanh đan đạo mà có được phương thuốc mạnh hơn Bảo Nguyên đan để luyện chế trên quy mô lớn cũng không phải là việc khó. Nhưng quan trọng ở chỗ cho dù dược hiệu của mấy thứ đan dược đó mặc dù cao hơn Bảo Nguyên đan tới mấy lần nhưng phí tổn cũng cao hơn bằng đó. Nếu đưa ra chợ cũng bán không được bằng Bảo Nguyên đan.

Trừ khi Tam Thanh đan đạo có thể luyện ra được Bảo Nguyên đan. Nhưng thành phần và ngọn lửa thay đổi rất nhỏ. Mà việc tìm ra phương pháp rất khó. Vào lúc này, Vương Minh Lâu có thể khẳng định cho dù nghiên cứu ra đan phương thì mấy vị thảo dược còn lại cũng bị đối phương nắm trong tay.

Có thể nói, cho dù Tam Thanh đan đạo và Côn Luân bất chấp tổn thất để đánh chết đối thủ thì cũng bị đánh bại.

...

“ Răng rắc “

Vào ba ngày sau, tại Hoàng Phong lăng, Cát Thanh Đằng đang ngồi bóp nát một cái chén trà xanh.

Sau khi im lặng một lát, y cầm một cuộn gia da giao ột tên đệ tử Côn Luân.

Tên đệ tử Côn Luân đó mặc một cái áo choàng xám, cũng giống như nhiều người tu đạo ở đây đi ra khỏi Hoàng PHONG Lăng.

Sau khi Bảo Nguyên đan xuất hiện được ban ngày, thậm chí Cát Thanh Đằng bất chấp phương pháp lưỡng bại câu thương thu mua Bảo Nguyên đan. Bởi vì y nghĩ, thứ đan dược này cho dù thế nào cũng hữu dụng. Hơn nữa Côn Luân có đủ thực lực để tích trữ Bảo Nguyên đan. Y không tin nó có thể luyện chế ra được mãi. Chỉ cần thu mua thật nhiều thì Chính Nhất đan sẽ lại có nguồn tiêu thụ.

Hơn nữa sau khi ôm gần hết Bảo Nguyên đan, giá cả của nó sẽ tăng lên. Tới lúc đó, Cát Thanh Đằng sẽ xả hàng cũng không có gì phải lo.

Trong ba ngày qua, Cát Thanh Đằng đã thể hiện hết toàn bộ lực lượng mình có trong tay ôm một số lượng lớn Bảo Nguyên đan khiến cho khắp các chợ gần như không còn. Nhưng khi y cảm thấy đã tích được đủ thì gần như trong các chợ lại xuất hiện một loại đan dược mới là Thiên Ích đan.

Thứ đan dược này có công hiệu mạnh hơn Bảo Nguyên đan một nửa, hơn nữa còn có một chút tác dụng bổ sung chân nguyên.

Với đan dược như vậy, chất lượng của nó phải cao hơn bảo Nguyên đan một cấp. Nhưng thành phần lại không quá cách biệt, giá cũng chỉ cao hơn một chút.

Thứ đan dược này xuất hiện thì còn ai đi mua Bảo nguyên đan nữa?

Vì vậy mà Cát Thanh Đằng ôm bao nhiêu Bảo Nguyên đan lập tức bị chết.

Với thực lực của Côn Luân tổn thất của Cát Thanh Đằng vừa rồi cũng không có gì lớn. Nhưng giao phong mấy ngày qua, Cát Thanh Đằng cũng biết với lực lượng của mình cơ bản không thể thắng được Lạc Bắc.

Rõ ràng bên phía Lạc Bắc có một cao thủ luyện đan. Ít nhất những tông phái như Tam Thanh đan đạo không thể sánh được.

Vì vậy mà Cát Thanh Đằng phái người truyền tin về Côn Luân, muốn Côn Luân nghiên cứu chống lại cao thủ của bên Lạc Bắc. Hai là Côn Luân phái người tiêu diệt lực lượng của Lạc Bắc hoạt động ở các nơi giao dịch. Dù sao thì Cát Thanh Đằng cũng chỉ nắm trong tay giao dịch, việc ám sát lại không có thực lực.

Mà vào lúc này, khi truyền tin về chấp nhận chịu thua Lạc Bắc, Cát Thanh Đằng nghĩ mãi không hiểu tại sao sử dụng thần cung Toái Hư mà vẫn chưa đánh chết Lạc Bắc? Thậm chí gần đây còn không nghe thấy tin tức của cái pháp bảo này.

Trước khi tới Nam Thiên môn, trong lòng hắn đã nghĩ rất kỹ. Muốn tác động tới nhiều mặt của Côn Luân là điều không thể.

Cho dù có sự giúp đỡ của Trảm Châu Trạch Địa, núi Chiêu Diêu và Nga Mi thì thực lực vẫn có sự chênh lệch rất nhiều với Côn Luân.

Cho nên cuối cùng Lạc Bắc quyết định lựa chọn đan dược mà đầu tiên là Chính Nhất đan.

Chính Nhất đan có nhu cầu rất lớn. Hơn nữa có thể nói là phần lớn các môn phái đều cần tới. Đối với người tu đạo trong các môn phái thì nếu để cho họ ra ngoài tu luyện hay bề quan, không mang theo một ít Chính Nhất đan mà bắt mang theo một bao lương khô hay... Thì có lẽ không một ai có thể chấp nhận chuyện này. Hơn nữa đối với người tu đạo mà nói thân thể so với người bình thường lại càng mạnh hơn, kích thích một vài tiềm năng. Khí huyết lại càng mạnh hơn. Ngũ cốc và thịt bình thường đã không còn thỏa mãn được nhu cầu của thân thể. Nếu thực sự phải ăn thức ăn thì một ngày có lẽ cả con trâu cũng không đủ.

Mà nhìn khắp cả giới tu đạo, trình độ luyện đan có lẽ rất ít người vượt qua được Đông Nhan. Mà chọn Chính Nhất đan cũng là vì nàng có mấy loại tốt hơn nhiều, mà phí tổn cũng không cao hơn bao nhiêu.

Hơn nữa đối với Côn Luân mà nói cũng không để ý tới chuyện này. Bởi vì với thực lực của Côn Luân, cho dù tranh chấp cái này cũng không phải là chuyện khó. Nhưng nếu mặc kệ thì rất nhiều tông phái luyện chế đan dược, nuôi trồng thảo dược thậm chí là các giao dịch đan dược đều bị Lạc Bắc nắm trong tay.

Chuyện này Lạc Bắc giao hết cho Đông Bất Cố và Đông Nhan làm.

Thật sự đối với cái chuyện đánh nhau không thấy máu này, Đông Bất Cố cũng đã có ý từ lâu. Nhưng do tài lực của Trảm Châu Trạch Địa không đủ, hơn nữa y cũng không có một nhân vật mang tính chất quyết định như Đông Nhan. Hiện tại, trong hoàn cảnh chín muồi, Đông Bất Cố đã giành được chiến thắng.

Mặc dù trận thắng này đối với Côn Luân mà nói thì chỉ giống như rút một viên gạch khỏi một cái cung điện nhưng đám người Lạc Bắc và Đông Bất Cố đều hết sức kiên nhẫn. Bởi vì Lạc Bắc hiểu rõ với một thể lực lớn như Côn Luân, cơ bản không thể há miệng là có thể nuốt chửng mà chỉ có thể cắn từng miếng một.

Hiện tại, Lạc Bắc có một nhân vật như Đông Nhan giấu mặt, Côn Luân khó biết được bước tiếp theo họ sẽ làm cái gì.

...

Ngoài việc đó ra, Lạc Bắc tới Nam Thiên Môn còn là vì một chuyện liên quan tới thần cung Toái Hư có uy lực còn hơn cả Thập đại kim tiên của Côn Luân.

Từ sau trận chiến với Trần Thanh Đế và bốn vị pháp vương Hoa giáo, Lạc Bắc đã đột phá tới Hồn Nguyên kim thân. Hơn nữa từ khi tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh tới nay, hắn đã lĩnh ngộ được một vài sự huyền ảo của nó. Hiện tại có cái pháp bảo như thần kiêu pháp giới, trong cơ thể lại phong ấn một cái phân thân có chứa lực lượng chân nguyên của hai viên Huyết Xá lợi.

Hiện tại Lạc Bắc như đang nắm giữ cái chìa khóa để đột phá tới tầng tiếp theo của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh. xem tại

Lạc Bắc có thể khẳng định được chỉ cần ỉnh thêm thời gian, sau khi đưa phân thân ra ngoài rồi để cho chân nguyên của bản tôn được bổ sung đầy đủ rồi lại luyện hóa U Minh ma huyết trong chư thiên, biến chúng thành chân nguyên thuần túy thì bản thân có thể luyện hóa Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh tới cảnh giới tiếp theo.

Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh là công pháp mạnh nhất của La Phù, tổng cộng có tất cả mười ba tầng cảnh giới. Hiện tại Lạc Bắc mới chỉ tu luyện tới tầng thứ tám đã tương đương với cảnh giới Nguyên Anh đại thành nhưng chân nguyên lại tương đương với người tu đạo tu vi Độ Kiếp sơ kỳ. Nếu có thể đột phá Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh tới tầng thứ chín thì chân nguyên của hắn có lẽ sẽ vượt qua người tu đạo tu vi Độ Kiếp trung kỳ, phóng ra được pháp thuật có uy lực kinh người.

Đối với người tu luyện công pháp thân thể thành thánh như hắn mà nói thì bản thân chính là thứ vũ khí lợi hại nhất. Cho nên từ sau khi có được Thần Kiêu pháp giới, Lạc Bắc hiểu rõ theo đuổi pháp bảo lợi hại còn không bằng theo đuổi tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh.

Nhưng hiện tại thần cung Toái Hư giống như một con dao díp vào cổ. Mặc dù nó không thể đe dọa tới tính mạng của mình nhưng chỉ cần có nó, Lạc Bắc không thể tĩnh tâm tu luyện.

Sau khi thử những phương pháp không hiệu quả, Lạc Bắc liền nghĩ tới cái trận pháp thượng cổ của Nam Thiên môn.

Bất cứ sử dụng pháp bảo hay pháp thuật nào trong Nam Thiên môn sẽ bị trận pháp ở đây cản trở. Nếu như cái trận pháp này có hiệu quả đối với Toái hư thần cung thì chỉ cần bản tôn của Lạc Bắc đứng trong Nam Thiên môn sẽ không bị nó uy hiếp.

Mà trước đó Lạc Bắc đã thử qua. Thần cung Toái Hư chỉ tập trung vào bản tôn của hắn. Cho nên trong tình hình bản tôn an toàn thì phân thân của hắn có thể tự do đi làm việc. Có thể vào Tử Kim hư không, có thể luyện hóa huyền bảo màu lam... Dù sao thì tu luyện hay làm chuyện gì khác cũng không bị thần cung uy hiếp.

...

Lúc này, Lạc Bắc đang ngồi xếp bằng ở một chỗ bí mật bên ngoài Nam Thiên môn.

523. Chương 523

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 494: Ai Có Thể Giải Thích Sự Huyền Bí Của Nó

Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc ở bên cạnh hắn đang nhắm mắt tu luyện. Xung quanh ba người trong phạm vi mấy chục trượng có bố trí hơn mười cái ngọc phù màu vàng. Nhưng cái ngọc phù đó chính là những cái mà Lạc Bắc đã sử dụng ở giới Niết Bàn. Mặc dù hiện tại trên bề mặt của chúng đã có những vết rạn nhưng sau khi bố trận xong, công hiệu che giấu khí tức và hình ảnh cũng chỉ còn bầy thành. Có điều với bầy thành đó cũng đủ để cho toàn bộ người tu đạo đi ngang qua không phát hiện được ba người.

Hiện tại cái huyền bảo màu lam lấy được của Băng Trúc Quân đang lơ lửng trước mặt Lạc Bắc. Thi thoảng Lạc Bắc lại thả ra một vầng sáng màu trắng bao phủ lấy nó để từ từ luyện hóa cái huyền bảo thượng cổ này.

Mà phía sau lưng đám người Lạc Bắc chừng hai mươi trượng là một làn sương trắng. Làn sương trắng đó tản ra khiến cho trong khu rừng xung quanh ba người bốc lên từng đám sương mù. Nếu từ bên ngoài nhìn vào có thể thấy được trong làn sương trắng thi thoảng lại lóe lên một chút ánh sáng.

Thứ ánh sáng đó chính là ánh sáng của trận pháp thượng cổ bao phủ Nam thiên môn.

Có thể nói vị trí của cả ba người hiện tại gần ngay bên cạnh trận pháp của Nam thiên môn. Chỉ cần đi chừng hai mươi trượng trong làn sương trắng là có thể bước vào khu vực bao phủ của trận pháp.

Ngoại trừ mười tám con đường của Nam Thiên môn ra thì từ nơi khác để đi vào là điều không thể được, bởi vì sẽ bị mất phương hướng. Vào lúc này, Lạc Bắc chọn ở đây cũng là vì để thử xem trận pháp này có hiệu quả đối với thần cung Toái Hư hay không.

Trước khi không có câu trả lời, Lạc Bắc cũng không dám vào trong Nam Thiên môn, bởi một khi vào đó, nếu như trận pháp của nó không có tác dụng với thần cung Toái Hư mà Lạc Bắc không thể sử dụng pháp thuật hay pháp bảo thì chắc chắn sẽ bị nó đánh chết.

Lúc trước, Lạc Bắc có thể nhận ra được thần tiễn của thần cung Toái Hư chỉ bắn theo một đường thẳng. Nhưng vì uy lực và tốc độ kinh người cho nên mới khó né tránh. Nhưng lúc trước, khi lần đầu tiên Lạc Bắc ngăn cản tiên quang nhờ vào bản mệnh kiếm nguyên và pháp thuật tránh được nó. Còn tiên quang trượt xuống bên dưới, xuyên thủng một ngôi đền sau lưng hắn.

Dựa theo đặc tính của thần cung Toái Hư, Lạc Bắc chỉ cần tránh được tiên quang, chắc chắn nó sẽ xuyên thẳng vào trong trận pháp của Nam Thiên môn.

Với uy lực cực mạnh của thần cung Toái Hư, chỉ cần trận pháp của Nam Thiên môn có tác dụng thì uy lực phản lại của nó đủ để giết chết người sử dụng thần cung. Như vậy, cho dù Côn Luân có nhiều người sử dụng cũng không dám dùng thứ này để đối phó với Lạc Bắc.

Nhưng điều khiến cho Lạc Bắc không thể ngờ được là vào cái ngày mà mình rời khỏi giới Niết Bàn tới Nam Thiên môn thì thần cung Toái Hư cũng như mất tích không còn thấy bóng dáng.

Chẳng lẽ đối phương biết hắn có sự chuẩn bị? Hay là trận pháp của Nam Thiên môn thật sự có hiệu quả đối với thần cung Toái Hư cho nên đối phương mới không dám sử dụng?

Nhưng những khả năng đó không lớn cho nên Lạc Bắc cũng không dám vào trong Nam Thiên môn mà chỉ ở đây từ từ luyện hóa huyền bảo.

Cứ tiếp tục như vậy...cho dù có thắng ở mặt đan dược thì Lạc Bắc cũng vẫn không thể yên tâm. Nhưng đúng vào lúc này, không hề có dấu hiệu, sau nhiều ngày thần cung Toái Hư ẩn nấp, Lạc Bắc đột nhiên cảm giác Thần kiều pháp giới trên người đột nhiên có pháp lực dao động.

Đồng tử của Lạc Bắc lập tức co lại.

Không hề có một dấu hiệu, không khí trước mặt Lạc Bắc như chấn động mạnh rồi sau đó sập xuống nhanh chóng tạo thành một cái lỗ thủng dài tới mấy vạn trượng.

Một tia sáng mang theo cái chết từ trong đó bay ra mà đánh thẳng vào người Lạc Bắc.

Trước khi cái lỗ thủng đó xuất hiện, Lạc Bắc đã kịp phản ứng để cho Yêu vương liên thai xuất hiện. Hai lớp ánh sáng lập tức bao phủ lấy hắn cùng với Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc vào bên trong.

Cùng với hai cái pháp bảo Kim quang hồ lô và Thiên sương kính, chín đạo kiếm cương Phá Thiên Liệt trong suốt cũng xuất hiện trong nháy mắt đón nhận cột sáng khủng bố với âm thanh ầm ầm của nó.

Chín đạo kiếm cương Phá Thiên Liệt với uy lực còn hơn cả bản mệnh kiếm nguyên bình thường tiếp xúc với cột sáng lập tức tan vỡ. Không khí xung quanh bị cột sáng ép cho nổ tung. Ngay lập tức nó chạm vào vàng sáng đầu tiên của Yêu vương liên thai. Nhưng khi tiến tới những tia sáng rủ xuống bên trong thì một đạo bản mệnh kiếm nguyên chợt xuất hiện và chạm với cột sáng.

Một loạt tiếng động vang lên. Trong phạm vi năm sáu trượng va chạm giữa đạo bản mệnh kiếm nguyên màu đỏ sậm và cột sáng, không gian như bị xé nát, xuất hiện những vết nứt. Mà đạo bản mệnh kiếm nguyên màu đỏ của Lạc Bắc vừa mới tiếp xúc cũng không tách ra mà nương theo phản lực đẩy lại khiến cho Yêu vương liên thai vọt lên trên mấy trượng.

Cột sáng mang theo khí tức hủy diệt tiếp tục lao về phía trước, vượt qua Lạc Bắc mà vọt vào trong làn sương mù tạo thành một con đường sâu thẳm. Lực lượng của nó quá mạnh khiến cho khi cột sáng biến mất rất lâu mà làn sương mù vẫn không thể nào lấp đầy được con đường đó.

Sau khi cột sáng vọt vào trong làn sương mù, âm thanh ầm ầm trước mặt Lạc Bắc vẫn không biến mất.

Lại một cột sáng từ trước mặt lao thẳng tới Yêu vương liên thai. Lần này bên trong Yêu vương liên thai có bốn màu xanh, vàng kim, trắng, đỏ sậm lóe lên. Sau khi tấn công tới những dải sáng rủ xuống bên trong của Yêu vương liên thai, cột sáng vỡ vụn tạo thành vô số những tia sáng đục vào Yêu vương liên thai phát ra vô số những vàng sáng và những tiếng nổ.

Khi cột sáng tan ra, nguyên khí xung quanh liền từ từ trở lại yên tĩnh.

Một tia sáng lóe lên trong mắt Lạc Bắc. Pháp lực dao động của hắn cũng tản ra xung quanh liên tục khiến cho như xuất hiện những đóa hoa màu vàng đang nở rộ.

...

- Trận pháp thượng cổ của Nam Thiên môn dường như không có tác dụng đối với thần cung Toái Hư.

Khi núi rừng từ từ trở lại yên tĩnh, Thái Thúc nhìn cột sáng thứ hai xuyên qua sương mù mà vẫn còn sợ hãi.

- Chắc chắn không có tác dụng. Nếu không đối phương không thể đánh tiếp lần thứ hai. - Nạp Lan Nhược Tuyết gật đầu, sắc mặt cũng hơi khó coi.

Thần cung Toái Hư biến mất nhiều ngày như vậy không ngờ lại xuất hiện đúng vào lúc này.

Vốn Lạc Bắc cùng với Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc đợi ở đây nhiều ngày cũng là để chờ thần cung Toái Hư xuất hiện. Nhưng vào lúc này khi nó xuất hiện, cả ba không hề có lấy một chút vui sướng. Bởi vì vừa rồi Lạc Bắc cố tình không chế để cho phát thứ nhất của thần cung toái Hư đâm vào trong trận pháp thượng cổ của Nam Thiên môn.

Nếu cái trận pháp này có hiệu quả phản lại với cái pháp bảo như thần cung toái hư thì sau lần công kích đầu tiên, người sử dụng nó chắc chắn phải chết... Cho dù là Lạc Bắc tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh

kinh cũng không thể chịu nổi uy lực phản lại của thần cung Toái Hư, càng không thể dùng nó để đánh tiếp lần thứ hai.

Hai phát tấn công của thần cung Toái Hư diễn ra liên tục như vậy chỉ có thể nói người sử dụng là một người. Nếu không cho dù người thứ nhất sử dụng thần cung Toái Hư bị giết, người thứ hai sử dụng tiếp cũng không thể tấn công nhanh như vậy được.

Như vậy chứng tỏ trận pháp của Nam Thiên môn đối với tiên quang xuyên qua hư không không có tác dụng. Lạc Bắc muốn sử dụng trận pháp ở đây để đối phó với thần cung Toái Hư là hoàn toàn thất bại.

- Lạc Bắc! Người bị thương? Có nặng lắm không?

Sau khi thôi không nhìn theo cột sáng nữa, Nạp Lan Nhược Tuyết liếc mắt thì thấy pháp lực dao động quanh người Lạc Bắc liền biến sắc vội vàng hỏi.

Vào lúc này, pháp lực dao động quanh người Lạc Bắc hết sức tán loạn. Hơn nữa nhìn sắc mặt có thể thấy hẳn bị thương không hề nhẹ.

- Không sao. - Lạc Bắc nhìn Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc mà nhú mày:

- Lần này uy lực của thần cung Toái Hư so với những lần ở giới Niết Bàn lớn hơn nhiều.

- Cái gì? - Cả Thái Thúc và Nạp Lan Nhược Tuyết đều biến sắc cùng nhìn Lạc Bắc. Ba người nhất thời không nói gì nữa. Nhưng giờ phút này cả Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc đều ớn lạnh.

Trên thực tế khi ngăn cản phát thứ nhất của thần cung Toái Hư, Lạc Bắc cảm giác được uy lực của nó so với trước mạnh hơn nhiều. Cho nên lần thứ hai, dưới sự trợ giúp của Đại Diệu Thanh liên, Kim quang hồ lô và Thiên sương kính, Lạc Bắc còn sử dụng cả bản mệnh kiếm nguyên nhưng cũng suýt không ngăn nổi. Mặc dù như vậy, nhưng sau hai lần, Lạc Bắc cũng bị tổn thương.

524. Chương 495: Tai Bay Vạ Gió

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 495: Tai Bay Vạ Gió

Chẳng lẽ uy lực của thần cung Toái Hư vẫn còn có thể tăng thêm?

- Làm thế nào bây giờ?

Tính tình của Thái Thúc kiên cường hơn rất nhiều người đàn ông. Nhưng vào lúc này, nàng cũng cảm thấy ớn lạnh, nhìn Lạc Bắc với một chút dao động.

Lần này uy lực của thần cung Toái Hư so với trước đã mạnh hơn mấy lần. Nếu như uy lực của nó không chỉ có vậy mà còn mạnh hơn nữa thì Lạc Bắc chắc chắn không thể chống nổi.

Cũng khó trách được Thái Thúc. Bất kỳ người tu đạo nào đối mặt với một chuyện mà không thể phản kích chỉ biết chống đỡ thì cũng đều dao động không biết phải làm như thế nào.

- Số ngọc phù này hỏng hết rồi. Đi thôi. Trước tiên chúng ta rời khỏi đây. Nếu không sẽ có nhiều người tới đây xem xét, càng thêm rắc rối.

Có điều đối với Lạc Bắc bây giờ lại vô cùng cảm tức với cái pháp bảo mà mình chỉ có thể bị động không phản công được.

Trời sinh Lạc Bắc không phải là một kẻ yếu đuối. Hiện tại thần cung Toái Hư đúng là làm cho hắn có phần nóng nảy và bức tức.

Cho nên khi nghe Thái Thúc hỏi làm thế nào bây giờ, Lạc Bắc vung tay hút hết tất cả những cái ngọc phù bị vỡ do thần cung Toái Hư tác động. Cùng lúc đó, hắn cũng sử dụng Bạch vân bảo trướng rồi điều khiển Yêu vương liên thai nhanh chóng bay lên trời.

- Chúng ta đi tìm Đông Bất Cổ và người núi Chiêu Diêu giúp đỡ xem có thể bắt được một vài đệ tử Côn Luân, nhất định phải tìm được tin tức có liên quan tới thần cung Toái Hư. Cho dù không có được phương pháp để đối phó với nó thì cũng phải biết được nó dùng cách gì để ngăn vào đối thủ. Nếu không, không chỉ có ta mà mỗi người chúng ta đều bị uy hiếp. Không hiểu được chuyện này, chỉ sợ cả giới tu đạo không có ai dám đứng ra là địch với Côn Luân.

- Nếu như có được tin tức có ích. Biết được uy lực của thần cung Toái Hư đúng là có thể mạnh thêm tới mức ta thật sự không chống nổi thì chỉ cần hóa ra phân thân để cho thần cung đánh chết bản tôn. Dù sao thì phân thân cũng có thân thể tương đương với có thêm một mạng. Chỉ có điều thân thể cần tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh lại mới được.

- Nếu đánh chết bản tôn của ta, Côn Luân nghĩ ta đã chết nhất định sẽ có hành động với giới Niết Bàn. Đến lúc đó, khi bọn chúng không biết ta chưa chết, ta sẽ cho chúng phải tổn thất.

Trong lúc Yêu vương liên thai phi độn với tốc độ cực nhanh, Lạc Bắc đầy tức giận nói với Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc.

Mặc dù phân thân do Thần kiều pháp giới hóa thành không khác nhiều so với bản tôn nhưng trên thực tế phân thân chỉ có được lực lượng chân nguyên gần với bản tôn. Nếu thực sự chỉ còn lại phân thân, phải tu luyện sẽ tương đương tới luyện lại Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh từ đầu cho tới Hồn Nguyên kim thân. Kinh mạch của phân thân với bản tôn của Lạc Bắc hoàn toàn giống nhau thì mới có thể đột phá tới từng tầng tu vi mới.

Cái chuyện luyện lại này không biết phải mất bao nhiêu thời gian. Giữa phân thân và bản tôn có thực lực thực sự cách nhau rất nhiều. Nhưng nếu thật sự bị bức tới mức không còn cách nào Lạc Bắc cũng chẳng tiếc bản tôn mà đổi lấy thất bại của Côn Luân.

...

Lang Sơn!

Bởi vì đá ở Lang Sơn rất cứng cho nên trong mấy trăm năm qua nơi đây vẫn được khai thác để làm bia đá. Bên trong một ngọn núi, những mỏ đá lớn nhỏ phải tới mười cái.

Lang Sơn cách Nam Thiên môn chừng ba ngàn dặm. Mà vào lúc này, trong những cái mỏ đá đó, một thiếu nữ mặc áo lông màu trắng nhanh chóng thu thần cung toái hư rồi nuốt một viên đan dược.

- Vẫn không giết chết?

- Không được! Phải đi mau. Lần trước không cẩn thận để lộ làm mất bao nhiêu ngày mới thoát khỏi họ. Hiện tại không chừng đám người Tô sư huynh có thể khắc chế được pháp bảo của ta. Nếu bị họ vây thì không thoát được.

Sau khi lẩm bẩm tự nói với mình xong, thiếu nữ mặc áo lông mang theo nét mặt không phục lắm, định sử dụng thần cung thêm một lần nữa. Có điều sau khi do dự, nàng lập tức hóa thành tia sáng rồi biến mất vào trong những đám mây đang bay trên cao.

- Sao lại thế này?

Ngay khi hai cột sáng của thần cung Toái Hư bắn vào trong trận pháp của Nam Thiên môn, nguyên khí dao động tản ra khiến cho tất cả những kiến trúc ở đây chao đảo mất một lúc.

Sự khác lạ đó khiến cho gần như toàn bộ người tu đạo có trong Nam Thiên môn cảm nhận được.

Phần lớn những người tu đạo ngoại trừ sự chấn động ra không còn thấy dấu vết nào khác. Nhưng có một vài người tu đạo thấy được trên thung lũng ở góc tây nam có hai luồng sáng chợt lóe lên.

Sau khi hai luồng sáng đó biến mất, toàn bộ Nam Thiên môn trở lại yên tĩnh.

Một vài người tu đạo mặc dù không nhìn thấy hai quầng sáng đó nhưng sau khi cảm giác được sự khác lạ của Nam Thiên môn liền bắt đầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời khỏi.

Nam Thiên môn là một nơi tụ tập của người tu đạo thượng cổ. Nên những người ở đây lâu đều biết bên dưới Nam Thiên môn có rất nhiều trận pháp thượng cổ. Hiện tại có vài người tu đạo nghĩ rằng sự khác thường đó có thể là do có người tu đạo hoặc người nào không biết liều lĩnh xông vào bên dưới Nam Thiên môn động tới cấm chế.

Bản thân trận pháp bao phủ Nam Thiên môn đã không một ai có thể làm gì được nó. Ai biết được mấy cái cấm chế kia có thể khiến cho trận pháp thượng cổ thay đổi làm cho họ gặp nguy hiểm.

Cho nên những người tu đạo đều chuẩn bị rời khỏi Nam Thiên môn. Chờ tới khi không có gì nguy hiểm mới quay lại để giao dịch.

Dù sao thì những người dựa vào giao dịch trong bí thị đều hết sức cẩn thận.

Mà vào lúc này, có vài người tu đạo đang yên lặng thu dọn đồ đạc lại hơi để ý một người mang mặt nạ gỗ mặc áo vải thô màu xanh đang cúi thấp đầu.

Người đó chính là Nam Cung Tiểu Ngôn tới Nam Thiên môn từ sau trận chiến ở Côn Luân, hàng ngày không có ai để ý.

...

Vào lúc này, người chú ý tới Nam Cung Tiểu Ngôn là một người thanh niên mặc áo dài bạc cũng đeo một cái mặt nạ bằng gỗ.

Vào lúc này, người đó đang ở trong một gian hàng nhìn Nam cung tiểu Ngôn qua cửa sổ. Còn Nam Cung Tiểu Ngôn lại không phát hiện ra người đó.

Sở dĩ Nam Cung Tiểu Ngôn lựa chọn rời đi là vì độ nhiên hấn phát hiện ra mình không tiếc mạng sống hy sinh vì một thứ không đáng, không có ý nghĩa.

Hiện tại Nam Cung Tiểu Ngôn lặng lẽ sống ở Nam Thiên Môn là sống ỉnh... Tuy nhiên vận may của y thật sự là rất kém.

Vốn sau trận chiến ở Côn Luân, tất cả mọi người để nghĩ rằng Nam Cung Tiểu Ngôn đã chết.

Như Đông Bất Cổ lúc trước không hề biết tới Nam Thiên môn, người Côn Luân cũng không biết tới cái bí thị này. Sau khi rời khỏi Côn Luân, Nam Cung Tiểu Ngôn vô tình mới biết tới cái bí thị Nam Thiên môn. Chính vì ở đây không có thể lực của Côn Luân cho nên y mới lựa chọn lặng lẽ sống ở đây.

Nhưng Nam Cung Tiểu Ngôn không ngờ được Lạc Bắc bị thần cung Toái Hư áp chế liền phản kích lại nhằm vào đúng sự giao dịch của Côn Luân ở trong chợ.

Nếu Cát Thanh Đằng bảo thủ hơn một chút thì sẽ chấp nhận một vài tổn thất triển khai cạnh tranh với Lạc Bắc trên phương diện này trong một thời gian dài. Nhưng mặc dù tu vi của y không thể sánh với Kỳ Liên Liên Thành, Nam Ly Việt, Trác Trầm Đạo lại có tâm cơ và kiến thức, xử lý sự việc cực cao, ánh mắt còn hơn cả đám đệ tử thân truyền.

Mặc dù Cát Thanh Đằng có sự kiêu ngạo giống như bất cứ đệ tử Côn Luân nào khác nhưng tính tình của y lại vô cùng cẩn thận không hề có lấy một chút bảo thủ. Cho nên vừa phát hiện mình không thể thắng trong trận chiến không có máu này, trong tình cảnh Côn Luân có thể tổn thất một ít căn cơ, Cát Thanh Đằng liền cầu xin sự giúp đỡ của Côn Luân, hy vọng Côn Luân phái một vài nhân vật tu vi cao có thể hạn chế hành động mặt này của Lạc Bắc, thậm chí ám sát những người của Lạc Bắc có trong các chợ.

Sau khi gửi tin cầu viện về Côn Luân, Cát Thanh Đằng cũng không nhàn rỗi. Y âm thầm điều động rất nhiều lực lượng của Côn Luân để điều tra. Nhờ đó mà Cát Thanh Đằng biết được một vài cái thị trường giao dịch mới chẳng hạn như Nam Thiên môn.

.....

Hơn nữa, do liên quan tới thần cung Toái Hư nên không chỉ có hai đệ tử của Hoàng Vô Thần mà toàn bộ Côn Luân cũng xuất hiện.

Một vài nhân vật có thân phận rất cao trong Côn Luân và đệ tử Kiếm Ti chuyên ám sát cũng ra ngoài. Cho nên sau khi nhận được tin của Cát Thanh Đằng, một vài người liền chịu sự điều khiển của y tiến vào trong các thị trường giao dịch.

Hiện tại trong Nam Thiên môn, người chú ý tới Nam Cung Tiểu Ngôn mà gã không hề hay biết chính là Lăng Ngọc.

525. Chương 496: Thứ Lăng Ngọc

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 496: Thứ Lăng Ngọc

Do trận pháp thượng cổ bao phủ Nam Thiên Môn khiến cho toàn bộ người tu đạo có mặt trong đó bị che giấu pháp lực dao động và khí tức. Nếu là một đệ tử khác của Côn Luân, cho dù đối diện với Nam Cung Tiểu Ngôn chỉ sợ cũng không nhận ra được.

Nhưng người lén vào trong Nam Thiên Môn lại là Thứ Lăng Ngọc.

Thứ Lăng Ngọc là đệ tử thân truyền của A Nam Đồ đã bị đánh chết trong số thập đại kim tiên của Côn Luân. Mà y gần như nhập môn cùng lúc với Nam Cung Tiểu Ngôn, có thời gian tu luyện cùng với nhau. So với Lạc Bắc và Thái Thức, thời gian cả hai tu luyện còn dài hơn nhiều. Gặp một người mà mình tiếp xúc trong một thời gian dài cho dù người đó có thay đổi diện mạo, che giấu hơi thở nhưng nếu chú ý thì vẫn cảm nhận có gì đó khác lạ.

Lúc đầu khi mới tới nơi này, Thứ Lăng Ngọc cũng không để ý tới Nam Cung Tiểu Ngôn. Bởi vì lần này y tới đây còn phải điều tra đối tượng. Nhưng sau đó lại đúng lúc thần cung Toái Hư xuất hiện.

Do tác dụng của trận pháp thượng cổ nên cho dù thoáng thấy bóng dáng của hai tia sáng nhưng cho dù là Nam Cung Tiểu Ngôn hay Thứ Lăng Ngọc cũng không nghĩ nó liên quan tới thần cung Toái Hư. Nhưng cũng chính vì vậy mà lại làm cho Thứ Lăng Ngọc chú ý tới một chi tiết.

Theo lẽ thường, người tu đạo tới Nam Thiên Môn là cầm theo một thứ gì đó để giao dịch, cho nên bọn họ coi trọng những thứ đó như bảo bối. Vào lúc này, Nam Cung Tiểu Ngôn cũng giống như rất nhiều người thu dọn đồ đạc rồi đi nhưng Thứ Lăng Ngọc nhìn qua lại phát hiện Nam Cung Tiểu Ngôn thu dọn đồ của mình hoàn toàn khác với những người khác... dường như y có một chút gì đó không để ý tới đồ vật của mình.

Nam Cung Tiểu Ngôn cũng không để ý tới hành động của mình nhưng lại bị sự nhạy bén của Thứ Lăng Ngọc phát hiện ra vì vậy mà mới thu hút sự chú ý của y.

Mà nhìn một lúc lâu, ánh mắt của Thứ Lăng Ngọc chợt xuất hiện một sự kinh ngạc. Y vẫn tiếp tục theo dõi Nam Cung Tiểu Ngôn một cách chăm chú.

...

Nam Cung Tiểu Ngôn giống như những người tu đạo khác thu dọn đồ vật xong liền đi theo một con đường ra khỏi Nam Thiên Môn.

Thứ Lăng Ngọc vẫn đứng trong cửa hàng, đợi cho Nam Cung Tiểu Ngôn biến mất khỏi tầm mắt của mình, y mới nhanh chóng đi ra rồi theo một con đường ngược lại mà lao ra ngoài.

Trong dòng người đang đi ra đó, khuôn mặt dưới tấm mặt nạ gỗ của y chợt xuất hiện một sự lạnh lùng.

Một cái bóng màu xanh lạng lẹ từ trong làn sương mù của Nam Thiên môn đi ra.

....

Nam Cung Tiểu Ngôn lặng yên không một tiếng động ra khỏi Nam Thiên môn. Sau khi thoát ra khỏi phạm vi trận pháp của Nam thiên môn, y liền dán lên người một tấm bùa màu vàng có thể che giấu khí tức rồi đi vào trong khu rừng.

Đi trong khu rừng hoang vắng không một bóng người được chừng một canh giờ, tới khi cách Nam Thiên môn một khoảng nhất định Nam Cung Tiểu Ngôn mới cẩn thận cố gắng không để cho người khác phát hiện mà bay lên trời.

Sau khi bay được chừng hay canh giờ, Nam Cung Tiểu Ngôn mới tới một cái sơn cốc đầy cây cối. Sau khi dừng lại trong sơn cốc, Nam Cung Tiểu Ngôn đứng đó một lúc thật lâu, cảm nhận không có gì khác thường y mới tới một chỗ vách núi ở phía đông của sơn cốc.

Trên vách núi đó có một cái khe rộng thành một trượng bị che phủ bởi dây leo bám trên vách núi. Nam Cung Tiểu Ngôn giơ tay hút một cái kéo những sợi dây leo sang hai bên rồi lập tức lướt vào trong cái khe.

Sau khi đi vào sâu chừng mười trượng, ánh sáng trở nên u ám, nhưng vách núi lại bóng loáng như người ta sử dụng vũ khí sắc bén mà đeo gọt.

Đi vào sâu hơn trăm trượng chợt thấy có ánh sáng lấp lánh. Chỉ thấy bên trong có hai căn phòng đá đơn sơ, trên đỉnh có khảm hai viên tinh thạch tản ra ánh sáng trắng. Một gian có đặt một tấm bồ đoàn và một cái bàn đá có để bình đàn được.

Còn một gian khác cũng đặt bàn đá nhưng bên trên có để một ít nguyên liệu, tinh thạch, nước và bùa.

Nam Cung Tiểu Ngôn lướt vào giữa hai gian phòng lập tức vung một cái lá cờ nhỏ màu xanh khiến cho cái thông đạo sau lưng đột nhiên biến mất chỉ còn lại một cái vách núi nguyên vẹn. Rõ ràng ở đây có bố trí một cái ảo trận.

Sau khi bày cấm chế xong, Nam Cung Tiểu Ngôn mới tiến vào trong căn phòng có đặt nguyên liệu và bùa rồi cầm một lá bùa màu lam lên bắt đầu chế tác.

Nam Cung Tiểu Ngôn chế tác bùa hết sức thành thực. Chỉ thấy rất nhiều thứ nguyên liệu dưới sự luyện chế của y liền biến thành một thứ nước màu lam rồi sau đó sử dụng chân nguyên bao phủ quần lên trên lá bùa. Những đường cong trên lá bùa liên tục tăng lên. Từ từ hơn mười cái ký hiệu huyền ảo được hoàn thành trên tấm bùa màu lam khiến cho nó tản ra pháp lực dao động giống như băng.

Cuối cùng sau khi một tia dung dịch màu lam khắc vào trên lá bùa, hoàn thành cái ký hiệu cuối cùng, Nam Cung Tiểu Ngôn liền đặt nó vào trong một cái hộp gỗ. Động tác của hắn hết sức thuần thực, tự nhiên không hề có lấy một chút gượng gạo. Hắn vẫn chưa dừng tay lại tiếp tục ấy thứ nguyên liệu vào trong lò biến nó thành dung dịch màu đỏ rồi sau đó lại lấy một viên ngọc màu trắng bắt đầu chế bùa tiếp.

Ước chừng sau sáu canh giờ, Nam Cung Tiểu Ngôn mới dừng tay. Trong khoảng thời gian đó y luyện chế được hơn ba mươi lá bùa.

Sau khi luyện chế được nhiều bùa như vậy, Nam Cung Tiểu Ngôn lại đi vào trong gian thạch thất khác đồ hơn mười viên đan được màu xanh. Sau khi nuốt xong, y mới khoan chân ngồi trên bồ đoàn tu luyện.

Trong hai ngày tiếp theo, mỗi ngày có mấy canh giờ, Nam Cung Tiểu Ngôn dừng tu luyện nuốt vài viên đan được rồi mới lại tiếp tục.

Hai ngày sau, cái bình đàn được của Nam Cung Tiểu Ngôn hoàn toàn hết sạch. Y đứng dậy đi tới gian thạch thất mà mình luyện chế bùa sau đó bỏ hết cả ba mươi tấm vào trong người, thu lá cờ màu xanh rồi mới lướt ra ngoài.

Xung quanh Nam Thiên môn, linh khí trời đất rất ít cho nên thường ngày khi tu luyện Nam cung tiểu Ngôn phải dựa vào sự giúp đỡ của Đan được.

Mặc dù khi ở Côn Luân, Nam Cung Tiểu Ngôn không tu luyện pháp quyết luyện bùa nhưng y chế tạo bùa cho người tu đạo cấp thấp cũng không tồi. Từ khi rời khỏi Côn Luân, Nam Cung Tiểu Ngôn vẫn luyện chế

bùa để giao dịch đổi lấy một ít đan dược cần thiết để tu luyện. Vì vậy mà cách y luyện bùa càng lúc càng thuần thực, xác suất thành công cũng cao lên.

Nam Cung Tiểu Ngôn không muốn cho người ta để ý cho nên chủ yếu là luyện chế loại bùa bình thường. Còn một ít thứ bùa đặc biệt của Côn Luân, y cũng không luyện chế. Như ba mươi cái bùa kia chỉ có ba, bốn cái là có phẩm chất ột chút còn lại thì giá trị rất thấp. Với những lá bùa như vậy, Nam Cung Tiểu Ngôn cũng không kiếm được nhiều. Chỉ có điều thân phận của Nam Cung Tiểu Ngôn ở Côn Luân cực cao, lại là đệ tử thân truyền của một trong số thập đại kim tiên, nên thật ra bây giờ y cũng giống như đám người Lạc Bắc không để cho người ta chú ý mới tốt. Vì vậy mà cơ bản Nam Cung Tiểu Ngôn tự cấp tự cung mua đan dược cần thiết để tu luyện.

Nhưng cho dù như vậy, Nam Cung Tiểu Ngôn cũng phải mất rất nhiều thời gian luyện chế bùa hay ở trong Nam Thiên môn giao dịch vì vậy mà tốc độ tu luyện chậm hơn Ở Côn Luân nhiều.

....

Sau khi ra khỏi sơn cốc, Nam Cung Tiểu Ngôn lại theo đường cũ bay về phía Nam Thiên môn.

Con đường này y đã đi lại rất nhiều lần, bình thường đừng nói là người tu đạo cho dù là dã thú hơi to một chút cũng không thấy. Có thể nói là rất an toàn.

Nhưng khi y theo con đường đó bay được chừng một canh giờ , còn cách Nam Thiên môn chừng hơn trăm dặm, Nam Cung Tiểu Ngôn bất ngờ dừng lại.

- Ai?

Nam Cung Tiểu Ngôn sau khi dừng lại liền quay sang bên trái mà trầm giọng hỏi.

- Nam Cung sư huynh! Không thể ngờ được bị huynh phát hiện. Có điều huynh không phải lo lắng. Là ta.
- Từ trong khoảng rừng bên trái chợt lóe lên một tia sáng màu bạc rồi Thứ Lăng Ngọc xuất hiện.

Vào lúc này, Thứ Linh Ngọc vẫn mặc bộ trường bào màu bạc nhưng lại không đeo mặt nạ. Trên gương mặt xinh xắn như hơi nở nụ cười.

- Vị đạo hữu này! Chỉ sợ ngươi nhận nhầm người rồi. - Nam Cung Tiểu Ngôn lên tiếng hết sức lạnh nhạt:
- Ta không phải là Nam Cung sư huynh của ngươi.
- Nam cung sư huynh! Sao huynh phải khổ như vậy? - Thứ Lăng Ngọc chăm chú nhìn Nam Cung Tiểu Ngôn với ánh mắt đầy cảm xúc lẫn lộn:
- Mặc dù huynh thay đổi giọng như chỉ cần nhìn hành động và phong thái của huynh là ta có thể nhận ra... Chúng ta cứ nghĩ rằng huynh đã chết không ngờ bây giờ lại có thể gặp được huynh.
- Các ngươi cứ coi như ta chết là được rồi. - Nam Cung Tiểu Ngôn trầm mặc một chút rồi hồi phục âm thanh. Y bị không thể giấu được nên cũng chẳng che giấu nữa.

526. Chương 497: Trảm Tam Thi Phệ Thần Tiễn. Hỏa Nha

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 497: Trảm Tam Thi Phệ Thần Tiễn. Hỏa Nha

- Nam cung sư huynh! Hãy cho ta lý do. Dù sao thì chúng ta cũng là sư huynh đệ. Ngày đó nghĩ ngươi chết trong tay đám người Huống Vô Tâm, chúng ta rất đau khổ nhưng không ngờ huynh vẫn còn sống, lại tới tận Nam Thiên môn. - Thứ Linh Ngọc nhìn Nam Cung Tiểu Ngôn mà nói:

- Nam Cung Sư huynh! Ta rất muốn biết nếu huynh vẫn còn sống tại sao lại rời khỏi Côn Luân, mai danh ẩn tích trốn ở đây?

- Bởi vì Nam Cung Tiểu Ngôn của Côn Luân đã chết. - Nam Cung Tiểu Ngôn lạnh lùng nhìn Thứ Lăng Ngọc nói:

- Ngày đó nếu không phải pháp thuật của người ta đánh trượt thì ta đã không tỉnh dậy. Ta rời khỏi Côn Luân là vì không muốn chết một cách vô nghĩa.

- Không muốn chết một cách vô nghĩa? - Thứ Lăng Ngọc lắc đầu:

- Nam Cung sư huynh! Ta vẫn không hiểu ý của huynh.

- Người không hiểu? Ta nghĩ Nam Cung Đạo Tạng sư thúc tổ sẽ hiểu được. - Nam Cung Tiểu Ngôn lặng lẽ nói:

- Nếu đám người Trần Thanh Đế đều là người của ta vậy thì tại sao Nam Cung Đạo Tạng Sư thúc tổ lại chết trong tay của họ? Chẳng lẽ vì để cho Huống Vô Tâm càng thêm tin tưởng vào họ rồi đánh chết y? Nếu bọn họ là người của ta, nếu chương giáo Hoàng Vô Thần đã biết trước thì tạo sao còn cho bọn họ cơ hội làm vậy? Chẳng lẽ chỉ vì muốn lôi toàn bộ người của Huống Vô Tâm đến để tiêu diệt? Cứ cho rằng làm vậy không sai nhưng mấy người Minh Thập Thất không đáng phải chết như thế.

- Chuyện này ta cũng không biết phải giải thích như thế nào. - Thứ Lăng Ngọc nở nụ cười khổ:

- Xem ra Nam Cung sư huynh đã hiểu lầm chương giáo. Nhưng trong lòng Nam cung sư huynh chắc chắn vẫn là đệ tử của Côn Luân. Hơn nữa ta thấy không có sự hiểu lầm nào mà không giải thích được. Nam Cung sư huynh! Người vẫn là người của Côn Luân, hay là theo ta về, chương giáo sẽ giải thích rõ cho người... Hơn nữa cho dù trong lòng người có gì bất mãn cũng chỉ cần nói v chương giáo rồi yên tâm ở Côn Luân tu luyện, mặc kệ cái khác. Chắc chắn chương giáo sẽ chấp thuận. So với việc huynh ở đây như tán tu thì tốt hơn nhiều.

- Thứ Lăng Ngọc sư đệ! Nếu người còn nhớ tới tình sư huynh đệ của chúng ta vậy thì người hãy coi Nam Cung Tiểu Ngôn của Côn Luân chết rồi đi. - Nam Cung Tiểu Ngôn nhìn Thứ Lăng Ngọc mà nói:

- Ta ở tại Nam Thiên môn cũng chỉ mong được sống yên bình không tham dự vào bất cứ sự phân tranh. Cho dù có chuyện gì ta cũng sẽ nhớ mãi Côn Luân và tình sư huynh đệ của chúng ta.

- Nam Cung sư huynh....

Thứ Lăng Ngọc định tiếp tục khuyên nhưng nhìn ánh mắt kiên quyết của Nam Cung Tiểu Ngôn, y liền thở dài, nói:

- Nếu huynh đã quyết như vậy ta cũng không nói nữa. Nhưng nếu có một ngày huynh nghĩ thông muốn trở lại Côn Luân thì ta nhất định sẽ bảo vệ cho huynh bình yên trở về.

- Nếu vậy thì đa tạ tấm lòng của Lăng Ngọc sư đệ. - Nam Cung Tiểu Ngôn gật đầu với Thứ Lăng Ngọc rồi sau đó quay người định bước đi:

- Nam cung sư huynh.

Đúng lúc này, Thứ Lăng Ngọc lại chợt lên tiếng gọi Nam Cung Tiểu Ngôn.

- Có chuyện gì? - Nam Cung Tiểu Ngôn quay người lại thì thấy Thứ Lăng Ngọc chìa một cái hộp ngọc ỳnh:

- Nam Cung sư huynh! Huynh ra khỏi Côn Luân chắc cũng không mang theo cái gì. Trong hộp này ta có mang theo Thạch Nhũ đan có thể giúp tốc độ tu luyện của huynh nhanh hơn một chút.

Nam Cung Tiểu Ngôn hết sức cảm động gật đầu không nói gì định nhận lấy cái hộp ngọc đó. Nhưng khi bàn tay của gã vừa mới chạm vào cái hộp thì trong mắt của Thứ Lăng Ngọc chợt lóe lên một tia sáng lạnh lẽo. Ngay lập tức Thứ Lăng Ngọc há miệng bắn thẳng một tia sáng trắng vào người Nam Cung Tiểu Ngôn khiến cho gã bay ngược về phía sau.

Phù!

Một ngụm máu tươi từ trong miệng Nam Cung Tiểu Ngôn phun ra. Nhưng ngụm máu tươi đó vừa ra khỏi miệng liền lập tức biến thành một cục băng đỏ như máu rơi xuống đất rồi vỡ vụn. Ngay cả cỏ cây trên mặt đất cũng dính một lớp sương rồi đông cứng, héo rũ.

Trước ngực của Nam Cung Tiểu Ngôn xuất hiện một lỗ thủng dính đầy băng tuyết. Hấn loạn choạng mấy cái nhìn Thứ Lăng Ngọc nhưng không nói gì. Ánh mắt của gã ngoại trừ sự tức giận ra còn lại hết sức lạnh lùng.

- Không thể ngờ được trên người của ngươi lại có pháp bảo tự động bảo vệ chủ. Côn Luân chúng ta không có cái thứ đó. Mà nhìn nó thì hình như là pháp bảo thượng cổ. Chỉ có điều phẩm cấp của nó hơi kém. Nếu không giống như Long vương linh phủ thượng cổ tự động bảo vệ chủ, ta thật sự không làm cho ngươi bị thương được.

Thứ Lăng Ngọc cơ bản không có nhìn Nam Cung Tiểu Ngôn mà vui vẻ nhìn vài cái mảnh nhỏ màu đỏ sáng lóng lánh gần đó.

Những mảnh nhỏ màu đỏ đó nhìn như mảnh sứ nhưng mỗi một cái lại giống như những lá bùa bây giờ. (.

Mới vừa rồi, Thứ Lăng Ngọc đột nhiên bắn ra một cái pháp thuật vốn ở khoảng cách như vậy Nam Cung Tiểu Ngôn không thể tránh khỏi mà cũng bị giết chết. Nhưng cái thứ này đột nhiên xuất hiện ngăn cản cho Nam Cung Tiểu Ngôn một chút.

- Tại sao?

Một tia sáng vàng từ trong tay Nam Cung Tiểu Ngôn trào ra rồi như một con giao long màu vàng xoay quanh người gã. Nam Cung Tiểu Ngôn nhìn Thứ Lăng Ngọc và chỉ hỏi như vậy.

Thứ Lăng Ngọc phán đoán hoàn toàn đúng. Những mảnh nhỏ màu đỏ đó là một thứ pháp lực thượng cổ mà Nam Cung Tiểu Ngôn có được ở trong Nam Thiên môn, sau khi luyện hóa nó có tác dụng tự động bảo vệ chủ. Nếu không có thứ pháp này thì hiện tại Nam Cung Tiểu Ngôn đã chết.

- Đó là mệnh lệnh của chưong giáo.

Thứ Lăng Ngọc bình thản nhìn Nam Cung Tiểu Ngôn. Vào lúc này cũng không còn sự dè dặt giữa sự huynh đệ. Mà thực tế khi y quyết định ra tay, chút tình cảm giữa hai người đã bị y cắt đứt. Vào lúc này, Nam Cung Tiểu Ngôn đối với y chỉ là một kẻ địch mà mình nhất định phải giết.

- Sau khi chưong giáo biết ngươi còn sống cho ngươi hai lựa chọn. Nếu ngươi đồng ý quay về Côn Luân, vẫn là đệ tử Côn Luân thì có thể yên tâm tu. Nếu ngươi không trở về Côn Luân thì ngươi cũng biết rằng mình biết quá nhiều chuyện, không ai có thể đảm bảo ngươi không dùng nó để làm cho Côn Luân gặp nguy hiểm. Cho nên phải loại bỏ ngươi.

- Đó là ý của chưong giáo?

Cái mặt nạ của Nam Cung Tiểu Ngôn đã bị vỡ nát. Vào lúc này gương mặt trắng bệch của y chợt nở một nụ cười sâu thẳm:

- Ta sẽ nhớ kỹ ân tình ngày xưa. Cho dù chết cũng không giúp người khác gây hại cho Côn Luân. Nếu vậy, tại sao các ngươi còn muốn...còn muốn tuyệt tận như thế?

- Ngươi không nghĩ rằng có thể một lúc nào đó ngươi bị đám Lạc Bắc bắt rồi bị chúng dùng thủ pháp ác độc moi được thứ chúng muốn từ ngươi? - Thứ Lăng Ngọc cười lạnh.

- Thủ pháp ác độc? Ta thấy chưa chắc. Bọn họ cũng chỉ do bị Côn Luân bức tới mức này mà thôi. - Ánh mắt của Nam Cung Tiểu Ngôn lấy lại sự lạnh lùng.

- Nói càn! Ngươi đừng quên mình cũng là người Côn Luân! Côn Luân có ân truyền kinh thụ đạo cho chúng ta. Đã là người Côn Luân thì chết có nghĩa gì. Bởi vì ngươi sợ chết tới trốn ở đây còn muốn nói nữa sao? - Thứ Lăng Ngọc nhìn Nam Cung Tiểu Ngôn với ánh mắt khinh miệt:

- Làm mất đi sự coi trọng trước đây của chưong giáo đối với ngươi, thậm chí còn cho ngươi tiếp xúc với cơ hội được chưong giáo lựa chọn. Nếu không thì ngươi cũng không thể được biết nhiều chuyện như vậy... Chỉ

có điều ta vẫn không hiểu người mạnh hơn ta ở chỗ nào. Trước kia tu vi của chúng ta không khác biệt nhiều lắm nhưng vì người là đệ tử thân truyền của Cửu Bạt sư bá nên mới được sự coi trọng của chưong giáo.

- Hóa ra trong lòng người đã có sự bất mãn đối với ta. - Nam Cung Tiểu Ngôn cười lạnh:

- Có điều người cũng chỉ dám đánh lén chứ đâu dám thẳng mặt chiến đấu với ta.

- Ta chỉ trung với sư môn phải đảm bảo có thể giết được người. Cho dù pháp bảo Lục giáp kim thân của người không bị hủy vào lúc Huống Vô Tâm phản loạn thì người cũng chưa chắc đã là đối thủ của ta.

Thứ Lăng Ngọc nói xong câu đó liền chột quay đầu nhìn vào trong khu rừng mà nói:

- Người nghe lén lâu như vậy cũng nên ra đi.

- Đạo hữu! Do ta vô tình đi ngang qua cũng không muốn nghe lén.

Sau khi âm thanh của Thứ Lăng Ngọc vọng ra, từ trong khu rừng chột cất lên một thứ âm thanh do dự.

- Cho dù không phải nghe lén thì cũng xuất hiện đã rồi nói sau.

Thứ Lăng Ngọc nhướng mày phất mạnh tay phải. Chỉ thấy một vầng ánh sáng màu trắng tạo thành một cái vòng lớn. Nó như một con thú khổng lồ chồm tới khiến cho toàn bộ những thứ trên đường nó đi qua bị nát vụn.

Một cái pháp bảo phi độn có hình dạng con thuyền nhỏ màu vàng kim đột nhiên lao ra. Trên đó có một người thanh niên gầy gò đang đứng. Nhìn cảnh tượng bên dưới tất cả biến thành bột phấn mà sắc mặt của gã tái nhợt.

527. Chương 498: Ta Là Người Phản Bội

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 498: Ta Là Người Phản Bội

Người thanh niên gầy gò đó chính là Quý Linh có danh hiệu Tiểu thông linh trong Nam Thiên môn. Sở dĩ gã có mặt trong khu rừng này cũng là vì những chấn động khác lạ vào hai ngày trước ở Nam Thiên môn nên gã thuận tiện đi vào trong Thập Vạn đại sơn để tìm mấy loại thảo dược. Hôm nay quay về Nam Thiên môn không ngờ lại gặp Thứ Lăng Ngọc và Nam Cung Tiểu Ngôn ở đây.

Bởi vì cảm giác Nam Cung Tiểu Ngôn và Thứ Lăng Ngọc đều rất mạnh cho nên Quý Linh sử dụng một cái bùa che giấu khí tức rồi đứng im. Gã thầm mong sao cho hai người nhanh chóng rời khỏi chỗ này nhưng không ngờ vẫn bị Thứ Lăng Ngọc phát hiện.

- Chỉ có tu vi như vậy?

Quý Linh cười trên Phi Hỏa linh chu lao ra, Thứ Lăng Ngọc liền nhận ra ngay tu vi của gã chỉ mới là Kim Đan trung kỳ nên cũng chẳng e ngại. Y chẳng thèm nói nhiều, giơ tay chỉ một cái. Một bông tuyết từ đầu ngón tay của y bắn ra rồi trong nháy mắt hóa thành hơn một ngàn sợi tơ màu trắng giống như cái nhà giam bao phủ hoàn toàn Quý Linh cùng với phi Hỏa linh chu.

Trong nháy mắt khi Thứ Lăng Ngọc ra tay với Quý Linh, con giao long màu vàng kim đang bao quanh người Nam Cung Tiểu Ngôn cũng lập tức lao ra như một tia chớp.

- Ta đã ra tay đánh lén mà người còn định chạy trốn?

Cùng lúc đó, một hạt châu trắng như tuyết cũng lập tức xuất hiện trong tay Thứ Lăng Ngọc. Hạt châu tỏa ra mấy trăm vầng sáng lập tức bao phủ lấy to bộ Nam Cung Tiểu Ngôn.

Thứ ánh sáng đó vừa mới bao phủ, con giao long đang bao quanh người Nam Cung Tiểu Ngôn lập tức nhanh chóng bị đóng băng. Vốn nó dài tới hai trượng nhưng bây giờ sau khi bị băng bao phủ trong nháy mắt liền biến thành một tảng băng dày tới mười trượng còn con giao long nhìn như một cái nhân ở bên trong.

Bên trong con giao long, ánh mắt của Nam Cung Tiểu Ngôn hết sức kiên quyết. Theo một lần pháp lực dao động từ trên người gã tản ra, một vầng hào quang đỏ như máu đột nhiên xuất hiện rồi biến mất thoáng cái khi nó hiện ra đã cách Thứ Linh Ngọc không tới năm trượng.

- Trảm tam thi phệ thần tiên?

Thứ Lăng Ngọc nheo mắt lại. Hạt châu màu trắng đang tản ra vô số sợi tuyết chiếu lên vầng sáng màu hồng. Trong nháy mắt ngăn cản được vầng sáng màu hồng, một cái pháp bảo hình đóa hoa màu trắng lại hiện ra trên đỉnh đầu của gã. Trong nháy mắt từng vầng sáng giống như thủy tinh lập tức tạo thành một tấm chắn ở trước mặt của y.

Chỉ thấy vầng sáng đỏ như máu của Nam Cung Tiểu Ngôn vang lên tiếng nổ, xuyên qua vầng sáng như tuyết trắng mà va chạm với tấm thuẫn. Trong nháy mắt, tấm thuẫn xuất hiện vô số vết rạn nhưng Thứ Lăng Ngọc lập tức chỉ tay điểm vào cái pháp bảo hình đóa hoa khiến cho nó sáng rực hình thành một tấm thuẫn nữa chắn lấy vầng sáng màu đỏ.

Sau khi đỡ được vầng sáng màu đỏ, Thứ Lăng Ngọc liền nở nụ cười lạnh còn Nam Cung Tiểu Ngôn ở trong con giao long màu vàng thì cảm thấy nguội lạnh.

Trong trận chiến ở Côn Luân, do tác dụng của U Minh huyết hải khiến cho y không thể hiện được nhiều. Nhưng pháp thuật của y có được từ Cửu Bạt là Tam Thi Diệt thần tiên và Trảm Tam Thi phệ thần tiên hết sức mạnh.

Hơn nữa tu vi của y cao hơn Thứ Lăng Ngọc một chút. Nếu bình thường mà sử dụng một đòn như vậy, cho dù Thứ Lăng Ngọc có cản được thì cũng bị tổn thương. Nhưng vào lúc này, trong hoàn cảnh bị Thứ Lăng Ngọc đánh lén, một đòn của y không ngờ vẫn không làm gì được đối phương.

Cùng với nụ cười đầy đắc ý, Thứ Lăng Ngọc khê vươn tay lại định sử dụng hạt châu màu trắng vây khốn Nam Cung Tiểu Ngôn. Nhưng đúng vào lúc này, một tiếng nổ vang lên, những sợi tơ đang bao phủ Quý Linh chợt có tiếng nổ mạnh.

Trên cái nhà giam màu trắng đó xuất hiện một lỗ thủng. Hơn trăm ngọn lửa và vầng lửa từ bên trong phun ra. Quý Linh lập tức điều khiển Phi hỏa linh chu từ bên trong lao ra.

Một con quạ đen màu lửa hồng bay lượn trên đầu Quý Linh tản ra khí tức hệ Hỏa rất mạnh.

Con quạ đen đó nở ra từ quả trứng mà ngày đó Lạc Bắc đưa cho Quý Linh. Quý Linh thả nó ra rồi lại dùng thêm một cái Hắc sát hỏa phù. Dưới một đòn đó không ngờ phá tan được cái nhà giam bằng băng tơ của Thứ Lăng Ngọc.

Nhưng sau khi lao ra, Quý Linh cũng cảm thấy ớn lạnh không dám đứng lại mà quay đầu bỏ chạy.

Bởi vì chỉ trong chốc lát, Quý Linh cảm giác được thực lực của mình và Thứ Lăng Ngọc cách nhau quá xa. Mặc dù Thứ Lăng Ngọc phóng ra một lần pháp thuật như vậy thì gã cũng không thể trốn được nữa vì Hắc sát hỏa phù y cũng chỉ có một cái.

- Hỏa nha?

Một tiếng động vang lên. Thứ Lăng Ngọc thật sự không ngờ Quý Linh có tu vi như vậy mà có thể thoát ra khỏi cái nhà giam bằng băng tơ của mình. Sau khi sững sờ một chút, Nam Cung Tiểu Ngôn lập tức chui ra khỏi tảng băng.

- Hắn sẽ không bỏ qua cho ngươi. Cùng đi mới có thể thoát được. Ngươi sử dụng phi chu, ta sử dụng pháp thuật ngăn cản y.

Vừa lao ra, Nam Cung Tiểu Ngôn lập tức vọt về phía Quý Linh đồng thời hét lên như vậy.

Vào lúc này, Nam Cung Tiểu Ngôn cũng nhận ra tu vi của Quý Linh thấp kém nhưng tốc độ của Phi Hỏa linh chu lại không hề tầm thường. Hiện giờ nếu cả hai mà phân tán thì không thể chạy thoát nhưng nếu

Quý Linh tập trung điều khiển phi chu đưa mình đi, còn Nam Cung Tiểu Ngôn thì sử dụng pháp bảo và pháp thuật ngăn cản đối phương, có lẽ hai người có cơ hội trốn thoát.

- A? Đó là?

Trong một cái sơn cốc không người ở Thập Vạn Đại Sơn, Lạc Bắc đang luyện hóa huyền bảo màu lam chợt ngẩng phát đầu lên.

Một vầng lửa màu trắng đang bao phủ bề mặt của huyền bảo. Mặc dù đã qua nhiều ngày luyện nhưng cái huyền bảo màu lam vẫn như còn nguyên nhìn giống như ngọn nến vậy.

Thái Thúc, Nạp Lan Nhược Tuyết vào lúc này đang ngồi bên cạnh Lạc Bắc. Khi hắn ngẩng phát đầu lên, cả hai đều cảm nhận được mà ngẩng đầu lên theo.

Giờ phút này, trong tầm mắt của ba người, trên bầu trời phía Đông đột nhiên xuất hiện hai quang sáng khác nhau. Phía trước là một vầng sáng màu vàng kim, phía sau là một vầng sáng màu trắng. Cả hai đều có tốc độ cực nhanh kéo theo phía sau một dải ánh sáng dài.

- Có người đấu phép.

Lạc Bắc, Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc lập tức thấy được giữa hai vầng sáng đó thì thoáng lại có những tia sáng bắn ra kèm theo cả tiếng nổ. Cảnh tượng như vậy rõ ràng là hai bên đang đấu phép, một bên thì bỏ trốn.

- Đó là Hỏa Nha.

Đám người Lạc Bắc lập tức nhìn thấy trên vầng sáng màu vàng kim thấp thoáng có một dải sáng màu đỏ chuyển động. Nhìn thoáng qua thì hình như đó là một con Hỏa Nha.

Cả ba người Lạc Bắc, Thái Thúc và Nạp Lan Nhược Tuyết cùng nghĩ tới một chuyện mà quay sang liếc mắt nhìn nhau rồi Lạc Bắc lập tức lao thẳng về phía hai vầng sáng.

Người tu đạo tu luyện phi kiếm sau khi tu luyện tới một cảnh giới nhất định dựa vào phi kiếm để phi độn có tốc độ nhanh hơn người tu luyện pháp quyết khác. Mà hiện tại bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc sau khi được Cửu Thiên tinh thần pháo và thần cung toái hư rèn luyện có lẽ khắp cả thiên hạ không một ai có thể có được bản mệnh kiếm nguyên như vậy.

Hiện tại ánh sáng màu đỏ của bản mệnh kiếm nguyên tản ra khiến cho Lạc Bắc nhìn giống như một con nhím. Một đạo kiếm ý với hơi thở nghịch thiên có tốc độ còn hơn cả Yêu vương liên thai vượt qua không trung khiến cho không khí trong phạm vi trăm trượng nơi nó đi qua xuất hiện những vết rách.

Thứ uy thế như vậy giống như có cả trăm người tu vi Ngự Kiếm kỳ cũng tập trung điều khiển phi kiếm tấn công.

Vào lúc này, trong lòng Lạc Bắc còn có một cơn tức giận. Từ sau lần thần cung Toái Hư tấn công, hắn đã ở trong Thập vạn đại sơn được hai ngày. Tuy nhiên trong hai ngày qua, Thần cung Toái Hư lại như mai danh ẩn tích không hề xuất hiện. Còn Đông Bất Cổ và núi Chiêu Diêu đều không hề có tin tức hữu dụng về thần cung Toái Hư. Thậm chí ngay cả bên phía Thục Sơn, Lạc Bắc phái người tới nhưng cũng không một ai biết được bí mật của Thần cung Toái Hư. Dường như trong cả giới tu đạo tất cả chỉ biết Côn Luân có một thứ pháp bảo thượng cổ mà ngay cả người tu đạo cấp Kim tiên cũng có thể giết dễ dàng. Mà hiện tại trong trận chiến với u Minh huyết ma vào bốn trăm năm trước nó không hề xuất hiện. Thậm chí phần lớn người tu đạo đều cho rằng thứ đồ vật này chỉ được hư cấu chứ không tồn tại. Nhưng bây giờ nó lại xuất hiện.

Bởi vì cơn tức âm ứ trong lòng khiến cho lúc này, kiếm khí từ người Lạc Bắc tản ra dữ hơn bình thường.

528. Chương 499: Người Đơn Giản. Bí Ẩn Đơn Giản

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 499: Người Đơn Giản. Bí Ẩn Đơn Giản

Vào lúc này, hai bên đang đuổi nhau đúng là Nam Cung Tiểu Ngôn, Quý Linh và Thứ Lăng Ngọc. Trên Phi Hỏa linh chu, con Hỏa nha kêu lên liên tục, thi thoảng lại phun ra một cột lửa màu hồng. Vào lúc này, Quý Linh còn đỡ nhưng sắc mặt của Nam Cung Tiểu Ngôn thì trắng bệch, pháp lực dao động có phần tán loạn, nhìn như không chịu nổi nữa. Mà chỉ cần Nam Cung Tiểu Ngôn không chịu nổi thì Quý Linh cũng không chạy thoát, chắc chắn bị Thứ Lăng Ngọc đánh chết.

- Ai?

Lạc Bắc lao tới khiến cho không khí nổ vang. Mặc dù còn cách hơi xa nhưng thanh thể kinh người khiến cho đám người Thứ Lăng Ngọc cảm nhận được.

Cơ bản Thứ Lăng Ngọc không biết Lạc Bắc tới cái bí thị như Nam Thiên môn cho nên y cũng không ngờ mình lại đối mặt với hắn ở đây. Mà vào lúc này, mặc dù còn cách rất xa, cơ bản không nhận ra được tu vi của Lạc Bắc, càng không biết thân phận của hắn nhưng y cũng có thể khẳng định người tới không phải là kẻ cùng cấp bậc với Quý Linh.

Gần như theo bản năng và thói quen, Thứ Lăng Ngọc rung mình rồi âm thanh lạnh lùng của y cũng vọng ra:

- Đệ tử Côn Luân đang hành sự không ột ai nhúng tay vào. Kính thỉnh tránh ra.

- Đệ tử Côn Luân?

- Ta đang tìm đệ tử Côn Luân các người đây.

Vào lúc này, Lạc Bắc có thể khẳng định người đang chạy trốn chính là Quý Linh. Hơn nữa bản thân trong lòng hắn còn đang đè nén một cơn tức cho nên khi nghe Thứ Lăng Ngọc phun ra mấy chữ đệ tử Côn Luân, Lạc Bắc liền cười lạnh. Hắn cũng chẳng nói nhiều lập tức tăng nhanh tốc độ. Kiếm ý và kiếm khí nghịch thiên như một thanh kiếm khổng lồ chém thẳng về phía Thứ Lăng Ngọc.

- Cuồng đồ to gan.

Thứ Lăng Ngọc không ngờ người tới không thêm để ý tới thân phận của mình. Nên vừa sợ vừa giận chỉ tay một cái. Chỉ thấy hạt châu trước mặt y lập tức tỏa ra vô số những tia sáng trắng tạo thành một tận lỗ xoáy như muốn bao phủ cả Lạc Bắc và Phi Hỏa linh chu.

- Cho dù là Kỳ Liên Liên Thành thì bây giờ cũng không phải là đối thủ của ta. Chỉ với người mà cũng dám đối đầu với ta?

Trong tiếng hừ lạnh, kiếm nguyên màu đỏ sẫm trước mặt Lạc Bắc lập tức bắn ra kèm theo những tiếng nổ. Chỉ thấy vầng ánh sáng trắng như tuyết bị nghiền nát.

- Chủ nhân!

Lúc này, Quý Linh cũng nghe thấy âm thanh của Lạc Bắc thì vô cùng vui mừng.

- Không ổn.

Cùng lúc đó, Thứ Lăng Ngọc cũng hét lên một tiếng chói tai. Trên đỉnh đầu của y chợt lóe lên một tia sáng trắng giống như thủy tinh, tạo thành một cái quang thuẫn trong suốt ở trước mặt.

Kiểm nguyên màu đỏ sẫm mang theo hơi thở nghịch thiên phun ra. Chỉ mới vừa chạm phải nó, toàn bộ quang thuẫn thủy tinh lập tức bị đánh nát.

Cùng lúc đó, cái pháp bảo hoa băng trên đỉnh đầu Thứ Lăng Ngọc và y đều chấn động mạnh. Sau đó, Thứ Lăng Ngọc phun ra một ngụm máu tươi.

Trong mắt của y lúc này chỉ có một sự kinh hãi và không thể tin nổi vào những gì đang diễn ra.

Không hề chần chừ, y chỉ ngón tay khiến cho hạt châu màu trắng đang lơ lửng trước mặt liền va chạm với kiếm nguyên màu đỏ sẫm của Lạc Bắc.

Ầm!

Cái hạt châu to bằng nắm tay bị bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc chém cho dập nát. Tuy nhiên trong nháy mắt khi hạt châu bị chém nát, toàn bộ khoảng không trong phạm vi mấy trăm mẫu lập tức bị đóng băng biến thành vô số những bông tuyết trắng.

Trong không gian rộng tới mấy trăm mẫu lập tức xuất hiện một trận mưa tuyết mù mịt.

Những bông tuyết trắng đều rất dày bay xuống như mưa nhưng lại giống như từng cái phi kiếm một.

- Không ngờ để cho y trốn thoát. Đệ tử cấp cao của Côn Luân đúng là luôn có những thủ đoạn độc đáo.

Trong trận mưa tuyết, Lạc Bắc đứng yên nhưng trên người hắt tản ra một thứ lực lượng vô hình khiến cho trong phạm vi mười trượng biến thành một vòng phòng ngự vô hình bảo vệ Phi Hỏa linh chu cùng với Quý Linh.

Một vầng sáng bao phủ Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc cũng bay tới bên cạnh Lạc Bắc. Trong bầu trời đầy tuyết đã không còn chút hơi thở của Thứ Lăng Ngọc.

Dưới một đòn của Lạc Bắc, Thứ Lăng Ngọc đã bật hương nặng. Nhưng y cũng hết sức quyết đoán. Thấy không thể địch lại y liền bất chấp cái pháp bảo rồi sử dụng đòn thuật độc đáo để bỏ chạy.

- Quý Linh! Có chuyện gì vậy? Tại sao người lại bị người Côn Luân đuổi giết?

Không cảm giác được hơi thở của Thứ Lăng Ngọc, ánh mắt của Lạc Bắc hơi lóe lên rồi xoay người lại nhìn Quý Linh và Nam Cung Tiểu Ngôn đang đứng trên Phi Hỏa linh chu mà hỏi.

- Chủ nhân! Ta...

Nhìn thấy uy thế của Lạc Bắc, Quý Linh vô cùng rung động. Lúc này, Nam Cung Tiểu Ngôn cũng đã nhìn Lạc Bắc mà nói:

- Người là Lạc Bắc? Hắn vô tình nghe thấy Thứ Lăng Ngọc và ta nói chuyện cho nên mới bị đuổi giết.

- Thứ Lăng Ngọc? Hóa ra kẻ đó là Thứ Lăng Ngọc, đệ tử thân truyền của A Nan Đồ? - Lạc Bắc bình tĩnh nhìn Nam Cung Tiểu Ngôn nói:

- Vậy còn người?

- Lạc Bắc? Chủ nhân là Thất Hải Yêu Vương Lạc Bắc?

Lúc trước Quý Linh chỉ là một tên tán tu cấp thấp nhất trong Nam Thiên môn. Đối với y mà nói thì đám người Lạc Bắc là những nhân vật trong truyền thuyết. Mặc dù y biết đám người Lạc Bắc là nhân vật phi thường nhưng thật sự không ngờ đó lại chính là Thất Hải Yêu Vương trong truyền thuyết... Một nhân vật như Lạc Bắc có khoảng cách cách hắt quá xa, cơ bản chính là nhân vật thần tiên. Cho nên vào lúc này, khi nghe nói chủ nhân chính là Thất Hải Yêu vương, đầu óc của y gần như trống rỗng, cơ bản không nói được tiếng nào.

Nhưng vào lúc này, sắc mặt của Nam Cung Tiểu Ngôn lại hết sức bình tĩnh như Lạc Bắc:

- Ta là Nam Cung Tiểu Ngôn,

- Nam Cung Tiểu Ngôn? Đệ tử thân truyền của Cửu Bạt cũng là một trong những đệ tử lọt vào mắt của Hoàng Vô Thần?

Nghe Nam Cung Tiểu Ngôn bình tĩnh nói ra thân phận của mình, ánh mắt của ba người Lạc Bắc đều kinh ngạc:

- Tại sao Thứ Lăng Ngọc lại muốn giết người?

- Bởi vì ta phản bội Côn Luân.

Nam Cung Tiểu Ngôn hơi cười khở nhìn Lạc Bắc, nhìn cái người đã từng gặp trong Nam Thiên môn mà vốn phải là kẻ địch của mình:

- Ta không muốn trở thành quân cờ chế vô nghĩa trong tay người khác cho nên trốn khỏi Côn Luân.

- Ta thích thăng thần một chút. Người đã nhận ra được thân phận của ta thì chắc chắn Thứ Lăng Ngọc cũng nhận ra được thân phận của ta. Nếu Côn Luân đã coi người là phản đồ mà ta lại cứu người. Mặc kệ trong lòng người có suy nghĩ gì với Côn Luân nhưng chuyện này hoàn toàn là sự thật.

Dưới trận mưa tuyết bao phủ trời đất đang nhanh chóng biến mất, Lạc Bắc cũng không hề có tính toán nào khác. Nếu Côn Luân vì đối phó với mình mà sử dụng cái pháp bảo như thần cung Toái Hư, hơn nữa Lạc Bắc cũng đã lộ diện vậy thì đứng đây hẳn cũng chẳng hề e ngại.

Hắn ngạo nghễ đứng trong không trung nhìn Nam Cung Tiểu Ngôn mà nói:

- Bây giờ người định làm gì?

Tuy rằng vào lúc này, Nam Cung Tiểu Ngôn được cứu nhưng đối với y mà nói rời khỏi Côn Luân, cho dù thiên hạ có rộng lớn tới mấy thì cũng giống như Lạc Bắc trước kia chẳng có chỗ mà đi. Tuy nhiên nhìn người đệ tử Côn Luân trẻ tuổi trước mặt, Lạc Bắc có một thứ trực giác... Trực giác của hắn cũng giống như Đông Bất Cố, rất đặc biệt. Bọn họ cũng không phải vì được người ta cứu mà lựa chọn gia nhập vào bên mình. Cho nên vào lúc này, Lạc Bắc mới hỏi một câu như vậy.

Nhưng Nam Cung Tiểu Ngôn cũng không trả lời thẳng câu hỏi của Lạc Bắc mà hỏi ngược lại

- Tại sao người lại phải thành lập một chỗ như giới Niết Bàn? Mục đích cuối cùng của người là gì? Tiêu diệt Côn Luân rồi thay thế hiện tại của Côn Luân?

- Ta thành lập giới Niết Bàn thì nguyên nhân đầu tiên là để có được một chút căn cơ, tránh cho bị Côn Luân đuổi giết. - Lạc Bắc nhìn Nam Cung Tiểu Ngôn mà nói hết sức chậm rãi:

- Hơn nữa ta tin tưởng vào con người có thiện có ác. Cho dù là tu Yêu, tu Ma cũng đều có thiện ác, cũng có quyền được sống... Còn về chuyện người hỏi mục đích cuối cùng của ta, thật ra ta cũng chưa hề nghĩ tới.

- Chưa hề nghĩ tới? Chẳng lẽ người không nghĩ rồi sẽ thay Hoàng Vô Thần nắm cả giới tu đạo trong tay.

- Giết chết Hoàng Vô Thần nói dễ hơn làm. Ngay cả Huống Vô Tâm còn không làm cho Hoàng Vô Thần bị thương thì ai biết được y có thực lực như thế nào? Cái này có lẽ người phải hiểu rõ hơn ta. - Lạc Bắc nhìn Nam Cung Tiểu Ngôn mà nói:

- Thật ra ta làm như vậy hoàn toàn là do bị Côn Luân ép mà thành. Đối với ta mà nói thì vô cùng đơn giản, ta chỉ muốn sống cho thật tốt, và để cho những người bên cạnh ta cũng được sống tốt. Hiện tại ngay cả việc sống cũng còn phải đấu tranh thì nghĩ làm gì tới những chuyện xa như thế?

Sau khi ngừng một chút, Lạc Bắc nở nụ cười lạnh:

- Về phần người nói nắm toàn bộ giới tu đạo trong tay giống như Hoàng Vô Thần. Có khi nào Hoàng Vô Thần nắm cả giới tu đạo? Cho dù chúng ta bị y giết chết hết thì không còn người tu đạo, không có Trảm Châu Trạch Địa, không có núi Chiêu Diêu cũng vẫn có những người giống như chúng ta xuất hiện... Bởi vì vẫn có một số người không muốn sống theo ý người khác.

- Hay ột câu vẫn có một số người không muốn sống theo ý người khác. - Nam Cung Tiểu Ngôn nhìn Lạc Bắc: nguồn

- Người là một người đơn giản. Nếu như nói ta không muốn đối địch với Côn Luân chỉ muốn được sống yên trong giới Niết Bàn của người thì người có để cho ta ngồi đó không?

- Tất nhiên! Chỉ cần người không làm hại tới giới Niết Bàn, không làm hại tới người trong giới Niết Bàn thì có thể ở trong giới Niết Bàn của ta. Nếu không thì giới Niết Bàn của ta cũng mất đi ý nghĩa. - Lạc Bắc liếc mắt nhìn Nam Cung Tiểu Ngôn mà nói.

Nam Cung Tiểu Ngôn trầm mặc một lát rồi nhìn Lạc Bắc:

- Phải đại trị trước đại loạn... Hoàng Vô Thần hoàn toàn khác với người. Một tướng công thành vạn cốt khô. Y có thể bất chấp tất cả để hoàn thành việc đại trị của mình. Có nhiều thứ cho dù người không nghĩ tới nhưng chắc chắn y không để cho các người hình thành cục diện chung sống hòa bình với Côn Luân. Cho nên cuối cùng thì một là hắn tiêu diệt các người hoặc là các người tiêu diệt hắn.

- Ta đã nói mình là người hết sức đơn giản. Ta cũng không để ý xem y là hạng người nào. Đối v ta mà nói thì ta chỉ muốn nắm trong tay sự sống chết của mình, có khả năng bảo vệ người bên cạnh mình. Ai muốn giết ta thì ta giết hẳn. - Lạc Bắc nói.

Những lời nói của Lạc Bắc có phần cứng rắn nhưng trong lòng Nam Cung Tiểu Ngôn lại cảm thấy ấm áp. Bởi vì Nam Cung Tiểu Ngôn cũng là một người đơn giản. Hơn nữa gã luôn thấy người tu đạo vẫn là con người... Mà nếu là con người thì không chỉ theo đuổi lực lượng vô thượng và quyền thế thì vẫn có một chút tình cảm. Chỉ có điều hiện tại nơi vòng đảo thứ chín của Côn Luân lại không hề có lấy một chút ấm áp.

Người tu đạo theo đuổi tu vi cao là để làm gì?

Chẳng lẽ là để nắm cả giới tu đạo trong tay, có được nhiều quyền lực?

Sao không thể cùng với người mình thích bay lên trời cao ngắm mặt trời mọc? Sao không thể lấy nó để cứu người?

Một thứ cảm xúc chợt dâng lên trong lòng Nam Cung Tiểu Ngôn. Sau khi nhìn Lạc Bắc một lát, Nam Cung Tiểu Ngôn nói hết sức chân thành:

- Thật ra Côn Luân muốn giết ta còn có một nguyên nhân. Bởi vì ta biết quá nhiều bí mật của Côn Luân, bao gồm cả thần cung Toái Hư.

- thần cung Toái Hư?

Nam Cung Tiểu Ngôn vừa mới dứt lời sắc mặt của Lạc Bắc, Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc đều không giấu được sự khiếp sợ.

Lúc trước, Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết, Thái Thúc ở đây chờ tin tức của đám người Đông Bất Cố xem có bắt được tên đệ tử Côn Luân cấp cao nào không rồi từ đó moi lấy tin tức về thần cung Toái Hư để có cách đối phó với nó.

Nhưng hành tung của đám đệ tử Côn Luân cấp cao đều vô cùng bí ẩn. Hơn nữa công pháp của họ tu luyện có sự đặc biệt. Chẳng hạn như Thứ Lăng Ngọc mặc dù không phải là địch thủ của Lạc Bắc cũng có thể bỏ một cái pháp bảo đồng thời phối hợp với độn thuật để chạy trốn khỏi tay Lạc Bắc.

Hơn nữa Lạc Bắc cũng biết một thứ pháp bảo như thần cung Toái Hư ở trong Côn Luân cũng là một thứ vô cùng bí ẩn. Những đệ tử cấp cao của Côn Luân chưa chắc biết được một vài chuyện liên quan tới thần cung Toái Hư. Cho dù có bắt được thì lấy được tin cũng là chuyện xa vời. Nhưng hiện tại, Nam Cung Tiểu Ngôn lại nói rằng biết bí ẩn của thần cung Toái Hư.

...

- Ta không ngờ người lại có thể chống được thần cung Toái Hư.

Nam Cung Tiểu Ngôn nhìn Lạc Bắc với ánh mắt bội phục. Nhưng đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt của gã liền thay đổi rồi nói:

- Người ở đây. Mà hai ngày trước trong trận pháp của Nam Thiên môn có hai luồng ánh sáng...

- Đúng vậy! Đó chính là tiền quang của thần cung Toái Hư. - Lạc Bắc nhìn Nam Cung Tiểu Ngôn nói:

- Ta muốn thử xem trận pháp của Nam Thiên môn có tác dụng với thần cung Toái Hư hay không cho nên mới nghĩ cách để cho tiền quang của nó xuyên vào trong trận pháp.

- Vô ích! - Nam Cung Tiểu Ngôn hít một hơi thật sâu rồi lắc đầu:

- Cái pháp bảo như thần cung Toái Hư, tiền quang của nó có thể xuyên qua hư không. Một khi đã ra khỏi cung, nó hoàn toàn thoát ly khỏi bản thể, ngay cả người điều khiển cũng không thể khống chế. Sở dĩ không thể dùng cách nào đối phó được với tiền quang của nó chính là vì không cách nào có tác dụng tới bản thân thần cung Toái Hư và người điều khiển.

" quả thật là giống như trong truyền thuyết, công kích xuyên qua hư không." Thái Thúc chớp mắt:

- Nếu vậy thì người thi triển có thể ở tận Côn Luân tấn công?

- Đúng là như vậy, nếu không thì trong truyền thuyết nó cũng không có kinh khủng tới mức như vậy.
 - Thế chẳng phải là muốn giết ai thì giết hay sao? - Thái Thúc nói:
 - Vậy tại sao Côn Luân không dùng cái thần cung Toái Hư giết chết Lạc Bắc sớm hơn mà còn phải chờ tới tận bây giờ. Hơn nữa, bây giờ không giết được hẳn tại sao không giết chúng ta?
 - Cái thần cung Toái Hư vốn bị phong ấn trong trận pháp, gần đây mới xuất hiện. Xem ra Hoàng Vô Thần muốn dùng nó để đối phó với Huống Vô Tâm. Cho nên mãi sau khi đánh chết Huống Vô Tâm mới sử dụng.
 - Nam Cung Tiểu Ngôn lắc đầu nói:
 - Về phần muốn giết ai thì giết là chuyện không thể. Thần cung Toái Hư muốn công kích có sự hạn chế.
 - Hạn chế gì? - Thái Thúc vội vàng hỏi.
 - Một là để sử dụng thần cung Toái Hư mất rất nhiều chân nguyên. Chỉ có người tu đạo tu vi Nguyên Anh trung kỳ trở lên mới có thể sử dụng. Hơn nữa cho dù là người tu đạo Nguyên Anh trung kỳ thì cũng chỉ sử dụng được hai mũi tên là toàn bộ chân nguyên trong người hết sạch. Thứ hai là thần cung Toái Hư muốn tấn công ai thì phải xác định được hơi thở của người đó. Có điều bên trong thần cung Toái Hư có một thứ pháp quyết độc đáo, chỉ c là một sợi tơ, một giọt máu, thậm chí đồ vật mà người tu đạo sử dụng là nó có thể lấy được hơi thở mình cần. - Nam Cung Tiểu Ngôn nhìn ba người Lạc Bắc mà nói:
 - Cho nên muốn phòng ngự thần cung Toái Hư cũng đơn giản, chỉ cần không để cho đồ đạc của mình rơi vào tay Côn Luân. Nếu không bắt được khí tức của người thì thần cung Toái Hư chỉ là thứ rác rưởi, không thể tấn công người.
 - thần cung Toái Hư phải xác định được hơi thở mới có thể tấn công?
- Một tia sáng lóe lên trong mắt, Lạc Bắc liền hỏi:
- Người có biết trong đám đệ tử của Côn Luân có một nữ đệ tử tên là Hoài Ngọc không? Cô ta tự xưng là đệ tử Thanh LY.
 - Là cô ta? - Nam Cung Tiểu Ngôn hơi ngần người rồi chợt hiểu ra:
 - Người đã gặp cô ta? Chẳng trách mà người bị thần cung Toái Hư khóa được hơi thở.
 - Chẳng lẽ cô ta chính là người sử dụng thần cung Toái Hư? - Nạp Lan Nhược Tuyết hỏi.
 - Không phải. - Nam Cung Tiểu Ngôn lắc đầu:
 - Chỉ có điều cô ta tu luyện Xá Nữ nguyên âm quyết. Trong pháp quyết của cô ta có một thứ pháp thuật dùng để nâng cao tu vi của người khác bằng chân nguyên của mình. Đồng thời nó cũng khiến cho chân nguyên của cô ta tương thông với hơi thở của đối phương. Có lẽ chính cô ta sử dụng cách này để lấy được hơi thở của Lạc Bắc. Cô ta đúng là đệ tử Thanh Ly nhưng ta biết không phải người sử dụng thần cung Toái Hư.
 - Vậy người điều khiển thần cung Toái Hư là ai? - Nạp Lan Nhược Tuyết hỏi.
- Nam Cung Tiểu Ngôn nói:
- Ta chỉ biết đó là một đệ tử thân truyền của Lạc Tiên, tu luyện ngay tại vòng đảo thứ chín. Còn về phần là ai thì ta không biết.
 - thần cung Toái Hư do đệ tử của Lạc Tiên sử dụng? Tại sao không phải do một người có thân phận cực cao hay là chính Hoàng Vô Thần? - Lạc Bắc nhìn Nam Cung Tiểu Ngôn mà hỏi:
 - Chẳng lẽ điều khiển thần cung Toái Hư còn có sự hạn chế nào khác?
 - Đúng vậy! Ngoài hai điểm hạn chế mà ta đã nói thì điều khiển thần cung Toái Hư còn có một sự hạn chế lớn nhất. - Nam Cung Tiểu Ngôn liếc Lạc Bắc rồi nói:
 - Sở dĩ cả ngàn năm qua nó không xuất hiện là vì bị phong ấn trong một cái trận pháp vô cùng lợi hại, khó có thể lấy ra được. Bên cạnh đó nghe nói rằng chỉ có người có huyết mạch độc đó mới sử dụng được thần cung Toái Hư. Nếu không cho dù có chiếm được nó thì cũng không thể làm cho nó nhận chủ hay sử dụng

nó.

529. Chương 500: Niết Bàn Chi Đồng. Cơ Hội

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 500: Niết Bàn Chi Đồng. Cơ Hội

- Chỉ có người mang dòng máu độc đáo mới sử dụng được? - Lạc Bắc giật mình nghĩ tới pháp bảo huyết luyện.

- Đúng vậy. - Nam Cung Tiểu Ngôn gật đầu nói:

- Nghe nói lúc trước khi luyện chế cái pháp bảo này là do một tông môn tu đạo họ Tô làm ra. Bởi vì uy lực của nó quá mạnh, hơn nữa bọn họ luyện ra nó để bảo vệ cho con cháu của mình. Vì vậy mà khi luyện chế đã sử dụng phương pháp huyết tể, chỉ có con cháu của họ Tô mới được thần cung Toái Hư nhận làm chủ.

Thái Thúc ngạc nhiên nói:

- Cái thần cung Toái Hư không phải do tổ sư Côn Luân các người luyện ra sao? Tại sao lại nói là do tông môn tu đạo họ Tô luyện ra?

- Truyền thuyết trong giới tu đạo cũng không được đúng cho lắm. Côn Luân nói vậy thật ra cũng chỉ là để dát vàng lên mặt. - Nam Cung Tiểu Ngôn lắc đầu:

- Vào ngàn năm trước, Côn Luân của chúng ta còn chưa mạnh như bây giờ thì làm sao mà luyện được cái pháp bảo như thần cung Toái Hư? Hơn nữa nếu nó do Côn Luân ta luyện ra thì trong ngàn năm qua, tại sao Côn Luân chúng ta lại phong ấn nó ở trong trận pháp mà không sử dụng. Chỉ tới khi Hoàng Vô Thần lấy ra được? Trên thực tế Côn Luân chúng ta chỉ có trận pháp thượng cổ phong ấn thần cung Toái Hư mà thôi.

- Giới tu đạo thượng cổ hết sức huy hoàng, số lượng huyền bảo sánh vai với thần cung Toái Hư rất nhiều. Khi đó gia tộc họ Tô là một trong những tông môn luyện khí lợi hại nhất nên có thể luyện ra được cái pháp bảo như thần cung Toái Hư cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Chỉ có điều sử dụng thần cung Toái Hư mất rất nhiều chân nguyên. Gia tộc họ Tô mặc dù có cái pháp bảo này nhưng sau đó tranh đấu với người khác bị thua, môn nhân bị tàn sát. Ngay cả thần cung Toái Hư cũng bị lấy mất. Trải qua bao nhiêu lần thay đổi nó bị rơi vào tay một tông môn lớn. Mặc dù không tìm được cách sử dụng nhưng do luyện tiếc nên họ mới phong ấn nó trong một trận pháp lợi hại. Sau đó cái tông môn kia biến mất theo dòng lịch sử chỉ còn lại cái trận pháp phong ấn thần cung Toái Hư.

- Sau khi họ Tô xuống dốc, còn cháu đời sau thậm chí không có người tu đạo, cũng chẳng biết lưu lạc tới đâu... Nghe nói vị sư muội kia của ta là do khi đệ tử của Lạc Tiên ra ngoài thấy tư chất tốt mới đưa về. Không ngờ trên người lại có huyết mạch của họ Tô.

- Tại sao người lại biết nhiều chuyện liên quan tới thần cung Toái Hư như vậy? - Lạc Bắc nhìn Nam Cung Tiểu Ngôn:

- Người kể cho ta nghe về thần cung Toái Hư là vì sao?

- Sở dĩ ta biết nhiều chuyện của thần cung Toái Hư cũng là vì trận pháp phong ấn nó có chút đặc biệt. Mà ta cũng từng là người được Hoàng Vô Thần tin tưởng. - Nam Cung Tiểu Ngôn nở một nụ cười khổ:

- Cái trận pháp phong ấn thần cung Toái Hư bản thân là một trận pháp hư không vô cùng lợi hại dẫn thông tới không gian loạn lưu. Hơn nữa bên trong không gian loạn lưu kia còn đặt vô số cấm chế. Khi đi vào đó có tới cả mấy vạn con đường, chỉ có người bố trí mới biết được con đường chính xác duy nhất. Những con đường khác một khi tiến vào thì cơ bản không có cơ hội sống. Mà phương pháp bố trí trận pháp cổ khác

với bây giờ, cơ bản không thể hiểu được. Cho nên muốn tìm ra con đường thật sự đi tới chỗ phong ấn thần cung Toái Hư thì chỉ có thử từng cái một.

- Thử từng con đường một? - Lạc Bắc nhíu mày.

- Đúng vậy. - Nam Cung Tiểu Ngôn nói:

- Hơn nữa phần lớn các con đường đặt những cấm chế bình thường có thể dùng pháp thuật để hóa giải, chỉ có người tu vi Kim Đan hậu kỳ trở lên mới có thể đi vào. Mỗi người vào đó đều mang theo một cái phù Hiển tích của Côn Luân, chuyên dùng để ghi chép, vẽ bản đồ. Sau khi người tiến vào, trên miếng ngọc sẽ hiện ra ánh sáng. Cho tới khi điểm sáng biến mất, thì chứng tỏ là người đó đã chết và đó cũng là con đường chết.

- Vậy những người dò đường đều là đệ tử Côn Luân sao? - Lạc Bắc hỏi.

- Có nhiều người bị chúng ta bắt rồi hạ cấm chế sau đó tống vào. - Nam Cung Tiểu Ngôn đáp:

- Cũng có không ít đệ tử Côn Luân tự nguyện đi vào.

- Tự nguyện đi vào? - Thái Thúc không nhịn được hỏi Nam Cung Tiểu Ngôn:

- Đi vào có thể nói là chín phần chết một phần sống mà vẫn tự nguyện? Muốn lập công được sự khen ngợi của sư trưởng hay sao?

- Tất cả là vì Côn Luân. Thật ra rất nhiều đệ tử Côn Luân nghĩ rất đơn giản... Trung thành với Côn Luân, vì sự hùng mạnh của Côn Luân mà bất chấp mạng của mình. - Nam Cung Tiểu Ngôn nhìn Lạc Bắc:

- Ta cũng là một trong số những đệ tử tự nguyện tiến vào đó. Nếu không phải sư tôn Cửu Bạt của ta nhìn trúng rồi trở thành đệ tử thân truyền của ngài thì ta đã đi vào trong đó.

- Có lẽ cũng vì suy nghĩ của ta đơn giản như vậy thậm chí tự nguyện đi vào trong trận pháp để dò đường, trung thành với Côn Luân như thế nên Hoàng Vô Thần mới hoàn toàn tin tưởng ta, cho ta rất nhiều quyền và biết được nhiều bí ẩn. - Nam Cung Tiểu Ngôn dừng một chút rồi cố gắng nói tiếp:

- Còn về phần tại sao ta muốn nói cho người nghe về thần cung Toái Hư nhiều như vậy cũng là vì y không biết sơ dĩ ta trung thành cũng là vì kính trọng y. Tin tưởng y có thể bảo vệ từng đệ tử Côn Luân chứ không phải vì y là đường giáo của Côn Luân. Hơn nữa nếu bây giờ ta không nói thì có khả năng không còn cơ hội nói với người nữa.

- Không còn cơ hội nữa? - Nhất thời Thái Thúc cảm thấy khó hiểu. Bởi vì nàng thấy mặc dù hiện giờ Nam Cung Tiểu Ngôn bị thương không hề nhẹ nhưng cơ bản không nghiêm trọng tới mức không cứu nổi. Hơn nữa, có Đông Nhan cho dù Nam Cung Tiểu Ngôn có bị thương nặng hơn nữa thì cũng chỉ cần Lạc Bắc tạm thời phong ấn y lại rồi giao cho Đông Nhan là có thể cứu được.

- thần cung Toái Hư... Nhiều đệ tử Côn Luân hy sinh tính mạng của mình để lấy được cái pháp bảo này cho Côn Luân cũng là vì mong nó sẽ mang tới uy danh ôn phái. - Nam Cung Tiểu Ngôn nhìn Thái Thúc rồi cười khổ:

- Ta ở Côn Luân còn có rất nhiều thứ. Muốn dùng thần cung Toái Hư ngấm vào ta là việc không khó... Chỉ sợ không bao lâu nữa Thứ Lăng Ngọc sẽ truyền tin tức người cứu ta về Côn Luân, tới lúc đó Côn Luân sẽ giết ta đầu tiên.

Lạc Bắc nhíu mày. Hiện tại Nam Cung Tiểu Ngôn ở cùng một chỗ với hắn, lại nói cho hắn nghe nhiều chuyện về thần cung Toái Hư như vậy. Về tình về lý, Lạc Bắc sẽ che chở cho Nam Cung Tiểu Ngôn. Nhưng bản thân Lạc Bắc ngăn cản thần cung Toái Hư là do có Thần Kiêu pháp giới giúp đỡ. Hiện tại uy lực của nó càng ngày càng lớn, nếu Côn Luân dùng thần cung Toái Hư để giết Nam Cung Tiểu Ngôn thì đúng là hắn không có khả năng ngăn cản.

- Muốn đối phó với thần cung Toái Hư chỉ có hủy diệt bản thể của nó. Nhưng nếu muốn lên vào Côn Luân mà không bị Hoàng Vô Thần phát hiện thì đó là chuyện không thể. - Nam Cung Tiểu Ngôn nhìn Lạc Bắc với sắc mặt hết sức bình tĩnh:

- Muốn phòng ngự nó cũng chỉ cần lưu tâm không để mất cái gì có hơi thở của mình vào trong tay Côn Luân

- Theo tốc độ truyền tin của Côn Luân thì nhiều lắm chỉ trong một canh giờ, Hoàng Vô Thần sẽ biết tin ta được người cứu. - Nam Cung Tiểu Ngôn nhìn Lạc Bắc và nói tiếp:

- Công pháp mà Hoàng Vô Thần tu luyện là Vô Sắc định đại hoa luân. Bộ công pháp này của Côn Luân cũng chỉ có mình y tu luyện, cơ bản không một ai biết được sự huyền ảo của nó. Ta cũng chỉ qua sư tôn Cửu Bạt mà biết được một chút.

Hiện tại những gì mà Nam Cung Tiểu Ngôn nói nghe như không theo trật tự nhưng Lạc Bắc, Thái Thúc và Nạp Lan Nhược Tuyết đều hiểu được ý của gã.

Chỉ cần Hoàng Vô Thần biết Nam Cung Tiểu Ngôn về một chỗ với Lạc Bắc thì nhất định sẽ sử dụng thần cung Toái Hư để đối phó với gã. Nói vậy thì thời gian của gã cũng không còn nhiều.

Hiện tại Nam Cung Tiểu Ngôn muốn nhanh chóng nói một vài tin quan trọng cho Lạc Bắc.

- Công pháp Vô Sắc định đại hoa luân có thể sử dụng pháp thuật của mình để nâng cao tu vi của người khác. Sư tôn Cửu Bạt của ta đã từng nói trong bộ công pháp của y có một pháp thuật lợi hại nhất đó là Niết Bàn chi đồng. Bình thường Hoàng Vô Thần vẫn nhắm mắt nhưng theo sư tôn của ta nói một khi y mở mắt thì pháp thuật của y sẽ phát ra uy lực khủng bố.

530. Chương 501: Liên Kết. Tâm Khác

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 501: Liên Kết. Tâm Khác

Nam Cung Tiểu Ngôn nhìn Lạc Bắc mà nói:

- Đạo pháp thuật của y đã từng sử dụng với sư tôn Nguyên Thiên Y của người. Cho nên trên thực tế là do mấy người sư tôn của ta và Hoàng Vô Thần liên thủ mới thắng được sư tôn của người. Nhưng bộ công pháp của y có những công dụng gì thì không một ai biết. Ngoại trừ có thể lên vào vòng đảo thứ chín của Côn Luân nhìn ngọc bích ghi lại bộ công pháp này thì mới nắm được nó huyền ảo như thế nào.

- Có thể nâng cao tu vi của người khác?

- Niết Bàn chi đồng?

Sắc mặt của Lạc Bắc trầm xuống. Nhưng hắn vẫn nghe hết sức chăm chú. Lúc trước, lão đầu tử của Trại Châu Trạch Địa đã nói qua với hắn rằng sự đáng sợ của Hoàng Vô Thần nằm ở chỗ không một ai biết được thực lực thật sự của y. Không ai biết được sự huyền ảo trong pháp thuật của y. Mà hiện tại Nam Cung Tiểu Ngôn qua lời nói giúp cho hắn có một sự hiểu biết đối với Hoàng Vô Thần. Nhưng bất ngờ, một tia sáng chợt lóe lên trong mắt Lạc Bắc:

- Không đúng.

- Cái gì? - Nạp Lan Nhược Tuyết, Thái Thúc và Nam Cung Tiểu Ngôn kinh ngạc nhìn Lạc Bắc.

- Theo lý mà nói thì nếu Hoàng Vô Thần muốn giết người tại sao không sử dụng thẳng thần cung Toái Hư? Tại sao lại cho đám người Thứ Lăng Ngọc tới giết người? Chẳng lẽ y vẫn hy vọng người quay lại Côn Luân?

- Lạc Bắc cau mày suy nghĩ:

- Nếu người không quay về Côn Luân cũng không cần phải để cho Thứ Lăng Ngọc ra tay mà chỉ cần truyền tin về rồi sử dụng thẳng thần cung Toái Hư là có thể giết được người.

- Cái này...

Nam Cung Tiểu Ngôn giật mình rồi trầm tư suy nghĩ. Gã cũng cảm thấy có cái gì đó không thông.

Lạc Bắc đột nhiên nghĩ ra điều gì đó liền nhanh chóng hỏi:

- Nam Cung Tiểu Ngôn! Uy lực của thần cung Toái Hư có thể thông qua tế luyện giống như bản mệnh kiếm nguyên và pháp bảo bản mệnh để trở nên mạnh hơn không?

- Cái này thật ra ta quên nói:

Nam Cung Tiểu Ngôn chớp mắt rồi nói:

- Cơ bản là không cần phải tế luyện thần cung Toái Hư. Người sử dụng có tu vi càng cao, lực lượng chân nguyên càng mạnh thì uy lực của nó sẽ mạnh lên. Còn có một điểm quan trọng nữa đó là nó có liên quan tới khoảng cách. Mặc dù nó có thể không quan tới tới khoảng cách tấn công xuyên qua hư không nhưng cự ly càng gần thì uy lực của thần cung Toái Hư lại càng mạnh.

- Theo như người nói thì người sử dụng thần cung Toái Hư cũng chỉ có một người?

Một cái suy nghĩ chợt xuất hiện trong đầu Lạc Bắc, chỉ có điều nó khiến cho tâm trạng của hắn có phần hồi hộp:

- Theo lý mà nó thì uy lực của thần cung Toái Hư không thể có sự thay đổi lớn đúng không?

- Đúng vậy. - Một tia sáng như chợt lóe lên trong mắt Nam Cung Tiểu Ngôn:

- Người hỏi ta như vậy chẳng lẽ uy lực của thần cung Toái Hư tăng lên không ít?

- Không phải chỉ có một lần thay đổi mà thay đổi mấy lần. Uy lực của thần cung Toái Hư càng lúc càng mạnh.

- Cho dù Hoàng Vô Thần có sử dụng bí pháp nâng cao tu vi của người sử dụng thần cung Toái Hư cũng không thể trong một thời gian ngắn tăng thêm mấy bậc. - Nam Cung Tiểu Ngôn hít một hơi thật sâu, trong mắt xuất hiện sự kinh ngạc:

- Chẳng lẽ là...

- Chẳng lẽ người sử dụng thần cung Toái Hư muốn đánh chết Lạc Bắc cho nên đã ra khỏi Côn Luân? - Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc cùng nói ra ý mà Nam Cung Tiểu Ngôn vẫn chưa nói hết.

- Không thể như vậy. - Tuy nhiên Nam Cung Tiểu Ngôn lập tức kêu lên:

- Thần cung Toái Hư có ý nghĩa vô cùng quan trọng với Côn Luân. Hoàng Vô Thần chắc chắn không thể để cho nó ra khỏi Côn Luân.

- Muốn biết có đúng hay không thì chuyện này rất đơn giản. - Một tia sáng lạnh chợt lóe lên trong mắt Lạc Bắc:

- Chúng ta chờ ở đây xem sau một canh giờ Côn Luân có sử dụng thần cung Toái Hư để đối phó với người hay không? Nếu đến lúc đó, Côn Luân sử dụng thần cung Toái Hư đối phó với người thì nhất định nó ở trong Côn Luân, dưới sự khống chế của Hoàng Vô Thần. Nếu như không thì rất có thể thần cung Toái Hư đã ra khỏi Côn Luân.

....

- Xem ra rất có thể thần cung Toái Hư đã ra khỏi Côn Luân.

Sau hơn một canh giờ, trong một sơn cốc cách Nam Thiên môn không xa, Lạc Bắc ngồi trên một tảng đá lập tức đứng dậy nhìn Nam Cung Tiểu Ngôn đang ngồi xếp bằng bên cạnh mình và Nạp Lan Nhược Tuyết với Thái Thúc mà nói vậy.

Trong một canh giờ trôi qua, tiến quang của thần cung Toái Hư không hề xuất hiện.

Hiện tại Lạc Bắc có một cảm giác rất lạ. Hắn không chỉ cảm giác thần cung Toái Hư ra khỏi Côn Luân mà dường như không biết vì nguyên nhân gì nhưng nó tạm thời không nằm trong sự khống chế của Hoàng Vô Thần.

Lạc Bắc không biết tại sao lại có cái nguyên nhân này nhưng chắc chắn nó khiến cho thần cung Toái Hư ra khỏi Côn Luân.

Nhưng nếu người sử dụng thần cung Toái Hư chỉ có một, người đó lại mang nó ra khỏi Côn Luân. Chỉ cần ra khỏi Côn Luân, đối với Lạc Bắc mà nói thì có cơ hội để đối phó với thần cung Toái Hư.

Trong bầu trời màu xám chợt có một tia sáng màu vàng xuất hiện giống như có một cái khe rồi một bóng người mặc trường bào màu đỏ hiện ra.

Cái trường bào màu đỏ mà người đó mặc có rất nhiều những ký hiệu màu lục với phong cách cổ xưa. Những ký hiệu đó hoàn toàn khác biệt với ký hiệu hiện nay trong giới tu đạo, cho thấy cái trường bào màu đỏ đó là một cái cổ bảo rất hiếm.

Người tu đạo mặt trường bào màu đỏ có mặt ngựa. Thần sắc âm lệ tàn nhẫn, chính là Băng Trúc Quân.

Vào lúc này, dưới chân của y là một thung lũng đầy mây mù bao phủ. Dõi mắt nhìn về phía xa, cách chừng ngàn dặm có một ngọn núi àu xám

Cái chỗ đó rõ ràng là núi Chiêu Diêu.

Lúc này, không ngờ Băng Trúc Quân lại xuất hiện ở một nơi cách núi Chiêu Diêu ở cả ngàn dặm.

Không hề có một chút che giấu, Băng Trúc Quân rơi thẳng xuống cái thung lũng bao phủ bởi những đám sương mù màu xám. Sau khi rơi vào trong làn sương, Băng Trúc Quân cũng không hạ xuống tới tận đất mà chỉ đứng trong làn sương mù:

-Thao Sinh Nguyên! Người chọn một chỗ cũng khá đây. Cho dù người khác có muốn tới phá cũng không ngờ được người lại chọn một chỗ gần núi Chiêu Diêu như thế này. Có điều người vẫn chuẩn bị trốn như thế sao?

- Đạo hữu là ai? Thứ lỗi cho ta mắt kém không nhận ra.

Sau khi âm thanh của Băng Trúc Quân vọng ra, trong làn sương màu xám chợt vang lên âm thanh đầy địch ý và cảnh giác.

- Tại hạ là Băng Trúc Quân. - Sắc mặt của lão vẫn hết sức thản nhiên.

- Băng Trúc Quân? Người bị Lạc Bắc đánh ất thân thể, hiện giờ cướp xác của người khác mà thành thế này? - Âm thanh từ trong sương mù vọng ra có sự kinh ngạc:

- Sao người biết ta ở đây mà đến tìm? Người có ý gì?

- Yên tâm. Chúng ta có cùng chung kẻ địch, cho nên là bạn. Người không cần phải lo lắng như thế. - Băng Trúc Quân lạnh lùng nói:

- Người chọn chỗ ẩn nấp này rất tốt, cho dù người Côn Luân có phát hiện người ở đây thì cũng phải e ngại núi Chiêu Diêu mà không dám tới đông. Chỉ có điều Thiên Ngô Hầu vì trút giận cho người mà bị đánh nát Nguyên Anh. Y nhớ người ở đây nên ta bám theo cũng không có gì là khó lắm. Ta tới tìm người cũng là để nói cho người biết Hoàng Vô Thần đã có lời hứa không truy cứu chuyện người tìm được Bích Căn sơn nhân rồi lại giấu mà không cho Côn Luân biết.

- Hoàng Vô Thần hứa không ra tay với ta?

Trong làn sương mù chấn động dường như câu nói của Băng Trúc Quân khiến cho lòng người không còn giữ được bình tĩnh. Một lát sau, làn sương mù màu trắng đột nhiên tan ra một khoảng rộng để lộ ba bóng người. Người đứng giữa không có râu, mặc trường sam theo hình những đám mây chính là cung chủ Thương Lăng cung trước đây, Thao Sinh Nguyên.

Hóa ra sau khi không địch lại Lạc Bắc, Thao Sinh Nguyên lập tức mai danh ẩn tích là do ngáy trước khi Thương Lăng cung hợp tác với Côn Luân với yêu cầu Côn Luân phải có được tin tức của Bích Căn sơn nhân. Đồng thời bọn họ phải tìm ra và giao lão cho Côn Luân.

Một thể lực khổng lồ như Côn Luân nắm trong tay tài nguyên kinh người, nếu có thêm một người như Bích Căn sơn nhân thì không biết sẽ luyện được bao nhiêu pháp bảo hùng mạnh. Chẳng khác nào hổ được chấp thêm cánh.

Nhưng sau khi tìm được Bích Căn sơn nhân, Thao Sinh Nguyên cũng không giao cho Côn Luân mà âm thầm làm lớn mạnh thể lực của mình. Loại hành vi này giống như thần tử trên thế gian không chấp nhận ngồi dưới sự thống trị của hoàng đế. Vốn Thao Sinh Nguyên làm như vậy cũng không bị lộ. Nhưng từ khi Thương Lăng cung bị Lạc Bắc chiếm, chiến xa Ô Đàm Kim Ma Lang bị luyện thành Yêu vương liên thai, với lực lượng của Côn Luân chắc chắn sẽ đoán ra. Thao Sinh Nguyên cũng e ngại Côn Luân ra tay với mình cho nên mới trốn tới bên ngoài núi Chiêu Diêu.

- Điều kiện của hần là gì? - Thao Sinh Nguyên vừa mới xuất hiện liền nhìn Băng Trúc Quân mà hỏi.

- Vân Hạc Tử! Người cũng ở đây?

Nhưng Băng Trúc Quân vừa thấy ba bóng người cũng lấp bấp kinh hãi.

Hai người bên cạnh Thao Sinh Nguyên thì một người mặc áo xanh còn một người khác có phóng thái phóng khoáng. Hai người đó theo thứ tự là Thiên Ngô Hầu và Vân Hạc Tử. Thiên Ngô Hầu ở đây hoàn toàn nằm trong suy đoán của Băng Trúc Quân nhưng lão lại không ngờ Vân Hạc Tử cũng có ở chỗ này.

- Băng Trúc Quân! Người cũng không phải kinh ngạc. Giữa ta với hần cũng giống như người đều là kẻ thù không đội trời chung của Lạc Bắc. Lạc Bắc hận ta thấu xương, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho ta. Một mình ta không phải là địch thủ của hần cho nên trốn ở đây an toàn hơn một chút. - Vân Hạc Tử nhìn Băng Trúc Quân rồi nói:

- Người cũng không cần phải nói nhiều lời. Người tới đây để làm gì thì nói nhanh lên.

Băng Trúc Quân gật đầu nói:

- Rất đơn giản! Giết Lạc Bắc! Điều kiện của Hoàng Vô Thần là chúng ta giết được Lạc Bắc thì sẽ không truy cứu tội chuyện của Thao Sinh Nguyên.

- Giết Lạc Bắc? - Thao Sinh Nguyên còn chưa nói được tiếng nào thì Vân Hạc Tử đã cười lạnh:

- Thần cung Toái Hư của Côn Luân còn chẳng giết được hần đó sao? Cái tên Lạc Bắc đó vào ngày đại lễ thành lập giới Niết Bàn, uy lực của thần cung Toái Hư khiến cho ai nấy đều lo lắng vậy mà không làm gì được hần? Chỉ với mấy người chúng ta cơ bản không phải là đối thủ của y.

- Hần càng lợi hại, chúng ta càng phải liên thủ mới đánh chết được.

Vân Hạc tử vừa mới dứt lên thì trong đám mây màu xám đang trôi trên đỉnh đầu chợt có một tia sáng màu vàng lóe lên rồi Tự Tại Ngọc Bi mang theo năm người Trần Thanh Đế, Trần Lê Phù, Vương Diễm Dương, Cách Lan Vương, Cống Dát Kiên Tan hạ xuống.

- Không thể ngờ được Trần cung chủ và hai vị pháp vương cũng tới đây. - Thao Sinh Nguyên lấp bấp kinh hãi nhưng rồi lập tức bình tĩnh nói:

- Có điều ta không hiểu. Tu vi của ta kém các vị rất xa, hơn nữa một mình ta cũng chẳng thể thay đổi được gì nhiều, tại sao lại tới tìm ta?

- Chúng ta tới tìm người cũng là để mượn cái pháp bảo Lương Nghi phân quang. - Băng Trúc Quân nhìn Thao Sinh Nguyên và Vân Hạc Tử nói:

- Nếu Vân Hạc Tử cũng có ở đây thì các tốt. Cái pháp bảo Xích Đồng Thiên Thành của người có tác dụng rất lớn.

- Muốn mượn Lương Nghi phân quang và Xích Đồng thiên thành? - Thao Sinh Nguyên và Vân Hạc Tử liếc mắt nhìn nhau mà không giấu được sự kinh ngạc:

- Mượn hai cái pháp bảo này để làm gì?

- Nếu đã tới tìm các người ta cũng không giấu nữa. - Băng Trúc Quân nhìn Thao Sinh Nguyên, Vân Hạc Tử và Thiên Ngô Hầu nói:

- Lúc trước ta vô tình phát hiện một cái di chỉ của giới tu đạo thượng cổ, trong đó có một cái trận pháp truyền tống tới Tử Kim hư không. Đồng thời ta còn tìm được một bản tinh đồ nơi đó.

- Tử Kim hư không?

Ánh mắt của ba người Thao Sinh Nguyên không giấu được sự khiếp sợ. Còn sắc mặt của đám người Trần Thanh Đế thì hết sức thản nhiên, rõ ràng là Bằng Trúc Quân đã nói cho họ nghe.

- Nói vậy ba người các ngươi cũng biết không gian loạn lưu là do nhiều tinh cầu va chạm với nhau tạo thành, rộng lớn hơn trời đất của chúng ta rất nhiều, sản vật cũng nhiều hơn vô số lần. Từ thời thượng cổ tới nay, Tử kim hư không đối với giới tu đạo chúng ta là một cái bảo tàng khổng lồ. Hơn nữa từ thời thượng cổ sau khi vô số tông môn mất tích, trong mấy ngàn năm qua không có mấy tông môn có thể vào Tử Kim hư không. Cho nên hiện tại Thiên tài địa bảo trong Tử Kim hư không so với thời thượng cổ chắc chắn còn nhiều hơn.

Bằng Trúc Quân nhìn ba người Thao Sinh Nguyên rồi nói tiếp:

- Hơn nữa hiện tại đối với người tu đạo chúng ta mà nói thì điều càng thêm ý nghĩa đó là trong Tử Kim hư không còn có rất nhiều di tích của người tu đạo thượng cổ để lại, thậm chí còn có cả động phủ. Ta đã vào trong Tử Kim hư không một lần, tìm kiếm vài chỗ có được một ít cổ bảo, hơn nữa còn phát hiện một cái động phủ của Huyền Thiên tông. Chỉ có điều hiện tại Tử Kim hư không có sự thay đổi so với thượng cổ, không được an toàn cho lắm. Muốn đi vào trong cái động phủ của Huyền Thiên tông thì phải qua một khu loạn thạch với rất nhiều nguyên tử xạ tuyến và Cực quang xạ tuyến của các tinh cầu. Nếu muốn đi qua đó bình yên chỉ sợ phải có Lương Nghi phân quang của Thao cung chủ mới được. Xích Đồng Thiên thành của Vân Hạc Tử người cũng là một thứ cổ bảo nổi danh không chịu sự ảnh hưởng của lực nguyên tử, phi độn bên ngoài không gian. Hơn nữa sức phòng ngự của nó rất mạnh, bản thân chính là do Xích Nguyên tông vào trong không gian loạn lưu tìm kiếm nguyên liệu mà chế thành. Hiện tại nó rơi vào tay người, người lại có mặt ở đây thì đúng là ý trời.

- Tối tu vi như của chúng ta, pháp bảo bình thường không còn nhiều tác dụng. Nếu muốn tăng tu vi lại càng thêm khó khăn. Tiến vào Tử Kim hư không, nói không chừng là cơ hội cho chúng ta. - Ánh mắt của Bằng Trúc Quân vô cùng hào hứng:

- Việc này ta đã nói qua với Trần cung chủ, pháp vương Công Dát Kiên Tán và pháp vương Cách Lan Vương. Mấy người chúng ta tập trung lại tiến vào trong Tử Kim hư không là cơ hội tốt nhất. Nhưng ta không muốn để cho Côn Luân lợi dụng làm nô lệ cho chúng. Nếu cùng với Côn Luân tiến vào trong Tử Kim hư không, bọn chúng chắc chắn sẽ kiếm được nhiều thứ. Bọn chúng được ăn thịt còn chúng ta nhiều lắm chỉ được uống nước nên việc này không thể để cho Côn Luân biết được.

- Chúng ta âm mưu như vậy cũng tương đương với việc bằng mặt mà không bằng lòng với Côn Luân. Nếu như Côn Luân biết có khả năng sẽ không động tới các ngươi nhưng chúng ta sẽ không sống nổi. - Vân Hạc Tử mỉm cười nói:

- Hơn nữa, ta không thể xác định trong số các ngươi có ai là người đi theo Côn Luân hay không. Tất cả phải xác định đứng cùng một trận tuyến mới được.

Bằng Trúc Quân liếc nhìn Vân Hạc Tử rồi nói:

- Vậy ngươi có ý gì không?

- Bắt một, hai tên đệ tử Côn Luân rồi chúng ta đồng loạt giết chết chúng. - Vân Hạc Tử hít một hơi nói:

- Tất cả mọi người đều dính máu đệ tử Côn Luân, sau này cho dù chúng ta có hợp tác với Côn Luân thì cũng sẽ minh bạch vẫn cùng một trận tuyến, không phản lại người một nhà.

Cửu Duy ngồi xếp bằng trên chạc của một cây thông già. Cây thông già đầy cành và lá che chắn thân thể của y. Bản thân y tu luyện Mộc Hoàng thần quyết có thể lấy linh khí từ trong cây cối ra để cho bản thân sử dụng. Hơn nữa xung quanh người tản ra nguyên khí hệ Mộc cũng rất khó bị người tu đạo khác phát hiện.

Cửu Duy là một trong số những đệ tử của Kiếm Ti tại Côn Luân. Mặc dù một vài đệ tử tu vi cao của Kiếm Ti đã bị chết trong trận chiến giữa Kỳ Liên Liên Thành và Bắc Minh vương. Cửu Duy là một trong số sau

khi những người đó bị mất mới ra khỏi Côn Luân. So với những vị tiền bối thì kinh nghiệm của Cừ Dục còn kém hơn nhiều. Nhưng những đệ tử được Kiếm Ti phái ra ngoài thế gian so với những người trong giới tu đạo cũng đều là những nhân vật nổi tiếng. Mặc dù kinh nghiệm không phong phú bằng tiền bối nhưng phản ứng và phán đoán của Cừ Dục chưa chắc đã thua những vị tiền bối Kiếm Ti của Côn Luân đã ngã xuống.

Vào ngày hôm trước, Cừ Dục nhận được tin hiện tại Lạc Bắc đang ở gần Nam Thiên môn.

Hiện tại gần như toàn bộ đệ tử Côn Luân đều biết rằng Lạc Bắc có thân phận truyền nhân La Phù và Thất Hải Yêu vương, cũng chính là kẻ địch nguy hiểm nhất của Côn Luân hiện nay.

Thậm chí Cừ Dục còn biết ngay cả thần cung Toái Hư cũng không giết được Lạc Bắc. Bây giờ có một sự đồn đại lên giữa những đệ tử Côn Luân. Nội dung đồn đại đó là hiện nay số mệnh của giới tu đạo đã thay đổi. Mà Lạc Bắc sinh ra đúng thời điểm. Nếu không đối phó được với Lạc Bắc thì có lẽ Côn Luân sẽ sụp đổ trong tay của hắn.

Bản thân Cừ Dục không tin vào lời đồn nhưng hiện tại Lạc Bắc đúng là một bóng ma khổng lồ trong lòng phần lớn đệ tử Côn Luân.

Trước kia mặc dù Trảm Châu Trạch Địa mạnh nhưng chủ yếu là hành sự bí mật cũng chưa gây ra áp lực tâm lý mạnh như vậy cho đệ tử Côn Luân. Mà nay Lạc Bắc giết chết Kỳ Liên Liên Thành lại còn khai sơn lập phái, tạo ra giới Niết Bàn, công khai đối đầu với Côn Luân. Lúc trước, toàn bộ đệ tử Côn Luân ra ngoài không hề có gì phải e ngại. Nhưng hiện tại mỗi người đều lo lắng gặp phải người của Lạc Bắc.

Lạc Bắc là kẻ địch lớn, là người đầu tiên cần phải loại bỏ.

531. Chương 502: Nhân Vật Quan Trọng Nhất Đối Với Lạc Bắc?

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 502: Nhân Vật Quan Trọng Nhất Đối Với Lạc Bắc?

Nhưng vào lúc này, Cừ Dục cảm thấy kỳ lạ khi biết rõ Lạc Bắc đang ở gần Nam Thiên môn nhưng chẳng quản Kiếm Ti Tề Văn Hân lại điều động phần lớn nhân thủ ở tại Lang sơn và ven đường Nam Thiên môn.

Toàn bộ đệ tử Kiếm Ti và những đệ tử khác của Côn Luân được điều động đến đều nhận được lệnh chặn một thiếu nữ tu vi Nguyên Anh kỳ trở lên tiến vào trong khu vực mà họ ẩn nấp. Nếu như có thể vây khốn được thì tốt nhưng không được ảnh hưởng tới tính mạng của thiếu nữ đó.

Mặc dù về bối phận thì Tề Văn Hân là sư huynh của Cừ Dục nhưng y lại là đệ tử thân truyền của Hoàng Vô Thần. Cừ Dục biết bản thân mình không thể nghi ngờ năng lực và quyết sách của gã.

Nhưng Cừ Dục nghĩ đi nghĩ lại vẫn không rõ thiếu nữ đó là ai? Một người thiếu nữ lại còn quan trọng hơn cả việc phải đối phó với Lạc Bắc?

....

Bởi vì nghĩ mãi không ra cho nên Cừ Dục ẩn nấp trên thân cây vẫn luôn nhíu mày. Bất ngờ, Cừ Dục giật mình.

Trong khu rừng đang hết sức yên tĩnh chỉ có những cơn gió nhẹ thổi qua, không hề có âm thanh nào khác lạ. Nhưng trong lòng Cừ Dục chợt xuất hiện một sự cảnh giác. Y nhìn xuyên qua kẽ lá về phía bên trái. Ở đó cách y chừng trăm trượng còn có một đệ tử Kiếm Ti có tu vi tương đương với y đang ẩn nấp.

Mặc dù toàn bộ người tu đạo có tu vi Nguyên Anh kỳ trở lên trong giới tu đạo đều là những nhân vật mạnh, so với đám đệ tử Kiếm Ti có tu vi Kim Đan hậu kỳ như Cừ Dục thì mạnh hơn nhiều. Nhưng pháp thuật

của đệ tử Côn Luân đều có đặc điểm riêng, trên người lại có nhiều pháp bảo cấp bậc không tầm thường. Dưới số lượng đông, chỉ cần không gặp phải người tu đạo cấp bậc Lạc Bắc thì đều khó thoát khỏi vòng vây của họ.

Hiện tại phía Cửu Duy đang nhìn chăm chú không có động tĩnh gì khác thường nhưng vừa rồi dường như có một thứ hơi thở lan đến chỉ có điều nó biến mất quá nhanh khiến cho vào lúc nà hoài nghi mình cảm giác nhầm.

Nhưng đúng vào lúc này, đồng tử trong mắt Cửu Duy đột nhiên co lại khi trong tầm mắt chợt xuất hiện một bóng người màu trắng.

Cái bóng đó rõ ràng là một thiếu nữ mặc áo lông màu trắng. Mặc dù không nhìn thấy được rõ ràng nhưng có thể cảm nhận được nét yêu kiều của nàng. Nhưng Cửu Duy cũng không có cơ hội để nhìn rõ, y đang định phóng ra một ngọn lửa để truyền tin thì chợt cảm thấy gáy tê rần rồi hai mắt tối sầm, không còn biết gì nữa.

Thiếu nữ áo trắng giống như một cơn gió nhẹ nhàng lướt tới bên cạnh cái cây mà Cửu Duy ẩn nấp. Ngón tay nàng khẽ nhúc nhích rồi rút khỏi gáy của Cửu Duy. Sau khi mỉm cười như áy náy với đối phương, thiếu nữ mặc áo lông trắng mang theo thần cung Toái Hư chạy ra khỏi vòng đảo thứ chín của Côn Luân không một tiếng động lại biến mất trong khu rừng.

...

Ước chừng sau một nén hương, một vầng ánh sáng màu tím và màu xanh chợt xuất hiện bên cạnh cây thông mà Cửu Duy trốn.

Hai bóng người vừa mới xuất hiện chính là hai tên đệ tử thân truyền của Hoàng Vô Thần: Tô Tích Thủy và Tề Vân Hân.

- Không ngờ lại để cô ấy trốn thoát.

Vừa nhìn thấy Cửu Duy ngồi yên trên thân cây nhưng toàn bộ chân nguyên lại bị giam cầm, sắc mặt của Tề Vân Hân trở nên âm trầm.

- Cô ấy là đệ tử thân truyền đắc ý nhất của sư thúc Lạc Tiên, có được một cây Thiên mang thần châm, Định Hải thần châu do Lạc Tiên sư thúc tế luyện. Trên người cô ấy còn có rất nhiều Thạch Nhũ đan. Hơn nữa bản thân lại tu luyện độn pháp lợi hại là Linh quang nặc ảnh, chỉ với hai người chúng ta không thể bắt được. Xem ra muốn tạm thời dựa vào họ để làm cho cô ấy bận tay rồi phối hợp với chúng ta là điều khó khăn. - Tô Tích Thủy nở nụ cười khổ:

- Nghe nói sư tôn mời một người tới giúp chúng ta. Người đó là một vị cao nhân có tu vi không tầm thường. Hy vọng sau khi y tới, với sức của ba người chúng ta có thể bắt được cô ấy về.

- Để cho cô ấy tu luyện pháp thuật lợi hại như Linh Quang nặc ảnh cũng là để phòng ngừa tránh cho cô ấy bị đánh chết khi mang thần cung Toái Hư. Nhưng không ngờ cô ấy lại dám chạy ra khỏi Côn Luân. Sớm biết như thế, chúng ta không cho tu luyện thứ pháp thuật như vậy, cơ bản không nên để cho cô ấy sử dụng thần cung Toái Hư. - Tề Vân Hân nói với giọng lạnh lùng:

- Ta nghĩ mãi mà không rõ tại sao sư tôn muốn cho Tô sư huynh sử dụng thần cung Toái Hư rồi lại thay thành cô ấy. Cô ấy chỉ là đệ tử của Lạc Tiên sư thúc, làm sao có thể sánh được với chúng ta?

- Cũng không phải sư tôn bất công.

Tô Tích Thủy đang muốn giải cứu Cửu Duy bị thiếu nữ khống chế nghe thấy Tề Vân Hân nói vậy, đành tạm dừng tay lại mà cười khổ:

- Sư đệ không biết rằng để sử dụng thần cung Toái Hư ngoại trừ tu vi ra thì còn phải có một dòng máu độc đáo. Sư tôn vốn cho ta là người có huyết mạch sử dụng được thần cung Toái Hư cho nên ta vẫn là người được tuyển chọn đầu tiên. Nhưng chỉ có điều sau đó phát hiện ta không thể điều khiển được nên mới chuyển sang cho cô ấy.

- Thôi bỏ đi. Nhìn lộ tuyến của cô ấy và những hành động lúc trước cũng chỉ là muốn nâng uy lực của thần cung Toái Hư, giết chết Lạc Bắc. Tính tình của cô ấy cũng chỉ là một đứa trẻ, không hiểu được tầm quan trọng của nó chứ không phải phản loạn. - Tề Vân Hân hừ lạnh một tiếng rồi nói:

- Khoảng cách của thần cung Toái Hư với đối thủ càng gần càng tăng được uy lực. Theo đệ phán đoán thì nếu tới Lạc Bắc thật gần thực sự có khả năng giết được hắn. Dựa theo những gì huynh nói thì huyết mạch độc đáo đó thật sự khó tìm. Có thể tìm được một người điều khiển thần cung là chuyện hết sức khó khăn. Nhưng tại sao hôm nay sư tôn lại truyền lệnh ngăn cản không cho cô ấy gặp mặt Lạc Bắc? Thậm chí nếu không ngăn cản được thì có thể đánh chết?

- Sư tôn tin tưởng hai chúng ta, cũng biết người sẽ thắc mắc cho nên bảo ta nói cho người biết. Chỉ có điều bí ẩn của thần cung Toái Hư đối với Côn Luân hết sức quan trọng. Hai chúng ta có thể biết nhưng không được cho người khác biết. - Sắc mặt của Tô Tích Thủy hết sức trịnh trọng:

- Thần cung Toái Hư là do một gia tộc thượng cổ luyện ra. Cái gia tộc đó để dành nó cho con cháu sử dụng. Vốn sư tôn nghĩ ta có dòng dõi gia tộc đó nhưng ta cũng không ngờ được lại là cô ấy. Sau đó sư tôn lại tra xét kỹ thân phận của cô ấy thì tới thể hệ của mình, cô ấy chỉ là một cô nhi. Có thể nói gia tộc đó truyền lại tới bây giờ cho dù còn chi nhánh khác nhưng nếu tìm được cũng vô cùng khó khăn. Hơn nữa, trong quá trình điều tra, sư tôn phát hiện ngày đó cô ấy được đệ tử của Lạc Tiên sư thúc đưa về cũng chính ở chỗ mà Nguyên Thiên Y thu nhận Lạc Bắc làm đệ tử...

- Cái gì? - Tề Vân Hân thật sự kinh ngạc:

- Ý của huynh nói cô ấy và Lạc Bắc là bạn cố tri?

- Đúng thế. Năm đó đệ tử mà Nguyên Thiên Y cũng chính là một đứa trẻ ăn xin sống cùng với cô ấy. - Tô Tích Thủy cười khổ, nói:

- Bao nhiêu năm qua, cô ấy dường như vẫn muốn tìm đứa bé kia... Nếu đúng là Lạc Bắc, để cho họ gặp nhau rất có thể sẽ nảy sinh nhiều rắc rối.

- Mất đi một người sử dụng thần cung Toái Hư so với nó rơi vào tay đối thủ còn tốt hơn. - Tề Vân Hân hít một hơi:

- Sư tôn chỉ sợ lúc quan trọng chúng ta thất thủ nên mới cho chúng ta biết điều này. Để chúng ta hiểu được thể nào là nặng nhẹ, không lưu thủ với cô ấy.

Sáng sớm trên Thập vạn Đại sơn.

Từ trên cao nhìn xuống, những rặng núi liên miên cùng với mây mù bao phủ khiến cho cảnh vật có phần hoang sơ, đồng thời có một bầu không khí không tranh quyền đoạt thế.

Không trung hoàn toàn sáng sủa nhưng bất ngờ một cột sáng lại lóe lên trước ngọn núi. Ngay sau đó khắp cả không gian vang lên những tiếng động giống như tiếng sét.

...

Một vầng sáng màu đen tỏa ra trên đỉnh núi. Dải sáng màu đen kéo dài trên không trung giống như một bông hoa sen kiêu hãnh đó chính là Yêu vương liên thai. truyện copy từ

Phía sau Yêu vương liên thai giống như bị thiên thạch rơi xuống xuất hiện một cái hố to rộng tới mười trượng. Quan sát quang cảnh có thể thấy ban đầu nơi cái hố đó là một khu rừng núi yên tĩnh. Hiện tại trong phạm vi mười trượng toàn bộ cây cối, núi đá đã hóa thành bột phấn.

Cái hố to đó sâu tới một trượng nhưng vì nơi này gần với đỉnh núi cho nên gió có phần mạnh hơn. Mỗi khi có một cơn gió thổi qua nó lại cuốn theo những bụi đá bên dưới khiến cho cái hố càng lúc càng sâu.

532. Chương 503: Hai Bên Đấu Sức, Thập Diện Mai Phục

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 503: Hai Bên Đấu Sức, Thập Diện Mai Phục

Lạc Bắc, Nạp Lan Nhược Tuyết, Thái Thúc, Đông Bất Cố, Đông Nhan, Nam Cung Tiểu Ngôn đều đứng trong Yêu vương liên thai.

- Uy lực của thần cung Toái Hư không ngờ mạnh như vậy. Chẳng trách mà trong nghìn năm qua, Côn Luân chúng ta vẫn dốc hết trăm phương ngàn kế để lấy được cây cung này ra khỏi trận pháp. Với uy lực như vậy có lẽ cũng chỉ có Lạc Bắc mới có thể ngăn cản được.

Nam Cung Tiểu Ngôn nhìn cái hồ to phía sau Yêu vương liên thai mà không giấu được sự khiếp sợ.

Vừa rồi đám người Nam Cung Tiểu Ngôn có thể cảm thấy được tiến quang của thần cung Toái Hư vẫn nhằm vào Lạc Bắc chứ không phải là Nam Cung Tiểu Ngôn.

Nam Cung Tiểu Ngôn ở trong Côn Luân đã nghe vô số lần được sư trưởng miêu tả về thần cung Toái Hư có uy lực mạnh như thế nào. Cho dù cấp Kim tiên cũng không địch lại nổi nó. Rất nhiều đệ tử nhiệt huyết của Côn Luân đã tự nguyện tiến vào trong trận pháp kia.

Nhưng vào lúc này khi nhìn thấy tận mắt uy lực của thần cung Toái Hư, Nam Cung Tiểu Ngôn vẫn vô cùng sợ hãi.

Mới vừa rồi cột sáng với tốc độ cực nhanh khiến cho y không kịp phản ứng đã bị đám người Lạc Bắc ngăn cản. Cho tới khi những tia sáng của nó vỡ vụn ra, tấn công vào Yêu vương liên thai mà không hề bắn ra nơi khác. Tuy nhiên lực xung kích của nó tản ra xung quanh với áp lực khiến cho trong phạm vi mười trượng sau lưng họ hoàn toàn biến thành bột.

Nam Cung Tiểu Ngôn có thể khẳng định nếu là mình thì chỉ trong nháy mắt khi cột sáng xuất hiện với khí thế và uy áp của nó sẽ làm cho gã không thể phóng thích được bất cứ pháp thuật nào rồi bị đánh cho hình thần tan biến.

- Thế nào rồi?

Trong lúc Nam Cung Tiểu Ngôn vẫn còn khiếp sợ uy lực của thần cung Toái Hư thì Đông Bất Cố nhìn Lạc Bắc mà hỏi. Vào lúc này, nét mặt của Đông Bất Cố cũng vô cùng hồi hộp và lo lắng.

- Không sao. - Lạc Bắc đứng thẳng tắp trên người vẫn còn một thứ khí thế dũng mãnh khi ngăn cản thần cung Toái Hư tuy nhiên pháp lực dao động của hắn có phần tán loạn.

- Lần này uy lực của thần cung Toái Hư so với lần trước còn mạnh hơn. Với uy lực như vậy nếu tấn công bốn, năm lần, chúng ta không chống nổi.

- Người sử dụng thần cung Toái Hư có thể thông qua nó cảm ứng được vị trí của người bị nó ngắm. - Nam Cung Tiểu Ngôn từ trong sự khiếp sợ hơi bình tĩnh lại:

- Uy lực của thần cung Toái Hư liên tục tăng lên... Nếu không có gì bất ngờ thì chắc chắn nó đã ra khỏi Côn Luân và đang ngày càng gần người. Có điều vị đệ tử của sư thúc Lạc Tiên có tu vi chưa tới Nguyên Anh hậu kỳ. Với tu vi của cô ấy nhiều lắm chỉ có thể phóng ra được một, hai lần thần cung Toái Hư. Nếu muốn phóng ra nhiều lần thì phải dựa vào rất nhiều đan dược giúp đỡ. Nhưng mấy lần trước cô ấy không giết được người nên chắc chắn lần này cũng chỉ thử. Sau khi không giết được người sẽ tới gần hơn để thử lại rồi mới quyết định có tấn công nhiều lần hay không.

Đám người Lạc Bắc và Đông Bất Cố gật đầu. Đột nhiên một vầng sáng màu đen từ trên không trung hạ xuống rõ ràng là một cái đầu lâu...

...

- Có nhiều người Trạm Châu Trạch Địa xem ra Nam Cung Tiểu Ngôn đã nói rất nhiều giúp cho Lạc Bắc cảm nhận được thần cung Toái Hư đã ra khỏi Côn Luân. Thậm chí sư tôn còn coi y là người số một tuyển chọn cho vị trí trưởng giáo đời sau, không ngờ y lại ham sống sợ chết mà phản bội lại Côn Luân ta. Thật sự phải băm thây y ra thành vạn mảnh, nghiền nát xương thành tro mới được.

Vào lúc này, trên không trung rất cao có một cái bóng trong suốt chợt lóe lên trong đám mây rồi biến mất. Ở một vị trí cách chỗ y vừa xuất hiện không xa đột nhiên có hai bóng người hiện ra. Hai người đó đúng là đệ tử thân truyền của Hoàng Vô Thần là Tô Tích Thủy và Tề Hân Vân. Nhìn chỗ bóng người vừa mới biến mất, Tề Hân Vân nói với Tô Tích Thủy giọng đầy sát khí.

- Hiện tại nơi đây đã rất gần với Thập Vạn Đại sơn vậy mà thần cung Toái Hư vẫn không giết được Lạc Bắc. Chứng tỏ tu vi và pháp bảo của hắn, chúng ta không chống được. - Sắc mặt của Tô Tích Thủy cũng hết sức nghiêm trọng:

- Càng tới gần Lạc Bắc, cô ấy càng dễ bị bọn chúng phát hiện.

- Hai bên chúng ta đưa tới nhiều người như vậy, chỉ cần cô ấy sử dụng thần cung Toái Hư một lần nữa chắc chắn sẽ bị phát hiện. Cho dù bọn họ phát hiện trước rồi đấu phép thì chúng ta cũng phát hiện ra. - Ánh mắt của Tề Hân Vân đầy sát khí:

- Cô ấy không biết rằng việc mình làm sẽ khiến cho Côn Luân chúng ta phải trả giá như thế nào. Chỉ với chuyện này, giết chết cô ta cũng chẳng sao. Tới lúc đó, chúng ta chỉ thấy tình hình có gì đó khác thường sẽ phải bất chấp mà giết cô ta.

- Ai?

Tô Tích Thủy đang nói chuyện đột nhiên rung mình rồi một tia sáng xanh từ trong tay y bay ra sau đó biến thành vô số những điểm sáng như đom đóm bay thẳng về phía không gian sau lưng.

Một tiếng động nhỏ vang lên rồi một vầng sáng màu đen đột nhiên hiện ra bao phủ toàn bộ những điểm sáng màu xanh của Tô Tích Thủy. Ngay vào lúc Tô Tích Thủy, Tề Hân Vân biến sắc định ra tay thì từ phía sau vầng sáng chợt vọng ra âm thanh kiêu ngạo.

- Các người là Tề Hân Vân và Tô Tích Thủy? Ta là Độc Nhân vương, được Hoàng Vô Thần mới tới đây để gặp các người.

- Là người tu đạo mà sư tôn phái tới giúp chúng ta đối phó với cô ấy. - Tề Hân Vân và Tô Tích Thủy lập tức hiểu ra, sắc mặt hơi thả lỏng một chút:

- Hóa ra là tiền bối Độc Nhân vương.

Vầng sáng màu đen thu lại hóa ra là một cái pháp bảo nhìn như cái túi tơ đang nằm trong tay một người tu đạo mặc áo bào đen.

Người đó có gương mặt gầy, vóc dáng hơi cao, mái tóc trên đầu được búi lại nhìn chừng năm mươi tuổi. Gương mặt như có một nụ cười lạnh.

Tô Tích Thủy nhìn thấy thấp thoáng cái túi tơ trong tay người tu đạo tên là Độc Nhân vương. Trên bề mặt của nó có vô số những cái hoa văn và phù lục cổ xưa. Vừa rồi những điểm sáng màu xanh của gã bị thu vào trong cái túi vẫn còn đang lóe sáng rồi từ từ biến mất như bị hòa tan vào trong cái túi.

“Thứ này là cổ bảo!”

“Làm thế nào mà nó có thể thu được pháp thuật?”

Đó là suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu của Tô Tích Thủy và Tề Hân Vân. Ngay lập tức cả hai nảy sinh cảm giác khác lạ đối với người tu đạo áo đen đó.

Bộ trang phục của Độc Nhân vương nhìn hoàn toàn khác so với trang phục của người tu đạo bây giờ, nó có một cái phong cách cổ. Có lẽ cũng là một thứ cổ bảo. Mà khắp trên người y bất cứ chỗ nào cũng đều theo phong cách cổ, ngay cả trang sức cũng vậy. Mà pháp lực dao động trên người y hết sức kỳ lạ, hoàn toàn khác với người tu đạo bây giờ khiến cho Tề Hân Vân và Tô Tích Thủy không thể căn cứ vào pháp lực dao động mà đoán ra tu vi của y.

Mà cổ quái nhất là mặc dù không phán đoán ra được tu vi cụ thể của y nhưng pháp lực dao động trên người y lại rất mạnh, tu vi từ Nguyên Anh kỳ trở lên là điều chắc chắn. Mà người tu đạo tu vi từ Nguyên Anh kỳ trở lên, thân thể được linh khí trời đất tẩm bổ nên tuổi thọ so với người tu đạo khác nhiều hơn nhiều. Nhưng căn cứ vào khí tức của người này thì tuổi thọ của y so với người tu đạo Nguyên Anh kỳ lại ngắn hơn nhiều.

Bình thường thì người tu đạo tu vi Nguyên Anh kỳ trở lên chỉ ít có tới cả trăm năm tuổi thọ nhưng khí tức trên người Độc Nhân vương khiến cho cả hai cảm nhận chỉ chừng hai trăm năm. Điều đó khiến cho Tô Tích Thủy và Tề Hân Vân càng cảm thấy kỳ lạ.

- Xem ra các người vẫn chưa vậy được người đó.

Sau khi xuất hiện, Độc Nhân vương liếc mắt nhìn hai người, cũng không nói nhiều lập tức lấy ra một cái khay ngọc màu trắng.

- Cái pháp bảo này là thứ gì?

Nhìn cái khay ngọc hình tròn to bằng hai lòng bàn tay, Tề Hân Vân và Tô Tích Thủy chỉ thấy một tay Độc Nhân vương cầm pháp bảo, một tay bắt pháp quyết lăm rằm đọc một thứ gì đó khó hiểu. Rồi một tia sáng màu đen từ trong bàn tay bắt pháp quyết của y bay ra chui vào trong cái khay ngọc khiến cho nó tản ra hai màu xanh hồng kỳ lạ.

Tề Hân Vân và Tô Tích Thủy nhìn thấy cảnh tượng này đều giật mình. Hiện nay trong giới tu đạo gần như tất cả pháp bảo đều có phương pháp sử dụng riêng đồng thời dùng tâm niệm để điều khiển, không cần phải đưa chân nguyên kích thích.

533. Chương 504: Côn Bằng Ngọc Phù. Cơ Hội Cuối Cùng.

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 504: Côn Bằng Ngọc Phù. Cơ Hội Cuối Cùng.

Mà vào lúc này, Độc Nhân vương sử dụng cái pháp bảo đó không những phải dồn chân nguyên vào đó mà còn phải phối hợp với pháp quyết. Cái cách sử dụng pháp bảo như thế này hoàn toàn khác với hiện nay. Cộng thêm với cái cảm giác kỳ lạ lúc trước khiến cho cả hai người cảm thấy như Độc Nhân vương xuyên qua thời gian mấy ngàn năm mà đến đây, hoặc là y tu luyện pháp quyết gì đó khiến cho ngủ say trong mấy ngàn năm rồi bây giờ sống lại.

Cái cảm giác mà Độc Nhân vương đưa tới cho hai người thật sự rất lạ.

Một lát sau chỉ thấy trên cái khay ngọc xuất hiện rất nhiều hình ảnh giống như hàm của một con cá to đang bơi lội một cách kỳ lạ.

Sau khi cái hình ảnh đó hiện ra rồi lập tức biến mất. Ở giữa cái khay chợt xuất hiện một điểm sáng màu hồng, xung quanh cũng có những điểm sáng màu hồng mờ nhạt khác. Trong đó có bảy, tám điểm sáng màu hồng đang bay về phía điểm sáng ở chính giữa cái khay.

- Có người đang đi về phía chúng ta, tu vi cũng không kém. - Sau khi cái khay ngọc xuất hiện những điểm sáng, Độc Nhân vương liền nói nhanh với Tề Hân Vân và Tô tích Thủy.

- Nếu như không phải là người của các ngươi thì cũng là kẻ địch. Bọn chúng cảm nhận chúng ta vừa mới đầu pháp cho nên mới chạy tới đây.

- Chúng ta có phương pháp truyền tin riêng. Nếu không phải là người của chúng ta thì là người của Lạc Bắc.

Sắc mặt của Tề Hân Vân trở nên lạnh lùng. Lúc nà cũng đã cảm nhận được một chút thế lực của Lạc Bắc. Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt rồi y nói:

- Chúng ta đi mau, hiện tại không phải lúc giao đấu với họ. Nếu bị chúng bao vây thì thực sự rất rắc rối.
- Theo ta tới đây.

Độc Nhân vương vẫn thản nhiên gật đầu. Sắc mặt còn kiêu ngạo hơn cả Tề Hân Vân và Tô Tích Thủy. Dường như trong mắt của y, thân phận của mình còn cao hơn hai người đó không chỉ một cấp bậc. Sau khi nói ngắn gọn như vậy, Độc Thân vương liền nâng cái khay ngọc đồng thời trên người chợt có ánh sáng màu đen lóe lên. Y từ từ phi động về một phía.

Hai người Tề Hân Vân và Tô Tích thủy liếc mắt nhìn nhau rồi cũng không nói nhiều lập tức hóa thành một vầng sáng bám sát theo sau Độc Nhân vương.

Trong nháy mắt ba vầng sáng biến mất trong làn mây.

...

Sau một lát, Độc Nhân vương, Tề Hân Vân và Tô Tích Thủy xuất hiện trong một đám mây cách chỗ cũ chừng trăm dặm. Ánh sáng trên người Độc Nhân vương mới thu lại khiến cho tốc độ phi động chậm đi.

Trên cái khay ngọc của y vị trí của điểm sáng màu hồng rất to nơi chính giữa vẫn không thay đổi. Nhưng hiện tại vị trí của những điểm đỏ xung quanh lại có sự thay đổi. Mà bảy tám điểm sáng màu hồng đã dồn vào một điểm ở phía sau.

- Tiền bối Độc Nhân vương! Cái pháp bảo của ngài dường như có thể cảm ứng được vị trí của đối phương?

Tô Tích Thủy nhìn cái khay ngọc trong tay Độc Nhân vương mà lên tiếng hỏi. Trong quá trình phi động cả trăm dặm, Độc Nhân vương dẫn hai người lao đi với tốc độ cực nhanh, dẫn hai người theo nhưng lại không hề bị ai chặn. Ngay cả đám đệ tử Côn Luân mai phục ở đây cũng bị Độc Nhân vương vòng qua. Hiện tại Tô Tích Thủy hơi phát hiện cái khay ngọc trong tay Độc Nhân vương có thể cảm ứng được hơi thở của người tu đạo gần đó. Tính tình của Tô Tích Thủy so với Tề Hân Vân vẫn trầm ổn hơn một chút, nhưng lại thiếu đi cái lòng lang dạ sói. Có thể chính vì nguyên nhân đó mà Hoàng Vô Thần mới giao quyền điều khiển đám đệ tử Kiếm Ti ở bên ngoài cùng với những đệ tử Côn Luân khác cho Tề Hân Vân. Tô Tích Thủy cảm giác Độc Nhân vương rất quái dị. Nhưng y được sư tôn Hoàng Vô Thần phái tới cho nên mặc dù thái độ của Độc Nhân vương hết sức kiêu ngạo, gã vẫn nói chuyện hết sức tôn kính.

- Cái này là Côn Bằng ngọc phù.

Độc Nhân vương liếc mắt nhìn Tề Hân Vân và Tô Tích Thủy đang kinh ngạc nhìn cái khay ngọc của mình mà có chút tự đắc, đồng thời nói nhiều hơn:

- Thời thượng cổ Bắc Minh có một loại cá gọi là Côn dài tới cả ngàn dặm. Nó có thể hóa thành chim gọi là Bằng, cái lưng của Bằng cũng đạt tới mấy ngàn dặm. Tấm ngọc phù này tuy nhỏ nhưng bao phủ phạm vi ba ngàn dặm. Trong phạm vi đó nó có thể cảm nhận được pháp lực dao động và nguyên khí trong trời đất thay đổi nên được gọi là Côn Bằng.

- Cái này chỉ là một cái phù lục mà có công hiệu mạnh như vậy? - Tề Hân Vân kinh ngạc nhìn Độc Nhân vương:

- Cái phù lục này có thể sử dụng được nhiều lần như pháp bảo bình thường không?

Độc Nhân vương nói:

- Không được! Côn Bằng ngọc phù chỉ sử dụng được một lần. Sau hai canh giờ, nó sẽ mất hiệu lực.
- Chỉ có hai canh giờ? - Âm thanh của Tề Hân Vân có một sự thất vọng.
- Thì sao?- Độc Nhân vương cười alnhj:
- Các ngươi tìm người cùng lắm chỉ trong phạm vi ngàn dặm. Hơn nữa cô ta còn mang theo một cái p pháp bảo lợi hại, chẳng lẽ hai canh giờ còn chưa đủ để tìm ra?

Lời nói của Độc Nhân vương hết sức khó chịu nhưng Tô Tích Thủy và Tề Hân Vân liếc mắt nhìn nhau rồi cùng mỉm cười:

- Đúng vậy! Có cái bảo vật này của tiền bối vừa tránh được người mai phục, không gặp phải nguy hiểm. Trong vòng hai canh giờ, chúng ta muốn tìm người không phải chuyện khó.

- Các người muốn tìm có lẽ là người này. - Độc Nhân vương lạnh lùng liếc mắt nhìn hai người rồi giơ cái khay ngọc ra trước mặt họ đồng thời lấy tay chỉ.

Tề Hân Vân và Tô Tích Thủy nhìn kỹ thì thấy trên khay ngọc có một điểm sáng màu đỏ di chuyển liên tục. Mà điểm sáng màu đỏ kia dường như có ý thực vượt qua những điểm sáng khác. Nếu vô tình tiếp xúc phải điểm sáng nào, chỉ trong tích tắc, điểm sáng kia lập tức tối sầm.

- Tiền bối! Cái bảo vật này của ngài xem thế nào? Chúng ta không hiểu lắm. - Mặc dù trong lòng vui vẻ nhưng sắc mặt của Tô Tích Thủy vẫn thản nhiên nhìn Độc Nhân vương hỏi.

- Rất đơn giản. - Hai mắt của Độc Nhân vương híp lại, nói:

- Các người chỉ cần biết rằng mỗi điểm sáng này đại diện cho hơi thở của một người tu đạo. Đây là hướng của Thập Vạn đại sơn, điểm đỏ ở giữa chính là chúng ta.

- Người nọ đang lao về phía Thập Vạn đại sơn. - Ánh mắt của Tề Hân Vân chợt trở nên lạnh lùng:

- Có lẽ chính là người chúng ta đang tìm.

- Đi thôi.

Độc Nhân vương cười lạnh:

- Người đó cũng không có thứ gì sánh được với Côn Bằng ngọc phù của ta nên chắc chắn phải chậm hơn chúng ta. Chỉ cần một canh giờ, chúng ta có thể đuổi kịp người đó.

...

Độc Nhân vương, Tô Tích Thủy và Tề Hân Vân phán đoán hoàn toàn chính xác. Điểm sáng màu hồng trên Côn Bằng ngọc phù đúng là thiếu nữ mặc áo lông trắng cầm thần cung Toái Hư ra khỏi vòng đảo thứ chín của Côn Luân.

Trên Côn Bằng ngọc phù của Độc Nhân vương, tốc độ di động của điểm sáng màu đỏ đó cũng không nhanh nhưng trên thực tế thì nàng đang phi độn với một tốc độ kinh người.

Mới vừa rồi, sau khi sử dụng Thiên Mang thần châm đánh lén, khổng chế một người tu đạo đang ẩn nấp. Chỉ trong một lát, thiếu nữ đã phi độn được mấy trăm dặm tới một cái miếu nhỏ trên ngọn núi đất.

Dưới chân ngọn núi có một cái thôn với hơn mười hộ. Tuy nhiên không một ai xuất hiện ở cái miếu nhỏ cũ nát trên ngọn núi đất này.

Cả ngọn miếu bám đầy bụi nhưng sau khi tiến vào trong ngôi miếu, thiếu nữ chẳng thèm để ý xung quanh mà lấy ra một cái bình ngọc.

- Còn mười bảy viên Thạch Nhũ đan có lẽ đủ dùng.

Sau khi mở nắp bình, đếm số lượng bên trong xong, thiếu nữ tự lẩm bẩm với mình như vậy.

Đổ ra một viên đan dược có mùi thơm lạ lùng vào tay, thiếu nữ chợt nheo mắt, sắc mặt có chút khó chịu lẩm bẩm:

- Dường như đối phương cảm nhận được ta đối phó với hắn? Càng tới gần hắn thì người chặn càng nhiều, thật sự là rắc rối.

- Vốn ta nghĩ để cho người sống lâu thêm một chút, nhưng người đã rắc rối như vậy thì ta cũng giải quyết cho nhanh. Nếu để đám người của người chặn lại, nói không chừng ta sẽ bị đám người Tô Tích Thủy cuốn lại, lại còn bị bắt đưa về. Trở về Côn Luân, bị phạt không nói, mà còn không giết được người.

Sau khi nói xong, thiếu nữ mặc áo lông trắng liền quyết tâm rồi nhanh chóng lấy từ trong túi tơ ra một miếng ngọc màu xanh bên trên có khắc vô số những ký hiệu nhỏ như con kiến. Nhìn qua thì đó là một cái ngọc phù.

Thiếu nữ áo trắng cầm cái ngọc phù màu xanh một cách cẩn thận, chứng tỏ nó hết sức quý báu.

Sau khi lấy ra cái ngọc phù màu xanh, thiếu nữ liền vung tay bắt một cái pháp quyết. Đột nhiên từ giữa tấm ngọc phù có một tia sáng màu lam bay vụt ra.

Cùng lúc đó, nàng cũng hóa thành một tia sáng trắng bay về phía Thập Vạn Đại sơn với một tốc độ kinh người.

534. Chương 505: Thất Xảo Linh Lung. Thập Diện Mai Phục Vẫn Không Thể Vây

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 505: Thất Xảo Linh Lung. Thập Diện Mai Phục Vẫn Không Thể Vây

Không biết trải qua bao lâu...

Trong một cái sơn cốc ở Thập vạn đại sơn, Lạc Bắc đang ngồi xếp bằng dưới cái bảo tán của Yêu vương liên thai đột nhiên mở mắt mà đứng phắt dậy. Đồng thời, chín đạo kiếm cương trong suốt từ trong tay hắn xuất hiện lao về phía không trung trước mặt.

Nạp Lan Nhược Tuyết và Nam Cung Tiểu Ngôn đang ngồi bên cạnh hắn cũng biến sắc. Trước mặt Nạp Lan Nhược Tuyết chợt lóe lên tia sáng màu xanh rồi Đại Diệu thanh liên xuất hiện. Còn Nam Cung Tiểu Ngôn cũng lập tức đặt Kim quang hồ lô và Thiên Sương kính lên trên hai cái mọc của Linh Tê song cầu.

- Báo cho Đông Bất Cố! Thần cung Toái Hư xuất hiện.

Trong nháy mắt khi chín đạo kiếm cương Phá Thiên Liệt bay ra, âm thanh của Lạc Bắc cùng vọng ra ngoài. Đồng thời không trung trước mặt hắn cũng vang lên tiếng không gian sụp đổ.

Trên không trung cách Lạc Bắc chừng trăm trượng, một tên Ảnh La Sát giật mình rồi phóng ra một tia sáng màu đen.

Lúc này, bên cạnh Lạc Bắc ngoại trừ Nạp Lan Nhược Tuyết và Nam Cung Tiểu Ngôn ra, chỉ có Vũ Sư Thanh là trấn thủ Nga Mi còn lại tất cả các nhân vật tu vi cao đã ra ngoài để chặn giết người sử dụng thần cung Toái Hư.

Còn Lạc Bắc thì giống như một con mồi chờ đợi người sử dụng thần cung Toái Hư tấn công. Đông Bất Cố nói qua đây là cơ hội cuối cùng để người đó sử dụng thần cung Toái Hư. Mà hiện tại người sử dụng thần cung Toái Hư đã lại một lần nữa dùng tới nó.

Trong nháy mắt chín đạo kiếm cương Phá Thiên Liệt vỡ vụn.

Cột sáng kéo theo không gian vô tận sụp đổ cùng với những tiếng động khủng bố đánh văng Đại diệu thanh liên sang một bên, xé rách sự phòng ngự của Kim quang hồ lô và thiên sương kính, xé tan lớp phòng ngự thứ nhất của Yêu vương liên thai. Và khi chạm tới màn ánh sáng từ bảo tán trên Yêu vương liên thai, nó liền va chạm với bản mệnh kiếm nguyên màu đỏ của Lạc Bắc.

Một tiếng động vang lên. Không gian xung quanh Yêu vương liên thai như bị một cây chùy khổng lồ đập trúng mà sập xuống hình thành vô số những cơn lốc.

Cột sáng khổng lồ vỡ vụn hóa thành rất nhiều tia sáng tấn công lên Yêu vương liên Thai khiến cho nó bay thẳng vào sườn núi.

Lần đầu tiên toàn bộ Yêu vương liên Thai vang lên những tiếng động giống như phôi của nó cũng không chịu đựng nổi đang bắt đầu vỡ vụn.

Mà cũng lúc này, sau khi dốc hết sức phát ra bản mệnh kiếm nguyên, Lạc Bắc cũng phun ra một ngụm máu tươi.

Sau một đòn đó, bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc cũng bị rung động tới mức không khống chế được. Kiếm nguyên phản lại xung lực khiến cho kinh mạch, lực phủ ngũ tạng đều bị tổn thương.

Uy lực lần này của thần cung Toái Hư so với những lần trước lại càng khổng lồ hơn.

...

- Làm sao bây giờ? Cô ấy lại sử dụng thần cung Toái Hư. Đám người Lạc Bắc có thể biết được vị trí chính xác của cô ấy.

Gần như ngay khi thần cung Toái Hư tấn công Lạc Bắc, Tề Hân Vân và Tô Tích Thủy đang phi độn về phía Thập Vạn Đại Sơn liền biến sắc. Tề Hân Vân vội vàng nói như vậy.

Độc Nhân vương cầm Côn Bằng ngọc phù. Điểm sáng màu hồng đại diện cho thiếu nữ áo trắng bây giờ cách ba người bọn họ không xa lắm. Nhưng vào lúc này, điểm sáng đó đã dừng lại đồng thời tản ra ánh sáng rực rỡ. Mà trên Côn Bằng ngọc phù, xung quanh điểm sáng màu hồng đó có ít nhất hơn mười điểm sáng nữa đang nhanh chóng lao tới.

Có thể nói, ít nhất có hơn mười người người tu đạo với tu vi cực cao đã phát hiện ra vị trí của thiếu nữ áo tím mà bao vây.

Nhìn cảnh tượng này thì rõ ràng là đã có sự chuẩn bị từ trước, chờ đợi nàng lộ diện.

-Tu vi của những người này có lẽ tương đương với các ngươi. - Nhìn thấy Tề Hân Vân và Tô Tích Thủy biến sắc, ánh mắt của Độc Nhân vương càng trở nên âm hiểm. Sau khi liếc mắt nhìn hai người một cái, y liền nói:

- Mặc dù ta có thủ đoạn nhưng nếu bị người ta cuốn lấy cũng khó mà trốn thoát. Cho nên hiện tại ta phải nói rõ với các ngươi. Hoàng Vô Thần bảo ta là dốc hết sức mang thần cung Toái Hư về Côn Luân, đồng thời bảo vệ an toàn cho hai người các ngươi. Còn về việc người sử dụng thần cung Toái Hư có sống hay chết cũng không liên quan gì tới ta. Cho nên nếu lúc đó, các ngươi gặp người nọ mà không khuyên bảo được ta sẽ giết chết kẻ đó, các ngươi đừng có mà ngăn cản.

- Tất nhiên.

Ánh mắt của Tô Tích Thủy hết sức kiên quyết:

- Bên cạnh Lạc Bắc người có tu vi Nguyên anh trở lên rất nhiều. Hiện tại trong tình hình như vậy, nếu cô ấy không nghe khuyên bảo, chúng ta cũng chỉ còn cách giết chết, làm sao mà lại đi ngăn cản tiền bối.

Tô Tích Thủy nói xong, Độc Nhân vương cũng không nói lời nào. Cả ba người liền hóa thành ba vầng sáng lao về phía vị trí của thiếu nữ.

...

- Chắc chắn là nơi đó.

- pháp lực dao động mạnh như vậy cộng với dị tượng khiến tất thường cũng nhìn thấy. Ta thật sự muốn nhìn xem người sử dụng thần cung Toái Hư như thế nào.

- Không ngờ lại sử dụng thần cung Toái Hư. Lần này sẽ khiến cho ngươi là lần cuối sử dụng tới nó.

Ngay vào lúc Độc Nhân vương, Tô Tích Thủy và Tề Hân Vân dựa theo Côn Bằng ngọc phù mà bay đi, Đông Bất Cổ, Nguyệt Ẩn, Thái Thúc, Đông Nhan, Chiến Bách Lý thậm chí tông chủ Âm Thiên Tôn của Hắc Thần tông cũng lập tức lao thẳng về phía một con sông lớn trong Thập Vạn đại sơn

Cái chỗ đó có nguyên khí dao động rất mạnh giống như toàn bộ nguyên khí trong trời đất ở xung quanh bị hút tới tạo thành một cái lỗ xoáy khổng lồ. Ngay cả cách đó mấy chục dặm cũng có thể thấy được.

Ngoại trừ những người đó ra, từ bốn phương tám hướng còn có hơn mười vầng sáng lao tới. Từ người bọn họ đều tản ra Ma nguyên khí, rõ ràng là cao thủ của Trại Châu Trạch Địa được điều tới.

Hơn mười vầng sáng đó giống như một cái lưới lớn bao phủ xung quanh. Mà bên dưới đất có hai vầng sáng màu vàng đang lướt đi rất nhanh đến vị trí đó.

Hai người độn thổ dưới đất thì một người hai tay trống không, trên người tản ra những vòng sáng màu vàng nhanh chóng lao đi trước. Còn một người cầm một cái pháp bảo như cái sừng trâu, dựa vào nó để độn thổ. Cả hai người đều tản ra hơi thở của Yêu tộc, chính là người của núi Chiêu Diêu.

Ngoại trừ hơn mười người có tu vi cao đó ra thì trong mấy ngàn dặm xung quanh, toàn bộ người của Lạc Bắc đều nhanh chóng thu lại về phía này. Cho dù thiếu nữ có thể thoát khỏi vòng vây của đám người Đông Bất Cổ để bỏ chạy nhưng tiếp theo vẫn bị phát hiện.

Trên thực tế, với hơn mười người tu đạo Nguyên Anh kỳ bao vây, cộng với mấy trăm người tu đạo Kim Đan trung kỳ trấn giữ cho dù là người như Lạc Bắc cũng đều khó mà trốn thoát.

- Huyết Nhân ma khô.

Khi Đông Nhan, Chiến Bách Lý và Ly Nghiêu Ly lao về phía kia, trên không trung chợt hiện ra ba vầng sáng màu đỏ. Cả ba vầng sáng đó là ba cái đầu lâu đỏ như máu, trên mặt có khí đen lượn lờ. Mà trên mỗi một cái đầu lâu như đang có vô số những giọt máu nhỏ xuống. Trong đôi mắt cũng chiếu ra những tia sáng màu hồng. Mỗi một tia sáng màu hồng bắn ra đều chỉ về phía một người tu đạo ở quanh đó. Thái Thúc liếc mắt nhìn thấy thì biết có là cao thủ của Trại Châu Trạch Địa thả ra Huyết Nhân ma khô.

Huyết Nhân ma khô là một thứ pháp bảo được người tu đạo Trại Châu Trạch Địa luyện ra từ hài cốt. Ngoại trừ tác dụng mê hoặc tâm thần đối thủ, ánh sáng từ hai mắt của nó còn khiến cho toàn bộ người tu đạo xung quanh không thể ẩn nấp. Rõ ràng người Trại Châu Trạch Địa phóng ra cái pháp bảo này để đề phòng đối phương dùng một thứ pháp bảo nào đó che giấu thân mình để bỏ chạy.

- Thái Thúc! Người lấy Thanh Ẩn đang ra đi.

Vừa thấy người Trại Châu Trạch Địa phóng Huyết Nhân ma khô, Đông Nhan cũng liền nói với Thái Thúc.

Thái Thúc lập tức gật đầu. Rồi một cái đèn nhỏ cổ xưa từ trong tay nàng bay ra lơ lửng trong không trung tản ra một thứ ánh sáng màu vàng khiến cho trong phạm vi mấy trăm trượng trời quan mây tạnh.

Cái Thanh Ẩn đang lấy được từ tay Băng Trúc Quân, ngay cả ảo trận cũng có thể phá vỡ. Nó là một thứ dị bảo thượng cổ chuyên dùng để khắc chế pháp thuật và pháp bảo ẩn nấp.

Rầm rầm!

Từ bốn góc Đông Nam Tây Bắc chợt có bốn vầng sáng màu đen xuất hiện rồi có mười lá cờ màu đen bay lên. Quanh mỗi lá cờ kéo theo đầy âm phong tạo thành một cái lồng màu đen bao phủ mấy trăm dặm. Vào lúc này, Thái Thúc và Đông Nhan không biết người Trại Châu Trạch Địa phóng ra cái gì nhưng rõ ràng là lần này lão đầu tử của Trại Châu Trạch Địa đưa tới cho dù không phải những cao thủ số một nhưng đều có pháp bảo thích hợp với việc vây giết. nguồn

- Đi!

535. Chương 506: Ánh Mắt Lúc Sinh Tử

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 506: Ánh Mắt Lúc Sinh Tử

Thái Thúc hít một hơi thật sâu rồi chỉ tay. Thanh Ẩn đằng lập tức bay xuống phía dưới rất nhanh. Ánh sáng của nó đi tới đâu, những đám mây liền biến mất tới đó. Theo đám người Đông Bất Cố khép lại vòng vây, hơn mười người tu đạo tu vi cao trên không trung tản ra pháp lực dao động khiến cho không khí xung quanh biến thành những cơn gió to.

- Không ổn!

Nhưng điều khiến cho đám người Đông Bất Cố, Thái Thúc đều biến sắc đó là vào lúc này, khi nguyên khí dao động và những đám mây tan hết, cảnh vật hiện ra bên dưới chỉ có một chút những mảnh nhỏ màu lam, nhìn như là một thứ ngọc phù hay pháp bảo gì đó nhưng không hề có lấy một bóng người.

Trong lúc đám người Thái Thúc đang ngây ra đó thì Đông Bất Cố vung tay chụp một cái hút toàn bộ những mảnh nhỏ màu lam vào tay.

Trên những mảnh nhỏ màu lam đó vẫn còn vương lại một chút pháp lực dao động. Từ những hoa văn trên đó có thể nhận ra được đây là một tấm ngọc phù. Và lúc này, tấm ngọc phù không phải bị đánh nát mà là như sử dụng hết lực lượng của nó rồi tự mình vỡ vụn.

Nơi này giống hệt như khi thần cung Toái Hư phóng ra có nguyên khí dao động rất mạnh nhưng không ngờ là do cái ngọc phù này gây ra.

- A? Không phải.

Trong lúc Đông Bất Cố tái mặt, hai tay run run, Độc Nhân vương đã gần tiếp cận tới vị trí của bọn họ, thậm chí có thể nhìn thấy những lá cờ màu đen chợt dừng lại.

Trên cái ngọc phù Côn Bằng trong tay y, điểm sáng màu hồng bị đám người Đông Bất Cố bao vây hoàn toàn biến mất. Mà một cái đích mới, một điểm sáng màu hồng đột nhiên lại xuất hiện trên Ngọc phù Côn Bằng của y. Vào lúc này, nó đã tiến vào trong Thập Vạn đại sơn, đồng thời lao thẳng tới một chỗ.

Độc Nhân vương chợt dừng lại, cặp mắt xuống rồi một lúc sau lên tiếng đầy lạnh nhạt:

- Chúng ta đều xem thường người này. Cô ấy có một thứ pháp bảo gì đó có thể dời khí tức và nguyên khí dao động xung quanh người. Toàn bộ những kẻ đối đầu với các người đều bị lừa. Vào lúc này, cô ấy đã đột phá sự phong tỏa của họ đi giết cái người kia.

Thiếu nữ mặc áo lông màu trắng như một làn khói nhẹ bay tới. Mặc dù lúc này, tốc độ của nàng có thể nói là kinh thế hãi tục nhưng lại không hề có một tiếng động.

Gương mặt của nàng có một sự đặc ý, hơn nữa hai cái búi tóc nhỏ trên đầu khiến cho gương mặt của nàng rất đáng yêu. Cho dù ai nhìn thấy cũng đều khó có thể ngờ được nàng lại lừa được bên phía Lạc Bắc.

Nhưng vào lúc này, trong lúc im lặng bay đi, trên người nàng lại tản ra một thứ sát khí lạnh lẽo. Cảnh tượng đó khiến cho nàng giống như là một tên thích khách thực sự. Một tên thích khách lạnh lùng từ vòng đảo thứ chín của Côn Luân ra ngoài.

Thông qua sự chỉ dẫn của thần cung Toái Hư, nàng có thể cảm giác được cụ thể vị trí của người đã nhiều lần ngăn cản được sự tấn công của mình. Mà vào lúc này, nàng đang đi theo một con đường thẳng nhất tới vị trí của người đó.

Nàng biết rõ cho dù đối phương biết bị mình lừa nhưng sẽ có người nhanh chóng hiểu ra nàng định làm gì. Trước khi bọn họ quay lại mà không giết được người kia thì cho dù có giết được đối phương, nàng cũng không thể chạy thoát.

Mặc dù ở gần, nàng có thể thi triển pháp quyết lấy khí tức của đối phương để tấn công nhưng một khi thi triển thần cung Toái Hư, với tu vi của nàng lực lượng chân nguyên chỉ phóng được một lần. Mặc dù Thạch Nhũ đan có thể bổ sung chân nguyên, nhưng cũng cần có thời gian nghỉ ngơi nhất định. Cho nên mặc dù có pháp bảo mạnh như thần cung Toái Hư, nàng cũng không dám kiêu ngạo tự mình đối mặt với hơn mười người Nguyên Anh kỳ bao vây.

Cho nên thiếu nữ mặc áo lông trắng hiểu rõ, bản thân chỉ có một khoảng thời gian rất ngắn. Nàng chỉ có một cơ hội. Chỉ trong một chiêu phải giết chết được đối phương, mới có thời gian để bỏ trốn trước khi nhiều người tu đạo Nguyên Anh kỳ quay lại.

Một đòn tiếp theo mới là một đòn cuối cùng của nàng với người đó. Mà cho dù là Huống Vô Tâm trong hoàn cảnh nhiều người bao vây như vậy cũng không thể nào trốn được. Nhưng vào lúc này, đồng tử trong mắt Lạc Bắc chợt co lại.

Bởi vì vào lúc này, một tia sáng trắng chợt xuất hiện trong tầm mắt của hắn, Nạp Lan Nhược Tuyết và Nam Cung Tiểu Ngôn.

Đó là một thiếu nữ nhìn giống như thiên kim tiểu thư mặc áo lông màu trắng. Nhưng từ người của nàng, Lạc Bắc có thể cảm nhận được một thứ hơi thở trí mạng.

....

Bàn tay của thiếu nữ hơi rịn chút mồ hôi. Trái tim của nàng cũng đập nhanh hơn một chút.

Lúc trước, mặc dù nàng sử dụng thần cung Toái Hư “giết” người này nhiều lần nhưng nàng chưa hề đối mặt với hắn. Vào lúc này, khi phải đối mặt thật sự, trong lòng nàng có phần khản trương hơn một chút.

Trên thực tế, nàng sớm nên sử dụng thần cung Toái Hư tấn công người đó một đòn cuối. Nhưng bởi vì uy lực của thần cung Toái Hư càng tới gần lại càng mạnh cộng thêm khoảng cách nhỏ khiến cho sự phản ứng lại càng yếu thêm. Trong vòng bán kính hai mươi dặm, uy lực của thần cung Toái Hư tới mức cao nhất.

Nhưng có lẽ đây là lần đầu tiên sử dụng thần cung Toái Hư giết người, hơn nữa lại nhiều lần không chết khiến cho nàng khi đã tới gần Lạc Bắc lại muốn được nhìn xem người mình giết như thế nào, không ngờ lại có thể làm cho cả Côn Luân phải lo lắng.

Cho nên tới khi nàng có thể nhìn thấy Yêu vương liên thai nhưng vẫn chưa sử dụng thần cung Toái Hư mà lập tức phóng ra mười hai hạt châu màu lam giống như mười hai giọt nước mưa để chúng bay xung quanh người mà tới gần Lạc Bắc.

- Định Hải thần châu.

- Đó là Định Hải Thần châu của Lạc Tiên sư thúc. Cô ấy là đệ tử chân truyền của sư thúc, mấy người Đông Bất Cổ không ngăn chặn được cô ấy.

Nhìn thấy mười hai hạt châu màu lam mà thiếu nữ phóng ra, Nam Cung Tiểu Ngôn cứng đờ người rồi thốt lên đầy kinh ngạc.

Vào lúc này, Lạc Bắc cũng hoàn toàn cảm giác được pháp lực dao động trên người thiếu nữ kia chính là của người sử dụng thần cung Toái Hư. Ánh mắt của hắn tràn ngập sát ý. Tuy nhiên hành động của thiếu nữ khiến cho hắn lại không tấn công ngay.

Bởi vì vào lúc này, thiếu nữ còn cách chừng vài dặm. Pháp thuật của Lạc Bắc mặc dù có thể đạt tới khoảng cách đó nhưng bản mệnh kiếm nguyên có uy lực lớn nhất lại chỉ có lực sát thương mạnh nhất trong vòng hai trăm trượng.

Hiện tại, thiếu nữ vẫn đang tới gần cho nên Lạc Bắc hết sức bình tĩnh tiếp tục chờ cho nàng tới gần thêm một chút nữa.

Bởi vì Lạc Bắc hiểu rõ trong tình cảnh như thế này có phòng ngự thế nào cũng chẳng có tác dụng. Tất cả đều khó ngăn được thần cung Toái Hư tấn công. Hoặc là có thể nhân lúc thần cung Toái Hư chưa động mà đánh chết thiếu nữ hoặc là bị thần cung Toái Hư động mà bị thiếu nữ đánh chết.

Trong khoảng thời gian này, ngay cả việc sử dụng thần kiêu pháp giới hóa ra phân thân cũng không kịp.

Cho nên thậm chí Lạc Bắc không tổn chân nguyên điều khiển Yêu vương liên thai, chỉ nhìn thiếu nữ đang tới chầm chầm và chuẩn bị một đòn mạnh nhất của mình.

Cũng đúng. Không còn hai lớp ánh sáng của Yêu vương liên thai, nên trong nháy mắt Lạc Bắc và thiếu nữ đều nhìn thấy rõ gương mặt của đối phương.

- Người...

Liếc mắt nhìn thấy rõ gương mặt của Lạc Bắc, thiếu nữ áo trắng đột nhiên ngừng lại.

- Cơ hội tốt.

Nhưng vào lúc này, Lạc Bắc, Nạp Lan Nhược Tuyết và Nam Cung Tiểu Ngôn cũng đồng thời cảm nhận được sự khác thường của thiếu nữ cho nên tản ra pháp lực dao động cực mạnh.

Một đạo kiếm nguyên màu đỏ sậm, một tia sáng vàng và một tia sáng đỏ xuyên qua không trung lao về phía thiếu nữ.

Lạc Bắc hội tụ toàn bộ chân nguyên vào đạo bản mệnh kiếm nguyên.

Nạp Lan Nhược Tuyết sử dụng Hoàng Sa thần đao.

Nam Cung Tiểu Ngôn sử dụng Trảm tam thi diệt thần tiễn.

Trong nháy mắt, Lạc Bắc, Nạp Lan Nhược Tuyết và Nam Cung Tiểu Ngôn đều sử dụng một đòn mạnh nhất để tấn công.

Tuy nhiên mười hai viên Định Hải thần châu quanh người thiếu nữ chọt xoay với tốc độ cực nhanh như tọa thành một đại dương quanh người nàng. Cùng lúc đó, nàng nhìn Lạc Bắc với ánh mắt khác thường rồi đột nhiên nói ra một câu khiến cho Nạp Lan Nhược Tuyết và Nam Cung Tiểu Ngôn đều cảm thấy khó hiểu:

- Thần tiên sẽ không chết. Ngõ gia gia nói trên ngọn núi kia có thần tiên. Chờ khi người hết bệnh ta sẽ dẫn người lên ngọn núi kia, nói không chừng chúng ta sẽ gặp được thần tiên.

Nhưng câu nói của nàng lại khiến cho Lạc Bắc choáng váng, toàn thân như cứng đờ. Ngay cả bản mệnh kiếm nguyên cũng rung mạnh khiến cho không khí xung quanh xuất hiện từng trận lốc xoáy.

- Hâm Duyệt! Là muội? - Lạc Bắc thốt ra âm thanh không thể tin được vào tai mình.

- Thạch đầu ca ca! Đúng là huynh?

Thiếu nữ áo trắng buông tay xuống hoàn toàn không có ý sử dụng thần cung Toái Hư. Ánh mắt của nàng cũng chẳng thèm để ý tới ba luồng sáng đang lao về phía mình như sẵn sàng đón nhận chúng. Nàng chỉ nhìn Lạc Bắc với một con mắt long lanh.

536. Chương 507: Thiên Thủ Huyết Phật. Ngân Châu

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 507: Thiên Thủ Huyết Phật. Ngân Châu

Một tiếng nổ to vang lên. Vào lúc bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc, Hoàng sa thần đao của Nạp Lan Nhược Tuyết và Tam Thi diệt thần tiễn của Nam Cung Tiểu Ngôn chém lên trên định hải thần châu không ngờ bản mệnh kiếm nguyên màu đỏ sậm lại thay đổi hướng đánh trúng Trảm Tam thi diệt thần tiễn của Nam Cung Tiểu Ngôn. truyện copy từ

Lực lượng pháp thuật ngưng tụ thành Trảm Tam thi diệt thần tiễn vang lên một tiếng ồ rồi bị kiếm nguyên đánh cho vỡ vụn.

Cùng lúc đó, do thương thế chưa hồi phục lại cố gắng xoay hướng bản mệnh kiếm nguyên khiến cho sắc mặt của Lạc Bắc trắng nhợt, phun ra một ngụm máu tươi.

- Sao lại thế này?

- Xoẹt!

Nạp Lan Nhược Tuyết và Nam Cung Tiểu Ngôn cùng sửng sốt. Hoàng Sa thần đao chém trúng mười hai viên Định Hải thần châu của thiếu nữ khiến cho nó tản ra ánh sáng và những tiếng xèo xèo giống như nước rót lên tấm sắt nóng. Hoàng Sa thần đao bị đánh cho bay ngược về phía sau, đồng thời ánh sáng trên mười hai viên Định Hải thần châu cũng tối sầm. Dưới một đòn toàn lực của Nạp Lan Nhược Tuyết, cái pháp bảo này cũng bị tổn thương rất nhiều nguyên khí.

Cả hai người không rõ lắm giữa Lạc Bắc và thiếu nữ tới từ vòng đảo thứ chín có chuyện gì xảy ra nhưng cả hai người có cảm giác dường như họ có tình bạn cổ tri. Cho nên sau khi Hoàng Sa thần đao bị đánh bay, Nạp Lan Nhược Tuyết cũng không tấn công thêm. Cái Hoàng Sa thần đao vẫn lơ lửng trên không trung tản ra ánh sáng màu vàng. Còn Nam Cung Tiểu Ngôn thì kinh ngạc hết nhìn Lạc Bắc rồi lại nhìn thiếu nữ mà lần đầu tiên mình gặp.

Nhưng gần như đồng thời trong tầm mắt của Nạp Lan Nhược Tuyết, Nam Cung Tiểu Ngôn và Lạc Bắc đột nhiên xuất hiện ba vầng sáng kéo theo tiếng gió rít.

- Không hay! Cô ta đã gặp Lạc Bắc.

- Tiền bối Độc Nhân vương! Xin ngài ra tay giúp chúng ta giết chết cô ấy đưa thần cung Toái Hư về Côn Luân.

Vào lúc này, cơ bản họ cũng không hề ẩn giấu mà bằng hết tốc độ của mình vọt tới. Ba người đó chính là Độc Nhân vương thần bí cùng với hai tên đệ tử thân truyền của Hoàng Vô Thần là Tề Hân Vân và Tô Tích Thủy. Bởi vì do có kỳ bảo như Côn Bằng ngọc phù nên bọn họ có phản ứng sớm hơn đám người Đông Bất Cố, đồng thời biết được hướng đi chính xác của thiếu nữ. Hơn nữa Tô Tích Thủy và Tề Hân Vân biết sự tình khẩn cấp nên đã lệnh cho đám đệ tử Côn Luân ngăn chặn đám người Đông Bất Cố. Vì vậy mà ba người Độc Nhân vương, Tề Hân Vân, Tô Tích Thủy tới đây còn nhanh hơn Đông Bất Cố quay lại. Mà khi nhìn thấy Lạc Bắc và thiếu nữ đang đối mặt với nhau thậm chí đã dừng tay, Tề Hân Vân và Tô Tích Thủy đều biến sắc. Tề Hân Vân cũng lập tức quay đầu nói với Độc Nhân vương một câu lạnh lẽo như thế.

- Ta ngăn những người khác và phá vỡ pháp bảo của cô ấy, các người chịu trách nhiệm giết người đoạt cung.

Độc Nhân vương gật đầu cũng không nói nhiều. Theo một cái pháp chú huyền ảo từ miệng y lan ra, cái pháp bảo hình dạng túi tơ trong tay liền bay lên hóa thành một đám mây đen chụp xuống đầu đám người Lạc Bắc và thiếu nữ áo lông trắng.

- Tề Hân Vân, Tô Tích Thủy! Đó là người Côn Luân.

Nam Cung Tiểu Ngôn cũng lập tức nhận ra người nào đang tới. Một làn ánh sáng vàng lập tức tràn ra trước mặt y tạo thành một con giao long màu vàng đón đầu ba người Độc Nhân vương đang vọt tới.

Nghe thấy Nam Cung Tiểu Ngôn nhắc nhở, Nạp Lan Nhược Tuyết cũng không hề chần chừ. Hoàng Sa thần đao liền hóa thành một vầng sáng màu vàng chém về phía Độc Nhân vương rồi đồng thời Đại Diệu Thanh liên cũng xuất hiện bảo vệ mình, Lạc Bắc và Nam Cung Tiểu Ngôn.

- Pháp bảo gì đây? Người này là ai?

Nhưng Nam Cung Tiểu Ngôn và Nạp Lan Nhược Tuyết mới phóng hai cái pháp bảo ra thì trên hư không, cái túi tơ của Độc Nhân vương cũng hóa thành một đám mây đen. Từ đám mây có vô số những điểm sáng như những đồng tiền rơi xuống chạm phải hai cái pháp bảo của Nam Cung Tiểu Ngôn và Nạp Lan Nhược Tuyết cùng với Định Hải Thần Châu của thiếu nữ khiến cho ánh sáng của chúng chớp liên tục mà không thể di động. Nhìn thấy tình hình đó, Lạc Bắc bất chấp thân thể đang bị thương. Chín đạo kiếm cương Phá Thiên Liệt lao ra bắn thẳng vào đám mây đen do cái túi tơ hóa thành. Tuy nhiên bên trong đám mây đen đột nhiên lại hiện ra một số lá bùa huyền ảo rõ ràng là một cái trận pháp. Chín đạo kiếm cương Phá Thiên Liệt đánh vào liền bị trận pháp ngăn cản.

Hiện tại pháp bảo phòng ngự trong giới tu đạo như cái Yêu vương liên thai do Bích Căn sơn nhân luyện ra cho dù lực lượng phòng ngự có mạnh tới đâu thì cũng bố trí ít nhiều trận pháp. Nhưng cái pháp bảo của Độc Nhân vương lại khác. Những trận pháp trong đó dường như có thể tách ra để sử dụng mà cùng công kích hoặc phòng ngự.

Loại pháp bảo này tản ra rồi ập xuống không giống như người điều khiển pháp bảo công kích mà là lập tức bao vây toàn bộ đối thủ vào trong pháp bảo rồi sử dụng trận pháp trong đó để tấn công đối phương.

Loại pháp bảo này hiển nhiên là cổ bảo hoàn toàn khác với pháp bảo hiện nay. Hơn nữa niên đại của cổ bảo cách hiện nay khá dài nhưng cái cổ bảo có uy lực mạnh như thế này, đám người Lạc Bắc cơ bản chưa hề nghe nói tới.

- Nam Cung Tiểu Ngôn! Còn Luân đối xử với người như vậy, không ngờ người lại phản bội lại sư môn.

Tề Hân Vân quát lên một tiếng chói tai. Nhưng thừa lúc Lạc Bắc, Nam Cung Tiểu Ngôn và Nạp Lan Nhược Tuyết bị Độc Thân vương chặn lại, một vầng sáng màu tím mờ thoáng hiện trong lòng bàn tay của y rồi ngưng tụ thành một vòng xoáy chém thẳng vào mười hai viên Định Hải thần châu đang xoay quanh thiếu nữ.

Oành! Mười hai viên Định Hải thần châu bị đánh cho rung chuyển, những vầng sáng màu lam của chúng vỡ vụn. Cùng lúc đó, ánh mắt của Tô Tích Thủy cũng trở nên sắc bén. Hơn trăm tia sáng màu xanh từ trong tay y bắn ra về phía thiếu nữ áo trắng.

- Không ổn.

Nạp Lan Nhược Tuyết biến sắc. Lúc này, Lạc Bắc bị thương không hề nhẹ, chân nguyên tổn hao hết sức lợi hại. Nạp Lan Nhược Tuyết nghĩ tới đối phương chắc chắn đánh Lạc Bắc cho nên sau khi lấy Đại Diệu thanh liên bảo vệ hần đồng thời sự tập trung của nàng vẫn hướng về phía Lạc Bắc, cố gắng kéo dài thời gian phòng ngự, chờ đám người Đông Bất Cổ quay lại. Mà lúc này, Lạc Bắc cũng một lần nữa lấy ra Yêu vương liên thai nên không ngờ đối phương vừa mới tới lập tức tập trung toàn bộ sự công kích vào thiếu nữ khiến cho bản thân không kịp cứu viện.

Trong khoảng khắc đó, đột nhiên trên người thiếu nữ lóe lên một vầng sáng màu trắng rồi trong nháy mắt biến mất tránh được trăm tia sáng màu xanh kia và lao về phía Yêu vương liên thai của Lạc Bắc.

- Không ổn! Không thể để cho cô ta vào trong Yêu vương liên thai. Nếu không cái pháp bảo kia của Lạc Bắc phòng ngự rất mạnh, chúng ta không giết được.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Tề Hân Vân và Tô Tích Thủy đều hét lên chói tai.

- Hừ.

Nghe thấy Tề Hân Vân và Tô Tích Thủy hét lên chói tai. Ánh mắt của Độc Nhân vương có chút khinh thường. Sau tiếng hừ lạnh, y liền ném ra một cái ngọc phù màu đen. Cái ngọc phù đó vừa mới xuất hiện lập tức biến mất. Mà phía trước Yêu vương liên thai của Lạc Bắc chợt xuất hiện một cái cây khổng lồ màu đen.

Cây gỗ dài chừng mười mấy trượng, đường kính cũng to tới mấy trượng. Nó như một con thuyền lớn húc thẳng vào Yêu vương liên thai.

Rầm! Toàn bộ trời đất như rung chuyển. Cây gỗ to cơ bản không phá được sự phòng ngự của Yêu vương liên thai. Sau khi va chạm nó liền biến mất, đồng thời cái ngọc phù màu đen cũng tan rã. Tuy nhiên dường như do nó ẩn chứa sức nặng kinh người khiến cho sau khi va chạm, toàn bộ Yêu vương liên thai giống như một viên đạn bị đẩy cho bay ngược về phía sau lập tức cách thiếu nữ chừng hơn mười trượng.

- Không biết lai lịch của Độc Nhân vương như thế nào mà pháp bảo và phù lục lại lợi hại tới vậy?

Tề Hân Vân và Tô Tích Thủy liếc mắt nhìn thấy Độc Nhân vương đang nở nụ cười trào phúng nhìn Yêu vương liên thai của Lạc Bắc. Dường như đối mặt với một đối thủ như Lạc Bắc, y vẫn thấy mình tài trí hơn người.

Trên thực tế thì vào lúc này trong lòng Độc Nhân vương đúng là có ý nghĩ như vậy. Mặc dù y có thể thấy những người có mặt ở đây đều có tu vi cực mạnh nhưng theo y thì bọn họ chỉ giống như môn hạ đệ tử ngoại môn không thể sánh được với những người chính thống như y. Hiện tại y đã kéo dài khoảng cách của đối phương ra hơn mười trượng, nếu như Tề Hân Vân và Tô Tích Thủy không giết được thiếu nữ kia thì Độc Nhân vương vẫn có thể giết chết thiếu nữ, mang thần cung Toái Hư trở về Côn Luân giao cho Hoàng Vô Thân, hoàn thành giao dịch của mình.

537. Chương 508: Cung Thần

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 508: Cung Thần

Nhưng vào lúc này, đồng tử trong mắt Độc Nhân vương chợt co lại.

- Cái pháp thuật gì thế này?

Trong tiếng kêu kinh ngạc của Độc Thân Vương từ tay Lạc Bắc chợt bay ra một đóa hoa Mạn Đà La. Bên trong đóa hoa đó có một pho tượng phật màu đỏ với cả ngàn cánh tay.

Pho tượng phật ngàn tay đó khiến cho người ta có cảm giác đẹp dễ trang nghiêm. Nhưng bởi vì quanh người nó tỏa ra ánh sáng màu hồng lại làm cho ời ta thấy nó có một thứ gì đó khát máu.

Một tiếng động vang lên. Ngay vào lúc đồng tử của Độc Nhân vương co lại, ánh sáng như thủy tinh bao phủ quanh pho tượng phật ngàn tay đột nhiên vỡ vụn rồi một làn ma khí kinh người tràn ra khắp đất trời giống như có một cột máu từ dưới đất phun thẳng lên tới trời cao.

- A!

Tề Hân Vân và Tô Tích Thủy hoảng sợ kêu lên. Chỉ với pháp lực dao động từ pho tượng phật ngàn tay cũng đủ khiến cho họ cảm thấy hít thở khó khăn. Thứ pháp lực dao Động như thế này chứng tỏ tu vi của pho tượng còn hơn xa hai người, khiến cho bọn họ cảm thấy vô cùng áp lực.

- Hai người các người hãy bảo vệ để ta giết cô ấy.

Đôi mắt của Độc Nhân vương cũng nheo lại rồi quát lên chói tai. Đám mây đen do cái túi tơ hóa thành lập tức ập xuống rồi đồng loạt sáu, bảy trận pháp trong đó cùng lưu chuyển tỏa ra rất nhiều loại ánh sáng chiếu xuống khiến cho pho tượng phật phải trầm xuống dưới. Cùng lúc đó, trong tay Độc Nhân vương cũng xuất hiện một cái hạt châu màu bạc rồi một đoạn chú ngữ huyền ảo từ trong miệng của y tuôn ra cùng với chân nguyên liên tục tràn vào trong hạt châu đó.

“Cái thứ này của y cũng phải phối hợp với pháp chú và chân nguyên đưa vào tới một trình độ nhất định mới có thể kích thích được.”

Tề Hân Vân và Tô Tích Thủy lập tức hiểu ra. Lúc này, cả hai cũng không còn sự lựa chọn nào khác. Sau khi căn rằng một cái, Tô Tích Thủy lấy ra một cái bình màu lam để cho nó lơ lửng trên đỉnh đầu ba người. Cái bình tỏa ra một màn ánh sáng bao phủ cả ba vào bên trong. Còn Tề Hân Vân cũng bất pháp quyết bao phủ bên ngoài bằng một làn ánh sáng mờ màu tím.

- Không được ra tay.

Vào lúc này, Nam Cung Tiểu Ngôn thấy Độc Nhân vương định sử dụng cái pháp bảo thì đang định phóng ra một đạo Trảm tam thi diệt thần tiễn nhưng Lạc Bắc chợt chắn trước mặt y.

Vào lúc này, Lạc Bắc đã thả ra cái phân thân phong ấn bên trong chư thiên của mình. Cái phân thân này sau khi hấp thu toàn bộ ma huyết của Thất Hải Yêu Vương thú, lực lượng chân nguyên của nó đã vượt qua Lạc Bắc. Lại thêm pháp quyết của U minh huyết ma cho nên thực lực của nó hết sức mạnh mẽ. Lạc Bắc đang bị thương không hề nhẹ cho nên thả ra cái phân thân này. Có điều hắn cũng không khống chế được nó. Nếu Nam Cung Tiểu Ngôn ra tay thu hút sự chú ý của nó thì đám người Lạc Bắc sẽ phải chịu sự tấn công của nó.

Nam Cung Tiểu Ngôn thấy Lạc Bắc chắn trước mặt không ình ra tay thì cảm thấy nao nao. Nhưng gã liền thấy Lạc Bắc lấy ra Bạch Vân bảo trướng lập tức bao phủ Yêu vương liên thai rồi dốc hết sức điều khiển nó mà bay về phía thiếu nữ.

Một tiếng nổ vang lên, một tia sáng đỏ như máu vọt ra khỏi trước mặt pho tượng phật ngàn tay mà lao về phía ba người Độc Nhân Vương, Tề Hân Vân và Tô Tích Thủy.

- Pháp thuật gì thế này? nguồn

Tô Tích Thủy hét lên kinh hãi, đồng thời cảm thấy ớn lạnh. Tia sáng đỏ như máu kia bị ánh sáng mờ do pháp thuật của Tề Hân Vân tạo thành ngăn cản nhưng trên người Tề Hân Vân cũng lập tức xuất hiện một làn ánh sáng màu đỏ rồi bị đóng băng. Vào lúc này, xung quanh Yêu vương liên thai chợt lóe lên, rồi thiếu nữ đã được bao phủ trong màn sáng thứ nhất của nó.

- Tiền bối Độc Nhân vương.

Vừa thấy Tề Hân Vân không biết tại sao bị những bông tuyết đỏ như máu che lại rồi thấy thiếu nữ được Yêu vương liên thai che đi, Tô Tích Thủy cảm thấy ớn lạnh, trong lòng nóng như lửa đốt xoay người kêu lên đầy sợ hãi với Độc Nhân vương.

Nhưng đúng vào lúc này, Độc Nhân vương cũng niệm xong pháp chú. Một tia sáng lóe lên trong mắt, rồi Độc Nhân vương chỉ tay về phía trước khiến cho hạt châu màu bạc lập tức bay ra. Hạt châu tản ra ánh sáng rực rỡ rồi nổ tung.

Một luồng sáng bạc chói mắt xuất hiện kéo theo vô số những tia sáng nhỏ tạo thành một cái thoi bạc dài lao thẳng tới thiếu nữ đang ở trong vầng sáng thứ nhất của Yêu vương liên thai.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, một tia sáng chợt lóe lên trong mắt thái. Đại Diệu Thanh liên tỏa ra ánh sáng rực rỡ rồi tạo thành một làn sáng màu xanh bao phủ bên ngoài Yêu vương liên thai. Có thêm làn ánh sáng của Đại Diệu Thanh liên, bên ngoài Yêu vương liên thai còn có cả một vầng sáng màu vàng và thứ ánh sáng giống như sương. Tổng cộng là thêm ba lớp phòng ngự của Đại Diệu Thanh Liên, Kim Quang hồ lô và Thiên Sương kính.

Hoàng Sa thần đao trong tay Nạp Lan Nhược Tuyết cũng chém chằm về phía cái thoi bạc của Độc Nhân vương.

Đón lấy cái thoi bạc đầu tiên là một cây kim cương xử khổng lồ đỏ như máu.

Cái Thiên thủ huyết phật của Lạc Bắc vào lúc này đang ở giữa Yêu vương liên thai và đám người Độc Nhân vương. Nên khi Độc Nhân vương vừa mới phóng cái thoi bạc ra, phân thân chỉ biết giết chóc và khát máu, coi người tu đạo như thức ăn liền nghĩ Độc Nhân vương muốn ra tay với mình cho nên hóa ra một cây Kim cương xử trong tay rồi tấn công thẳng vào cái thoi bạc của Độc Nhân vương.

Nhưng cái ngân thoi của Độc Nhân vương vừa mới chạm vào cây Kim cương xử liền giống như vô hình xuyên thẳng qua không hề có một chút nào trở ngại.

Không chỉ va chạm với cây Kim cương xử của phân thân mà Lạc Bắc thả ra. Cái ngân thoi của Độc Nhân vương va chạm với Hoàng Sa thần đao của Nạp Lan Nhược Tuyết cùng với làn ánh sáng của Đại Diệu Thanh Liên, Kim quang hồ lô và Thiên Sương kính cũng như tia sáng chiếu xuống mặt nước, cứ vậy mà chui qua. Chỉ có điều sau mỗi lần va chạm với Kim cương xử, Hoàng sa thần đao... Ánh sáng màu bạc hội tụ thành ngân thoi cũng tối đi một chút.

Mãi cho tới khi xuyên qua vầng sáng của Yêu vương liên thai, cái ngân thoi chỉ còn như một cái bóng nhưng nó cũng vẫn tiếp tục xuyên thẳng vào lưng thiếu nữ.

Sau khi cái ngân thoi xuyên vào lưng thiếu nữ cũng không còn xuất hiện mà trên lưng nàng cũng chẳng có lấy một vết thương, ngay cả máu chảy ra áo cũng không có.

- Đi!

Độc Nhân vương như không ngờ được cái ngân thoi của mình lại trở nên mỏng manh tới mức độ vậy cũng không ngờ được Yêu vương liên thai của Lạc Bắc và Hoàng sa thần đao của Nạp Lan Nhược Tuyết lại có uy lực đến thế. Vì vậy mà sự khinh thường trong mắt của y cũng giảm đi rất nhiều, thậm chí còn có thêm cả sự e ngại. Tuy nhiên khi nhìn thấy ngân thoi chui vào người thiếu nữ, Độc Nhân vương không hề dừng lại mà toàn thân tỏa ra một làn ánh sáng màu đen rồi nhanh chóng phi độ.

- Hâm Duyệt! Người thế nào rồi?

Bên trong Yêu vương liên thai, Lạc Bắc hét lên kinh hãi nhưng thiếu nữ áo trắng ngoài một chút sững sốt ra cũng không cảm giác mình bị thương.

- Tiền bối Độc Nhân vương.

Vào lúc này, lớp băng tuyết màu đỏ bao phủ đã bị Tề Hân Vân đánh nát. Còn Tô Tích Thủy nhìn thấy Độc Nhân vương bỏ chạy thì cảm thấy do dự nhưng không đuổi theo. Bởi vì nhiệm vụ của Tề Hân Vân và Tô Tích Thủy đó là bắt chấp tất cả để ngăn cho thiếu nữ và Lạc Bắc gặp nhau. Còn nếu cả hai gặp mặt thì phải giết chết thiếu nữ có như vậy cho dù không mang được thần cung Toái Hư về Côn Luân cũng không ai điều khiển được nó. Sau này còn có cơ hội cướp thần cung trở về. Nên vào lúc này, Tô Tích Thủy cũng không biết cái phân thân kia không chịu sự khống chế của Lạc Bắc. Ý cảm giác mình có ở lại cũng không phải là đối thủ của bọn họ, mà đám người Đông Bất Cổ cũng sẽ quay lại rất nhanh. Nhưng nhìn thấy thiếu nữ như không chịu sự tổn thương, Tô Tích Thủy vẫn coi mệnh lệnh của Hoàng Vô Thần còn hơn cả tính mạng mình liền dừng lại theo bản năng.

- Người muốn đánh lên ta?

Đúng vào lúc này, Độc Nhân vương đã hóa thành vầng sáng màu đen chột nỏ nụ cười khinh miệt mà dừng lại trên không trung. Gần như ngay lập tức ở trước mặt y chột có pháp lực dao động rồi một tia sáng trong suốt chột lóe lên. Nếu Độc Nhân vương không dừng lại thì sẽ bị tia sáng đó đánh trúng. Sau khi dừng lại, tránh được tia sáng trong suốt đó, một tia sáng màu đen cũng từ tay y bắn thẳng vào trong đám mây mỏng ở gần đó.

Một tiếng nổ vang lên kèm theo một tiếng kêu đau đớn rồi một cái bóng trong suốt từ trong đám mây bay ngược về phía sau kèm theo cả những tia máu, dường như là bị thương không hề nhẹ.

538. Chương 509: Tìm Hắc Trong Mộng

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 509: Tìm Hắc Trong Mộng

Cái bóng người trong suốt đó chính là Nguyệt Ẩn. Ngày đó Băng Trúc Quân cũng bị y đánh nát thân thể. Vào lúc này, đám người Lạc Bắc cũng không phát hiện được y trở về từ lúc nào mà ẩn nấp trong đám mây mỏng đó. Nhưng Độc Nhân vương phát hiện ra rồi tương kế tựu kế làm như không phát hiện, đợi lúc Nguyệt Ẩn ra tay mới đánh cho y bị trọng thương.

Vào lúc này, ánh mắt của Nguyệt Ẩn như không thể tin nổi vào việc vừa mới xảy ra. Lực lượng chân nguyên của Độc Nhân vương không làm cho y cảm thấy mạnh như Lạc Bắc, nhưng Nguyệt Ẩn có thể khẳng định được vừa rồi cho dù là Lạc Bắc cũng chưa chắc phát hiện được một đòn của mình. Nhưng nhìn Độc Nhân vương thì lại như phát hiện ra từ trước.

Độc Nhân vương cười lạnh rồi liếc mắt nhìn cái ngọc phù Côn Bằng trong tay. Vừa rồi y dựa vào cái thứ này đã phát hiện ra chỗ Nguyệt Ẩn nấp. Mặc dù Côn Bằng ngọc phù chỉ tồn tại với thời gian hạn chế nhưng cũng đủ sức để cho y trốn thoát khỏi bị bên Lạc Bắc đuổi giết. Với y như thế là đã đủ.

- A?

Sau khi đánh cho Nguyệt Ẩn bị thương, liếc nhìn ngọc phù Côn Bằng một cái, Độc Nhân vương cũng không thèm để ý tới Tô Tích Thủy và Tề Hân Vân cứ như việc hai người không chạy là chuyện của họ. Y chẳng thèm quan tâm tới việc hai tên đệ tử của Hoàng Vô Thần chết hay sống. Nhưng bất ngờ, Độc Nhân vương

chợt nhúu mày khi thấy một cái điểm đỏ có tốc độ kinh người trên ngọc phù đang lao thẳng tới chỗ bọn họ và Lạc Bắc.

Y gần như vừa mới quay đầu lại đã thấy một vầng sáng đỏ như máu đang lao tới rất nhanh.

- Tinh huyết độn?

Ánh mắt của Tô Tích Thủy và Tề Vân Hân vừa mới thoát ra khỏi những bông tuyết đỏ như máu đều trở nên lạnh lùng.

Vầng sáng đỏ như máu trong hư không lao tới với một tốc độ cực nhanh. Người tới đúng là Đông Bất Cố. Vào lúc này, thân thể của y liên tục tản ra những tia sáng đỏ như máu. Do biết tình hình không ổn cho nên y bất chấp tổn thất máu tươi của mình sử dụng Tinh huyết độn trong Ma môn mà vượt qua những người khác chạy tới đây.

Khi Đông Bất Cố tới nơi cũng nhìn thấy Độc Nhân vương đánh bay Nguyệt Ẩn. Y chẳng hề chần chừ, mặc dù còn cách đám người Độc Nhân vương tới cả mấy trăm trượng nhưng Bạch cốt xá lợi màu trắng đã lao ra hóa thành vô vàn tia sáng chói khác nào có hàng ngàn cái quỷ trảo bao phủ đám người Độc Nhân vương vào bên trong.

- Đi mau! Nếu không đi thì ngay cả mạng cũng không còn.

Cũng vào lúc này, Tô Tích Thủy liền nói với Tề Vân Hân như vậy. Ở phía sau cái Thiên thủ huyết phật đã phóng ra những đạo huyết quang về phía bọn họ. Hơn nữa bọn họ có thể thấy phía sau Đông Bất Cố cũng xuất hiện mấy vầng sáng với tốc độ kinh người. Rõ ràng, đám người Đông Nhan và Thái Thúc đã quay lại.

Rầm!

Một tiếng nổ vang lên rồi một vầng sáng màu đỏ chợt bùng lên rực rỡ khiến cho giữa hàng vạn cái quỷ trảo xuất hiện một lỗ thủng lớn rồi Độc Nhân vương vọt ra ngoài.

Cái pháp bảo này của Đông Bất Cố cũng không bao vây được Độc Nhân vương. Tuy nhiên dưới sự chặn giết của Nguyệt Ẩn cũng như Đông Bất Cố lại khiến cho y tức giận. Y không bỏ chạy mà còn đứng lại, ánh mắt trở nên vô cùng lạnh lùng:

- Chỉ với các người mà muốn ngăn cản ta? Tô Tích Thủy! Tề Vân Hân! Hai người các người đi trước. Ta ở lại cản phía sau.

Độc Nhân vương nhìn mấy vầng sáng đang bay tới mà nói vậy.

Trong khoảng khắc đó, do tốc độ phi độc của Độc Nhân vương quá nhanh nên khi y bị Nguyệt Ẩn ngăn cản, vị trí của y cách đám người Lạc Bắc tới mấy trăm trượng. Cho nên bọn họ cũng không thể tham gia trận chiến ngay được. Mà khi nghe thấy âm thanh đó của Độc Nhân vương, Tô Tích Thủy và Tề Vân Hân cũng quyết định bỏ chạy nên đều hóa thành những vầng sáng. Cũng đúng lúc này, Lạc Bắc, Nạp Lan Nhược Tuyết và Nam Cung Tiểu Ngôn chợt thấy thiếu nữ áo trắng loạng choạng, khí huyết trên người như yếu đi.

- Hâm Duyệt! Mọii có sao không? - Sắc mặt của Lạc Bắc hoàn toàn thay đổi.

- Thạch Đầu ca ca! Có thể gặp được huynh, mọii rất vui. - Thiếu nữ áo lông trắng nở một nụ cười tươi rói:

- Cái tên kia thật đáng ghét, không ngờ dám đánh chúng ta.

Vừa mới dứt lời, một cây trường cung màu xanh đồng cũng xuất hiện trong tay nàng rồi một lần pháp lực dao động liền từ tay nàng tản ra kèm theo một thứ hơi thở và âm thanh ù ù như muốn xuyên thủng trời cao.

Thứ hơi thở hùng mạnh đó khiến cho người ta phải chấn động.

- Không ổn!

Độc Nhân vương như chợt hiểu mình quyết định sai cái gì đó khiến cho gương mặt kiêu ngạo của y chợt trở nên trắng bệch. Nhưng vào lúc này, ánh mắt của thiếu nữ đã nhìn chăm chú về phía y. Trong nháy mắt, hai mắt của nàng như biến thành một cái lỗ xoáy mà rút ra một thứ gì đó từ người Độc Nhân vương. Cùng

lúc đó, thiếu nữ di chuyển mấy viên bảo thạch trên thần cung Toái Hư khiến cho nó hình thành một thứ bùa vô cùng huyền ảo.

- A!

Độc Nhân vương hét lên một tiếng kêu chói tai. Theo tiếng kêu đó, Nguyên Anh của y lập tức thoát ra khỏi đỉnh đầu, trong tay Nguyên Anh vẫn còn cầm một viên ngọc màu đen. Nguyên Anh của y bay ra liền tách khỏi nhục thể mà bỏ chạy về hai phía. Nhưng vào lúc này, trong không gian lại vang lên tiếng hư không sụp đổ và vỡ vụn.

Một cột sáng với khí tức hủy diệt đột nhiên xuất hiện phía sau thân thể và Nguyên Anh của Độc Nhân vương. Trong lúc Nguyên Anh còn chưa kịp bỏ chạy, cột sáng đã bao phủ toàn bộ khiến cho Độc Nhân vương tan biến.

- A!

Tô Tích Thủy và Tề Hân Vân đều vô cùng kinh sợ mà hét lên chói tai.

Lúc trước, Độc Nhân vương vô cùng mạnh và thần bí vậy mà dưới một đòn của thần cung Toái Hư không ngờ lại không chống được tới một chút ngay cả thân thể và Nguyên Anh cũng không thể bỏ chạy mà tan biến.

Vào lúc này, xung quanh thiếu nữ hay nơi cột sáng đi qua đều tạo thành lốc xoáy giống như một cái lỗ đen. Đồng thời đã biết trước thần cung Toái Hư có thể tiêu diệt cả người tu đạo cấp Kim Tiên nhưng khi tận mắt chứng kiến uy lực của nó, toàn bộ mọi người cũng phải rung động.

Uy lực của thần cung Toái Hư thật sự khá kinh khủng. Ngay cả hai người Tề Hân Vân và Tô Tích Thủy cũng không thể ngờ được một người tu đạo Nguyên Anh kỳ vậy mà không có lấy một chút khả năng ngăn cản đã tan biến thành mây khói.

Cái cảnh tượng này cơ bản xóa bỏ hoàn toàn những suy nghĩ, khái niệm trong đầu hai người Tô Tích Thủy và Tề Hân Vân. Bọn họ chỉ cảm thấy một sự khủng bố bao phủ khắp trí não khiến ình chỉ còn có một chữ “Trốn” mà thôi.

Sau tiếng hét kinh hãi và chói tai, Tề Hân Vân liền cắn nát đầu lưỡi rồi phun ra một ngụm máu tươi khiến cho nó hóa thành một vầng sáng màu tím mờ bao phủ lấy mình và Tô Tích Thủy. Ngay lập tức vầng sáng co lại rồi như bị một cái hồ lô hút lấy mà biến mất. Ngay lập tức Tề Hân Vân và Tô Tích Thủy biến mất, khi xuất hiện thì đã cách vị trí ban đầu chừng bảy, tám mươi trượng.

Khi xuất hiện lại, pháp lực dao động trên người Tề Hân Vân hết sức run rẩy cho thấy phương pháp bỏ chạy của y so với tinh huyết động của Đông Bất Cố còn tổn thất tu vi hơn nhiều. Nhưng sau khi bỏ chạy bảy, tám mươi trượng, y không hề dừng lại mà tiếp tục phun ra một búng máu tươi, hóa thành ánh sáng tím tiếp tục bao phủ mình và Tô Tích Thủy.

- Sao lại thế này?

Mấy vầng sáng bám sát sau Đông Bất Cố đúng là Đông Nhan, Thái Thúc và Ly Nghiêu Ly. Khi mấy người đó xuất hiện cũng kịp nhìn thấy một đòn long trời lở đất của thần cung Toái Hư khiến cho Độc Nhân vương tan biến. Mà dường như thần cung Toái Hư lại được bắn ra ở trong Yêu vương liên thai khiến cho đám người Đông Nhan, Thái Thúc vừa khiếp sợ uy lực khủng bố của nó mà vừa không hiểu tại sao thần cung Toái Hư lại ở cùng một chỗ với Lạc Bắc.

Cùng lúc đó, sau khi sử dụng thần cung Toái Hư giết chết Độc Nhân vương, khí tức trên người thiếu nữ cũng trở nên hết sức mỏng manh. Gương mặt mang nụ cười hạnh phúc, thiếu nữ ngã xuống nhưng được Lạc Bắc lập tức đón lấy ôm vào người.

Vốn khi Độc Nhân vương bị đánh chết. Đám người Đông Bất Cố lại quay về thì cho dù Tô Tích Thủy và Tề Hân Vân có bất chấp tổn thất tu vi để bỏ chạy cũng khó có thể thoát được. Nhưng đám người Đông Nhan và Lạc Bắc hơi chần chừ khiến cho cả hai người Tề Hân Vân nắm được cơ hội. Lại thêm mấy vầng sáng màu tím lóe lên, trong nháy mắt cả hai đã bỏ chạy không còn thấy bóng dáng.

- Đông Nhan! Cô ấy bị pháp bảo của đối phương đánh trúng. Mau xem muội ấy bị làm sao.

Lạc Bắc cũng chẳng thèm để ý tới Tề Hân Vân và Tô Tích Thủy, thậm chí cũng chẳng quan tâm tới thần cung Toái Hư, mặc kệ nó rơi xuống trong Yêu vương liên thai mà nói với Đông Nhan như vậy.

- Thế này là do khí huyết đang yếu đi rất nhanh.

Đông Nhan cảm nhận được sự lo lắng của Lạc Bắc liền nhanh chóng lướt tới trước mặt hắn mà chẳng hỏi xem có chuyện gì xảy ra. Sau khi liếc nhìn thiếu nữ trên tay Lạc Bắc, nàng liền lấy một viên thuốc nhét vào tay hắn rồi đồng thời nhanh chóng bắn ra hơn mười sợi chỉ bạc đâm vào người thiếu nữ.

Sau khi bắn mười sợi chỉ vào người thiếu nữ. Đông Nhan nhanh chóng bóp nát hai viên đan dược màu đỏ rồi dùng chân nguyên cuốn lấy nó chia ra thành hơn mười sợi tơ mỏng theo mười sợi chỉ bạc mà thẩm thấu vào trong cơ thể của thiếu nữ.

Sau khi hoàn thành hai động tác, Đông Nhan không hề dừng tay mà tiếp tục phóng ra hơn mười hạt châu với đủ mọi loại ánh sáng khác nhau lơ lửng bên trên thiếu nữ.

Sau khi mười hạt châu to bằng hạt đậu nành xuất hiện, cơ bản những hạt châu đều không có gì thay đổi chỉ có trên hạt châu màu xám chợt tản ra những đốm lửa.

- Đây là Ngân Từ xạ tuyến.

Nhìn thấy đốm lửa màu bạc trên hạt châu màu xám, Đông Nhan chớp mắt rồi thu hồi toàn bộ những hạt châu và nói với Lạc Bắc.

Lạc Bắc liếc mắt nhìn quanh thấy mặc dù hơi thở của Nguyệt Ẩn hơi tán loạn nhưng cũng không phải lo tới tính mạng liền nói:

- Ngân từ xạ tuyến là cái gì? Thương tích của muội ấy thế nào?

- Ngân từ xạ tuyến là một loại xạ tuyến trong không gian loạn lưu, nó có thể xuyên qua gần như toàn bộ Tinh kim, tinh thạch và nguyên khí trong trời đất. Chỉ có điều khi xuyên qua những thứ đó, uy lực của nó sẽ giảm đi một chút. Có thể nói gần như toàn bộ pháp bảo, pháp thuật chỉ có thể làm cho nó yếu đi mà không thể đánh nát được. Cái loại Ngân từ xạ tuyến này chỉ có một thứ là Kim tinh tinh thạch mới có thể khắc chế. Nhưng cả hai thứ này chỉ có thể lấy được trong không gian loạn lưu. Nhất là Ngân từ xạ tuyến, nghe nói nó là một thứ đặc biệt trong Thiên Lan hư không. Mà vào thời thượng cổ thì Thiên Lan hư không còn khó tới hơn cả Tử Kim hư không, cũng chỉ có một vài môn phái mới tới được. Hiện tại cơ bản không một ai có thể tới được, lại càng không thể lấy Ngân từ xạ tuyến để luyện pháp bảo. Người này là ai mà lại có pháp bảo luyện chế từ Ngân Từ xạ tuyến như vậy? - Đông Nhan nhìn Lạc Bắc rồi nói nhanh:

- Ngân Từ xạ tuyến ăn mòn khí huyết trong cơ thể rất mạnh khiến cho con người suy sụp rất nhanh. Cho dù trong giới tu đạo thượng cổ cũng rất sợ thứ này. Có điều người cứ yên tâm, mặc dù ta chưa từng nhìn thấy Ngân Từ xạ tuyến nhưng lại biết cách cứu. Hơn nữa cô ấy bị trúng không nhiều Ngân Từ xạ tuyến lắm, chỉ cần ta lập tức sử dụng thuật Hoán huyết là có thể cứu được cô ấy. Tuy nhiên Ngân từ xạ tuyến cần phải có được lực liên tục chống đỡ, phải để cho người của Hiên Hồ tông giúp ta và ít nhất cũng phải bế quan tới mấy tháng mới có thể khiến cho thân thể và Nguyên Anh của cô ấy khôi phục lại mà cứu được. Nhanh thì ba tháng, chậm thì nửa năm. Chỉ sợ ta không thể giúp người luyện chế đan dược khác để đối đầu với Côn Luân trên thị trường giao dịch.

- Bế quan mấy tháng? Chuyện này không sao. Mà phải lập tức sử dụng thuật Hoán huyết? - Lạc Bắc nghe thấy Đông Nhan nói vậy thì cảm thấy nhẹ nhõm, nuốt viên đan dược Đông Nhan đưa cho. Mặc dù nói thiếu Đông Nhan, tình hình ở các thị trường giao dịch sẽ sóng gió, khó khăn hơn nhiều. Nhưng vào lúc này, không bị thần cung Toái Hư cũng không phải là chuyện vội vã.

Sau khi nghe Đông Nhan nói vậy, đám người Đông Bất Cổ lập tức không giấu được sự mừng rỡ. Mặc dù vào lúc này họ không biết tại sao lại có sự thay đổi như vậy, thần cung Toái Hư lại đột nhiên về bên người Lạc Bắc nhưng bọn họ biết rõ nếu có thể cứu được thiếu nữ thì có ý nghĩa vô cùng quan trọng với bên mình.

- Đúng thế! Nếu không lập tức thi triển thuật Hoán huyết thay đổi hết khí huyết trong người muội ấy đi thì Ngân Từ xạ tuyến sẽ tạo thành sự tổn thương lớn với cơ thể của cô ấy, cứu trị sẽ gặp phiền toái. - Đông Nhan lập tức gật đầu nói:

- Việc này không nên để chậm phải lập tức tìm một chỗ trong Thập Vạn đại sơn rồi bắt đầu. Ta còn có một vài thứ được vật phải chuẩn bị ngay. Ta sẽ đưa cho người.

- Được! Người muốn thứ linh dược gì cứ đưa cho ta. Ta sẽ lập tức chuẩn bị. - Đông Bất Cố không để ý tới chuyện điều tức mà gật đầu nói.

- Tỷ tỷ Đông Nhan.

Đúng lúc này, thiếu nữ đang nằm trong tay Lạc Bắc chợt lên tiếng. Bây giờ, nhìn nàng không hề có một chút phong thái của thích khách lạnh lẽo mà hết sức ngoan ngoãn. Vừa rồi nghe Lạc Bắc gọi, nàng biết được tên Đông Nhan nên nói:

- Trước tiên muội có thể nói chuyện với Thạch Đầu ca ca một chút không?

- Cái này...

Hiện tại cảm nhận rõ rệt uy lực của Ngân Từ xạ tuyến, Đông Nhan muốn sử dụng thuật Hoán Huyết đổi với thiếu nữ càng nhanh càng tốt. Tuy nhiên nét mặt của nàng lại khiến cho Đông Nhan không thể từ chối. Hơn nữa, Đông Nhan biết thi triển thuật Hoán Huyết thay đổi toàn bộ khí huyết trong cơ thể của thiếu nữ còn cần phải dùng được vật để bồi bổ lại khí huyết mới. Quá trình này phải duy trì liên tục cho tới khi toàn bộ Ngân Từ xạ tuyến biến mất. Trong khoảng thời gian này, hoạt động của nàng là thấp nhất cho nên sau khi thi triển thuật Hoán Huyết xong, thiếu nữ đó sẽ phải ngủ say ít nhất là hai, ba tháng nữa. Nếu muốn nói với Lạc Bắc câu gì thì cũng phải đợi tới mấy tháng sau. Hơn nữa còn phải trong trường hợp không có gì khác thường xảy ra. Sau khi do dự một chút, Đông Nhan liền gật đầu rồi lấy hai viên thuốc mà cho thiếu nữ nuốt.

- Thạch Đầu ca ca... Tại sao huynh lại trở thành truyền nhân của La Phù, trở thành Thất Hải yêu vương? - Thiếu nữ nhìn Lạc Bắc mà nở nụ cười thỏa mãn:

- Không thờ thờ được người mà muội vẫn dùng thần cung để ra tay lại là huynh.

Lạc Bắc hơi run rẩy khi nghe tiếng của thiếu nữ. Hắn như vượt qua thời gian nhớ lại cái đêm ở bãi tha ma đó:

- Lúc muội được Thất Hải long chu đón đi, ta được tông chủ La Phù thu nhận làm đệ tử. Ngày đó, người đón muội đi là người của Côn Luân?

- Đúng vậy! Muội bị đưa về Côn Luân rồi được Lạc Tiên sư tôn nhận làm đệ tử. - Thiếu nữ nhìn Lạc Bắc cũng hơi run rẩy:

- Sau đó muội cầu sư tôn Lạc Tiên đi tìm huynh nhưng không thấy.

- Muội vẫn không quên huynh?

Lạc Bắc gần như hiện ra cảnh tượng mình và thiếu nữ nương tựa vào nhau. Nhưng hắn có thể khẳng định được thiếu nữ này chính là cô bé năm đó bởi vì có một vài thứ tình cảm và cảm giác không thể nào giả được.

- Bây giờ huynh hoàn toàn khác so với trước kia, làm sao vừa mới gặp muội có thể nhận ra huynh được?

- Không ngờ cô ấy và Lạc Bắc lại quen biết nhau từ trước rồi một người được đưa về Côn Luân còn một người lại được Nguyên Thiên Y nhận làm đệ tử.

- Cô ấy được sự thừa kế của Lạc Tiên, một trong số thập đại kim tiên Côn Luân, lại là người sử dụng thần cung Toái Hư, nhưng hiện tại cô ấy và Lạc Bắc quen biết nhau. Côn Luân không chỉ mất đi một đệ tử có tu vi không tầm thường mà còn mất cả thần cung Toái Hư. Chẳng lẽ Nguyên Thiên Y thật sự nhìn thấu nhân quả, đã tính tới cái kết quả của ngày hôm nay?

Nhất thời nghe thiếu nữ và Lạc Bắc nói chuyện với nhau, đám người Nạp Lan Nhược Tuyết và Đông Nhan liền xuất hiện suy nghĩ như thế.

- Ánh mắt của người hoàn toàn giống với trước kia. Trước kia cho dù vào thời điểm khó khăn nhất thì ánh mắt của huynh vẫn không hề có ý khuất phục. - Thiếu nữ nhìn Lạc Bắc rồi trả lời:

- Nếu không có sự quan tâm của huynh thì muội đã chết lâu rồi... Sau khi muội được đưa về Côn Luân vẫn nghĩ một mình huynh không biết sẽ như thế nào? Một mình huynh có làm sao không? Cho nên muội cố gắng tu luyện, mong một ngày có thể ra khỏi Côn Luân để tìm được huynh. Muội vẫn sợ quên mất hình dạng của huynh, hoặc sau này thấy huynh lại không nhận ra cho nên mỗi ngày muội đều nghĩ tới hình dạng của huynh. Mỗi ngày muội đều vẽ đi vẽ lại những hình dạng đó... Muội nghĩ những thứ mà huynh có thể thay đổi. Cho nên mỗi ngày muội vẽ tranh đều nghĩ tới những khả năng huynh có thể thay đổi cho dù là nhỏ nhất. Hiện tại trong đầu muội có cả một ngàn khả năng huynh có thể thay đổi như thế nào. Nên mặc dù bây giờ nhìn huynh rất khác so với trước kia nhưng trong mắt muội lại hết sức quen thuộc. Không biết tại sao huynh có thể trở thành truyền nhân của La Phù, có thể trở thành Thất Hải Yêu Vương nhưng lần đầu tiên muội nhìn thấy huynh liền cảm thấy chính là huynh. Cho nên muội mới nói lại cái câu đêm hôm muội được đưa đi mà huynh đã nói với muội.

539. Chương 510: Trận Pháp Trong Trận Pháp

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 510: Trận Pháp Trong Trận Pháp

Mỗi ngày đều vẽ tranh để nhớ kỹ hình dáng của ta? Trong tâm có một ngàn khả năng ta có thể thay đổi?

Lạc Bắc nhìn sắc mặt tái nhợt nhưng lại chan chứa hạnh phúc của thiếu nữ. Hắn biết nàng nói mặc dù hết sức đơn giản nhưng thực tế đó là sự chấp nhất tới đâu?

- Mà mấn là hiện tại huynh có bản lĩnh tới mức mà ngay cả thần cung Toái Hư cũng không giết được huynh.
- Ánh mắt của thiếu nữ tràn ngập tình cảm khiến cho Lạc Bắc cảm động. Nàng cười nhẹ rồi nói:

- Thật ra ta vốn vì huynh mới trốn ra khỏi Côn Luân. Bởi vì Hoàng Vô Thần đồng ý với muội chỉ cần giúp y giết chết đám người Huống Vô Tâm, tiếp tục giết huynh sẽ giúp muội tìm một nhân vật có quái thuật lợi hại để tìm vị trí của huynh rồi sau đó, y sẽ sử dụng toàn bộ lực lượng của Côn Luân để giúp muội tìm huynh. Cho nên muội mới dốc lòng muốn giết huynh, thậm chí bất chấp trốn khỏi Côn Luân. Hiện tại thì y đúng là một tên khốn. Chắc chắn y biết huynh chính là người mà muội muốn tìm cho nên mới phái Tề Hân Vân ngăn cản muội. Khi thấy chúng ta gặp nhau liền bất chấp tất cả ra tay với muội. Nếu muội thực sự giết chết huynh thì hối hận không còn kịp nữa rồi. Có điều muội vẫn có phần cảm ơn y vì nếu không có y thì có lẽ muội không còn gặp lại được huynh.

- Không ngờ muội và Hoàng Vô Thần lại bàn điều kiện? - Lạc Bắc trầm xuống.

Bất luận người nào cũng biết rằng trong giới tu đạo và Côn Luân, Hoàng Vô Thần là kẻ có uy quyền cao nhất. Chỉ vì điều kiện về Lạc Bắc giữa nàng với Hoàng Vô Thần vậy mà Hâm Duyệt dám lên ra khỏi Côn Luân thì cũng phải biết được sự dũng cảm của nàng như thế nào.

- Bàn điều kiện với y cũng chẳng sao. - Thiếu nữ vẫn có nét thơ ngây tinh nghịch giống như khi nàng đối xử với thần cung Toái Hư mà nói:

- Dù sao thì muội biết trong cả Côn Luân cũng chỉ một mình muội có thể sử dụng được thần cung Toái Hư. Y cũng không có cách nào với muội.

- Sao muội biết chỉ một mình muội có thể sử dụng được thần cung Toái Hư? - Nghe tới đây, Đông Bất Cố liền xen vào một câu.

- Ngày đó khi muội đang tu luyện, cây thần cung Toái Hư vừa mới thoát khỏi trận pháp phong ấn của nó liền tự động bay tới bên người muội rồi nhận chủ. Sau đó, muội liền nắm được mấy thứ pháp quyết điều khiển thần cung Toái Hư từ nó. - Thiếu nữ nói:

- Sau đó muội mới nghe sư tôn nói rằng chỉ có người mang dòng máu riêng mới có thể sử dụng thần cung Toái Hư. Một khi nó đã nhận chủ thì người khác cơ bản không có cách nào sử dụng được nó. Hơn nữa, sư tôn của muội từng nói rằng cây thần cung này có linh tính, có thể phi độn tới để nhận chủ chứng tỏ nó đã nhận muội là chủ nhân. Hiện tại cho dù còn người có dòng máu như muội cũng không được nó chấp nhận, cũng chẳng cách nào điều khiển được nó.

- Tự động bay tới nhận chủ?

Đám người Nạp Lan Nhược Tuyết liếc mắt nhìn nhau thầm thán phục pháp bảo thượng cổ có linh tính kinh người đồng thời lắc đầu thầm nghĩ nếu mình là Hoàng Vô Thần trong tình cảnh như vậy cũng không có nhiều sự lựa chọn cho lắm.

- Tới lúc rồi.

Đúng lúc này, Đông Nhan nhìn sắc mặt thiếu nữ rồi nói với Lạc Bắc:

- Nếu không sử dụng thuật Hoán Huyết ngay thì ta không chắc nữa.

- Được! Đông Nhan! Các người vào thẳng trong tiểu thiên động phủ của Thần Kiêu vương mà trị liệu, như vậy an toàn nhất.

Lạc Bắc gật đầu để cho âm thanh ngưng tụ truyền vào tai Đông Nhan rồi nhìn thiếu nữ mà nói:

- Hâm Duyệt! Trước tiên muội hãy dưỡng thương cho tốt rồi nói sau.

- Được! Thạch đầu ca ca! Có thể gặp lại huynh, ấy tu vi của huynh lợi hại như vậy thì muội cũng yên tâm.

- Thiếu nữ vui vẻ nở nụ cười nhưng nét mặt lại trở nên mệt mỏi dường như đan được mà Đông Nhan cho nàng nuốt đã bắt đầu ngấm. Âm thanh của nàng nhỏ dần như muốn chìm vào giấc ngủ say. Tuy nhiên nàng vẫn nói tiếp:

- Muội sẽ dưỡng thương thật tốt. Sau này ai muốn đối phó với huynh, muội sẽ dùng thần cung Toái Hư để đối phó với kẻ đó.

Âm thanh của thiếu nữ càng lúc càng thấp rồi cuộc tới mức không còn nghe thấy liền chìm vào giấc ngủ say. Tuy nhiên nét mặt của nàng lại vô cùng vui vẻ và hạnh phúc.

Lạc Bắc liếc mắt nhìn thiếu nữ một cái rồi ngẩng đầu lên nhìn Đông Nhan. Đông Nhan như hiểu ý Lạc Bắc muốn nói gì liền gật đầu nói:

- Yên tâm! Ta sẽ chưa khỏi uội ấy. Ta còn muốn thấy Côn Luân bị chính thần cung Toái Hư tấn công sẽ như thế nào. Chỉ có điều ta vẫn không hiểu tại sao Hoàng Vô Thần biết có khả năng muội ấy sẽ nhận ra huynh mà lại thả lỏng để uội ấy trốn khỏi Côn Luân dễ như vậy?

Lạc Bắc gật đầu. Hắn cũng không hiểu rõ chuyện đó. Ngoại trừ việc này ra, vừa rồi Độc Nhân vương còn mang tới cho hắn một cảm giác rất lạ. Mặc dù chỉ đối mặt một chút nhưng Lạc Bắc có thể cảm nhận y hoàn toàn khác biệt với toàn bộ người tu đạo hiện tại.

....

Hoàng Vô Thần đứng một mình trong một cái không gian rộng lớn.

Dưới thân của y là một cái đài cao rộng chừng trăm trượng xung quanh nó được bao bọc bởi một hàng cột bằng ngọc trắng. Trên những cây cột và cái đài phủ kín vô số những ký hiệu tạo thành một cái trận pháp khổng lồ. Mà cái trận pháp đó nhìn vô cớ xưa, hoàn toàn khác biệt với những ký hiệu bây giờ, hiển nhiên là một cái pháp trận cổ còn sót lại.

Bên trên cái không gian rộng lớn đó là một lớp sương mù đang chuyển động khiến cho nơi đây trở nên u ám, cơ bản không biết nó rộng tới mức nào.

Trong làn sương mù mờ nhạt lại thấp thoáng ẩn hiện những tia sáng. Những tia sáng đó lóe lên liên tục nhưng không hề có pháp lực dao động quá mạnh. Có điều chỉ sợ phần lớn pháp bảo trên thế gian chạm phải nó đều bị hỏng.

Bởi vì những tia sáng thì thoáng lóe lên đó đều là những khe rách hư không tương đương với những chỗ không gian chồng lên nhau. Cái loại khe rách do không gian chồng lên nhau tạo thành đó mang theo lực xé cơ bản không một người tu đạo nào có thể chịu được.

Vì trí bên ngoài không gian của Hoàng Vô Thần là một cái không gian che phủ đầy những khe nứt và các thông đạo.

Số lượng thông đạo phải tới hơn cả ngàn cái. Hơn nữa chúng đều rất dài. Cho dù có dốc hết sức phi hành thì không biết bao nhiêu năm tháng mới có thể tới được chỗ cuối cùng.

Mà trong tất cả các thông đạo, ngoại trừ cái thông đạo thông tới không gian nơi Hoàng Vô Thần đứng ra thì toàn bộ đều là con đường chết. Nếu đi dọc theo những thông đạo đó cuối cùng sẽ rơi vào khe nứt không gian mà bị chúng bao phủ kéo cho nát bét.

Nơi vị trí của Hoàng Vô Thần hiển nhiên là một cái trận pháp còn sót lại, phong ấn thần cung Toái Hư.

Cách sau lưng hắn không xa lắm còn có một cái đàn tế được bao phủ trong một vầng sáng màu xanh. Ở chỗ đó chính là nơi trước kia đặt thần cung Toái Hư. Mà ngoại trừ nơi đặt thần cung Toái Hư ra trong trận pháp đầy những khe nứt không gian không ngờ còn có một cái trận pháp độc lập nữa.

Vào lúc này, Hoàng Vô Thần vẫn nhắm hai mắt tuy nhiên hai tay của y khẽ nhúc nhích bắn sáu viên tinh thạch to bằng quả trứng chim bồ câu vào những chỗ lõm trên trận pháp.

Sau khi sáu viên tinh thạch được khảm vào, một vầng ánh sáng từ tay Hoàng Vô Thần lại bay ra rót vào một vị trí của trận pháp. Bất chợt một cột sáng từ một cây cột bằng bạch ngọc phun ra tạo thành một vầng sáng màu trắng.

Một người tu đạo có cách ăn mặc giống với Độc Nhân vương tử trong quảng sáng xuất hiện.

Mà cái bóng người đó lay động theo quảng sáng màu trắng bên ngoài không phải là người thật mà dường như một bóng người do ánh sáng khúc xạ thành.

Bóng người bên trong vầng sáng màu trắng đó là một người đàn ông chừng bốn mươi tuổi. Mặc dù chỉ có cái bóng nhưng trên người lại tản ra một thứ hơi thở chỉ mình ta độc tôn trên thế gian này, chẳng kém gì Hoàng Vô Thần.

Trên đỉnh đầu của y có đội một cái mũ đạo, bên hông quần một sợi dây màu vàng có khảm mấy viên ngọc trắng rất to. Đôi mắt của y hẹp dài nhưng lại kéo xuống khiến cho phong thái của y lại càng thêm cái cách từ trên cao nhìn xuống chúng sinh bên dưới.

Đôi mắt của Hoàng Vô Thần vẫn nhắm như trước tuy nhiên bộ trường bào màu vàng kim của y có thể cảm nhận được những thay đổi rất nhỏ bên người. Khi bóng người trong vầng sáng xuất hiện, Hoàng Vô Thần hơi ngẩng đầu lên mà nói một cách chậm rãi:

- Người đã cam đoan với ta rằng có thể giết chết được kẻ đó, đưa thần cung Toái Hư về cho ta. Nhưng cuối cùng thì gã lại bị người ta giết chết. Người sợ ta ra tay với Độc Nhân vương nên có nói rằng mỗi người ở tông môn các ngươi đều có lưu một cái ngọc phù bản mệnh. Một khi người nào đó chết thì có thể dựa vào ngọc phù bản mệnh mà biết được cảnh tượng trước khi người đó chết. Nếu vậy thì hiện tại người cũng rõ thực lực của bản thân gã không đủ chứ không phải là người của ta không dốc sức giúp gã.

540. Chương 511: Thiên Lan Tinh Không. Hoàng Vô Thần Thực Sự

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 511: Thiên Lan Tinh Không. Hoàng Vô Thần Thực Sự

- Sau khi tông môn chúng ta trốn vào trong Thiên Lan tinh không mới phát hiện ra thần cung Toái Hư. Chúng ta làm sao biết được cái pháp bảo đó lại có uy lực mạnh tới vậy.

Cái bóng người trong vầng sáng đầy uy nghiêm nở nụ cười lạnh:

- Hơn nữa chúng ta cũng không thể ngờ được tên đệ tử của người lại đột nhiên quay giáo lại. Với uy lực của thần cung Toái Hư như thế, cho dù các người có phái bất kỳ ai đi cũng không thể làm tốt hơn Độc Nhân vương.

Cái bóng uy nghiêm đó dường như cũng không truy cứu nguyên nhân Độc Nhân vương bỏ mình mà ngược lại hình như có điều gì đó cầu với Hoàng Vô Thần. Tuy rằng hơi giận vì Độc Nhân vương bị chết nhưng y vẫn cố gắng đè nén. Sau khi ngừng một chút, y mới nói tiếp:

- Mặc dù Độc Nhân vương không mang thần cung Toái Hư về nhưng tên đệ tử của người cũng bị trúng Ngân từ bảo phù của gã, khí huyết và Nguyên Anh nhanh chóng giảm xuống, chắc chắn là không thể sống được.

- Cái đó chưa chắc.

Âm thanh Hoàng Vô Thần hết sức uy nghiêm nhưng lại không hề có lấy một chút cảm xúc:

- Bên cạnh Lạc Bắc có cao thủ Đan đạo, không chừng có thể cứu được cô ấy.

- Hiện tại trình độ Đan Đạo của các người đã đạt tới mức độ nào? - Cái bóng đen bên trong vầng sáng có chút nao nao, âm thanh cũng trở nên hơi dao động:

- Chẳng lẽ bị trúng Ngân Từ xạ tuyến mà cũng có thể chữa được?

- Độc Nhân vương bị chết cũng là do quá khinh thường giới tu đạo chúng ta. Các người đóng cửa trong Thiên Lan hư không đã mấy ngàn năm. Mặc dù về mặt pháp bảo và bùa chú so với người tu đạo bây giờ có nhiều điểm mạnh và độc đáo hơn chúng ta. Nhưng trên thực tế cũng chỉ là đi theo một con đường mà thôi. Hiện nay, một vài lưu phái và pháp thuật so với các người có thể nói là mỗi người một vẻ. Uy lực của pháp bảo và pháp thuật của Lạc Bắc, các người cũng chưa nhìn thấy. Hơn nữa, hiện nay người tu đạo không biết tới pháp thuật và pháp bảo của các người. Uy lực của pháp thuật và pháp bảo các người có vẻ uy lực rất lớn nhưng các người cũng không biết tới pháp bảo và pháp thuật hiện nay như thế nào. Cho nên nếu các người không muốn đi theo vết xe đổ của Độc Nhân vương vậy thì tốt nhất hãy thay đổi cái cách nhìn các người là chính thống còn người tu đạo hiện nay là cành lá nhánh.

Hoàng Vô Thần nói xong những lời đó, dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Người bên ngoài ta không dám cam đoan nhưng ít nhất thì Sắc Lặc tông không một ai có thể làm gì được.

- Sắc Lặc tông là môn phái như thế nào? - Bóng đen uy nghiêm không phản bác lại lời nói của Hoàng Vô Thần. Sau khi trầm ngâm một lúc y mới lên tiếng hỏi. Nghe lời y nói thì dường như đúng là không có sự hiểu biết với giới tu đạo hiện nay.

- Nếu nói theo cách các người hiểu thì Sắc Lặc tông kế thừa từ Lôi Âm tông và Đại Thừa giáo mà thành. - Hoàng Vô Thần nói:

- Bọn họ tu luyện pháp quyết thân ngoại hóa thân.

- Ta có thể phái thêm người. - Bóng đen uy nghiêm trầm mặc một lúc rồi lại nói tiếp:

- Có điều người tu đạo tên Lạc Bắc rất khó đối phó. Ít nhất ta phải phái ra năm người mới có thể giết được hắn mà lấy thần cung Toái Hư về.

- Có thể. - Hoàng Vô Thần gật đầu:

- Nhưng giết hắn rồi, sau khi mang thần cung Toái Hư về ta chỉ có thể cho các người năm người.

- Không được. - Bóng đen lập tức lên tiếng:

- Nếu muốn giết Lạc Bắc, chúng ta cũng phải trả một cái giá rất lớn. Năm người thì quá ít.

- Người không có sự lựa chọn nào khác.

Hoàng Vô Thần lắc đầu:

- Bất Diệt tông các ngươi là một trong vài môn phái thượng cổ có thể tiến vào Thiên Lan hư không nên so với ta còn hiểu rõ hơn. Do Thiên Lan hư không quá xa, cho nên những trận pháp thông tới đó đều chỉ có một chiều. Bất Diệt tông các ngươi trốn tránh trận đại chiến của giới tu đạo thượng cổ mới trốn vào Thiên Lan hư không, đóng cửa mấy ngàn năm nên những trận pháp trở về đã hư hỏng hết. Mà hiện tại trong giới tu đạo chúng ta cũng chỉ có Côn Luân ta có Vô Lượng ngọc bích có ghi lại thứ trận pháp này. Nếu là tông môn hay tán tu khác cho dù có được thứ trận pháp đó cũng không thể nào sửa chữa được. Cũng không biết cách mở ra trận pháp. Cho nên hiện tại có thể làm cho người Bất Diệt tông các ngươi trở về cũng chỉ có một mình ta. Ta đã tra lại những gì ghi từ thời thượng cổ biết rằng trong Thiên Lan hư không chỉ có một vài ngôi sao băng là có thể đặt chân và có linh khí của trời đất để lập động phủ tu luyện. Linh được và linh khí đều rất ít, nhưng những thứ để luyện pháp bảo và bùa chú thì rất nhiều. Hơn nữa Thiên Lan hư không còn rộng lớn cả mười chín châu của Trung Thổ, chẳng ai biết được ở đó có những thứ gì. Nếu như mười người thì ta còn có thể khống chế được nhưng nếu các ngươi đưa về nhiều người không chừng lại như một con mãnh thú nuốt chửng giới tu đạo hiện tại của chúng ta.

- Ngươi cũng có sự hiểu biết đối với Thiên Lan hư không. - Cái bóng đen uy nghiêm nhìn Hoàng Vô Thần và nói chậm rãi:

- Trên thực tế Thiên Lan hư không và mười chín châu Trung Thổ thì mỗi nơi có một sở trường riêng. Hiện tại Thiên Lan hư không chúng ta có nguyên liệu luyện chế bùa chú và pháp bảo nhiều hơn các ngươi gấp trăm lần nhưng linh khí và linh được lại rất ít. Nếu hai bên chúng ta liên minh với nhau thì đúng là rất tốt. Nhưng ta biết ngươi có sự e ngại với chúng ta, ngay cả trận pháp thượng cổ còn sót lại cũng nghĩ cách sửa đổi để chỉ có người tu đạo tu vi từ Độ Kiếp kỳ trở xuống mới có thể đi qua. Tất nhiên ngươi sẽ không tin vào lời ta nói nhiều lắm. Nhưng hôm nay ta có thể hứa với ngươi, nếu giết chết được Lạc Bắc, chúng ta tuân theo ước định trước tổng cộng chỉ phái mười người tới. - Cái bóng đen uy nghiêm tiếp tục nói:

- Hiện tại trận pháp và pháp quyết của các ngươi hoàn toàn khác với chúng ta. Những nơi kia chỉ với trình độ của các ngươi chắc chắn là không vào được, thậm chí cho dù muốn dùng sức để đi vào thì phần lớn đã bị hư hỏng mà chẳng chiếm được cái gì. Hai bên chúng ta hợp tác với nhau thử tới những nơi đó xem có thu hoạch được gì hay không. Nếu như có thể tìm được thứ gì đó, chúng ta chia đều có được không?

- Được. - Hoàng Vô Thần cũng chẳng hề do dự mà gật đầu.

Cái bóng đen gật đầu với Hoàng Vô Thần xong cũng không nói gì nữa mà từ từ biến mất giữa vầng sáng. Còn Hoàng Vô Thần gơ tay chụp một cái liền thu lại toàn bộ sáu viên tinh thạch. Ánh sáng màu trắng cũng lập tức biến mất khiến cho cả không gian lại trở nên âm u.

Hoàng Vô Thần đứng lẳng lẳng trên không trung. Y vẫn tản ra thứ phong thái khắp gầm trời chỉ có mình ta là vua, không một ai sánh được.

- Nguyên Thiên Y! Ngươi đã tin vào quy tắc vận hành của trời đất đó là cá lớn nuốt cá bé. Vậy lúc trước vì sao ngươi lại không đồng ý với lời đề nghị của ta? Nếu hai chúng ta liên thủ với nhau thì đã có thể sáng tạo ra một thế giới tu đạo không có sự phân tranh, sớm có thể xây dựng một thời kỳ thịnh thế nhất...

Có điều y cũng chỉ là tự nói với mình. Sau khi dứt lời, Hoàng Vô Thần khẽ thở dài một cái.

...

Đại trị trước đại loạn... Trong suy nghĩ của Nam Cung Tiểu Ngôn thì Hoàng Vô Thần là một nhân vật một tướng công thành vạn cốt khô. Đúng là Hoàng Vô Thần không thêm đề ý tới việc hy sinh một số người. Nhưng vào lúc này, có lẽ không một ai biết trong lòng y suy nghĩ thế nào.

Hoàng Vô Thần muốn tạo ra một cái thời kỳ thịnh thế mà từ trước tới giờ chưa bao giờ có. Ai cũng có thể an cư lạc nghiệp.

Trong mấy ngàn năm qua, rất nhiều người tu đạo mặc dù dựa vào một vài thế lực lớn trên thế gian nhưng trong trận chiến giữa các quốc gia người thường, phần lớn người tu đạo đều không nhúng tay vào. Chỉ có vào thời thượng cổ từng xuất hiện một lần sự tranh đấu giữa nhân gian lại khiến cho xảy ra một trận đại chiến trong giới tu đạo.

Bởi vì nếu người tu đạo mà nhúng tay vào thì sẽ khiến cho nó nhanh chóng biến thành cuộc chiến giữa người tu đạo và người tu đạo, tông môn với tông môn.

Cho nên nếu nhúng tay vào chuyện thế gian, xét cho tới cùng thì cũng sẽ biến thành trận chiến của người tu đạo.

Cho nên nếu muốn khống chế sự vận chuyển của trời đất, nhúng tay vào toàn bộ chuyện trên thế gian thì phải khống chế toàn bộ giới tu đạo.

Chỉ có dùng quyền thế vô thượng, giống như hoàng triều trên thế gian khống chế cả giới tu đạo mới có thể khống chế tất cả các quốc gia của người thường, làm cho họ không xảy ra chiến loạn. Dưới sự khống chế như vậy sẽ tạo ra một thời kỳ thịnh thế huy hoàng.

541. Chương 512: Thúc Anh Hắc Vân Nang

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 512: Thúc Anh Hắc Vân Nang

Có thể làm cho toàn bộ nhân gian biến thành một nơi không có phân tranh trong truyền thuyết thời cổ, giống như tiên giới thì công đức của Hoàng Vô Thần có thể nói còn vượt qua cả Thần vương thời thượng cổ.

Mà Hoàng Vô Thần đúng là sinh ra trùng thời cơ, có được cơ hội như vậy.

Trong tay của y, Côn Luân đã đạt tới mức mạnh nhất, gần như hơi khống chế được hoàn toàn huyền môn chính đạo. Hơn nữa sau khi thần cung Toái Hư tham trận, dưới sự thống trị Côn Luân của y cũng đứng lúc.

Hơn nữa trong trận pháp phong ấn thần cung Toái Hư thậm chí còn xuất hiện cả môn phái thượng cổ đã từng phong ấn nó, lại có trận pháp thông được tới Thiên Lan hư không. Mà trong Thiên Lan hư không vẫn còn có một tông môn từ thời thượng cổ tới đó ẩn tránh. Mặc dù không cần mượn lực lượng tông môn này, chỉ cần sử dụng tài liệu trao đổi, Côn Luân cũng đã có được rất nhiều lợi ích, chẳng khác nào đào được mỏ vàng.

Sử dụng sức mạnh chinh phục toàn bộ giới tu đạo, tạo ra một thời kỳ thịnh thế. Toàn bộ điều kiện dường như đã đủ.

Nhưng Nguyên Thiên Y và Lạc Bắc đúng là một chuyện ngoài dự đoán.

Dường như sự may mắn của Hoàng Vô Thần vẫn còn thiếu một chút. Mặc dù có thần cung Toái Hư. Nhưng mãi tới khi thiếu nữ lên mạng nó trốn khỏi Côn Luân, y mới tìm ra được manh mối từ đệ tử Thanh Thành, biết được Lạc Bắc có khả năng chính là đứa bé mà thiếu nữ nhắc tới. Nếu như biết sớm, có lẽ y đã hạ rất nhiều cấm chế lên người thiếu nữ, không để cho nàng có thể ra khỏi Côn Luân.

Nhưng chính vì một chút thiếu may mắn đó, cộng với sự quen biết của nàng với Lạc Bắc khiến cho thần cung Toái Hư lại rơi vào tay hắn.

Nếu không có Yêu vương liên thai, Lạc Bắc cũng đã bị giết chết từ lâu.

Biết được mình còn thiếu một chút may mắn, Hoàng Vô Thần cất tiếng thở dài. Tuy nhiên sau tiếng thở dài, cảm xúc trong lòng y đột nhiên biến mất. Đối với y thì quy tắc vận hành của trời đất đó là nằm trong tay cường giả, cơ bản không hề có cái gì độc đáo khác. Mà y chính là người mạnh nhất, nắm quyền lớn nhất trên thế gian.

Không cần biết người khác có hiểu hay không nhưng y phải tiếp tục sự nghiệp thịnh thế lưu danh ngàn đời.

Trong động phủ của Thần Kiêu vương bao trùm mùi thuốc nồng nặc.

Cái chỗ Thông Thiên diệu thụ trước kia thì bây giờ được bố trí thành một cái ao thuốc. Hàm Duyệt hoàn toàn ngâm mình trong cái ao thuốc đó giống như đang ngủ đông vậy.

Cái mấy chục tia sáng như những sợi chỉ bạc bám vào thân thể của nàng mà từ từ hút khí huyết ra ngoài. Bên trong khí huyết được hút ra đường như óng ánh một thứ ánh sáng bạc. Sau đó chúng được thu hết vào trong một cái ngọc phù.

Cách được trì không xa có dựng hai cái lò luyện đan với phong cách cổ xưa đi khắc hình ảnh long phượng. Xung quanh mỗi cái lò luyện đan đều chất rất nhiều loại linh dược.

Được đồng được Lạc Bắc mở thần trí liên tục ở bên hai cái lò luyện đan mà trông lửa sau đó lại ột ít được liệu vào bên trong lò. Nếu không thì nó lại đổ thêm nước thuốc đã luyện chế xong vào trong được trì.

Do trong động phủ của Thần Kiêu vương không có chỗ nào để kết nối với mạch lửa cho nên vào lúc này hai cái lò luyện đan hoàn toàn dựa vào hỏa phù đặc chế. Được đồng căn cứ vào được liệu cần luyện chế mà điều chỉnh ngọn lửa. Thi thoảng nó lại bỏ thêm hỏa phù vào trong. Hà Ô được đồng loay hoay giữa hai cái lò cũng bị hơi nóng làm cho toát mồ hôi.

Tuy nhiên hiện tại bên trong lò luyện đan toàn là linh dược hội tụ linh khí của trời đất cho nên trong quá trình luyện chế, hơi thuốc tản ra cũng được Hà Ô được đồng hút lấy.

Toàn bộ cái ao thuốc màu vàng kim được bao phủ bởi một làn ánh sáng màu xanh. Vầng ánh sáng màu xanh này là cấm chế do Đông Nhan bố trí không cho được tính trong ao thuốc biến mất. Hơn nữa nó còn có một thứ lực lượng đặc biệt có thể khiến cho nước thuốc thấm vào trong cơ thể thiếu nữ với tốc độ rất nhanh.

Dưới sự ảnh hưởng của được lực, máu trong người thiếu nữ được sinh ra rất nhanh, sau khi bị Ngân Từ xạ tuyến ăn mòn lại được dẫn ra ngoài cơ thể.

Cho nên để cứu chữa cho nàng, Đông Nhan mới sử dụng thuật Hoán Huyết, thực tế là tương đương với từ từ cọ rửa Ngân từ xạ tuyến trong cơ thể của nàng, liên tục chuyển hóa máu huyết để loại bỏ nó một cách triệt để.

- Sức sống của muội ấy đã được củng cố. Theo tốc độ này, chỉ cần chừng ba tháng là có thể hồi phục hoàn toàn. Tối lúc đó, muội ấy có thể điều khiển được thần cung Toái Hư.

Đông Nhan vẫn ngồi xếp bằng bên cạnh Được trì cảm giác kỳ càng sự thay đổi của được lực và máu huyết trong người thiếu nữ. Bất ngờ, nàng ngẩng đầu lên và nói với ba người Lạc Bắc, Nạp Lan Nhược Tuyết cùng Thái Thúc ở gần đó.

- Có sử dụng thần cung Toái Hư hay không cũng không quan trọng. Bởi vì Hoàng Vô Thần không thể ra khỏi Côn Luân. Côn Luân có rất nhiều nhân vật lợi hại, cho dù có sử dụng thần cung Toái Hư giết được vài người thì cũng không ảnh hưởng tới gốc rễ của chúng.

Sắc mặt của Lạc Bắc trở nên yên tâm, sau khi gật đầu, hẩn trầm ngâm rồi nói:

- Ý nghĩa lớn nhất của thần cung Toái Hư đó là lực uy hiếp. Hiện tại tin tức đã lan ra, mọi người biết cái pháp bảo này đã rơi vào tay chúng ta, cho dù chúng ta không sử dụng được nó thì cũng đủ khiến cho uy tín của Côn Luân bị giảm hơn nữa còn uy danh của chúng ta cũng được nâng lên tới một mức độ khó lường. Hoàng Vô Thần muốn sử dụng thần cung Toái Hư để giết ta trong ngày đại lễ sáng lập giới Niết Bàn đồng thời còn muốn khiến cho toàn bộ môn phái có mặt ở đó sợ hãi. Nhưng y lại không ngờ được thần cung Toái Hư rơi vào tay chúng ta. Chuyện này cuối cùng lại khiến cho uy danh của chúng ta tăng lên. Có thể nói đại lễ lần này chúng ta thật sự thành công.

- Đúng vậy! Lần này thì Hoàng Vô Thần đã tính sai. Chỉ tiếc là để cho hai tên đệ tử thân truyền của Hoàng Vô Thần chạy thoát. Nếu không chúng ta có thể qua chúng mà biết được vị trí của Lạn Hằng và Huyền Vô Kỳ. Lạc Bắc! Cái pháp bảo này hình như là Thúc Anh hắc văn nang. - Nạp Lan Nhược Tuyết gật đầu nói.

Thứ mà Nạp Lan Nhược Tuyết vừa nói chính là thứ nàng cầm trong tay. Lúc trước, Độc Nhân vương đã sử dụng nó mấy lần. Cái pháp bảo nhìn giống cái túi tơ đó nhưng lại có mấy cái trận pháp rất mạnh.

Dưới sự phản kích của Hâm Duyệt bắn ra uy lực mạnh nhất của thần cung Toái Hư, toàn bộ những thứ gì của Độc Nhân vương cũng đều biến thành tro bụi theo ý. Có điều cái pháp bảo này do được phóng ra từ trước nên đám người Lạc Bắc mới lấy được.

- Thúc Anh hắc vân nang?

Nghe thấy Nạp Lan Nhược Tuyết nói tên cái pháp bảo, ánh mắt của đám người Lạc Bắc chợt sáng ngời nhìn Nạp Lan Nhược Tuyết:

- Người biết lai lịch của cái pháp bảo này?

Nạp Lan Nhược Tuyết nhìn cái pháp bảo nhẹ như không trong tay nhưng bên trong lại có pháp lực dao động rất mạnh mà gạt đầu, nói:

- Cái thứ này hoàn toàn giống với Thúc Anh hắc vân nang ghi trong Giám bảo bí lục.

- Thúc Anh hắc vân nang? Cái tên này cũng thật lạ. - Thái Thúc nghe thấy vậy thì xen vào.

- Cái pháp bảo này ở trong giới tu đạo thượng cổ chủ yếu là để bắt Nguyên anh của đối phương. - Nạp Lan Nhược Tuyết giải thích:

- Sau bao lần thay đổi của giới tu đạo, pháp thuật và trận pháp của chúng ta bây giờ, thậm chí là cả phương pháp luyện bùa cũng hoàn toàn khác với pháp thuật của giới tu đạo thượng cổ. Mà thời đó dường như chuyện ngưng kết Nguyên Anh so với chúng ta còn khó hơn một chút. Nhưng điểm khác với đạo pháp Nguyên Anh bây giờ đó là đạo pháp Nguyên Anh thượng cổ một khi dùng Nguyên anh bỏ chạy có thể giữ lại gần như toàn bộ tu vi. Sau khi có được thân thể thì nhanh chóng hồi phục lại. Cho nên trong giới tu đạo thượng cổ vẫn cho rằng chuyện diệt được thân thể của đối phương không phải là đại thắng. Đối với họ tiêu diệt được Nguyên Anh của đối thủ mới xem như hoàn toàn chấm dứt. Chỉ có điều bản thân Nguyên Anh rất nhẹ, hơn nữa người tu đạo thời cổ có được Nguyên Anh đều có độn pháp cho Nguyên Anh sử dụng với tốc độ cực nhanh. Cho nên trong giới tu đạo thượng cổ cũng xuất hiện rất nhiều pháp bảo đối phó với Nguyên Anh bỏ chạy. Mà cái Thúc Anh hắc vân nang này chính là một loại pháp bảo như thế.

Nạp Lan Nhược Tuyết dừng một chút rồi tiếp tục giải thích:

- Vào thời đại huyền bảo, phần lớn pháp bảo đều phải dồn chân nguyên tới một mức độ nhất định mới có thể sử dụng. Sử dụng bất cứ pháp bảo nào cũng cần phải có thời gian. Chỉ có điều danh tiếng và uy lực của huyền bảo quá lớn cho nên hiện tại người tu đạo mới chỉ biết tới huyền bảo mà không biết rằng đặc tính của cổ bào không khác với huyền bảo nhiều lắm. Vào thời đại sau đó, mới từ từ xuất hiện cổ bảo có thể sử dụng nhanh hơn. Cái Thúc Anh hắc vân nang này chính là pháp bảo xuất hiện sau đó

Nạp Lan Nhược Tuyết lại nói tiếp:

- Hơn nữa, đạo pháp Nguyên Anh thượng cổ còn có một sự khác biệt với bây giờ đó là có thể luyện hóa một cái pháp bảo lợi hại vào trong Nguyên Anh để bảo vệ, tương đương với việc Nguyên Anh có thêm một cái pháp thuật thiên phú. Phạm vi bao phủ của Thúc Anh hắc vân nang rất rộng, bên trong lại có những trận pháp khác nhau và có lực giam giữ Nguyên Anh. Hơn nữa nó có thể khắc chế cơ bản pháp bảo Nguyên Anh. Trong giới tu đạo thượng cổ, sau khi sử dụng thứ pháp bảo như thế này để bắt Nguyên Anh có rất nhiều cách luyện hóa Nguyên Anh đối phương, cướp lấy pháp bảo Nguyên Anh. Hoặc là có thể luyện chế Nguyên Anh thành pháp bảo hay pháp thuật. Vào thời đại trước kia, trong tay người tu đạo cấp cao có lẽ đều có một hai thứ nhằm vào pháp bảo Nguyên Anh. Chỉ có điều lực lượng trong những loại pháp bảo đó so với Thúc Anh hắc vân nang còn mạnh hơn. Không biết cái Thúc Anh hắc vân nang này là vật phỏng chế hay là dựa trên cơ sở của nó mà luyện ra.

- Nạp Lan Nhược Tuyết! Người nói đạo pháp Nguyên Anh thượng cổ có thể luyện hóa một cái pháp bảo vào trong Nguyên Anh? - Lạc Bắc nghe thấy vậy thì chợt có một ý nghĩ.

- Đúng thế! Lúc trước, phần lớn đạo pháp Nguyên anh đều như vậy. Có điều sau đó đạo pháp Nguyên anh bị pháp quyết thân ngoại hóa thân ảnh hưởng, lại cảm thấy khí kim thiết của pháp bảo có phần ảnh hưởng tới tuổi thọ của Nguyên Anh, cảm giác thứ đạo pháp này có tuổi thọ không dài cho nên mới từ từ chuyển sang thành đạo pháp Nguyên Anh như hiện nay. - Nạp Lan Nhược Tuyết liếc mắt nhìn Lạc Bắc:

- Người hỏi vậy là vì người tu đạo có Ngân Từ xạ tuyến?

Lạc Bắc gật đầu. Mặc dù trong nháy mắt khi Độc Nhân vương sử dụng đòn pháp Nguyên anh bị thần cung Toái Hư tiêu diệt nhưng lúc đó Lạc Bắc cũng nhìn thấy khá rõ. Khi đó trong Nguyên anh của Độc Nhân vương có một thứ pháp bảo nhìn như viên ngọc màu đen. Hơn nữa cái pháp bảo đó như hòa tan với Nguyên anh, giống như một cái áo giáp, hoàn toàn khác với việc bây giờ luyện hóa pháp bảo vào trong người rồi thả ra.

- Người này hoàn toàn sử dụng cổ bảo, hơn nữa khi ta nhìn thấy y cũng cảm nhận hơi thở của y rất lạ. Tối giờ thì có lẽ là do y tu luyện Đạo pháp Nguyên anh thượng cổ. - Sau khi gật đầu, Lạc Bắc hơi nhíu mày:

- Ngay cả Nam Cung Tiểu Ngôn cũng không biết được lai lịch của người đó thì đúng là cổ quái.

- Có thể là do y tìm được động phủ của một người tu đạo thượng cổ sau đó nhận được sự thừa kế. - Lạc Bắc nháy mắt:

- Lạc Bắc! Người có pháp thuật luyện hóa thần hồn và Nguyên anh. Cái pháp bảo này có thể nói là có tác dụng lớn với người.

Lạc Bắc gật đầu. Trong bộ pháp quyết mà hắn có được từ Tam Thiên phù đồ đúng là có pháp thuật luyện hóa thần hồn và Nguyên anh, cùng với Tịch diệt chi hỏa. Mà một người tu đạo luyện tới Nguyên anh, Nguyên anh có thể rời khỏi thân thể thì trong đó cũng ẩn chứa chân nguyên kinh người. Bởi vì bản thân Nguyên Anh là nơi ngưng kết chân nguyên mà thành. Nó so với chân nguyên lưu chuyển trong cơ thể còn mạnh hơn nhiều. Mà có thể luyện hóa được Nguyên anh thì tương đương luyện hóa chân nguyên trong đó. Hiện tại đối với Lạc Bắc mà nói thì bất luận là Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh hay pháp quyết có được từ Tam Thiên phù đồ đều sử dụng tới một vạn ba ngàn chữ thiên. Nếu có thể luyện hóa được một ít Nguyên Anh, đối với việc nâng cao tu vi, thậm chí luyện thành phân thân thứ hai, thứ ba... Bản mệnh kiếm nguyên đều có tác dụng không thể tưởng tượng được.

Chỉ có điều trong giới tu đạo sau nhiều thay đổi, hiện tại đòn pháp Nguyên Anh có khả năng so với giới tu đạo thượng cổ còn nhanh hơn. Mặc dù có pháp bảo và pháp thuật cực mạnh nhiều lắm cũng chỉ có thể tiêu diệt chứ không thể bắt được. Hơn nữa Nguyên Anh của đối phương trong hoàn cảnh không chạy trốn được cũng sẽ tự nổ chứ không dễ cho đối phương lợi dụng. Hiện tại, có được cái pháp bảo chuyên bắt Nguyên Anh thì sau này đúng là có tác dụng rất lớn.

- Chỉ có điều sử dụng cái pháp bảo này như thế nào? - Gật đầu một cái, Lạc Bắc liền hỏi:

- Nếu không biết cách sử dụng thì có được nó cũng vô dụng. Bích Căn sơn nhân không nghiên cứu về cổ bảo nên cũng không thể tìm ra được cách sử dụng.

- Sử dụng cổ bảo chỉ có một phương pháp hết sức đơn giản. - Nạp Lan Nhược Tuyết nói:

- Chỉ cần dồn chân nguyên rồi sử dụng như phi kiếm là được.

Vừa nói, Nạp Lan Nhược Tuyết vừa rót một luồng chân nguyên vào trong cái túi tơ màu đen. Chỉ thấy trong nháy mắt nó liền tỏa ra ánh sáng rồi lập tức bay ra khỏi tay Nạp Lan Nhược Tuyết mà hóa thành một đám mây đen.

- Trong cái pháp bảo này có rất nhiều trận pháp, so với pháp bảo bố trí trận pháp của chúng ta bây giờ còn to hơn nhiều. Mặc dù không thể luyện hóa được nó vào trong người nhưng cũng không dễ bị đối thủ đánh rơi.

Nạp Lan Nhược Tuyết sử dụng cái pháp bảo đó một chút rồi nói với Lạc Bắc.

- Được rồi! Lần này Hoàng Vô Thần trộm gà không xong còn mất nắm gạo, lại tặng không cho chúng ta cái pháp bảo này. - Thái Thúc hưng phấn nhìn đám mây đen trên đầu rồi quay sang nói với Lạc Bắc:

- Bây giờ không còn sự uy hiếp của thần cung Toái Hư, tiếp theo chúng ta nên làm gì?

- Chúng ta tới Nam Thiên môn vào Tử kim hư không. - Lạc Bắc chẳng hề chần chừ nói ngay:

- Chúng ta có thể đợi Hâm Duyệt hồi phục, sau khi sử dụng được thần cung Toái Hư đối với chúng ta cũng coi như thêm một sự bảo đảm. Cho nên chúng ta cũng không phải vội, cứ xem Hoàng Vô Thần định làm

gì rồi quyết định sau. Ta chuẩn bị để cho Đông Bất Cố đi hòa đàm với người của Hoàng Vô Thần lấy thần cung Toái Hư hoặc là ta đơn độc tới gặp y để đổi Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ. Thần cung Toái Hư không thể giao cho chúng. Nếu bọn chúng thật sự muốn trao đổi vậy thì có thể kéo dài một thời gian nhất định để đảm bảo trong khoảng thời gian này Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ không sao. Còn nếu muốn ta đi một mình tới gặp, thì nhiều lắm ta mất đi một cái phân thân, không chừng còn có thể cảm nhận được bí mật của Hoàng Vô Thần. Đồng thời nhân lúc này, chúng ta tới Tử Kim hư không, nghĩ cách tìm lấy Thiên thần tinh thạch.

- Được! Chúng ta tới ngay Tử kim hư không. - Thái Thúc gật đầu rồi nói:

- Trong Tử Kim hư không có rất nhiều nguyên liệu luyện chế pháp bảo. Cho dù không tìm được thiên thần tinh thạch để chữa cho tiểu Trà nhưng cũng có thể tìm được những chỉ bảo khác để tăng cường thực lực cho chúng ta.

Trong một cái không gian rộng lớn không nhìn thấy đâu là cuối, một cái trận pháp đã yên lặng mấy ngàn năm đột nhiên phát sáng. Theo vầng sáng tỏa ra rực rỡ, bóng dáng của Lạc Bắc cũng xuất hiện.

- Đây là Tử Kim hư không trong truyền thuyết?

Sau chút ngơ ngác, Lạc Bắc bắt đầu quan sát xung quanh.

Mặc dù Thái Thúc và Nạp Lan Nhược Tuyết cũng rất muốn tiến vào không gian loạn lưu mà chỉ có người tu đạo thượng cổ mới tới được. Nhưng do tám tinh đồ chưa hoàn chỉnh, hơn nữa đám người Nhan Thọ sơn cũng chưa hề dựa vào cái trận pháp truyền tống này để tới Tử Kim hư không cho nên không ai biết được sau khi truyền tống, tình hình ở đó sẽ như thế nào. Vì vậy để đảm bảo an toàn... Lạc Bắc sử dụng phân thân do Thần Kiêu pháp giới hóa thành mà tới đây điều tra trước.

Có lẽ do pháp lực dao động trong trận pháp nên khi được truyền tống tới đây, khí huyết và chân nguyên của phân thân Lạc Bắc liên tục bốc lên khiến cho hắn cảm thấy đầu vầng mắt hoa. Mất một lúc mới hồi phục lại được, hắn bắt đầu quan sát. Mặc dù trong lòng đã có sự chuẩn bị từ trước nhưng cảnh tượng trước mắt vẫn mang tới cho Lạc Bắc một sự rung động rất mạnh.

Lạc Bắc nhìn thấy trong phạm vi mấy trăm trượng quanh nơi đặt trận pháp, trên mặt đất đều được rải một thứ chất liệu giống như bạch ngọc. Có hơn bảy mươi cái cột màu đen đứng sừng sững. Trên mặt đất và những viên đá đều khắc đầy các loại bùa huyền ảo. Cách chỗ Lạc Bắc đang đứng có một viên tinh thạch màu lam cao hơn một người.

Xung quanh viên tinh thạch đó được khảm toàn bộ tinh kim màu vàng. Một luồng ánh sáng màu lam từ viên tinh thạch khổng lồ đó tỏa ra, thấm vào trong cái trận pháp khổng lồ.

Toàn bộ trận pháp được bố trí trên một tầng thiên thạch. Không biết người tu đạo thượng cổ sử dụng cách nào mà tầng thiên thạch này chỉ lơ lửng trên không trung, không hề nhúc nhích. Mà xung quanh tầng thiên thạch được bao phủ bởi một làn ánh sáng màu vàng nhạt, thi thoảng lại có những viên thiên thạch màu tím bay tới đập trúng màn ánh sáng nhưng không xuyên qua được mà tan thành bụi phấn. Lạc Bắc thử một đạo kiếm khí cũng không cảm thấy có gì trở ngại cho thấy vầng ánh sáng bảo vệ cái trận pháp truyền tống đó thật là kỳ lạ.

542. Chương 513: Một Người Và Quần Hùng

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 513: Một Người Và Quần Hùng

truyện cập nhật nhanh nhất tại chm

Vào lúc này, trước chỗ Lạc Bắc đứng có một màn ánh sáng màu tím không nhìn thấy đầu là điểm cuối. Mà nhìn qua có thể thấy được màn ánh sáng đó rất dày, từ bên ngoài không thể nhìn rõ cảnh tượng bên trong, chỉ thấy thi thoảng lại có những điểm sáng màu tím hiện lên.

Màn ánh sáng màu tím đó hiển nhiên là Tử Kim vẫn tinh đài trên tinh đồ.

Tử Kim hư không là do những tinh cầu và sao băng va chạm với nhau tạo thành, kéo dài không biết mấy trăm, mấy ngàn dặm. Cho dù là người tu đạo thượng cổ cũng chưa thể thám thính hết được toàn bộ Tử Kim hư không. Mặc dù không biết khoảng không bên ngoài Tử Kim hư không được Tử Kim vẫn tinh đài bao phủ không, nhưng ít nhất thì phía trước cái trận pháp truyền tống hần tới đây là một cái Tử Kim vẫn tinh đài dài không nhìn thấy điểm cuối.

Phía sau Lạc Bắc mà một khoảng không tối đen.

Trong không gian có rất nhiều điểm sáng, thoảng nhìn có thể thấy cách Lạc Bắc rất xa. Nó khiến cho Lạc Bắc có cảm giác không gian bây giờ được chia ra thành hai nửa. Một nửa là màu tím còn một nửa là màu đen, vị trí của hần đang đứng chính là ranh giới giữa hai vùng.

Nhìn khoảng không gian tối đen rộng lớn không một hạt bụi, Lạc Bắc hết sức nghiêm túc.

Bởi vì Lạc Bắc biết nguyên khí trời đất trong Tử Kim hư không mặc dù không kém so với nguyên khí ở chỗ của mình là mấy, gần như tất cả pháp bảo và pháp thuật đều có thể sử dụng nhưng nguyên khí trong cái không gian màu đen kia lại khác hoàn toàn. Trừ khi là người tu đạo đã vượt qua mấy lần Thiên kiếp có thể chuyển các loại nguyên khí khác nhau ra, pháp thuật và pháp bảo của người tu đạo có cấp bậc thấp hơn chắc chắn là không thể nào thi triển. Cho dù là người tu đạo thượng cổ thì phần lớn đều sử dụng pháp bảo xuyên qua hư không mới có thể đi lại trong cái không gian màu đen đó.

Mà trong giới tu đạo thượng cổ thì trong thời gian một ngàn năm việc thám thính không gian loạn lưu rất nhiều nhưng cũng chỉ có thể đi vào được vài cái. Một phần là vì khoảng cách tới không gian loạn lưu quá xa, hai là rất ít người có thể tới được đó.

Hơn nữa mỗi lần sử dụng trận pháp thượng cổ đều phải tiêu hao một ít pháp tinh. Nếu pháp tinh mất hết, phân thân của Lạc Bắc cũng không thể về được, chỉ có chờ đám người Nạp Lan Nhược Tuyết, Thái Thúc mang pháp tinh tới đây thì mới có thể mở được trận pháp quay về.

Vì đây là lần đầu tiên dựa và trận pháp truyền tống ngầm dưới Nam Thiên môn để tiến vào Tử Kim hư không, cơ bản không biết tình hình ra sao cho nên Lạc Bắc cũng hết sức cẩn thận, ngay cả Yêu vương liên thai cũng không mang theo. Hần sợ khi tới đây, tình hình không ổn khiến cho phân thân chết đi thì không thể lấy lại được pháp bảo.

Vào lúc này, Lạc Bắc chỉ mang theo cái Thúc Anh hắc vân nang lấy được từ tay Độc Nhân vương. Cái cổ bảo này mặc dù chuyên dùng để đối phó với pháp bảo Nguyên Anh của đối phương nhưng uy lực phòng ngự và tấn công cũng rất mạnh, hơn xa pháp bảo cấp Kim Tiên. Mà xem trên tinh đồ thì mỗi một viên Tử kim vẫn thạch có uy lực tương đương với một đạo bản mệnh kiếm nguyên bình thường. Mà Tử kim xạ lưu thì có uy lực mạnh hơn mấy lần Tử kim vẫn thạch. Nếu như không có gì bất ngờ, pháp thuật của Lạc Bắc cùng với cái pháp bảo này có khả năng vượt qua Tử Kim vẫn tinh đài rất cao.

Hiện tại thể lực của Lạc Bắc cũng chỉ có thể tìm được số lượng pháp tinh để ra vào Tử Kim hư không chừng mười lăm lần. Cho nên nếu tiêu hao lần pháp tinh này để vào Tử Kim hư không, Lạc Bắc cũng không để ý mà chỉ biết tình hình ở đây thế nào mà thôi.

Vào lúc này, sở dĩ Lạc Bắc thả thẳng pháp tinh vào trong trận là vì căn cứ vào tình hình trước mắt, trận pháp của Tử Kim hư không vẫn còn nguyên vẹn, không hề bị hỏng. Hơn nữa, ánh sáng bảo vệ trận pháp hết sức kỳ diệu cho nên Lạc Bắc cảm thấy đến lúc mình phải dựa vào trận pháp để trở về, trong Tử Kim hư không lại không có ai khác, cứ thả pháp tinh vào trong trận pháp sẽ không sợ mất hơn là mang trên người.

Nhưng Lạc Bắc không biết rằng ngay lúc mình thả pháp tinh vào đó rồi đưa chân nguyên vào trong Thúc Anh hắc vân nang khiến cho nó hóa thành một đám mây đen bao phủ quanh người. Khi hần bắt đầu bay tới Tử Kim vẫn tinh đài, thì từ trong một cái trận pháp truyền tống ở mặt khác của Tử Kim hư không chợt có nhiều bóng người xuất hiện.

Hiện ra đầu tiên từ trong vầng sáng của trận pháp truyền tống là một người tu đạo có gương mặt như mặt ngựa mặc trường bào màu đỏ. Trên bộ trường bào của người đó có những ký hiệu kỳ dị. Sắc mặt của y không hề che giấu sự âm tàn. Người đó chính là Băng Trúc Quân.

Xuất hiện ngay sau lưng y chính là Trần Thanh Đế, Cống Dát Kiên Tán, Thao Sinh Nguyên, Vân Hạc tử...

Băng Trúc Quân, Trần Thanh Đế, Vương Diễm Dương, Trần Lê Phù... Toàn bộ đều là nhân vật có tu vi Nguyên Anh kỳ. Cho dù Thiên Ngô Hầu bị mất Nguyên Anh thì cũng còn có rất nhiều pháp bảo và thủ đoạn mà người tu đạo khác không thể bằng được.

Toàn bộ những nhân vật đó tập trung lại ở đây. Nhìn khắp cả giới tu đạo đúng là một nhóm khiến cho bất cứ thế lực nào cũng phải e ngại.

Khác với vị trí trận pháp của Lạc Bắc, vào lúc này, đám người Băng Trúc Quân xuất hiện tại một nơi bên trong Tử Kim hư không. Từ chỗ bọn họ đứng nhìn thật xa về phía Nam mới có thể thấy được màn ánh sáng màu tím dài không thấy điểm cuối. Cái nơi đó chính là Tử Kim tinh vân dải.

Vị trí đặt trận pháp của họ là một ngọn núi lơ lửng rộng chừng mấy trăm trượng với đầy những tảng đá lởm chởm. Nó giống như từ trên một tinh cầu bị đánh văng ra ngoài. Vào lúc này, đám người Băng Trúc Quân đứng trong trận pháp ở gần ngay đỉnh núi. Tuy nhiên cho dù đứng ở đó, họ cũng không thể được quang cảnh toàn bộ xung quanh.

Bên trong ngọn núi linh khí rất loãng, mọc đầy những loài thực vật và cây cối kỳ lạ.

Nhìn về phía sườn Bắc, đôi mắt ra rất xa có thể thấy thấp thoáng một làn ánh sáng màu vàng và màu bạc. Còn nhìn về phía đông và phía Tây cũng cơ bản không hề thấy điểm cuối. Không gian nơi này vô cùng rộng lớn. Phía trên cao có một dải sáng rất dài. Cả trên cả dưới ngọn núi đang lơ lửng trong hư không đều có những ngọn lửa lượn lờ. Nhìn như toàn bộ ngọn núi đang bị đốt cháy tản ra hơi nóng và ánh sáng rực rỡ. Cho nên không gian của Tử Kim hư không không hề có một chút u ám. Ít nhất từ vị trí của đám người băng Trúc Quân nhìn ra bên ngoài hoàn toàn sáng rực như ban ngày.

Cái cảm giác này có phần giống như ở Thục Sơn, giống như đang lơ lửng trên đỉnh núi tại đó quan sát trời đất. Chỉ có điều ngọn núi trong cái không gian loạn lưu này rộng lớn hơn cả ngàn ngọn núi ở Thục Sơn không biết bao nhiêu lần.

Cái trận pháp mà đám người Băng Trúc Quân đang đứng tản ra ánh hào quang màu đỏ nhạt. Trên đỉnh đầu, bầu trời giống như một cái mũ xe. Còn trên mặt đất là một cái trận pháp được đúc từ tinh kim. Hiện tại sau khi Băng Trúc Quân xuất hiện liền lấy ra một cái túi tơ đặt vào trong trận pháp. Bên trong cái túi tản ra ánh sáng màu vàng. Nó đựng đầy những viên pháp tinh rất to, nhìn phải tới mấy chục viên. Cái trận pháp này cũng cần phải có pháp tinh mới có thể sử dụng được giống như trận pháp mà Lạc Bắc sử dụng. Nhìn qua thì niên đại của chúng là tương đương nhau nhưng phương pháp bố trí lại khác.

Mà trong giới tu đạo thượng cổ thì trong Tử Kim hư không những chỗ nào có linh khí trời đất đều bị những tông môn lớn chiếm cứ. Thậm chí có tông môn lớn còn vạch rõ địa giới để cho tông môn khác không xâm phạm vào trong khu vực của họ, chỉ có thể tìm kiếm những nơi mà họ chưa tới. Cái trận pháp mà Lạc Bắc sử dụng được bố trí ở bên cạnh Tử Kim hư không còn cái trận pháp này lại được bố trí ở trong khu vực. Rõ ràng là tông môn bố trí trận pháp ở Nam Thiên môn và tông môn bố trí trận pháp mà đám người Băng Trúc Quân sử dụng có thực lực chênh lệch nhau rất nhiều. Ít nhất thì cũng tương đương với một phái nhỏ như phái Bắc Mang đem so với Thục Sơn.

- Hiện tại vị trí của chúng ta nằm ở phía Bắc của Tử Kim hư không.

Sau khi đặt cái túi đựng pháp tinh vào trong trận pháp, Băng Trúc Quân nhìn những người bên cạnh do lần đầu tiên mới tiến vào đây đang quan sát tử Kim hư không giống như Lạc Bắc. Lão nói:

- Để phòng pháp tinh mang theo bị rơi mất chúng ta đặt hết ở trong trận. Có điều phương pháp sử dụng cái trận này chỉ có mình ta biết, cho nên trước khi ra ngoài, mọi người không nên có lòng khác, phải cùng nhau hành động, dốc sức bảo vệ sự an toàn cho ta. Nếu không ta mà chết thì tất cả phải ở trong Tử Kim hư không đợi cho vượt qua được bốn lần Thiên kiếp như trong truyền thuyết thì mới có thể quay về được.

543. Chương 514: Hoàng Thiên Tông Thời Thượng Cổ

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 514: Hoàng Thiên Tông Thời Thượng Cổ

- Bằng Trúc Quân! Đã tới nơi này, mọi người đều biết nó nguy hiểm. Hơn nữa sau khi ra, chúng ta cùng đối đầu với Côn Luân, có thêm một người là thêm một phần sức mạnh. - Trần Thanh Đế nhìn Bằng Trúc Quân rồi nói:

- Người cũng không cần phải bằng khoăn.

- Đúng thế.

Sắc mặt của Thao Sinh Nguyên xuất hiện một sự âm độc:

- Chúng ta đều giết đệ tử Côn Luân, cho dù là Hoàng Vô Thần cũng không thể bỏ qua sự sống chết của đệ tử. Nếu ai có lòng khác, chúng ta chỉ cần nói chuyện này ra khắp cả giới tu đạo. Vì thể diện Hoàng Vô Thần chắc chắn sẽ ra tay với kẻ đó. Hơn nữa chúng ta lại biết Tử Kim hư không mà không nói cho y, lén đi vào đây. Một khi y mà biết thì chắc chắn sẽ càng làm cho y e ngại, chắc chắn không chấp nhận chúng ta. Chúng ta cùng trên một cont huyền, nếu như ai còn có vấn đề khác thì ta sẽ là người đầu tiên liều mạng với kẻ đó. Bằng Trúc Quân! Chỉ cần chính người không âm mưu với ta, ta sẽ đứng về phía người.

- Nếu mọi người đều nghĩ như vậy thì đúng là rất tốt. Nếu không cho dù ta không phải là đối thủ của tất cả những cũng có thể tự sát hoặc cho Nguyên Anh bỏ chạy. Cũng lắm thì tất cả cùng chết trong Tử Kim hư không.

Trong lúc Bằng Trúc Quân nói chuyện, Cống Dát Kiên Tán vẫn chấp hai tay lại. Cái pháp bảo hình củ lạc lơ lửng sau lưng y chợt mở ra rồi từ bên trong chợt phóng ra ba bóng người.

Trong ba người đó thì có một người với vóc dáng yếu đuối, tràn ngập hơi thở cao quý. Chính là Hoài Ngọc - Đệ tử của Côn Luân ngày đó đã tới hòa đàm với Lạc Bắc rồi dựa vào pháp thuật của mình mà lấy một chút hơi thở của hắn. Còn hai người khác là hai tên đệ tử không biết của Côn Luân.

Ngoại trừ Hoài Ngọc ra, pháp lực dao động của hai tên đệ tử kia cũng không hề yếu, ít nhất cũng phải có tu vi Kim Đan hậu kỳ. Hiển nhiên cũng là đệ tử có cấp bậc không phải nhỏ trong Côn Luân.

Hiện tại sắc mặt của hai gã đệ tử kia và Hoài Ngọc đều trắng bệch, ánh mắt không giấu được sự kinh hãi và tức giận. Mặc dù pháp lực dao động trên người họ rất bình thường nhưng vào lúc này sau khi được thả ra khỏi cái pháp bảo giam cầm, cả ba đều cúi đầu không có động tác gì. Hiển nhiên là trên người cũng bị hạ một thứ cấm chế độc đáo.

- Các người nhìn xem nơi này chính là Tử Kim hư không. - Sau khi ba người xuất hiện, Bằng Trúc Quân cười lạnh:

- Nếu các người không ngoan ngoãn hợp tác, cho dù Côn Luân có lợi hại tới đâu thì giết các người cũng chẳng ai biết tới. Hơn nữa, chúng ta đã giết mấy tên thì cũng chẳng ngại gì mà không thêm ba đứa các người.

- Các người giết chúng ta đi.

Bằng Trúc Quân vừa dứt lời, Hoài Ngọc vẫn im lặng nhưng tên đệ tử Côn Luân trẻ tuổi mặt trường bào màu vàng nhạt lại cười lạnh:

- Các người không giết chúng ta, lại đưa tới đây là muốn để cho chúng ta thăm dò những nơi nguy hiểm trước cho các người đúng không? Cho dù chúng ta may mắn dò đường không bị chết, các người lấy được bảo vật như ý thì cũng sẽ giết chúng ta để bị miệng. Bây giờ còn muốn lợi dụng chúng ta thì đúng là si tâm vọng tưởng.

- Thật ra ta rất muốn giết các ngươi. Dù sao giết các ngươi rồi luyện thành vật thi luyện cũng không khác nhiều lắm. - Băng Trúc Quân nheo mày nhìn ba người rồi cười nói:

- Chỉ có điều Vân Hạc Tử không muốn mất thời gian, hơn nữa y lại thương hương tiếc ngọc, không muốn giết Hoài Ngọc, bảo ta cho các ngươi một cơ hội. Chỉ cần các ngươi ngoan ngoãn hợp tác, sau khi chúng ta có được bảo vật sẽ không giết các ngươi, chỉ để các ngươi ở lại đây. Các ngươi có thể dựa vào may mắn, không chừng có thể ở đây đột phá tu vi mà tu tới Độ Kiếp chân tiên cũng được. Các ngươi là đệ tử Côn Luân nên cũng biết trong Tử Kim hư không đã mấy ngàn năm không có người tu đạo đi vào, thiên tài địa bảo có thể nói là rất nhiều. Hơn nữa, không chừng ở đây còn rất nhiều di tích sót lại. Nếu may mắn thì các ngươi tu luyện ở đây còn nhanh hơn ở Côn Luân nhiều.

- Lấy gì để chúng ta tin tưởng các ngươi? - Tên đệ tử Côn Luân mặc áo vàng vẫn cười lạnh mà nói.

- Các ngươi không có sự lựa chọn nào khác. - Băng Trúc Quân cười lạnh rồi nói:

- Ta vẫn có một chút trình độ đối với luyện khí. Nếu các ngươi không đồng ý, ta sẽ lập tức bỏ mấy cái cấm chế lên người các ngươi rồi giết chết. Chỉ mất thêm một chút thời gian là có thể biến các ngươi thành vật thi luyện.

Băng Trúc Quân vừa mới dứt lời, hai tên đệ tử Côn Luân cùng với Hoài Ngọc đều rung mình một cái. Đối với ba người họ mà nói thì chết cũng chẳng có gì đáng sợ nhưng bị biến thành vật thi luyện, để cho người ta sử dụng thì đúng là đáng sợ. Hơn nữa cả ba đều biết Băng Trúc Quân là đại sư luyện khí, đúng là có khả năng đó chứ không phải chỉ đe dọa không.

Nghĩ tới sau khi bị biến thành vật thi luyện vẫn không tránh được cái kết quả bị sử dụng để dò đường, chẳng bằng bây giờ đồng ý rồi tới lúc đó tùy cơ ứng biến, không chừng có khả năng còn đường sống. Cả ba tên đệ tử Côn Luân liếc mắt nhìn nhau rồi sau đó tên đệ tử Côn Luân mặc trường bào màu vàng cắn răng gật đầu nói:

- Được! Chúng ta đồng ý với điều kiện của các ngươi.

- Thế mới đúng là người thông minh.

Băng Trúc Quân liếc mắt nhìn ba người rồi cười nhạt sau đó lấy ra một viên ngọc thành màu tím. Lão phát tay một cái, từ viên ngọc thạch lập tức tản ra những vầng sáng màu tím thể hiện một cái bản đồ lập thể.

Vào lúc này, cái tinh đồ mà lão lấy ra cũng gần giống với tinh đồ của Lạc Bắc. Hơn nữa phạm vi của nó so với cái tinh đồ mà Lạc Bắc có còn rộng hơn nhiều, thể hiện rất nhiều khu vực khác nhau. Hơn nữa, tám tinh đồ này cũng bị hư hại, rất nhiều chỗ còn mơ hồ, không nhìn ra được ở đó có ghi chú cái gì.

- Căn cứ vào cái trận pháp truyền tống này thì ở đây tương ứng với vị trí của Thiên thọ tông. Vào thời thượng cổ, Thiên Thọ tông cũng là một danh phái lớn. Hay là chúng ta tìm xung quanh ngọn núi này, không chừng phát hiện ra được cái gì đó.

Sau khi nhìn tám tinh đồ của Băng Trúc Quân, Thiên Ngô Hầu liền lên tiếng.

- Cái đó không cần. - Trần Thanh Đế cười lạnh rồi liếc mắt nhìn Băng Trúc Quân:

- Cho dù có thì cũng đã bị Băng trúc Quân đạo hữu lấy hết rồi.

- Đúng thế.

Băng Trúc Quân cũng chẳng hề e ngại, gật đầu nhìn mọi người nói:

- Trong phạm vi mấy trăm dặm quanh đây ta đã tra xét một lượt. Có điều Tử Kim hư không rất rộng, chẳng lo gì thiếu đồ. Cơ bản chúng ta không cần phải tìm kỹ, lãng phí thời gian. Lần này, nơi chúng ta cần tìm chính là mảnh đất của Hoàng Thiên tông.

- Cái gì? Mảnh đất của Hoàng Thiên tông?

Lúc trước Băng Trúc Quân chỉ nói là tới một chút di tích của một tông môn còn sót lại. Nhưng bây giờ khi lão vừa mới dứt lời, dừng nói là Vân Hạc Tử, Thiên Ngô Hầu mà ngay cả đám người Trần Thanh Đế cũng đều xuất hiện một tia sáng kỳ lạ trong mắt.

Có thời điểm ở giới tu đạo thượng cổ, Hoàng Thiên Tông là một phái lớn đứng thứ hai sau Huyền Thiên tông.

Một phái lớn như vậy có để lại cái gì thì chắc chắn là cấp bậc không hề thấp.

- Các vị đều biết rằng vào thời thượng cổ Hoàng Thiên tông là một môn phái như thế nào. Ta cũng không cần phải nói nữa, chúng ta lập tức tới đó. - Băng Trúc Quân nhìn đám người Trần Thanh Đế rồi nói:

- Mặc dù ta có tâm tình đồ này, lần trước cũng đã tới xem qua một lần nhưng do bản thân tình đồ không được đầy đủ hơn nữa trong hư không loạn lưu có quá nhiều rủi ro. Xin Trần cung chủ hãy lấy Tự Tại ngọc bi và Vân Hạc Tử lấy Xích Đồng Thiên thành ra trước.

Sau khi dừng một chút, Băng Trúc Quân như vẫn chưa yên tâm lại bổ sung thêm một câu:

- Bên trong không gian loạn lưu có rất nhiều hố đen và Xạ tuyến... Những thứ đó, pháp bảo không thể cản được. Cho nên chư vị phải hết sức cẩn thận.

Trần Thanh Đế và Vân Hạc Tử cũng hiểu rõ sự nguy hiểm của Tử kim hư không cho nên liền gạt đầu, không nói nhiều. Cả hai cùng rung tay một cái rồi một vầng ánh sáng màu tím beryl lên trong nháy mắt hóa thành một cái thành trì khổng lồ. Còn từ trên đỉnh đầu của Trần Thanh Đế một tia sáng màu vàng nhạt bay ra rồi hóa thành một cái bia ngọc trong suốt tản ra ánh sáng màu vàng nhạt bao phủ lấy một người. Ánh sáng của nó hơi lay động một chút lập tức xuất hiện bên trong Xích Đồng thiên thành.

544. Chương 515: Ngọn Núi Không Tồn Tại

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 515: Ngọn Núi Không Tồn Tại

Bản thân Xích Đồng thiên thành của Vân Hạc Tử là do Xích Nguyên tông thời thượng cổ vào trong không gian loạn lưu tìm kiếm vật liệu mà luyện chế ra. Nhìn qua thì nó do từng làn khí Xích đồng ngưng kết lại nhưng bên trong cũng giống như Thúc Anh hắc vân nang có chứa rất nhiều trận pháp.

Tự Tại ngọc bi và Xích Đồng thiên thành công lại có sức phòng ngự không hề kém gì Yêu vương liên thai. Mà trong không gian loạn lưu, cả hai cái pháp bảo đó kết hợp với nhau thậm chí còn hơn Yêu vương liên thai nhiều.

Nhưng Xích Đồng thiên thành vừa mới bay lên không thì Băng Trúc Quân cũng lấy ra một miếng ngọc màu tím to bằng lòng bàn tay tỏa ra từng làn ánh sáng màu tím. Nó nhanh chóng tạo thành một vầng hào quang bên ngoài Xích Đồng thiên thành.

- Băng Trúc quân! Cái cổ bảo của ngươi tên là gì?

Cái pháp bảo như thế này rất hiếm thấy lại thêm những ký hiệu bên trên nó hoàn toàn khác lạ cho nên Trần Thanh Đế liếc mắt nhìn một cái là biết đó là một thứ cổ bảo.

- Đây là Thiên Mệnh ngọc bản. - Mới nghe Trần Thanh Đế hỏi mình, sắc mặt của Băng Trúc Quân không giấu được sự tức giận:

- Cái pháp bảo này có thể phát hiện được một vài cái lỗ đen ở xung quanh... Lúc trước, ta tìm được nó tại di chỉ của Thiên Thọ tông, phối hợp với Thanh Ẩn đăng đi lại trong không gian loạn lưu đúng là tuyệt vời. Có hai cái pháp bảo này, chúng ta hành sự càng thêm an toàn. Chỉ có điều lần trước do ta bị thua dưới tay Lạc Bắc cho nên Thanh Ẩn đăng đã rơi vào tay hắn.

- Có thể phát hiện được một chút nguy hiểm thì có cái pháp bảo này cũng không sợ. - Trần Thanh Đế gạt đầu nói:

- Còn về một vài ảo trận, cảm chế nếu không có gì quá lợi hại, với năng lực của đám người chúng ta đối đầu với chúng cũng dư sức.

Băng Trúc Quân hí hóp mắt rồi gật đầu. Lão cũng không nhiều lời sau khi chỉ một hướng lập tức Xích Đồng Thiên Thành liền tản ra khí sắt thép rồi di chuyển. Chỉ sau một lát, nó liền biến mất giữa vô số thiên thạch, tinh vân và ánh sáng kỳ lạ trong hư không.

Mà vào lúc Xích Đồng Thiên thành biến mất ở chỗ cái trận pháp của Thiên Thọ cung. Tại một không gian về phía nam của Tử Kim hư không, từ trong một cái vàng sáng giống như thác nước màu tím đột nhiên có ánh sáng lao ra giống như những cái giọt nước.

- Tử Kim Vẫn tinh đá thật đúng là có thể sánh với một cái kiếm trận cực cao. Người tu đạo nguyên anh kỳ trở xuống cho dù có pháp bảo cấp kim tiên bên người chỉ sợ cũng không thể vượt qua được.

Chút ánh sáng nhỏ nhoi so với Tử Kim vẫn tinh đá đang chia hư không ra làm hai nửa nhìn chẳng khác nào một hạt bụi. Ánh sáng từ từ biến mất để lộ ra một đám mây đen, bên trong đám mây, pháp lực dao động của Lạc Bắc cũng rất mạnh như vừa trải qua một trận đấu pháp kịch liệt, chân nguyên tiêu hao rất nhiều. Vừa xông ra khỏi tử kim vẫn tinh đá, Lạc Bắc ở trong đám mây đen vội vàng lấy mấy viên đan dược để bổ sung chút chân nguyên.

Đúng như những gì ghi lại trong tám tinh đồ mà Lạc Bắc có được, mỗi một tảng thiên thạch trong Tử Kim vẫn tinh đá có uy lực tương đương với một đạo bản mệnh kiếm nguyên. Hơn nữa sự kinh khủng của nó đó là tốc độ của nó cực kỳ nhanh, không thể diễn tả bằng lời.

Vừa mới bắt đầu tiến vào Tử Kim vẫn tinh đá còn tốt. Tốc độ thiên thạch tương đối chậm, số lượng cũng còn chưa nhiều nên Lạc Bắc có thể tránh né. Nhưng khi tiến vào tới giữa, tốc độ của mỗi một viên tinh thạch có bản nhanh tới mức không thể nhìn thấy rõ hình ảnh, chỉ thấy vô số điểm sáng màu tím lao tới.

Cái tốc độ đó khiến cho Lạc Bắc không kịp né tránh mà chỉ biết cứng rắn chống chọi.

Trong khu vực trung tâm dài tới vài dặm của Tử kim vẫn tinh đá, mật độ thiên thạch rất cao, gần như cứ đi được mấy chục trượng lại có mấy đạo thiên thạch lao tới. Cái này tương đương với bất cứ lực nào cũng có mấy đạo bản mệnh kiếm nguyên tấn công mình.

Hơn nữa tại khu trung tâm của Tử Kim vẫn tinh đá còn có rất nhiều bụi do thiên thạch vỡ vụn để lại. Đám bụi đó có lực cản rất lớn khiến cho người ta phi độ giống như đi trong cát cơ bản rất khó vượt qua nhanh được. Mà thường trong mười đạo thiên thạch thì thoáng lại có một đạo Tử Kim xạ lưu bắn ra. Tử kim xạ lưu là do Thiên thạch va chạm với nhau, tinh kim bên trong thiên thạch dưới sự va chạm ở nhiệt độ à bị nung chảy khiến cho Tử kim xạ lưu tương đương với một đạo bản mệnh kiếm nguyên được ngâm trong nước lâu ngày khiến cho Thúc Anh hắc vân nang cũng không chống được.

Hơn nữa khi sử dụng Thúc Anh hắc vân nang, Lạc Bắc phát hiện ra thứ cổ bảo đó so với nhiều loại pháp bảo bây giờ có những điểm thiếu hụt. Hiện tại những pháp bảo phòng ngự lợi hại đều dựa vào phối pháp bảo mà phóng ra ánh sáng phòng ngự. Sau khi ánh sáng bị đánh tan, phối pháp bảo cũng không bị tổn thương. Còn thứ pháp bảo thượng cổ như Thúc Anh hắc vân nang thì ngay cả bản thể của nó cũng hóa thành đám mây đen giống như biến thành một cái trận pháp. Chỉ cần công kích xuyên qua trận pháp là tương đương đánh thẳng vào bản thể của pháp bảo, hơn nữa còn công kích trực tiếp vào bên trong của nó.

Có thể nói so với một vài thứ pháp bảo hiện này thì cổ bảo có uy lực mạnh hơn, sử dụng cũng không cần nhiều chân nguyên, nhưng lại dễ bị đối thủ phá hủy. Mà có lẽ trong giới tu đạo hiện tại, cổ bảo tồn tại rất ít, chỉ có trong tay người tu đạo Kim đan hậu kỳ may ra mới có thể xuất hiện.

Chỉ cần cái Thúc Anh hắc vân nang bị phá hủy một chút là cái phân thân của Lạc Bắc không thể xuyên qua được Tử Kim vẫn tinh đá. Vì thế là trên đường, Lạc Bắc liên tục phải phóng ra pháp thuật phối hợp với Thúc Anh hắc vân nang.

Hiện tại mặc dù Lạc Bắc bình yên vượt qua tới đây nhưng nếu Tử Kim vẫn tinh đá dài thêm một chút thì có lẽ cái phân thân của Lạc Bắc sẽ nằm lại ở đó, chấm dứt lần đầu tiên vào đây tìm kiếm.

....

Vào lúc này, từ vị trí Lạc Bắc đứng chứng kiến quang cảnh có sự khác biệt rất nhiều so với nơi mà đám người Băng Trúc Quân truyền tống đến.

Từ chỗ của Lạc Bắc quan sát xung quanh thì thấy gần mình nhất có một ngọn núi đỏ hồng và ba vầng sáng cực kỳ lớn.

Ba vầng sáng đó được phân bố từ trên xuống dưới tuy nhiên thực tế chúng lại cách nhau ít nhất cả trăm dặm. Khoảng cách của Lạc Bắc gần như là vầng sáng màu xanh đen, thấp thoáng có những tia sáng tản ra. Còn cách Lạc Bắc xa nhất là một quang sáng màu bạc, còn vầng sáng ở giữa có màng vàng đất.

Theo những gì trên tấm tinh đồ của Lạc Bắc chỉ thì vầng sáng màu xanh đen đó là do vô số thiên phong ngưng tụ lại thành. Còn vầng sáng màu bạc kéo dài cả ngàn dặm bên trong ẩn chứa rất nhiều Tinh thần thực từ xạ tuyến, nếu vô tình lạc vào đó thì gần như toàn bộ pháp bảo đều không còn có tác dụng. Cả hai vầng sáng đó đều rất nguy hiểm. Chỉ có vầng sáng màu vàng đất là do nguyên khí hệ Thổ hình thành, cho dù có đi vào cũng tương đối an toàn.

Lạc Bắc vừa chờ được lực chuyển hóa thành chân nguyên vừa quan sát tấm tinh đồ. Ngọn núi màu đỏ hồng ở phía sau ba vầng sáng đó không hề có sự chỉ dẫn, xem ra trong mấy ngàn năm qua nó từ đâu bay tới đó.

- Quang sáng màu vàng đất đã bị do thám từ trước, trong mấy ngàn năm qua cũng không có thay đổi. Cho dù có nhiều thiên tài địa bảo thì cũng bị lấy gần hết. Tuy nhiên cái ngọn núi đỏ hồng kia dường như có thể tìm tòi một chút.

Vốn Lạc Bắc định đi tìm nơi có khí kim thiết ột chút như sao băng có tốc độ cao hơn cả tốc độ Thiên thạch trong tử kim vẫn tinh ái. Bởi vì chỉ có trên sao băng số lượng tinh kim và ngọc thạch hi hữu mới là nhiều nhất, mới có thể tìm được Thiên thần tinh thạch. Nhưng vào lúc này nhìn thấy ngọn núi màu hồng không có trên tinh đồ, Lạc Bắc lập tức bay về phía ngọn núi.

- Trong tử kim hư không quả nhiên là mỗi bước đầy nguy hiểm. Chẳng trách mà thời thượng cổ mặc dù người tu đạo có trận pháp tới được nơi này nhưng hàng năm vẫn có rất nhiều cao thủ bị chết ở đây.

Bởi vì trên tinh đồ có đánh dấu cho nên trong lúc phi độn tới ngọn núi màu hồng kia, Lạc Bắc cố ý tránh được vầng sáng màu xanh đen do thiên phong hình thành và vầng sáng màu bạc do Tinh thần thực từ xạ tuyến tạo ra. Mặc dù đã bay cách quang sáng do Tinh thần thực từ xạ tuyến tạo thành tới cả năm sáu trăm trượng nhưng Thúc Anh hắc vân nang của Lạc Bắc vẫn có cảm giác run run như mất đi sự khống chế mà bị hút vào trong vầng sáng màu bạc. Điều này khiến cho Lạc Bắc cả kinh vội vàng điều khiển Thúc Anh hắc vân nang bay xa khỏi nó.

545. Chương 516: Ngọn Núi Hệ Hỏa! Cự Mộc Màu Hồng

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 516: Ngọn Núi Hệ Hỏa! Cự Mộc Màu Hồng

Bất chợt, Lạc Bắc đột nhiên dừng lại.

Hiện tại mặc dù không có Thần Kiêu pháp giới trên người nhưng cái áo do Thần Kiêu pháp giới hóa ra chợt chấn động mạnh như cảm nhận được sự thay đổi nguyên khí kinh người.

Sắc mặt của Lạc Bắc trở nên hết sức nghiêm trọng. Một tia chớp màu tím từ đầu ngón tay hất bay ra lao về phía trước. Nhìn thì như không có vật gì nhưng khi lướt tới cách trước mặt Lạc Bắc không xa lắm, tia chớp màu tím lập tức bị cắt thành mấy khúc. Do dính mấy tia chớp khiến cho có mấy tia sáng khác xuất hiện. Nhưng sau khi ánh sáng màu tím biến mất chúng lại trở nên trong suốt cơ bản không biết ở khu vực đó những tia sáng như vậy lan ra tới đâu.

Thứ tia sáng này không được đánh dấu trên tinh đồ rõ ràng là được hình thành trong mấy ngàn năm qua. Nhưng nó cũng hết sức cổ quái, không phải do không gian sụp đổ tạo thành những vết nứt, cũng không phải là xạ tuyến nhưng uy lực lại dường như không kém so với không gian sụp đổ là mấy. Lạc Bắc cảm giác được nếu như mình không phát hiện ra cho dù có Thúc Anh hắc vân nang cũng khó có thể ngăn cản được mấy tia sáng đó cắt đứt.

Lại mấy tia chớp nhỏ màu tím bay ra khỏi tay Lạc Bắc. Theo những tia chớp đó, Lạc Bắc có thể thấy rõ tổng cộng có tất cả bảy tia sáng từ trên cao chiếu xuống không biết là xa bao nhiêu. Nhưng nhìn hình thì dường như chúng không di động cho nên trong nháy mắt khi những quang tia đó hiện ra, Lạc Bắc nhân lúc còn nhìn rõ lập tức điều khiển Thúc Anh hắc vân nang mà lách đi.

- Cái kia hình như là Tử Tiêu lôi thạch?

Lạc Bắc vừa mới lướt qua nhưng cái quang tia đó thì thấy có hơn mười viên đá rộng tới cả mười trượng màu hồng tía bay qua trước mặt mình. Trên những viên đá đó tản ra một làn hơi thở lôi hỏa rất đậm rõ ràng là Tử Tiêu lôi thạch tinh khiết.

Bản thân Tử Tiêu lôi thạch va chạm hoặc bị cái gì đó động phải sẽ nổ tung. Có thể dùng nó để chế thành một thứ pháp khí không cần chân nguyên vẫn thi triển được. Thứ pháp khí này ở một nơi như Nam Thiên môn có tác dụng rất quan trọng. Ngoại trừ điều đó ra thì Tử Tiêu lôi thạch có khả năng kết hợp rất tốt với khí lôi cương, là nguyên liệu cao cấp để luyện chế bùa Lôi hỏa.

Lạc Bắc lập tức điều khiển cho Thúc Anh hắc vân nang hóa thành một đám mây chợt tách ra một đám bao phủ toàn bộ Tử Tiêu lôi thạch rồi quần vào trong đám mây đang bảo phủ quanh người Lạc Bắc.

Thứ Tử Tiêu lôi thạch mặc dù không phải vật hân hữu nhưng cũng rất khó gặp. Mà có được kích thước to vào độ tinh khiết như thế này lại có hiếm. Hơn nữa trong số người tu đạo từ Kim đan trung kỳ trở xuống rất hoan nghênh tử tiêu lôi thạch. Hiện tại Lạc Bắc cần phải tác động qua thị trường để lay động căn cơ của Côn Luân. Hơn nữa bây giờ có thể tác động tới giao dịch vật liệu trong chợ, hẳn lại càng không thể bỏ qua.

Lần này Lạc Bắc đi vào trong Tử Kim hư không không mang theo động phủ của Thần Kiêu vương cho nên không thể mang được số lượng lớn Tử Tiêu lôi thạch như thế trở về. Nhưng Lạc Bắc có thể thấy được ngọn núi màu đỏ hồng ở kia cũng không xa lắm, thậm chí khó có gì thay đổi. Cho nên hẳn nảy sinh ý định lấy đó làm điểm dừng chân tạm thời. Sau này có tìm được nguyên liệu gì thì cứ để ở đó. Lần sau khi vào đây, hẳn sẽ mang chúng đi.

- A?

Gần như khi mấy viên Tử Tiêu lôi thạch vừa mới chui vào, Lạc Bắc liền nhìn thấy có mấy quả lôi cầu cũng nhẹ nhàng bay về phía mình.

- Đáng tiếc.

Lạc Bắc lập tức nhận ra những quả lôi cầu đó là do khí lôi cương ngưng tụ thành. Bởi vì nó chỉ toàn là khí lôi cương cho nên lôi cầu rất nhẹ nên khi có vật thể lớn di động kéo theo dòng khí nó sẽ tự động bị kéo theo. Trong hư không loạn lưu, khí lôi cương được Tinh thần chân hỏa...rèn luyện mà ở dưới đất không có. Cũng giống như khi trước Hoài Ngọc lấy ra cho Lạc Bắc Chân hỏa huyền lôi mà chỉ khi độ kiếp mới có thể dẫn nó xuống được. Bình thường chúng toàn ở trên cả cương phong, cơ bản không thể lấy được chúng. Uy lực của thứ khí lôi cương này so với khí lôi cương bình thường mạnh hơn rất nhiều. Hơn nữa người tu luyện pháp quyết lôi cương sau khi luyện hóa thứ này thì khi tới lúc độ thiên kiếp bởi vì trong chân nguyên có thứ khí lôi cương như thế khiến cho nguyên khí dao động ảnh hưởng tới trời đất sẽ nhỏ hơn nhiều và uy lực thiên kiếp cũng giảm đi. Cho nên lúc này mấy quả lôi cầu đó đối với người tu luyện pháp quyết hệ lôi từ nguyên anh kỳ trở nên mà nói thì đúng là chí bảo khó kiếm. Nhưng bây giờ trong tay Lạc Bắc lại không có pháp bảo có thể hút được khí lôi cương. Mà Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu của hắn tu luyện lại không đầy đủ, không có pháp quyết hấp thu được khí lôi cương khiến cho bây giờ nhìn thấy mấy quả lôi cầu, Lạc Bắc cũng chỉ biết than thở. Quả lôi cầu kia không còn dòng khí lưu động nên không tiếp tục bay về phía Lạc Bắc mà từ từ bay sang hướng khác cho tới khi khuất khỏi tầm mắt của hắn.

....

Sau khi phi độn được chừng nửa canh giờ, Lạc Bắc tới gần được ngọn núi màu đỏ hồng.

- Nguyên khí hệ Hỏa mạnh thật.

Lạc Bắc có thể cảm giác được hết sức nhanh chóng từ trên ngọn núi màu đỏ hồng có những dòng nhiệt cao hơn trên đất rất nhiều, khí hệ hỏa cũng rất mạnh. Rất nhiều chỗ giống như một cái ao nổi lên từng cái bong bóng nhìn giống như dung nham. Tuy nhiên chất lỏng trên bề mặt lại không phải là dung nham mà giống như một thứ chất ăn mòn cực mạnh.

Mà ít nhất trong phạm vi trăm trượng trên ngọn núi đều có mọc rất nhiều thứ cây cối màu đỏ cao tới mười trượng. Những loại cây này rất kỳ lạ nhìn qua đều vô cùng cứng rắn nhưng lại không hề có chạc cây. Những cái lá cây được mọc thẳng ra từ thân cây to như lá sen.

Lạc Bắc cũng biết các tinh cầu bên trên bầu trời hoàn toàn khác biệt. Bất luận ngọn núi hay những mảnh nhỏ thiên thạch đều là do tinh cầu va chạm với nhau tạo ra. Ngọn núi màu đỏ hồng này mặc dù cách Tử kim vẫn tinh đá không xa nhưng trên đường đi hắn cũng thấy đủ loại thiên thạch có cái hứng hực ánh lửa có cái thì bề mặt toàn là băng. Cho nên vào lúc này hắn cũng chẳng ngạc nhiên cho lắm mà chỉ đi tới gần ngọn núi mà quan sát mặt đất toàn lửa, chất lỏng ăn mòn và loại cây cối kỳ lạ.

Không hề có một chút pháp lực dao động nhưng khi còn cách ngọn núi chừng ba trăm trượng, từ trong hơn mười cái cây khổng lồ màu đỏ đột nhiên có tiếng gầm rồ như những vật sống mà đỉnh cây thay đổi phương hướng chia về phía Lạc Bắc. Ngay sau đó những tiếng động xé gió vang lên. Từ mỗi một cái lỗ thủng trên đỉnh cây đột nhiên bắn ra ánh sáng màu đỏ vàng về phía hắn.

- Kỳ diệu thật?

Lạc Bắc vô cùng kinh ngạc. Khi những cột sáng màu đỏ đó phun ra, nhìn kỹ thì ra là một thứ chất lỏng. Tuy nhiên sau khi được phun ra, chúng lập tức ngưng kết lại giống như những cây trường thọ. Lạc Bắc không dám coi thường, điều khiển đám mây đen làm cho nó xuất hiện mấy vầng ánh sáng đỏ như mặt trời. Mấy thứ chất lỏng từ đám cây khổng lồ phun ra trúng vào những vầng mặt trời lập tức khiến cho nó rung chuyển.

Uy lực của mỗi một cái gai màu vàng đó không ngờ không hề kém phi kiếm tu vi Kiếm cương.

Sau mấy lần công kích, những cây gỗ to không ngờ vẫn không dừng lại mà tiếp tục gầm lên lại phun ra một dải sáng màu vàng đỏ.

Lạc Bắc nhíu mày điều khiển Thúc Anh hắc vân nang bay ra xa mười trượng mới khiến cho đám cây đó yên tĩnh trở lại.

Lạc Bắc tập trung nhìn. Lần này hắn phát hiện ra trong thân cây dường như có một ít hài cốt đã mục nát. Ngay lập tức Lạc Bắc có thể khẳng định được mấy cây gỗ này cũng giống như thứ cây cỏ trên thế gian có thể bắt được côn trùng. Nó cảm nhận được có khí huyết tới gần sẽ tự động tấn công. Chỉ có điều sự cảm nhận của chúng chỉ trong phạm vi ba trăm trượng.

Với lực lượng của Lạc Bắc muốn cắt đứt một cây cũng không phải là khó. Có điều bây giờ hắn chưa muốn lãng phí chân nguyên. Chợt nảy ra một suy nghĩ, Lạc Bắc lập tức bất pháp quyết rồi trên người hắn liền tỏa ra một thứ mùi thơm giống như của cây cỏ.

- Quả nhiên là có thể.

Chỉ thấy lần này Lạc Bắc tiến vào những những cái cây đó không hề có phản ứng. Khi Lạc Bắc hạ xuống bên cạnh một cái cây, chỉ thấy hắn khẽ vươn tay bắn ra một tia sáng màu lục vào gốc cây đó. Bên trên cái cây gỗ cũng xuất hiện một thứ ký hiệu kỳ lạ rồi nhanh chóng biến mất. Ngay lập tức, cây gỗ hơi run nhẹ, rồi theo tâm niệm của Lạc Bắc tiếng ừ ừ bên trong thân cây lại vang lên rồi bắn lên không trung một cột sáng màu vàng đỏ.

Lần này, Lạc Bắc sử dụng pháp thuật trong Chân linh bảo điển. Không ngờ nó cũng có thể sử dụng được với cả thực vật trong không gian loạn lưu.

546. Chương 517: Pháp Bảo Bị Thu

La Phù

Tác giả: Vô Tội (.

Chương 517: Pháp Bảo Bị Thu

- Nếu như đem mấy cái cây này trồng trong giới Niết Bàn hoặc là Nam Thiên môn thì chắc chắn rất hữu dụng.

Chân Linh Bảo điển do hoa linh Trữ Song sáng tạo ra. Trong đó không chỉ có nhiều pháp thuật với uy lực không tầm thường mà còn có thuật hỗn phách ảnh hưởng tới tinh nguyên. Mức độ huyền diệu của chúng không hề kém Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu. Hiện tại thấy pháp thuật trong Chân Linh bảo điển có tác dụng cả với thực vật trong không gian loạn lưu, Lạc Bắc lập tức nghĩ như vậy.

Những cây gỗ sinh trưởng ở trên ngọn núi đầy nguyên khí hệ Hỏa và những chất dịch ăn mòn cũng phải tới cả vạn cây. Mà khoảng cách công kích của chúng xa tới cả ba trăm trượng. Lạc Bắc sử dụng pháp thuật trong Chân Linh bảo điển khống chế cái cây kia có thể cảm giác được rằng khi thứ chất lỏng trong nó được tích súc đầy đủ thì ít nhất có thể bắn ra được hai, ba mươi lần tấn công.

Cả vạn cái cây màu đỏ cùng đồng thời tấn công thì uy lực chẳng hề thua gì một cái kiếm trận khổng lồ. Đối với người tu đạo Nguyên Anh kỳ không có pháp bảo phòng ngự trong tay có sự uy hiếp rất mạnh. Nhất là trong trận đấu phép với quy mô lớn nó lại càng có lực sát thương mạnh hơn.

Nhưng Lạc Bắc lập tức gạt bỏ cái suy nghĩ đó. Bởi vì không gian bên trong động phủ của Thần Kiêu vương mặc dù không phải là nhỏ, có thể chứa được rất nhiều nhưng cửa ra vào của nó cũng không lớn. Cho dù là mấy tảng Tử Tiêu Lôi thạch Lạc Bắc mới lấy được cũng phải cắt đi mới có thể cho vào. Mấy cái cây này to như vậy, trừ khi cắt thành từng đoạn mới thì mới có thể đưa vào trong không gian đó. Cho dù có thể mang đi, cái loại gỗ này chắc chắn chỉ có thể sinh sống được trên ngọn núi này, đưa tới nơi khác khó mà sống được.

Trải qua mấy ngàn năm bị đóng cửa, hiện tại Tử Kim hư không đối với người tu đạo chính là một cái kho báu khổng lồ. Lạc Bắc biết những gì mà mình nhìn thấy từ khi vào đây tới giờ cho dù là Thiên phong và Chân Từ xa tuyền cũng đều có thể là vật liệu luyện khí nhưng không có pháp bảo và phương pháp thu thập mà cái gì hần cũng muốn thì đúng là vọng tưởng.

Tử Tiêu Lôi thạch chỉ cần nóng tới một mức độ nhất định sẽ nổ tung. Nhìn những cơn địa chấn rung rung dưới chân, Lạc Bắc cũng không dám đặt Tử Tiêu Lôi thạch xuống đó. Hắn đi dọc theo sườn núi chừng nửa canh giờ mới dừng lại.

Cách trước mặt hắn không xa có một cái hố sâu rộng tới mấy trăm trượng.

Cái hố đó sâu chừng hơn năm mươi trượng, bốn mặt bóng loáng không giống như do tự nhiên hình thành.

Sau khi nhảy xuống cái hố đó, ánh mắt của Lạc Bắc có chút khiếp sợ. Bởi vì từ dưới đáy hố nhìn lên trên có rất nhiều dấu vết bùng nổ. Hơn nữa trong phạm vi mấy trăm trượng xung quanh cái hố rất mát, không hề có lấy một chút hơi nóng. Cái hố này rõ ràng không phải do thiên thạch va chạm tạo thành mà là do pháp thuật đánh trúng sinh ra. Khí hệ Hỏa trong phạm vi mấy trăm trượng xung quanh bị lực lượng pháp thuật làm cho hoàn toàn biến mất.

Nhìn dấu vết bị thời gian bào mòn dưới hố thì ít nhất nó cũng phải tới một ngàn năm. Chắc chắn là do người tu đạo thượng cổ thi pháp tạo ra. Nhìn hiệu quả của nó đủ khiến cho Lạc Bắc phải run sợ đồng thời cảm nhận được pháp thuật và pháp bảo ngày trước có uy lực tới mức nào. Cảm nhận nơi này đặt Tử Tiêu Hỏa thạch rất tốt, Lạc Bắc liền thả chúng xuống cái hố.

Nhưng vào lúc này, cái áo cà sa do Thần Kiêu pháp giới hóa ra trên người Lạc Bắc chợt rung động.

Ở một nơi vô cùng nguy hiểm như Tử Kim hư không, Lạc Bắc làm sao dám coi thường. Hắn lập tức để cho Thúc Anh hắc vân nang hóa thành đám mây đen bao quanh mình. Trong nháy mắt khi đám mây đen vừa mới bao phủ Lạc Bắc, bên trái cái hố sâu chợt bốc lên những làn sương mù màu xám đồng thời mặt đất có những tiếng nứt vỡ.

Theo những tiếng nứt vang lên, Lạc Bắc đột nhiên nhìn thấy ở bên trái có ngân quang xuất hiện. Hắn còn chưa kịp có động tác gì Thúc Anh hắc vân nang đang bao phủ quanh người chợt rung mạnh rồi lập tức bị thứ ánh sáng bạc đó hút đi.

Chỉ một tiếng động vang lên, toàn bộ Thúc Anh hắc vân nang lập tức biến mất trong làn sương mù màu xám.

Một vầng sáng màu vàng sẫm cũng từ trong làn sương mù màu xám phun ra về phía Lạc Bắc.

Từ khi phải đối đầu với kẻ địch cho tới nay, Lạc Bắc chưa bao giờ mới gặp mặt đã bị đối thủ lấy mất pháp bảo. Hắn biến sắc lập tức bay vút lên trên sườn núi đồng thời xung quanh người cũng lập tức ngưng tụ thành một cái thuẫn bằng lôi điện.

- Cái gì vậy?

Lạc Bắc bay vọt lên trên, chỉ thấy trong làn sương mù màu xám có vô số những tảng đá đỏ bay lượn tạo thành một cái bóng khổng lồ. Lạc Bắc hơi cảm giác được thể hình và pháp lực dao động của cái bóng đó rất mạnh, chắc chắn không phải là một người tu đạo. Nhưng nếu là dị thú thì tại sao một chút khí huyết cũng không có khiến cho những cây gỗ xung quanh không phát hiện ra mà tấn công nó.

Oành!

Cái vầng sáng màu vàng sẫm kia bay qua người Lạc Bắc đánh áy cái cây đổ gục. Rồi một làn tinh khí hệ Thổ tràn ngập trong phạm vi mấy trăm trượng. Hiển nhiên thứ ánh sáng màu vàng đó cũng là do khí tức hệ Thổ ngưng tụ thành.

Vừa tránh thứ ánh sáng màu vàng đó, một đám Diệt Tuyệt Lôi vân lập tức xuất hiện trên đỉnh đầu lạc bắc. Vô số những tia chớp từ trong đám mây bay ra lao thẳng về phía cái bóng khổng lồ đó.

Lôi quang lướt qua khiến cho làn sương mù màu xám tản sang hai bên. Những tảng đá to màu đỏ xung quanh cái bóng đó cũng bị đánh thành bột phấn. Tuy nhiên xung quanh lại có những tảng đá khác bay lên khiến cho Diệt tuyệt lôi vân mặc dù có uy lực kinh người vẫn không phá hết được chúng.

Lạc Bắc thấy Diệt Tuyệt Lôi vân không tạo được sự uy hiếp với đối phương liền lập tức bay vọt lên cao. Bởi vì vẫn còn đang trong phạm vi ngọn núi cho nên Lạc Bắc lúc nào cũng phải sử dụng pháp thuật trong Chân Linh bảo điển để cho khí tức trên người biến thành hệ Mộc tránh để áy cái cây kia tấn công. Vì vậy mà Lạc Bắc thi triển pháp thuật cũng bị bó chân bó, tay không phát huy được hết thực lực.

Nhưng Lạc Bắc vừa mới cử động, từ trong cái bóng màu đỏ đột nhiên bắn ra một tia sáng bạc. Tia sáng đó xuyên qua vô số những tia chớp mà không hề gặp chút cản trở. Nhìn thấy uy thế của nó như vậy, Lạc Bắc lập tức dừng lại khiến cho tia sáng bạc đó xẹt qua đỉnh đầu. Cùng lúc đó, cái bóng cao lớn cũng ngẩng đầu lên nhìn Lạc Bắc.

Lạc Bắc cảm thấy ớn lạnh phóng ra chín đạo kiếm cương Phá Thiên Liệt trong suốt tấn công. Chỉ thấy cái bóng màu đỏ đó không ngăn cản được bị kiếm cương xuyên thủng thành năm sáu cái lỗ rộng tới một trượng.

Lạc Bắc có thể nhìn thấy rõ ràng từ trong cái bóng bụi khí phun ra rất mạnh. Bóng dáng của nó có bốn cái trảo cao tới sáu bảy trượng, nhìn hơi giống giao long nhưng trên người phủ kín một lớp vảy màu xám. Trên lưng nó còn có một đôi cánh bằng thịt. Trên mặt cái miệng rộng chiếm tới hơn nửa để lộ những cái răng nanh sắc bén nhưng không thấy đầu lưỡi. Cổ họng của nó như một cái động đen cực sâu. Hai mắt của nó có màu vàng đất. Theo từng làn pháp lực dao động màu xám tản ra, chỗ Kiếm cương Phá Thiên Liệt đánh trúng cũng xuất hiện những đám mây bụi khiến cho chín đạo kiếm cương Phá Thiên Liệt chạm phải thân thể của nó chỉ để lại một vết thương mờ nhạt mà không bị nhiều tổn thương.

Nhìn thấy chín đạo Kiếm cương Phá Thiên Liệt của mình không gây được tổn thương mạnh, Lạc Bắc như con chim sợ cành cong lập tức lướt đi. Trong nháy mắt khi hắn mới dịch chuyển, một cột sáng màu vàng

sẫm cũng xoẹt qua chỗ vừa mới đứng đánh thẳng lên mặt đất khiến cho đất đá trong phạm vi trăm trượng bắn lên tung tóe.

Gần như đồng thời, một hạt châu màu bạc to bằng nắm tay cũng xuất hiện trong miệng con dị thú. Lần này, hạt châu màu bạc tản ra ánh sáng rực rỡ bao phủ phạm vi mấy trăm trượng, ngay cả Lạc Bắc cũng ở bên trong.

Lần này Lạc Bắc chỉ cảm thấy thân mình trầm xuống thì hết sức hoảng sợ. Bản thân hắn dường như bị ngân quang vô hình bao bọc khiến cho ngoại trừ việc thân thể cảm thấy nóng bỏng ra không còn cảm giác nào khác nhưng tốc độ suy nghĩ và phản ứng của hắn cũng chậm đi nhiều.

Bất cứ người tu đạo theo tu vi tăng lên thì thần thức cũng mạnh theo, suy nghĩ và phản ứng sẽ tăng nhanh. Nhất là người tu đạo tới Nguyên Anh kỳ thì cảm ứng đối với nguyên khí trong trời đất lại càng nhạy bén, tốc độ thi triển pháp thuật so với người tu đạo Kim đan kỳ nhanh hơn mấy lần. Đó cũng chính là nguyên nhân bình thường một người tu đạo nguyên anh kỳ có thể đối đầu được với mấy người tu đạo Kim đan kỳ.

547. Chương 518: Ngân Châu Kỳ Dị

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 518: Ngân Châu Kỳ Dị

Tu vi tăng lên không chỉ đại diện cho lực lượng chân nguyên mạnh theo mà còn ở tốc độ thi triển pháp thuật. Hiện tại lực lượng chân nguyên của Lạc Bắc còn hơn một nửa nhưng thần thức lại như rơi vào một vùng bùn khiến cho phản ứng và tốc độ thi triển pháp thuật chậm đi nhiều.

Trong nháy mắt vàng sáng màu vàng sẫm lao tới. Do phản ứng chậm chạp, cơ bản Lạc Bắc không kịp có phản ứng. Một tiếng nổ vang lên, cái hộ thuẫn bảo vệ quanh người Lạc Bắc bị đánh nát thành năm, sáu mảnh.

- Chẳng lẽ cái phân thân của ta lại bị mất trong tay con dị thú này?

Lạc Bắc vừa mới xuất hiện ý nghĩ đó thì đột nhiên nghe thấy tiếng động xé gió rồi một vầng hào quang màu vàng bắn thẳng vào bóng con dị thú bao bọc trong những tầng đá màu đỏ.

Hóa ra trong khoảng khắc đó, con dị thú và Lạc Bắc đuổi nhau đã tới gần chỗ cái cây mà lúc trước Lạc Bắc thi triển pháp thuật. Cái cây đó bị Lạc Bắc thi triển pháp thuật giống như là thủ vệ của hắn. Cho nên lúc này, thấy Lạc Bắc bị nguy hiểm nó lập tức cử động. Một đòn kia mặc dù giống như Diệt Tuyệt lời vẫn không xuyên qua được lớp đá bảo vệ con dị thú nhưng cũng khiến cho vô số tầng đá bị đánh vỡ. Con dị thú ngẩn người không hiểu tại sao cái cây đó lại tấn công mình. Sững sốt một chút, nó liền phun ra hạt châu màu bạc to bằng nắm tay có ánh sáng bạc. Chân nguyên của Lạc Bắc bắt đầu khởi động dồn vào trong mấy cái cây xung quanh.

Cùng với cái cây gỗ đầu tiên, sáu cái cây quanh đó cũng lập tức phun ra những vầng sáng không thua gì kiếm cương khiến cho như có năm sáu người tu đạo có tu vi Kiếm cương cùng tấn công con dị thú.

Đôi mắt của con dị thú ngơ ngác chớp chớp, trên người cũng tản ra rất nhiều ánh sáng màu xám như bao phủ nó càng chặt chẽ thêm.

Nó làm như vậy cũng không phải là do e ngại công kích của cự mộc mà là vì viên nội đan của con dị thú mặc dù quái dị nhưng thần trí của nó không được mạnh, không hiểu tại sao mấy cái cây kia lại tấn công mình.

Lạc Bắc cũng không hề dừng lại, nhân lúc con dị thú còn đang ngơ ngác không tấn công mình, hắn không hề bỏ chạy mà bắn ra mười tia sáng màu lục vào hơn mười cái cây xung quanh.

Hơn mười cái cây đó cũng lập tức cử động khiến cho trong phạm vi trăm trượng xung quanh xuất hiện những vầng sáng màu đỏ vàng như một tấm võng khiến cho lớp đá tảng bao bọc xung quanh còn dị thú bị đánh nát hơn nữa, để lộ rất nhiều lỗ hổng.

Thấy tình cảnh đó, một làn pháp lực dao động từ trên người Lạc Bắc lập tức tản ra.

Một tia lôi cương có ánh sáng màu tím ngưng tụ lại thành một hạt châu to bằng quả trứng đột nhiên xuyên thẳng qua lỗ thủng rồi nổ tung ở cổ của con dị thú.

Đạo pháp thuật đó có tên là Lôi Tiêu đạo quả. Đó là một trong pháp thuật có uy lực giống như Lôi Tiêu đạo tôn mà Lạc Bắc biết được trong Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu. Mặc dù phạm vi bao phủ của nó không bằng Lôi Tiêu đạo tôn nhưng lực phá hoại tập trung lại mạnh hơn.

Vào lúc này, Lôi Tiêu đạo quả nổ tung chỉ nghe con dị thú kêu lên một tiếng đau đớn. Ánh sáng màu xám nơi phần cổ của nó bị đánh cho bay mất, trên lớp vảy cũng xuất hiện những vết thương gồ ghề.

Gần như đồng thời khi Lôi Tiêu đạo quả nổ tung, chín đạo kiếm cương Phá Thiên Liệt cũng lập tức lao thẳng vào chỗ nó vừa mới nổ.

Lần này chín đạo kiếm cương Phá Thiên Liệt dưới sự điều khiển của Lạc Bắc không cùng nhau đánh trúng mà từng đạo một như những cái đinh đóng lên cũng một vị trí.

Dưới lực xung kích kinh người, toàn bộ nửa thân trên của con dị thú bị đánh cho bật ngửa lên.

- Ngay cả chín đạo Kiếm cương Phá Thiên Liệt liên kích của ta cũng không đánh vỡ được lớp vảy của nó?

Tuy nhiên Lạc Bắc lại không thể tin nổi vào mắt mình.

Cho dù là pháp bảo cấp Kim tiên khi bị hấn dốc hết sức sử dụng Lôi tiêu đạo quả và chín đạo kiếm cương Phá Thiên Liệt va chạm chỉ sợ phôi của nó cũng bị tổn thương. Nhưng vào lúc này, khi đạo kiếm cương Phá Thiên Liệt thứ tám đánh trúng, lớp vảy của con dị thú mới có chút rạn nứt. Tuy nhiên khi đạo kiếm cương thứ chín của hấn xông lên, cái vảy đầy những vết rạn vẫn còn nguyên.

Chỉ có điều do vết hầu không chịu nổi lực xung kích khiến cho con dị thú phải há miệng mà phun ra một làn sương máu.

Theo làn sương máu tuôn ra đã làm cho con dị thú nổi giận thật sự. Cái hạt châu màu bạc tản ra ánh sáng rực rỡ tạo thành một vầng hào quang bao phủ Lạc Bắc vào bên trong.

- Không ổn.

Lạc Bắc lập tức cảm giác được tốc độ suy nghĩ và phản ứng của mình so với vừa rồi còn chậm hơn mấy lần. Với tốc độ như vậy khiến cho khả năng thi triển pháp thuật còn kém cả người tu đạo tu vi Kim đan sơ kỳ.

Nhưng đúng vào lúc này, Lạc Bắc đột nhiên nghe thấy những âm thanh cuộn cuộn đình tai nhức óc ập tới. Không khí trong phạm vi mấy trăm trượng quanh người hấn như bị xé nát. Với tốc độ và phản ứng của Lạc Bắc bây giờ cơ bản nghĩ mãi mà chưa hiểu có chuyện gì xảy ra. Nhưng con dị thú kia lại như hiểu ra điều gì đó mà trong mắt xuất hiện sự kinh hãi.

Chỉ trong một cái chớp mắt, cả trăm vầng sáng màu vàng đỏ che rợp trời bắn trúng người con dị thú. Có mấy chục đạo đánh thẳng vào đầu và cổ của nó.

Những vầng sáng còn lại bắn vào vị trí khác trên người nó đều tản ra mà không thể tiến vào. Nhưng hơn mười đạo ánh sáng tấn công trúng vào cổ khiến cho cái vảy đầy những vết rạn không chịu nổi nữa mà vỡ vụn. Hơn mười dải sáng màu vàng liền đâm xuyên qua.

Ánh sáng màu bạc của hạt châu to bằng nắm tay cũng biến mất. Con dị thú bốn chân rơi thẳng xuống đất khiến cho bụi đất bay lên mù mịt. Đường như nó muốn chui vào trong lòng đất nhưng cả trăm dải ánh sáng màu vàng đỏ như một cơn mưa phủ xuống người khiến cho thân thể không còn lớp đá bảo vệ bây giờ như bị một ngọn núi khổng lồ đè lên mà trầm xuống.

Vào lúc này, Lạc Bắc cũng hiểu ra sơ dĩ lúc trước nó không bị mấy cái cây này tấn công là nhờ có thứ sương mù màu xám che phủ khí huyết. Nhưng bây giờ, bị Lạc Bắc đánh cho chảy máu...khí huyết không che giấu

được nữa nên nó mới bị toàn bộ những cái cây xung quanh tấn công. Mà con dị thú có lớp vẩy bảo vệ rất mạnh, lại biết pháp quyết hệ Thổ nhưng chưa bao giờ bị thương vì vậy mà khi đám cây vây công, nó hoảng hốt khiến cho không chống đỡ nổi.

Con dị thú như có bản lĩnh độn thổ. Vì vậy để cho chắc chắn, Lạc Bắc đã kịp phản ứng thì sao có thể để cho nó mang theo Thúc Anh hắc vân nang của mình mà xuống đất.

Ngay lập tức chín đạo kiếm cương Phá Thiên Liệt lập tức xuyên thẳng vào nơi vết thương ở cổ của con dị thú.

Lần này Lạc Bắc cảm giác được, máu thịt của nó cũng không có sức phòng ngự mạnh mẽ. Khi chín đạo kiếm cương Phá Thiên Liệt lao tới, toàn bộ máu thịt ở phần cổ và đầu của con dị thú bị băm nát khiến cho ánh mắt của nó từ từ tối dần rồi toàn thân mất đi sức lực, chẳng khác nào một khúc gỗ gục xuống đất.

- Kia là rễ của mấy cái cây này?

Khi con dị thú quỵ xuống, máu tươi và thịt của nó phun ra qua vết thương. Mấy cái cây quanh đó như hết sức hưng phấn mà rung động rồi ngay lập tức mặt đất ở âm thanh vỡ vụn sau đó một cái rễ dài giống như vật sống liền vươn thẳng vào trong cơ thể của con dị thú qua vết thương.

Phía trên cái rễ cây đó nhanh chóng chảy ra chất dịch ăn mòn màu vàng nhạt. Dưới sự ăn mòn của nó, máu tươi và thịt của con dị thú nhanh chóng biến thành một thứ nước vào rồi bị cái rễ cây kia hút lấy.

Chỉ trong vòng khoảng một nén hương, con dị thú khổng lồ đã biến thành một cái vỏ rỗng. Ngay cả xương cốt của nó cũng không còn sót lấy một cái. Chỉ có những cái vẩy màu xám bên ngoài là vẫn còn nguyên, nhưng do mất đi chỗ bám mà rơi đầy trên đất.

Lạc Bắc hạ xuống sử dụng chân nguyên hút sáu, bảy cái vẩy lên xem rồi sắc mặt lập tức trở nên mừng rỡ.

Mà cái hạt châu màu bạc nhìn giống như viên nội đan vừa rồi lại nằm gần với một cái vẩy ở ngay vị trí cổ. Bên dưới mấy cái vẩy phía sau có ánh sáng màu đen lóe lên chính là cái Thúc Anh hắc vân nang bị con dị thú hút mất.

- A?

Hiện tại Thúc Anh hắc vân nang là cái pháp bảo duy nhất mà Lạc Bắc có. Nếu không có nó, cái phân thân của Lạc Bắc cho dù có tìm được Thiên thần tinh thạch thì cũng không vượt qua nổi Tử Kim văn tinh đài để về. Nhiều lắm bắt buộc chờ cho tới khi bản tôn của Lạc Bắc tới đón. Cho nên vào lúc này, sự chú ý của Lạc Bắc liền tập trung vào cái pháp bảo kia.

548. Chương 519: Pháp Bảo Kỳ Lạ. Phá Trận Đất Phong

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 519: Pháp Bảo Kỳ Lạ. Phá Trận Đất Phong

Đảo mắt qua một chút sau đó rút vào chút Chân nguyên, Lạc Bắc lập tức mừng rỡ. Hiện tại Thúc Anh hắc vân nang vẫn còn bị quấn một ít tia sáng màu bạc. Dưới sự bao phủ của nó, Lạc Bắc có thể cảm nhận được pháp lực từ trận pháp trong Thúc Anh hắc vân nang đều bị khống chế. Tuy nhiên với tốc độ từ từ tan biến của ánh sáng bạc, chỉ cần chưa tới nửa canh giờ nữa, Thúc Anh hắc vân nang sẽ trở lại bình thường.

- Cái thứ này tại sao không giống như nội đan?

Cảm nhận Thúc Anh hắc vân nang không sao, Lạc Bắc liền cầm hạt châu màu bạc lên quan sát.

Thoáng cái hần liền hơi nhú mào, hút toàn bộ những cái vẩy còn lại rồi lật lên xem.

Sở dĩ Lạc Bắc làm như vậy là bởi vì hạt châu to bằng nắm tay rất lạ. Bên trong dường như ngưng tụ rất nhiều chân nguyên nhìn không khác lắm so với nội đan nhưng ngoại trừ điều đó ra nó còn có một thứ pháp lực dao động và kim thiết như có như không khiến cho Lạc Bắc cảm giác được nó như một cái pháp bảo che giấu khí tức.

Tập trung quan sát, Lạc Bắc phát hiện bên trong hạt châu màu bạc còn có vô số những ký hiệu nhỏ như con kiến nhìn không được rõ lắm. Nhưng hiện tại sao khi xem qua toàn bộ những cái vậy, Lạc Bắc không phát hiện ra một thứ gì khác, ngay cả nội đan cũng vậy.

- Chẳng lẽ con dị thú này hấp thu một cái pháp bảo nào đó rồi để cho nội đan của mình dung hợp tạo thành một thứ như thế này? - Trong đầu Lạc Bắc chợt xuất hiện một cái suy nghĩ như thế.

Dung hợp pháp bảo với nội đan là chuyện mà Lạc Bắc chưa bao giờ nghe nói tới.

Tuy nhiên căn cứ vào thực lực của con dị thú vừa thể hiện thì không thể nào không có được nội đan.

Bởi vì bất kể ánh sáng mà nó phóng ra hay hút vô số những tảng đá vụn bọc quanh người tạo thành lực phòng ngự độc đáo có uy lực không thua gì pháp thuật của người tu đạo Nguyên Anh kỳ.

Sau khi do dự một chút, Lạc Bắc liền sử dụng Thúc Anh hắc vân nang bao phủ lấy bản thân rồi thử thăm một chút chân nguyên vào trong hạt châu màu bạc.

Sở dĩ Lạc Bắc làm như vậy là vì hạt châu mang tới cho hắn cảm giác giống như cái pháp bảo Thúc Anh hắc vân nang kia vậy.

Cũng giống như Thúc Anh hắc vân nang, một khi cầm ở trong tay nó đều có cảm giác nối liền với hơi thở của mình, dường như muốn tự động hấp thu chân nguyên của hắn.

- A?

Giống như sử dụng Thúc Anh hắc vân nang, sau khi một tia chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh tiến vào đó, ánh mắt của Lạc Bắc không giấu được sự mừng rỡ. Chỉ thấy hắn vẫn không hề dừng lại tiếp tục để chân nguyên tiến vào trong hạt châu. Trong nháy mắt, hạt châu màu bạc liền tỏa ra một vầng sáng.

Vầng sáng đó liên tục thay đổi thành mấy hình dạng, có khi nó biến thành một làn ánh sáng bao phủ phạm vi trăm trượng có khi lại thu thành một cột sáng màu bạc.

Lạc Bắc nhướng mày, cột sáng từ hạt châu màu bạc đột nhiên di chuyển bắn về phía mặt đất trên núi đá. Cột sáng lập tức co lại nhìn như cái tảng đá nặng trăm cân kia bị nó hút về theo.

- Không thể ngờ được vô tình ta lại có được một cái pháp bảo như thế này.

Ánh mắt của Lạc Bắc không giấu được sự vui mừng quá đỗi.

Sau khi ột đạo chân nguyên đầu tiên vào, Lạc Bắc liền cảm giác được cái hạt châu màu bạc không giống như Thúc Anh hắc vân nang. Càng thêm nhiều chân nguyên, Lạc Bắc phát hiện mình có thể trực tiếp điều khiển hạt châu, hơn nữa còn cảm nhận được bên trong nó có rất nhiều đại trận kỳ lạ. Đồng thời chân nguyên của dị thú ở bên trong dường như tăng thêm uy lực của nó.

Có thể nói cái hạt châu màu bạc là một cái pháp bảo kỳ lạ mà con dị thú may mắn lấy được sau đó dung hợp với nội đan chẳng khác nào một cái pháp bảo bản mệnh làm cho uy lực của nó tăng thêm.

Hiện tại với ánh sáng từ hạt châu tỏa ra, Lạc Bắc cảm giác được nó có cùng loại với Tinh cầu chân từ xạ tuyến. Nó không chỉ có tác dụng làm chậm thần thức của đối phương mà còn có thể chấn động tới hơi thở kim thiết và có sức hút. Hơn nữa còn có thể khống chế được lực hút đó để hút thứ đồ kia lại, cũng có thể ném nó sang một bên.

Sở dĩ Thúc Anh hắc vân nang của Lạc Bắc vừa mới đối mặt đã bị hạt châu màu bạc hút mất đó là vì bên trong nó có rất nhiều tinh kim, cho nên tia sáng của hạt châu chỉ cần chạm phải đủ khiến cho nhiều trận pháp trên bề mặt mất đi hiệu lực, đồng thời do có lực hút nên mới bị nó hút về.

Ngoại trừ một ít pháp bảo chỉ dùng ngọc thạch tinh thạch và gỗ để luyện chế ra thì phần lớn pháp bảo đều tăng thêm rất nhiều tinh kim để tránh cho phôi của nó dễ bị phá hủy. Hơn nữa hiện nay rất nhiều pháp bảo khi kết hợp với chân nguyên, khi trận pháp trên bề mặt mất đi hiệu lực còn có thể phát huy được một phần uy lực. Nhưng đối với thứ pháp bảo như Thúc Anh hắc vân nang ngay từ đầu sử dụng chân nguyên để kích thích, sau đó chỉ thuần túy dựa vào trận pháp của nó thì cái hạt châu này đúng là khắc tinh. Tác dụng của nó so với Khổng tước bảo giám của Thái Thúc còn mạnh hơn.

Bởi vì Khổng tước bảo giám của Thái Thúc chỉ có tác dụng giữ pháp bảo của đối phương còn hạt châu này trong lúc đối phương còn chưa kịp phản ứng có thể hút được.

Hơn nữa, hiện tại quan trọng hơn là Lạc Bắc có thể dựa vào lực từ của hạt châu làm chậm lại tốc độ Thiên thạch bay trong không gian loạn lưu. Như vậy không chỉ có thể vượt qua, làm giảm uy lực của thiên thạch mà thậm chí còn có thể phối hợp với lực lượng chân nguyên để thu lấy Tinh kim, ngọc thạch có trong thiên thạch.

Như vậy đối với việc Lạc Bắc tìm kiếm thiên thần tinh thạch mà nói tương đương với việc đột nhiên có thêm một thứ bảo vật.

Cầm hạt châu trong tay nhìn ngắm một lúc, Lạc Bắc liền gộp nhặt gần như toàn bộ những cái vảy của con dị thú lại rồi đặt Tử Tiêu Lô thạch vào trong một cái hố.

Vào lúc này, mấy trăm cái vảy cứng đối với Lạc Bắc cũng không có tác dụng, cũng không thể mang về. Nhưng lớp vỏ cứng của nó ngay cả Kiếm cương Phá Thiên Liệt toàn lực tấn công cũng không phá hủy được thì đã tương đương với một cái pháp bảo phòng ngự cực mạnh. Thứ đồ này đối với cao thủ luyện khí mà nói thì đúng là nguyên liệu tuyệt vời, nên Lạc Bắc cũng luyện tiếu khi vất bỏ.

Sau khi xử lý xong đám vảy màu xám, Lạc Bắc liền thi triển pháp thuật trong Chân Linh bảo điển đưa một số cây xuống dưới hố rồi mới phi thân tìm kiếm khắp ngọn núi. Sau khi thấy không còn có dấu hiệu gì khác, hắn mới bay khỏi nơi này.

....

- Nơi này cho dù không phải đất phong của Hoàng Thiên tông thì cũng là một chỗ của đại phái số một, số hai thời thượng cổ.

Ngay khi Lạc Bắc bay ra khỏi ngọn núi màu đỏ, Xích Đồng thiên thành đang tản ra khí Xích đồng nồng nặc lại lơ lửng trên một vầng sáng màu lam. Mà trong Xích Đồng thiên thành, trên cái Tự Tại ngọc bài, đám người Trần Thanh Đế, Vân Hạc Tử, Cống Dật Kiên Tấn đều không giấu được sự khiếp sợ.

Đất phong là nơi mà các tông môn thời cổ sử dụng một vài trận pháp, cấm chế để không cho tông môn khác đi vào.

Cái này tương đương với ở bên ngoài tông môn lại vạch một cái khu vực nói là địa bàn của mình. Hiện tại trong giới tu đạo, các nơi linh khí đầy đủ đều bị các tông môn chiếm lĩnh, hoặc có những nơi không thích hợp lập môn phái thì tất cả các tông môn đều có thể đi vào, tìm được thứ gì là do may mắn. Vì vậy mà ngoại trừ các khu vực ở gần với sơn môn ra còn lại rất ít đất phong. Mà trong giới tu đạo thượng cổ có tư cách vạch đất phong cũng chỉ có một vài môn phái thế lực. Bởi vì đất phong sẽ thương xuyên dẫn tới tông môn chém giết nhau trên quy mô lớn.

Mà nhìn pháp lực dao động tản ra từ vầng sáng màu lam, đám người Trần Thanh Đế dễ dàng đoán ra được nó là cấm chế do người ta bố trí chứ không phải tự nhiên hình thành trong Tử Kim hư không.

Tuy nhiên phạm vi bao phủ của vầng sáng đó khá lớn không ngờ tới cả vạn dặm.

Cho dù một cái trận pháp hộ sơn bao phủ một khu vực vạn dặm cũng là đã cực kỳ kinh người.

Hơn nữa đối với một tông môn mà nói tông môn là gốc rễ cuối cùng. Việc bố trí ở tông môn so với đất phong còn phải lớn hơn nữa. Có thể bố trí một cái cấm chế ở nơi đất phong thế này thì cấm chế ở sơn môn lại càng thêm to, càng thêm lợi hại. Cho thấy thực lực của tông môn vạch ra một cái địa bàn trong Tử Kim hư không đúng là khiến cho người ta khó có thể tưởng tượng được.

549. Chương 520: Hai Đường Chọn Một

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 520: Hai Đường Chọn Một

Bởi vậy có thể thấy được vào thời kỳ thịnh vượng các thế lực môn phái lớn còn vượt xa cả Côn Luân bây giờ.

- Thứ cấm chế này rất giống với Liệt Khuyết lam quang trận của Hoàng Thiên tông trong điển tịch. Cho nên ta mới nói rất có thể nó là đất phong của Hoàng Thiên tông.

Nhìn ánh sáng màu lam bao phủ cả vạ dậm, Băng Trúc Quân cũng không hề khiếp sợ mà chỉ đưa tay về phía vàng sáng nói với đám người Trần Thanh Đế:

- Lần trước ta đã điều tra cẩn thận biết được chỗ này yếu nhất có thể phá vỡ.

- Liệt khuyết lam quang trận? - Một tia sáng lóe lên trong mắt Vân Hạc Tử, nét mặt của y cũng bình tĩnh lại:

- Nghe người nói vậy thì biết cách phá vỡ trận pháp này?

Băng Trúc Quân gật đầu:

- Ngoại trừ tại vị trí mắt trận có thể khống chế được nó ra thì trong tình hình không có ai điều khiển chỉ có thể dùng sức phá vỡ lớp ánh sáng này mới có thể đi vào. - Ngừng một chút, Băng Trúc Quân lại nói:

- Cái cấm chế Liệt Khuyết lam quang trận đặc biệt ở chỗ nó như một cái vỏ trứng, đánh vỡ chỗ này chỗ khác không bị đổ.

- Chỉ có dùng sức phá trận? - Trần Thanh Đế liếc nhìn Băng Trúc Quân.

- Đúng vậy. - Băng Trúc Quân gật đầu, không nói gì thêm nhìn ba tên đệ tử Côn Luân mà nói:

- Các người đã tới đây thì hãy dốc hết sức mà tấn công cái vàng sáng này.

Hai tên đệ tử Côn Luân và Hoài Ngọc từ từ đi tới gần màn sáng màu lam còn Xích Đồng thiên thành lại bay ngược ra sau gần trăm trượng.

Nhìn Xích Đồng Thiên thành bay ra như thế, sắc mặt Hoài Ngọc hơi tái nhợt của hai tên đệ tử Côn Luân khác thì đầy sự oán độc.

Bọn họ đều biết rõ mặc dù Băng Trúc Quân nói đây là Liệt Khuyết lam quang trận nhưng chắc chắn cũng chưa dám khẳng định. Hơn nữa cho dù biết đó là Liệt Khuyết lam quang trận thì ai có thể biết được sau nó có còn cái cấm chế nào khác phản kích lại không? Đám người Băng Trúc Quân chắc chắn có suy nghĩ như vậy cho nên mới lấy họ ra để thử.

Mặc dù hiểu rõ điều đó nhưng thân bị trúng cấm chế, trước mặt bọn họ cũng không thể làm gì khác vì vậy mà khi bay tới trước vàng sáng màu lam chừng năm mươi trượng. Tên đệ tử áo vàng cắn răng rồi một vàng sáng màu xanh trào ra trên đỉnh đầu của y, trong nháy mắt hóa thành hình dạng con mãnh hổ kéo theo những cơn gió mà lao thẳng vào vàng sáng màu lam.

Oành!

Vàng sáng có hình dạng con mãnh hổ như hình thành từ trận gió tuy nhiên khi chạm vào làn ánh sáng màu lam lại vô cùng nặng nề. Hơn nữa cú va chạm như húc phải một tấm sắt không thể tiến lên mà bị phản lực làm cho vỡ nát. Nó lập tức hóa thành mấy trăm cơn lốc xoáy tiếp tục tấn công lên vàng sáng màu lam.

Tuy nhiên vàng sáng màu lam lưu chuyển giống như làn nước chỉ hơi lồm xồm rồi trở lại như bình thường ngăn cản đòn tấn công của tên đệ tử Côn Luân.

Vừa nhìn thấy tên đệ tử Côn Luân ra tay, Hoài Ngọc và một tên đệ tử khác mặc trang phục của Kiếm ti cũng vung tay lên bắn ra mười cột lửa màu trắng, cùng lúc đó trước mặt Hoài Ngọc cũng xuất hiện một cái quả cầu màu bạc giáng thẳng lên trên vàng sáng màu lam.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Cột lửa màu trắng lao tới trước khiến cho không khí xung quanh đó xoay động tản ra những ngọn lửa màu lam. Còn bên trong quả cầu màu trắng của Hoài Ngọc thì lại có âm thanh giống như chứa đầy thủy ngân với thanh thế kinh người.

Tuy nhiên ánh sáng màu lam cũng chỉ lóe lên rồi hơi lốm xuống. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Ánh mắt của Băng Trúc Quân chợt xuất hiện sự vui mừng. Màn hào quang màu lam thể hiện đặc tính của nó hoàn toàn giống hệt với những gì miêu tả về Liệt Khuyết Lam quang trận. Tuy nhiên ánh mắt của lão lập tức trở nên âm độc, lên tiếng:

- Tại sao các người vẫn không dốc hết sức? Chẳng lẽ phải để cho ta động tới cấm chế trên người các người hay sao?

Nghe thấy âm thanh của Băng Trúc Quân, ánh mắt của tên đệ tử Côn Luân đầy sự oán độc nhưng y cũng không dám phản kháng mà chỉ thấy một vàng sáng có hình dạng thanh long xuất hiện trước mặt y rồi đồng thời trong tay cũng có một cái pháp bảo màu xanh có hình cây quạt.

Cây quạt hơi phe phẩy một cái khiến cho không trung trước mặt y lập tức xuất hiện hơn trăm đạo kiếm quang.

Cùng lúc đó, tên đệ tử Kiếm Ti còn lại cũng há mồm phun ra một tia sáng màu hồng. Đó là một thanh đao dài tới hai thước, đỏ như máu. Cán đao có hình đầu sói, lưỡi đao rất mỏng nhìn vô cùng sắc bén.

Còn Hoài Ngọc cũng hóa ra một vàng sáng màu bạc cong như nửa vầng trăng. Vàng sáng mà nàng hóa ra trong ba người có phần không đáng xem nhưng sau khi phóng ra, pháp lực dao động trên người lại yếu đi rất nhiều dường như chân nguyên lập tức mất đi non nửa.

- Rắc rắc

Dưới một đòn liên thủ của ba người, không gian xung quanh vang lên tiếng giống như sứ vỡ rồi một vòng sóng khí phun ra khiến ột ít bụi xung quanh đó cũng rung chuyển theo.

Lần này cuối cùng thì màn ánh sáng màu lam cũng bị tác động hơi tản ra một chút.

- Tiếp tục! Không được dừng tay. - Băng Trúc Quân lập tức hét lên một tiếng chói tai.

Cả ba người dốc hết toàn lực. Tấn công như thế này chân nguyên mất đi rất nhanh không thể tiếp tục được. Nhưng vào lúc này nghe Băng Trúc Quân quát lên cả ba người không hề dám làm trái chỉ biết cắn răng tiếp tục phóng pháp thuật và pháp bảo liên tục tấn công màn ánh sáng màu lam. Nhưng cho dù màn ánh sáng đó có dao động như thế nào thì mãi vẫn không hề có cái khe nào xuất hiện.

- Nhìn thế này thì đúng là Liệt Khuyết Lam quang trận.

Trong tiếng nổ rầm rầm, Băng Trúc Quân hí mắt quay đầu nhìn đám người Trần Thanh Đế:

- Với tu vi của ba người đó cho dù có hết chân nguyên cũng không thể phá được cấm chế. Tiếp theo ba người này còn có tác dụng. Trần cung chủ! Hiện tại làm phiền các người giúp chúng một chút.

- Các vị đồng loạt ra tay đi. - Trần Thanh Đế vẫn đứng yên, chỉ quay sang liếc nhìn đám người Vân Hạc Tử.

Vân Hạc Tử thâm cười lạnh trong lòng. Y biết Trần Thanh Đế vẫn còn sợ có cấm chế khác lạ, sợ là người tấn công đầu tiên sẽ bị phản kích cho nên mới bảo mọi người cùng ra tay để chịu phản kích đồng loạt. Tuy nhiên mặc dù cười trong lòng như nét mặt của Vân Hạc Tử vẫn thản nhiên chỉ gật gật đầu, nói:

- Thoáng nhìn thì cái cấm chế này khó đánh vỡ, mọi người không cần phải lãng phí chân nguyên chỉ dốc hết toàn lực xem có thể đánh tan nó được không.

- Ra tay.

Trần Thanh Đế im lặng liếc mắt nhìn Vân Hạc Tử một cái. Rồi theo hai chữ lạnh lùng thốt ra khỏi miệng, Hoài Ngọc đã kiệt quệ hơn nửa chân nguyên chỉ cảm thấy một làn pháp lực dao động khủng bố từ phía sau truyền đến. Khi nàng không nhin được quay đầu lại nhìn thì một điểm sáng chói mắt đã xẹt qua đỉnh đầu nàng mà nện lên trên vầng sáng màu lam.

Rầm!

Như có một thứ gì đó đột nhiên nổ tung. Hoài Ngọc chỉ cảm thấy thân thể bắn lên theo sự chấn động của không gian đồng thời trên màn sáng màu lam cũng xuất hiện cái khe dài tới mấy trượng.

- Linh khí trời đất nhiều thật.

Khi cái khe nứt vừa mới xuất hiện, Hoài Ngọc cũng chỉ cảm thấy một làn linh khí trời đất bùng lên. Mức độ nồng đậm của linh khí mặc dù không thể sánh với mấy vòng đảo của Côn Luân nhưng cũng gần với vòng đảo thứ nhất. Theo những gì trong điển tịch ghi lại thì linh khí trong không gian loạn lưu rất loãng, bây giờ nó có thể đạt tới mức độ này đã là chuyện hết sức kinh người.

Nhưng đúng vào lúc này, sau khi linh khí trời đất phun mạnh ra qua cái khe trên vầng sáng. Lam quang cũng nhanh chóng hội tụ lại thành một vầng sáng sắc như dao mà lao về phía trước với tốc độ kinh người.

Đối diện với vầng sáng sắc như dao đó chính là tên đệ tử Côn Luân mặc áo vàng. Chỉ thấy tốc độ của vầng sáng màu lam cực nhanh, tên đệ tử Côn Luân mới chỉ kịp điều khiển cái pháp bảo hình cây quạt bắn ra mấy trăm tia sáng ở trước mặt. Tuy nhiên ánh mắt của y mới xuất hiện sự kinh hãi, vầng sáng sắc như dao đó đã lướt qua cắt toàn bộ thân thể y và cái pháp bảo màu xanh ra thành hai nửa.

Bỏ mặt cột máu phun lên cao, vầng sáng màu lam vẫn tiếp tục lao thẳng tới Xích Đồng Thiên Thành mới nổ tung hóa thành những ngọn lửa màu lam.

Hoài Ngọc và tên đệ tử Côn Luân còn lại đứng cách tên đệ tử mới bị giết chỉ có mấy trượng. Lúc này sắc mặt cả hai đều trở nên trắng bệch.

Với tu vi của hai người nếu vầng sáng màu lam đó mà lướt về phía họ thì cơ bản cả hai cũng chẳng chặn được mà bị giết chết ngay lập tức.

- Quả nhiên là cấm chế độc môn của Hoàng Thiên tông - Liệt Khuyết lam quang trận.

550. Chương 521: Xương Trắng, Thành Không

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 521: Xương Trắng, Thành Không

Nhìn thấy cảnh tượng đó, Băng Trúc Quân lại cất tiếng cười ha hả.

- Băng Trúc Quân! Người đã biết một khi đánh tan Liệt Khuyết lam quang trận liền có chuyện đó đúng không? Người đúng là cái đồ vô sỉ, đê tiện. - Nghe thấy tiếng cười đắc ý của Băng Trúc Quân, tên đệ tử Kiếm Ti của Côn Luân lập tức hiểu ra mà hét lên.

- Biết thì sao? - Ánh mắt của Băng Trúc Quân trở nên lạnh lùng, nói:

- Đừng nói là vừa rồi ta chưa xác định được nó có phải là cái cấm chế đó không. Cho dù ta đã biết thì dưới sự phản kích của nó, với tu vi của các người cho dù có chuẩn bị trước cũng không tránh được thì có khác gì đâu? Hơn nữa người đừng quên rằng sinh tử của người đang nằm trong tay ta. Ta muốn người sống thì sống, muốn người chết thì chết. Nếu còn nói nữa ta sẽ biến người thành vật thí luyện.

Tên đệ tử Kiếm Ti của Côn Luân nắm chặt tay lay, thân thể hơi run run cho thấy đang vô cùng tức giận. Nhưng sau một lát y vẫn xoay người đi và cúi đầu xuống.

Đối mặt với Băng Trúc Quân có tu vi cao hơn mình quá nhiều, cho dù liều mạng thì cơ bản cũng chẳng có tác dụng.

Nhìn thấy tên đệ tử Côn Luân chịu khuất phục trước uy phong của mình, ánh mắt của Băng Trúc Quân không giấu được sự đắc ý. Y quay đầu liếc mắt nhìn Vân Hạc Tử một cái. Vân Hạc Tử cũng hiểu ý liền điều khiển Xích Đồng Thiên thành bay thẳng tới chỗ võ trên màn sáng màu lam.

Hiện tại các trận pháp trong giới tu đạo tạo thành lớp ánh sáng phòng ngự như thế này, chỉ cần có vết nứt là trận pháp sẽ bị phá hủy. Hoặc chỉ cần công kích của đối phương dừng lại, bên trong trận pháp vẫn nguyên vẹn thì vàng sáng sẽ tự động hồi phục. Nhưng lúc này, cái khe trên màn sáng vẫn còn nguyên không hề nhúc nhích mà màn sáng cũng chẳng có gì thay đổi. Hơn nữa, sau cú phản kích từ màn sáng, vào lúc này Băng Trúc Quân có thể khẳng định được đây chính là Liệt Khuyết Lam quang trận của Hoàng Thiên tông.

Từ trong cái khe dài tới mấy trượng, linh khí vẫn tiếp tục phun ra nhưng bên trong lại toàn là sương trắng, không nhìn thấy rõ cảnh tượng.

Băng Trúc Quân vẫn đứng yên ngưng thần tập trung quan sát. Lão lại lấy ra một lá cờ nhỏ màu trắng có mấy mặt tản ra ánh sáng trắng. Ánh sáng chiếu vào làn sương mù dày đặc tạo ra một quang sáng trong suốt.

Nhìn thấy tầng tầng những quang sáng xuất hiện, Băng Trúc Quân lập tức thu lá cờ nhỏ lại rồi quay đầu nhìn đám người Trần Thanh Đế, nói:

- Không biết chư vị có người nào biết thần thông bài trừ ảo trận không? Thanh Ẩn đằng của ta đã rơi vào tay Lạc Bắc. Cái pháp bảo này của ta vô dụng đối với ảo trận nên việc phá nó ta bất lực.

- Để cho ta thử một chút.

Cổng Dất Kiên Tán gật đầu rồi đưa tay vỗ nhẹ lên đỉnh đầu. Một viên Xá Lợi tử màu trắng như từ dưới nước nổi lên, thả ra trên đỉnh đầu của y một làn hào quang rực rỡ. Ánh sáng của nó đi tới đâu, sương mù liền tách sang hai bên để lộ hai cái cầu ngọc dài không biết dẫn tới nơi nào.

- Cái này không phải là ảo trận bình thường mà hình như là Lương Nghi sinh tử trận. - Trần Thanh Đế vừa nhìn thấy hai con đường bên trong làn sương mù lập tức nhíu mày.

- Đúng là Lương Nghi sinh tử trận. - Băng Trúc Quân nheo mắt qua sát một lúc rồi quay sang nhìn tên đệ tử Kiếm Ti của Côn Luân mà nói:

- Lần này đừng nói là ta không nói trước. Đối với Lương nghi sinh tử trận có hai sự lựa chọn. Một đường đi vào không sao, còn một đường đi vào là đường chết. Hai con đường đó, ngươi hãy chọn một đi.

Tên đệ tử Kiếm Ti của Côn Luân thấy không còn đường nào khác cũng chẳng nói nhiều chỉ cần rằng rồi lướt qua cái khe trên màn sáng màn sáng màu lam và sau đó theo cái cầu màu trắng phía bên phải đi vào trong làn sương mù dày đặc.

Chỉ trong một lát, từ trong làn sương mù màu trắng dường như có tiếng kêu thảm thiết như có như không rồi không gian trở nên im phăng phắc.

Trên cái cầu màu trắng trong tay Băng Trúc Quân vốn ở giữa như có hai ngọn lửa màu xanh dao động nhưng sau tiếng kêu thảm thiết kia vọng ra, một ngọn lửa màu xanh đột nhiên biến mất.

Sắc mặt của Hoài Ngọc trắng bệch, thân thể hơi run rẩy. Nàng hiểu rõ ngọn lửa màu xanh biến mất có ý nghĩa như thế nào. Nhưng Băng Trúc Quân cũng chẳng thèm để ý mà chỉ cười lạnh, nói:

- Xem ra ngươi đúng là đen đủi. Hai con đường mà ngươi cố tình chọn con đường chết.

Nghe thấy tiếng cười lạnh của Băng Trúc Quân, sắc mặt của Hoài Ngọc lại càng trắng thêm. Ánh mắt của Vân Hạc Tử nhìn nàng có chút gì đó như thương hương tiếc ngọc. Thấy ánh mắt đó của Vân Hạc Tử, Trần Thanh Đế hơi cười lạnh một chút.

Trần Thanh Đế thấy thiên phú, tâm cơ của Vân Hạc Tử không hề kém... Nếu không với thân phận tán tu của y cũng không có được tu vi như vậy. Nhưng nếu không loại bỏ được cái chuyện háo sắc thì đó như có thêm sợi dây buộc chân. Trần Thanh Đế thấy sau này không thể nào đuổi kịp được mình.

- Đi thôi.

Thầm cười lạnh trong lòng, Trần Thanh Đế cũng không nói thêm gì mà chỉ tay một cái. Tự Tại ngọc bìa lập tức thu nhỏ chỉ còn dài tới một trượng lơ lửng trước mặt. Trần Thanh Đế bám sát theo phía sau xuyên qua cái khe trên màn sáng bay về phía cái cầu bên trái.

Vân Hạc Tử cũng không nói nhiều thu Xích Đồng Thiên Thành lại chỉ còn tới hai thước mà hút nó lơ lửng trên tay. Đoàn người nối đuôi nhau đi vào theo Trần Thanh Đế.

- Giới tu đạo thượng cổ và giới tu đạo chúng ta hiện nay đúng là một người một vẻ, rất nhiều cách thức còn hơn hẳn chúng ta. Trong cái trận Lương Nghi sinh tử này không ngờ còn đặt một cái ảo trận khác.

Mới đi được trên cây cầu chừng hai mươi trượng, từ trong làn sương mù màu trắng ở hai bên đột nhiên vang lên tiếng động thánh thót, tản ra rất nhiều những bông sen trắng và những đoàn người. Tất cả những người đó là những người vô cùng quan trọng trong cuộc đời của đám người Trần Thanh Đế. Có vài người là bạn thời thơ ấu, người thân, sư huynh đệ mới nhập môn. Tuy nhiên nhìn thấy những người đó vừa mới xuất hiện, sắc mặt Trần Thanh Đế vẫn bình thản mà nói vậy.

- Đi!

Cổng Dát Kiên Tán cũng như không nhìn thấy chỉ cúi đầu cụp mắt xuống. Viên xá lợi màu trắng tản ra hàng ngàn tia sáng tới đâu những người đó lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng.

Cái ảo trận vừa bị phá vỡ khiến cho trên đường đi không còn có một chút trở ngại. Chỉ chừng một nén hương, sương mù dày đặc hai bên đã từ từ biến mất, cái cầu trắng cũng tới cuối. Trước mặt đoàn người là một khoảng sáng sủa.

- Giỏi thật! Khu Đất phong này có thể còn hơn cả Thục Sơn hiện tại. truyện tại bàn long hội.

Dõi mắt theo vầng sáng, tất cả mọi người cho dù là cả Băng Trúc Quân cũng đầy sự ngạc nhiên vui mừng và khiếp sợ.

Cảnh tượng trước mắt của họ là quang cảnh thật sự của khu Đất phong này.

Chỉ thấy trên hư không lơ lửng hơn một ngàn ngọn núi.

Không gian rộng tới cả vạn dặm có màu xanh sáng bóng nhìn như một cái hồ nước. Mà trong cả ngàn ngọn núi đang lơ lửng thì thu hút tầm mắt mọi người chính là một ngọn tháp lớn màu vàng ở giữa.

Cái ngọn tháp đó vô cùng khổng lồ có tổng cộng chín tầng, độ ồi tầng phải tới hơn hai trăm trượng. Ngọn tháp lơ lửng trên không trung còn to hơn cả mấy ngọn núi lớn. Cả ngọn tháp nhìn không hề có khe hở như được điêu khắc thành từ một ngọn núi. Toàn thể ngọn tháp có ánh sáng màu vàng lượn quan khiến cho người ta cảm thấy áp lực.

Xung quanh ngọn tháp này còn có mười chín ngọn núi khác cũng lớn như vậy, bên trên có xây dựng cung điện lầu các. Từ xa nhìn lại giống như có mười chín cái đài sen xoay xung quanh ngọn tháp kia.

Bên ngoài mười chín ngọn núi đó lơ lửng chừng trăm cái cột trụ bằng ngọc màu trắng. Mặc dù cách nhau tới mấy ngàn dặm, chỉ thấp thoáng thấy được bóng dáng của chúng nhưng đám người Băng Trúc Quân vẫn có thể cảm giác được rằng trên trụ ngọc đều bố trí trận pháp khiến cho linh khí của trời đất liên tục tập trung vào trong những cây cột đó.

Thứ trận pháp này là Tự Linh trận mà hiện tại chỉ có một số ít tông môn có thể bố trí được. Cùng ở trong khu vực đất phong này, tu luyện trên những cây cột đó chắc chắn phải nhanh hơn những chỗ khác nhiều.

Vào lúc này nhìn mấy cây cột trụ màu trắng, đám người Băng Trúc Quân và Trần Thanh Đế liền tưởng tượng tới cảnh khi tông môn còn đang thịnh, có cả trăm đệ tử cùng tu luyện trên những cây cột màu trắng đó.

Quan trọng nhất là vào lúc này nhìn qua, toàn bộ đất phong đầy đủ linh khí, những cái kiến trúc trên ngọn núi vẫn được bảo tồn nguyên vẹn, không hề có dấu vết dấu pháp hay bị hủy hoại.

Mặc dù sau đó trong điển tịch ghi lại giới tu đạo thượng cổ nảy sinh mấy trận đại chiến cuốn gần như toàn bộ các tông môn vào đó nhưng lại không ghi rõ Hoàng Thiên tông và các môn phái lớn có thể tiến vào được trong Tử Kim hư không làm sao mà biến mất. Nhưng hiển nhiên là thứ đất phong không trải qua đại chiến này giữ được thì càng còn nhiều thứ tốt.

551. Chương 522: Hoàng Thiên Thần Tháp

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 522: Hoàng Thiên Thần Tháp

- Cái ngọn tháp này nhìn qua phải là nơi rất quan trọng. Băng Trúc Quân! Ý của ngươi thế nào? Chúng ta có nên tìm hiểu ngọn tháp này trước không?

Trần Thanh Đế nhìn ngôi đất phong có thanh thế còn to lớn hơn cả Thục Sơn rồi đột nhiên quay đầu lại hỏi Băng Trúc Quân. Từ sau khi bị Lạc Bắc đánh nát thân thể, tu vi của Băng Trúc Quân chỉ còn là Nguyên Anh trung kỳ nhưng y lại hiểu rõ về Tử Kim hư không nhất. Hơn nữa trận pháp mở Tử Kim hư không cũng bị y thay đổi, cách thức sử dụng cũng chỉ có một mình y biết. Vì vậy mà lúc này trong tất cả mọi người Băng Trúc Quân lại trở thành một nhân vật tối quan trọng.

- Chúng ta đã vào được tới đây cũng không cần phải vội vã. - Nghe thấy Trần Thanh Đế hỏi mình, một tia sáng chợt lóe lên trong mắt Băng Trúc Quân:

- Càng là nơi quan trọng thì càng có cấm chế lợi hại. Hơn nữa khu đất phong này rộng lớn như vậy, không chừng những nơi khác còn có các thứ đồ tốt nữa. Chúng ta nên đi thăm qua một chút, nói không chừng có thể tìm được thứ hữu dụng.

- Khu ruộng thuốc này đã bị hái hết.

- Đây là đan phòng...nơi đây dùng làm chỗ luyện khí...

Càng đi xem, sắc mặt của đám người Băng Trúc Quân càng lúc càng khó coi.

Sự bố trí ở nơi đây rất giống như trong điển tịch ghi lại. Khu vực đất phong của Hoàng Thiên Tông được chia ra thành các khu vực. Có khu chuyên để trồng linh dược, có chỗ chuyên để luyện khí, có nhiều chỗ để luyện đan dược, pháp bảo.

Nhưng cái chỗ này thì nhìn quy mô rất rộng lớn, dựa theo một vài dấu hiện cũng có thể phán đoán ra được cho dù ở trong Tử Kim hư không thì Hoàng Thiên tông ít nhất cũng phải tới bảy, tám ngàn đệ tử.

Nhưng sau khi xem xét nhiều nơi như vậy đám người Băng Trúc Quân cũng chẳng tìm được một cái gì. Gần như toàn bộ những nơi họ đi qua đều trống không như đã bị cướp sạch. Chỉ có trong mấy ngọn núi luyện đan vẫn còn có đan dược đang luyện chưa mang đi. Tuy nhiên số đan dược đó do liên quan tới ngọn lửa và thời gian nên đã không còn tác dụng.

Đương nhiên với mỗi một cái lò luyện đan kia số lượng ít nhất phải cả ngàn viên. Vào lúc đó mà nói thì đó đúng là bảo vật hiếm có. Nhưng quan trọng là phương pháp luyện đan dược thời cổ đã không còn. Hơn nữa không có số lượng linh dược nhiều như thế, nguyên liệu không đồng đều những cái lò luyện đan này cũng chỉ là đồ vắt đi.

- Hiện tại cũng chỉ còn đi vào nơi đó để xem có thứ gì khác hay không. Một nơi như vậy để ta xây dựng lại Đại Tự Tại cung cũng được. Nhưng đối với vài người chúng ta lại vô dụng.

Đi qua cả gần ngàn ngọn núi không tìm thấy thứ gì, Trần Thanh Đế bình tĩnh nói câu đó. Lúc này, ánh mắt của y và đám người Băng Trúc Quân đều tập trung về phía ngọn tháp lớn màu vàng đứng sừng sững trong khu đất phong.

- Đi!

- A! Đó là?

Sắc mặt của Vân Hạc Tử cũng vô cùng âm trầm. Trần Thanh Đế vừa nói xong, Xích Đồng thiên thành lập tức ù ù bay về phía ngọn tháp lớn màu vàng. Đối với Vân Hạc Tử mà nói nếu không tìm được trong Tử Kim hư không thứ gì để đối đầu với Lạc Bắc thì tương đương với việc tính mạng của y không được bảo đảm chứ đừng nói tới việc làm bá chủ một phương.

Mà Xích đồng Thiên thành vừa tới gần một cái trụ ngọc màu trắng đám người Trần Thanh Đế lập tức nhìn thấy trên cây cột có một bộ hài cốt đang ngồi xếp bằng.

- Cái pháp y này dường như có chút khác thường.

Khi tới gần, Vân Hạc Tử hơi sáng mắt lên. Bộ hài cốt đó không hề có vết thương nhìn như là chết do hết tuổi thọ, không có gì khác biệt. Nhưng bộ pháp y mà người đó mặc lại liên tục tản ra những hoa văn, thấp thoáng có hơi thở cực mạnh. Chỉ với thứ hơi thở đó cũng đủ khiến cho Vân Hạc Tử kết luận nó không phải là vật tầm thường.

Vù! Nhưng đúng vào lúc này, Băng Trúc Quân chợt vung tay lên hút cái pháp y vào tay.

Nhìn thấy động tác của Băng Trúc Quân như vậy ánh mắt của đám người Trần Thanh Đế, Vân Hạc Tử có phần khác lạ nhưng cũng không nói gì. Bởi vì trước khi tiến vào Tử Kim hư không, bọn họ đã đưa ra nhiều quy định. Trên đường đi lấy được cái gì sẽ do Băng Trúc Quân bảo quản sau đó thống nhất phân phối tránh việc tranh giành nhau.

Bên trong cái pháp y màu trắng đó còn có một cái túi nhỏ màu đen. Hình dạng của nó so với cái Thúc Anh hắc vân nang của Lạc Bắc giống nhau tới bảy, tám phần. Tuy nhiên chất liệu của nó lại được làm bằng da, hình như là da của một con yêu thú nào đó. Trên bề mặt của cái túi còn được thêu một vài thứ đồ lục huyền ảo bằng tơ vàng, nhìn như đóa hoa hướng dương.

Băng Trúc Quân vung tay lên, cái túi màu đỏ lập tức rơi ra khỏi tầm áo. Nhìn thấy cái túi đen, cho dù là Băng Trúc Quân hay đám người Trần Thanh Đế cũng đều chớp mắt. Nhưng Băng Trúc Quân không vội chỉ hút cái túi vào tay rồi trước tiên choàng tấm pháp y lên người.

Cũng giống như sử dụng cổ bảo khác, Băng Trúc Quân sử dụng chân nguyên đưa vào trong pháp y. Theo chân nguyên dồn vào, chiếc pháp y màu bạc đột nhiên xuất hiện những tia chớp tạo thành một cái lưới điện màu trắng chói mắt nhìn như một quả cầu màu bạc bao phủ lấy Băng Trúc Quân.

Vù! Một tia chớp màu bạc từ vầng sáng chợt bắn ra như một mũi thương bay về phía trước chừng mười dặm, ánh sáng của nó mới lóe lên rồi biến mất.

- Cái pháp y này có thể công có thể thủ. Tia chớp của nó có uy lực cũng được, ít nhất tương đương với một cái pháp bảo cấp kim tiên. Hơn nữa phương pháp sử dụng pháp bảo của Hoàng Thiên tông rất đơn giản, chỉ cần đưa chân nguyên vào là có thể tấn công, sử dụng cũng không cần tiêu hao chân nguyên. Nếu ai không có một cái pháp y ưng ý thì có thể ưu tiên lựa chọn.

Khi Băng Trúc Quân lên tiếng, vầng ánh sáng màu bạc cũng từ từ biến mất. Tuy nhiên lão vẫn chưa dừng tay lại bắt đầu đưa một lần chân nguyên vào trong cái túi.

Chỉ trong thời gian chừng hơi thở, chân nguyên để kích hoạt so với cái pháp y còn ít hơn nhiều. Cái túi nhỏ màu đen vốn đang buộc chặt miệng chợt mở ra, tản một làn ánh sáng màu đen.

Một cái ngọc phù hình chữ nhật màu xanh, một cái pháp bảo có hình như cái móc bằng đồng, hai bình đan được màu đỏ và một cái lệnh bài màu đen lẳng lẳng lơ lơ trong vầng sáng.

- Đúng là túi Như Ý.

Cho dù là những người có tâm cơ âm trầm nhất nhưng nhìn thấy cảnh tượng này, trong mắt đám người Vân hạc Tử, Băng Trúc Quân và Trần Thanh Đế cũng không giấu được sự vui mừng.

Túi Như Ý Bách Bảo ở trong giới tu đạo thượng cổ ẩn chứa cả một cái thế giới nhỏ. Nó đứng hàng thứ hai trong loại pháp bảo như thế này. Mặc dù nó còn kém so với Tu Di giới tử của Đại Thừa giáo nhưng cũng có thể đựng được mấy vạn cân, so với pháp bảo trữ vật bình thường không biết nhiều hơn bao nhiêu lần. Bộ hài cốt có được cái túi Như Ý bách bảo ở trong tay thì khi còn sống chắc chắn là đệ tử cao cấp của Hoàng Thiên tông.

- Cái này là Kỳ Sự thanh phù.

- Thì ra là vậy.

Nhìn thấy cái ngọc phù màu xanh, Băng Trúc Quân chớp mắt rồi chớp lấy nó. Theo làn chân nguyên của lão đưa vào đó, từ cái ngọc phù tản ra một vầng ánh sáng rồi phát ra những dòng chữ.

Băng Trúc Quân thực sự không nhìn lầm. Cái ngọc phù màu xanh chính là Thanh phù dùng để ghi chép tin tức từ thời cổ. Bên trong cái ngọc phù này ghi lại chuyện có liên quan tới người chỉ còn hài cốt và Hoàng Thiên tông.

Người này tên là Chung Vân là đệ tử Hoàng Thiên Bộ của Hoàng Thiên tông. Còn về phần ngày đó Hoàng Thiên tông chia ra thành bao nhiêu bộ thì Chung Vân cũng không có ghi lại trong tấm phù cho nên đám người Băng Trúc Quân và Trần Thanh Đế cũng không biết.

Bên trong cái ngọc phù đó chỉ nói là Hoàng Thiên tông mất hơn thời gian trăm năm mới có thể tạo ra được ở Tử kim hư không một khu đất phong như thế này cũng là nhóm đệ tử đầu tiên của Hoàng Thiên tông tiến vào Tử Kim hư không.

Sao đó vì Âm Nguyên tông và Hắc Sát giáo đánh nhau kéo theo cả Hoàng Thiên tông và một vài phái lớn vào trong vòng xoáy.

Sau hơn năm mươi năm chiến đấu, Hoàng thiên tông và mấy phái lớn kia bắt đầu rơi vào hoàn cảnh xấu. Sau đó đối phương còn tập trung lực lượng định giáng một đòn trí mạng định tiêu diệt Hoàng Thiên tông. Nhưng tin tức này bị bên của Hoàng thiên tông biết cho nên bọn họ cũng tương kế tựu kế, tập trung lực lượng để mai phục. xem tại

Do dự tính tới mức độ thảm khốc liên quan tới sự tồn vong của tông môn, cho nên Hoàng Thiên tông đã cho đưa toàn bộ đệ tử, linh dược, đan dược... Từ trong Tử Kim hư không đi. Chỉ có Chung Vân là người duy nhất được Hoàng Thiên tông để lại đây trấn thủ khu đất phong này.

552. Chương 523: Cảnh Tượng Thiên Kiếp. Đuổi Lửa

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 523: Cảnh Tượng Thiên Kiếp. Đuổi Lửa

Nhưng ý của Chung Vân nói trên tấm ngọc phù là rất có thể Hoàng Thiên tông đã thua. Bởi vì sau đó y phát hiện ra ngay cả trận pháp truyền tông của họ cũng bị phá hủy. Mà trong vòng hai trăm năm tiếp theo không hề có đệ tử Hoàng Thiên tông nào còn quay lại Tử Kim hư không nữa.

Trong vòng thời gian trăm năm, y cũng tìm được trận pháp truyền tông của một tông môn khác nhưng trên người lại không có pháp tính, không thể khởi động trận pháp đó được. Mà Tử Kim hư không lại không có pháp tính. Vì vậy mà tương đương với việc y bị nhốt lại ở đây. Trong hai trăm năm tiếp, mặc dù y có được một vài may mắn nhưng chỉ với một mình nên không bằng được cả tán tu. Bởi vì tán tu ở trong cuộc sống còn có cơ hội giao lưu với người tu đạo khác, để có được thứ gì đó mà mình muốn. Còn y ở trong Hoàng

Thiên tông lại không biết phương pháp luyện đan được và pháp khí cho nên mặc dù có tìm được một vài thứ linh dược hiếm cũng không thể luyện ra được đan dược. Vì vậy mà trong hoàn cảnh không có sự giúp đỡ, tu vi của y không thể đột phá mà chết ở đây.

Mục đích của y để lại cái ngọc phù màu xanh này trước khi chết là bởi vì Chung Vân biết mình mà chết có khả năng toàn bộ Hoàng Thiên tông sẽ biến mất trên thế gian. Ôm mộng để cho Hoàng Thiên tông được truyền lại, y cầu khẩn nếu có người tu đạo tiến vào khu đất phong này, phát hiện được cái ngọc phù của mình thì giúp Hoàng Thiên tông thu một tên đệ tử rồi truyền lại mấy thứ pháp thuật ghi trong Hoàng Thiên thần tháp cho tên đệ tử đó. Để tỏ lòng đáp tạ, bùa chú và pháp bảo có trên tầng thứ hai và thứ ba của Hoàng Thiên thần tháp, người đó cứ lấy mà dùng.

Ngoại trừ việc đó ra, Chung Vân còn viết lại rất nhiều chuyện về Hoàng Thiên thần tháp. Đại khái nói rằng ở tầng thứ nhất của Hoàng Thiên thần tháp có ghi lại một ý pháp thuật của Hoàng Thiên tông. Tầng thứ hai đặt một ít bùa và đan dược. Còn tầng thứ ba là để pháp bảo. Đệ tử của Hoàng Thiên tông lập công trong Tử kim hư không liên được ban thưởng, phân biệt đưa vào từng tầng một. Có thể lựa chọn pháp thuật, pháp bảo hoặc là đan dược. Nhưng sau khi rút hết toàn bộ đệ tử từ Tử Kim hư không để quyết chiến, tất cả đan dược trong đó đã được đưa đi. Mà đệ tử của Hoàng Thiên tông rất đông, nhưng phương pháp luyện pháp bảo của họ mất rất nhiều thời gian. Vì vậy mà bùa và pháp bảo trong Hoàng Thiên tông rất quý. Ngoại trừ một ít đệ tử thân truyền có tương lai rực rỡ và trưởng lão ra thì tất cả đệ tử chỉ có thể mang một cái pháp bảo công và thủ. Nếu như có nhiều pháp bảo sẽ phải cống hiến.

Sở dĩ có quy định như vậy cũng là vì pháp bảo thì ít mà đệ tử có quá nhiều. Tránh cho rất nhiều đệ tử không có pháp bảo sử dụng. Đồng thời để cho đệ tử của Hoàng Thiên tông khi có được một thứ pháp bảo lợi hại hơn liền thay thế cái pháp bảo yếu kém trước đó cho đệ tử khác sử dụng. Như vậy sẽ giúp cho lực lượng của những đệ tử còn lại tăng lên và thực lực tông môn sẽ mạnh thêm.

Cho nên ở tầng thứ hai và thứ ba khi xây dựng được mấy vị đại trưởng lão đặt thêm cấm chế khiến ỏi người chỉ có thể lấy được một cái pháp bảo. Hơn nữa trước khi xảy ra trận đại chiến, toàn bộ pháp bảo của Hoàng Thiên tông cũng đều có chuông lão đặt thêm ấn ký. Vì vậy mà mỗi đệ tử của Hoàng Thiên tông tiến vào trong thần tháp nếu thấy thích cái pháp bảo này thì phải để một cái pháp bảo khác vào trong cấm chế nếu không thì không thể lấy được cái pháp bảo kia.

Chung Vân còn nói rằng từ tầng thứ tư trở lên là cấm đại đối với đệ tử Hoàng Thiên tông, chỉ có những nhân vật cấp trưởng lão và đệ tử thân truyền mới có thể ra vào. Ngay cả y cũng không được vào đó. Hơn nữa ở đó có rất nhiều cấm chế lợi hại, hy vọng người tu đạo nhìn thấy cái thanh phù này chỉ dừng lại ở tầng thứ ba, không nên tiếp tục xông lên nếu không sẽ gặp họa.

Đoạn chữ cuối cùng cũng là cách mà Chung Vân chỉ để ra vào Hoàng Thiên thần tháp.

....

- Trong truyền thuyết nói do phương pháp luyện khí hạn chế nên số lượng pháp bảo trong giới tu đạo thượng cổ cũng không nhiều nhưng uy lực đều rất cao. Bây giờ xem ra điều đó là đúng. Lúc ấy, Hoàng thiên tông đứng thứ hai vậy mà pháp bảo cho đệ tử còn ít như thế, chỉ ỏi người mang hai cái, nhiều hơn thì phải cống hiến.

Sau khi xem những gì ghi lại trên ngọc phù, Thao Sinh Nguyên hí hửng nhìn ngọn tháp uy nghi ở kia mà nói. Y và toàn bộ những người có mặt đều hiểu cái ngọn tháp màu vàng kia rõ ràng là Hoàng thiên thần tháp mà Chung Vân nhắc tới trong ngọc phù.

- Làm vậy thật ra rất hữu dụng. - Trần Thanh Đế chớp mắt. Y nghĩ nếu làm như vậy sẽ quyết định không có một cá nhân nào có nhiều pháp bảo. Hơn nữa đối với đệ tử cấp thấp cũng có thể có được hy vọng có được một cái pháp bảo tốt mà cố gắng vì tông môn. Tuy nhiên ánh mắt của y lại trở nên vô cùng lạnh lùng khi nghĩ tới Đại Tự tại cung bị phá hủy trong tay Lạc Bắc. Bây giờ y muốn xây dựng lại Đại Tự tại cung với một quy mô như thế thì cần không biết bao nhiêu thời gian?

- Hữu dụng thì hữu dụng. Nhưng sở dĩ phần lớn các tông môn thượng cổ bị xóa sổ cũng là vì bọn họ không có qua lại giao dịch mà cứ tự mình một phương khiến cho trong tay không có đủ thứ lại càng dễ để cho người tu đạo cướp đoạt mới dẫn tới trận đại chiến kia. Hiện tại về mặt này giới tu đạo của chúng ta đã tiến

bộ hơn nhiều. - Bằng Trúc Quân không để ý tới nét mặt của Trần Thanh Đế mà chỉ liếc nhìn bộ hài cốt rồi nói:

- Chỉ có điều Chung Vân vẫn đoán sai một chút. Trận đại chiến lần trước có lẽ không phải bên Hoàng Thiên tông thua mà cả hai bên đều thương nặng khiến cho phần lớn tông môn xóa sổ. Nếu không khi đó tiến vào được Tử Kim hư không có tới bảy, tám tông môn mà làm sao sau đó lại mai danh ẩn tích toàn bộ, không còn ai đi vào khiến cho nó như bị bỏ hoang thế này?

- Không ai vào mới tốt.

Thiên Ngô Hầu nhìn Hoàng Thiên thần tháp với ánh mắt tham lam.

- Nếu như có ai vào đây thì chúng ta còn lấy được cái gì nữa? Theo người này nói thì khi chúng ta vào nhiều lắm chỉ có thể lấy được hai cái pháp bảo một công một thủ đúng không?

- Đi vào xem sẽ biết. - Bằng Trúc Quân cười cười:

- Có điều không biết các vị có muốn giúp Hoàng Thiên tông thu đệ tử hay không?

- Thu một tên thì có làm sao. - Vân Hạc Tử cũng cười cười:

- Đối với chúng ta cũng chẳng làm sao. Có điều phải để chúng ta xem xong ở trong kia rồi nói. Nếu không có gì hữu dụng thì chẳng lẽ đi phí sức để giúp cái xác chết cả mấy ngàn năm này hay sao?

...

Một lát sau, Bằng Trúc Quân lấy miếng lệnh bài màu đen trong Bách Bảo như ý đánh vào đại môn cao tới năm mươi trượng của Hoàng Thiên thần tháp. Theo dòng chân nguyên tiến vào từ lệnh bài, cái cửa to cũng bắt đầu tỏa ra ánh sáng màu vàng.

Nhưng đúng vào lúc này, cách đám người Bằng Trúc Quân chừng mấy trăm dặm trong một đám thiên thạch, Lạc Bắc dưới sự bao phủ của đám mây đen đang xuyên qua đó.

Trong bãi thiên thạch đó có đầy sao băng và bụi sao di chuyển với tốc độ khác nhau khiến cho người ta có cảm giác một cái tinh cầu bị đánh nát nhưng lại không tản ra mà chỉ tập trung trong một phạm vi nhất định từ từ di chuyển về một hướng.

Khí sắt thép bên trong sao băng rất nhiều. Vào lúc này, trong đám mây của Lạc Bắc đã có rất nhiều tinh kim và tinh thạch.

Hạt châu màu bạc to bằng nắm tay đang nằm trong tay Lạc Bắc. Dựa vào nó trong nửa giờ qua, Lạc Bắc đã lấy được rất nhiều tinh kim và tinh thạch đưa vào trong đám mây đen do Thúc Anh hắc vân nang biến thành.

Với lực hút độc đáo của hạt châu màu bạc, Lạc Bắc có thể hoàn toàn hút tinh kim từ trong sao băng. Nhưng lấy nhiều cũng sẽ làm giảm lực lượng trận pháp trong Thúc Anh hắc vân nang vì vậy mà Lạc Bắc cũng phải lựa chọn lấy những thứ có phẩm chất cao, thích hợp luyện chế pháp bảo.

Bất ngờ, đang ở trong đám thiên thạch, Lạc Bắc chợt cảm giác có một đám mây màu đỏ ập xuống từ trên đỉnh đầu. Một chút kinh ngạc chỉ kịp lóe lên trong mắt rồi Thúc Anh hắc vân nang lập tức đưa hắn bay ra ngoài.

Xuyên qua đám bụi ra ngoài, Lạc Bắc chỉ thấy trên đỉnh đầu đã biến thành một màu đỏ thẫm.

Giống như trên không trung xuất hiện một cái lỗ thủng rồi từ đó tản ra rất nhiều những dải lửa nhìn giống như đuôi của con phượng hoàng. Hàng ngàn hàng vạn vầng lửa không biết xuất hiện từ bao giờ đang bay tới với một tốc độ cực nhanh.

- Cái này là do sao băng lao vào trong Tử Kim hư không rồi vỡ vụn sinh ra mưa sao băng. Nhưng ta không nghe thấy tiếng nổ của nó không biết là nó nổ ở cách đây tới mấy ngàn dặm. Nói không chừng đã va chạm với Tử Kim hư không lâu rồi nhưng tới lúc này đám mưa sao băng này mới tới đây mà thôi.

Trong nháy mắt, Lạc Bắc liền hiểu ra.

Hơn nữa Lạc Bắc đồng thời phán đoán cho dù hần đứng yên ở đây thì trận mưa sao băng cũng chỉ xẹt qua đầu, những mảnh nhỏ ở bên ngoài có tới người hần cũng khó uy hiếp được.

Nhưng vào lúc này, khi những vầng lửa kéo theo dải khói thật dài bay tới với tốc độ vô cùng khủng bố khiến cho không gian dao động tạo thành gợn sóng mà mắt thường có thể nhìn thấy được.

Cái cảnh tượng hủy diệt có thể biến mất vạn dặm trở thành thời nguyên thủy như thế này chỉ có khi Thiên kiếp mới thấy được. Cho nên mặc dù phán đoán bản thân không có gì nguy hiểm nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng đó Lạc Bắc vẫn phải biến sắc.

Tuy nhiên sắc mặt chỉ thay đổi một chút, ánh mắt của Lạc Bắc trở nên kiên nghị. Hần chẳng những không tránh ra xa cho an toàn mà còn phóng thẳng lên phía trên đỉnh đầu.

Tựa như có cả vạn con hỏa long rít lên lao tới. Trong nháy mắt, mấy vạn vầng lửa đã nổi thành một vầng ánh sáng màu hồng lao thẳng tới trước mặt Lạc Bắc.

- Không hay.

Lạc Bắc biến sắc. Chỉ mới xông thẳng tới gần vầng lửa, Thúc Anh hắc vân nang của hần đã không còn cảm giác.

Thấy tình hình không ổn, hần liền dừng lại rồi hạ xuống chừng trăm trượng. Từng quả cầu lửa gần như lướt qua trước mặt hần.

Khi những quả cầu lửa khủng bố đó xuyên qua kéo theo vô số những cơn gió chẳng khác nào có cả ngàn con sư tử trong suốt lao thẳng vào trong đám mây mà Thúc Anh hắc vân nang hóa thành.

Nhìn toàn thể đám mây giống như bị thổi tan nhưng chỉ thấy từ bên trong đó bắn ra một vầng sáng màu bạc lập tức đẩy tách những cơn gió đó sang một bên không cho chúng ập tới đám mây. Cùng lúc đó, đám mây đen cũng hóa thành một dải sáng mà bám thẳng theo mấy quả cầu lửa vừa mới bay qua.

Bên trong đám mây, Lạc Bắc cầm hạt châu màu bạc liên tục sử dụng ánh sáng của nó để đẩy tách những cơn gió trong suốt. Hơi lửa ập tới khiến cho toàn thân hần đỏ ửng như đang ở trong lò lửa, có cảm giác sắp bị nướng cháy tới nơi.

Nhưng Lạc Bắc vẫn cắn răng đuổi theo mấy quả cầu lửa đó.

Sở dĩ Lạc Bắc làm vậy là vì Na cổ Tát Mãn từng nói với hần rằng thiên thần tinh thạch chỉ xuất hiện trong Thiên ngoại lưu tinh có độ cứng rất cao, lại chịu nhiệt rất tốt. Cho dù bị Thiên hỏa bao phủ cũng không bị nung chảy. Vì vậy mà khi đột nhiên phát hiện ra trận mưa lưu tinh, Lạc Bắc liền muốn tới xem trong đó có Thiên thần tinh thạch hay không. Bởi vì nó không bị nung chảy nên càng dễ phát hiện ra hơn.

Mà ngay vừa rồi, hần nhìn thấy trong mấy ngàn ngọn lửa bay qua có hai ngọn lửa dường như xen lẫn vài thứ tinh thạch sáng bóng. Hơn nữa ở trong ngọn lửa, chúng không hề có dấu hiệu bị mềm đi hay đốt cháy.

Đó chính là hai ngọn lửa mà hiện tại Lạc Bắc đang đuổi theo.

Mặc dù sử dụng tốc độ kinh người phá vỡ những cơn gió và sóng xung kích để phi hành nhưng chân nguyên tiêu hao cũng rất nhanh. Tuy nhiên một khi đã phát hiện được Thiên Thần tinh thạch thì làm sao mà Lạc Bắc có thể bỏ qua.

Hơn nữa bám theo những vầng lửa đó, Lạc Bắc cũng chẳng cần phải lo phía trước có gì nguy hiểm. Bởi vì nếu có những khe không gian vô hình thì những ngọn lửa đó cũng sẽ va chạm trước và hần ở phía sau có thể phát hiện được.

....

Từ xa nhìn lại chỉ thấy những quả cầu lửa bao phủ trời đất và ở giữa có một điểm đen bé nhỏ thấp thoáng ẩn hiện như có như không.

Cả hai bên bám theo nhau không biết đã vượt qua bao nhiêu đoạn đường.

Mới từ khi bắt đầu, cho dù Lạc Bắc có dốc hết sức cũng không thể đuổi kịp mà khoảng cách càng lúc càng xa. Nhưng khi thời gian tăng lên, thể của mấy vầng lửa từ từ giảm đi khiến cho tốc độ của chúng cũng chậm lại. Nhờ đó mà cuối cùng Lạc Bắc cũng từ từ kéo gần lại được khoảng cách với chúng.

Qua nửa canh giờ, Lạc Bắc chỉ còn cách hai quãng lửa chừng mấy trăm trượng. Lúc này, hơi nóng liên tục ập tới khiến cho Lạc Bắc cũng không thể chịu nổi. Nhưng bất ngờ sau mấy tiếng nổ vang lên, mấy tua lửa kéo dài phía sau của chúng bị chém tách sang hai bên.

Kiểm cương phá thiên liệt.

Nhưng cũng vào lúc này, chín đạo kiếm cương Phá Thiên liệt của Lạc Bắc xẻ nát những hơi nóng và gió ngăn cản trước mặt.

- Mau lại đây cho ta.

Trong tích tắc đó, Lạc Bắc như đối mặt với một đối thủ lợi hại khiến cho ánh mắt của hắn trở nên sắc bén. Chân nguyên bên ngoài cơ thể lưu chuyển tới mức cao nhất. Trong nháy mắt Thúc Anh hắc vân nang lại gần hai ngọn lửa kia hơn mười trượng.

Cùng lúc đó, một vầng sáng màu bạc cũng lập tức bao phủ quanh hai vầng lửa kia mà kéo mạnh chúng xuống.

Giống như hai người đang kéo co. Chợt một tiếng động vang lên, nhất thời vầng sáng màu bạc không kéo được hai vầng lửa. Mà chỉ hơi chậm lại một chút, hai vầng lửa tiếp tục phóng về phía trước. Tuy nhiên vầng sáng màu bạc lại tiếp tục bao phủ rồi kéo lấy lại khiến cho hai vầng lửa như dừng lại trên không trung rồi sau đó một chút mây đen nhanh chóng rơi xuống.

Hai vầng lửa và cả cái quãng lửa khổng lồ kia vừa mới tách ra, Lạc Bắc ở trong đám mây đen cũng vội vàng nuốt mấy viên đan dược.

Vào lúc này, Lạc Bắc ở trong đám mây đen mà sắc mặt trắng bệch. Pháp lực dao động bên ngoài cơ thể của hắn rất loạn cho thấy chân nguyên cũng tổn hơn nữa. Mà vừa rồi khi giằng co với hai ngọn lửa, thậm chí hắn vất tất cả tinh kim và ngọc thạch lấy được trước đó.

Tuy nhiên sau khi nuốt mấy viên đan dược, Lạc Bắc cũng không hề dừng lại mà ngẩng đầu lên nhìn về phía hai quãng lửa bị hắn kéo ra.

Cơ bản không để cho ngọn lửa kịp tắt. Lợi dụng mấy thứ lực lượng vô hình của Tinh Niệm Thông Minh quyết xuyên vào trong đó mà kéo ra. Ngay lập tức sắc mặt của Lạc Bắc không giấu được sự mừng rỡ.

Mấy viên tinh thạch bị hút ra trên bề mặt có ngân quang lấp lánh hết sức bóng không hề có lấy một chút dấu hiệu bị đốt. Đó đúng là Thiên thần tinh thạch, mục tiêu cao nhất của Lạc Bắc vào đây lần này.

Hơn nữa, mỗi một viên to chừng cánh tay dài tới cả mấy thước. Chỉ cần một viên cũng đủ chế được cả bộ Thiên thần ngân châm dùng trong trận pháp Thiên ngân.

Đã có Thiên thần tinh thạch.

Nhưng đúng vào lúc này, Lạc Bắc chơi giật mình. Bởi vì hắn đột nhiên phát hiện ra cách đó về bên trái là một khoảng rộng lớn bao phủ bởi một vùng sáng màu lam.

Cái vùng sáng màu lam đó mang tới cho hắn cái cảm giác đầu tiên đó là do cấm chế tạo ra chứ không phải do tự nhiên hình thành.

Sau khi chần chờ một chút, Lạc Bắc cất Thiên thần tinh thạch rồi phi hành về phía vùng sáng kia.

Khu đất phong của Hoàng Thiên tông cách vị trí đám người Băng Trúc Quân truyền tống tới rất xa chứ chưa cần phải nói tới chỗ mà Lạc Bắc truyền tống đến.

Hơn nữa Tử Kim hư không đầy rẫy sự nguy hiểm. Nếu không có tinh đồ đầy đủ, chỉ sợ cho dù Lạc Bắc có ở trong Tử Kim hư không mấy tháng cũng không thể tới được khu đất phong của Hoàng Thiên tông.

Nhưng sau khi dốc hết sức đuổi theo quãng lửa, dưới sự may mắn, không ngờ Lạc Bắc lại nhắm thẳng tới hướng đất phong của Hoàng Thiên tông, có thể thấy được vầng sáng màu lam bao phủ của nó.

Mà ngay khi Lạc Bắc nhìn thấy quang sáng đó, đám người Băng Trúc Quân và Trần Thanh Đế cũng đang đứng trong một cái điện lớn cao chừng hai trăm trượng.

Toàn bộ xung quanh đại điện nhìn giống như những bông tuyết, thấp thoáng một chút hoa văn và bùa chú vô cùng huyền ảo. Trong toàn bộ đại điện tản ra thứ ánh sáng dịu dàng.

To..rộng...

Như có một vài người viết chữ nhỏ mà có rất ít người biết viết những chữ lớn. Hoàng Thiên tông khiến cho người ta có cảm giác đó là bọn họ không bỏ trí những cái trận pháp nhỏ mà cho dù là ruộc thuốc hay là trận pháp luyện đan cũng đều rất rộng.

Hơn nữa căn cứ vào uy áp từ nơi này tản ra có thể thấy lực lượng trận pháp ở đây còn hơn xa cả Liệt Khuyết lam quang trận.

Vào lúc này đám người Băng Trúc Quân đứng trong trận chẳng khác nào một con kiến.

Nhưng hiện tại ánh mắt của bọn họ đứng ở nơi đây hoàn toàn chỉ có một sự hưng phấn.

Trước mặt bọn họ có hai cái lồng ánh sáng màu đỏ nhạt cao tới hơn năm mươi trượng. Bên trong quang sáng bên trái không có vật gì. Còn bên trong lồng ánh sáng bên phải từ trên xuống dưới lơ lửng cả gần ngàn cái bùa.

Hoàn toàn khác với bùa của giới tu đạo bây giờ. Phần lớn thứ cổ phù đó không đều sử dụng tinh kim ngọc thạch chế ra, nhìn giống hệt như lệnh bài. Mà một chút cổ phù lại sử dụng gỗ để tạo ra chỉ có điều thứ gỗ đó rất lạ. Cho dù với con mắt của đám người băng Trúc Quân cũng không nhận ra được. Thậm chí trong đó còn có cả những cái được tạo ra từ da thú, vảy, giáp xác.

553. Chương 524: Cổ Phù Trong Thần Tháp

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 524: Cổ Phù Trong Thần Tháp

Trong số ba mươi cổ phù thì có năm, sáu mươi cái giống nhau...tổng cộng phải tới hơn ba mươi loại.

- Xem ra Chung Vân không lừa chúng ta. Cái cấm chế trông không kia chắc là nơi đặt đan dược của Hoàng Thiên tông, chỉ có điều khi đám đệ tử của họ rút đi đã mang đi hết. - Băng Trúc Quân chấp tay hưng phấn quan sát một lúc rồi lên tiếng.

Vào lúc này, cái vị trí mà bọn họ đang đứng hiển nhiên là tầng thứ hai của Hoàng thiên thần tháp.

- Vừa rồi pháp thuật của Hoàng Thiên tông ghi lại ở tầng thứ nhất mặc dù có chút huyền diệu nhưng dường như phần lớn không phải là pháp thuật cao thâm. Hơn nữa đều phải sử dụng chân nguyên trong pháp quyết của Hoàng Thiên tông mới có thể sử dụng. Đối với chúng ta không có tác dụng gì. Hiện tại mặc dù không có đan dược nhưng với chỗ cổ phù này cũng coi như không uổng công. - Vương Diễm Dương đứng bên cạnh Trần Thanh Đế nói hết sức hưng phấn.

Hoàn toàn khác với bùa chú bây giờ, những loại bùa thời cổ đều luyện chế không thay đổi. Mặc dù số lượng sử dụng hạn chế nhưng uy lực của chúng thậm chí không thua gì pháp bảo lợi hại. Hơn nữa cổ phù thời cổ còn có một vài thứ tác dụng kỳ lạ. Bình thường có được một, hai cái cũng đủ cho con người ta sung sướng chứ chưa cần nói tới con số nhiều như vậy. Nhưng vào lúc này Vương Diễm Dương nói thể mọi người lại không để ý tới Hoài Ngọc từ nãy tới giờ vẫn cúi thấp đầu, sắc mặt hơi tái nhợt đang nhìn đám cổ phù trong quang sáng như bắt gặp ánh mắt nàng lại như đang giết mình.

Đúng vào lúc này, Băng Trúc Quân chợt nhìn thấy một cái ngọc phù màu lửa hồng liền giơ tay chớp lấy khiến cho cái ngọc phù không hề có một chút cản trở rơi ra khỏi vầng sáng mà rơi vào trong tay Băng Trúc Quân.

Ánh mắt của tất cả mọi người liền tập trung lên trên cái ngọc phù mà lửa hồng.

Cái ngọc phù màu lửa đỏ đỏ chỉ to bằng nửa bàn tay. Bề mặt của nó hết sức mượt, chất ngọc cứng rắn không phải thuộc loại ngọc mềm nhưng trọng lượng không hề nặng. Bên ngoài của tấm phù không có hoa văn gì nhưng bên trong lại như hồ phách có những điểm màu vàng cực nhỏ. Những điểm đó nối lại với nhau nhìn như sợi tơ.

- Huyền Thiên kim hỏa phù?

Nhìn thấy cái ngọc phù đó, Trần Thanh Đế hơi chớp mắt.

- Đây là...

Khi nhìn thấy rõ cái ngọc phù màu lửa hồng, Trần Thanh Đế liền hơi chớp mắt, do dự nói:

- Đây là Huyền Thiên kim hỏa phù?

- Trần cung chủ đúng là có con mắt rất tinh. - Mặc dù miệng nói vậy nhưng ánh mắt của băng Trúc Quân không giấu được sự đắc ý. Y nhìn cái ngọc phù đỏ như lửa trong tay nói:

- Cái ngọc phù này giống hệt với Huyền Thiên kim hỏa phù mà điển tịch ghi lại, hơn nữa trong nó ẩn chứa hỏa lực cực mạnh nên không thể sai được.

- Hoàng Thiên Kim hỏa phù? - Nghe Trần Thanh Đế và Băng Trúc Quân nói với nhau, sắc mặt của đám người Vân Hạc Tử cũng hơi thay đổi. Hoàng Thiên Kim hỏa phù rất nổi danh trong giới tu đạo. Một khi sử dụng nó có thể khiến cho trong phạm vi trăm dặm có đầy những quả cầu lửa màu vàng. Gần như toàn bộ pháp thuật có uy lực bao phủ trong phạm vi rộng đều tiêu hao nhiều chân nguyên. Thậm chí do chân nguyên lưu chuyển quá nhiều khiến cho thân thể và Nguyên anh của người sử dụng pháp thuật không chịu nổi mà bị tổn thương. Trong trận chiến với Côn Luân, mấy vị Nguyên lão của Côn Luân ẩn nấp đã tạo ra một đạo pháp thuật bao phủ tới cả vòng đảo bên ngoài. Sau đó bọn họ liền mai danh ẩn tích cũng là vì cái nguyên nhân đó.

Mặc dù Hoàng Thiên kim hỏa phù chỉ có thể sử dụng một lần nhưng hỏa cầu có sự uy hiếp đối với người tu đạo Kim đan hậu kỳ đó lại bao phủ trong cả một phạm vi rộng sẽ rất có ích trong những trận chiến tông môn.

- Còn cái phù lục kia chắc chắn là Cửu Hoàng Bôn lôi phù.

Sau khi trả lời đầy đắc ý với Trần Thanh Đế, Băng Trúc Quân lại giơ tay hút từ trong vầng sáng màu đỏ ra một cái phù được chế ra từ tinh thạch màu vàng. Cái phù đó to chừng bàn tay, trên mặt có vô số phù điều tạo thành hình dạng chín vị đạo tôn.

- Đúng vậy đây chắc chắn là Cửu Hoàng bôn lôi phù. Không thể ngờ được Hoàng Thiên tông để lại trong Tử kim hư không nhiều Cửu Hoàng bôn lôi phù tới thế. Xem ra mấy thứ cổ phù này cũng không phải hoàn toàn là sự độc hữu của Hoàng Thiên tông mà còn có cả của các môn phái khác. - Sắc mặt của Thao Sinh Nguyên cũng không giấu được sự kích động.

Thao Sinh Nguyên cũng nhận ra cái phù được chế từ tinh thạch màu vàng mà Băng Trúc Quân hút ra chính là Cửu Hoàng bôn lôi phù.

Cửu Hoàng bôn lôi phù là một loại phù độc đáo của Cửu Hoàng tông. Cái phù này được chế tạo ra từ Cửu hoàng tinh thạch và Thiên lôi ở trong Tử Kim hư không. Nó có thể phóng ra thiên lôi ngưng tụ thành đạo tôn. Uy lực của Thiên lôi ngưng tụ thành đạo tôn so với Lôi tiêu đạo tôn trong Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu còn mạnh hơn nhiều. Có thể nói uy lực của chín thiên lôi đạo tôn tương đương với pháp thuật cấp kim tiên. Ngoại trừ điều đó ra thì loại phù này còn có một thứ đặc điểm độc đáo đó là Cửu thiên lôi đạo tôn giống như Thiên lôi lôi cầu sẽ căn cứ vào khi đối thủ phi độn kéo theo dòng khí mà đuổi theo đối phương. Nếu đối phương chạy càng nhanh thì Cửu thiên lôi đạo tôn đuổi theo càng nhanh hơn, uy lực tấn công cũng cao hơn. Cho nên cơ bản khi gặp thứ phù lục này tốt nhất là nên đứng nguyên tại chỗ mà đối

địch. Nhưng nếu đứng nguyên tại chỗ, hành động khó khăn lại dễ bị pháp thuật và pháp bảo khác của đối phương tấn công.

Hiện tại trong giới tu đạo phần lớn các loại phù chỉ có thuần tấn công, chứ không như thứ cổ phù này ngoài uy lực mạnh ra còn nhiều tác dụng khác.

Vào lúc này, cái loại cửu Hoàng hôn lôi phù ở bên trong vầng sáng màu đỏ nhạt cũng phải có tới tám cái.

- Cái này là Ngân quang độn thần phù.

Dường như cố ý khoe khoang mình không chấp nhận. Sau khi cười đắc ý, Băng Trúc Quân liền hút ra một cái phù màu bạc trên bề mặt có ánh sáng lưu chuyển.

- Đây là thứ phù do Hoàng Thiên tông thu lấy Tinh thần chân từ xạ tuyến để tạo ra. Nó chuyên sử dụng để bỏ chạy. Một khi ngân quang quán vào người có thể thoát khỏi lực hút của trời đất, tinh cầu. Ít nhất tốc độ cũng nhanh hơn gấp đôi. Hiện tại mấy thứ phương pháp thu lấy Tinh thần chân từ xạ tuyến đã bị thất truyền nên loại phù này chỉ còn có thể.

Khi Băng Trúc Quân nói vậy, ánh mắt nóng bỏng tham lam của đám người Thao Sinh nguyên đều tập trung vào cái cổ phù trong tay Băng Trúc Quân, hoặc là những lá phù khác trong vầng sáng. Nếu không phải có sự quy định từ trước rằng toàn bộ bảo vật lấy được trên đi sẽ do Băng Trúc Quân bảo quản, tới cuối cùng mới thống nhất phân phối thì bọn họ đã thò tay ra mà hút lấy cổ phù bên trong vầng sáng.

Khi nhìn thấy Băng Trúc Quân hút lấy tám Ngân quang độn thần phù, ánh mắt của Hoài Ngọc giật giật. Ánh mắt của nàng tập trung về phía một cái phù màu lục như được làm từ gỗ ở bên dưới Ngân quang độn thần phù. Dường như cái phù đó rất quan trọng với nàng, sợ bị Băng Trúc Quân lấy mất.

Bên trong vầng sáng màu đỏ nhạt cũng chỉ có một cái phù màu lục bằng gỗ đó là bình thường nhất. Nhìn thấy Băng Trúc Quân hút ra không phải nó, Hoài Ngọc lại cúi thấp đầu xuống, che giấu ánh mắt. Chỉ có điều sự chú ý của đám người Băng Trúc Quân cũng không tập trung về phía nàng nên không phát hiện ra sự khác thường của Hoài Ngọc.

- A?

Nhưng đúng vào lúc này sau khi liên tục lấy ra ba cái cổ phù, Băng Trúc Quân định tiếp tục. Chân nguyên của y mới chạm phải vầng sáng màu đỏ thì không thể tiến vào được mà bị đẩy ngược lại khiến cho Băng Trúc Quân hơi loạn choạng.

- Sao vậy?

- Chẳng lẽ đối với cổ phù ở tầng thứ hai cũng có cấm chế, mỗi người chỉ có thể lấy được ba cái?

Nhìn thấy chân nguyên của Băng Trúc Quân bị vầng ánh sáng màu đỏ nhạt ngăn cản, sắc mặt của đám người Trần Thanh Đế hơi thay đổi.

- Làm phiền Trần cung chủ cứ cầm lấy trước ba cái cổ phù.

Sắc mặt của Băng Trúc Quân cũng hơi đại ra. Sau khi ném ba cái cổ phù cho Trần Thanh Đế, Băng Trúc Quân lại phát ra một làn chân nguyên chớp lấy một cái cổ phù màu đỏ nhạt trong vầng sáng. Tuy nhiên chân nguyên của lão vẫn không thể tiến vào được trong vầng sáng mà bị nó sinh ra lực lượng làm cho hơi chấn động. truyện copy từ

554. Chương 525: Cấm Chế Kỳ Lạ. Ý Định Của Hoài Ngọc

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 525: Cấm Chế Kỳ Lạ. Ý Định Của Hoài Ngọc

xem tại

- Trong Thanh phù ký sự của Chung Vân mặc dù không nói rõ nhưng dường như lấy mấy cái cổ phù này cũng có cấm chế giống như lấy cổ bảo ở tầng thứ ba. Hơn nữa thứ cấm chế này rất quái dị dường như có thể nhớ được chân nguyên của một người. Xem ra cho dù chúng ta lấy xong lần này, lần sau có vào cũng không thể lấy được cổ phù. - Sắc mặt của Băng Trúc Quân càng trở nên khó coi. Nói xong câu đó, lão quay đầu nhìn Trần Thanh Đế nói:

- Trần cung chủ! Làm phiền người cấp cho ta một cái phù để thử xem.

Trần Thanh Đế hơi chớp mắt, cũng không nói lời nào chỉ vươn tay bắn một tia sáng vào vào trong tay Băng Trúc Quân. Đó đúng là cái Cửu Hoàng bên lôi phù.

Vừa mới chạm vào Cửu Hoàng bên lôi phù, chỉ thấy Băng Trúc Quân hơi do dự một chút rồi lại dùng chân nguyên bọc lấy nó sau đó thử đưa vào trong vầng sáng màu đỏ để dò xét.

Lần này, Băng Trúc Quân thoải mái đưa Cửu Hoàng bên lôi phù vào trong vầng sáng màu đỏ. Sau đó lão lại sử dụng chân nguyên hút ra một cái Hoàng Thiên kim hỏa phù. Sau khi dùng chân nguyên hút ra xong, lão lại đưa chân nguyên vào thì lập tức bị lực lượng từ vầng sáng màu đỏ phản lại khiến cho toàn thân hơi tê dại. Cũng giống như lần trước, không thể nào lấy được cổ phù.

- Xem ra đúng như ta nói. - Sắc mặt của Băng Trúc Quân trở nên âm trầm. Lão nói:

- Quả nhiên là nó dường như có thể nhớ được khí tức chân nguyên của một người. Mỗi người chỉ có thể lấy được ba cái, nếu muốn lấy thêm thì phải để cái cổ phù khác vào như trao đổi.

- Để ta thử xem.

Trần Thanh Đế hơi cau mày, tay phải hơi cử động bắn ra một luồng chân nguyên.

- Xem ra đúng vậy.

Cũng giống như Băng Trúc Quân, sau khi lấy ra ba cái cổ phù, Trần Thanh Đế cũng không thể lấy thêm được một cái cổ phù nào nữa.

- Bao nhiêu cổ phù như vậy mà mỗi người chúng ta chỉ lấy được ba cái?

Từ sau khi bị phá hủy Nguyên Anh, tu vi của Thiên Ngô Hầu thấp nhất trong số những người có mặt ở đây. Ngay cả Hoài Ngọc lão cũng không bằng nên cần rất nhiều pháp bảo để bảo vệ mình. Bây giờ nghe thấy Trần Thanh Đế và Băng Trúc Quân nói thế, lão lập tức kêu lên.

- Ta thấy chắc là như vậy. Mấy thứ cổ phù này trong giới tu đạo thượng cổ rất khó luyện, số lượng cũng rất ít. - Vân Hạc Tử cũng hí mắt quay đầu lại nói với Trần Thanh Đế và Băng Trúc Quân:

- Xem ra Hoàng Thiên Tông cũng khó có thể loại bỏ cái cấm chế này nếu không ngày đó bọn họ mang toàn bộ thảo dược trong ruộng thuốc đi tại sao lại để nhiều cổ phù quan trọng thế này?

- Đã có cấm chế như vậy. Thì cổ phù tầng thứ hai và pháp bảo tầng thứ ba, mọi người lấy theo nhu cầu. Sau này nếu không còn gì nữa, chúng ta giao lại cho Băng Trúc Quân đạo hữu thu lại rồi phân phối sau. - Trần Thanh Đế trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Dù sao thì mọi người có khả năng lấy được số lượng như nhau. Hơn nữa trong Tử Kim hư không quá nguy hiểm, có thêm một chút cổ phù và pháp bảo cũng an toàn hơn một chút. Chỉ có điều trình tự lựa chọn sẽ theo chúng ta phân bố trước đó, không biết ý các vị thế nào?

Nói xong câu đó, Trần Thanh Đế khẽ vươn tay ném hai cái cổ phù khác và số cổ phù mình lấy được cho Băng Trúc Quân.

- Ta đồng ý với đề nghị của Trần cung chủ. - Băng Trúc Quân gật đầu:

- Trước tiên mọi người có thêm một chút cổ phù và cổ bảo đúng là an toàn hơn một chút.

- Đề nghị này đúng là có lợi ọi người, ta cũng không phản đối.

Thấy Trần Thanh Đế và Băng Trúc Quân quay lại nhìn mình, Vân Hạc Tử nở nụ cười lãnh đạm:

- Chỉ có điều ta và Thiên Sinh Nguyên đạo hữu, Thiên Ngô Hầu đạo hữu chưa có nghiên cứu gì đối với cổ phù và cổ bảo, cơ bản không nhận ra được. Nếu tự mình dựa vào vận may chỉ sợ không có tác dụng. Hay là nhờ Trần cung chủ và Băng Trúc Quân đạo hữu chỉ điểm ột chút.

Nghe thấy Vân Hạc Tử nói vậy, Thao Sinh Nguyên cũng gật đầu. Nhìn qua thì sự hiểu biết của Băng Trúc Quân và Trần Thanh Đế hiểu biết đối với cổ phù so với họ hơn nhiều. Nếu tự mình lựa chọn thì thật sự bọn họ sẽ thiệt hơn.

Nhìn thấy sắc mặt của đám người Vân Hạc Tử, Thao Sinh Nguyên, Băng Trúc Quân hơi nhướng mày, nói đầy lạnh nhạt:

- Điều này đạo hữu Vân Hạc Tử cứ yên tâm đi. Hiện tại chúng ta cùng trên một thuyền. Hơn nữa ta và Trần cung chủ lựa chọn trước cũng không thể giấu đi được. Nhưng gì ta biết về cổ phù và cổ bảo sẽ nói ra để mọi người có thể tự xem cái nào cần thiết. Có điều ta nói trước với kiến thức của ta cũng chỉ có thể biết được năm, sáu loại, hơn nữa còn không chính xác lắm, cơ bản phải dựa vào bản thân suy ngẫm phán đoán. Dù sao thì ta đã chọn ba loại cổ phù, nếu mọi người không yên tâm thì cũng có thể chọn ba cái giống như ta. Dù sao thì Cửu Hoàng bốn lõi phù, Hoàng Thiên kim hỏa phù, Ngân quang thần độn phù đều là những cổ phù rất kỳ diệu, đều có tác dụng với chúng ta.

Sau khi dừng một chút, Băng Trúc Quân giơ tay chỉ vào một cái ngọc phù có hình hỏa phượng trên mặt màu đỏ hồng nói:

- Kia là Linh Hỏa phượng phù. Cái cổ phù này được luyện chế từ Tinh Thần chân hỏa, có thể nhờ vào thứ lửa đó để ngưng tụ thành hỏa phượng. Hơn nữa có thể dùng tâm ý sử dụng giống như pháp bảo. Mặc dù chỉ có thể sử dụng được một lần nhưng uy lực ngưng tụ Tinh thần chân hỏa của nó thì mọi người cũng hiểu. Một khi sử dụng nó thì uy lực chắc là phải trên pháp bảo cấp Kim tiên.

Nói xong câu này, Băng Trúc Quân liền chỉ vào một cái ngọc phù màu đen ở giữa có hình một con thú dữ dữ tợn và một cái ngọc phù màu lam có hình ngọc bội như quả trứng mà nói:

- Còn hai cái ngọc phù này có khả năng là Thú Sát bạo viêm phù và Lam Hỏa Yêu đan phù. Lam Hỏa yêu đan phù được luyện ra từ nội đan của một loại yêu thú, có thể hóa ra rất nhiều ngọn lửa màu lam. Một khi chúng dính vào pháp bảo của đối phương sẽ liên tục bốc cháy. Thứ lửa màu lam này rất lạ liên tục thay đổi giữa hai tính chất lạnh, nóng, phối của pháp bảo bình thường rất khó mà chịu được như vậy. Cho nên cái cổ phù này chuyên dùng để phá pháp bảo của đối phương. Còn Thú Sát bạo viêm phù được luyện ra từ xương cốt của nhiều loại yêu thú bậc cao, uy lực bùng nổ của nó còn hơn cả Linh hỏa phượng phù. Một khi sử dụng nó bao phủ trong phạm vi mười trượng ngay cả bản thân cũng không thể tránh được cho nên nếu như không có pháp bảo cấp Tự Tại ngọc bi của Trần cung chủ thì thứ bùa này chỉ sử dụng khi cả hai cùng chết. Còn về mấy loại cổ phù khác ta không nhận ra được.

Nghe thấy Băng Trúc Quân nói xong, Trần Thanh Đế cũng không nói nhiều cảm ba cái phù mình vừa mới lấy từ trong quang sáng ra. Ba cái bùa đó theo thứ tự là một cái có màu gỉ sét, trên mặt có hoa văn của hoa cúc màu bạc nhưng không phải bằng vàng hay ngọc có điều rất nặng. Một cái phù có màu trắng tắn ra hơi thổ sắt thép rất nặng trên mặt có hình tinh cầu. Còn một cái phù màu xanh ngọc được khảm những nước cờ.

Theo thứ tự của ba cái phù lục đó, Trần Thanh Đế lập tức nói:

- Cái phù này tên là Ngân Hoa Nguyên cương phù, có thể hóa thành vô số ngân hoa bay xung quanh mình, cho dù tiếp theo phóng ra pháp bảo hay pháp thuật gì cũng đều mang theo một ít ngân hoa, tương đương với việc tăng cường uy lực. Còn cái ẩn chứa đầy hơi thở của sắt thép này là Mẹ thần ngân phù. Nó có thể làm cho trong vòng mấy trăm mẫu tràn ngập khí Ngân cương phong, vừa có thể che giấu khí tức vừa có thể bỏ chạy. Còn cái ngọc phù màu xanh này chính là Tụ Linh phù của Hoàng Thiên tông, trong đó có bố trí một cái trận pháp tụ linh nhỏ. Dùng cái ỏ phù này khi tu luyện sẽ giúp cho tốc độ hấp thu nhanh hơn một chút. Có điều cái phù này cũng không thể sử dụng vô hạn. Nếu ta xem không nhầm thì nhiều lắm chỉ có thể sử dụng được năm mươi lần. Ta cũng chỉ nhận ra được ba cái cổ phù này. Hơn nữa vừa rồi ta cũng chỉ để xem có phải là chúng hay không cho nên mới lấy ra. Chúng đối với ta cũng chẳng có nhiều tác dụng nên còn phải chọn lại.

- Hai vị Pháp vương dường như cũng có nhận ra đúng không? - Trong lúc Trần Thanh Đế nói, Vân Hạc Tử chú ý tới Cống Dát Kiên Tấn và Cách Lan vương thấy họ liếc mắt nhìn nhau như nhận ra một vài cái cổ phù.

555. Chương 526: Cái Lồng Màu Trắng. Hoài Ngọc Phá Cẩm Chế.

La Phù

Tác giả: Vô Tội nguồn

Chương 526: Cái Lồng Màu Trắng. Hoài Ngọc Phá Cẩm Chế.

- Đúng vậy ! - Nghe thấy Vân Hạc Tử hỏi, Cống Dát Kiên Tấn cũng gật đầu, đưa tay chỉ vào một lá bùa màu vàng và một lá bùa gần như trong suốt bên trong vầng sáng mà nói:

- Nhìn hình dạng của hai cái bùa kia thì như trong điển tịch của Hoa Giáo chúng ta có ghi lại đó là Đại thành thần vương phù và Hộ Trì bảo quang phù.

- A? Hai cái phù này có tác dụng gì?

Vân hạc Tử chớp mắt nhìn cái bùa như bằng vàng rỗng, bên trên có hình một cái đài sen. Còn cái bùa nhìn trong suốt kia cũng rất đẹp, trên bề mặt nó lưu chuyển một thứ ánh sáng màu trắng.

Cống Dát Kiên Tấn vỗ tay nói:

- Đại thành thần vương phù trong điển tịch của Hoa Giáo chúng ta có tên là Hộ pháp thần vương phù. Sau khi sử dụng, trong vòng một nén hương thân thể sẽ cứng rắn như Hồn Nguyên kim thân, sức lực cũng mạnh hơn gấp trăm lần. Còn Hộ trì bảo quang phù thì có thể tạo thành một cái lồng bảo vệ, chỉ có điều nó phải liên tục rót chân nguyên vào đó nhưng mức độ phòng ngự không hề tầm thường.

- Nếu vậy thì hai thứ cổ phù này cũng rất hữu dụng. - Băng Trúc Quân nhìn ba cái cổ phù, sắc mặt có phần do dự rồi quay đầu lại hỏi đám người Vân Hạc Tử:

- Vân hạc tử đạo hữu! Còn có mấy loại cổ phù nữa các ngươi không biết cái nào?

- Chúng ta chỉ là những tên tán tu và phái nhỏ không có điển tịch và sự truyền thừa như những phái lớn. Hơn nữa số lượng cổ phù so với cổ bảo trong giới tu đạo còn hiếm hơn. Trước khi tới Tử Kim hư không ta cũng chỉ mới thấy được một cái cổ phù. Mặc dù trong điển tịch có ghi lại nhưng ta cũng chưa hề bỏ sức để ý tới. - Vân Hạc Tử nói:

- Nếu ta nhận ra được một cái nào trong đó mới gọi là lạ.

Vân Hạc Tử nói vậy, Thao Sinh Nguyên và Thiên Ngô Hầu cũng cười khổ và gật đầu theo. Thấy ba người phản ứng như vậy, Băng Trúc Quân cũng không nói nhiều nữa chỉ gật đầu nói:

- Nếu vậy ta chọn trước. Ta chọn Cửu Hoàng bốn lôi phù, Ngân Quang độn thần phù và Đại thành thần vương phù đi. Dù sao thì thân thể ta đã bị đánh tan một lần, nếu bị đánh nát tiếp không biết tu vi của ta còn giảm xuống tới mức nào nữa.

Trong lúc nói chuyện, Băng Trúc Quân liền bỏ Hoàng Thiên kim hỏa phù vào trong vầng sáng rồi lấy cái Đại thành thần vương phù mà Cống Dát Kiên Tấn đã nói.

Trần Thanh Đế suy nghĩ một chút rồi cũng chọn lấy một cái Ngân Hoa nguyên cương phù, một cái Hoàng thiên kim hỏa phù và một cái Cửu Hoàng bốn lôi phù. Ba cái phù đó đều là thứ dễ công kích. Rõ ràng trong tay y có Tự Tại ngọc bia là thứ chí bảo phòng ngự và bỏ chạy, chỉ cần xem xét tăng thêm uy lực tấn công mà thôi.

Sau khi Trần Thanh Đế chọn ba cái phù lục xong, Hoài Ngọc đang cúi thấp đầu khẽ liếc mắt về phía cái cổ phù màu lục dường như vô cùng quan trọng đối với mình ra còn để ý tới một vài thứ cổ phù khác dường

như cũng biết. Đồng thời, nàng như đang suy nghĩ xem ngoại trừ cái cổ phù màu lục ra thì cái nào có tác dụng hơn đối với mình.

Theo ước định từ trước, sau khi Trần Thanh Đế lựa chọn sẽ tới lượt ba người Vân Hạc Tử, Thao Sinh Nguyên và Thiên Ngô Hầu.

Quả nhiên đúng như Bằng Trúc Quân lường trước, ba người lấy Vân Hạc Tử là kẻ mạnh nhất để cho y lựa chọn.

- Người này suy nghĩ rất thâm và xảo quyệt.

Điều khiến cho Bằng Trúc Quân giật mình đó là ba cái cổ phù mà Vân Hạc Tử chọn. Đầu tiên y lợi dụng đặc tính độc đáo của cấm chế lấy ra một cái cổ phù. Sau khi xem thật kỹ y lại đổi lấy một cái cổ phù khác. Tất cả y lấy hết hơn ba mươi loại cổ phù ra xem kỹ một lần.

Sau khi lấy cái cổ phù màu lục, Hoài Ngọc cũng hơi giật mình. Tuy nhiên Vân Hạc tử đang đứng bên cạnh nàng lại chỉ tập trung vào cổ phù mà không để ý tới thái độ của nàng.

Vân Hạc Tử hít mát lại nhưng trong lòng lại đang suy nghĩ.

Tuy rằng hiện tại qua Trần Thanh Đế và Bằng Trúc Quân cũng hiểu được sự hữu dụng của cổ phù nhưng Vân Hạc Tử cũng biết trong hai mươi loại còn lại kia chắc chắn có cổ phù có uy lực và hữu dụng hơn nữa.

Hiện tại ánh mắt của Vân Hạc tử tập trung vào ba cái cổ phù chưa biết tên.

Một cái phù có hình vuông màu xanh, một cái phù tản ra ánh sáng bảy màu như được làm từ tinh kim. Còn một cái phù thì như được làm từ một thứ da thú nào đó nhìn giống như khăn gấm.

Sở dĩ chú ý tới ba cái phù kia là vì Vân Hạc tử có sự suy nghĩ độc đáo.

Mặt trên của loại phù có màu xanh mặc dù không nhiều pháp lực dao động nhưng lại có khắc vô số những ký hiệu nhỏ như con kiến. Với tấm phù này, Vân Hạc Tử cảm thấy không hẳn đã phải là của Hoàng Thiên tông. Bởi vì Hoàng Thiên tông dường như không hiểu cách luyện ra những thứ tinh tế. Vân Hạc Tử nghĩ tới mặt trên của tấm phù màu xanh đó có cả vạn ký hiệu nhỏ thì khi luyện ra nó vô cùng khó khăn, thời gian cũng mất rất dài. Bất kể nó là loại phù nào thì uy lực cũng sẽ kinh người. Nếu không thì cần gì phải mất thời gian để luyện ra một thứ phù như vậy?

Còn cái phù tản ra ánh sáng bảy màu có chất liệu hết sức độc đáo. Căn cứ vào hơi thở kim thiết tản ra từ nó thì nhất định là tinh kim. Nhưng thứ tinh kim này Vân Hạc Tử chưa bao giờ gặp, chắc chắn là chỉ có trong không gian loạn lưu. Trong không gian bên ngoài có rất nhiều nguyên liệu mang theo công hiệu độc đáo. Hơn nữa trong giới tu đạo pháp bảo có bảy màu thì chắc chắn không phải là vật tầm thường.

Còn về phần cái phù màu đỏ sậm như được tạo ra từ loại da thú nào đó lại càng thu hút ánh mắt của Vân Hạc Tử.

Những ký hiệu và hình ảnh trên tấm phù đó vô cùng huyền ảo, phức tạp khiến cho Vân Hạc tử khi mới nhìn qua có cảm giác đầu váng mắt hoa. Mà quan trọng hơn một chút đó là Vân Hạc Tử biết hiện tại trong giới tu đạo việc luyện phù từ yêu đan hay những vật trên thân thể yêu thú đã thất truyền từ lâu. Còn một vài người tu đạo Ma môn luyện pháp bảo, pháp thuật từ xác chết và khí huyết của người tu đạo cũng là tiến hóa từ thứ pháp thuật thượng cổ này. Nhưng Vân Hạc Tử cũng hiểu rõ rằng phù lục được luyện ra từ những thứ trên người yêu thú vào thời thượng cổ có uy lực rất mạnh. Còn pháp lực dao động trên cái phù này so với toàn bộ những cái phù còn lại là mạnh nhất.

Thậm chí Vân Hạc Tử còn thoáng thấy được bản thân lực lượng chân nguyên và tu vi của con yêu thú dường như còn cao hơn.

Ba cái cổ phù này đều là những cái mà Vân Hạc tử rất muốn.

Tuy nhiên Vân Hạc tử cũng không biết một loại nào nên không thể loại trừ khả năng y phán đoán sai lầm rằng nhìn thì như vậy nhưng lại không có tác dụng.

Vân Hạc Tử do dự một lúc nhìn ba tấm cổ phù. Một lát sau, Vân Hạc Tử quyết tâm vươn tay lấy ra một cái Ngân quang thần độn phù rồi cái cổ phù có ánh sáng bảy màu và cái cổ phù luyện chế bằng da thú kia.

Nhìn thấy Vân Hạc Tử làm như vậy, Trần Thanh Đế lập tức hiểu ra. Cho dù hai đạo cổ phù còn lại có vô ích thì cũng có thể dùng được Ngân quang độn thần phù. Hơn nữa, bên trong vàng cấm chế màu đỏ nhạt, Ngân Quang độn thần phù cũng chỉ còn có một tấm này. Cho dù lần sau còn cơ hội tới đây thì cái phù này cũng có thể bị người tiếp theo lấy mất. Cho nên giờ phút này nghĩ Vân Hạc Tử có thể chọn được hai cái phù lục có uy lực cực cao, Trần Thanh Đế cảm thấy khó chịu, hừ mạnh một cái.

Tiếp theo tới lượt Cống Dất Kiên Tán và Cách Lan vương lựa chọn. Cống Dất Kiên Tán chọn trước, lấy một cái Hộ trì bảo quang phù, một cái Mê thần ngân phù và một cái Cửu Hoàng bồn lôi phù.

Ngay sau đó, Vương Diễm Dương chớp mắt cũng hút lấy cái mộc phù màu xanh mà Vân Hạc Tử rất chú ý ra rồi lại lấy một cái Đại thành thần vương phù và một cái Thú Sát bạo viêm phù.

Vương Diễm Dương chọn Thú sát bạo viêm phù cũng là nghĩ trong trường hợp...không...địch lại sẽ cùng chết với kẻ địch. Mà rõ ràng là y cùng với Trần Thanh Đế, Trần Thanh Phù bàn bạc tính toán. Sau khi Đại Tự tại cung bị hủy, ba người đó cùng với đám Tán Tu tập trung lại. Có cái pháp bảo như Tự Tại ngọc bia, sử dụng Thú Sát bạo viêm phù có thể nói là không bị chết theo.

Đợi cho tới khi Thiên Ngô Hầu lựa chọn cũng lấy một cái Đại thành thần vương phù còn sót, một cái Linh hỏa phượng phù và một cái Tụ Linh phù.

Y lựa chọn như vậy cũng dễ hiểu. Hiện tại từ sau khi bị hủy Nguyên Anh, nếu như thân thể bị diệt thì coi như y cũng bị chết. Vì vậy mà trong hoàn cảnh không còn Ngân Quang độn ảnh phù để bỏ chạy, Đại Thành thần vương phù là một sự lựa chọn tốt nhất cho y.

556. Chương 527: Gặp Nhau Trên Cầu

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 527: Gặp Nhau Trên Cầu

Hơn nữa với tu vi chân nguyên hiện tại của y dừng hòng giúp phóng ra một ít pháp thuật lợi hại. Nên cái Linh hỏa phượng phù cũng tương đương với có thêm một cái pháp thuật uy hiếp được người tu đạo Nguyên Anh kỳ trở lên. Còn về Tụ Linh phù thì có thể giúp tăng tốc độ tu luyện của y, giúp y có thể tu luyện được Nguyên Anh sớm hơn.

Tiếp theo Trần Lê Phù lựa chọn một cái Lam Hỏa yêu đan phù chuyên đối phó với pháp bảo và hai cái cổ phù nhìn có vẻ không tầm thường nhưng lại chưa biết tên. Còn Thao Sinh Nguyên lại chọn một cái Mê Thần ngân phù còn sót, một cái Ngân Hoa Nguyên cương phù và một cái cổ phù khác.

Căn cứ vào sự lựa chọn cổ phù thì trong ba người Vân Hạc Tử, Thao Sinh Nguyên và Thiên Ngô Hầu nhìn như tạo thành một đội nhưng ba người lại không kết thành một khối. Nếu không, Vân Hạc Tử và Thao Sinh Nguyên sẽ phải chiếu cố tới Thiên Ngô Hầu mà để lại cái Ngân quang độn ảnh phù cho y là người có tu vi thấp nhất. Hơn nữa còn phải lấy thêm một, hai cái Tụ Linh phù cho Thiên Ngô Hầu mới đúng. Còn ở đây Vân Hạc Tử và Thao Sinh Nguyên lấy những thứ cũng chỉ là để ỉn dưng.

Còn Cách Lan vương thì để cho Trần Lê Phù và Thao Sinh Nguyên chọn trước sau đó chính mình mới chọn một cái Linh hỏa phượng phù và hai cái cổ phù chưa biết tên. Cho thấy bản thân y rất nhiều pháp bảo, nên sau khi đám người Trần Thanh Đế chọn trước, dưới tình huống chỉ còn những cái cổ phù chưa biết tên, y chỉ chọn để thử cầu vận may.

Hoài Ngọc vẫn nhìn chằm chằm vào cái mộc phù màu lục. Khi thấy tất cả mọi người đều không chọn nó, một chút mừng rỡ chợt lóe lên trong mắt nàng. Nhưng nàng lại càng cúi đầu xuống thấp. Không ngoài sự dự đoán của nàng, đúng vào lúc này, Băng Trúc Quân chợt quay đầu nói với cô ấy lạnh lùng:

- Người cũng lấy ba cái cổ phù đó đi.

- Ba cái cổ phù cô ấy lấy cũng giống như mấy thứ trước do ta cầm. Tới cuối cùng sẽ lấy ra để lựa chọn.

Sau khi nói với đám người Trần Thanh Đế như vậy, Băng Trúc Quân quay sang nhìn Hoài Ngọc rồi bổ sung một câu:

- Người cũng đừng mong làm cái gì. Nếu không người hiểu rõ, ta muốn lấy tính mạng của người chẳng khác nào như trở bàn tay.

Hoài Ngọc như không dám cãi mà chỉ gật đầu, đưa tay lấy ra ba cái cổ phù.

Bên trong ba cái cổ phù đó hiển nhiên là cái ngọc phù màu lục mà Hoài Ngọc đã chú ý từ đầu tới giờ.

Cái mộc phù màu lục trên đó có rất nhiều hoa văn, cũng không có gì đặc biệt. Ngoại trừ cái mộc phù đó ra còn có hai cái phù lục. Một trong hai cái có màu trắng, bên trên vẽ mấy cái cột đá điêu khắc hình Phật, còn một cái thì có vô số tơ máu, bề mặt có thấp thoáng một chút ngân quang ẩn hiện. Cái phù nhỏ đó dường như được luyện chế từ một loại tinh thạch.

Thấy mình còn chưa nói gì, Hoài Ngọc như tùy tiện vơ lấy ba cái ngọc phù lạ hoắc, Băng Trúc Quân liền nhú mày.

Nhưng y còn chưa kịp lên tiếng, ánh mắt của Hoài Ngọc chợt trở nên sắc bén. Gần như trogn nháy mắt, tấm ngọc phù màu trắng có khắc mấy cái cột đá hình Phật bay ra khỏi tay nàng khiến cho ánh mắt của đám người Băng Trúc Quân chỉ còn là ánh sáng màu trắng.

- Người muốn chết?

Một tiếng gầm vang lên rồi ngay lập tức có vầng sáng màu vàng xuất hiện. Cũng là Trần Thanh Đế có phản ứng cực nhanh, sử dụng Tự Tại Ngọc Bì bảo vệ mọi người. Còn trong tiếng quát đầy sát khí của mình, trong tay Băng Trúc Quân cũng lập tức xuất hiện một cái ngọc phù màu trắng. Chỉ có điều ngón tay vừa mới động, ngọn lửa màu xanh còn sót lại trên đó bị y hút ra.

Một tiếng động vang lên, ngọn lửa màu xanh đó bị y bóp nát ở trong tay.

Vốn nếu bị bóp nát, Hoài ngọc chắc chắn phải chết. Nhưng vào lúc này, cái ngọc phù màu lục trong tay nàng lại hóa thành một vầng sáng rồi chui vào trong cơ thể.

- Thanh Hoàng phá cấm phù?

Trong ánh sáng màu trắng chói mắt, cảm giác sau khi sử dụng cổ phù Hoài ngọc vẫn không làm sao mà thậm chí còn phi độn, Băng Trúc Quân liền biến sắc. Đúng vào lúc này, cái vầng sáng màu trắng kia cũng đã tạo thành một màn hào quang bao phủ đám người Trần Thanh Đế và Băng Trúc Quân ở bên trong.

Lúc này, trên đỉnh đầu Cống Dát Kiên Tán, viên Xá lợi màu trắng cũng tản ra ánh sáng màu trắng chạm vào vầng sáng kia nhưng không ngờ lại không đánh tan được nó. Bọn họ chỉ biết nhìn bóng dáng Hoài Ngọc lóe lên biến mất ở lối vào tầng hai.

- Không thể để cho con tiện tỳ đó chạy mất. Dường như nó biết rất nhiều cổ phù. Bắt được nó lại chắc chắn có nhiều tác dụng.

- Nếu để nó chạy tới nơi có trận pháp truyền tống, cho dù không biết cách sử dụng mà cảm cái pháp tinh của ta đi thì chúng ta sẽ phải ở đây như Chung Vân mà chết.

Cảm giác được mức độ cứng rắn của vầng sáng màu trắng, Băng Trúc Quân lập tức gào lên.

Rầm!

Tiếng gào của Băng Trúc Quân vừa mới vang lên, vầng sáng của Tự Tại Ngọc Bì cũng húc thẳng vào vầng sáng màu trắng.

Trần Thanh Đế cũng biết rõ. Cho dù Hoài Ngọc không nắm được bí mật của trận pháp truyền tống thì chỉ cần lấy được pháp tinh, bọn họ sẽ bị chết ở trong không gian Tử Kim giống như Chung Vân.

Vân Hạc tử phản ứng cũng giống như Trần Thanh Đế. Gần như đồng thời một làn hơi thở xích đồng từ người y tản ra kéo theo dòng khí màu đỏ quay cuồng. Rồi tòa Xích Đồng thiên thành lập tức to lên như muốn đẩy cho cái lồng sáng màu trắng bao vây họ nứt vỡ.

Tự Tại Ngọc Bia và Xích Đồng thiên thành đều là chí bảo còn trên cả pháp bảo cấp Kim tiên. Cả hai cái đồng thời va chạm, cho dù là pháp bảo cấp Kim tiên chuyên phòng ngự cũng bị đánh nát. Nhưng điều khiến cho cả hai người biến sắc đó là sau cú va chạm, ánh sáng của cái lồng màu trắng chỉ lóe lên, biến hình. Nhưng trong khoảng thời gian ngắn vẫn không hề xuất hiện một cái lỗ hồng hay vết nứt.

Vào lúc này Hoài Ngọc đã xuống tới tầng thứ nhất của Hoàng Thiên Thần tháp vẫn không hề dừng lại. Chân nguyên trong cơ thể nàng liên tục tràn vào trong cái cổ phù có đầy tơ máu và tản ra ánh sáng màu bạc còn sót lại.

Chỉ trong thời gian chừng hơi thở, cái cổ phù trong tay nàng chợt tản ra thành vô số những tia sáng đỏ như màu và vàng sáng màu bạc xuyên cả vào người nàng.

Sắc mặt đang trắng bệch của Hoài Ngọc lập tức xuất hiện sự đau khổ. Nhưng lập tức những tia sáng đỏ như máu đỏ và vàng sáng màu bạc xuyên ra sau người, rồi trong nháy mắt tạo thành một cái áo choàng màu bạc, bên trên có đầy những tia sáng như máu.

Sự kỳ lạ của tấm áo choàng này đó là sau khi thành hình tốc độ phi độ của nàng không chỉ tăng gleen mấy lần. Thoáng cái, nàng đã hóa thành một tia sáng màu phi đi với tốc độ gần như thuần di, biến mất khỏi tầng thứ nhất của Hoàng Thiên thần tháp.

Ầm ầm!

Ngay khi Hoài Ngọc ra khỏi Hoàng Thiên Thần tháp thì từ tầng thứ hai cũng vọng xuống những tiếng nổ.

Theo âm thanh lạnh lùng của Trần Thanh Đế, một tia sáng màu hồng vọt lên không trung khiến cho toàn bộ phạm vi mấy vạn dặm khu vực đất phong bị rung chuyển khiến cho đám người Băng Trúc Quân và Vân Hạc Tử cảm thấy một thứ áp lực từ trên cao ép xuống.

Toàn bộ không khí trong nháy mắt tràn ngập một thứ hơi thở khiến cho người ta không hít thở nổi.

Theo tiếng động đó, cả bầu trời như xuất hiện vô số mặt trời với muôn vàn quả cầu lửa màu vàng.

Mỗi một quả cầu lửa cũng đều to bằng cái bồn bên trong lưu chuyển những thứ kinh văn huyền ảo giống như có một vị Thần vương khắc từng bộ kinh văn lên đó.

Trong nháy mắt nhưng quả cầu lửa màu vàng gi như một cơn mưa giáng xuống tràn ngập đất trời kéo theo những tiếng động đinh tai nhức óc.

- Hoàng Thiên kim hỏa phù quả nhiên là danh bất hư truyền.

Gần như vừa thấy hỏa cầu màu vàng xuất hiện, Vân Hạc Tử chớp mắt rồi Xích Đồng thiên thành lập tức xuất hiện bao phủ lấy mình và Băng Trúc Quân.

- Không ổn.

Cùng lúc đó, Hoài Ngọc cũng cảm nhận được hay tay cử động phóng ra một vàng sáng màu bạc bảo vệ mình đồng thời tiếp tục lao về phía trước.

Rầm rầm rầm

Số lượng hỏa cầu dày đặc tràn ngập khắp đất trời trước mặt Hoài Ngọc. Hiện tại Hoài Ngọc vẫn tiếp tục lao về phía trước. Với tốc độ của nàng chẳng khác nào bản thân đang húc thẳng vào đám hỏa cầu đó.

Chỉ thấy tia sáng màu hồng xuyên qua trong ngọn lửa màu vàng liên tục va chạm với chúng khiến cho hỏa cầu tan vỡ, làm bắn ra xung quanh những ngọn lửa.

Chỉ trong một chút thời gian, khóe miệng của Hoài Ngọc đã thấm máu tươi.

- Quả nhiên là Hoàng Thiên Kim hỏa phù có thể bao phủ phạm vi mấy trăm dặm. Uy lực của thứ pháp thuật này cho dù một người tu đạo tu vi Nguyên Anh kỳ cũng chưa chắc có thể thoát ra được.

557. Chương 528: Côn Luân Và Lạc Bắc Liên Thủ?

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 528: Côn Luân Và Lạc Bắc Liên Thủ?

Một vầng sáng màu vàng cũng như tia chớp từ trong điện phóng ra. Dưới sự bao phủ bởi ánh sáng của Tự Tại Ngọc Bia, Trần Thanh Đế nở nụ cười lạnh:

- Băng Trúc Quân! Vân Hạc Tử! Các người tiếp tục đuổi theo là được. Với tu vi của con tiện tỳ đó cho dù có thể lao ra được cũng chẳng chịu nổi lâu.

....

- A?

Lạc Bắc chớp mắt, cảm thấy hết sức kinh ngạc.

Không một ai trong đám người Băng Trúc Quân và Trần Thanh Đế biến được ngay khi bọn họ tiến vào trong tầng thứ hai của Hoàng Thiên Thần tháp rồi lựa chọn cổ phù xong, Lạc Bắc cũng đã tới bên ngoài vầng sáng màu lam.

Cảm giác đầu tiên mà quang sáng mang tới cho Lạc Bắc đó là sự khiếp sợ. Nhưng với kiến thức của hắn cũng không có liên hệ được màn sáng này với một chỗ đất phong của tông phái lớn. Hắn chỉ quan sát xem màn sáng màu lam đó có phải cấm chế do người tạo ra hay không.

Thậm chí hắn còn không phát hiện được cái khe mà đám người Băng Trúc Quân và Vân Hạc Tử liên thủ tạo ra.

Bởi vì một cái khe nhỏ so với cả màn sáng rộng tới mấy vạn dặm thì quá nhỏ bé.

Nhưng trong lúc Lạc Bắc còn đang do dự chuẩn bị đi dọc theo màn sáng để điều tra xem có thấy manh mối nào không thì hắn chợt nghe từ bên trong vọng ra tiếng động như tiếng nổ.

Điều này khiến cho Lạc Bắc giật mình, trở nên cảnh giác.

- Sao lại thế này?

Ánh mắt của Lạc Bắc mới xuất hiện một chút ngạc nhiên thì hắn chợt nghe thấy từ trong vầng sáng vọng ra tiếng động ầm ầm rồi lập tức ở một chỗ trên màn sáng màu lam bắn ra mấy tia sáng kỳ dị.

Sắc mặt hơi thay đổi một chút rồi Lạc Bắc lập tức lao về phía chỗ có những tia sáng lóe ra đó.

Chỉ trong thời gian một chút, Lạc Bắc đã xuất hiện trước cái khe mà đám người Băng Trúc Quân hợp lực tạo ra.

Một làn linh khí dày đặc của trời đất từ trong cái khe dài chừng một trượng đó chảy ra ngoài.

Trong tầm mắt của hắn, phía sau màn sáng màu lam là một vùng sương mù dày đặc, đồng thời óc hai cây cầu.

Từ phía bên trong, tiếng động ầm ầm dường như đã biến mất. Sau khi do dự một chút, Lạc Bắc liền đi vào theo cái khe hạ xuống một cái cầu bên phải. Nhưng mới đi được hai bước, Lạc Bắc lại cảm thấy có gì đó không ổn liền dừng lại rồi lùi trở về. Sau đó hắn lại đi tới cây cầu trắng bên trái.

Lần này Lạc Bắc không lùi lại nữa. Làn sương mù màu trắng bao phủ cây cầu vẫn còn như trước. Đi được chừng hơn năm mươi trượng, Lạc Bắc như cảm giác được điều gì đó liền dừng lại lấy cái hạt châu màu bạc ra cầm trong tay đồng thời cũng thả ra đám mây đen do Thúc Anh hắc vân nang hóa thành. Lúc này trên cầu cầu ngọc như xuất hiện thêm một đám mây đen. Lạc Bắc ẩn nấp ở trong đám mây không để lộ một chút khí tức nào.

Nghe khi Lạc Bắc đang lẳng lặng đứng trên cầu lấy ra Thúc Anh hắc vân nang, dường như có một tia sáng màu hồng lao tới với tốc độ kinh người chỉ còn cách hắc chùng hơn trăm trượng. Khi tới cây cầu màu trắng, tia sáng đó liền lao vào với tốc độ kinh người.

Tia sáng đó chỉ lóe lên đã vượt qua khoảng cách bốn, năm mươi trượng. Mà lúc này, tia sáng đó mới cảm giác được trên cầu có đám mây đen liền dừng lại. Nhưng chỉ một chút dừng đó, hai tia sáng bạc cũng lao tới và vọt vào trong làn sương mù.

- Chẳng lẽ cái ảo trận này có sự thay đổi? Hay là do ta bị thương nên bị nó ảnh hưởng?

Cái tia sáng màu hồng đầu tiên chính là Hoài Ngọc. Vừa vọt lên trên cầu, nhìn thấy đám mây đen, trong đầu Hoài Ngọc liền có suy nghĩ như thế. Bởi vì nàng cảm giác đám mây đen đó có pháp lực dao động tản ra chứ không phải ảo giác do huyền trận tạo thành.

Cái Tử Kim hư không này bị đóng mấy ngàn năm, cơ bản không có người tu đạo nào khác, tại sao trong ảo trận lại đột nhiên xuất hiện một đám mây đen?

Nhưng chỉ hơi dừng lại một chút, Hoài Ngọc liền cắn răng rồi tiếp tục lao đi như không nhìn thấy mà xuyên thẳng qua cái đám mây đen do Thúc Anh hắc vân nang của Lạc Bắc hóa thành.

Sở dĩ Hoài Ngọc làm vậy là bởi vì mặc dù nàng đã vượt qua được phạm vi bao phủ của Hoàng Thiên kim hỏa phù nhưng cũng bị tổn thương không hề nhẹ. Vào lúc này cơ bản không có thời gian cho nàng điều tức chữa thương. Nếu thêm thời gian chừng một nén hương nữa cho dù Băng Trúc Quân và Vân Hạc Tử không đuổi kịp thì chính bản thân nàng cũng không chịu nổi.

Hoài Ngọc? Vân Hạc Tử?

Sau khi cướp cái thi thể khác, khuôn mặt của Băng Trúc Quân thay đổi cho nên Lạc Bắc nhìn qua chỉ nhận ra được Hoài Ngọc và Vân Hạc Tử. Có điều cho dù như vậy thì cũng đủ khiến cho tinh thần của Lạc Bắc chấn động. Bởi vì hắc cũng không thể ngờ được lại gặp được đám người Vân Hạc Tử và Hoài Ngọc ở trong cái Tử Kim hư không này.

- Còn định chạy?

- A!

Trong tích tắc đó, hai âm thanh khác nhau gần như cùng vang lên một lúc.

Tiếng thứ nhất là do Vân Hạc Tử vừa mới nhảy vào trong huyền trận cất lên tràn ngập sự kiêu ngạo và khinh miệt. Kèm theo âm thanh đó, không gian xung quanh Hoài Ngọc xuất hiện rất nhiều nếp uốn giống như từ bốn phía ép về phía nàng. Lần này, ánh mắt của Hoài Ngọc xuất hiện sự tuyệt vọng. Cùng với búng máu phun ra từ miệng, đạo cổ phù mà nàng sử dụng biến thành áo choàng cũng xuất hiện mấy vết rạn, ánh sáng trở nên mờ dần.

Tiếng thứ hai là do Băng Trúc Quân và Vân Hạc Tử cùng phát ra. Tiếng a đó thể hiện một sự khiếp sợ và không thể tin nổi vào mắt mình.

Tiếng kêu sợ hãi đó nhanh chóng bị che lấp giữa vô vàn tiếng động.

- Lại là Băng Trúc Quân?

Vừa nghe thấy tiếng kêu kinh ngạc của, trong lòng Lạc Bắc chợt xuất hiện suy nghĩ đó.

Mới vừa rồi khi đột nhiên nhìn thấy Hoài Ngọc và Vân Hạc Tử ở đây đã đủ khiến cho Lạc Bắc giật mình. Nhưng trong nháy mắt hắc quyết định ra tay đối phó với Vân Hạc Tử. Bởi vì đối với hắc mà nói, mặc dù Hoài Ngọc là đệ tử Côn Luân, thậm chí còn suýt chút nữa làm cho hắc bị chết bởi thần cung Toái Hư, nên có thể nói là kẻ địch của Lạc Bắc. Có điều lúc này Hoài Ngọc đã bị thương nặng, bản thân còn không chịu nổi nên không có sức uy hiếp đối với hắc.

- Lạc Bắc?

Dưới cái pháp thuật Thất Xảo di thiên trấn của Vân Hạc Tử, Hoài Ngọc vẫn cố gắng sử dụng chân nguyên khiến ấu trong cơ thể như muốn trào lên, cơ bản không khống chế nổi chân nguyên trong người mà suýt

chút nữa rơi xuống trên cái cầu bằng ngọc trắng. Nhưng khi nhìn thấy chín đạo Kiếm cương Phá Thiên Liệt từ trong đám mây đen lao ra, trong đầu Hoài Ngọc cũng lập tức xuất hiện cái tên của Lạc Bắc.

- A! A! Sao lại thế này? Làm thế nào mà hắn cũng có mặt ở đây?

Gần như đồng thời, Vân Hạc Tử và Băng Trúc Quân đều có suy nghĩ như vậy. Cả hai liên tục kêu lên sợ hãi. Bản thân hai người đã ném trải rất nhiều thứ từ Lạc Bắc cho nên ngay cả khi bình thường, nhìn thấy hắn thì cả hai cũng đã kinh hãi nói gì tới bây giờ hắn lại đột nhiên xuất hiện trước mặt họ.

Sự xuất hiện của Lạc Bắc lúc này khiến cho cả hai không còn giữ nổi tinh thần.

Lúc này, thậm chí Băng Trúc Quân còn khiếp sợ tới mức quên cả việc sử dụng pháp thuật. Còn Vân Hạc Tử nhìn thấy chín đạo kiếm cương Phá Thiên Liệt lao tới mới tỉnh táo, luống cuống vội vàng thả Xích Đồng Thiên thành.

- Xích Đồng thiên thành?

Mặc dù Lạc Bắc có chút khiếp sợ ngăn ngửi nhưng hắn cũng đã hạ quyết tâm, dường như chuẩn bị sẵn cho việc phục kích. Vào lúc này, hắn vô cùng bình tĩnh. Vừa cảm nhận Vân Hạc Tử và Băng Trúc Quân đồng thời còn phát hiện phía sau hai người dường như còn có người đến, Lạc Bắc ra tay trở nên hết sức tàn nhẫn. Hắn quyết định ra tay như sấm sét giải quyết hết cả hai trước rồi nói sau.

Cái Xích Đồng thiên thành, trước đây Lạc Bắc đã gặp cho nên biết được một chút sự thần diệu của nó. Vì vậy mà khi thấy Vân Hạc Tử lấy cái pháp bảo đó ra, Lạc Bắc chợt chớp mắt rồi đám mây do Thúc Anh hắc vân nang hóa thành chợt bay lên. Cùng lúc đó, một chùm ánh sáng màu bạc chói mắt cũng từ trong tay Lạc Bắc bay ra bao phủ Xích Đồng thiên thành mà Vân Hạc Tử vừa mới thả ra ngoài.

- Sao lại thế này? Hắn có cái pháp bảo gì mà có thể cướp được pháp bảo của đối thủ?

Chỉ thấy khí xích đồng vừa mới cuộn cuộn tản ra bao phủ Vân Hạc Tử và Băng Trúc Quân thì đã bị ánh sáng bạc thu mất, chẳng khác nào lột ngay lấy quần áo của đối thủ mà rơi vào tay Lạc Bắc. Vân Hạc Tử và Băng Trúc Quân cũng lập tức hiện thân trước mắt đạo kiếm cương của hắn.

- A!

Một tiếng kêu thảm thiết chợt vang lên từ trong miệng Vân Hạc Tử.

558. Chương 529: Âm Sát. Pháo Nổ.

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 529: Âm Sát. Pháo Nổ.

Dựa vào hiệu quả còn lại của Ngân Quang độn thần phù, Vân Hạc Tử tránh được tám đạo kiếm cương nhưng vẫn bị một đạo cắt qua khiến cho y bị đứt thành hai đoạn.

Phụ!

Một đứa bé bao phủ trong ánh sáng trắng lao ra khỏi đỉnh đầu của Vân Hạc Tử mang theo sắc mặt vô cùng kinh hãi. Đứa bé đó hết sức ngưng tụ, chính là Nguyên Anh của Vân Hạc Tử.

Nguyên Anh của y lao ra, trong sự kinh hoàng định bỏ chạy. Nhưng đúng vào lúc này, một đám mây đen chợt hạ xuống khiến cho Nguyên Anh của Vân Hạc Tử cứng đờ rồi bị Lạc Bắc sử dụng Thúc Anh hắc vân nang bắt lấy.

- A!

Băng Trúc Quân cũng hét lên chói tai.

Bởi vì ở phía sau của Vân Hạc Tử, có y chắn cho nên Băng Trúc Quân cũng tránh được một đòn hết sức của Lạc Bắc.

Nhưng trong lúc đối mặt, Xích Đồng Thiên Thành của Vân Hạc tử bị Lạc Bắc lấy mắt, ngay cả thân thể cũng bị hấn chém đứt và Nguyên Anh thì bị bắt.

Trong tiếng hét chói tai, Băng Trúc Quân bị dọa tới mức bỏ cả thân thể. Trên đỉnh đầu của y lóe lên ánh sáng màu hồng. Rồi Nguyên Anh được bao phủ trong ánh sáng đỏ như máu xuất hiện. Y sử dụng ngay đòn pháp Nguyên Anh làm cho tu vi tổn thương rất nhiều ngày đó. Ánh sáng màu hồng lóe lên, Nguyên Anh liền từ trong huyền trận bỏ chạy vào trong khu đất phong.

Lần này, Băng Trúc Quân bỏ chạy rất đúng lúc. Nguyên Anh của lão vừa mới lao ra, một chùm ánh sáng cũng lập tức bao phủ lấy thân thể của y rồi một cái Lôi Tiêu đạo quả xuất hiện đánh cho thân thể của y hóa thành tro tàn.

Hắn mới ra tay mà không ngờ có uy thế như vậy...

Từ lúc Hoài Ngọc không khống chế được chân nguyên cho tới khi thân thể của Băng Trúc Quân và Vân Hạc Tử bị chém nát chỉ là chuyện xảy ra trong tích tắc. Nhìn thấy cảnh tượng đó, Hoài Ngọc nhìn Lạc Bắc mà cảm thấy tinh thần nhện nhạo, thấy hắn như một vị thiên thần.

- A?

Nhưng đúng vào lúc này, Lạc Bắc nhìn thấy một cái túi giống như Thúc Anh hắc vân nang và hai cái cổ phù từ trên thi thể bị nát thành tro bụi của Băng Trúc Quân rơi xuống. Mà trong tay của Vân Hạc Tử dường như cũng cầm hai cái cổ phù.

Lạc Bắc chớp mắt, Thúc Anh hắc vân nang lật nhẹ mà hút lấy cái túi màu đen của Băng Trúc Quân và hai cái cổ phù lại. Cùng lúc đó, một cột lôi hỏa màu tím từ trong tay hắn bay ra quấn quanh thân thể bị chém thành hai mảnh của Vân Hạc Tử khiến cho nó bị thiêu thành tro trong nháy mắt.

Hai cái cổ phù và mấy thứ gì đó lóng lánh trong tay Vân Hạc tử cũng từ trong đám tro rơi xuống rồi bị Lạc Bắc hút lấy.

Ngoại trừ hai cái cổ phù kia ra, từ thân của Vân Hạc Tử rơi xuống còn có hai cái bình đan và hai cái hộp dường như để đựng pháp bảo và những thứ khác.

- Lạc Bắc! Băng Trúc Quân đi cùng với đám Trần Thanh Đế. Bên trong, ngoài Trần Thanh Đế, Vương Diễm Dương và Trần Lê Phù ra còn có hai vị pháp vương của Hoa Giáo cùng với Thao Sinh Nguyên và Thiên Ngô Hầu.

Sau khi thu mấy thứ đó vào trong tay, còn chưa kịp quay đầu lại nhìn, âm thanh của Hoài Ngọc đã nhanh chóng vọng vào tai của Lạc Bắc.

- Nơi đây là khu vực đất phong của Hoàng thiên tông thời thượng cổ. Bọn họ ở trong đó lấy được mấy thứ cổ phù có uy lực rất mạnh.

- Cái mà ngươi lấy được trong tay của Băng Trúc Quân là Cửu Hoàng bôn lôi phù và Đại Thành thần vương phù. Cửu Hoàng bôn lôi phù có thể thả ra thiên lôi ngưng tụ thành Lôi tôn để tấn công. Đại Thành thần vương phù có thể khiến cho thân thể biến thành Hỗn Nguyên kim thân, sức lực cũng tăng lên gấp trăm lần.

- Hai cái cổ phù trong tay Vân Hạc tử là hai cái cổ phù cao cấp nhất thời thượng cổ. Cái cổ phù có ánh sáng bảy màu chính là Khổng Tước Minh vương phù, có thể phóng ra một cái vòng tròn bảy màu. Sau khi phóng ra liền có thể ngăn được bảy đạo pháp thuật của đối phương. Còn cái kia là Hóa thần phù. Trong tình cảnh chân nguyên kiệt quệ có thể bổ sung chân nguyên cực nhanh, đồng thời trong khoảng thời gian ngắn nâng cao tu vi. Chỉ có điều sau khi sử dụng nó, kinh mạch cũng bị tổn thương. Mấy cái cổ phù này chỉ cần để cho chân nguyên vào là có thể sử dụng.

Âm thanh của Hoài Ngọc nhanh chóng vọng vào tay Lạc Bắc.

Trong nháy mắt, Hoài Ngọc không chỉ nói cách sử dụng hai cái cổ phù trong tay Băng Trúc Quân mà còn nói cả hai cái cổ phù của Vân Hạc Tử, thậm chí còn dùng từ hết sức lợi hại cho Lạc Bắc biết.

Giống như đám người Băng Trúc Quân hiểu ra, kiến thức của Hoài Ngọc đối với cỗ phù không ngờ vượt xa đám người Băng Trúc Quân và Trần Thanh Đế.

Hoài Ngọc và Lạc Bắc là kẻ địch. Vào lúc này, nàng nói cho hắn nghe dường như khiến cho người ta cảm thấy khó hiểu.

Nhưng vào lúc này, trong mắt Lạc Bắc chỉ lóe lên mấy tia sáng rồi chẳng hề có lấy một chút do dự. Một vầng sáng màu vàng lập tức từ trong tay hắn lao ra hóa thành một cây cột đá khác hình Phật, rồi nó lập tức ẩn vào dưới da của hắn. Ngay lập tức da thịt của Lạc Bắc chợt phát ra ánh sáng của Hồn kim.

Lần này Lạc Bắc sử dụng Đại thành thần vương phù trước.

Cùng lúc đó, Lạc Bắc không lùi mà tiến, nhanh chóng lao thẳng vào bên trong.

Bóng dáng của hắn còn chưa tới cuối cây đầu, từng vòng lôi quang đã theo thân thể của Lạc Bắc mà cuốn ra ngoài.

Thoáng cái từ trên cao vang lên những tiếng gầm rú và tiếng Phạn ngữ vọng khắp cả không trung. Thiên lôi nhanh chóng ngưng tụ lại tạo thành một vị đạo tôn uy nghiêm v phong cách cổ xưa xuất hiện trước mặt Lạc Bắc rồi lập tức phóng thẳng về phía trước.

- Sao lại thế này?

- Nguyên Anh của Băng Trúc Quân?

Tự Tại Ngọc bìa tản ra ánh sáng màu vàng nhìn như một con thuyền lớn đang phi về phía ảo trận. Đám người Trần Thanh Đế vừa mới nghe thấy có tiếng đầu phép bên trong huyền trận đã thấy Nguyên Anh của Băng Trúc Quân hét lên chói tai rồi bay ra khỏi đó với một tốc độ kinh người.

Bám theo sát phía sau Nguyên Anh của Băng Trúc Quân là một vị Thiên lôi đạo tôn tản ra đầy lôi quang còn phía sau đó lập tức xuất hiện bóng dáng của Lạc Bắc.

- Cửu Hoàng bốn lôi phù? Đó là Lạc Bắc! Sao lại thế này?

Nhìn thấy Lạc Bắc xuất hiện trong tầm mắt, đám người Trần Thanh Đế cũng giống như khi Băng Trúc Quân và Vân Hạc Tử nhìn thấy hắn, đều vô cùng khiếp sợ.

- Nguyên Anh của Vân hạc Tử bị hắn bắt rồi.

Cùng lúc đó, đám người Vân Hạc Tử cũng nhìn thấy Nguyên Anh của Vân Hạc Tử ở trong đám mây đen trên đỉnh đầu Lạc Bắc. Lần này thì đám người Trần Thanh Đế cũng khiếp sợ tới mức lông tóc toàn thân dựng đứng, như muốn nhảy dựng người dậy.

Oanh! Oanh! Oanh!

Từng làn ánh sáng tản ra do pháp lực dao động dao động lập tức từ trên tấm bìa bay lên.

Thao Sinh Nguyên, Cống Dát Kiên Tán... Toàn bộ bọn họ theo bản năng lập tức lấy ra pháp bảo phòng ngự của mình.

Cùng với đồng tử trong mắt co lại, tấm Tự Tại Ngọc Bìa cũng tản ra ánh sáng rực rỡ mà bảo vệ Nguyên Anh của Băng Trúc Quân đang lao tới.

Phương pháp sử dụng trận pháp truyền tống chỉ có một mình Băng Trúc Quân biết. Nếu Nguyên Anh của Băng Trúc Quân cũng bị tiêu diệt thì đám người Trần Thanh Đế cũng bị nhốt cho tới chết trong Tử kim hư không.

Đám người bên phía Trần Thanh Đế thấy Lạc Bắc từ đâu xuất hiện, Nguyên Anh của Vân Hạc Tử bị hắn bắt, Nguyên Anh của Băng Trúc Quân thì bỏ chạy liên đều khiếp sợ, theo bản năng tiến hành phòng ngự.

- Rầm!

Gần như ngay khi những vầng sáng xuất hiện trên Tự Tại Ngọc Bìa, chín cái Thiên lôi đạo tôn thân ột trượng cũng đã nổ tung trên vầng sáng của Tự Tại Ngọc bìa.

- Uy lực của cái cổ phù này không ngờ mạnh tới mức như vậy.
- Ở nơi này không ngờ lại có một cái động phủ rộng lớn như thế.

Dưới sự va chạm của chín Thiên Lô đạo tôn rồi nổ tung khiến cho Tự Tại Ngọc bia bay thẳng về phía sau, đồng thời tạo ra những vòng sóng xung kích khiến cho không khí trong phạm vi vài dặm quay cuồng. Nhưng tia chớp bắn ra xung quanh tạo thành chín cái cây trên không trung.

Đồng thời trong mắt Lạc Bắc cũng chợt trở nên sáng ngời.

Uy lực của Cửu Hoàng bên lôi phù và cảnh tượng đất phong của Hoàng Thiên tông hoàn toàn nằm ngoài sức tưởng tượng của Lạc Bắc.

Tuy nhiên động tác của hắn không hề dừng lại. Ngay khi chín Thiên Lô đạo tôn nổ tung trên vầng sáng màu vàng của Tự Tại ngọc bia, một dải ánh sáng màu bạc cũng lập tức bao phủ xung quanh khu vực của cái bia đó.

- A!

- Chuyện gì thế này?

Khi liếc mắt nhìn thấy Lạc Bắc, Thao Sinh Nguyên giật mình tới mức gần như nhảy lên liền lấy ra Ngũ Ngục thần sơn tản ra năm loại ánh sáng xanh, vàng, đỏ, hồng trắng.

Cái pháp bảo này có thể theo suy nghĩ mà thay đổi lớn nhỏ, là một cái dị bảo có thể công cũng có thể thủ.

Nhưng vào lúc này, khi Thiên Lô bùng nổ, dưới sự bao phủ của ánh sáng bạc, thần thức của Thao Sinh Nguyên bị cản trở và phản ứng cũng chậm đi. Ngay cả suy nghĩ khống chế Ngũ Ngục thần sơn cũng như bị ánh sáng bạc của Lạc Bắc ảnh hưởng rồi lấy mất. Dưới sự kinh hãi, sắc mặt của Thao Sinh Nguyên lập tức trắng bệch không còn một chút máu. Y lập tức sử dụng chân nguyên, cố gắng khống chế cái pháp bảo của mình.

Thao Sinh Nguyên chỉ cảm thấy pháp bảo của mình lấy ra cũng bị hút đi, cố gắng khống chế cũng không nổi. Tuy nhiên Trần Lê Phù và Vương Diễm Dương đứng gần ngay đó cũng vừa mới lấy ra pháp bảo cũng lập tức kêu lên sợ hãi. Pháp bảo của cả hai cũng bị ánh sáng bạc đó hút mất.

Vào lúc này, Trần Lê Phù lấy ra chính là Áo Ảnh thần toa. Cái pháp bảo cấp kim tiên này mặc dù chủ công nhưng cũng có thể bay quanh người để phòng ngự. Hơn nữa trên tay Trần Lê Phù cũng không có pháp bảo phòng ngự đặc biệt nào. Vào lúc này cũng chỉ biết lấy ra cái pháp bảo đó mà thôi.

Còn Vương Diễm Dương lấy ra chính là Pháp nguyên thần tháp tản ra ánh sáng màu vàng chói mắt. Cái bảo tháp màu vàng đó còn có dấu vết để lại, ánh sáng cũng tối hơn trước. Cho thấy sau khi bị Lạc Bắc chém làm cho phôi bị thương, mặc dù được luyện lại có thể sử dụng nhưng uy năng so với trước cũng yếu đi nhiều.

Xoẹt!

Ngay khi hai cái pháp bảo của Trần Lê Phù, Vương Diễm Dương bị Lạc Bắc hút mất, chín đạo kiếm cương tản ra khí lôi cương màu tím cũng nổ tung trên vầng sáng màu vàng của Tự Tại Ngọc bia.

- Không hay.

Tự Tại Ngọc Bia bị chín Thiên lô đạo tôn nổ tung khiến cho ánh sáng màu vàng bao phủ lấy nó cũng rung chuyển. Hiện tại chín đạo kiếm cương này rõ ràng có uy lực so với kiếm cương Phá Thiên Liệt của Lạc Bắc còn mạnh hơn mấy lần. Vừa xông tới, màn sáng của Tự Tại Ngọc bia lập tức xuất hiện một cái lỗ thủng. Còn Nguyên Anh của Băng Trúc Quân vừa mới chui vào bên trong Tự Tại Ngọc Bia cũng hét lên chói tai. Bởi vì mục tiêu Kiếm cương của Lạc Bắc chính là Nguyên Anh của y. Vào lúc này, mặc dù mới đánh rách màn sáng bảo vệ của Tự Tại Ngọc Bia nhưng kiếm khí và lôi cương ập vào cũng đủ khiến cho Nguyên Anh của Băng Trúc Quân bị thương. Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Cống Dát Kiên Tán cũng biến sắc. Viên Xá Lợi trên đỉnh đầu của y lập tức tản ra ánh sáng màu trắng bao phủ lấy Nguyên anh của Băng Trúc Quân.

Nhưng đúng vào lúc này, một quả nhìn giống quả trứng tản ra vầng sáng màu tím cũng theo cái lỗ thủng bị kiếm cương xé ra mà xuất hiện bên cạnh Trần Lê Phù.

- A!

Theo tiếng kêu thảm thiết, một bóng người nhỏ màu xanh từ đỉnh đầu Trần Lê Phù vọt ra. Còn thân thể của Trần Lê Phù trong nháy mắt hóa thành tro tàn trong lõi quang màu tím.

Không hề dừng lại. Cùng với lúc thân thể của Trần Lê Phù hóa thành tro tàn, Lạc Bắc đang xông tới lập tức xoay người lao về phía ảo trận với một thái độ hết sức kiên quyết.

Sở dĩ Lạc Bắc làm vậy là vì ở đây hắn chỉ có phân thân. Bản mệnh kiếm nguyên, phân thân trong Chư thiên, Yêu vương liên thai đều không có. Thực lực của hắn bây giờ không bằng một nửa của bản tôn. Nếu không phải do Vân Hạc Tử và Băng Trúc Quân bị hắn mai phục rồi mất tinh thần không chiếm được lợi thế thì Lạc Bắc chắc chắn không thể vừa mới gặp đã đánh nát được thân thể của cả hai.

Nghe thấy Hoài Ngọc nói bên trong còn có Trần Thanh Đế và hai vị pháp vương Hoa Giáo, Thao Sinh Nguyên, Lạc Bắc biết vào lúc này mình không phải là địch thủ của họ.

Nhưng Lạc Bắc không lùi mà còn xông vào chính là muốn nhân cơ hội bọn chúng không chuẩn bị để đánh chết một, hai người bên đối phương khiến cho thực lực của chúng giảm xuống.

Lạc Bắc đã phòng ngừa chuyện đối phương phản ứng nhanh nên tăng thêm cho bản thân một tấm Đại thành thần vương phù rồi sau đó là Cửu Hoàng bốn lõi phù. Tiếp theo hắn sử dụng hạt châu màu bạc, Kiếm cương phối hợp từ kiếm quyết Phá Thiên Liệt, Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu, Tĩnh Niệm Thông Minh quyết, Tử Tiêu đạo quả để đánh nát thân thể của Trần Lê Phù.

Tu vi của Trần Lê Phù chẳng qua mới chỉ có Nguyên Anh trung kỳ. Nguyên Anh mới cố gắng ra khỏi cơ thể phi hành mà không bị thương. Một khi bị đánh mất thân thể cũng tương đương với việc giảm bớt một nửa uy hiếp từ y.

Trong nháy mắt, Lạc Bắc đột kích dữ dội cũng có thể nói là thành công lớn.

- Cái hạt châu của ta không có tác dụng với Tự Tại ngọc bia và xá lợi của Cống Dát Kiên tán cùng với pháp bảo của Cách Lan vương.

Sau khi đắc thủ, rồi lui lại, Lạc Bắc cũng biết rõ bản thân mình nếu lấy cứng chọi cứng chắc chắn không phải là đối thủ của đám người Trần Thanh Đế. Bởi vì trong tích tắc hắn có thể cảm nhận được hạt châu màu bạc của mình mặc dù kỳ lạ nhưng đối với những loại pháp bảo không phải bằng sắt thép hay luyện hóa trong thời gian dài có mối liên hệ chặt chẽ với tinh thần thì lại không thể nào hút đi được.

Có thể nói cho dù pháp bảo của đối phương có uy lực cực lớn nhưng người thi triển pháp bảo chỉ cần dựa vào uy lực của nó mà không luyện hóa, trên mặt pháp bảo không có nhiều tâm thần thì mới có thể bị hạt châu màu bạc của hắn hút mất. Nhưng nếu nó bị người thi triển luyện hóa, hay chẳng hạn như phi kiếm đã được luyện tới kiếm cương thì nhiều lắm hạt châu màu bạc chỉ cản trở tốc độ của nó chứ không thể hút được.

Mà vào lúc này, chỉ với mấy cái pháp bảo như Tự tại Ngọc Bia, phật quang xá lợi và pháp bảo của Cách Lan vương, phân thân của Lạc Bắc chưa chắc đã đối phó được.

- Đi!

Lạc Bắc vừa mới lui vào trong cây cầu trắng liền thấy Hoài Ngọc vẫn chưa đi đang đứng ở đó điều tức. Nhưng Lạc Bắc cũng chẳng hề có lấy một chút kinh ngạc, để cho Xích Đồng thiên thành phóng ra một luồng khí bao phủ lấy hắn và Hoài Ngọc rồi nhanh chóng phi độn ra ngoài. Xích Đồng thiên thành của Vân Hạc tử cũng là một cái cổ bảo. Chỉ cần đưa chân nguyên vào là có thể sử dụng. Vì vậy mà nó mới bị Lạc Bắc hút mất. Vào lúc này, Lạc Bắc lập tức lấy ra sử dụng được ngay.

- Trần Lê Phù!

Trên Tự Tại ngọc bia, sau khi phóng ra một vầng sáng bảo vệ nguyên anh của Trần Lê Phù, gương mặt của Trần Thanh Đế cũng gần như biến dạng.

- Chúng ta có nhiều người như vậy, lại có bao nhiêu cổ phù trong tay, hắn không phải là đối thủ của chúng ta. Nếu không thì hắn cũng không bỏ chạy.

- Lần này nhất định phải giết chết hắn, nghiền nát thành tro.

Vào lúc này, mặc dù Trần Thanh Đế không biết tại sao Lạc Bắc có thể xuất hiện trong Tử Kim hư không nhưng khi hắn vội vàng rút lui thì y cũng hiểu rõ suy nghĩ của Lạc Bắc. Ngay lập tức y quát lên.

Âm thanh của Trần Thanh Đế còn chưa dứt, vô số những tia sáng màu bạc cũng xuất hiện xung quanh Tự Tại Ngọc bia.

Trần Thanh Đế lập tức phóng Ngân Hoa Nguyên cương phù đang cầm trong tay.

Cùng lúc đó, một cái pháp bảo hình ống màu bạc cũng xuất hiện trong tay của y. Nó chính là Cửu thiên tinh thần pháo của Bắc Hắc Hắc lão.

Theo tiếng động ầm ầm của nó, một cột sáng từ Cửu Thiên tinh thần pháo vọt ra rồi lao thẳng vào trong huyền trận.

Lạc Bắc điều khiển Xích Đồng Thiên thành co lại chỉ còn chừng một trượng lao ra khỏi cái khe trên màn sáng màu lam liền lập tức hạ xuống dưới.

- Rầm!

Trong nháy mắt một cột sáng màu bạc như nước lũ ập tới, vọt qua bên trên Xích Đồng thiên thành.

- Trong số bọn chúng chỉ có Băng Trúc Quân biết cách khởi động trận pháp truyền tống. Chỉ cần tiêu diệt Nguyên Anh của băng Trúc Quân, bọn chúng sẽ bị chết trong Tử Kim hư không.

Mặc dù đang ở trong Xích Đồng thiên thành, Hoài Ngọc cũng cảm giác được uy lực hùng mạnh của Cửu Thiên tinh thần pháo. Nhưng vào lúc này, nàng hết sức bình tĩnh, quay sang nói với Lạc Bắc như vậy.

Từ thân Lạc Bắc, pháp lực dao động tản ra cực mạnh. Xích Đồng thiên thành cũng nhanh chóng phi hành ngược theo hướng mà hắn tới đây. Hai mắt Lạc Bắc hơi chớp chớp dường như đang cảm nhận uy lực phòng ngự và tốc độ phi hành của Xích Đồng thiên thành. Cùng lúc đó, sắc mặt của hắn vẫn bình thản, lên tiếng hỏi:

- Bọn chúng có thứ cổ bảo nào lợi hại hay tốc độ phi hành vượt qua Xích Đồng thiên thành hay không?

- Tốc độ của Tự Tại Ngọc Bia không chênh lệch với Xích Đồng Thiên thành nhiều. Trong tay bọn chúng còn có một cái Thú Sát bạo viêm phù với uy lực kinh người, chỉ riêng một mình Xích Đồng Thiên thành có lẽ chưa ngăn cản được. Còn có một cái Lam Hỏa yêu đan phù có thể thiêu cháy pháp bảo. Nó là thứ khắc tinh của Thú Anh hắc vân nang và Xích Đồng thiên thành của người.

559. Chương 530: Độc Chiến Quân Hùng

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 530: Độc Chiến Quân Hùng

Sau khi nói xong câu đó, Hoài Ngọc hơi cau mày, chớp mắt như đang cố gắng nhớ lại:

- Trong tay của họ còn có một cái Câu Ly Thiên yêu phù, một cái Bách Quỷ Lai triều phù. Chỉ có điều bọn chúng không biết tới công dụng của hai cái phù đó nên có thể không sử dụng.

- Cái Như Ý bách bảo nang mà người vừa lấy được của Băng Trúc Quân là pháp bảo của Hoàng Thiên tông, chỉ cần đưa chân nguyên vào là có thể sử dụng. Bên trong cũng có một cây cổ bảo hình cái thương mà bọn chúng lấy được bên người của một vị đệ tử Hoàng Thiên tông đã chết. Bọn chúng cũng chưa hề thử nên không biết công dụng của nó thế nào. Còn hai cái bình kia không biết là có đan dược gì. - Không để cho Lạc Bắc phải hỏi, Hoài Ngọc nhanh chóng nói với Lạc Bắc.

- Thật không?

Lạc Bắc nhướn mày, trong tay hần lóe lên tia sáng đen rồi mở túi Bách Bảo như ý.

Sử dụng cái Bách Bảo như ý này cần lượng chân nguyên rất nhỏ. Sau khi Lạc Bắc đưa chân nguyên vào trong nó lập tức nối liền với tinh thần của hắn, giúp hắn có thể cảm giác được từng thứ trong đó. Chỉ cần hắn muốn nó sẽ lập tức hiện ra trong vầng sáng màu đen.

- Người xem trong hai cái bình đó có đan dược chữa thương hay không.

Hai cái bình đan màu đỏ và một cái pháp bảo hình cây thương xuất hiện giữa làn sáng màu đen của cái túi. Lạc Bắc sử dụng chân nguyên đẩy hai cái bình cho Hoài Ngọc đồng thời hút cái pháp bảo có hình cây thương vào trong tay.

Cảm giác đầu tiên mà cây thương đồng mang lại đó là nó rất thô. Nhưng nhìn kỹ thì trên bề mặt của nó lại phủ kín những loại phù điêu. Cái cảm giác thô ráp mà người ta cảm thấy đó chính là vì hình dạng của đám chim thú đó hết sức cổ giống như một bức tranh từ thời xa xưa vậy.

- Nếu vậy, người hãy đưa cái Ngân lô pháp y trong cái túi đó cho ta.

Vừa mới cầm hai cái bình đan màu đỏ, Hoài Ngọc cũng quay sang nói với Lạc Bắc:

- Cái Ngân Lô pháp y này có uy lực cũng được chắc là có thể giúp đỡ được một chút.

- A?

Ngón tay của Lạc Bắc hơi động cái áo pháp y màu trắng bạc lấy được trên người Chung Vân lập tức bay tới tay Hoài Ngọc.

Nhưng cũng vào lúc này, từ trong cái khe trên màn sáng màu lam chợt có ánh sáng vàng lóe lên rồi Tự Tại ngọc bia xuất hiện.

- Bây giờ thử xem đây là thứ pháp bảo gì.

Lạc Bắc cười lạnh một tiếng rồi tiếp tục để cho chân nguyên từ tay chui vào trong cây thương đồng.

- Cái gì?

Điều khiến cho Lạc Bắc hoảng sợ đó là khi lần chân nguyên thứ nhất vọt vào bên trong cây thương, nó chẳng khác nào một cái lốc xoáy còn chủ động hút chân nguyên của hắn rất nhanh.

Nhưng chỉ trong nháy mắt cây thương cũng tỏa ra ánh sáng màu xanh rực rỡ. Cây thương đang dài tới một thước lập tức trở nên tới một trượng. Một tiếng động vang lên nó lập tức biến mất khỏi tay Lạc Bắc, khi xuất hiện đã đánh thẳng vào vầng sáng màu vàng của Tự Tại ngọc bia.

Không ngờ cái pháp bảo này lại có được tốc độ thuần di.

Rầm! Xoẹt xoẹt!

Ánh sáng màu vàng của Tự Tại Ngọc Bia không ngờ bị đánh cho xuất hiện một cái khe nhìn. Từ xa nhìn lại cây thương như cắm thẳng vào trong tảng đá màu vàng.

- Thanh Đế thần thương.

- Lạc Bắc! Đây là cây Thanh Đế thần thương của Huyền Thiên tông. Nó là một cái pháp bảo công kích có thể thuần di.

- Còn ở đây có một bình đan dược chuyên dùng để chữa thương. Hình như là Bồ Thiên đan của Hoàng Thiên tông.

Âm thanh của Hoài Ngọc không giấu được sự ngạc nhiên và vui mừng. Nàng đổ từ trong một cái bình đan dược màu đỏ ra một viên thuốc màu trắng rồi nuốt. Sau đó vươn tay mặc cái pháp y màu trắng bạc lên người.

- Cái pháp bảo gì đây?

Cùng lúc đó, Thao Sinh Nguyên ở trên Tự Tại Ngọc bia cũng kêu lên.

Bởi vì sau một đòn suýt chút nữa thì phá được vàng sáng phòng ngự của Tự Tại Ngọc bia, cây Thanh Đế thần thương lóe lên rồi biến mất. Mà vừa rồi khi cây Thanh Đế thần thương lao tới, áp lực của nó ập vào khiến cho Thao Sinh Nguyên cảm nhận nếu không có Tự Tại ngọc bia, chỉ dựa vào bản thân thì chắc chắn không chống nổi một đòn mà bị giết chết.

- Không phải kinh hoàng. Trần cung chủ! Để ta ngăn cản cái pháp bảo này. Cách Lan vương! Người tới đây phòng ngự sự tấn công của hắn. Các vị đạo hữu còn lại tập trung thi triển pháp thuật đối phó với hắn, không được để cho chúng ta rơi lộn. Vào lúc này, hắn chỉ có một mình không thể ngăn cản được sự tấn công của tất cả chúng ta. - Cùng với tiếng kêu của Thao Sinh Nguyên, âm thanh uy nghiêm của Cống Dất Kiên Tán cũng vang lên.

xoẹt!

Cùng với âm thanh của Cống Dất Kiên Tán, bên ngoài ánh sáng của Tự Tại Ngọc Bia cũng xuất hiện thêm một màn ánh sáng màu trắng. Cái màn ánh sáng trắng đó chính là do hàng vạn hàng nghìn tia sáng diu diu từ viên Phật quang xá lợi trên đỉnh đầu Cống Dất Kiên Tán tỏa ra.

Trong nháy mắt khi ánh sáng màu trắng đó xuất hiện, tia sáng màu xanh lại lóe lên rồi Thanh Đế thần thương vừa mới biến mất cũng lại xuất hiện đánh thẳng vào vàng sáng màu trắng.

Cái màn ánh sáng màu trắng bị đánh cho lồm vào bên trong. Ngay cả viên Phật quang xá lợi trên đỉnh đầu Cống Dất Kiên Tán cũng hơi dao động tuy nhiên một đòn tấn công của Thanh Đế thần thương đã bị cản lại.

Cùng lúc đó trên đỉnh đầu Cách Lan vương cũng xuất hiện một vàng sáng trắng rồi một đóa hoa sen nở rộ, còn thân thể của y thì khô quắt. Ngay sau đó, hóa thân của y cũng xuất hiện trên đỉnh đầu mình.

Toàn bộ pho hóa thân của Cách Lan vương màu xanh biếc mặc áo thất sắc thiên y, vòng tai, vòng tay, nhẫn, vòng cánh tay, chuông chân... Toàn pho bảo tướng trang nghiêm tỏa ra ánh sáng như y, ngồi trên một cái đài sen.

Lập tức ở mi tâm, hai tay và hai chân hóa thân của y đều có con mắt mở ra. Cả bảy con mắt vừa mới mở ra, trên vai phải cũng nở rộ một đóa hoa ba màu. Đóa hoa đó to chừng một trượng tỏa ra ánh sáng mờ khiến cho toàn thân của đám người Trần Thanh Đế cũng có màu như vậy.

Toàn bộ mọi người ở đây đều có tu vi Nguyên Anh kỳ cho nên họ biết pháp quyết và pháp bảo của mật Tông đều phải tu luyện được hóa thân mới có thể sử dụng với uy lực lớn nhất. Cho nên vào lúc này nhìn thấy hóa thân của Cách Lan vương, tất cả mọi người cũng không có gì giật mình. Mà Cống Dất Kiên tán vừa mới sử dụng pháp thuật của Mật tông, đám người Thao Sinh Nguyên lập tức cũng trở nên bình tĩnh.

- Vương Diễm Dương. Người sử dụng Cửu Thiên tinh thần pháo.

Cùng lúc đó, Trần Thanh Đế cũng ném Cửu Thiên tinh thần pháo cho Vương Diễm Dương, đồng thời chỉ vào Tự Tại Ngọc bia khiến cho nó chấn động mạnh và bay về phía trước với tốc độ nhanh hơn.

- A a a! Lạc Bắc! Mau chết đi cho ta.

Một đứa bé màu xanh ở bên cạnh Trần Thanh Đế hét lên chói tai, nét mặt vô cùng tức giận. Đứa bé đó chính là Nguyên Anh của Trần Lê Phù. Vào lúc này, Nguyên Anh của y đang cầm một tấm Cửu Hoàng bồn lôi phù, còn trong tay kia cầm một cái Lam Hỏa yêu đan phù.

Rầm!

Nguyên Anh của Trần Lê phù bây giờ không thể sử dụng pháp thuật lợi hại nhưng vẫn có thể sử dụng ổ phù vốn không cần nhiều chân nguyên lắm. Trong tiếng hét chói tai, Cửu Hoàng bồn Lôi phù được y kích thích khiến cho chín Thiên lôi đạo tôn bay đi kéo theo một cái đuôi thật dài vọt về phía Lạc Bắc.

- Cái Thanh Đế thần thương này cho người sử dụng. Trước tiên người cứ dốc sức chữa thương đi đã. Hiện tại tất cả để ta lo.

Khi chín Thiên Lô đạo tôn xuất hiện, Lạc Bắc liền nói câu đó rồi một tia sáng xanh lóe lên, Thanh Đế thần thương lập tức nằm trước mặt Hoài Ngọc.

Ngay sau đó, một tiếng phượng gáy vang lên trong trời đất rồi một tia sáng màu hồng từ trong tay Thiên Ngô hầu bay ra. Trong nháy mắt nó hóa thành một con phượng hoàng lửa lướt qua chín Thiên Lô đạo tôn, giống như một tảng thiên thạch vọt về phía Lạc Bắc.

Rầm!

Trên tay Vương Diễm Dương bốc lên một làn khói nhẹ rồi cột sáng của Cửu Thiên tinh thần pháo cũng bùng lên.

Cùng lúc đó trước mặt Thao Sinh Nguyên cũng bắn ra một vầng sáng màu xám. Vầng sáng màu xám đó là do pháp thuật ngưng tụ lại thành. Tuy nhiên sau khi phóng ra vầng sáng đó, sắc mặt của Thao Sinh Nguyên cũng trở nên tái nhợt như mất rất nhiều chân nguyên.

Từ trong Xích Đồng Thiên thành chợt có một đám mây đen bay ra rồi Tử Tiêu đạo tôn, chín đạo kiếm cương tản ra hơi thở bá đạo cũng xuất hiện.

Rầm!

Nhìn thấy Lạc Bắc đột nhiên thu Thanh Đế thần thương, trong đó hoa trên vai phải hóa thân của Cách Lan vương đột nhiên xuất hiện một viên đá hình lục lăng

560. Chương 531: Hóa Thân Phù. Pháp Quyết Đầy Đủ

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 531: Hóa Thân Phù. Pháp Quyết Đầy Đủ

Viên đá hình lục lăng đó to bằng nắm tay, trên bề mặt phủ kín toàn là Phạn văn. Một tiếng động vang lên, viên đá hình lục lăng liền hóa thành một tia sáng màu lục rồi lao về phía Lạc Bắc.

Rầm!

Trong số năm người Cách Lan vương, Trần Lê Phù, Vương Diễm Dương, Thao Sinh Nguyên, Thiên Ngô Hầu, mặc dù Thiên Ngô Hầu bị mất Nguyên Anh, tu vi giảm mạnh nhưng đòn liên thủ của cả năm người dựa thêm vào pháp bảo, cổ phù khiến cho uy lực của nó không hề tầm thường. Trong tiếng nổ ầm ầm, chín đạo kiếm cương Phá Thiên Liệt của Lạc Bắc và Lô Tiêu đạo tôn lập tức bị đánh nát.

Ngay sau đó, Xích Đồng thiên thành đang tản ra nhưng dòng khí xích đồng cuộn cuộn cũng xuất hiện trong đám mây đen của Thúc Anh hắc vân nang. Toàn bộ Xích Đồng thiên thành giống như một cái xác rùa bị vạch trần.

Mặc dù vào lúc này, trong phạm vi mười trượng khí Xích Đồng ngưng kết thành hình thể nhưng ánh sáng của nó cũng tối đi nhiều. Rõ ràng, sau một đòn đó, Xích Đồng thiên thành đã bị tổn thương một chút.

Rắc rắc!

Mặc dù ở trong vòng bao phủ của Thúc Anh hắc vân nang nhưng Hoài Ngọc cũng cảm giác được không khí xung quanh quấy động cùng với những âm thanh nứt vỡ. Dưới ánh sáng lóe lên liên tục, trận pháp của Thúc Anh hắc vân nang cũng vang lên những tiếng động.

Dường như Lạc Bắc sử dụng hai cái pháp thuật làm thuần, Xích Đồng thiên thành làm xác. Nhưng dưới một đòn liên thủ của đám người Cách Lan vương, ngay cả trận pháp của Thúc Anh hắc vân nang cũng không chịu nổi, áp lực trói buộc nguyên anh của Văn Hạc Tử cũng giảm đi khiến cho y gãy dựa thật mạnh như muốn lao ra khỏi đám mây.

- Đi!

Nhưng đúng vào lúc này, Lạc Bắc giơ tay chộp một cái thu lại Xích Đồng thiên thành và Thúc Anh hắc vân nang. Toàn bộ quanh người hắn chợt tản ra ánh sáng màu tím rực rỡ rồi ánh sáng tím lóe lên một cái đã vượt đi được hơn mười trượng. Trong khoảng khắc, vầng sáng màu tím chỉ còn lại một điểm sáng trong mắt đám người Trần Thanh Đế.

- Không ổn! Hoài Ngọc đi cùng với hắn. Nếu như hắn động tới chỗ trận pháp của chúng ta lấy đi pháp tinh thì chúng ta chắc chắn bị vây chết ở đây.

Nhìn thấy Lạc Bắc động đi nhanh như vậy, đám người Thao Sinh Nguyên và Thiên Ngô Hầu lập tức biến sắc kêu lên.

- Không sao! Hướng mà hắn bỏ chạy không phải hướng chúng ta tới. Đây là động pháp trong Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu của hắn. Thứ động pháp này sử dụng giống như lấy dao cắt vào da thịt. Mặc dù có tốc độ cực nhanh như khi sử dụng cũng chịu tổn thương nhiều.

Nhưng cùng lúc đó, âm thanh uy nghiêm của Cách Lan vương cũng vang lên.

Từ mấy con người ở mi tâm, hai tay, hai chân chợt phóng ra năm loại ánh sáng đỏ, da cam, vàng, lục, xanh. Năm thứ ánh sáng tập trung lại với nhau giống như ánh mắt nhìn về một phía có thể xuyên thấu toàn bộ hư không.

- Cái Phật Luân nhân của ta chỉ có thể nhìn được trong phạm vi ba vạn dặm, không tới mức để cho hắn bỏ chạy dễ dàng. Nhưng quá ba vạn dặm thì không còn tác dụng nữa. Hơn nữa, Phật Luân nhân của ta một khi sử dụng cũng tổn thất tu vi cho nên lần này nhất định phải giết chết hắn. - Từ trong hóa thân của Cách Lan vương lại vang lên tiếng nói như thế.

- Giết! Trần Thanh Đế! Dốc sức đuổi theo không để cho hắn có cơ hội nghỉ ngơi. - Nguyên Anh của Băng Trúc Quân cũng gào lên điên cuồng.

Vào lúc này, âm thanh của Băng Trúc Quân như đang sai khiến Trần Thanh Đế. Nhưng Trần Thanh Đế cũng không vì câu nói đó mà mất vui. đọc truyện mới nhất tại .

Trần Thanh Đế cũng biết rõ Lạc Bắc tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh hết sức huyền ảo. Chỉ cần có đan dược bổ sung chân nguyên thì cho dù bị thương nặng tới mấy cũng có thể hồi phục lại nhanh chóng.

Chỉ có liên tục đuổi theo tiêu hao hết đan dược trên người Lạc Bắc thì mới có khả năng giết được hắn.

Hơn nữa nhìn tình hình vừa rồi thì hình như Lạc Bắc cũng không mang theo Yêu vương liên thai.

Trong tình huống như vậy, mặc dù bên họ bị mất Vân Hạc Tử, Băng Trúc Quân và Trần Lê Phù không còn thân thể nhưng nếu không giết được Lạc Bắc thì lần sau có cho họ liên thủ cũng không dám.

Trong mắt y lóe lên một tia sáng rồi Tự Tại Ngọc Bì giống như một tia chớp màu vàng lao thẳng theo hướng Lạc Bắc bỏ chạy mà đuổi theo.

....

Gần Tử Kim vẫn tĩnh đái, ngọn núi màu đỏ hồng vẫn lẳng lặng đứng yên ở đó.

Không biết bao nhiêu lâu, trên bầu trời của ngọn núi màu hồng đột nhiên vang lên tiếng rít gió rất mạnh.

Một ngọn lửa màu tím với tốc độ kinh người như từ trong không trung xuất hiện trong nháy mắt vọt thẳng tới trên ngọn núi đỏ như lửa đang tỏa ra hơi nóng nhẹ nhẹ.

Ngọn lửa màu tím đột nhiên thu lại rồi xuất hiện hai bóng người là Lạc Bắc và Hoài Ngọc.

Khi ngọn lửa màu tím vừa thu lại, Lạc Bắc hơi loạng choạng hai cái như sắp không chịu nổi. Tuy nhiên sắc mặt của hắn vẫn bình thản như trước rồi một vầng sáng màu xanh nhạt từ tay hắn bay ra bao phủ lấy mình và Hoài Ngọc.

Vàng sáng màu xanh nhạt đó giống như một làn hơi nước bao phủ lấy người của Lạc Bắc và Hoài Ngọc, tản ra một mùi thơm của gỗ. Sau khi hạ xuống, mấy cái cây gỗ vốn có thể bắn ra những đòn tấn công với uy lực tương đương kiếm cương lại như vật chết không hề có phản ứng.

- Đan được trong hai cái bình kia ngoại trừ Bồ Thiên đan dùng để chữa thương ra thì còn có loại đan được gì có thể bổ sung chân nguyên hay không?

Sau khi hạ xuống bên trong ngọn núi màu đỏ, Lạc Bắc liền nhìn Hoài ngọc hỏi.

- Đan được trong một cái bình khác ta cũng không nhận ra lai lịch. - Trong tay Hoài ngọc chợt lóe lên một tia sáng màu hồng rồi nàng ném trả lại hai bình đan được cho Lạc Bắc:

- Nhưng có lẽ không phải là đan được bổ sung chân nguyên.

Lạc Bắc gật đầu không nói gì. Hắn không hề dừng lại lướt thẳng tới chỗ đã giết con dị thú gần ngay nơi chôn Tử Tiêu lôi thạch và xác của nó.

Không hề nghỉ ngơi, Hoài Ngọc vừa mới kịp nhìn thấy cái hố to mà Lạc Bắc dùng để làm kho, hắn đã cầm cái cổ phù màu đỏ sậm được luyện từ da của yêu thú trong tay. Một làn chân nguyên đưa vò, cái Hóa Thần phù đột nhiên xuất hiện một làn ánh sáng màu đỏ sậm.

Vàng ánh sáng màu đỏ đó mang tới cho người ta cảm giác đầu tiên giống như U Minh ma huyết ngưng tụ lại thành Huyết Thần tử. Nó chẳng khác nào một con vật còn sống. Tuy nhiên khác với ma khí đầy trời của Huyết Thần Tử, bên trong vàng sáng đỏ như máu đó lại đầy khí dương cương.

Xoẹt xoẹt xoẹt.

Một loạt tiếng động vang lên. Những tia sáng màu đỏ liên tục từ cổ phù phun ra chẳng khác nào miệng của một ngọn núi lửa đang phun. Ánh sáng màu đỏ sậm nhanh chóng chui vào da thịt của Lạc Bắc rồi biến mất.

Chỉ trong thời gian mấy hô hấp, cái cổ phù màu đỏ sậm trên tay Lạc Bắc trở nên u ám, rồi tan vỡ. Còn da thịt của Lạc Bắc lại xuất hiện những hoa văn màu đỏ sậm nhìn như hình xăm. Trên người hắn cũng trở nên tràn ngập khí huyết, thậm chí còn khổng lồ hơn cả con dị thú mà Lạc Bắc đã đánh chết trước đó. Nếu không phải bên ngoài cơ thể có một lớp khí tức hệ mộc bao phủ thì đám cây gỗ xung quanh đã thức dậy toàn bộ.

Mà sở dĩ Lạc Bắc lựa chọn Hóa Thần phù đó là vì cũng không hề ngại chuyện đó. Những cái cây ở gần cái hố đã bị Lạc Bắc thi triển pháp thuật, cho dù có làm chúng thức tỉnh nhưng hắn vẫn có thể khống chế được ngay.

- Người cứ ở đây chữa thương không cần phải ra ngoài. Những cây gỗ đỏ này rất đặc biệt sẽ tự động tấn công những vật còn sống.

Sau khi sử dụng Hóa Thần Phù, trong mắt Lạc Bắc liên tục lóe lên tinh quang như không chỉ có chân nguyên đã được hồi phục mà tu vi cũng được tăng lên một chút. Sau khi nói với Hoài Ngọc câu đó, Lạc Bắc liền lướt ra ngoài. Hắn liên tục thi triển pháp thuật bắn vào những cây gỗ hai bên.

- Pháp quyết của La Phù đúng là huyền ảo và mạnh. Lạc Bắc! Không thể ngờ được pháp thuật của La Phù các người có thể vượt qua được sự tổn thương do Hóa Thần phù gây ra.

- Người đang thi triển pháp quyết trong Chân Linh bảo điển? Xem ra người muốn ở đây để phục kích chúng. Nói vậy vừa rồi người chấp nhận để cho Xích Đồng thiên thành bị thương rồi dùng độn pháp tới đây là đã có tính toán trước, muốn tiêu hao của chúng thêm một chút cổ phù?

Nhưng Hoài Ngọc cũng không nghe lời Lạc Bắc ở đó điều tức mà đuổi theo hắn đồng thời nói vậy.

Lạc Bắc chỉ liếc mắt nhìn Hoài Ngọc một cái, cũng không nói chuyện mà nhanh chóng thi triển pháp thuật.

- Yêu vương liên thai của người không có ở đây. Có nhiều người tu đạo Nguyên Anh kỳ như vậy cùng hợp sức lại, nếu không có cách gì đặc biệt thì phần thắng của người không quá một nửa. - Hoài Ngọc nhìn Lạc Bắc mà nói một câu như thế. Sau khi nói xong, Hoài Ngọc hơi hé miệng rồi từ trong đó bắn ra một cái ngọc phù màu tím trong suốt.

561. Chương 532: Vạn Mộc Kiếm Trận. Tử Lôi Thần Châm

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 532: Vạn Mộc Kiếm Trận. Tử Lôi Thần Châm

- Đây là bộ pháp quyết Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu đầy đủ. Tất cả những pháp thuật cao cấp nhất của Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu đều có ở trong đó, đối với ngươi có lẽ có chút tác dụng.

Hoài Ngọc nói xong, cái ngọc phù màu tím cũng rơi xuống tay Lạc Bắc.

- Ngươi thật sự mang theo bộ pháp quyết Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu đầy đủ? - Lạc Bắc có chút ngạc nhiên nhưng rồi hần nở nụ cười lạnh:

- Là do trước đó Hoàng Vô Thần thấy cho dù ta có lá mặt lá trái đón nhận điều kiện của y thì cũng bị thần cung toái hư giết chết cho nên không sợ bộ pháp quyết vô thượng này lọt vào tay ta đúng không?

Hoài Ngọc cúi thấp đầu xuống nhất thời không nói tiếng nào.

Không biết tại sao nhưng khi Lạc Bắc nhìn nàng với ánh mắt lạnh như băng, trong lòng Hoài Ngọc chợt có chút khổ sở.

Lạc Bắc là đại địch của Côn Luân mà nàng là người Côn Luân. Theo lý mà nói thì nàng không thể có cái cảm xúc như vậy. Nhưng không biết tại sao từ khi gặp mặt Lạc Bắc lần đầu tiên cho tới giờ, trong lòng Hoài Ngọc vẫn không hề có chút địch ý đối với hắn. Thậm chí đối với Lạn Hàng và Huyền Vô Kỳ, nàng cũng không có nhiều địch ý.

Thậm chí ngày đó khi biết sử dụng thần cung Toái Hư để đối phó với Lạc Bắc, trong lòng nàng còn có một chút mất mát. Mà nghe thần cung Toái Hư không giết được Lạc Bắc, trong lòng nàng cũng chẳng có sự thất vọng như phần lớn đệ tử Côn Luân.

Sau khi đi vào trong ảo trận của Huyền Thiên Tông, bị Vân Hạc Tử và Băng Trúc Quân đuổi theo, nàng đã nghĩ rằng mình phải chết nhưng không ngờ Lạc Bắc lại xuất hiện.

Hơn nữa, đám người Vân Hạc Tử và Băng Trúc Quân như hung thần ác sát vậy mà khi nhìn thấy hắn thì lại sợ tới mức hồn bay phách lạc, cơ bản không còn có một chút khí thế như trước.

Khi Lạc Bắc vừa mới đối mặt đã đánh bại Vân Hạc Tử và Băng Trúc Quân, trong lòng Hoài Ngọc lại xuất hiện một thứ cảm giác khó hiểu.

Khi Lạc Bắc nhìn nàng với ánh mắt lạnh lùng, trong lòng nàng lại có cảm giác đau đớn khó hiểu. Nhưng nàng cũng cố gắng che giấu rất tốt. Sau khi trầm mặc một lúc, nàng ngẩng đầu lên nhìn Lạc Bắc mà nói:

- Cho dù thế nào thì hiện tại chúng ta cũng có chung kẻ địch là đám người Trần Thanh Đế. Nếu không có người, ta chắc chắn phải chết trong tay của chúng, cho nên ta phải giúp người đối phó. Còn về chuyện chúng ta cứ để xong chuyện này hãy giải quyết.

Lạc Bắc nhìn Hoài Ngọc một lúc rồi gật đầu c không nói gì. Tấm ngọc phù màu tím trong tay chợt lóe lên ánh sáng như hần đang tìm hiểu nội dung bên trong đó.

Chỉ trong một lát, Lạc Bắc chợt nhướng mày, thu hồi ngọc phù rồi bay thật nhanh trong phạm vi trăm dặm xung quanh.

Từ xa nhìn lại chỉ thấy một dải ánh sáng bay lượn bên trên ngọn núi. Từ dải sáng đó liên tục có những tia sáng màu lục bắn vào trong những cái cây màu đỏ.

Trong một lát, tia sáng màu lục lập tức thấm thấu hết vào trong những cái cây. Thoáng cái, trên bầu trời từ phía Lạc Bắc quay về chợt xuất hiện một vầng ánh sáng màu vàng nhạt.

Tự Tại Ngọc Bì tỏa ra ánh sáng màu vàng nhạt tới cách ngọn núi chừng năm, sáu dặm liền dừng lại. Vào lúc này, ánh sáng màu bạc bên ngoài Tự Tại Ngọc Bì đã biến mất. Rõ ràng tác dụng của Ngân Hoa Nguyên cương phù mà Trần Thanh Đế sử dụng đã không còn.

- Cách Lan vương! Lạc Bắc thực sự ở trên ngọn núi này? - Thao Sinh Nguyên đứng trên Tự Tại Ngọc Bì mà hỏi Cách Lan vương.

- Không thể nhầm được. Hiện giờ hắc đang ẩn nấp bên trong ngọn núi này.

Các con mắt trên Hóa thân của Cách Lan vương vẫn tỏa ra ánh sáng như trước dường như đang quan sát ngọn núi màu đỏ. Tuy nhiên ánh sáng trên người hóa thân cũng mờ đi rất nhiều. Xem ra đúng như y nói, pháp thuật Phật Luân nhân đúng là phải đánh đổi với việc tu vi bị tổn thương mới có thể thi triển.

- Dường như hắc rất quen thuộc khu vực này. Có thể hắc đi qua nơi đây để tới chỗ đất phong của Hoàng Thiên tông. - Ánh mắt của Thiên Ngô Hầu hết sức lạnh lùng:

- Hắc chạy trốn tới ngọn núi này không chừng bày sẵn âm mưu gì đó để đánh lén chúng ta.

- Để ta xem.

Một trong các con mắt trên Hóa Thân của Cách Lan vương chợt nhắm lại khiến cho không gian đang từ sáng chợt tối đi một chút. Hoàn thành động tác đó, ánh sáng hóa thân của Cách Lan vương chợt tối đi nhiều. Nhưng y lập tức nói hteem:

- Bên trong ngọn núi này hắc không bố trí trận pháp lợi hại hay cấm chế nào cả.

- Tiếc là chúng ta chỉ có Trần cung chủ lấy một cái Hoàng Thiên kim hỏa phù, vừa rồi khi ra tay với tên hậu bối Côn Luân đã sử dụng. Nếu không thì có thể lôi hắc ra. - Cống Dát Kiên Tán quay đầu nhìn Trần Thanh Đế, nói:

- Thứ ánh sáng bạc trong tay Lạc Bắc hết sức quái dị. Nó không chỉ có thể hút lấy pháp bảo mà dường như còn làm cho thần thức người khác bị ngăn cản, phản ứng chậm đi. Chúng ta mà tập trung lại với nhau chỉ sợ sẽ bị cái pháp bảo đó kiềm chế.

- Pháp vương nói đúng. - Trần Thanh Đế liếc nhìn ngọn núi màu đỏ:

- Uy lực Phật quang xá lợi của Pháp vương rất mạnh, hơn nữa còn có một cái Hộ trì bảo quang phù nên sức phòng ngự không hề kém Tự Tại ngọc bì của ta. Chúng ta chia ra làm hai. Vương Diễm Dương! Người đưa Thú Sát bạo viêm phù cho ta. Nếu tới lúc thích hợp ta sẽ cho hắc nếm thử mùi vị của cái phù đó. Người cầm Cửu Thiên tinh thần pháo trong tay, với thần thông của hai vị Pháp vương chắc là không có vấn đề. Hiện tại đạo hữu Băng Trúc Quân và Trần Lê Phù chỉ còn có Nguyên Anh, để bảo đảm...những người còn lại đi với ta.

- Được! Vậy cứ theo lời Trần cung chủ nói. Lạc Bắc có rất nhiều thần thông, khi giao thủ mọi người không nên giữ sức. Nếu không có sơ xuất thì chúng ta chính là kẻ phải chết ở đây.

Hai tay Cống Dát Kiên Tán còn chưa chấp lại, lời còn chưa dứt, kim quang trên đỉnh đầu đã sáng lòa và hóa thân tượng Phật Di Lặc cũng xuất hiện.

Cái hóa thân của Cống Dát Kiên Tán vừa mới xuất hiện, trong tay liền phóng thẳng ra Hộ Trì bảo quang phù lấy được từ Hoàng Thiên thần tháp tạo thành một màn ánh sáng màu trắng bao bọc lấy y và hóa thân của Cách Lan vương cùng với Vương Diễm Dương cầm Cửu Thiên tinh thần pháo.

Cái màn ánh sáng màu trận pháp cùng với ánh sáng diu diu từ Phật quang xá lợi của y có phần tương tự.

Hai tiếng nổ vang lên rồi hai vầng ánh sáng xuất hiện. Đó là do Vương Diễm Dương và Thiên Ngô Hầu cẩn thận...trực tiếp sử dụng Đại thành thân vương phù để cho thân thể tạm thời trở nên cứng rắn như Hỗn Nguyên kim thân.

- Đi thôi.

Theo âm thanh uy nghiêm của Cống Dát Kiên Tán, y cùng với hai người Thao Sinh Nguyên lập tức sử dụng Mê Thân ngân phù tạo ra hai làn sương mù dày đặc kéo dài tới mười dặm bao phủ toàn bộ Cống Dát Kiên

Tán và đám người Trần Thanh Đế, cơ bản không chú ý thấy rõ hành tung. Chỉ thấy hai làn sương màu màu bạc giống như hai đám tinh vân lập tức tới gần ngọn núi lớn.

Gặp một đối thủ như Lạc Bắc, đám người Cống Dát Kiên Tán và Trần Thanh Đế hết sức cẩn thận, thậm chí không hề tiếc vốn liếng.

Làn sương mù do Mê Thần ngân phù tạo ra không chỉ hoàn toàn che giấu thân hình hơi thở, hơn nữa còn có phạm vi vượt hơn mười dặm. Trừ khi có được pháp thuật với phạm vi bao phủ hơn mười dặm, còn nếu muốn xác định rõ vị trí của đối phương, một khi bản thân bị lộ thì chỉ nằm trong cục diện bị động.

Trong khoảng khắc, hai làn sương mù màu bạc đã chia ra thành hai hướng, chỉ còn cách ngọn núi màu đỏ không tới năm trăm trượng.

Bên trong ngọn núi vẫn không hề có tiếng động mà hai làn sương mù màu bạc cũng hết sức yên tĩnh.

Bên phía Cống Dát Kiên Tán và Trần Thanh Đế cơ bản không vội ra tay. Bởi vì phần lớn pháp thuật và pháp bảo phải tới gần trong vòng trăm trượng mới có uy lực lớn nhất. Hơn trăm trượng, uy lực sẽ giảm đi, rất dễ bị đối phương chặn lại.

Nên muốn bức Lạc Bắc xuất hiện cũng càng tới gần càng tốt, không cần phải sử dụng pháp thuật sớm để tổn chân nguyên.

Thoáng cái, hai làn sương mù chỉ còn cách bốn trăm trượng...ba trăm trượng...hai trăm trượng...

Khi cả hai phía tới chừng ba trăm trượng, ngọn núi màu đỏ vẫn không hề có phản ứng. Nhưng ngay khi bọn họ chỉ còn cách chừng hai trăm trượng, toàn bộ ngọn núi đột nhiên như nổ tung khiến cho người ta có cảm giác giống như bị điện giật.

Trong nháy mắt, trên đỉnh của cả vạn cái cây cùng vang lên tiếng rít xé gió.

Cả vạn tia sáng màu hồng có uy lực tương đương với vạn đạo kiếm cương như một cơn sóng thần ập tới quét sạch đất trời.

- Sao lại thế này?

Trong làn sương mù màu trắng sắc mặt của đám người Trần Thanh Đế lập tức thay đổi.

562. Chương 533: Thăng Thảm?

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 533: Thăng Thảm?

Rầm!

Cùng lúc đó, một làn Xích Đồng từ trên ngọn núi cũng bốc lên rồi bay vút ra ngoài.

Vốn đám cây gỗ kia mặc dù có thể cảm ứng được hơi thở của đám người Trần Thanh Đế trong làn sương mù nhưng chỉ khi bọn họ tới gần mới có thể bắn. Tuy nhiên dưới sự khống chế của Lạc Bắc, trong nháy mắt toàn bộ các cây đều hành động.

Chẳng khác nào trong khoảng khắc một cái kiếm trận khổng lồ được bố trí thành công.

Cả vạn đạo kiếm cương với ánh sáng che phủ trời đất cuộn cuộn ập tới khiến cho người ta không thể tưởng tượng nổi. Trong nháy mắt, hai làn sương mù bị cắt thành từng mảnh nhỏ.

Phụ phạp phụ phạp...

Vô số những tia sáng màu đỏ vàng phun tới khiến cho đám người Trần Thanh Đế và Cống Dát Kiên Tán có cảm giác bản thân như bị vô số hòn đá ném.

Mặc dù nghĩ Lạc Bắc có thể mai phục ở đây nhưng bọn họ lại không thể ngờ được uy lực mai phục của hắn mạnh tới mức này.

Trong vô số những tia sáng đỏ vàng bay tới còn có một chùm sáng màu bạc chọt bao phủ lấy tự Tại ngọc bìa. Tuy nhiên một tia sáng màu xanh từ trong tay Lạc Bắc bay ra còn nhanh hơn thứ ánh sáng bạc đó xuất hiện trước mặt Cống Dát Kiên Tán, Cách Lan vương và Vương Diễm Dương. Nó đánh thẳng lên màn ánh sáng do Hộ trì bảo quang phù tạo ra.

Rắc rắc...

Ánh sáng bảo vệ vốn đang tán loạn, dưới một đòn của Thanh Đế thân thương liền lập tức vỡ nát.

- Không hay.

Cống Dát Kiên Tán quá sợ hãi, phát quang xá lợi vội vàng thả ra cả vạn tia sáng tạo thành một màn ánh sáng. Ngay lúc đó từ Xích Đồng thiên thành cũng có chín đạo kiếm cương lao ra cùng với một tia sáng bạc va chạm với vàng sáng của y.

Rầm!

Cống Dát Kiên Tán bật người lên, không ngờ không ngăn cản nổi. Trong nháy mắt màn sáng của y xuất hiện mấy vết nứt to. Cách Lan vương thấy vậy quá kinh hãi, ném hai cái kim linh trên tay tạo thành một màn hào quang màu vàng. Những đống vào lúc này, một tai chớp màu tím lao thẳng tới cái lồng màu vàng. Vương Diễm Dương cầm Cửu Thiên tinh thần pháo vừa mới chia về phía Xích Đồng thiên thành, trong mắt chỉ kịp xuất hiện sự kinh hãi thì tia chớp kia đã xuyên thủng mi tâm của y.

Như một tờ giấy bị ném vào trong lửa, toàn thân Vương Diễm Dương chọt hóa thành tro, ngay cả Nguyên anh cũng không bỏ chạy nổi.

- Tử lòi thần châm?

Nhìn thấy cảnh tượng đó, Băng Trúc Quân hét lên chói tai:

- Không thể như vậy. Làm sao hắn có được cái pháp thuật này?

- Kiến thức của Băng Trúc Quân đúng là không tầm thường. May lúc trước đã đánh nát thân thể của y nếu không với tu vi của y và Văn Hạc Tử cũng khó đối phó.

Bên trong Xích Đồng Thiên Thành, Lạc Bắc cau mày nghĩ như vậy.

Tử Lòi thần châm là một trong những pháp thuật uy lực lớn nhất trong Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu. Lúc trước trong bộ Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu mà Lạc Bắc và Thái Thúc lấy được của Hi Ngọc Sa cũng không có cái pháp thuật này. Cho nên Thao Sinh Nguyên chỉ xem bộ Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu còn thiếu cũng không biết. Hơn nữa, cái pháp thuật đó cần rất nhiều chân nguyên, ít nhất phải có tu vi Độ Kiếp kỳ mới có thể thi triển. Hiện tại Lạc Bắc chỉ dùng Hóa Thần phù mới có thể cố gắng ngưng tụ được cái pháp thuật nó.

Băng Trúc Quân biết tới chuyện này thì chứng tỏ nắm rất rõ đối với Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu.

Mặc dù hơi nhú mày nhưng Lạc Bắc vẫn không hề dừng tay. Một làn chân nguyên lập tức được đưa vào trong Khổng tước Minh vương phù.

Trong nháy mắt, cái cổ phù trong tay hắn biến mất mà phía sau xuất hiện một màn ánh sáng bảy màu nhìn giống như tấm bình phong.

- A! Lạc Bắc! Người chết đi.

Gần như khi tiếng kêu từ Nguyên anh của Băng Trúc Quân vang lên, lần đầu tiên Trần Thanh Đế cũng gào lên như kẻ điên.

Lúc này, Trần Thanh Đế khiến cho người ta có cảm giác không còn phong thái của một vị tông chủ mà là một người bị ta làm cho phát điên.

Trong số huyền môn chính đạo thì Đại Tự Tại cung có thực lực gần với Thục Sơn và Côn Luân. Nhưng vì trong trận chiến với Huống Vô Tâm, đám người Trần Thanh Đế rời khỏi Đại Tự Tại cung khiến cho toàn bộ nơi đó bị tiêu Trầm phá hủy. Mà những nhân vật khiến cho người ta e ngại nhất trong Đại Tự Tại cung cũng chỉ có Trần Thanh Đế, Vương Diễm Dương và Trần Lê Phù.

Người tu đạo có tu vi Nguyên Anh trở lên, trong giới tu đạo cũng rất ít. Một khi tu vi tới Nguyên Anh kỳ cơ bản có thể coi như nhân vật hùng bá một phương. Giống như đám người Thao Sinh Nguyên, Thiên Ngô Hầu chỉ có thể hợp tác mà không thể hàng phục. Mà Vương Diễm Dương, Trần Lê Phù và Trần Thanh Đế là sư huynh đệ nên hết lòng trung với Trần Thanh Đế. Với sự giúp đỡ của hai người đó, Trần Thanh Đế trước đây có thể xem như một thế lực không phải nhỏ. Nhưng nếu hai người đó mà mất đi thì Trần Thanh Đế chỉ còn một mình, quả thực không khác gì tán tu như Vân Hạc Tử.

Bản thân nhìn thấy Lạc Bắc ra tay với Vương Diễm Dương, Trần Thanh Đế bất chấp tất cả để giữ lại y. Tuy nhiên bị lớp ánh sáng màu bạc bao phủ khiến cho thần thức của Trần Thanh Đế bị ngăn cản, ra tay không kịp chỉ biết nhìn Lạc Bắc đánh cho Vương Diễm Dương nát thành tro.

Trong hai người Trần Lê Phù, Vương Diễm Dương thì một người bị chết, một người chỉ còn Nguyên anh khiến cho Trần Thanh Đế đang từ một vị vua từ từ bị Lạc Bắc làm cho biến thành một tên giặc cỏ.

Điều này làm sao mà Trần Thanh Đế có thể giữ được bình tĩnh.

Trong tiếng gào giống như kẻ điên, pháp lực dao động tản ra từ người Trần Thanh Đế tạo thành những tiếng nổ. Rồi bất ngờ một vầng sáng màu lam chợt hiện ra trước mặt Xích Đồng thiên thành.

Vầng sáng khổng lồ đó là một pho tượng tương đương với hóa thân của Cống dát Kiên Tán, cười trên một con huyền quy.

Pho đạo tôn như được điêu khắc từ ngọc đỏ vừa xuất hiện, sắc mặt của nó cũng giống như Trần Thanh Đế lập tức trở nên dữ tợn, đầy phẫn nộ. Nó giang hai tay ra rồi bước xuống khỏi con huyền quy mà vọt tới Xích Đồng Thiên thành đập xuống.

Đạo pháp thuật này là pháp thuật tối cao trong Đại Tự Tại cung có tên là Chân Thủy thần quân. Thứ pháp thuật tạo ra hóa thân như thế này cho dù là Trần Thanh Đế cũng phải mất gần một nửa chân nguyên. Nhưng vào lúc này, Trần Thanh Đế đã giận tới mức gần như mất đi lý trí chẳng thèm để ý tới chân nguyên hao tổn. Mà chỉ tới người có tu vi Độ Kiếp kỳ như y thì triển thì dưới chân của Chân Thủy thần quân mới có được Huyền quy.

Cùng là ngọc bích nhưng cái mai của con huyền quy đó có sức phòng ngự rất mạnh, tương đương với một tấm thuẫn của Chân Thủy thần quân. Nó có thể làm cho đối phương nhất thời không thể phá được để chạm tới thân thể của Chân Thủy thần quân. Nhưng vào lúc này, Chân Thủy thần quân mà Trần Thanh Đế tạo ra lại sử dụng cách thức va chạm trực tiếp muốn dùng Chân Thủy thần quân đánh vào Xích Đồng thiên thành rồi cho nổ tung.

Cách sử dụng này cũng là cách đối địch có uy lực lớn nhất của Chân Thủy thần quân. Uy lực nổ của Chân Thủy thần quân tương đương với cả vạn tấn nước biển liên tục ập vào người đối phương.

Cùng lúc đó, nhìn Vương Diễm Dương bị đánh chết, Thao Sinh Nguyên đang vô cùng kinh hãi cũng đưa tay lên bắt pháp ấn rồi vỗ vào đỉnh đầu của mình.

Sau cái vỗ đó, pháp lực dao động quanh người y lập tức tăng lên gấp đôi. Từ trong thất khiếu của y không ngừng cuộn cuộn tản ra ánh sáng màu xám. Rồi một vầng sáng màu xám xuất hiện trước mặt y, sau đó hạ thấp xuống rồi khuếch tán ra chừng năm sáu trượng. Nhất thời trong phạm vi đó, toàn bộ cự mộc màu đỏ bị thứ ánh sáng đó chèn ép làm cho hóa thành bụi phấn.

Đồng thời với đạo pháp thuật đó, thân thể của Thao Sinh Nguyên giống như co giật, sắc mặt đầy sự đau đớn.

Cảnh tượng đó cho thấy đạo pháp thuật này có uy lực không tầm thường, gây ra sự tổn thương với thân thể của y. Tuy nhiên trong tình cảnh này, bên mình mất đi một vị cao thủ nên Thao Sinh Nguyên cũng đành phải liều mạng.

Hai đạo pháp thuật đầy uy lực của Trần Thanh Đế và Thao Sinh Nguyên không hề kém một đòn liên thủ của năm người Trần Lê Phù lúc trước, vì vậy mà Xích Đồng Thiên thành cũng khó có thể cản được.

Nhưng ngay khi Trần Thanh Đế tạo ra Chân Thủy Thần quân nhào tới xích đồng Thiên thành, trong làn nguyên khí xích đồng đột nhiên có một vầng sáng mờ lóe lên. Thứ ánh sáng đó chỉ lóe lên một cái con Huyền quy dưới chân Chân Thủy thần quân lập tức biến mất tiếp theo vầng sáng mờ lại lóe lên mấy cái khiến cho Chân Thủy thần quân và thứ ánh sáng màu tím của Thao Sinh Nguyên lập tức biến mất không còn chút dấu vết.

563. Chương 534: Kẻ Địch Của Kẻ Địch

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 534: Kẻ Địch Của Kẻ Địch

- Sao lại thế này?

Chuyện này khiến cho cả Nguyên Anh của Trần Thanh Đế và Thao Sinh Nguyên cũng phải nhảy dựng.

- Không Tước minh vương phù quả nhiên là chí bảo trong cổ phù.

Ngược lại, Lạc Bắc thì mừng rỡ như điên.

Vào lúc này, bảy loại ánh sáng sau lưng hắn đã mất đi bốn loại. Nhưng lúc trước Hoài Ngọc đã nói mỗi loại ánh sáng của Không Tước Minh vương phù có thể ngăn cản một đạo pháp thuật của đối phương. Hiện tại mất đi bốn loại ánh sáng chứng tỏ uy lực pháp thuật của Trần Thanh Đế và Thao Sinh nguyên rất mạnh, chỉ với một làn ánh sáng không thể xóa bỏ được hết. Đối với Lạc Bắc mà nói thì uy lực của cái cổ phù này đã vượt xa sự dự đoán.

Rầm!

Cả cái Xích Đồng thiên thành lập tức giáng lên lồng ánh sáng bảo vệ của Cống Dát Kiên Tán và Cách Lan vương.

Mới vừa rồi màn ánh sáng của Hộ Trì bảo quang phù của Cống Dát Kiên Tán đã bị Lạc Bắc đánh nát. Vào lúc này, chỉ còn lại vầng sáng bảo vệ do ánh sáng của Phật quang xá lợi ngưng tụ lại.

Bị Xích Đồng thiên thành với kích thước khổng lồ húc phải rồi đột nhiên nó tản ra khí Xích Đồng bao phủ lấy toàn bộ màn ánh sáng màu trắng. Cùng lúc đó, Thúc Anh hắc vân nang cũng hóa thành đám mây đen mà tản ra.

Nhất thời chỉ thấy một đám mây mù màu xích đồng và mây đen quay cuồng không ngờ giống hệt như làn sương trắng do Mê Thần ngân phù tạo ra bao phủ lấy Cống Dát Kiên Tán và Cát Tường Sinh khiến cho đám người Trần Thanh Đế cơ bản không xác định được chính xác vị trí của Lạc Bắc và Hoài ngọc.

- Không hay.

Cùng với lúc bị khí xích đồng của Xích Đồng thiên thành bao phủ, Cống Dát Kiên Tán và Cách Lan vương chợt thấy có chín đạo kiếm cương và một tia sáng bạc lao tới. Sau đó còn một tia sáng màu tím mang theo khí tức hủy diệt của Tử Lôi thần châm vừa mới phá một cái pháp bảo của Cách Lan vương rồi đánh chết Vương Diễm Dương. Cả hai vị pháp vương Hoa giáo cũng kinh hãi. Trong tay Cách Lan vương lập tức xuất hiện một cái bảo bình tản ra ánh sáng màu xanh từ miệng ngăn cản chín đạo kiếm cương và tia sáng màu

bạc, đồng thời một vầng s màu vàng cũng xuất hiện ở ngực của Cống Dát Kiên tán sau đó hóa thành một đóa hoa sen va chạm với Tử Lô thần châm khiến cho cả hai biến mất.

Nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên bầy vầng sáng đỏ như máu xuất hiện trên đỉnh đầu hai người rồi bao phủ lấy cả vầng sáng màu trắng của họ.

Trong khoảng khắc, bên ngoài màn sáng màu trắng phủ đầy một lớp băng tinh đỏ như máu rồi nó ngưng tụ lại thành một đóa hoa Mạn Đà La. Hai cái hóa thân khổng lồ của Cống Dát Kiên Tán và Cách Lan vương không thể động đậy bị phong ấn trong đóa hoa đó.

Ngay lập tức đóa hoa Mạn Đà La liền hóa thành một điểm sáng rồi bay vào mi tâm của Lạc Bắc.

Sử dụng Xích Đồng thiên thành, Thúc Anh hắc vân nang che khuất tầm mắt, thần thức rồi lấy Tử Lô thần châm thu hút sự chú ý của Cống Dát Kiên Tán và Cách Lan vương, sau đó Lạc Bắc lại sử dụng Đại Hắc thiên ma quyết một cách có hiệu quả phong ấn được cả hai vị pháp vương.

- Lạc Bắc! Cẩn thận.

Đúng vào lúc này, phía sau Lạc Bắc và Hoài Ngọc đột nhiên xuất hiện một thứ sức mạnh vô hình. Rồi một tiếng nổ lớn vang lên khiến cho tai của Lạc Bắc và Hoài Ngọc chảy ra tơ máu.

Toàn bộ Xích Đồng thiên thành lập tức hóa thành vô số những dòng khí màu xích đồng bắn ra xung quanh. Hơn nữa chúng cũng không bao giờ ngưng tụ lại được nữa... Một cái cổ bảo hùng mạnh như vậy không ngờ bị nổ cho phá hủy hoàn toàn.

- Thú Sát bạo viêm phù.

Trong nháy mắt Lạc Bắc liền hiểu ra, Trần Thanh Đế đã sử dụng Thú Sát bạo viêm phù. Nhưng còn chưa kịp có động tác gì thì một loạt tiếng nổ đã vang lên, mấy cái đại trận bên trong Thúc Anh hắc vân nang như bị tổn hại khiến cho ánh sáng của nó tối đi. Còn Lạc Bắc thì như bị một cây chùy đánh trúng. Mặc dù có sự phòng ngự của pháp y do thần kiêu pháp giới tạo ra nhưng chân nguyên trong cơ thể của hắn cũng bị đánh cho xơ xác, ngay cả da thịt cũng xuất hiện rất nhiều vết nứt phun cả ra máu.

Nhưng đúng vào lúc này, Hoài Ngọc chợt chắn ở phía sau của hắn. Ánh sáng từ cái pháp y của nàng tản ra không bị đánh nát.

Chợt một tia sáng màu lam lao tới đánh nát vầng sáng từ pháp y của Hoài Ngọc mà giáng thẳng vào người nàng.

- Đi!

Gần như đồng thời, ánh sáng của Tự Tại Ngọc Bia phun ra rục rờ nhanh chóng bỏ chạy xa khỏi vị trí của Lạc Bắc.

Một vầng ánh sáng màu lam bắn trở lại vào tay của Trần Thanh Đế. Đó là một viên Ngọc như ý màu lam.

Không biết Khổng Tước Minh vương phù được luyện chế như thế nào, có huyền diệu ra sao. Mặc dù nó có thể ngăn cản pháp thuật tấn công nhưng đối diện với Thú Sát bạo viêm phù và pháp bảo tấn công của Trần Thanh Đế nó lại không hề có tác dụng.

Tuy nhiên mộ đôn không đánh trúng Lạc Bắc, bị Hoài Ngọc ngăn cản, Trần Thanh Đế cũng chẳng hề do dự lập tức điều khiển Tự Tại Ngọc Bia điên cuồng phi độ.

Sắc mặt của Thao Sinh Nguyên và Thiên Ngô Hầu trên Tự Tại ngọc bia tái nhợt như người chết. Trong mắt cũng chẳng còn có lấy một chút tàn nhẫn mà chỉ có sự sợ hãi vô cùng.

Bao nhiêu cao thủ Nguyên Anh kỳ bao vây Lạc Bắc, trong tay lại có rất nhiều cổ phù khiến cho thực lực tăng lên nhiều nhưng cuối cùng Vân Hạc Tử bị đánh nát thân thể, Nguyên Anh bị bắt. Băng Trúc Quân và Trần Lê Phù chỉ có Nguyên Anh. Vương Diễm Dương bị chết. Còn lúc này, Thiên Ngô Hầu cũng chẳng còn được bao nhiêu thủ đoạn. Thao Sinh Nguyên thi triển bí pháp xong chân nguyên gần như không còn. Còn Trần Thanh Đế sau khi sử dụng Thú Sát bạo viêm phù, mặc dù có Tự Tại ngọc bia che chở nhưng bản thân cũng bị tổn thương.

Vào lúc này, một đòn tấn công của Trần Thanh Đế không trúng, tất cả bọn họ cảm giác được chân nguyên bị đánh tan trong thân thể Lạc Bắc gần như ngưng tụ trong nháy mắt. Bên ngoài cơ thể bắt đầu có pháp lực dao động.

Vì vậy mà cơ bản bọn họ cũng chẳng còn ôm mộng giết được hắn. Tất cả chỉ còn sự hoảng sợ không biết lần này có thể trốn thoát được không.

Một đám mây đen thu lại trong tay Lạc Bắc.

Vào lúc này, không chỉ có ánh sáng từ đám mây u ám mà ngay cả nguyên Anh của Vân Hạc Tử bị bao phủ ở trong đó cũng dường như mất hết linh tính. Hiển nhiên vừa rồi khi Thú Sát bạo viêm phù bùng nổ không chỉ có cái cổ bảo mà ngay cả Nguyên Anh của Vân Hạc Tử bị trấn áp trong trận pháp cũng bị tổn thương.

Khổng Tước Minh vương phù ở phía sau Lạc Bắc chỉ còn chút sáng mờ nhưng vẫn chưa biến mất. Với chút chân nguyên còn sót lại của Lạc Bắc muốn đuổi kịp đám người Trần Thanh Đế cũng là chuyện không thể. Hơn nữa trong tình hình phân thân không bị tổn thương, Lạc Bắc có thể đánh chết đám người Trần Thanh Đế cũng khó. Nhưng nhìn hướng Tự Tại Ngọc bia bỏ trốn, một tia sáng lạnh lùng chỉ lóe lên trong mắt nhưng Lạc Bắc cũng không đuổi theo mà tản ra một thứ lực lượng hiền hòa, lao về phía Hoài Ngọc.

Vào lúc này, nhờ có pháp y bảo vệ nên nhìn bề ngoài của Hoài Ngọc cũng không bị thương. Tuy nhiên ngực của nàng hơi lõm xuống, hơi thở dường như cũng chẳng còn.

Không hề chần chừ, cái bình đan được màu đỏ có chứa Bồ Thiên đan của Hoàng Thiên tông lập tức xuất hiện trong tay hắn.

Vừa bay về phía cái hố to, Lạc Bắc vừa đổ hết toàn bộ hơn mười viên đan được ra tay. Một tiếng động vang lên, hơn mười viên Bồ Thiên đan bị Lạc Bắc sử dụng chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh bóp nát rồi dung hợp vào trong chân nguyên màu vàng của hắn.

Lạc Bắc chỉ tay một cái, thứ chất lỏng hòa lẫn chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh của hắn lập tức thấm vào trong cơ thể của Hoài Ngọc.

Sau đó, một làn chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh liên tục từ tay Lạc Bắc tràn ra chui vào trong cơ thể của nàng.

Chỉ trong thời gian chốc lát, Lạc Bắc hơi lắc lư, sắc mặt cũng trở nên xám trắng không còn chút huyết sắc. Nhưng hắn vẫn không hề dừng tay để cho chân nguyên tiếp tục rót vào trong cơ thể của Hoài Ngọc.

Một cảnh tượng khó xinh xuất hiện, phần bụng trên của Hoài Ngọc từ từ hồi phục lại nguyên trạng và một chút sức sống cũng bắt đầu quay về với cơ thể của nàng.

Mất một lúc sau, Hoài Ngọc hơi chớp chớp mi mấy cái rồi mở mắt không nói gì, im lặng nhìn Lạc Bắc.

Nhìn thấy ánh mắt của Hoài Ngọc như vậy Lạc Bắc chỉ cụp mắt xuống thôi không rót chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh nữa. Hắn bắt một cái pháp quyết rồi ngồi xếp bằng bắt đầu điều tức.

- Hóa ra chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh mà người tu luyện còn có công hiệu chữa trị tổn thương cơ thể.

564. Chương 535: Một Lời Hứa Khó Thành Hiện Thực

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 535: Một Lời Hứa Khó Thành Hiện Thực

Một lúc sau, Hoài Ngọc hơi thở dài rồi nói với hắn:

- Tại sao người lại cứu ta? Nếu không để ý tới ta mà đuổi theo thì bọn chúng khó có thể thoát được.
- Vừa rồi người cứu ta một lần, ta cứu người cũng là chuyện bình thường.

Lạc Bắc mở mắt ra rồi đứng dậy. Sau khi điều tức một chút, sắc mặt của hắn cũng hồng hào lên được một chút.

- Mặc dù đám người Trần Thanh Đế không là đối thủ của người nhưng cũng đều là những kẻ kiêu hùng. Để cho bọn chúng chạy vẫn là một mối họa lớn. - Hoài Ngọc nhìn Lạc Bắc:
- Nếu là người khác, cho dù ta có cứu hắn thì cũng chưa chắc đã chấp nhận bỏ qua cho họ mà bất chấp tổn thương để cứu ta.

Lạc Bắc liếc mắt nhìn Hoài Ngọc:

- Người khác là người khác. Ta là ta! Ta là người La Phù nên có quy tắc làm việc của mình.

Hoài Ngọc nói:

- Ta vừa mới ngưng tụ Nguyên Anh. Vừa rồi nếu người không cứu ta, cho dù Nguyên Anh có ra khỏi thân thể cũng chẳng có thể đoạt xác mà nhanh chóng tan biến. Cho dù thế nào thì người cũng cứu ta hai lần. Mà ta cũng chỉ cứu người một lần, thậm chí trước đó còn hại người.
- Trong suy nghĩ của Hoàng Vô Thần thì mỗi đệ tử Côn Luân cũng chỉ là một quân cờ trong tay y. - Lạc Bắc chợt nói:
- Người có thể lựa chọn rời khỏi Côn Luân như Nam Cung Tiểu Ngôn không?

Những lời nói của Lạc Bắc vào lúc này có chút bất ngờ nhưng Hoài Ngọc có thể cảm nhận được ý tứ của hắn ẩn chứa ở trong đó. Nàng nở nụ cười chua xót rồi lắc đầu:

- Không được! Ta khác với Nam Cung Tiểu Ngôn! Chương giáo Hoàng Vô Thần đối với ta có đại ân. Lúc trước khi phụ vương của ta trở thành tù nhân, ta tới Côn Luân đã thề rằng tu luyện Xá Nữ nguyên âm quyết và dốc sức vì Côn Luân để chương giáo Hoàng Vô Thần giúp phụ thân ta phục quốc.

Lạc Bắc nhún mày:

- Người trả giá như vậy thì còn đại ân gì nữa?
- Cái giá phải trả đó là do ta chủ động nói chứ không phải do chương giáo Hoàng Vô Thần bức ta. - Hoài Ngọc nhìn Lạc Bắc:
- Người tu đạo rất ít nhúng tay vào chuyện thế gian. Ta lấy điều kiện đó để cầu Côn Luân giúp đỡ. Cuối cùng chương giáo Hoàng Vô Thần cũng giúp ta cứu phụ vương và giúp phụ vương ta phục quốc. Nếu không có ngài, tất cả chúng ta đã hóa thành xương trắng.

Lạc Bắc nhất thời im lặng không nói gì mà chỉ khẽ thở dài.

Màn sáng màu lam bên ngoài khu đất phong của Hoàng Thiên tông vẫn lơ lửng trong Tử Kim hư không.

Đột nhiên, một tảng thiên thạch màu đen từ xa hiện ra và chạm với vầng sáng màu lam làm bắn lên những vầng lửa cùng tiếng động đinh tai nhức óc.

Không lâu sau khi tảng thiên thạch bay trúng vào vầng sáng lại có một quang ảnh sáng màu đen từ xa bay tới gần màn sáng màu lam.

- Sao lại thế này?

Ngay khi vầng sáng màu đen tới gần màn sáng màu lam chừng trăm trượng lại có mấy tia sáng màu đỏ từ xa vọt tới và chạm phát ra những tiếng nổ. Ánh sáng màu đen vừa mới thu lại thì ra chính là đám mây đen do Thúc Anh hắc vân nang hóa thành. Vào lúc này, đám mây nhìn hơn trước mỏng hơn nhiều lần, hơn nữa ánh sáng cũng tối hơn trước, cho thấy nó bị tổn hại nặng. Mà vào lúc này, Lạc Bắc và Hoài Ngọc ở trong đám mây đen đều đang hết sức khiếp sợ.

Đúng như Hoài Ngọc lường trước, đám người Trần Thanh Đế, Băng Trúc Quân sợ hãi Lạc Bắc đuổi giết đã vượt qua cái trận pháp thượng cổ kia mà ra khỏi Tử Kim hư không.

Mặc dù Hoài Ngọc và Lạc Bắc không có tinh đồ và Hoài Ngọc biết rõ hướng của cái trận pháp kia nhưng cả hai người phải tìm mất gần một ngày mới tới được vị trí của cái trận pháp đó rồi hủy hoại nó. Tuy nhiên khu đất phong của Hoàng Thiên Tông đã tồn tại mấy ngàn năm. Trong mấy ngàn năm qua, Liệt Khuyết Lam quang trận vẫn còn nguyên vẹn.

Nhưng hiện tại từ chỗ Lạc Bắc và Hoài Ngọc nhìn thì trên màn sáng màu lam đã xuất hiện rất nhiều lỗ thủng. Thậm chí có lỗ thủng còn có đường kính tới mười trượng. Cả một khoảng rộng lớn trên màn sáng màu lam đã bị phá thành những mảnh nhỏ nhìn như sắp hỏng.

Nhìn cảnh tượng vừa rồi, màn sáng màu lam cũng không phải do pháp thuật của người tu đạo phá hỏng mà vì những thiên thạch và bụi sao băng trong không gian va chạm làm cho như vậy.

- Khu đất phong của hoàng Thiên tông tồn tại mấy ngàn năm tại sao khi chúng ta tới lại bị tổn hại như vậy?

Lạc Bắc nhìn liếc qua khu vực màn sáng màu lam bị tổn hại mà hỏi Hoài Ngọc. Chỉ cần nhìn tình trạng bên ngoài của màn sáng cũng biết bên trong khu vực đất phong của Hoàng Thiên tông cũng sẽ bị tàn phá.

- Chắc là vậy.

Hoài Ngọc giật mình rồi đột nhiên hiểu ra:

- Băng Trúc Quân và Trần Thanh Đế cùng với chúng ta tới đây sử dụng Lương Nghi phân quang hoàn của Thao Sinh Nguyên khiến cho Tinh thần nguyên từ xạ tuyến và cực quang xạ tuyến trong đám loạn thạch mất đi hết. Sau đó khi người tới mới không có gì trở ngại. Nếu không với thứ Tinh thần nguyên từ xạ tuyến và Cực quang xạ tuyến có thể khiến cho tất cả pháp bảo mất đi tác dụng thì người cũng khó tới được khu đất phong này của Hoàng Thiên tông.

- Lúc đó bọn họ chỉ nghĩ phá vỡ Tinh thần nguyên từ xạ tuyến và Cực quang xạ tuyến xung quanh khu đất phong của Hoàng Thiên tông cũng chỉ là muốn tới đây chứ không nghĩ nhiều. Hiện tại nhìn cảnh tượng khi Hoàng Thiên tông xây dựng khu đất phong ở chỗ này như có thêm một khu cấm chế của thiên nhiên. Hơn nữa lực hút từ Tinh thần nguyên từ xạ tuyến rất mạnh, toàn bộ thiên thạch...tới đây đều bị hấp thụ ở bên ngoài mà không thể tiến vào trong. Hiện tại đám người Băng Trúc Quân phá vỡ khu vực Tinh thần nguyên từ xạ tuyến và cực quang xạ tuyến khiến cho thiên thạch ở bên ngoài không có gì ngăn cản và chạm với nhau mới có nhiều thứ văng tới cái Liệt Khuyết lam quang trận này.

- Mổ gà lấy trứng. Chỉ sợ đám người Băng Trúc Quân và Trần Thanh Đế cũng không ngờ rằng mình lại làm chuyện này. Vì để tiến vào đây mà chúng khiến toàn bộ khu đất phong bị hủy.

Trong lúc Lạc Bắc nói chuyện lại có mấy trăm tảng thiên thạch lao thẳng vào màn sáng khiến cho nó vang lên những tiếng nổ mạnh. Toàn bộ vầng sáng màu lam cũng rung chuyển kịch liệt.

- Chúng ta phải tận dụng thời gian mới Được.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, Lạc Bắc nhú mày:

- Nhìn tình hình này thì Liệt khuyết lam quang trận sẽ nhanh chóng không chịu nổi nữa. Tới lúc đó chúng ta đi vào Hoàng Thiên thần tháp cũng không được an toàn.

- Thế thì không phải lo. - Hoài ngọc hơi lắc đầu:

- Bản thân Hoàng Thiên thần tháp có lực phòng ngự rất mạnh, lại được xây dựng khổng lồ như thế là để khi có kẻ địch mạnh tới, đệ tử không địch lại có thể lùi vào trong Hoàng Thiên thần tháp, dựa vào sự phòng ngự của nó. Theo truyền thuyết thì trong sơn môn của Hoàng Thiên tông còn có một cái Hoàng Thiên thần tháp khổng lồ, nó là phòng tuyến cuối cùng của họ. Chỉ cần chúng ta không động tới cấm chế của nó là tương đối an toàn.

Lạc Bắc nghe vậy cũng thấy yên tâm liền nói:

- Tại sao người lại hiểu biết về cổ phù của Hoàng Thiên tông và nhiều chuyện trong giới tu đạo thượng cổ như vậy? Chẳng lẽ bên trong Côn Luân có nhiều điển tịch về thứ này để cho đệ tử các người đọc?

- Không phải. - Hoài ngọc lắc đầu:

- Sở dĩ ta biết được chuyện này là khi còn ở nước Lâu Lan may mắn nhặt được một cái ngọc giản của một vị Tấn Tu thượng cổ lưu lạc. Trong đó nó ghi một chút cảnh tượng tới tu đạo cổ đồng thời có giới thiệu về cổ bảo, cổ phù và các đại phái.

Lạc Bắc gật đầu cũng không nói gì thêm. Thúc Anh hắc vân nang lại biến thành đám mây bọc lấy hai người rồi lướt vào trong khu đất phong của Hoàng Thiên Tông.

Trong toàn bộ khu đất phong của Hoàng Thiên tông quả nhiên đã gặp phải sự phá hoại không hề nhỏ. Rất nhiều ngọn núi bên trong bốc khói nghi ngút kèm theo những đám cháy. Ngay cả trăm cái cột trụ màu trắng xung quanh hoàng Thiên thần tháp cũng mất đi mười cái. Đường như chúng bị cái gì đó húc cho nát bét.

Nhưng Lạc Bắc và Hoài Ngọc cũng không hề dừng lại. Mãi cho tới khi tới trước Hoàng Thiên thần tháp, cả hai lấy cái Thông Hành phù mà Chung Vân để lại rồi tiến vào trong.

....

Sau một lát, tại lối vào tầng hai nơi có hai cái lồng ánh sáng màu đỏ cao tới năm mươi trượng xuất hiện bóng dáng của Lạc Bắc và Hoài ngọc.

Lạc Bắc đứng trước hai vầng sáng màu đỏ quan sát một lúc rồi quay sang hỏi Hoài Ngọc:

- Ta đối với cổ phù cũng không hiểu. Người nói xem ta nên lấy ba cái cổ phù nào?

- Lúc trước trong này cao nhất là Khổng Tước Minh vương phù và Hóa Thần phù. Có điều đáng tiếc mỗi loại chỉ có một cái. Hiện tại... - Hoài Ngọc cau mày, trầm ngâm một lát rồi chỉ ba cái phù trong vầng sáng:

- Không bằng người cứ lấy ba cái này. Dù sao thì người cũng có cách vào trong Tử Kim hư không. Nhất thời Hoàng Thiên thần tháp cũng không hỏng được. Những loại khác người có thể dẫn người tới rồi từ từ lấy ra.

565. Chương 536: Ngân Kính Kỳ Dị.

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 536: Ngân kính kỳ dị.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- A! Vậy đây là ba cái phù gì?

Lạc Bắc theo thứ tự hút ba cái cổ phù vào tay. Chỉ thấy theo thứ tự thì một cái là ngọc phù màu trắng, trên mặt có rất nhiều ký hiệu như con rắn. Còn một cái phù bằng đồng đỏ, không có ký hiệu rõ ràng, trên bề mặt có những điểm màu vàng lấm tấm. Hơn nữa cái cổ phù đó rất nóng ngay cả Lạc Bắc khi chạm vào nó cũng phải sử dụng chân nguyên bao bọc mà để cho nó lơ lửng trước mặt. Còn một cái nữa là một cái phù nhỏ được chế từ tinh thạch màu tím bên trong liên tục xuất hiện những ký hiệu nhìn như đóa hoa.

- Đây là Khổng Tiên phù có thể hóa ra thành mấy trăm sợi dây để trời đối thủ. Cho dù đối phương có pháp bảo sắc tới mấy thì cũng phải đối phó với mấy sợi dây này trước để cho người có được thời cơ. - Hoài Ngọc nhìn cái phù màu trắng có nhiều ký hiệu như những con rắn mà nói. Sau đó nàng lại nhìn cái phù bằng đồng tản ra hơi nóng rồi nói:

- Đây là A Tì hỏa phù. Khi sử dụng trong phạm vi trăm trượng sẽ biến thành một cái bồn đầy A Tì hỏa hỏa. Nó không làm cho bản thân bị thương nhưng đối phương chỉ cần tới trong vòng phạm vi trăm trượng sẽ bị nó thiêu đốt. Cái A Tì hỏa phù và Mê Thần ngân phù có công hiệu che giấu hơi thở như nhau nhưng so với Mê thần ngân phù thì còn có lực tấn công.

Cuối cùng, Hoài Ngọc chỉ cái phù nhỏ được chế ra từ tinh thạch màu tím nói:

- Cái phù này có tên là Độ Ách Tử phù. Mặc dù nó không giống như Khổng Tước Minh vương phù ngăn cản được pháp thuật của đối phương nhưng lại có thể khiến cho thần thức của đối phương xác định nhầm.

- May mà lúc trước đám người Băng Trúc Quân không hiểu nhiều lắm về cổ phù. Nếu không chỉ cần sử dụng thích hợp thì người bị giết chết chắc chắn là ta.

Sau khi nghe Hoài Ngọc nói công dụng của ba loại cổ phù, đồng thời nói hết tất cả những gì mà nàng biết cho hắn, Lạc Bắc thoáng nhìn Hoài Ngọc. Nếu là người khác nói với Lạc Bắc thì chắc chắn hắn sẽ cười lạnh. Bởi vì khi người Côn Luân ra tay với Lạc Bắc, trong lòng cũng chưa hề có hai chữ lưu thủ. Nhưng bây giờ nghe Hoài Ngọc nói, Lạc Bắc cũng hơi trầm mặc. Bởi vì hắn hiểu được sự khó xử của nàng. Cũng như khi hắn ở Thục Sơn, có Huyền Vô Kỳ và Lạn Hàng thì Hoài Ngọc ở Côn Luân chắc chắn cũng có những sư huynh đệ của mình. Nàng nói công dụng của cổ phù cho hắn là tương đương với đưa cho bên Lạc Bắc thêm nhiều vũ khí sắc bén. Có lẽ tương lai sẽ có nhiều người Côn Luân chết vì cổ phù. Hoài Ngọc làm như vậy cũng là vì trong lòng có tình cảm khác lạ đối với Lạc Bắc. Mà giờ phút này, nghĩ tới cảnh tượng đó, Hoài Ngọc cũng có cảm giác áy náy.

- Được!

Trầm ngâm một lúc, Lạc Bắc gật đầu nhìn Hoài Ngọc rồi nói:

- Ta hứa với ngươi sau này khi đấu pháp với người Côn Luân, nếu có thể nương tay ta sẽ cố hết sức. Nếu có thể không chế ta sẽ không giết.

- Lạc Bắc! Cảm ơn ngươi. - Nghe thấy Lạc Bắc nói vậy, ánh mắt của Hoài Ngọc cũng xuất hiện sự cao hứng:

- Đi thôi. Chúng ta lên tầng thứ ba xem có cổ bảo gì.

Nhìn Hoài Ngọc xoay người, ngẩng đầu nhìn lên, Lạc Bắc hơi thở dài trong lòng.

Khi đánh nhau sống chết, cố gắng nương tay là thứ mà nói dễ hơn làm. Với phương pháp Côn Luân đối phó với hắn, cho dù hắn muốn nương tay cũng không được.

Cho nên có khả năng lời hứa đó chỉ là một lời hứa suông.

Hoài Ngọc vui mừng vì lời hứa của hắn chứng tỏ nàng cũng chỉ là một thiếu nữ lương thiện mà thôi.

- Đi!

Lạc Bắc không nói gì thêm. Nhưng nhìn Hoài Ngọc, trong lòng hắn cũng thầm có một cái quyết định.

- Xem ra trong giới tu đạo thượng cổ, pháp bảo và phù rất ít là sự thật.

Trong tầng ba của Hoàng thiên thần tháp, Hoài Ngọc hưng phấn mà nói.

Toàn bộ tầng thứ ba của Hoàng Thiên thần tháp bố trí gần giống với tầng thứ hai. Bên trong tầng thứ ba cũng là đại điện cao tới chừng hai trăm trượng. Chỉ có điều uy áp và linh quang tản ra ở đây quá nặng khiến cho người ta đi lại trong đó có cảm giác như đi trong nước bùn.

Hai cái quảng sáng trên tầng này chỉ có một sự khác biệt đó là có màu xanh. Điều này khiến cho người ta có cảm giác chóng mặt giống như ngọc phỉ thúy.

Bên trong mỗi quảng sáng có lơ lửng những cái pháp bảo với đủ loại hình dạng. Trong mỗi một cái có khoảng hai mươi cái pháp bảo. So với cổ phù thì số lượng ít hơn rất nhiều.

- Không ổn.

Hoài Ngọc nhìn hai quảng sáng rồi vỗ trán, vội vàng kêu lên.

- Sao vậy? - Lạc Bắc nhìn Hoài Ngọc mà hỏi.

Dù sao thì hắc cảm giác được trận pháp và cấm chế bên trong Hoàng Thiên thần tháp đều rất mạnh. Nếu vô tình mà chạm phải cái cấm chế nào thì với tu vi của hắc chưa chắc đã thoát được.

Hoài Ngọc chỉ mỉm cười, đáp:

- Lạc Bắc! Cái này ta không giúp được ngươi. Về mặt cổ bảo thì phần lớn là ta không nhận ra.

- Số lượng pháp bảo trong giới tu đạo cổ rất ít. Căn cứ vào số lượng ở đây thì đối với người tu đạo cổ mà nói pháp bảo quý hơn cổ phù rất nhiều. Hơn nữa cổ phù và cổ bảo đều có uy lực lớn, chỉ sợ một khi đấu phép đều là sinh tử. Cho dù dùng cái pháp bảo nào cũng không thể truyền ra ngoài. Vì vậy mà cho dù là nhân vật có thân phận cực cao trong giới tu đạo cổ có lẽ cũng không biết nhiều loại cổ bảo. - Lạc Bắc nhìn Hoài Ngọc rồi nói:

- Mặc dù ngươi có được ngọc giản của người tu đạo cổ nhưng không biết tới pháp bảo cũng là chuyện bình thường.

Không biết tại sao, Lạc Bắc cảm thấy từ sau khi mình đồng ý với điều kiện của Hoài Ngọc, cảm xúc mà nàng mang tới cho hắc dường như có gì đó không bình thường.

Hiện tại dường như Hoài Ngọc quên mất thân phận của Lạc Bắc và nàng, chỉ có một sự cao hứng, phấn khởi như đang được đi bên người mình thích, chẳng có gì phải lo nghĩ mà đi dạo vậy.

Theo lý mà nói thì những thứ đặt trên người cả hai đều rất nặng, một người không thể nào vất bỏ chúng nhanh như vậy mới đúng.

....

Nhưng dường như Hoài Ngọc không phát hiện ra cái ánh mắt hơi khác thường chỉ lóe lên một chút rồi mất của Lạc Bắc. Nhìn cổ bảo trong hai vầng sáng, Hoài Ngọc hết sức hưng phấn:

- Có điều dường như bên trong hai vầng sáng này chia ra thành pháp bảo phòng ngự và công kích. Dựa theo những gì mà đệ tử Chung Vân của Hoàng Thiên tông nói thì chúng ta có thể lấy được trong mỗi vầng sáng một cái cổ bảo. Mặc dù ta không biết về cổ bảo nhưng chúng ta có thể lấy ra để xem.

- Ngươi nói rất hay. Xem ra bên trong vầng sáng bên trái là pháp bảo tấn công còn vầng sáng bên phải là pháp bảo phòng ngự.

Sau khi nghe Hoài Ngọc nói xong, Lạc Bắc nhìn hai vầng sáng rồi gật đầu.

Bên trong vầng sáng bên trận pháp nhìn qua có rất nhiều pháp bảo có hình phủ, thương... Còn vầng sáng bên phải thì phần lớn là pháp bảo có dạng tấm thuẫn. Căn cứ theo ngoại hình của nó và những gì mà Chung Vân ghi lại thì suy đoán của Hoài Ngọc cũng hoàn toàn chính xác.

- Cái này không biết là pháp bảo gì?

Sau khi mỉm cười, Hoài Ngọc liền tập trung nhìn vào một cái kính nhỏ, ở giữa có khảm một viên tinh thạch đỏ như máu ở trong vầng sáng bên trái. Từ Hạo Thiên kính mà Kỳ Liên Liên thành dùng để đuổi giết Lạc Bắc, hai là Khổng Tước Bảo giám trong tay Thái Thúc. Tất cả những pháp bảo có hình dạng kính trong giới tu đạo đều không phải vật tầm thường. Hơn nữa những chữ trên cái kính nhỏ hết sức huyền ảo, viên tinh thạch màu đỏ trên đó cũng có hoa văn như lốc xoáy. Hiện tại trong giới tu đạo cũng chẳng có loại tinh thạch đỏ. Sau khi nói xong câu đó, Hoài Ngọc liền phóng chân nguyên về phía cái kính định hút nó về phía mình.

Nhưng có điều khiến cho sắc mặt Hoài Ngọc thay đổi đó là chân nguyên của nàng lại không thể tiến vào lấy pháp bảo ra một cách nhẹ nhàng như ở tầng thứ hai. Mà hoàn toàn ngược lại khi chân nguyên của nàng chạm phải vầng sáng thì giống như chui vào vũng bùn, lực cản xuất hiện quá mạnh khiến cho nàng có cảm giác như không động đậy được.

- Sao lại thế này? - Lạc Bắc nhìn thấy sắc mặt Hoài Ngọc như vậy liền vội vàng hỏi.

- Cái quang sáng màu xanh này khác với cấm chế ở tầng thứ hai. Nó có sự khác lạ. - Hoài Ngọc dừng tay nói với Lạc Bắc:

- Như lời Chung Vân nói thì dường như cái cấm chế này chỉ có thể dựa vào chân nguyên để lấy nhưng lực cản bên trong cũng rất lớn.

- Thật không? Để ta thử.

Lạc Bắc mới nghĩ chỉ thấy một làn chân nguyên giống như chất lỏng từ hay hần bay ra thấm vào trong quang sáng màu xanh. Tuy nhiên khi tiến vào trong quang sáng màu xanh kia, tốc độ di chuyển của chất dịch màu vàng cũng trở nên hết sức thông thả. Ước chừng uống hết một chén trà, một ít chân nguyên mới xuyên thủng cái kính nhỏ, bao phủ lấy nó. Rồi mất chừng thời gian tương đương làn chân nguyên đó mới kéo được cái kính nhỏ ra khỏi quang sáng.

566. Chương 537: Nhớ Tới Độc Nhân Vương.

Chương 537: Nhớ tới Độc nhân vương.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Sau khi lấy được cái kính nhỏ màu bạc ra khỏi quang sáng, trước tiên hắn cũng không xem nó mà nhắm mắt lại điều tức, dường như chân nguyên mất rất nhiều.

Sau một lát, Lạc Bắc mới mở mắt nhìn Hoài Ngọc cười khổ rồi nói một câu:

- Xem ra người nói đúng. Số lượng pháp bảo trong giới tu đạo thượng cổ đúng là so với cổ phù còn ít hơn nhiều.

- Lạc Bắc! Người nói vậy là có ý gì? Người mất rất nhiều chân nguyên. Chẳng lẽ để lấy được pháp bảo trong cái quang sáng này lại cần nhiều chân nguyên tới vậy? - Hoài Ngọc cũng hết sức kinh ngạc nhìn Lạc Bắc hỏi.

- Đúng vậy. Muốn lấy được pháp bảo trong cái quang sáng này không chỉ mất nhiều chân nguyên mà lực lượng chân nguyên phải tới được một trình độ nhất định. - Lạc Bắc cười khổ rồi nói tiếp:

- Càng vào bên trong lực cản lại càng lớn. Theo ta ước đoán thì người tu đạo Kim đan hậu kỳ cho dù có bất chấp chân nguyên hao tổn thì lực lượng chân nguyên cũng không thể xuyên qua được quang sáng này.

- Không ngờ còn có sự hạn chế như vậy. - Hoài Ngọc ngăn người, cau mày suy nghĩ rồi nói:

- Lạc Bắc! Ta hiểu được ý của người. Nhất định là phương pháp luyện chế pháp bảo của giới tu đạo thượng cổ khác với chúng ta. Chỉ cần nhìn phần lớn cổ phù đều dựa vào lực lượng của vật liệu chứ không phải do trận pháp. Trận pháp thượng cổ rất lớn, muốn bố trí mấy cái trận pháp nhỏ lên trên pháp bảo là một điều rất khó đối với người tu đạo thời cổ. Xác suất luyện chế pháp bảo thành công cũng thấp. Cho nên trong một tông môn lớn, số lượng pháp bảo cũng rất ít. Giao nó ột ít đệ tử có tu vi thấp đối với tông môn cũng là một chuyện lo lắng, sợ họ bị đối thủ giết chết rồi đoạt mất pháp bảo. Cho nên trong tầng thứ ba của Hoàng Thiên thần tháp mới bố trí sự hạn chế như vậy. Chỉ có đệ tử tu vi từ Kim đan hậu kỳ trở lên mới có thể dựa vào tu vi của bản thân mà lấy được pháp bảo bên trong quang sáng. Mà cái quang sáng màu xanh này cũng là một cái thử nghiệm đối với tu vi đệ tử của Hoàng Thiên tông. Nếu tu luyện chưa tới tu vi Kim đan hậu kỳ thì cũng chỉ có nghĩ cách khác mà lấy pháp bảo chứ không thể lấy được từ Hoàng Thiên thần tháp.

- Đúng là vậy. - Lạc Bắc gật đầu nói:

- Với chân nguyên hiện tại của ta nếu lấy ra hai cái pháp bảo thì không sau. Nhưng muốn lấy từng cái pháp bảo một để xem là chuyện không thể.

- Vậy cứ giữ chân nguyên để xem có thể tiến lên tầng thứ tư rồi nói sau. Còn chuyện không thể lấy ra được từng cái một thì chúng ta cũng có thể dùng phương pháp loại trừ để lựa chọn. - Hoài Ngọc cau mày suy nghĩ một chút rồi mỉm cười.

- Phương pháp bài trừ để lựa chọn? - Lạc Bắc cảm thấy khó hiểu nhìn Hoài Ngọc.

- Dùng cách bài trừ thế nào thì đợi lát nữa rồi nói. - Hoài Ngọc nói có chút hờn dỗi với Lạc Bắc:

- Trước tiên cứ xem cái kính nhỏ này là pháp bảo như thế nào đã. Nhìn qua thì nó cũng không tệ lắm. Đã lấy được nó ra thì cũng xem nó có ích gì không.

Lạc Bắc gật đầu. Vào lúc này, pháp lực dao động của cái kính nhỏ trong tay hắn rất độc đáo, không rõ ràng là hệ Hỏa, hệ Thủy hay lôi cương. Viên bảo thạch màu đỏ ở giữa nhìn giống như tinh thạch hệ Hỏa nhưng lại không hề có lấy một chút hơi thở hệ Hỏa. Hơn nữa cả Lạc Bắc và Hoài Ngọc đều chưa nhìn thấy thứ tinh thạch này trong điển tịch. Bên trong viên bảo thạch có rất nhiều vòng xoáy do thiên nhiên tạo ra, lại có những hoa văn nhìn như những cánh hoa cúc nhỏ. Trên lưng của cái tiểu kính bằng lòng bàn tay tỏa ra ánh sáng bạc hút mắt. Còn mặt kia của nó thì điêu khắc những cái hoa văn nhìn như vô số tinh vân, tạo thành một cái hư không thâm thúy.

- A?

Bởi vì không nhận ra cái gì hơn nữa Lạc Bắc cũng biết cổ bảo hoàn toàn khác với pháp bảo của giới tu đạo hiện nay. Dưới tình huống đưa chân nguyên vào cho dù không thể sử dụng thì cũng không bị phản lại. Vì vậy mà Lạc Bắc đơn giản thử đưa chân nguyên vào bên trong cái kính nhỏ.

Thoáng cái, Lạc Bắc và Hoài Ngọc kinh ngạc nhìn thấy trên mặt kính chợt tỏa ra một thứ ánh sáng màu hồng rồi tiếp tục xuất hiện những điểm sáng bạc lấp lánh bao phủ lấy Lạc Bắc. Chẳng khác nào một cái hư không màu đỏ đột nhiên bao phủ lấy Lạc Bắc. Nhưng Lạc Bắc và Hoài Ngọc vẫn không hề cảm giác được uy năng của thứ ánh sáng màu hồng đó.

Ngay cả khi hai người đưa tay qua lại trong quang sáng cũng chỉ có cảm giác lạnh lạnh như đưa đi trong làn sương.

Hơn nữa ánh sáng giống như một cái hư không màu đỏ do cái kính nhỏ thả ra sau khi bao phủ Lạc Bắc cho dù hắn có dùng tâm điều khiển thế nào thì cái kính nhỏ màu bạc và ánh sáng đang bao phủ cũng không hề có sự thay đổi.

Lạc Bắc trầm ngâm một chút rồi cẩn thận thả một chút chân nguyên màu vàng ra ngoài.

Rõ ràng là quang sáng của cái kính nhỏ không có sức phòng ngự. Một cái pháp bảo được đặt giữa những loại tấn công mà bản thân dường như không có uy năng công kích đối phương vậy thì rất có thể nó giống với cái dị bảo mà Lạc Bắc có được từ Độc Long Tôn giả, có thể tăng cường lực lượng chân nguyên của một người.

Lực lượng chân nguyên bản thân của một người càng mạnh thì khi thi triển pháp thuật sẽ khiến cho nguyên khí trong trời đất dao động càng mạnh, thi triển tạo ra uy lực pháp thuật càng lớn. Cái pháp bảo của Độc Long tôn giả tương đương với có thể nâng cao uy lực pháp thuật. Nếu nó có công hiệu như của Độc Long tôn giả thì đặt ở trong số pháp bảo tấn công cũng được.

Nhưng điều khiến cho Lạc Bắc không ngờ được đó là khi làn chân nguyên như chất lỏng của hắn bao vây xung quanh cái hư không màu đỏ thì cơ bản không hề có biến hóa nào xảy ra.

Có thể nói cái pháp bảo này không có công hiệu nâng cao lực lượng chân nguyên.

Lạc Bắc dừng tay lại thử thi triển một cái pháp thuật đơn giản nhất của Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu. Trên ngón tay của hắn xuất hiện một tia lôi quang màu tím.

Tuy nhiên lần này khi tia chớp như một con rắn xuất hiện chạm vào vàng sáng đang bao phủ lấy hắn thì cảnh tượng xuất hiện khiến cho Lạc Bắc và Hoài Ngọc giật nảy mình.

Tách tách tách.

Trong vầng sáng trước mặt Lạc Bắc không ngờ xuất hiện tới cả trăm tia chớp màu tím. Từ xa nhìn lại chẳng khác nào có cả một trăm con rắn nhỏ màu tím đột ngột xuất hiện trước mặt Lạc Bắc.

- Lạc Bắc! - Hoài Ngọc ngẩn ngơ một lúc rồi chợt lên tiếng đầy vui mừng:

- Không ngờ cái kính nhỏ màu bạc này có thể phóng đại hiệu quả pháp thuật lên gấp cả trăm lần hay sao?

Trong âm thanh của Hoài Ngọc không hề có lấy một chút nào giả tạo. Nàng hoàn toàn vì Lạc Bắc có được một cái pháp bảo như vậy mà vui mừng.

Sắc mặt của Lạc Bắc cũng xuất hiện sự khó tin. Nhưng hần lập tức lắc đầu:

- Cái pháp bảo này thật sự cũng giống như Thiên Hư lôi châu có thể tăng uy năng của pháp thuật. Có điều hiệu quả của nó cũng không thần kỳ được tới vậy. Cái pháp bảo này chỉ ngưng tụ ra những cái có hơi thở gần giống như pháp thuật khiến cho người ta không phân biệt được thật giả, không biết đâu là cái pháp thuật thật sự của ta. Có điều một vài đạo pháp thuật là thật ra thì uy lực của chúng chỉ được chừng một phần trăm. Nếu như có thể phóng đại hiệu quả pháp thuật lên tới trăm lần thì trong giới tu đạo, nói cái kính nhỏ này là chí bảo vẫn chưa đủ.

- Hóa ra chỉ tạo được hình ảnh?

Sắc mặt của Hoài Ngọc không giấu được sự thất vọng nhưng có điều nàng cũng cảm thấy thoải mái.

Nghĩ đến pháp bảo có thể phóng đại uy lực pháp thuật lên gấp trăm lần đúng là không thể xuất hiện. Nếu không thì cái pháp bảo này so với thần cung Toái Hư còn mạnh hơn. Thử nghĩ với Lạc Bắc hiện tại tu Luyện Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu, Tĩnh Niệm Thông Minh quyết và kiếm quyết Phá Thiên Liệt. Một khi phóng ra kiếm cương, chín đạo kiếm cương cùng lúc mà phóng lên gấp trăm lần thì có khác nào cả chín trăm đạo kiếm cương? Uy lực như vậy chỉ sợ ngay cả nhân vật vượt qua được một, hai lần Thiên Kiếp cũng không chống nổi.

Nhưng có thể đạt tới trình độ này thì cái kính nhỏ kia cũng là một thứ pháp bảo rất lợi hại.

Cả trăm đạo pháp thuật, mỗi đạo tương đương với một phần trăm đạo pháp thuật thật sự thì cộng lại cũng tương đương với tăng uy lực của nó lên gấp đôi. Lại thêm đối thủ không phân biệt được đâu là thật đâu là giả. Nếu không phân biệt được pháp thuật nào là thật, không thì triển được pháp thuật ngăn chặn, hơn nữa nếu không biết rõ công dụng của cái pháp bảo này mà nhìn thấy cả chín trăm đạo Kiếm cương lao tới có lẽ đã sợ vỡ mật mà để cho Nguyên Anh bỏ chạy, cơ bản không giám giao chiến với Lạc Bắc.

- Cái cổ bảo này có tác dụng rất lớn. - Lạc Bắc quay sang nhìn Hoài Ngọc hỏi:

- Cái cổ bảo này do người nhìn thấy. Nếu người muốn thì ta đưa nó cho người. Còn nếu người không muốn thì trước tiên ta sẽ cất đi, người chọn cái khác rồi ta giúp người lấy nó ra.

- Uy lực pháp thuật của ta còn cách người khá xa. Cho dù ta có dùng cái cổ bảo này thì tới lúc đó người khác chỉ dùng một cái pháp thuật, chắc chắn cả trăm cái pháp thuật hình ảnh kia của ta sẽ bị người ta đánh tan. - Hoài Ngọc cười cười lắc đầu:

- Cái pháp bảo này người cứ giữ lấy, ta lấy cái khác được rồi. Có điều vừa rồi chẳng phải người nói người tu đạo có tu vi Kim đan hậu kỳ có thể lấy được pháp bảo hay sao? Người cứ tiết kiệm một chút chân nguyên để tiếp theo xem có thể bỏ cấm chế để lên tầng thứ tư hay không. Ta tự mình lấy được. Hiện tại hai chúng ta bình luận loại trừ pháp bảo cho ta đi.

- A. - Bị không khí của Hoài Ngọc cuốn hút, Lạc Bắc cũng hơi cười cười, nói:

- Xin lắng tai nghe.

- Mấy cái pháp bảo Phủ, thương, việt...có lẽ chỉ giống như phi kiếm, là mấy cái pháp bảo thuần công. Chung Vân mang theo một cái pháp bảo như Thanh Đế thần thương vậy thì ở trong này không thể có được những thứ tương đương với nó. - Hoài Ngọc cẩn nhẹ môi, rồi đặc ý nhìn mấy cái pháp bảo hình dạng phủ, thương, việt bên trong quang sáng rồi nói:

- Nếu không bao nhiêu năm qua, Chung Vân tại sao không đổi lấy một cái khác? Dùng phương pháp loại suy thì bên trong số pháp bảo phòng ngự cũng không thể có cái nào hơn được Ngân lôi pháp y của ta.

- Đúng vậy. - Lạc Bắc gật đầu:

- Nếu là ta hay người trông chừng Hoàng Thiên thần tháp, lại có thể ra vào bất cứ lúc nào thì về mặt pháp bảo chắc chắn phải sử dụng cái tốt nhất.

- Như vậy thì đã có thể loại bỏ được hơn một nửa. - Hoài ngọc đắc ý mím môi cười rồi lại nhìn mấy thứ pháp bảo có hình dạng cổ xưa:

- Từ hình thức của cổ bảo mà xem thì kia có phần giống với pháp bảo của Hoàng Thiên tông. Có điều pháp bảo của Hoàng Thiên tông không giống với mấy cái pháp bảo nổi danh. Hơn nữa phương pháp luyện khí của Hoàng Thiên tông cũng không lợi hại cho nên mấy cái này cũng có thể loại bỏ.

- Còn mấy cái pháp bảo thì nhìn hình như là pháp bảo của Hư Nhất tông. Ta đọc được trong ngọc giản thấy nói rằng luyện khí của Hư Nhất tông có xác suất thành công cao nhất. Cho nên trong giới tu đạo thượng cổ thì pháp bảo xuất xứ từ Hư Nhất tông là nhiều nhất. Có điều Hư Nhất tông thích nhất là tạo ra pháp bảo màu mè, hơn nữa trong mấy trăm năm đều không có được pháp bảo nào kinh người cho nên ta cũng không chọn. - Hoài Ngọc chỉ mấy cái pháp bảo trong hai quầng sáng rồi nói xong, quay sang nhìn Lạc Bắc cười:

- Như vậy thì trong hai bên những cái pháp bảo không tôi chỉ còn lại chừng năm, sáu cái. Mà trong năm, sáu cái này cũng chỉ có thể dựa vào may mắn. Trong số pháp bảo tấn công ta chọn cái trông nhỏ kia. Trong giới tu đạo, pháp bảo có hình dạng trông và kính đều rất hiếm, có khả năng có sự huyền diệu.

- A?

Lạc Bắc nhìn theo hướng ánh mắt của Hoài Ngọc thì thấy cái pháp bảo mà nàng nói là một cái trống nhỏ màu vàng. Toàn bộ mặt và thân trống đều có màu vàng kim. Chất liệu của thân trống thì dường như được tạo ra từ tinh kim còn mặt trống thì dường như là da yêu thú. Trên mặt và thân trống dường như được dùng một thứ gì đó để nhuộm lên rất nhiều ký hiệu kỳ dị. Cái trống đó cũng chỉ chừng một thước. Trong toàn bộ các cổ bảo ở đây thì kích thước của nó tương đối nhỏ.

Trong lúc Lạc Bắc đang quan sát cái trống nhỏ cẩn thận thì Hoài ngọc đã đưa tay phát ra một làn chân nguyên về phía cái trống.

Lần này chân nguyên của Hoài ngọc tiếng đi trong quầng sáng màu xanh hết sức thông thả. Ước chừng mất thời gian gấp đôi Lạc Bắc, Hoài Ngọc mới lấy được cái trống nhỏ ra ngoài. Dù sao thì sau khi chân nguyên hao tổn, ngoài thời gian ngưng thần để hồi phục chân nguyên, người tu đạo cũng rất mất tâm thần, dễ cảm thấy mỏi mệt.

Có điều sau khi Hoài Ngọc xem xét cái trống nhỏ cẩn thận cũng gần như không hề nghỉ ngơi mà nhanh chóng hưng phấn đưa chân nguyên vào bên trong cái trống.

Một cảnh tượng kỳ lạ lập tức xuất hiện.

Không ngờ cái trống nhỏ liên tục to lên tới mức Hoài Ngọc không còn nâng được nó mà chỉ có thể sử dụng chân nguyên để cho nó lơ lửng trước người. Theo chân nguyên tiếp tục được đưa vào, không ngờ cái trống của Hoài Ngọc tăng lên gấp đôi.

Xung quanh cái trống ngoài khí Lôi cương cực mạnh ra thì hai bên mặt trống cũng xuất hiện một cái hình con trâu màu vàng rất to.

- Căn cứ vào uy năng pháp thuật và sự hùng mạnh của cái trống này đối với người đứng là có tác dụng. Người cũng cần phải có một thứ vũ khí sắc bén để phòng thân.

- Nếu vậy ta cũng không khách khí nữa.

Hoài ngọc thu lại Man Hoang chiến cổ. Nhìn gương mặt của nàng thì dường như là rất vui vì cái trống đó. Nhưng hiện tại sao khi cất cái trống đi, gương mặt của nàng lập tức trở nên bình thản.

- Tiếp theo chúng ta có thể lấy mỗi người một cái pháp bảo phòng ngự.

Sau khi thu hồi Man Hoang chiến cổ xong, Hoài Ngọc chỉ mím cười nhìn pháp bảo bên trong quầng sáng bên phải rồi nói với Lạc Bắc:

- Chúng ta đều tự xem vận may của mình thế nào đi.

...

...

Ước chừng sau nửa canh giờ, giữa tầng thứ tư của Hoàng Thiên thần tháp đột nhiên xuất hiện một cái cột sáng màu trắng rộng tới một trượng.

Sau khi lóe lên, cái cột sáng màu trắng lập tức biến mất lộ ra bóng dáng của Hoài Ngọc và Lạc Bắc.

So với nửa canh giờ trước, trên trán của Hoài Ngọc xuất hiện một đóa hoa sen màu vàng. Đóa hoa đó chỉ to bằng ngón tay, dính vào mi tâm của Hoài Ngọc tỏa ra một thứ ánh sáng dịu dàng khiến cho nàng càng thêm cao quý, nhìn chẳng khác nào một nàng tiên trong tranh.

Còn trong tay Lạc Bắc cũng cầm một cái pháp bảo nhìn giống như một hạt châu màu lục, chất liệu cũng không phải kim loại hay gỗ, hết sức kỳ lạ.

Hai vật này của Hoài Ngọc và Lạc Bắc rõ ràng là lấy được trong quảng sáng bên phải dưới tầng thứ ba. Chỉ có điều không biết chúng có sự huyền diệu như thế nào.

- Lạc Bắc! Không thể ngờ được Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh của ngươi lại có thể thi triển được pháp thuật của Hoàng Thiên tông. Quả nhiên là có thể cởi được cấm chế của họ.

Vừa mới xuất hiện trong tầng thứ tư của Hoàng Thiên thần tháp, Hoài Ngọc lập tức nói thế.

- Tầng thứ tư của Hoàng Thiên thần tháp hóa ra là để ghi lại pháp thuật của Hoàng Thiên tông. - Âm thanh của Lạc Bắc cũng vang lên.

Trước mắt của hai người, trong tầng thứ tư không ngờ giống hệt như tầng thứ nhất, không có vật gì, nhưng...

- Hoài Ngọc! Ngươi có biết lần trước Côn Luân phái cái tên Độc Nhân vương tới tiếp ứng cho Tô Tích Thủy và Tề Hân Vân là người nào không?- Lạc Bắc trầm ngâm rồi hỏi.

- Độc Nhân vương? - Hoài Ngọc lắc đầu:

- Ta chưa từng nghe tới cái tên của người này. Lạc Bắc! Tại sao đột nhiên ngươi lại hỏi tới y? xem tại

Lạc Bắc hơi nhíu mày.

Căn cứ vào tình cảnh hôm đó Nguyên Anh đột xuất thì Độc Nhân vương rõ ràng là một người tu đạo để cho Nguyên Anh dung hợp với pháp bảo.

Mà căn cứ vào công pháp của Hoàng Thiên tông thì phải tu luyện theo thứ công pháp này mới có thể dùng Nguyên Anh để luyện pháp bảo. Nếu không cho dù là Hoài Ngọc đã tu luyện tới Nguyên Anh kỳ, cũng vì chân nguyên khác biệt mà không thể dựa theo thứ pháp quyết thượng cổ này rồi luyện pháp bảo bản mệnh trong Nguyên Anh, nâng cao uy lực đối địch của Nguyên Anh.

Có thể nói rõ ràng Độc Nhân vương tu luyện pháp quyết thượng cổ.

Theo lý mà nói thì với tu vi của Độc Nhân vương cho dù là nhận được sự truyền thừa của người tu đạo thượng cổ, trước đó chắc chắn phải có danh tiếng rất lớn trong giới tu đạo. Bởi vì một nhân vật tu luyện tới cấp độ đó như y không thể nào dễ dàng để cho người khác sử dụng.

Hiện tại ngay cả Hoài Ngọc cũng không nghe nói tới Độc Nhân vương, Lạc Bắc liền cảm giác được lai lịch của đối phương rất kỳ lạ, dường như không chỉ đơn giản là có được sự truyền thừa từ người tu đạo thượng cổ.

- Người này đúng là tu luyện pháp quyết thượng cổ nên Nguyên Anh có thể luyện pháp bảo bản mệnh.

Nhíu mày một chút, Lạc Bắc liền nhìn Hoài Ngọc rồi giải thích:

- Hơn nữa toàn bộ cổ phù và cổ bảo của y, ngay cả Thúc Anh hắc vân nang cũng đều lấy được từ tay người đó.

- Trong Côn Luân chúng ta có một người như vậy? -Hoài Ngọc cũng nhíu mày nhưng rồi cô lại nhìn vách tường xung quanh tản ra ánh sáng rồi lắc đầu:

- Có điều cũng chẳng có gì liên quan. Căn cứ vào pháp quyết của Hoàng Thiên tông thì hiện tại uy lực pháp quyết của mỗi người chúng ta đều mỗi vẻ, khi thực sự đấu pháp đều phải căn cứ vào tu vi. Hơn nữa có thể nói pháp quyết thượng cổ có tốc độ tu luyện chậm hơn chúng ta nhiều. Có lẽ vào thời đó, người tu đạo Nguyên Anh kỳ cũng rất hiếm. Chỉ có điều do thiên tài địa bảo nhiều hơn, nếu không cũng khó xuất hiện người tu đạo vượt qua Thiên kiếp.

567. Chương 538: Hợp Nhất Các Pháp.

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 538: Hợp nhất các pháp.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Cái này cũng đúng. Nhưng trong đó có rất nhiều sự khác biệt. - Lạc Bắc nhìn Hoài ngọc rồi giải thích:

- Cho dù là người tu đạo có tu vi ngang nhau thì một bên không hiểu biết về công pháp của đối phương, còn đối phương lại có sự hiểu biết về công pháp của bên kia vậy thì sẽ gặp phải sự thiệt thòi lớn. Hiện tại chúng ta hiểu biết rất ít về công pháp thời thượng cổ, cổ phù hay cổ bảo. Nhất là người tu đạo thượng cổ tu luyện công pháp khó đối phó hơn người tu đạo bây giờ nhiều. Hơn nữa người cũng biết trong đấu phép, ngoại trừ tu vi ra thì công pháp khắc chế, ứng biến thích hợp thậm chí cả vận may cũng hết sức quan trọng. Nếu không phải là ta gặp được người trước, lại có được mấy cái cổ phù thì lần này ta cũng chẳng phải là đối thủ của đám người Trần Thanh Đế.

Hoài Ngọc gật đầu rồi đột nhiên chớp mắt như nhớ ra điều gì đó mà nói với Lạc Bắc:

- Lạc Bắc! Người tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh, chân nguyên có thể thi triển pháp thuật bài trừ cấm chế của Hoàng thiên tông. Vậy thì pháp thuật của Hoàng Thiên tông cho dù người không tu luyện công pháp tương ứng, có phải vẫn có thể sử dụng được không?

Lạc Bắc nhìn Hoài ngọc rồi gật đầu.

Mặc dù lão đầu tử của Trại Châu Trạch Địa đã nói rằng có một chút huyền diệu của công pháp không nên cho người khác biết, như vậy mới khiến cho hắn càng thêm mạnh trước mặt đối phương. Nhưng hiện tại, nghe Hoài Ngọc hỏi, hắn cũng không có ý định giấu diếm. nguồn

- Trong số pháp thuật này hẳn là có cái hữu dụng đối với người. Trước tiên người cứ nhớ kỹ rồi thử xem có thể bỏ được cấm chế của tầng thứ năm hay không. - Hoài Ngọc nhìn Lạc Bắc mà nói.

Lạc Bắc gật đầu cũng không nói thêm cái gì. Ánh mắt của hắn tập trung vào màn ánh sáng hội tụ trên tường.

Vừa rồi trong lúc tiến vào tầng này, sau khi nhìn thoáng qua mấy cái pháp thuật, Lạc Bắc liền phát hiện đặc điểm pháp thuật, pháp bảo của Hoàng Thiên tông là bao phủ trong phạm vi rất rộng.

Như hiện tại Lạc Bắc đang ngưng thần nghiên ngẫm một cái pháp thuật có tên là Thập Ngọc Thần hỏa. Một khi thi triển nó có thể khiến ột ngọn núi chiếm phạm vi mười dặm tan biến thành tro bụi.

Đặc điểm pháp thuật của Hoàng Thiên tông rất có tác dụng đối với người tu đạo có độn pháp với tốc độ nhanh. Người tu đạo có độn pháp tốc độ nhanh khiến cho thần thức của đối phương rất có tập trung được vào mình. Một khi pháp thuật phóng ra khu vực thần thức tập trung thì y cũng đã phi độn ra chỗ khác.

Nên loại pháp thuật thi triển với phạm vi bao phủ rộng như thế này không cần phải xác định chính xác vị trí của đối thủ. Đồng thời, với pháp thuật bao trùm phạm vi rộng như vậy trong khi giao đấu với số lượng người đông cũng có tác dụng rất quan trọng.

Hiện tại Lạc Bắc nhận ra nhược điểm trong pháp quyết của Hoàng Thiên tông ngoài chuyện bao phủ rộng này thì cũng mất rất nhiều chân nguyên. Cái này tương đương với Kim đánh hỏa nguyên quyết của Nga Mi khi đối địch cũng phải suy nghĩ mới sử dụng, có rất nhiều sự hạn chế.

Cho dù với tu vi hiện tại của Lạc Bắc, khi chân nguyên đầy đủ thì với cái pháp thuật cấp bậc như Thập Ngục thần hỏa cũng chỉ có thể phát ra được một hai đạo.

Tuy nhiên hiện tại hần tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh khiến cho chân nguyên trong cơ thể trữ được rất nhiều. Nên Lạc Bắc cảm thấy bản thân mình chỉ cần đột phá thêm một cảnh giới nữa, thì có lẽ tốc độ chuyển hóa linh khí trời đất thành chân nguyên nhanh hơn, số lượng chân nguyên tích trữ trong cơ thể nhiều hơn so với người tu đạo Độ Kiếp kỳ tăng lên gấp mấy lần.

Tới khi đó pháp thuật bao phủ trong phạm vi rộng đối với Lạc Bắc rất hữu dụng. Trong hoàn cảnh lấy một địch đông, hẳn có thể tiêu diệt rất nhiều đối thủ mạnh.

Ngoại trừ điều đó ra, hiện tại Lạc Bắc hiểu và nắm giữ càng nhiều pháp thuật càng khiến cho bản thân hiểu rõ hơn sự huyền diệu của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh.

Bởi vì các loại pháp thuật đều có sự khống chế và chuyển nguyên khí trong trời đất khác nhau. Mà có thể thi triển các loại pháp thuật khiến cho Lạc Bắc càng hiểu sâu hơn người tu đạo khác về chuyển nguyên khí trong trời đất.

Hiện tại, Lạc Bắc cũng càng hiểu thêm được vì sao tông chủ của La Phù sau quá trình rèn luyện, toàn bộ pháp thuật đều ghi lại ở nơi truyền kinh thụ đạo của La Phù.

Bởi vì sau khi tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh tới một trình độ nhất định, nắm được càng nhiều pháp thuật thì sự lý giải với cách vận dụng nguyên khí trong trời đất sẽ càng sâu.

Bất cứ loại pháp thuật nào xét cho cùng cũng đều là sự khống chế và sử dụng nguyên khí của trời đất. Mà đặc tính của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh sẽ khiến cho Lạc Bắc càng tiếp xúc tới bản chất của nó nhanh hơn so với người tu đạo khác.

....

Đại đạo rộng lớn, trăm sông đổ về biển. Cái đạo lý này đối với Lạc Bắc đang ở giữa những dải sáng trong hoàng Thiên thần tháp mà nói càng lúc càng rõ ràng.

Công pháp Nguyên Anh dung luyện với pháp bảo... Mặc dù là loại công pháp này, hiện nay trong giới tu đạo không còn xuất hiện. Nhưng vào lúc này nó khiến cho Lạc Bắc xuất hiện một thứ cảm giác rung động.

Thật ra mặc dù có thể sử dụng công pháp này thì ít nhất hơn một nửa người tu đạo bây giờ có khả năng sẽ không đi tu luyện nó.

Nguyên Anh dung luyện với pháp bảo là nhằm nâng cao uy lực đối địch của Nguyên Anh. Nếu dung luyện với một cái pháp bảo lợi hại thì khi Nguyên Anh rời khỏi thân thể cùng với thân thể nghênh chiến sẽ tăng thêm nhiều uy lực. Nhưng Nguyên Anh là thứ do linh khí trời đất và chân nguyên ngưng tụ thành, còn pháp bảo có khí kim thiết nên sẽ có sự ảnh hưởng nhất định tới Nguyên Anh, làm giảm tuổi thọ của nó.

Cho nên người tu đạo tu luyện pháp quyết Nguyên Anh thời cổ có tuổi thọ so với người tu luyện pháp quyết Nguyên Anh bây giờ ít nhất là hai trăm năm. Có khả năng vì vậy mà sau này trong giới tu đạo mới xuất hiện pháp quyết Thân ngoại hóa thân và pháp quyết nội đan hoàn toàn khác với pháp quyết Nguyên Anh thời cổ.

Đối với người tu đạo mà nói tuổi thọ là điều cơ bản. Có được tuổi thọ đáng kể thì mới có thể nâng cao cảnh giới rồi lại tăng thêm tuổi thọ.

Cho nên hiện tại mặc dù người tu đạo có nhiều công pháp có thể tu luyện, thậm chí còn để nâng cao uy lực nhưng tổn thất rất nhiều tuổi thọ của mình tuy nhiên bọn họ không luyện thứ công pháp như vậy mà đi

luyện pháp bảo mạnh hơn.

Tuy nhiên loại công pháp này đối với Lạc Bắc lại không hề có sự hạn chế.

Bởi vì vào lúc này, Lạc Bắc phát hiện ra công pháp Nguyên Anh dung luyện với pháp bảo cũng có nhiều điểm chung với kiếm quyết chí cường mà mình có được từ Tam Thiên phù đồ. Trong bộ kiếm quyết đó có pháp quyết tế luyện phân thân trong chư thiên. Mà phân thân trong chư thiên cũng cùng loại với Nguyên Anh nhưng không ảnh hưởng tới tuổi thọ của hắn. Tuổi thọ của hắn chỉ liên quan tới Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh mà thôi.

Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh là một thứ công pháp thân thể thành thánh, nên bản thân hắn có tuổi thọ so với Nguyên Anh còn lâu dài hơn. Tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh với tu vi hiện tại của Lạc Bắc thì tuổi thọ ít nhất cũng phải tới năm trăm năm.

Vào lúc này sau khi xem pháp quyết thượng cổ trước mắt so sánh với pháp quyết trong Tam Thiên phù đồ, Lạc Bắc hoàn toàn có thể để cho phân thân trong chư thiên dung luyện với pháp bảo bản mệnh.

Bởi vì hai loại pháp quyết này có tính chất hoàn toàn khác nhau. Sự khác biệt đó là một cái thì dung luyện phi kiếm còn một cái thì dung luyện pháp bảo.

Mà hiện tại thì nếu có thể kết hợp pháp quyết thượng cổ và bộ kiếm quyết trong tam Thiên phù đồ, chắc chắn uy lực của nó còn lớn hơn nữa.

Bởi vì một số ít phi kiếm cấp cao chưa hẳn đã hơn được pháp bảo có uy lực mạnh. Sau khi để cho phân thân dung hợp với pháp bảo có uy lực cao, đến lúc đó khi đối địch so với một đạo bản mệnh kiếm nguyên chắc chắn uy lực của mạnh hơn. Hơn nữa bản thân pháp bảo cấp cao có nhiều sự huyền diệu không giống như bản mệnh kiếm nguyên chỉ có thể ngăn cản hoặc là tấn công đối thủ.

....

Lạc Bắc lặng lẽ đứng đó, những tia sáng liên tục lóe lên trong mắt hắn. Bất ngờ, hắn nhắm mắt lại rồi khoanh chân ngồi xuống.

Từng chương đồ lục pháp quyết huyền ảo nhanh chóng trôi qua trong đầu rồi ngưng tụ, dung hợp lại với nhau...

Lạc Bắc ngồi đó chừng sáu, bảy canh giờ.

Tuy nhiên Hoài Ngọc cũng không hề quấy rầy hắn, chỉ ngồi xếp bằng một bên, nhắm mắt điều tức.

Cái Hoàng Thiên thần tháp này hết sức huyền diệu. Không ngờ nó còn có công dụng giống như trận Tự Linh có thể hấp thu linh khí vào bên trong. Mà bên trong Hoàng Thiên thần tháp, linh khí trời đất so với khu đất phong bên ngoài đậm hơn rất nhiều, vừa đúng lúc có thể tu luyện bổ sung chân nguyên.

568. Chương 539: Lò Luyện Đan Hư Không.

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 539: Lò luyện đan hư không.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Lạc Bắc và Hoài Ngọc vốn là hai kẻ địch nhưng bây giờ nếu có người tiến vào được tầng thứ tư của Hoàng Thiên thần tháp nhìn thấy hai người chắc chắn sẽ nghĩ họ là sư huynh muội hoặc là tình lữ song tu.

Sau sáu, bảy canh giờ, Lạc Bắc mở mắt đứng dậy.

- Lạc Bắc! Tu vi của ngươi lại đột phá?

Lạc Bắc vừa mới đứng dậy, Hoài Ngọc lập tức cảm giác được. Mở mắt ra nhìn thấy hân, nàng không nhìn được mà thốt lên như thế.

Khí tức trên thân thể Lạc Bắc lúc này so với trước cũng vẫn như vậy, hết sức ẩn giấu, nhìn qua không có gì thay đổi. Nhưng hai mắt của hân lại dường như thấp thoáng một chút ánh sáng như có như không, giống như một viên bảo thạch. Hai mắt của hân chớp chớp, từ trong đáy mắt như có một thứ ánh sáng có thể xuyên qua mọi thứ.

- Cũng không phải. Chỉ có điều từ trong bộ pháp quyết thượng cổ mà nghĩ thông suốt rất nhiều đạo lý về pháp thuật. - Lạc Bắc lắc đầu mà nói.

- Đó là phá vỡ bức màn trí tuệ. Có thể làm được điều đó chẳng trách mà khí chất của người lại có sự thay đổi như vậy.

Hoài Ngọc hơi khiếp sợ khi nhìn Lạc Bắc:

- Trước kia ta có xem được trong điển tịch thấy một vài người tu đạo khi nhập thánh trong mắt có ánh sáng trí tuệ. Nhưng ta cũng không tưởng tượng được thứ ánh sáng đó như thế nào. Hiện tại ta cũng có thể cảm nhận được cái thứ đó từ trong mắt người. Xem ra người hiểu được một chút đạo lý pháp thuật và quy tắc của trời đất tới một trình độ khó có thể tưởng tượng đối với người tu đạo bình thường chúng ta. Đối với người tu đạo Nguyên Anh kỳ thì trở ngại lớn nhất là biết được chỗ vướng mắc của mình. Rất nhiều người tu đạo sau khi tu luyện tới Nguyên Anh kỳ đều không thể hiểu được đạo lý của pháp thuật và nguyên khí trong trời đất cho nên tu vi mới dừng lại không thể tiến thêm, không thể chuyển hóa được lực lượng lớn hơn nữa. Lạc Bắc! Người đột phá được chướng ngại này thì tương lai việc tu luyện của người không thể nào đoán được. Truyền nhân của La Phù đúng là những nhân vật kinh thế hãi tục ngàn năm khó gặp.

- Nếu người biết lúc trước cũng vì tư chất của ta quá kém nên mới không được Côn Luân các người để ý. Rồi sau đó ta mới được sư tôn Nguyên Thiên Y của ta thu làm đệ tử.

Lạc Bắc nhìn Hoài Ngọc nói:

- Con người tu đạo chính là con đường nghịch thiên thay đổi quy luật của trời đất. Nếu như bản thân mình làm chính là sự ngạc nhiên thì cơ bản không cần định ra quy tắc mà để ý tới trời. Làm người như mà cứ để ý hết cái này tới cái kia thì làm sao mà có được thành tựu?

- Nghịch lại với trời sao?

Dường như Hoài Ngọc nghe ra được thâm ý của Lạc Bắc. Tuy nhiên nàng cũng chỉ nở nụ cười khổ:

- Đạo lý của Huyền môn chính đạo chúng ta đều là thuận lòng trời mà đi. Lúc này mới có thể hiểu được trời đất mà lợi dụng lực của nó. Hóa ra đạo lý của La Phù các người lại hoàn toàn khác với chúng ta.

- Thuận theo lòng trời nói không chừng chính là để thuyền thuận buồm xuôi dòng, được trời chiếu cố nhưng chung quy vẫn nằm trong quy tắc của trời.

Ánh mắt của Lạc Bắc trở nên sáng ngời, hân giơ tay lên chỉ trời rồi nói:

- Ta tu đạo đó là không cam chịu sự sắp đặt của trời. Cái ta muốn đó là ta có thể nắm vận mệnh của mình trong tay.

Hoài Ngọc nhìn Lạc Bắc đầy kinh ngạc. Từ trước tới nay chưa từng có ai nói với nàng như vậy. Mà cho dù thế nào thì Hoài Ngọc cũng chỉ cảm thấy Lạc Bắc đang giơ tay chỉ lên trời thật cao lớn như muốn đâm thủng trời cao. Nàng biết cho dù thế nào thì cả đời mình có lẽ cũng không quên được cái cảnh này.

- Hiện tại ta thật sự hy vọng tu vi của người có thể tiến triển nhanh để ngăn chặn được Côn Luân chúng ta, vượt qua chướng giáo Hoàng Vô Thần. - Một lát sau, Hoài ngọc hơi cúi đầu xuống mà nói thì thầm:

- Dù sao thì người cũng khác với phần lớn người tu đạo. Nếu người có thể ngăn cản Côn Luân chúng ta, chỉ sợ cũng không còn nhiều sự phân tranh, cũng chẳng có nhiều người chết tới vậy.

Lạc Bắc liếc mắt nhìn Hoài Ngọc một cái rồi một thứ cảm xúc không thể tả được xuất hiện trong lòng hân.

Trên thực tế hẳn cũng chẳng hy vọng xa vời rằng Hoài Ngọc có thể hiểu được cái mà mình nói. Cũng không hy vọng Hoài Ngọc có thể hiểu được mình muốn cái gì. Dù sao thì một đệ tử Côn Luân luôn có thân phận rất cao, cũng là dạng người tu đạo được hun đúc trong cái tư tưởng chính thống cho nên suy nghĩ hoàn toàn khác biệt với những gì mà hẳn vừa mới nói.

Cho dù là ở Thục Sơn thì hẳn có làm thế nào cũng không thể được sư trưởng chấp nhận.

Nhưng vào lúc này, dường như Hoài Ngọc lại hiểu hẳn muốn cái gì.

Hắn theo đuổi tiến cảnh tu vi, lực lượng vô thượng. Có điều cũng không muốn xảy ra nhiều phân tranh, cũng không muốn có thể lực nào đó áp đặt lên đầu mình mà thôi.

Nhưng vào lúc này nhìn Hoài Ngọc hẳn cũng biết mình cũng không có khả năng thuyết phục được nàng... Muốn ngăn chặn được Côn Luân là chuyện nói dễ hơn làm.

- Đi! Chúng ta xem còn có thể tiến vào tầng thứ năm của Hoàng Thiên thần tháp hay không.

Lạc Bắc cũng chẳng cần nói gì thêm nữa. Sau khi nói xong câu đó, Lạc Bắc liền gật đầu với Hoài Ngọc rồi lướt lên trên. (

....

Một lúc sau, trong tầng thứ tư rộng lớn của Hoàng Thiên thần tháp đột nhiên chợt xuất hiện một cột sáng màu trắng ngà.

- Sao lại thế này?

- Lạc Bắc! Chung Vân nói rằng các cấm chế đều khó hóa giải. Nếu không cẩn thận còn bị chúng phản lại cực mạnh, khiến cho người ta không dám thử. Nhưng tại sao người lại phá giải dễ dàng như thế?

Sau khi cái cột sáng biến mất, trong không gian rộng lớn, Lạc Bắc và Hoài Ngọc xuất hiện. Vừa mới hiện ra, Hoài Ngọc kinh ngạc quay sang hỏi Lạc Bắc.

Vào lúc này, xung quanh điện phủ rộng lớn tỏa ra ánh sáng màu xanh với từng đợt linh khí ép tới khiến cho Lạc Bắc và Hoài Ngọc cảm thấy cử động không tiện lắm. Mà chính giữa đại điện có một cái lò luyện đan màu bạc đang lơ lửng.

Toàn bộ lò luyện đan cao tới năm trượng, xung quanh phủ kín một loạt những ký hiệu cổ xưa. Những ký hiệu đó hoàn toàn khác biệt với các ký hiệu trên pháp bảo của Hoàng Thiên tông, dường như còn cổ hơn, thời gian cũng lâu hơn. Toàn bộ lò luyện đan có hình dạng của một cái hồ lô, trên đỉnh chóp có một vòng hoa văn, dường như nắp có thể mở ra. Mà những cái ký hiệu xung quanh thân của nó tỏa ra ánh sáng bạc như hóa thành những sợi dây và lá cây màu bạc vươn vào trong ánh sáng màu xanh trên vách tường. Nhìn qua, toàn bộ lò luyện đan giống như một cái hồ lô bạc sinh trưởng trong không gian.

Lúc này, sau khi Lạc Bắc và Hoài Ngọc xuất hiện trong đại điện liền tỏa ra một làn hơi thở khác lạ khiến cho hai người cảm thấy khó hiểu.

- Cái lò luyện đan gì đây?

Mặc dù không nghĩ ra vấn đề nhưng sau khi xuất hiện trong đại điện, nhìn cái lò luyện đan lơ lửng trong không trung, sắc mặt của Hoài Ngọc vẫn không giấu được sự vui mừng.

Phần lớn đan được thời cổ so với thời bây giờ thần diệu hơn nhiều.

Cũng không phải vì cách thức luyện đan ngày đó cao hơn bây giờ mà là vì vào thời kỳ đó, thiên tài địa bảo so với bây giờ nhiều hơn rất nhiều. Rất nhiều linh dược có được lực kinh người càng ngày càng bị đào bởi sạch. Mà hiện tại rất nhiều linh dược được coi là tốt thì ngày đó có thể nói là không lọt vào mắt của rất nhiều môn phái lớn.

Pháp quyết tu luyện phổ biến thời thượng cổ có tốc độ hết sức thông thả nhưng lại xuất hiện nhiều người tu đạo với tu vi kinh người, thì nguyên nhân chủ yếu đó là do linh dược và nội đan yêu thú so với bây giờ nhiều hơn nhiều. Nghe nói, đan dược thời cổ có thể khiến cho người ta đột phá một tầng tu vi mà có được Kim Đan.

Mà lúc trước nơi đặt đan được ở tầng thứ hai nếu cũng là đan được trong cái lò đan này thì chắc chắn cấp độ không phải bình thường. Ít nhất thì nó cũng phải là hàng thượng đẳng trong giới tu đạo. Mà những loại như vậy với người tu đạo hiện tại chắc chắn là tiên phẩm chỉ có thể ngộ chứ không cầu được. Hơn nữa, bản thân cái lò luyện đan này cũng không hề tầm thường. Nó mang tới cho người ta cái cảm giác đan được được luyện bên trong nó chắc chắn không phải là thứ tầm thường.

Lạc Bắc cũng lập tức quan sát, đánh giá cái lò luyện đan.

569. Chương 540: Lô Hỏa. Đốt Đan.

Chương 540: Lô hỏa. Đốt đan.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Trong tầng thứ sáu của Hoàng Thiên thần tháp cũng không hề ghi lại gì về cái lò luyện đan này. Mà quan sát hình dạng của nó cơ bản cũng không đoán được ra manh mối.

Lạc Bắc tập trung xem xét một lúc rồi đột nhiên gió tay phát ra một luồng chân nguyên về phía cái lò luyện đan màu bạc.

- Cái gì?

Một tia sáng khác thường chợt xuất hiện trong mắt Lạc Bắc.

Cái lò luyện đan màu bạc chắc chắn là vật thật không phải là cấm chế. Nó khiến cho Lạc Bắc có cảm giác như một thứ pháp bảo thì đúng hơn.

Pháp bảo thượng cổ nhất là pháp bảo trước thời đại của Hoàng Thiên tông cơ bản chỉ cần đưa chân nguyên vào là có thể sử dụng. Vì vậy mà Lạc Bắc mới thử đưa ra một chút chân nguyên thử xem có thể đưa vào bên trong cái lò luyện đan hay không.

Nhưng điều khiến cho Lạc Bắc có phần kinh ngạc đó là khi làn chân nguyên của mình chạm vào cái lò đan lại dường như cơ bản không thể đưa vào. Ngược lại, hắn cảm giác cái lò luyện đan hơi rung động giống như bị làn chân nguyên của mình lay chuyển.

Hơi dừng lại một chút, lại một làn chân nguyên từ trên tay Lạc Bắc trào ra bao phủ lấy cái lò luyện đan màu bạc.

Theo chân nguyên càng lúc càng nhiều bao phủ lò luyện đan, toàn bộ bên ngoài của nó như được bọc bởi một lớp chất lỏng màu vàng, đồng thời cái lò luyện đan cũng bắt đầu chấn động rõ ràng hơn.

- Lạc Bắc! Dường như thật sự có hiệu quả. Chỉ cần thêm nhiều chân nguyên bao phủ hơn, cái nắp lò luyện đan này sẽ mở ra.

Hoài Ngọc cũng ngạc nhiên và thốt lên đầy vui mừng. Bởi vì nàng có thể thấy được theo sự chấn động của lò luyện đan, cái đỉnh chớp của nó như hơi hé ra một chút để lộ ánh sáng bên trong.

Vào lúc này, trong lòng Lạc Bắc hoàn toàn trong sáng. Cái lò luyện đan này mặc dù là vật thật nhưng bản thân nó giống như một cái cấm chế thiên nhiên, chỉ có dùng chân nguyên lay động mới có thể mở nó ra.

Càng để cho nhiều chân nguyên bao phủ, cái lò luyện đan màu bạc sẽ càng rung động mạnh và đỉnh chớp theo sự rung động đó mà mở ra.

Tuy rằng cảm giác được rất rõ điều đó nhưng vào lúc này, Lạc Bắc cũng không hề thoải mái. Bởi vì muốn để cho nó lay động càng mạnh thì chân nguyên sẽ cần càng nhiều.

Với tu vi của Lạc Bắc muốn lay động cái lò luyện đan này dường như phải cố gắng hết sức.

Nhưng vào lúc này, Lạc Bắc cũng không hề buông tha. Chỉ thấy càng nhiều chân nguyên tiếp tục cuộn cuộn bao phủ khiến cho cái lò luyện đan lay động càng mạnh. Đột nhiên, cái nắp của nó chọt bắn lên cao.

Một ngọn lửa màu bạc to bằng đầu người đột nhiên từ trong đó phụt ra ngoài.

- Đây là Tạo Họa Thiêm thọ đan.

Âm thanh đầy sự ngạc nhiên và vui mừng của Hoài Ngọc chọt vang lên trong tầng thứ sáu của Hoàng Thiên thần tháp.

Chát!

Ngọn lửa màu bạc to bằng nắm tay lập tức bị Lạc Bắc hút vào trong tay mình. Trong ngọn lửa màu bạc đó, tản ra một mùi thuốc rất lạ giống như mùi rượu ngon. Mà bên trong ngọn lửa, rõ ràng là một viên đan được màu trắng to bằng ngón tay cái. Tuy nhiên viên đan được đó lại có hình dạng của một đứa bé. Một mùi thuốc độc đáo và ngọn lửa tản ra có tiết tấu khiến cho nó như có sinh mạng và làm cho người ta có cảm giác viên đan được giống như một Nguyên Anh đang ngủ say.

- Hoài Ngọc! Người nhận ra thứ đan được này? - Sau khi hút nó vào tay, Lạc Bắc liền lên tiếng hỏi Hoài Ngọc.

- Đúng vậy! Từ hình dạng và mùi của nó thì chắc chắn là đúng. Đây chính là Tạo Họa Thiêm thọ đan của Vạn Hóa tông thời cổ. - Hoài Ngọc như bị sặc vội vàng nói thật nhanh. Dường như viên đan được đó khiến cho nàng vui mừng quá đổi:

- Viên Tạo Họa Thiêm Thọ đan được luyện ra từ Thiêm Thọ thảo và mấy loại nội đan dị thú. Hiện tại Thiêm Thọ thảo và dị thú đã biến mất. Nghe nói mặc dù Không Động có phương thuốc để luyện thứ đan được này như cơ bản không thể làm ra được. Được lực của Tạo Họa Thiêm Thọ đan có thể làm dịu Nguyên Anh. Cho dù tuổi thọ Nguyên Anh của người tu đạo sắp hết thì nó cũng tăng lên thêm cho cả trăm năm.

- Có thể tăng thêm trăm năm tuổi thọ? - Lạc Bắc không giấu được sự khiếp sợ.

Nếu như nói thứ thần quang màu tím ở tầng thứ năm có thể tăng thêm năm mươi năm tuổi thọ đối với một người tu đạo là chưa đủ lắm thì thời gian một trăm năm đối với tất cả những người tu đạo Nguyên Anh hậu kỳ mà nói để tấn công cảnh giới tiếp theo là quá đủ.

Nhất là đối với người tu đạo có Nguyên Anh tới mức đại thành, chỉ cần tấn công thành công tới Độ Kiếp kỳ là có thể có thêm trăm năm tuổi thọ. Cho nên Tạo Họa Thiêm thọ đan đối với người tu đạo cấp bậc Nguyên Anh đại thành mà nói có ý nghĩ không chỉ một trăm năm mà là hai trăm năm tuổi thọ.

- Thứ đan được này là chí bảo của Vạn Thọ cung, tương đương với một sự bảo đảm để người tu đạo Nguyên Anh kỳ tấn công cảnh giới tiếp theo. Vào thời điểm đó nó khiến cho người ta điên cuồng cướp đoạt. - Ánh mắt của Hoài Ngọc nhìn lò luyện đan đầy cuồng nhiệt:

- Lạc Bắc! Người thử lay động cái lò luyện đan này lần nữa xem. Nếu có thêm được thứ đan được khác thì lần này thu hoạch quá lớn.

Lạc Bắc gật đầu. Dù sao thì đừng nói là lấy thêm một viên đan được cấp bậc như Thiêm thọ đan mà chỉ lấy được một viên đan được bình thường thì Lạc Bắc cũng phải dốc hết sức để thử xem như thế nào.

Rất nhanh, dưới sự đốc sức của Lạc Bắc, cái lò luyện đan lại bị lay động. Nhưng lần này khi cái nắp của nó bị hé ra một nửa, mặc dù từ bên trong vẫn tản ra ánh sáng chói mắt nhưng không có đan được gì lao ra. Nhìn thấy cảnh đó, Lạc Bắc không hề dừng lại tiếp tục dón chân nguyên.

Dưới một làn chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh lao tới bao phủ khiến cho cái lò luyện đan bị nghiêng và làm cho nắp của nó trượt ra...

- Lạc Bắc! Đây là Càn Khôn nhất nguyên đan.

Nghe khi nắp lò trượt ra được một nửa. Từ trong cái lò luyện đan màu bạc chọt có âm thanh giống như tiếng sấm rền. Rồi bất ngờ một tiếng nổ vang lên rồi từ trong đó một tia sáng vàng lao ra. Lần này, bên trong thứ ánh sáng màu vàng đó là một viên đan được như được tạo ra từ vàng ròng to bằng quả trứng chim bồ câu, trên bề mặt có hai chữ Càn Khôn.

- Càn Khôn nhất nguyên đan?

- Đúng vậy. Đây chính là một trong thứ đan được tối cao của Kiền Thiên tông thời cổ. Có thể nuốt nó vào trong người, khi tu luyện từ từ dùng linh khí trời đất luyện hóa. Đến lúc đó, một chút linh khí trời đất thấm vào sẽ tản ra được lực tương đương với một ngàn tia linh khí của trời đất. Đối với người tu đạo Nguyên Anh kỳ mà nói thì có được viên đan được này tương đương với tốc độ tu luyện sẽ nhanh hơn gấp ngàn lần. Trong giới tu đạo thượng cổ, viên đan được này còn có một cái tên là Càn Khôn kim đan. Chỉ cần một viên lọt ra thì chính là một trận gió tanh mưa máu đối với người tu đạo dưới Nguyên Anh kỳ.

- Xem ra đan được trong cái lò luyện đan này lấy ra không có sự hạn chế.

Lạc Bắc cảm giác được sau khi lấy ra được hai viên đan được có thể coi là cực phẩm đối với giới tu đạo hiện tại, nó không còn hiện tượng chống lại chân nguyên của mình nữa.

Liên tiếp lấy được hai viên đan được cùng với hiện tượng đó khiến cho Lạc Bắc cảm thấy càng thêm cuồng nhiệt. Lại một luồng chân nguyên nữa tản ra bao phủ toàn bộ lò luyện đan để xem bên trong đó có còn thứ đan được nào khác nữa không.

- Chẳng lẽ cái lò đan này không còn gì nữa sao?

- Không thể ngờ được lay động cái lò luyện đan này lại cần chân nguyên mạnh tới vậy. Chỉ sợ nếu không phải người tu đạo tu vi Nguyên Anh hậu kỳ trở lên thì cơ bản không làm iệng của nó mở ra tới được một nửa.

Khi cái lò luyện đan từ từ nghiêng đi khiến cho cả cái nắp hé ra được một nửa thì từ bên trong tản ra một thứ ánh sáng chói mắt. Tuy nhiên cái nắp đã hé ra tới mức độ đó vậy mà cũng không còn có một thứ đan được nào lao ra. Còn cái lò luyện đan càng nghiêng nhiều, chân nguyên tác động càng phải mạnh. Tới mức độ này, Lạc Bắc cũng gần như đạt tới cực hạn, không thể lay động được nó thêm một chút nào nữa.

Nhưng đúng vào lúc này, từ miệng lò luyện đan đột nhiên xuất hiện ánh sáng năm màu giống như có những hạt châu lăn ra từ đó. Theo làn ánh sáng đó thoáng hiện một thứ mùi thuốc thoang thoang từ bên trong tản ra.

- Bên trong còn có đan được?

- Đan được gì mà thần kỳ tới mức có nhiều ánh sáng như vậy?

570. Chương 541: Huyền Bảo Kỳ Diệu. Thiên Đạo Đại Đan.

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 541: Huyền bảo kỳ diệu. Thiên đạo đại đan.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Ánh mắt của Lạc Bắc lập tức sáng ngời. Hắn cắn răng cố gắng điều động chân nguyên.

- Không hay.

Tuy nhiên tiếp tục làm cho cái lò luyện đan nghiêng thêm một chút, nhìn thấy nó gần như đảo ngược, Lạc Bắc cũng hơi loạng choạng, lực lượng chân nguyên bản thân cuối cùng cũng không chịu được lực phản kích từ cái lò. Nhìn thấy thoáng cái lò luyện đan quay về trở lại đứng thẳng như lúc đầu.

Hoài Ngọc cũng nhận thấy Lạc Bắc không duy trì được nữa. Trong lúc hoảng hốt, nàng gần như theo phản xạ muốn giúp Lạc Bắc. Một lần chân nguyên màu bạc lập tức từ trong tay nàng lao ra giống như thác nước tấn công cái lò luyện đan màu bạc.

Khi lần chân nguyên màu bạc của Hoài Ngọc vừa mới xông vào lò luyện đan không ngờ chủ động dung hợp với chân nguyên màu vàng của Lạc Bắc khiến cho ánh sáng của nó trở nên rực rỡ, lực lượng cũng tăng lên nhiều.

Ngay lập tức, Lạc Bắc cảm nhận áp lực giảm đi. Một tiếng nổ vang lên, toàn bộ cái lò luyện đan bị chân nguyên của hắn đẩy cho lộn ngược.

Cùng với quá trình cái lò luyện đan bị đẩy ngược một thứ ánh sáng màu trắng và nhiều màu cùng với một tia sáng ba màu vọt ra. Đó chính là ba thứ đan dược có màu vàng kim, màu trắng và năm màu.

Nhưng cùng lúc đó, rất nhiều chân nguyên của Hoài Ngọc không bị chân nguyên của Lạc Bắc hấp thu cũng tấn công vào lò luyện đan.

Một tiếng động vang lên, cái lò luyện đan đột nhiên lóe lên ánh sáng màu bạc rồi giống như có một lớp thủy ngân từ trên đó chảy ra. Cái lò luyện đan cũng xoay miêng rồi một tiếng động vang lên, sau đó chảy ra đầy ngọn lửa màu tím mang theo khí tức hủy diệt.

Hai viên đan dược ra sau viên màu vàng ra cuối bị ngọn lửa màu tím chạm tới lập tức biến thành tro bụi, ngay cả một chút cặn cũng không còn.

Hoài Ngọc và Lạc Bắc thấy vậy đều biến sắc.

- Lạc Bắc! Mau thu lấy hai viên đan dược kia.

Hoài Ngọc lập tức vung tay lên hút lấy viên đan dược màu trắng bay tới gần nàng nhất đồng thời thốt lên tiếng kêu với Lạc Bắc.

Phản ứng của Hoài Ngọc hết sức nhạy bén. Mặc dù không rõ thứ lửa màu tím từ trong lò bay ra là dạng gì nhưng nhìn hai viên đan dược bị đốt cháy thành tro rồi lại thấy chân nguyên của mình và Lạc Bắc khi chạm vào ngọn lửa đó cũng lập tức bị luyện hóa, nàng lập tức hiểu ra ngọn lửa màu tím này có lẽ chính là cấm chế của lò luyện đan.

Dường như bản thân cái lò này chỉ có thể sử dụng chân nguyên của một người để lay động. Nếu trong lúc một người đang lay động mà có người thứ hai cùng dùng chân nguyên tác động vào thì sẽ khởi động cấm chế. Đồng thời, Hoài Ngọc cảm giác uy lực của ngọn lửa màu tím đó không hề tầm thường.

Chát!

Phản ứng của Lạc Bắc cũng chẳng hề thua kém Hoài Ngọc. Gần như khi âm thanh của nàng vừa mới vang lên, chân nguyên của Lạc Bắc đã thu lại đồng thời chớp lấy hai viên đan dược màu vàng kim và năm màu kia về.

Gần như đồng thời, một tia sáng xanh lóe lên trong tay Lạc Bắc rồi trong nháy mắt tạo thành một vầng hào quang màu xanh bao phủ hắn và Hoài Ngọc vào bên trong.

Chùm ánh sáng màu xanh đó là một thứ pháp bảo nhìn giống như một đoạn trúc, chất liệu không biết là bằng vàng hay ngọc mà hắn lấy được từ tầng thứ ba của Hoàng Thiên thần tháp.

Nhìn thấy cái pháp bảo khởi động, Lạc Bắc cũng không đưa chân nguyên vào mà lập tức di chuyển.

Sau khi vầng sáng màu xanh đó được hình thành, nơi mi tâm của Hoài Ngọc, đóa hoa sen màu trắng cũng tỏa ra ánh sáng rực rỡ tạo thành một cái lồng trắng phối hợp với vầng sáng màu xanh. Cả hai vầng sáng bắt đầu khởi động dường như còn hơn cả Phật Quang Xá lợi của Cống Đất Kiên tán.

- Không ổn.

Nhưng trong nháy mắt, sắc mặt của Hoài Ngọc trở nên khó coi. Ngọn lửa màu tím phun ra chạm phải hai vầng sáng trắng xanh đan xen khiến cho ánh sáng của chúng tối dần đi giống như từ từ bị tiêu biến mất.

Sắc mặt của Lạc Bắc cũng trở nên hết sức nghiêm trọng. Theo làn pháp lực dao động từ người hắn tản ra , phía trước hai vầng sáng chợt xuất hiện những tia chớp nhanh chóng ngưng tụ thành tấm chắn.

Xoẹt xoẹt xoẹt.

Nhưng chỉ trong giây lát, tấm thuẫn do những tia chớp tạo thành lập tức bị ngọn lửa màu tím nuốt chửng.

- Ngọn lửa màu tím này còn có thể nuốt lực pháp thuật?

Sắc mặt của Hoài Ngọc trở nên trắng bệch, quay đầu lại nhìn Lạc Bắc. Nàng hiểu rất rõ, tấm thuẫn do những tia chớp tạo thành mà Lạc Bắc thi triển chính là pháp thuật trong Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu. Tuy nhiên tấm thuẫn đó cũng không có phát huy được nhiều tác dụng ngăn cản mà sau khi ngọn lửa nuốt chửng lấy nó, lực lượng của lửa còn gia tăng lên thêm.

Từ đây nhìn uy lực của ngọn lửa thì thấy chỉ cần không tới nửa nén hương, hai cái cổ bảo của nàng và Lạc Bắc sẽ không chịu nổi nữa.

Mà vào lúc này, cho dù muốn trở lại tầng thứ năm cơ bản cũng là chuyện không thể. Bởi vì bắt đầu từ tầng thứ ba, muốn tiến lên hay ra ngoài đều phải phá giải cấm chế. Vào lúc này cho dù có bắt tay ngay vào việc phá giải cấm chế để trở về tầng thứ năm thì ít nhất cũng cần phải một nén hương mới có thể phá vỡ để trở lại. Đương nhiên nàng và Lạc Bắc có thể dùng cách khác để ngăn cản ngọn lửa màu tím tăng thêm chút thời gian. Nhưng như vậy, Lạc Bắc cũng không thể tránh ra để hóa giải cấm chế.

Chẳng lẽ ta và Lạc Bắc lại bị ngọn lửa này theiu chết trong Hoàng Thiên thần tháp? Tất cả do ta quá hấp tấp.

Trong lúc nhất thời, Hoài Ngọc cảm thấy vô cùng hối hận.

Tuy nhiên chỉ trong thời gian chốc lát ánh sáng màu trắng và xanh đan xen lại tới đi hơn một chút.

Vào lúc này, cái lò luyện đan màu bạc đã hoàn toàn trở lại nguyên vị trí ban đầu, cái nắp cũng đóng lại. Tuy nhiên ngọn lửa màu tím vừa mới tràn ra gần như phủ kín toàn bộ tầng thứ sáu của Hoàng Thiên thần tháp. Lạc Bắc và Hoài Ngọc cơ bản là không thể trốn tránh khiến cho tình hình hết sức bất ổn.

Tuy nhiên vào lúc này, Lạc Bắc trở nên trầm tư.

Đột nhiên từng làn pháp lực dao động từ người Lạc Bắc tản ra rồi từng ngọn lửa màu trắng chợt xuất hiện trước mặt hắn. Dưới sự điều khiển bởi tâm niệm của Lạc Bắc, chúng nhanh chóng lao ra khỏi màn ánh sáng xanh trắng rồi bọc bên ngoài tạo thành một lớp lửa màu trắng ngà.

- Lạc Bắc! Pháp thuật của ngươi là gì mà có thể khống chế được ngọn lửa màu tím?

- Ngươi còn có thể luyện hóa thứ lửa màu tím này?

Âm thanh của Hoài Ngọc từ ngạc nhiên nhanh chóng chuyển sang hết sức vui mừng.

Bởi vì nàng có thể ấy được khi ngọn lửa màu tím tấn công lên thứ lửa màu trắng của Lạc Bắc thì mặc dù nó liên tục tiêu hao nhưng thứ lửa màu tím kia cũng không thể hấp thu được nó mà dường như hòa tan theo.

Tiếp theo đó Hoài Ngọc nhanh chóng nhìn thấy ngọn lửa màu tím đó cũng không biến mất mà là bị thứ lửa màu trắng kia dung hợp rồi tạo thành một thứ ánh sáng màu lam nhanh chóng bị Lạc Bắc kéo ra rồi chui vào trong cơ thể.

Lạc Bắc gạt đầu, ánh mắt cũng không giấu được sự kinh ngạc.

Sự thật thì khi ngọn lửa màu tím tấn công lên màn ánh sáng màu xanh trắng, hắn liền cảm giác được hơi thở của thứ lửa màu tím này cùng với cái huyền bảo màu lam mà hắn lấy được từ Băng Trúc Quân sau đó phải nhờ Thi thần mới ngăn cản được tới nay chưa luyện hóa xong lại hết sức giống nhau.

Cái huyền bảo màu lam đó cũng chỉ có thể luyện hóa bởi Tịch Diệt chi hỏa. Cho nên lúc này, Lạc Bắc mới thi triển thử một chút pháp thuật Tịch Diệt chi hỏa thì đúng là nó có thể luyện hóa được thứ lửa màu tím đó. Hơn nữa sau khi luyện hóa thứ lửa màu tím kia xong, nó cũng có được kết quả giống như khi luyện hóa huyền bảo. Lạc Bắc có thể khẳng định một khi để cho tia sáng màu lam đoạt được từ lõi hỏa màu tím và huyền bảo màu lam dung hợp chắc chắn uy lực của huyền bảo sẽ tăng lên nhiều.

- Chẳng lẽ thứ huyền bảo màu lam kia được luyện ra từ loại lửa màu tím này?

Lạc Bắc không nhìn được nhìn cái lò luyện đan màu bạc có hình hồ lô như đang sinh trưởng trong hư không.

Hắn nhanh chóng phát hiện ra ánh sáng màu bạc quanh thân của nó đang giảm đi. Đường như sau khi trút ra thứ lửa màu tím này, uy năng của nó cũng giảm đi hơn nửa.

Bởi vì không biết gì lai lịch của thứ huyền bảo màu lam có uy lực vô cùng mạnh mẽ kia, cho nên Lạc Bắc nhìn cái lò luyện đan cũng không nghĩ ra được điều gì hết.

Hắn chỉ có cảm giác được vừa rồi sau khi bị Hoài Ngọc tác động khiến cho nó phóng ra ngọn lửa màu tím, lò luyện đan giống như bị tổn thương, dường như không thể bổ sung uy năng lại được. Mà cái lò luyện đan đó rõ ràng cũng không phải là thứ tầm thường. Nói không chừng nó có công dụng rất lớn đối với việc luyện đan hoặc tu luyện.

571. Chương 542: Có Thể Cho Ta Không?

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 542: Có thể cho ta không?

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Vào lúc này, hắn có thể tiến vào Hoàng Thiên thần tháp bất cứ lúc nào, hơn nữa Hoàng Thiên thần tháp cũng không biến mất. Trước khi không hiểu được cái lò luyện đan này có gì thần diệu dùng cách摸摸 lấy trứng thì đúng là không khôn ngoan.

- Đây là...

Bỏ qua suy nghĩ đẩy đồ lò luyện đan, sự chú ý của Lạc Bắc và Hoài Ngọc lập tức chuyển về phía ba viên đan được mà họ vừa mới lấy được. Chỉ có điều khi mới liếc qua viên đan được nằm màu trong tay Lạc Bắc, cả hai người cùng thay đổi sắc mặt liếc mắt nhìn nhau như không thể tin nổi vào mắt mình.

Cái viên đan được nằm màu đỏ giống như một cây long nhãn, nhìn hết sức cứng rắn giống như một viên dạ minh châu.

Mặt ngoài của nó rất bóng, tản ra một thứ mùi thấm vào gan ruột. Thứ mùi đó chui vào trong máu không ngờ như khiến cả chân nguyên cũng phải sôi sục.

Dưới lớp mặt trơn bóng đó giống như có bóng dáng một vị đạo tôn ẩn hiện.

Sau đầu của vị đạo tôn đó có một cái bình amuf vàng. Bên trong cái bình đó cũng có một vị đạo tôn đang ngồi xếp bằng giống hệt với đạo tôn bên ngoài.

Thiên Đạo đại đan.

Chỉ có Thiên Đạo đại đan được ghi lại trong điển tịch mới có cảnh tượng như vậy.

- Không thể ngờ được là Hoàng Thiên tông lại giữ được một viên đan được thế này.

- Lạc Bắc! Nếu người ăn viên đan được này, chuyện đột phá một tầng tu vi cũng không có gì là quá. Công pháp của người vốn khác với Nội đan đạo pháp. Đến lúc đó, chỉ sợ tu vi của người phải tương đương với tu vi Độ Kiếp hậu kỳ.

Lạc Bắc và Hoài Ngọc cùng giật mình.

Thiên đạo đại đan!

Sớm nhất trong giới tu đạo, công pháp tu luyện hóa thân thứ hai rồi dùng Thần Kiêu pháp giới bắt chước theo thứ công pháp đó để dùng lực pháp bảo mà tạo ra một cái phân thân. Còn Thiên đạo đại đan chính là một viên đan được còn sót lại từ thời kỳ tu đạo đó.

Thứ đan được này có thể khiến cho người tu đạo gần tu luyện được hóa thân thứ hai có thể ngưng tụ được ngay lập tức.

Mặc dù sau đó công pháp tu luyện hóa thân thứ hai từ từ mai một nhưng đời sau lại phát hiện thứ đan được đó cũng có công hiệu tẩy rửa thân thể, bổ sung, ngưng tụ chân nguyên đối với người tu đạo tu luyện công pháp khác.

Dược lực của Thiên đạo đại đan có thể khiến cho người tu đạo Nguyên Anh hậu kỳ đột phá tới Độ Kiếp kỳ với tỷ lệ tăng lên mấy lần.

Sau khi tới Nguyên Anh kỳ, toàn bộ chân nguyên tích trữ trong cơ thể càng nhiều. Nên việc ngưng tụ chân nguyên cũng vô cùng khó khăn. Cho nên rất nhiều người tu đạo Nguyên Anh kỳ cũng đều chỉ dừng lại ở đây mà không thể tiến thêm được.

Còn thứ đan được này không ngờ lại có thể khiến cho người tu đạo Nguyên Anh hậu kỳ đột phá tới thăng Độ Kiếp kỳ. Sự thần diệu của nó không cần phải nói cũng biết.

Cho nên thứ đan được này trong giới tu đạo sau đó còn có một cái tên khác là Độ kiếp đại đan.

Chỉ có điều thứ đan được đó vừa mới xuất hiện đã khiến cho người tu đạo tu vi Nguyên Anh kỳ trở lên điên cuồng cướp đoạt. Cho nên nghe nói vào thời thượng cổ nó cũng biến mất. Không ngờ trong cái lò luyện đan của Hoàng Thiên tông lại có một viên .

- Cái lò luyện đan này ít nhất có công hiệu giữ được lực.

Phần lớn đan được đều chỉ có thời gian bảo tồn nhất định. Cho dù là dùng phương pháp đặc biệt nào thì sau một thời gian dài, dược tính của nó cũng yếu đi. Mà Thiên Đạo đại đan sở dĩ quý hiếm đó là vì một nguyên nhân cần phải có hộp Thiên Hương ngọc để cất. Cho dù như vậy thì cũng chỉ giữ được chừng trăm năm.

Trong cảnh không có hộp Thiên Hương ngọc chỉ cần mười ngày, dược tính của nó bắt đầu tản ra từ từ tan biến giữa trời đất. Cho nên sau khi người tu đạo Nguyên Anh kỳ có được Thiên đạo đại đan đều luyện hóa ngay lập tức.

Nhưng lúc này, viên Thiên Đạo đại đan ở trong cái lò luyện đan màu bạc ít nhất đã mấy ngàn năm. Dược tính của nó vẫn chưa hề có dấu hiệu bị mất. Có thể nói rằng cái lò luyện đan này ít nhất có công hiệu giữ gìn những viên đan được đó.

Ánh mắt của Lạc Bắc thay đổi liên tục không biết đang suy nghĩ cái gì.

Một lát sau, hắn mới bình tĩnh trở lại tập trung quan sát một viên đan được khác mà mình lấy được.

- Đây là Càn Khôn nhất nguyên đan.

Lạc Bắc nhìn viên đan được còn lại thì không ngờ nó lại là một viên càn Khôn Nhất Nguyên đan.

- Đây là...

Hoài Ngọc nhìn viên đan được trong tay mình cũng không giấu được sự kinh ngạc. Viên đan được đó nhìn như bằng ngọc nhưng bên trong lại như có bóng của một con giao long màu trắng đang di chuyển một cách thần kỳ:

- Đây là Hóa hình yêu đan. !

Ánh mắt của Hoài Ngọc không giấu được sự khiếp sợ.

- Hóa Hình yêu đan?

- Hóa Hình yêu đan được luyện ra từ nội đan của Tuyết giao thời cổ mà thành... Tuyết giao thời cổ đã tuyệt diệt từ lâu. Trời sinh chúng có nội đan như một đời không hề biến thành hình người. Tuy nhiên sử dụng

nội đan của nó luyện thành Hóa hình yêu đan lại có thể khiến cho rất nhiều Yêu tộc nâng cao tu vi, thậm chí còn tới Hóa hình đại thành. - Hoài Ngọc nhìn Lạc Bắc giải thích:

- Viên đan dược này đối với Yêu tộc mà nói chính là chỉ bảo chẳng khác gì Thiên đạo đại đan. Đối với người tu đạo chúng ta nó không có tác dụng, cho dù sử dụng cũng chỉ bổ sung một chút chân nguyên.

- Không ngờ viên đan dược kia lại có công hiệu như vậy. - Lạc Bắc hít một hơi thật sâu.

Hắn biết rõ đối với yêu tộc mà nói thì phá nát Kim đan đạt tới cảnh giới Hóa hình giống như người tu đạo từ Kim Đan hậu kỳ đạt tới Nguyên Anh, tu vi không khác biệt nhiều lắm. Một khi đột phá thành công, chân nguyên và uy lực pháp thuật lập tức tăng lên nhiều cấp bậc. Nhưng đối với Yêu tộc mà nói thì đột phá cảnh giới Phá nát kim đan tới Hóa Hình so với người tu đạo đột phá từ Kim Đan hậu kỳ tới Nguyên Anh còn khó hơn nhiều. Rất nhiều Yêu tộc gặp phải rủi ro khi Phá toái kim đan mà chết.

- Xem ra mỗi tầng của Hoàng Thiên thần tháp đều có những thứ kinh người.

Sau khi hít một hơi thật sâu, thân thể của Lạc Bắc hơi cử động lập tức phi lên trên lò luyện đan.

Sau khi gặp phải những thứ ở tầng thứ sáu của Hoàng Thiên thần tháp, Lạc Bắc rất muốn xem tầng tiếp theo của nó còn có thứ gì để cho hắn và Hoài Ngọc được ngạc nhiên và vui mừng.

Trước mặt Lạc Bắc là một vầng sáng màu trắng ngà, trong đó có rất nhiều những ký hiệu li ti như những con nòng nọc màu bạc.

Mà trên vách tường tản ra ánh sáng cũng lóe lên một bộ pháp quyết.

Lạc Bắc lập tức tập trung nghiền ngẫm bộ pháp quyết đó.

Bắt đầu từ tầng thứ tư, những thứ như vậy dùng để hóa giải cấm chế trước mặt. Chỉ cần dựa theo sự chỉ dẫn và thứ tự thi triển pháp thuật là có thể phá được cấm chế, tiến vào tầng tháp tiếp theo.

Từ sau khi hợp thành Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh, Toái Hư vạn kiếm quyết, và nhiều pháp quyết của Hoàng Thiên tông, Lạc Bắc đã hiểu ra được rất nhiều đạo lý pháp thuật. Cho nên lần này, Hoài Ngọc thấy chưa tới một nén hương, Lạc Bắc đã như lĩnh ngộ được thứ pháp quyết đó, thậm chí tốc độ so với hai tầng trước nhanh hơn gấp mấy lần.

- Lạc Bắc! Sao lại như thế này?

Nhưng điều khiến cho nàng bất ngờ đó là chỉ thấy Lạc Bắc bắt một cái pháp quyết. Năm, sáu đóa sen màu trắng xuất hiện trước mặt hắn nhưng chỉ trong nháy mắt chúng lập tức tối dần rồi biến mất. Sắc mặt của Lạc Bắc cũng không giấu được sự bất ngờ.

- Thứ pháp quyết này với tu vi của ta bây giờ không thể thi triển được. - Lạc Bắc quay đầu nhìn Hoài Ngọc mà nói một cách bất đắc dĩ.

- Cái gì? Với tu vi của ngươi mà không thi triển được chúng? - Hoài Ngọc mở to mắt rồi như hiểu ra cái gì đó mà nói với Lạc Bắc:

- Chẳng lẽ có cấm chế mà tu vi của bản thân phải tới một mức nhất định mới qua được?

- Có lẽ là như vậy. - Lạc Bắc nhún mày nói.

Vừa rồi hắn phát hiện ra chân nguyên của bản thân không đủ để phóng được cái pháp thuật này. Vì vậy mà hắn cũng hiểu ra lúc trước bản thân tại sao lại không tốn nhiều sức để tiến vào tầng thứ năm và tầng thứ sáu.

Hóa ra pháp thuật phá giải cấm chế của Hoàng Thiên thần tháp cần người thi triển có tu vi nhất định mới được.

Làm như vậy, chính là hạn chế tu vi của một người tới mức nhất định mới có thể tiến vào.

Chẳng hạn như chỉ có đột phá Kim đan kỳ tới Nguyên Anh sơ kỳ thì mới đủ chân nguyên để phá giải cấm chế của tầng thứ ba mà lên tới tầng thứ tư để tu luyện những pháp quyết Nguyên anh của Hoàng Thiên tông.

Mà ngưng tụ được Nguyên Anh, hòa tan pháp bảo bản mệnh mới có thể tiến vào tầng thứ năm, để có tư cách nhận được sự chiếu rọi của ánh sáng màu tím kia tăng thêm tuổi thọ.

Bây giờ xem ra, Hoàng Thiên Tông thiết kế Hoàng Thiên thần tháp thật sự là nhọc công sức.

572. Chương 543: Ai Vì Ai Mà Mỉm Cười.

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 543: Ai vì ai mà mỉm cười.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Bởi vì đệ tử không phải Nguyên Anh kỳ có gặp phải công pháp tu luyện sau Nguyên anh cũng vô ích. Mà phong ấn tại tầng thứ tư, còn có thể tránh cho việc pháp thuật lọt ra ngoài, bị môn phái khác biết được.

Mà tu luyện tới tu vi tương đương với Nguyên Anh trung kỳ, dung luyện được với pháp bảo bản mệnh, tuổi thọ có khả năng cũng không còn mấy. Như vậy sau khi lên tầng thứ năm, được thần quang màu tím chiếu rọi có thể tăng thêm mấy chục năm tuổi thọ, gia tăng cơ hội bước vào cảnh giới tiếp theo.

Nếu như ngay cả từ Nguyên Anh sơ kỳ tới Nguyên Anh trung kỳ mà không đột phá được vậy thì cũng chẳng cần phải được thần quang chiếu rọi. Xem ra sử dụng cái này để tăng tuổi thọ có lẽ cũng bị tiêu hao.

Mà người tu đạo tu luyện tới Nguyên Anh hậu kỳ mới có đủ tư cách bước vào tầng thứ sáu mà lấy được đan dược ở đây.

Sự bố trí như vậy ngoại trừ có nhiều điểm tốt đối với đệ tử tu vi cao ra thì đồng thời cũng tương đương với việc khích lệ nhưng đệ tử có tu vi kiệt xuất của tông môn.

Mà lúc này, chân nguyên của Lạc Bắc cũng không kém so với người tu đạo tu vi Độ Kiếp trung kỳ là mấy nhưng vẫn không thể thi triển pháp thuật để lên tầng thứ bảy vậy thì hiển nhiên tầng này phải là người tu đạo có tu vi Độ Kiếp hậu kỳ mới có thể vào. Bên trong cũng có thứ gì đó hữu dụng đối với tu vi Độ Kiếp hậu kỳ.

Mà Hoàng Thiên thần tháp có tổng cộng bảy tầng. Tầng thứ bảy tương đương với người tu đạo Độ Kiếp hậu kỳ mới có thể vào. Vậy tầng thứ tám, tầng thứ chín cần có tu vi thể nào?

Bởi vậy có thể thấy trong Hoàng Thiên tông ngày đó rất có khả năng có những nhân vật vượt qua một lần, hai lần Thiên kiếp, thậm chí là rất cao.

- Cái cấm chế này chỉ sợ ta đột phá thêm một tầng tu vi nữa mới có thể phá vỡ.

Lạc Bắc nghĩ thông điều đó liền nói cho Hoài Ngọc với một chút nuối tiếc. Bởi vì dù sao thì trong Hoàng Thiên thần tháp có nhiều thứ hữu dụng. Nếu có thể lên thêm được một tầng, có được thứ tốt hơn một chút thì sẽ giúp cho thực lực của hắn tăng lên.

- Cũng chỉ có như vậy. Xem ra tới lúc rời khỏi Tử Kim hư không rồi.

Ánh mắt của Hoài Ngọc xuất hiện một sự lưu luyến. Nàng liếc mắt nhìn Lạc Bắc rồi đột nhiên lên tiếng:

- Lạc Bắc! Người có thể đồng ý với một cái yêu cầu quá đáng của ta không?

- Hả? Cái gì? - Lạc Bắc giật mình.

- Ngoại trừ Thiên đạo đại đan ra, những viên đan dược còn lại cho ta được không? - Hoài Ngọc nhìn Lạc Bắc hỏi.

- Cho người hết? - Lạc Bắc hơi ngạc nhiên nhìn Hoài Ngọc.
- Ngay cả Hóa Hình yêu đan người cũng lấy?
- Đúng vậy. - Hoài Ngọc cắn môi cũng không nói nguyên nhân, chỉ gật đầu nhìn Lạc Bắc:
- Viên đan được đó người có thể cho ta không?

Tạo Hóa thêm thọ đan. Cần KHôn nhất nguyên đan, Hóa hình yêu đan. Những cái này đối với người tu đạo Nguyên anh kỳ trở lên đều là bảo vật vô cùng hiếm. Mà đối với người tu đạo Nguyên anh kỳ trở lên có thể tăng thêm tuổi thọ, nâng cao tu vi so với một cái pháp bảo cấp Kim Tiên còn quan trọng hơn nhiều.

Nhưng hiện tại khi Hoài Ngọc hỏi Lạc Bắc về đan dược cũng không hề nói nguyên nhân. Mà điều khiến cho người ta không thể ngờ được đó là Lạc Bắc cũng chẳng hề hỏi nguyên nhân, chỉ nhìn Hoài Ngọc rồi gật gật đầu sau đó đưa cho Hoài Ngọc toàn bộ chỉ trừ Thiên đạo đại đan.

- Cảm ơn.

Âm thanh của Hoài Ngọc có phần run rẩy. Trong đôi mắt của nàng dường như có một chút tình cảm quyến luyến như không muốn rời tuy nhiên nó nhanh chóng bị nàng cắt đứt.

Cả hai người cũng đều không nói gì thêm, dường như mỗi người đang theo đuổi sau nghĩ của mình. Lạc Bắc và Hoài Ngọc trầm mặc ra khỏi Hoàng Thiên thần tháp rời khỏi khu đất phong của Hoàng Thiên tông.

...

Sau chừng hơn mười canh giờ, phía trước cái trận pháp đưa Lạc Bắc tới Tử Kim hư không chợt có một vầng sáng màu xanh trắng lóe lên.

Vầng sáng màu xanh trắng đó không hề dừng lại nhanh chóng lao vào trong vầng sáng phòng ngự của trận pháp truyền tống.

Sau một lát, cái trận pháp truyền tống thời cổ đột nhiên tản ra ánh sáng màu trắng sữa rực rỡ.

Cũng lúc đó bên dưới mặt đất trong bí thị Nam Thiên môn đột nhiên xuất hiện chút chấn động.

- Có chuyện gì thể này?
- Chẳng lẽ có người đi vào bên dưới Nam Thiên môn để tìm cái chết? Tháng này đã hai lần rồi.

Một người tu đạo bày hàng bán trong Nam Thiên môn không nhận được lắm bầm một câu như thế. Tuy nhiên mặt đất của bí thị Nam Thiên môn cũng chỉ rung rinh một chút rồi lập tức trở lại bình thường. Người tu đạo cũng không nói nữa chỉ nhìn chăm chăm mấy cái cửa ra vào xem có người tu đạo nào tiến vào hay không để mời chào một chút kiếm lời.

....

- Lạc Bắc! Đây là đâu? Cái này là di chỉ của một tông môn nào đó sao?

Theo từng vòng ánh sáng màu trắng ngả tản ra, bóng dáng của Hoài Ngọc và Lạc Bắc xuất hiện trong một cái trận pháp.

Sau một chút choáng váng đầu óc, Hoài Ngọc nhìn thấy cái trận pháp này hoàn toàn tương tự với trận pháp trong Tử Kim hư không. Trên mặt đất được rải một lớp chất liệu như bạch ngọc, xung quanh có rất nhiều cây cột đá màu đen. Chỉ có điều khác với Tử Kim hư không đó là ở giữa cái trận pháp truyền tống này có một viên tinh thạch màu đỏ.

Hoài Ngọc lập tức nhận ra cái trận pháp này dường như ở trong một cái cung điện dưới đất, bốn phía có vô số con đường đi thông với nhau. Mà điều khiến cho nàng hồi hộp đó là trong cái cung điện này đầy những pho tượng vỡ nát, ngay cả những vách tường xung quanh cũng đầy những vết nứt. Mà từ trong những con đường nối thông xung quanh thì thoảng lại lóe lên những tia sáng và pháp lực dao động hỗn loạn.

- Đây là khu vực ngầm bên dưới Nam Thiên môn. Nam Thiên môn là nơi người tu đạo thời cổ tập trung, hiện tại là một bí thị. Ở nơi này không được sử dụng pháp thuật nếu không sẽ gặp phải pháp lực phản lại.
- Lạc Bắc nói với Hoài ngọc.

- Lạc Bắc! Người đã tìm được Thiên thần tinh thạch?

Âm thanh của Lạc Bắc còn chưa dứt, Hoài Ngọc chợt nghe thấy một tiếng gầm rú kỳ dị rồi một con cự chu bằng sắt màu đen đột nhiên từ một lối đi tiến vào. Từ trên lưng nó có hai người nhảy xuống.

Cả hai người đó đều là thiếu nữ. Một người mặc trang phục màu trắng, dung nhan hết sức diễm lệ. Còn một người mặc pháp y màu tím, đôi mắt tràn ngập anh khí. Cả hai thiếu nữ đó đúng là Thái Thúc và Nạp Lan Nhược Tuyết.

- Đi thôi.

Điều khiến cho Hoài Ngọc cảm thấy kinh ngạc đó là cả Thái Thúc và Nạp Lan Nhược Tuyết dường như đã biết trước nàng đi cùng với Lạc Bắc, nên đối với sự xuất hiện của hai người cũng chẳng có lấy một chút kinh ngạc. Tuy nhiên nàng cũng không nói gì chỉ theo Lạc Bắc nhảy lên con cự chu bằng sắt màu đen.

Một lát sau, một vầng sáng màu đen từ một chỗ vách núi bên ngoài Nam Thiên môn vọt lên trên trời, thoáng cái biến mất trong làn mây.

...

Dạ Tây Phổ Lạc! Khu vực người tộc Ma Tây tập trung náo nhiệt giờ chỉ còn là một bãi đất trống.

Từ Tử Kim hư không trở lại Nam Thiên Môn rồi lập tức tới Dạ Tây Phổ Lạc. Vào lúc này, Lạc Bắc và Hoài Ngọc đang đứng trước một cái nhà sàn màu đen.

Cái nhà sàn đó bây giờ trống không. Những cơn gió núi thổi qua khiến cho nó vang lên những tiếng vù vù.

- Chương giáo Hoàng Vô Thần cũng không phải là một người đơn giản. Hơn nữa ngay cả chúng ta cũng không biết được tu vi của ngài thế nào, trong tay còn có thể lực ra sao. Người nên cẩn thận một chút.

Trong cơn gió, Hoài Ngọc đưa tay sửa lại mái tóc của mình rồi nghiêm mặt nói với Lạc Bắc như vậy.

Lạc Bắc nhìn Hoài Ngọc nhưng cũng không trả lời.

Tuy nhiên ánh mắt của Hoài Ngọc có một thứ gì đó hết sức dịu dàng. Nàng nhoẻn miệng cười, nói:

- Lạc Bắc! Ta biết người nghĩ gì. Có phải người định bắt ta lại, không cho ta đi không?

Lạc Bắc ngẩn người. Vào lúc này, cả thiên hạ ai cũng biết Lạc Bắc là một người giữ chữ tín. Hơn nữa trong Tử Kim hư không, hẳn cũng đồng ý để Hoài Ngọc rời đi. Theo lý mà nói thì vào lúc này, nàng không cần phải nói ra một câu như vậy. Nhưng Lạc Bắc cũng không phủ nhận chỉ gật đầu rồi nói:

- Người đã nói sau khi rời khỏi Tử kim hư không, chúng ta không ai nợ ai. Sau này khi gặp mặt chúng ta vẫn là kẻ địch như trước. Bây giờ ra khỏi Tử Kim hư không, ta ra tay bắt người cũng chẳng có gì là nuốt lời.

- Người đường đường là Thất Hải yêu vương, là truyền nhân của La Phù đừng chơi chữ với một thiếu nữ như ta. - Hoài Ngọc nhìn Lạc Bắc, hai mắt như có một làn sương mù. Nàng hơi quay đầu đi:

- Lạc Bắc! Ta hiểu ý tứ của người. Người bắt ta lại rồi sau đó chúng ta không phải gặp nhau trên chiến trường. Tới lúc đó cho dù giữa người và Côn Luân, ai thắng ai thua thì ta cũng không phải lo tới tính mạng.

573. Chương 544: Nụ Hôn Ngọt Ngào.

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 544: Nụ hôn ngọt ngào.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Đúng vậy. - Lạc Bắc nhìn thẳng vào mắt Hoài Ngọc:

- Bản thân ngươi cũng thấy việc làm của Hoàng Vô Thần chưa chắc đã đúng. Vì sao lại cứ phải giữ lời hứa đó làm gì? Nếu vậy ta bắt ngươi lại, đưa ngươi về giới Niết Bàn là được rồi.

- Ngươi ở trong Tử Kim hư không đã tính toán như vậy? - Một chút hoài niệm chợt xuất hiện trong mắt Hoài Ngọc. Nàng nhìn Lạc Bắc thật sâu rồi lắc đầu:

- Lạc Bắc! Ta biết ngươi tình nguyện nuốt lời để giữ ta lại. Đối với ngươi mà nói bắt ta lại thì ta không phản bội Côn Luân. Nhưng đối với ta mà nói thì khác. Như vậy ta không hoàn thành được lời hứa với Hoàng Vô Thần. Ngươi thả cho ta đi. Nếu như ngươi ra tay bắt ta, ta sẽ liều chết để tự bạo Nguyên Anh.

Lạc Bắc trầm mặc. Hắn thật sự không ngờ Hoài Ngọc đã đoán được suy nghĩ của mình.

Tới lúc này, hắn đột nhiên hiểu được tại sao khi Hoài Ngọc đi cùng với mình tại Hoàng Thiên thần tháp lại có một thái độ vô ưu vô lo, gần như hết sức hưng phấn. Đó là bởi vì khi đó Hoài Ngọc đã quyết tâm, biết được sau này không thể ở cùng với hắn được.

Lạc Bắc là người thẳng thắn. Hắn chỉ muốn mỗi người bên cạnh mình được sống thật tốt. Hơn nữa hắn cũng biết Hoài Ngọc không muốn là kẻ địch của mình. Cho nên hắn muốn hạ một cái cấm chế lên người nàng để cho nàng lặng lẽ tu luyện. Và theo như nàng nói, như vậy giữa hắn và Côn Luân cho dù ai thắng ai thua thì Hoài Ngọc cũng không hề lo lắng tới tính mạng. Cho dù là Côn Luân thắng thì Hoài ngọc cũng không phải phản bội, chỉ bị Lạc Bắc bắt mà nhốt lại thôi.

Nhưng hiện tại Lạc Bắc có thể cảm giác được Hoài Ngọc nhất định phải rời khỏi đây.

Mặc dù trong lòng hơi tức giận nhưng Lạc Bắc có thể hiểu được suy nghĩ của Hoài Ngọc. Hoàng Vô Thần có ân lớn đối với nàng. Mặc dù nàng không muốn là kẻ địch đối với Lạc Bắc nhưng nhiều nhất cũng chỉ không giúp ai, không thể thiên về phía Lạc Bắc cũng chẳng thể phản bội Hoàng Vô Thần.

- Sư huynh Lạc Hàng và Huyền Vô Kỳ của ngươi bị nhốt ở đâu ta sẽ nói cho ngươi biết. - Hoài Ngọc nói tiếp:

- Có điều để bồi thường, ta hy vọng ngươi nói tin tức vị sư muội và thần cung Toái Hư của Côn Luân chúng ta còn sống hay chết cho ta. Dù sao thì thần cung Toái Hư còn tồn tại hay không đối với Côn Luân chúng ta cũng có ý nghĩa không hề kém hai vị sư huynh của ngươi.

Dừng một chút, nàng nhận ra Lạc Bắc không kiềm chế nổi cơn giận liền đột nhiên cười cười, nói nhỏ:

- Ta hứa với ngươi, ta sẽ cố hết sức...rồi hỏi Côn Luân. Khi đó ta nhất định sẽ tới bên ngươi.

Lạc Bắc chợt ngẩng đầu, như không tin vào tai mình mà nhìn Hoài Ngọc. Nhưng Hoài Ngọc chỉ liếc mắt nhìn Lạc Bắc một cái như muốn ghi nhớ gương mặt của hắn.

- Nếu mỗi người tu đạo đều giống như ngươi cứ giống như người bình thường thì tốt biết bao. - Hoài Ngọc lên tiếng.

Vào lúc này, tu vi của Lạc Bắc có thể nói là đếm trên đầu ngón tay trong khắp cả thiên hạ. Nhưng...hắn giống như một người bình thường sao? Tuy nhiên sau khi nói xong câu đó, Hoài Ngọc hơi ngẩng đầu lên nhìn Lạc Bắc rồi nói:

- Ta muốn nói chuyện riêng với Nạp Lan Nhược Tuyết có được không?

...

- Tại sao cô ấy lại muốn nói chuyện riêng với ngươi?

Hoài Ngọc cũng không có chào từ biệt Lạc Bắc. Sau khi đứng một lúc với Nạp Lan Nhược Tuyết, nàng liền kiên quyết bỏ đi. Nhìn Hoài Ngọc biến mất trên không trung, sắc mặt của Lạc Bắc cũng không có quá nhiều thay đổi, tuy nhiên hắn thầm thở dài trong lòng quay sang nhìn Nạp Lan Nhược Tuyết đang đi về phía mình mà hỏi.

- Cô ấy cho ta một viên Hóa Hình yêu đan. - Nạp Lan Nhược Tuyết cũng quay đầu nhìn hướng Hoài Ngọc rồi đi mà nói.

- Hóa Hình yêu đan? - Lạc Bắc ngây người.

Vào lúc này, viên Hóa Hình yêu đan mà Nạp Lan Nhược Tuyết cầm trong tay đúng là của Hoài Ngọc hỏi xin hẳn. Nhưng bây giờ nàng lại đưa cho Nạp Lan Nhược Tuyết. Điều này khiến cho Lạc Bắc không thể hiểu nổi.

- Cô ấy cho người Hóa Hình yêu đan...vậy còn nói gì nữa không?

- Cô ấy... - Nạp Lan Nhược Tuyết hơi do dự một chút rồi nói nhỏ:

- Cô ấy bảo ta quan tâm tới người thật tốt. Lạc Bắc! Người đừng quên cô ấy có tình ý đối với người.

Mai Sơn.

Huyền Vô Kỳ đang ngồi xếp bằng chợt mở mắt.

Vào lúc này, trên đầu hắn có những tia sáng màu xanh liên tục lóe lên. Nơi đây chính là một cái cấm chế trong trận pháp tại một cái thung lũng của Mai Sơn.

Mai Sơn vốn là một di chỉ của tông môn từ thời thượng cổ. Lúc trước, Bạch Lạc tiên tử du ngoạn tới đây, vô tình phát hiện ra nơi này. Thông qua di chỉ của cái tông môn này, Bạch Lạc tiên tử cũng tìm được nhiều thứ tốt, nếu không thì chưa chắc nàng đã có được tu vi như ngày hôm nay. Hơn nữa bên trong khu di tích này, Bạch Lạc tiên tử còn phát hiện ra một cái trận pháp hộ sơn vẫn còn nguyên vẹn.

Không biết tại sao những động phủ ở đây bị tàn phá như thế mà cái trận pháp lại vẫn còn nguyên. Có lẽ năm đó tông môn này bị kẻ địch đột nhập bất ngờ, không kịp khởi động trận pháp bảo vệ tông môn. Hoặc là đại loạn xảy ra từ chính bên trong tông môn. Nhưng cho dù thế nào thì uy lực của cái trận pháp hộ sơn này cũng vô cùng mạnh.

Theo sự phỏng đoán của Bạch Lạc tiên tử thì cho dù có cả trăm người tu đạo tu vi Nguyên Anh kỳ liên thủ tấn công cũng chưa chắc đã phá được sự phòng ngự của cái trận pháp này. Mà hiện nay người tu đạo Nguyên Anh kỳ trong giới tu đạo rất ít, muốn tập trung cả trăm người tu đạo với tu vi như vậy, cho dù là Côn Luân cũng là chuyện rất khó.

Cho nên sau trận chiến ở núi Đại Đông, Huyền Vô Kỳ và Lạc Hàng cùng với Bạch Lạc tiên tử không thể chạy trốn khỏi sự đuổi giết của Côn Luân vì vậy mà đành phải chạy tới đây, khởi động cái trận pháp vô danh đó.

Giờ phút này, bên ngoài trận pháp chỉ có một người không có danh tiếng của Côn Luân. Lão mặc một cái áo choàng màu đỏ thẫm, đầu đội mũ đạo đang ngồi nhắm mắt trên cây cột đá không nhúc nhích, chẳng khác nào đã chết. Tuy nhiên thi thoảng từ người của y tản ra pháp lực dao động hiển nhiên so với Bạch Lạc tiên tử tiếp cận với Nguyên Anh trung kỳ còn mạnh hơn nhiều.

Vào lúc này, bên ngoài vầng sáng của trận pháp bảo vệ, giữa vô số di tích của lầu các vẫn có một cái lá cờ màu đỏ dài tới cả trăm trượng, trên bề mặt của nó còn có những ký hiệu lằng ngoằng màu vàng. Ánh sáng màu hồng từ lá cờ đó tản ra xung quanh vầng sáng màu xanh, tạo thành một cái vòng kỳ dị. Tuy nhiên ánh sáng từ lá cờ màu đỏ đó cũng không thể tiến được vào bên trong quang sáng màu xanh. Chỉ cần chạm phải là đã bị thứ ánh sáng màu xanh đẩy văng ra ngoài.

Từ bên ngoài nhìn vào cái trận pháp hộ sơn chỉ bao phủ một phạm vi hơn mười mẫu. Tuy nhiên bên trong trận pháp cũng có bốn, năm đỉnh núi nhìn như ít nhất cũng phải tới trăm dặm. Có thể nói trong và ngoài trận pháp dường như là hai cái thế giới hoàn toàn khác biệt.

Ngay cả Côn Luân cũng tạm thời không làm gì được cái trận pháp hộ sơn này. Hơn nữa căn cứ vào những dấu tích bên ngoài sơn môn và ảo trận phòng ngự thì tông môn thượng cổ ở núi Mai Sơn chắc chắn phải là một phái lớn số một thời đó.

....

Xung quanh người Huyền Vô Kỳ bao phủ những làn nguyên khí màu vàng. Từ xa nhìn lại chẳng khác nào một cái kén màu vàng đất bao bọc lấy gã. Chỉ thấy những tia sáng liên tục lóe lên, cơ bản không nhìn thấy được bóng dáng của Huyền Vô Kỳ ở bên trong.

Lúc này, Huyền Vô Kỳ chợt ngừng sự tu luyện, mở mắt. Lớp nguyên khí màu vàng cũng chợt tản ra. Từng tia nguyên khí thông qua những lỗ chân lông mà chui vào trong cơ thể của gã.

Nơi Huyền Vô Kỳ ngồi là một cái khe sâu. Ở đây linh khí rất đậm. Phía vách núi có một dòng thác nước đổ thẳng xuống dưới tạo thành một cái đầm nước xanh biếc trong cốc.

Huyền Vô Kỳ ngồi cách cái đầm chừng hơn mười trượng. Một chút hơi nước lất phất bay tới. Huyền Vô Kỳ mở mắt đứng dậy liếc mắt nhìn xuống đầm rồi hét lên kinh hãi.

Trong cái đầm nước xanh biếc có một thiếu nữ đang xoay lưng về phía hắn để lộ làn da trần trắng bóc và vóc dáng mê người. Cái eo thon duyên dáng tưởng như chỉ bằng một nắm tay. Trên cái cổ trắng muốt lóe lên hào quang của những hạt trân châu. Mái tóc dài mượt đen bóng buông xuống tới tận hông. Thi thoảng thiếu nữ lại vốc một vốc nước đổ lên người tạo ra một cảnh tượng câu hồn đoạt phách.

Mặc dù Huyền Vô Kỳ đã trải qua mấy trận đại chiến sinh tử, tâm tính được rèn luyện trở nên hết sức vững vàng nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy, nhất thời đầu óc trống rỗng không biết phải làm như thế nào.

- Thế nào? Có đẹp không?

Thiếu nữ đột nhiên quay đầu lại đảo đôi mắt đẹp mà cười nói.

- Đúng là loại con gái yêu tà, không biết liêm sỉ. Đến bây giờ còn làm cái chuyện như vậy. - Tuy nhiên Huyền Vô Kỳ đột nhiên quay đầu lại mà nổi giận.

Hóa ra thiếu nữ đang đứng trong đầm nước chính là Bạch Lạc tiên tử đã vương tình với Huyền Vô Kỳ khi ở núi Đại Đông. Chỉ có điều lúc trước mái tóc dài của nàng được tết lại còn bây giờ trong lúc rửa mặt chải đầu được xòa ra khiến cho ít đi vài phần diễm phúc lẳng lơ và vài phần thanh lịch.

- Con người sinh ra có những mối liên hệ với nhau. Nam nữ yêu đương là việc bình thường tại sao lại nói không biết liêm sỉ? - Bạch Lạc tiên tử không tức giận mà mỉm cười nói:

- Nói ta là loại con gái yêu tà vậy vừa rồi ngươi nhìn thấy ngây người, lại còn đỏ mặt thì sao? Vào lúc này, mặc dù ngươi nói ta là thứ con gái yêu tà nhưng chắc chắn trong lòng cảm thấy ta đẹp đúng không.

- Đừng có nói bậy.

Huyền Vô Kỳ tức giận hét lên:

- Cái thứ con gái yêu tà như ngươi trong mắt ta chẳng khác nào một khúc gỗ mục. Ngươi không sợ khi Lạn Hàng của ta quay về đột nhiên nhìn thấy ngươi làm cái trò hề này hay sao?

- Ha ha. - Bạch Lạc tiên tử đột nhiên cất tiếng cười như tiếng chuông:

- Huyền Vô Kỳ! Hóa ra là ngươi ghen sợ Lạn Hàng của ngươi cũng nhìn thấy thân thể ta.

- Thối lắm! Thối lắm. - Huyền Vô Kỳ đột nhiên nổi giận mắng mấy tiếng liền tới mức trán nổi đầy gân xanh.

- Ngươi thích cho ai xem thì xem cần gì phải xuất hiện trước mặt ta? Chỉ cần không xuất hiện trước mặt ta thì đâu có liên quan gì tới ta? Ngươi cũng không cần phải làm những cái trò này trước mặt ta. Cho dù thế nào thì ta cũng không thích cái loại con gái yêu tà như ngươi mà mơ tưởng kết thành đạo侶.

- Thật không? Ngươi nói trong mắt ngươi ta không khác gì một khúc gỗ mục. Vậy tại sao ngươi không dám ngửa mặt lên nhìn ta? Chẳng lẽ ngươi sợ ta ăn thịt ngươi sao? - Bạch Lạc tiên tử cười cười rồi xoay người khiến cho cặp núi đôi cao vút đầy kiêu hãnh lộ diện.

- Ta...

Lúc này, trán Huyền Vô Kỳ nổi đầy gân xanh. Gã vừa mới định quay đầu nghĩ nói với Bạch Lạc tiên tử sao ta không dám nhưng vừa mới quay đầu lại nhìn thấy thân thể lung linh của nàng, thân thể hần liền cứng đờ, không nói ra lại rồi theo bản năng quay người đi.

Xoẹt!

Nhưng đúng vào lúc này từ trong tay Bạch Lạc tiên tử chợt có một ngọn lửa màu xanh như con rắn lao thẳng vào người Huyền Vô Kỳ.

- Bạch Lạc yêu nữ! Người...

Sắc mặt của Huyền Vô Kỳ vừa mới xuất hiện một sự khó tin và quát lên chói tai thì toàn thân chẳng khác nào khúc gỗ mà ngã xuống đất.

- Tiểu oan gia. Người nói ta là gỗ mục vậy người hãy biến thành một khúc gỗ đi.

Bạch Lạc tiên tử bước lên khỏi đầm nước vẫn để nguyên mình như vậy mà ôm Huyền Vô Kỳ vào lòng.

Tấm thân mềm mại thơm tho đó nhưng từ khi đạt tới Kim Đan kỳ, Bạch Lạc tiên tử chưa hề để ý tới bất kỳ một người đàn ông nào. Hơn nữa, Bạch Lạc tiên tử đã là người tu đạo Nguyên Anh kỳ, có lẽ bây giờ trong cả giới tu đạo cũng không có một người nào có tu vi tương đối sánh được để chạm vào da thịt của nàng. Nhưng Huyền Vô Kỳ lại cảm thấy vô cùng kinh sợ, không hiểu Bạch Lạc tiên tử định làm gì với mình. Mà vào lúc này, không biết Bạch Lạc tiên tử sử dụng thứ pháp thuật gì mà khiến cho thần thức của hắn bị cắt đứt không liên lạc được với chân nguyên, không thể điều động nổi chân nguyên. Ngay cả đầu ngón tay cũng không thể nhúc nhích chỉ biết nhìn Bạch Lạc tiên tử ôm mình vào lòng.

...

Bạch Lạc tiên tử ôm chặt lấy Huyền Vô Kỳ vốn cao hơn mình cả nửa cái đầu. Ngực nàng kề sát vào ngực của Huyền Vô Kỳ. Bạch Lạc tiên tử mỉm cười nhìn Huyền Vô Kỳ đang bất động. Nàng hé môi nhẹ nhàng hôn gã một cái.

Huyền Vô Kỳ vô cùng kinh sợ nhưng chỉ cảm giác đôi môi hơi lạnh mà vô cùng mềm mại. Ngay lập tức cái lưới thơm tho của Bạch Lạc tiên tử tiến vào... Nhất thời, Huyền Vô Kỳ chỉ thấy trong đầu như có tiếng nổ, hoàn toàn trống rỗng không biết bản thân đang có cảm giác như thế nào nữa.

Có lẽ chỉ trong một cái nháy mắt, có lẽ rất lâu, Bạch Lạc tiên tử chợt ngẩng đầu lên.

Sau khi hôn Huyền Vô Kỳ xong, vào lúc này trên khóe mắt của Bạch Lạc tiên tử xuất hiện mấy giọt nước mắt.

- Huyền Vô Kỳ! Ít nhất ta cũng cứu người. Để cho ta hôn một cái là chúng ta hòa nhau.

Lặng lặng ngắm Huyền Vô Kỳ một lát, Bạch Lạc tiên tử từ từ thi triển thứ pháp thuật giúp cho gã và Lạn Hàng bỏ chạy. Bên ngoài vẫn còn một lão đạo của Côn Luân. Chỉ cần Bạch Lạc ở lại thì cơ bản không có khả năng sống. Nhưng bây giờ, Huyền Vô Kỳ vẫn không thể nhúc nhích được ngón tay nên chỉ biết trơ mắt nhìn Bạch Lạc tiên tử đưa mình và Lạn Hàng và trong cái pháp bảo do nàng hóa ra.

- A? Cuối cùng thì cũng không chịu nổi nữa.

Không hề có một chút dấu hiệu, lão đạo của Côn Luân đang ngồi giống như chết trên một cây cột đá chợt mở mắt. Khóe miệng của y điểm một nụ cười lạnh.

Một tiếng gầm rú đột nhiên từ trong vầng sáng màu xanh vốn đang yên tĩnh vọng ra khiến cho cả sơn cốc chấn động.

Rồi lập tức một tiếng nổ vang lên, vầng sáng màu xanh chợt biến mất mà cái lưới lớn màu hồng bao phủ bên ngoài cũng bị đục một lỗ rồi từ bên trong có hai cột sáng màu xanh lục bắn ra.

Hai cột sáng màu lục đó rõ ràng là hai con quái xà có hai cái cánh. Miệng chúng phun ra liên tục hết sức hung ác. Pháp lực dao động trên người chúng cũng kinh người. Đồng thời một bóng người yếu điệu cũng lao ra theo sau qua cái lỗ thủng mà hai cột sáng xanh tạo thành. Cái bóng đó chính là Bạch Lạc tiên tử.

Vừa phá thùng cái lưới lớn màu hồng, hai con quái xà như hét sức pháp lực mà vỡ vụn. Còn cái ngọc phù màu xanh ngọc trong tay Bạch Lạc tiên tử cũng lập tức tối đi rồi hóa thành bột phấn.

Không hề chần chừ, Bạch Lạc tiên tử chỉ tay một cái. Gần như một cái ngọc hoàn đỏ như máu cao bằng một nửa lão đạo chợt xuất hiện trước mặt lão đạo đang ngồi xếp bằng trên cây cột đá.

Cái ngọc hoàn đỏ nhìn rất nặng và dày. Bề mặt ngoài của nó có những tia sáng giống như ký hiệu lưu động, dường như bên trong được khảm rất nhiều bí ngân. Nó vừa mới xuất hiện lập tức thít chặt lại như muốn siết nát lão đạo ngay lập tức. Rồi cùng lúc đó một vầng sáng ba màu từ phía sau Bạch Lạc tiên tử lao ra thoáng cái hóa thành một cái bóng của con thuyền tản ra ba màu mà phóng ra ngoài sơn cốc.

- Chút tài mọn mà cũng dám khoe khoang trước mặt ta?

Bị cái vòng ngọc bao chặt, lão đạo Côn Luân chỉ cười lạnh như không có gì trở ngại mà đứng dậy. Vừa đứng lên, bên trên cái vòng ngọc màu đỏ chợt xuất hiện một vết dài màu đen rồi lập tức bị cắt thành hai nửa mà rơi xuống khỏi người lão. Khi rơi xuống mặt đất, hai vòng ngọc trở lại hình dạng nguyên bản của nó. Chỗ bị đứt bóng loáng như bị một lưỡi dao cực sắc gây ra.

Thấy cái pháp bảo của mình bị lão đạo Côn Luân phá dễ như vậy, Bạch Lạc tiên tử biến sắc. Nhưng nàng lại tiến lên chặn lấy lão đạo. Trong tay lập tức xuất hiện một cái khay bằng ngọc trắng. Từ cái khay khí trắng bốc lên rồi tạo thành năm con rồng bằng dài tới ba trượng.

Từ hơi thở của cái pháp bảo đó tản ra thì đây cũng là một cái pháp bảo cấp Kim tiên. Lực công kích của thứ pháp bảo này cơ bản cao hơn hẳn pháp thuật của những người chưa tới Nguyên anh trung kỳ như Bạch Lạc tiên tử. Sau khi lấy ra cái pháp bảo đó, trước mặt Bạch Lạc tiên tử chợt lóe lên một tia sáng xanh rồi xuất hiện một tấm thuẫn màu xanh.

Năm con Bồng long bổ nhào về phía trước khiến cho bốc lên những làn sương màu trắng. Trong không khí lập tức xuất hiện những điểm sáng lấp lánh như thủy tinh, giống như toàn bộ không khí trong phạm vi mười trượng đều bị đóng băng.

Mà lúc này, cái bóng con thuyền ba màu đã lao đi được cả trăm trượng như sắp ra khỏi cốc. Nhìn thấy cảnh đó, lão đạo Côn Luân vẫn không thèm để tâm chỉ nhìn năm con bồng long đang vọt tới như muốn đóng băng lấy mình rồi xé ra thành từng mảnh nhỏ. Thậm chí lão chỉ lẳng không đứng lơ lửng trên cây cột đá chẳng thèm di chuyển.

Mãi cho tới khi năm con bồng long chỉ còn cách lão chừng mười trượng, hai cái ống tay áo đang buông xuống của lão mới động đậy một chút.

Một cây quạt nhỏ dài chừng một trượng đột nhiên như mọc ra từ tay lão lặng lẽ xuất hiện trong tay phải. Rồi một thứ uy áp khủng bố đột nhiên từ cây quạt dài tới một trượng nhanh chóng cuộn cuộn tràn ra.

574. Chương 545: Địa Tàng Hộ Trì. Sắc Lạc Tông.

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 545: Địa Tàng hộ trì. Sắc Lạc tông.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Cùng lúc đó, một lần pháp lực dao động khiến cho người ta sợ hãi cũng bắt đầu tản ra từ người lão đạo Côn Luân xoay vần xung quanh người lão tạo thành một cái lá sen màu đen như thật.

Chẳng trách được ngay cả Hoài Ngọc còn trẻ như vậy đã đạt tới tu vi Nguyên anh sơ kỳ có thể coi như là người nổi bật trong số đệ tử của Côn Luân khi nhìn thấy lão đạo này cũng vô cùng cung kính. Lão đạo đầu đội mũ màu đỏ như máu gà, gương mặt như chẳng hề bận tâm tới gì khác chính là một nhân vật với tu vi

Nguyên Anh hậu kỳ. Một nhân vật như vậy ở trong Côn Luân chẳng chắc phải có thân phận không hề tầm thường, thậm chí địa vị chưa chắc đã dưới mồi đại kim tiên.

Theo làn pháp lực dao động kinh người tản ra, một cơn gió đen cũng từ cây quạt trong tay lão xuất hiện tạo ra một cảnh tượng kỳ dị. Năm con băng long đang hùng hổ xông tới chạm phải trận gió đen lập tức trên người xuất hiện vô số những vết nứt như bị những lưỡi dao sắc bén cắt trúng.

Một tiếng nổ vang lên. Ngay sau đó, trận gió đen chỉ to bằng cánh tay chợt nổ tung hóa thành những tia khí đen nhỏ. Mà những tia khí đen đó nhanh chóng to lên rồi trong nháy mắt biến thành một cơn lốc màu đen. Sau khi lấy ra pháp bảo, lão đạo cũng không hề có động tác nào chỉ có điều pháp lực dao động liên tục tản ra xung quanh. Nhưng chỉ trong nháy mắt, toàn bộ khu vực trong tầm mắt đã bị cơn lốc màu đen kia bao phủ, ngay cả bóng của con thuyền ba màu kia cũng chìm trong đó.

Năm con băng long chỉ tiến xa được hơn hai trượng liền như bị vô số cánh tay bám lấy rồi cuốn vào trong cơn gió. Ngay sau đó một loạt tiếng nổ vang lên, không ngờ chúng bị cắt thành vô số những phiến băng nhỏ.

Tám thuấn màu xanh trước mặt Bạch Lạc tiên tử tản ra những tia sáng rồi nhanh chóng xoay tròn bao bọc lấy nàng. Nhưng toàn bộ những chỗ mà tầm mắt có thể với tới được đều bị cơn lốc màu đen che kín. Bên trong cơn lốc đó xuất hiện đầy những lưỡi đao do thứ gió đen kia tạo thành.

Những thứ lưỡi đao giống như một bầy quạ đen không biết có tới bao nhiêu, chỉ thấy chúng di chuyển kéo theo tiếng gió rít. Mà từ trong cái quạt màu đen dường như còn có liên tục những cơn gió đen tản ra.

Tám thuấn màu xanh của Bạch Lạc tiên tử hiển nhiên cũng là một cái pháp bảo phòng ngự cấp kim tiên. Nhưng vào lúc này trước trận lốc xoáy màu đen, nó cũng lung lay như một con thuyền nhỏ trước cơn bão.

Nàng không khỏi mím môi, sắc mặt trắng bệch. Không ngờ lá cờ nhỏ trong tay lão đạo Côn Luân lại là một thứ cổ bảo. Hơn nữa dường như đã được lão luyện hóa hoàn toàn, dùng chân nguyên tế luyện chẳng biết bao nhiêu năm nên có uy lực thật sự kinh người. Ngay cả pháp bảo phòng ngự cấp Kim tiên cũng gần như không thể ngăn cản nổi. Quan trọng hơn là phạm vi của cái pháp bảo này thật sự quá rộng. Mặc dù cơ bản không nhìn rõ quá mười trượng nhưng nàng có thể cảm giác được cái bóng của con thuyền cũng bị bao phủ bên trong nó.

Chẳng có gì lạ là khi lão đạo Côn Luân vẫn thoải mái ung dung như thế. Tế luyện được một thứ pháp bảo kinh người thế này, thủ đoạn của lão đạo Côn Luân cơ bản không hề dưới thập đại kim tiên. Hóa ra lão gần như chắc chắn Bạch Lạc tiên tử và Huyền Vô Kỳ cùng với Lạn Hàng cơ bản không thể trốn thoát.

Một dải sáng màu trắng từ trong cái khay trước mặt Bạch Lạc tiên tử tuôn ra. Tuy nhiên nguyên khí lạnh lẽo đó gần như mới chỉ lao ra được mấy trượng, chưa kịp ngưng tụ thành băng long đã bị những lưỡi đao gió cắt nát.

Ngay cả thân thức tản ra cũng bị nó đánh tan. Trong tai chỉ nghe thấy tiếng gió rít, Bạch Lạc tiên tử gần như mất hết toàn bộ các giác quan.

Chỉ trong một lát, tám thuấn chắn trước mặt vang lên những tiếng động kịch liệt. Bạch Lạc tiên tử ngẩng đầu nhìn lên trên thì thấy khắp cả không trung chỉ toàn là lốc xoáy cơ bản không biết nó đã lan ra tới phạm vi như thế nào.

Uy lực của cái pháp bảo trong tay lão đạo Côn Luân không ngờ dường như vẫn còn tiếp tục tăng lên. nguồn Nhưng đúng vào lúc này, một cột gió to như thùng nước đột nhiên giáng thẳng vào tám thuấn khiến cho Bạch Lạc tiên tử loạng choạng cố gắng không chế được nó. Nhưng nhất thời nàng cũng không thể phóng ra bất cứ pháp bảo hay pháp thuật nào.

Cùng lúc đó, lão đạo Côn Luân ngửa sắc mặt âm lạnh lên nhìn trời. Không gian xung quanh lão bây giờ toàn là những cơn gió màu đen. Uy năng từ cây quạt trong tay lão ước chừng bao phủ phạm vi cả trăm mẫu. Tuy nhiên ánh mắt của lão lại như có thể xuyên qua những cơn lốc mà thấy được cảnh tượng.

Vào lúc này, trong những cơn lốc đen kia, ánh sáng ba màu của con thuyền cũng chỉ còn có một. Nó bị những cơn lốc đánh cho bay lên hạ xuống, ánh sáng tán loạn như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Nhưng đúng vào lúc này, lão đạo Côn Luân chợt hơi nheo mắt nhìn về phía bên trái mà nói một câu lạnh lùng:

- Ai? Lén lút trốn ở đó chẳng lẽ nghĩ ta không cảm giác được hay sao?

- Tiền bối! Ta không cố ý trốn, chỉ mới đi ngang qua đây mà thôi.

Một âm thanh vọng tới từ hướng mà lão đạo quay sang để nhìn. Sau âm thanh đó, một bóng người ẩn trong ánh sáng màu trắng đột nhiên xuất hiện gần gần hơn trăm lười đao gió màu đen đang lao về phía mình.

Khi bóng người đó xuất hiện, lão đạo Côn Luân hơi ngẩn người.

Cái đầu của người đó trọc lóc, sắc mặt đen xì. Trên người mặc một chiếc áo lụa ma. Gương mặt của y hết sức đôn hậu, hai gò má hồng hồng đầy sung sức của tuổi trẻ. Tuy nhiên khi nhìn thấy vàng sáng do lụa ma đó phát ra, đồng tử của lão đạo Côn Luân hơi co lại:

- Địa Tàng hộ trì thần quang...người của Sắc Lặc tông?

Tiểu Lạt Ma đầu trọc có hình thức vô cùng tầm thường, tuổi chừng hơn hai mươi, một cánh tay để trần lộ ra ngoài Lụa ma bào nhìn trơn bóng, cũng hết sức bình thường.

Nhưng giờ phút này bên ngoài thân thể già bao phủ một quang sáng màu trắng, thấp thoáng hiện ra ảo ảnh của hơn một ngàn điện thờ. Trong mỗi điện thờ nhỏ nhỏ có từng vị La Hán, Tôn giả ngồi với các tu thể không giống nhau.

Quang sáng màu trắng này chỉ chiếu trong phạm vi một trượng cổ gấu bao phủ vị Lạt Ma trẻ tuổi, nhưng vì quang sáng màu trắng hiện ra nhiều phù điêu ảo ảnh điện thờ như vậy, nên khiến cho bên trong quang sáng trắng này có vẻ như là có rất nhiều tông môn Mật Tông, điêu khắc đầy Thần sơn Thần phật, làm cho người ta có một cảm giác đầy khí thế phi phàm.

Nghe câu hỏi có chút âm u lạnh lẽo của lão đạo Côn Luân, Lạt ma trẻ tuổi này có phần luống cuống:

- Vị tiền bối...ta đúng là đệ tử của Sắc Lặc Tông.

Đệ tử của Sắc Lặc Tông!

Nghe cái tên như thế lại nhìn Lạt Ma trẻ tuổi dường như căn bản chưa từng có kinh nghiệm đi lại thế gian, trong lòng Côn Luân lão đạo lập tức cuộn cuộn nổi lên sóng biển kinh thiên.

Nam La Phù, Bắc Sắc Lặc!

Người của môn phái bình thường có lẽ chưa hiểu ý nghĩa của câu nói này, nhưng những người có trình độ tu vi như Lão đạo Côn Luân thì không thể không hiểu rõ.

Pháp quyết của Côn luân được xưng là đệ nhất thiên hạ, nhưng lão lại hiểu rất rõ, uy lực và thần diệu trong pháp quyết của La Phù và Sắc Lặc Tông. Thậm chí chúng còn cao hơn cả công pháp bậc cao của Côn Luân rất nhiều. Hơn nữa đệ tử của La Phù và Sắc Lặc Tông cũng rất ít, nhưng mỗi một đệ tử đều là nhân vật mà bất cứ kẻ nào cũng không dám khinh thường!

Bởi vì trong lòng quá mức khiếp sợ, cho nên thậm chí ngay cả chiếc quạt nhỏ đang ở trong tay Lão đạo Côn Luân hơi khựng lại một chút. “ầm” Một quang sáng màu xanh từ bên trong cơn lốc màu đen lao đảo vọt ra, xông tới một nơi tương đối thưa cơn lốc màu đen.

- Hừ!

Nhìn thoáng qua Bạch Lặc Tiên tử ở bên trong quang sáng màu xanh và Linh chu ba màu phía trên nòng chừng hơn năm mươi sáu mươi trượng đang bị vây trong cơn lốc màu đen, lão đạo Côn Luân hừ lạnh một tiếng, căn bản mặc kệ Bạch Lặc tiên tử và linh chu ba màu kia mà quay đầu lại, chớp mắt nhìn Lạt ma trẻ tuổi nói:

- Chẳng phải Sắc Lặc Tông đã mở Đại Phạm Thiên Mạn Đà La, toàn bộ Tông bề quan sáu mươi năm, pháp trận Đại Phạm Thiên Mạn Đà La một khi mở ra, người bên trong căn bản không thể ra ngoài. Người thân là đệ tử của Sắc Lặc Tông, sao lại tới đây được!

- Trước khi mở Đại Phạm Thiên Mạn Đà La Bích, sư tôn ta đã thấy trong lòng của ta có chút bụi niệm nên để ta tự lựa chọn ở lại trong Sắc Lặc Tông tu hành, hay là phải ở bên ngoài Tông sáu mươi năm.

Lạt Ma trẻ tuổi hơi cười khở nói:

- Ta nghĩ hồi lâu, vẫn muốn được nhìn thế giới bên ngoài, nếu không chút bụi niệm ấy sẽ không mát, chỉ sợ trong vòng sáu mươi năm tu hành cũng sẽ lâm vào tâm chướng. Có lẽ sư tôn ta cũng nhìn ra điểm ấy, cho nên mới đưa ra ngoại lệ để ta lựa chọn.

575. Chương 546: Ma Dao Diệt Phật

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 546: Ma Dao Diệt Phật

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

- Người tên là gì?

Lão đạo Côn Luân hơi híp mắt, trong mắt lóe lên tia sáng, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì. Sau khi dừng lại một chút, lão lại hỏi tiếp:

- Ngoài người ra, Sắc Lặc Tông còn có đệ tử nào tu hành ở bên ngoài không?

- Ta tên là Tán Tây Nạp Thác.

Lạt Ma trẻ tuổi rất chất phác có hỏi là đáp, dường như còn có chút ngượng ngùng:

- Ngoài ta ra, Sắc Lặc tông không còn đệ tử nào tu hành bên ngoài cả.

- Tán Tây Nạp Thác?

Trong mắt Lão đạo Côn Luân hiện lên một tia thần sắc khiếp sợ:

- Người là đệ tử thân truyền của Nhân Ba Thiết Pháp vương?

- Nhân Ba Thiết Pháp vương! Đệ tử của Sắc Lặc Tông!

Giờ phút này cơn lốc màu đen không cuộn cuộn tới nữa do Lão đạo Côn Luân cũng không tiếp tục sử dụng cây quạt nhỏ màu đen nên Bạch Lạc tiên tử cũng đã nghe được màn đối thoại của hai người. Trong mắt nàng lập tức cũng trở nên cực kỳ khiếp sợ.

Nhân Ba Thiết Pháp vương là Thượng sư có tu vi cao nhất hiện nay của Sắc Lặc Tông trong truyền thuyết! Trong truyền thuyết lão đã tu luyện pháp tu vô thượng Mật Tông đến cảnh giới thành tựu bất tử hồng quang, luân hồi niết bàn!

Bên trong Phật hiệu Mật Tông, tương sắc, thụ, tướng, hành, thức được gọi là ngũ uẩn.

Thượng sư nhìn thấu toàn bộ Ngũ uẩn này là được thành tựu có thể nhìn thấy bất tử hồng quang. Mặc dù không thi triển bất cứ pháp quyết gì, thì trên người cũng có ngũ sắc hồng quang xoay tròn, không trung trên đỉnh đầu cũng hiện ra đám mây ngũ sắc.

Mà cái gọi là luân hồi niết bàn thì trên thế gian có rất nhiều điển tịch thường nói rằng trong thế nhân mỗi người đều có luân hồi chuyển thế. Nhưng trên thực tế xác thật con người sau khi diệt vong, để lại ý chí thần hồn cũng sẽ tiêu tan ở giữa đất trời, căn bản cũng không tồn tại cái gọi là luân hồi chuyển kiếp.

Người tu đạo tu Nguyên anh, tu thân ngoại hóa thân, đó là để sau khi thân thể diệt vong, tìm kiếm nơi thần hồn dựa vào, đạt được Thọ nguyên trường cửu.

Nhưng trong pháp quyết Mật Tông vô thượng, nếu tu đến cảnh giới nhất định, mặc dù thân thể và thân ngoại hóa thân sau khi diệt vong, cũng vẫn còn có thể lưu lại một chút thần niệm, chuyển thể thành người. Nhưng thành tựu loại này mấy ngàn năm qua, vô số môn phái trong Mật tông, cũng chỉ có ít ỏi mấy người đạt tới mà thôi.

Vị Lạt Ma tên là Tán Tây Nạp Thác nếu là đệ tử thân truyền của Thượng sư có thành tựu tối cao nhất trong Mật Tông hiện nay, vậy thì tu vi và thần thông nhất định là không kém!

Nhưng mặc dù Bạch Lạc tiên tử bị thân phận của Tán Tây Nạp Thác làm cho thất kinh, nàng cũng không hề chần chừ, quanh thân đột nhiên xuất hiện một dải lửa màu xanh dài đẹp. Nàng cẩn thận xông về phía con thuyền tản ra ánh sáng ba màu trên đỉnh đầu.

Lão đạo Côn Luân thấy thế chỉ cười lạnh, chiếc quạt nhỏ màu đen trên tay lại cuộn cuộn tản ra khí đen, Một lát sau cơn lốc màu đen cũng đã bao vây đem Bạch Lạc tiên tử và con thuyền ba màu khiến cho không thấy bóng dáng đâu nữa.

- Người đã là đệ tử của Sắc Lạc Tông, vậy không có bất cứ quan hệ gì với thứ yêu nghiệt này. Hơn nữa lại là tình cờ gặp ở nơi này, không bằng đợi ta giết chết vài tên yêu nghiệt này rồi, hãy theo ta đến Côn Luân ở vài ngày. Nói không chừng như vậy sẽ có chút ích lợi đối với sự tu hành của người.

Sau khi để cơn lốc màu đen bao phủ Bạch Lạc tiên tử và linh chu ba màu, sắc mặt của Lão đạo Côn Luân trở nên hơi thân thiện mà nói với Tán Tây Nạp Thác.

- Như thế cũng tốt.

Tán Tây Nạp Thác gật đầu một cách chất phác:

- Không biết tiền bối xưng hô thế nào? Nhìn tu vi của tiền bối hẳn là thân phận cao tuyệt. Nếu ta theo tiền bối đi Côn Luân, không biết tiền bối có thể dẫn kiến văn bối gặp Hoàng Vô Thần trưởng giáo không.

Hơi dừng lại một chút, Tán Tây Nạp Thác lại có chút ngượng ngùng, kính cẩn hỏi:

- Văn bối còn có một yêu cầu quá đáng, không biết tiền bối có thể đáp ứng hay không.

Ánh mắt Lão đạo Côn Luân khẽ chớp động.

- Ta tên là Từ Thạch Hạc, có chút thân phận ở Côn Luân. Muốn ta dẫn người đi gặp Hoàng Vô Thần trưởng giáo cũng không có vấn đề gì. Chỉ có điều không biết người muốn gặp Hoàng Vô Thần trưởng giáo là có việc gì? Còn nữa, người nói yêu cầu quá đáng là gì?

- Việc này... Là ta muốn ra mặt khuyên can Hoàng Vô Thần trưởng giáo một chút. Ta cảm thấy mấy năm gần đây thủ đoạn của ông ta khá tàn nhẫn, Kinh Phật từng nói chúng sinh bình đẳng, trong số yêu tu cũng không ít người có tâm địa thiện lương.

Tán Tây Nạp Thác đỏ mặt lên, dường như có chút do dự, nhưng vẫn lấy hết dũng khí, nói một hơi:

- Từ tiền bối! Người bị người vây bên trong hình như là Bạch Lạc tiên tử? Ta từng nghe kể về sự tích của cô ấy và Huyền Vô Kỳ. Bọn họ cũng không phải là người ác, mong rằng Từ tiền bối nương tay, nếu có thể nên nói chuyện để giải quyết, đừng làm tổn thương tính mạng của họ.

- Hả? Người cầu xin cho cô ta?

Lão đạo Côn Luân nhìn thoáng qua Tây Tán Nạp Thác, trong lòng cười lạnh, nhưng ngoài mặt thì vẫn tỏ ra bình thản, chỉ hơi nhíu mày, rồi gật gật đầu nói:

- Người đã mở miệng cầu xin cho bọn họ, ta có thể bỏ qua, nhưng ít nhất cũng phải bắt giữ họ lại, để đảm bảo sau này bọn họ không đi giết người trong Chính Đạo Huyền Môn chúng ta rồi mới thả ra được.

Trong mắt Tán Tây Nạp Thác hiện lên thần sắc vui mừng:

- Không giết người trong Chính đạo Huyền Môn, ta nghĩ chắc bọn họ có thể đáp ứng.

- Một khi đã vậy, người nên giúp ta bắt họ lại trước rồi nói sau. Món pháp bảo này của ta tuy rằng uy lực lớn, muốn giết họ không khó, nhưng cái khó là không chế họ. Nếu muốn cho họ không bị tổn thương, thì bắt lại là cách tốt nhất.

Lão đạo Côn Luân Từ Thạch Hạc nhìn Tấn Tây Nạp Thác gật gật đầu, nói:

- Sau đó ta sẽ dẫn người đi Côn Luân gặp chuông giáo Hoàng Vô Thần.

Tấn Tây Nạp Thác do dự một chút, quay lại nhìn vô số cơn lốc màu đen làm thiên địa sụp đổ kia rồi hơi nhú mày, dường như bắt đầu ngẫm nghĩ nên dùng cách gì để bắt giữ Bạch Lạc tiên tử và Huyền Vô Kỳ. Nhưng đúng lúc này, một luồng sát khí ẩn giấu vô cùng tốt từ trong mắt Lão đạo Côn Luân Từ Thạch Hạc chợt lóe lên, tay trái của lão như hơi giật giật.

Một tia sáng đen rất nhỏ lặng yên không một tiếng động hiện ra sau lưng Tấn Tây Nạp Thác.

- Tiền bối. . .

Dường như đột nhiên cảm giác được gì đó, Tấn Tây Nạp Thác bắt chợt giật mình, xông về phía trước. Cùng lúc đó, một vầng sáng màu trắng cũng từ thiên linh của hắn lao ra, nhưng tốc độ của tia sáng đen kia lại vô cùng kinh người, không để cho vầng sáng trắng hóa thành thần quang bảo vệ, nó đã đến trên lưng Tấn Tây Nạp Thác rồi.

Trên mặt Lão đạo Côn Luân Từ Thạch Hạc ngay lập tức lộ ra nụ cười khinh thị âm u lạnh lẽo.

Nhưng mắt thấy tia sáng màu đen sắp chạm vào người Tấn Tây Nạp Thác, thì trên lưng của y đột nhiên phát ra một vầng sáng mờ năm màu, ngăn cản tia sáng đen đó.

- Xem ra Nhân Ba Thiết Pháp vương rất coi trọng người, còn hao phí pháp lực của mình giúp người thêm một đạo bảo vệ?

Từ Thạch Hạc hơi híp mắt lại, trong mắt lóe lên thần sắc kinh ngạc.

- Tiền bối, vì sao người lại đánh lên ta?

Tuy rằng trên lưng đột nhiên phát ra vầng sáng mờ năm màu chặn tia sáng màu đen do Lão đạo Côn Luân Từ Thạch Hạc phóng ra, nhưng một chút nó như vẫn xuyên qua được, khiến cho Tấn Tây Nạp Thác loạng choạng, trên mặt hiện ra thần sắc vô cùng thống khổ.

- Chỉ là một gã hậu bối miệng còn hôi sữa mà còn dám chê cách làm việc của Côn Luân chúng ta! Còn dám bảo vệ đám yêu nghiệt nữa!

Từ Thạch Hạc cười âm trầm, đầy thâm ý tia sáng màu đen bị vầng sáng mờ năm màu trên người Tấn Tây Nạp Thác ngăn lại.

- Huống chi với tu vi của người, cũng có thể xuất thân ngoại hóa thân đó nha. Món pháp bảo này của ta giết người rồi thì uy lực sẽ tăng lên cực mạnh đấy.

- Diệt Phạt Ma Nhận! Món pháp bảo của người là Diệt Phạt Ma Nhận!

Lúc này Tấn Tây Nạp Thác mới nhìn rõ tia sáng màu đen kia là một tiểu đao màu đen dài bảy tấc, nhưng trên sống đao lại có thêm chín vòng đen cực nhỏ. Trên chuôi đao có ánh sáng màu đen di chuyển, tản ra một loại khí tức dị thường làm cho người ta kinh hãi. Nhìn rõ món pháp bảo này, lại nghe tiếng cười lạnh của Từ Thạch Hạc, Tấn Tây Nạp Thác lập tức biến sắc, hô lên.

576. Chương 547: Mắt Yêu, Nhìn Trộm Thiên Địa

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 547: Mất yêu, nhìn trộm thiên địa

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Mê truyện

Diệt Phật Ma Nhận, là pháp bảo nổi danh nhất của U Minh Huyết Ma bốn trăm năm trước. Món pháp bảo không chỉ có uy lực cực lớn, hơn nữa còn có chút khắc chế pháp quyết độc đáo của Mật Tông, nhất là mỗi khi chém giết một người khi tu luyện thân ngoại hóa thân, thì món pháp bảo này còn có thể hấp thu một phần lực lượng của thân ngoại hóa thân làm cho, uy lực sẽ tăng thêm một bậc. Bốn trăm năm trước Thượng sư Mật Tông chết dưới món pháp bảo này hơn mười người rồi. Có thể nói là nó có hung danh hiển hách. Chỉ có điều không biết vì sao hiện tại món pháp bảo này lại rơi vào tay lão đạo này.

- Kiến thức cũng không tệ lắm, nhận ra món pháp bảo này của ta.

Trong tiếng cười lạnh, Từ Thạch Hạc chỉ tay, chỉ thấy tiểu đao màu đen hóa thành một tia sáng bay lượn chém Tán Tây Nạp Thác. Mà Tán Tây Nạp Thác lại tế xuất ra một bức tranh Bảo Thụ, voi trắng, phát ra một quang sắc vàng bao quanh thân mình. Bị tia sáng đen loạn chém, y cũng đành phải đau khổ chống đỡ, căn bản không có lực để trả đòn.

- Âm âm

Nhưng vào đúng lúc này, vô số tiếng nổ vang lên từ trong cơn lốc màu đen, hiện ra từng đoàn từng đoàn hồng quang.

- Chỉ dựa vào tu vi của các người, hôm nay còn nghĩ có thể chạy thoát được hay sao!

Cây quạt nhỏ trong tay Từ Bạch Hạc dường như cũng phải tiêu hao lượng chân khí rất lớn, sau khi nhìn thoáng qua Tán Tây Nạp Thác, Từ Thạch Hạc liền cười lạnh cúi thấp đầu xuống, nhìn vào trong cơn lốc màu đen.

- Một khi đã như vậy, thì giết các người trước rồi nói sau!

- Thật sao? Ai giết ai còn chưa biết đâu!

Đúng lúc này, một thanh âm lạnh thấu xương từ trên không trung vọng xuống.

- Lạc Bắc?

Lão đạo Côn Luân đầu đội kê huyết thạch quan lập tức hít mắt lại.

“ Xùy ”

Côn Luân lão đạo hơi ngẩng đầu lên, neho ánh mắt lại. Một sợi tơ màu tím sáng ngời đã từ trên không trung xuyên xuống dưới, tới trước mặt lão.

Cột gió cơn lốc màu đen này tràn ngập toàn bộ sơn cốc và bầu trời, mỗi một cái đều có uy năng kinh người, ngay cả pháp bảo Kim Tiên Cấp đều khó phá được ra. Thế nhưng tia sáng màu tím nhỏ như vậy mà lại có thể đâm phá được vô số đao gió giống như lưỡi hái màu đen, trong nháy mắt xuyên thấu xuống dưới.

Nhìn tia sáng màu tím với uy lực kinh người giáng xuống, thần sắc trên mặt Côn Luân lão đạo Từ Thạch Hạc vẫn không có biến hóa gì lớn. Lão gơ tay phe phẩy cây quạt màu đen, một luồng hắc quang từ cây quạt màu đen vọt ra, đón nhận tia chớp màu tím sáng ngời kia.

Cả hai tia sáng va chạm vào nhau tạo ra tiếng nổ âm âm, nổ bung khối không khí thật lớn trong phạm vi chừng năm sáu trượng. Một dòng giống như khí lưu màu đen tản ra bốn phía, một dòng lôi quang màu tím to như cánh tay, ngưng tụ giống như pha lê.

Ngay lúc Từ Thạch Hạc thi triển cây quạt nhỏ màu đen trong tay ngăn trở sợi tơ màu tím thì trên không trung lại có một thứ uy áp kinh người ép xuống làm cho người ta cảm giác như có một con quái vật rất lớn hạ xuống vậy. Cùng lúc đó, một chùm hào quang bảy màu giống như lông vũ chim Khổng Tước từ bên trên chụp xuống, che lấy hắc quang lờ lờ trên Diệt Phật Ma Nhận.

- Khổng tước bảo giám?

Bị hào quang bảy màu chụp lên, thanh Ma Nhẫn màu đen khựng lại một chút, dường như cũng bị cố định ở trên không trung. Nhưng ánh sáng đen lại lập tức tản ra, mặt ngoài nổi lên nhiều quang ảnh giống như đóa hoa sen nhỏ nháy mắt đã bao lấy hào quang bảy màu.

Tuy rằng Từ Thạch Hạc nhận ra hào quang bảy màu kia là do pháp bảo gì phát ra rồi, nhưng y lại không có một chút lo lắng, chỉ nở nụ cười lạnh lùng.

Nhưng ngay lúc này, lại có một chùm ngân quang từ bên trên bắn xuống dưới, bao hắc quang lượn lờ trên tiểu đảo này lại. Bị chùm ngân quang này chiếu vào, thanh Ma Nhẫn màu đen lung la lung lay, giống như bị lực lượng vô hình cực lớn kéo cho ngã trái ngã phải.

Lần này, trong mắt Từ Thạch Hạc chợt lóe lên hào quang, trên mặt vốn không hề bận tâm cũng trở nên hết sức nghiêm túc.

Theo từng luồng chân nguyên hồi hải chăm chú đi vào cây quạt nhỏ màu đen trong tay, cả người Từ Thạch Hạc cũng bị bao vây trong một khoảng pháp lực dao động hình thành quang sáng rực rỡ giống như lá sen màu đen. Lão giơ cây quạt nhỏ màu đen lên không trung, lắc lắc dọc theo quỹ tích huyền ảo.

Cây quạt nhỏ màu đen này nhìn bề ngoài cũng không nặng, nhưng Từ Thạch Hạc huy động lên, mỗi một tác tiến tới giống như có lực cản thật lớn, hết sức khó khăn.

Mà Từ Thạch Hạc chỉ hơi phe phẩy, cột lốc màu đen đã bao phủ trên phạm vi trăm mẫu cũng lập tức xoay tròn kịch liệt, phát ra thanh âm kinh người, giống như có vô số ma đầu ở trong đó tru lên. Trong vô số những cột lốc màu đen cỡ to như thùng nước, hồng quang bắt đầu khởi động và chùm ngân quang trên đỉnh đầu cũng phóng tới hướng đó, cũng song song bao vây lấy Từ Thạch Hạc, căn bản không nhìn thấy bóng dáng của lão đầu.

- Ầm!

Toàn bộ bầu trời lúc này bị màu đen che kín đột nhiên tràn ngập ánh sáng màu tím rực rỡ.

Chỉ có một lát sau, vô số ánh chớp màu tím to như cánh tay đột nhiên từ trong một cột gió cơn lốc màu đen xuyên đi ra. Cột lốc màu đen hẹp dài cỡ như thùng nước cũng toàn bộ tán loạn.

Cùng lúc đó, một chùm hồng quang mãnh liệt cũng từ bên trong cơn lốc màu đen mạnh mẽ xuyên ra ngoài. Một con hỏa ngô cao tới mười trượng toàn thân đầy vẩy cứng như được tạo thành từ tinh kim.

Trên Hỏa ngô có ba bóng người đứng có vẻ khó khăn, đó là Bạch Lạc Tiên Tử, Huyền Vô Kỳ và Lận Hàng.

- Huyền Vô Kỳ sư huynh, Lận Hàng sư huynh!

Hỏa ngô này vừa lao ra, phía trên đỉnh đầu lại tản ra một vầng sáng màu đen với uy áp mãnh liệt trực tiếp nghiền nát hơn mười cơn lốc màu đen, cùng với đó là thanh âm vô cùng ngạc nhiên mừng rỡ của Lạc Bắc và Thái Thực.

Cùng lúc đó, một vầng ánh sáng màu vàng cũng nghiêng ngã lão đảo từ bên trong cột gió màu đen đi ra. Đó chính là Tán Tây Nạp Thác mặc dù tu vi không tầm thường, nhưng lại tựa như căn bản không có kinh nghiệm đi lại bên ngoài.

- Lạc Bắc! Thái Thực!

Huyền Vô Kỳ và Lận Hàng cũng bất ngờ vui mừng gọi.

Lúc này tất cả những cột lốc màu đen giống như mất đi chỗ dựa, toàn bộ đều tán loạn, hiện ra tầng lớn khoảng đất trống, nhưng trong tầm mắt lại trống rỗng, không còn thấy bóng dáng Côn Luân lão đạo Từ Thạch Hạc đâu nữa. Lão đạo Côn Luân như thấy tình thế không ổn, đã mượn lực trong cây quạt nhỏ màu đen mà bỏ chạy rồi.

Yêu vương đài sen từ trên không hạ xuống mang theo uy áp đột nhiên thu lại hắc quang. Ngay khi hắc quang vừa thu lại, hai bóng người đã lập tức đi ra, vô cùng vui mừng ôm chầm lấy Huyền Vô Kỳ và Lận Hàng.

Bốn người năm xưa là đệ tử cùng gia nhập Thực Sơn, sau mấy năm xa cách, cuối cùng đã được trùng phùng!

Mấy năm sinh tử lần lưu ly, hôm nay gặp lại, cảm thụ thật khó nói nên lời!

- Huyền Vô Kỳ sư huynh, Lận Hàng sư huynh!

- Lạc Bắc! Thái Thực !

Bốn người trong lúc nhất thời đều xúc động không nói nên lời.

- Ha ha ha ha!

Sau một lúc lâu, bốn người mới đột nhiên ngước nhìn ta, ta nhìn người, bật cười ha hả giống như kẻ điên.

Trong tiếng cười rung trời tràn đầy cao hứng, tràn đầy sự kiêu ngạo.

- Huyền Vô Kỳ, Lận Hàng, không ngờ các người đều tới tu vi Kim Đan hậu kỳ rồi?

Sau một trận cười sảng khoái, Thái Thực mở to mắt, nhìn Huyền Vô Kỳ và Lận Hàng cao hơn nửa cái đầu so với lúc ở Thục Sơn thì kinh ngạc hỏi.

- Thái Thực tỷ tỷ, tỷ đã đến tu vi Nguyên Anh kỳ rồi sao?

Nghe Thái Thực hỏi vậy, Huyền Vô Kỳ cũng phát giác có gì đó không bình thường, hai mắt bất giác mở to: (.

- Tu vi của người tiến cảnh tốc độ như vậy, chỉ sợ là Thục Sơn đệ nhất nhân năm trăm năm qua!

- Muốn nói đệ nhất nhân, vậy cũng không tới phiên ta à.

Thái Thực cười chép miệng chỉ về Lạc Bắc.

- Lạc Bắc sư đệ, không thể tưởng được hiện tại tu vi của đệ lại tới mức độ như vậy!

Lận Hàng nhìn Lạc Bắc, khóe mắt ướt ướt, tâm tình vô cùng kích động nói.

Y còn nhớ rất rõ hình ảnh lần đầu tiên khi mình gặp Lạc Bắc tại Thục Sơn, khi đó Lạc Bắc một chút tu vi cũng không có, mà bản thân y đối với tu vi Kim Đan Kỳ cũng không có chút hy vọng nào. Nhưng không ngờ hôm nay gặp lại, mọi người lại có thành tựu như vậy.

- Lận Hàng sư huynh, Hỏa ngô trong thanh Xích Tô này của huynh sao lợi hại như vậy? Hiện tại uy lực của Xích Tô thậm chí còn tốt hơn pháp bảo Kim Tiên Cấp rồi đó! Huyền Vô Kỳ sư huynh, ta thấy huynh tựa như cũng không phải dùng công pháp Thục Sơn?

577. Chương 548: Luyện Hóa Phân Thân Trong Chư Thiên

578. Chương 549: Tốc Độ Tu Luyện Gấp Trăm Lần

579. Chương 549: Luyện Hóa Phân Thân Trong Chư Thiên

Dịch giả: hany

Nguồn nhảy chương nội dung vẫn tiếp tục

- Lạc Bắc! Người thực sự quyết định? Phá nát thần thức! Cho dù người từng có một lần kinh nghiệm nhưng đó cũng là chuyện cử tử nhất sinh. Đợi tới khi Hâm Duyệt hồi phục lại, có thần cung Toái Hư ở bên phía chúng ta, cho dù người không đột phá tới tầng thứ chín, Côn Luân chưa chắc đã làm gì được.

Nạp Lan Nhược Tuyết nhìn Lạc Bắc mà nói thật lòng.

Một viên đan dược giống như bảo châu nằm trong cái hộp ở bên cạnh Lạc Bắc đang tỏa ra ánh sáng mờ năm màu. Đó chính là Thiên đạo đại đan mà vào thời thượng cổ có thể làm cho người tu đạo Nguyên Anh kỳ chém giết nhau một cách điên cuồng.

Lúc này, ngoại trừ Nạp Lan Nhược Tuyết ra, Thái Thúc và Đông Nhan đều đứng bên cạnh Lạc Bắc với sắc mặt hết sức ngưng trọng.

Vào lúc này, địa phương mà mọi người có mặt rõ ràng là Tử kim hư không, ngay tại chỗ đám người Bằng Trúc Quân và Trần Thanh Đế truyền tống tới. Cái trận pháp thượng cổ này đã bị Lạc Bắc và Hoài Ngọc phá đi. Mà bây giờ, toàn bộ mọi người đang ở trong cái trận pháp đó.

- Cho dù không có Hoàng Vô Thần thì Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh của ta cũng phải tiếp tục tu luyện. Nếu tâm chí không vững vàng thì vào lúc này dưới áp lực của Côn Luân và Hoàng Vô Thần, lại có Thiên đạo đại đan mà còn không dám đột phá tầng thứ chín thì sau này ta không thể làm được. - Lạc Bắc liếc mắt nhìn thiên đạo đại đan với một sắc mặt hết sức kiên quyết.

Lúc này, Nạp Lan Nhược Tuyết đang nói chuyện với chính bản tông của Lạc Bắc. Còn phân thân do Thần Kiêu pháp giới hóa thành thì đang nhắm hai mắt ngồi xếp bằng phía sau Lạc Bắc.

Giờ phút này, bản tôn của Lạc Bắc đang có khí huyết cực mạnh hiển nhiên là chân nguyên đã tích tụ tới một trình độ nhất định. Còn Lạc Bắc lựa chọn chỗ này là để cho khi bản thân tấn công cảnh giới tiếp theo sẽ khiến cho nguyên khí dao động mạnh và không bị người khác phát hiện. Hai là nơi này hết sức an toàn, không có thiên thạch, tinh vân hay thứ gì khác lao tới, cũng không giống như ở trong Hoàng Thiên thần tháp sợ động tới cấm chế. Hơn nữa ở đây còn có linh khí tập trung với một mức độ nhất định có chút tác dụng trong khi tu luyện.

Rõ ràng, Lạc Bắc đã hoàn toàn chuẩn bị hết cho việc đột phá tới tầng tiếp theo của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh.

- Trước tiên người đưa Trường Sinh châu vào trong cơ thể đi.

Nhìn thấy Lạc Bắc đã quyết định như vậy, Nạp Lan Nhược Tuyết cũng không nói thêm lời nào, gật đầu rồi đưa một hạt châu tỏa ra sức sống cực mạnh vào tay Lạc Bắc. Nó chính là Trường Sinh châu lần trước đã giúp hắn.

Lạc Bắc gật đầu. Nạp Lan Nhược Tuyết, Thái Thúc và Đông Nhan nhìn nhau cũng không nói gì. Suy nghĩ vừa xuất hiện, Thiên đạo đại đan lập tức từ trong cái hộp ngọc bay lên chui vào trong miệng của Lạc Bắc.

Khi thiên đạo đại đan vừa mới vào trong miệng, Lạc Bắc phát tay khiến cho viên Trường Sinh châu giống như một giọt nước thấm vào mi tâm của hắn. Rồi sau đó, Lạc Bắc nhắm mắt lại.

- Chẳng trách được Hoài Ngọc lại nói trong giới tu đạo thượng cổ, người tu đạo lấy được Thiên đạo đại đan đều nuốt luôn, hóa ra nó lại thần diệu như thế này.

Thiên Đạo đại đan vừa vào trong bụng, Lạc Bắc cảm giác được bên trong đó như lập tức như xuất hiện thêm một Đạo tôn màu vàng kim. Từng vầng ánh sáng năm màu từ người Đạo tôn đó tỏa ra. Ánh sáng năm màu đó thấm thấu tới tận những góc ngách nhỏ bé nhất trong thân thể. Thoáng cái, những vầng ánh sáng năm màu đó hóa thành linh khí cuộn cuộn lưu chuyển trong kinh mạch chui vào trong chân nguyên. Mà khi linh khí dung nhập, chân nguyên trong cơ thể Lạc Bắc lập tức trở nên khổng lồ. Nhưng hơi lưu chuyển, linh khí dung hợp vào chân nguyên lập tức trở nên ngưng tụ.

Cái cảm giác này chẳng khác nào nửa chén nước được bỏ thêm một cái gì đó khiến cho nó trở thành chén nước đầy. Nhưng đột nhiên nước trong đó bị nén lại biến thành một nửa chén nước.

Vốn chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh của Lạc Bắc đã như chất lỏng, sau khi dung hợp với được lực từ trong vầng sáng khiến cho nó trở nên sền sệt.

Chân nguyên ngưng tụ không ngờ chẳng khiến Lạc Bắc mất chút tinh thần nào mà nó tự mình tiến hành.

Cảm giác một chút chân nguyên ngưng tụ lại, Lạc Bắc đột nhiên mở mắt rồi một điểm sáng màu hồng đột nhiên từ tay hắn bắn ra rồi trong nháy mắt hòa thành một đóa hoa Mạn Đà La đỏ như máu. Bên trong đóa hoa chính là cái phân thân ngàn tay trong Chư thiên của Lạc Bắc.

Ngay lập tức, một tia sáng lóe lên trong mắt, rồi những bông tuyết đang bao phủ bên ngoài Thiên thủ huyết phạt đột nhiên vỡ vụn. Thiên thủ huyết phạt cũng mở mắt. Ma khí trên người nó vừa mới tràn ra, một tiếng động chợt vang lên rồi một đạo kiếm ký kinh người đã xuyên thẳng qua lồng ngực của nó.

Trên ngực của Thiên thủ huyết phạt lập tức xuất hiện một cái lỗ to, phía sau lưng cơn gió kéo dài một dải máu tối hơn mười trượng.

Cơ bản Thiên thủ huyết phạt chưa kịp có động tác gì thì đột nhiên đã cứng đờ người. Bầy vàng sáng đỏ như máu lại bọc lấy người của nó. Trong nháy mắt trên người nó lại xuất hiện một lớp bông tuyết rồi một đóa hoa Mạn Đà La hình thành bao bọc lấy phân thân.

Một luồng máu bị bản mệnh kiếm nguyên cực mạnh đánh cho nát thành từng giọt tản ra đầy ma khí. Tuy nhiên những giọt máu nhanh chóng ngưng kết rồi hóa thành cả vạn con Huyết thần tử.

Đám Huyết Thần tử do U Minh ma huyết hóa thành vốn như định quay về trên người Thiên thủ huyết phạt nhưng nó đã bị Lạc Bắc phong ấn. Vì vậy mà sau khi dừng lại một chút, chúng liền hóa thành cả vạn tia sáng mà bỏ chạy về bốn phương tám hướng. Nhưng đúng lúc này, tay Lạc Bắc chợt thay đổi pháp quyết bắn ra vô số những tia sáng vàng tạo thành một cái lưới bao vây toàn bộ Huyết thần tử.

Rắc rắc!

Cái lưới nhanh chóng co lại tạo thành một vầng sáng màu vàng chừng nửa trượng. Toàn bộ Huyết thần tử bị nhốt bên trong nhanh chóng hóa thành U Minh ma huyết liên tục thay đổi hình dạng một cách dữ tợn.

Nhìn thấy toàn bộ Huyết thần tử bị Lạc Bắc bao phủ, Nạp Lan Nhược Tuyết, Thái Thúc và Đông Nhan chia thành ba hướng bảo vệ đều cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Lạc Bắc làm như vậy là muốn luyện hóa hoàn toàn phân thân thành chân nguyên tinh thần rồi sau đó hội tụ chân nguyên của phân thân với được lực của Thiên đạo đại đan để đột phá tầng thứ chín Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh.

Mà cái phân thân hội tụ đầy đủ một viên Huyết Xá lợi rồi lại hút thêm máu của Thất Hải Yêu Vương thú tương đương với toàn bộ U minh ma huyết trên người nó cùng với chân nguyên trong hóa thân của một vị pháp vương Hoa giáo, chân nguyên của Khuất Đạo Tử... Vì vậy mà hiện tại lực lượng của phân thân thậm chí còn hơn xa bản thân Lạc Bắc.

Cho nên Lạc Bắc cũng không thể luyện hóa được toàn bộ phân thân mà chỉ có thể áp dụng cách thức giống như kiến giết voi mà làm từng chút một.

Không nói tới lực lượng bản thân của phân thân, U minh ma huyết vô cùng khó đối phó. Chỉ cần để cho một Huyết thần tử trốn thoát thì chỉ sợ sẽ có biến cố không ngờ xảy ra. Nhưng lúc này Lạc Bắc cũng hết sức cẩn thận không để cho có chuyện gì vượt ra ngoài tầm kiểm soát.

Sau khi bao vây một đám U Minh ma huyết lấy ra từ người phân thân, pháp quyết trên tay Lạc Bắc lại thay đổi. Một ngọn lửa màu trắng lập tức xuất hiện bao vây U minh ma huyết.

Khi ngọn lửa màu trắng bao vây U minh ma huyết, ngay lập tức vang lên những âm thanh giống như tiếng nước sôi dội lên thanh sắt. U Minh ma huyết cuống cuống xoay chuyển, thoáng cái biến hóa thành vô số hình dạng điên cuồng va chạm với ngọn lửa màu trắng như muốn thoát ra ngoài.

Nhưng Lạc Bắc lại như chẳng hề để ý chỉ liên tục phóng ra rất nhiều ngọn lửa màu trắng bao phủ. Thậm chí còn có những tia lửa dài chui vào trong đám U Minh ma huyết.

Mặc dù những tia lửa đó nhanh chóng bị dập tắt nhưng mỗi một tia lửa chui vào đều khiến cho U Minh ma huyết chao đảo.

.....

Ước chừng một canh giờ, dưới sự thiêu đốt của ngọn lửa màu trắng, U minh ma huyết mới mất đi sức chống cự, màu đỏ của nó cũng từ từ mất dần mà trở nên trong suốt.

Sau hơn nửa canh giờ, quả cầu U Minh ma huyết cũng thôi thay đổi. Toàn bộ màu đỏ của máu biến mất khiến cho nó trở thành một thứ vật thể trong suốt nhìn giống như thủy tinh.

Thứ vật thể vô cùng ngưng tụ đó chính là chân nguyên tinh khiết.

Phụt!

Vài luồng chân nguyên lỏng màu vàng như nước lũ xông vào lớp Tịch diệt chi hỏa bao phủ bên ngoài quả cầu chân nguyên kia khiến cho nó tắt ngấm.

Ngay lập tức quả cầu chân nguyên vô cùng tinh khiết, ngưng tụ lập tức bị hòa tan vào trong chân nguyên như chất lỏng rồi bị Lạc Bắc hút vào trong người.

Pháp lực dao động bên ngoài thân thể Lạc Bắc trong nháy mắt trở nên vô cùng mãnh liệt.

Sau khi hoàn thành xong tất cả, ánh mắt của Lạc Bắc chợt lóe lên. Đóa hoa Mạn Đà La lại vỡ vụn ra rồi ngay lập tức một đạo bản mệnh kiếm nguyên đỏ sậm lại xuất hiện kéo ra một luồng U Minh ma huyết. Quá trình vừa rồi lại xuất hiện, hần nhanh chóng phong ấn Thiên thủ ma huyết và U minh ma huyết.

Nhưng khác với lần trước đó là lần này Lạc Bắc lập tức hút thẳng U Minh ma huyết vào trong người.

580. Chương 550: Tu Vi Thông Huyền Dễ Dẫn Độ Kiếp

581. Chương 550: Tốc Độ Tu Luyện Gấp Trăm Lần

Dịch giả: hany

Quả cầu U Minh ma huyết vừa vào trong cơ thể của Lạc Bắc liền lập tức hóa thành vô số Huyết Thần tử.

Đám Huyết thần tử cảm giác được hơi thở chân nguyên và khí huyết cực mạnh ở xung quanh liền lập tức để lộ sự hung tàn mà lao tới gặm nhấm số máu huyết ở gần mình.

Nhưng khi đám huyết thần tử sắp lao tới mạch máu gần nó thì một vàng sáng màu đỏ sậm và một vàng sáng màu lam lập tức chắn trước mặt chúng.

Vô số Huyết Thần tử hung dữ ập tới như muốn phá tan hai loại ánh sáng để tới mà ăn máu huyết và chân nguyên. Nhưng khi chúng va chạm với hai vàng sáng đó lập tức bị cắt cho dập nát.

Cảm giác được uy lực khủng bố ẩn chứa trong hai vàng sáng đó, vô số Huyết thần tử ở phía sau hết sức sợ hãi vội vàng lao về các hướng khác. Nhưng trong cơ thể Lạc Bắc khắp nơi đều là ánh sáng màu đỏ sậm và ánh sáng màu lam. Trong khoảng thời gian ngắn, vô số con Huyết thần tử không có chỗ nào để tới nên chạy toản loạn trong cơ thể Lạc Bắc.

Bất ngờ, những vàng sáng màu đỏ và vàng sáng màu lam ép về phía Huyết Thần tử. Bị hai loại ánh sáng tấn công lập tức đám Huyết Thần tử bị đánh nát mất một lúc lâu mới có thể ngưng tụ lại thành Huyết thần tử.

Đám Huyết Thần tử cảm nhận sự nguy hiểm cuối cùng cũng kinh hoàng điên cuồng bỏ chạy tìm kiếm đường ra ngoài.

Nhìn vào bên trong chỉ thấy vô số Huyết thần tử hội tụ thành một dải máu dài chạy như điên trong cơ thể của Lạc Bắc. Lập tức chúng vọt về phía Chư thiên mà Lạc Bắc cất giữ phân thân. Nhưng trước mặt hai loại ánh sáng lập tức xuất hiện khiến cho con đường này bị phá hỏng.

Đám Huyết Thần tử chạy loạn trong cơ thể của Lạc Bắc rồi đột nhiên như đã thông được một con đường. Đám Huyết Thần Tử như cảm giác được một con đường không tồn tại mà tràn vào một trong số một vạn ba ngàn chư thiên của Lạc Bắc.

- Tốt! Quả nhiên là có thể.

Từ sau khi luyện hóa ngọn lửa kỳ lạ trong cái lò luyện đan ở Hoàng Thiên thần tháp, để cho hai thứ dung hợp lại với nhau, kiếm nguyên có màu lam cũng tương đương với cái pháp bảo màu lam, có uy lực không hề nhỏ. Bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc có thêm cái huyền bảo này khiến cho U Minh ma huyết không thể chống lại nổi.

Hiện tại dưới hai thứ ánh sáng đó lập tức bao vây toàn bộ Huyết thần tử. Cùng lúc, một luồng chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh cũng tràn vào.

Ngay lập tức, từng vầng lửa màu trắng ngà của Tịch diệt chi hỏa từ trong chân nguyên xuất hiện bao trùm lấy đám Huyết Thần tử mà thiêu đốt.

Lạc Bắc trực tiếp luyện hóa đám Huyết thần tử ở trong Chư thiên biến chúng thành chân nguyên tinh khiết.

Sở dĩ làm vậy là vì Lạc Bắc cảm giác được rằng chỉ có làm cho toàn bộ Thức Hải và một vạn ba ngàn chư thiên trong cơ thể tích trữ đầy chân nguyên khiến cho chân nguyên sinh ra không còn chỗ để đi thì trong tình huống đó mới có thể đột phá điểm tối hạn, để cho chân nguyên tấn công thay đổi thể xác của mình mà tăng thêm một cảnh giới nữa.

Mà cho dù là Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh hay Toái Hư vạn kiếm quyết, chân nguyên tích trữ vào trong một vạn ba ngàn chư thiên rất chậm.

Nhưng hiện tại, Lạc Bắc lợi dụng đám U Minh ma huyết tương đương với việc cảm giác ra một con đường cho chân nguyên lưu động, cơ bản không cần sử dụng hai loại pháp thuật trên chỉ để suy nghĩ điều khiển chân nguyên làm cho nó thông qua con đường mà Huyết thần tử tạo ra để chui vào trong Chư thiên là được.

Lạc Bắc đưa U Minh ma huyết vào trong cơ thể chính là muốn lợi dụng chúng để tạo ra một con đường như thế.

Tốc độ chân nguyên tràn vào theo cách này so với hai loại pháp quyết kia có thể nói là nhanh hơn gấp trăm lần.

U Minh ma huyết là thứ hung hãn nhất trên thế gian nhưng vào lúc này đối với Lạc Bắc, chúng lại biến thành một thứ vũ khí sức bén khiến cho tốc độ tu luyện của hắn có thể tăng lên.

....

Từng quả cầu U Minh ma huyết bị cắt bỏ khỏi Thiên thủ huyết phạt rồi từng cái con đường nối thông với chư thiên bắt đầu hiện ra rõ ràng trong đầu Lạc Bắc.

Vốn thi triển pháp thuật tạo ra Tịch Diệt chi hỏa, bản thân cũng phải mất rất nhiều chân nguyên. Nhưng bên trong pho Thiên thủ huyết phạt ẩn chứa một lượng chân nguyên quá lớn.

Hơn nữa theo chân nguyên chuyển động trong cơ thể càng lúc càng nhanh, viên Thiên đạo đại đan tản ra vầng sáng năm màu càng lúc càng nhiều. Được lực ẩn chứa trong thứ ánh sáng đó đẩy đặc. Khi chúng tản ra trong cơ thể của Lạc Bắc, từng làn linh khí trời đất giống như bùng nổ trong người hắn vậy.

Mỗi lần mất một chút chân nguyên nhưng luyện hóa Thiên đạo đại đan và U minh ma huyết lại thu được gấp mười lần.

Quá trình luyện hóa diễn ra liên tục khiến cho từng cái chư thiên trong cơ thể Lạc Bắc nhanh chóng được lấp đầy chân nguyên mà phát sáng.

...

- Không ngờ trong cơ thể của Lạc Bắc lại có thể trữ được nhiều chân nguyên tới vậy. Luyện hóa bao nhiêu chân nguyên như thế vậy mà cơ thể của hắn vẫn còn có thể tiếp tục.

- Chẳng trách hắn nói phải mất ít nhất một tháng. Cứ theo đà này, cho dù chân nguyên của hắn không được ngưng luyện như người tu đạo Độ kiếp hậu kỳ nhưng tổng số lượng chỉ sợ còn nhiều hơn cả hai người tu đạo Độ kiếp hậu kỳ cộng lại. Với số lượng chân nguyên khổng lồ như vậy, những pháp thuật tiêu hao ít chân nguyên đều có thể thi triển thoải mái.

Lạc Bắc liên tục luyện hóa. Ước chừng mất hai mươi ngày Thiên thủ huyết phạt vốn cao năm, sáu trượng đã thu nhỏ lại chỉ bằng một phần mười, biến thành một khối tròn giống như đài sen.

Vào lúc này, Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc đang hộ pháp gần đó đều vô cùng kinh hãi.

Cách Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc không xa là một cách cửa màu vàng nhợt đứng sừng sững. Bởi vì lần này quyết định đột phá tới cảnh giới tiếp theo có khả năng phải sử dụng đan dược, cần tới Đông Nhan cho nên Đông Nhan cũng theo Lạc Bắc tới Tử kim hư không. Mà Đông Nhan cũng đang trị liệu cho Hâm Duyệt cho nên hắn cũng đưa cả động phủ của Thần kiều vương tới đây.

Mà vào lúc này, Đông Nhan đang ở trong động phủ của Thần Kiều vương để chăm sóc cho Hâm Duyệt cũng không thể ngồi yên nên lướt ra ngoài.

Chân nguyên lưu động trong cơ thể của Lạc Bắc không ngừng vang lên những tiếng động ầm ầm giống như một dòng sông đang chảy xiết.

Chân nguyên trong cơ thể của hắn dao động mạnh tạo ra pháp lực dao động lan khắp cả phạm vi năm sáu trượng, khiến cho những nơi có pháp lực dao động đều tràn ngập ánh sáng vàng rực rỡ. Nhưng thứ ánh sáng đó liên tục biến hóa thành hình hoa và lá sen.

Bên trong pháp lực dao động ẩn chứa lực lượng rất mạnh. Cho dù là Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc nếu như không sử dụng pháp bảo hay pháp thuật thì cũng không thể tới gần Lạc Bắc trong vòng phạm vi năm trượng.

Một chút U Minh ma huyết ngưng tụ thành Thiên thủ huyết phạt chỉ sợ cũng phải tương đương với tổng chân nguyên của ba, bốn người tu đạo Nguyên Anh kỳ.

Mà không một ai biết trong hơn hai mươi ngày qua, từ trong viên Thiên đạo đại đan đã phóng ra không biết bao nhiêu chân nguyên.

Cho dù là một người tu đạo với tu vi Độ Kiếp trung kỳ mà hấp thu một nửa số chân nguyên đó cũng nổ tung người rồi chết.

Nhưng hiện tại chân nguyên trong cơ thể của Lạc Bắc đã mệnh mông như vậy nhưng dường như vẫn còn chưa đầy.

....

Đột nhiên Lạc Bắc mở mắt. Phong ấn quả cầu U Minh ma huyết cuối cùng lập tức vỡ vụn.

Mà lần này Lạc Bắc cũng không sử dụng bản mệnh kiếm nguyên để tấn công. Hắn chỉ sử dụng vô số những tia sáng vàng bao bọc U minh ma huyết.

Dưới sự bao vây bởi chân nguyên của Lạc Bắc, đám U Minh ma huyết không xông ra được rồi ngay lập tức một lần Tịch diệt chi hỏa lập tức bao phủ lấy chúng.

Lúc này, lực lượng chân nguyên của Lạc Bắc mạnh hơn so với trước không chỉ mấy lần nên Tịch Diệt chi hỏa cũng tăng lên theo. Từng lần Tịch Diệt chi hỏa bao vây khiến cho quả cầu U Minh ma huyết liên tục bị luyện hóa biến thành một vầng chân nguyên tinh khiết.

- Nạp Lan Nhược Tuyết! Thái Thúc! Đông Nhan! Ta bắt đầu đây.

Lạc Bắc vừa nói thì đồng thời một vầng chân nguyên tinh khiết còn to hơn thân thể hắn mấy lần cũng ập vào cơ thể của hắn. Cùng lúc đó, ánh sáng từ Thần kiều pháp giới của Lạc Bắc lóe lên. Phân thân hóa thành chân nguyên và khí huyết khổng lồ lập tức tràn vào người hắn.

582. Chương 551: Pháp Bảo Nguyên Anh

583. Chương 551: Tu Vi Thông Huyền Dễ Dẫn Độ Kiếp

Dịch giả: hany

“A!”

Gương mặt của Lạc Bắc vô cùng đau đớn.

Rầm rầm rầm

Trong cơ thể của hắn giống như có mấy vạn thùng thuốc súng nổ đồng loạt khiến cho cả không gian như có vô vàng những tiếng sấm vang lên.

Một vòng ánh sáng vàng từ thân hắn giống như làn sóng xung kích tản ra xung quanh khiến cho trong phạm vi mười trượng xuất hiện một cái lồng ánh sáng.

Toàn bộ nguyên khí trên ngọn núi cũng bị ảnh hưởng rất mạnh, phía trên xuất hiện những đám mây cuộn cuộn.

- Chân nguyên như vậy mà bị phá nát thì chẳng khác nào như người tu đạo Độ Kiếp kỳ để cho Nguyên anh tự nổ.

- Không! Ngay cả người tu đạo Độ Kiếp kỳ cũng không có chân nguyên kinh khủng như vậy.

Sắc mặt của Nạp Lan Nhược Tuyết, Thái Thúc và Đông Nhan đều trắng bệch. Cả ba người chăm chú nhìn Lạc Bắc ở bên trong cái lồng ánh sáng.

- Xoẹt xoẹt!

Sau khi cái lồng ánh sáng màu vàng kim xuất hiện, pháp lực dao động bên ngoài cơ thể của Lạc Bắc lập tức biến mất. Toàn bộ lớp ánh sáng vàng nhanh chóng tối đi rồi biến mất.

Tiếng tim đập, hơi thở, khí huyết chảy trong người, chân nguyên cũng không hề còn.

Vào lúc này Lạc Bắc khiến người ta có cảm giác giống như đã chết ngay cả Nguyên Thần cũng hoàn toàn tan biến không còn. So với lần trước bị Kỳ Liên liên thành đánh nát Kiếm nguyên còn nặng hơn.

Tuy nhiên so với lần trước thì lần này lại nhanh hơn nhiều.

Một làn sức sống và ý chí cực mạnh lập tức nhanh chóng từ người Lạc Bắc tản ra.

- Được lực của Thiên Đạo đại đan không bị tan biến hoàn toàn?

Càng làm cho Nạp Lan Nhược Tuyết, Thái Thúc và Đông Nhan ngạc nhiên vui mừng đó là một làn hơi thở khác thường cũng từ bụng của Lạc Bắc tản ra.

Trải qua hơn hai mươi ngày luyện hóa và vừa rồi chân nguyên bị phá nát, được lực của Thiên Đạo Đan đan vẫn còn chứng tỏ nó thực sự khủng bố quá mức.

Cùng lúc đó, linh khí trời đất xung quanh vọt về phía Lạc Bắc với một tốc độ kinh người. Chẳng khác nào hắn là một cái sa mạc đang hút những cơn mưa.

Linh khí trời đất vọt tới thậm chí còn kéo theo cả tiếng gió rít. Chúng xoay tròn trên đỉnh đầu của Lạc Bắc tạo thành một cơn lốc xoáy.

Lốc xoáy xuất hiện kèm theo là trời đất biến sắc.

Thoáng cái, trong cơ thể của Lạc Bắc, khí huyết lưu động rồi âm thanh của chân nguyên và tiếng hơi thở, tiếng tim đập.

Chẳng biết trải qua bao lâu, máu huyết và chân nguyên lưu động càng lúc càng rõ khiến cho trời đất xung quanh cũng như chấn động theo. Bầu trời trên đầu vang lên những tiếng rít ù ù.

- Nạp Lan Nhược Tuyết! Thái Thúc! Thân thể của hắn.

Đông Nhan chợt hét lên một tiếng kinh hãi.

Theo chân nguyên lưu động, toàn thân của Lạc Bắc tản ra ánh sáng màu vàng như có tiết tấu, giống như chịu đựng sự tẩy rửa của thứ ánh sáng đó. Cùng lúc, thân thể đã đạt tới mức Hỗn Nguyên kim thân của Lạc Bắc càng lúc càng ngưng tụ không ngờ thấp thoáng ánh sáng giống như pháp bảo.

- Hỗn Nguyên kim thân của hân bắt đầu đột phá tới Bất Diệt kim thân. - Nhìn thấy cảnh tượng đó, Nạp Lan Nhược Tuyết thở phào một cái rồi nhìn Thái Thúc và Đông Nhan mà nói:

- Xem ra hân đã đột phá tới tầng thứ chín của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh.

...

- Lạc Bắc! Người đã tỉnh.

Tuy rằng cảm giác Lạc Bắc đã thuận lợi đột phá tới tầng thứ chín của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh nhưng trong vòng ba ngày, tiếng sấm do chân nguyên lưu động trong cơ thể của Lạc Bắc vẫn còn tiếp diễn. Mãi cho tới khi chúng biến mất, Lạc Bắc mới mở mắt.

Nghe thấy tiếng kêu vui mừng của Nạp Lan Nhược Tuyết, Thái Thúc và Đông Nhan, Lạc Bắc cũng lập tức nở nụ cười. Nhưng hân còn như đang cảm nhận tu vi đột phá nên nhất thời không nói tiếng nào.

Một lát sau, Lạc Bắc mới từ từ đứng dậy quay sang cười khỏ với Nạp Lan Nhược Tuyết, Thái Thúc và Đông Nhan:

- Lần này ta tập hợp thần thức mất bao nhiêu thời gian?

- Thiên nhân hợp nhất. Ít nhất đó là cảnh giới mà người tu đạo Độ Kiếp hậu kỳ mới có được. Lạc Bắc! Người đã đột phá tới tầng thứ chín của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh. Hiện tại tu vi chân nguyên của người tương đương với cảnh giới nào?

Lạc Bắc vừa đứng dậy, Nạp Lan Nhược Tuyết, Thái Thúc và Đông Nhan đều lắp bắp không trả lời câu hỏi của Lạc Bắc mà thốt lên như thế.

Bởi vì khi Lạc Bắc vừa mới đứng dậy không ngờ khiến cho cả ba nàng có cảm giác như hân hòa hợp hoàn toàn với trời đất thành một thể.

Lạc Bắc trầm ngâm một chút không trả lời câu hỏi của ba người mà đưa tay chỉ một cái. Một tia chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh từ trong tay hân bắn ra.

- Lạc Bắc! Chân nguyên của người không ngờ ngưng tụ tới mức như vậy? Với chân nguyên mạnh như thế cho dù không sử dụng pháp thuật cũng có thể khiến cho địch thủ bị thương.

Điều khiến cho sắc mặt của Đông Nhan phải thay đổi đó là khi Lạc Bắc giơ tay lên, chân nguyên từ tay hân phóng ra không ngờ cắt tảng đá lớn trước mặt ra thành hai nửa. Hiện tại chân nguyên Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh của Lạc Bắc không ngờ đã ngưng tụ tới trình độ tương đương với phôi của một thanh phi kiếm.

Lạc Bắc hít một hơi thật sâu rồi mới nói một cách chậm rãi:

- Chân nguyên của ta ước chừng ngưng tụ hơn so với trước không chỉ ba lần.

- Không chỉ ba lần? - Ánh mắt của Thái Thúc không giấu được sự khiếp sợ.

- Đúng vậy. - Lạc Bắc nở nụ cười khỏ:

- Xem ra hiện tại ta cũng chỉ có thể sử dụng phân thân của Thần Kiêu pháp giới còn bản tôn thì không thể tích tụ được nhiều chân nguyên.

Nạp Lan Nhược Tuyết hơi nhú mày rồi lên tiếng hỏi có phần ngạc nhiên:

- Lạc Bắc! Tại sao người lại nói vậy?

- Ta cảm giác được rằng... - Lạc Bắc cười khỏ rồi nói:

- Nếu như bây giờ ta bổ sung chân nguyên tới một mức nào đó, chỉ sợ sẽ dẫn động tới Thiên kiếp.

- Dẫn động Thiên kiếp? - Thái Thúc kêu lên thất thanh:

- Lạc Bắc! Chẳng lẽ tu vi của ngươi đã...

Lạc Bắc gật đầu, từ từ gơ hai tay. Nạp Lan Nhược Tuyết, Thái Thúc và Đông Nhan nhìn thấy hắn không hề sử dụng pháp thuật hay chân nguyên nhưng một tia lôi quang dài hẹp đột nhiên từ trên không trung xuyên xuống tạo thành một quả cầu sét trong tay hắn.

- Với tu vi của ta bây giờ có lẽ chuẩn bị độ một lần Thiên kiếp. Chỉ có điều ta không biết Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh sẽ có thiên kiếp như thế nào. Hiện tại ta cũng chỉ còn cách cố gắng áp chế pháp lực dao động và khí tức của mình. Những pháp thuật có thể gây ra pháp lực dao động mạnh dẫn tới thiên kiếp tạm thời ta không dám sử dụng. - Lạc Bắc nói xong câu đó chỉ biết cười khổ rồi nói tiếp:

- Vừa rồi suýt chút nữa thì ta không nhận được mà sử dụng chân nguyên dẫn động Thiên kiếp.

- Không nhận được?

- Cái cảm giác này thật sự là huyền diệu.

Lạc Bắc nhìn những tia chớp lóe lên trong tay. Chẳng thấy hắn có động tác nào nhưng quả cầu sét màu tím chợt lạng lẽ biến mất.

- Trước đây trong cả trời đất cơ bản không thể cảm giác được nguyên khí nhưng hiện tại dường như có thể cảm nhận được một cách chân thực, bất cứ lúc nào cũng có thể nắm trong tay. Nhưng có lúc nó lại mơ hồ, dường như còn một lớp màn mỏng không thể sờ tới được... Pháp lực chân nguyên của bản thân so với trước mạnh hơn mấy lần. Cái cảm giác sung sướng khi lực lượng tăng cao, khống chế trời đất đúng là khó làm cho người ta kìm chế. Vừa rồi suýt chút nữa ta đã muốn vượt qua thiên kiếp để xem xem sau một tầng thiên kiếp thì sẽ mạnh tới mức nào.

- Với tình hình hiện tại của ngươi, lập tức dẫn động thiên kiếp thì chắc chắn là không ngăn cản nổi. - Nạp Lan Nhược Tuyết nghe thấy vậy thì giật mình:

- Chẳng trách được vào thời thượng cổ nhiều người tu đạo ngã xuống trong thiên kiếp. Mà có ít người tu đạo thì coi tu vi Độ Kiếp hậu kỳ là vô địch nhưng lại tiếp tục độ kiếp. Hơn nữa rất nhiều trường hợp do chưa chắc chắn nên đã chết. Xem ra toàn bộ cũng là nguyên nhân như vậy.

- Ảo diệu của trời đất...ảo diệu của trời đất...

Lạc Bắc liên tục lẩm bẩm rồi sắc mặt từ từ trở nên kiên nghị:

- Nếu không phải có nhiều tiền bối thoát khỏi đại nạn sinh tử, thăm dò huyền bí của trời đất thì cũng không có nhiều pháp quyết tu đạo như ngày nay. Cái Thiên kiếp này, khi nào thích hợp ta nhất định phải vượt. Ta thật sự muốn xem xem cái đường lớn mà người tu đạo theo đuổi từ trước tới giờ nó như thế nào.

Sau khi dừng một lúc, Lạc Bắc lại bổ sung tiếp:

- Vì Côn Luân và Hoàng Vô Thần, ta cũng phải vượt qua cái thiên kiếp này. Với phong thái và sự tự tin của Hoàng Vô Thần thì có lẽ y đã vượt qua được một lần Thiên kiếp thậm chí là hai lần.

- Vì Hoàng Vô Thần... Ngươi nói cứ như Hoàng Vô Thần là bằng hữu của mình vậy. - Thái Thúc không nhận được bật cười.

Nàng biết rất rõ tâm tính của Lạc Bắc, cho nên sau khi nghe Lạc Bắc. Bởi vì nếu hắn không có tâm tính như vậy thì cũng không thể có được tu vi như ngày nay.

- Hiện tại cảm giác đối với nguyên khí trong trời đất so với trước mạnh hơn nhiều. Nếu ta muốn che giấu, nếu không có tu vi Độ kiếp chân tiên thì cũng không nhận ra được tu vi thực sự của ta. - Lạc Bắc cười cười.

Khí tức trên người hắn chợt thay đổi khiến cho người ta có cảm giác giống như khi chưa đột phá tầng thứ chín.

- Lạc Bắc! Ngươi vẫn đề phòng Tán Tây Nạp Thác? - Thái Thúc liền lên tiếng hỏi.

Lạc Bắc gật đầu liếc nhìn về phía động phủ của Thần Kiều vương:

- Trước khi ta xác định được y có phải là bằng hữu của chúng ta hay không thì động phủ của Thần Kiêu vương, THần Kiêu pháp giới và Hâm Duyệt không được cho y biết.

Nói xong câu đó, trong tay Lạc Bắc chợt lóe lên một tia sáng màu lam được biến đổi từ cái huyền bảo màu lam còn chưa được luyện hóa tới một nửa của Băng Trúc Quân.

584. Chương 552: Là Địch Hay Là Bạn ?

585. Chương 552: Pháp Bảo Nguyên Anh. Phong Ấn Ngọn Núi

Dịch giả: hany

- Lạc Bắc! Hiện tại ngươi định luyện hóa cái huyền bảo này?

Thái Thúc có phần kinh ngạc quay sang nhìn Lạc Bắc.

Lạc Bắc gật đầu, đưa tay phát một cái. Một luồng Tịch Diệt chi hỏa từ trong tay hắn lập tức vọt ra. rầm

Tịch Diệt chi hỏa màu trắng chạm vào cái huyền bảo liền phát ra tiếng nổ.

Ánh mắt của ba người Nạp Lan Nhược Tuyết, Thái Thúc và Đông Nhan đều giật mình. Bởi vì lúc này, Tịch Diệt chi hỏa của Lạc Bắc so với trước mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Lực lượng chân nguyên khác biệt sẽ dẫn động uy lực của trời đất càng mạnh hơn.

Một người tu đạo Kim đan hậu kỳ và một người tu đạo Nguyên Anh kỳ cùng sử dụng pháp thuật như nhau nhưng uy lực sẽ khác nhau rất nhiều. Càng tiếp tục tu luyện, chỉ cách nhau một cấp bậc nhưng sự chênh lệch càng lớn.

Với tu vi hiện tại của Lạc Bắc, phóng ra một vài pháp thuật uy lực chắc chắn là vô cùng kinh người.

Bằng mắt thường có thể thấy được những tia sáng màu lam bị Tịch Diệt chi hỏa hút ra rồi chui vào trong cơ thể của Lạc Bắc.

Ánh mắt của hắn cũng không giấu được sự hài lòng.

Đúng như những gì mà Lạc Bắc đoán, với tu vi hiện tại, tốc độ luyện hóa huyền bảo màu lam so với trước nhanh hơn mấy chục lần.

...

Cái huyền bảo màu lam ở trong ngọn lửa màu trắng ngà nhanh chóng bị luyện hóa.

Lúc trước, Lạc Bắc mất rất nhiều thời gian nhưng chẳng qua mới chỉ luyện hóa được non nửa cái huyền bảo. Tuy nhiên lần này chỉ cần dùng một canh giờ, toàn bộ phần còn sót lại của huyền bảo bị hắn luyện hóa hoàn toàn đưa vào trong cơ thể.

Sau khi luyện hóa hết một nửa cái huyền bảo còn lại. Chỉ thấy suy nghĩ của Lạc Bắc vừa mới xuất hiện, một tia sáng màu lam chợt lóe lên rồi cái huyền bảo màu lam dung hòa với ngọn lửa kỳ dị trong Hoàng Thiên thần tháp chợt xuất hiện trước mặt hắn.

Sau khi cái huyền bảo màu lam xuất hiện, hình dạng của nó vẫn giống như một cây nến bằng, kích thước cũng không có gì thay đổi. Tuy nhiên ánh sáng của nó lại đậm hơn nhiều như có phần trở nên lam đen.

Tập trung quan sát cái huyền bảo màu lam một chút, Lạc Bắc suy nghĩ rồi giơ tay chụp một cái, lấy ra hạt châu màu bạc.

Cùng lúc đó một tia sáng màu đen chợt lóe lên. Một đám mây đen nhanh chóng tản ra ở bên trong bao phủ một cái Nguyên Anh vô cùng ngưng tụ. Đó chính là Thúc Anh hắc vân nang của Lạc Bắc.

Lần trước trong trận chiến đấu với đám người Trần Thanh Đế, Thúc Anh hắc vân nang đã bị hỏng nặng. Bây giờ, nó chợt vang lên những âm thanh lách tách kèm theo tiếng trận pháp bị sụp đổ trong đó. Nhìn từ bên ngoài có thể thấy số lần sử dụng cái pháp bảo này chỉ còn đếm trên đầu ngón tay sẽ bị hủy hoại. Phương pháp luyện chế thứ pháp bảo này hoàn toàn khác ngày nay. Cho dù là Bích Căn sơn nhân cũng không thể sử dụng nó. Nếu như nó bị hỏng thì hoàn toàn không có cách nào sử dụng.

Hiện tại, Thúc Anh hắc vân nang của Lạc Bắc như vậy, ngay cả hạt châu màu bạc trong tay Lạc Bắc cũng chỉ còn ánh sáng mờ mờ.

Lần này Lạc Bắc quyết tâm đột phá cũng là muốn để cho Côn Luân đánh giá sai thực lực của mình. Trong khoảng thời gian ngắn, thực lực của hắn càng lợi hại càng khiến cho Côn Luân mắc phải sai lầm còn bên Lạc Bắc thì ngược lại càng thêm an toàn. Cho nên nếu như có thể nâng cao thực lực thì Lạc Bắc cũng không thể bỏ qua.

Vốn Lạc Bắc tính toán rất tốt. Chỉ cần Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh vượt tới tầng thứ chín, luyện hóa Nguyên Anh của Vân Hạc Tử cũng tương đương với bản thân có một cái Nguyên Anh thứ hai.

Cái pháp thuật tu luyện Nguyên Anh và kiếm quyết trong Toái Hư vạn kiếm quyết, Lạc Bắc đã muốn luyện từ lâu. Chỉ có điều ban đầu hắn phải dựa vào cái Thiên thủ huyết phạt cho nên vẫn luyện tiếc chưa luyện hóa nó mà thôi.

Hiện tại Nguyên Anh của Vân Hạc Tử có thể nói là nguyên liệu tốt nhất để luyện chế cái Nguyên Anh thứ hai. Với thái độ của Vân Hạc Tử, Lạc Bắc luyện hóa Nguyên Anh của y cũng chẳng có gì phải nương tay.

Còn Lạc Bắc khi ở Hoàng Thiên thần tháp hiểu được pháp thuật luyện pháp bảo bản mệnh của Hoàng Thiên tông và Toái hư vạn kiếm quyết kết hợp với nhau thì so với uy lực của Toái hư vạn kiếm quyết còn mạnh hơn, tốc độ tu luyện nhanh hơn.

Bởi vì dù sao thì có một thanh phi kiếm mạnh muốn biến nó thành bản mệnh kiếm nguyên cũng mất rất nhiều thời gian. Còn sử dụng pháp bảo mạnh để luyện Nguyên Anh thì so với khi rèn luyện phi kiếm còn nhanh hơn nhiều. Hơn nữa uy lực của nó cũng chẳng thua gì bản mệnh kiếm nguyên. Hơn nữa cũng giống như bản mệnh kiếm nguyên, pháp bảo bản mệnh được chân nguyên liên tục gọt giũa khiến cho uy lực của nó liên tục tăng lên.

Lạc Bắc hiểu rõ Toái hư vạn kiếm quyết tu luyện ra càng nhiều bản mệnh kiếm nguyên thì uy lực càng khủng bố. Không nói trăm đạo, ngàn đạo kiếm nguyên, cho dù là mười đạo kiếm nguyên gần tương đương với bản mệnh kiếm nguyên bình thường của hắn bây giờ thì trong tình cảnh một đổi mới trong giới tu đạo có lẽ chỉ có cấp bậc như Hoàng Vô Thần mới chống nổi.

Ban đầu tương đương với chỉ có một con đường là phi kiếm thì bây giờ chỉ cần pháp bảo lợi hại, nguyên Anh thích hợp thậm chí là Thần hồn cũng đều có thể tu luyện Toái hư vạn kiếm quyết để tạo ra được Nguyên anh thứ hai, thứ ba.

Vốn trong kế hoạch của Lạc Bắc hắn chuẩn bị luyện chế cái huyền bảo màu lam thành pháp bảo bản mệnh thứ hai. Bởi vì uy lực bản thân của cái huyền bảo này vô cùng khủng bố. Nếu như có thể liên tục nâng cao uy lực của nó thì không biết nó sẽ trở thành một cái pháp bảo nghịch thiên tới mức nào.

Nhưng lần trước sau khi giao thủ với lão đạo Từ Thạch Hạc, uy lực của hạt châu màu bạc trước mặt hắn cũng giảm đi nhiều.

Sở dĩ như vậy cũng là vì Lạc Bắc phát hiện ra uy lực của nó dường như dựa vào một phần nội đan của dị thú kích thích. Mỗi lần sử dụng làm mất đi một chút lực lượng từ nội đan yêu thú. Chỉ có điều lần này Diệt Phật ma nhận của lão đạo Từ Thạch Hạc quá hung hãn, ánh sáng bạc và nó giằng co với nhau một lúc khiến cho lực lượng nhỏ đi rất nhiều giúp cho Lạc Bắc phát hiện ra được.

Điều này khiến cho Lạc Bắc giật mình. Cái hạt châu màu bạc dường như là pháp bảo bản mệnh của con dị thú. Nếu như nội đan của con dị thú hết thì nó cũng chẳng còn hiệu quả, không chừng sẽ bị hỏng hoàn toàn.

Sau khi cảm nhận được điều đó, lại thêm sự thần diệu của hạt châu màu bạc. Mặc dù nó không là gì đối với pháp bảo dung hợp tâm thần nhưng đối với giới tu đạo thượng cổ chỉ cần đưa chân nguyên vào để sử dụng như cổ bảo thì nó đúng là một thứ khác biệt. Chỉ cần ánh sáng của nó hơi chạm vào thì cơ bản là có thể hút được. Cho nên Lạc Bắc suy tính một lúc liền quyết định luyện cái hạt châu màu bạc thành pháp bảo bản mệnh thứ hai.

...

A!

Sau khi Thúc Anh hắc vân nang xuất hiện, suy nghĩ của Lạc Bắc vừa mới xuất hiện đám mây đen đang bao phủ Nguyên Anh của Vân Hạc Tử liền thả lỏng cõi bỏ cấm chế đối với nó. Nguyên anh của Vân Hạc Tử đang bị trói chặt lập tức có sự biến hóa, sắc mặt của y chỉ có một sự kinh khủng. Sau khi hét lên chói tai, ánh sáng trên người y lập tức xuất hiện định bỏ chạy.

Nhưng không để cho Nguyên Anh kịp có động tác nào khác, vô số những tia sáng vàng từ tay Lạc Bắc bay ra tạo thành một cái nhà giam bao bọc Nguyên Anh của Vân Hạc Tử ở bên trong.

- Sao lại thế này? Lạc Bắc! Tu vi của ngươi làm sao tự nhiên lại đột phá nhiều như vậy?

- Lạc Bắc! Ngươi định làm gì?

- A! Nếu ngươi tha cho ta thì ta xin chấp nhận bất cứ điều kiện nào của ngươi.

Bị ánh sáng màu vàng cản lại, Nguyên Anh của Vân Hạc Tử lập tức hét lên chói tai.

Nhưng hiện tại Lạc Bắc cơ bản không để ý tới Nguyên Anh của Vân Hạc Tử. Tay hắn hơi động một lần Tịch Diệt chi hỏa lập tức xuất hiện bao phủ Nguyên Anh của Vân Hạc Tử.

- A! Ngươi dùng Nguyên Anh để luyện bảo. Lạc Bắc! Ngươi đã nhập ma đạo. Ngươi chết không được tử tế đâu.

Trong sự bao phủ của Tịch Diệt chi hỏa, Nguyên Anh của Vân Hạc Tử cất lên tiếng kêu thảm thiết và nguyên rửa.

Nhưng Lạc Bắc chỉ cười lạnh:

- Ma đạo là cái gì? Chính đạo là cái gì? Các ngươi gọi mình là huyền môn chính đạo có liên quan gì tới ta? Ta chỉ biết ai muốn ra tay với ta thì ta sẽ đối đầu lại với kẻ đó. Hơn nữa khi ta tu luyện Thất Xảo Di thiên đại pháp cũng đã nhận di mệnh của sư tôn đối phó với ngươi.

....

Chỉ trong thời gian chưa tới nửa canh giờ, Nguyên Anh của Vân Hạc Tử đã biến thành một cục băng trong suốt.

Toàn bộ thần hồn, tâm niệm...những gì có liên quan tới Vân Hạc Tử bị luyện hóa hoàn toàn. Hiện tại Nguyên Anh giống như một tờ giấy trắng, vô cùng tinh khiết.

Ánh mắt của Lạc Bắc hơi thay đổi, Nguyên Anh lập tức ôm lấy hạt châu màu bạc rồi hóa thành tia sáng biến mất trên đỉnh đầu của hắn.

Trong cái chư thiên lúc trước Lạc Bắc đặt Thiên thủ huyết phạt bây giờ có thêm một cái Nguyên Anh trong suốt ôm hạt châu màu bạc.

Thoảng cái Nguyên Anh lập tức bị chân nguyên thấm vào khiến cho nó óng ánh màu vàng. Cùng lúc đó, Nguyên Anh cũng từ từ biến thành hình dạng một Lạc Bắc nhỏ bé, xuất hiện tiếng tim đập, hơi thở giống như đang ngủ say. Mà khí tức trên người Nguyên anh cũng từ từ dung nhập vào trong hạt châu màu bạc khiến cho người ta có cảm giác hai thứ gắn bó lại với nhau.

- Cứ như thế này, chỉ cần qua vài ngày nữa là có thể sử dụng Nguyên Anh để chuyển pháp bảo.

Lạc Bắc nghĩ vậy rồi chột nheo mắt nhìn ngọn núi đối diện.

Cái ngọn núi này so với ngọn núi mà bọn họ đang đứng nhỏ hơn nhiều. Tuy nhiên nó cũng tương đương với ngọn núi mà Lạc Bắc lấy được hạt châu màu bạc.

Đột nhiên, bóng dáng của Lạc Bắc hơi động gần như trong một cái chớp mắt đã tới trước ngọn núi đó.

Bảy vàng sáng đỏ như máu đột nhiên xuất hiện rồi lập tức bao phủ ngọn núi.

- Lạc Bắc định làm gì?

Nạp Lan Nhược Tuyết, Thái Thúc và Đông Nhan đều mở to mắt ra nhìn. Trong ánh mắt không thể tin được của các nàng, trên ngọn núi chợt xuất hiện một lớp bông tuyết đỏ như máu rồi đóa hoa Mạn Đà La xuất hiện.

Cùng lúc đó, ánh mắt của Lạc Bắc không giấu được sự mừng rỡ.

Sau khi đột phá Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh tới tầng thứ chín so với tầng thứ tám sự chênh lệch thực sự quá nhiều.

Hiện tại cơ thể của Lạc Bắc có cảm giác trong suốt, mức độ ngưng tụ của thân thể so với trước cao hơn mấy lần, đạt tới bước đầu của Bất Diệt kim thân.

Mà vào lúc này, trong Thức Hải của Lạc Bắc và cả một vạn ba ngàn chư thiên đều khổng lồ hơn trước mấy lần. Hiện tại tổng lượng chân nguyên tích trữ trong cơ thể của Lạc Bắc dường như không tới một phần mười nhưng cho dù vậy thì vẫn lớn hơn trước.

Uy lực phong ấn của Đại Hắc thiên ma quyết cũng theo tu vi mà tăng lên. Trước kia, nhiều lắm Lạc Bắc chỉ phong ấn được trong phạm vi trăm trượng. Có thể nói, nếu Thiên thủ huyết phạt to hơn trăm trượng thì cho dù Lạc Bắc có phóng ra bảy vàng sáng cũng không phong ấn nổi nó.

Tuy nhiên bây giờ, khi Lạc Bắc sử dụng Đại Hắc thiên ma quyết cũng có thể phong ấn được cả ngọn núi rộng tới mười dặm.

586. Chương 553: Thần Dược Hoa Giáo

587. Chương 553: Là Địch Hay Là Bạn?

Dịch giả: hany

Ở trong Tử kim hư không, ngọn núi mọc rất nhiều thứ cây gỗ kỳ lạ màu đỏ lơ lửng trong không trung.

Bất ngờ, từ xa xuất hiện một vàng sáng màu đen bay thẳng tới trước ngọn núi đỏ như lửa đó.

Bảy vàng sáng đỏ như máu đột nhiên xuất hiện rồi đột nhiên rơi xuống trên ngọn núi. Trong nháy mắt, bề mặt của ngọn núi như đóng một lớp băng tuyết đỏ như máu tạo thành một đóa hoa Mạn Đà La.

- Lạc Bắc! Chẳng trách mà ngươi lại muốn phong ấn một ngọn núi.

Trong Yêu vương liên thai đang tản ra ánh sáng màu đen trước ngọn núi, Thái Thúc quay sang nói với Lạc Bắc.

- Những cây gỗ đỏ trên ngọn núi này bản thân không giống như pháp bảo dễ bị người ta phá hủy. Với một số lượng những cây này thật nhiều mà phát động thì uy lực của nó không khác gì một cái kiếm trận lợi hại. Đặt nó ở trong giới Niết Bàn vô cùng hữu dụng.

Lạc Bắc gật đầu. Rồi ngọn núi màu đỏ đang bị đóng băng tuyết chợt hóa thành một điểm sáng rồi chui vào trong mi tâm của hắn.

- Công pháp của U Minh huyết ma thực sự quá khố, không ngờ nó có thể phong ấn một thứ lớn như vậy. Lạc Bắc! Sau này người ở trong Tử Kim hư không tìm được thứ gì đều có thể sử dụng cái pháp thuật này để mang về. - Đông Nhan nhìn Lạc Bắc rồi nói:

- Chỉ tiếc là tốc độ của bầy vàng sáng này không nhanh lắm, nếu không cho dù gặp được đối thủ lợi hại cũng bị người phong ấn chặt.

- Vạn pháp trên thế gian đều có sự cố định hạn chế. Nếu như người nói, tốc độ của bầy vàng sáng này nhanh hơn, phạm vi bao phủ rộng không chừng khiến cho nguyên khí trong trời đất dao động mạnh sẽ dẫn tới sự phản lại không tưởng được. - Lạc Bắc nhìn Đông Nhan rồi nói tiếp:

- Thật ra tất cả công pháp trên thế gian cũng giống như người luyện chế đan dược từ các phương thuốc. Người cần phải pha trộn nguyên liệu một cách cân đối nếu không cho dù có được nguyên liệu tốt nhất cũng không có được đan dược cấp cao.

- Mà pháp thuật cũng giống như đan dược đều có sự phối hợp nhất định. Chẳng hạn như một viên Hồi khí đan phải dùng Tử Tuyền thảo, Tiểu Linh diệp và một vài loại linh dược mới có thể luyện chế được, nếu không cho dù có trộn Vạn niên chu quả vào đó cũng không nâng cao được dược tính mà sẽ biến nó thành đan dược hỏng. Tuy nhiên nếu có Tử Tuyền thảo và Tiểu Linh diệp với thời gian càng dài, dược lực càng tinh khiết thì phẩm chất của Hồi Khí đan sẽ càng cao. Các loại pháp thuật từ công pháp trong thiên hạ cũng vậy... Có pháp thuật gì như Hồi Khí đan, có pháp thuật giống như Thiên Đạo đại đan. Tuy nhiên Hồi Khí đan là Hồi Khí đan, không thể cho những thứ linh tinh vào mà có thể biến nó thành Thiên đạo đại đan. Tu vi chân nguyên tương đương với luyện chế đan dược. Tu vi chân nguyên càng cao thì cũng giống như phẩm chất đan dược càng cao...

Lạc Bắc chỉ nói vậy nhưng Đông Nhan nghe xong lẩm bẩm lại một lúc rồi như hiểu ra mà ngẩng đầu nhìn hẳn với ánh mắt bội phục:

- Đạo lý các loại pháp thuật tương thông. Lạc Bắc! Xem ra sự hiểu biết của người đã hơn hẳn ta rất nhiều. Được người nói một câu làm cho tỉnh ngộ đối với ta còn hơn cả mấy năm tu luyện.

- Ta đã có là gì đâu. - Lạc Bắc lắc đầu:

- Càng cảm giác nguyên khí trong trời đất rõ ràng, càng cảm nhận được sự huyền diệu của trời đất ta càng phát hiện ra sự chênh lệch đối với các vị tiền bối tu vi cao. Nghe thông suốt cái đạo lý vạn pháp quy nhất đã có là gì đâu, khó là có thể chạm tay vào sự huyền diệu của trời đất, cảm giác được nguyên khí trong trời đất kết hợp lại sẽ có uy năng như thế nào. Có lẽ vào thời thượng ổ sau khi đột phá tới ba, bốn lần Thiên kiếp, các vị tiền bối cao nhân nhìn nguyên khí chuyển động chẳng khác nào nhìn thấy vô số linh dược, trong lòng biết rõ có thể tạo ra được cái gì. Bọn họ tiện tay sáng tạo ra pháp quyết có khả năng so với những pháp quyết mà chúng ta sử dụng hiện tại mạnh hơn nhiều. Mà chúng ta chỉ có thể dựa theo những phương pháp đã có sẵn để luyện chế ra thứ mình cần mà thôi.

- Lạc Bắc! Người cũng không nên coi thường mình. Hiện tại tu vi của người đã như vậy tu luyện công pháp lại đặc thù ít nhất cũng phải có tới bảy tám trăm năm tuổi thọ. Còn bằng đó tuổi thọ đột phá tới thiên kiếp thứ hai, thứ ba cũng là chuyện có thể.

Đông Nhan nhìn Lạc Bắc cười nói:

- Đến lúc đó chúng ta ở cùng với người cũng nhận được rất nhiều ưu đãi. Chúng ta dựa vào sức của người để đột phá tu vi cũng là chuyện hoàn toàn có thể.

- Vậy còn phải xem Hoàng Vô Thần có cho ta nhiều tuổi thọ để tới được tu vi như thế hay không. - Lạc Bắc cười cười rồi nói:

- Hiện tại ta cũng chưa nghĩ xa tới vậy. Giữ được mạng là tốt rồi.

- Cũng chính vì tâm tính của người như vậy cho nên ta càng cảm thấy được người sẽ có thành tựu phi thường.

Đông Nhan nghe Lạc Bắc nói vậy thì sắc mặt cũng có phần nuối tiếc:

- Chỉ tiếc là nguyên liệu luyện chế Thiên Nguyên kim đan trong tầng thứ bảy của Hoàng Thiên thần tháp đã mất hết. Nếu không với phương thuốc này ta nhất định có thể luyện ra được Thiên Nguyên kim đan.

Lúc này, sức sống trên người Đông Nhan, Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc đều mạnh hơn so với trước rất nhiều, tuổi thọ cũng tăng lên cao. Hóa ra sau khi Lạc Bắc thành công đạt tới tầng thứ chín của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh, hẳn liền cùng với Thái Thúc, Nạp Lan Nhược Tuyết và Đông Nhan đi tới Hoàng Thiên thần tháp. Đám người Nạp Lan Nhược Tuyết đều tự lấy được một ít cổ phù và cổ bảo và được thần quang màu tím chiếu rọi. Chỉ có điều bốn người vẫn không nhận ra được sự huyền bí của lò luyện đan màu bạc, không dám cố gắng lật đổ nó. Và với tu vi của Lạc Bắc, quả nhiên thuận lợi mở được cấm chế từ tầng thứ sáu lên tới tầng thứ bảy.

Tất cả đều bất ngờ khi thấy ở tầng thứ bảy có ghi lại rất nhiều phương pháp luyện chế đan dược và cổ phù từ thời thượng cổ.

Những đan dược và cổ phù có ghi ở đó đều có công hiệu phi phàm, quan hệ với phương pháp luyện chế đan dược vào cổ phù, cho nên thậm chí Hoàng Thiên tông đặt còn quan trọng hơn cả công pháp, giữ chúng ở tầng thứ bảy. Trong số các loại đan dược thời thượng cổ đó có một thứ tên là Thiên Nguyên kim đan có công hiệu gần tương đương với Thiên đạo đại đan. Nếu như luyện chế được nó dùng trong tu luyện thì nhất định sẽ giúp cho người tu đạo có tốc độ tu vi tăng lên cực nhanh.

Tuy nhiên nguyên liệu để luyện ra đan dược và cổ phù phần lớn đã biến mất, cho nên mặc dù biết phương pháp luyện chế nhưng đối với đám người Lạc Bắc và Đông Nhan hoàn toàn không có tác dụng.

- Đúng vậy! Cho dù vất hai cái pháp bảo lợi hại cũng không thể sánh được với đan phương mạnh đâu. - Thái Thúc nghe ấy Đông Nha nói vậy cũng cong miệng lên:

- Không biết trong tầng thứ chín...còn có thứ gì tốt không.

- Lên thêm một tầng nữa, ít nhất ta phải vượt qua một lần thiên kiếp mới có thể vào được. - Lạc Bắc cười nhìn Nạp Lan Nhược Tuyết rồi nói:

- Nạp Lan Nhược Tuyết! Không ngờ lần này Trường Sinh châu hoàn toàn tan biến trong cơ thể ta. Ta không có cách nào trả lại nó cho người được nữa.

Hóa ra lần này sau khi phá nát chân nguyên và thần thức để lên tới tầng thứ chín, Lạc Bắc cũng phát hiện Trường Sinh châu hoàn toàn tan biến trong cơ thể giống như một viên đan dược bị luyện hóa hoàn toàn.

- Yên tâm. Ta cũng không dễ giận như vậy đâu.

Dưới bầu không khí thoải mái, Nạp Lan Nhược Tuyết cũng cười cười:

- Ta sẽ không bám theo ngươi mà đòi trả cho bằng được .

- Cũng không phải sợ ta sợ ngươi keo kiệt. Vốn ta định hỏi mượn hạt châu này cho lão Triệu Nam. - Lạc Bắc nở nụ cười rồi thở dài.

- Ngươi lo lắng cho lão Triệu Nam? - Đông Nhan, Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc liếc mắt nhìn nhau rồi cùng hiểu suy nghĩ của Lạc Bắc. Đông Nhan lập tức nói:

- Không sao. Chỉ cần dẫn lão tới Hoàng Thiên thần tháp cũng có thể thêm được mấy chục năm tuổi thọ. Ta cũng sẽ nghĩ luyện cho lão một vài thứ đan dược tăng tuổi thọ. Nếu không có gì thì lão cũng có đủ tuổi thọ để ngưng tụ thân ngoại hóa thân.

Lạc Bắc gật đầu nhưng khi nghe Đông Nhan nhắc tới đan dược tăng tuổi thọ, trong tim hẳn chợt hiện lên hình bóng Hoài Ngọc.

Lúc trước, Lạc Bắc nhìn thấy Tào Hóa Thiêm thọ đan đã nghĩ mang nó về cho lão Triệu Nam nhưng vì có Trường Sinh châu, còn Hoài Ngọc muốn có viên đan dược này cho nên Lạc Bắc mới đưa nó cho nàng.

Nàng muốn có viên đan dược đó để làm gì?

Để cho Lạc Bắc vào lúc này phải nghĩ tới Hoài Ngọc đó là vì hẳn cũng không có nghĩ sử dụng Đại Hắc thiên ma quyết để đưa những thứ kia về. Sau khi Hoài ngọc nhìn thấy hẳn phong ấn hai vị pháp vương có hồi

Lạc Bắc, hần mới giật mình nhận ra Đại Hắc thiên ma quyết của bản thân cũng có pháp thuật cùng loại với Nạp tu di vu giới tử. Sau đó thậm chí Hoài Ngọc và Lạc Bắc đều có ý nghĩ mang cả Hoàng Thiên thần tháp về nhưng vì trận pháp và cấm chế của nó quá lợi hại, sợ dẫn động tới cấm chế mà bị nó phản kích cho nên Lạc Bắc mới bỏ qua cái suy nghĩ đó.

- Hy vọng không sao.

- Hiện tại phải tới Thần Sơn của Hoa Giáo để xem Tán Tây Nạp Thác là địch hay là bạn.

Lạc Bắc nghĩ vậy liền hơi ngẩng đầu lên. Đối với hần mà nói thì Hoài Ngọc là địch chứ không phải là bạn cho nên hần không hy vọng nàng xảy ra chuyện gì. Còn Tán Tây Nạp Thác là địch hay là bạn thì cũng cần phải làm rõ.

588. Chương 554: Thần Sơn, Tín Ngưỡng

589. Chương 554: Thần Dược Hoa Giáo

Dịch giả: hany

Trong một vùng cao nguyên lạnh lẽo có một dải ngôi miếu đứng sừng sững trên sườn của một ngọn núi.

Toàn bộ những ngôi miếu ở đây đều có tường trắng mái vàng, cửa được phủ bằng những tấm thảm được dệt từ lông bò Tây Tạng che chắn gió cao nguyên. Thi thoảng từ trong những ngôi miếu lại có một đám Lạt Ma đội mũ màu vàng đi ra.

Những ngôi chùa miếu kéo dài hơn mười dặm chính là vị trí của Luân Tát Tự lớn nhất trong Hoa Giáo.

Vào lúc này trong một cái đại điện lớn nhất của Luân Tát Tự, hóa thân giống như pho tượng Phật khổng lồ bằng đá, phía sau có một tấm bình phong màu vàng vẫn đang khoanh chân ngồi.

Mà vào lúc này, hai bên trái phải của pho tượng có cái tai dài rộng rủ xuống tới tận vai đó là hai vị Lạt Ma cũng đang khoanh chân ngồi.

Phía bên trái là một vị Lạt Ma mặc áo màu đỏ tía, đầu đội mũ Lạt Ma màu đen, thân thể gầy guộc độ tuổi tầm sáu mươi, có tay chân rất dài, mặt ngựa. Nước da của y có màu hơi đen giống như sắt luyện. Giữa đôi lông mày có một cái nốt ruồi to đỏ thắm. Hai tay y vẫn nắm pháp quyết, quanh người thi thoảng lại tràn ra từng vầng lửa.

Người có đôi tay đôi chân dài, đầu đội mũ Lạt Ma màu đen đó chính là Hoạt phật Cát Mã Ba của Sở Bồ Tự.

Phía bên phải là một vị Lạt Ma mặc áo màu vàng, dáng người ục ịch, da thịt giống như là ngọc trắng. Hai tay y cầm một tràng hạt bằng gỗ đen. Người này chính là Tông Khách Ba hoạt phật của Cam Đan Tự.

Đột nhiên một tia sáng màu đen từ xa phóng tới. Người có hóa thân thành pho tượng Phật cao tới mười trượng và Cát Mã Ba vẫn bình thản chỉ có Tông Khách Ba là thay đổi ánh mắt. Chỉ thấy từ phương bắc, tia sáng màu đen ban đầu chỉ có một điểm sáng nhưng sau đó nó nhanh chóng hóa thành một cái đài sen rất to xung quanh là ngọn lửa bốc lên cuộn cuộn như muốn che lấp cả thái dương.

Pháp lực dao động mãnh liệt và uy áp kéo theo mây đen cuộn cuộn giống như trên bầu trời đột nhiên sinh ra một ngôi thành rồi nó đang rơi xuống.

Sau đó, một làn âm thanh cuộn cuộn từ trên đám mây vọng xuống:

- Văn bối Lạc Bắc cầu kiến Đại Nhật pháp vương của Luân Tát Tự.

- Được! Người đã muốn gặp Đại Nhật pháp vương vậy hãy vào đi.

Đôi môi của Tông Khách Ba hơi nhúc nhích, âm thanh giống như tiếng tụng kinh từ trên chín tầng mây cuộn cuộn vọng xuống. Tiếp theo, Tông Khách Ba chấp tay lại, không trung trên đại điện mà ba người ngồi chợt tản ra ánh sáng màu vàng rực rỡ. Từ cái đại điện đó tới trước mặt Yêu vương liên thai của Lạc Bắc trong phạm vi mười dặm trên không trong nháy mắt xuất hiện rất nhiều đóa hoa Ba La màu vàng kim đang nở rộ.

- Nếu vậy văn bối cũng không đa lễ nữa.

Lạc Bắc đứng vững vàng bên trong Yêu vương liên thai, bên cạnh hắn là Thái Thúc, Nam Cung Tiểu Ngôn và Tân Tây nạp Thác. Nhìn thấy vô số những đóa hoa Ba La màu vàng tràn ngập khắp không trung, Lạc Bắc chỉ thản nhiên giơ tay, một đóa kiếm nguyên đỏ sậm bay ra khỏi Yêu vương liên thai. Chỉ thấy bên ngoài Yêu vương liên thai, một vầng ánh sáng màu đỏ lóe lên rồi bên ngoài Yêu vương liên thai tạo thành một cái vòng tròn màu đỏ sậm. Vòng tròn kiếm nguyên va chạm với những đóa hoa Ba La lập tức khiến cho chúng nát vụn.

Yêu vương liên thai tiến đi trong biển hoa Ba La không hề có lấy một chút trở ngại.

- Đặt đao xuống đất lập tức thành Phật.

Tông Khách Ba biến sắc. Đúng vào lúc này, Hoạt phạt Cát Mã Ba của Sở Bồ tự đột nhiên niệm phạt một cái rồi giơ hai tay vỗ vào Thiên Linh cái của mình.

Từng bức tường lửa từ Thiên Linh của y xông lên trong nháy mắt hóa thành một pho tượng thân cao năm trượng, toàn thân ngăm đen, nhìn giống như hóa thân của La Hán tay dài. Cái hóa thân vừa mới xuất hiện, hai cánh tay còn dài hơn cả thân thể liền giơ về phía trước rồi nhấn một cái vào hư không. Đột nhiên giữa không trung phủ đầy hoa Ba La xuất hiện vô số mây đen. Bên trong những đám mây đen đó, những cơn gió bắt đầu xuất hiện rồi ngưng tụ thành một cái Hàng Ma Xử và ngọc Như Ý. Từ trong đám mây tản ra khí tức của sát khí lạnh lẽo khiến cho đám người Lạc Bắc đang ở trong Yêu vương liên thai cảm thấy như bị đóng băng.

- Trong lòng không có đao thì sao phải đặt xuống?

Tuy nhiên Lạc Bắc cũng chỉ nói một câu hết sức thản nhiên. Âm thanh của hắn vừa mới vang lên, chính đạo kiếm cương rộng chừng hơn mười trượng bắn ra khiến cho những đám mây đen và vô số đóa hoa Ba La biến mất. Yêu vương liên thai vẫn cười gió tiến về phía trước với khí thế vô thượng.

Tông Khách Ba biến sắc. Nhưng đúng vào lúc này, hóa thân pho tượng Phật cao tới hơn mười trượng chợt gật đầu với hai người.

Vốn Tông Khách Ba và Cát Mã Ba còn định tiếp tục thi triển pháp thuật liền dừng lại. Những ngọn lửa phát ra từ hóa thân của Cát Mã Ba cũng lập tức chui vào trong thân thể của y.

Ánh sáng màu vàng chợt bốc lên rồi pho tượng Phật màu vàng vì hai vị Hoạt phạt từ trong đại điện bay ra, trong tiếng tụng kinh đều đều, ba người phi thẳng bay thẳng lên trên tầng mây.

Pho tượng Phật khổng lồ tản ra từng vòng kim quang bao phủ Tông Khách Ba và Cát Mã Ba ở bên trong. Khi ngồi xếp bằng trong đại điện pháp lực dao động tản ra từ pho tượng Phật màu vàng chỉ tương đương với một người tu đạo Nguyên Anh trung kỳ nhưng lúc này pháp lực dao động từ người y lại còn mạnh hơn người tu đạo Nguyên anh hậu kỳ tới mấy lần.

- Đại Nhật Pháp vương.

Nhìn pho tượng Phật bay lên còn to hơn cả quả núi, Lạc Bắc cũng ra khỏi Yêu vương liên thai đứng từ xa đối diện với pho tượng Vàng và hai vị Hoạt phạt.

- Lạc Bắc! Tại sao ngươi lại tới đây?

Nhìn Lạc Bắc không hề kinh sợ với sự uy nghiêm của chính mình, pho tượng Phật vàng cười cười.

- Ta có một vị bằng hữu thân thiết bị U Minh ma huyết xâm nhập. Nghe nói trên Thần sơn của Hoa giáo có thần dược hồi phục được thần hồn nên tới đây xin thuốc. - Lạc Bắc nhìn Đại Nhật pháp vương trả lời.

Lạc Bắc còn chưa dứt lời, Tông Khách Ba ở phía dưới Đại Nhật pháp vương liền cất tiếng cười lạnh:

- Lạc Bắc! Người giết hai vị pháp vương của Hoa giáo ta còn không biết xấu hổ mà tới đây xin thuốc?

- Đó là do tình thế bất buộc, có chút bất đắc dĩ. - Lạc Bắc nói một cách thần nhiên:

- Ta tới đây là muốn biến chiến tranh thành hòa bình. Nếu Hoa giáo cố tình coi ta là địch cũng chưa chắc đã phải là đối thủ của chúng ta. Mà ta chỉ tới đây để cầu xin thuốc cũng còn có điều kiện.

- Ngông cuồng.

Hai người Tông Khách Ba và Cát Mã Ba đột nhiên nổi giận nhưng Đại Nhật pháp vương lại nhìn Lạc Bắc một cách thần nhiên:

- Điều kiện gì?

- Hiện tại Cống Dát Kiên tán và Cách Lan vương đang ở trong tay của ta. - Lạc Bắc nhìn Đại Nhật pháp vương rồi nói:

- Chỉ cần các người đưa thần dược cho ta, ta có thể trả lại bọn họ hoàn toàn nguyên vẹn.

- Cái gì?

Nghe thấy Cống Dát Kiên Tán và Cách Lan vương ở trong tay Lạc Bắc, sắc mặt của hai người Tông Khách Ba và Cát Mã Ba đều không giấu được sự khiếp sợ. Nhưng Đại Nhật pháp vương lại nói một cách thần nhiên:

- Lạc Bắc! Người đang uy hiếp đó sao? Nếu vậy thì ta không đồng ý với điều kiện của người. Đối với Hoa giáo chúng ta mà nói thì thần dược còn quan trọng hơn hai người bọn họ.

- Thật không? Nếu nó liên quan tới sự tồn vong của cả Hoa giáo thì sao? - Lạc Bắc cười lạnh.

- Sự tồn vong của cả Hoa giáo? - Đại Nhật pháp vương cười cười:

- Lạc Bắc! Nếu thật sự khai chiến thì thắng bại còn chưa biết được đâu.

- Các người nói vậy là hy vọng dựa vào Côn Luân. - Lạc Bắc lắc đầu rồi nói thẳng:

- Nhưng Cống Dát Kiên Tán và Cách Lan Vương đã giết đệ tử của Côn Luân, chỉ cần ta truyền cái tin tức này đi thì cho dù chúng ta có khai chiến, Côn Luân chưa chắc đã ra tay giúp đỡ Hoa giáo các người, nói không chừng còn ra tay với các người trước.

- Cống Dát Kiên Tán và Cách Lan vương giết đệ tử Côn Luân? - Đại Nhật pháp vương và hai gã Hoạt phạt đều hơi giật mình, hiển nhiên là không tin.

- Tự các người hỏi Cách Lan vương là biết ta nói có phải sự thật hay không.

Một tia sáng màu hồng từ trong Yêu vương liên thai lao ra rồi hóa thành một đóa hoa Mạn Đà La đỏ như máu. Trong nháy mắt, đóa hoa lập tức vỡ vụn để lộ một bóng người với sắc mặt tái nhợt, chính là Cách Lan vương, một trong bốn vị Pháp vương của Hoa giáo.

Lúc này, pháp lực dao động trên người Cách Lan vương hết sức yếu, rõ ràng là bị Lạc Bắc sử dụng phương pháp nào đó làm cho tiêu hao hết gần như toàn bộ chân nguyên.

Kim quang trên người Đại Nhật pháp vương tản ra cuốn lấy Cách Lan vương về phía mình.

Một lát sau, Cách Lan vương hạ xuống ngồi bên cạnh Tông Khách Ba và Cát Mã Ba. Còn sắc mặt của Tông Khách Ba và Cát Mã Ba đều hết sức khó coi, rõ ràng là biết Lạc Bắc không nói dối.

- Người mà người muốn cứu chắc là tiểu Trà đã diệt Đại Tự Tại cung. - Đại Nhật pháp vương nhìn Lạc Bắc rồi đột nhiên nói:

- Nhưng cho dù có thần dược thì làm sao mà hóa giải được U Minh ma huyết trong người cô ấy.

- Cái này ngài có thể yên tâm. - Lạc Bắc nhìn Đại Nhật pháp vương rồi nói:

- Phương pháp để hóa giải U minh ma huyết của ta hiện nay chỉ còn thiếu có thần dược của Hoa giáo mà thôi.

- Pháp vương! Không thể đồng ý với hần. - Tông Khách Ba nhìn thấy Đại Nhật pháp vương như muốn đồng ý liền vội vang lên tiếng:

- Thần được đối với Hoa giáo chúng ta vô cùng quan trọng, không thể cho hần được. Cùng lắm thì chúng ta giao Cách Lan vương cho Côn Luân.

- Giao cho Côn Luân là được hay sao? Với phong cách hành sự của Côn Luân như hiện nay thì tới ngày nào đó khi quyền thế lớn hơn nữa, chuyện diệt Hoa giáo cũng là điều đương nhiên. - Lạc Bắc cười lạnh.

- Pháp vương! Nếu có thể cứu được một người bị Ma huyết xâm nhập thì càng truyền bá được giáo lý lập thân thành Phật của Mật tông chúng ta. Chưa nói nếu Lạc Bắc chống giáo nóng giận giao chiến với Hoa giáo, cho dù thắng bại như thế nào thì c khiến cho sinh linh đồ thán. Xin Pháp vương và hai vị Hoạt phật hãy thương lấy sinh linh mà đồng ý với yêu cầu của Lạc Bắc chống giáo đi. - Lúc này, Tán Tây Nạp thác đột nhiên lên tiếng.

- Người cũng tu luyện phật pháp Mật tông? Là pháp quyết của Sắc Lạc tông? - Đại Nhật pháp vương liếc mắt nhìn Tán Tây Nạp Thác rồi không giấu được sự kinh ngạc:

- Người là ai?

- Văn bối là đệ tử của Nhân Ba thiết pháp vương của Sắc Lạc tông tên là Tán Tây Nạp Thác. - Tán Tây Nạp Thác nói.

- Người là đệ tử của Nhân Ba Thiết pháp vương Sắc Lạc tông? - Âm thanh của Đại Nhật pháp vương không giấu được sự kinh ngạc.

- Pháp vương! Chuyện này văn bối cũng đã nghe rồi. Trong chuyện này bốn vị pháp vương cũng bị Trần Thanh Đế uy hiếp, sau đó lại giết chết đệ tử Côn Luân là do bị lợi dụ dỗ. Nếu nói chống giáo Lạc Bắc sai thì bốn vị Pháp vương lại càng sai. - Tán Tây Nạp Thác nói tiếp:

- Hơn nữa giáo lý Mật tông chúng ta đó là lập thân thành phật, đó là nói bất kể người nào có phạm sai lầm tới đâu, chỉ cần tỉnh ngộ là có thể thành Phật. Cái giáo lý này, bản thân nói là để cho con người sửa chữa bản thân, không mắc thêm lầm lỗi nữa. Hơn nữa, Phật đã nói không thể không cứu. Chống giáo Lạc Bắc đã nắm được cách cứu tiểu Trà, nhưng pháp vương vẫn cố tình tiêu diệt thì bản thân đã không để ý tới sinh linh...

Trong suy nghĩ của Thái Thúc thì Tán Tây Nạp Thác chỉ nói dông dài về Phật pháp nhưng Tông Khách Ba và Cát Mã Ba nghe thấy thì sắc mặt từ từ thay đổi thậm chí còn có một sự xấu hổ.

- Chẳng trách mà các vị thượng sư của Sắc Lạc tông lại có thể thành công tới một mức cao ở trong Mật tông. Tán Tây Nạp Thác! Người mới chỉ có bằng đó tuổi mà còn hiểu được giáo lý Phật pháp tới mức như vậy. - Đại Nhật pháp vương nghe Tán Tây Nạp Thác nói vậy thì thở dài:

- Lạc Bắc! Ta có thể đưa thần được cho người nhưng người phải hứa với ta một cái điều kiện.

- Điều kiện gì? - Lạc Bắc hỏi thẳng.

- Sau này nếu Hoa giáo chúng ta có gặp chuyện khó, mong người hết sức giúp đỡ. - Đại Nhật pháp vương nhìn Lạc Bắc rồi nói một cách chậm rãi:

- Ta yêu cầu như vậy.

- Được! - Lạc Bắc chẳng hề do dự gật đầu.

Hai tay Tán Tây Nạp Thác chấp lại với nhau, mắt hơi nhắm nhìn như rất hài lòng với cái kết quả trước mắt, không cần phải nói gì thêm nữa. Nhưng lúc này, không một ai biết rằng ở trong Thúc Hải của Tán Tây nạp thác có một cái Nguyên anh đang ôm một cái bình và nhìn vào trong đó mà nhe răng cười:

- Tiểu Lạt Ma! Kinh người đối địch của người thật kém. Tuy nhiên Phật Pháp trong đầu người thì đúng là rất tốt, ngay cả Đại Nhật pháp vương cũng nói ta tu luyện pháp quyết của Sắc Lạc tông thì Lạc Bắc lại càng không nghi ngờ.

Trong cái bình màu đen đầy sát khí quay cuồng. Ở đó có một vầng sáng màu trắng ngưng tụ thành hình dạng của một vị Lạt Ma bị bao phủ trong sát khí, đó cũng chính là thần hồn của Tán Tây Nạp Thác.

590. Chương 555: Người Áo Đen, Phù Bạch Ngọc

591. Chương 555: Thần Sơn! Tín Ngưỡng

Dịch giả: hany

- Đây là Thần sơn của Hoa giáo?

Mặc dù trong đầu đã hình dung đủ mọi hình thức Thần sơn của Hoa giáo nhưng khi nhìn ấy tận mắt nó, Lạc Bắc, Thái Thúc và Nạp Lan Nhược Tuyết vẫn hơi ngây người.

Cho dù trong truyền thuyết của giới tu đạo thì Sắc Lặc tông tập trung nhiều người có tu vi cao nhất của Mật tông nhưng vẫn không thể phủ nhận hiện nay Hoa giáo là chi nhánh lớn nhất. Trong con mắt của Lạc Bắc, Thái Thúc và Nạp Lan Nhược Tuyết, thần sơn của Hoa giáo vô cùng cao và uy nghiêm nhưng vào lúc này trước mặt họ lại là một vùng bình nguyên cằn cỗi.

Cái bình nguyên chỉ có một vài bụi cây mọc đó rộng chừng mấy chục dặm. Ngọn thần sơn của Hoa giáo cao chót vót ba trăm trượng đứng sừng sững trên cái bình nguyên hoang vu. Nó không giống như ngọn núi mà giống như một tảng đá đứng sừng sững ở trên đó thì đúng hơn. Từ xa nhìn lại, Thần sơn giống như một con chim ưng đang đứng lặng lẽ trên khoảng đất hoang vu.

Tuy nhiên trong phạm vi mười dặm xung quanh Thần sơn có rất nhiều những cái cột bằng mã não. Độ cao của chúng chỉ bằng một người, có cái cao tới mấy trượng. Trên những cây cột đó điêu khắc rất nhiều kinh văn, đồ án bằng tay. Hơn nữa chúng không phải do người tu đạo tạo ra bởi vì không hề có lấy một chút pháp lực dao động.

Với những cây cột đó khiến cho toàn bộ bình nguyên có chút gì đó thánh khiết.

- Đây là nơi mà đại sư Tát Già Ba khổ tu rồi ngộ đạo. Đại sư Tát Già Ba khổ tu ở đây truyền kinh thụ đạt khai sáng ra Hoa giáo.

Có lẽ nhận ra sự kinh ngạc của đám người Thái Thúc, Đại Nhật pháp vương liền giải thích:

- Ngọn núi này chính là nơi bắt đầu của Hoa giáo là nơi mà Đại sư Tát Già Ba tọa hóa. Trong lòng của tất cả đệ tử Hoa giáo thì nó là ngọn Thần sơn thánh khiết nhất.

- Hóa ra đây là nơi bắt đầu của Hoa giáo, chẳng trách mà được Hoa giáo coi như Thần sơn. - Lạc Bắc gật đầu nói:

- Nếu vậy xin mời Pháp vương ban thuốc.

Đại Nhật pháp vương lắc đầu:

- Thần dược chỉ có thể tự tay người tới lấy. Người ngoài không lấy được.

- Tự mình tới lấy? Người ngoài không lấy được là thế nào? - Lạc Bắc nghe thấy vậy thì giật mình.

Đại Nhật pháp vương chỉ tay ra xa về phía đỉnh của Thần sơn:

- Chỉ có người nào thành kính đi lên đỉnh núi để Thần sơn cảm nhận được lòng thành kính của người đó thì thần dược mới xuất hiện.

Theo ngón tay Đại Nhật pháp vương chỉ, trên đỉnh của thần sơn có một gốc cây màu đen, những cái lá giống như cái quạt.

- Thế nào là thành kính? - Thái Thúc cảm thấy Đại Nhật pháp vương nói vậy có sự nguy hiểm liền nhú mảy lên tiếng hỏi.

- Trên ngọn thần sơn có một vạn ba ngàn bậc thang. - Đại Nhật pháp vương nói một cách chậm rãi:

- Người muốn cầu được thần được thì cần mỗi một bước đạp đầu một cái. Đi hết một vạn ba ngàn bậc thang thể hiện sự thành kính xin thuốc thì thần mọc trên đỉnh núi mới có thể nhỏ ra thần được.

- Cái gì? Một vạn ba ngàn bậc? Mỗi bậc đạp đầu một cái? - Sắc mặt Thái Thúc lập tức thay đổi, âm thanh trở nên lạnh lùng:

- Đại Nhật pháp vương! Có phải ngài vẫn còn có sự bất mãn đối với nhóm chúng ta nên cố tình gây khó dễ như vậy hay không?

Cũng khó trách được tại sao Thái Thúc lại đột nhiên biến sắc. Hiện tại Lạc Bắc đang với thân phận của tông chủ một phái chống lại với Côn Luân, vậy mà phải đạp đầu một vạn ba ngàn cái ở Hoa giáo, chuyện này mà lan ra ngoài sẽ khiến cho người ta cảm thấy hẳn phải khuất phục trước Hoa giáo.

- Cái này không phải là ta nói đùa. - Đại Nhật pháp vương lắc đầu rồi nói một cách chân thật:

- Từ ngàn năm qua, người lên núi xin thuốc đều làm như vậy. Chỉ có người nào thể hiện sự thành kính thì khi lên tới đỉnh mới có được thần dược. Thần dược đó là do Đại sư Tát Già Ba để lại. Thần thông của đại sư hơn xa ta, còn vì sao làm vậy thì ta cũng không biết. Nhưng nếu dùng cách khác thì không thể lấy được thần dược.

- Cùng lắm là có cấm chế độc đáo, chúng ta cứ từ từ tìm. - Thái Thúc nói một cách lạnh nhạt:

- Không thể ngờ được với tu vi của Đại sư Tát Già Ba còn làm cái trò như vậy.

- Cái này thực sự cũng không phải giở trò gì. Đại sư Tát Già Ba làm vậy là có dụng ý của ngài. - Đại Nhật Pháp vương nói một cách bình tĩnh:

- Như những pháp quyết mà ngài khai sáng, tu luyện tới sau này đều hóa ra hóa thân thần phật đó là muốn để cho những người dân bản hàn ở đây nhìn thấy Thần tích, tin tưởng trời có thần linh thưởng thiện phạt ác, để bọn họ sinh lòng tín ngưỡng. Có tín ngưỡng, cuộc sống ở nơi lạnh lẽo như thế này, người dân mới không oán trời đất bất công, mới có thể sống được.

Dừng một chút, Đại Nhật pháp vương nói tiếp:

- Đối với Hoa giáo chúng ta mà nói thì giáo lý mà Đại sư Tát Già Ba để lại cùng với ngọn núi này chính là tín ngưỡng trong lòng chúng ta, thờ phụng đại sư. Có như vậy trong tu hành mới không bị tà ma xâm chiếm, tu vi mới tăng lên được. Nếu như các ngươi định dùng cách hủy hoại thần sơn để lấy được thần dược thì chúng ta không cho phép. Hơn nữa với thần thông của đại sư, nếu không theo sự chỉ dẫn mà người để lại thì cho dù có phá hủy thần sơn cũng không lấy được thần dược.

- Nếu làm như vậy mà có được thần dược ta sẽ đạp đầu.

Lạc Bắc nhìn ngọn thần sơn như một con chim ưng trên bình nguyên mà gật đầu một cách bình tĩnh.

...

Nạp Lan Nhược Tuyết lẳng lặng đứng nhìn Lạc Bắc bước đi trên con đường lên thần sơn.

Một vạn ba ngàn bậc thang xoay vòng quanh ngọn núi.

Vì tiểu Trà, mỗi một bậc thang, Lạc Bắc lại chậm rãi đạp đầu một cái.

Nếu như nói trước đó Nạp Lan Nhược Tuyết chỉ sinh một chút tình cảm mờ mờ đối với Lạc Bắc thì bây giờ nàng thật sự bị tấm lòng của hắn làm cho xúc động.

Cái thật sự khiến cho Nạp Lan Nhược Tuyết xúc động không phải tu vi, sự quả cảm nhạy bén của Lạc Bắc mà là tình nghĩa của hắn.

...

Tín ngưỡng?

Đối với hần mà nói vào lúc này hần không phải bái Tắt Già Ba không phải bái trời, cũng chẳng bái đất mà là bái tín ngưỡng trong lòng hần.

Tín ngưỡng của hần chính là phải cứu cho được tiểu Trà.

.....

Hai tay Đại Nhật pháp vương chấp lại nhìn về phía thần sơn.

Y nhìn theo bóng người chậm rãi tới gần đỉnh núi. Rồi đột nhiên, hóa thân khổng lồ của y chợt chấn động.

Vốn ngọn núi không hề có một chút biến hóa chợt tản ra một thứ hơi thở từ bi huyền ảo.

Chẳng khác nào có một vị thượng sư Mật tông đột nhiên đứng trên đỉnh thần sơn nhìn khắp cả vùng đất hoang vu xung quanh.

Lạc Bắc đi gần tới đỉnh núi chợt cảm nhận hơi thở đó cũng hơi kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn. Đúng vào lúc này, từ trên cái cây cổ thụ màu đen nơi đỉnh núi đột nhiên tản ra từng làn ánh sáng màu trắng dịu dịu.

Bên trong những vầng ánh sáng đó, những điểm sáng từ từ ngưng tụ rồi tạo thành một giọt nước trong không trung, sau đó rơi xuống.

592. Chương 556: Thiên Lan Mật Vân, Một Chọi Trăm

593. Chương 556: Người Áo Đen. Phù Bạch Ngọc

Dịch giả: hany

- Bên dưới Nam Thiên môn có trận pháp đi tới Tử Kim hư không?

- Lạc Bắc tới Hoa giáo hóa ra là muốn lấy thần dược của tổ sư Hoa giáo để lại mà cứu chữa cho tiểu Trà bị U minh ma huyết xâm nhập?

Mai sơn! Tại nơi di chỉ của động phủ thời thượng cổ mà Lạc Bắc đã cứu Huyền Vô Kỳ, Lạn Hàng trên ba cột đá bị vỡ có ba người tu đạo đang ngồi xếp bằng.

Trong ba người tu đạo thì một người mặc hồng bào một người mặc pháp y màu lam còn một người mặc áo bào màu trắng. Đó đúng là lão đạo Từ Thạch Hạc có Hắc phong phiến cùng với Diệt phật ma nhận cùng với hai người tu đạo họ Trần và họ Lê đứng rình ở bên ngoài. Lúc này, người đàn ông mặc áo bào trắng trên trán cũng không xuất hiện con mắt yêu đang ngồi xếp bằng trên cái cột đá nhìn hết sức phóng khoáng. Trên tay y có một ngọn lửa màu xanh lục đang lấp lờ. Y hết sức tập trung nhìn vào ngọn lửa đó thì thoảng lại nói ra một hai câu như đang đọc tin tức tức từ trong ngọn lửa.

- Lạc Bắc tự mình lấy linh dược đúng là một cơ hội tốt.

Đột nhiên ngọn lửa màu xanh lục giắt một cái rồi biến mất trong tay người họ Lê. Sắc mặt y thay đổi rồi quay lại nhìn Từ Thạch Hạc đang ngồi bên cạnh họ mà nói:

- Từ đạo hữu! Lạc Bắc đang trên đường trở về Nam thiên môn. Tiếp theo, mấy người đi cùng với hần đều bận rộn bố trí trận pháp cứu chữa cho tiểu Trà. Một mình hần sẽ tới Thập Vạn đại sơn để lấy vài thứ linh dược cần thiết. Đây là cơ hội tốt ngàn năm có một. Từ đạo hữu! Hiện tại người có thể thông báo cho chưong giáo Hoàng Vô Thần để cho hai người khác của chúng ta tới.

Từ Thạch Hạc ngồi xếp bằng bên cạnh hai người tu đạo họ Trần và họ Lê vẫn hết sức lãnh đạm. Tuy nhiên thì thoảng trong mắt y lại lóe lên một tia sáng lạnh lẽo như có như không đảo qua hai người kia. Mà người tu đạo mặc pháp y màu lam thì thoảng nhìn Từ Thạch Hạc với ánh mắt đầy ý đối địch. Đường như tác

dụng của Từ Thạch Hạc ở đây chính là để giám sát hai người bọn họ. Mà nghe âm thanh của người tu đạo họ Lệ thì dường như hai người của y ở lại Côn Luân giống như là làm con tin vậy.

- Hẳn đi một mình và có thêm người khác thì có gì khác đâu?

Nghe thấy nam tử họ Lệ nói vậy, Từ Thạch Hạc cũng chẳng thèm mở mắt chỉ lên tiếng một cách âm trầm:

- Trong tay hắc có một cái pháp bảo tên là Yêu vương liên thai, không chỉ có lực phòng ngự kinh người mà trên đó còn bố trí trận pháp nổi thông với giới Niết Bàn. Chỉ cần hắc sử dụng cái pháp bảo này thì bất cứ lúc nào cũng có thể đưa người từ giới Niết Bàn tới. Nếu không, Côn Luân ta đã tập trung bao vây tiêu diệt cần gì phải để tới bây giờ. Nếu thật sự không muốn giết người đó mà để sơ sẩy thì ta khuyên các người hãy suy tính kỹ đi đã.

- Ta nói cơ hội tốt là đã suy tính kỹ càng.

Mặc dù Từ Thạch Hạc nói chẳng hề khách khí nhưng nam tử áo trắng họ Lệ cũng không hề tức giận, chỉ mỉm cười rồi nói:

- Lúc trước chúng ta không lập tức ra tay cũng chỉ là để nắm rõ thực lực và tu vi của hắc. Hiện tại chúng ta đã nắm được tương đối về hắc. Cái pháp bảo của hắc mặc dù lợi hại nhưng chúng ta cũng đã chuẩn bị được phương pháp đối phó với nó. Từ đạo hữu cứ yên tâm. Tới lúc, chúng ta sẽ có cách làm cho cái trận pháp truyền tống trong cái pháp bảo đó không còn hiệu lực. Chỉ cần năm người chúng ta tập trung, cho dù Từ đạo hữu không ra tay thì cũng có thể nắm được bảy, tám phần tiêu diệt được hắc.

- Hy vọng đúng theo lời người nói. - Từ Thạch hắc liếc mắt nhìn nam tử áo bào trắng họ Lệ và nam tử họ Trần một cái rồi không nói nhiều giờ tay chỉ một cái. Một cột sáng màu vàng lập tức phóng thẳng lên không trung.

- Chúng ta ở đây. Chờ hai người của các người tới đây, chúng ta sẽ đồng loạt đi.

Sau khi bắn ra cột sáng màu vàng, Từ Thạch Hạc chẳng thèm để ý mà nói vậy.

- Ngoại trừ việc để cho hai người của chúng ta tới đây, xin Từ đạo hữu hãy thông báo với chưong giáo Hoàng Vô Thần của các người gây một chút áp lực với núi Chiêu diêu và Trại Châu Trạch Địa, làm như định tấn công họ với quy mô lớn, khiến cho họ không dám đưa nhiều cao thủ ra ngoài. Có như vậy, cơ hội tiêu diệt Lạc Bắc của chúng ta sẽ tăng lên một, hai phần. - Nam tử áo trắng họ Lệ mỉm cười rồi nói tiếp:

- Bên dưới Nam Thiên môn có trận pháp truyền tống tới Tử Kim hư không, còn có cả người sử dụng thần cung Toái Hư của các người cũng đang được chữa trị ở đó. Sau khi chúng ta tiêu diệt người này xong muốn nhờ Từ đạo hữu thông báo với chưong giáo Hoàng Vô Thần cho phép chúng ta nắm giữ Nam thiên môn. Có như vậy đối với chúng ta sẽ có rất nhiều cái tốt.

....

- Đạo hữu! Ngài có muốn xem hàng của ta không? Ở đây ta có không thiếu bùa tốt...

Vào lúc nghe nam tử áo bào trắng họ Lệ nói vậy, ánh mắt của Từ Thạch Hạc hơi có phần lạnh lẽo thì trong chợ Nam Thiên môn, tại nơi gần lối ra vào, một người tu đạo nhìn thấy một người tu đạo khoác áo choàng đen đi về phía lối ra. Theo thói quen, người tu đạo lập tức nhiệt tình bước tới mời chào cho số hàng hóa của mình.

Tuy nhiên người tu đạo áo đen kia cũng không để ý tới y, như không nghe thấy y nói chuyện cứ vậy đi ngang qua mặt gã.

Đối với người tu đạo bước tới mời chào mà nói thì đúng là vô cùng mất mặt. Có điều người tu đạo này mặc áo bào đen che khuất cả mặt rất gây khiến cho người tu đạo kia đang ở trong Nam Thiên môn không thể sử dụng pháp thuật cảm thấy mình chỉ cần dùng một quyền là có thể khiến cho người đó ngã ra đất. Nhưng khi người đó đi qua mặt, trái tim của y chợt có cảm giác như thất lại đồng thời cảm giác ớn lạnh tới tận xương sống.

Không biết tại sao, mặc dù ở trong Nam Thiên môn không cảm giác được pháp lực dao động từ người đối phương, cũng không thể đoán được tu vi của hắc nhưng y lại cảm giác được trong cái thân thể gầy yếu dưới

lớp áo bào dường như có một thứ hơi thở khiến cho người ta sợ hãi.

Ánh mắt của y có phần kinh ngạc nhìn người tu đạo áo đen chăm chăm như muốn nhìn thấu xem đối phương che giấu cái gì. Tuy nhiên người tu đạo áo đen đó che kín toàn thân khiến cho y không thể nhận ra được bất cứ thứ gì.

...

Người tu đạo áo đen từ từ đi theo con đường ra khỏi Nam Thiên môn để ra ngoài.

Trong làn sương mù bên ngoài Nam Thiên môn, người tu đạo gầy nhỏ đó lấy ra một tấm bản đồ có phần khác với những loại bản đồ bình thường khác. Người đó lật đi lật lại tấm bản đồ xem xét một lúc rồi sau đó hít một hơi mới bắt đầu phi độ.

Tốc độ phi độ của người tu đạo đó cũng không nhanh lắm khiến cho người ta có cảm giác tu vi chỉ tương đương với Kim đan sơ kỳ. Tốc độ như vậy cơ bản không khiến cho bất cứ một người tu đạo nào chú ý. Cho dù bên ngoài có ai đó mai phục thì nhìn thấy tốc độ phi độ như vậy cũng mất đi sự hứng thú. Bởi vì với cấp độ như của hắn thì trên người chắc chắn cũng chẳng có thứ gì ra hồn.

Tuy nhiên khi lọt vào trong khu rừng bên ngoài, rời xa khỏi Nam Thiên môn một lúc, tốc độ phi độ của người tu đạo áo đen đó chợt tăng lên tới mức kinh người. Hơn nữa cho dù với tốc độ như vậy nhưng trên người của hắn cũng không có nhiều hơi thở tản ra. Tốc độ phi độ và khả năng che giấu hơi thở như vậy chỉ sợ cho dù là Ánh La sát của Trảm Châu Trạch Địa mai phục cũng khó mà giết được hắn.

Trong Thập Vạn đại sơn, sau khi phi độ thẳng theo hướng Tây Bắc mấy ngàn dặm, người tu đạo áo đen đó mới dừng lại.

Sau khi lấy ra bản đồ, quan sát một lúc, người tu đạo áo bào đen mới hạ xuống trên một ngọn núi cũng không cao lắm rồi đi thẳng vào trong một khu rừng gần đỉnh núi. Sau đó, người tu đạo tập trung tinh thần quan sát.

Lúc này, phía trước vị trí của người tu đạo đó đang đứng là một cái thung lũng bên trên có một làn sương mù rất dày.

Sau khi quan sát một lúc, hắn gạt đầu dường như rất hài lòng với vị trí mà mình đã chọn. Đột nhiên hắn vung tay một cái lấy ra một miếng ngọc màu trắng. Miếng ngọc đó có hình chữ nhật to bằng lòng bàn tay, trên bề mặt khắc rất nhiều ký hiệu và hình ảnh với phong cách cổ xưa, dường như là một cái cổ phù hiếm thấy.

Sau khi lấy ra cái cổ phù, người tu đạo áo bào đen mới khoanh chân ngồi xuống trên một tảng đá.

Ước chừng được một canh giờ, người tu đạo chợt cử động. Vù! Cái cổ phù màu trắng trong tay người tu đạo đột nhiên tản ra ánh sáng màu trắng lạnh lẽo khiến cho toàn bộ khu vực trong phạm vi mười trượng quanh người hắn xuất hiện một làn sương mù.

Làn sương mù màu trắng đó giống như một làn sương mù bình thường tuy nhiên từ bên ngoài nhìn vào thì lại không thể thấy được tung tích của người tu đạo đó. Hơn nữa cơ bản cũng không cảm nhận được hơi thở của hắn.

Sau khi phóng ra cái cổ phù đó, người tu đạo áo bào đen lại xoa tay dường như cái áo bào bịt quá kín khiến cho y phải nói nó ra một chút.

Sau khi y buông cái áo bào đó ra, bên trong áo bào cũng không có cái gì khủng bố mà chỉ lộ ra một chút vật áo như bằng lông cừu màu trắng.

...

Sau chừng một chén trà, một vầng sáng màu đỏ sậm và một vầng sáng màu trắng liền bay vụt qua cách vị trí của người tu đạo đó chừng chục dặm.

594. Chương 557: Nguyên Anh Đối Nguyên Anh

595. Chương 557: Thiên Lan Mật Vân. Một Chọi Năm

Dịch giả: hany

- Chưởng giáo Lạc Bắc! Đông Nhan trông thuốc ở đây?

Gần như chỉ trong thời gian chừng một hơi thở, hai vầng sáng liền hạ xuống một cái cửa cốc. Ánh sáng vừa biến mất để lộ hai bóng người là Lạc Bắc và Tán Tây Nạp Thác.

- Đúng là nơi này.

Lạc Bắc gật đầu vươn tay lấy ra mấy lá cờ rồi bắn vào trong sơn cốc theo các hướng.

Hơn mười lá cờ với màu sắc khác nhau vừa biến mất trong làn sương mù, lập tức sương mù trong thung lũng giống như bị một cái gì đó khuấy động khiến cho nó quay cuồng. Rồi chỉ trong một lát, toàn bộ sương mù lập tức tràn ra khỏi cốc khiến cho không gian trở nên thoáng đãng.

- Đúng là con gái của Dạ Ma Thiên sử dụng linh dược để tẩy bỏ linh dược. Phương pháp này làm cho cái ruộng thuốc ở đây hơn hẳn cái môn phái bình thường.

Hiện ra trước mặt Lạc Bắc và Tán Tây Nạp Thác là một cái thung lũng không lớn lắm chỉ chừng vài dặm. Trong toàn bộ thung lũng được bao phủ bởi một làn ánh sáng màu xanh. Ở những khu vực gần với vách núi có xây dựng rất nhiều lầu các. Trong thung lũng có cả thác nước, những con suối nhỏ, cây xanh trái hồng nhìn chẳng khác nào cảnh tiên.

Mà phía trước một số lầu các trong những khoảng đất trống lại đầy đặc linh khí. Ở đó trồng đầy các loại thảo dược.

Nhưng điều khiến cho ánh mắt của Tán Tây Nạp Thác có phần khác lạ đó là khu ruộng thuốc này không có hình vuông như ruộng của các môn phái mà có hình tròn. Từ bên ngoài vào giao trồng linh dược thành tầng. Mà dược thảo bên trong dường như có thể hấp thu hơi thuốc tản ra từ đám thảo dược bên ngoài khiến cho đa số dược lực của thảo dược bên trong đều lớn hơn dược lực của thảo dược cùng loại rất nhiều.

Lạc Bắc gật đầu. Người hắn hơi động rồi như xuyên qua một cái làn nước mà chui qua vầng sáng màu xanh bao phủ sơn cốc.

Vầng sáng màu xanh dường như chỉ có tác dụng không làm cho linh khí trong thung lũng tản đi mất chứ không phải là cấm chế có tác dụng cản trở người tu đạo đi vào.

- Trồng nhiều linh dược như vậy mà sao chỉ có một cái trận pháp phòng ngự? - Tán Tây Nạp Thác đi theo Lạc Bắc xuyên qua vầng sáng màu xanh vào trong sơn cốc. Ý nhìn ruộng thuốc trước mặt rồi không nhìn được lên tiếng:

- Thứ trận pháp như thế này rất nhiều người tu đạo có thể tiện tay phá vỡ.

- Không phải là không có trận pháp lợi hại mà chỉ là không cần thiết.

- Không cần thiết?

- Đúng thế.

Lạc Bắc gật tay. Theo hướng tay hắn chỉ, Tán Tây Nạp Thác nhìn thấy một tấm bia đá trên đó viết ba chữ Dạ Ma Thiên.

- Không một người tu đạo hoặc tông môn nào muốn mắc tội với một người như Dạ Ma Thiên. Bởi vì nói không chừng sau này sẽ có lần phải cầu tới lão. Nhất là một vài tông môn cần linh dược lại càng không dám. Bởi vì nếu có được một phương thuốc từ trong tay lão, hoặc được lão chỉ cho một chút cũng sẽ được lợi rất nhiều.

- Phong thái của tiên bối Dạ Ma Thiên như vậy không khỏi thuyết phục vẫn bối. - Tán Tây Nạp Thác không nhìn được thốt lên như vậy.

- Ngoại trừ Mật tông với pháp quyết thiên hạ vô song ra, y đạo của Sắc Lạc tông các người cũng nổi danh đâu có kém Dạ Ma thiên. - Lạc Bắc quay đầu nhìn Tấn Tây Nạp Thác rồi nói:

- Tấn Tây Nạp Thác! Người là đệ tử của Nhân Ba Thiết pháp vương chắc là cũng có sự nghiên cứu đối với con đường luyện đan và y đạo?

Tấn Tây Nạp Thác nói:

- Sư huynh Cổ Cát Gia của ta nhận được sự chân truyền trên hai con đường đó từ sư tôn. Ta chỉ nhận được một chút bề ngoài, không thể sánh với sư huynh của ta. Có điều việc nhận biết thảo dược cũng được. Nếu không ta cũng không tự tiến cử mình đi cùng với chưởng giáo Lạc Bắc tới đây.

Sau khi nói xong câu đó, Tấn Tây Nạp Thác lững thững đi tới phía đông của ruộng thuốc rồi nhổ một gốc cây từ trong đám dược thảo màu hồng nói với Lạc Bắc:

- Cây Tử Nguyên thảo này có độ tuổi chừng năm trăm năm trở lên, nhất định là phù hợp với yêu cầu chế thuốc của Đông Nhan.

- Nếu vậy chúng ta lập tức quay về. Đông Nhan đang chờ thứ linh dược này để luyện đan dược. - Lạc Bắc gật đầu:

- Chỉ có điều trước khi đến đây ta quên hỏi. Đông Nhan có nói sau khi ngắt cây thuốc này trong vòng hai canh giờ phải mang về. Chẳng lẽ dược tính của nó sẽ biến mất chỉ trong thời gian đó hay sao?

- Đúng vậy. Tử Nguyên Thảo bị ngắt đi chỉ sau hai canh giờ dược tính của nó sẽ thay đổi. - Tấn Tây Nạp Thác gật đầu nhưng đột nhiên y chợt nở nụ cười:

- Có điều người cũng không cần phải về nữa. Cứ để ta mang cây dược thảo này tới đưa cho Đông Nhan là được rồi.

- Rốt cuộc thì người là ai?

Khi Tấn Tây Nạp Thác nghe rằng nở nụ cười quái dị. Năm vầng sáng màu xanh đột nhiên từ trên bầu trời sơn cốc rơi xuống. Bên trong năm vầng sáng hạ xuống có hai người chính là hai người tu đạo họ Lệ và họ Trần, một lão đạo mặc quần áo bát quái màu vàng, một người thanh niên mặc áo bào. Bọn họ chia thành các vị trí bao vây quanh thung lũng. Còn lão đạo Tử Thạch Hạc của Côn Luân thì đứng trên không trung lạnh lùng nhìn bốn người với Lạc Bắc, Tấn Tây Nạp Thác. Hai mắt lão híp lại không biết đang nghĩ cái gì. Tuy nhiên sắc mặt của Lạc Bắc vẫn hết sức thản nhiên chỉ lạnh lùng nhìn Tấn Tây Nạp Thác mà hỏi câu đó.

- Đúng là nhân vật có thể chống lại với Côn Luân. Tới bây giờ mà người vẫn còn bình tĩnh như thế.

Tấn Tây Nạp Thác hơi kinh ngạc nhìn Lạc Bắc. Tuy nhiên khi ánh mắt của y nhìn tới ruộng thuốc thì nét mặt không giấu cái cảm giác như con sư tử bị bỏ đói nhìn thấy thịt tươi. Sau khi liếc nhìn Lạc Bắc, Tấn Tây Nạp Thác liền cười ha hả rồi nói;

- Nói cho người biết cũng không sao. Chúng ta là người của Mật Vân tông tới từ Thiên Lan tinh không.

- Thiên Lan tinh không? Mật Vân tông? - Lạc Bắc hơi chớp mắt.

- Đã nói với người thì nói rõ hơn một chút cho người làm quỷ đồ ám ức. - Tấn Tây Nạp Thác nghe rằng cười nói:

- Vài ngàn năm trước, Mật Vân tông chúng ta cùng với mấy tông môn khác trốn vào trong Thiên Lan tinh không để tránh khỏi họa diệt môn. Mấy ngàn năm qua chúng ta từ lâu không ra khỏi Thiên Lan tinh không cho nên bị các người quên mất nên cũng chẳng biết tới tên của Mật Vân tông chúng ta. Có điều ta có một vị sư đệ tên là Độc Nhân vương, chắc người còn nhớ chứ?

“Lại là môn phái kế thừa tông môn thượng cổ ở trong không gian loạn lưu. Cái này tương đương với ngày đó toàn bộ giới tu đạo thượng cổ bị diệt sạch nhưng một chi nhánh của họ vẫn còn được giữ lại ở thế giới khác. Chẳng trách mà hơi thở và pháp bảo đều quái lạ như vậy. Những người tu đạo này trước đây chưa bao giờ xuất hiện, chẳng lẽ Hoàng Vô Thân phát hiện ra trận pháp đi tới Thiên Lan tinh không? Tu vi của bọn họ không hề thấp, không biết rằng tông môn ở Thiên Lan tinh không có thực lực thế nào?”

Lạc Bắc chớp mắt liên tục đồng thời những suy nghĩ đó lướt thật nhanh trong đầu.

- Được rồi! Những gì cần nói cũng nói rồi. - Tấn Tây Nạp Thác cười nói:

- Ta tên là Phong Hàn Độc! Tới lúc xuống báo tin cho Diêm vương thì đừng có báo nhầm tên của ta.

- Tại hạ là Lê Nan Phùng. - Nam tử áo bào trắng nhìn Lạc Bắc mỉm cười.

Nam tử trung niên mặc pháp y màu lam nhìn hẳn nói:

- Tại hạ là Trần Đồ Long.

- Tại hạ là Mạc Thiên Hinh.

- Tại hạ là Vương Dĩnh.

Mấy người đó coi Lạc Bắc chẳng khác nào vật ở trong tay. Tiếp theo đó lão đạo mặc quần áo bát quái và người thanh niên cũng báo ra danh tính của mình.

- Được rồi! Phong Hàn Độc! Người hãy thử thần thông của chúng giáo Lạc Bắc trước đi.

Trong năm người này dường như người thanh niên tên Vương Dĩnh tầm tuổi như Lê Nan Phùng có thân phận cao nhất. Từ bản thân của y tỏa ra một thứ uy thế còn cao hơn cả bốn người còn lại. Hơn nữa sau khi năm người báo xong tên họ của mình, người thanh niên đó liền nói một câu đó với thái độ hết sức thần nhiên.

- Được !

Mà dường như Phong Hàn Độc cũng không dám làm trái lời của y. Trong mắt y thoáng một chút dữ dội rồi một tấm thuẫn hình tròn màu lam chợt xuất hiện trước mặt. Cùng lúc đó, hai tay y vung lên. Hơn trăm tia sáng màu đen từ ngón tay giữa của y lập tức bắn ra tạo thành một tấm võng mà chụp lấy Lạc Bắc.

- Hừ!

Nghe năm người kia lần lượt báo tên họ cho Lạc Bắc rồi người thanh niên tên Vương Dĩnh lệnh cho Phong Hàn Độc ra tay một mình, lão đạo Côn Luân Từ Thạch Hạc đang định lên tiếng khiển trách nhưng vào lúc này, khi Phong Hàn Độc mới ra tay, lão không nói gì nữa chỉ hừ lạnh một tiếng.

Từ Thạch Hạc nhận ra vào lúc này trăm tia sáng màu đen do Phong Hàn Độc phóng ra là một thứ pháp thuật rất lạ. Mà nhìn uy thế và tốc độ của nó thì tu vi chân nguyên của Phong Hàn Độc ít nhất cũng phải tới Nguyên Anh hậu kỳ. Hơn nữa tấm thuẫn mà y phóng ra dường như rất lạ, ngoại trừ lực phòng ngự ra thì còn có rất nhiều pháp lực dao động khác nhau. Hơn nữa mỗi một chủng loại pháp lực dao động đều rất mạnh.

Một vầng sáng màu đen bùng lên trong nháy mắt.

Đầu tiên Lạc Bắc cũng thả ra Yêu vương liên thai. Do hiểu được nhiều về cổ phù và cổ bảo cho nên Lạc Bắc cũng không dám coi thường.

Tuy nhiên Yêu vương liên thai của hắn vừa mới lấy ra, một vầng sáng màu lục cũng từ trong tay Lê Nan Phùng bay thẳng về phía Yêu vương liên thai. Trong thoáng cái, ánh sáng của Yêu vương liên thai biến mất rồi như không còn điểm tựa mà rơi xuống.

Cùng lúc đó, một hạt châu màu đen từ trong tay Vương Dĩnh bay ra rồi nổ tung trên không trung, tạo thành một vầng hào quang màu đen bao phủ Lạc Bắc và năm người bọn họ cùng với cái thung lũng.

Ánh sáng màu đen của cái lồng nhìn thậm chí còn đậm hơn cả Yêu vương liên thai khi còn nguyên vẹn, nhìn như không gì có thể phá nổi.

596. Chương 558: A Tị Hắc Hỏa, Chín Trăm Kiếm Cường

597. Chương 558: Nguyên Anh Đối Nguyên Anh

Dịch giả: hany

- Cách thức của đám người tu đạo ở Thiên Lan tinh không đúng là khác với người tu đạo hiện nay.

Lạc Bắc không khống chế được Yêu vương liên thai liền cảm thấy nó cũng không phải bị hư hại mà chỉ là do trận pháp trên bề mặt của nó bị khống chế không thể chuyển động.

Lệ Nan Phùng bắn ra một vầng sáng màu lục giống như là một lá bùa tấn công. Giờ phút này thứ ánh sáng đó bao phủ bên ngoài Yêu vương liên thai khiến cho nó như có một lớp vỏ màu xanh lục bao bọc.

- Lạc Bắc! Cái pháp bảo của người có trận pháp truyền tống để điều người tới bất cứ lúc này. Nhưng lần này không cần phải dùng tới nó.

Sau khi khống chế Yêu vương liên thai đồng thời tạo ra một lồng ánh sáng màu đen khổng lồ, Vương Dĩnh đứng trong năm người của Thiên Lan tinh không mỉm cười nói:

- Cái lồng sáng này của ta cũng chỉ là để ngăn người khác tới quấy rầy chúng ta đấu phép chứ không có sức công kích. Người có thể yên tâm.

” Đám người Thiên Lan tinh không quả nhiên là quái dị, chẳng trách được tại sao chương giáo lại cẩn thận như thế. Không nói tới việc hạ cấm chế đối với năm người mà còn phái ra nhiều người để giám sát họ.”

“Bọn chúng làm vậy là muốn từ Lạc Bắc xem hiện tại người tu đạo chúng ta có những thủ đoạn gì.”

Khi thanh âm của Vương Dĩnh vang lên, lão đạo Côn Luân Từ Thạch Hạc đang ở bên ngoài cũng nhận ra nhiều thứ.

Căn cứ vào uy năng của vầng sáng màu đen, cho dù chính lão ra tay cũng khó mà phá được. Cứ như thế, cho dù có người tới thì cũng khó có thể vào được ngay bên trong để giúp đỡ cho Lạc Bắc.

Mà suy nghĩ của Từ Thạch Hạc cũng rất thâm trầm nhạy bén. Lão cảm thấy Vương Dĩnh ra lệnh cho Phong Hàn Độc một mình đối đầu với Lạc Bắc chứ không phải cả năm người cùng tấn công tiêu diệt hẳn ngay là có mục đích để căn cứ vào việc Lạc Bắc đấu phép từ đó biết được một vài đặc điểm của pháp thuật và pháp bảo của người tu đạo bây giờ. Dù sao thì đám người Thiên Lan tinh không xa rời nơi này đã mấy ngàn năm, chẳng khác nào thuộc giới tu đạo thời cổ nên không hiểu biết về pháp thuật và pháp bảo hiện tại.

Đối với Từ Thạch Hạc mà nói thì chuyện này cũng chẳng sao. Bởi vì hiện tại Lệ Nan Phùng đã khống chế Yêu vương liên thai, Vương Dĩnh lại phóng ra một màn ánh sáng mà từ trong hay ngoài đều khó phá nên cho dù để cho Phong Hàn Độc một mình đánh với Lạc Bắc thì cũng chẳng khác gì cả năm người cùng ra tay. Chỉ có điều ở đây là một người thi triển pháp thuật còn bốn người đứng canh. Nếu như có gì đó không ổn, cả bốn người còn lại sẽ nhanh chóng ra tay.

Chưa nói là bọn họ muốn dựa vào Lạc Bắc để hiểu hơn sự khác biệt giữa pháp bảo và pháp thuật của người tu đạo bây giờ với họ. Bởi vì dù sao thì hiện tại trong giới tu đạo, Lạc Bắc cũng là nhân vật đứng đầu. Rất nhiều công pháp và pháp bảo của hắn đều thuộc hàng số một, có tính đại diện. Nhưng đối với Từ Thạch Hạc mà nói thì ý cũng nhân cơ hội này để hiểu hơn về đám người Thiên Lan tinh không. Dù sao thì Hoàng Vô Thần đứng đầu Côn Luân cũng không phải là người ngu muốn làm cái chuyện dẫn sói vào nhà.

....

Đám người của Thiên Lan tinh không được lưu truyền từ một nhánh của giới tu đạo thượng cổ cho tới nay. Đấu phép với bọn họ tương đương với đấu phép với người tu đạo thượng cổ.

Tuy nhiên, mặc dù bị khống chế Yêu vương liên thai đồng thời thấy họ phóng ra màn hào quang che phủ sơn cốc nhưng sắc mặt của Lạc Bắc vẫn thản nhiên không có gì thay đổi.

Trong nháy mắt khi Yêu vương liên thai rơi xuống, trong tay hắn chợt lóe lên một tia sáng màu xanh rồi một vầng sáng màu xanh chợt tản ra từ người của hắn giống như quanh người chợt mọc lên mấy bụi trúc xanh ngăn chặn hơn trăm tia sáng màu đen mà Phong Hàn Độc phóng tới. Cùng lúc đó, một thanh thương cổ màu xanh chợt xuất hiện trước mặt hắn. Lạc Bắc chỉ mới chớp mắt, thanh thương cổ liền biến mất rồi xuất hiện ở sau Phong Hàn Độc không tới năm trượng.

- Thanh Hoàng thần trúc? Thanh Đế thần thương?

Vừa thấy Lạc Bắc lấy ra hai cái pháp bảo, đám người Phong Hàn Độc và Vương Dĩnh đều kinh ngạc. Nhất là Lệ Nan Phùng không nhịn được hô tên của hai loại pháp bảo đó. Tuy nhiên Phong Hàn Độc vẫn không dừng lại chỉ nhẹ nhàng cười rồi giơ tay chỉ. Tấm thuẫn màu lam chắn trước mặt chợt to lên mấy lần rồi chuyển ra sau chắn phía trước Thanh Đế thần thương.

Một tiếng động vang lên.

Thần thương va chạm với cái thuẫn màu lam dường như có lực lượng ngang nhau. Nhưng trên bề mặt của Thanh Đế thần thương chợt xuất hiện một lớp bông tuyết tản ra hơi lạnh khiến cho sự di chuyển của nó chợt chậm lại.

Lạc Bắc nhíu mày nhanh chóng thu Thanh Đế thần thương về. Rồi một vầng lửa màu tím lập tức bao phủ lấy Thanh Đế thần thương khiến cho lớp bông tuyết màu lam trên bề mặt của nó nhanh chóng bị hòa tan. Rồi toàn bộ thanh thương lập tức trở lại với ánh sáng vốn có của nó.

Nhưng cùng lúc đó, Phong Hàn Độc lại nhẹ nhàng cười rồi từ đỉnh đầu y có một cái Nguyên Anh màu đen với sắc mặt hiểm độc bay lên.

Trong hai tay của Nguyên Anh màu đen đó ôm một cái bảo bình màu đen thấp hơn Nguyên Anh của y một nửa cái đầu. Bên trên bảo bình có hình dạng của một loài nhện kỳ lạ kèm theo nguyên khí màu đen lượn lờ, nhìn có phần khủng bố. Khi những bông tuyết màu lam bám trên Thanh Đế thần thương tan hết, nó lại lóe lên rồi xuất hiện trước mặt Phong Hàn Độc. Nguyên Anh kia liền chia cái bình màu đen về phía Thanh Đế thần thương. Chỉ thấy vô số những sợi tơ đen từ trong miệng bình chảy ra bao phủ lấy Thanh Đế thần thương rồi thu vào bên trong bình.

Nhanh chóng thu được Thanh Đế thần thương của Lạc Bắc, ánh mắt Phong Hàn Độc không giấu được sự đắc ý. Tuy nhiên sự đắc ý đó chợt biến mất.

Bởi vì đúng vào lúc này, trên đỉnh đầu Lạc Bắc cũng có một Nguyên Anh cao chừng một tấc phóng lên.

Nguyên anh đó có hình dạng giống hệt với Lạc Bắc, tản ra ánh sáng màu vàng lóng lánh nhưng lại trong suốt giống hệt một viên bảo thạch. Mà trong tay Nguyên Anh đó cũng cầm một cái hạt châu màu bạc.

Phong Hàn Độc còn chưa kịp có phản ứng, hạt châu màu bạc đã tản ra ánh sáng chiếu thẳng vào tấm thuẫn màu lam trước mặt y.

Một thứ lực lượng kỳ lạ vọt tới cuốn lấy ánh sáng của tấm chắn che chắn cho Phong Hàn Độc khiến cho nó bị mất đi sự khống chế mà bay về phía Lạc Bắc.

- Đây là...

Wang Ding vẫn đang mỉm cười như xem diễn kịch mở to mắt nhìn Nguyên Anh ôm hạt châu màu bạc trên đỉnh đầu Lạc Bắc. Nét mặt của y nhanh chóng thay đổi. Mà Lệ Nan Phùng đứng bên y và hai người khác dường như cũng nhận ra lai lịch của thứ hạt châu đó.

- Sao lại thế này? Chẳng phải hắn tu luyện công pháp thân thể thành thánh hay sao? Làm thế nào lại có được Nguyên Anh? Tại sao hắn còn có cả công pháp Nguyên Anh dung hợp pháp bảo bản mệnh như chúng ta?

- Pháp bảo bản mệnh của hắn là cái gì mà dường như còn thần diệu hơn cả bảo bình của ta? Ngay cả pháp bảo phòng ngự cũng có thể thu được?

Sắc mặt của Phong Hàn Độc phủ đầy một sự kinh sợ và khó tin.

Nhưng đúng vào lúc này, chín đạo Kiếm cương trong suốt mang theo khí tức hủy diệt và một đạo bản mệnh kiếm nguyên cũng lao về phía y.

Nguyên Anh của Phong Hàn Độc và thân thể cũng xông lên. Cùng lúc đó một cái bát màu vàng lập tức xuất hiện rồi phình lên giống như một cái thùng nước to bao phủ toàn bộ Nguyên Anh và thân thể của y vào bên trong. Bản thân Phong Hàn Độc đang gánh vác sứ mệnh đặc biệt cho nên pháp bảo trên người y không chỉ có một, hai cái.

Vừa hóa ra cái pháp bảo đó, Phong Hàn Độc vẫn chưa yên tâm. Nguyên Anh đang ôm cái bình màu đen trên đỉnh đầu cũng chợt tản ra vô số ánh sáng màu đen tạo thành một màn hào quang màu đen bên ngoài cái bát màu vàng kim. Trong suy nghĩ của Phong Hàn Độc như thế này đủ ngăn cản một đòn của Lạc Bắc.

Nhưng điều khiến cho y không thể ngờ được đó là chín đạo kiếm cương trong suốt lao tới màn ánh sáng màu đen bên ngoài cái bát thì đồng thời một ngọn lửa màu lam cũng chợt xuất hiện ở gần đó.

Ngọn lửa này là do Lạc Bắc cố tình giấu sau chín đạo kiếm cương tuy nhiên uy áp và hơi thở hủy diệt của nó khiến cho Phong Hàn Độc cảm thấy nó còn khủng bố hơn cả bản mệnh kiếm nguyên.

Phụp!

Vốn màn hào quang màu đen và cái bát khó khăn lắm mới ngăn cản được kiếm cương và bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc nhưng hiện tại khi ngọn lửa màu đen bay tới, màn hào quang lập tức bị xuyên thủng còn cái bát thì lập tức xuất hiện những vết nứt rồi vỡ vụn.

“A!”

Phong Hàn Độc không kịp ngăn cản chỉ biết hét lên một tiếng chói tai.

Rầm!

Nhìn thấy Phong Hàn Độc sắp bị Lạc Bắc tiêu diệt một vầng sáng màu trắng và màu đỏ lập tức xuất hiện chắn trước mặt của y.

Ngọn lửa màu trắng nhanh chóng bị đánh tan rồi tản ra trong không trung. Còn vầng sáng màu đỏ thì bị đánh bay ra ngoài hiện ra là một pháp bảo màu đỏ có hình tấm thuẫn.

Ngăn cản được đòn tấn công, Phong Hàn Độc vội vàng lui lại mười trượng mà không dám tiến lên chỉ đứng từ xa nhìn Lạc Bắc. Lúc này ánh mắt của y cũng không còn sự kiêu ngạo mà chỉ còn sự hoảng sợ.

Trần Đồ Long phóng ra miếng ngọc phù màu trắng bị vỡ nát. Còn Lệ Nan Phù không khó khăn lắm mới không chế được cái tấm thuẫn màu đỏ. Sắc mặt của cả hai đều hết sức khó coi.

Còn Lạc Bắc cũng không tiếp tục tấn công chỉ giơ tay bắn ra chín đạo kiếm cương vào vầng sáng màu đen bao phủ xung quanh. Dù sao thì khu vực mà vầng sáng đó bao phủ cũng không rộng lắm. Bị năm người bao vây, một khi đấu pháp không có nhiều không gian tránh né sẽ trở thành điểm bất lợi cho Lạc Bắc.

Xoẹt!

Chín đạo kiếm cương chạm phải vầng sáng màu đen đẩy nó kéo dần ra tới một trượng. Tuy nhiên chỉ trong nháy mắt, ánh sáng màu đen chợt lóe lên khiến cho khe nứt nhanh chóng hồi phục lại như cũ.

598. Chương 559: Lại Thấy Thần Cung

La Phù

Chương 559: Lại thấy thần cung

Sưu tầm:

Đã tự:

Nguồn: book.zongheng

Biên tập: TTC

Mặc dù thời tiết của Thập Vạn Đại Sơn lúc này không rét lắm nhưng người tu đạo áo bào vẫn theo thói quen hà hơi xoa xoa tay.

Tấm áo bào đen đượm từ vải bố có chất liệu cực thô. Tuy nhiên hai cánh tay thò ra từ bên trong áo lại rất đẹp.

Một vầng sáng màu đồng chợt xuất hiện trước mặt người tu đạo gầy gò đó rồi hóa thành một cây trường cung. Cây trường cung màu xanh đồng có hai mươi bốn viên bảo thạch trong suốt tản ra pháp lực dao động. Cây trường cung đó chính là cây thần cung Toái Hư đã đánh chết Huống Vô Tâm và Độc Nhân vương.

Một tia sáng màu đen chợt xuất hiện chui vào mi tâm của người tu đạo mặc áo bào đen.

Tia sáng màu đen đó chính là cái pháp bảo có thể tăng cường chân nguyên mà Lạc Bắc lấy được từ Độc Long tôn giả.

Sau khi lấy ra cái pháp bảo đó, người tu đạo áo đen hơi dừng lại một chút như cảm giác chân nguyên lưu động trên người. Sau đó, người tu đạo liền quay về phía màn ánh sáng màu đen bao phủ trong thung lũng rồi giờ thần cung Toái Hư lên mà kéo dây cung.

Lúc này trong sơn cốc toàn thân Lạc Bắc bao phủ bởi một lớp lông hỏa màu tím. Thân thể của hắn đưa theo Nguyên Anh thứ hai nhanh chóng di chuyển trong thung lũng với tốc độ gần như thuần di.

Cái này chính là đòn pháp trong Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu mà khi sử dụng như lấy dao cắt da cắt thịt mình. Cùng lúc đó hắn lại sử dụng một cái phù lấy được từ Hoàng Thiên thần tháp. Cái phù này có thể làm rối loạn thần thức của đối phương, khiến cho đối phương không xác định được vị trí của hắn.

Chính nhờ vào đạo phù đó mới giúp cho Lạc Bắc không bị đám người Vương Dĩnh vây khốn. Nhưng cho dù vậy thì toàn bộ không gian trong Thung lũng đối với bản thân hắn và năm người tu đạo của Thiên Lan tinh không là quá mức nhỏ hẹp khiến cho hắn nhanh chóng bị ép vào góc Đông Bắc.

Quan sát từ bất kể phương diện nào thì tình hình của Lạc Bắc bây giờ đều không ổn.

Nhưng đúng vào lúc này, người tu đạo khoác áo bào đen chợt kéo căng dây của thần cung Toái Hư.

Pháp lực dao động và nguyên khí xung quanh người tu đạo đó lập tức tạo thành một cái lốc xoáy. Rồi dây cung chợt vang lên một tiếng động nhỏ.

Theo tiếng động nhỏ đó, trong cả sơn cốc gần như rung chuyển rồi sau đó là tiếng không gian sụp đổ ầm ầm cùng với những tiếng gầm rú.

Gần như toàn bộ những người có mặt trong sơn cốc như Vương Dĩnh, Lệ Nan Phùng ... ngay cả lão đạo Từ Thạch Hạc cũng đều cảm ứng được giữa đất trời xuất hiện một hơi thở trí mạng. Nhất là Nguyên Anh của Phong Hàn Độc đang nở nụ cười dữ tợn ngay lập tức chỉ còn nỗi sợ tới mức hồn bay phách lạc.

Vào giờ khắc này, màn ánh sáng màu xanh do Tam Thanh thần phù tạo thành tự động co lại chỉ còn bao phủ một phạm vi chừng năm, sáu trượng bao bọc đám người Phong Hàn Độc và Vương Dĩnh. Nguyên Anh của Phong Hàn Độc cũng chỉ hét lên một tiếng bi thảm, ánh sáng từ cái bảo bình ôm trong tay tản ra rực rỡ chiếu về phía trước. Khi tiếng ầm ầm vừa mới vang lên, một cột sáng kéo theo khí tức hủy diệt cũng xuất hiện ở ngay bên ngoài vầng sáng màu xanh, tấn công vào vầng sáng đánh cho bảo bình màu đen bay ngược ra ngoài.

Uy năng của Tam Thanh thần phù khiến cho người ta không thể tưởng tượng được. Lúc này khi công kích của thần cung Toái Hư xuyên qua vầng sáng cũng bị yếu đi nhiều nên bị Phong Hàn Độc sử dụng cái bảo bình màu đen cản được. Tuy nhiên gần như ngay lập tức ngay khi tiếng động của đạo tiên quang thứ nhất vừa mới kết thúc, đạo tiên quang thứ hai lại xuất hiện trước mặt Nguyên Anh của Phong Hàn Độc.

Nguyên Anh của Phong Hàn Độc há miệng như muốn kêu lên tuy nhiên chân nguyên trong người như bị lực xung kích của cột sáng ép chặt lại trong người. Khi cột sáng vọt qua, Nguyên Anh của y giống như chưa bao giờ xuất hiện trên cõi đời này mà hoàn toàn biến mất.

Sau khi bắn liên tục hai mũi tên, người tu đạo ở trong rừng hơi dừng lại nhanh chóng lấy một viên đạn được thơm ngát để nuốt.

- thần cung Toái Hư.

Mãi cho tới lúc này, Vương Dinh, Lệ Nan Phùng Từ Thạch Hạc mới tỉnh táo lại.

Chi trong tích tắc, Nguyên Anh của Phong Hàn Độc đã bị đánh nát. Mà vào lúc này, màn ánh sáng màu đen bao phủ bên trên thung lũng vẫn còn nguyên vẹn. Tiễn quang hủy diệt không ngờ xuất hiện ngay tại trong sơn cốc.

Chỉ có thực sự đối mặt với thần cung Toái Hư mới biết được thứ thần binh vô thượng này khủng bố tới mức độ nào.

Gương mặt vốn không hề bận tâm của lão đạo Từ Thạch Hạc vậy mà bây giờ cũng phải gằm gừ liên tục. Lão cố gắng sử dụng Hắc Phong phiến tạo ra vô số những cột gió màu đen bao phủ lấy thân mình. Rồi một cái pháp bảo phòng ngự có hình cái chuông cổ cũng lập tức xuất hiện trước mặt lão. Nhưng cho dù như vậy nếu tiếp theo thần cung Toái Hư tấn công lão thì lão cũng không tự tin chống lại được. Hơn nữa quan trọng nhất là lão không cảm giác được hai luồng tiễn quang đó từ đâu mà ra.

Xoẹt!

Ngay tức thì một đạo bản mệnh kiếm nguyên từ trước mặt Lạc Bắc phóng ra tấn công lên vàng sáng màu xanh thuận thể chém một cái khiến cho vàng sáng xuất hiện một vết nứt rộng mười trượng.

Người tu đạo áo đen lại giương thần cung Toái Hư. Một cột sáng hủy diệt trong nháy mắt lại xuất hiện trước mặt Trần Đồ Long.

Nguyên Anh của Trần Đồ Long giống như bị gặp nước sôi cuống cuống lui lại. Cái chén nhỏ màu đen ôm trong tay y lập tức bay ra. Cái pháp bảo bản mệnh này dường như là pháp bảo phòng ngự. Tuy nhiên trong nháy mắt khi nó va chạm với cột sáng của thần cung Toái Hư liền vỡ vụn. Tiễn quang vẫn không hề dừng lại đánh cho thân thể của Trần Đồ Long nát thành tro.

Một dòng khí màu bạc cuộn cuộn và một cái thuẫn nhỏ màu đỏ chợt xuất hiện chắn phía trước tiễn quang đang lao về phía Nguyên Anh của Trần Đồ Long chặn nó lại cứu được một mạng của y. Tuy nhiên do pháp bảo bản mệnh bị hủy khiến cho Nguyên Anh của Trần Đồ Long bị thương nặng, ánh sáng trên người tắt mất.

Vào giờ phút này Vương Dinh và Từ Thạch Hạc vẫn không biết tiễn quang khủng bố đó tới từ hướng nào. Tuy nhiên trong năm người thì Vương Dinh cũng không phải là nhân vật tầm thường, lập tức hiểu ra. truyện copy từ

- Lạc Bắc! Người chuẩn bị thần cung Toái Hư từ trước? Hóa ra người đã nghi ngờ Phong Hàn Độc nên mới cố ý dẫn chúng ta tới đây để mai phục?

- thần cung Toái Hư chỉ ngấm vào hơi thở và dùng thần thức để xác định. Bọn họ không thể có được hơi thở của Trần Đồ Long vậy thì người sử dụng thần cung Toái Hư phải ở gần đây. Vừa rồi hắn tấn công màn ánh sáng màu đen cũng là để cho người sử dụng thần cung Toái Hư có thể nhìn thấy chúng ta.

- Lệ Nan Phùng! Người ra tìm chỗ của người sử dụng thần cung Toái Hư rồi cùng với Từ Thạch Hạc giết chết ả. Mạc Thiên Hình! Trần Đồ Long! Các người và ta giết chết Lạc Bắc.

Nguyên Anh của Vương Dinh liên tiếp ban phát mệnh lệnh.

- Giết!

Người bên phía Vương Dinh biết đã tới lúc sống chết cho nên khi âm thanh của y còn chưa dứt, Mạc Thiên Hình đã điên cuồng chấp hai tay lại và xông lên. Một cái cổ phù màu vàng từ trong tay y bay ra rồi hóa thành một cột nguyên khí bao phủ toàn bộ sơn cốc. Cùng lúc đó, Lệ Nan Phùng cũng hét lên một tiếng ánh sáng màu hồng đen trên trán y xuất hiện rồi con mắt Yêu kia lại hiện ra.

Tuy nhiên vừa mới nhìn thấy quang cảnh xung quanh, con mắt Yêu đó gần như không tin nổi vào mắt mình.

Nên nhớ mắt Yêu của y là của một con dị thú ở Thiên Lan tinh không rồi được luyện thành qua bí pháp. Trải qua mấy ngàn năm tiến hóa, người tu đạo ở Thiên Lan tinh không có pháp thuật và phương pháp luyện chế pháp bảo hoàn toàn khác với người tu đạo bây giờ, có thể sử dụng nội đan yêu thú thậm chí là một phần cơ thể của chúng để tạo thành pháp bảo.

Mà con mắt Yêu của y khi sử dụng cho dù người tu đạo có thủ đoạn che giấu khí tức thì trong vòng trăm dặm cũng bị y cảm nhận.

Nhưng vào lúc này liếc mắt nhìn quanh nhưng cơ bản không phát hiện ra vị trí của người tu đạo sử dụng thần cung Toái Hư ở đâu.

Ngay lập tức pháp lực dao động của y lại tăng lên cực mạnh khiến cho ánh sáng màu hồng từ trong mắt bắn ra thêm chừng năm sáu trượng. Lần này phát hiện ra trên một ngọn núi ngoài sơn cốc có một làn hơi thở khác thường.

599. Chương 559: A Tị Hắc Hỏa. Chín Trăm Kiểm Cường

Dịch giả: hany

- Vô ích thôi! Cho dù uy lực pháp thuật của người có mạnh tới mấy cũng đừng mong phá được màn hào quang của ta.

Sau tiếng hét chói tai của Phong Hàn Độc, sắc mặt của Vương Dĩnh cũng hơi thay đổi. Bởi vì hắn biết mặc dù Phong Hàn Độc chưa chắc đã là đối thủ của Lạc Bắc nhưng không ngờ vừa mới đối mặt, Phong Hạc Độc suýt bị Lạc Bắc một chiêu giết chết. Tuy nhiên y lập tức bình tĩnh lại mà nói với Lạc Bắc một cách thần nhiên.

Lạc Bắc cười lạnh. Bấy vầng sáng đỏ như máu lập tức bao phủ Yêu vương liên thai rồi hóa thành một điểm sáng chui vào mi tâm, tạm thời phong ấn Yêu vương liên thai lại.

Thứ pháp thuật thoải mái phong ấn pháp bảo thu vào trong cơ thể khiến cho mắt Vương Dĩnh giật giật. Nhưng Vương Dĩnh nhìn Lạc Bắc với ánh mắt lại thêm tự tin. Thấy hắn không nói gì, Vương Dĩnh lại nói:

- Xem ra người vào Tử Kim hư không tìm được nhiều thứ tốt... Thế này đi. Lạc Bắc! Nếu người đầu hàng ta, giao vị trí trận pháp truyền tống vào Tử Kim hư không cùng với tinh đồ của nó cho ta thì ta sẽ bảo vệ người không chết.

- Bảo vệ ta khỏi chết?

Lạc Bắc thần nhiên liếc nhìn Vương Dĩnh. Đối với người khác thì pháp lực dao động của Vương Dĩnh còn hơn cả hắn. Nhưng nhìn năm tên cường giả của Mật Vân tông và Từ Thạch Hạc đang ở phía trên, hắn vẫn tản ra sự tự tin và uy áp cực mạnh:

- Người cho rằng các người có thể giết được ta?

- Một chọi một có lẽ ta chưa chắc đã là đối thủ của người. - Vương Dĩnh trầm ngâm một lúc rồi nhìn Lạc Bắc nói:

- Nhưng nếu chúng ta cùng ra tay, với tu vi của người chắc chắn không chống nổi.

Lạc Bắc liếc mắt nhìn Vương Dĩnh:

- Nếu người đã cho là như vậy thì có thể thử đi.

Vương Dĩnh liếc mắt nhìn Lạc Bắc, cau mày nhưng không nói gì mà chỉ phát tay.

Nhìn thấy gã phát tay, đỉnh đầu của Lệ Nan Phùng, Trần Đồ Long và Mạc Thiên Hình đều phóng lên những cột sáng.

Cột sáng phóng lên từ đỉnh đầu của Lệ Nan Phùng xuất hiện Nguyên Anh giống như tạc từ ngọc trắng. Hai tay Nguyên anh nắm một cái lá cờ nhỏ màu hồng.

Cột sáng màu lam lao ra từ đỉnh đầu của Trần Đồ long, từ trong đó hiện ra một cái Nguyên Anh màu đen đang nâng cái chén nhỏ.

Còn cột sáng màu vàng lao ra khỏi đỉnh đầu của Mạc Hình Thiên thì Nguyên Anh hiện ra trong đó cũng có màu vàng, hai tay cầm một cây roi ngắn.

Người tu đạo hiện nay có bản thể Nguyên Anh rất yếu. Cho dù Nguyên anh đại thành mặc dù có thể ra khỏi cơ thể người tu đạo nhưng cũng rất ít để tránh khỏi bị đối thủ mạnh ra tay khống chế, tổn thất tu vi. Còn đám người Mật Vân tông của Thiên Lan tinh không thì thường để cho pháp bảo của mình dung hợp với Nguyên Anh rồi luyện thành pháp bảo bản mệnh. Bản thân của Nguyên Anh rất khó bị thương cho nên khi đối địch đều thoát ra khỏi cơ thể. Như vậy thân thể có thể sử dụng một hai, cái pháp bảo nữa tạo thành uy lực lớn nhất.

Ba người Lệ Nan Phùng đều thả Nguyên Anh còn Vương Dĩnh vẫn đứng nguyên. Hiển nhiên y cho rằng chỉ cần bốn người đánh với Lạc Bắc là đủ không cần phải thêm mình ra tay nữa.

Cùng lúc đó, Lạc Bắc cũng chẳng nói nhiều tay phải hơi động. Một cái kính nhỏ ở giữa có một viên tinh thạch màu hồng xuất hiện trước mặt hắn. Theo chân nguyên tràn vào, cái kính nhỏ lập tức tản ra những điểm sáng màu hồng giống như một cái không gian nhỏ bao phủ lấy Lạc Bắc.

Rầm! Một tiếng nổ vang lên. Cây cờ màu hồng trong tay Lệ Nan Phùng tuôn ra vô số điểm sáng màu hồng nhìn giống như đóa hoa hồng rồi trong nháy mắt ngưng tụ thành nhiều ngọn lửa phun thẳng về phía Lạc Bắc. Những đóa hoa hồng như được tạo ra từ hồng ngọc ẩn chứa uy lực của thiên hỏa khổng lồ không hề kém Hỏa Ngô công của Lạc Bắc. Hơn nữa bên trong những tia sáng còn chứa lực lượng chân nguyên cực mạnh gây ra lực xung kích lớn hơn nữa. Ngay cả lão đạo Côn Luân Từ Thạch Hạc đang ở bên trên cũng phải trầm mặt trầm tính toán xem pháp bảo Hắc Phong phiến của mình chống lại lá cờ nhỏ màu hồng này có được bao nhiêu phần thắng.

Phạm vi công kích từ cái pháp bảo của Lệ Nan Phùng rất rộng. Thiên hỏa liên tục tràn ra trong nháy mắt bao phủ cả nửa sơn cốc khiến cho Lạc Bắc không thể tránh.

Đúng lúc này, một cái cổ phù màu đỏ xuất hiện trước mặt Lạc Bắc. Cái cổ phù đó có nhiều điểm lấm tấm màu vàng, hơn nữa không khí xung quanh lập tức quay cuồng biến đổi cho thấy bản thân của nó rất nóng.

- Cẩn thận! Đây là A Tị hỏa phù, không được tới gần hắn trong vòng trăm trượng.

Vừa thấy tám cổ phù xuất hiện trước mặt Lạc Bắc, Lệ Nan Phùng lập tức hét to.

Âm thanh của y còn chưa dứt, những ngọn lửa màu đen đã từ quanh người Lạc Bắc bay lên trong nháy mắt bao phủ lấy hắn.

Nhất thời trên bầu trời của sơn cốc một nửa là lửa hồng còn một nửa là lửa đen. Lửa hồng và lửa đen chạm vào nhau tạo thành khu vực rõ ràng đồng thời liên tục có những tiếng nổ vang lên. Còn bóng dáng Lạc Bắc thì biến mất giữa vùng A Tị hắc hỏa, cơ bản không biết rõ vị trí của hắn ở đâu.

- Đi.

Nguyên Anh của Mạc Hình Thiên vung cây roi ngắn lên. Phía trên đám lửa đen đang xoay vần chợt xuất hiện vô số những tia chớp to bằng cánh tay màu vàng giáng xuống.

Những tia chớp màu vàng tràn ngập khí lôi cương hoàn toàn khác biệt với khí lôi cương bình thường. Bên trong những tia chớp màu vàng đó như chứa đựng khí hệ Kim trong không gian khiến cho chúng so với những tia chớp bình thường còn ngưng tụ hơn rất khó bị đánh tan.

Những tia chớp bình thường cho dù mạnh tới mấy một khi va chạm tới pháp bảo phòng ngự hay pháp thuật phòng ngự của đối phương liền tiêu tan. Mà càng cứng càng khó tản thì thời gian duy trì tấn công càng dài, uy lực càng mạnh thêm.

Cùng lúc đó, Trần Đồ Long và Phong Hàn Độc cũng không sử dụng pháp bảo bảo mệnh của mình mà phóng ra một đạo pháp thuật.

Chỉ thấy Trần Đồ Long hóa ra vô số những mũi tên băng màu lam lạnh thấu xương. Những mũi tên băng đó cho dù bị A Tị hắc hỏa thiêu đốt nhưng chúng cũng lập tức hóa thành những cột nước trút xuống. Còn Phong Hàn độc lại hóa ra hơn trăm ngàn luồng gió màu đen. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, lượng A Tị hắc hỏa đã giảm xuống chỉ còn một nửa để lộ bóng dáng Lạc Bắc.

- Không hay.

- Làm sao mà hắn lại có thể phóng ra nhiều kiếm cương đến vậy?

Nhưng đúng vào lúc này điều khiến cho cả bốn người, thậm chí là Vương Dĩnh và lão đạo Từ Thạch Hạc của Côn Luân đang quan sát đều hồn bay phách lạc. Toàn bộ hư không như bị chém vỡ. Ước chừng chín trăm đạo kiếm cương trong suốt như thủy tinh từ quanh người Lạc Bắc lao ra.

Hơn chín trăm đạo kiếm cương.

Trong nháy mắt Lạc Bắc như biến thành một con nhím khổng lồ bắn ra vô số những cái lông nhọn.

Lúc trước cho dù là Vương Dĩnh hay Từ Thạch Hạc đều đã chứng kiến uy lực đạo kiếm cương tụ hợp Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu, Tinh Niệm Thông Minh quyết và kiếm quyết phá thiên liệt của Lạc Bắc. Uy lực của thứ kiếm cương đó còn hơn cả bản mệnh kiếm nguyên bình thường.

Cả chín trăm đạo bản mệnh kiếm nguyên cùng tấn công thì ai có thể ngăn cản.

- A!

Trong nháy mắt Phong Hàn Độc, Lệ Nan Phùng, Mạc Thiên Hình và Trần Đồ Long đều kêu lên sợ hãi vội vàng lui về phía Vương Dĩnh. Cái bảo bình màu đen trong tay Phong Hàn Độc và cái chén nhỏ của Trần Đồ Long nhanh chóng bắn ra những tia sáng tạo thành hai cái lồng bao phủ bốn người vào bên trong. Cùng lúc đó, trên đỉnh đầu của Vương Dĩnh cũng lao ra một cái Nguyên Anh màu bạc, trong tay cầm một cái pháp bảo giống như đồng tiền. Dòng khí màu bạc cuộn cuộn tuôn ra từ đó. C lúc, một cái cổ phù màu xanh vỡ vụn trong tay của y tạo thành một màn ánh sáng bao phủ bên ngoài bọn họ.

Vô số tiếng gió rít vang lên. Giữa không trung lúc đó chợt xuất hiện những cơn gió đen gào rít. Lão đạo Từ Thạch Hạc của Côn Luân sợ lớp phòng ngự của mấy người bọn họ không chống được nên vội vàng lấy Hắc Phong Phiến ra.

- Không ổn! Chúng ta bị lừa rồi. Chỉ là pháp bảo tạo hình mà thôi.

Nhưng khi mấy đạo kiếm cương tấn công vào màn ánh sáng màu xanh ở bên ngoài cùng, gương mặt kinh hãi của Vương Dĩnh chợt tái xanh.

Vừa rồi y phóng ra cái cổ phù đó có tên là Thượng Thanh thần phù. Cái phù này có uy lực phòng ngự mạnh nhất của Mật Vân tông. Hơn nữa phương pháp luyện ra nó vô cùng khó, không biết phải tốn bao nhiêu tài liệu. Uy năng phòng ngự của nó còn hơn xa mấy cái pháp bảo bản mệnh của họ. Cái Thượng Thanh thần phù này trong cả Mật Vân tông cũng chỉ có ba cái.

Vừa rồi khi thấy Lạc Bắc phóng ra cả chín trăm đạo bản mệnh kiếm nguyên, biết bản thân không thể bỏ chạy cho nên mới theo bản năng sử dụng cái phù đó. Nhưng hiện tại, y chợt nhận ra phần lớn trong chín trăm đạo kiếm cương của Lạc Bắc có uy lực cực nhỏ chỉ là do pháp bảo tạo hình làm ra mà thôi.

Chuyện này chẳng khác nào Lạc Bắc chỉ dùng một hư chiêu đã khiến cho y mất một cái tiên phù.

Hơn nữa hiện tại tương đương với năm người liên thủ nhưng đối mặt với một mình Lạc Bắc chẳng những không làm cho hắn bị thương mà còn bị ép cho chật vật tới mức độ này.

Phụ phụng

Mất đi pháp bảo và pháp thuật phụ trợ, những tia chớp màu vàng do Mạc Hình Thiên phóng ra bị A Tị hắc hỏa và kiếm cương của Lạc Bắc đánh cho tan tác. Còn Lạc Bắc giờ tay về một cái, một tia chớp màu vàng nhanh chóng ngưng tụ lại thành một quả cầu sét rồi bị hắn hút vào trong người.

- Nếu các người đầu hàng ta thì ta có thể bảo vệ các người khỏi chết.

Sau khi hút quả cầu đỏ, Lạc Bắc nhìn đám người Vương Dĩnh và Lệ Nan Phùng sau đó thản nhiên nói vậy.

- Chẳng lẽ người cho chúng ta không làm gì được người hay sao?

Cơn tức và sát khí từ Nguyên Anh của Vương Dĩnh tản ra. Theo làn pháp lực dao động cực mạnh trên người y, một vầng sáng lóe xoáy màu bạc chợt xuất hiện quanh người Lạc Bắc. Nó khiến cho tất cả A Tì hắc hỏa và ánh sáng của rừng trúc quanh người hấn vỡ nát.

- Chẳng lẽ các người nghĩ sử dụng cái màn ánh sáng này bao vây ta thì người ở ngoài không uy hiếp được các người hay sao?

Uy lực đạo pháp thuật của Vương Dĩnh cho thấy tu vi của y ít nhất từ Độ Kiếp trung kỳ trở lên. Nhưng sắc mặt của Lạc Bắc vẫn thản nhiên chỉ lạnh lùng nói vậy.

...

Ngay khi Lạc Bắc nói câu đó, trong rừng cây bên ngoài sơn cốc, người tu đạo mặc áo bào đen đang ẩn nấp chợt cử động.

600. Chương 560: Lại Thấy Thần Cung.

La Phù

Tác giả: Vô Tội

Chương 560: Lại thấy thần cung.

Người dịch: Hany

Nguồn: Thientrucac

Mặc dù thời tiết của Thập Vạn Đại Sơn lúc này không rét lắm nhưng người tu đạo áo bào vẫn theo thói quen hà hơi xoa xoa tay.

Tấm áo bào đen đự dột từ vải bố có chất liệu cực thô. Tuy nhiên hai cánh tay thò ra từ bên trong áo lại rất đẹp.

Một vầng sáng màu đồng chợt xuất hiện trước mặt người tu đạo gầy gò đó rồi hóa thành một cây trường cung. Cây trường cung màu xanh đồng có hai mươi bốn viên bảo thạch trong suốt tản ra pháp lực dao động. Cây trường cung đó chính là cây thần cung Toái Hư đã đánh chết Huống Vô Tâm và Độc Nhân vương.

Một tia sáng màu đen chợt xuất hiện chui vào mi tâm của người tu đạo mặc áo bào đen.

Tia sáng màu đen đó chính là cái pháp bảo có thể tăng cường chân nguyên mà Lạc Bắc lấy được từ Độc Long tôn giả.

Sau khi lấy ra cái pháp bảo đó, người tu đạo áo đen hơi dừng lại một chút như cảm giác chân nguyên lưu động trên người. Sau đó, người tu đạo liền quay về phía màn ánh sáng màu đen bao phủ trong thung lũng rồi giờ thần cung Toái Hư lên mà kéo dây cung.

Lúc này trong sơn cốc toàn thân Lạc Bắc bao phủ bởi một lớp lôi hỏa màu tím. Thân thể của hắn đưa theo Nguyên Anh thứ hai nhanh chóng di chuyển trong thung lũng với tốc độ gần như thuần di.

Cái này chính là đòn pháp trong Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu mà khi sử dụng như lấy dao cắt da cắt thịt mình. Cùng lúc đó hắn lại sử dụng một cái phù lấy được từ Hoàng Thiên thần tháp. Cái phù này có thể làm rối loạn thần thức của đối phương, khiến cho đối phương không xác định được vị trí của hắn.

Chính nhờ vào đạo phù đó mới giúp cho Lạc Bắc không bị đám người Vương Dĩnh vây khốn. Nhưng cho dù vậy thì toàn bộ không gian trong Thung lũng đối với bản thân hắn và năm người tu đạo của Thiên Lan tinh không là quá mức nhỏ hẹp khiến cho hắn nhanh chóng bị ép vào góc Đông Bắc.

Quan sát từ bất kể phương diện nào thì tình hình của Lạc Bắc bây giờ đều không ổn.

Nhưng đúng vào lúc này, người tu đạo khoác áo bào đen chợt kéo căng dây của thần cung Toái Hư.

Pháp lực dao động và nguyên khí xung quanh người tu đạo đó lập tức tạo thành một cái lỗ xoáy. Rồi dây cung chợt vang lên một tiếng động nhỏ.

Theo tiếng động nhỏ đó, trong cả sơn cốc gần như rung chuyển rồi sau đó là tiếng không gian sụp đổ ầm ầm cùng với những tiếng gầm rú.

Gần như toàn bộ những người có mặt trong sơn cốc như Vương Dĩnh, Lệ Nan Phùng...ngay cả lão đạo Từ Thạch Hạc cũng đều cảm ứng được giữa đất trời xuất hiện một hơi thở trí mạng. Nhất là Nguyên Anh của Phong Hàn Độc đang nở nụ cười dữ tợn ngay lập tức chỉ còn nỗi sợ tới mức hồn bay phách lạc.

Vào giờ khắc này, màn ánh sáng màu xanh do Tam Thanh thần phù tạo thành tự động co lại chỉ còn bao phủ một phạm vi chừng năm, sáu trượng bao bọc đám người Phong Hàn Độc và Vương Dĩnh. Nguyên Anh của Phong Hàn Độc cũng chỉ hét lên một tiếng bi thảm, ánh sáng từ cái bảo bình ôm trong tay tản ra rực rỡ chiếu về phía trước. Khi tiếng ầm ầm vừa mới vang lên, một cột sáng kéo theo khí tức hủy diệt cũng xuất hiện ở ngay bên ngoài vầng sáng màu xanh, tấn công vào vầng sáng đánh cho bảo bình màu đen bay ngược ra ngoài.

Uy năng của Tam Thanh thần phù khiến cho người ta không thể tưởng tượng được. Lúc này khi công kích của thần cung Toái Hư xuyên qua vầng sáng cũng bị yếu đi nhiều nên bị Phong Hàn Độc sử dụng cái bảo bình màu đen cản được. Tuy nhiên gần như ngay lập tức ngay khi tiếng động của đạo tiên quang thứ nhất vừa mới kết thúc, đạo tiên quang thứ hai lại xuất hiện trước mặt Nguyên Anh của Phong Hàn Độc.

Nguyên Anh của Phong Hàn Độc há miệng như muốn kêu lên tuy nhiên chân nguyên trong người như bị lực xung kích của cột sáng ép chặt lại trong người. Khi cột sáng vọt qua, Nguyên Anh của y giống như chưa bao giờ xuất hiện trên cõi đời này mà hoàn toàn biến mất.

Sau khi bắn liên tục hai mũi tên, người tu đạo ở trong rừng hơi dừng lại nhanh chóng lấy một viên đan dược thơm ngát để nuốt.

- thần cung Toái Hư.

Mãi cho tới lúc này, Vương Dĩnh, Lệ Nan Phùng Từ Thạch Hạc mới tỉnh táo lại.

Chỉ trong tích tắc, Nguyên Anh của Phong Hàn Độc đã bị đánh nát. Mà vào lúc này, màn ánh sáng màu đen bao phủ bên trên thung lũng vẫn còn nguyên vẹn. Tiên quang hủy diệt không ngờ xuất hiện ngay tại trong sơn cốc.

Chỉ có thực sự đối mặt với thần cung Toái Hư mới biết được thứ thần binh vô thượng này khủng bố tới mức độ nào.

Gương mặt vốn không hề bận tâm của lão đạo Từ Thạch Hạc vậy mà bây giờ cũng phải gầm gừ liên tục. Lão cố gắng sử dụng Hắc Phong phiến tạo ra vô số những cột gió màu đen bao phủ lấy thân mình. Rồi một cái pháp bảo phòng ngự có hình cái chuông cổ cũng lập tức xuất hiện trước mặt lão. Nhưng cho dù như vậy nếu tiếp theo thần cung Toái Hư tấn công lão thì lão cũng không tự tin chống lại được. Hơn nữa quan trọng nhất là lão không cảm giác được hai luồng tiên quang đó từ đâu mà ra.

Xoẹt!

Ngay tức thì một đạo bản mệnh kiếm nguyên từ trước mặt Lạc Bắc phóng ra tấn công lên vầng sáng màu xanh thuận thế chém một cái khiến cho vầng sáng xuất hiện một vết nứt rộng mười trượng.

Người tu đạo áo đen lại giương thần cung Toái Hư. Một cột sáng hủy diệt trong nháy mắt lại xuất hiện trước mặt Trần Đồ Long.

Nguyên Anh của Trần Đồ Long giống như bị gặp nước sôi cuống cuống lui lại. Cái chén nhỏ màu đen ôm trong tay y lập tức bay ra. Cái pháp bảo bản mệnh này dường như là pháp bảo phòng ngự. Tuy nhiên trong nháy mắt khi nó va chạm với cột sáng của thần cung Toái Hư liền vỡ vụn. Tiễn quang vẫn không hề dừng lại đánh cho thân thể của Trần Đồ Long nát thành tro.

Một dòng khí màu bạc cuộn cuộn và một cái thuẫn nhỏ màu đỏ chợt xuất hiện chắn phía trước tiễn quang đang lao về phía Nguyên Anh của Trần Đồ Long chặn nó lại cứu được một mạng của y. Tuy nhiên do pháp bảo bản mệnh bị hủy khiến cho Nguyên Anh của Trần Đồ Long bị thương nặng, ánh sáng trên người tắt mất.

Vào giờ phút này Vương Dĩnh và Từ Thạch Hạc vẫn không biết tiễn quang khủng bố đó tới từ hướng nào. Tuy nhiên trong năm người thì Vương Dĩnh cũng không phải là nhân vật tầm thường, lập tức hiểu ra.

- Lạc Bắc! Người chuẩn bị thần cung Toái Hư từ trước? Hóa ra người đã nghi ngờ Phong Hàn Độc nên mới cố ý dẫn chúng ta tới đây để mai phục?

- thần cung Toái Hư chỉ ngấm vào hơi thở và dùng thần thức để xác định. Bọn họ không thể có được hơi thở của Trần Đồ Long vậy thì người sử dụng thần cung Toái Hư phải ở gần đây. Vừa rồi hắc tấn công màn sáng màu đen cũng là để cho người sử dụng thần cung Toái Hư có thể nhìn thấy chúng ta.

- Lệ Nan Phùng! Người ra tìm chỗ của người sử dụng thần cung Toái Hư rồi cùng với Từ Thạch Hạc giết chết ả. Mạc Thiên Hình! Trần Đồ Long! Các người và ta giết chết Lạc Bắc.

Nguyên Anh của Vương Dĩnh liên tiếp ban phát mệnh lệnh.

- Giết!

Người bên phía Vương Dĩnh biết đã tới lúc sống chết cho nên khi âm thanh của y còn chưa dứt, Mạc Thiên Hình đã điên cuồng chấp hai tay lại và xông lên. Một cái cổ phù màu vàng từ trong tay y bay ra rồi hóa thành một cột nguyên khí bao phủ toàn bộ sơn cốc. Cùng lúc đó, Lệ Nan Phùng cũng hét lên một tiếng ánh sáng màu hồng đen trên trán y xuất hiện rồi con mắt Yêu kia lại hiện ra.

Tuy nhiên vừa mới nhìn thấy quang cảnh xung quanh, con mắt Yêu đó gần như không tin nổi vào mắt mình.

Nên nhớ mắt Yêu của y là của một con dị thú ở Thiên Lan tinh không rồi được luyện thành qua bí pháp. Trải qua mấy ngàn năm tiến hóa, người tu đạo ở Thiên Lan tinh không có pháp thuật và phương pháp luyện chế pháp bảo hoàn toàn khác với người tu đạo bây giờ, có thể sử dụng nội đan yêu thú thậm chí là một phần cơ thể của chúng để tạo thành pháp bảo.

Mà con mắt Yêu của y khi sử dụng cho dù người tu đạo có thủ đoạn che giấu khí tức thì trong vòng trăm dặm cũng bị y cảm nhận.

Nhưng vào lúc này liếc mắt nhìn quanh nhưng cơ bản không phát hiện ra vị trí của người tu đạo sử dụng thần cung Toái Hư ở đâu.

Ngay lập tức pháp lực dao động của y lại tăng lên cực mạnh khiến cho ánh sáng màu hồng từ trong mắt bắn ra thêm chừng năm sáu trượng. Lần này phát hiện ra trên một ngọn núi ngoài sơn cốc có một làn hơi thở khác thường.

601. Chương 560: Lại Thấy Thần Cung

Dịch giả: hany

Mặc dù thời tiết của Thập Vạn Đại Sơn lúc này không rét lắm nhưng người tu đạo áo bào vẫn theo thói quen hà hơi xoa xoa tay.

Tấm áo bào đen đượ dệt từ vải bố có chất liệu cực thô. Tuy nhiên hai cánh tay thò ra từ bên trong áo lại rất đẹp.

Một vầng sáng màu đồng chợt xuất hiện trước mặt người tu đạo gầy gò đó rồi hóa thành một cây trường cung. Cây trường cung màu xanh đồng có hai mươi bốn viên bảo thạch trong suốt tản ra pháp lực dao động. Cây trường cung đó chính là cây thần cung Toái Hư đã đánh chết Huống Vô Tâm và Độc Nhân vương.

Một tia sáng màu đen chợt xuất hiện chui vào mi tâm của người tu đạo mặc áo bào đen.

Tia sáng màu đen đó chính là cái pháp bảo có thể tăng cường chân nguyên mà Lạc Bắc lấy được từ Độc Long tôn giả.

Sau khi lấy ra cái pháp bảo đó, người tu đạo áo đen hơi dừng lại một chút như cảm giác chân nguyên lưu động trên người. Sau đó, người tu đạo liền quay về phía màn ánh sáng màu đen bao phủ trong thung lũng rồi giơ thần cung Toái Hư lên mà kéo dây cung.

Lúc này trong sơn cốc toàn thân Lạc Bắc bao phủ bởi một lớp lông hỏa màu tím. Thân thể của hắn đưa theo Nguyên Anh thứ hai nhanh chóng di chuyển trong thung lũng với tốc độ gần như thuận di.

Cái này chính là đòn pháp trong Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu mà khi sử dụng như lấy dao cắt da cắt thịt mình. Cùng lúc đó hắn lại sử dụng một cái phù lấy được từ Hoàng Thiên thần tháp. Cái phù này có thể làm rối loạn thần thức của đối phương, khiến cho đối phương không xác định được vị trí của hắn.

Chính nhờ vào đạo phù đó mới giúp cho Lạc Bắc không bị đám người Vương Dĩnh vây khốn. Nhưng cho dù vậy thì toàn bộ không gian trong Thung lũng đối với bản thân hắn và năm người tu đạo của Thiên Lan tinh không là quá mức nhỏ hẹp khiến cho hắn nhanh chóng bị ép vào góc Đông Bắc.

Quan sát từ bất kể phương diện nào thì tình hình của Lạc Bắc bây giờ đều không ổn.

Nhưng đúng vào lúc này, người tu đạo khoác áo bào đen chợt kéo căng dây của thần cung Toái Hư.

Pháp lực dao động và nguyên khí xung quanh người tu đạo đó lập tức tạo thành một cái lỗ xoáy. Rồi dây cung chợt vang lên một tiếng động nhỏ.

Theo tiếng động nhỏ đó, trong cả sơn cốc gần như rung chuyển rồi sau đó là tiếng không gian sụp đổ ầm ầm cùng với những tiếng gầm rú.

Gần như toàn bộ những người có mặt trong sơn cốc như Vương Dĩnh, Lệ Nan Phùng...ngay cả lão đạo Từ Thạch Hạc cũng đều cảm ứng được giữa đất trời xuất hiện một hơi thở trí mạng. Nhất là Nguyên Anh của Phong Hàn Độc đang nở nụ cười dữ tợn ngay lập tức chỉ còn nỗi sợ tới mức hồn bay phách lạc.

Vào giờ khắc này, màn ánh sáng màu xanh do Tam Thanh thần phù tạo thành tự động co lại chỉ còn bao phủ một phạm vi chừng năm, sáu trượng bao bọc đám người Phong Hàn Độc và Vương Dĩnh. Nguyên Anh của Phong Hàn Độc cũng chỉ hét lên một tiếng bi thảm, ánh sáng từ cái bảo bình ôm trong tay tản ra rực rỡ chiếu về phía trước. Khi tiếng ầm ầm vừa mới vang lên, một cột sáng kéo theo khí tức hủy diệt cũng xuất hiện ở ngay bên ngoài vầng sáng màu xanh, tấn công vào vầng sáng đánh cho bảo bình màu đen bay ngược ra ngoài.

Uy năng của Tam Thanh thần phù khiến cho người ta không thể tưởng tượng được. Lúc này khi công kích của thần cung Toái Hư xuyên qua vầng sáng cũng bị yếu đi nhiều nên bị Phong Hàn Độc sử dụng cái bảo bình màu đen cản được. Tuy nhiên gần như ngay lập tức ngay khi tiếng động của đạo tiễn quang thứ nhất vừa mới kết thúc, đạo tiễn quang thứ hai lại xuất hiện trước mặt Nguyên Anh của Phong Hàn Độc.

Nguyên Anh của Phong Hàn Độc há miệng như muốn kêu lên tuy nhiên chân nguyên trong người như bị lực xung kích của cột sáng ép chặt lại trong người. Khi cột sáng vọt qua, Nguyên Anh của y giống như chưa bao giờ xuất hiện trên cõi đời này mà hoàn toàn biến mất.

Sau khi bắn liên tục hai mũi tên, người tu đạo ở trong rừng hơi dừng lại nhanh chóng lấy một viên đan dược thơm ngát để nuốt.

- thần cung Toái Hư.

Mãi cho tới lúc này, Vương Dĩnh, Lệ Nan Phùng Từ Thạch Hạc mới tỉnh táo lại.

Chỉ trong tích tắc, Nguyên Anh của Phong Hàn Độc đã bị đánh nát. Mà vào lúc này, màn ánh sáng màu đen bao phủ bên trên thung lũng vẫn còn nguyên vẹn. Tiễn quang hủy diệt không ngờ xuất hiện ngay tại trong sơn cốc.

Chỉ có thực sự đối mặt với thần cung Toái Hư mới biết được thứ thần binh vô thượng này khủng bố tới mức độ nào.

Gương mặt vốn không hề bận tâm của lão đạo Từ Thạch Hạc vậy mà bây giờ cũng phải gằm gừ liên tục. Lão cố gắng sử dụng Hắc Phong phiên tạo ra vô số những cột gió màu đen bao phủ lấy thân mình. Rồi một cái pháp bảo phòng ngự có hình cái chuông cổ cũng lập tức xuất hiện trước mặt lão. Nhưng cho dù như vậy nếu tiếp theo thần cung Toái Hư tấn công lão thì lão cũng không tự tin chống lại được. Hơn nữa quan trọng nhất là lão không cảm giác được hai luồng tiễn quang đó từ đâu mà ra.

Xoẹt!

Ngay tức thì một đạo bản mệnh kiếm nguyên từ trước mặt Lạc Bắc phóng ra tấn công lên vàng sáng màu xanh thuận thể chém một cái khiến cho vàng sáng xuất hiện một vết nứt rộng mười trượng.

Người tu đạo áo đen lại giương thần cung Toái Hư. Một cột sáng hủy diệt trong nháy mắt lại xuất hiện trước mặt Trần Đồ Long.

Nguyên Anh của Trần Đồ Long giống như bị gặp nước sôi cuống cuống lui lại. Cái chén nhỏ màu đen ôm trong tay y lập tức bay ra. Cái pháp bảo bản mệnh này dường như là pháp bảo phòng ngự. Tuy nhiên trong nháy mắt khi nó va chạm với cột sáng của thần cung Toái Hư liền vỡ vụn. Tiễn quang vẫn không hề dừng lại đánh cho thân thể của Trần Đồ Long nát thành tro.

Một dòng khí màu bạc cuộn cuộn và một cái thuẫn nhỏ màu đỏ chợt xuất hiện chắn phía trước tiễn quang đang lao về phía Nguyên Anh của Trần Đồ Long chặn nó lại cứu được một mạng của y. Tuy nhiên do pháp bảo bản mệnh bị hủy khiến cho Nguyên Anh của Trần Đồ Long bị thương nặng, ánh sáng trên người tắt mất.

Vào giờ phút này Vương Dĩnh và Từ Thạch Hạc vẫn không biết tiễn quang khủng bố đó tới từ hướng nào. Tuy nhiên trong năm người thì Vương Dĩnh cũng không phải là nhân vật tầm thường, lập tức hiểu ra.

- Lạc Bắc! Người chuẩn bị thần cung Toái Hư từ trước? Hóa ra người đã nghi ngờ Phong Hàn Độc nên mới cố ý dẫn chúng ta tới đây để mai phục?

- thần cung Toái Hư chỉ ngấm vào hơi thở và dùng thần thức để xác định. Bọn họ không thể có được hơi thở của Trần Đồ Long vậy thì người sử dụng thần cung Toái Hư phải ở gần đây. Vừa rồi hắc tấn công màn sáng màu đen cũng là để cho người sử dụng thần cung Toái Hư có thể nhìn thấy chúng ta.

- Lệ Nan Phùng! Người ra tìm chỗ của người sử dụng thần cung Toái Hư rồi cùng với Từ Thạch Hạc giết chết ả. Mạc Thiên Hình! Trần Đồ Long! Các người và ta giết chết Lạc Bắc.

Nguyên Anh của Vương Dĩnh liên tiếp ban phát mệnh lệnh.

- Giết!

Người bên phía Vương Dĩnh biết đã tới lúc sống chết cho nên khi âm thanh của y còn chưa dứt, Mạc Thiên Hình đã điên cuồng chấp hai tay lại và xông lên. Một cái cổ phù màu vàng từ trong tay y bay ra rồi hóa thành một cột nguyên khí bao phủ toàn bộ sơn cốc. Cùng lúc đó, Lệ Nan Phùng cũng hét lên một tiếng ánh sáng màu hồng đen trên trán y xuất hiện rồi con mắt Yêu kia lại hiện ra.

Tuy nhiên vừa mới nhìn thấy quang cảnh xung quanh, con mắt Yêu đó gần như không tin nổi vào mắt mình.

Nên nhớ mắt Yêu của y là của một con dị thú ở Thiên Lan tinh không rồi được luyện thành qua bí pháp. Trải qua mấy ngàn năm tiến hóa, người tu đạo ở Thiên Lan tinh không có pháp thuật và phương pháp luyện chế pháp bảo hoàn toàn khác với người tu đạo bây giờ, có thể sử dụng nội đan yêu thú thậm chí là một phần cơ thể của chúng để tạo thành pháp bảo.

Mà con mắt Yêu của y khi sử dụng cho dù người tu đạo có thủ đoạn che giấu khí tức thì trong vòng trăm dặm cũng bị y cảm nhận.

Nhưng vào lúc này, y liếc mắt nhìn quanh nhưng cơ bản không phát hiện ra vị trí của người tu đạo sử dụng thần cung Toái Hư ở đâu.

Ngay lập tức pháp lực dao động của y lại tăng lên cực mạnh khiến cho ánh sáng màu hồng từ trong mắt bắn ra thêm chừng năm sáu trượng. Lần này, y phát hiện ra trên một ngọn núi ngoài sơn cốc có một làn hơi thở khác thường.

602. Chương 561: Sự Bình Tĩnh Của Thích Khách

Dịch giả: hany

Trên thực tế, Lễ Nan Phùng cũng vẫn không nhận ra nơi ngọn núi đó có nguyên khí dao động khác thường. Tuy nhiên y cảm giác được ánh sáng của khu vực đó hơi khác thường.

- Từ Thạch Hạc! Cô ta đang ở bên trong ngọn núi kia. Giúp ta giết cô ta. - Lễ Nan Phùng lập tức quát lên.

Cùng lúc đó, một hạt châu đỏ như máu từ trong tay Lễ Nan Phùng xuất hiện rồi hóa thành vô số những sợi tơ màu trần vào bên trong Nguyên anh của y.

Hạt châu đỏ như máu đó dường như được luyện chế từ nội đan của một loại dị thú, giống như phù Hóa Thần mà Lạc Bắc đã sử dụng ở Tử Kim hư không, có thể nâng cao tu vi trong thời gian ngắn. Vô số những sợi tơ đỏ nhưng máu chui vào trong Nguyên Anh của Lễ Nan Phùng khiến cho Nguyên Anh của y trong nháy mắt tỏa ra ánh sáng rực rỡ, lực lượng chân nguyên tăng vọt.

Đối với đám người tu đạo của Mật Vân tông thì dường như phần lớn chân nguyên đều giữ trong Nguyên Anh. Khi đấu phép, thân thể chỉ làm phụ còn pháp bảo và pháp thuật thì chủ yếu được phóng ra từ Nguyên Anh.

Một cái pháp bảo nhìn như cái gương cũng lơ lửng trước mặt Lễ Nan Phùng, tuy nhiên cái pháp bảo này như cần rất nhiều chân nguyên để kích hoạt, ngay cả với tu vi Nguyên Anh hậu kỳ của Lễ Nan Phùng cũng không thể kích hoạt được nó. Cho tới khi Lễ Nan Phùng sử dụng hạt châu màu đỏ để tăng chân nguyên của bản thân lên, Nguyên Anh của y mới cầm lấy cái cờ nhỏ màu đỏ rồi chỉ về phía trước, một làn chân nguyên lập tức bay ra mà chui vào trong cái pháp bảo.

Được Lễ Nan Phùng đưa chân nguyên vào liên tục, ánh sáng trên bề mặt của tấm gương đồng tản ra rực rỡ rồi đột nhiên tạo thành một vòng sáng khổng lồ, rồi từ bên trong đó vang lên một tiếng gầm giống như tiếng sấm.

Trong tiếng gầm thật to, bảy con dị thú giống như kỳ lân nhưng sau lưng lại có cánh lập tức bay ra.

Mỗi con dị thú còn hơn trượng đó không hề có khí huyết mà như được ngưng tụ từ ánh sáng. Thân thể của chúng không phải thật sự là dị thú mà giống như Hỏa Ngô của Lạc Hàng bị hút thần hồn và chân nguyên sau đó luyện thành pháp bảo. Tuy nhiên cả bảy con dị thú đều tản ra pháp lực dao động tương đương với một người tu đạo Nguyên Anh sơ kỳ.

Phù!

Cả bảy con dị thú vừa xong tới vàng sáng màu đen liền tạo ra một lỗ hổng ở trên bề mặt của nó mà lao về phía người tu đạo áo đen.

Giữa vô số những cột gió được bao phủ trong ánh sáng màu đen, lão đạo Từ Thạch Hạc của Côn Luân chờ tới khi bảy con dị thú gần tới khu rừng mới cần răng lấy ra Diệt Phạt ma nhận, sau đó lay động Hắc Phong phiến khiến cho vô số những cột gió rít lên và di chuyển về phía đỉnh núi kia.

- Sư đệ Trần Đồ long! Sư đệ Mạc Thiên Hình! Hai người các ngươi đối phó với Nguyên Anh của hắn còn ta sẽ diệt thân thể trước.

Lúc này, bên trong vầng sáng màu đen, Vương Dĩnh cũng đã thả ra bảy điểm sáng màu trắng phát ra những âm thanh ong ong. Bên trong mỗi điểm sáng đó là một con tiểu trùng kỳ lạ.

Đồng tiền màu bạc trong tay Nguyên Anh của Vương Dĩnh liên tục tản ra những dòng khí cuộn cuộn rồi biến thành bàn tay to, núi cao mà ép về phía Lạc Bắc. Thường thường bản mệnh kiếm nguyên của Lạc Bắc lóe lên một cái liên cắt đứt uy năng của dòng khí màu bạc nhưng sau đó chúng lại nhanh chóng hội tụ.

Nghe lệnh của Vương Dĩnh, Mạc Hình Thiên lập tức hóa ra những tảng đá màu vàng liên tục tấn công vầng sáng bao phủ quanh người hắn. Nguyên Anh của y vẫn cầm sợi roi ngắn liên tục phóng ra những tia chớp giáng về phía Nguyên anh của Lạc Bắc.

Trong tay Nguyên Anh của Trần Đồ Long chợt xuất hiện một hạt châu màu đỏ giống như nội đan của yêu thú.

Tuy nhiên hạt châu đó cũng không phải chỉ để dùng tăng chân nguyên như hạt châu của Lệ Nan Phùng. Trần Đồ Long lấy ra hạt châu đó, ngón tay khẽ chỉ một chút không ngờ bề mặt của nó liền xuất hiện vô số những lá bùa màu vàng nhỏ như con kiến. Rồi cả hạt châu lập tức hóa thành một ngọn lửa màu vàng đuổi theo Lạc Bắc đang phi động trong ngọn lửa màu tím.

Rầm rầm rầm...

Giống như có cả trăm tia sét nổ tung bên tai. Trong cả vầng sáng màu đen chợt xuất hiện một vầng lửa màu đỏ không lồ. Uy lực mà hạt châu màu đỏ nổ tung hoàn toàn vượt xa pháp bảo cấp kim tiên. Dòng sóng không khí do vụ nổ của nó tạo ra thậm chí còn làm cho cái vầng sáng màu đen bao phủ xuất hiện vài vết nứt.

Những vầng sáng tản ra từ cây trúc màu xanh trong tay Lạc Bắc bị nổ tung. Pháp bảo bản mệnh của Mạc Hình Thiên không còn có gì cản trở lập tức phóng tới trước mặt Nguyên Anh của Lạc Bắc.

.....

Lúc này, tiếng gầm do thần cung Toái Hư xé rách hư không lại vang lên.

Trong vầng sáng màu đen lúc này Mạc Hình Thiên kích hoạt cổ phù tản ra khói vàng cuộn cuộn che phủ khiến cho người sử dụng thần cung Toái Hư như không thể dùng ánh mắt để tập trung tấn công đám người Vương Dĩnh.

Ngay khi bảy con dị thú tương đương với người tu đạo Nguyên Anh sơ kỳ lao tới cách rừng cây chừng mười trượng thì mười hai hạt châu tản ra ánh sáng màu lam đột nhiên xuất hiện tạo thành một vầng sáng màu lam. Đám dị thú bao vây vầng sáng mà cắn xé điên cuồng như không thể làm gì được nó.

Bên trong vầng sáng màu lam, người tu đạo khoát tấm áo bào màu đen không hề có chút nao núng.

Nhìn những cột gió màu đen phủ kín trời đất lao tới, người tu đạo đó lại giơ thần cung Toái Hư trong tay rồi hết sức bình tĩnh mà buông dây cung.

Trong nháy mắt sắc mặt của lão đạo Từ Thạch Hạc trắng bệch.

Âm thanh không gian sập xuống lại vang lên rồi một cột sáng rực rỡ đột nhiên xuất hiện bên trong nhưng cột gió cắt đứt những cái nào ngăn cản đường di chuyển của nó.

- Chẳng lẽ cô ta vẫn có thể ngấm được vào hơi thở của ta?

Từ Thạch Hạc theo bản năng di chuyển chân nguyên tới mức cao nhất rồi vội vàng lay động Hắc Phong biến hóa ra thành những cột gió như những con giao long bao phủ quanh người. Ngay cả Diệt Phạt mà nhận cũng lượn lờ trước mặt lão.

Tuy nhiên cột sáng mang theo sự hủy diệt chỉ lướt qua bên trái của Từ Thạch Hạc rồi cắt nát hơn nửa những cơn lốc xoáy do Hắc Phong biến hóa thành.

- Không ổn.

Như nhận ra mình đã làm sai chuyện gì đó, lông tóc của Từ Thạch Hạc cũng dựng đứng vội vàng phi động.

Nhưng đúng vào lúc này, người tu đạo áo đen vừa bắn một mũi tên lại tiếp tục buông dây cung.

Một tiếng động nhỏ vang lên trên dây cung rồi biến thành tiếng sét khiến cho cả trời đất phải rung chuyển.

Một điểm sáng xuất hiện trước mặt Từ Thạch Hạc rồi nhanh chóng sáng lên. Trong nháy mắt một cột sáng khổng lồ xuất hiện phá tan từng cơn lốc xoáy mà lao tới Từ Thạch Hạc.

- A!

Từ Thạch Hạc hét lên một tiếng chói tai.

Chân nguyên trong người lão nhanh chóng dâng lên rồi những vầng sáng màu đen trước mặt lão tạo thành một đóa hoa sen cùng với Diệt Phật ma nhận đang xoay quanh người phóng thẳng vào cột sáng khổng lồ.

Rầm!

Một vầng sáng màu đen khổng lồ chợt xuất hiện giữa không trung.

Nhất thời không ai nhìn thấy Từ Thạch Hạc sống chết như thế nào.

Sau khi bắn một mũi tên đó pháp lực dao động của người tu đạo áo đen cũng yếu đi. Vầng sáng màu lam bao phủ xung quanh cũng tối dần như không chịu nổi sự tấn công của bảy con dị thú. Xem ra tu vi của người tu đạo áo đen đó cũng chỉ liên tục sử dụng thần cung Toái Hư được hai lần.

Tuy nhiên người tu đạo vẫn không hề bối rối. Sau khi lấy một viên đan dược màu trắng nhét vào miệng, người tu đạo đó chẳng thèm để ý tới vị trí của lão đạo Từ Thạch Hạc mà lập tức phóng lên lao thẳng về phía cái vầng sáng màu đen bên trong chứa đầy lửa đỏ hừng hực.

Trong nháy mắt khi bay lên, chiếc áo bào bị dòng khí làm cho tung bay để lộ gương mặt của người tu đạo đó.

Người sử dụng thần cung Toái Hư chính là thiếu nữ Hâm Duyệt đi ra từ vòng đảo thứ chín của Côn Luân.

Sử dụng một mũi tên làm cho Từ Thạch Hạc lộ diện, thiếu nữ vẫn hết sức bình tĩnh cho dù bên cạnh đang có bảy con dị thú điên cuồng tấn công vầng sáng màu lam. Sự bình tĩnh đó càng khiến cho nàng thật sự giống như một thích khách.

Lệ Nan Phùng đang ở trong những đám mây lửa cũng cảm thấy ớn lạnh. Vốn ý kích hoạt cái cổ bảo này là định dùng bảy con dị thú giữ chân thiếu nữ rồi sau đó để Từ Thạch Hạc tới gần đánh chết nàng. Nhưng y lại không thể ngờ được nàng bình tĩnh tới mức bỏ qua sự có mặt của bảy con dị thú, sử dụng hai mũi tên để đối phó với Từ Thạch Hạc.

Với khoảng cách như thế này, Lệ Nan Phùng cảm thấy cho dù Từ Thạch Hạc không chết thì hiện tại bây giờ cũng khó mà đánh tiếp được.

Sử dụng một mũi tên làm cho Từ Thạch Hạc lộ diện, thiếu nữ vẫn hết sức bình tĩnh cho dù bên cạnh đang có bảy con dị thú điên cuồng tấn công vầng sáng màu lam. Sự bình tĩnh đó càng khiến cho nàng thật sự giống như một thích khách.

Lệ Nan Phùng đang ở trong những đám mây lửa cũng cảm thấy ớn lạnh. Vốn ý kích hoạt cái cổ bảo này là định dùng bảy con dị thú giữ chân thiếu nữ rồi sau đó để Từ Thạch Hạc tới gần đánh chết nàng. Nhưng y lại không thể ngờ được nàng bình tĩnh tới mức bỏ qua sự có mặt của bảy con dị thú, sử dụng hai mũi tên để đối phó với Từ Thạch Hạc.

Với khoảng cách như thế này, Lệ Nan Phùng cảm thấy cho dù Từ Thạch Hạc không chết thì hiện tại bây giờ cũng khó mà đánh tiếp được.

603. Chương 562: Ba Nguyên Anh Bắt Lấy Một Cái

Dịch giả: hany

Mà điều khiến cho y cảm thấy bất ngờ đó là thiếu nữ không ở nguyên tại chỗ mà vọt thẳng về phía mình và vàng sáng màu đen. Điều này khiến cho y chần chừ không biết có nên ra tay hay không.

Nếu y mà ra tay thì sẽ để lộ vị trí của mình. Nhưng nếu không ra tay thì nhìn thiếu nữ như muốn xông thẳng vào bên trong vàng sáng.

Kẻ điên.

Có được một món đồ tấn công được bất cứ vị trí nào thì phải nghĩ kéo dài khoảng cách với đối phương, đằng này lại lao thẳng tới gần. Cách chiến đấu thế này quả thực đúng là của kẻ điên.

....

Từ lúc Lệ Nan Phùng phát hiện ra nàng rời khỏi vị trí cho tới khi thiếu nữ bắn xong hai mũi tên khiến cho vàng sáng màu đen nổ tung trong không trung chỉ có chừng một cái chớp mắt.

Lúc này, nhìn thiếu nữ cầm thần cung Toái Hư lao tới, sắc mặt của Vương Dĩnh hết sức bình tĩnh.

Bản thân y biết rõ dựa vào Từ Thạch Hạc và Lệ Nan Phùng chưa chắc đã là đối thủ của thiếu nữ. Còn bản thân y muốn nhân cơ hội để giết chết Lạc Bắc.

Bảy con bọ cánh cứng giống như bảy điểm sáng trong không trung đột nhiên biến mất.

Khi chúng xuất hiện đã ở bên cạnh Lạc Bắc rồi chui thẳng vào trong người hắn.

Đám bọ cánh cứng mà Vương Dĩnh thả ra quanh người không ngờ lại có thần thông thuần di.

Cùng lúc đó, pháp bảo bản mệnh của Mạc Hình Thiên ngưng tụ những tia chớp màu vàng thành một cái chùy giáng thẳng xuống đỉnh đầu Nguyên Anh của Lạc Bắc. Nguyên Anh của Lạc Bắc đang lơ lửng trên đỉnh đầu. Hạt châu đó lập tức tản ra ánh sáng nhưng dưới sự ngăn cản của thứ ánh sáng đó, cái chùy vẫn tiếp tục bay đi.

Nguyên Anh của Lạc Bắc dường như không chịu nổi một đòn của Mạc Hình Thiên.

Nhìn thấy cảnh đó, trong mắt Nguyên Anh của Vương Dĩnh xuất hiện một nụ cười lạnh.

Bảy con bọ kia là một thứ dị chủng của Thiên Lan hư không, từ nhỏ đã có thần thông thuần di. Vương Dĩnh may mắn mới có được chúng. Nhánh tu đạo thừa kế từ thượng cổ ở Thiên Lan hư không hoàn toàn khác biệt với các tông môn tu đạo hiện tại. Bọn họ dựa vào yêu thú để luyện chế đan dược và pháp bảo, tạo ra nhiều thứ mật pháp độc đáo. Vương Dĩnh may mắn có được bảy con dị trùng sau đó dùng mật pháp luyện mấy chục năm, đồng thời để cho chúng liên tục ăn bằng ngọc. Hiện tại không chỉ có thần thông thuần di mà trong cơ thể tản ra khí lạnh tương đương với một cái pháp bảo cấp Kim tiên. Một khi chúng chui vào trong cơ thể của đối thủ cho dù là người tu đạo tu vi Độ Kiếp cũng bị đóng băng kinh mạch.

Đấu phép trong một khoảng thời gian ngắn, Vương Dĩnh cũng nhận ra những người tu đạo hiện nay cũng giống như Lạc Bắc, phần lớn chân nguyên đều chứa trong cơ thể. Việc phóng ra pháp bảo hay pháp thuật đều dựa vào thân thể là chính chứ không như bọn họ dựa vào Nguyên Anh. Mà trong tình huống đấu pháp dữ dội nếu như có kinh mạch nào bị đóng băng, thân thể không phóng ra pháp quyết và pháp bảo thì Lạc Bắc không thể chống được sự tấn công của họ.

Nếu rơi vào cảnh đó, thân thể và Nguyên Anh của Lạc Bắc sẽ bị giết chết ngay lập tức.

Như vậy, cho dù bọn họ bị thần cung Toái Hư uy hiếp thì cùng lắm chỉ bị mất đi một, hai người, những người còn lại vẫn có thể rút đi. Dù sao thì mỗi lần thần cung Toái Hư cũng chỉ có thể đối phó được với một người chứ không bao phủ trên một phạm vi rộng.

Cái đồng tiền màu bạc trong tay Nguyên Anh của Vương Dĩnh tuôn ra những dòng khí rồi nhanh chóng ngưng tụ thành một thanh đao chém thẳng xuống thân thể của Lạc Bắc.

- Sao lại thế này?

Nhưng Vương Dĩnh không thể ngờ được khi bảy con bọ cánh cứng chui vào trong thân thể của Lạc Bắc nhưng hắn không hề bị ảnh hưởng đồng thời mối liên hệ tinh thần giữa gã và chúng cũng bị cắt đứt.

Không hề có lấy một chút chần chừ, khi cái chùy của Mạc Thiên Hình tấn công tới Nguyên Anh, một ngọn lửa màu lam từ trong tay Lạc Bắc phóng ra bắn thẳng vào cây chùy. Mỗi chạm vào nhau, ngọn lửa màu lam bình yên vô sự còn cây chùy kia thì lập tức vỡ vụn bắn ra hàng ngàn tia chớp màu vàng, giống như trong không trung có một đóa hoa cúc nở rộ.

Chín đạo kiếm cương Phá Thiên Liệt và một đạo bản mệnh kiếm nguyên màu đỏ sậm từ trên người Lạc Bắc phóng ra. Trong nháy mắt nó cắt nát cây đao màu bạc rồi lao thẳng về phía thân thể và Nguyên Anh của Vương Dĩnh.

Phù!

Một vầng sáng màu xanh bắt trúng đạo bản mệnh kiếm nguyên màu đỏ sậm nhưng nó giống như một con bò tót xuyên thẳng vào cái pháp bảo màu xanh biếc. Bị bản mệnh kiếm nguyên đâm trúng cái pháp bảo màu xanh sậm lập tức vỡ tan còn thân thể và Nguyên Anh của Vương Dĩnh vội vàng bỏ chạy lên phía trên mà tránh được một đòn của Lạc Bắc.

Nhưng cùng lúc đó, một tia sáng màu hồng chợt lóe lên rồi một đóa hoa Mạn Đà La xuất hiện trước mặt Nguyên Anh của Trần Đồ Long. Thân thể và pháp bảo bản mệnh của Trần Đồ Long đã bị hủy nên khi nhìn thấy thế y sợ tới mức hồn bay phách lạc, theo bản năng bắn một ngọn lửa màu lam vào đóa hoa Mạn Đà Lan.

Rắc rắc

Ngọn lửa màu lam còn chưa kịp chạm vào đóa hoa Mạn Đà La, nó lập tức vỡ vụn. Trần Đồ Long chỉ thấy một người tu đạo xuất hiện, trên người tản ra hơi thở lạnh lẽo. Mái tóc bạc của người tu đạo đó tung bay. Không chờ cho y có động tác gì khác, trong mắt người tu đạo kia chợt lóe lên một tia sáng màu vàng khiến cho y cảm thấy vầng đầu hoa mắt như thần thức cũng bị tan biến mất một chút.

- Cái gì vậy?

Mạc Thiên Hình ở gần chỗ Trần Đồ Long cảm thấy ớn lạnh. Không chỉ trên thân thể của y mà ngay cả Nguyên Anh cũng toát ra khí lạnh.

Lúc trước, đám người Vương Dĩnh cũng biết được rất nhiều thủ đoạn của Lạc Bắc. Biết hắn dường như còn có một cái phân thân có hình dạng của Thiên thủ huyết phạt. Nhưng cái phân thân đó dường như là vật ngưng kết từ chân nguyên và Ma huyết, vì vậy mà đám người Vương Dĩnh quyết định trước khi Lạc Bắc lộ cái phân thân đó ra phải giải quyết hắn trước. Đồng thời bọn họ còn chuẩn bị một cái cổ phù để đối phó với cái phân thân đó. Vì thế mà khi thấy tia sáng màu hồng bay ra, Mạc Thiên Hình đã nắm cái cổ phù trong tay.

Nhưng vào lúc này, xuất hiện trước mặt y không phải là cái phân thân kia mà dường như là một vật thi luyện.

Pháp lực dao động tản ra từ người vật thi luyện đó tạo thành thực chất, lực lượng chân nguyên tương đương với người tu đạo Nguyên Anh hậu kỳ. Hơn nữa ánh mắt của nó dường như còn có tác dụng mê hoặc thần hồn, ngay cả Trần Đồ Long có tu vi như vậy cũng không chống nổi.

Ầm!

Mạc Thiên Hình vừa mới nghĩ cứu Trần Đồ Long thì một cột sáng bạc đột nhiên vọt ra từ tay Lạc Bắc kéo theo tiếng ầm ầm như tinh cầu nổ tung từ trên cao mà phóng về phía y.

Trong nháy mắt, Mạc Thiên Hình nhìn thấy cái cột sáng đó được phóng ra từ một cái pháp bảo như cây gậy ngắn màu bạc đang nằm trong tay Lạc Bắc. Mà uy lực của nó không hề thua bản mệnh kiếm nguyên của hắn.

Từng vầng nguyên khí hệ Thổ nhanh chóng tập trung trước mặt Mạc Thiên Hình tạo thành một cây cột đá màu vàng. Rồi những tia chớp màu vàng như những mũi tên liên tục phóng tới cột sáng của Lạc Bắc.

“Ầm ầm!”

Trong tiếng nổ ầm ầm, cây cột đã bị vỡ hơn một nửa, cổ lăm mới chặn được cái cột sáng màu bạc đỏ. Tuy nhiên thân thể và Nguyên Anh của Mạc Thiên Hình cũng bị chấn động mạnh, nhất thời không thể sử dụng pháp quyết hay pháp bảo.

Xoẹt!

Một vầng sáng giống như vầng trăng lưỡi liềm chợt xuất hiện trước mặt Thi thần của Lạc Bắc. Trong nháy mắt những sợi chỉ bạc trên đỉnh đầu của Thi thần lập tức tạo thành một cái kén ngăn cản vầng sáng đó. Vầng sáng kia không thể cắt được Huyền sát ngân ti của Thi thần nhưng lực lượng của nó vẫn làm cho Thi thần bị đánh văng.

Đạo pháp thuật này là do Vương Dĩnh phóng ra.

Tốc độ thi triển pháp thuật và lực lượng của Vương Dĩnh cho thấy tu vi của y hơn xa Nguyên Anh hậu kỳ. Mỗi lần Thi thần bị đánh bay, Nguyên Anh của Trần Đồ Long lại run lên, tỉnh táo được một chút.

Nhưng vào lúc này, một đám mây đen chợt bay tới bao phủ lấy y rồi thu về tay Lạc Bắc.

Trong đám mây đen kia vang lên tiếng trận pháp vỡ nát.

Đó chính là Thúc Anh hắc vân nang đang từ từ tự hủy. Tuy nhiên bây giờ Lạc Bắc vẫn dùng nó để bắt Nguyên Anh của Trần Đồ Long.

Nhưng vào lúc này, một đám mây đen chợt bay tới bao phủ lấy y rồi thu về tay Lạc Bắc.

Trong đám mây đen kia vang lên tiếng trận pháp vỡ nát.

Đó chính là Thúc Anh hắc vân nang đang từ từ tự hủy. Tuy nhiên bây giờ Lạc Bắc vẫn dùng nó để bắt Nguyên Anh của Trần Đồ Long.

604. Chương 563: Diệt Hết Toàn Bộ

Dịch giả: hany

Ánh mắt của Mạc Thiên Hình và Vương Dĩnh tràn ngập sự kinh hãi.

Sau khi phá vỡ pháp bảo phòng ngự của đối phương, Lạc Bắc như cưỡi được dây trời hoàn toàn chiếm lại thế công.

Kiểm cương Phá Thiên Liệt.

Bản mệnh kiếm nguyên!

Huyền bảo màu lam.

Cùng với Cửu Thiên tinh thần pháo đã cướp được khi ở Tử Kim hư không. Trong nháy mắt lực tấn công của Lạc Bắc đạt tới gần tương đương với đòn tấn công của thần cung Toái Hư. Với khoảng cách gần thế này, ai có thể ngăn được?

Hơn nữa vào lúc này, Lạc Bắc còn không rảnh tay lấy ra cái cổ bảo hình cái kính. Nếu không với hơn chín trăm đạo Kiểm cương thật giả khó phân biệt mà xuất hiện thì uy lực còn kinh khủng hơn nữa.

- Đi!

Gần như ngay khi Lạc Bắc sử dụng Thúc Anh hắc vân nang bắt được Nguyên Anh của Trần Đồ Long, Vương Dĩnh cũng hét lên.

.....

Nhưng tiếng hét của y lại bị tiếng động âm âm của không gian sập xuống hoàn toàn lẫn át.

Ngay khi Lạc Bắc thả Thi Thần rồi sử dụng Cửu Thiên tinh thần pháo thì Lệ Nan Phùng cũng triển khai quyết chiến với thiếu nữ mang thần cung Toái Hư.

Khi thiếu nữ không lùi mà vọt về phía vàng sáng màu đen, Lệ Nan Phùng do dự một chút rồi toàn bộ Nguyên Anh và thân thể đều tản ra một thứ ý chí kiên quyết và giết người rất mạnh.

Cái cờ nhỏ màu hồng trong tay Nguyên Anh cuộn nhẹ, ngay lập tức Thiên hỏa bao phủ khắp cả trăm trượng liền tập trung lại rồi tạo thành một cây trường thương màu đỏ, lao về phía thiếu nữ với một tốc độ kinh người. Cùng lúc đó, chân nguyên trong người y dường như được phun hết ra khỏi miệng tạo thành một viên nội đan bắn thẳng tới mắt thiếu nữ.

Tấn công hết sức.

Vào lúc này, Lệ Nan Phùng lại không thêm phòng ngự mà chỉ tập trung tấn công.

Y dốc hết tất cả pháp thuật và pháp bảo khiến cho mười hai viên Định Hải thần châu của thiếu nữ cũng khó ngăn được. Nhưng sắc mặt của thiếu nữ lại hết sức bình tĩnh, thậm chí khóe miệng còn điểm một nụ cười châm biếm.

Đối diện với đòn tấn công tổng lực của Lệ Nan Phùng, thiếu nữ lại buông dây cung.

Một cột sáng tản ra hơi thở trí mạng xuất hiện giữa thiếu nữ và Lệ Nan Phùng. Tuy nhiên cột sáng đó cũng không hề gặp phải đòn tấn công của Lệ Nan Phùng mà lao thẳng về phía y.

“A! A! A!”

Lệ Nan Phùng kêu lên điên cuồng, y cũng không hề thay đổi pháp thuật tấn công của mình, không ngăn cản cột sáng của thần cung Toái Hư. Trong nháy mắt, thân thể và Nguyên anh của y liền hóa thành tro bụi.

Rầm!

Tuy nhiên viên nội đan của y cùng với cây trường thương màu đỏ cũng nổ tung tại vòng sáng màu lam bao phủ thiếu nữ.

Hơn mười dải sáng giống như lưỡi đao xuyên qua vàng sáng màu lam mà đâm vào cơ thể của nàng.

Cả hai cùng chết?

Bị thương ở mức độ này đừng nói là người tu luyện Nội đan đạo pháp mà cho dù là Lạc Bắc tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh cũng không thể nào chịu được.

Trong nháy mắt Lệ Nan Phùng và thiếu nữ quyết chiến với nhau, cái kết quả của nó là cả hai cùng chết?

...

Cảnh tượng này cả Vương Dĩnh và Mạc Thiên Hình đều nhìn thấy. Tuy nhiên cả hai đều hiểu rõ cho dù không có thần cung Toái Hư thì cũng không làm gì được Lạc Bắc.

Cả hai liếc nhau một cái rồi tách về hai hướng mà phóng ra ngoài sơn cốc.

Mặc dù tốc độ phi độ của Lạc Bắc cực nhanh nhưng với tu vi của cả hai mà tách ra thì ít nhất vẫn còn có một người thoát được.

- Muốn chạy sao? Quá muộn rồi.

Âm thanh thần nhiên của Lạc Bắc vừa mới vang lên thì ba tia sáng đột nhiên lao vào người Vương Dĩnh.

Ba điểm sáng đó là vật sống dường như ẩn nấp sẵn ở một chỗ nào đó. Ngay cả dưới pháp lực dao động mạnh như vậy chúng cũng không bị chết. Vào lúc này, Vương Dĩnh cơ bản trong trường hợp bất ngờ liền bị ba tia sáng đó chui vào trong cơ thể.

- Hỗn Nguyên Thần Hoàng.

Nguyên Anh của Vương Dĩnh kêu lên một cách sợ hãi. Còn thân thể của y thì bị khựng lại như không khống chế nổi chân nguyên, ngay cả pháp quyết để phi độn cũng không làm được.

Cùng với lúc ba điểm sáng xuất hiện, cách đó hơn mười dặm như có tia sáng màu xanh lóe lên. Rồi trong nháy mắt khi ba tia sáng chui vào trong cơ thể của Vương Dĩnh, một tia sáng màu xanh cũng xuất hiện trên đỉnh đầu của Mạc Thiên Hình.

Không gian đột nhiên như xuất hiện một cái lỗ thủng rồi Vũ Sư Thanh, Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc lập tức từ trong Vân Mộng thần thoi lao ra. Một tia sáng màu vàng xuất hiện khiến cho thân thể của Mạc Thiên Hình bị chém làm hai đoạn, trong nháy mắt hóa thành cát vàng. Hai trái Tử Tiêu đạo quả và một vàng sáng màu hồng cũng lập tức tấn công cái thuẫn màu vàng do pháp bảo bản mệnh của y tạo ra.

Cảnh tượng lúc này hết sức thê thảm. Trong nháy mắt khi thân thể bị Nạp Lan Nhược Tuyết dùng Hoàng Sa Thần đao chém nát, Nguyên Anh của Mạc Thiên Hình cũng không chống nổi đòn liên thủ của Thái Thúc và Vũ Sư Thanh mà bị đánh bay.

Vô số những tia sáng vàng từ trong tay Lạc Bắc bay ra lập tức bao phủ Nguyên anh của Mạc Thiên Hình, giam cầm nó lại.

Lại một Nguyên Anh của cường giả Mật Vân tông bị Lạc Bắc bắt.

Lúc này, Nguyên anh của Vương Dĩnh khê gẫy đồng tiền bản mệnh làm cho nó bắn ra vô số ngọn lửa màu bạc. Trong nháy mắt tốc độ phi độn của Nguyên Anh tăng lên mấy chục lần, so với Tử tiêu lôi quang độn của Lạc Bắc còn nhanh hơn.

Thấy tình hình không ổn, Vương Dĩnh cũng chẳng thèm để ý tới thân thể mà sử dụng pháp bảo bản mệnh để bỏ chạy.

Nhìn thấy Nguyên Anh của Vương Dĩnh phi độn, Lạc Bắc cũng chẳng có cách nào để đuổi theo. Tuy nhiên trong tay hần chợt xuất hiện một cái ngọc phù màu trắng.

Trên bề mặt của cái ngọc phù đó có rất nhiều những hình ảnh giống như con rắn. Nó chính là Khốn tiên phù mà Lạc Bắc và Hoài Ngọc đã lấy được trong Hoàng Thiên thần tháp.

“Rắn rắn!”

Khi ánh sáng của ngọc phù tản ra xung quanh nó cũng vỡ vụn trong tay Lạc Bắc. Năm cái dây thừng giống như năm con rắn đột nhiên xuất hiện trên người Vương Dĩnh mà trói Nguyên Anh của y lại.

Không hay.

Trong nháy mắt khi năm sợi dây trói lấy Nguyên anh của Vương Dĩnh, trên Vân Mộng thần thoi ở tương đối gần với Nguyên Anh của y, quanh người Thái Thúc cũng bốc lên ngọn lửa màu tím mà đuổi theo nguyên anh của Vương Dĩnh. Tuy nhiên Thái Thúc chợt biến sắc vội vàng dừng lại rồi bay ngược về phía sau.

Uỳnh!

Nguyên Anh của Vương Dĩnh và cả cái pháp bảo bản mệnh hình đồng tiền đồng loạt nổ tung.

Tu vi của Vương Dĩnh có lẽ phải tới Độ Kiếp hậu kỳ. Lúc này, Nguyên Anh và pháp bảo bản mệnh cùng nổ thì uy lực của nó cho dù Thái Thúc có lùi lại nhanh tới mấy, có thêm cả Nạp Lan Nhược Tuyết và Vũ Sư Thanh sử dụng pháp thuật đỡ cho những cũng bị bay ngược về phía sau.

- Thái Thúc! Ngươi sao rồi?

Lạc Bắc cảm thấy căng thẳng. Trên thực tế cho tới bây giờ Lạc Bắc vẫn chưa thể hiện hết thực lực của mình. Thậm chí để đề phòng Từ Thạch hạc nhận ra Hoài Ngọc giao toàn bộ Đạo Tàng Chân Nguyên Diệu yếu cho mình, thậm chí hần không sử dụng tới một vài pháp thuật mạnh của nó. Bởi vì cho dù đám người tu đạo của Mật Vân tông có thực lực nằm ngoài sự tưởng tượng của Lạc Bắc nhưng đối thủ chính của hần vẫn là Hoàng Vô Thần. Nếu như giữ được chút thực lực của mình thì sau này sẽ rất có lợi. Nhưng Lạc Bắc lại không ngờ Vương Dĩnh thấy không thể trốn thoát liền cho nổ Nguyên Anh. Nếu vì hần giữ thực lực mà Thái Thúc bị làm sao thì hần không thể tha thứ cho bản thân.

Nhưng hần lập tức thở phào khi thấy bóng dáng của Thái Thúc nhanh chóng xuất hiện:

- Lạc Bắc! Ta không sao.

Lạc Bắc gật đầu rồi bầy vàng sáng lập tức bay ra khỏi tay hần bao phủ lấy Hâm Duyệt và thần cung Toái Hư.

- Lạc Bắc ca ca thật mạnh. Đám người tu đạo kái không biết từ đâu tới mà lợi hại đến vậy. Lúc đầu, muội còn tưởng đánh không lại chúng.

Sau khi đả hạ Mạn Đà La bao phủ thần cung Toái Hư và thiếu nữ rồi hóa thành một điểm sáng chui vào mi tâm của Lạc Bắc, tại Dạ Tây Phổ Lạc, nơi vị trí của tộc Ma Tây sinh sống trước đó, trong sơn động có cái trận pháp thiên ngân của Na Cổ tát mãn, một thiếu nữ có gương mặt giống hệt với thiếu nữ kia, có điều lúc này gương mặt của nàng hết sức đặc ý.

Trên ngón tay của nàng có một cái nhẫn màu hồng chính là Thần Kiêu pháp giới của Lạc Bắc.

- Hâm Duyệt! Thắng rồi phải không? Tán Tây Nạp Thác đúng là người bên Hoàng Vô Thần?

Đông Nhan đứng gần đó vội vàng lên tiếng hỏi rồi nhanh chóng lấy một viên đan dược nhét vào tay thiếu nữ đang ngồi xếp bằng dưới đất.

Trên ngón tay của nàng có một cái nhẫn màu hồng chính là Thần Kiêu pháp giới của Lạc Bắc.

- Hâm Duyệt! Thắng rồi phải không? Tán Tây Nạp Thác đúng là người bên Hoàng Vô Thần?

Đông Nhan đứng gần đó vội vàng lên tiếng hỏi rồi nhanh chóng lấy một viên đan dược nhét vào tay thiếu nữ đang ngồi xếp bằng dưới đất.

605. Chương 564: Sói Đói

Dịch giả: hany

- Tu vi của lão đạo Côn Luân cùng với Hắc Phong phiến và Diệt phạt ma nhận hết sức lợi hại nhưng lại để cho y chạy mất.

Lạc Bắc đứng giữa không trung liếc mắt nhìn xung quanh rồi nói với Vũ Sư Thanh và Nạp Lan Nhược Tuyết.

- Côn Luân tích lũy cả ngàn năm! Những loại quái vật như thế so với các môn phái khác còn nhiều hơn. Chưa nói trong trận chiến bốn trăm năm trước có nhiều ma bảo rơi vào tay Côn Luân. Lạc Bắc! Đám người tu đạo kia có lai lịch thế nào?

Vũ Sư Thanh nhú mày. Mặc dù vào lúc này, y c giống như Đông Nhan đang ở Dạ Tây Phổ Lạc cơ bản không biết lai lịch của đám người Vương Đình nhưng chỉ một chút va chạm cũng đủ giúp cho gã cảm nhận được tu vi khủng bố của họ.

Hiện nay trong giới tu đạo thì người tu đạo có tu vi Nguyên Anh sơ kỳ không nhiều lắm. Trong toàn bộ giới tu đạo, những nhân vật như Khuất Đạo Tử chính là những vị bá chủ một phương. Chưa cần nói tới Vương Đình có tu vi Độ Kiếp hậu kỳ mà chỉ với đám người Trần Đồ Long cũng đủ để quét cả giới tu đạo hiện nay.

Cũng do bọn họ gặp phải nhân vật như Lạc Bắc và cái pháp bảo thần cung Toái Hư, nếu không với thần thông của họ cho dù Côn Luân tập trung bao vây không chừng vẫn có thể chạy thoát.

- Hiện tại sự tình cũng không hề đơn giản. Chúng ta về rồi hãy nói.

Lạc Bắc nhìn Vũ Sư Thanh mà nói vậy. Tay hần lập tức bắt một đạo pháp quyết. Ngay lập tức khí lôi cương đang bị bao phủ trong vàng sáng màu đen liền ngưng kết rồi chui vào trong cơ thể của Lạc Bắc.

Sau khi hấp thu toàn bộ lôi cương màu vàng kim mà Mạc Thiên Hình tạo ra, Lạc Bắc giờ tay chộp một cái hút ba điểm sáng màu đen, một sợi roi ngắn và một cái bảo bình màu đen vào tay.

Ba điểm sáng màu đen kia chính là Hồn Nguyên thần hoàng được hấn sử dụng một vài mật pháp của Hoàng Thiên tông để tế luyện nên đã tăng rất nhiều uy lực. Vừa rồi khi Vương Dĩnh cho nổ Nguyên Anh và pháp bảo bản mệnh, thân thể nổ tung, tuy nhiên ba con Hồn Nguyên thần hoàng vẫn không việc gì.

Còn sợi roi ngắn và cái bảo bình màu đen kia chính là pháp bảo bản mệnh của Mạc Thiên Hình và Phong Hàn Độc. Căn cứ vào tình hình vừa giao chiến với đám người Mật Vân tông thì trên người họ không thiếu đồ tốt. Tuy nhiên đầu phép cấp bậc như Lạc Bắc thì uy lực quá mạnh khiến cho pháp bảo và cổ phù trên người họ bị phá hủy hoàn toàn. Ngay cả bản thân hai cái pháp bảo bản mệnh cũng xuất hiện những vết nứt.

Lạc Bắc hơi liếc mắt nhìn hai cái pháp bảo. Khi ánh mắt của hấn chạm vào cái bảo bình màu đen thì có phản ngạc nhiên.

Ngay lập tức bảy vầng sáng liền lóe lên rồi bọc lấy cái thân thể của Phong Hàn Độc đang nằm dưới đất. Lạc Bắc sử dụng pháp quyết của Đại Hắc thiên ma quyết phong ấn cái thân thể đó lại.

Khi Lạc Bắc làm việc đó một đũa hải đồng hơi mập cũng từ trong Vân Mộng thần thoi chui ra bắt đầu hái thảo được còn sót.

Đũa hải đồng đó chính là Hà Ô được đồng được Lạc Bắc sử dụng pháp thuật cho có linh trí. Sau khi được đồng đáng yêu hái hết số thảo được còn lại, đám người Lạc Bắc liền chui vào trong Vân Mộng thần thoi. Một tia sáng màu xanh lóe lên, Vân Mộng thần thoi lập tức biến mất trong không trung.

....

Vàng sáng màu đen còn tồn tại tới cả nén hương mới từ từ biến mất.

Đạo phù của vương Dĩnh có thời gian dài như vậy mặc dù chỉ có tác dụng ngăn cản sự tấn công từ bên ngoài nhưng cũng rất tốt,

Lúc này, trong linh cốc, ảo trận vẫn còn nguyên. Khi đám người Lạc Bắc đi khỏi đã kích hoạt lại cấm chế cho nên sau khi vàng sáng màu đen biến mất, toàn bộ sơn cốc lại được bao phủ bởi làn sương mù màu trắng.

Sau một canh giờ, sắc trời tối dần, nguyên khí của trời đất ở xung quanh nơi đây cũng từ từ trở lại như lúc ban đầu, không còn dấu hiệu của trận đấu phép.

Tuy nhiên trong làn sương mù đột nhiên xuất hiện những điểm sáng giống như cả một đàn đom đóm.

Vô số những điểm sáng xuất hiện trong thung lũng yên tĩnh có hai màu, một là màu xanh biếc của một là màu trắng.

Cảnh tượng đó khiến cho người ta có cảm giác một người nào đó cầm hai viên tinh thạch màu xanh và màu trắng cọ vào nhau. Tuy nhiên bên trong thung lũng sau trận đại chiến không hề có lấy một bóng người.

Hai loại ánh sáng đó xuất hiện càng lúc càng nhiều rồi đột ngột tụ lại mà tạo thành hai bóng người.

Một dòng linh khí của trời đất từ xung quanh nhanh chóng tràn vào trong hai cái bóng đó khiến cho chúng từ từ trở nên rõ ràng.

Ước chừng một canh giờ hai cái bóng người lại xuất hiện vô số điểm sáng giống như những khiêu huyết của họ. Sau khi những điểm sáng đó xuất hiện, hai bóng người kia dường như tạo thành một sự gắn kết độc đáo với trời đất. Và một dòng linh khí cùng với nguyên khí của các vì sao từ trên cao hạ xuống liên tục chui vào trong cơ thể của hai người.

Liên tục hấp thu nguyên khí từ các vì sao, hai cái bóng từ từ hóa thành thực thể rồi tạo thành hai người đàn ông.

Mà hai người đàn ông đó chính là Vương Dĩnh và Lệ Nan Phùng vốn bị Lạc Bắc và thần cung Toái Hư đánh cho tan nát cả Nguyên Anh.

Có điều bây giờ cả hai cũng không có thân thể, cũng chẳng phải Nguyên Anh, cũng không có thần hồn mà giống với hóa thân của Mật tông.

...

- Không ngờ Lạc Bắc lại nghi ngờ Phong Hàn Độc mà sắp sẵn cạm bẫy để cho chúng ta chui đầu vào rọ.

Đột nhiên Vương Dĩnh vung tay bắn ra một ngọn lửa màu hồng vào tảng đá lớn ở gần đó khiến cho nó hóa thành chất lỏng. Sau đó, một chút nguyên khí bay ra, thứ chất lỏng đó từ từ thay đổi hình dạng rồi tạo thành hai bộ trường bào màu đỏ thẫm. Lệ Nan Phùng và Vương Dĩnh liền chọn lấy mỗi người một bộ.

- Nếu như chúng ta ở Thiên Lan tinh không mà không bị cái mật pháp kia thì chưa chắc đã không đánh lại hắn. - Lệ Nan Phùng cười khổ.

Vào lúc này, pháp lực dao động trên người Vương Dĩnh và Lệ Nan Phùng không hề kém so với trước khi bị đánh nát Nguyên Anh và thân thể là mấy. Tuy nhiên nghe qua lời của Lệ Nan Phùng thì tu vi của hai người dường như trước đó rất cao, có điều do phải sử dụng mật pháp nào đó nên mới phải trả giá làm cho tu vi giảm đi như vậy.

- Nếu không làm vậy thì giấu sao được Hoàng Vô Thần? Mỗi hành động của chúng ta đều bị y giám sát. Hoàng Vô Thần là một kẻ kiêu hùng. [T R U Y E N F U L L .] Cho dù để cho y tới Thiên Lan hư không, tự mình tới Mật Vân tông chúng ta thì y cũng sẽ nghi ngờ chúng ta che giấu thực lực. Đối với y thì người tu đạo ở Thiên Lan hư không chẳng khác nào đàn sói, hắn không thể dẫn sói vào nhà được. Hơn nữa ngay cả người tu luyện pháp quyết đó cũng không nhận ra tu vi của y tới mức nào. Không chừng có lẽ y đã đột phá mấy lần Thiên kiếp. Như vậy cũng tốt! Tất cả mọi người nghĩ chúng ta chết, chúng ta có thể tìm cách sửa chữa trận pháp truyền tông tới Thiên Lan hư không. - Vương Dĩnh liếc mắt nhìn Lệ Nan Phùng.

- Còn về phần Lạc Bắc...đúng tu vi của y không khiến cho người ta sợ hãi nhưng pháp bảo và pháp thuật của hắn đều có thần thông mạnh. Cho dù với tu vi thật sự của chúng ta trước kia, nếu như một đối một cũng chưa chắc giết được hắn. Hơn nữa, hắn suy nghĩ rất kỹ càng. Trước khi chúng ta tới, người đã dùng mắt yêu quan sát cả mấy trăm dặm không phát hiện ra sự có mặt của người tu đạo tu vi mạnh nào. Ai ngờ, hắn lại cho thần cung Toái Hư ẩn nấp sẵn ở đây, lại thêm cả Vân Mông thần thai. Tất cả đều được hắn bố trí cẩn thận.

- Hắn có rất nhiều cổ phù và cổ bảo, chắc chắn là tìm được ở Tử Kim hư không. - Lệ Nan Phùng gật đầu rồi cau mày nói:

- Sau này nhất định phải chiếm lấy cái Nam Thiên môn đó.

- Người sử dụng thần cung Toái Hư cũng không chắc đã phải là thân thể thật sự mà như là hóa thân dùng pháp thuật nào đó tạo ra. - Vương Dĩnh hơi nheo mắt lại:

- Nếu không chúng cũng không thể bình tĩnh được tới mức như vậy khi thấy người giết chết kẻ đó. Có điều như vậy cũng tốt. Thực lực của người này càng mạnh thì càng có thể kiềm chế Hoàng Vô Thần. Hơn nữa lần này chúng ta không thể giết chết hắn thì Hoàng Vô Thần vẫn còn phải đàm phán điều kiện với Mật Vân tông chúng ta. Khi đó, không chừng chúng ta còn có thêm nhiều người tới.

- Không ngờ pháp bảo và pháp thuật trong giới tu đạo này lại đạt tới trình độ như vậy. Xem ra chúng ta đã khinh địch. Nếu như chúng ta có thể quay lại đây, nắm trong tay số tài nguyên như thế này thì Mật Vân tông sẽ còn có thêm nhiều cao thủ hơn nữa. - Lệ Nan Phùng hít một hơi thật sâu rồi nhìn Vương Dĩnh, nói:

- Vương sư huynh! Huynh nghĩ cách sửa chữa trận pháp truyền tông, đệ tới Côn Luân.

- Không ngờ pháp bảo và pháp thuật trong giới tu đạo này lại đạt tới trình độ như vậy. Xem ra chúng ta đã khinh địch. Nếu như chúng ta có thể quay lại đây, nắm trong tay số tài nguyên như thế này thì Mật Vân tông sẽ còn có thêm nhiều cao thủ hơn nữa. - Lệ Nan Phùng hít một hơi thật sâu rồi nhìn Vương Dĩnh, nói:

- Vương sư huynh! Huynh nghĩ cách sửa chữa trận pháp truyền tông, đệ tới Côn Luân.

606. Chương 565: Bình Có Cổ Phật, Người Có Tầm Lòng Lương Thiện

Dịch giả: hany

- Người tới Côn Luân?

Một chút kinh ngạc thoáng xuất hiện trong mắt Vương Dĩnh. Gã và Lệ Nan Phùng mang trên người một cái nhiệm vụ vô cùng quan trọng của Mật Vân tông, ngay cả đám người Phong Hàn Độc cũng không được biết. Mấy ngàn năm trước, Mật Vân tông và vài môn phái thượng cổ đã trốn tới Thiên Lan hư không. Ngày đó, mặc dù trong đám đệ tử của Mật Vân tông có rất nhiều đệ tử nữ nhưng họ còn mang theo rất nhiều thiếu nữ người thường để dự trữ cho tương lai. Mặc dù Thiên Lan tinh không có ít linh khí nhưng lại có rất nhiều dị thú và thiên tài địa bảo trên mặt đất không có. Hơn nữa diện tích của Thiên Lan tinh không rộng hơn mười chín châu của Trung Thổ rất nhiều lần. Trong mấy ngàn năm qua, Mật Vân tông đã sử dụng nội đan dị thú và tài nguyên khác để tu luyện pháp thuật cũng như pháp bảo. Thậm chí tỉ lệ người tu đạo Nguyên Anh kỳ so với giới tu đạo hiện nay còn cao hơn nhiều.

Nhưng cũng như rất nhiều tông môn khác, người có thể tu luyện pháp thuật thật sự khó tìm. Mười đứa trẻ chưa chắc có được một người tu luyện pháp quyết. Mà có thể tu luyện thành công lại càng ít. Cho nên trong mấy ngàn năm qua, mặc dù Mật Vân tông đã dùng rất nhiều phương pháp kích thích sinh sản nhưng cũng không cải thiện được cái tỉ lệ đó. Trong cả trăm năm có khi mất hơn mười người tu đạo nhưng lại không thể bổ sung được mười người có thể tu luyện thành công khác. Cho nên nếu cứ tiếp tục như vậy thì người tu đạo trên Thiên Lan hư không nhất định sẽ càng ngày càng ít, thậm chí có khả năng biến mất hoàn toàn.

Với những nguyên nhân linh khí ít, dân số lại thiếu rất khó tìm kiếm đệ tử để thừa kế, Mật Vân tông nhất định phải nghĩ cách trở lại cái thế giới tu đạo mà họ đã bỏ đi từ mấy ngàn năm trước.

Cho nên Mật Vân tông không chỉ là sói mà còn là một con sói đỏ sẵn sàng nuốt bất cứ thứ gì.

Hiện tại đối với Vương Dĩnh mà Lệ Nan Phùng cho dù không thể tiêu diệt Lạc Bắc để Hoàng Vô Thần cho phép thêm nhiều người tới nhưng bản thân họ cũng giả chết để qua mặt Hoàng Vô Thần. Cho dù bọn họ không ngờ thua Lạc Bắc nhưng hiện tại ngay cả Từ Thạch Hạc cũng sợ quá chạy mất nên chắc chắn trong vòng ngàn dặm không hề có người của Côn Luân. Nên đối với họ mà nói thì dù sao cũng có thêm cơ hội.

Có điều Vương Dĩnh không hiểu tại sao Lệ Nan Phùng lại muốn tới Côn Luân.

- U Minh ma huyết!

Ánh mắt của Lệ Nan Phùng hết sức kiên quyết rồi nói với Vương Dĩnh như vậy.

- U Minh ma huyết?

- Khi ta ở Côn Luân từng sử dụng mắt yêu qua sát thì thấy ở vòng đảo thứ chín ngoài linh khí rất nhiều ra thì còn có một chút ma khí. Hơn nữa thứ ma khí đó như của vật sống chứ không phải của pháp bảo. - Lệ Nan Phùng dừng một chút rồi nói tiếp:

- Khi đó ta không biết đó là cái gì. Tuy nhiên sau đó, ta dò ra chuyện U Minh ma huyết cách đây bốn trăm năm, lại biết được Lạc Bắc muốn cứu tiểu Trà bị U Minh ma huyết xâm nhập. Hơn nữa cái pháp thuật phong ấn vừa rồi của hắc đường như được lưu trong một viên Huyết Xá lợi. Pháp lực dao động của pháp thuật đó hoàn toàn giống với ma khí tanh máu trong vòng đảo thứ chín của Côn Luân. Như vậy trong vòng đảo thứ chín của Côn Luân chắc chắn có phong ấn phân thân của U Minh huyết ma. Nếu thả được nó ra thì Côn Luân chắc chắn sẽ loạn, không có thời gian để ý tới ta. Đến lúc đó, chúng ta sẽ có thêm cơ hội sửa chữa trận pháp truyền tống, có cơ hội đặt chân lên giới tu đạo này.

Trong cái động quật ở Dạ Tây Phổ Lạc, bên cạnh trận pháp Thiên ngân...

Lạc Bắc khoanh tay đứng thẳng. Đông Nhan và được đồng đang luyện chế nước thuốc từ một cái lò luyện đan màu đỏ. Mùi thuốc kỳ dị bao phủ khắp cả động.

Hâm Duyệt... Do là hậu nhân của gia tộc họ Tô nên phải gọi nàng là Tô Hâm Duyệt mới đúng. Lúc này, Tô Hâm Duyệt, Thái Thúc, Nạp Lan Nhược Tuyết và Vũ Sư Thanh đều đứng sau lưng Lạc Bắc.

Trước mặt Lạc Bắc có hai cái Nguyên Anh đang lơ lửng, một cái màu lam và một cái màu vàng. Đó chính là Nguyên Anh của Trần Đồ Long và Mạc Thiên Hình. Lúc này, cả hai cái Nguyên Anh không bị tổn thương nhưng ánh sáng mờ nhạt, không hề có pháp lực dao động cho thấy bị Lạc Bắc sử dụng cấm chế.

- Mặt Vân tông ở Thiên Lan hư không của các người có bao nhiêu người tới đây? Có quan hệ thế nào với Côn Luân?

Âm thanh lạnh lùng của Lạc Bắc vang lên trong động, cho thấy đang bức cung hai cái Nguyên anh.

- Phì! Muốn giết thì cứ giết, đừng có mơ moi được gì từ miệng chúng ta. - Gương mặt từ Nguyên anh của Trần Đồ Long và Mạc Thiên Hình tràn ngập một sự oán độc.

Lạc Bắc thản nhiên liếc mắt nhìn hai cái Nguyên anh, cũng không nói nhiều đưa tay chỉ một cái. Mấy tia sáng màu đen từ tay hắn bắn thẳng vào trong Nguyên Anh của Trần Đồ Long.

- A!

Nguyên Anh của Trần Đồ Long lập tức co giật rồi gào lên thảm thiết. Chỉ được một chút, ngay cả tiếng kêu thảm cũng không còn mà chỉ có Nguyên Anh vẫn đang run rẩy.

- Kinh Thần thứ! Kinh Thần thứ của Hoàng thiên tông.

Nét oán độc trên gương mặt Nguyên anh Mạc Thiên Hình cũng biến mất, chỉ còn lại sự sợ hãi.

- Đúng vậy. - Lạc Bắc gật đầu:

- Mặc dù với tu vi của các người sử dụng pháp thuật bình thường là chuyện vô ích. Nhưng với thứ pháp thuật chuyên dùng tra tấn Nguyên Anh của Hoàng Thiên tông thì khác.

Dừng lại một chút, Lạc Bắc nhìn Nguyên Anh của Mạc Thiên Hình rồi nói:

- Ta cũng không có nhiều kiên nhẫn. Nếu các người không chịu nói, mỗi ngày ta sử dụng một lần Kinh Thần Thứ đối với Nguyên Anh của các người. Sau mười lăm ngày vẫn không chịu nói, ta sẽ luyện hóa hết cả hai Nguyên Anh của hai người.

Nguyên Anh của Mạc Thiên Hình rung mình một cái. Y biết rõ Kinh Thần Thứ của Hoàng Thiên Tông là thứ pháp thuật đâm thẳng vào thần thức. Trong hoàn cảnh không vận dụng được chân nguyên, cơ bản không có cách nào đỡ được. Mức độ đau đớn của nó so với nỗi đau thể xác còn hơn gấp trăm lần, ngàn lần. Chỉ cần hai, ba ngày có lẽ đã không chịu nổi. Nhưng tới tu vi như vậy Mạc Thiên Hình cũng không thể vì một câu nói của Lạc Bắc mà sợ tới mức hồn bay phách lạc, cho nên tạm thời y chỉ hơi do dự một chút.

Nhưng chỉ một chút do dự đó, Lạc Bắc liền vung tay bắn mấy tia sáng màu đen vào trong Nguyên Anh của Mạc Thiên Hình.

Trong nháy mắt, cả cái động bao phủ bởi tiếng kêu thảm thiết. Sau nửa nén hương, Nguyên Anh của Mạc Thiên Hình và Trần Đồ Long chỉ biết co giật, run rẩy. Tuy nhiên hai người vẫn không nói gì hết.

- Các người đã thưởng thức mùi vị của Kinh Thần Thứ. Nếu vẫn còn ngoan cố, ta cũng chẳng cần phải nói nhiều. Từ hôm nay, mỗi ngày ta sẽ dùng Kinh Thần Thứ với các người một lần.

Lạc Bắc nhìn Mạc Thiên Hình và Trần Đồ Long mà nói một cách thản nhiên, đồng thời trên tay xuất hiện ngọn lửa màu trắng:

Chỉ một lát, toàn bộ thần hồn, thần niệm của Trần Đồ Long ở trong Nguyên Anh đã bị ngọn lửa Tịch Diệt luyện hóa khiến cho Nguyên Anh trở nên trong suốt giống như một đứa trẻ con.

“Pháp thuật của hắn có thể xóa thần hồn, thần niệm trong Nguyên Anh của đối phương để cho mình dùng?” Nguyên Anh của Mạc Thiên Hình cảm thấy sợ hãi.

Đã được thưởng thức mùi vị của Kinh Thần Thứ, giờ lại thấy Lạc Bắc tàn nhẫn như vậy, ý chí của Mạc Thiên Hình gần như tan biến, tưởng như phát điên tới nơi:

- Ta nói! Ta nói cho người mọi điều mình biết.

- Mật Vân tông các ngươi và Côn Luân có quan hệ như thế nào? Có bao nhiêu người tới đây? - Lạc Bắc lặp lại câu hỏi trước.

- Chúng ta và Côn Luân không có quan hệ nào cả. Chỉ có điều Hoàng Vô Thần nắm một cái trận pháp truyền tông đi tới Thiên Lan hư không của chúng ta. Y lấy điều kiện cho một số người tu đạo của chúng ta tiến vào giới tu đạo các ngươi. Tông chủ chúng ta phái bọn ta tới đây để giúp y giết người. Hiện tại Mật Vân tông của chúng ta có sáu ngàn đệ tử. Tính cả Độc Nhân vương lần trước thì có sáu người tới đây. Coi như tất cả chế trong tay người...

- Có sáu ngàn đệ tử? Tạm thời không có ai tới...

Lạc Bắc chớp mắt. Sở dĩ hắn muốn thăm vấn Trần Đồ Long và Mạc Thiên Hình là vì tu vi của mấy người tu đạo Mật Vân tông hết sức kinh người. Mỗi một nhân vật với tu vi như vậy đều có khả năng tạo ra sự ảnh hưởng đối với tình hình trước mắt. Hơn nữa, Lạc Bắc cũng muốn trong lúc cứu chữa cho tiểu Trà lại đột nhiên xuất hiện hơn mười người Mật Vân tông có tu vi như Trần Đồ Long. Đến lúc đó thì đừng nói là cứu chữa cho tiểu Trà mà ngay cả chuyện phá vây cũng không làm được. Vốn kế hoạch của hắn là sau khi khống chế được hai người sẽ tách ra để thăm vấn. Như vậy có thể dựa vào lời khai của cả hai để xem ai sai, ai đúng. Nhưng không ngờ Trần Đồ Long bị hắn dùng cấm chế mà vẫn có thể làm cho Nguyên Anh tự nổ. Vì vậy mà Lạc Bắc đành phải luyện hóa Nguyên Anh của Trần Đồ Long trước. Tuy rằng việc này khiến cho Mạc Thiên Hình đầu hàng nhưng lại không thể biết được y nói thật hay giả, chỉ có thể phán đoán mà thôi.

607. Chương 566: Hoàng Vô Thần Đích Thân Tới

Dịch giả: hany

Trầm ngâm một chút, Lạc Bắc cảm thấy Mạc Thiên Hình cũng không nói dối mình nên thôi không hỏi tiếp. Hắn chỉ tay bắn ra bảy vầng sáng đỏ như máu phong ấn Nguyên Anh của Mạc Thiên Hình lại. Sau đó, hắn lại hút cái pháp bảo bản mệnh hình cái bình của Phong Hàn Độc tới trước mặt.

Một ngọn lửa màu trắng ngà lập tức bao phủ lấy cái bình khiến cho nó phát ra những tiếng xèo xèo. Ánh sáng màu đen của cái bình từ từ tối dần như uy năng liên tục giảm xuống. Tuy nhiên bản thể của cái bình lại không hề bị ảnh hưởng.

- Tốt rồi.

Sau khi thời gian trôi qua được một nén hương, Lạc Bắc thôi không phóng ngọn lửa Tịch diệt ra nữa. Một làn chân nguyên màu vàng kim lập tức bay ra mà chui vào bên trong cái bình.

Một vầng ánh sáng màu đen từ trong cái bình chợt bay ra. Rồi giữa vầng sáng đó, một bóng người liên tục to lên. Chỉ trong chớp lát bóng người đó đã biến thành một pho tượng Phật cao năm trượng mặc áo choàng màu vàng, trước ngực có hình chữ Phạn. Gương mặt của người đó cũng giống như người bình thường chỉ có điều gắn trên một pho tượng Phật. Rõ ràng đó là một cái hóa thân.

Sau khi hóa ra từ vầng sáng màu đen, pho tượng Phật với gương mặt hiền lành liền chấp tay thi lễ với Lạc Bắc:

- Đa tạ chưông giáo Lạc Bắc đã giải cứu cho ta.

- Đây là?

Không để cho Lạc Bắc nói thêm, từ tay pho tượng hóa thân chợt xuất hiện một cuộn sách màu xanh bay ra tới tay Lạc Bắc. Mặc dù Lạc Bắc cũng đoán được thân phận của người đó nhưng khi nhìn thấy đối phương đưa cho mình cuộn sách thì vẫn ngỡ ngàng.

- Ta bị Từ Thạch Hạc dùng Diệt Phận ma nhận đánh lén rồi lại bị cấm chế rất lâu. Ta sử dụng mật pháp của Sắc Lạc tông nên mới cố gắng được tới bây giờ... Thời gian của ta cũng không còn nhiều lắm. - Pho hóa thân nhìn Lạc Bắc rồi nói:

- Bên trong cuốn sách này có một vài phương thuốc của Sắc Lạc tông chúng ta và pháp thuật thần hồn, có lẽ có chút tác dụng cho việc chữa trị tiểu Trà của người.

Nói xong câu đó, ánh sáng của pho tượng tối dần rồi những mảnh vụn trên người cũng bắt đầu rơi xuống.

- Người mới thực sự là Tán Tây Nạp Thác? Đây là thần dược của Hoa giáo, nó có giúp được gì cho người hay không?

Lạc Bắc biến sắc rồi một điểm sáng màu hồng xuất hiện hóa thành đóa hoa Mạn Đà La, bên trong có phong ấn một giọt nước.

- Đúng vậy! Ta chính là Tán Tây Nạp Thác. - Pho tượng hóa thân gập đầu nhưng vẫn nói hết sức bình tĩnh:

- Vô ích! Mặc dù thần dược này có thể chữa được bách bệnh và có tác dụng tụ thần hồn nhưng sức sống và chân nguyên của ta đã hoàn toàn yếu lắm rồi. Dù sao thì đây cũng chỉ là hóa thân của ta chứ không phải thần hồn.

Đám người Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc liếc mắt nhìn nhau. Các nàng thật sự không ngờ, Lạc Bắc cứu được y ra mà cũng như không cứu được.

- Lạc Bắc chuông giáo! Trước kia ta có nghe nói một vài sự tích của ngài. Hôm nay ta đưa cuốn sách này cho ngài cũng là vì cảm giác lòng thiện khi ngài cứu ta.

Pho tượng Phật màu đồng nhìn Lạc Bắc mỉm cười:

- Sau này, mong chuông giáo Lạc Bắc có tu vi tới đâu thì vẫn giữ tấm lòng lương thiện đó, có vậy chúng sinh trong thiên hạ mới được nhờ.

Nói xong câu đó, pho tượng Phật khổng lồ chợt hóa thành vô số con bướm tản ra xung quanh rồi biến mất, như chưa bao giờ xuất hiện.

Trong Thập Vạn Đại Sơn đột nhiên xuất hiện một cơn mưa phùn.

Có lẽ do liên quan tới trận chiến của Lạc Bắc với đám người Vương Dĩnh làm cho nguyên khí dao động quá mạnh nên trận mưa càng lúc càng to.

Lúc này đang vào đầu thu, những giọt nước mưa rơi xuống đất bắn lên mang theo từng làn hơi lạnh.

Từng giọt nước mưa rơi xuống những căn nhà sàn ở Dạ Tây Phổ Lạc, đập lên mái nhà bằng da vang lên những tiếng lộp bộp.

Lạc Bắc và mọi người đều nhìn về phía Tán Tây Nạp Thác biến mất. Mặc dù bọn họ không quen biết Tán Tây Nạp Thác, thậm chí không biết y ra khỏi Sắc Lạc tông từ bao giờ rồi vì sao bị Từ Thạch Hạc đánh lén. Nhưng vị đệ tử Sắc Lạc tông trước khi chết vẫn bình tĩnh và thần nhiên đồng thời còn quan tâm tới chúng sinh trong thiên hạ khiến cho mọi người đều cảm thấy kính trọng.

Sau khi trầm mặc một lúc, Lạc Bắc đưa cuộn sách màu xanh cho Đông Nhan. Một tia chớp từ trong tay hắn lao ra rồi hóa thành ngọn lửa màu tím cháy hừng hực bao phủ thân thể của Tán Tây Nạp Thác từng bị Phong Hàn Độc chiếm lấy. Thoáng cái, thân thể của Tán Tây Nạp Thác tan biến thành tro bụi.

Đông Nhan mở cuốn sách màu xanh mà Lạc Bắc đưa cho mình thì thấy trên đó viết toàn chữ Phạn. Tuy nhiên đối với Đông Nhan đã nghiên cứu rất nhiều phương thuốc cổ truyền bằng tiến Phạn thậm chí là yêu tộc thì cơ bản không có gì là khó. Nhưng càng xem, gương mặt của Đông Nhan càng lúc càng nghiêm trang.

Đúng như lời Tán Tây Nạp Thác nói, cuốn sách được làm từ một loại cỏ này ghi lại rất nhiều phương thuốc và y thuật. Tuy nhiên những phương thuốc đó có nhiều thứ nguyên liệu mà ngay cả Đông Nhan cũng không biết tới công dụng của chúng. Hơn nữa, Đông Nhan chuyên về y thuật chữa trị thân thể còn những phương thuốc và y thuật của Sắc Lạc tông lại chuyên về thần hồn.

Có thể nói cùng là một người tu đạo, nếu trong lúc tu luyện vướng phải sai lầm khiến cho khí huyết, nội tạng, thần hồn bị tổn thương nghiêm trọng thì với cách của Đông Nhan sẽ chữa trị khỏi toàn bộ tổn thương thân thể, cho tới khi người tu đạo đó mạnh trở lại mới từ từ tu luyện để bồi bổ thần hồn. Tuy nhiên cách của Sắc Lạc tông lại hồi phục thần hồn trước.

Sự khác biệt này cũng là do những tông môn tu đạo bình thường theo đuổi tuổi thọ, thân thể trường sinh còn Mật Tông thì theo đuổi tinh thần bất diệt, thân thể chỉ là chỗ ở tạm. Chỉ cần thần hồn, tinh thần không chết thì thân thể sẽ hồi phục lại.

Sự khác biệt đó đối với Đông Nhan chẳng khác nào tiếp xúc với một lĩnh vực mà bản thân chưa hề đặt chân tới. Đông Nhan có thể khẳng định dung hòa sở trường của Sắc Lặc tông, trình độ y thuật và đan dược của nàng sẽ lên một tầng mới. Mà một vài thứ đan dược chuyên trị liệu cho thần hồn ghi trong cuốn sách đều là tuyệt phẩm của giới tu đạo, gần như tất cả các môn phái đều không thể luyện được.

Như vậy thì chỉ cần luyện được số đan dược này đưa vào trong thị trường giao dịch chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới gốc rễ của Côn Luân mạnh hơn nữa.

Mà vào lúc này với một vài điều ghi trong cuốn sách có thể giúp cho xác suất chữa trị cho tiểu Trà của nàng tăng lên nhiều.

- Lạc Bắc! Có thể bắt đầu rồi.

Sau khi xem qua một vài điểm trong cuốn sách, Đông Nhan liền mở cái lò luyện đan màu bạc rồi lệnh cho được đồng đưa một ít nguyên liệu vào. Sau đó, nàng quay lại gạt đầu và nói với Lạc Bắc như vậy.

Lúc này, trước mặt Lạc Bắc đang là Yêu vương liên thai.

Mặc dù đã qua rất nhiều canh giờ nhưng xung quanh Yêu vương liên thai vẫn có một vầng sáng bao phủ. Vầng ánh sáng giống như làn khói đỏ dường như thẩm thấu tới tận trận pháp bên trong Yêu vương liên thai.

Trong khi Đông Nhan đang xem xét cuốn sách thì Lạc Bắc dùng rất nhiều cách. Nhưng cho dù hắn có dùng chân nguyên, lôi cương hay là ngọn lửa Tịch Diệt để tiêu trừ vầng sáng đó nhưng đều không có hiệu quả. Ánh sáng của ngọn lửa kỳ lạ đó như dính hẳn với Yêu vương liên thai mà không thể tách ra được.

Cổ phù và pháp bảo của Mật Vân tông ở Thiên Lan hư không dường như cùng thời đại với Hoàng Thiên Tông có công hiệu và uy lực đều vô cùng huyền ảo.

Hiện tại Lạc Bắc vẫn không thể sử dụng được Yêu vương liên thai nhưng điều khiến cho hắn yên tâm là vầng sáng của ngọn lửa đó chỉ có tác dụng ngăn cản trận pháp chuyển động chứ không làm cho phôi của pháp bảo bị tổn thương. Hơn nữa, uy năng của ngọn lửa đó cũng từ từ yếu đi. Theo sự suy đoán của Lạc Bắc thì chừng hai canh giờ nữa, ánh sáng của ngọn lửa này sẽ hoàn toàn biến mất.

Quan trọng hơn nữa đó là thứ cổ phù của Mật Vân tông cũng không dễ luyện được như loại phù hiện nay nên cũng không có nhiều lắm. Còn về phần tình hình cụ thể của Mật Vân tông như thế nào có thể tìm hiểu qua Nguyên Anh của Mạc Thiên Hình đang ở trong tay hắn.

Nghe thấy Đông Nhan nói có thể bắt đầu, Lạc Bắc liền thu Yêu vương liên thai lại. Một điểm sáng màu hồng từ mi tâm của hắn lao ra rồi hóa thành một đoá hoa Mạn Đà La đỏ như máu lơ lửng trên trận pháp Thiên Ngân trong động. Bên trong đoá hoa chính là tiểu Trà và Tiểu Ô Cầu.

Cái Huyết trì khổng lồ bố trên đỉnh đầu của tiểu Trà đã không còn. Sau lần phá nát toàn bộ Thiên thần ngân châm, toàn bộ U Minh ma huyết đã trở về trong cơ thể của nàng cho nên hiện tại số lượng của chúng trong người tiểu Trà vẫn còn nguyên.

608. Chương 567: Người Không Chết Thì Ta Chết

Dịch giả: hany

Lúc này, toàn thân tiểu Trà và tiểu ô Cầu là màu đỏ, tràn ngập một thứ ma tính khiến cho người ta cảm thấy sự yêu dị và khủng bố. Đây là lần đầu tiên nhìn thấy cho nên Tô Hâm Duyệt cảm thấy trống ngực đập thình thịch.

Lạc Bắc nhìn tiểu Trà và tiểu Ô cầu với ánh mắt đầy phức tạp. Từ khi rời khỏi Thục Sơn tới nay, trải qua bao lần đại chiến sinh tử, tâm lý của Lạc Bắc cũng từ từ trở nên cẩn thận. Hắn thẩm vấn Mạc Thiên Hình cũng là để hiểu rõ Mật Vân tông và Hoàng Vô Thần sau thất bại lần này còn có lực lượng nào nữa không.

Mặc dù đã biết số người của Mật Vân tông tới đây bị hắn tiêu diệt hết, có lẽ trong thời gian ngắn không thể có lực lượng mạnh hơn tới vây giết. Nhưng để bảo hiểm... Lạc Bắc thấy phải nhanh chóng nhân thời điểm này để hóa giải U Minh ma huyết trong cơ thể tiểu Trà.

Bởi vì hiện tại Côn Luân đã biết rõ hắn ở gần Nam Thiên môn, biết trong Nam Thiên môn có trận pháp đi ngầm tới Tử kim hư không... Nếu hắn là Hoàng Vô Thần, trong tay còn có thực lực mạnh thì nhất định sẽ chiếm lấy Nam Thiên môn.

Đối với Lạc Bắc, nếu thật sự không giữ được Nam Thiên môn thì hắn có thể bỏ. Nhưng cái trận pháp Thiên Ngân hóa giải U Minh ma huyết lại chỉ có một cái. Vì vậy để đề phòng có chuyện xấu, Lạc Bắc thậm chí cũng không tiếp tục tra hỏi Mạc Thiên Hình để tiết kiệm thời gian.

Thậm chí trong lúc hắn giảng bày ở nơi Đông Nhan trồng thuốc thì ở đây Đông Nhan cũng đã bắt đầu chuẩn bị nước thuốc để cứu chữa cho tiểu Trà và tiểu Ô cầu.

Lẳng lẳng nhìn tiểu Trà và tiểu Ô Cầu một chút, rồi từ vàng ánh sáng màu lục từ tay Lạc Bắc bay ra giống như một dòng nước tưới vào những quả cầu thủy tinh trong trận pháp.

Theo từng làn ánh sáng màu lục đi vào, sáu quả cầu thủy tinh màu vàng bắt đầu bay lên rồi tản ra ánh sáng màu xanh biếc.

Lạc Bắc đã khởi động trận pháp Thiên Ngân.

Tiết trời đang đầu thu, những cơn mưa càng lúc càng to bao phủ khắp cả Thập Vạn Đại Sơn.

Trong đêm, những cơn mưa phủ xuống khiến cho cả Thập vạn đại sơn chìm trong sự lạnh lẽo và bóng tối âm u.

Bên cạnh Thập Vạn Đại Sơn có một bóng người trong suốt đứng lẳng lẳng trong đám mây đen. Toàn thân cái bóng đó không hề có lấy một chút pháp lực dao động.

Người đó không phải Nguyệt Ẩn, nhưng cũng là một nhân vật trong đoàn quân Ảnh La Sát của Trại Châu Trạch Địa.

Trong bóng đêm đen như mực, nhân vật của Ảnh La Sát vẫn ẩn nấp trong mưa gió cẩn thận không chế trần thức của mình tản ra xung quanh theo những hạt mưa.

Dựa vào thứ pháp thuật độc đáo đó, nhân vật Ảnh La Sát với tu vi Nguyên Anh sơ kỳ có thể cảm nhận được người tu đạo trong phạm vi vài dặm mà bọn họ không phát hiện ra sự có mặt của y. Nhất là trong cái thời tiết như thế này.

Vì đề phòng chuyện bất ngờ xảy ra, Lạc Bắc không chỉ chớp thời cơ mà còn mượn lực lượng Trại Châu Trạch Địa di chuyển rất nhiều Ảnh La Sát tới bố trí quanh Thập Vạn Đại Sơn. Như vậy cho dù có nhân vật cấp độ giống Từ Thạch Hạc tới đây, thì trước khi người đó đến gần chỗ Lạc Bắc cứu tiểu Trà cũng sẽ bị phát hiện.

Đột nhiên nhân vật Ảnh La Sát đang ẩn mình trong đám mây đen chợt cảm nhận thấy có một thứ gì đó. Tay y lập tức hơi cử động rồi một ngọn lửa màu đen chợt xuất hiện. Nhưng cùng lúc đó, một bóng người cũng xuất hiện gần ngay y. Người đó xuyên qua mưa, xuyên qua mây mù mà xuất hiện trước mặt tên Ảnh La Sát.

Ánh mắt của nhân vật Ảnh La Sát vô cùng kinh hãi. Mới vừa rồi, y cảm nhận cách mình chừng trăm trượng có một thứ gì đó khác lạ. Nhưng để cho đối phương tới phạm vi cách mình trăm trượng mới phát hiện ra thì chắc chắn không phải là một nhân vật tầm thường. Vì vậy y định thi triển pháp thuật báo tin nhưng người đó lại chỉ trong chớp mắt đã vượt qua khoảng cách trăm trượng tới trước mặt y.

Mặc dù vô cùng kinh hãi nhưng nhân vật Ảnh La Sát đó vội vàng định phóng ngọn lửa màu đen trong tay. Tuy nhiên tay y vừa mới nâng lên thì người đối diện chợt giơ tay rồi một làn lực lượng lập tức bao phủ người

y lại. Trong nháy mắt thân thể của nhân vật trong Ảnh La Sát chợt phình lên rồi nổ tung.

Một cái hình ảnh bánh xe màu vàng vừa chuyển động lập tức tản ra một vầng sáng bao phủ phạm vi mười trượng không để cho âm thanh nào lọt ra ngoài.

Cứ như thế, một nhân vật Ảnh La Sát hùng mạnh biến mất không một tiếng động.

Một vầng sáng màu vàng kim tản ra mang theo một thứ khí thể cực mạnh, dưới gầm trời này chỉ có mình ta là vua. Người đó mặc trường bào màu vàng, hai mắt nhắm chặt tuy nhiên mưa gió thổi tới như sợ y mà tự động tách sang hai bên.

Người đó không ngờ lại chính là Hoàng Vô Thần.

Không một ai ngờ được Hoàng Vô Thần rời khỏi Côn Luân.

Sau khi cái bóng của bánh xe màu vàng biến mất, thì Hoàng Vô Thần cũng không còn. Khi lão xuất hiện đã ở cách đó cả trăm trượng. Hướng mà y tiến tới chính là hướng Dạ Tây Phổ Lạc trong Thập Vạn Đại Sơn.

Từ lần gặp đầu tiên, lão đầu tử của Trại Châu Trạch Địa đã phân tích cho Lạc Bắc biết cái nguyên nhân tại sao Hoàng Vô Thần không rời khỏi Côn Luân.

Sự hùng mạnh của Hoàng Vô Thần không chỉ ở chỗ y là chủ giáo của Côn Luân mà còn nằm ở tu vi và công pháp của y.

Ngay cả Nam Cung Tiểu Ngôn hiện tại chọn đứng về phía Lạc Bắc cùng với đám người Ly Nghiêu Ly trấn thủ giới Niết Bàn cũng không biết tu vi của y cao tới đây, không biết công pháp của y có uy lực mạnh tới mức nào.

Ngoại trừ những chuyện đó ra thì Hoàng Vô Thần cũng giống như thần cung Toái Hư đều là biểu tượng của Côn Luân. Nếu như Hoàng Vô Thần bị tổn thương hay bị ai đánh bại thì số lượng người có gan trong nháy mắt sẽ xuất hiện gấp mấy lần.

Lão đầu tử của Trại Châu Trạch Địa cũng không dám nói tu vi của mình chống lại được Hoàng Vô Thần. Nhưng lão có thể khẳng định được trên đời này người đánh cho Hoàng Vô Thần bị thương cũng chỉ có vài người.

Hơn nữa, chỉ cần Hoàng Vô Thần có gan ra khỏi Côn Luân thì những người chưa bao giờ liên thủ cũng sẽ lập tức chung tay mà bao vây tiêu diệt y.

Bởi vì đối diện với một kẻ địch có sự uy hiếp cực mạnh đối với bản thân thì cho dù có đang là kẻ địch cũng sẽ tạm thời trở thành bằng hữu.

Hơn nữa với những thế lực sau lưng những người đó, trừ khi Hoàng Vô Thần ra khỏi Côn Luân lạng lẽ không làm chuyện gì, nếu không chắc chắn sẽ bị phát hiện. Hơn nữa khoảng cách giữa Côn Luân và mười chín châu Trung Thổ rất xa, cho dù với tu vi của Hoàng Vô Thần mà xâm nhập vào Trung Thổ cũng không thể nhanh chóng trở về. Mà với thực lực của Côn Luân như thế, một khi Hoàng Vô Thần phải ra ngoài chiến đấu với đối thủ thì kẻ đó chắc chắn phải là một nhân vật không tầm thường, sẽ có một trận đại chiến long trời lở đất xảy ra. Như hôm nay trận đại chiến của Lạc Bắc với đám người Vương Dĩnh và Từ Thạch Hạc có lẽ rất nhiều thế lực lớn đã biết.

Ít nhất thì phải tới cả trăm năm, Hoàng Vô Thần chưa bao giờ ra khỏi Côn Luân.

Nhưng hiện tại, Hoàng Vô Thần lại rời khỏi Côn Luân để giết Lạc Bắc.

....

Trong trận pháp Thiên Ngân những làn khói Thiên Ngân bốc lên mù mịt.

Thiên Ngân bao phủ quanh tiểu Trà và Tiểu Ô cầu tạo thành một lớp vỏ cứng khiến cho cả hai giống như hai pho tượng được đắp thành.

Mười hai cây Thiên thần ngân châm đột nhiên từ trong trận pháp bay ra. Rồi một dải U Minh ma huyết chui ra khỏi Thiên Thần ngân châm lập tức bị Lạc Bắc nhanh chóng hút vào trong cơ thể.

- Nếu Lạc Bắc luyện hóa toàn bộ chỗ U Minh ma huyết kia thì không biết chân nguyên sẽ mạnh tới mức nào, có thể đột phá cảnh giới tiếp theo của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh nữa không?

Nhìn cảnh tượng đó, Vũ Sư Thanh ngồi hộ pháp từ xa thầm hỏi vậy.

Lực lượng U Minh ma huyết trong thân thể của tiểu Trà và tiểu Ô Cầu tương đương với tổng một viên Huyết Xá lợi và một viên Huyết Xá lợi chủ. Một viên huyết xá lợi chủ tương đương với hai viên Huyết Xá Lợi bình thường, thậm chí là ba viên.

Mặc dù nếu không luyện hóa Huyết Xá lợi thì không có được công pháp của U Minh huyết ma ẩn chứa trong đó nhưng chân nguyên có trong nó cũng vượt qua một người tu đạo tu vi Nguyên Anh kỳ. Hơn nữa, hiện tại sau khi tiểu Trà giết rất nhiều người tu đạo mạnh nên chân nguyên có trong U Minh ma huyết đạt tới mức kinh người. Chỉ với số chân nguyên đó cũng đủ dùng hai từ khủng bố để hình dung.

Sau khi toàn bộ U Minh ma huyết được hấp thu, mười hai cái Thiên thần ngân châm lại bay về trong trận để hấp thu tiếp U minh ma huyết từ người tiểu Trà và tiểu Ô Cầu.

609. Chương 568: Nhất Niệm Bất Sinh*

Dịch giả: hany

Thiên thần ngân châm hấp thu U Minh ma huyết càng nhiều thì tốc độ càng lúc càng chậm. Hiện tại, Lạc Bắc đã hấp thu sạch U Minh ma huyết khiến cho tốc độ hấp thu của Thiên thần ngân châm lại nhanh lên. Sở dĩ làm vậy là vì Lạc Bắc không muốn thời gian kéo dài khiến cho thân thể của tiểu Trà và tiểu Ô Cầu yếu thêm.

Trong thời gian chưa tới một nén hương, Lạc Bắc lại giơ tay chụp một cái hút mười hai cây Thiên thần ngân châm ra. Từng làn U Minh ma huyết lập tức bị hút vào trong cơ thể của Lạc Bắc. Lúc này khi mười hai cây ngân châm bay ra, ánh mắt của đám người Lạc Bắc và Đông Nhan đều hết sức lo lắng.

Ngay khi Lạc Bắc hút lấy mười hai cây thiên thần ngân châm, Dạ Đông Nhan liền bắt mấy cái pháp quyết tạo thành một vầng sáng màu xanh nhạt bao phủ một thứ thần dược có hình giọt nước. Dưới sự điều khiển bởi đôi tay nàng, hai làn nước thuốc từ trong lò đan được chuẩn bị sẵn cũng bay lên hòa với giọt thần dược mà hóa thành một làn mây mù bao phủ tiểu Trà và tiểu Ô Cầu ở trong trận. Nước thuốc nhanh chóng thấm vào trong cơ thể của tiểu Trà và tiểu Ô cầu.

Vào lúc này, việc cứu chữa cho tiểu Trà và tiểu Ô Cầu đang vào lúc quan trọng nhất.

Nếu thần hồn của tiểu Trà và tiểu Ô Cầu không hồi phục được thì thân niệm của Ma huyết trong cơ thể cả hai sẽ nhanh chóng trở thành chủ đạo. Tới khi đó cho dù Lạc Bắc có sự dự phòng không để cho thiên thần ngân châm bị hủy hay phong ấn toàn bộ U Minh ma huyết thì cũng không thể làm cho tiểu Trà và tiểu Ô cầu sống lại được nữa.

Còn nếu thần hồn hồi phục, thân thể không chống lại được sự suy yếu thì cũng không thể cứu được tiểu Trà và tiểu Ô cầu.

...

Sự chú ý của Đông Nhan tập trung toàn bộ vào tiểu Trà và tiểu Ô Cầu. Điều khiến cho ánh mắt nàng xuất hiện sự vui sướng đó là có thể cảm nhận được thần dược Hoa Giáo và thứ thuốc do mình luyện chế bắt đầu có tác dụng. Một làn sức sống từ từ tản ra từ người của tiểu Trà và tiểu Ô Cầu.

Ánh mắt của Lạc Bắc cũng không giấu được sự vui mừng.

Hắn tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh nên sự cảm ứng của bản thân với nguyên khí của trời đất ở xung quanh mạnh hơn các công pháp khác rất nhiều. Nhất là khi đột phá tới tầng thứ chín, sự cảm giác của hắn đối với nguyên khí của trời đất xung quanh lại càng rõ hơn.

Hiện tại sức thuốc có tác dụng hay không Lạc Bắc cảm nhận còn rõ hơn Đông Nhan nhiều.

Nhưng bất ngờ, hai mắt của Lạc Bắc chợt giật giật rồi kinh hãi. Ngay sau đó, mỗi người trong động đang trập trùng sử dụng pháp thuật quan sát sự thay đổi của tiểu Trà và tiêu Ô Cầu đều có thể cảm nhận được.

- Sao lại như thế này?

Đám người Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc còn chưa kịp hỏi, mới chỉ quay sang nhìn Lạc Bắc thì bảy vầng sáng đỏ như máu lập tức xuất hiện bao phủ lấy Thiên thần ngân châm còn chưa hút hết U minh ma huyết sau đó phong ấn chúng và đưa vào trong cơ thể.

- Có người tới. Tu vi của người này rất cao dường như có ý đồ không tốt. Các người ở đây bảo vệ Đông Nhan. Ta ra ngoài xem.

Nói xong, Lạc Bắc khẽ nhích người lập tức vọt ra khỏi hang.

Sắc mặt của Vũ Sư Thanh, Nạp Lan Nhược Tuyết, Thái Thúc và Đông Nhan lập tức thay đổi. Chỉ có Tô Hâm Duyệt là ngơ ngác như chưa hiểu tại sao sắc mặt của mọi người lại như vậy.

Vừa rồi Lạc Bắc thể hiện thực lực của hắn giúp cho nàng hiểu được hắn không chỉ có như vậy.

Bốn, năm người tu đạo Nguyên anh hậu kỳ cũng chưa chắc đã là đối thủ của Lạc Bắc. Hơn nữa hiện tại có các nàng ở đây, cho dù là ai tới thì mọi người cũng có thể đối phó được. Nhưng sắc mặt của Vũ Sư Thanh, Nạp Lan Nhược Tuyết tại sao lại trở nên khó coi như vậy?

Nhưng nàng không biết, Lạc Bắc điều một lực lượng tới ẩn nấp trong Thập Vạn Đại Sơn.

Đám người Vũ Sư Thanh và Nạp Lan Nhược Tuyết biết rõ trong Thập Vạn Đại Sơn có bao nhiêu người bên mình. Bọn họ cũng biết rõ đám người Ảnh La Sát mạnh tới cỡ nào. Cho dù Lạc Bắc muốn giết một nhân vật trong Ảnh La Sát không phải chuyện khó nhưng muốn đột phá tới đây mà khiến cho họ không phát hiện được... Hoặc là bọn họ không kịp truyền tin thì chắc chắn là một nhân vật đáng sợ.

...

- Hoàng Vô Thần!

Chỉ với pháp lực dao động tản ra quanh người mình, Lạc Bắc cũng nhẹ nhàng ngăn cản mưa gió tách khỏi bản thân tới mấy trượng. Trong màn đêm đen như mực, Lạc Bắc chợt hít một hơi đồng thời cảm thấy một sự ớn lạnh chạy dọc theo cột sống.

Mặc dù chưa hề gặp Hoàng Vô Thần và lúc này trong đêm mưa cũng không nhìn thấy rõ mặt người nọ nhưng chỉ cần nhìn thấy tấm trường bào màu vàng kia và đôi mắt đang nhắm là Lạc Bắc biết được người vừa tới là ai.

Cũng chỉ có một mình Hoàng Vô Thần mới có được phong thái hùng mạnh chỉ có một mình ta là vua như thế.

Xoẹt!

Trong đêm đen chợt vang lên một tiếng gió rít rồi sau đó là tiếng nổ vang.

Làn mưa bụi trong phạm vi trăm trượng quanh người Lạc Bắc chợt biến mất.

Những hạt mưa đó bị Kiếm ý kinh người làm cho tan tác không còn thấy bóng dáng. Trong không gian trước mặt Lạc Bắc lập tức xuất hiện những vết nứt nhỏ dài.

Chín đạo kiếm cương và bản mệnh kiếm nguyên màu đỏ sậm cùng với huyền bảo màu lam đồng thời xuất hiện mang theo ý giết người cùng với sự tức giận và thù hận lao về phía Hoàng Vô Thần.

Không hề có một câu nói.

Từ Huyền Cốc, những người của Từ Hàng Tĩnh Trai...vì hắn mà chết trong tay Côn Luân khiến cho Lạc Bắc không cần phải nói bất cứ một điều gì cả.

Hắn chỉ biết giết Hoàng Vô Thần.

Nếu người không chết thì chính là ta chết.

Kiểm cương, bản mệnh kiếm nguyên và huyền bảo màu lam... Trong nháy mắt, Lạc Bắc ra tay hết sức đơn giản nhưng đã dồn hết toàn bộ thực lực của mình. Ngoại trừ chân nguyên trong một vạn ba ngàn chư thiên ra, gần như tất cả lực lượng chân nguyên trong cơ thể của Lạc Bắc đều ngưng tụ vào trong bản mệnh kiếm nguyên mà lao thẳng về phía Hoàng Vô Thần.

Lúc này, Lạc Bắc ra tay không hề che giấu một chút thực lực của mình, thể hiện rõ ràng chân nguyên của Độ Kiếp hậu kỳ.

Đó là do khi đối mặt với Hoàng Vô Thần, chân nguyên trong cơ thể của y mang tới cho Lạc Bắc một cái cảm giác mênh mông giống như biển rộng vô tận. Mặc dù Lạc Bắc không thể khám phá được chân nguyên thực sự của y nhưng hẳn có thể khẳng định một điều cho dù dốc hết sức thì tu vi của Hoàng Vô Thần vẫn hơn xa mình.

Cùng với khi Kiếm cương, bản mệnh kiếm nguyên và huyền bảo màu lam tấn công về phía Hoàng Vô Thần, trên đỉnh đầu Lạc Bắc chợt lóe lên ánh sáng vàng rồi cái Nguyên Anh thứ hai ôm hạt châu màu bạc bay ra và trong tay hắn cũng xuất hiện Cửu Thiên tinh thần pháp.

- Hoàng Vô Thần!

Lạc Bắc vừa mới ra tay, Vũ Sư Thanh, Nạp Lan Nhược Tuyết, Thái Thúc và Tô Hâm Duyệt ở trong động lập tức cảm nhận được. Cả bốn người nhanh chóng xuất hiện bên ngoài hang. Vừa thấy cái bóng đối diện với Lạc Bắc, ánh mắt của cả bốn người lập tức tràn ngập một sự khiếp sợ.

- Chẳng trách mà đám người Vương Đình, Lệ Nan Phùng liên thủ vẫn không phải là đối thủ của người. Hóa ra tu vi của người đã tới mức độ này.

- Hâm Duyệt! Người là đệ tử Côn Luân. Ta sử dụng mật pháp tăng tu vi của người lên để cho người giúp hắn đối phó lại ta?

- Vũ Sư Thanh! Nga Mi và Côn Luân có cùng một nhánh, chỉ cần người thay đổi suy nghĩ không đi với hắn thì sau này ta đảm bảo không truy cứu chuyện Nga Mi của các người với Lạc Bắc.

Lạc Bắc dốc sức khiến cho tốc độ của chín đạo kiếm cương còn đỡ, trong khi tốc độ của bản mệnh kiếm nguyên và huyền bảo màu lam cũng gần đạt tới tốc độ thuần di, gần như chớp mắt đã tới trước mặt Hoàng Vô Thần nhưng không biết tại sao, tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy trước mặt Hoàng Vô Thần, thời gian như chậm lại khiến cho tốc độ của bản mệnh kiếm nguyên và huyền bảo màu lam hết sức thông thả.

Hoàng Vô Thần cũng không mở miệng nhưng âm thanh của y vang lên trong đầu đám người Lạc Bắc hết sức rõ ràng.

Âm thanh đó giống như của một vị thần chuông quản toàn bộ vạn vật trên thế gian phát ra khiến cho tất cả không có lòng kháng cự.

Theo âm thanh đó, pháp lực dao động trên người Hoàng Vô Thần như tăng lên liên tục. Vô số khiêu huyết trên người y như phun ra chân nguyên màu vàng rồi một pho đạo tôn hai tay nâng một cái bánh xe xuất hiện. Mà nhìn kỹ thì pho tượng đạo tôn đó do một vạn ba ngàn đạo tôn nhỏ bé tạo thành.

Cảnh tượng lúc này chẳng khác nào bầu trời tràn ngập thần phạt, tất cả xúm xít xung quanh Hoàng Vô Thần chấp nhận cho y điều khiển.

*: Đó là cảnh giới hoàn toàn không có một ý niệm gì phát khởi, là cảnh giới vượt khỏi mọi khái niệm, tức cảnh giới Phật.

610. Chương 569: Thái Cổ Hung Hỏa! Trận Quy Hóa

Dịch giả: hany

- Pháp quyết của Bắc Minh vương thật sự làm cho người ta phải thán phục. Nhưng tu vi của người kém ta quá nhiều, chẳng có chút uy hiếp.

- thần cung Toái Hư! Mặc dù càng gần đối thủ sự uy hiếp càng tăng nhưng điểm mạnh nhất của cái pháp bảo này đó là xuyên qua hư không tấn công đối thủ, làm cho đối thủ không biết được nó tấn công từ đâu mà phản kích. Người có tu vi càng cao uy lực của cái pháp bảo càng mạnh. Nhưng một khi tấn công trực diện thì lại dễ bị đối phương áp chế, không còn đúng với ý nghĩa của người luyện ra nó.

Đối mặt với cái pháp thuật của Nạp Lan Nhược Tuyết và thần cung Toái Hư, sắc mặt của Hoàng Vô Thần vẫn bình thản đồng thời âm thanh của y lại vang lên trong đầu mọi người.

Rầm!

Cùng với âm thanh của y vang lên, một vạn ba ngàn đạo tôn đứng trên dòng khí màu vàng trên đỉnh đầu của Hoàng Vô Thần đột nhiên hạ xuống.

Cái vòng tròn màu vàng quanh người còn chưa kịp chuyển động đã bị nó làm cho dập nát.

- Không hay!

Ngón tay phải của Hâm Duyệt vừa mới chạm tới dây cung của thần cung Toái Hư thì trước mắt tràn ngập bóng dáng của vô số đạo tôn màu vàng. Vô số đạo tôn và dòng khí màu vàng với uy năng kinh người cuộn cuộn lao tới.

Chỉ trong chớp mắt từ bốn phương tám hướng tràn ngập đạo tôn và dòng khí màu vàng, chúng như chiếm cứ toàn bộ đất trời khiến cho Tô Hâm Duyệt không thể cảm giác và ngắm được trúng vị trí của Hoàng Vô Thần. Thậm chí ngay cả lúc này Lạc Bắc đang ở đâu cũng không thể cảm nhận được.

Ánh mắt của Lạc Bắc đột nhiên trở nên hết sức nghiêm túc.

Xung quanh người hắn cũng phủ đầy bóng dáng của đạo tôn và làn khí màu vàng. Lúc này, hắn như đứng trong một cái đại dương mênh mông cuộn cuộn những con sóng màu vàng, không thể nhận ra được phương hướng.

Bất ngờ, một vầng sáng màu xanh biếc và một vầng sáng màu đen bao phủ lấy Lạc Bắc.

Vầng sáng màu xanh kia được phát ra từ cái pháp bảo giống như cành trúc mà hắn lấy được từ Hoàng thiên thần tháp còn ánh sáng màu đen là từ cái bảo bình.

Lúc này hắn sử dụng cả cái pháp bảo đã bị rạn của Phong Hàn độc. Tuy nhiên gần như trong cái nháy mắt cả hai lần ánh sáng lập tức xuất hiện những vết rạn dường như không chịu nổi.

Ngay cả ánh sáng bạc tản ra từ hạt châu trong tay Nguyên anh thứ hai cũng bị dòng khí màu vàng cản lại không cho tản ra quá mười trượng.

Tuy nhiên sắc mặt của Lạc Bắc vẫn hết sức bình tĩnh. Từ trong cơ thể của hắn đột nhiên vang lên một tiếng gầm như của một loài dã thú từ thủa hồng hoang.

Theo âm thanh đó vô số những ngọn lửa màu đen lập tức xuất hiện quanh người Lạc Bắc.

A!

Lúc này, đám người Nạp Lan Nhược Tuyết không thể nhìn rõ tình cảnh. Còn Vũ Sư Thanh bị đánh bay đi mấy trăm trượng chỉ thấy bóng dáng một vạn ba ngàn đạo tôn và dòng khí màu vàng bao phủ khắp cả mười mẫu không nhìn thấy rõ cảnh tượng. Trong tình hình như vậy, Vũ Sư Thanh đang chuẩn bị phóng ra một cái pháp quyết thì từ trong những làn khí màu vàng đột nhiên xuất hiện nhiều ngọn lửa màu đen.

Phạm vi của thứ lửa đen đó bao phủ còn rộng hơn cả đám đạo tôn và những dòng khí màu vàng, ước chừng phải tới cả trăm mẫu.

Dưới hơi nóng kinh người của ngọn lửa đen, Vũ Sư Thanh kêu lên một tiếng đau đớn vội vàng lao vào bên trong cái hang có trận pháp Thiên ngân.

Lúc này, Đông Nhan còn đang ở trong động chữa trị cho tiểu Trà và tiểu Ô cầu, với uy lực của thứ lửa đen đó, có lẽ nàng không chịu nổi.

Rầm rầm rầm.

Bóng dáng của một vạn ba ngàn đạo tôn cùng với những dòng khí màu vàng và chạm với ngọn lửa phát ra những tiếng nổ to. Một dải dài ánh lửa màu vàng và màu đen bốc lên lan ra rộng tới mười trượng thiêu đốt khu vực xung quanh. Cảnh tượng đầu phép thế này khiến cho Hoàng Vô Thần không trấn áp được.

Gần như trong nháy mắt phía chân trời liền có mấy tia sáng lao về phía này.

- Pháp thuật của Hoàng Thiên Tông! Thái Cổ hung hỏa?

Hoàng Vô Thần chỉ tay. Ngay lập tức bóng dáng đạo tôn và những dòng khí màu vàng đang bao phủ phạm vi mười mẫu chợt co lại tạo thành một cái kén rộng năm trượng bao vây chặt Nạp Lan Nhược Tuyết, Thái Thúc và Tô Hâm Duyệt.

Khi ngọn lửa màu đen lao tới bề mặt của cái kén màu vàng đó thì không thể tiến thêm được nữa.

Uỳnh!

Một cột sáng tản ra khí tức hủy diệt từ trong cái kén màu vàng lao ra.

Cột sáng với uy năng khủng bố kéo theo âm thanh của không gian sụp đổ đó chính là tiền quang của thần cung Toái Hư.

Tuy nhiên nhìn cột tiền quang từ trong cái kén vọt ra, sắc mặt của Hoàng Vô Thần vẫn bình thản. Vô số cái bóng đạo tôn và những dòng khí màu vàng nhanh chóng lấp kín cái lỗ hổng do thần cung Toái Hư tạo ra.

Cùng lúc đó, một cái bánh xe màu vàng lại xuất hiện trước mặt y ngăn cản đòn tấn công kết hợp của bản mệnh kiếm nguyên và huyền bảo màu lam.

Nhưng đúng lúc này có hai bóng người cũng đột nhiên xuất hiện cách Hoàng Vô Thần không xa lắm. Cùng lúc đó một vầng sáng màu hồng lóe lên rồi thì thần tản ra những làn hơi lạnh lẽo cũng xuất hiện trước mặt Hoàng Vô Thần. Đôi mắt của nó phóng ra ánh sáng vàng bao phủ y.

Hai bóng người vừa mới xuất hiện chính là hai tên Ảnh La Sát của Trạm Châu Trạch Địa.

Tuy nhiên một tia sáng vàng chỉ hơi lóe lên trên người Hoàng Vô Thần, Thi thần và hai tên Ảnh La Sát phía sau lập tức bị đánh bay.

Một con Thi thần có thực lực không kém gì người tu đạo Nguyên Anh hậu kỳ và hai người tu đạo Ảnh La Sát có tu vi Nguyên Anh sơ kỳ không chịu nổi một đòn của Hoàng Vô Thần.

Tuy nhiên, Thi thần và hai tên Ảnh La Sát cũng cho Lạc Bắc được một chút thời gian.

Ngay lập tức trong tay Lạc Bắc cũng xuất hiện một viên ngọc thạch màu vàng cùng với bảy mươi hai lá cờ nhỏ.

Trong bảy mươi hai lá cờ đó, bốn lá cờ có màu đỏ, vàng, xanh, lam lập tức biến thành bốn cột sáng chiếu ra xung quanh. Còn lá cờ nhỏ được Lạc Bắc nhanh chóng cắm vào trên viên ngọc thạch.

Cái thứ này chính là trận pháp Quy Hóa mà Lạc Bắc lấy được từ tay Nhan Thợ Sơn. Một khi sử dụng trận đồ Quy Hóa nó có thể tồn tại trong ba nén hương, tuy nhiên tác dụng của nó khiến cho người tu đạo ở trong phạm vi ảnh hưởng không thể sử dụng bất cứ loại pháp thuật nào.

Vào lúc này, Lạc Bắc dùng cái pháp bảo đó là muốn dựa vào thân thể đạt tới mức Bất Diệt kim thân để đánh chết Hoàng Vô Thần.

Ngoại trừ Lạc Bắc ra thì nếu trong trường hợp không sử dụng pháp thuật, Ảnh La Sát cũng có lực chiến đấu khủng bố.

Khi một lá cờ nhỏ cuối cùng biến mất trong trận đồ, nguyên khí đang tràn ngập tại Dạ Tây Phổ Lạc lập tức biến mất với tốc độ kinh người.

Cái kén lớn màu vàng được tạo bởi vô số đạo tôn đang bao phủ Nạp Lan Nhược Tuyết, Thái Thúc, Tô Hàm duyệt lập tức nhanh chóng nứt vỡ.

Bất cứ pháp thuật có uy lực thế nào thì cũng đều vận dụng sự cảm ứng đối với nguyên khí trong trời đất. Nguyên khí trong trời đất biến mất thì cho dù tu vi có cao tới đây cũng vô dụng.

Sau khi hoàn thành trận đồ Quy Hóa, toàn thân Lạc Bắc liền tản ra khí huyết giống như những đám mây trôi cuộn cuộn. Lực lượng khí huyết cực mạnh giúp cho Lạc Bắc không sử dụng pháp thuật vẫn có thể ngự không mà không rơi xuống. Hắn lập tức lao về phía Hoàng Vô Thần.

Lúc này chỉ thuần túy là lực lượng thân thể.

Thân thể tới cảnh giới Bất Diệt kim thân như Lạc Bắc cho dù là pháp bảo cấp kim tiên cũng chưa chắc làm cho hắn bị thương.

- Lạc Bắc! Không ngờ ngươi còn có thứ pháp bảo này.

- Chỉ tiếc uy lực cái pháp bảo của ngươi so với pháp quyết tối cao của Bắc Minh vương còn kém hơn nhiều, chỉ có thể loại bỏ nguyên khí chứ không làm cho chân nguyên trong cơ thể biến mất.

Nhìn toàn thân Lạc Bắc tản ra dòng khí như những đám mây lửa cùng với khí huyết cực mạnh đang lao về phía mình như một tảng thiên thạch, Hoàng Vô Thần mất đi lực lượng pháp thuật rơi xuống dưới đất vẫn bình tĩnh cất tiếng nói như vậy.

Cùng với lúc âm thanh của y vang lên trong đầu đám người Lạc Bắc, Hoàng Vô Thần hơi ngẩng đầu lên rồi chợt...mở đôi mắt.

Đôi mắt vẫn luôn nhắm chặt của Hoàng Vô Thần không ngờ lại mở ra vào lúc này.

“Răng rắc!”

Hoàng Vô Thần vừa mở mắt, Lạc Bắc lập tức cảm thấy trời đất như tối sầm lại. Lúc này, hắn cảm giác khắp đất trời như biến thành hai màu đen trắng. Rồi một cái cảm giác như rơi xuống địa ngục xuất hiện trong lòng hắn. Cái cảm giác đó ngay cả khi Lạc Bắc đối diện với thần cung Toái Hư vẫn không hề có.

Sự sợ hãi này tới từ cái cảm giác không thể nào chống lại được đối phương.

Trận đồ Quy Hóa trong tay Lạc Bắc không ngờ dập nát trong nháy mắt.

611. Chương 570: Vô Sắc Định Niết Bàn Đồng! Động Tới Thiên Kiếp

Dịch giả: hany

- Lạc Bắc! Ngươi là một kỳ tài, bằng đó tuổi mà tu vi đã đạt tới cảnh giới một lần thiên kiếp. Trong ngàn năm qua, tốc độ tăng tu vi của ngươi là người số một.

- Nhưng ngươi vẫn không phải là đối thủ của ta. Chắc ngươi cũng đã cảm giác được Vô Sắc định niết bàn đồng có thể kết nối được với hư không vô tận, liên hệ với nguyên khí trong trời đất chỉ một cái nháy mắt, hơn nữa còn cắt đứt sự liên hệ của ngươi. Cho dù là sư tôn Nguyên Thiên Y của ngươi đạt tới tám lần Thiên kiếp cũng phải e ngại pháp thuật của ta. Khi y tới tấn công Côn Luân cũng không dám dùng hết sức vì còn phải giữ lại để phòng ngự pháp thuật của ta. Nhưng cuối cùng, y vẫn không thể chống lại uy lực pháp thuật của ta mà thua dưới sự tấn công của ta và đám người Cửu Bạt.

- Ta yêu tài cho nên mới nói nhiều với ngươi như vậy. Nếu ngươi chấp nhận thay đổi suy nghĩ, thì hai chúng ta có thể xây dựng một thời kỳ thịnh vượng. Tới lúc đó, chúng ta thống nhất thiên hạ, người người an cư lạc nghiệp, trong giới tu đạo không còn sự phân tranh mà chỉ có việc truy tìm huyền diệu của trời đất.

Hoàng Vô Thần nhìn Lạc Bắc mà nói một cách bình tĩnh.

Khi nói ra những lời đó, vốn những dòng khí màu vàng và ba ngàn đạo tôn đã biến mất lập tức xuất hiện còn dày đặc hơn. Pháp lực dao động trên người Hoàng Vô Thần so với vừa rồi còn mạnh hơn nữa.

- Hoàng Vô Thần! Chẳng lẽ ngươi không biết rằng chính vì mình mới khiến cho cả thế giới tu đạo này tràn ngập sự tranh đấu, cá lớn nuốt cá bé hay sao?

Trong lòng Lạc Bắc trào lên một cơn giận từ trước tới giờ chưa bao giờ có.

Một người như Hoàng Vô Thần luôn áp đặt mọi thứ lên đầu người khác. Nhưng y lại nghĩ đó là điều chính đáng, cho mình là chúa tể của chúng sinh. Cho dù là ai hay bất cứ thứ gì cũng phải hành động theo ý của y.

- Cho dù có thể thống nhất được giới tu đạo thì sao đến lượt ngươi? Với tu vi của sư tôn ta, nếu bước được thêm một bước nữa sẽ ngao du trong tinh không, không chừng còn sáng tạo ra một thời thịnh vượng mà trước giờ chưa bao giờ có. Ngươi nhân lúc sư tôn ta bị suy giảm pháp lực mới dám đối đầu. Nhưng cho dù như vậy thì ngươi cũng chỉ dám co đầu rút cổ ở Côn Luân mà không dám ra ngoài, rồi lại nhân cơ hội mà sử dụng pháp thuật đánh lén. Người như ngươi sao xứng là kẻ đứng đầu chính đạo, có tư cách gì thống nhất giới tu đạo?

Trong nháy mắt sự sợ hãi trong lòng liền bị cơn giận làm cho biến mất.

Cùng với tiếng quát của mình, trên người Lạc Bắc cũng tản ra lôi hỏa. Rồi ngay tức khắc, thân thể của hắn lại được bản mệnh kiếm nguyên và huyền bảo màu lam bao phủ khiến cho hắn giống như biến thành một đạo kiếm quang. Tốc độ của Tử Tiêu lôi quang độn cộng với tốc độ của bản mệnh kiếm nguyên khiến cho hắn như xuyên qua không gian. Nhoáng một cái, hắn đã đánh trúng cái kén đang bao phủ Nạp Lan Nhược Tuyết, Thái Thúc và Tô Hâm Duyệt.

Xoẹt!

Chẳng khác nào một tảng đá giáng xuống mặt nước. Vô số bóng dáng đạo tôn cùng với dòng khí màu vàng không thể ngăn cản được Lạc Bắc khiến cho cái kén xuất hiện một cái lỗ thủng.

- Nạp Lan Nhược Tuyết! Ngươi sử dụng Cửu Thiên tinh thần pháo.

- Thái Thúc! Hâm Duyệt! Các ngươi đưa toàn bộ đan dược luyện chế từ Thạch Nhũ quỳnh dịch cho ta.

Vừa mới xông vào trong cái kén, Lạc Bắc lập tức sử dụng một cái cổ phù màu tím đồng thời nói nhanh hai câu.

- A?

Một cái bánh xe màu vàng xuất hiện sau lưng Lạc Bắc rồi biến mất. Trong vầng sáng mà cái cổ phù màu tím phát ra, cái bánh xe đó chỉ cách Lạc Bắc có mấy trượng nhưng không gây uy hiếp cho hắn.

Cái cổ phù màu tím là một trong ba cái cổ phù lợi hại nhất còn trong tay Lạc Bắc, nó có tác dụng gây nhiễu thần thức của đối thủ khiến cho pháp thuật của đối phương bị chệch hướng.

“Răng rắc ”

Cùng lúc đó, Nguyên Anh của Trần Đồ Long vừa mới bị luyện hóa cũng lập tức xuất hiện rồi tan ra.

Toàn bộ Nguyên Anh nhanh chóng hóa thành chân nguyên rồi tràn vào trong cơ thể của Lạc Bắc.

” Lạc Bắc muốn dẫn Thiên kiếp để đánh với Hoàng Vô Thần.”

Lúc này, Nạp Lan Nhược Tuyết, Thái Thúc và Hâm Duyệt đều hiểu Lạc Bắc định làm gì.

Thực lực của Hoàng Vô Thần thực sự quá khủng bố.

Y mới chỉ mở mắt một cái đã phá vỡ trận đồ Quy Hóa, cắt đứt mối liên hệ của Lạc Bắc với đất trời. Hơn nữa sau khi mở mắt, lực lượng chân nguyên của y dường như lại tăng lên khiến cho uy lực pháp thuật mạnh thêm.

Hơn nữa không biết sử dụng pháp thuật gì hay có kế hoạch vô cùng chu đáo mà Hoàng Vô Thần tới đây cũng đúng vào lúc Lạc Bắc yếu nhất.

Sau khi giao chiến với đám người Vương Đình, Lạc Bắc gần như hết sạch toàn bộ cổ phủ, ngay cả Yêu vương liên thai cũng không thể sử dụng.

Trong hoàn cảnh không có Yêu vương liên thai với thực lực của Hoàng Vô Thần mọi người không có cơ hội bỏ trốn mà chỉ biết để cho y tiêu diệt.

Các loại công pháp khác nhau dẫn tới thiên kiếp cũng khác nhau.

Tu vi của Lạc Bắc đã đạt tới mức có thể dẫn Thiên kiếp bất cứ lúc nào nhưng hắn vẫn chưa dám độ kiếp, thậm chí không chế chân nguyên ở một mức thấp nhất, không dám sử dụng những pháp thuật có uy lực mạnh của Hoàng Thiên tông. Bởi vì một khi hắn sử dụng Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh sẽ dẫn tới thiên kiếp như thế nào thì không một ai biết.

Vốn theo kế hoạch, Lạc Bắc định sau khi cứu được tiểu Trà sẽ luyện ra mấy cái Nguyên Anh, sau đó trở về La Phù tới chỗ truyền kinh thụ đạo xem có gì ghi chép lại về việc độ kiếp của Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh hay không. Hoặc là hắn có thể dựa vào những ghi chép trong vô số pháp quyết để có thể đoán ra được một vài điều.

Tính toán như thế là để đề phòng Hoàng Vô Thần vẫn chờ hắn trở về La Phù mở nơi truyền kinh thụ đạo. Nếu thực lực của hắn mạnh lên thì cũng làm cho Hoàng Vô Thần không có cơ hội lợi dụng. Nhưng mặt khác, có thêm một vài cái Nguyên Anh, thực lực được tăng cường thì khi độ kiếp cũng bảo đảm hơn.

Vốn sau khi chiếm được Nguyên Anh của Trần Đồ Long và Mạc Thiên Hình, mặc dù có thể bỏ qua cho Mạc Thiên Hình nhưng Lạc Bắc vẫn có thể sử dụng Nguyên Anh của Trần Đồ Long dung hợp với huyền bảo màu lam rồi luyện ra được một cái Nguyên Anh cực mạnh.

Nhưng lúc này, Lạc Bắc không còn sự lựa chọn nào nữa.

Hắn đành phải dẫn cái Thiên Kiếp mà bản thân chưa hề biết xuống để liều mạng. Như vậy cho dù không chống nổi thiên Kiếp thì cũng có cơ hội cùng chết với Hoàng Vô Thần. Nếu không với thực lực của Hoàng Vô Thần, bọn họ hoàn toàn không có cơ hội sống.

Nếu muốn dẫn Thiên Kiếp xuống thì chân nguyên trong cơ thể phải hồi phục tới một mức nhất định sau đó để chân nguyên dao động làm cho trời đất bị ảnh hưởng.

- Liều mạng! Cùng lắm thì chết chung.

Vừa thấy Lạc Bắc phá nát nguyên Anh của Trần Đồ Long rồi biến nó thành chân nguyên hút vào trong cơ thể. Ánh mắt của Thái Thúc và Hâm Duyệt lập tức trở nên kiên quyết. Cả hai đều vung tay lên. Hâm Duyệt chỉ để lại một viên đan dược cầm trong tay, số đan dược còn lại hai người đưa hết cho Lạc Bắc.

Lạc Bắc lập tức nuốt hết toàn bộ số đan dược đó.

Gần như đồng thời, Lạc Bắc cũng không hề khống chế pháp lực dao động của mình mà để cho nó giống như một ngọn núi lửa đang phun trào.

Ầm ầm.

Bầu trời Dạ Tây Phổ Lạc lập tức vang lên những tiếng nổ do nguyên khí trời đất bị chấn động rồi trong nháy mắt tạo thành một cái cột lửa màu vàng kim. Từ xa nhìn lại chẳng khác nào bầu trời ở đó xuất hiện một cái lỗ thủng.

“Vù vù vù vù ”

Bầu trời trên đỉnh đầu vang lên những tiếng gió thổi vù vù nhưng khắp không gian lại không hề có lấy một cơn gió.

Ngay cả Hoàng Vô Thần cũng phải ngẩng mặt nhìn lên trời, ánh mắt lần đầu tiên xuất hiện sự kinh hãi.

- Lạc Bắc! Không ngờ ngươi dám dẫn Thiên kiếp vào lúc này.

Hoàng Vô Thần đoán được ý của Lạc Bắc. Nhưng y cũng không biết khi tu luyện Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh, Lạc Bắc sẽ dẫn xuống thiên kiếp như thế nào. Dù sao thì cũng giống như Vô Sắc định đại hoa

luân là công pháp mạnh nhất của Côn Luân, Vọng Niệm Thiên Trường Sanh kinh của Lạc Bắc cũng là công pháp mạnh và thần bí nhất của La Phù.

Trong lúc Hoàng Vô Thần giơ tay lên, vô số những tia sáng màu đen từ trên trời cao cũng bắt đầu ập xuống.

- Cái gì đây?

Những dải sáng màu đen đỏ không có tiếng gió nhưng lại khiến người ta có cảm giác không thể ngăn cản được. Bên trong nó ẩn chứa uy năng độc đáo mà Hoàng Vô Thần cũng chưa bao giờ được nhìn thấy.

Sắc mặt của Hoàng Vô Thần xuất hiện một chút nghiêm trang.

612. Chương 571: Thời Gian Giảm Thọ. Tấn Công Tổng Lực

Dịch giả: hany

Hoàng Vô Thần vung tay lên. Một vạn ba ngàn đạo tôn và những dòng khí màu vàng lập tức ngưng tụ lại thành một pho tượng đạo tôn bằng vàng ròng cắm trong tay các loại pháp khí khác nhau mà tấn công màn hào quang do đám người Nạp Lan Nhược Tuyết tạo ra.

Cùng lúc đó, đỉnh đầu của Hoàng Vô Thần cũng tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ rồi một pho tượng đạo tôn cao chừng năm trượng xuất hiện. Hai tay pho tượng nâng một cái vòng màu vàng chắn trên đỉnh đầu của Hoàng Vô Thần.

Khi pho tượng đạo tôn và cái bánh xe đỏ xuất hiện nguyên khí di chuyển xung quanh như bị cái bánh xe đang xoay tròn đó khống chế.

Chẳng khác nào sinh tử luân hồi của chúng sinh trong trời đất nằm trong lòng bàn tay của Hoàng Vô Thần.

Trong nháy mắt, Hoàng Vô Thần như biến thành một vị thần thật sự nắm trong tay sự xoay chuyển của trời đất.

- Giảm thọ? Không ngờ thiên kiếp của hắc đầu tiên đã là giảm thọ.

Nhưng cái cảm giác nắm sự vận hành của trời đất trong tay của Hoàng Vô Thần bị đánh tan trong nháy mắt. Nó bị những sợi tơ màu đen đang lao xuống cắt đứt.

Cái vòng tròn màu vàng trên đỉnh đầu y tỏa ra lực lượng vô cùng vô tận nhưng những sợi tơ màu đen vẫn xuyên qua nó rồi xuyên qua cái bóng đạo tôn trên đỉnh đầu rồi dính vào người Hoàng Vô Thần.

Những tia sáng màu đen đỏ không ngờ giống với tia sáng mà Độc Nhân vương dùng đối phó với Hâm Duyệt, ngay cả pháp bảo và pháp thuật cũng không cản nổi, nó cứ vậy xuyên qua. Pháp thuật và pháp bảo chỉ có thể giảm một chút uy lực của nó. Còn những sợi tơ đen kia chui vào trong cơ thể của Hoàng Vô Thần không hề gây một chút đau đớn nhưng lại khiến cho khí huyết và chân nguyên yếu đi so với bình thường nhanh hơn tới mấy trăm, mấy ngàn lần. Có thể nói tuổi thọ của y đang trôi đi với một tốc độ kinh người.

Loại tia sáng này không ngờ có thể rút được thời gian từ trong cơ thể con người khiến cho người ta nhanh chóng già đi.

Thứ ánh sáng màu đen đỏ giống như thời gian trôi đi thật nhanh. Ngay cả một vị thần nắm trong tay sự vận hành của trời đất cũng không thể nào chống lại thời gian trôi đi.

Hoàng Vô Thần không cản được thời gian trôi đi như mũi tên nên cái cảm giác mà y mang tới cho mọi người khi thi triển pháp thuật cũng lập tức bị phá vỡ.

- Lạc Bắc! Không ngờ cái đầu tiên trong thiên kiếp của ngươi lại làm giảm tuổi thọ.

- Không biết tiểu Trà và tiểu Ô Cầu có sao không?

Cùng lúc đó, những tia sáng màu đen cũng xuyên qua cái kén do một vạn ba ngàn đạo tôn và những dòng khí màu vàng tạo ra mà bắn lên người Lạc Bắc cùng Nạp Lan Nhược Tuyết...

Ngay lập tức, Nạp Lan Nhược Tuyết, Thái Thúc và Tô Hâm Duyệt nhanh chóng cảm thấy mình già đi tới mấy năm.

Thứ Thiên Kiếp này dường như khác với những Thiên kiếp có uy lực hủy thiên diệt địa khiến cho người ta lập tức biến thành tro bụi. Tuy nhiên nếu người độ kiếp mà đã già thì có khả năng chỉ trong chớp lát người đó sẽ không chịu nổi mà chết.

Hiện tại, Nạp Lan Nhược Tuyết, Thái Thúc và Tô Hâm Duyệt đều có tới mấy trăm năm tuổi thọ nên không phải lo tới tính mạng. Tuy nhiên Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc lập tức nghĩ tới tiểu Trà và tiểu Ô Cầu bên trong động.

Vào lúc này, sức sống của tiểu Trà và tiểu Ô cầu rất yếu không biết Đông Nhan có khống chế được không. Nếu không, bị thứ ánh sáng này chiếu vào thì đúng là họa vô đơn chí.

- Tốt! Pháp thuật của Hoàng Vô Thần giúp chúng ta giảm bớt uy năng của thiên kiếp đi rất nhiều.

Nhưng Nạp Lan Nhược Tuyết và Thái Thúc đang dốc sức sử dụng Đại Diệu thanh liên và cái cổ bảo đều cảm giác được một vạn ba ngàn đạo tôn đang liên tục tấn công mình lại giúp giảm đi một nửa uy lực của thứ ánh sáng đó.

Sắc mặt của Lạc Bắc cũng hoàn toàn thay đổi.

Hắn cũng không ngờ được mình dẫn thiên kiếp thì cái đầu tiên lại chính là giảm thọ.

Giảm thọ mặc dù khủng bố nhưng không một ai biết những tia sáng đó kéo dài bao lâu. Có điều hắn có thể cảm nhận được với tu vi của Hoàng Vô Thần có lẽ tuổi thọ còn thừa hơn xa mình. Dưới ánh sáng màu đen của thiên kiếp tạm thời Hoàng Vô Thần không ảnh hưởng tới tính mạng. Còn nếu tiểu Trà và tiểu Ô Cầu yếu tới mức không chống được thì chắc chắn không chịu lâu được nữa.

- Nạp Lan Nhược Tuyết! Sử dụng Cửu Thiên tinh thần pháo.

Vừa biến sắc, Lạc Bắc vừa liếc sang Hâm Duyệt cùng lúc quát lên chói tai. Ngay lập tức cái kính nhỏ màu bạc xuất hiện trước mặt Lạc Bắc.

Trong nháy mắt, Lạc Bắc như biến thành một con nhím khổng lồ với hơn chín trăm đạo kiếm cương, bản mệnh kiếm nguyên và huyền bảo màu lam lập tức ào ra.

Vào lúc này, Nạp Lan Nhược Tuyết đang dốc sức sử dụng Đại Diệu Thanh liên. Cái pháp bảo đó đã được nàng luyện hóa hoàn toàn nên bây giờ nàng liên tục đưa chân nguyên vào trong nó phối hợp với cái cổ bảo màu đen của Thái Thúc mới ngăn cản được làn sóng tấn công dồn dập của đám đạo tôn và những luồng khí màu vàng. Nếu Nạp Lan Nhược Tuyết sử dụng Cửu Thiên tinh thần pháo thì không thể dốc sức sử dụng Đại Diệu thanh liên chắc chắn không ngăn cản được đám đạo tôn và những dòng khí kia ập tới.

Hơn nữa lúc này nàng cũng không biết rõ vị trí của Hoàng Vô Thần, cho dù sử dụng Cửu Thiên tinh thần pháo cũng không trúng được đối phương.

Nhưng Nạp Lan Nhược Tuyết không hề nghi ngờ quyết định của Lạc Bắc. Ngay khi tiếng quát của hắn vừa mới vang lên, Cửu Thiên tinh thần pháo trong tay nàng lập tức vang lên những tiếng ù ù rồi một cột sáng màu bạc xuất hiện.

Trong nháy mắt, cảnh tượng diễn ra không thể mô tả hết được bằng lời.

Trong phạm vi mấy trăm trượng từ vị trí của đám người Lạc Bắc lập tức tràn ngập kiếm cương và cột sáng màu bạc.

Còn bản mệnh kiếm nguyên và huyền bảo màu lam của Lạc Bắc lại không xông thẳng về phía trước mà xoay tròn trên không trung tạo thành hai cái vòng tròn.

Mí mắt của Hoàng Vô Thần giật giật. Rồi từ ngón tay của y một cái vòng tròn màu vàng với đường kính vượt quá ba trăm trượng lập tức xuất hiện mà ép về phía vị trí của đám người Lạc Bắc.

Lúc này, Hoàng Vô Thần cũng nhận ra trong tình cảnh Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết liên thủ, một vạn ba ngàn đạo tôn của mình chắc chắn sẽ bị đánh tan.

Nếu một vạn ba ngàn đạo tôn bị đánh tan, Hoàng Vô Thần cũng chẳng bị tổn thương mà chỉ tương đương với Lạc Bắc và Nạp Lan Nhược Tuyết dốc hết sức phá được một cái pháp thuật của y.

Nhưng Hoàng Vô Thần cũng phát hiện ra ý tưởng của Lạc Bắc. Lạc Bắc làm vậy chỉ là để dọn sạch chướng ngại cho Hâm Duyệt giúp nàng có thể sử dụng thần cung toái hư.

Uỳnh!

Trong nháy mắt khi cái vòng tròn màu vàng của y xuất hiện, một vạn ba ngàn đạo tôn đang bao vây đám người Lạc Bắc cũng bị đánh tan thành tro bụi. Nhìn cái vòng tròn màu vàng đang trùm xuống chuẩn bị che khuất tầm mắt và thần thức của đám người Lạc Bắc thì đúng lúc này một ngọn núi còn lớn hơn cả cái vòng tròn đó xuất hiện.

Một ngọn núi màu đỏ thật sự.

Khi ngọn núi vừa xuất hiện thì trong nháy mắt vô số những tia sáng giống như kiếm cương xuất hiện. Cảnh tượng lúc này chẳng khác nào có cả vạn người tu đạo tu vi Kiếm cương cùng nhau tạo thành một cái kiếm trận khổng lồ.

Cái ngọn núi màu đỏ đó, Lạc Bắc lấy được tại Tử Kim hư không. Vốn kế hoạch của hắn là mang nó về đặt trong giới Niết Bàn đồng thời bố trí một cái trận pháp giúp nó lơ lửng trên không. Như vậy ở bên trong sự phòng ngự của trận pháp Thiên Bảo đại thừa, ngọn núi này chẳng khác nào một cái pháp bảo khổng lồ có thể sử dụng kiếm trận với uy lực kinh người.

Hiện tại nhược điểm của ngọn núi đó là không có sức phòng ngự. Vì vậy mà khi Lạc Bắc lấy ra đối diện với lực ép của cái vòng tròn màu vàng, vô số đá núi lập tức sập xuống cùng với những cây gỗ khổng lồ cũng nổ tung.

Tuy nhiên Lạc Bắc cũng chẳng chú ý, cho dù ngọn núi đó có bị hủy thì hắn cũng không tiếc. Lúc trước khi đối mặt với đám người Vương Đình hắn vẫn còn giữ một phần thực lực. Tuy nhiên hiện tại đối mặt với một kẻ địch như Hoàng Vô Thần, hắn chẳng hề giữ lại mà dốc hết sức đoạt lấy thể tấn công.

Rầm rầm!

Theo vô số tiếng nổ, ngọn núi sập xuống một nửa nhưng cái vòng tròn màu vàng cũng vỡ vụn.

Mà cùng lúc đó, ánh mắt của Tô Hâm Duyệt cũng trở nên lạnh lẽo giương thần cung Toái Hư rồi bắn.

Một tiếng động nhỏ vang lên rồi trong nháy mắt hóa thành những tiếng ầm ầm của không gian sập xuống. Chẳng khác nào trong đêm đen vừa mới xuất hiện một đốm lửa rồi trong nháy mắt hóa thành cả quãng lửa khổng lồ.

- Càn khôn xoay chuyển, trời đất cho ta sử dụng.

Nhìn thấy một tia sáng trí mạng xuất hiện trước mặt, từ trong các khiếu huyết trên người Hoàng Vô Thần tản ra những dòng khí màu vàng rồi chúng lập tức xoay tròn quanh người y.

Cũng lúc đó, hai tay của y đưa về phía trước mà nhả một cái vào hư không.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/la-phu>